

1/2 sheet paper

1001

94/64/19

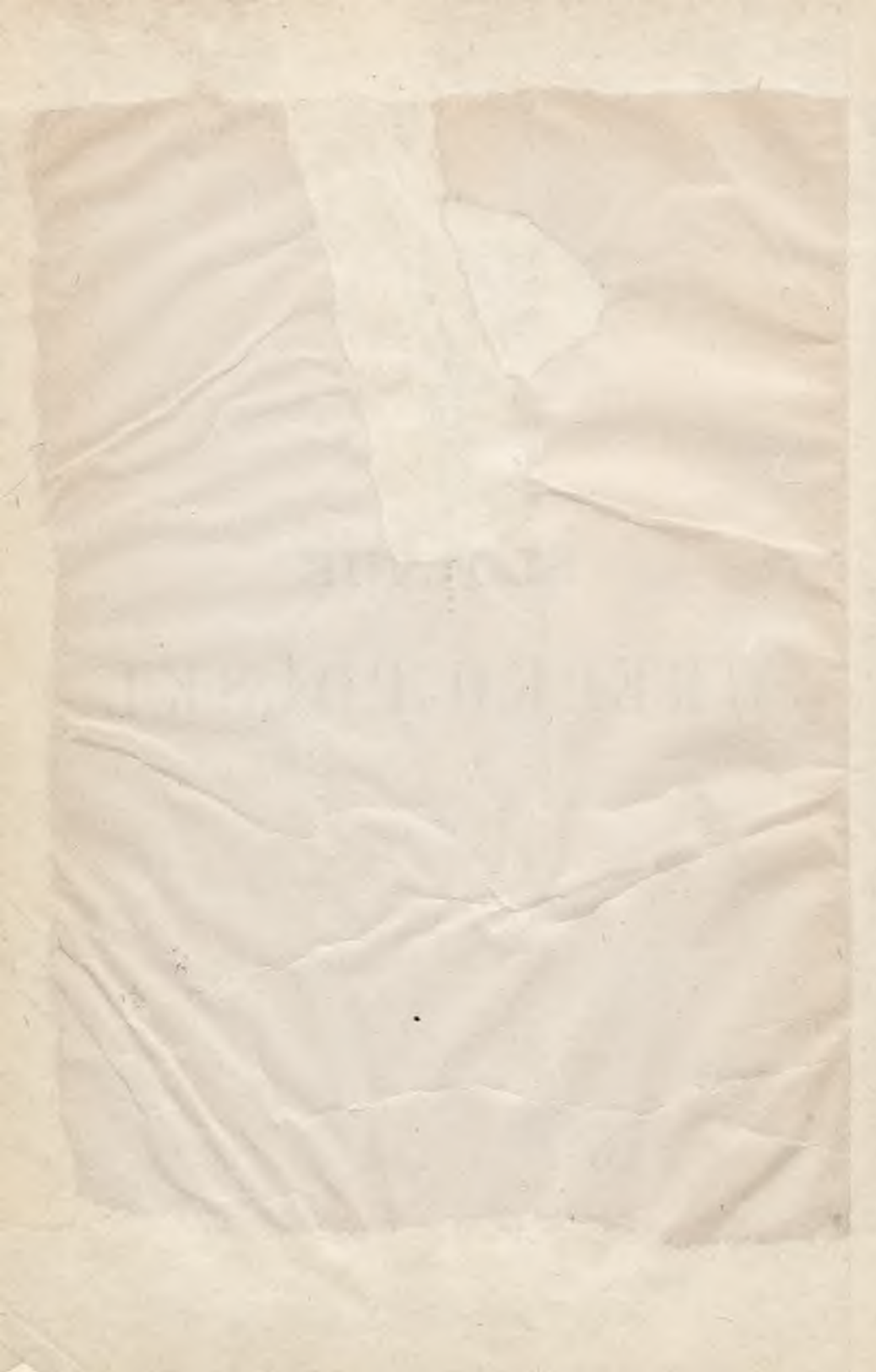
G 402, 1/2 sheet
plus!

str. 7.

J19 VIII / 64

**SŁOWNIK
GRECKO-POLSKI.**

188

SŁOWNIK GRECKO-POLSKI.

Ułożył

ZYGMUNT WĘCLEWSKI

DOKTÓR FILOZOFII,

PROFESSOR ZWYCZAJNY SZKOŁY GŁÓWNEJ WARSZAWSKIEJ.

~~~~~  
WYDANIE TRZECIE.  
~~~~~

PK 18/I 183

WARSZAWA.

Nakład i druk S. Orgelbranda Synów,
ulica Bednarska Nr. 20.

—
1884.

1391661

№ 13/74

Дозволено Цензурою.
Варшава, 18 (30) Июля 1883 года.

222 876

II

ZN

Biblioteka Jagiellońska

1002109109

PRZEDMOWA

Kiedy na zachodzie leksykografia języka greckiego, od dawna pielegnowana z wielką starannością, coraz większą od dnia do dnia ogarnia ilość autorów krytycznie przejranych i coraz głębiej wnika w ducha języka starożytnych Helenów, u nas nic prawie nie działo na tém polu. Po słownikach *Reimera*, *Schneidera*, *Passova*, *Rosta*, *Spiltznera*, *Reichenbacha*, *Schmidta*, *Pinzgera*, *Ramshorna*, które to prace poprzedziły dzieła takie jak: *Henryka Etienne (Stephanus)* niepożytej wartości *Thesaurus linguae graecae* (r. 1572, a w r. 1831 w Paryżu po raz trzeci wydany przez C. Bened. Hasego, G. R. L. de Siner, Theob. Fix. i braci Dindorf), dalej: *Cornel Schrevelii Lexicon manuale* (r. 1670, podobno do dziś dnia używany w Anglii i często w poprawnych edycjach wydawany słownik), wreszcie słowniki *Dilleniusa*, *Niza*, *Haasa* i innych w końcu zeszłego stulecia ułożone: ukazały się w najnowszych czasach słowniki *Jacobitza* i *Seilera*, *Benselera*, *Papego* i innych w kilkakrotnych już edycjach. Prócz wymienionych ileż to wydano słowników mniejszych, specjalnych, do jednego, kilku lub kilkunastu autorów! Ileż *indices* i *claves*! A na pracach tego rodzaju dopiero oparły się po większej części owe poprzednio wymienione słowniki ogólne.

U nas oprócz pierwszego tomu Słownika grecko-polskiego, który ułożył *Michał Jurkowski* a wydał w Krzemieńcu nakładem swoim i drukiem N. Glücksberg, r. 1830. 8 możnaby wymienić jedynie kilka słowniczków specjalnych do Ksenofonta, Homera Odysei lub do chrestomatyi greckich.

A jednak młodzieży naszej, nieposiadającej częstokroć w takim stopniu łacińskiego, niemieckiego lub innego nowożytnego języka, iżby mogła z korzyścią używać słowników grecko-łacińsko-niemieckich i t. p., potrzeba dać do ręki słownik zrozumiały; aby, nie zważając już na inne smutne następstwa wywiedzające się z braku takiego w literaturze naszej szkolnej dzieła, uwolnić nauczycieli od dość przykrego i niestosownego obowiązku słowniko-zastępstwa i dać młodzieży szkolnej sposobność do samodzielnej pracy.

Dla tego już w r. 1864 wydawca zgodził się na wydrukowanie słownika grecko-polskiego takiej mniejwięcej obszerności, jakiej jest grecko-niemiecki Dr. G. E. Benselera. Druk też rozpoczął się niezwłocznie; lecz w skutek zbiegu różnych okoliczności przerwany, podjęto powtórnie dopiero w Marcu roku 1868. Przerwa ta wpłynęła nie pomału na rozmiary i układ słownika. Opracowany bowiem początkowo do daleko większej liczby autorów, z dodaniem języka łacińskiego (gdy wzrósł do takiej obszerności, że cena jego dla niezamożnej po części młodzieży byłaby może mniej przystępną), autor sprowadził do mniejszych rozmiarów, a dopiął tego tём, że daleko mniej miejsca przeznaczywszy dla łaciny, w dalszych częściach słownika zupełnie ją pominął.

Z tём wszystkiem autor ma niepłonną nadzieję, że z pracy jego arcywielkiego pożytku będzie dosyć nie dla gimnazjalnej tylko, ale i dla akademickiej młodzieży. Obejmuje bowiem słownik po pierwsze: wyrazy znachodzące się w *Andocydesie*, *Antyfoncie*, *Arryanie*, *Arystofanesie*, *Arystotelesie*, *Bionie*, *Demostenesie*, *Dyodorze*, *Sycylczyku*, *Eschinesie*, *Eschylosie*, *Eurypidesie*, *Herodocie*, *Hezyodzie*, *Homerze*, *Hyperydzie*, *Izajosie*, *Izokratesie*, *Ksenofoncie*, *Lucyanie*, *Likurgu*, *Lizyaszu*, *Moschosie*, *Pindarze*, *Platonie*, *Plutarchu*, *Polibiuszu*, *Sofoklesie*, *Strabonie*, *Teokrycie*, w fragmentach *liryków i iambografów* i w *Nowym Testamencie*. Powtóre: do każdego wyrazu greckiego nie tylko dodano rozmaite jego znaczenia u wymienionych autorów w polskim języku, i to nawet w większej obfitości, aby z nich młodzież, własnym powodując się sądem, mogła dobrać najstósowniejszego, ale wytłumaczono oraz wiele trudniejszych zwrotów i konstrukcyi i pomieszczono nieforemności w odmianie imion i słów, tudzież dyalektyczne różnice, o ile za potrzebne uznano.

Wreszcie mając nie małą pomoc w sumiennym zecerze panu Cyrkler, który od r. 1868 składał słownik niniejszy, autor dołożył wszelkiego starania, aby nie schodziło pracy jego na dokładności. Pomimo wszelkiej sumiennosci jednak mógł tu i owdzie nie dostrzedz omyłki drukarskiej lub nierówności w pisowni w chwilach, gdzie umysł jego uciążliwa i nużąca korekta więcej zgnękała. Otóż, drobne takie niedokładności, jeżeli się znajdują, wybaczy chętnie każdy, kto wie, z jakimi trudnościami walczyć musi w kraju naszym ten, co zabrał się do drukowania greczyzny.

Warszawa, dnia 2 Maja 1869 r.

Zygmunt Węclewski.

A.

A α, ἄφα, nieodm., pierwsza głoska greckiego alfabetu, jako znak liczbowy $\acute{\alpha} = 1$, $\alpha = 1000$.

ἀ w złożonych wyrazach jest 1) *privativum* =

ἀνεο, zład przed samogłoskami po największej części ἀν-; znosi lub osłabia pojęcie wyrazu, przed którym stoi. Łacińskie: *in*, nasze: *bez* — lub *nie* —, n. p. ἄδηλος, niewidzialny, ἄβουλος, bezradny.

2) *copulativum*, = ἅμα oznacza spółność lub po-
był spólny, n. p. ἀκοίτις, ἄλοχος, spółnica łoża.

3) *intensivum*, wzmacnia pojęcie wyrazu, n. p. ἄγονος = πολύγονος. 4) *euphonicum* (*formativum*)

służy do tworzenia przymiotników, słów, zwłazszcza zaczynających się od 2 spółgłosek n. p. ἄσπαιρος = σπαιρός, ἀβληχρός = βληχρός.

ἄ, wyraz litosci, oburzenia, niechęci, bólu, wstętu. Czasem się podwaja: ἄἄ, och! ha! lac. *ah! o!*

ἄάατος, ov, [- - -] od sł. ἄάω, nietykalny, nienaruszalny; o rzecze Styx jako świadku nietykalnych

najświętszych przysięg, tudzież o walce stanowczej (ἀεθλος), której sprostac nie można, t. j. zbyt ciężki, zaszczytny; *Inviolabilis*. [bustus.

ἀ-αγής, ἐς, (ἀγνομι) niezłomny, silny. *Firmus*, ro-
ἄἄω, wyziewac z otwartych ust. *Halare*. Zład:

ἄαρος, ὄ, wyziewanie, i ἄσθμα.

ἄαπτος, ov, (ἄπτω), niedotykalny, nienaruszony, nieprzystępny. *Intactus, illaesus, inviolabilis*.

ἄάσπετος, ἄάσχετος, ov, epickie przedłuż. z ἄσπε-
τος, ἄσχετος.

ἄατος, ov, ὄσγν. ἄτος (ἄω), nienasycony. *Insatiabilis*. Z Genit. n. p. πολέμου.

ἄάω [- - -] poet. przedłuż. z (ἄω) Aor. I. ἄασα.

Praes. pass. ἄαται. Aor. I. pass. i med. ἄασθη
i ἄασθην. Uszkodzić. Pass. Szkodę ponieść. Zwłaz-
szcza o rozumie, odebrać rozum, odurzyć, omam-
ić. Med. znaczy: a) dac się odurzyć, omamiec, ἄωμῃ, działac nierozsądnie. b) τινά, odurzyć ko-
go, omamiec, zwodzić. *Violare, laedere: decipere*.

ἄβανής, ἐς (βάνος), niegłębokci, mialki. *Non profundus, tenui aqua*.

ἄβακίω, (βακίω), być niemowlęcim, niemym, dzie-
cinnym, niewinnym, *infantem esse*. 2. Oppos. do αναγνῶναι, nie przeczuwac, nie wiedziec. *Ignorare*. T. s. ἄβακίω.

ἄβακίως, ὄ, i ἄβακίμων, ov, nakształt niemowlę-
cia niemym, dziecinny, niewinny. *Mutus*.

ἄβακων, τό, tablica rachunkowa, i. do rachunków,
lub rysunkowa. *Tabula calculatoria v. mathematica*.

ἄβακχετος, ov, nie majacy udziału w uroczy-
stosciach Bakchanckich, bez natchnienia; *Bacchis non initiatus*.

ἄβαξ, ακος, ὄ, *abacus*, tablica, stół do rozmaitego
użytku. 2) płaski talerz. 3) miejsce na scenie.

Zład ἄβακων i ἄβακίσκος.

ἄβαπτος, ov, (βαπτω) nie zanurzony, nie farbo-
wany; o żelazie: niehartowany. *Intinctus; non tem-
peratus, non duratus*. ἄβάπτιστος, ov, (βαπτίζω),
nie do zanurzenia. *Immersabilis*.

ἄβαρβαρος, ov, Nie barbarzyński. *Non barbarus*.

ἄβαρής, ἐς, (βάρος), nie obciążony, nie ciężki,
lekki, łatwy. *Non onerosus, non molestus, levis,*
facilis.

ἄβασανιστος, ov, (βασανίζω) nie próbowany, nie
wypytny, nie brany na tortury; zład: nieprzy-
musowy, naturalny. *Inexploratus, non exercitus;*
ἀβασανιστως, przysl. bez badania, bez indagacyi;
inexplorato.

ἄβασιλευστος, ov, bez króla, nierządony, nieza-
leżny. *Regi non subditus*.

ἄβάσκανος, ov, (βασκαίνω) nie skłonny do ga-
nienia, niezazdrośny. *Invidia vacuus, non invidus*.

ἄβατος, ov, (rzadko ἄβᾶτη) od βαίω, bezdrożny,
nieutorowany, nieprzebyty, niedostępny. *Invius,*
non adeundus; mianowicie o świętych miejscach:

τὸ ἄβατον, *adytum*.

ἄβαστατος, ov, niestały, nietrwaly, niestateczny.
Inconstans.

ἄβέβηλος, ov, (βαίνω) niedostępny, święty. *Non*
profanus, sacer, sacrosanctus.

ἄβελτερία i ἀβελτηρία, ἡ, (βέλτερος) chybienie
tego, co jest lepszym, niezręczność, głupota, tę-
pość, *stupidiitas, stultiditas, stultitia*.

ἄβέτερος, ov i trzech zakończ. głupi, tępy; *stu-*
pidus. T. s. ἀβελτέρειος.

ἄβιαστος, ov, (βιάσσομαι) bez gwałtu, bez przy-
nuki, nieprzymuszony, dobrowolny. *Non violentus,*
non coactus.

ἄβιος, ov, bez żywności, bez sposobu utrzymania
się, niemajątny, ubogi. *Egenus*.

ἄβιωτος, ov, nie do życia, nieczonny. *Non vitalis,*
intolerabilis. Błog ἄβιωτος, *vita non vitalis*.

ἄβλάβεια, ἡ, nienaruszonosc; *invulnerabilitas, integri-*
tas; ἐπ' ἀβλαβεία, bezkarnie. 2) nieszkodliwosc,
niewinność; *innocentia*. (Poet. ἀβλαβία).

ἄβλαβής, ἐς, 1) nienaruszony, nieuszkodzony, ca-
ły; *innocuus*. 2) nieszkodliwy; *innocuus*. 3) od szko-
dy broniący. Theocr. Przysl. ἀβλαβώς, 1) niena-
ruszenie, cało, wiernie; *citra noxam*. 2) nieszkod-
liwie, *innocue*.

ἄβλεμής, ἐς, bezsilny; *impotens*.

ἄβλής, ἡτος, ὄ, ἡ, (βάλλω) nie rzucony, nie spu-
szczony, o nieużywanęj jeszcze strzale. *Nondum*
factus.

ἄβλητος, ov, (βάλλω) nie ugodzony, nie raniony,
non ictus, non vulneratus.

ἄβληχρός, ὄ, ὄν, = βληχρός, p. a 4); słaby, bez-
silny, wątły; o śmierci: łagodny; o chorobie:

powolny, zwolna trawiący. *Debilis, lenis, languidus*. Rzadk. ἀβληγής.

ἀβροθῆτος, *ov*, bez pomocy, bez zbawienia. *Ope destitutus, immedicabilis*.

ἀβροθί, przysł. (βοῶν) dor. ἀβοατί, bez krzyku, wrzawy, *Sine clamore, tacite*, niewołany.

ἀβρότης, *ov*, (βοῶν) nieopłakany; niewołany. *Indeploratus, invocatus*.

ἀβροσκής, *ēs*, (βρόσκω) niepaszony, czczy, (na czczy). *Non pastus, jejunos*.

ἀβροτος, *ov*, nie mający paszy; *pascuis carens*

ἀβροκόλητος, *ov*, (βουκολέω), nieuwzględniony, nieuważany. *Repudiatus, repudiandus*.

ἀβρολσί i ἀβρολούτως, przysł. (βουλεύομαι) nierozważnie. *Inconsulte, temere*.

ἀβρολέω = οὐ βούλομαι, nie chcieć; *nolle*. 2) = οὐ βουλεύομαι, nie rozważać; *non consultare*.

ἀβρολία, *ή*, brak dobrej rady; w ogóle: nierozwaga, niestanowczość; *imprudencia*. Zła rada.

ἀβρολος, *ov*, nierozważny, *τινί*, względem kogo, bez względu na kogo. 2) bez rady, obrany z rady; *Stolidus, stultus; expers consilii, imprudens*. Przys. **ἀβρόλως**, nierozważnie. Strp. najw. ἀβρολύατα, *inconsiderate*.

ἀβρούτης, *ov*, *δ*, (βρούς) bez bydła. *Bobus carens*.

ἄβρα, *ή*, pokojowa, powiernicza służebna pani, wicznica. *Delicata*. Inni: ἄβρα.

ἄβρεκος, *ov*, jak ἄβροχος, niezwilżony, niezroszony deszczem *Non madefactus*.

ἄβροθής, *ēs*, nie ciężący, nie ciężki. *Sine pondere, levis*.

ἄβροίξ, przysł. (βρίζω), bezsenny, czujny, czuwający. *Vigil, insomnis*.

ἄβροβάτης, *ov*, *δ*, (ἄβρός, βαίνω), delikatnie, lekko stąpający. *Molli incessu utens*.

ἄβρόβιος, *ov*, miękko, rozwiąże żyjący. *Mollem et delicatam vitam agens, delicatus*.

ἄβρόροος, *ov*, po niewieścieniu, po babsku narzekający; *molles gemitus edens*.

ἄβροδιατος, *ov*, miękko, rozwiąże żyjący. p. ἄβρόβιος.

ἄβροόκαρπος, *ov*, miękkie owoce rodzący; *molles fructus ferens*.

ἄβροκόμης, *ov*, *δ*, z miękkim, bujnym, gęstym włosem; włosisty; przen. bujnych liści, bujnie zarosły; *large comans*.

ἄβρόμιος, *ov*, (βρόμιος), bez Bachusa, bez wina; *vino temperans, abstemius*.

ἄβρομος, *ov*, (p. a. 4.) szumiący, wrzawliwy, hu- czący; *freuens*.

ἄβροόλουτος, *ov*, do zbytku bogaty, zbytówny bogacz; *mollis et opulentus*.

ἄβρός, *ά*, *όν*, o niewiastach: delikatny; o mężczy- znach: miękki, zniewieściały; o rzeczach: wygo- dny, świetny, rozkoszny, przedni, nadobny, mi- steryny. Oī ἄβροί, modniejsze, fircyki; ἄβρον βαίνεν, zgrabnie, lubieżnie stapać. *Venustus, mollis, delicatus*. Przysł. ἄβρώς. Za przysł. kładzie się też ἄβρά n. p. γελᾶν, śmiać się do rozpuku, serdecznie.

ἄβροσύνη, *ή*, i ἀβρότης, *ήτος*, *ή*, świętność, mię- kkość, delikatność, zbytek, powab. *Mollities, ele- gantia*.

ἄβροτάζω. Epick. Conj. Aor. I act. ἄβροτάζομεν. (Spokrewn. z ἀμβροτεῖν = ἀμαρτεῖν), chybić kogo, z Genit. *Aberrare*.

ἄβροτέμιος, *ov*, cienki, delikatny. Inni. ἄβρόπηος.

ἄβροτος, 2. i 3. zakończ. = ἀμβροτος, nieśmier- telny, boski; *immortalis*; święty, uroczysty; 2) bez- lądzi, bezładny.

ἄβρογαίτης, *ov*, *δ*, p. ἄβροκόμης.

ἄβροχία, *ή*, niezwilżoność, susza; *siccitas, defectus pluviae*.

ἄβροχίον, *ov*, t. c. ἄβροεμίωv. miękki, świetny.

ἄβροκος, *ov*, p. ἄβρεκος.

ἄβρόχροος i ἄβρόχρος, *ωτος*, delikatnej skóry; *delicata pelle*.

ἄβρόνω, delikatnie się obchodzić, picścić, Med. żyć miękko; panoszyć się, stroić się. 2) pysznić się, wzdymać się, junaczyc, na popis z czym wyje- dzać, *τινί i ἐπί τινι. Delicate tractare; superbire*. Zład ἄβροντής, *οῦ*, *δ*, elegant, fircyk, modniś.

ἄβρωτος, *ov*, (βιβρώσκω) = γήσις, czczy, naczczy; *jejunos*.

ἄβροσσος, *ov*, bezdenny. *Fundo carens*. Rzecz. ἄβρο- σός, *ή*, przepaść, otchłaiw. W N. T.

ἀγαιομαί, p. ἀγαιομαί. ἄγαγον p. ἄγω.

ἀγάσθαι, ep. fut. ἀγάσσομαι, aor. 1. *ή* — lub ἀγα(σ)άμην. 1) zdumiewać się, dziwić się. 2) *τινί* ze zdumieniem patrzeć na kogo, zairzeć mu, *τινί τι* zajrzeć, zazdrościć komu czego, nie życzyć czego. 3) być oburzonym na co, oburzyć się, *τινί, τί*, z nie- chęcią coś przyjąć, gniewać się na co, a z dodan. *κότω*, z gniewem wybuchnąć na co. W znaczeniu 2. ma też przy sobie Dat. osoby i Acc. c. Inf. lub *περί τινος* lub sam Genit. *Admiror, invideo, indignor*.

ἀγάθης, *ίδος*, *ή*, kłab, kłebek. *Glossus*. [kuńczy]

ἀγαθοδαίμων, *ονος*, *δ*, dobry bóg, duch opie- **ἀγαθοειδής**, *ēs*, mający pozór dobra, dobroci; *speciem boni praebens*.

ἀγαθοεργία, *ή*, *ιον*, czyn zaszczytny; *res bene gesta*

ἀγαθοεργός, *ος*, najzasłużeniśi mężowie kraju; u Spartańczyków najstarsi z rycerskiego koła, z któ- rego co rok po pięciu występowało. *Bona de re- publica meriti*.

ἀγαθός, *ή*, *όν*, (spokrewn. z ἀγαστός i ἄγαμαι), przedni, dobry, dzielny, zacny, meżny, pobożny, rozumny, życziwszy; a o rzeczach: pożyteczny, zbawienny, szczęśliwy. O osobach: ἀγαθός, szlach- ta, w przeciwnieńst. do gminu: δῆμος, χέρης. Κα- λοί κἀγαθοί, zaccni, cni mężowie, ἄγαθέ, mój drogi, kochany! Przymiotnik ten łączy się z Acc., n. p. βόθην, silny glosem, donośnym głosu, albo z przyimk. *περί, πρός, εἰς τι, ἐν τινι, κατά τι, περί τινος*, albo z Imiesłowem w Dat. Neutrum: ἀγαθός z ἐστὶ lub bez ἐστὶ łączy się z Inf. lub Acc. c. Inf. Dalej ἀγαθόν znaczy często: korzyść, rzecz pożyteczna, środek skuteczny, kiedy jest orzecz- niem. Jako rzecz. *τὸ ἀγαθόν* znaczy: dobro, ca- łość, zbawienie, *τὸ κοινὸν ἀγαθόν*, pospolite do- bro, *salus publica*. Szczególne zwroty: ἀγαθὰ βέ- ζειν τινά, świadczyć komu dobrodziejstwa, ἀγαθὰ εἰσφέρειν, dobrze myśleć; ἐπὶ ἀγαθῷ, w dobrym zamiarze, a z Genit. na korzyść, z pożytkiem czy- im. — Tā ἀγαθὰ nie tylko: dobra, cenne rzeczy, kosztowności, klejnoty, skarby, ale i: korzyści, cnoty, zalety, przymioty, w ogóle to, co dobrem jest pod względem moralnym. *Praestans, bonus, egregius, honestus, nobilis, fortis, utilis, pius, pru- dens, salutaris; bonum, bona, virtus*. Strp. wyższe p. Gramatyki. Od ἀγαθός utworzone: ἀγαθοποιέω i ἀγαθοεργέω, dobrze czynić; *ή ἀγαθοποιία*, pra- wość postępowania, ἀγαθωσύνη, dobroć.

ἀγαθοφανής, *ēs*, dobrze się wydający; ἀγαθό- φρων, *ov*, dobrze myślący; ἀγαθοφής, *ēs*, dobry z natury.

ἀγαιομαί z Acc. *τί*, patrzeć na coś z odrazą, oburzyć się na co; z Dat., zlorzeczycy komu, gnie- ać się na kogo. *Indignor, succenseo*.

ἀγακλής, ἀγακλειτός, ή, όν, ἀγακλιτός, ή, όν,
i ἀγακλιμενος, ή, όν, (ἀγαν i κλής, κλειτός, κλιτός,
κλιών), *inclutus*, wielce wielbiony, przesławny,
słynny.

ἀγακτιμένη = εδκτιμένη, dobrze założone, sc.
πόλις, miasto.

ἀγάλαξ, ακτος, όν, 1) = βιογάλακτος (p. a, 2),
jednym mlekiem, pierśią karmiony, krewny;
collacteus. 2) bez mleka, mleka nie dający, νομαί
ἀγάλακτοι, pastwiska szkodliwe bydłu dojnemu.
Ζητά ἀγαλαξία, ή, bezmleczność.

ἀγάλλω, αλώ, αορ. 1. ἀγγήλαι, t. c. ἀγλών ποιεῖν,
uświetlić, uwielbić, ozdobić., 2) Częściej Med.
ἀγάλλομαι, poczytać się za uwielbionego, chlubić
się, chęcić się, dufać w czem, τινί, ἐπί τινι
lub z następ. Genit. abs. Wszakże niekiedy, jak
Act. znaczy: wielbić kogo, τινά. *Ornare, iactare
se aliqua re.* Ζητά: ἀγαλλίαω, cieszyć się, mieć
roskosz; i ή ἀγαλλίασις, rokosz, *Exsultare, jubila-
re; exsultatio, iactitia.*

ἀγάλαμα, ατος, τό, (ἀγάλλω), ozdoba, strój, klej-
not; ofiara. Później: posąg boga. Opp. ἀνδριάς,
posąg człowieka. Τῶγαλαμα = τὸ ἀγάλαμα. *Orna-
mentum; statua.*

ἀγαλαμασίας, ω, ό, piękny jak posąg.

ἀγαλαματίον, τό, (Zdrobu.) posążek. *Imaguncula.*

ἀγαλαματορρύθμος, ό, (γλύφω), snycerz. *Marmo-
rarius, sculptor.* T. s. ἀγαλαματορρύθός, ό.

ἀγαλαματοποιέω, robić, stawiać, rzezać posągi.
Statuas conijcere.

**ἀγαλαματοποιία, ή, snycerstwo; ars statuas con-
ficiendi.** T. s. ἀγαλαματοποιία, ή.

ἀγαλαματοποιός, ό, snycerz. *Statuarius.* T. s. ἀγα-
λαματοποιός, ό.

ἀγαμαι, [~ ~], ἀγασαι i t. d. Aor. I. ήγάσθηγ,
(ἀγέειν, αγή) z poboczna formą ἀγάσσομαι. Depon.
podziwiać, ze zdumieniem patrzeć, wielbić, τι
i τινά lub τι τινος, ale i τινά τινος i τινά ἐν τινι,
τινά ότι lub z Genit. i Imiesł., podziwiać kogo
dla czego, w czem. Samo ἀγασθαι τινος, być pod-
ziwem przejętym względem, lub τινί. *Admiror.*

**ἀγαμένος, przysł. do imiesł. Cz. terazn.: przy-
chylnie, z upodobaniem.** *Cum approbatione.*

ἀγάμητος i ἀγαμος, όν, 1) beżenny, nieżonaty.
2) w niedobranem, nieszczęśliwym małżeństwie
żyjący, ἀγάμος γάμος, nieszczęśliwe śtadio. *In-
nuptus; malo omine nuptus.*

ἀγαμία, ή, beżenstwo; coelibatus. ἀγαμίω δίχη,
skarga na kawalerów beżennych; *crimen coelibatus.*

ἀγαν, nazbyt, zbyt; nimis: W połączeniu z przy-
miotnik i przysł. nazbyt. *Valde.* Czasem pota-
kuje, w odpowiedziach: *pronus.* μηδὲν ἀγαν, *ne
quid nimis.* nie przebiejaj miary.

ἀγανακτέω, (ἀγω), gwałtownie być wzruszonym,
stracić przytomność, nie posiadać się, być obu-
rzonem: τινί, ἐπί τινι, na kogo, co; όπέρ, περί τι-
νος, o co, dla czegoś; rzadziej διά τι i πρὸς τι.
Dalej z Acc. I. nast. έτι, ώς, εἰ lub z Gen. abs.
Doleo, indigne fero.

**ἀγανάκτησις, ή, wzburzenie, oburzenie; εἶχειν
τινί ἀγανάκτησιν,** być powodem gniewu. *Indignatio.*

ἀγανακτής, ή, όν, niechęć, oburzenie wznieca-
jący; *indignationem movens.* (Podob. ἀγανακτικός.

ἀγανίφος, όν, śniegiem pokryty, głębokim śnie-
giem przysypany. *Valde nivosus.*

ἀγανοβλέφαρος, όν, błogich oczu. *Blandis ocu-
lis praeditus.*

ἀγανός, ή όν, (γάνουσαι), rozweselający, pociesz-
ny, przyjazny, łagodny, błogi; o pociśkach Apol-

lona i Artemidy, sprawiających śmierzę predka,
bezbolesna. *Mitis, blandus.* Przysł. ἀγανώς, łago-
dnie, *mite.*

**ἀγανοφροσύνη, ή, uprzejmość, przyjacielskość,
łagodność.** *Humanitas, comitas.*

ἀγανόφρον, όν, łagodnego sposobu myślenia, ludz-
ki, *miti ingenio.* Później: przyjemny, wabny, wy-
godny; *commodus, suavis.*

ἀγάσσομαι, żtad: ἀγάσθε, ἀγάσσαι, ήγάσθε za
αγάσθε i t. d. = ἀγαμαι, 1) τινά, podziwiać kogo,
2) τινί, z podziwem, z zazdrością patrzeć, zazdrościć,
zajrzeć komu czego: τι τινος lub z inf. *Admiror;
invideo.*

ἀγαπάω i jako Dep. ἀγαπάζομαι, τινά, podej-
mować kogo uprzejmie, powitać, pieścić. *Benigne
accipere, amplecti.*

ἀγαπάω, (ἀγαμαι), wysoko cenić, żtad: kochać;
dopiero późno o zmysłowej miłości, lubić, wielce
cenić, τινά i τι, τι αντί τινος, przenosić co nad
co; τινί, być zadowolnionym z czego, zaspokoić
się czem; z nast. εἰ, εἰών, έτι (ό u Hom.), być za-
dowlonionym, uradowanym, jeżeli, gdyby, że
i t. d. *Diligere, amplecti; acquiescere.*

ἀγάπη, ή, dowód miłości, miłość; τὸ ἀγάπημα,
przedmiot kochany; *amor, osculum; res dilecta.*

ἀγαπήνωρ, ορος, ό, (ἀνήρ) kochający mężczyzn,
ludzki, uprzejmy; *comis.*

ἀγάπησις, ή, kochanie, miłość, πρὸς τινα. T. s.
αγαπήσις, ό. *Amor, necessitudo amatoria.*

ἀγαπήτικός, ή, όν, pelen miłości, życzliwy, czuły;
vim diligendi habens; pronus ad amorem.

**ἀγαπήτης, ή, όν, kochany, drogi, mianowicie
o jedynakach; ulubiony; dilectus.** 2) *αγαπήτων*
(έοτιν) εἰ, εἰών, można być zadowolnionym, w-
starcza, gdy i t. d. *Id in quo acquiescendum, id
quod satis est.* Przysł. *αγαπήτως, z zadowolnie-
niem, dostatecznie, ale też i: ledwie, z biedą =
μόλις, n. p. αγαπήτως σωθεῖς, ledwie ocalony;
servatus ita ut satis habendum sit.*

ἀγαρίκόν, τό, agaricus, piestrze, rca; hubka na
dzwowie.

ἀγάρρως, όν, bistro płynący, prądem bystrym
się toczący; *vehementer fluens.*

ἀγασθενής, ές, bardzo silny; *praepotens.*

ἀγασμα, τό, (ἀγαμαι) przedmiot podziwa, podzi-
wienie; *res digna venerationis, veneratio.*

ἀγαστονος, όν, (στόνος, στένω) gwałtownie jęczą-
cy, huczący; *valde sonans; narzekający; lamentans.*

ἀγαστός, ή, όν (Adj. verb. do ἀγαμαι) podziwie-
nia godny; *admiratione dignus.*

ἀγαστωρ, ορος, p. a, 4.) z jednego żywota po-
chodzący; bliski krewny, jednej krwi; *frater ger-
manus.* brat rodzony.

ἀγαστός, p. αγαστός.

ἀγασσομαι = ἀγαμαι.

ἀγαστός, ή, όν, (ἀγαμαι) podziwienia godny, częśé
wzbudzający, wzniosły, zacny, przedni. *Illustris,
revereendus.*

ἀγασρός, ά, όν, = ἀγασός, pyszny, bujny, dumny,
Superbus, insolens, elegans. Żtad przysł. *αγασρώς,*
stp. najw. *αγασρότατα,* z wielkim przepychem,
okazuje; *maximo fastu.*

ἀγασθεγκτος, όν, (φθέγγομαι) głośno brzmiający.
Valde sonans, sonorus.

ἀγαστήων, τό, instytucya pocztowa w Persyi. *Cur-
sus publicus.*

ἀγαστήριος, ό, wyraz perski, konny goniec, kurier,
cursor publicus. Her. 8, 98. Xen. Cyr. 8, 6, 17.

ἀγγαρος, όν, w. perski. 1) = przyjadca.

2) ἄγγελον πῶρ, ogień sygnałowy, celem przedstawienia wiadomości z miejsca na miejsce. — τὰ ἄγγαρα, stacje kuryerów. Ztąd ἄγγελια, ἤ, urząd angarski; ἀγγελεῖω, wysłać kuryera; później: powołać do służby téj na wyprawach. ἀγγαρῆτης, ὁ, wysyłający kuryera.

ἄγγελιον, τό, naczynie, statek, vas. Zdrobn. ἀγγελίδιον, τό, i przym. ἀγγελιώδης, nakształt naczynia; *vasis formam vel capacitatem habens.*

ἄγγελια, ἤ, ionisk. i ep. — ἤ, wiadomość, wieść, orędzie, poselstwo. Łączy się z Genit. subj. i obj. ἄγγ. πατρός, wiadomość o ojcu, ἐμῆ, ὁ mnie; ale też περί τινος, albo z Inf. *Nuntius.*

ἄγγελιτης, ὁ, epick forma do ἄγγελος, poseł, goniec, *Nuntius.*

ἄγγελιφόρος, ὁ, przynoszący orędzie, goniec; ztąd woźny królewski lub odźwierny; *internuntius.*

ἄγγελιώτης, ὁ, i ἀγγελιώτης, ἤ, poet. goniec, poseł; *nuntius — ia.*

ἄγγέλλω, fut. ἀγγεῶ, ep. ἀγγελέω. aor. 2. pass. ἡγγέλην. ponieść, przynieść wiadomość, przyjść z poselstwem, donieść, co (περί τινος i τί); opowiadać; z imiesł. w Accus. bez lub z part. ὤς, a przy formie biernej w Nom. Tudzież Acc. c. Inf. lub sam Inf. ma po sobie; a w znaczeniu: kazać, dca, ὤς, δθόνεκα. Med. ἡγγέλλομαι, ob-wieszczam o sobie, oznajmuję, φίλος εἶναι, że jestem przyjacielem i t. d. *Nuntiare.*

ἄγγελμα, τό, doniesienie, wiadomość. *Nuntius.*

ἄγγελος, ὁ, poseł, goniec, tłumacz, donosiciel, woźny; o osobach i przedmiotach, n. p. okrętach, ptakach wieszczonych i t. d. Łączy się z Genit., περί τινος, ὤς, dca. 2) wiadomość. *Nuntius, nuntia, legatus, internuntius.* W N. T. anioł.

ἄγγελικώς, ἤ, ὄν, zdany do poselstwa, na posła.

ἄγγήιον, τό, ionisk. i ἄγγος, eos, τό = ἀγγεῖον.

ἄγγα, ἄγγετα p. ἄγω.

ἄγγερω, aor. ep. ἄγγερα, 3 pl. aor. ἄγγεθην za ἡγγέρθησαν, aor. 2. med. ep. ἀγγερόμην, inf. u Hom. ἀγγερόσθαι zam. ἀγγερόσθαι. Part. synk. ἀγγερόμενος, perf. ἀγγερόμαι, plusqperf. ἀγγερόατο. 1) Act. a) o osobach, zbierać, zgromadzić, zwołać, b) o rzeczach: zbierać, uźebrać, uciulać. c) zbierać, gromadzić, τινί, dla kogo. 2) Pass. i Aor. Med. zbierać się, zejsz się; οἱ ἀγγερόμενοι, zebrani(e), zgromadzeni(e); o zwierzętach: gromada. b) przén. powróci, wrócić, θυμός ἐς φρένας ἀγγερόθῃ. 3) Med. zbierać dla siebie. *Congrego, colligo.*

ἄγγεῖων ὄν, bez sasiada; *vicino carens.*

ἄγγελαῖος, α, ὄν, należący do trzody, trzodny, z gromady; *gregalis, gregarius.* T. s. ἀγγελίτης.

ἄγγελατοροφία, ἤ, piecza o trzodę i pasza dla niej; *pecuaria.* ἀγγελατοροφος, ὁ, mający pieczę o trzodzie, *pecuarius.*

ἄγγελαρῶς, prowadzić trzodę, gromadę, z Genit. *armento praesse.* Ztąd: ἀγγελάρχης i ἀγγελαρχος, ὁ, prowadzący, wódz trzody; *armentarius.*

ἄγγελαστῶ, nie śmiać się; *risu abstinentia.* ἀγγελαστία, ἤ, nieśmiałość; *risu abstinentia;* ἀγγελαστία, ἤ, bez śmiechu; *sine risu, serio.* ἄγγελαστος, ὄν, nie śmiejący się, pomroczny, posepny smutny; *tristis, severus, tetricus.* — nie wart śmiechu; *risu non dignus.*

ἄγγελαία, i—η, ἤ, przydomek Ateny; plon dająca, plonem darząca; *praedatrix.*

ἄγγελη, ἤ (ἄγω) 1) trzoda bydła. 2) gromada, rzęsa; *grex.* W Sparcie dozorujący gromadę czyli oddział (ἄγγελην) chłopów, zwal się ἀγγελάτης, ὁ. Dat. Hom. ἀγγέλησι.

ἄγγεληδόν, przysł. trzodami, gromadnie. Później: ἀγγεληδά. A ἀγγεληθεν, z trzody; *gregatim, e grege.* ἄγγελαία ἤ, (γένος), niskie pochodzenie, podły sposób myślenia. *Ignobilitas, animus degener.*

ἄγγεσιος, ὄν, bezbrody; *imberbis.*

ἄγγενης, ἐς, bez przodków, ale i, bez dzieci, podły; *ignobitis, sine prole, ignavus, abjectus.*

ἄγγενητος, ὄν, (γέννομαι) nie urodzony, nie był, nie istniejący; niedokonany; *non generatus; infectus.*

ἄγγεναία, ἤ, p. ἀγγεναία. a ἄγγενης, ἐς, p. ἀγγενης. ἄγγενητος, ὄν, (γεννάω) 1) nie-zrodzony. 2) niskiego pochodzenia. *Nondum natus; ignobilitas.*

ἄγγενηξω, postępować sobie jak ἄγγενης, t. j. nie-szlachetnie, po tchórzowsku; *ignavum se praebere.*

ἄγγεναία, ἤ, podły sposób postępowania, tchórzostwo; *ignavia.*

ἄγγεραστος, ὄν, (γέρασ), bez poczesnego daru, nie-uczczony; *praemio carens, inhonoratus.*

ἄγγερός, ὁ, i ἄγγερος, ἤ, zebranie, ściąganie. *Collectio, contractio.* T. s. ἀγγερόσβη, ἤ,

ἄγγερωχος, ὄν, wojenny, bitny; *bellicosus.* Ztąd ἀγγερωχία, ἤ,

ἄγγερατος, ὁ, dowódzca wojska; *dux exercitus.* Przydom. Ateny u Hezydoda.

ἄγγεστος, ὄν, właśc. nie-kosztowawszy czego, τινός. Ztąd, nieswiadomy, nieoboznany; *qui non gustavit, impastus; inexpertus.* Ztąd rzecz. ἀγγεστία, ἤ,

ἄγγεμετροτος, ὄν, nie posiadający geometryi; *geometriae ignarus.*

ἄγγεωργασία, ἤ, zaniedbanie uprawy roli; *neglectus v. imperitia agriculturae.*

ἄγγεωργητος, ὄν, nieuprawiony; *incultus.*

ἄγγη, ἤ, (ἄζομαι), zdumienie, podziw. b) zawisł. *Admiratio, incidia.*

ἄγγη ἤ, (ἀρνομι) złamanie, łom, rana; odlamek; brzeg, na którym balwany się łamia; zgłecie; skrzywienie; nieszczęście. *Fractura, contusio; vitus, ubi vitulus frangitur; pernicie.*

ἄγγη, ep. zam. ἄγγη do ἄγωμι.

ἄγγηλατῶ i ἄγγηλατῶ (ἄγος I. ἄγος, ἐλαύνειν) coś kłatwą obciążonego odpychać; τινά przekle-tego, kłatwą obciążonego wywołać, przegnać; *piaculum exigere; ejicere e civitate.*

ἄγγημα, τό, (ἡγγημα) wojsko na pochodzie; *agmen.* 2) gwardya, wybór Macedońskiego wojska, zło-żonego z konnicy i piechoty; *cohors praetoria.*

ἄγγηνορία, i—η, ἤ, męzkość, odwaga, upór, za-cięłość. *Virilitas, insolentia.*

ἄγγηνορος, ὄρος, ὁ ἤ. 1) mężczy 2) uporny, zu-pierwały, ociętny, dziki. *Valde virilis, ferus.* Pó-źniej: okazały, świetny. T. s. ἀγγηνορείος, α, ὄν, ἄγγηραος i ἄγγηρατος, ὄν, (ἄγγηρατος, ὄν) i ἄγγη-ρας, ὄν, (ἡγγρας) nie starzejący się, wiecznie młody, nieprzemienny; *non senescens, aeternus.*

ἄγγηρατον, τό, kławnik. *Achillea aseratum (mille-folium).*

ἄγγηγαυρος, ὄν, przodownik choru, prowadzący rej. *Chorum ducons.* T. s. ἀγγητήρ i ἄγγητωρ.

ἄγγητός, ἤ, ὄν, (ἄγγαται) podziwiany, podziwien-ia godny, z Acc. co do, pod względem. *Admirabilis.* ἄγγηξω, poświęcam; *sacro.* Podobnie ἄγγάξω, i τὰ ἄγγιασμός, ὁ, poświęcenie; *sanctificatio.*

ἄγγεον, epick. Inf. praes. ἀγγεῖμενα. Imperf. ἡγγί-νεον (3 zgłosk.), imperf. iterat. ἀγγεῖσκον, prowa-dzić, pędzić, znieść. Med. τινά ἐς τι, dać sobie kogo gdzie zaprowadzić. *Duco. Fero.*

ἄγγιος, α. ο. ο. czciogodny, święty poświęcony,

z Genit. bóstwa. Tudzież, świątobliwy, czysty. *sacer, sanctus.* (ἀγιός).

ἀγιότης, ἡ, i) świętość, świątobliwość; *sanctitas, agiotes, ἡ,* *sanctimonia.* Αγίω, poświęcić; *sanctificare.*

ἀγιστεία i **ἀγιστία, ἡ,** święty zwyczaj, obrządek, służba kościelna; *cultus deorum, res divina.* 2) świętość; *sanctimonia,* bogobojność.

ἀγιστεύω, przestrzegać świętych obrządków; żyć czysto, pobożnie, nieskazitelnie. *Sacrifico. Pietatem colo.* **ἀγί...** często skrócenie poet. za ἀνακ...

ἀγκάσομαι, Dep. med. wziąć na ramiona, podnieść, uściśnąć. *Ulnis attollo, in ulnas sumo.*

ἀγκάθεν, przysł. na łokciu, na ramionach oparty; biorąc w objęcia, *Ulnis niexus.*

ἀγκάλη, ἡ, i) **ἀγκάλια, ἡ,** (ἀγκη, ἀγκάς) zwykłe w l. mng. łokiec, ramie; ἐν ἀγκάλιδεσσι l. ἀγκάλας περιφέρειν l. φέρειν, obnosić l. nosić na ramionach, rękach. W ogóle wszystko, co silnie ogarnia, obejmując: uścisk; naręcze, wiązka. *Ulna, brachium, amplexus.*

ἀγκάλιδωρός, ὄν, i) **ἀγκάλιδωφόρος** i **ἀγκάλιδωφόρος, ὄν,** naręcze dzwigający lub brzemie; *manipulus s. fasciculus portans.*

ἀγκάλισσαι = ἀγκάσομαι. **ἀγκάλισμα, τό,** w objęciach, na ramionach noszone; *quod in ulnis gestamus.*

ἀγκalos, ὁ, naręcze; *fasciculus.*

ἀγκάς, przysł. (Acc. do ἀγκῆ) ramionami, na ramionach; *brachiis.* **ἀγκίον, τό,** zdrobn. **ἀγκος, ἀγκιστρεία ἡ,** łowienie ryb na wędę. *Piscatus hamatilis;* ἀγκιστρευτικός *piscatorius.*

ἀγκιστρέω, łowić na wędę, przynęcić, przynęta wabić, chwycić na lep. *Inesco, allicio, hamo caprio.* **ἀγκιστρωεῖδής** i **ἀγκιστρώδης, ες,** podobny do wędy; *hamatus.*

ἀγκιστρον, τό, haczyk u wędkę; wędą. *Uncus, hamus.* Ziąd **ἀγκιστροφάτος, ὄν,** połykający haczyk; *qui hamum deglutit.* **ἀγκιστρώω,** zakrzywić jak haczyk wędę; łowić, chwycić, *Curare; hamo capere.* **ἀγκιστρωτός, ὄν,** osękowaty; *hamatus.*

ἀγκοῖνη, ἡ, = ἀγκάλη, łokieć, ramie; ἐν ἀγκοῖνησιν, w ramionach; *in brachiis.*

ἀγκος, εὐς, τό, przepaść między górami, rozpadlina skałista; zagłębienie, przepaść. *Vallis, convallis.*

ἀγκτήρ, ἡρος, ὁ, (ἄγκη), zapinka, haftka, kłama; przewiązka. *Fibula.*

ἀγκύλη, ἡ, 1) rzemień przy pocisku; *amentum;* i pocisk sam. Każdy rzemień. 2) cięciwa; *nervus in arcu.* 3) ucho, otwór do wiosel; tudzież reje; *antennae.* 4) denna choroba, krzywizna członki; (*anca*), *contractio articuli.* 5) podkolanek, zgięcie ramienia; *curvatura cubiti, flexus poplitis.* Ziąd **ἀγκυλοσῆς, ὁ,** rzucający pocisk; *jaculator.*

ἀγκυλομήτης, ὁ, (μητίς), krzywe, chytre, skryte zamiary knujący, zwykły przydomek Kronosa. *Versutus.*

ἀγκυλόπους, ὄδω, krzywonogi; *διφρος ἢ sella.* **ἀγκύλος, ἡ, ὄν,** zakrzywiony, zaokrąglony. Rz. *τὰ ἀγκύλα, luk.* *Aduncus, curvus.* Pr. zawily, trudny. **ἀγκυλότοξος, ὄν,** (τόξον), krzywoluki, mający luk krzywy; *curvo arcu utens, sagittarius.*

ἀγκυλοχέλης, ὁ, krzywodzioby; *curvo rostro praeditus.* **ἀγκυλοχῆλης, ὄν,** 2 krzywemi nożycami; *curvis forcibus praeditus.*

ἀγκυλόω, zakrzywić.

ἀγκυλωτός, ἡ, ὄν, skrzywiony, *incurvus.* grot mający. **ἀγκυλωτά στοχάσματα; jacula.**

ἄγκυρα, ἡ, kotwica; *ancora;* hak; przen. podpora, przystań. ἐπ' ἀγκυρῶν ὀρμίζειν, stanąć na kotwicach; ἐπὶ θούσιν ἀγκυρῶν ὀρμίζειν εἶν, zostawić wybór między dwiema rzeczami; ἄγκυραν χαλκῶν wyrzucić k.; ἂ. ἀνασπᾶν, ἀφρῆν, podnieść kotw. *Solvere ancoras. Praesidium, columen.* Zdrob. ἀγκύριον, τό, kotwiczka, *ancora parva.*

ἀγκυρίζω, zręczyj cios szermierski zadać. *Supplantare.*

ἀγκύρια, τά, sc. σχοινία, kotwiczne liny; *funes ancorarii.*

ἀγκυροβολέω, rzucić, zapuścić kotwicę, *ancoram facio.* Ziąd **ἀγκυροβόλον, τό,** miejsce do wyrzucenia kotwicy l. wyrzuceni kotwicy.

ἀγκυρορχία, ἡ, stanie na kotwicy.

ἀγκών, ἄνωος, ὁ. łokieć, zgięcie ramienia; wyskok, wygięcie, kąt wystający. *Cubitus, flexus, angulus, ulna.*

ἀγκυλοειδής, ὄν, (ἀγκύλος, εἶθερα) włosy lśniącego, piękne zwoje włosów mający.

ἀγκλαῖα — i) **ἐγ, ἡ,** Dat. ἀγκλαίῃ, okazałość, świeżość, przepych; zwłaszcza: piękność cielesna, czerstwość. — Radosć: w l. mng. ochota, uroczystość, wyniosłość, pycha. *Splendor, festivitas, laetitiae, iutor, decus.*

ἀγκλαῖζω (ἀγκλαῖος) uświetnić, ozdobić. Zwykle w Med. ἀγκλαῖεσθαι, fut. ἀγκλαῖεσθαι, świecić się, lśnić się, błyszczeć; zdobić się, pysznić się, rozkoszować w czem. *Splendo; delectari.* **ἀγκλαόγυτος, ὄν,** pięknych członków. **ἀγκλαόδενδρος, ὄν,** z pięknymi drzewami.

ἀγκλαῖσμα, τό, ozdoba, blask. *decus.* Podob. **ἀγκλαῖσμός, ὁ.**

ἀγκλαόκαρπος, ὄν, świetny, piękny owoc mający; *frugibus insignis.* **ἀγκλαόκορος, ὄν,** bogaty w pięknych młodzieńców; *pulchros pueros habens.*

ἀγκλαόκορος, ὄν, rozweselający biesiadę; *convivium ornans.*

ἀγκλαός, ἡ, ὄν, i 2 zakończ. (ἀγκλός), świetny, piękny, okazały; jasny, sławny, słynny. *Splendidus, decorus.*

ἀγκλαστραῖνας, ὁ, świetny trójząb mający, przydomek Porejdonia. *Splendidum tridentem gerens.*

ἀγκλαῶψ, ὄπτος, ὁ, ἡ, (ῶψ) promiennooki; błyszczący. T. **ἀγκλαῶπις, ἡ,** *Specie splendens.*

ἀγκλαῶκής, ες, nie słodki, ostry, kwaśny, nie powabny.

ἀγκλις, ἰδωος, ἡ, tylko w l. mng., pestki czyli jaćderka główki czosnkowej.

ἀγκλωσος, att. — ττος, ὄν, (γκλωσσα) bez języka, niemowa; niewymowny; *elinguis.* Niezrozumiałej mowy = *βαρβαρος, barbarus.*

ἀγκμα, τό, łom, odłam, ułamek; *fragmentum.*

ἀγκμός, ὁ, łom, ruptura; rozpadlina, zwł. w l. mng. *loca praerupta.*

ἀγκμαπτος, ὄν, nieugięty; *durus, rigidus, qui flecti nequit.*

ἀγκμαπτος i **ἀγκμαφος, ὄν,** nie walkowany, nie folowany; *fullonem non expertus.*

ἀγκνεία ἡ, czystość *sanctimoniae.* T. s. **ἀγκνευμα, τό.**

ἀγκνευτήριον, τό, miejsce l. środek l. oszczędnia się.

ἀγκνέω, być czystym, nieskalanym; *castum esse.* 2 = ἀγκνέω, oczyścić, *sanctitatem ponere in re, lustrare.*

ἀγκνέζω, oczyścić, przebłagać; *lustrare.* 2) poświęcić, ofiarować; *sacrificare, dicare.*

ἀγκνιμός, ὁ, oczyszczenie, błaganie; *expulatio.* Podobn. **ἀγκνιμα, τό,** środek oczyszczający.

ἀγνοῶ, ep. **ἀγνοίτω**. Aor. conj. ἀγνοίσει, aor. 1. iter. ἀγνώσασκε, 2sg. z ἀγνοήσασκε. fut. med. ἀγνοήσομαι a) nie wiedzieć, nie poznać; ἀγνοῦντες, z nieświadomości. b) być w oświeceniu, zapoznać, nie przeznaczyć, a z negacją: znać dobrze. W formie bierniej: ἀγνοοῦμαι, nie znają mnie. Łączy się rzadko z Genit. lub περί τινος, częściej ze zdaniem zależnym, z Genit. si lub z Imiesł. *Ignorare; non intelligo; pecco, erro.*

ἀγνόημα, τό, uchybienie, błąd. *Peccatum, error ἀγνοήματα*, τὰ, πράττειν, błędnie.

ἀγνοία, ή, (ἀγνοία), nieświadomość; ἀγνοία μ' ἐχει, nie rozumiem. 2) uchybienie, wina. 3) niepoznalność, nieznacznosc. *Ignoratio; culpa, imprudentia; facies confusior, quod agnoscí non potest.*

ἀγνὸρροτος, ov, (βῆω) czysto płynący; *pure fluens.*

ἀγνός, ή, óv, (ἀγνομα) 1. święty, czcigodny. 2. poświęcony, święty. 3. oczyszczony, czysty, ἐπί τινα, względem kogo, 4. oczyszczający, wolny. *Sanctus, sacer, expiatus, purgatorius.* Przysl. ἀγνός, czysto, *pure, sancte.*

ἀγνος, ή, = λόγος, *vitea*, wierzba włoska.

ἀγνότης, ή, czystość; *castitas.* **ἀγνότης**, kamienne przy starym warsztacie tkackim, ściągające do dołu nici postawy.

ἀγνομι, fut. ἄξω, aor. 1. ἔαξα. ep. ἤξα. aor. 2. pass. ἔαγην, ep. ἄγην. 3. os. pl. ἄγεν = ἔαγησαν. perf. ἔαγα. 1) Act. łamać, złamać, zniszczyć, zdruzgotać, zetrzeć. 2. Pass. łamać się, pekać, pukać, padać, rozsiadać się. *Frangere.*

ἀγνομῶνία i **ἀγνομῶνω**, być nierozsądnym, działać nierozsądnie; *πρός, περί* i *εἰς τινα*, krzywdzić; *sum iniquus.*

ἀγνομῶνία, ή, nierozwaga, nierozum, (w l. mng. nieporozumienia), upór, niewdzięczność, bezwzględność. *Imprudentia, falsa opinio, iniquitas.*

ἀγνώμων, ov, (γνώμη) nierozumny, nierozważny, uparty, niewdzięczny, niewyrzuciłszy, *Rationis capers, pertinax, iniquus.* Przysl. ἀγνώμωνος.

ἄγνώριστος, ov, nieznan; *ignotus.*

ἄγνός, óτος, ó, ή, (γνώσκω) 1) nieznan, niepoznany, τίvι. 2) czynny, nie znający, nie świadomy, τινός, czczy, niezasadniony. ἀγνός δόκησις λόγων, czcze podejrzenie bez jasnego dowodu. *Ignotus; ignarus.*

ἀγνοσία, ή, 1) nieświadomość, nieobeznania. 2) niesława, niesławy. *Inscientia, ignobilitas.*

ἄγνωστος i **ἄγνωτος**, ov, 1) nie poznany, nieznan; τίvι i *εἰς τινα*. 2) nie do poznania, niezrozumiały. *Incognitus, incertus.* **ἀγνόνατος**, ov, bez kolana; bez stawów, bezkolankowy.

ἄγνοία, ή, nieplodność, bezdzietność; *sterilitas, infertilitas.*

ἄγονος, ov, 1) pass. nieurodzony. 2) act. nierodzący, nieplodny, τινός, w czem. *τόκος* ἄγονος, poronienie. *non genitus, sterilis.*

ἄγος, ov, nieopłakany; *indigestus.*

ἄγορά, ή, i **ἄγορή**, (ἀγείρω), 1) zebranie, zgromadzenie) wiec (w Atenach ἐκκλησία). Op. do βουλή, rada książąt. ἀγορήν ποιῆσθαι, τίθεσθαι, t. s. καθίξεν, zwołać. 2) na zgromadzeniu mowa, obrada, wymowa. εἰδός ἄγορῶν, świadomy wymowy. 3) plac do zgromadzeń przeznaczony, plac zborny, rynek. ἀγορῆς πληθούσης, gdy zapełnia się rynek, t. j. przed obiadem. ἀγορῆς ὑάλης, pora obiadowa. ἀγορῶν ποιῆσθαι, urządzić targ. ó ἐκ τῆς ἄγορᾶς, kupcy, handlarze. 4) towary targowe, żywność. ἀγορῶν ἄγειν, παρέχειν τίvι, *commeatum inferre*, żywność dowozić, ἀγορᾶ ἀφίκοντο, był

dowóz żywności. 5) handel, τὴν ἀγορᾶν μὴ ἀδικεῖν, handlu nie krzywdzić. *Contio; forum; com-meatu, commercium; oratio, facultas concionandi.* **ἀγοράζω** 1) przebywać na rynku. 2) na rynku kupować, zakupywać. t. takżo. 2) na rynku robić. *In foro versor, emo.* Ztąd też 3) mówić, ob-radować, a w Med., naradzać się z drugimi: *Consultare, deliberare in foro.*

ἀγοραῖος, ov, 1) odnoszący się do zgromadzenia ludu; władający tamże, n. p. Ζεὺς, stróż wieców ludowych, θεοί, opiekunowie handlu. 2) rynekczny, rynekowy; ἀνθρωποι, kramarze, przepuknięci, podli ludzie. *Forensis, mundinator, subrostranus.* Przysl. sposobem rzecznikowsk. *circumforanea dicacitate.*

ἀγορανομία, ή, urząd edyla, *aedilis.*

ἀγορανομέω, być edylem. *aedilitate fungi.*

ἀγορανομικός, ή, óv, odnoszący się do spraw rynekowych; należący do edyla. edylowy; *aedilitius.*

ἀγορανόμιον, τό, sąd edyla; *tribunal aedilis.*

ἀγορανόμος, ó, policjant, dozorca targowy. Dozór ten składał się w Atenach z 10 osób. Plutarch tak mianuje edylów. *Rerum venalium curator et inspector; praefecti annonae, aediles cereales.*

ἀγοράομαι, Dep. med. 2. os. plur. ἀγοράσθε = ἀγοράσθε. Impf. 3. plur. ἡγορόντο = ἡγορόντο. 1) być na zgromadzeniu, naradzać się. 2) w zgromadzeniu publicznie mówić, wystąpić z mową, τίvι, do kogo. *Contionari, edicere*, publicznie pochwalony.

ἀγορασσία, mieć chęć do kupowania; *empturio.*

ἀγορασία i **ἀγορασις**, ή, zakupno; *emptio.*

ἀγορασμα, τό, towar; *merx, mercimonium.*

ἀγορασιμός, ó, kupowanie; *emptio.*

ἀγοραστής, ó, niewolnik, który dla kuchni zakupuje towary. *Servus opsonator.*

ἀγοραστικός, ή, óv, należący do handlu; *ad emptio-nem pertinens.*

ἀγορεύω, na zgromadzeniu, publicznie mówić; ἀγορεύς ἀγορεύειν, mieć mowy. 2) głośno mówić, jasno się tłumaczyć, donosić, oznajmić; φθβονδς, radzić do ucieczki. *Contionari, edicere.* 3) = ἀγοράζω.

ἀγορήθεν, przysl. ze zgromadzenia; *e contione.*

ἀγορήνδης, na zgromadzeniu; *ad contionem.*

ἀγορητής, ó, mówca; *contionator.*

ἀγορητός, ύος, ή, dar wymowy, wymowa; *facundia.*

ἄγορος, ó, zgromadzenie; zwykle w l. mn., *congregatio.*

ἄγος, τό, (ἄγος od ἔζω), co groźe wzbudza, zbrodnia, okropność, przelanie krwi; zmaza, zakala. Thuc. I, 134. Tudzież o człowieku: zbrodniarz, potrzebujący oczyścić się. *Piaculum; homo piacularis.*

ἄγός, ó, wódz; *dux.*

ἄγοστός, ó, (ἄγνομι), dłoni; później: ramię, łokieć, kat. *Manus compressa, palma.*

ἄγρα, ή, ion. ἄγρη; 1) połów, łowy, polowanie; przenosić także jak „upolować“ 2) rodzaj, sposób łowów. 3) zdobycz, łup. *Captura, venatio, praeda.*

ἄγρατος, a, ov, myśliwy. ἄγρατός, ó, myśliwy;

ἄγρατια, przydomek Artemidy. *Penator, venatrix.*

ἀγραμματα, ή, nieuczoność; *literarum imperitia.*

ἀγράμματος, ov, nieuczony, nie piszący; *illiteratus.*

ἀγραπτος, ov, niepisany; ἄγραπτα νόμιμα, nie pisane, wrodzone prawo moralności; *non scriptus.* **ἀγραυλεῶ**, żyć pod gołem niebem, na polu; prze-

nocować nad golem niebem. *in agro pernoctari, ex-cubare.* ἄγραυλία, ἡ, życie l. nocowanie na polu. ἄγραυλος, ὁ, ἡ, na polu, na wsi mieszkający; pod golem niebem leżący l. nocujący; *in agro stibulans, sub die pernoctans, ferus.* W ogóle: wiejski; *agrestis.* Tudzież ἄγραυλῆς, ἔξ.

ἄγραυρίου, δειχ, skarga na dłużników państwa, którzy nazwisko swe ze spisu dłużników wymazać kazali.

ἄγραυλος, ὄν, 1) = ἄγραυτος. 2) niewpisany (do przymierza) πόλις, neutralny, obojętny. *Non adscriptus (foederi).*

ἄγραυσιος, α, ὄν, (ἄγραυς), ze wsi, wiejski, chłopski; = ἀγροσιος. *agrestis, rusticus.*

ἄγραυμα, τό, 1) polów, zdobyc, plon; gratka. 2) sieć myśliwska. *Fraedus; rete.*

ἄγραυτός, ἔως, ὁ, i ἄγραυτής, οὐ, ὁ, i ἄγραυτήρ, ἡρος, ὁ, myśliwy, rybak, łowczy. *Venator; piscator.*

ἄγραυτώ, polować, upolować, schwytac (ἄγρῶ, αἰ-ρέω). Przen. αἶμα, wychodzić na mord. Med. = Act. *Cupio, venor.* Ztąd: ἄγραυσις, ἡ, polowanie, myśliwstwo. ἄγραυτικός, ἡ, ὄν, należący, zdatny do polowania; ἄγραυτός, ὄν, schwytany, upolowany.

ἄγραυτώ, chwytac, wziac. Ztąd Imperat. jako przysł. ἄγραυτ, w l. mng. ἄγραυτε, lap! cap! nuże! dalej! *agedum, agens, agitur.*

ἄγραυτόν, τό, sieć, siatka; *rete, reticulum.*

ἄγραυταῖον, ὄν (ἄγραυσις), rozjuszyc się, rozzłościć się, tivi, wściekac się. T. s. w form. biern. *Ferocire.*

ἄγραυσις, ἰα, ὄν, i 2. zakoncz. 1) dziki, nieuprawny, τὰ ἄγραυ, dziczynza. 2) dziki, surowy, gwałtowny, złośliwy, okrutny; ἄγραυ εἰδέναι, być dzikim, okrutnym. *Agrestis, ferus.* Przysł. ἄγραυσις, ἡ, ὄν, t. c. ἄγραυσις, ἄγραυσιότης, dzikich bohaterów przedstawiający (o Eschylusie).

ἄγραυσιότης, ἡ, i ἄγραυσιότης, ἡ, 1) dzikosc. 2) namietnosc, nieokrzesianosc. *Feritas.*

ἄγραυσιόφρων, ὄν, ὁ, ἡ, dziki; *ferox.*

ἄγραυσιόφωνος, ὄν, dzikiogo głosu, nieokrzesiany; *feram vocem habens; barbara lingua utens.*

ἄγραυσιόω, rozjuszyc. Pass. i Med. rozjuszyc się; tiv i ἐπι tiv. *Efferare.*

ἄγραυσιόπος, ὄν, dziko patrzacy; *qui fero vultu est.* ἄγραυσιότης, ὁ, i ἄγραυσιότης, ἡ, = ἄγραυσιότης. ἄγραυσιότης, ἡ, ὄν, zdliczaly, *effertus.*

ἄγραυσιότης i ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, (βόσκω), paszacy się, mieszkający na polu. *Agrestis.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

ἄγραυσιότης, ὄν, ὁ, sąsied wiejski; *vicinus.*

Soph. Ant. 786. 3) dozorca nad gruntami państwa. 4) ἀγρόνομος, podzielony grunt. *Agrestis.*

ἄγρός, ὄδ, ὁ, rola, pole, w l. mng. grunta; ἐπ' ἄγρῶ, na miejscu, gdzie pole, nie miasto; ἐπὶ τῶν ἄγρῶν, na wsi; ὁ ἔξ ἄγρῶν, wieśniacy; ἐν' ἄγρῶ, we wiosci, gdyż ἄγρός = wiosca. *Ager, rus.*

ἄγρότερος, α, ὄν, 1) dziki, 2) lubiący pola, smugi. *In agris versans, agros colens.*

ἄγρότης, ὄν, ὁ, wieśniak; *rusticus.* T. s. ἄγρο-τήρ, ἡρος i r. ἔξ ἄγρότερα, jako przymiotn.

ἄγροφυλάξ, ἄκος, ὁ, stróż polowy; *custos agri, saltuarius.*

ἄγροξία, ἡ, nie przebaknienie; zupełne milczenie, *silentium, taciturnitas.*

ἄγροπνέω, być bezsennym, nie mieć miru, czuwać. *vigilare.* Ztąd ἄγροπνητικός, ἡ, ὄν, czujny.

ἄγροπνία, ἡ, bezsenność; czuwanie; w l. mng. niespane noce. *Insomniam, pervigilatio.*

ἄγροπνός, ὄν, (ἄγρῶ) snu chciwy; bezsenny; *in-somnis.*

ἄγρόσσω, zawsze polowac, chwytac; *captare.*

ἄγρόστης, ὁ, ἄγρόστις, ἡ, i ἄγρόστωρ, myśliwy; *venator;* tudzież = ἄγρότης.

ἄγροστις, ἰος, ἡ, trawa polna; *gramen, foenum.* Właśc. *cynodon, dactylon.*

ἄγρότης, przym. dziki; *ferus.* Tudzież: wieśniak; *rusticus.* T. s. ἄγροτήρ, r. ἔξ ἄγρότερα = ἄγρότης.

ἄγροτιά, ἡ, ulica, scieżka, droga; w l. mng. okolica. *Via.*

ἄγροτιάτης, ὄν, (r. ἔξ ἄγροτιάτης, ἰδος, ἡ) i ἄγρο-τιός, ὁ, stróż drogi, przydomek Apollona, którego posag przed drzwiami domów był ustawiony; ztąd ἄγροτιάτης θεραπειῶν. *Viarius.* 2) sąsied, towarzysz.

ἄγροσιος, ὄν, bezczlonkowy, słaby w czlonkach; *membris carens, imbecillus.*

ἄγρονασία, brak cwiczenia, nieobrotnosc.

ἄγροναστός, ὄν, niecwiczony, niedoświadczony, ti-νός, w czcm. *Inexercitatus, non versatus.* Przysł. ἄγροναστός πρὸς τι ἔχειν, nie być w co wdżozonym; *non assuetum esse.*

ἄγροσις, ἰος, ἡ, dat. ἄγροσι, zgromadzenie, i to przypadkowe; *oppus, ἀγορά,* zgromadz. zwolanc; ztąd w ogóle: mnóstwo, ciżba; γρῶν ἄγροσις, obóz okretomy. *Congregatio, multitudo.*

ἄγροσιός, ὁ, zebranie, uzebranie; *circuitio stipis colligendae causa.*

ἄγροσιάζω, zbierac, zebrac. *Colligere.*

ἄγροσιότης, ὄν, i ἄγροσιότηρ, r. ἔξ ἄγροσιότηα (ἄγροσι-ῶν) 1) zbieracz, zebrać. 2) kuglarz, szarlatan, pedzi-wiat, szalbierz. *Impositor, circulator.* Ztąd: ἄγρο-σιότηα, ἡ, zatrudnienie kuglarza; kuglarstwo; *circulatio, praestitio, improbra.* ἄγροσιότηός, ἡ, ὄν, kuglarski; *circulatorius.* ἄγροσιότηός, ἡ, ὄν, zebrany, wyzebrany; *collectus, coactus.* ἄγροσιότηός, ἔς, na wzór kuglarza; *confusivus.*

ἄγροσιότης, ὄν, vδξ, ostatnia część nocy nad ranem.

ἄγροσιότηός, ὄν, (ἄγρῶ, μάχουα) blisko walczacy, w scislym szyku walczacy; ὄπλα, broń w scisku walki. *Cominus pugnans, arma ad cominus pug-nandum.*

ἄγροσιότης, przysł. scislic, tuż przy, blisko, albo bez przypadek. lub z Genit. (raz z Dat. u Homera) ἄγρο-σιότηα, dosyc blisko. Stp. w ἄσσοι, ἄσσοτέρω. Stp. najw. ἄγροσιότηός, *Prope.* O czasie: wnet. Od 19, 301.

O wielkim podobienstwie. Pind. N 6, 16.

ἄγροσιότηός, ὄν, (ἔλξ) blisko morza polożony, nad-morski; lub „morzem otoczony;“ o wyspach. *Maritimus.*

αρχιβαθής, ές, (βάθος) blisko brzegu głęboki; *prope litus profundus.*

αρχιβατεύω (βαίνω) blisko przystąpić, stać tuż przy czem; *prope accedere.*

αρχιγείους, ον, (γή) blisko ładu; graniczący; *conterminus, propinquus.*

αρχιγεῖταιον, sąsiadujący.

αρχιγεῖτος, ον, blisko spokrewniony z bogami, bogom pokrewny; *divi propinquus.*

αρχιδυρος, ον, blisko drzewi, sąsiadujący.

αρχιμαχητής, οἰ, ὅ, = **αρχιμαχος.**

αρχιμολος, ον, blisko przystępujący; neutr. **αρχιμολοῖο**, jako przysl. blisko, tuż, przy; *prope. ἐξ ἀρχιμολοῖο ἰδεῖν*, z bliska widzieć. O czasie: wnet; *moa.*

αρχιμος, ον, = **κλητός.**

αρχινοια, ή, przytomność umysłu, dowcip, bystrość. *Solertia, ingenii acumen.*

αρχινόος, scg. — **νοος, νουν,** przytomny, bystry, dowcipny, roztumny. *solers, sagax.*

αρχιπλος, sc. — **πλους, πλουσ,** blisko żeglujący; **πόρος α.,** niedaleka żegluga. *Propinqua navigatio.*

αρχιπόλις, εως, ὅ, ή, sąsiedzki; *accola. ἀρχιπόλις* zaś, *prope urbem.*)

αρχιρροος, ον, scgn. — **ροος, ρουσ,** blisko płynący. *Vicina fluenta habens.*

αρχισπορος, ον, (σπόρος), pokrewny; *genere affinis, consanguineus.*

αρχιστεία, τά, bliskie krewieństwo; *proxima cognatio.* 2) ή, według niego przeznaczone prawo do spadku; *jus successionis legitimae.* T. s. **αρχιστεῖον, τό.**

αρχιστεύς, εως, ὅ, najbliższy krewny; *proximus genere, cognatus;* współwinnny; *affinis culpaе.*

αρχιστεύω, być bliskim, być blisko spokrewnionym; *genere propinquum esse.*

αρχιστήρ, ηρος, ὅ, właśc. bliski krewny; sąsiad, współwinnny, współsprawca. *Proximus auctor.* [stwa. **αρχιστίνδην,** przysl. według najbliższego krewienia-

αρχιστίνος, η, ον, blisko siebie, ściśniony, ścisły; *alius prope alium, condensatus.*

αρχιστος, ον, Stp. najw. do **αρχτ,** najbliższy, pod względem miejsca lub pokrewieństwa: *proximus.* Neutr. sing. i plur. są przysl. często: bardzo (blisko); *οἱ ἀρχιστα,* najbliżsi krewni; z Genit. tuż przy czem; bez przypadku: prawie. *Proxime, paene.*

αρχιστροφος, ον, nawrotu bliski, żwawo, prędko się zmieniaczy, zmienny; *αρχιστροφοι μεταβολαί,* nagłe zmiany. *Mutabilis, versatilis.*

αρχι-τέριον, sąsiedni.

αρχι-ων, stp. w. do **αρχι.**

αρχόθεν, przysl. z bliska; *e propinqua* **αρχόθι,** przysl. w bliskości, z Genit. *prope.*

αρχόνη, ή, (αρχω), powieszenie; *suspendium.* Zład: **αρχόνειος** i **αρχόνιος, α, ον,** do powieszenia, n. p. **βρόχος,** sznur; **αρχονάω,** zadusić, zadławić; *strangulo, suffoco.*

αρχοῦ, przysl. blisko, bez przyp. i z Genit. *prope.* Stp. w. **αρχότερος, α, ον,** bliższy, z Genit. *propior.*

Stop. najw. **αρχότατα** i **αρχοτάτω,** bardzo blisko, o miejscu, pokrewieństwie lub podobieństwie; z Gen. *proxime, simillime.* — **αρχόος,** przysl. w pobliżu, w pobliskie miejsce; *in propinquum (locum).*

αρχουσα, ή, roślina, z której korzenia niewiasty róż sobie przysposabiały.

αρχω, ξω, ango, ściągnąć, zdławić, zadusić; *prae-focare.* Med. powiesić się, trwożyć się, dręczyć się.

αρχώματος, ον, (όμαλός), równości bliski, prawie

równy; o walce: nierozstrzygnięty; *aequus, ἀρχώματα ἀγωνίζεσθαι.* Przysl. **αρχώματα, εα** *aequo.*

αρχω, aor. 2. ήραρον, poet. **αγαρον,** aor. 1. **ήξα,** imper. **άεετε,** inf. **άεμεν, άεμεναι,** pf. **ήχα** i **αρήχα.** Med. aor. 2. **ήραρόμητη,** ep. **αγαρόμητη,** aor. 1. ep. **άεασθε, άεαντο.** fut. **άεσμαι,** czasem z biernym znaczeniem. I) Act. 1) prowadzić; wozici, sprowadzić, zabrać, ciągnąć, poprowadzić, spuścić, n. p. wode; **ważyc, πόσον άγει,** ile waży. Często: uprowadzić (gwałtem), porwać, **ἐπι θανάτω,** na śmierć prowadzić, **έξ άγώνω,** do sądu, t. j. zaskarżyć. **άγειν και φέρειν,** rabować, właśc. (uprowadzać i unosić), pustoszyć. — 2) dowodzić, z dodaniem lub domysł. **στρατόν,** prowadzić, udawać się w pochód, ruszyć; kierować, wychowywać, sprawiać, n. p. **γέλατω,** śmieć, **κλέος,** rozszerzać. 3) cenić, mieć za co, n. p. **τιμω, εν τιμῃ,** **περι πλείονος** l. z podw. **Accus.,** **δοσφόρωσ α.** brać za złe. 4) obchodzić, przestrzegać, zachować; przepędzić, n. p. pokół, czas; **ασκολιαν άγειν,** mieć przezskode. — Imiesłów **άγων** przez wszystkie przyp. i rodz. można niekiedy oddać przez przym. z II. M. 1) swoje przynieść lub przyprowadzić. 2) z sobą prowadzić, uprowadzić, zabrać do swoich; zład, do domu zaprowadzić żonę, z dodan. lub dom. **πρός δώματα,** a nawet bez **Οβηγυναίκα,** także o ojcu, synowi sprowadzić żonę. Przenośn. **διά στόμα τι,** w ustach mieć, **έξ χειρας,** brać w ręce, podejmować się, **τήν τελευταίη,** dać się wtajemniczyć. Imper. **άγε, άγετε** zamienić się pod względem znaczenia w wykrzyknik. nu! nużel żywo! dalej! **άλλ' άγε,** nawet przed l. mng. — **Duco, adduco, adfero.** — **duco, aestimo** — **appendo.** — **rego, moderor.** — **accipio, aufero, rapio, abigo.** — **educor, instituo.** — **esse.** = **impello, alia.**

αγωνάτος, α, ον, należący do prowadzenia; *qui ad duendum pertinet.*

αγωνεύς, εως, ὅ, 1) zatrudniony przy ciągniętej robocie (u tkaczy): *deductor.* 2) lejce, wodze; *lorum, habenae.* 3. przewodnik, *dux viae.* 1) powód, *actor.*

αγωνή, ή, 1) uprowadzenie, transport, przewóz. 2) odjazd, marsz. 3) prowadzenie, wychowanie, karność; w l. mng. zasady wychowania, przepisy. *Ad-ductio, abductio, vectura, iter, educatio.*

αγωνόρητος, ον, 1) łatwo przeniesić, przewieźć się dający. **τά αγωνάτω,** towary transportowe. 2) łatwo kierować się dający, powodliwy, powolny, **πρός τι.** *Facilis vectu, ductu.*

αγωνόριον, τό, formanka, transport; *vectura.*

αγωνός, ον, kierujący, powodujący. **έξ τι.** Rzecz. **ὅ, αγωνός,** wódz, przewodnik. *Alliciens, dux viae.*

αγών, άνωσ, ὅ, (άγω) miejsce, prowadzające ludzi. 1) zborne miejsce, plac zgromadzenia, **θειός,** do modłów; plac bitwy, zapasów, i **τό:** miejsce dla walczących, jako też dla widzów; **αγών νεών,** obóz okretowy. 2) zgromadzenie. 3) igrzysko, zapasy. **αγώνα τιθέναι, προτιθέναι,** wydać, ustanowić; **αγώνας αναπέρεσθαι,** zwycięstwo odnieść w zapasach. 4) walka w ogóle a) na wojnie, b) w pokoju, walka stronnictw, sądowa, proces. c) każda walka w życiu stoczona, wysiłek, żuój, trud. Zwroty: mój trud polega na tém, mojem hasłem jest, w mnie goiżać: **αγών κείται, προκειται, καθίστηκεν, α. έστι μοι, αγώνα έχω.** — Poddać się zapasom: **τόν αγώνα ποιεσθαι, αγώνας δραμειν.** wyjść na bój: **αγώνας εξίέναι;** pokonać zwycięzko boje: **α. κατορθού.** — **άγων.** = **ὁ αγών.** *Conventio, certamen, contentio, discrimin.*

αγωνόρητος, ον, ὅ, = **αγωνοδότης,** sędzia walki

i porządku przestrzegający. *Certaminis praeses et iudex.*

ἀγωνία ή, 1) rodzaj walki i sztuka walczenia, obejmująca: ἀγῶνες γυμνακίοι, ἱππικοί, μουσικοί. 2) walka — ἀγῶν. 3) wysilenie, silenie się, trwoga. *Luctatio, certulio, angor.*

ἀγωνιάω, spółubięgać się (πρὸς ἀλλήλους); poządać czego gwałtownie; niepokoić się o co, c. Acc., περί τινος lub μή. (sily biją). *Certare, aestuare.*

ἀγωνίζομαι, fut. ἀγωνισομαι. Dep. Med., ale ma też Aor. 1. Pass. ἠγωνίσθη, Perf. ἠγωνίσμαι. 3 pl. ἀγωνίζονται. Walczyć, i to: 1) pójść w zapasy, z Dat. δράματι, z utworem dramatycznym; zwykle z Acc. στάδιον, w biegu lub Ὀλύμπια, πρὸς τινα, z kim. 2) walczyć w bitwie, przed sądem, w sporach stronnictw; τινί i πρὸς τινα, z kim jako przeciwnikiem; μετά τινος, wespół z kim; περί i ὑπέρ τινος, o co, z dodanym lub domyślnym Accus. ἀγῶνα. 3) mówić publicznie, dysputować, ἐν πλήθει, przed ludem. 4) silić się, πρὸς τι, ubiegać się o co; albo z inf. w tem samym znaczeniu. *Certare, contendere.*

ἀγώνιος, **ον**, należący do walki lub zapasów. Przysł. domok Zeusa, jako opiekuna walki, i Hermeasa; ἀ. σχολή, wypoczynek po walce, wytchnienie. *Ad certamen pertinens.*

ἀγώνιστος, **εως**, ή, zapasy, zawody, współzawodnictwo. *Certatio.*

ἀγώνισμα τό, 1) walka wszelkiego rodzaju, procesowanie się. 2) przedmiot walki, nagroda, palma, dank. *Contentio, praemium.*

ἀγωνισμός, **ός**, współzawodnictwo, πρὸς ἀλλήλους *Certamen.*

ἀγωνιστής, **οῦ**, **ός**, zapasnik, w igrzyskach, mowach; wojownik; rzecznik, adwokat w sądzie. *Certator.*

ἀγωνιστικός, ή, **όν**, do walki, sporu, n. p. w sądzie sposobny. *Pugnatorius. ἀγωνοδίκης, **ου**, **ός**, sędzia walki. *Judex certaminis.**

ἀγωνοθεσία, urządzić, wydać walkę. *Certamen instituo v. propono*, być sędzią walki.

ἀγωνοθέτης, **ου**, **ός**, (τίθηςμι), sędzia (w igrzyskach) rozdający nagrody w teatrze i przestrzegający porządku w igrzyskach. W ogóle: sędzia. *Ludi moderator.* (Ztąd: ἀγωνοθεσία, ή, urząd sędziego w igrzyskach).

ἀδαγμός, **ός**, (p. a. 4.) (δάκνω.) darcie bolesne, kurecz w członkach: *morsus doloris.*

ἀδαδος, **ου**, (δάς), bez pochodni; *taedam non habens.*

ἀδαμονία, ή, iónsk. — ή, nieswiadomość, brak doświadczenia; niezręczność. T. s. ἀδαμησόνη. *Imperitia.*

ἀδάημων, **ον**, {nieswiadomy, nicdoświadczony, z Gen. 1. inf. Ignarus, nescius.

ἀδάητος, **ον**, niepoznany; *incognitus. ἀδάητος, **ον**, niepodzielony, cały; *indivisus, integer.* **ἀδάηκτος**, **ον**, nie zburzony; *non deletus.* **ἀδάητος**, **ον**, (iónsk. ἀδής) nie nieprzyjacielski; nie po nieprzyjacielsku traktowany, *helo non vastatus.* **ἀδατος** l. **άδατος**, (άδσω) sycący, przesyty wznecający; zbyt obfity. *abundans, largus.* [dus.]*

άδατος, **ον**, nie zjedzony, nieśniedny; *non epulans.*

άδακρως, **ου**, i **άδακρυτος**, **ον**, 1) bez łez, nie łzawy, wesoły; *lacrymarum expers.* 2) nieopłakany; *lacrymis carens.* Przysł. *άδακρυτί*, bez łez; *sine lacrymis.*

άδαμαντικός, **ης**, **ον**, stalowy, hartowany; *ferreus.*

άδάμας, **αντος**, **ός**, stal; symbol sily. *adamas.* Ztąd: **άδαμαντίδης**, **ου**, mocno przykuty; *ferro ligatus,* **firmus**, i **άδαμαντοπέδιλος**, mocno ugruntowany, na mocnej podstawie.

άδάμαστος, **ον**, i **άδάματος**, **ον**, 1) nieokrócony. 2) niepokonany nieubłagany. 3) w małżeństwie nie żyjący. *Indomitus, indomabilis.* T. s. *άδαμος* i *άδαμος*, **ου**. *άδαμνος*, **ου**, *τάμι.*

άδαστος, **ον**, (άδω) niepodzielony; *indivisus.*

άδδής, p. *άδής*; **άδδην** p. *άδην.* **άδδ**, **άδδεν** p. *άδδω.*

άδδής, **υρος**, ή, miara zawierająca 4 γοίνικες.

άδδής, **ες**, ep. *άδδής* i *άδδής* 1) bez obawy, nie lękliwy, z inf. 2) zuchwały, bezwstydyjny. 3) nie obawiany, nie zatrważający. *Medit curans, audax, non metuendus.* Przysł. *άδδώς*, bez trwogi, z ufnością; *secure.*

άδδεια, ή, nieustraszonosć, bezpiecnosć, bezkarnosć; *σωμάτων*, osobiste bezpieczeństwo; *άδδαν ποιειν*, *διδδοναι*, dać amnestyi, bezkarnosć; wyrobić ją sobie; *ποιεσθαι*, wyjednać sobie bezkarnosć; *μετ' άδδειας*, pod zasłoną amnestyi; *επ' άδδειας*, według upodobania. *Securitas, impunitas.*

άδδεια, **ον**, nie wskazywany, *non demonstratus.* **άδδερμαντος**, i **άδδερμος**, **ον**, nieustraszony; *intrepidus.*

άδδηνος, **ον**, nie jadszy, bez obiadu; *incoenatus.*

άδδειςιδαιμων, **ον**, nieczabobonny; *a superstitione liber.* Ztąd: *άδδειςιδαιμονια*, ή, nieczabobonosć.

άδδειαστος, **ου**, (δεδάσω), nieprzekupiony; *incorruptus. άδδειαστος*, **ου**, nie zalony.

άδδελφεία, **άδδελφείη**, **άδδελφείος**, **άδδελφείος**, poet. i iónsk. — *άδδελφή* i *άδδελφός.*

άδδελφροκτονός, **ός**, bratobójca; *fratricida.*

άδδελφή, ή, siostra, *soror.* **άδδελφίδη**, ή, segn. z — *δδα*, siostrzenica; *sobrīna, fratris v. sororis filia.*

άδδελφίδος, segn. *άδδελφιδός*, bratunek, siostrzeniec; *fratris v. sororis filius.*

άδδελφικός, ή, **όν**, braterski; *fraternus, germanus,* bratni, pokrewny.

άδδελφός, **ός**, (p. a. 2.) (δελφός). Rzecz. brat, bliski krewny; *άδδελφοί*, rodzeństwo. Przenosn. para w parze. Przysł. *άδδελφός*, ή, **όν**, pokrewny, braterski. z Genit. i Dat. *Frater, fratrem, geminus.*

άδδέρμιος, **ον**, (δέρμιον) bezłoży; *expers cubilis.* **άδδενδρος** i **άδδενδρος**, **ον**, bezdrzewy; *arboribus carens.* **άδδήςτος**, **ον**, niezręczny, niezgrabny; *parum dexter.*

άδδερκος, **ον**, ślepy; *caecus.* Przysł. *άδδερκως* nie patrzaj; *sine conjectu oculorum.*

άδδερκος, **ον**, i **άδδερκος**, **ον**, bez więzów, łożakή, nie okuty w kajdany więzi. *sine vinculis.*

άδδεσποτος, **ον**, przym. bez pana, bezimienny; *sine domino, sine certo auctore.*

άδδετος, **ον**, nie splejany; *non ligatus.*

άδδερκής, **ες**, nie słodki; gorzki, ostry; *acerbus.*

άδδερήςτος, **ον**, niewyprawiony (skóra); *crudus.*

άδδω, używ. w Aor. *άδδήςσε* i Pf. *άδδήςκως* u Homer. nieć dosyć, do przesyty czego. (τινί), odrząz nieć, obmierznić sobie co; *satiari usque ad justidium, tuedio affici.*

άδδήςος, **ον**, p. *άδατος*, — 2. niewiedzianny.

άδδηκος, **ον**, nie ukąszony, nienaruszony; *non morsus, morsibus v. on obnapius.*

άδδήςω, być w niepewnosci, *τινός*, względem czego; *dubium esse.*

άδδήςια, ή, niewiedzialnosć, niepewnosć, wątplivosć; *ignorantia, incertitudo.*

άδδήςλος, **ον**, niejasny, nieznan, niewiedzianny; ukryty, tajny, niepewny; nieuzasadniony. *εν άδδήςλο κινδονεβεται*, jest w niepewnosci, chwiewie się; *εν άδδήςλοις οδαι τοις γεγενημένοις*, dla niepewnych następstw. *Ocullus, ignotus, incertus, evanidus.*

Przysł. ἀδήλωσ, skrycie, nie zdradzając; *clam*.
ἀδολότης, ἦ, niepewność, *res anceps*.
ἀδολώω, uczynić niewidzialnym; ukryć. 2) = ἀ-
 γνοῶσ, nie wiedzieć.
ἀδουρονέω, smutnym, niechętnym, w obawie być;
gravissime ang. Ztąd: ἀδημονία i ἀδημοσύνη, nie-
 chęć, markotność, smutek, kłopot, *moeror, cura,*
sollicitudo. ἀδήμων, *ov*, smutny, zakłopotany; *solli-*
citus.
ἀδον, właśc. Acc. rzecz. ἀδῆ l. ἀδή, po attyck. ἀδην,
 ep. ἀδδην, do przesyty, z Gen. i Imiesł. dosyć, *satis*.
ἀδήςος, *ov*, nie niepokoiony, nie zaczepiany; *non*
vasatus; tutus.
ἀδύρμιος, nie walczony, bez walki; *sine certa-*
mine; nie zwalczony; *invictus*. Przysł. bez sprzeczki;
sine controversia.
ἀδήςος, *ov*, po dor. — a. Obok tego forma poet. ἀδήςος,
 Gen. ἀϊδαο i ἀϊδαω (3 zgłosk.), ἀϊδος, Dat. ἀϊδι od
 nieuczynwanego ἀϊς, ὄ (Bóg podziemia). W żrótach:
 ἐν ἀδου, εἰς ἀδου, ἐξ ἀδου opuszczone δόμοις, δόμοις,
 δόμων. 2) grób, śmierć, πόντος, w morzu. *Orcus,*
mois.
ἀδύφραγέω, najeść się do syta, do przesyty; *ad sa-*
tietatem usque comedere. Ztąd ἀδύφραγία, żarłocz-
 ność.
ἀδύφραγος, *ov*, żarłoczny, pochłaniający; przen.
 ναῦς, τριήρης, kosztowny; *vorax*. U Theocr. szerm-
 mierz, co natężenie sił pokrzepić musiał żarłocz-
 nym jadłem; *helluo*.
ἀδύωτος, *ov*, nie spustoszony.
ἀδίαβάτος, *ov*, nie przebyty, *qui transiri et trajici*
nequit.
ἀδιάβλητος, *ov*, nie ganiony, nie spotwarzany;
 nienaganny; *calumnias intactus*.
ἀδιάγνωστος, *ov*, nie do rozpoznania; *ad dignoscen-*
dum difficilis.
ἀδιάθετος, *ov*, bez rozporządzenia; bez ostatniej
 woli; *intestatus*.
ἀδιάκριτος, *ov*, nierozstrzygnięty; *non dijudicatus*.
ἀδιάλειπτος, *ov*, bez przerwy; *non intermissus*.
ἀδιάλλακτος, *ov*, nieprzejednany; *implacabilis*.
ἀδιάλυτος, *ov*, nierozzerwany; *indissolubilis*. **ἀδια-**
νόητος, *ov*, niepojęty; *cogitatione non comprehen-*
densus; 2) niepojęty; głupi. **ἀδιαντος, *ov*,** nie-
 zroszony, nie rozmiękzony; *non humectatus*.
ἀδιαντον, τό, (kwiat) włoski P. Maryi, złotowłos
 murewowy; *adiantum, capillus Veneris*.
ἀδιάσπαστος, *ov*, nierozdarty, *indivulsus*. **ἀδιά-**
στολος, *ov*, ciemny; *confusus, obscurus*.
ἀδιάφθορος, *ov*, i **ἀδιάρθορος, *ov*,** niezepsuty,
 nieprzekupny, nieprzemienny; *incorruptus, incolu-*
mis.
ἀδιάφορος, *ov*, nie różniący się; obojętny; *medius,*
promiscuus. Ztąd: ἀδιαφορία, ἦ.
ἀδιδάκτος, *ov*, nie uczony, nie świadomy, z Genit.
 naturalny; nie przedstawiony, δρᾶμα. *non doctus,*
indoctus.
ἀδίγητος, *ov*, nie do opisania, nie wysłowiony;
inenarrabilis. [mnatus].
ἀδικασις, *ov*, nie sądzony; *non iudicatus, inde-*
ἀδικέω, 1) być ἀδικος, t. j. mieć niesłuszność; być
 w błędzie; krzywdzić kogo, uwłoczyć, uszkodzić,
 często z dodan. Acc. Zaimk. l. przymiętn. τί, μηδέν,
 w czemś, w niczem, πολλά, we wielu względach
 i t. d. Oprócz τινά ma przy sobie ἐν τινι, εἰς τι, πε-
 ρί τι. — 2) Pass. z Fut. ἀδικήσομαι, być ukrzywdzo-
 nym, t. j. w jednym względzie; ἀδικεῖσθαι ἀδικημα,
 słoznać krzywdy. Adj. verb. ἀδικητέον. *Injuste ago,*
injuria afficio; male facio, contumelia afficio.

ἀδικημα i ἀδικιον, τό, zadana krzywda, obraza,
 ukrzywdzenie; *injuria, maleficium*. 2) przywła-
 szczone dobro.
ἀδικία, ἦ, zawinienie, niesprawiedliwość, bezpra-
 wie, z tryjink. πρὸς i περί τινα, *injūstia, impro-*
bitus. Używane tudz. w. l. mng.
ἀδικος, *ov*, 1) niesprawiedliwy, niesłuszny; *σοφισ-*
της ἀδικος, uczący niesłuszności. 2) nieucztyeczny,
 nie potem; *ελευθερία*, pozorną wolność; *επιπο,* nie-
 stósownie; *ἡμέρα* ἀδ. — *dies nefastus; λόγος* ἀδ.,
 ujmająca się za krzywdą; *τὸ ἀδικον*, to co przeciw
 wyzyczałowi i obycczajom. *Injustus, non idoneus*.
 Konstr. εἰς i πρὸς τινα. Przysł. ἀδικῶσ, prawom
 wbrew, niesłusznie, bezprawnie; *injuste*.
ἀδινόσ, ἦ, *ov*, (spokrę z ἀρός, ἀδην) 1) polen,
 gęsty, ściśly, ściśle otoczony. 2) głośny, głośno
 brzmiający. Neutr. sing. i plur. są przysłówki. często,
 podobnie Stp. w. *ἀδινώτερον*. — *ἀδινόσ* δίκως, dziel-
 ni, krzepkie, tegie ugrzyńnięcie; *ἀδ. πλοῦτος, δάκρυα,*
 obfite; *ἀδ. ὄνος, εὐνή,* obfity, ztąd, pokrzepiający
 sen. *Densus, spissus; alle vociferans, sonorus*.
 Przysł. ἀδινόσ, głośno; *alte*.
ἀδιοικητος, *ov*, nie urządzony.
ἀδιόρθωτος, *ov*, nie poprawiony, niepoprawny;
 nieuporządkowany; *sine spe correctionis, indefinitus*.
ἀδιόριστος, *ov*, nie rozgraniczony; *indistinctus*.
ἀδίψος, *ov*, bez pragnienia; pragnienie gaszący;
non sitiens, sitim sedans.
ἀδμήγ, ἦτος, ὄ, ἦ, i **ἀδμητος, ἦ, *ov*** = ἀδάμα-
 στος.
ἀδοβάτης, *ov*, ὄ, zstępujący do piekiel; *in orcum*
descendens.
ἀδόκητος, *ov*, niespodziany. *τὸ ἀδόκητον*, niespod-
 dzianka, niespodziewany atak; *ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου,*
 niespodziewanie. *Inexpectatus*. Przysł. ἀδοκήτωσ,
 nadspodziewanie; *praeter opinionem*. 2) czynny, nie
 spodziewający się. Pind. N. 7. 45.
ἀδοκίμαστος, *ov*, niewyegzaminowany, niedo-
 świadczony; *non examinatus*.
ἀδόκιμος, *ov*, nieważny, niesławny; *inhonoratus*.
ἀδόλοσγῆ, *ov*, bajac, plesć duby smalone; *nugari,*
deblaterare.
ἀδόλοσγης, *ov*, ὄ, i **ἀδόλοσγος, ὄ,** baja, plotkarz
 gadatliwy. (z pogardą o filozofach) *nugator, gar-*
rukus. 2) bystry, subtelny, o sofistach: *sophista*.
ἀδόλοσγία, ἦ, gadatliwość, bajanie, plotki, bzdur-
 stwa; *nugae*. 2) bystre zglębienie, subtelność. T. s.
 τὸ ἀδολοσγικόν.
ἀδολος, *ov*, bez kłamu, niechyttry, bez podstepu,
 uczciwy; *non fucatus, sine fraude*.
ἀδονευτος, *ov*, i **ἀδόνητος, *ov*,** niewzruszony; *in-*
comensus, immotus.
ἀδονίς, ἦ, — ἀηδονίς, ἀηδών.
ἀδόξαστος, *ov*, nie dopuszczony, nie oparty na
 przypuszczeniach; pewny; nie przypuszczający;
supra opinionem positus; nihil opinans.
ἀδόξωσ, wpaść w niesławę, być osławionym. 2)
 mieć za niesławę. *Male audire, inhonestum putare*.
ἀδόξια, ἦ, niesława, hańba; *infamia*. T. s. ἀδόξημα.
ἀδόξος, *ov*, niesławny, osławiony; niezваны, nie-
 znakomity; *inglorius, infamis*. Przysł. haniebnie.
ignominiose.
ἀδουροφότης, *ov*, bez straży przybocznej; o mo-
 narchii, której charakterystyczną cechą byli: δορο-
 φόροι. *non stipatus satellitibus*.
ἀδος, εὐς, τό, nasycony, przesyty; wstępn, odraza.
 Piszą też *ados*. *Satiatus, adoulos, bez adolo*.
ἀδοτος, *ov*, (διδωμι) nie udatzony, *indotatus*.
ἀδρανής, ὄς, i **ἀδράνηος, a, *ov*,** bezsilny, słaby.

2) osłabiający. *Infirmus, debilitans*. Ztąd: ἀδρανέω, być słabym; *esse infirmum ἀδράνεα, ή,* słabość, niemoc, omdlenie. *Infirmitas*
ἀδραστοσ, ον, iónsk. ἀδρηστος, ον, (διδράσκω) nieuchronny; nie zbiegający l. uciekający. *Non fugitivus; inevitabilis*.
ἀδρατος, ον, i ἀδρατος, ον, (δράω) niezrobiony; *infactus*.
ἀδρεπτος, ον, (δρέπω) nie zerwany, nie do rwania; *non carptus; quem non licet decerpere*.
ἀδρός, ά, óν, wyrosły, dojrzały, dorosły; silny, krepny, dzielny, zacny. *Adultus, validus; uber*.
ἀδροτής, ή, i ἀδρόσυνη, ή, zupełna dojrzałość (kłosów), siła męzka. *Rohur*.
ἀδρόνω, ονώ, dojrzeć, w formie biernej; w czynnej: przywieść do dojrzałości: *ad maturitatem perducere*. T. s. ἀδρόω — ομω. Ztąd ἀδροναις, ή, dojrzewanie.
ἀδρουπτος, ον, nie drapiący. ἀδρος, οος, bezdrzewny; *arboribus carens*.
ἀδυναμία, ή, i ἀδυνασία, ή, niemożność, niemoc; *impotentia*. **ἀδυναμέω = ἀδυνατέω,** nie móc; z inf. tudz. *non valeo*.
ἀδωνάτος, ον, 1) bezwładny, niemożny, słaby, bezskuteczny; z inf. lub z Acc.; tudzież z Dat. τῷ σώματι, na ciele, τοῖς χρήμασι, ubogi. 2) niepodobny; ἀδωνάτον i ἀδωνάτα, niemożność. *Imbecillitas; id quod fieri nequit*. Przysł. ἀδωνάτως, bezskutecznie; *imbecilliter*. ἀ. ἔχειν, chorować.
ἀδωντος, ον, nie przystępny, nie dostępny; τὸ ἀδωντος — τὸ ἀβατον, najświętsza część świątyni. *Penetral*.
ἄδω, fut. ἄσω i ἄσομαι, ścgn. z αἰείω, śpiewać, wielbić.
ἄδων, p. ἄδων. **ἄδωνιάζω p. Ἄδωνια.**
ἄδωροδόκτης, ον, i ἄδωροδόκος, ον, nie przyjmujący podarku, nieprzekupny. Ztąd ἄδωροδοκία, ή. *Incorruptus*. T. s. ἀδωρόληπτος, ον.
ἄδωρος, ον, 1) bez podarku a) odmawiający podarku. b) nie przyjmujący podarku, χρημάτων, nieprzekupny. 2) na nieszcześnie darowany, nieszcześnie, dōpra ἄδωρα, nieszcześnie dary. *Qui non dat, incorruptus, cum infortunio dono datus*. T. s. ἀδωρήτος, ον, a ἀδωτής, ον, δ, niedający.
ἄδωτος, ον, bez podarków ślubnych, bez wyprawy; *dotis expers*.
ἄδωλέω, ἄδωλος, cet. p. ἀδλέω, ἄθλος. ἀέθλιον, τό, epick. = ἄθλον.
ἄσι, przysł. attycka forma także u Homera, który ma obok tego αἴσι i αἰέν, zawsze, wciąż, za każdym razem; *ἄσι* pote, zawsze; ἔς ἄσι, na zawsze. *semper*. (Przysłów. ten miał 12 form.) n. p. ἄε, ἄι, ἄεξ.
ἄσιγνήτης, ἔς, i ἄσιγνήτης, αο, ό, wiekuisty, wieczny; *sempiternus*. T. s. ἄσιγνήτης, ον.
ἄσιδηλος, ον, i ἄσιδέλος, ον, niewidzialny, ciemny, bezpostaci; *inconspicuus, obscurus*.
ἄσιδητός, ἔς, niewidzialny, niewidoczny, nieznaczný, brzydki; *in conspectum non cadens; obscurus, ignotus*.
ἄσιδηντος, ον, zawsze wirujący w kóło. *semper in gyrum actus*.
ἄσιδω, ion. i poet. scgn. ἄδω, fut. αἰείσομαι, ἄσομαι (ἄσω) Aor 1. pass. ἄσθέν. 1) śpiewać, szczebiotać, świegotać, krakać i t. d. świsnąć (o cieciewi), z Acc. opiewać, wielbić. Z Dat. i παρά τινι, u kogo, przed kim śpiewać. *Cano, sono, recito*.
ἄσιθαλής, ἔς, zawsze, wiecznie zieleniejący, zielony, świeży; *semper virens*. T. s. αἰείζωος.
ἄσικεια i ἄσικετή, ή, w prozie αἰκία, bezprawie, zelźenie, zesromoczenie; *contumelia*.
ἄσικετος, 3 i 2 zak., scgn. αἰκέλιος i αἰκήξ, ἔς,

i αἰκήξ, ἔς, nieprzywoity, haniebny, niegodny, brzydki. *Turpis*. Przysł. αἰκελιώς, αἰκεία, αἰκώς, αἰκώς nieprzywoicie, brzydko; *turpiter, foede*.
ἄσικίζω i αἰκίζω, fut. — τῶ. zelżyć, zeszcpecić, pokaleczyć. Pass. Aor. ep. αἰκισθῆμεναι zam. αἰκισθῆνα. 2) med. z aor. 1. ep. αἰκισσαίμεθα, w znaczn. czynn. z Accus. osoby i z Neutr. przym. n. p. τὰ ἔσχατα, najokropniej zelżyć. *Contumeliose tractare, vexare*.
ἄσικίνητος, ον, (κινέω) wiecznie w ruchu będący, Ztąd rzecz. αἰκίνησις, ή. *Perpetuum motum habens*.
ἄσιλογία, ή, wieczne gadanie, gadatliwość, mówność. τῆν αἰσιλογίαν παρῆχειν, zawsze chcieć być odpowiedzialnym. *Verbositas, loquacitas; facultas, quia quis semper rei gestae vel gerendas rationes in promptu habet*.
ἄσικνηστος, ον, (i 3 zak.) pamiętny, pamięci godny. 2) pamiętny, w pamięci mający. *Perpetuo memorabilis, memor*.
ἄσίναος, p. ἄσναος.
ἄσίρωτος, ον, i ἄσίρους, ον, — ρους, ρουον, wiecznie płynący; *perennis*.
ἄσίρω p. αἰρω, αἰρωμα p. ἄσμα. ἄσίσιτος, ον, wiecznie karmiony.
ἄσίφουρος, ον i ἄσίφουρήτος, ον, 1) wiecznie strzeżony; *semper custoditus*. Pierwszy znaczy też 2) zawsze w więzieniu trzymając, *semper tenens (in custodia)*.
ἄσίρωγία, ή, wieczne wygnanie; *exsiliium perpetuum*.
ἄσκαζόμενος, η, ον, — ἄσκων, niechęący, opierający się, niechętny; *inertus*.
ἄσκήλιος, ον, p. αἰκελιος.
ἄσκητι, przysł. wbrew woli; z Gen. θεῶν, contra voluntatem.
ἄσκούσιος, α, ον, p. ἀκούσιος, ἄσκων p. ἄκων. ἄσλιος, ό, p. ήλιος.
ἄσλλα, ή, (εἰλω) wicher; wirowy wicher, wir powietrzny; turbo.
ἄσλλατος, α, ον, i z osob. fem. ἄσλλάς, ἄδος, ή, prędki jak wicher, wichrowaty; *ventum aequans celeritate*.
ἄσλλής, ἔς, (εἰλω) ściśnięty, zgęszczony, gęsty, κοπιώσατος, tumany piasku; turbidus.
ἄσλλόπος i ἄσλλόπος, ποδος, ό, ή, wichrowaty, szybki jak wicher; *velocissimus*.
ἄσλπτω i ἄσλπτέω, nie spodziewać się, rozpaczac; *despero*.
ἄσλπής, ἔς, i ἄσλπτος, ον, niespodziewany, niespodziany; ἔξ ἄσλπτου, i ἄσλπτων, niespodzianie. *insperatus*.
ἄσνωτος, ον, ion. ἄσνωτος, ον, i ep. ἄσνωτον, οουσα, ον, wiecznie płynący, niewysychający, trwały. Stp w. ἀναώτερος. *perennis*.
ἄσζιφώλιος, ον, żyjący liście, pełen liści; *foliua alens*. ἄσζιγιοσιος, ον, wzmacniający członki.
ἄσζω poet. i ionisk. αἰζω, p. αἰζώνω. ἄσρρητή p. ἄρρητα, αεργός p. ἄργος, ἄεπτος, ον, słaby.
ἄσρητός, być nieczynnym, gnuśnym; otiaari, otiosum esse.
ἄσρδην, przysł. (ἄσρρω) podniesiony, wzgóre; sursum.
ἄσρρία, ή, dom. γή, kraj mgły t. j. Egipt. ἄσρριος, ον, p. ήρριος.
ἄσρρικός, ον, nicogrodzony; *septo non cinctus*.
ἄσροβατέω, chodzieć po powietrzu; bujać w powietrzu; per aera gradī. Ztąd: ἄσροβάτης. T. s. ἀσροδρωέω.

ἀεροδόντος, ον, obracający się w powietrzu, bujający, o ptakach.

ἀεροειδής, ἐς, p. ἡεροειδής. **ἀερούεις, p.** ἡερούεις.

ἀεροκρέτω, mierzyc powietrze, gubić się w subtelnościach metafizycznych.

ἀεροπότης, ου, ὁ i **ἀεροπότης, ον,** (ποτή) wysoko latający. Podobn. ἀερο-νηχής i — πόρος.

ἀεροπούς, οδος, ὁ, ἡ, (ἀερω) podnoszący nogi, szparko bieżący, klusujący; *pedes celeriter tollens.*

ἀεσα, ἀεσαμεν, ἄεσαμεν, ἀεσαν inf. ἀεσα do nieużywan. ἀεω, spokrewn. i λαβω, w nocy spocząć, nocować, w nocy spoczywać; *per noctem quiesco.*

ἀεσφορσάνω, αἰ, ep. Dat. ἀεσφορσόνηναι, nierozwaga; *incogitantiā.*

ἀεσίφρων, ονος, = φρεσίν ἀσφείεις, uszkodzony na rozumie; złąd, nierozumny, nierozważny, omamiony, *mente captus.*

ἀετός, οδ, ὁ, poet. i ion. αἰετός (ἄημι), orzeł, poseł Zeusa, ptak wieszcz; *aquila.* Ztąd: ἀεταίος, ον, orli. ἀετιδός, ἐως, młode orle; ἀετοφόρος, ὁ, noszący orla.

ἀετώδης, ἐς (εἶδος) orli; ἀετώδες βλέπεω, mieć orli wzrok; *aquilinus.*

ἀεζάω, suszyć; *torrere.* T. s. ἀζάνομαι.

ἀεζάλος, α, ον, suchy, kruchy; *siccus, aridus.* 2) wysuszający, rozpalający.

ἀεζυκος, ον, niezłączony, nie chodzący w jarzmie, bezzienny; *non jugatus, caelebs.*

ἀζή, ἡ, susza, skwar, spieka; pleśń, brud; *situs.*

ἀζηλος, ον, 1) bez zawisści, nie zazwistny. 2) = ἀζήλωτος, nie zniechawidzony, nieceniony, lichy, miżerny. *Non invidus, miser.*

Ztąd **ἀζηλία, ἡ,** prostota; *vacuitas ab aemulatione.*

ἀζηλωτος, ον, (ζηλώω) nie godny zazdrości; *haud dignus invidia.*

ἀζημία, ἡ, całość, bezstratność. Ztąd **ἀζημιος, ον,** bezskodny, niestratny, bezkarny, niewinny; *poena immittis.*

ἀζήτης, ον, nie zbadany; *non discussus.*

ἀζήτης, ἐς, trwający, bezprzystanny, nieustanny. — 2) twardy, niezłomny. *Perpetuus.*

ἀζωος, ον, nie kwaszony, słodki; tā ἄζωμα, święto żydowskie nie kwaszonych chlebów.

ἀζωός, υγος, ὁ, ἡ, (ζεβννομι) niezłączony, niezalubiony; *nuptiarum expers.* (ἀζωρος, ον, ἀζωγής, ἐς, ἀζωγία, ἡ.)

ἀζωμαί, ἀζω, wyschnąć, usychać, *aresco.* 2) suszyć. **ἀζω** i **ἀζομαι,** czcić, lękać się, obawiać się, *τινά, αμπί τιν, z inf. lub z *μή. Vereor, veneror.**

ἀζώστος, ον, ἀζώστος, ον i **ἀζωνος, ον,** bez pasa, nie opasany, jako znak pospiechu.

ἀηδής, ἐς, (ἦδος) nieprzyjemny, wstrętny; *insuavis.*

Przysł. **ἀηδώς,** bez roskoszy, niechętnie; *ἀηδώς ἀτακείσθαι τιν* i *ἔχειν πρός τινα,* mieć wstręt do kogo, odrazę. *οὐκ ἀηδώς,* bardzo chętnie. Stp. w. *ἀηδέσατορον. Injuvunde.*

αἠδία, ἡ, nieprzyjemność, wstrętność, obcierłość; *injuvunditūs. ἀηδώς,* wstręt mieć do kogo. *fastidire. ἀηδισμός, ὁ, t. c. αἠδία.*

αἠδών, υγος i **αἠδούς, ἡ,** (αἰδῶ), słowik. U Homera uosobiony ptak ten, córka Pandareosa, żona Zetosa, matka Itylosa, którego przez pomyłkę zabiła i oplakiwała. *Lusciniā.* Ztąd: *αἠδονεος* i *αἠδονιος, ον,* słowiczy; *αἠδονιδεύς, ἐως, ὁ,* młody słowik; *αἠδονίς, ἴδος, ὁ,* = αἠδών. — ἡ *αἠδών* śpiewaczka. *Μουσῶν ἀἠδόνες,* poeci.

ἀήθεια, ἡ, niezwykłość; *insolentia. ἀηθέσσω, być niezwyčajnym, *tyrōs, insuetus sum.* T. s. *ἀηθεῖω.**

ἀήθης, ἐς, (ἦθος) niezwykły. a) o osobach, niezwyčajny (*tyrōs*), w niezwykłym usposobieniu. b) o rzeczach, niezwykły; *insuetus.* Przysł. *ἀήθως,* wbrew zwyczajowi, *praeter consuetudinem.*

ἄημα, τό, wianie, wiatr; *flatus.* T. s. *ἄησις, ἐως, ἡ.*

ἄημι, inf. ἄημαι a ep. ἄημενα. Impf. ἄη, oddychać, ziewać, wiewać, dmąć; wżruszyć gwałtownie, n. p. *θυμός ἄητο.* rozwiać, otwierać. *Spirare.* Ztąd **ἀήσυρος, ον,** wietrzny, dmący, lekki jak wiatr, wiatrolotny.

ἄηρ, ἡ, (u Hom.) później **ὄ,** jónsk. i ep. Gen. *ἦρος,* dolna warstwa powietrza; atmosfera, powietrzna, w przeciwieństwie do *αἰθήρ,* czyste wyższe powietrze; ztąd: mgła, mglistość, ciemura, ciemność. Później w ogóle: powietrze, *ισόμορος* zwane, gdyż między γῆ i *αἰθήρ* w środku będące obu wspólne.

ἄερ, ἄερα ἔδεραι, bić w powietrze, na wiatr.

ἄήστροτος, ον, i att. **ἀήστρητος, ον,** niezwyčajzony; niepokonany; *invictus.*

ἀήσολος, ον, = **αἰσολος,** zbrodniczy; *sceleratus.*

ἀήστωμαί (ἀήτης), *lalać.*

ἀήτης, ον, ὁ, wiewający, dmący, z Genit. *ἀνέμοτο,* dmący wiatr; *flator, flatus.* T. s. *ἀήτης, ἡ.*

ἄητος, ον, i **αἰήτος, ον,** straszny; *terribilis.*

ἀήτητος, ον, = **αἰήτητος.**

ἀθάλασσος, ἀθαλάσσειτος i **ἀθαλάσσωτος, ον,** tudzież **ἀθάλατος, cet.,** bez morza, nieobeznany z morzem, *maris expers.*

ἀθαμβεί, przysł. nieustraszenie. **ἀθαμβής, ἐς,** nieustraszony; *intrepidus; ἀθαμβία, ἡ.*

ἀθανασία, ἡ, nieśmiertelność; *immortalitas.*

ἀθανατίζω, uznać się nieśmiertelnym; unieśmiertelnić; *immortalem se praedicare.*

ἀθάνατος, ον, i 3 zakon. (---) 1) nieśmiertelny; *oppos. θνητός.* ol *ἀθάνατοι,* bogowie. Wszystko, co do bogów należy, u poetów także za nieśmiertelne uchodzi. 2) nieprzemienny, wieczny, nieustanny *στρατιῶται ἀθάνατοι,* wojsko stojące. Herod. 7, 31. (wiecznie uzupełniając).

ἀθατος, ον, niepochowany; *insepultus.*

ἀθαροτής, ἐς, nieodważny, trwożliwy; *timidus.*

ἀθαυμαστος, ον, niepodziwiany; *ἀθαυμασία* i *ἀθαυμαστία, ἡ,* wolność od podziwu. (Hor. Nil admirari).

ἀθατος, ον, 1) czyn. nie widzący, ten kto nie widział czego. 2) niewidziany, niewidzialny. *Non videns, invisus.*

ἀθεεί, przysł. bez boga; *sine deo.* — **ἀθεΐαστος, ον,** nie natchniony, nie poddany przez boga. *Numine divino non afflatus.*

ἀθελής, ἐς, nie ułagodzony, nieudobruchany; t. s. *ἀθελατος, ον, immisus, implacabilis.*

ἀθέλωος, ον, nie chcący, *volens.* T. s. *ἀθέλητος, ον.* *ἀθέλωος,* nie chcieć.

ἀθεμιastos, ον, i **ἀθέμιστος, ον,** i **ἀθέμιτος, ον,** 1) bezprawny, niesłuszny, zbrodniczy. — 2) łamiący prawo, zuhawły, bezbożny. *Nefarius, impius.* T. s. *ἀθεμις, ιτος.* Ztąd *ἀθεμιστία, ἀθεμιστοουργία, ἡ.*

ἄθεος, ον, 1) bezbożny; zapominający o bogu. **ὁ ἄθεος,** wgardziciel bogów; 2) opuszczony przez bogów, bez boskiej pomocy. *Impius.* Przysł. *ἀθέως, ἀθεώτατα, ἴμπιε.* Ztąd *ἀθεότης, ἡ,* bezbożność.

ἀθεράπυτος, ον, nie pielęgnowany; *haud curatus.* 2) nieuleczony. Ztąd: *ἀθεράπεια, ἡ* brak pielęgnowania, *ἀθεράπεια, ἡ.*

ἀθερίζω, σω i *ἀθερίζω, σω,* lekceważać; *nil curare.*

ἄδερσιμος, ov, bezprawny; *illicitus*. T. s. ἀδέρσιμος, *ov*. Rzecz. ἀδερσία, ή, bezprawie.

ἄδέρσιος, ov, i 3 zakończ., właśc. czego sam bóg wysłowić nie zdola; żądanie niewypowiedziane wielki, długi, liczny. *Infandus*.

ἄδέρσιος, ήσω (τίθρησι) znieść; *abrogare*. 2) Z Dat. nieprzystać na co. 3) usuwać, zmaczać, (Gramat.) zład: ἀδέρσιος, τό, i ἀδέρσιος, ή, zniszczenie, zarzucenie; *abrogatio*. i **ἄδέρσιος, ov**, zniszczony, zarzucony, nieważny; niepożyteczny. Przysl. ἀδέρσιος = ἀδέρσιος. Aesch.

ἄδέρσιος, ov, niewidziany. 2) nieświadomy, z Genit.

ἄδέρσιος, ov, nie karmiony piersią matki. *qui lac non suxit*.

ἄδέρσιος, v, nie niewieści, nie miękki; *non effeminatus*.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, kłos (koniec); plewy; 2) grot, ostrze miecza. *arista, pars spicae acuta; mucro gladii, summa pars sagittae*. T. s. γλωχίν, πώγων.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, psujący kłosy; wyrażenie wyroczni za: wiojaczka, wiojadło, πτόον. Inaczej ἀδέρσιος, ήρος, ό, psujący kłosy; *feris carens*. Żtąd ἀδέρσιος, ήρος, ό, brak zwierzyny; zle polowanie.

ἄδέρσιος, ov, (δερσίσιος) 1) nienaruszony, cały; z Genit. „bez“ — niedotykalny, święty; *intactus*. T. s. ἀδέρσιος, ής.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, walczyć, chodzić w zapasy, pasować się; 2) silić się, znosić znój. Żtąd. ἀδέρσιος, ήρος, ό.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, cierpieć, znosić U późniejszych też: walczyć, puszczac się w zawody. Żtąd: ἀδέρσιος, ήρος, ό, walka, rodzaj walki. 2) sprzęt, narzędzie robocze. ἀδέρσιος, ήρος, ό, walka, ćwiczenie.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, szermierz, zapasnik w igrzyskach publicznych; *athleta*. mistrz, gracz w każdej sztuce, n. p. πολέσιος, καλόν ήρωων, i t. d. Żtąd ἀδέρσιος, ήρος, ό, szermierski, atletyczny, zapasniczy. ἀδέρσιος, ήρος, ό, przysl. sposobem szermierskim

ἄδέρσιος, ής, (δέρσιος) nie ciśniony l. cisnący.

ἄδέρσιος, τό, = ἄδέρσιος, i ἄδέρσιος.

ἄδέρσιος, a, ov, mizoliny, biedny, nieszczęśliwy, nie-szczesny. *Miser*. 2) należący do walki, ipsis.

ἄδέρσιος, ής, ή, bieda, niedola, nędza; podłość; *Miseria*.

ἄδέρσιος, ής, ή, wyznaczenie nagrody; *constitutio praemii*.

ἄδέρσιος, ής, ή, wyznaczyć nagrodę; urządzić igrzyska. Wogóle: urządzić, kierować.

ἄδέρσιος, ήρος, ό, i **ἄδέρσιος, ov, ό**, nagrododawca, sędzia walki. Inaczej βραβεύσιος. mieli szatę purpurową. *Certaminum praefectus*.

ἄδέρσιος, τό, poet. i ión. ἄδέρσιος. 1) nagroda walki; w ogóle: nagroda, dar. 2) w l. mng. = ἄδέρσιος, zawody, współzawodnictwo. Przenosił. ἄδέρσιος, ήρος, ό, wytrwanie, przewyciężenie biedy. *praemium concertationis, pugna, labor*.

ἄδέρσιος, ό, ep. i ión. ἄδέρσιος 1) zapasy, walka. 2) mizoliny, trudy, znoje, utrapienie, ucisk. *Certamen, labor*. T. s. ἄδέρσιος, ής.

ἄδέρσιος, ov, ep. ἄδέρσιος, ov, odnoszący zwyciężyciela i nagrodę zwycięzka; *qui praemium certaminis fert*. 2) nagrodę rozdzielający, dający, n. p. ipsis.

ἄδέρσιος, ov, nie zaniepokojony, nie zawichrony; *tumillus expers*.

ἄδέρσιος, ov, bez niepokoju, beznamietny; *imperturbatus*. Przysl. ἀδέρσιος, spokojnie; *quiete*.

ἄδέρσιος, ov, niezłamany, cały, nienaruszony; *non fractus*.

ἄδέρσιος, ov, nie żywiony. 2) nie żywiący. *Non nutritus; non nutriens*.

ἄδέρσιος, att. ἄδέρσιος, dokładnie przypatrywać się, uważać, εἰς τι lub z Acc. bez przyimka. ἄδέρσιος, oto, ecce! *Speculare, animum advertere*.

ἄδέρσιος, ήρος, 1) bez włosów na głowie. 2) półnego włosu. *Pilis carens; glaber*.

ἄδέρσιος, ov, nie robaczywy. *Vermibus non caesus*.

ἄδέρσιος, ov, zbierać, zebrać, ściągnąć; Pass. 7)ierać się, zetknąć się. Przen. εἰς αὐτόν, zbierać myśli, przyjść do siebie. Med. w okolo siebie zebrać. *Colligere, convocare, accersere*.

ἄδέρσιος, ov, zbieralny, dający się zebrać.

ἄδέρσιος, ής, i ἄδέρσιος, ό, zbieranie, piętrzenie. ἄδέρσιος, τό, zebrane, stós, mnóstwo. *Coacervatio*.

ἄδέρσιος, τό, miejsce zebrania; *locus congregationis*.

ἄδέρσιος, ov, ό, zbieracz; *collector*. ἄδέρσιος, ήρος, ό, do zbierania należący, zdolny; *vim congregandi habens*.

ἄδέρσιος, a, ov, i 2. zakończ. śegn. ἄδέρσιος, zebrany w kupę, gromadnie, gromadami ścisnięty, ścisły, w szyku ścisły; naraz, razem, obficie; ἄδέρσιος, ήρος, ό, wspólny krzyk wszcząć; ἄδέρσιος, ήρος, ό, ujrzań go z całą siłą zbrojna. Tó ἄδέρσιος, cała siła zbrojna; siła główna. *Confertus, universus, cuncti*.

Przysl. ἄδέρσιος, razem, *simul*.

ἄδέρσιος, ov, (a priv. δέρσιος) bez wzwawy; *nullum strepitum edens*.

ἄδέρσιος, ής, calosé; universitas.

ἄδέρσιος, ov, (δέρσιος) niezłamany, niezłomny; *non fractus*. silny. Żtąd ἄδέρσιος, ής.

ἄδέρσιος, ov, być tóhczem, smutnym, markotnym; *εντί i επί τι, próz ti*, nie mieć odwagi do czego; dalej z Acc. c. inf. z trwogą i obawą o czym myśleć. *Demillere animum*.

ἄδέρσιος, ής, ή, utrata odwagi, smutek, markotność (także w l. mng.) *Animi dejectio*.

ἄδέρσιος, ov, nieodważny, smutny, markotny (próz ti); *animo abjecto, non promptus ad laborem*. Przysl. ἄδέρσιος, bez odwagi, ἔχειν i t. d. próz ti, nie mieć odwagi. ἄδέρσιος, ov, nie wzywający.

ἄδέρσιος, τό, igraszka; fraszka, zabawa; t. c. ἄδέρσιος, ozdoba, strój, zbytek. *Luxus, elegantiae minutulae*. niobn. ἄδέρσιος, i ἄδέρσιος, τό.

ἄδέρσιος, ov, ó γλωχίνος δόρα οὐκ ἐπίκεται, nie trzymania języka za zębami; rozkielznany, nierozważnie, bezwstydnie gadający. Żtąd ἄδέρσιος, ήρος, ό, i ἄδέρσιος, ήρος, ό.

ἄδέρσιος, ov, bez drwizy, zamknięcia, otwarty, swobodny; *janua carens*. T. s. ἄδέρσιος, ov.

ἄδέρσιος, ov, p. ἄδέρσιος, ov. Tudzież ἄδέρσιος, ήρος, ό, i ἄδέρσιος, ήρος, ό.

ἄδέρσιος, ov, igrać, bawić się; *lusito*. μεγάλη ήρος, wielkie czyny by igraszki wykonać.

ἄδέρσιος, ov, nieofiarowany, bez ofiar; *sacris intermissis*. 2) ten, co nie złożył ofiary.

ἄδέρσιος, ov, bezkarny, niewinny; bezpieczny, *τινός, ήρπυσις*. Żtąd ἄδέρσιος, puścić bezkarnie; ἄδέρσιος, ήρος, ό, bez pochlebstwa; nie ujęty pochlebstwami; surowy, niezmiękczoney. *Immitis*.

ἄδέρσιος, ov, bez pancerza, nie opancerzoney. *Non loricatedus*.

αι, dor i ep. za si, 1) jeśli, czy, ażali; si. U Homera zawsze w połączeniu z κε z Conj., w Orat. obl. z Opt. 2) w życzeniu: αι γάρ, αι γάρ δή, oby; *utinam*, z Optat., rzadko z Inf. (niezależnym).

αι, wyraz zadziwu, bólu, przycygnia. Białad *Vael* **αια**, ή, przez Aphaeresis z γαία utworzone, ziemia, kraj; *terra*. Najdawniejsze nazwisko Kolchidy.

αιάζω, biadać, narzekać; z Acc. oplakiwać; *lamentor*. Ztąd: **αιάγμα**, τό, narzekanie, stękanie; *lamentatio*; **αιακτός**, ή, ón, oplakany; *depletus*.

αιαι, okrzyk bólu; biada! *vae!* Podwójne **αι**. **αιανής**, ες, ión. **αιανής** (αιώνος) bolesny, smutny, ponury, posępny. T. s. **αιανός**, ή, ón. 2) (αιεί) wieczny, wiecznietrwaly. *Acerbus, tenebrosus, perpetuus*.

αιγαγρος, ó, i ή, dzika koza, gienza. *Caper sylvestris*.

αιγανέα, —η, ή, pocisk; *jaculum, spiculum*.

αιγδιον, przysł. (αιάσω), namiętnie, porywczo, natarczywie; *impetuose*.

αιγείη i **αιγείη**, ή, sc. **δορά**, skóra kozia; *pellis caprina*.

αιγεος, ή, on, kozii; *caprinus*; z koziej skóry. T. s. **αιγεός**, εα, eon.

αιγισρος, ή, topola czarna l. sokora; *populus nigra*.

αιγισρών, ó, las topolowy; **αιγείρινος**, η, on, topolowy.

αιγελότης, ó, pasterz kóz; *caprarius*.

αιγιαλός, ó, brzeg morza; *littus*. Ztąd: **αιγιαλειος**, on. **αιγιαλεύς**, εως, ó, i **αιγιαλιτης**, —της, nad brzegiem mieszczący; *littoreus*. T. s. **αιγιαλώδης**, ες.

αιγιάτης, ó, pasący kozy; *capras alens*.

αιγιάτης, on, ó, żywiciel kóz; *capras pascens*.

αιγίβοτος, on, pasący kozy, zdalny do pasienia kóz; *capris pascendis aptus*.

αιγίδιον, τό, zdrobn. **αιγικωρέυς**, εως, ó, sycały kozy. — 2) Ateński szczep pasterski. **αιγίσκος**, ó, kozłatko.

αιγίλιψ, ιπος, wlaśc. (λείπω) kozom niedostępny; spadzisty, urwisty. **αιγίλιος**, ή, i **αιγίπιρος**, ó, pasza kóz, kozie ziele.

αιγινόμος, on, (νέωμ) pasący kozy. T. s. **αιγινόμεός**, εως, ó, i **αιγινόμος**.

αιγίριχος, (αιγίς έχω), egidę dzierzący. Przydomek Zeusa.

αιγιπόδης, on, ó, kozionogi. T. s. **αιγιπόους**, ποδος, *capripes*.

αιγίς, **ιδος**, ή, tarcza nocą, grzmotem i blyskawicą grożąca, ukuta Zeusowi przez Hefajstosa, którą niekiedy dzierża Atena i Apollon. (Il. 5. 738) 2) wicher, nawalnica, jaka wskutek wstrząśnienia egidy powstawała. 3) skóra kozia, kozuch. —

αιγλή, ή, blask; *fulgor, splendor*. Przen. blask, cześć, swietność, jasność; *lux*.

αιγλήεις, εσσα, ev, blyszczący, swietny, jasny. *Corruscus, fulgens, splendidus*.

αιγίρσοακος, on, p. **αιγίρσοκος**. **αιγιονόμος**, p. **αιγινομός**. **αιγιπόδης** p. **αιγιπόδης**. —

αιγιονής, ες, koziego rodu; *caprigena*.

αιγιονήλης, on, ó, ślepowron, kozodój; *caprimulgus*. **αιγιπορόσωπος**, on, kozio-twarzy. *caprina facie*.

αιγοράγος, on, kozy pożerający; *caprivorus*.

αιγοπίος, ó, (γύψ) sęp; *vultur; volturius*.

αιγώνυς, γος, kopyt kozich; *ungulis caprinis*.

αιγυπόος, ón (ώψ), koziołko; *oculus caprinus habens*.

αιδομαι, εσομαι, (—εσομαι) i **αιδομαι**, aor. pass. ήδεσθη, wstydzic się, lękać się, obawiac się, z acc. bawiac się *τοσοσπεσ* szanować; z inf.

lękać się jakiego czynu. Tudzież o rzeczach: szanować, *μελαθρον*, prawa domowe. Później: być wzruszonym, zmiekkczonym; part. perf. ήδεσμένος, pojednany. *Veneror, revereor; timeo, metuo; pudeo me, non audeo, placeo*.

αιδέσμιος, on, wzbudzający cześć, poszanowanie, czcigodny, święty; wzbudzający litość. *Venerabilis*.

αιδεσμιότης, ή, czcigodność; *veneratio*.

αιδεσις, εως, ή, cześć, poszana; wstyd, wzruszenie, litość; *veneratio, venia, misericordia*.

αιδεστός, ή, ón, czczony, poszanowania godny; *reverentia dignus*.

αιδηλος, on, czyniący niewidzialnym; niszczący, zgubny; przydomek ognia. 2) niewidzialny, ciemny, straszny, nieczyny. *E respectu tollens; exitialis; obscurus, tenebrosus, detestabilis*.

αιδημων, on, wstydlivy, wstydlivy, nieśmiały, bojaźliwy; *verecundus, pudicus*. Ztąd **αιδημονέω** i **αιδημοσύνη**, ή.

αιδής, ες, niewidzialny. **αιδήσιμος**, on, p. **αιδέσιμος**.

αιδέος, εα, εον, wieczny, (αιεί) za **αιείδιος**. *perpetuus*. Ztąd **αιδείσις**, ή, wieczność.

αιδών, ή, ón=**αιδής**, niewidzialny, skryty, ciemny

αιδοιον, τό, wstyd, wstydlwy członek; *inguen, veretrum*.

αιδοίσιος, εια, ειον, (**αιδομαι**) czcigodny, czesny, cześć wzbudzający, szanowny. — 2) lękający się, wstydlivy, bojaźliwy. Stp. w. **αιδοιότερος** i **αιδοιστερος**. *Pudens, venerabilis*.

αιδοφρων, on, wstydliwiej myśli, litościwy, pelen uszanowania, pokorny; *verecundus, clemens*.

αιδρεία, ή, i **αιδρία**, ή, nieświadomość; *inscitia, imperitia*. Ión. **αιδρεία** i **αιδρητή**, ή.

αιδρις, εος, nieświadomy, nieobczany, z Gen. T. s. **αιδρηεις**, εσσα, ev. **inscius, ignarus**.

αιδροικης, ες, i **αιδρόσιος**, on, nieznający prawa i praw; bezprawny, dziki; *saevus*.

αιδρωτος, on, = **ανιδρωτος**, niestaly, bez podstawy; *instabilis*.

αιδώς, óος, ségn. **οδς**, ή, wstyd, hańba, srom. 2) wstydlwy członek = **αιδοιον**. 3) wstydlwy, skromność, pokora, uszanowanie, milosierdzie, ambicya

Pudor, verecundia, veneratio; inguen.

αιεί, ión. i poet. **αιεί**. —

αιεργανής, ó, p. **αιεργνης**, i. t. d.

αιελοουρος, ó, ή, ión. p. **αιλοουρος**. **αιετός**, p. **αιετός**

αιεν p. **αιεί**. **αιενουπιος**, on, na wieki usypiający

αιζητιος i **αιζήτος**, ó, krzepki, zdalny do wojny i polowania; młodziwie krzepka, żywa. T. s. **αιζήεις**

εσσα, ev. **juvenilis; juvenili robore praeditus**.

αιζήλος, on, = **αιδηλος**. **αιηνης** = **αιανής**. **αιητός**

i **αιητος** = **αιετός** i **αιητος**.

αιθαλέος, α, on, i **αιθαλής**, ες, (**αιθάλη**), pelen sadzy, koloru popielatego. *cineritius*.

αιθαλή, ή, (**αιθα**), sadze, popiół; *fuligo, favilla*

αιθαλιών, ωνος, lubiaczy skwar lub opalony; *ardens, ardore gaudens*.

αιθαλόεις, εσσα, ev, (**αιθαλος**) pelen sadzy; spopienny; *kovis, brudny; wypalony; czarny węgiel*.

2) palący się, rozpalony, gorejący.

αιθαλος, ó, sadze w kominie. 2) ogień, płomień

Ztąd **αιθαλιών**, spalić na sadze, spalić; *fuliginosum facere, comburere*.

αιθαλιώδης, ες, popiołowy, sadzowy; *fuliginosus, fumeus*.

αιθε, dor. za **εθε**, oby; *utinam*.

αιθερριματώω, bujać po powietrzu; *per aetherem incedere*. T. s. **αιθεροβατέω**.

αἰθήριος, *ov*, i 3 zak. eteryczny, powietrzny, niebieski; *aetherius, coelestis*.

αἰθήρις, *εσσα, εν*, (αἶθω), ogorzały, opalony, czarny. — 2) palony, *exustus niger*.

αἰθήρ, *ερος, ό*, (u Homera ἦ, wyższa, czysta warstwa powietrza. Opp. αἴρ. Ztąd: niebo, siedlisko bogów; czysta jasność niebieska. Później w ogóle: powietrze, jasność, pogoda = αἶθρη. *aether, coelum, domicilium deorum*.

αἰθρῖος, *η, ov*, palony, opalony; *qui comburi potest*.

αἰθος, *τό, i αἰθος, ό*, pożar, skwar, żar. *ardor, aestus, ignis*.

αἰθός, *η, όν*, spalony, 2) czarny, ognistego koloru, iskrzący się. *ardens, flagrans, niger*.

αἰθουσα, *η, dom. τσά (αἶθω)* góra kryta, ku przedniej stronie otworem stojący przedsionek przy domu, przez który z dziedzińca, ἀλλή, do przedniej części domu, πρόσδρομος wchodziło; ku wschodowi lub południowi obrócony, aby w nim grać się na słońcu; ztąd nazwisko. U Homera odróżni tam śpiał, co wcześniej wybrać się zamierzają w dalszą podróż.

αἰθόφ, *οπος*, ognisty, iskrzący, gorący, wrzący; ciemny (o dymie). 2) pożerający, łamiący, glód. *niger, calidus*. wilczy apetyt.

αἰθρα, *η, ion.* i att. αἶθρη, pogoda, jasna pogoda. *serenitas, aeris*.

αἰθρῶ, *ακ*, jak χεμαζώ, przebywać pod gołem niebem.

αἰθρηγενής, *ου, ό, i αἰθρηγενής, ες*, pogoda sprawiający — 2) w eterze urodzony; *in aethere natus, serenitatem inducens*.

αἰθρήσις, *εσσα, εν, p.* αἰθριος.

αἰθρία, *η, jak αἶθρη*, jasne, pogodnie niebo, pogoda. 2) czyste, gołe niebo. *εν αἰθρία*, pod gołem niebem. *sub dio*. 3) ostre, mroźne powietrze w nocy lub zimą, mroź, szron. *Serenitas*.

αἰθρίαω i **αἰθρίαζω**, wynieść na świeże powietrze, ochłodzić. 2) rozjaśnić niebo, *serenum reddere*.

αἰθριοκοτέω, pod gołem niebem spać; *sub dio cubare*.

αἰθριος, *ov*, jasny, pogodny, wietrzny. — 2) pod gołem niebem. 3) mroźny, zimny, szronowaty; *serenus, frigidus*. 4) τὸ αἰθριον = atrium.

αἰθρος, *ό*, zimno ranne, przymrozek; *pruina, frigus matulinum*.

αἰθυγμα, *τό*, rozniecenie; zapal, iskra; podnieta; *fomes, suscitabulum*.

αἰθυια, *η, ptak wodny, nur; fulica mergus*. 2) przén. okręt.

αἰθύσσω, wprawić w ruch przedki, wzruszyć. wstrząsnąć. 2) nprz. prędko się poruszać, migać się, buzować się. *moveo, quatio, concutio; splendo*.

αἶθω, praes. i impf. używane, palić, spalić; palić się — 2) rozniecać; αἰθόμενος, palący się, płomieniejący; *accendo, incendo, cremo; ardeo; fulgeo*.

αἶθων, *ωνος*, (αἶθω) ognisty, płonący. 2) iskrzący się, polyskający, świetny; gnady, spalony, ogorzały, czarny. 3) ognisty, namiętny, odważny, zapędny, zapędliwy; *ardens, splendidus, niger, rutillus, fervidus, agilis*.

αἶχα. dor. = εἶχε.

αἰκάλλω, αἰώ, pochlebiać, głaskać; *blandiri, mulcere*. Ztąd: αἰκάλος, ó, pochlebca.

αἰκεία. = αἰκία. **αἰκέλιος**, *ον*, = αἰκέλιος.

αἰκή, *η, (αἰσσω)* nawal, gwałtowny napad; *impetus*. strzał.

αἰκής, *ες*, p. αἰκῆς. T. s. αἰκῆς.

αἰκία, *η, = αἰκία, αἰκία*, nieprzyzwoite, haniebne obchodzenie się, bezprawie, katowanie, zelźenie; αἰκίος δίκη, skarga o cielesne ukrzywdzenie. W ogóle: hańba, srom, nieszczeście; *verbera, plaga; injuria, quae fit caedendo*. Ion. αἰκίη, ἦ, *contumelia*.

αἰκίζω, αἰκίζομαι, zelźyc, skatować, shańbić; — spuścić; *vulneribus, verberibus, contumelia afficere*.

αἰκισμα, *τό*, zelźenie, shańbienie. T. s. αἰκισμός. *verbera, contumelia*.

αἰκιστής, *ό, αἰκιστρια, η, katujący, hańbiący, kat.*

ἀκίτος, *ον*, (ἐκνόμαι) niedostępnny; *inaccessus*.

αἰλιος, *ον*, narzekający, skarżący. 2) Rzecz. pieśń narzekająca, lament, tren. Paus. 9, 29, 3.

αἰλουρος, *ό, η, kot; (lascia); catus, felis*. T. s. αἰλουρος, *τος*.

αἶμα, *ος, τό*, krew, krwi przelew, mord. ἐφ' αἵματι φεύγειν, oskarżonym być o morderstwo; 2) krew, pokrewienstwo, ród. Il. 19, 111. πρὸς αἵματος i ἐν αἵματι εἶναι. *sanguis*. 3) = μόχλαρα.

αἰμακορία i **αἰμακορία**, *αἰ, (κορῆνομι)* ofiara z krwi, na grobie. Dor. i Beot. *Inferiae, parentationes*.

αἰμακτός, *η, όν*, krwawy, z krwią zmieszany; *sanguineus, sanguine mixtus*.

αἰμαλέος, *α, on*, krwawy, czerwonny jak krew; *cruentus, sanguineus*. **αἰμάλωφ**, *ωπος, ό*, zsiadła krew pod skórą; *cruenta suffusio*. **αἰμάς**, *άδος, η, dom.* φλέψ, żyła krwionośna, żyła niebijająca; krwiotok; *profluvium sanguinis*.

αἰμασία, *η, (αἶμα)* cierni, cierniowy krzak; plot cierniowy; każdy plot l. ogrodzenie; *sepes, maceria, septum*. Ztąd αἰμασιώδης, *ες*, na wzór, nakształt αἰμασίας t. j. plottu.

αἰμάσσω, — *τω, ξω*, skrwawić; zranić, zabić; zbryzgać krwią. Później: krwawym, czerwonym być. *cruento*.

αἰματηρός, *ά, όν*, (2 zak.) krwawy; *sanguinolentus, cruentus*.

αἰματηφόρος, *ον*, krew, mord sprawiający; *cruentus*. — **αἰματία**, *η, czernina Lacedemońska; jus nigrum*.

αἰματίω, skrwawić, zgnąć; *sanguinem elicio*. **αἰματικός**, *η, όν*, l. αἰματικός, z krwi powstały, krwawy. **αἰματιον**, *τό*, nieco krwi; *sanguiculus*.

αἰματιοεις, *εσσα, εν*, krwawy, krwią zbryzganý; *sanguinolentus, cruentus*.

αἰματολογός, *όν*, (λαίχω) krew liżący; *sanguinem lambens*. **αἰματοποσία** i αἰμαποσία, *η, picie krwi*; **αἰματοπέω**, krew pic; *sanguinem potare, αἰματοπότης i αἰματοπότης*, *ου, ό*, pijący krew; *sanguinem bibens*. **αἰματορρόφος**, *ον*, chlepcący krew; *s. sorbens*. **αἰματόρροτος**, *ον*, krwią plynący; *sanguine fluens*: **αἰματοσταγής**, *ες*, ociekający z krwi lub krwią. *sanguine stillans*. **αἰματοσφαγής**, *ες*, krwią zabitych zbryzganý, *sanguine maculatus*. **αἰματωτός**, krwawy, krwią zalany.

αἰματοώ, skrwawić, ranić, zabić; zamienić w krew; *cruentare, in sanguinem vertere*.

αἰματοδής, *ες*, p. αἰματικός. αἰμιον p. αἰμιον.

αἰμοβαρής, *ες*, w krwi zanurzony; *sanguine tintus*. **αἰμοβόρος**, *ον*, krew pochłaniający.

αἰμόδιφος, *ον*, (δίψα) krwi chciwy; *sanguinem sitiens*, **αἰμοκοορία**, *η, ofiara krwawa na grobie; parentalia*.

αἰμοπότης, *ου, ό*, p. αἰματοπότης.

αἰμορράγης, *ες*, krwiotok mający; *sanguinis eruptione oppressus*. Ztąd: αἰμορραγία, *η, i αἰμορραγέω*.

αιμόρροαντος, ον, (δαίνω) krwią zbryzgany; *sanguine adsperitus*. **αιμόρροώω**, krwiotok mieć.

αιμόρροια, ή, krwiotok; *profusum sanguinis*. Ztąd **αιμόρροος, ή**, w l. mng. αιμόρροίδες dom. φέβες, krwiotoczne żyły, krwawnice. — **αιμόρροος, ον**, ścgn. — **ρροος**, płynący krwią. Rzecz. waż jakiś. T. s. αιμόρροτος, ον, i αιμόρροής, ές.

Αίμος l. αιμός = δρμος. **αιμοσταγής, ές**, p. αιματοσταγής.

αιμοφύροκτος, ον, (φορούω) zwalany krwią; *sanguine pollutus*. T. s. αιμόφυρος, ον. [por.

αιμολία, ή, uprzejmość, grzeczność; *festivitas, le- αιμόλιος, ον, pochlebny, pieszczołtliwy, pieściwy, uludny, ponętny; *blandus, affabilis, decipiens*.*

αιμολομήτης, ον, ό, chytry pochlebca, pochleb- stwami znęcający; *blande decipiens*.

αιμόλος, ον, i 3. zak., schlebający, pieszczący, uprzejmy, zachwycający, ujmujący.

αιμωδία, ή, ból zębów, skorbout.

αιμων, ονος, ό, = δαίμων, δαήμων, świadomy; *gnarus*. 2) krwawy; *cruentus*.

αιναρέτης, ον, ό, (αινός, αρετή) mężny na cudze nieszczęście; *male fortis*.

αινεσις, εως, ή, (αινέω) chwala, pochwała, oklask; *laus, adsensus*.

αινετής, ον, ό, chwalcia, wielbiciel; *laudator, praeco*.

αινετός, ή, όν, pochwalony, chwały godny, sła- wny; *laudabilis, laude dignus*.

αινέω, έσω, (ep. ήσω), aor. ήνεα, perf. pass. ήνη- αι. aor. pass. ήνέθη. chwalić, pochwalić, zgła- lzać się, przystawać; z acc. polecać, zachwalać, τινί τ. 2) uprzejmie zakazać, odmówić, dziękować za co, = αναίνεσθαι, παρατείνεσθαι. 3) znosić, być zadowolnionym, z acc. 4) mówić, obiecać, ślubić; dotrzymać słowa. *Laudo, comprobo, renuo, pro- mitto, spondeo*.

ένη, ή, = αινός, chwala, sława; *laus, gloria*.

ένημι, colsk. = αινέω. **αινητός = αινετός**.

ένημα, τό, (αινέσσομαι), ciemna mowa, zagadka; aluzja, przytyk, przygryzka, *sermo obscurus, aenig- ma, occulta significatio aliquid*. Ztąd **αινηματιζο- μαι**, w zagadkach mówić; **αινηματικός, ή, όν**, zagadkowy. T. s. **αινηματώδης, ές**, **αινηματι- ατής, ό**, i **αινηματίας, ό**, mówiący w zagadkach.

αινημός, ό, = αινημα.

αίνεσθαι = αινέω.

αίνικτηρ, ήρος, ό, i **αίνικτής, ού, ό**, radę bo- gów za pomocą wyroczeni ogłaszający.

αίνισσομαι, — ττομαι, — ξομαι, (αινός) mówić w za- gadkach, wskazywać na co, przogryzać. Pass. być wyszydzanym; *obscure significo*; *ad aliquid allu- dere*. Ztąd **αίνιστός, ή, όν**, zagadkowy, zagadkowo wyrażony; *obscurus*.

αίνωίνετος, ον, z okropnemi szcękami; *terribiles malas habens*

αίνωθεν αινώς, wzmocnione αινώς, εκ δεινοδ δει- νός; *a re gravi et horrenda*; bardzo straszny.

αίνωδωκτος, ον, bardzo zniewieściały; *valde mol- lis. αινολαμπής, ές, strasznie polyskujący; *horren- dum splendens*.*

αίνωλέων, οντος, ό, straszny lew; *leo horrendus*. Podobnie **αίνωλοκος, ό**, **αίνωλεκτρος, ον**, na nieszczęście zaślubiony.

αίνωμορος, ον, nieszczęsnęj doli; *qui gravi et cru- deli fato premittur, infornatus*.

αίνωπαθής, ές, (πάσχω) straszną niedolę znoszą- cy; *gravia perpessus*. **αίνωπαρις**, nieszczęsnęj Paris.

αίνωπατήρ, nieszczęsnęj rodzic.

αίνωποτρος, ον, = αίνωμορος.

αίνος, ον, ό, mowa, opowiadanie, inaczej μύθος. Ztąd bajka, przypowieść. 2) mowa na czyją po- chwałę, pochwała, oklask. *Apologus, fabula, pro- verbium, laus, collaudatio*.

αίνός, ή, όν, Joni. i Poet. za δεινός, spokrewn. z *αιανής*, gwałtowny, namiętny, straszny, okropny. 2) nieszczęśliwy, biedny, *μύρος*, mozolny, znojnny; 3) okrutny, surowy, ostry. Przysl. *αίνά*, stra- sznie. *Gravis, horrendus, infelix*.

αίνωτης, ή, = δεινότης. **αίνωτικός, ον**, na nie- szczęście rodzący; Ztąd *αίνωτικαία, ή*.

αίνωμαί, brać, schwytać; z Gen. z czego brać. *πό- θος με αίνωται*, tega mię bierze. *Capio, preno, aufero*.

αίνωός, przysl. do αίνός, bardzo strasznie; *valde, ve- hementer, horrendo*.

αΐς, αΐός, ή, koza. Att. ό, koziel. — 2) konstelacya na niebie. *Capra, capra*.

αΐξ, αΐκος, ή, (αΐσσω) = αΐκή, napad, nawał, gwał- towny ruch, *impetus, motus violentus*.

αίολάω i **αίολέω, ήσω**, (αίολλω) poruszać, obra- цаć, kręcić; umysł zwracać i w ową stronę, niepokoić, straszyc. *Μεταστροφών* troskach. 2) przed- kim ruchem różne kolory surwiać, kolorowo far- bować; zwodzić, oszukać. *Vario, verto, volvo, erro*.

αίολιζέω, ίσω, 1) = αίολλάω. 2) **Αίολεός**, patrz **αίολλάης**.

αίολλησις, ή, szybki ruch; upstrzenie; *variegatio, conversio*.

αίολλω, prędko tu i tam poruszając obracać; w ruch wprawic umysłowy, straszyc; *vertere, volvere*. 2) upstrzyc, kolorów nabierać, rumienić się; *δύρακες αιόλλονται*, winogrona rumienia się, *variegantur*.

αίολοβρόντης, ον, ό, pioruny miotający, gromo- władny; *varie fulminans*.

αίολοθώρηξ, ηκος, ό, (θώραξ) mający pancerz polyskujący; *thoracem varium i. e. pulchrum ha- bens*.

αίολομήτης, ον, ό, i **αίολομητης, ό, ή**, pełen różnych podstępów, szczwany, obrotny; *astutus, vaser*.

αίολομήτρης, ον, ό, (μίτρα) z pstrym pasem; z pstrym diademem. *mitram variegatam, pulchram habens*.

αίολόπωλος, ον, (πώλος) harcujący na pstrych, różnej maści l. przedkhi koniak; *varios s. celeres equos habens*.

αίολος, η, ον, prędki, ruchliwy, łatwo się obra- cający, *κόδας αίολος*, lekkonogi; *μέσον αίολου*, w środ- ku giętki, smagły; *αίολα τυχεα* i *αίολον σάκος* albo lekka, lekko się obracająca tarcza, albo pstra, polyskująca; 2) różnobarwny, pstry, polyskujący; *νόξ*, gwiazdzista; wielokształtny, rozmaity, zmienniczy, niestaly, chytry, zwodniczy. *Varius, varie- gatus, multiplex, velox, ambiguus*.

αίολόστομος, ον, (στόμα) wieloznaczny, zagadkowy, wyroczeniowy; *ambiguus, obscurus, perplexa lo- quens*.

αίολόφωνος, ον, (φωνή) różnobarwny; *variam vocem edens*.

αίολογαΐτης, ον, ό, kędzierzawy; *crispis capillis*.

αΐπεινός, ή, όν, wysoki, wzniosły; *altus*. 2) wy- niosły, dumny, górnny; głęboki; *altus*. p. **αΐπος**.

αΐπηεις, εσσα, εν, t. c. **αΐπεινός**.

αΐπολέω być pastercem kóz, pasć kozy; *pastorem caprarum esse*.

αΐπολικός, ή, όν, należący do pasterca kóz; *ca- prarius ustulatus*. [stwisko kóz.

αΐπόλιον, τό, trzoda kóz; *grex caprarum*. 2) pa-

αἰπόλος, ὁ = αἰγοπόλος, pasterz kóz, koziarz; z dodan. αἰγῶν. *caprarius*.

αἶπος, εὐς, τὸ, wysokość, wyniosłość, wzgórze, szczyt. Przen. trud, znój, trudność; *altitudo, labor*.

αἰπός, ἦ, ὄν, ep. zam. αἰπός, wysoki, głęboki.

αἰπουμένητης, ὁ, wysoko sięgający; *consilia alta capiens*.

αἰπώνωτος, ον, (νῶτον) na wysokim grzbiecie leżący; *in dorso montis alti situs*.

αἰπός, εἶα, ὄν, wysoki, głęboki; χόλος αἰπός, głęboki, niewygasły gniew; ἑλεσθρος αἰπός, nieuchronny; αἰπὸ οἱ ἐσσιται, będzie dla niego nieuchronne; αἰπεια ἰωή, głuchy. *In loco edito positus, excelsus, gravis, difficilis, ingens*.

αἶρα, ἦ, μλोट. 2) chwast w pszenicy, kąkol; *mal-leus, lolium*.

αἰρέσιμος, ον, do wzięcia, który wzięty, zdobyty być może; *qui capi potest, expugnabilis*.

αἰρέσις, ἦ, (αἶρω) podniesienie.

αἰρέσις, ἦ, (αἶρέω) zabranie, zdobycie. 2) (αἶρεομαι) przedsięwzięcie, wybór, skłonność, usposobienie; wybrany zawód, sposób uczenia, szkoła, sekta. αἰρέσις Ἑλληνική, studjum greckiej starożytności, αἰρέσις τῆς δυνάμεως, żenienie się o panowanie; *affectatio imperii. Expressio, optio, electio, animus, voluntas, propositum, consilium; secta, contentio*.

αἰρέσιος, εἶα, εὐν, do wzięcia, do wyboru; *eligendus, suscipiendus*.

αἰρέτης, ὁ, wyborca; *elector. αἰρέτις, ἦ, wyborczyni; electrix*.

αἰρεσιζῶ, p. αἶρέω. Ztąd: **αἰρετιστής, ὁ**, przystający do stronnictwa; *qui partes alicujus sequitur*.

αἰρετός, ἦ, ὄν, do wzięcia. 2) mogący być pojęty, pożądan, upragniony; *electus, expetendus*.

αἶρέω, ἦσω, aor. I. pass. ἤρθην. Fut. 2. act. ἐλώ. Ztąd aor. 2. ἐλόν, ἐλεῖν. Aor. 1 med. εἰλάμην. Perf. ion. ἀράρηκα, ἀράρημαι (spokrewn. z ἀρω, αἶρω, ἄρνομαι), brać, chwycić, zabrać, zdobyć, n. p. πόλιμ, νῆος i t. p. napadać, ἡμερος αἶρεῖ με, ὄνος i t. p. — 2) pokonać, na wojnie i w sądzie: αἶρειν τὴν γραφήν, wygrać proces; przekonać, τινα τινος, pokonać, zabić, wogóle: stracić, zrobić nieszczęśliwym. 3) zjednać sobie, zyskać, τινα. II. med. αἶρέομαι, brać sobie co, obrać, żywić, przeniesić, τι τινος, τι ἀντι τινος, τι πρό τινος, τι μάλλον ἢ τι, być stronnikiem, stanąć po stronie, τὰ τῶν Ῥωμαίων i τοῦς Ῥωμαίους. — 4) nieprzech. górę brać, uczyć, n. p. αἶρεῖ λόγος, *ratio evincit. Capiro, occuro, subigo, obtineo, tollo, interficio; eligo, antepono*.

αἰρετικός, ἦ, ὄν i αἶρινος, (αἶρα) kąkolowy, pełen kąkolu; *lotiaceus*.

αἶρω (segn. z ἀέρω), ἀρῶ, podnieść, wynosić, powiększać; ztąd: wjelbić; φωνή, głos wzniesiony, ἀγκύρας, kotwicę podnieść, σημεῖον, dać hasło. 2) uprowadzić, zabić, *tollere*. II. med. 1) zarobić sobie na co, zyskać, odnieść: κῶδος, κλέος, τιμὴν, ἔλκος, ranę. 2) podjąć się, n. p. walki, niebezpieczeństw, 3) wynosić się, być dumnym z czego, τινί. Θομόν ἀρεσθαι, nabrać odwagi; πόλεμον, ὄπλα, wszczą wojnę, chwycić za broń. III. Nieprzech. ἀραι τῶν κρατῶν i samo ἀραι, wyruszyć, udać się w pochód: ὁ σὺναι: wjeżdżać; αἶρειν ἐξ κόρακος, wsiadajcie się, ἰσθίε do kata. *Tollo, amplifacio, interficio, proficiscor*.

αἶσα, ἦ, (δαίω) 1) bóstwo, przysadzający każdemu los. *Parca. 2)* uchwała losu, wyrok; ztąd: los; dola, niedola, szczęście; udział w czem, ἡμετέρας κλήδος, w plonie. Ztąd: miara, cel, kres; κατὰ αἶσαν, we-

dlug słuszności. *Oppos. παρ' αἶσαν. Parca. fatum, sors, pars, portio, officium*.

αἶσακος, ὁ, gałęź myrtowa lub wawrzynowa; *ramus lauri vel myrti*.

αἶσαλον, ὁ, gatunek małego sokoła; *aesalon*.

αἰσθάνομαι, αἰσθησομαι, aor. ἤσθηον (αἶω) czuć, miarkować, dostrzedz; widzieć, pojąć, rozumieć; słyszeć; dowiedzieć się, z gen. i acc. i imiesł. *Sentio, audio, video, animadverto, cognosco*.

αἰσθημα, τό, to co uczuto, l. słyszano.

αἰσθησις, ἦ, ζυκτιε, dostrzeżenie, dostrzeżenie; w l. mng. zmysły, czucie. 2) w języku myślowym: ślady, tropy; przen. αἰσθησις τῶν θεῶν, szlaki, środki bóstw, aby dać poznać wolę swoją. 3) dostrzeżenie, pojęcie, pojmowanie, αἰσθησιον παρέχειν τι, dać do zrozumienia.

αἰσθητήριον, τό, siedlisko zmysłów, narzędzie zmysłowe, siła zmysłowa; *domicilium sensus, instrumentum sentiendi, facultas intelligendi*.

αἰσθητής, ὁ, który pojmuje, dostrzega. Ztąd. αἰσθητικός, ἦ, ὄν, zdolny do pojmowania, dostrzegania, biegły w tem; αἰσθητικός ἔχω ἐμαυτοῦ, miarkuję po sobie; *sensu praeditus*.

αἰσθητός, ἦ, ὄν, pojęty zmysłami, zmysłowy, pod zmysły podpadający; *sensibilis*.

αἶσθη, wyziewać = αποπνεῶν, θυμόν, wyziewać ducha; *expiro*.

αἰσμία, ἦ, szczęśliwość; αἰσμία πλοῦτος.

αἰσμος, ον, i 3 zak. (αἶσα) losem przeznaczony, zawyrokowany; *fatalis*. 2) stósowny do wyroku, przyzwojny, słuszny; **αἶσμος φερένας**, słuszny, wyrozumiały, αἶσμα τίνας, umiarkowanie pić. *Decens, officio conveniens, bonus, utilis*.

αἶσος, ον, i 3 zak. dobrej wróżby, pomyślny, w porę przybywający, wczesny. 2) przyzwojny, słuszny. *faustus, auspiciatus, fortunatus, prosper, secundus, justus*.

αἶσώω, uważać za dobrą wróżbę. med. t. s. *auspicium accipere*.

αἶσος, ον, (αἶος) = ἀνισος.

αἶσσω, αἶσω, ἦξα. Att. ἄσσω i ἄττω, o każdym ruchu gwałtownym, nagle ruszyć się, rzucić się, zapędzić się; *impetu ferri*. Podnieść się nagle, podskoczyć, wzniesić się, spaść, T. s. w Pass. n. p. ἐκ χειρῶν ἦντα ἠγῆθησαν, z rąk mu wypadły. 2) przech. jak wszystkie słowa ruchu: prędko poruszać, machać, miotać. (—) *ruo, cum impetu feror, ingruo, erumpo, prosilio, vagor, impellor*.

αἶστος, ον, (ιδεῖν) niewidziany, nieznan; zgładzony, starty. 2) nie widzący, nie świadomy, z Genit. *obscurus, incertus, de medio sublatius*.

αἶστώω, uczynić niewidzialnym, zniszczyć, zgładzić, abolere, delere, tollere de medio.

αἶστωρ, ορος, ὁ, nieświadomy; *ignarus*.

αἶσθητήρ, ἦρος, ὁ, spokrewn. z αἰουμένητης, książęcy, królewski, świetny. Il. 24, 347.

αἶσολοπήρος, ὄν, = αἶσολα βέξων.

αἶσολος, ον, oppos. do αἶσμος, nieprzyzwoity, niesłuszny, bezprawny, bezbożny; αἶσολα βέξων, bliźnić. *iniquus, nefarius, injustus*. T. s. ἀήσολος, ον.

αἰουμένωω, ἦσω, (αἶσα) każdemu przysądzić część, słuszność, sądzić, = αἶσα νέμειν. Ztąd: panować, władać, *regno, impero*.

αἰουμένησια, ἦ, panowanie, władanie; potestas regia, imperium.

αἰουμένητης, ον, ὁ (αἰουμένωω) sędzia walki, przez lud obrany. Od. 8, 258, 2) władca, przez lud obra-

ny. w ogóle: nacelnik, dozorca. T. s. αἰσχυνητής, ὄ, fem.—ήτις. praeses et curator certaminis, rez.

αἰσχος, σος, τό, wstyd, hanba, srom, zwykle w l. mng. 2) zbrodnia, zakala. *Turpitude, probum.*

αἰσχροήμων, ον, i αἰσχροῦς, ον, haniebny, sromotny; *turpis.*

αἰσχροκερδέα ἡ, chciwość brudna; *studium lucrari turpis.* αἰσχροκερδέω, być brudnie chciwym.

αἰσχροκερδής, ἐς, brudno chciwy, brudny; *sordidus.*

αἰσχρολογία, ἡ, bezwstydną mowa; *sermo turpis.* αἰσχρολογέω, mówić bezwstydnie. T. s. αἰσχροπέω. αἰσχρορήμων, ον, bezwstydną, sprośny w mowie.

αἰσχροποιός, ὄν, bezwstydną; *foedus, turpis.* Ztąd αἰσχροποιία, ἡ, i αἰσχροποιέω. T. s. αἰσχρο-πραγία, —πραγέω.

αἰσχρός, ἄ, ὄν, (αἰσχος), haniebny, sromotny; αἰσχροῦς, przewiska, podobnie αἰσχρῶς ἐνε-νισπε, wzywiał. *Oppos. καλός.* brzydki, szpetny; wstępną, niekzenny. U Sokratyków i Stoików: τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν, cnota i grzech, wstępek, *honestum et turpe.* αἰσχρός πρὸς τι, niezdatny do czego. Stp. w. αἰσχίον, αἰσχιστος. *Turpis, foedus, inhonestus, probrosus.*

αἰσχροτής, ἡ, brzydota, szpetność, wstyd, hanba. *Foeditas, dedecus.*

αἰσχροურγία, ἡ, bezwstyd, nierząd.

αἰσχόνη, ἡ, wstyd; hanba; wstydlivość. 2) haniebny czyn, zasromocenie, shańbienie. 3) wsty-dne członki, pudor, *verecundia, ignominia, stit-pratio, pudenda.*

αἰσχυνομήνωσ, przysł. wstydlivość, skromnie; *reverenter.*

αἰσχυνητός, ἡ, ὄν, wstydlivy. 2) czego się kto wstydzi lub wstydzici musi. τὸ αἰσχυνητόν—αἰ-χυνητία, ἡ, wstydlivość; *verecundus, pudibun-dus.* T. s. αἰσχυνητός, ἄ, ὄν.

αἰσχυνητήρ, ὄ, sromotnik, hanbiciel; *foeda perpe-trans.*

αἰσχυνός, ἡ, ὄν, wstydlivy, zawstydzony. 2) haniebny. *pudendus, foedus.*

αἰσχόνω, ονώ, zeszcpecić, pokaleczyć; ztąd, shań-bić, zelżyć, zarumienić. Med. wstydzici się czego, z acc., z inf. i imiosł., ἐπὶ τινι, szanować kogo, mieć poszanowanie dla kogo, τινά. *Foedo, turpo, infamo, stupro, erubescio; pudet me, erubesco.*

ἰέτας, οο, ὄ, p. αἰτήρ.

ἰπέω, ἡσω, prosić, żadać, żebrać; z podwój. acc. osoby i rzeczy αἰτέω τινά τι. Med. wyprosić so-bie, wyzebrać, pożytyć, τινά, τί τινα, παρὰ τινός τι. *peto, postulo; mutuum petere.*

ἰήτημα, τό, prosba, żądanie, życzenie; *petitio, postu-latum.* Ztąd αἰτηματώδης, ἐς, τό, postulat.

ἰήτης, ου, ὄ, dor. αἰτάς, kochanek. Theocr.

ἰήτησις, ἡ, prosba, żądanie; *petitio, postulatio.*

ἰιτητής, ὄ, proszący, żądający; *petitor, postulator.*

ἰιτητικός, ἡ, ὄν, zwykle proszący, *ad petendum propensus.*

ἰιτία, ἡ, wina, przyczyna, powód, treść do pos-matu. 2) obwinienie, zarzut; ἐν αἰτία εἶναι τινος, być oskarżonym, ganionym, pociągionym do od-powiedzialności; αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί, ἐν αἰτία ποιεῖσθαι, τιθέναι, βάλλειν τινά, oskarżyć. 3) ztąd αἰτία, jak *causa*, punkt prawny, proces. Dat. αἰτίαι z genit. jak *causa*, dla. 4) według starych praw działająca siła natury. *Causa, ratio, culpa, crimi-nen, αἰτίαν ἔχειν, crimen habere, reum esse; ac-cusatio, controversia, lis.*

αἰτιάζω = αἰτιάομαι.

αἰτίαμα, τό, oskarżenie, obwinienie; *criminatio, accusatio.*

αἰτιάομαι, ἄσομαι, ἡτιάθην, oskarżyć, obwinić, podać za powód. U Homera z acc. osoby; potem τινά τι, τινά τινος, τινά περί τινος, τί κατά τινος, tudzież z Acc. c. inf. *Accuso, causam esse dico.*

αἰταιός, ἡ, ὄν, spowodowany, przyczyniający się; τὸ αἰ., *causatum; effectus.*

αἰτίζω, (αἰτέω), prosić, żebrać, τινά τι. *peto, men-dico.*

αἰτός, ἰα, ἰον, winny; sprawca; z Genit. i Inf. αἰτίον, τό, przyczyna, powód; *causa.*

αἰφνης, i αἰφνωσ = ἄφνωσ, nagle.

αἰφνίδιος, ον, nieprzewidziany, nagły; *repenti-nus, improvisus.*

αἰχμάς, (αἰχμή) rzuceć dzidy, αἰχμάς, walczyć z dzidą w ręku; αἰχμάσειν χερα πρὸς τινι, pięść młotać na kogo.

αἰχμάλωτος, ον, wzięty do niewoli, jeniec; *αἰ-χμάλωτός, ἰδος, ἡ*, branka; *αἰχμάλωτικός, ἡ, ὄν, w niewole zabrany; *αἰχμάλωσία, ἡ*, nie-wola, jeństwo. *αἰχμάλωτεω i αἰχμάλωτίζω*, brać do niewoli. *Captivus.**

αἰχμή, ἡ, spiżowy grot dzidy, dzida, oszczep, włócznia. 2) wojna, wojownicy. *Cuspis, telum, hastile; bellum, arma.*

αἰχμητής, εσσα, εν, uzbrojony w dzidę, bitny; *bellicosus.*

αἰχμητής, οο, ὄ, i αἰχμητήρ, ὄ, dzidę rzucający, włócznik, kopijnik, wojownik dzielny, bohater; *bellator, bellicosus.* R. ż. αἰχμητής, ἰδος. R. m. αἰχμητό.

αἰχμηδέτος, ον, spętany, schwytyany na wojnie; *bello vinculus.* αἰχμοφόρος, ὄ, kopijnik; *hastatus.*

αἰψα, przysł. żwawo, szybko, niebawem; nieczwło-cznie, nagle; αἰψα μάλα, tuż zatem; αἰψα δ'ἔπειτα, niebawem potem. *Statim, continuo, celeriter.*

αἰφηροκέλευθος, ον, prędko biegnący; *citato motu viam carpens.*

αἰφηρός, ἄ, ὄν, (αἰψα) szybki, żwawy, nieczwło-czny; λῶσεν ἀγορὴν αἰφηρήν, żwawo rozpuścił. *Celer, veloci.*

αἰω, praes. i imperf. tylko używane, dostrzedz, miarkować; slyszec, czuć, z Gen., rzadziej z Acc. *audio, ausculto, intelligo, scio.*

αἰών, ἄνωσ, ἡ, Dor. zam. ἡἰών, brzeg. *litus.*

αἰών, ἄνωσ, ὄ, (ioñ. i ep. ἡ) czas, przestrzeń czasu, czas życia, życie, wiek ludzki; ἀπ' αἰώνος, od l. za ludzkiej pamięci. *νεός ἀπ' αἰώνος*, młody wiekiem. 2) długi czas, wieczność; *aevum.* 3) szpik, w paciurkowej kości. *Aevum, aeternitas, tempus vitae hominis, spinac medulla.* Ztąd

αἰώνος, α, ον, wieczny; *aeternus.*

αἰώρα, ἡ, wizenie, bujanie; ztąd wszystkie narzę-dzia utrzymujące co w wizenieniu, maszyna, gałunek wagi; latanie, bujanie, unoszenie się. *Escaltatio, elatio, vas pensile, suspendium.*

αἰώρω, podnieść do góry, wzniesić, zawiesić, roz-bijać. Med. bujać, być zawieszonym, wzniesić się, wzbić się. Przenośn. chwiać się, być w wątpli-wości. *suspendum esse*, być zawisłym, w niebez-piecznościwo zostawać; ἐν τινι, zawisnąć od czego, *pendere ab aliquo.* αἰώροισθαι τὴν ψυχὴν, wzniesić się duchem, podnieść ducha; w położeniu jakimś *transire in sublimi attollere, elevare, efferre, eve-lare.* Ztąd: αἰώρημα, τό, zawieszenie; αἰώρησις, ἡ, αἰώρησις, εν, wiszący; αἰώριζω.

αἰώρ, przysł. sicho, cichaczem, powoli.

ἀκαγής, ἐς, (καίω) niespalony; non ustus.

ἀκαθάρσια, ή, nieczystość, moralny brud; sordes.

ἀκάθαρτος, ον, nieczysty, zbrodniczy; immundus, scelestus.

ἀκάνθητος, ον, niepowstrzymany.

ἀκανα, ή, = ἀκή, ἀκίς, cieni, kolec; stimulus.

ἀκαρία, ή, niewczas, niewczesna pora, brak czasu; niewczesna przeskoda; nadmiar; natrętność. tempus non oportunitum; intempesticitatus, importunitas, inmodestas. Ztąd: ἀκαρίων, nie mieć czasu.

ἀκαίριος, η, ον, niewczesny; ό, τι κεν ἐπ' ἀκαίριον γλώσσαν ἔλθῃ, co ślina do gęby przyniesie, quicquid in buccam venerit.

ἀκαιρος, ον, niewczesny, nieczęsty, przeskadzający, nieprzyzwoity, niedogodny, ἐπ' ἀκαιρα πορεύειν, na próżno się mozolić: oeram perdere. Xatrétny, nieskromny; nie mający czasu; non opportunus, intempesticus, importunus, ineptus, tempus vacuum non habens.

ἀκάκῃς, ον, ό, = ἀκακος, nieszkodliwy, niewinny, pobożny; innocuus.

ἀκάκῃτα, eolsk. zam. ἀκακήτης = ἀκακος, przydomek bóstw; bez fałszu, dobry, łaskawy; brońniacy od złego. T. s. ἀκακήτης.

ἀκακία, ή, niewinność, dobroć serca, innocentia. 2) = ἀκαθός.

ἀκακος, ον, nie zły, bez winy, niewinny; bez fałszu, zachy, uczciwy; prosty; simplex, innocens, sanctus.

ἀκαλαρβείτης, ον, ό, łagodnie płynący; leniter fluens. T. s. ἀκαλάρβος, ον.

ἀκαλήφῃ, ή, pokrzywa. 2) koncha jakaś morska; urtica.

ἀκαλλίς, ἐς, niepiękny; invenustus.

ἀκαλλιστότος, ον, niepomysłny, nieprzyjemny.

ἀκαλλώπιςτος, ον, bez ozdoby; niezdobny; incomptus, non fucatus.

ἀκαλύπτος, ον, i ἀκαλοφής, ἐς (καλύπτω) niepokryty, niezastłoniiony; non tectus.

ἀκαμαντότους, ποδός, niezamkniętej stopy; indefessus, inatigabilis. Pod. α - λόγχα, — μάχα, — πόδης.

ἀκάματος, αντος, ό, (i 3 kłam) nieczuony; indefessus. (ogień), ἀκάματος γῆ, nieczużenie rodząca.

ἀκαμπίς, ἐς i ἀκαμπτος, ον, nieugięty, twardy, nieuproszony; inflexibilis, rigidus. Ztąd: ἀκαμψία, ή, twardość.

ἀκανθα, ή, cieni, kolec, ciernie, oset. = ἀκανθος. 2) ości pacierzowe ryb. 3) subtelne kwestye sporne. spina, vepres, sentis, aculeus; spinæ disserrēdi, aumeta, salebrae. Ztąd. ἀκανθίνος, η, ον, z drzewa koleczatego. Podobn. ἀκανθίηρος.

ἀκανθιάς, ον, ό, i szparak gatunek. 2) ryba żartok. 3) gatun. cykad. — species cicadae, spinas.

ἀκανθίων, ονος, ό, jeź, jeźozwierz; erinaceus, hystria. T. s. ἀκανθίχοιρος, ό.

ἀκανθίς, ίδος, ή, szczygieł. Zdrobn. ἀκανθολίς.

ἀκανθος, ή, barszcz polski; acanthus; ozdoba na pomnikach. 2) egipskie koleczyste drzewo = ἀκανθα.

ἀκανθοστεγής, ἐς, kolecami wieńczony, otoczony; spinis cinctus, coronatus.

ἀκανθώδης, ον, koleczasty, ciernisty.

ἀκανός, ό, szczyt, kolec, ostrze; rodzaj ostu; acanus, spinæ genus.

ἀκαπήλευτος, ον, nie sfalszowany przez przekupniów; nie fałszujący; integer, non adulteratus.

ἀκάπιλος, ον, t. c. poprzedz. 2) bez fałszu i zdrady, n. p. βίος.

ἀκαπνιστός, ον, nie odymiony, nie wędzony; qui fumigatus non est.

ἀκαπνος, ον, bez dymu, niespalony; a fumo liber.

ἀβειν ἀκαπνα, bez własnego ogniska żyć cudzym kosztem. Pod. ἀκάπνωτος, ον.

ἀκάροδιος, ον, bez serca, bez rozumu, excors.

ἀκάροτος, ον, bezgłowy; caput non habens.

ἀκαρής, ἐς, (κείρω), za krótki, aby strzydz włos; krótki, skappy; ἐν ἀκαρεί χρόνω, ἐν ἀκαρεί, ἀκαρή χρόνον i ἀκαρή, tudzież ἀκαρεί, ἀκαρῶς, poet. ἀκαρέως, i ἀκαρές: w chwili, niezwłocznie, wkrótce, często z negacyą: οὐδ' ἐν ἀκαρεί, bynajmniej, zgłola nie; παρ' ἀκαρή, nieledwie = παρὰ μικρόν, o włos, prawie. puncto temporis, momento; prope modum, parum absuit quin, fere, prope.

ἀκαρί, τό, kleszcz, miól w serze, mać, w skórze zwierząt; acarus.

ἀκαριαίος, αία, αίων, mały, krótki, drobny; minimus, puaxillus, brevis, momentaneus.

ἀκαρπος, ον, bez owocu, nieplodny; sterilis. Ztąd ἀκαρπία, ή, i ἀκαρπίτος, ον. ἀκαρπέω, być nieplodnym.

ἀκάρπωτος, ον, bezowocny, nieużyty; χροσμός, nieuiszczona; νικας ἀκάρπων χάρων, za niewdzięczność za zwycięstwo; ex quo nullus fructus percipitur.

ἀκασκαίος, αία, αίων, łagodny, φρόνημα ἀκασκαίων, tranquillus.

ἀκατάβλητος, ον, niezwalczony; invictus.

ἀκατάγγελλος, ον, nie zapowiedziany, nie obwieśczoney; non indicus.

ἀκατάγνωστος, ον, niepojęiony, nienaganny; qui non potest damnari aut reprehendi.

ἀκατακάλιτος, ον, niezastłoniiony, non optertus.

ἀκατακόσμητος, ον, nieozdobiony, nieuporzadkowany; inexornatus, indispositus.

ἀκατάκροτος, ον, nie sądzony.

ἀκατάληκτός, όν, ścisły, wiersz bez zbytecznej zgłoski, zupełny; acublectus.

ἀκατάληκτος, ον, nieustający; non cessans.

ἀκατάληπτος, ον, niedoscigniony, niepojęty; qui non potest comprehendī, incomprehensibilis.

ἀκαταληψία, ή, niedoścignłość; przen. — incomprehensibilitas.

ἀκατάλλητος, ον, nieublagany, niepojednany; implacabilis.

ἀκατάλληλος, ον, niedobrany, niestósowany; incongruus. ἀκατάλωτος, ον, nie rozwiazany.

ἀκαταμάχητος, ον, niezwycięzony.

ἀκατανόητος, ον, niepojęty.

ἀκατάστατος, ον, nieustaly, niespokojny, nieporządkny, inconstans, infirmus.

ἀκατάσχετος, ον, nieokielzmany, niepowściągniiony; invictus, qui oereri non potest.

ἀκαταφρόνηςτος, ον, nie wzgardliwy, znaczny, znakomity non contemnuendus.

ἀκατάφροστος, ον, nie zmysłony.

ἀκάτιον, τό, mały, lekki okręt, zwłaszcza rozbojniczy. 2) żagiel. 3) puhar kształtu tego. Parvum navigium. volium; cymba. Zdrobn. do άκατος. —

ἀκάτιος, ό, wielki masz.

άκατος, ό, poet. ή; i άκάτη, szparko płynący okręt; towarowy okręt, o Charona łodzi; cymba. 2) puhar tego kształtu.

άκαλος, ον, bez lodygi, bez chwoštu. caulis, caudæ expers.

άκαστος, ον, i άκατος, ον, niespalony, niepalny; non ustus; qui non potest arri.

άκαχμίνος, η, ον, ostrzony, zaostrozony. Hom. perf. pass. part. do nieużywan. άκίλω (άκή). acutus.

ἀκάγω, nieużywany temat, do którego odnoszą się formy następujące: fut. ἀκαγήσω, aor. 1. ἤκαχησα i ἀκαγήσα. aor. 2. ἤκαχον, ἀκαχέιν. Mod. ἤκαχόμεν, ἀκάχοντο, perf. ἀκήχημαι, ἀκήχημαι, ἀκήχεται = ἤκαχεται, inf. ἀκαχέσθαι, part. ἀκήχήμενος, i ἀκαχήμενος, plusqpf. ἀκαχέισατο = ἤκαχοντο, ion. ἀκαχέσατο. Act. smucić, obrazić, martwić. Med. smucić się, martwić się. (Spokrewn. γ ἄχος, ἄχομαι, ἄχουμι) *dolore afficio*. Praes. jest: **ἀκαχίζω**, Act. smucić, martwić. Med. smucić się. *dolore, tristitia afficio*-r.

ἀκείομαι, poet. = ἀέκομαι.

ἀκέρεικόμενος = ἀκέρεικός.

ἀκείλευστος, *ov*, bezdrożny; *invitus*.

ἀκέλευστος, *ov*, bez rozkazu; *injussus*.

ἀκεανρος, *ov*, bez kolcy, bez bodźca; *stimulo vel aculeo carens*.

ἀκείομαι, *έσομαι*, (ἀκείω) leczyć, koić, goić, rany ἔλκεα. z acc. osoby; δίδων, gasić; naprawić, νῆας, *naves reficere*; przybić na pomoc. poprawić się. Il. 13, 115. Później: naprawić, wyrównać, błagać. *Sano, medeor, curpio, refarcio*.

ἀκέραιος, *ov*, (κεράννωμι) niemieszany, czysty, szczerzy, prosty, niesfałszowany; *integer*. 2) cały, nienaruszony, niezburzony. *Sincerus, purus, merus, salvus, illaesus*. Ztąd **ἀκέραιότης**, *ή*, i **ἀκέραιότης**, *ή*. T. s. ἀκέραιος, *ov*.

ἀκέραιος, *ov*, nie rogaty; *non cornutus*.

ἀκεραίνωτος, *ov*, gromem nie rażony; *fulmine non tactus*.

ἀκέρδεια, *ή*, niezyskowność, strata, szkoda; *damnum*.

ἀκερδής, *ές*, (κέρδος) niezyskowny, stratny, szkodliwy; *non lucrosus, damnosus*.

ἀκερκος, *ov*, bez chwostu; *caudae expers*.

ἀκερος, *ov*, = ἀκέραιος. T. s. ἀκέρως, *ov*, i ἀκέρως, *ov*.

ἀκερσκόμης, *ov*, ó, (κείρω, κόμη) niestrzyżony, niespuszczonych włosów; *inonus*.

ἀκείσιμος, poet. **ἀκείσιμος**, *ov*, do uleczenia; skutecznym; *sanabilis; ad sanandum valens*. T. s. ἀκείσιμος, *ov*.

ἀκείσιμος, *ov*, leczący, ratujący; *opifer*.

ἀκείσιμος, *εως*, *ή*, leki, leczenie, ocalenie. *sanatio, medicina*. T. s. ἀκείσιμος, ó. Zaś

ἀκείσιμος, *τό*, lekarstwo, leki.

ἀκείσιμος, *ήρος*, ó, lekarz, zbawca. T. s.

ἀκείσιμος, *ov*.

ἀκείσιμος, *ov*, i **ἀκείσιμος**, *ή*, *ov*, skuteczny, zbawienny. *ή* ἀκείσιμη, sc. τέχνη, krawiectwo.

ἀκείσιμος, *ή*, leczenie, sztuka lekarska; *ars medica*.

ἀκείσιμος, *ή*, *ov*, do uleczenia; *sanabilis; medicabilis*.

ἀκείστρα, *ή*, igła; *acus*. a **ἀκείστρα**, *ή*, szwaczka.

ἀκείστρα, *ος*, *ή*, ion. = ἀκείστρα.

ἀκείστρω, *oros*, ó, lekarz, zbawca. R. z. **ἀκείστορίς**, *ή*, lekarka, i ἀκείστρίς, *ή*, akuszerka.

ἀκείσφόρος, *ov*, zbawczy; *salutaris*. Ztąd rzeczow. ἀκείσφορος, *ή*, zbawienie.

ἀκείφαλος, *ov*, bezgłowy, bez początku; niepełny, n. p. o heksametrach, zaczynających się od krótkiej zgłoski. 2) = ἀκίμος, *capite imminutus*, ten co stracił część praw obywatelskich. *Capite carens, principio carens, imperfectus*.

ἀκείων, **ἀκείουσα**, (ἀκίην) imiesł. pozorny; przysł. cicho, milczkiem, bezgłose; Używa się tylko w nom. sing., który nawet przy l. ung. się kładzie, n. p. ἀκείων δαίνωσθε. Nado dual. ἀκείοντε. Od 14, 195.

Nawet przy r. żeńskim ἀκείων stoi, choć ἀκείουσα się znachodzi. Opt. ἀκείους ma Apoll. Rhod. 1, 765. *Tactius, ne hiscens quidem*. Acc. sing. ἀκείοντα.

ἀκίή, *ή*, ostrze, koniec; *acies*.

ἀκίθδεια, *ή*, bezpieczeńność, niestaranność, niedbalosć, tępość, obojętność. 2) wesołość; *incuria, neglectus*.

ἀκίθδόνωτος, *ov*, zaniedbany, o którego nikt nie dba; *neglectus, a, um*.

ἀκίθδωτος, *ov*, (κίθδω) przez nikogo nie pielęgnowany; nie pogrzebiony; *non curatus, insepultus*. Przysł. ἀκίθδωτος ma czynne znaczn., na nic nie dbający, nie lotosiwiec; *inhumaniter*. T. s.

ἀκίθδωτος, *ov*.

ἀκίθδω, *έσω* i *ήσω*, (κίθδος) zaniedbać, spuścić z oka; z Gen.; *non curo, negligo*.

ἀκίθδής, *ές*, nie pielęgnowany, zaniedbany, nie-pogrzebiony; *neglectus, inhumatus*. 2) nie dbający na nic, beztroski, bezpieczny, niedbaly; *negligens, securus, sollicitudine vacuus*.

ἀκίθδία, *ή*, = ἀκίθδεια.

ἀκίθδητος, *ov*, (κίθδω) żadnemi czarami, żadną potęgą nie dający się ująć, nie ugięty, nie pokonany; *qui non potest decipi*. 2) nie ublagany, surowy, okrutny, *qui deliniri non potest, crudelis*.

ἀκίθρα, *τό*, lekarstwo, ulga, = ἀκείσμα. *Sanatio, medela, remedium*.

ἀκίην, pierwotn. acc. nieużywanego ἀκίή, tylko przysłówkowo się używa: cicho, milczkiem. *Tucite*. P. *αίθ*.

ἀκίθπος, *ov*, bez ogrodu, *horto carens, horti nomine indignus*.

ἀκίθράσιος, *ov*, niemieszany; szczerzy, nieczepsty, cały; *purus, incorruptus, integer*. *λειψάνες*, nie spalone, niezżęte.

ἀκίθρατος, *ov*, (κεράννωμι) niemieszany, czysty, *βδωρ*, szczerzy, *χρῆσος*, niesplamiony, *λέχος*, *παρθένος*, szczerza, *φιλία*. — z Dat. ἀκίθρατος ἀνδράτα, *ἀλγεα*, niedotknięty przez mężczyzn, *κλέσι*. Tudiż z Gen. *α. κακῶν*, czysty, wolny od. — 2) niezmacony, nieosłabiony, nieuszczerplony, *κτῆματα*, *οἶκος* i t. p. niespasiony, niezżęty, *λεψίων*, *κόμη*, *τάξις*, niezmacony; *sincerus, purus, incorruptus, integer*.

ἀκίθριος, *ov*, (κίερα) bez serca, bez duszy, martwy. 2) bez serca, odwagi, tchórzowaty. *Exanimis, mortuus, timidus, ignavus*.

ἀκίθροκτί, przysł. (ἀκίθροκτί) bez poprzedniego ogłoszenia; *nullo fetiali mitteri; sine denuntiatione*.

ἀκίθροκτος, *ov*, nie oznajmiony, nie ogłoszony, bez doniesienia; n. p. *πόλεμος*, nie wypowiedziana, ἀκίθροκτος μένει, bawi, nie dając wiadomości o sobie; nieznanym, niesławny. *Non legitime indictus*.

ἀκίθρωτος, *ov*, nie pokryty woskiem. *ἀκίθρωδών*, *ov*, o, fraszek, *αχος*.

ἀκίθδηλος, *ov*, niesfałszowany, czysty; *qui scoria non est admixta; sincerus, purus*. T. s. ἀκίθδηλος, *ov*.

ἀκίθδων, *ov*, słaby, wątpliwy, nieznaczny, małoważny. *Infirmus, debilis, vilis*.

ἀκίθζω, zastrzyżć, *acuo*.

ἀκίθθαρος, bez gry na lutni.

ἀκίθως, *ov*, ó, *ή*, (κίθως) bezsilny, słaby; *inirmus, imbecillus*.

ἀκίθωνος, *ov*, ó, perski wyraz, mała szabla; *acinares*.

ἀκίθωνί, przysł. bez niebezpieczeństwa; *citra periculum*.

ἀκρίδωνος, ον, bezpieczny, *tutus*. T. s. ἀκρίδωνώ-
δης, ες.
ἀκινήεις, εσσα, εν, = ἀκίνητος.
ἀκινήσια, ή, nieruchomość; *immobilitas*.
ἀκινήτως, być nieruchomo; T. s. ἀκινήτως.
ἀκινήσι-τεί, nieruchomo.
ἀκίνητος, ον, (i 3. zak.) nieruchomy, niewzruszony.
2) czego wzruszać, na jaw dobyć nie wolno, ἀκινή-
τα, groby; co powinno być zamilczaniem. Soph.
Oed. C. 624.
ἄκκος, ον, bez robaków, nie toczoney przez robac-
two; *a vermibus non arrosus; incorruptus*.
ἀκίρας, εἶδος ἄ. — watyły.
ἄκίς, εἶδος, ή (ἀκή) koniec, drzazga, trzaska. 2)
ostre narzędzie, trójząb. 3) Przen. kolce, πόθων
ἄκιδες, kolki. *spiculum, dolor acutus*.
ἀκίχρητος, ον, niedostępny, niedościęgly; *inaccessus,*
qui comprehendere non potest.
ἄκκιζομαι, udawać, jakoby nie chciano, czego się
przecie pożąda; kaprysis; drożyć się (o kobietach)
2) udawać głupiego. *fingo me nolle, quum maxime*
velim, simulare brutum. Zład ἀκκιζομός, ὁ, i ἀκ-
κιζμα, τό.
ἄκκώ, ή, jak μορῶ, strach (na dzieci).
ἄκκλαστος, ον, niezłamany; *non fractus*.
ἄκκλαυτος, ον, i ἄκκλαυτος, ον, bez lez, biern.
nieoplakany; z Gen. czynn., nie roniąc lez. *Inde-*
ploratus.
ἄκκλετής, ες, εὸς, acc. ἀκκλεῖ, iον. ἀκκλεῖ, poet.
ἀκκλεῖ, niesławny, bez sławy; *inglorius*. T. s. ἀκκλε-
τής, ες, i ἀκκλήτης, ες.
ἄκκλεῖα, ή, niesława, hanba, *ignobilitas, infamia*.
ἄκκλειστος, i ἄκκλειτος, ον, bez zamknięty; *non*
clausus. T. s. ἀκκλήστος i ἀκκλήτος.
ἄκκλήρω, być bez spadku, bez własności; być nie-
szczęśliwym; *misera conditione uti*.
ἄκκλήρημα, τό, nieszczęśliwy wypadek; *infortu-*
nium. **ἄκκλήρια, ή,** bieda, niedza; *inopia, egestas*.
ἄκκληρος, ον, bez części, udziału w spadku, bez
własności, ubogi. 2) nie losowany, nie rozdzie-
lony; *easors, pauper, egenus, infelix*. Zład ἀκκλή-
ρωται-τι, bez losowania; *citra sortem*.
ἄκκλήρωτος, ον, bez udziału i. posiadłości z gen.
γῶρας. *easors*.
ἄκκλήτος, ον, (καλέω) nie wołany, nie wezwany,
nie przoszony; *invocatus, nie nazwany, nomine carens*.
ἄκκλινής, ες, mocny.
ἄκκλοστος, ον, (i 3. zak.) nie płukany, nie sieczo-
ny falami, spokojny; *undis non agitatus; tran-*
quillus. ἄκκλτος, ον, bezgłosy.
ἄκκλω, ἄσω, (ἀκμή) być w kwiecie wieku; przen.
być w położeniu, w stanie kwitnienia, w sile, przy
siłach, n. p. νόσος, πόλεμος, νόξ, θῆρος. — obitować,
veoτρη. 2) ἀκμάζει, nieosob., czas jest, pora po
temu; ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα, teraz właśnie
trzeba największego starania. *aetate florere, vali-*
dum esse.
ἄκκματος, αια, αἶων, w kwiecie wieku, dojrzały,
w sile, ἀκματος την ὀργήν, w największym gniewie;
ἀκματος μολεῖ, przychodzi z samą porę. T. s. ἀκ-
ματος; οὐδ, ὁ. *Vigens, aetate florens, tempestivus*.
ἄκμή, ής, ή, (ἀκή) ostrze; ἐπί ἔροσθ ἀκμής
w stanowczej chwili, *in puncto temporis*. 2)
szczyt, najwyższy szczebel, pora stosowna, ἀκμή
ἔργων, do działania; najwyższa część jakiej rzeczy,
największa siła, potęga, ἔρωτος, νόσου. *Cuspis,*
acies, vigor, maturitas, cuiusque rei summum in-
crementum; discrimen.

ἄκμήν, wlaśc., 4 przyp. do ἀκμή, przysł. w chwili,
niebawem; *assidue, statim*. 2) jeszcze teraz; *adhuc*.
ἄκμηνός, wyrosły.
ἄκμηνός, ον, naczyczy, *sejunus*. Z Genit.
ἄκμης, ήτος, ὁ, ή, (κάμνω) = ἀκάμας, nieznu-
żony, świeży; *non defessus*.
ἄκμητος, ον, niezmęczony, niespracowany; bez
mозου, bez bólu; *non defessus*.
ἄκρόθετον, τό, plac kowadła w kuźni, drewniana
podstawa; *basis incudis*.
ἄκρων, ονος, ὁ, kowadło. Przen. λόγγης ἄκρονες,
niezmęczone dzidami (kowadła); *incus*. 2) = ὀδρα-
νός. Soph.
ἄκνημος, ον, 1) bez lytki, bez iker. 2) bez na-
biodrkw, nagolenic; *tibiis carens; non habens*
suras.
ἄκνηστis, ιος, ή, grzbiet, pacierze zwierząt; *spina*
dorsi.
ἄκνισσος, ον, i ἄκνισστος, ον, bez dymu ofiar-
nego. *nidoris, sacrificiorum capers*.
ἄκότη, ή, (ἀκούω) słuch, jako zmysł. 2) ucho. 3)
to, co słyszano, wieść, pogłoska. *Auditus, auris,*
fama.
ἄκκοιλος, ον, nie próżny, nie dęty; *non cavus*.
ἄκκοίμητος, ον, bezsenny, nieuspiony; *non dor-*
mians, irrequietus. T. s. ἀκκοίμιστος, ον.
ἄκκονος, ον, nie wspólny; *non communis*.
ἄκκοινωνησία, ή, nie towarzyskość, brak obcowania;
nullum commercium, nulla societas.
ἄκκοινωνητος, ον, nie wspólny; nie udzielający się,
nie towarzyski; *insociabilis, incommunicabilis*.
ἄκκοίτης, ον, ὁ, (p. a. 2) spółnik żoza, małżonek.
ἄκκονος, ον, bez żoza; *cubili carens*.
ἄκκόλακευτος, ον, nie ujęty pochlebstwami, nie
dający się ująć p. *adulatoribus inaccessus*.
ἄκκόλακος, ον, nie schlebający; *ab adulatione alien-*
us.
ἄκκόλασια, ή, bezkarnosc, rozkielznanie, zuchwa-
łość, bezczelność, nieumiarkowanie; *intemperantia,*
luxuria, licentia. Zład ἀκκόλαστια i ἀκκόλα-
στῆν, być wyuzdanym. T. s. ἀκκόλαστια, ή.
ἄκκόλαστρημα, τό, wyuzdane życie, zbrodnia, bez-
czelny czyn. *scelus, factum petulans*.
ἄκκόλαστος, ον, bezkarny, nieukarany, niepowścią-
gnięny, w karności nie trzymany; wyuzdany, wy-
lany na zbrodnię, bezczelny, nieumiarkowany; *in-*
temperans, protervus, libidinosus.
ἄκκόλλητος, ον, nie do zlepiania, niezgodny, nie-
łączący; *non glutinatus*. Przysł. ἀκόλληται. T. s.
ἄκόλλος.
ἄκόλλος, ὁ, kawał, okruszyna, okruc. = ψωμός.
buccella.
ἄκόλουθῶς, ήσω, τινί i μετά τινος, πόjsό za
kim, towarzyszy. Przen. naśladować, pójsó
we ślady czyje; — słuchać, być posłusznym, być zwo-
lennikiem. O rzeczach: wypadać, wynikać. *Sequor,*
comitor; obsequor; adsequor. zastosować się.
ἄκόλουθρημα, τό, następstwo, wynik, wypadek;
consequentia, consequutio. T. s. ἀκόλουθητος.
ἄκόλουθητικός, ή, ὄν, łatwo idący za kim; *ad*
sequendum proclivis.
ἄκόλουθια, ή, następstwo, porządek, orszak,
wypadek, zgoda; *adsectatio, comitatus, series, ne-*
quus, congruentia.
ἄκόλουθος, ον, następujący, towarzyszący, wy-
nikający; zgodny, łączący, podobny, równy. 2)
Jako rzecz. towarzyszy, naśladowca, zwolennik, uczeń;

sluga. Zdrobn. ἀκολουθιστός, ὄ, zły fagasik. *Pe-dissequus, adsecla, convenientis, congruens, similis.*

ἀκολούθως, przysł. następnie, zatem; *consequenter, convenienter.*

ἀκόλυμτος, ον, niemiejący pływac; *natandi imperitus.*

ἀκομιστία, ἡ, brak pielęgnowania; *incuria.*

ἀκόμιστος, ον, nie pielęgnowany; *sine cura necessaria.*

ἀκομος, ον, bezwłosy, lysy; *calvus.*

ἀκόμιστος, ον, bez przesydy, junaćwa; niewystawny; *alienus ab jactantia et ostentatione.* T. s. **ἀκομπος, ον.**

ἀκόμψατος, ον, niestrojny, nieczodobny; *improbus, simplex.* T. s. **ἀκομψος, ον**, 2) podły, nieczestny, niewymowny; *inelegans, vilis, non astutus.*

ἀκονάω, ἦσω, ostrzyć w. Act. i Med. 2) podniecać, zachęcać; *acuō, exactio: incito, impello.*

ἀκονόλοος, ον, bez seków, stawów, kolanków. 2) bez guzów; *capers tuberum.*

ἀκόννη, ἡ, brus, oselka. 2) Przen. γλώσσα ἀκόννας λυγροῦσας, do śpiewu zaostrojony język. *cos.* Zdrob. ἀκόντιον, τό.

ἀκόννημα, τό, ostrzenie; zachęcanie, zagrzewanie; *incitamentum.*

ἀκοντι-, przysł. (κόννη) bez kurzu, bez boju, znojąw; *sine pulvere.*

ἀκόντιον, τό, i ἀκόντιος, ἡ, jadowita roślina. *aconitum.* **ἀκοντί, ῥ**, ἀκόντι, niechętnie.

ἀκοντίας, ον, ὄ, rodzaj węża szybko nacierającego; *jaculus.* 2. meteor.

ἀκοντιζώω, ἴσω, (ἀκων), rzucać pociski; rzucać, miotać, doῦρα, τινός, mierzyć do kogo, εἰς i κατά τινα. tudzież z Dat. εἰργχει, jak βλάλλειν. — 2) ugodzić, trafić, ranić, z Acc. osoby. 3) n. przech. wdrzeć się, εἶσω. *jaculum mittere; vulnerare.*

ἀκόντιον, τό, Zdrobn. do ἀκων, pocisk.

ἀκόντισις, ἡ, rzucanie pocisku.

ἀκόντισμα, τό, rzucanie, rzut, cios, *jaculatio, jaculus teli.* T. s. ἀκόντισμός, ὄ.

ἰκοντιστής, οἰδ, ὄ, kopijnik, włócznik. T. s. ἀκοντιστήρ.

ἰκοντιστικός, ἡ, ὄν, zdalny do rzucania pocisku; *jaculandi peritus.*

ἰκοντιστός, ὄος, ἡ, iońsk. za ἀκόντισις, rzucanie pociskiem; *ἰκοντιστῶν ἐσθῆσαι*, puścisz się, zabierzesz się do rzucania pociskiem. Il. 23, 622.

ἰκοπος, ον, niezmeńczony, niewyczerpany, nieuszkodzony, zwłaszcza, niestoczony przez robaki. 2) czyn. nie męcząc; *indefessus, infatigabilis, corruptioni haud obnoxius.* Podob. ἀκοπίαστος, ον.

ἰκορῆστος, ον, (κορῆννυμ) nienasycony. T. s. ἀκορῆς, εἰς, Soph. Oed. Col. 120. i ἀκορῆτος.

ἰκορῆτος, ον, (κορῆννυμ) nienasycony, z Genit. πολέμου, μάχης. 2) nieczyszczony, niewymieciony, nie ozdobiwszy; *insatiabilis, non mundatus, excultus.* T. s. ἰκορῆς, ον, Rzecz. ἀκορία, ἡ, nienasyconność; *desiderium inceptibile.*

ἰκος, σος, τό, (ἀκέραια) leki, lekarstwo; środek, z Genit. *medela, remedium.*

ἰκοσμέω, ἦσω, być nieporządnym, nieobyczajnym, nieposłusznym; *incompositē se gerere, indecenter facere, improbum esse.*

ἰκοσμητός, ον, (κοσμέω) nie uporządkowany, nieporządy; nieczodobny; *incompositus, inornatus.*

ἰκοσμία, ἡ, nieporządek, zamęt, wyuzdanie, nieprzywzwoitość, nieobyczajność; *res incompositae, dedecus.*

ἰκοσμος, ον, nieporządy, zakłócony, nieczodo-

biony, nieprzywzwoity, nieposłuszny, niemoralny. T. s. ἀκοσμητής, εσσα, εν, i ἀκοσμος, ον, *incompositus, inornatus, indigestus.*

ἰκοστήσις, zdaje się Imiesł. aor. 1. do słowa nieużywan. ἀκοστήω, dobrze pasiony, spasyły. Pochodzi od ἀκοστή, jeczmieln ἵππος ἀκοστήσας, właśc. koń, w którym owies się rozbrykał. (κριθιάω ρ.) **ἀκοστή, ἡ**, jeczmieln.

ἰκουάζομαι = ἀκοῶ, słuchać, z Genit — Forma hier. być wolanym, wzywany. Il. 4, 343. *vocari.*

ἰκοῦή, ἡ, ρ. ἀκοῆ.

ἰκουρος, ον, 1) bezdzietni, bez potomków męskich. Od. 7, 64. — 2) niegolony. *intonsus. — liberis carens.*

ἰκοῦσιος, ον, (i 3. zak.) ἰgn. z ἀκοῦσιος, niechętny, niedobrowolny, przzymuszony, mimowolny; *coactus, inuitus.* ὄν ἀκοῦσιος, pożądanie, chętnie.

ἰκοῦσμα, τό, to, co się słyszy, muzyka, śpiew, mowa, wieść, opowiadanie, nauka, ἀκρόαμα. Zdrob. ἀκοῦμάτιον, τό. *res, quae auditur, auditio, praeccepta, institutio, fama, rumor.* [pulus.]

ἰκοῦστής, οἰδ, ὄ, słuchacz, uczeń; *auditor; discipulus.* **ἰκοῦστικός, ἡ, ὄν**, do sluchu należący; sluchem bystrym obdarzony; *ad audiendi sensum peritens, acri auditu praeditus.*

ἰκοῦστός, ἡ, ὄν, podpadający pod sluch, słyszany; *sub auditum cadens, qui auri potest.*

ἰκοῦω, fut. ἀκοῦσομαι, perf. ἤκουα, ἀκήκουα, dor. ἰκουκα att. ἤκουκα. plusqpf. ἤκουσέν. Pass. ἤκουσμαι, ἤκουσθη. Act. i Med. sluchać, przyśluchiwać się, z Genit. słyszeć, z acc. osoby, z której ust się słyszy. Tudzież ἐκ τινος, rzadko Dat. osoby. Osoba, o której się słyszy, także to w Acc. to w Genit. lub z przyimk. πρῆ i Genit. się kładzie. Ma też po sobie acc. c. Inf. W prozie zwł. „słuchać nauczyciela, wykładu. 2) wysłuchać kogo, skłonić uszy, dać posłuchanie, z Gen. rzadziej z Dat. Ztąd „być posłusznym, sluchać, z Genit. 3) Czas teraźn. ma często znaczenie czasu dokonanego „wiedzieć“. — Często z Imiesłow. ἐσθῆς, κακός sc. ὢν ἀκοῶ, słyszę, że mnie mianują dzielnym, tchórzem; poczytują mię za dzielnego cet. “ εἰ καλῶς, κακῶς, ἀριστα ἀκοῦσεν, bene, male audire, w dobrej, złej być renomie; tudzież z inf. ἤκουον εἶναι πρώτοι, mówiono, że są pierwsi. — **οὔτως ἀκοῦσεν** l. **ἀκοῦσαι**, tak to słysząc, gdy się to słyszy — dom. a nie zgłębia się rzeczy lepiej. — *audio, ausculto; discipulum esse; intelligo, dicor.*

ἰκορα, ἡ, szczyt, chochol. L. mng. rzeczownie u Homera, przyładki, cypie ziem. Zwrot: κατ' ἀκρης, κέρθειν, ελεῖν, συμβῆναι πόλιν, właśc. z góry na dół zburzyć, t. j. do szczytu. *funditus evertere; εἶλας κῆμα κατ' ἀκρης*, balwan uderzył z góry. *Summitas, culmen; promontorium, litus.*

ἰκοράντος, ον, (κραίνω) = ἀκραντος, bezskuteczny, nie ziszczony, daremny; *irritus.*

ἰκοραγής, εἰς, (κράζω) nie krzyżąc, bezgłosy, niemy; *mutus.*

ἰκοραγής, εἰς, (ἄκρος, ἄημι) silnie dmący, silny; *acer, secundus.*

ἰκοραῖος, α, ον, = ἀκρος. 2) na górach mieszkający, górski. **ἰκοραῖπαλος, ον**, nie rozmarzony.

ἰκοραϊνός, εἰς, zam. ἀκραϊοφανής = ἀκραιος, niezmięszany, czysty, szczery; *purus, incorruptus, integer.*

ἰκραντος, ον, (κραίνω) nieukończony, nieziszczony, daremny, próżny, ἔπεα. — 2) nieskończony. *irritus, infinitus*

ἀκρασία, ἡ, 1) (κράσις) zła mieszanka; *intemperies*. 2) (κράτος) niepowściągliwość; *impotentia*. T. s. **ἀκρατία, ἡ**.

ἀκρατεῖομαι, być niepowściągliwym; *intemperantem esse*. Oppos. ἐγκρατεῖομαι. T. s. **ἀκρατέω**.
ἀκρατής, ἔς, bezsilny, nie mający nad sobą mocy, nie będący panem siebie, wyuzdany, niepowściągliwy, bezczelny; *incontinentis, invalidus, qui non potest compesci, libidinosus*. Pod. ἀκράτητος, ον.
ἀκρατία, ἡ, p. ἀκρασία.

ἀκρατίζομαι (ἀκρατος) 1) czyste wino pić, *merum vinum bilere*. 2) śniadać; *jento, jentaculum sumo*.

ἀκράτιομα, τό, śniadanie; *jentaculum*. T. s. ἀκρατιομός, ó. **ἀκράτιστος, ον,** będąc śniadania będący.
ἀκρατος, ον, (κράσις) niemieszany, czysty, szczerzy, prawdziwy; mianowicie o winie: τὸ ἀκρατόν, wino bez wody, *merum*. 2) zład: ognisty, gorączkowy, upajający; w ogóle: silny, mocny. 3) przten. nielagodzony, nieokroczony, niehamowany, ἀκράτος ὄρηγίνη. Str. w. ἀκρατεστερος. Zład **ἀκρατοσιτία** lub **ἀκρητοσιτία, ἡ,** picie czystego wina, i **ἀκρατοσιότης** lub **ἀκρητοσιότης, ó,** pijący czyste wino; *ebriusus. ἀκράτωρ, ορος,* p. ἀκρατής.

ἀκράχολος, ον, (ἀκρατοχόλος) gniewliwy, rozjuszony. 2) w gwałtownem uniesieniu będący. *iracundus. ἀκράχολέω,* być rozjuszonym.

ἀκρεμών, óνος, ó, galęz; *ramus*.

ἀκρέσπερον, z wieczorem.

ἀκρηβος, ον, w pierwszej młodości, bardzo młody; *valde juvenis*. **ἀκρητος, ιόν,** p. ἀκράτος.

ἀκριβεία, ἡ, największe staranie, dokładność, punktualność, skrętność, usilność, pilność, *diligentia*. Ἐστὶ μοι δι' ἀκριβείας, wielka u mnie oszczędność. Surowa sprawiedliwość, regularny sposób życia, poprawność stylu, bystrość w poszukiwaniach, bystrość zmysłów, dokładność architektoniczna. *Summa cura, summum jus, rigor juris, tenacitus, parsimonia, vita exacta, examen accuratum*.

ἀκριβής, ἔς, (ἀκρος), dokładny, staranny, punktualny, sumienny, pilny, oszczędny; regularny, porządny; w badaniu bystry, gruntowny; zupełny, zaokrągiony, wykończony; *accuratus, absolutus*; εἰς, ἐπι, πρὸς τὸ ἀκριβές, na pewne, jak najdokładniej; ἀκριβῶς καὶ μόλις: *vix ac ne vix quidem*, z biedą.

ἀκριβολογέομαι, starannie mówić, opowiadać, rachować, badać; *exacte dicere, narrare, perpendere, excutere*. Zład ἀκριβολογία, ἡ. —

ἀκριβώω, dokładnie uporządkować, urządzić; dokładnie nauczyć się, wiedzieć, badać; *diligenter exploro, probe calleo, compertum habeo*. Zład ἀκριβωσις, ἡ.

ἀκρις, ιος, ἡ, iónsk. za ἀκρα, najzewężniejszy koniec, szczyt, chochół. W Odyssei w l. mng. *summus mons, vertex, cacumen*.

ἀκρις, ιός, ἡ, szarańcza; *locusta*. Zdrobn. ἀκρίδιον, τό, konik polny; *locustula. ἀκριδοθήκη, ἡ,* laska na szarańczę; *decidula capientis locustis. ἀκριδοθάγος, ον,* pożerający szarańczę; *locustas comedens*.

ἀκρισία, ἡ, (κρίσις) brak rozważy, nierozważa, zły sąd, zły wybór. 2) brak stanowczości, niestanowczość, zamęt. *Inconsiderantia; inopia iudicii, malum iudicium, confusio, perturbatio*.

ἀκριτόμυθος, ον, bez rozważy mówiący, zamaczony w rozmowie, gadatliwy. 2) ówczep, niejasne, zamaczone i zład trudne do wytłómaczenia; *inconsiderate loquens*.

ἀκριτος, ον, (κρίτος) nie rozłączony, nie wyodróżnio-

ny, nieporządny, zamieszany, τὸ μῆθος, grób, do którego wielu bez różnicy wrzucono; *μῆθοι*, duby smalone, baje. — 2) nieroztrzygnięty, nierozjęty; niesądony, niezawyrokovany, niezbadany, wątpliwy. 3) niezaspokojony, nieukończony, ἄγεα. πενθεῖν ἀκριτα, w smutku być nieutulonym. Zład: niezliczony, bez liku, mnogi, *μυρία καὶ ἀκριτα*. 4) act. — ἀλόγιστος, niesądzący, bezrozumny; samowolny, arbitralny. *Injudicatus, indemnatius, confusus, indiscretus, indistinctus; immodicus, immensus*.

ἀκριτόφυλλος, ον, niepoliczonych liści, gęstoliści; *folia multa habens, frondosus*.

ἀκριτόφυρτος, ον, zmieszany, zamaczony, w nieladzie; *confusus, miscellaneous*.

ἀκρόαμα, τό, (ἀκροάομαι) = *acroama*; wszystko co się słyszy, prelekcja, koncert, śpiew, rozkosz, zabawa uszu. Czasem = θέαμα. osoba sama czytająca lub śpiewająca i t. d.; *musicus, lector*.

ἀκροαματικός, ἡ, óν, co słyszeć można, słyszalny; διδάσκαλικοί, ustne tylko, esoteryczne wykłady filozofów. Opp. ἐποπτικά.

ἀκροάομαι, ἄσομαι, słuchać, przysłuchiwać się, uczyć się, słuchać jako uczeń nauczyciela, być posłusznym, z Genit. *audio, ausculto, discendi causa audio, pareo*.

ἀκροάσις, ἡ, słuchanie, słuch; przysłuchiwanie się, wykład, miejsce wykładu, zgromadzenie, przed którym się mówi, posłuszeństwo. *auditio, ipsa audiendi actio; conventus audiendi causa, obedientia*.

ἀκροατήριον, τό, miejsce, sala wykładów; *auditorium*.

ἀκροατής, οὔ, ó, słuchacz, uczeń; *auditor, discipulus*.

ἀκροατικός, ἡ, óν, do słuchania należący. *μσθός,* placą za słuchanie wykładów. *ad audiendum pertinens, honorarium*.

ἀκροβατέω, na palcach chodzić, ostrożnie stapać; *pedibus suspensus incidere*.

ἀκροβολέω, rzucić wdal; *e longinquo jaculor*. Zład: ἀκροβολία, ἡ, rzucanie (pocisków) z daleka; *velitatio*.

ἀκροβολίζω, częściej Med. zdala rzucać, razić, nieprzyjaciela drżać, ucierać się, harcować; *missilibus pugnare, velitari, certaminis praeludia facere, lacerare*.

ἀκροβολισίς, ἡ, i **ἀκροβολισμός, ó,** rzucanie; harcowanie, uciieranie się; *jaculatio, velitatio*.

ἀκροβόλος, ó, wzucający (pociski), zdala raziący, prażący; *jaculator*. T. s. **ἀκροβολιστής, οὔ, ó,** **ἀκρόβολος, ον,** z góry rzucony, rażony; *ex loco editore missus*. T. s. ἀκροβόλης, ἔς. —

ἀκροβυστία, ἡ, nieobrzezka.

ἀκρογένετις, ον, (γένειον) z wystającą brodą; *cui longum habitum est*.

ἀκρογωνιαίος, ó, sc. λίθος, kamień narożny.
ἀκρόδρον, τό, (δρῆς) każde owocowe drzewo. 2) owoce z drewniastą lupiną, orzechy, kasztany; *emnes arbores frugiferae*. 2) *glandes; fructus arborei, qui putamen lignosum habent*.

ἀκρόθεν, przysl. poet. ἀκροθε, z góry; *desuper, ex loco edito*.

ἀκροθινιάζω, (θίν) górnej części kupy jakiej dotykać i brać z niej, aby bogom pierwociny złożyć. Med. coś dla siebie z góry, coś przedniego wzięść. *Summam partem attingere, primitias offerre; deligere quod egregium seu optimum est*.

ἀκροθινιον, τό, (ἀκρος, θίν). Szczyt każdej kupy, najlepsze z niej; zład, ze szczytu zdjęte pierwociny.

owoców polnych; pierwiastki, pierwociny; pierwiastki płonu, lupu. T. s. ἀκρόθινον. *primitiae frugum, quasi summitates acervi, quaelibet primitiae; manubiae, spolia.*

ἀκρόδώρας, ακος, (ἄκρωσσω) *leviter appotus;* nieco pijany. — 2) bardzo pijany; *nimis ebrius.*

ἀκροκελανία, (κελανός) używane jedynie w imiesł. ἀκροκελανίου, czerniejący, zaciemniający się na powierzchni, o potoku wzbierającym; *in summo vel superficie nigricō, ater sum.*

ἀκροκνήφαιος, ον, (κνήφαιος) z początkiem świtu lub zmierzchu; *matutinus, vespertinus.* T. s. ἀκροκνήφης, ἔς.

ἀκρόκομος, ον, (i 3 zak.) Przydomek Traków, którzy na szczycie głowy tylko włosy nosili, a resztę głowy golili. Na ciemieniu włosów. Przen. na szczycie liści zarosły. *In vertice comatus.*

ἀκροκοματώ, ον, na wierzchu fal płynący; *summis fluctibus innatare.*

ἀκροκωλία, ἡ, łopatka; *extremitas brachiorum, ubi humeris inseruntur.*

ἀκροκόλιον, τό, końcowe członki u zwierząt n. p. trąbka, uszy, nogi; *trunculi.*

ἀκρολίτιον, τό, = ἀκρωλίτιον. kraj sieci.

ἀκρολοφία, ἡ, szczyt góry; *summus collis, cacumen.* T. s. ἀκρόλοφος, ὅ.

ἀκρούραλλος, ον, krótko kosmaty, na końcu kosmaty; *summe villosus.*

ἀκρομανής, ἔς, (μανία) bliski szaleństwa; *insaniae proxiimus.*

ἀκρον, τό, p. ἀκρος. **ἀκρόνοχος,** na początku nocy.

ἀκροπενήγης, ἔς, bardzo smutny; *summe lugens.*

ἀκρόπολις, εως, ἡ, górne miasto, zamek obronny, zamek ateński. *Pars urbis summa et altissima arx.*

ἀκροπόλος, ον, wysoko przebywający; wysoki, wyniosły; *altissimum verticem habens.*

ἀκρόπορος, ον, (παίρω) końcem ostrym przebijający lub do końca przebijający; *extrema percutiens.*

ἀκροποσθία, ἡ, (πόσθη) stulejka. *praepitium.*

ἀκρόπους, οδος, ὅ, koniec nogi. Ztąd **ἀκροποδογή, przysł.,** na palcach nóg. *summis pedibus.*

ἀκρόπολις, p. ἀκρόπολις.

ἄκρος, α, ον, (ἀκή) zewnętrzny, końcowy, najwyższy, na szczycie będący; ostry; bystry, gniewny, ἀκρος μωλός, ostateczny, wewnętrzny szpik. 2) o czasie: ἀκρα νόξ, nocy początek. 3) Przen. W swoim rodzaju najwyższy, najznakomitszy, najprzedniejszy, ἀκρος Δαναῶν, ἀκρος ὀργήν bardzo rozjuszony. 4) Jako rzecz. używano r. żeńskiego ἀκρα, i nijak. ἀκρον, n. p. Ἰθής, szczyt. 5) ἀκρον, przysł. bardzo, w wysokim stopniu, przednio, największ; podobnie ἀκρα, tudzież εἰς i ἐπ' ἀκρον. —

ἄκροσσοφος, ον, bardzo mądry; *summe sapiens.*

ἄκροστήθιον, ον, τό, górna część piersi; *pars summa pectoris.*

ἄκροστιχίς, ἰδος, ἡ, i ἄκροστιχον, τό, początek wiersza: pieśń, w której początkowe głoski każdego wiersza składały się na wyraz lub całe zdanie. T. s. παραστιχίς.

ἄκροστόλιον, τό, (στόλος) przedni koniec okrętu; ozdoba tamie; *prota navis extrema, ornamenta in proa.*

ἄκροσφαλής, ἔς, skłonny do upadku, εἰς ὀργήν, *pronus in iram.* 2) ślizki, niebezpieczny; *lubricus; proclivis.*

ἄκρατελειον, τό, (τελευτή) zewnętrzny koniec, koniec n. p. listu. *Extrema pars.*

ἄκρότης, ἡ, szczyt, ostateczność; *Extremitas, fastidium.*

ἀκρότης, ον, ὅ, głowa, wódr; *dux, caput.*

ἀκροτομέω, z góry obciąć, obcinać, oberzynać; *extremas partes amputo, trunco.*

ἄκροτος, ον, nie przykalkiwany, bez poklasku; *plausu carens.*

ἄκροουλος, ον, (οὐλος) na końcu kędzierzawy; *summo crispus.*

ἄκροφλαξ, ακος, ὅ, stróż zamku; *praefectus arcis.* **ἄκρουρανία, ἡ,** szczyt nieba.

ἄκρορόσιον, τό, (φύσα) koniec miecha kowalskiego do ognia wzdrony; *pars summa follium, quae fornacis ori immittitur.*

ἄκροχάλις i ἀκροχάλις, p. ἀκρόδώρας, **ἄκροχαιρ, ος, ἡ,** dolna część ramienia; *pars brachii a cubito ad extremos usque digitos.*

ἄκροχειρίω, końcami palców schwytak. Med. poruszać się dolną częścią ramienia; *summa manu capture.* Ztąd **ἀκροχειρία, ἡ, i ἀκροχειριστής, ἡ, i ἀκροχειριστός, ὅ,** poruszenie dolnego ramienia. **ἀκροχειριστής, ὅ,** zapaśnik.

ἄκροχολέω, gniewliwym być, zapalozwym być; *subito irasci, repente ad iram concitari.*

ἄκροχολία, ἡ, rozjątrzenie, a **ἄκροχολος, ον, p.** ἀκροχολός.

ἄκροπτος, ον, (κρόπτω) niezakryty, nietajny, nieskryty, *non occultus, non celatus.*

ἄκροσταλλος, ον, bez lodu; *sine glacie.*

ἄκρωλενον, p. ἀκρολίτιον.

ἄκρωμια, ἡ, łopatka, kłab u konia.

ἄκρωνία, ἡ, skaleczenie końca członka, nosa, ust, i. c. ἀκρωτηριασμός.

ἄκρώνυξ, οχος, ὅ, i ἀκρώνυχος, ον, stojący na paznogciach, szponach, kopytach; *qui summis unguibus inrimitur.*

ἄκρωνυχία, ἡ, koniec paznogcia; przen. szczyt góry, p. ἀκρωμεια. *extremitas unguum: cacumen montis.*

ἄκρωρεια, ἡ, (ὄρος) szczyt góry, grzbiet góry. *vertex montis.*

ἄκροτηράζω, ον, obciąć członków ezczyty; skaleczyć, skrócić, zmniejszyć zniszczyć, *τάς πατρίδας.* 2) wystawać. *amputare, corpus mutilare.*

ἄκροτήριον, τό, (ἀκρός) każda wysoka, wystająca część, przylądek, dziób okrętu, *rostrum,* końce, szczyty członków ciała ludzkiego; szczyt domu, *fastigium, pinnaculum et prominentia aedificii.*

ἄκτάζω, (ἀκτή) nad brzegiem w chłodzie ucztować, ochoć się oddawać; *in actis esse, convivari.*

ἄκταίνω, (ἀκτίς) jak ἀτσω, przedko, gwałtownie się poruszać, wyskoczyć, zapędzić się; *ἀκταίνει βᾶσιν,* sprężystym być w chodzie; lub czynnie: przedko kroki stawiać.

ἄκταλος, αία, ἄλον, (ἀκτή) nad brzegiem położony l. mieszkający, nadbrzeżny; *littoralis.*

ἄκτέα, ἡ, ścgn. ἀκτῆ, bez: *sambucus.*

ἄκτεριστος, ον, nieczesany, *imprecus.*

ἄκτερίστος, ον, niepogrzebiony. Ant. Soph.

ἄκτῆ, ἡ, (ἀγνομ.) morski skalisty. — 2) wystające, wyniosłe miejsca, óltarz, mogiła; *litrus, acte.*

ἄκτῆ, ἡ, (właśc. r. ż. do ἀκτός) złamany, starty; Ztąd zmelte lub szrutowane żyto, *mola,* i chleb z niego zrobiony.

ἄκτῆμων, ον, (κτῆμα) bez posiadłości, ubogi, z Genit.; *nihil possidens, pauper.* Ztąd **ἀκτῆμοσόνῃ, ἡ,** ubóstwo. i **ἀκτῆσια, ἡ,** to samo.

ἄκτητος, ον, nie zarobiony, nie do pozyskania; *non possessus; qui acquiri non potest.*

ἄκτίς i ἀκτίς, ἴνος, ἡ, promień, zwłaszcza, słone-

ακτιν; błyskawica, światło, odbłask, gra, miganie się kolorów; i przen. ἀκτινες ἐργμάτων καλών, blask czynów. — 2) Wszystko, co z środkowego punktu, jak promienie, wychodzi, n. p. sprychy kola. Ztąd ἀκτινηδόν, nakształt promieni; **radius**.
ἀκτινοβολέω, rzucić promienie; **radius jacio**. Ztąd ἀκτινοβολία, ή, i ἀκτινόβολος, ου, ó.
ἀκτινοειδής, ές, promienisty; **radiatus**. T. s. ἀκτινωτός, ή, óν.
ἀκτιος, ον, (ἀκτή) nadbrzeżny. Przydomek bożka Pana. **Littoralis**. T. s. ἀκτίτης, ου, ó.
ἀκτιος, ον, poet. za ἀκτιστος, ον, niepobudowany, niezbudowany.
ἀκτωρ, ορος, ó, wódz, naczelnik **ductor, princeps**.
 2) szlemię; **lorum, quo aliquid ducimus**.
ἀκτοβέρνητος, ον, bez sternika, niesterowany; **rectoris egens**.
ἀκυθής, ον, bez wdzięku; **invenustus** T. s. ἀναφρόδιτος.
ἀκυλος, ή, żołądź jadalna; **glans illyna, fructus ilicis**.
ἀκυμαντος, ον, t. s. ἀκύμαστος, ἀκύματος, **ον, άκυμος, ον**, i **άκυμαν, ον**, (κυμαίνω) nie zalewany falami; cichy, spokojny; **fluctibus non agitataus; sedatus, tranquillus**.
άκυμων, ον, (κωέω) bezpłodny, niepłodny; **foetu carens, sterilis**.
άκυρης, ές, **άκυρөө**, i **άκυρμα, τό**, ion. i poet. zam. ατοχής, άτυχέω, άτυχημα.
άκυριευτος, ον, bez pana, bez władcy; **nullius domino subiectus**.
άκυρος, ον, nieważny, zniesiony; niedozwolony. 2) nie mający prawa, pretensyi do czego, z genit. 3) niewłaściwy; nieostowny. **improprius, auctoritate privatus, irritus, ineptus, obsoletus, abolitus**.
άκυρώω, unieważnić, znieść; **auctoritate privare, abrogare, antiquo, aboleo**. Ztąd άκύρωσις, ή, i άκύρωτος, ον, nie potwierdzony.
άκωδώνστος, ον, nieposzukiwany, niedoświadczony; **nondum exploratus**.
άκωκή, ή, (podwojone άκή) ostrze, koniec, grót; **muco, cuspis, acumen**.
άκωλύτος, ον, bez przeszkody, wolny.
άκωμώδητος, ον, nie wprowadzony na scenę; nie wysmiany.
άκων, οντος, ó, pocisk; **jaculum, telum**.
άκων, ουσα, άκων, segn. z άέκων, mimowolny, niechętny, przymuszony; **invitus**.
άλάβα i **άλάβη, ή**, węgiel, sadze; z nich zrobiony atrament; **abamentum**.
άλαβάρης, ον, i **άλάβαραχος, ó**; właśc. pisarz, mianow. pisarz celny, (celnik). **Magister in scriptura**. Ztąd αλαβαρχία, ή.
άλαβαστροειτής, ó, i **άλαβαστροειτής, ή**, dom. λίθος, alabaster.
άλαβαστροειής, ή, naczynie do zachowania rzeczy alabastrowych, masei i t. p.
άλαβαστρος, ó, alabaster. 2) co z niego zrobiono: flakonik, słoik i t. p. w. l. mng. **άλάβαστρα**, jak gdyby od αλάβαστρον, τό,
άλαβαστροφόρος, ον, alabastrowe naczynia noszące; **alabastru ferens**.
άλαβής, ές, bez antaby, nie do uchwycenia, bez ucha; **sine ansa**.
άλαδε, przysł. **άλας**, na morze; t. s. εις θλαδε.
άλαδρομος, ον, biegnący przez morze. — 2) Rzecz. ó. á. — bieg przez morze; **in mari vagans**.
άλαζονεία, ή, junactwo, duma, pycha, buta, przechwałki, oszukanstwo; **jaclantia, fastus, urrogatio**.

άλαζόνευμα, τό, przechwalanie się, chęplienie się; **jaclatio, gloriatio**.
άλαζονεύομαι, przechwalać się, junaczyć, chęplić się, Igaó, zmyslać. **Se ostentare, praedicare, gloriarı, mentiri**.
άλαζονικός, ή, óν, junacki, chępliwý, zdalny do przechwałek; **jaclatorius, deditus ostentationi**.
άλαζών, όνος, ó, ή, Władc. włóczęga, pędziwiatr; Ztąd, kuglarz, junak, Igarz, kłamca, zwłaszcza o fałszywych prorokach i szumnych Sofistach. — 2) junacki, dumny, wystawny; **άλαζόνες λόγοι**, kłamliwe mowy; **jaclator, ventosus, superbus, vanus, mendax; circulator, erro**.
άλαίω, — **άλαίωμα**, błakać się tulać się; **erro**; zboczyć; **aberro**, z Genit.
άλαλαγή, ή, **άλάλαγμα**, τό, **άλαλαγμός, ó**, (αλαλήζω) krzyk wojenny, dźwięk, szum, huk. **άλαλάξω, άξω**, wnieść okrzyk, przed bitwą; w ogóle: głośny, wielogłosy, zamącony krzyk, ryk, huk wszczynać, 2) w głos obwieszczać, obwołać, **víkryn**. **Clamorem tollo, ululare, ejulare**.
άλαλή, dor. άλαλά, ή, krzyk wojenny; atak, walka sama. 2) każdy krzyk, huk, pochutnywanie.
άλάληαι — **άλαήομαι**, błakać się, tulać się, waleśać się. Władc. perf. do άλαήομαι.
άλάλητος, ον, (αλαήω) niewypowiedziany, niewysłowiony; **ineffabilis**.
άλαλητός, οδ, ó, krzyk wojenny, zwycięzki okrzyk; lament. **Clamor militum; fremitus**. Jońsk. **άλαλητός, ή**.
άλαλκε, 3 sing. aor. 2. θλακίων, άλαλκείν, άλαλκέμεν — **κέμεναι, άλάλκοις — κοι — κοινε, άλάλκησι**, od nieużywanego **άλάκω, άλκω — άλέξω**, obronić, wstrzymać, **τινί τε, τινός τε. Depello, arceo**.
άλαλκομενης, ίδος, ή, przydomek Ateny; (άλαλκων), broniąca, obrońca.
άλαλκτήρ, ó, pomocnik, obrońca; **άλαλκτήριον, τό**, lekarstwo, pomoc.
άλαλος, ον, nie mówiący, niemy, **mutus**.
άλαλόκτημαι, (άλβω, άλοκτέω) z frasunku się niepokoić, być zakłopotanym; **anxium esse**.
άλαμπτος, ον, bez blasku, ciemny; **s lendoris ex-pers, obscurus**.
άλαμπής, ές, t. c. poprzedzające; ήλίω ά —, nie oświecony przez słońce; **non collustratus**.
άλαομαι, impf. ήλάμην, aor. ήλήθην, poet. άλήθην, błakać się, zbladnąć, bez celu tulać się; zboczyć, oddalić się, chybić, z gen., zdala od oczeczny żyć na tulaćwie, jak φεύγειν. — 2) obłąkanym być, być niepewnym, **wałpiwym**. **Vagor; incertus sum, animi pendeo**.
άλαός, óν, (λάω, λέβσσω) nie widzący, ślepy; **άλαοί** opposit. do **θεοδρότες**, umarli 2) ciemny, posępny. **caecus, luscus, obscurus, caliginosus**.
άλαοσκοπία, ή, ślepa, t. j. niepotrzebna, daremna, niedbała straż; **caeca, negligens speculatio**.
άλαστοκος, ον, (τίκτω) ślepe dzieci rodzące; **caecum pariens**.
άλαώω (άλαός) osłepić; z dod. Genit. **οφθαλμοδ. excaecare**.
άλαπαδνός, ή, óν, (άλαπάω) łatwy do znużenia, do zwalczenia, bezsilny, słaby; **infirmus**. Ztąd **άλαπαδωνόνη, ή**.
άλαπάξω, άξω, (λαπάξω) wyczerpnąć, zubożyć; pokonać, zwalczyć, **στίχας άνδρών** zburzyć, plon-drować, **vasto, diripio, dissipio, exinanio; exhauro**
άλας, ατος, τό, p. άλας.
άλαστέω, (άλαστος), niechętny, oburzonym być, gniewać się, wybuchnąć z gniewem. Władc. nie

módz zapomnieć I. przeboleć; *indignor, moerere afficior*.

ἀλάστωρος, ον, przez boga pomsty kłatwą obciążony, pokutujący za zbrodnią.

ἀλαστος, ον, zam. ἀληστος (λήθηω, λαθεῖν) niepamiętany, nieukończony; ἀλαστον ὑδρόρομαι, nieustannie narzekać. Il. 22, 361. ἀλαστε, ty, któremu nigdy nieprzebacze. 2) nieszcześliwy, nieszczesny, kłatwą obciążony. *Non obliviscendus; intolerabilis, gravis*.

ἀλάστωρ, ορος, όί ή, zloczynca, który się pokalał niezapomniana, nieprzebłagana zbrodnia, zwłaszcza zabójstwem, który wszystko zamieczyusza i dla tego unikany bywa. (μιαρτος) 2) ten co nie zapomina pomścić zbrodni takiej; chloszczące, karzące bóstwo; mściciel, *vindex*. Furje zwane ἀλάστωρες, jedze katujące. Przen. o ludziach, którzy innych niby złe duchy przesładują i katują. *ροζούλων ἀλάστωρ* nazwany lew w Sofokl. Trach. 1092. przesładowca, kat.—

ἀλάτεια, ή, i ἀλάττης p. ἀλήτεια. i t. d.

ἀλαταπωλία, ή, (ἀλας, πωλέω) sprzedaż soli; pozwolenie od tego; *venditio salis; jus et potestas vendendi salis*.

ἀλαωτός, όος, ή, (ἀλαός) osłepienie, ślepotą; *privatio oculorum, caecitas*.

ἀλγεινός, ή, όν, bolesny; 2) bolejący, cierpiący; *dolorem adferens, dolorem patiens*. T. s. co ἀλγεινός 1) jest ἀλγεσιδωρος.

ἀλγεω, ήσω (ἀλγος) czuć boleść fizyczną; być chorym; 2) smucić się, być stroskanym; z Acc. i Dat. przedm. επί, εν τινι, περί τι i τινος. *dolere*.

ἀλγηδών, όνος, ή, ból, uczucie bólu; *dolor, cruciatus*. T. s. **ἀλγησις, ή**.

ἀλγημα, τό, uczuty, wyzzadzony, sprawiony ból; *dolor, aegritudo*. {acerbus}

ἀλγησιός, όσα, εν, bolesny, frasowny; *molestus*.

ἀλγιών, ον, i **ἀλγιστος, η, ον**, stopnie wyższe do ἀλγεινός. αλγιων, tém gorzej; *eo gravior*.

ἀλγος, όος, τό, (ἀλγέω) każde cierpienie, ból cielesny i duszny; bieda, ucisk, kłopot, frasunek. U Homera najczęściej w l. mug. *dolor, molestia, malum, calamitas*.

ἀλγόνω, ονώ, ból sprawić, martwić, dokuczyć. 2) boleć, bólu doznać, być zmartwionym; *dolere, afficere, doleo, maereo*.

ἀλδαίνω, ανώ. (ἀλθω, αλο) żywić, krzepić, wzmacniać, powiększyć, ukrasić, okazalszym uczynić; *augere*.

ἀλόγησκω, rosnę, wzbieram, wzmacniać się. — 2) przech. przyczynić się do wzrostu, żywić, wychować, pielegnować; *augeor, cresco, incrementum capio*.

ἀλέα, ή, iον. ἀλέη, ἀλη, ἀλέω) unikanie, omijanie, ucieczka; *vitatio, declinatio, effugium*.

ἀλέα, ή, iον. ἀλέη, att. ἀλέα, (ἀλω, halo, ελη) gorąco, skwar; słońca skwar; *calor, tepor*.

ἀλεάζω, być ciepłym; *tepere*. att. ἀλεάζω.

ἀλεαίνω, Att. ἀλεαίνω, rozgrzać, ocieplić; *calefacio*.

2) rozgrzać się, *calore frui, calere*.

ἀλεγεινός, ή, όν, (ἀλγεινός) bolesny, biedny, smutny, moczolny; ból, trud sprawiający; *curae plenus, molestus; tristis*.

ἀλεγιζώ (ἀλέγω) dbać na co, mieć wzgląd, zważać na co; ον. ἀλεγιζώ z Genit, nie zważać, lekceważyć co; *rationem habere; — non aestimare, nihil curare*.

ἀλεγώνω, (ἀλέγω) z rzeecz. δαίτα, δαίτας u Hom. przygotować (dla siebie); *accuro, paro*.

ἀλέγω (p. α. 2) i λέγω) bez przypadku; być starym, uważnym, brać co do serca; mieć szacunek; z Gen. osoby, mieć szacunek dla kogo, dbać o kogo; z acc. rzeczy, przygotować, zważać, lekać się, ὅπως θεῶν, czcić. własc. zliczyć, Pind. Ol. 2, 142. *curro, rationem habeo*.

ἀλεεινός, ή, όν, (ιλέα) ciepły, gorący; rozgrzewający. *tepidus, calidus, aestivus*.

ἀλεεινώ, — ἀλέομαι, ἀλεόομαι. (od ἀλέα) 1) unikać, omijać, uciekać, z acc. ale i z Inf. — 2) ἀψ ἀλεεινών, cofać się. *effugio, evito, declino*.

ἀλεής, ές, rozgrzewający, pokrztupiający, ὄπνος.

ἀλεία, ή, (ἀλη) blaknięcie się, pielgrzymowanie, tułanie się; *peregrinatio*.

ἀλεία, ή, — ἀλεία, rybolóstwo.

ἀλείαντος, ον, (αλείω) nie gładzony, nie do wyrównania; *non complantatus, qui laevigari non potest*.

ἀλειαρ, ατος, τό, pszenna mąka; różniej ἄλευρον, farina.

ἀλειμα, ατος, τό, maszczenie; wszystko, czém się maści. *unctio; unguentum*.

ἀλειπτής, ος, ό, maszczący; niewolnik, który pana w lazience rozbiara, a potem oliwą naciera; *unctor*. 2) w szkolach szermierskich ten, co innym do zapasów namościć się każe i ćwiczeniem kieruje; mistrz; *lanista*. Także przen. τών πολιτικῶν, nauczyciel; *magister*. T. s. **ἀλειπτήρ, ήρος, ό**.

ἀλείς, έσα, έν, ściagnięty, cofnięty. Hom. imię aor. pass. do ἐάλην, ελω.

ἀλεισον, τό, (α, λείος, nierówny.) puhar, z wypukłą robotą; w ogóle, puhar. *populeum caelatum*. T. s. ἄλειτος, ό.

ἀλείτης, ος, ό, (αλείτω) wodzący na pokuszenie, kusiciel, zwodziciel; ἀλείτης τίνος, ten co zgrzeszył przeciw komu; *peccator, sceleratus*.

ἀλειτορηγσία, ή, wolność od podatku, (ἀτέλεια); *immunitas ab obecnis muneribus publicis*. Ztąd ἀλειτορηγτος.

ἀλειωρ, ατος, τό, (ἀλείω) masć, oliwa; smola; *unguentum, oleum, adeps; pax*. T. s. ἄλειρα, τό. **ἀλείωφ, φω**, oliwą namaszczyć, potrzeć, ἀλείψαι lub ἀλείψασθαι λιπα ελαίω, często z acc. χρῆσα ναλον, potrzeć oliwą tłuszczem skórę. Perf. ἤλοιφα i ἀλήλιφα, pass. ἀλήλιμμαι. maścić, pomazać, farbować. Przen. zagrzewać, zachęcać, podżegać. 2) wytrząść, zgasić; *linere. ungo, illino; incito, instigare, exhortor, acuo*.

ἀλείψος, έος, ή, — ἀλειμμα.

ἀλειπτήρ, ήρος, ό, (ἀλέξω) obrońca; *propulsator*.

ἀλεκτορίς, έδος, ή, kura, *gallina*. Ztąd. zdrobn. ἀλεκτορισκος, ό.

ἀλεκτορισωνία, ή, kuropój, *gallinicum*.

ἀλεκτος, ον, niepowiedziany, niewysłowiony; *ineffabilis*.

ἀλεκτρος, ον, (λέκτρον) bez łoża, spoczynku, snu.

2) bez łoża mądzieńskiego, niezasłużony.

ἀλεκτροάνα, ή, kura (kogutka), żartobl. od ἀλεκτρον utworzone, jak λέαινα od λέων.

ἀλεκτροών, όνος, ό, ή, kogut, kur, kura; *gallus, gallina*.

ἀλεκτρορ, ορος, ό, *gallus gallina eus*. (Od ἀλεκτρος.)

ἀλέλαιον, τό, solona oliwa; *oleum salis mixtum*.

ἀλεξαιθρος, ον, (αίθρη, ἀλέξω), broniący przystępu świeżego, mroźnego powietrza; *ad arcendum frigus*.

ἀλέξανδρος, ον, broniący mężów, n. p. πόλεμος.

ἀλεξάεμος, ον, broniący od wiatru, zasłaniający od wiatru; *ventus arcens, frigus cohbens*.

ἀλεξέω p. ἀλέξω

ἀλεξήματα, τό, środek obrony; *remedium, quod ar-*
cesit. ἀλεξήσις, ἡ, obrona, pomoc; *propulsatio, de-*
*fensio.*ἀλεξήτηρ, ἦρος, ὁ, obrońca, opiekun, pomocnik,
μάχη, walczący na przodzie, aby wojsko zasło-
nic; *depulsor, propulsator, defensor, auxiliator.* R. ż.
ἀλεξήτειρος, ἡ. T. s. ἀλεξήτωρ, ὁρος, ὁ, ἀλεξήτηριος,
ov.ἀλεξιάριον, ἡ, broniąca, zasłaniająca od kłatwy, po-
mocnica przeciw oczarowaniu, kłatwie; *dirarum*
*capultra.*ἀλεξίαικος, ov, broniący od nieszczęścia; *malum*
*arcens seu depellens.*ἀλεξίφιρότος, ov, broniący, zasłaniający ludzi,
obronny; *malis ab hominibus propulsans.*ἀλεξίμορος, ov, broniący od śmierci; *mortem ar-*
*ceus.*ἀλεξίφάρμακον, τό, środek przeciw truciznie, le-
karstwo na truciznę; *remedium adversus venenum.*ἀλέξω, ἀλεξέω, fut. ἀλεξήσω — ομαι, aor. act. opt.
ἀλεξήσεται. Inf. aor. med. ἀλέξασθαι, part. ἀλεξά-
μενος, conj. ἀλεξόμεθα. Aor. ἡλακον (ἄλακον)
ἀλακείν, jak gdyby od ἄλκω, obronić, odwrócić,
bronić. Osoba, której się broni, którą się zasłania
od czego, stoi w Dat.; od czego, przed czym się za-
słania kto, w Accus., n. p. Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ.
Czasem i bez przypadku. Med. ἀλέξασθαι τινα,
bronić się komu, przeciw komu; *defendere, arceo,*
*depello, juvo.*ἀλέομαι, poet. za ἀλέομαι, unikam; *evito.* Homer
ma inf. aor. 1. ἀλέασθαι, conj. ἀλέηται, opt. ἀλέαιτο,
imper. ἀλέασθε.ἀλείται, Conj. sync. aor. do ἄλλομαι, skacze; *salto.*ἀλέτης, ov, ὁ, rozcierający, scierający; λίθος, ka-
miień młyński; *molaris.*ἀλετος, ὁ, melcic, rozcieranie, *molendi, actio, mo-*
*lito.*ἀλετρούω, mleć, zetrzeć; *molo.*ἀλετριβανος, ὁ, melciem rozcierający; stępa, ste-
por, tłuć; *pestillum.*ἀλετρις, ἴδος, ἡ, niewolnica, która miele zboże;
molitoria, mlynarka. 2) w Atenach zacne dziewięć,
które mąkę do placek ofiarnych przygotowywały.ἀλετρον, τό, (ἀλέω) mąka pszeniczna; cienka mąka;
farina tritica, polenta. Ztąd ἀλετροποιέω.ἀλεώω, (ἀλη, ἀλέα) Act. rzadkie: oddalić trzymać
w oddaleni; *removeo.* Med. oddalić od siebie, unikać,
omijając: jak ἀλέομαι z acc., rzadziej z Inf. lub
bez Objektu. Homer ma aor. ἀλευάμη, ἀλευάσθαι,
ἀλευάμενος, imper. ἀλευαι, *fugio, vitio.*ἀλέω, έσω, impf. ἤλου, perf act. Att. ἀλήλεκα,
ἀλήλεσα, mleć, rozetrzeć. T. s. ἀλέθω i ἀλήθω.
*molo.*ἀλεωρή, ἡ, (ἀλέα 1.) obrona, twierdza, puklerz.
II. 12, 57. unikanie, omijanie; schronienie; *munim-*
*mentum, evitatio.*ἀλη, ἡ, tulanie, błąkanie się, tulać. Przen. my-
śli błąkanie się, niepokój duszy, twoga. obłąd, obłą-
kanie; *error mentis.* 2) czyn. ἄλαι βροτών, wpro-
wadzenie w obłąd, obłąkanie. *Error, vagatio; an-*
xiaetas, sollicitudo animi.

ἀληγρός, ov, wiozący sól, πλοία.

ἀλήθεια, ἡ, ión. ἀληθείη, prawda; ἀλήθειαν μω-
θεῖσθαι. 2) prawdziwość, rzetelność, miłość praw-
dy, otwartość. 3) rzeczywistość, istotność, ziszczanie
się. 4) ozdoba arcykapłana Egipskiego, sym-
bol prawdy i sprawiedliwości. *Veritas, candor ani-*
*mi incertitas.*ἀληθευτικός, ἡ, ὄν, prawdziwy, prawdomówny;
*verax.*ἀληθεύω, rzetelny, prawdomówny, szczerym
być; o wróżbach: ziszczyć, sprawdzać się. T. s. Med.
2) z acc. jako prawdę wypowiedzieć, sprawdzić,
słowa dotrzymać, jako prawdę wykazać; *verus sum,*
*verum dico, sincerus sum, vera probo.*ἀληθής, ές, (λήθω) nietajony, szczerzy, prawdzi-
wy; u Hom. ἀληθέα μηθηρασθαι, εἰπεῖν cet. praw-
dę rzec: rzetelny, uczciwy (o osobach); istotny,
rzeczywisty, istny, pewny (o rzeczach). Neutr.
ἀληθής; czy prawda? *itane?* ironiczne pyt. — τό
ἀληθές, doprawdy, w istocie; *revera. Verus, ve-*
*rax, certus, rectus, sincerus.*ἀληθίζομαι = ἀληθεύω. U późniejszych także
ἀληθίζω.ἀληθινός, ἡ, ὄν, rzetelny, uczciwy, prawdomówny,
niekłamany. 2) istotny, pewny, istny. *Verus, ve-*
*rax, genuinus, certus.*ἀληθιγνωσία, ἡ, (γνώσις) poznanie prawdy; *veri*
*cognitio.*ἀληθόμαντις, ὁ, prawdomówny prorok; *vates ve-*
*rax.*ἀληθορκέω, (ὅρκος) prawdziwie przysięgać, praw-
dę zaprzysiędź.

ἀληθούνη, ἡ, t. c. ἀλήθεια. — ἀλήθω p. ἀλέω.

ἀλήθιος, ov, (λήθιον) bez gruntu, włóści; niemający,
ubogi. (Opp. πολλοκλήτος). *arvis carens, pauper.*ἀληκτος, ov, (λήθη) nieustanny. U Homera ἄλ-
ληκτος, z genit. n. p. χόλου, nie zaprzestawający.
*non desinens, nunquam cessans.*ἀληκτα, τό, (ἀλέω) cienka mąka. 2) Przen. wytra-
wny, szczerwany frant, ówik, przebiegły, jak παι-
πάληκτα, τριμυα, *homo astutus et fraudulentus.*

ἀλήμναι p. εἰλω.

ἀλημοσύνη, ἡ, błąkanie, tulanie się; *vagatio.*ἀλημιαν, ovos, ὁ, (ἀλήη) powsinoga, tulać, włóczę-
ga, wagus; *erro, vagus.*ἀληπιτος, ov, (λαμβάνω) nieschwytany, niezwyście-
lony. 2) nienaganny. 3) niepojęty. *Qui capi non*
*potest, reprehensionis expers, qui percipi non potest.*ἀλήτης, ές, i ἀλήτης, ión. = att. ἀδρόος, zebrany, zgro-
madzony, napiętrzony; *confertus, coacervatus.*ἄλησις, ἡ, obieg słońca; *circuitus.*ἀληστον, ov, (λήθω) Ión. zam. ἀλοστος, niezapa-
mietliwy, bardzo bolesny.ἀλητεύω, (ἀλήτης) błąkać się, tulać się, włóczyć
się, waleśać się; *vagor, erro.* Ztąd ἀλητεία, ἡ,
włóczęga.ἀλήτης, ὁ, (ἀλάομαι) włóczęga, powsinoga, wszę-
dybył, żebrak. R. ż. ἀλήτης.

ἀλητον, τό, mąka.

ἀλητων, ὁ, młyn.

ἀλητός, υός, ἡ, t. c. ἄλη.

ἀλήθεια, ἡ, śluz dziki; *althaea.*ἀλήθω, ἄλω, ἄλο, przyczynić się do wzrostu, napel-
nić, leczyc, przywrócić do zdrowia; ἀλθετο χεῖρ,
zgoiła się ręka. T. s. ἀλθαίνω, ἀλθεώ, ἀλθεέσω,
ἀλθηάω, ἀλθηστω, *augeo, sano, medeor.*ἀλεια, ἡ, zgromadzenie; rada (w Byzantyum). *con-*
*gregatio, concilium.*ἀλία, ἡ, sólnicza: ἀλιῶν τροπῶν, wyczyszczyć sólnicę
palcami (o biednych ludziach). *digito terebrare sali-*
num.

ἀλιάδα, ὦν, οί, (ἄλις), żeglarze, majtkowie.

ἀλιαέτος, poet. ἀλιαίετος, ὁ, morski orzeł; *aquila*
*marina.*ἀλιαής, ές, (ἄημι) od strony morza wiejący, mor-
ski; *ab alto flans.*

αλιός, άδος, ή, do morza należący, morski; ή αλιός, sc. κρυβα, Iódz rybacka. Άλιάδες, morskie niunfy.

άλιαστος, ον, (άλίζομαι) nieugięty, niezmienny, nie przestający; άλιαστον οδόμεσθαι, nieustannie narzekać; *indesinenter, vehementer.*

άλιαπατος, ον, w morzu zanurzony; *marī immer-sus.*

άλιαβας, αντος, ό, (λιβάς) bez soku, bez żywotnych soków, umarły. Ζτάδ άλιβαντίς, umarły.

άλιαβιατος, ον, = ήλιβατος.

άλιαβρομος, ον, (βρέμω) szumiący jak morze; hukiem morza otoczony. T. s. άλιδουπος, ον.

άλιαδουπος, ον, poet. zam. άλιδουπος.

άλιαγειτων, ον, sasiad morza, tuż przy morzu leżący; *marī vicinus.*

άλιαγενής, ές, w morzu zrodzony; *e marī ortus.*

άλιαμιος, ια, ιον, (ήλιε) podobny, równy, twi. *similis, par.*

άλιαδόνος, ον, (δονέω) pędzony po morzu. **άλιαδρoμος, ον,** przebiegający morze; *per mare currens.*

αλιεία, ή, rybolódstwo; *piscatio, piscatus.* T. s. άλιεομα, τό. **αλιεοκτής, ές,** morzem otoczony.

αλιεύς, έως, (ιόν.—ήος), ό, rybak, rybitw. 2) żeglarz, wioslarz. *Piscator, navigator.* T. s. άλιεωτής, ό.

αλιευτικός, ή, όν, do łowienia ryb lub rybaka należący; πλοϊον, Iódka rybacka. Przysl. άλιευτικώς; *piscatorius.*

αλιεύω, łowić ryby. 2) być rybakiem, na morzu żyć. Tudzież w Med. *piscor.*

αλιέω, zbierać, piętrzyć; *colligo,* Med. zbierać się.

αλιζω, solić, dać soli do jedzenia.

αλιήρης, ές, (έρεσσω) prujący morze wiosłami; *per mare remigans, marinus.*

αλιήτωρ, ορος, ό, (ήτορ) całą duszą oddany morzu; rybak, żeglarz. *piscator.* T. s. άλιμήτης, ό.

αλιήτης, ές, (ήλος) szumiący, huczący jak morze.

αλιθιος, dor. zam. ήλιθιος.

αλιθιος, ον, bez kamieni, nie kamienisty; *non lapidosus.*

αλικλυστος, ον, (κλόζω) płukany morzem; spieniony; *qui marī alluitur.*

αλικτυπος, ον, (κτύπος) sieczony falami, oblany. 2) czyn. huczący na morzu, bijący, prujący morze *marī percussus, strepitum in marī excitans.*

αλιμέδων, οντος, ό, władca morza.

αλιμένος, ον, (λιμήν) bezportowy, bez schronienia; *importuosus.* Ζτάδ **αλιμενότης, ή,** i **αλιμενία, ή.**

αλιμηκτος, ον, z morską, słoną wodą zmieszany; *marī permixtus.*

αλιμος, ον, słony; *salsus.* 2) morski, *marinus.*

αλιμός, ον, (λιμός) bez głodu, syt. *satur.* 2) prze-pędzający glód, sycający; *famem pellens.*

αλιμορής, έσσα, εν, (μορω) do morza wplywający, potaμoί. *in mare fluens.* T. s. άλιμορής, ές.

αλιנדέω = κολινδω, toczyć; *volvō, voluto.*

αλιנדήθρα, ή, miejsce do przewalania się, plac gonby, harcowania, przechadzania się; *volutabrum.*

Inaczej *κονίστρα.*

αλιנדής, ή, i αλινδεις, ή, przewalanie się w pyle; *volutatio in pulvere.*

αλιнос, ον, (αλιν) bez sieci, matni; *retibus carens.*

αλινος, ή, ον, solny; *salinus.*

αλιος, ια, ιον, (άλς) morski; *marinus.* 2) = μάταιος, próżny, daremny, bezskuteczny, πόνος, έπος, οδός i t. p. U attyków, czasem dwóch zakończeń.

αλιωσφής, ές, (τρέφω) w morzu zrosły, żywny; *in marī nutritus.* T. s. άλιωσφής.

αλιώω. ώσω, udaremniać. *νόον τινώ = πανόλοιο εν*

czynić, βέλος, napródno pocisk rzucić; *vanum, irritum reddere.*

αλιπαρός, ές, niezdobny, niegladki, brudny, szorstki; *non comptus, non nitidus.*

αλιπέδον, τό, (πέδιον) równina nad morzem, piaski nad morzem; *planities ager iuxta mare.*

αλιπήης, ές, (λιπος) bez żywicy, chudy, nie zmaszczony; *non pinguis, siccus, aridus.*

αλιπλαγκτος, ον, blakający się po morzu lub nad morzem. — 2) o wyspach, otoczony, płukany morzem, objechany w kolo.

αλιπλακτος, ον, t. c. **αλιπληκτος, ον,** i **αλιπλήξ, ήρος, ό, ή,** (πλήσσω) sieczony morzem; *undis percussus.*

αλιπλος, ον, sgn. άλιπλους, plywający w morzu, zanurzony; *per mare navigans;* żeglujący po morzu. T. s. άλιπλους, ον.

αλιπυος, ον, (πνώω) od morza wiejący; woniejący morzem; *mare redolens.*

αλιπυρος, ον, przebywający, przepływający morze.

αλιπόρφυρος, ον, (πορφύρα) ciemno-purpurowy, morskiego koloru; *purpureus.*

αλιρράγης, ές, (ρήγνυμι) falolenny; *in quo undae franguntur, locus.* T. s. άλιρρηκτος.

αλιρρόθιος, ον, (i 3 zak.) tudzież **αλιρρόθος, ον,** (ρόθος) szumiący falami jak morze; *poros,* szumiące szlaki morskie. 2) Rzecz. τό **αλιρρόθιον** i **αλιρροθία, ή,** szum morza; *fluctibus marinis agitataus.*

αλιρροος, ον, (ρέω) na morzu lub do morza ply-nący. sgn. άλιρρους. *In mari vel in mare fluens.*

αλιρρωτος, ον, płukany przez morze, otoczony morzem; **αλιρρωτον άλκος,** morze samo.

αλις, przysl. (άλής, αλία, αλιζω) gromadnie, kupami. mnogo, obficie (bez przypadku). — 2) dostatecznie, podstatkiem, dosyc. Po Homerze Genit.

Kładzie się po αλις. εις αλις podstatkiem; αλις ει-πεις, wszystko na raz powiedziec; *verbo dicere. satis, abunde, affatim, magna copia; confertim.*

αλις, ιδος, ή, słoność; *salsugo, salsilago.*

αλισθημα, τό, zanieczyszczenie.

αλισκομαι (Act. αίρω), fut. αλώσομαι, aor. sync. ήλων, έάλων, inf. αλώναι, part. αλόος, conj. αλώ, αλώω. opt. αλοίην, αλώην. Perf. ήλωκα, έάλωκα.

Homer tylko ma Aor. byc schwytanym, złapanym, zdobytym, o ludziach i miastach. θανάτω αλώναι zginac, ale i bez θανάτω w tém znaczeniu. 2) u Attyków w wyraz sądowy: byc oskarzonym i przeko-nanym i wskazany, odnieśc porażkę z Gen. rei, παρανοιας, ασβεστια i επί τινι. 3) zakończac się, z dom-cipura i z Genit. osoby. *amore aliquid capi.* — Occipere a, prehendi, capi; *convincere, damnare, vincere.*

αλισπατος, ον, (σπειρω) solą posypyany; dokuczliwie raniony.

αλιστεφανος, ον, i **αλιστεφής, ές,** morzem otoczony; *marī circumdatus.*

αλιστονος, ον, szumiący jak morze.

αλιστερής, ές, ku morzu zwrócony, stoczony.

αλιταίνω, ήσω, błaznić, grzeszyć, uchybić. Aor. 2. ήλιτον, med. αλιτοντο, αλιτέσθαι. z Acc. θεος αλιτέσθαι, przewinici (się) bogom. Później z Dat. — In-ne formy są; αλιτέω, αλιτρώω.

αλιτενής, ές, płaski, *humilis.*

αλιτημα, τό, bład, uchybienie, grzech, przewinienie; *peccatum, scelus, flagitium.* T. s. αλιτημο-σόνη, ή.

αλιτημενος, od nieużywu. αλιτημα = αλιταίνω. θεοίς αλιτημενος, grzeszący przeciw bogom.

ἀλιτήμερος, ον, (ἀλιταίνω i ἡμέρα) chybiający słuszej pory, za wcześnie zrodzony.

ἀλιτήμων, ον, błędny, grzeszny, występny; zbrodzien; peccator, ab officio aberrans.

ἀλιτήριος, ον, i **ἀλιτήρός, όν**, grzeszny, występny; winą obciążony, z Gen. winy. zaraza. homo piacularis.

ἀλιτηριώδης, ες, co przystoi winą obciążonemu; zgubny, z Dat.

ἀλιτόξενος, ον, występny przeciw gościowi; qui hospitem violavit.

ἀλιτήρος, ό, ścgn. z ἀλιτήρός, zbrodzień, grzesznik, przestępca; frant, lotr, chytrec, ćwik. Tudzież ἀλιτήρος, όν, grzeszny, zbrodnicy. Peccator, scelestus, nefarius.

ἀλιτροσύνη, ή, i **ἀλιτρία, ή**, złośliwość, zbrodnicość; improbitas, audacia.

ἀλιτροτος, ον, (i 3. zak.) bity, sieczony, zużony talami morza, χείρες, in mari attritus.

ἀλιτοπος, ον, bity, sieczony przez morze. ό, prujący morze wiosłem. a mari percussus.

ἀλιως, przysł. do ελιος, nadaremnie; frustra, incassum.

ἀλκάθω, p. ἀλκω.

ἀλκαία, ή, ogon, chwost (łwi), r. ż. do

ἀλκαϊος, αία, αϊον, silny, mocny, krzepki; fortis, robustus.

ἀλκαρ, τό, (Gen. i Dat. nieużyw.) obrona, przedmurze, puklerz, z Dat. i Genit. auxilium, munimentum.

ἀλκω, pomódz, obronić, τινί, p. ἀλέξω.

ἀλκή, ή, siła, moc, (ciała): moc, hart duszy, odwaga; metus.— 2) obrona, puklerz, pomoc, Διός lub εν Διός ἀλκή, ἀλκή κακοῦ, odwrócenie Διός, opieka, schronienie; ἀλκή τινος, obrona zaczepionego. 3) walka, bitwa, bój. Robur, vires, validitas; fortitudo, auxilium; ardor fortis.

ἀλκη, ή, łód, alces, achlis.

ἀλκήεις, εσσα, εν, mochny, dzielny, mężny, bitny; robustus, fortis, strenuus.

ἀλκηστής, ό, obrońca, wojak.

ἀλκι, Dat. do ἀλκή od nieużyw. ἀλέξ. U Homera w połączeniu: ἀλκι πεποιθώς, ufny w siłę; z wyjątkiem Il. 18, 158. używa Homer tego zwrotu o dzikich zwierzętach.

ἀλκιμος, ον, mocny, silny, dzielny w boju; bitny, mężny, odważny. Πόλις περ' ήσαν ἀλκιμοι Μιλήσιον, przysłowiu o świetności miniońej; fuimus Troes. Robustus, fortis, strenuus.

ἀλκιφραν, ον, mężnego serca, dzielnej duszy; magnanimus, fortis.

ἀλκίφρ, ήρος, ό, (ἀλκή) obrońca, z Genit. rzeczy, która się odwraca, a Dat. osoby, od której się co odwraca; propulsator, defensor. Ztąd

ἀλκίφριος, ον, broniący.

ἀλκυνών, ονος, ή, att. ἀλκυνών, zimorodek; alcedo isripida. Ztąd **ἀλκυνόνεος, ον**, zimorodkowy. **ἀλκυνονίς, ίδος, ή**, młode zimorodka. **ἀλκυνονίδης, αί**, sc. ήμέρας, 14 dni zimowej pory, w których zimorodek gniazdo sobie sściele. (Pora głębokiej ciszy morskiej.) dies brumales quatuordecim.

ἀλκω, p. ἀλέξω.

ἀλλίω, spójn. od ἄλλος, ale, lecz; w antitezach i predkich przejściach: ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγετε, ἀλλ' ἄγε δή, nuże! lecz nuże! immo age! ἀλλ' ἔθι. Przy imperat. i optat. wzmacnia rozkaz lub życzenie, choć nie przybiera znaczenia partyk. oby! n. p. ἀλλὰ μάχεσθε. Na początku mowy: zaiste, doprawdy; ἀλλ' ήτοι, przecie, tymczasem, jednakże; ἀλλὰ καὶ ὤς,

z tém wszystkim; ἀλλ' οὐδ' ὤς, pomimo to nie. Często nie na początku zdania, lecz po kilku wyrazach się kładzie; wtenczas tylko do następnego odnosi się wyraz; przynajmniej: certe; παειράσατε ἀλλ' ὀμείψ, przynajmniej wy; wzdry. Znaczenie to ma też często na początku zdania. W pytających zdaniach łączy kilka po sobie następujących pytań: dalej, a; porro, vero. Gdy samo stoi, wprowadza pytanie powątpiewające; ἀλλ' ή zaś zaczyna pytanie namiętne, gwałtowne, po którym spodziewamy się przeczącej odpowiedzi: ἀλλ' ή μέμνησας; a czyś ty oszalał? num vero insanis? W odpowiedziach na początku dobitnie przytakuje: tak jest, zaiste, na prawdę; utique, prorsus, n. p. ἀλλ' ἀνάγκη, zaiste, tak, jest to koniecznem. ἀλλὰ δεχομαι, alez oczywiście, przyjmuję. Ob ἄμῳν—ἀλλὰ καί, nietylko, ale też. Ἄλλὰ γε, przecie, wzdry. ἀλλ' ή, po οὐδὲν ἄλλο, nie innego— jak tylko, chyba; praeter, nisi. ἀλλὰ καί samo bez poprzedzającego οὐ μόνον, ale nawet, nawet. ἀλλὰ μὲν, ἀλλὰ μὲν ή, przecie, jednak; atqui; ἀλλ' οὐν, ἀλλ' οὐν γε, wszelako, wszakże. U Homera ἀλλὰ περ zaczyna często zdanie następne po zdaniu warunkowem z ει: natenczas. Podobnie ἀλλὰ τε wprowadza zdanie następne po ειπερ τε, ειπερ γάρ, ειπερ γάρ τε. Po ἄλλος w porównaniu zamiast ή rzadko kładzie się ἀλλὰ, quam. Od. 8, 311, 21, 72.

ἀλλαγή, ή, (ἀλλασσω) zmiana, zamiana; 1) handel, wymiana towarów. 2) odmiana, zmiana, n. p. koni. 3) wymiana, pojednanie, układ. Mutatio, permutatio; commercium, pactum.

ἀλλαγμα, τό, zamieniona rzecz; mutatio, commutatio. T. s. ἀλλαξις, ή.

ἀλλακτικός, ή, όν, zdalny do wymiany; należący do ugody, układu, stosowny do układu. Permutationibus faciendis habilis, ex pacto sequens, pacto consentaneus.

ἀλλας, άντος, ό, kiszka. (allium, czosnek) Ztąd: ἀλλαντισοιέω,— πώλω, — πώλης, ό.

ἀλλασσω, ξω, att. ἀλλάττω (ἄλλος) zmienić, wzięść jedno za drugie, odwrócić, odpowiedzieć; zamienić, wymienić, med. kupić, sprzedać, τί τινος lub αντί τινος, rzadziej, τί τινι. Muto, immuto, emo, vendo.

ἀλλαγή, przysł. (ἄλλος) w inny sposób. 2) gdzieindzie, alibi, alio.

ἀλλαγόθεν, przysł. zkądinąd; aliunde.

ἀλλαγόθι, przysł. gdzieindziej; alio loco.

ἀλλαχόσε, przysł. gdzie indziej, dokąd inąd; alio

ἀλλαχού = ἀλλαγή.

ἄλλη, przysł. właśc. r. ż. do 1) = ἀλλαχόσε n. p. έρχεται ἄλλη (sc. δόψ). ἄλλη καὶ ἄλλη, tam i sam 2) = ἀλλαγόθι, n. p. ἄλλος ἄλλη, jeden tu, drugi tam. 3) = ἀλλαγή, inaczej, zreszta, = ἄλλως, z innej przyczyny. Aliter, alia via; alio, alibi; alia ratione.

ἀλληγορέω, inaczej mówić, niż ma być zrozumiane; allegorycznie mówić, aliud verbis, aliud sensu ostendere. Ztąd ἀλληγορημα, τό. ἀλληγορικός, όν.

ἀλληγορία, ή, alegorya, obrazowe przedstawienie jakiej rzeczy. Figura, qua aliud dicitur, aliud significatur.

ἀλληκτος, ον, poet. zam. ἀληκτος.

ἀλληλοκτονος, ον, wzajemnie się zabijający, wzajemny mord sprawiający. Ztąd ἀλληλοκτονια, ή, i — κτονέω.

ἀλληλοφωγώω, wzajemnie się pożerać. Ztąd rzecz. ἀλληλοφαγία, ή, i przzym. ἀλληλοφάγος, ον.

ἀλληλοφθορέω, wzajemnie się zabijać, niszczyć. Ztąd Rzecz. ἀλληλοφθορία, ή.

ἀλληλοφονία, ἡ, wzajemny mord, i ἀλληλοφόνος, ον, wzajemnie się mordujący. T. s. ἀλληλοφόνους. **ἀλληλοφόνος, ἔς,** zrodzony z siebie wzajemnie.

ἀλλήλων, Gen. plur. bez Nominat. którego dla znaczenia swego mieć nie może; jeden drugiego, drugiemu i t. d. wzajemnie, nawzajem, na przemian. Czasem zamiast ἕτερος, Od. 12, 102. W prozie Du-alis rzadki. Przysł. ἀλλήλωσ. alter alterum, *alius alium, inter sese; mutuo.*

ἄλλην, właśc. acc. fem. gen. do ἄλλος, jako przysł. gdzieindziej, dokądinąd; ἄλλην καὶ ἄλλην, to w tę, to w ową stronę; *aliorsum.*

ἄλλογενής, ἔς, (γένος) innego ludu 1. rodu; *alienigena, peregrinus.*

ἄλλόγλωσσος, ον, innym językiem mówiący.

ἄλλογονέω (γινώσκω) mieć co za co innego, zapoznać, nie poznać; ἄλλογνώσας, ιόνσ. = ἄλλογνωήσας. 2) odchodzić od zmysłów; *delirare.*

ἄλλόγνωτος, ον, obcym znany, δημός. *aliis notus et nobis ignotus; peregrinus.* T. s. ἀλλόγνωσ, ωτος.

ἄλλοδαπός, ἡ, ὄν, obcy, zagraniczny, (ἄλλος). T. s. ἀλλοδαπής, ἔς.

ἄλλοδμημία, ἡ, (δήμος) ιόν. = ἀποδημία, pobyt za granicą; = ἐν ἀλλοδημία = ἐν ἄλλω δήμῳ. *Peregrinatio.* Tu należy przysł. ἀλλόδημα = ἀπόδημα, za granicą; *peregre.*

ἄλλοδοξέω, być innego zdania, mylić się. Ztąd ἀλλοδοξία, ἡ.

ἄλλοσθνής, ἔς, z obcego ludu. Ztąd ἀλλοσθνία, ἡ.

ἄλλοσθνής, ἔς, (εἶδος) inaczej wyglądający; *aliam formam habens; innē postaci.*

ἄλλοθεν, przysł. zkądinąd; ἄλλοθεν ἄλλος, jeden ztąd, drugi z owąd; *aliunde alius; ἄλλοθεν εἰλήλουθε,* przybył z zagranicy Od. 3, 318. Tudzież ἄλλοθε.

ἄλλοθε, przysł. gdzieindziej, w obczyźnie, z Genit. ἀλλοθι γαίης, w obcej ziemi, ἀλλοθι πάτρης, daleko od ojczyzny, = ἐν ἄλλοις. *Atibi, alio loco.*

ἄλλοθροος, ον, (φρόος) innym, obcym językiem mówiący; w ogóle: obcy, cudzoziemski, obco brzmiący.

ἄλλοτνία, ἡ, zmiana wina przy biesiadzie; *mutatio vini.*

ἄλλοτος, οία, οἶον, (ἄλλος) inaki, inakszy; ἄλλοτε ἄλλοσις, to tak, to inak. Stp. w. ἀλλοτίτερος, innego sposobu myślenia; ἀλλοτίτερον, przysł., inaczej. *Diversus, varius, alius atque alius.*

ἄλλοτίσχημος, ον, i ἀλλοτίσχημων, ον, (σχῆμα) zmienionej, odmiennej postaci; *diversa forma.*

ἄλλοτίτης, ἡ, różnica; *diversitas.*

ἄλλοτιώω, óσω, zmienić; τινά, przerobić, przestroić kogo, zmiechcić; *mente alienare.* Med. zmienić się, τὴν γνώμην, i τῆ γνώμην, zmienić sposób myślenia.

ἄλλοτιώσις, ἡ, zmiana, przemiana, zwłaszcza zdania; *mutatio, immutatio. ἄλλοτιωτός, zmienny.*

ἄλλοκα, dor. zam. ἄλλοτε.

ἄλλόκοτος, ον, innē, nie zwykłej postaci lub własności; ztąd, dziwaczny, cudacki, niezwykły, potworny, awanturniczny; tudzież, zmienny, przeobrażony. (ἀλλότοκος). *Inusitatus, monstrosus, prodigiosus.*

ἄλλομαι, fut. ἀλοῦμαι, aor 1. ἡλάμην, ἄλασθαι. aor. 2. ἡλόμην, ἄλέσθαι. U Homera: aor. syncop. 2, i 3 os. ἄλοο i ἄλοτ, part. ἄλμεος, a w złożonych Conj. ἄληται lub ἄλεται. skakać, tańcować, podrygać; *salire;* o każdym predkim, gwałtownym ruchu, n. p. ἄλο διστός, przybiedz, natrzec; ἄλεται ὑφθαλμός, oko drzy.

ἄλλοπρόσαλλος, ον, t. j. ἄλλος πρὸς ἄλλον, zwta-

cający się to w tę, to w ową stronę, to z tym, to z owym się łączący. Przydomek Aresa; niestały; *mutabilis, inconstans.*

ἄλλος, ἡ, ο, inny; alius. Ma znaczenie stopnia wyższego i dla tego przy porównaniu ἢ po sobie, ale i Genit. n. p. ἄλλος θεοῦ, σοῦ. Jako rzeczownik łączy się z Genit., ἄλλος θεῶν. 2) różny; ἄλλα δικαίω, różno od tego, co słuszne, zam. ἄδικα. Tak często ἄλλος się używa, że czasem wprost zamiast κακός stoi (ἄλλος ἢ αγαθός), *alius, secus ac.* 2) z dwóch drugich; *alter,* w tem znaczeniu zwykle się powtarza, n. p. ἄλλος μὲν — ἄλλος δέ, tudzież τὰ μὲν — ἄλλα δέ, rzadziej ἕτερος — ἄλλος. 3) oi ἄλλοι, reszta, τὰ ἄλλα, τὰλλα, *ceteri, cetera, reliqua,* ale nigdy *alia.* U Homera οἱ ἄλλοι, nieprzyjaciela. 4) = ἀλλότριος, obcy, cudzoziemski. Soph. Oed. Ty. 231. — 5) Na pobór zbytecznie, pleonastycznie stoi często, lecz zwykle tam rzeczownik z ἄλλοι połączonej jest orzeczeniem do ἄλλοι, n. p. μήτηρ οὐτὴ πεπυσται, οὐδ' ἄλλα δμῶαι, ani matka tego nie wie, ani inne t. j. niewolnice, sługi. Podobnie na pozór pleonastycznie kładzie się po stp. wyższym. Odwrotnie często ἄλλοi opuszczenie i domyślić go się należy, n. p. εἰ τις εἶ τις ἄλλος. oī δῶα ἄ. obaj inni, gdy o 3 mowa. — 5) Przysłówkowo używane są: τὸ ἄλλο i τὰλλα, zresztą, Il. 23, 454. W prozie: nadto, krom tego; tudzież o czasie, w innym czasie, Zresztą Homer i Atteyq lubią łączyć ἄλλος z innym przypadkiem tegoż wyrazu lub spokrewnionego, n. p. ἄλλος ἄλλον, ἄλλος ἄλλοθεν i t. d. jeden drugiego, jeden ztąd, drugi ztąd i t. d.

ἄλλοσα, przysł. w inną stronę.

ἄλλοτα, colsk. zam. ἄλλοτε.

ἄλλοτε, przysł. (ἄλλος ὅτε) w innym czasie, innym razem; ἄλλοτε — ἄλλοτε, to — to, już to — już też. T. s. znaczy ὅτε μὲν, ἄλλοτε δέ. τότε μὲν — ἄλλοτε δέ. ποτὲ μὲν, ἄλλοτε δέ, albo pierwsze ἄλλοτε opuszcza się. ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. tedy i owody. *Atias, alio tempore; ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, subinde, identidem.*

ἄλλοτι, albo ἄλλο τι, przysł. cóż więcej? *nunc quid aliud?* T. s. ti ἄλλο: Przed następującem ἢ zastępuje café zdanie: ἄλλο τι γένοιτ' ἂν ἢ — albo ἄλλο τι οὐν (γένοιτ' ἂν), ἢ. — 2). ἄλλο τι; bez ἢ, nie prawda? *aliud quid?*

ἄλλοτριάζω, (ἀλλότριος) nieprzyjaźnie być usposobionym; *alieno animo esse.*

ἄλλοτριόσκοπος, ὁ, mieszający się do cudzych spraw.

ἄλλοτριονομέω (νέμω) obce (rzeczy) przysądzać. Plat. Theat. p. 195. nie dobrze ustawić.

ἄλλοτριπραγέω, obcemi rzeczami się trudnić; wszczynając niepokój; *alienas res agere; res novas moliri.* Ztąd ἀλλοτριπραγία, ἡ, natręctwo.

ἄλλοτριπραγμοσύνη, ἡ, skrzętność w rzeczach nas nie dotyczących; *mala sedulitas in alienis.* Ztąd: ἀλλοτριπραγμαῖων, ονος, ὁ, wścibski.

ἄλλοτριός, α, ον, obcy, cudzoziemski; *peregrinus;* nieprzyjaczny, nieprzyjacielski; *inimicus, hostilis.* 2) do innych należący, innym właściwy; ἄλλοτριῶν χάρισσασθαι, z obcych dóbr (nie swoich) być rozrzutnym; ἄλλοτριῶσις γαυθμοῖς γαίαν, niby obca, skrzywiona twarzą śmiać się. 3) niedorzeczny, nieostojny; *non consentaneus.* 4) z Genit. jak *alienus,* niechętny.

ἄλλοτριότης, ἡ, uczucie obczyzny. 2) obca, niestosowność. 3) odraz, zmiechcenie; *alienus animus, peregrinitas, absurditas.*

ἄλλοτριφθονέω, obcemu mienia zajrzec, zazdrościć. — φρονέω, inaczej myśleć.

ἀλλοτριώω, ὥσω, zniechęcić, τί τινος, i τινι. 2) w obce ręce dać, sprzedać; *abalienare*. Biern. poróżnić się.

ἀλλοτριώσις, ἡ, zniechęcenie, odraza. 2) zabranie, skradzenie, zrabowanie; *abalienatio*.

ἄλλου, właśc. Genit. od ἄλλος, z dom. τόπου, gdzieindziej; ἄλλουῖπου, gdziekolwiek.

ἄλλοφος, ον, poet. za ἄλοφος.

ἀλλοφρονέω, inaczej myśleć, być innego sposobu myślenia. Homer ma imiesł. raz w znaczeniu: nieprzytomny, zatopiony w myślach; drugi raz: nieprzytomny, odurzony plagami; *mente alienata esse, insanire, exanimari*. Ztąd ἀλλοφροσύνη, ἡ, — szaleństwo.

ἀλλοφροσύς, ἐς, innej natury, *qui alius naturae est*.

ἀλλοφρολος, ον, z obcego ludu, szczepu, obcy, cudzoziemski; *externus, peregrinus*. 2) innego rodzaju lub natury; *diversi generis vel naturae*.

ἀλλοχροέω, zmienić kolor, barwę; *colorem mutare*. Ztąd ἀλλοχρόα, ἡ.

ἀλλόχρους, ον, ścgn. ἀλλόχρους, zmiennej barwy.

ἀλλόχρους, ωτος, ὁ, ἡ, obco wyglądający; inna postać mający; *aliam corporis spectem gerens*.

ἄλλοδῆς, przysł. (ἄλλος) = ἄλλη, gdzieindziej. ἄλλοδῆς ἄλλος, jeden tu, drugi tam; ἄλλοδῆς ἄλλη, to tak, to owak; *alibi, alio, aliostrum*.

ἄλλος przysł. od ἄλλος, inaczej, w inny sposób; powierzchownie, obojętnie. bez myśli, nie z umysłu. Od. 14, 124. 20, 211. — μάτην, darmo, próżno, nadaremnie; ἄλλως = μόνον, tylko, jedynie, nie inaczej, jak n. p. γῆς ἄλλως ἄχθος, jedynie brzemie ziemi. 2) nadto, pod innym względem, i tak, i bez tego; ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, i tak już jest zuchwałym. U Attyków: ἄλλως τε καὶ — i pod innym względem, ale głównie, czyli jednem słowem: mianowicie, zwłaszcza. *Aliter, aliostrum; inprimis, praesertim; temere, frustra*.

ἄλμα, τό, (ἄλλομαι) skok; skakanie; *saltus*.

ἄλμυρα, w rosół solny, w lakę włożyć; *muria condere*.

ἄλμη, ἡ, morska woda; osad morskiej wody na skórze, brud. 2) słona woda, słoność; morze; *salsugo, aqua salsa; mare*. Ztąd

ἄλμησις, ἐσσα, εν, słony, solony; *salsus*.

ἄλμυρις, ἴδωσ, ἡ, słona woda; *muria*, 2) słoność; *salsugo*. 3) słona ziemia. *terra salsa et sterilis*.

ἄλμυρός, ἄ, ὄν, (ἄλμη) słony; ἄλμυρὸν ὕδωρ, słonogorzka woda morska. 2) Przen. gorzki, przykry, nieprzyjemny; *amarus*. Ztąd ἄλμυρότης, ἡ.

ἄλμυρός, ἐς, i ἄλμυρόδης, ἐς, słonawy.

ἄλς, nieużywany Nom. do ἀλκή.

ἀλοάω, ἡσσω, młócić, wymłócić; bić, tłuc. A ponieważ młóćkę odbywano pędząc woły lub konie przez bojownicę, przeto: 2) pędzić naokoło, oprowadzać, w ruch wprowadzić. *Tero, contero, tritura, caedo*.

ἄλοβος, ον, o wątrobach ofiarnych bydła, którym brakło włókna (λόβος), i które dla tego złowródze były, złowieszczy, bez włókien.

ἀλογοσομαι, postępować nierozsądnie.

ἀλοεω, nie mieć względu na co, nie dbać na co, lekceważyć, gardzić; *rationem non habere, contemptere*, bez przypadk. i z Genit. 2) med. mylić się, przelicyzyć się, chybić celu. U Gramatyków: uchylić przedmiot prawom myślenia; *a ratione aberrare*.

ἀλόγημα, τό, uchybienie, błąd; *error*.

ἀλογία, ἡ, niewzględność, nieuszanowanie, lekceważenie, pogarda; ἐν ἀλογίαις ἔχειν, ἐν ἀλογία ποιεῖσθαι, ἀλογίαν τινὸς ἔχειν. 2) nierozum, nierozwa-

ga, niedorzeczność, zdrożność. 3) bezmowność, niemota; *inconsiderantia, temeritas, contemptus, absurditas, silentium*. T. s. ἀλογοστία, ἡ.

ἀλόγιστος, ον, niezbadany; zły; lekkomyślny.

ἀλόγιον δίκην, skarga przeciw temu, który nie złożył rachunku z zawiadowania publicznymi pieńdzmi. p. λογιότης.

ἄλογος, ον, nierozumny, nieuzasadniony, nieprzypuszczalny. 2) bez mowy, niewysłowiony, niewypowiedziany. 3) niewymierny (w matematyce); *ratiōis expertus, absurdus, sermonis expertus, nefandus, non dicendus; proportionem non habens*. T. s. ἀλογόδης, ἐς, nierozumny.

ἀλόη, ἡ, aloes, aloë.

ἀλοτρός, οὖ, ὅ, młócenie, młócka, czas młócki. T. s. ἀλόρης. *Tritura, tempus triturae*.

ἀλόθεν, przysł. (ἄλς) od μοῖρα; ἐξ ἀλόθεν, e mari.

ἀλοάω, att. ἀλοάω, poet. zam. ἀλοάω. γῆν χειρῶν ἀλοάα, bił, tłukł ziemię rękoma; *percussio, contusio*.

ἀλοιδόρητος, ον, i ἀλοιδόρος, ον, nie żelzony, nie wyczynany; *conviciis non obnoxius*. nie lżący.

ἀλοιφή, ἡ, (ἀλείφω) maść, tłuszcz, oliwa; sadło, szmalec. 2) maszczenie, nacieranie. 3) wycieranie, gaszenie. *Pinguedo, unguentum, oleum; unctio, litura*.

ἀλοκίζω, (ἀλοεῖ) bruzdy robić, bruzdować, orać, arare; ztąd ciągnąć linie, ryć, ranić, pokresować, rozdzielić, krajać. *sulcare*.

ἄλοξ, οκος, ὁ, bruzda, kresa, rana; *sulcus*. 2) bruzdowanie, oranie, sianie. Ztąd przzen. ἄλοξος, ἴοξ μαλθεῖνskie, niby tala siewna rodu ludzkiego; τέκνων ἄλοκα σπείρειν, dzieci płodzić. *nuptiae, conjugium*. (αὐλαεῖ).

ἀλοπηγία, τά, saliny, kopalnia soli; *salinae*, od ἀλοπηγός, ὁ, przygotowujący sól.

ἄλοπος, ον, (ἄλω) nieczysty, len, ἀμοργός.

ἄλοσάχηνη, ἡ, roślina zwierzęca, należąca do gatunku ἀλοουεία. właśc. piana morza; *arida spuma maris*.

ἄλοσούδη, ἡ, morski. Il. 20, 207 Przydomek Amfitryty; w morzu zrodzona.

ἄλοργίς, ἴδωσ, ἡ, w purpurze morskiej barwiona, prawdziwa szata purpurowa, *purpura, trabea*.

ἄλοργοπόλης, ον, ὁ, purpura, szkarlatnemi szatami handlujący; *venditor purpurae*.

ἄλοργίς, ἡ, ὄν, (ἄλς, ἔργον) w prawdziwej purpurze morskiej farbowany; purpurowy prawdziwie; *purpureus*. T. s. ἄλοργίης, ἐς.

ἄλοσάω, ἡ, brak łaźni, brud, *illuvies*. (W. l. mng.)

ἄλοτος, ον, nie myty, nie kpany, brudny; *illotus*.

ἄλοφος, ον, bez kity na szyszaku; *non cristatus*.

ἄλοχος, ον, ἡ, (α, 2. i λέγος) spółnica łoża, małżonka, żona; jak ἄλοιστι. tudzież: kochanka, milośnica. Il. 9, 336. — 2) dziewczę; w takim znaczeniu α za privativum się uważa; *coniux, uxor; stercilis, virgo*.

ἄλοω, imperat. praes. od ἀλοάω.

ἄλπιστος, η, ον, stp. najw. nieużywany. ἄλπνος, słodki, przyjemny, błogi. (θάλπω). *suavis*.

ἄλς, ἀλόξ, ὁ, sól; u Hom. l. w. mng. ἄλς. Symbol gościnności, πρὸ ἄλς, πρὸ τράπεζαι; gdzież solą i biesiadami okazywana gościnność? ἄλα, ἄλς καὶ τράπεζαι παραβαίνειν, przelać prawą gościnności. Taniósć soli dała powód do zwrotu: οὐδ' ἄλα δοίης, ani szelaga nie dalbys. Przenosiń. ἄλς, słone, dowcipne mowy; *sales, salinae*. — 2) ἡ ἄλς, morze; *mare*.

ἄλσις, σως, ἡ, i ἄλσις, skakanie, tańcowanie, podryganie; *saltatio, palpitatio*.

ἄλωσος, εως, τό, (ἀλδew, ἀλδαινω), święty, bóstwu poświęcony gaj; lasek. 2) = τέμενος, każde miejsce poświęcone, przybytek święty: πόντιον ἄλωσος, *prata Nerptunia*, święta morza powierzchnia, jak ἄλς δια, οὐδία ἱερῶν. *Lucus, nemus, saltus alicui deo consecratus*. Ztąd ἀλωσκομέω, pielęgnować gaj; ἀλωσκομία, ἤ, ἀλωσδης, ες, zagajony.

ἄλπηρος, οί, (ἄλλομαι) masy ołowiane, które skaczący w ręku trzymali; ciężary, wagi.

ἄλπικος, ἤ, ὄν, (ἄλλομαι) zdolny, zdalny do skakania, do skoków, żwawy na nogach, poskoczny; *saltatorius, agilis*.

ἄλοκίς, ἰδος, ἤ, słonioso; ἔρδιό słone.

ἄλονος, ἤ, ὄν, słony, jak ἄλωρός.

ἄλοκταίω, άσω (ἄλω) być w niepokoju, w trwodze; *meuere, anxium esse*. T. s. ἄλοκταίνω, ἄλοκταίω, ἀλαλόκτημαι.

ἄλοκοπέδη, ἤ, nierozwiązane pęto; zwykle w l. mng. *vinculum indissolubile*.

ἄλοκτος, ον, niepokoiony, zatrwożony; 2) = ἄλωτος, nierozwiązany; *indissolubilis*.

ἄλμπαντος, ον, (λομáινω) nienaruszony, którego uszkodzić nie można; *cui non potest noceri, illaesus*.

ἄλωξις, εως, ἤ, uciekanie, unikanie; *evitatio, effugium*.

ἄλόπητος, ον, nie zasmucony, nie martwiony. 2) nie sprawiający smutku, bólu; *tristitia non adfectus, non afficiens*.

ἄλοπία, ἤ, stan bezbolesny, bez frasunku; bezbolesność. 2) nieszkodliwość; *vacuitas doloris*.

ἄλοπος, ον, bez troski, bez bólu, bez frasunku; *molestiarum expers*. 2) czynnie: nie zasmucający, przepędzający ból; często z Genit. *άνιας, άτης*.

ἄλωρος, ον, (λόρα) bez lutni; bez wtóru lutni; βυμος ἄλωρος, tren; *qui sine tyra est*.

ἄλως, υος, ὄ, próżniactwo, gnuśność, *otiosum vitiae genus, pigritia, segnitia*.

ἄλωσις, εως, ἤ, (ἄλω) ucisk, trwoga. 2) łańcuch, okowy, pęta (nierozzerwany węzeł). *catena*.

ἄλωσιτέλεια, ἤ, szkoda; *incommodum*.

ἄλωσιτέλης, ες, nie przynoszący korzyści; szkodliwy; *inutilis, noxius*.

ἄλωσκάω t. c. ἄλώσκαω. T. s. ἄλωσκάω.

ἄλώσκαω, έω, (ἄλεβομαι) unikać, ująć, omijać, uciekać, wymijać, z acc. i bez przyp. U Homera fut. i aor. używane. ἤλωξα εταίρους, opuściłem towarzyszy. Tudzież jak φέγω łączę się z Genit. rei. Med. ἀλόξομαι u Hezyoda. 2) błąkać się. *Evito, fugio, declino*.

ἄλωσμός, ὄ, trwożliwość; *anxietas animi, moeror*.

ἄλωσσον, τό, roślina, środek przeciw czkawce lub wściekleżnie.

ἄλώσσω (ἄλω), ἀλώσσοντες περί θομῶ, zamącony, szalony, szalejąc, szalonego umysłu; *insanire*. (λωσσω).

ἄλώτης, ὄ, sługa policyjny; *lictor*; ἀλωτάρχης, ὄ, przelożony ich, najbliższy godności Hellanodikom.

ἄλωτος, ον, (ἄλω) nierozzerwany; *indissolubilis*; 2) nierozmotany, nieodmotany, niewyjaśniony; *indissolutus, inexplieabilis*.

ἄλώω, att. ἄλῶω (ἄλη, ἄλωμαι) być pomieszany zmysłów; być zasmuconym, przygniecionym, przygnębionym wielką boleścią; ale też, ze zbytnej radości oszaleć. — 2) być w kłopotcie, bezradnym, nie umieć sobie dać rady, t. c. ἀπορεῖν. Il. 5, 352. narzekać, smucić się, nudzić się. Słowo to wiele zmian doznało, ἀλλῶσσω, ἄλωκτηέω, ἄλωκταίω, ἄλωκταίνω, ἀλόκτημαι, ἄλωσθαίνω. *Insanire, animo concidere et languere prae consilii inopia, gaudere, exultare*.

ἄλωα, τό, p. ἄ.

ἄλφαινω, ανῶ, aor. ἤλφον, opt. ἄλφοι, znaleźć, wynaleść, dopiąć, dosięgnąć, zarobić, uzyskać; przynieść w zysku, τινί τι, n. p. βίσιον, ἄξιον ἄλφειν, przynieść w zysku utrzymanie, to co warte jest; o towarach. *invenio, excogito*. Gramatycy przytaczają jeszcze formy: ἄλφάξω, ἄλφάνω, ἄλφαιάω, ἄλφάω, ἄλφέω, ἄλφαω. Dor. ἄλφάδδω.

ἄλφασίβητος, οία, οιον, (ἄλφαινω, βῶς), dosłowo znajdujący bydło; zarabiający bydło; ztąd παρθένοι ἄλφασίβητοι, dziewice, którym zalotnicy wiele bydła w podarku dają, aby je tym sposobem rodzicom odkupić; a zatem, dziewice, o które się licznymi podarkami starają, licznymi darami jednymi; ὕδωρ ἄλφασίβητον, żywiąca bydło, tuczająca, *digno pretio petitus*.

ἄλφῆ, ἤ, wynalazek, zysk, korzyść; *inventio, lucrum*. T. s. ἄλφησις, ἤ.

ἄλφηστής, οῦ, ὄ, (ἄλφαινω) wynalazca; ἄνδρες ἄλφησται, wynalazcy, przemysłny, zmyslny; *inventor, solers*.

ἄλφι, τό, starsza forma do ἄλφαιον. pęczak, jęczmienna kasza; *farina; polenta*.

ἄλφισταριόβητος, οῦ, ὄ, sprzedający pęczak; *permutator farinae, pistor*.

ἄλφιτον, τό, pęczak, jęczmienna kasza; *farina hordeacea, polenta*. Chleb z niej zrobiony; zwykle τὰ ἄλφισα. później mąka jęczmienna, którą zasypywaly włosy *καυφόροι*. Homer pokarm ten nazywa μολυν ἄνδρω, szpik mężów, ponieważ zwykłą i pożywną strawą ludu był. Ztąd 2) τὰ ἄλφισα, pożywienie, żywność, chleb powszedni; ἄλφισα πατρῶα, majątek ojczysty; *victus*.

ἄλφιτοποιία, ἤ, robienie krup jęczmiennych lub mąki; *confectio farinae hordeaceae*.

ἄλφιτοπόλις, ὄ, i ἄλφιτοπόλις, ἰδος, ἤ, przedajcy-a jęczmienną krupę.

ἄλφιτοσιτέω, jęczmienną kaszą, mąką się żywić; *farina vesci; pulle pro pane vesci*.

ἄλώσις, ὄ, białe plamy na skórze; (na twarzy); *vitiligo*.

ἄλωιά, ἤ, Ιοῦ. ἄλωῆ bojewica, klepisko, proz. ἄλωσ. *area trititando frumento*. 2) ziemia, pola, pole siewne, sad, winnica, ogród warzywny; siewy same. Ποσειδάωνος ἄλωῆ = ἄλωσος. 3) tęcza w kolo księżycy i słońca. *Arboretum, arbustum, vinea, viridarium; suta, segetes*. Ztąd ἄλωατος, α, ον, i ἄλωενός, ἤ, ὄν. ἄλωεός, έως, ὄ. mlócający, mlóckarz i t. d.

ἄλώζητος, ον, (λωζόμαι) nieuszkodzony, cały; nieganiiony; *nulla injuria affectus, illaesus*.

ἄλωα, υνος, ἤ, p. ἄλωα.

ἄλώνητος, ον, za sól kupiony; ἄλώνητα δουλόρια, niewolnicy najtańsi, i dla tego nicwarci (Tracyjsey); nicwart; *sale emptus*.

ἄλωπεκῆ, ἤ, ścgn. z ἄλωπεκέη, sc. δορά, skóra lisa, lisy.

ἄλωπεκίω, być lisem, szczwanym, podstępny; *vulpinari*. 2) podejść, zażyć podstępem; *dolis uti, astute agere*.

ἄλωπεκίς, ἰδος, ἤ, młody lis; mieszaniec z psa i lisa. 2) lisa skóra. *Catulus vulpini, canis vulpre et canis progenitus*. T. s. ἄλωπεκιδεός, ὄ.

ἄλώπηξ, εως, ἤ, lis; *vulpes*, tudzież o ludziach: chytry, przebiegły, szczwany; *homo astutus, veterinarian*. 2) Ptak. ryba jakas.

ἄλώξω, ω, ἤ, = ἄλωα, bojewica. 2) tęcza w kolo księżycy i słońca: *circulus circa lunam aut solem*.

ἄλώσιμος, ον, (ἄλωσσομαι) ten, co może być zdobyty, łatwy do zabrania. Przen. Παύαν ἄλώσιμος,

dziękczynna pieśń, z powodu zdobycia; βάξις ἄ. wieść o zdobyciu. Podob. ἀλωτός, ἡ, óv.

ἀλωσις, εως, ἡ, zabranie, zdobycie, zniszczenie; w sądowym języku: przekonanie, wskazanie, z Genit. *Excidium, damnatio.*

ἀλόφωτος, óv, nieprzestanny, bez przestanka, bez wytchnienia; *non intermittens, adsiduus.*

ἄμα, przysł. (p. a, 2.) razem, wspólnie, wraz; ἄμα μῦθος ἔργη, τετέλεστο δὲ ἔργον, wraz z słowem wyrażenem dokonano dzieła. T. s. ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, wraz z słowem czyn nastąpił. Jako przymy. ma ἄμα Dat. po sobie, n. p. ἄμ' ἦτος, wraz z jutrzeńką. 2) spolem, wespół, o pobycie razem, ἐπισθαί ἄμα τινι, pójść wraz z kim, w towarzystwie, pójść za nim. 3) oznacza podobieństwo lub równość, jak ὁμοίως, ἄμα πνοῆς ἀνέμοιο, wraz, porówno z podmuchem wiatru; ἄμα κρατερός καὶ ἀμβύων, równie dzielny jak zacny; ἄμα μὲν, ἄμα δὲ, już to — już to, w równej mierze, jak. *Simul, una; — simul — simul.* Po doryck. ἄμα ἰ. ἄμα.

ἀμαθῆναι (ἀμαθῆς) nieokrzyszany, głupim być; *in ignorantia versari.*

ἀμαθία, ἡ, ἀμαθία, ἡ, nieświadomość, brak wychowania, nauki i obyczajów; nierozwaga, głupota; *ruditas, imprudentia.*

ἀμαθής, ἐς, nieuczony, niewykształcony, bez oglady, niezgrabny = ἀγροίκος, niepojętny, głupi. 2) Biern. nienauuczony, niepoznany. *Ignarus, indoctus, imperitus; expers, rusticus, alienus ab aliq. re.* Przys. ἀμαθῶς ἢ ἀμαθῆ. T. s. ἀμαθῆτος. —

ἀμαθία, p. ἀμαθία.

ἀμαθούς, εσσα, εν, (ἀμαθος) piaszczysty; *arenosus.*

ἀμαθος, ἡ, (ἄμος, ἄμμος, φάμαθος) piasek; pył, w l. mn. piaski nad brzegiem morskim; *arena, sabulum, pulvis camp.*

ἀμαθῶν, (ἀμαθος) na proch zetrzeć, zniszczyć, zgładzić, πῶλον, ἄνδρα. 2) ukryć w piasku, przechować, zasłonić. *in pulverem redigere, perdere, destruere.*

ἀμαθῶς, przysł. do ἀμαθῆς, u Thucyd. niespodzianie, z nienacka, nieprzewidzianie.

ἀμαμακτος, ἐτη, ετον, bardzo wielki, ogromny, nieodporny, nieodparty. (ἀμαχος, μαίμαχος). *Immensus, indomitus.*

ἀμαλδών, poet. za ἀμαλών, (ἀμαλός) rozmiękczyć, osłabić, zmiękczyć; τειχος, przelamać, zniszczyć; w ogóle, zgładzić, ukryć, zamilczeć, zaciemnić, = ἀμαύρω. *Corrumpro, demolior, evorto, deleo, oblitero.*

ἀμαλία, ἡ, (ἀμάω) wiązka kłosów, snop, t. s. ἀμάλη. *manipulus.* Ztąd ἀμαλεῶν ἢ ἀμαλλίω, wiązać snopy; zawięzywać. T. s. ἀμαλεῶν ἢ ἀμαλλίω.

ἀμαλλοδέτηρ, ἦρος, ó, wiązający snopy; *colligans manipulos.* T. s. ἀμαλλοδέτης, ó.

ἀμαλός, ἡ, óv, att. ἀμαλός = ἀπαλός, miękki, delikatny, drobny. — 2) bezsilny, słabowity. 3) = ἑμαλός, równy, gładki. *tener, mollis, debilis, imbecillus.* —

ἀμαμηλῆς, ἰδος, ἡ, gatunek drzewa lub krzewu z owocem jadalnym.

ἀμάντετος, óv, (μαντεύομαι) nie prorokowany. 2) czynn. nie prorokujący.

ἄμαξα, ἡ, ἄμαξα, (ἄω) wóz ciężarny; = ἀπήγη, plaustrum. Opp. do ἄρμα, czterokołowy. — 2) woz na niebie, Wielka Niedzwiedzica, ἄρκτος. 3) trakt, gościniec. Przysłow. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομαζέιν ὡσπερ ἐξ ἀμάξης, gadać bez ostródki, nie obwijając

słów w bawelnę; ἡ ἄμαξα τὸν ῥοδον, przewrotnie co czynić, wóz ciągnie konie, kota ogonem postawić. *Septentrionis.* T. s. ión. ἀμαξαία, ἡ. Zdrobn. ἀμαξάριον, τό. —

ἀμαξεύς, ó, woźnica.

ἀμαξέω, wozik towary; biern. po czym jeżdżają wozy, n. p. ὁδοί, drogi, po których i t. d. 2) przen. βίστον ἀμαξέειν, biedne życie wlec. 3) ἔγχε na kółkach, na wozie. *Currum agere, aurigari.*

ἀμαξήλατος, óv, (ἐλαβών), zwł. ἡ ἄμα —, sc. ὁδός, trakt wozywoy, droga bita; kolój.

ἀμαξήρης, ἐς, (ἄρω) do woza przymocowany, ἄρνος. w ogóle t. c.

ἀμαξιαίος, α, óv, wozywoy, wielki; *currum implens.*

ἀμαξία, ἰδος, ἡ, zdrobn. ἄμαξα, wozik; *plostellum.* T. s. ἀμάξιον, τό.

ἀμαξίτος ἢ ἀμαξίτος, óv, (ἄμαξα ἢ εἰμα) z domysłu. ὁδός lub bez tego, ἡ ἀμαξίτος, droga po której wozychodzą, gościniec bity. Ztąd też, szerokość wozów. *Via plaustris singulis pervia, via publica.*

ἀμαξόβιος, óv, na wozach żyjący, koczujący. T. s. ἀμάξιου, óv.

ἀμαξοκλιστής, οὐ, ó, taczkarz; *devolutor currus.*

ἀμαξοπηγός, οὐ, ó, stelmach, powoźnik; *curruum fabricator.* Ztąd ἀμαξοπηγέω ἢ ἀμαξοπηγία, ἡ. T. s. ἀμαξουργός, ἀμαξουργία, ἡ. —

ἀμαξοφόροτος, óv, na wozach przewożony, okios.

ἀμάρα, ión. ἀμάρη, ἡ, rów; wodociąg; *canalis;*

kloaka; *aquae ductus, meatus subterraneus.*

ἀμαράντινος, óv, ἢ ἀμάραντος, óv, nieświadły, nieprzemienny; amarantowy. *non marcescens, perpetuus.*

ἀμαράτων, fut. ἀμαρτήσομαι, aor. ἦμαρτον, ep. ἡμαρτον, pf. ἡμαρτηα (μεῖρα ἢ α privat.) 1) chybić (celu), nie trafić, z Genit. lub bez tego. — 2) nie dosięgnąć, nie dopiąć, a) zboczyć, uderzyć na bok, πληγῆς καρίας, nie zadać rany śmiertelnej; γυνώμης, nie mieć zdania prawdziwego. b) obłąkać się, uchybiać, z acc. rzecz. ἀμαρτίαν, ἀμαρτήματα lub Neutr. przym. n. p. ἀνθρώπωνα, ludzkie błędy popełniać, po ludzku uchybiać, z Dat. τινι, ἔν τινι, w czym, a εἰς, περί τινα l. τί, przeciw komu lub czemu. c) utracić. d) nie dać, δώρων. *Aberro, non assequor, pecco, frustror.*

ἀμαράτης, ἄδος, ión. ἀμαρτήμα, τό, ἀμαρτίον, τό, t. c. ἀμαρτία.

ἀμαρτή, przysł. (ἄμα, ἀρτάω) razem, wespólnie; *simul.*

ἀμαρτηκός, ἡ, óv, skłonny do grzechu, do uchybienia, zwykle chybiający; *errare solitus.*

ἀμαρτία, ἡ, błąd, uchybienie, przewina, περί τι. *Peccatum, delictum.*

ἀμαρτίνοος, óv, zamacony, obłąkany.

ἀμαρτοετής, ἐς, w słowach błądzący, zamacony, błędnie mówiący; *qui male loquitur;* zawiłe mówiący. T. s. ἀμαρτολόγος, óv.

ἀμαρτύρητος, óv, nie poświadczony, nie mający świadków; *carens testibus.*

ἀμαρτύρητος, óv, t. c. ἀμαρτύρητος ἢ 2) nie poświadczający; *qui testimonium non edit.*

ἀμαρτολόγος, óv, grzeszny; *peccatis deditus.* Ztąd ἀμαρτολή, ἡ, błąd, grzech, uchybienie.

ἀμαρνή, ἡ, = μαρπαρνή, nieganie się, polyskiwanie ruchomych przedmiotów. 2) prędki, migocący się ruch; *splendor.*

ἀμαρνήμα, τό, blask, polysk, 2) drganie, lekki, powabny ruch, χαρίτων, χεῖλος. *fulgor.*

ἀμαρύσσω, ξω, = μαρμαίρω, lśnić się, błyszczeć, migać się, drgać. *splendere, fulgere.*

ἀματροχάω, imiesł. — χῶων. (τρέχω) razem biedz; *una cursio.*

ἀματροχία, ή, — χήρ, ή, zetknięcie się, starcie się kół; *concursum rotarum.*

ἀμαρρόβτος, ον, w ukryciu żyjący; *obscure vivens.*

ἀμαυρός, ά, όν, ciemny; εἰδωλον, mara do cienia podobna, niejasny, nie do poznania, nieznaczny, n. p. ἔγχανα. — 2) nieznakomity, słaby, lichy; γαυρη, ród podły; *genus obscurum;* εἰπίς, przycimiona; φρήν, ponura, posepna. 3) ślapy, niewidzący, ciemny, ποῦς, stopa ślepego. Oed. C. 182. 4) marnujący, wócos. *Obscurus, evanidus, elanguidus, ignobilis.*

ἀμαυρόω, óσω, zaciemnić; osłabić, zmniejszać, zaciemniać; *obscurō, oblitero, offusco.* Ztąd

ἀμαυρώμα, τό, i **ἀμαυρώσις, ή,** zaciemnienie; *obscuratio.*

ἀμαχσί i ἀμαχί, tudzież **ἀμαχγτί (εί),** bez walki, bez bitwy; *absque pugna s. controversia.*

ἀμάχητος, ον, (ἀμάχητος, poet.) i **ἀμαχος, ον,** bez bitwy, nie walczący. 2) Biern. nie pokonany, nie pobity, niezwycięzony, komu się oprzeć nie można, κάλλος, piękność wszystko podbijająca. 3) = ἀμήχατος, niepodobny. *Invincetus, inexcipugabilis.*

ἀμάω, ήσω, ep. aor. ἄμασα. 1) żąć, zżynać; **καλώς ά-**, zniwować, sprzątać. — 2) Med. zebrać, γάλα, zsiadłe mleko. γάτων, nasypać mogilę komu, pochować. *Metō, abscondo, demeto; colligo, accumulo.*

ἀμβ- — ściąg. z ἀναβ.

ἀμβλήδην i ἀμβολάδην, przysł. poet. z ἀναβλήδην, ἀναβολάδην (ἀναβάλλω) poczynając; wytryskując, wzburzając się, wybuchając, γοάων, w lamenty. *In altum ejiciens;* w odstępach, w przerwach; *interrupte.*

ἀμβλίσκω fut. ἀμβλώσω, (βλώσκω), poronić; *abortio.* 2) = ἀμβλόνω. Ztąd **ἀμβλωμα, τό,** ἀμβλωσις, ή, poronienie, i **ἀμβλωσιμος, ον.**

ἀμβλωμα, ονώ, (ἀμβλω) stepić, osłabić, znużyć. 2) stepić umysł, odebrać odwagę; uspokoić, usmieńczyć, namiętności; *hebetare.* Med. być tępy, stepić, słabnąć, z sil opać. *Obtundo, tardo impetum, frango.*

ἀμβλώς, εια, ό, tępy, bezsilny, stepiony, nieczuły, słaby, wąty, gnuśny, z Acc. lub Dat. πρὸς i εἰς τι. Orestes nazwany ἀμβλώς, pojednany, który występzek zgładził; *hebes, obtusus, languidus, remissus, stupidus.*

ἀμβλότης, ή, tępość, słabość, gnuśność; *hebetudo, caecitas, tarditas, stupor.*

ἀμβλωπιέω (ώψ) być wzroku tępego; *oculus hebetus esse.* Ztąd **ἀμβλωπία, ή,** tępość oczu, umysłu.

ἀμβλωπιής, ες, ἀμβλωπός, όν, ἀμβλωπής i ἀμβλωπός i ἀμβλώψ, ωπος, tępego wzroku; *hebes; tepy; obtusus.*

ἀμβλώσσω — ώττω, ξω, tępy, tępy, tępy być na umysle, krótkowidzem; *caecutio.* —

ἀμβλωσις, ή, p. ἀμβλίσκω.

ἀμβολάδην, ion. i poet. p. ἀμβλήδην.

ἀμβολάς, άδος, ή, sc. γή, nasyp ziemi; *aggesta humus.*

ἀμβολεργός, όν, (ἀναβάλλω, ἔργον) ion. i poet. za ἀναβ. — odwołujący pracę, opieszawy; *dilatator operis, cunctator.*

ἀμβροσία, ή, — ήη, 1) ambrozja, właśc. nieśmiertelność. Ztąd, pokarm bogów i ich koni. 2) masę bo-

gów, olejki, przem. pokrzepienie, posiłek. *Ambrosia, cibus deorum.*

ἀμβροσιος, ια, ιον, (2. zakończ. u Eurypidesa.) nieśmiertelny, boski; świetny, święty; *immortalis, divinus.*

ἀμβροτώπιος, ον, (πῶλον) z boskimi rumakami. Rzecz. boski rumak.

ἀμβροτος, ον, (α privat. i βροτός) nieśmiertelny, boski; bogowie i wszyscy, co do nich należy i do nich się odnosi. *immortalis, divinus.*

ἀμβων, ωνος, ό, ion. ἄμβρη, wypukły brzeg w koło tarczy i misek; — τος. 2) wywyższona scena, katedra; *ambona; umbo clypei; pulpitum, suggestus, cathedra.*

ἀμέγαρος, ον, (μεγαίρω), czego nikomu się nie zażdrości, t. j. smutny, straszny, nieszczęśliwy; zgubny. 2) o osobach, ἀμέγαρος συμβατα, nieszczęśliwy świni pasterzu. *Non invendendus, miser, tristis.*

ἀμέθυστος, ή, (środek uśmierczający napilność) ametyst, wioletowy kamień, który miał od pijaństwa bronić; *ebrietatem arcens gemma.* Ztąd **ἀμέθυστος, ή, ον,** ametystowy.

ἀμείβω. Form. czynn. 1) zmieniać się, n. p. ἐν τάξει, regularnie zmieniać się, zwoździć się, wracać; οἱ ἀμείβοντες, krokwie, kozły w dachu krzyżujące się. 2) zmieniać, zamieniać, τινὸς πρὸς τινα, wymienić jedno za drugie. γόνω γουόνος, stawiać kolano przed kolanem, t. j. zwołna kroczyć; τὰς θύρας, wchodzić i wychodzić; odwetować, odpłacić, χάριν. 2) Med. zmieniać się. a) bez przyp. ἀμείβόμενος, na przemian: ἀμείβεται θρώσκων, zmienia się skacząc t. j. skacze na przemian; *κατὰ σκουος,* chodzić od domu do domu; b) τινὸς, zamieniać na co, δίκας, t. j. na karę zamienić czyli ścigać na siebie. c) z μόθω, odpowiedzieć i to τινά, τινί (osobie), a τι, coś odpowiedzieć, ztąd także z podwójnym Accus., πρὸς τι, na co odpowiedzieć. d) wzajem oddać, nagrodzić, oddać wet za wet, χάριν, lub δάριον, τινά i τινί αντί τιος. e) zmienić miejsce, πόλιν ἐξ πόλεως, zmieniać miasto po mieście t. j. pobyt; *ψοχή ἀμείβεται ἔρκος ὀδόντων,* dusza uchodzi ustami. *Permutare, alternare, commutandō sibi parare, transire.*

ἀμειλιχτος, ον, i ἀμειλιχος, ον, (μειλίσσω) niezmięklony, twardy, szorstki, srogi; *non placabilis, durus.*

ἀμεινόν, ον, stp. wyż. do ἀγαθός, lepszy, dzielniejszy, mężniejszy, przedniejszy, znakomitszy. O rzeczach: zdarniejszy, korzystniejszy. Często z inf. *Melior, fortior, praestantior.*

ἀμείρω (μειρομαι) nie zrobić uczestnikiem, obrać kogo z czego, z Genit. *portione private.*

ἀμειψίς, εως, ή, zamiana, zmiana, wymiana, przemiana; *permutatio.* Odwet, dzięki, zemsta, *responsio.*

ἀμείλω, doić; *mulgere.* Biernie. ὄτες ἀμειλόμεναι γάλα, owce, których mleko się doi. Zresztą w med. dać się doić. 2) sok wyciskać, wyciągać w siebie, wypijać. Ztąd. ἀμείλις, ή, dojenie, dojć.

ἀμείλω, imperat. si. ἀμείλω, nie frasuj się; w początku odpowiedzi: zaiste, naturalnie, doprawdy; *projecto.*

ἀμείλεια, ή, opieszalność, obojętność; zaniedbanie, bezwzględność, brak względności; ἐν ἀμείλεια τιθέναι τινά, nie dbać o kogo. *Negligentia, neglectio.* T. s. ἀμείλια, ή, ἀμειλία, ή, i ἀμείλις, ή.

ἀμειλέτης, ον, (μειλέτω) nieocwiczony, nie przygotowany, nieprzemysłany, περί τιος lub Genit. *non praeparatus;* przysł. — ήτως, bez przygotowa-

nia. Ztąd ἀμελετήσῃα, ἦ, brak ćwiczenia; zaniedbanie.

ἀμελῶ, ep. aor. 1. ἀμέλησα, nie dbać, zaniedbać, τινός, τι i ἐπὶ τινι, zaniechać; z inf. bez i z τοῦ, ἀμελῶν ἐρωτᾶν, zamiast pytać; ἀμελεῖν τοῦ θρηγίσεσθαι, nie gniewać się; i bez objektu: być niedbałym. W formie bierniej ἤμελημένος, zaniedbany, nie nie znaczący, mało odwiedzany. Z negacyą **ὄχι ἀμελεῖν**, dbać o co bardzo, nie spuszczać z oka. — *Λεγίλο; curae non habeo, intermitto, contemno*. Adj. verb. ἀμελητής, — α.

ἀμελής, ἐς, (μὲλει) niedbały, τινός, na co; *negligens*; 2) biernie: zaniedbany, zapomniany; *neglected*; ἀμελής ἐστί μοι, nie dbam o to, nie obchodzi mnie to. Przysł. ἀμελῶς, niedbale. ἀμελῶς ἔχειν τινός i περί τινος i τι, niedbać o co = ἀμελεῖν.

ἀμελήτος, ον, nie troszczący się, o co frasować się nie trzeba.

ἀμελλήτος, ον, nie odroczonej, niewzłoczny; *non differendus*.

ἀμεμπτος, ον, (μέμφομαι) 1) nienaganny, bez zmaży; dostateczny, obfity; = ἀφθονός. 2) nie ganiący; nie skłonny do ganiaenia, zadowolniony. *Culpaee, vitii expers; qui non habet, de quo conqueratur*. Przysł. ἀμεμπτος, chwalebnie, dostatecznie, dobrze; *sine crimine, laute, recte*. T. s. ἀμεμπής, ἐς. Rzecz. ἀμεμπία, ἦ, nieskazoność, nienaganność, zadowolenie.

ἀμεναι, ep. = ἀεμεναι, αἴτιν, od αῖω, sycić.

ἀμενηνός, ὄν, (od ἀμενής, μένος) właśc. bezistotny, bezsilny, watty, wiotchy, nikły; *sine nervis, debilis*. T. s. ἀμενής.

ἀμενηνός, ep. aor. ἀμενήησασα, bezsilnym uczynić, obrać z sił; *αἰχηρή, unieszkodliwić; inutilem facio*.

ἀμέρα, ἦ, dor. ἡμέρα. ἀμέτερος, dor. ἡμέτερος.

ἀμεργῶ, ξῶ, cisnąć, wycisnąć. 2) uszczelnić, zmaczać, oderwać, odlamać; *decerpo, destringo*. Med. brać dla siebie.

ἀμέρδω, σω, (μέρομαι, ἀμείρω) obrać kogo z części mu się należącej, τινά δαιτός, ὀφθαλμών, pozbawić, wydzielić komu co, τινά τιος. Pass. stracić co, źle wyjść, ze stratą wyjść z czego, δαιτός, τινί τι u późniejszych. *Privare aliquem portione debita*.

ἀμέρδω (μέρδω = μαρμαίρω z pleonastyzmem α) właśc. błyszczyć, ołsniewać, zaslepić, zeszcpecić. *perstringo, deformato*.

ἀμερής, ἐς, (μέρος) bez części, niepodzielny; *indivisiuus*; tudzież, bezstronny. T. s. ἀμέριστος, ον.

Ztąd ἀμερία, ἦ.

ἀμερινος, ον, niedbający, obojętny, bez troski.

2) na którego nie zważają; *neglectus*. Ztąd ἀμερινησία, ἦ.

ἀμέριος, dor. zam. ἡμέριος, dzienny, znikomy, ziemski; *durnus*.

ἀμέσος, ον, (μέσος) bez środka, bezpośredni; *medio carens, immediatus*.

ἀμετακινήτος, ον, nieruchomy, niezmienny; *immotus, constans*.

ἀμετάκλιστος, ον, niezgięty, niezlamany, niezmienny; *qui frangi non potest*.

ἀμεταμέλητος, ον, i ἀμετανόητος, ον, nieżałowany, nie żałujący; *cautus non poenitet; quem non poenitet*.

ἀμετάπειστος, ον, niezmienny (w zdaniu), nie do przerobienia; *a sententia non dimovendus*.

ἀμετάπτωτος, ον, niechłonny, niezmienny, stały, pewny; *immutabilis*; Ztąd ἀμεταπτωσία, ἦ.

ἀμετάστατος, ον, nieprzewstawiony, = ἀμετάθετος. *immutabilis, constans*.

ἀμεταστρεπτός-πί, przysł. bez odwrócony; z nieodwróconą twarzą; *oculo irretorto*.

ἀμεταστροφος, ον, nieobrócony, niezmienny, nieodmienny; *conversionis expers, immutabilis*.

ἀμεταστρεπτός, ον, t. c. poprzedzający.

ἀμεταχείριστος, ον, który (się) kierować (sobą) nie da, prowadzić się nie da. *intractabilis*.

ἀμέτοχος, ον, nie biorący udziału; *non particeps*.

ἀμετρήτος, ον, (i 3. zak.) i ἀμετρήτης, ἐς, i ἀμετρός, ον, niezmierny, ogromny, bardzo wielki; *immensus, ingens*.

ἀμετρία, ἦ, niemiarą; brak umiaru; b) nieumiarkowanie, przesada; *immoderatio: ratio immodica*.

ἀμετροπέτης, ἐς, nieumiarkowany w słowach, gadtliwy; *immodestus lingua*.

ἀμεύσιμος, ον, przebyty, po za co przejść można; *pervius*.

ἀμευσιτορος, ον, sc. τρίτοδος, miejsce, na którym scieżki się krzyżują.

ἀμείω = ἀμείβω, przejść po za co; przewyższyć, zwyciężyć, z Acc.

ἀμηγ, ἦ, szufla, lopata; motyka = δικάλλα. *rastrum*.

2) wiadro; *hama*. Przysłowicie: ἀμας καὶ σκάφαις ἀφθασσάσαι, czerpać z pełnego, o obfitości.

ἀμηγ, właśc. Dor. fem. do ἀμός = τίς, ἀμηγ γε πῆ, poniekąd. *quodammodo*.

ἀμηγνικός, ον i ἀμηγνός, ὄ, ἦ, nie gniewny, nie rozgniewany; *ὄχι ἀμηγνίτος θεῶν*, nie bez gniewu bogów; *non infensus, sine ira*.

ἀμηγήτος, ον, który się wyprząść nie da; niezmiernie długi; niedokończony; *perpetuus, imperfectus*.

ἀμης, ητος i **ου, ὄ**, rodzaj placka mlecznego; *genus placentaee lacteae*.

ἀμητήρ, ἦρος, ὄ, (ἀμάω) żniwiarz, kosnik, *mes-sor*. Przenosi. niszczyiciel, tępicieł. R. ż. ἀμητήρα i ἀμητήρις, ἦ.

ἀμηγός, ὄ, (ἀμάω) zżęćcie, sprzążanie, żniwo, sprzęt. Il. 19, 223. — 2) czas żniw.

ἀμηγόρα, ορος, ὄ, ἦ, bez matki; *matre carens*. 2) nie macierzyński; *materna pietate carens*.

ἀμηχανέω, poet. ἀμηχανάω, ἦσω, nie wiedzieć środka pomocniczego, nie umieć sobie dać rady; *ἀμηχανῶ βροτῶν*, nie umiem żyć; być w kłopotcie o co, τι, περί τινος i τινός, być w biedzie, w kłopotliwym położeniu. *inops consilii sum, inopia laboro*.

ἀμηχανία, ἦ, dor. ἀμαχανία, ἦ, stan opuszczenia, ucisk, bieda, trudność, = ἀπορία. *inopia*.

ἀμηχανος, ον i ἀμηχανής, ἐς, bez rady, bez pomocy, w kłopotcie będący, τινός, o co; εἰς τι i z inf. niezdatny, niezdolny. 2) biernie. a) o rzeczach: trudny, niepodobny, niedościgły, niewytłumaczony, ἀμ. ἔργα czyny niepowetowane; *ύόσος*, bez pomocy, κάλλος, której oprzeć się nie można; z inf. ὀδὴς ἀμ. εἰσελθεῖν, droga nieprzebyta, po której przedrzeć się nie można; ἀμηχανῶν ἐστί z inf., nie podobna. Rzecz. τὰ ἀμηχανα, niepodobieństwo; ἀμηχανοσος, niewypowiedzianie wielki. b) o osobach: niepokonany, nieugięty, nicodparty, niezmeżony; ἀ τὸ πλήθος, bez liku; *inops, ineluctabilis, quod feri, explicari nequit, immensus, singularis*.

ἀμία, ἦ, tunczyk; *amia, thyanus*.

ἀμιάτος, ον, (μιάτω) niesplamiony, nieskazony; czystygodny; *non contaminatus, non pollutus*.

ἀμυγής, ἐς, i ἀμυκτός, ον, niemieszany, τινός,

z czem, czysty. 2. (ἀμικτος) nie mieszający się, a) nietowarzystki, dziki, pusty. b) niezgodny, τινί, nie dający się zespolic. *Non mixtus, qui v. quod sociari nequit.*

ἀριλλα, ης, ἡ, zawody, współzawodnictwo, walka, τινός, χαριτων, o wdzięki; usilność, dążność usilna, φιλόπλοτος, dążność do zebrania majątku. *Certamen, contentio; studium, aemulatio.*

ἀριλλόομαι, ἴσομαι, pójść w zawody, walczyć o przodek, τινί πρὸς τινα, o co, ἐπί lub πρὸς τι, παρὶ, ὅπερ τινος, usilnie się starać, spieszyć, ἀμ. ἐπί τι, chcieć czego dopiąć, ἐπί τὰ θηρία, na wyścigi gonić, nacierać na.

ἀριλλήμα, τό, usilność, współzawodnictwo, wyścigi; ἀριλλήματα γάμων, walka, spór o zaślubienie. *Contentio.*

ἀριλλήτηρ, ἦρος, ὅ, i **ἀριλλήτης**, οὔ, ὅ, współzawodnik, rywal, τροχοί, na wyścigi bieżące. *Properans, certator, certans.*

ἀριλλήτηριος, α, ον, do wyścigów się odnoszący, wyścigowy, τὸ ἀμ. plac wyścigów. T. s. ἀριλλήτικός, ἡ, ὄν.

ἀριλλήτοβιος, ον, prowadzący życie, którego naśladować nie można, nienasledne życie, *inimitabilis.*

ἀριμνητος, ον, t. c. poprzedzający.

ἀριμία, ἡ, niezmiślność, czystość; brak obcowania, πρὸς τινα, nieprzestawianie, ἀλλήλων, z sobą, χρημάτων, brak kredytu; *ubi nullum est commercium.*

ἀριππος, ον, wraz z końmi, równy koniowi, prędki jak koń. — 2) ἀριπποι, οί, lekkobrzegna piechota, zmieszana z konnicą, która to wtyłe dosadala koni, to do walki zeskakiwała. *Cum equo certans; pedites equitibus intermixti.*

ἀρις, ἰδος, ἡ, nocnik; ἀρις. — 2) okręt, łódź.

ἀριστής, poet. p. ἀριτής.

ἀριστής, ἐς, bez nienawidzony, nie znenawidzony; *non odiosus.*

ἀρισθος, ον, bez płacy, niepłatny. Przysl. ἀρισθί, darmo, bezplatnie, z Genit. *sine mercede.*

ἀρισθωτος, ον, nie płatny, nie najemny; nie przekupiony; *non conductus mercede; non corruptus.*

ἀριστοχίτωνος, οί, przydomek Licyjskich wojowników, na pancerzu nie mający pasa; *quorum thorax non est cinctus mitra.*

ἀριχθαλόεις, ἐσσα, ον, (μίγνωμι), niedostępny, niegospodniwy. p. ἀριχτος. *difficilis accessu.*

ἀριμ — poet. za ἀναμ — n. p. ἀριμῶ — ἀναριμῶ.

ἀριμα, τό, (ἀπτω), τό, co związane, węzeł, pętlica. 2) w zapasach, l. mng. zadzierzgi ramion. *Nexus, nodus.*

ἄριμα, ἄριμας etc. p. ἄριμας i t. d.

ἀριμορία, — ἡ, ἡ, = ἀμορία, nieszczęście; *infortunium.*

ἀριμορος, ον, poet. zam. ἀμορος, bez udziału w czém, nieuczestniczący, z Genit. 2) bez Obj. nieszczęśliwy. *expers; infelix.*

ἀριμος, ἡ, i **ἀριμος**, piasek; plac gonitw (piaskiem posypany); *arena.* Zład ἀριμώδης, ἐς, piaszczysty. **ἄριμος**, ἄδος, ἡ, r. ż. do **ἀριμός**.

ἄριμείος, εία, ειον, jagnięcy; *agninus.*

ἀριμηρόνετος, ον, niewzmiankowany; niewspominany; niepamiętny; *immemor; non memoratus.*

ἀριμηρόνεω, nie pamiętać, zapomnieć, zamilczeć, pominać milczeniem, z Genit. i Acc.

ἀριμηροσύνη, ἡ, zapomnienie, zapamiętliwość; *oblivio.*

ἀριμήμων, ον, (przysl. ἀριμημόως) niepamiętny, zapominający, z Genit. 2) Pass. zapomniany.

ἀριμησιακῶω, krzywdy nie pamiętać; *illatae injuriae oblivisci.* **ἀριμησιακος**, ον, nie pomny urazy; T. s. ἀριμησιακότης, ον, ἀριμησιακία, ἡ, **ἀριμησιαία**, i **ἀριμησιαία**, ἡ, niepamięć, zapomnienie urazy, krzywdy, amnestya; *oblitio.*

ἀριμησετος, ον, nie pożądaný, o kogo nie ubiegano się, bez zalotników, *inruptus.*

ἀριμησεω = ἀριμημονέω.

ἀριμηστος, ον, zapomniany. 2) czynn. niepomy; *immemor.*

ἀριμιον, τό, czara, w której chwymano krew ofiarna. (ἀριμιον — ἀριμιον). *vas ad excipiendum sanguinem.*

2) czepek; *membrana foetui proxima.*

ἀριμής, ἰδος, i **ἀριμή**, ἡ, r. ż. do **ἀριμός**.

ἀριμοκῶν, οὔνετος, ο, (κοῶω, κοῶω) owczego rożnu, baran, osiel; *simplex, fatuus.*

ἀριμός, ὅ, jagnię; *agnus.* Zład **ἀριμοφόρος**, ον, kotnóy, owca kotna.

ἀριμογήτι, przysl. bez trudu, bez mozolu.

ἀριμόρητος, ον, niezmęczony; *indefessus.*

ἀριμόθει, i **ἀριμόθι** (μῶθος) jednogodnie, spólnie; *conjunctim.*

ἀριμόθεν i **ἀριμόθεν**, przysl. (ἀριμός — εἶς) zkađkolwiek, gdziekolwiek zaczynając, ἀριμόθεν γὰς πόθεν, *alicunde ex aliqua parte.*

ἀριμοβατός, εία, ιων, p. ἀριμοβατός.

ἀριμοβαδής i **ἀριμοβαδόν**, przysl. (ἀριμοβή) na przemiane; *vicissim.* T. s. ἀριμοβαδής, ἀριμοβαδόν, ἀριμοβήδην

ἀριμοβατός, ον, (i 3 zak.) wzajemny, na przemian robiony; ἄσμα ἀ. — śpiew na przemian; *carmen amoebacum;* T. s. τὰ ἀριμοβαία. Do przemiany przeczynający; przemieniony, n. p. β. β. β. listy.

ἀριμοβίας, ἄδος, r. ż. do ἀριμοβατός. **χλαίνα ἀριμοβίας**, płaszcz do zamiany, przemiany. *Mutatorius, mutius.*

ἀριμοβή, ἡ, (ἀρείβω) odwet, zapłata, nagroda, wzajemny poderunek; za wynagrodzenie; zadosy uczy-nienie, βῶων, za bydlę skradzione. — Zamiana, wymiana, przemiana; podziękowanie, pomsta. *re-muneratio, mutatio, permutatio, vicissitudo, compensatio.*

ἀριμοβής, ὅ, zastępca, następcą; ἀριμοβή, wojownicy się zmieniający = διάδοχοι. 2) Przym. wzajemny, na odwet dany; *succedaneus; vicissim datus, mutius.*

ἀριμορείος, nie mieć udziału w czém, τινός. *expertem esse.* Zład ἀριμορέμα, τό, nieszczęście; *infortunium.*

ἀριμορος, ον, nie mający udziału, wykluczony rozłączony, pozbawiony; wolny, z Genit. 2) Bez przyp. nieszczęśliwy; *ezsors.*

ἀριμοχλαίος, εία, ειον, (ἀμείλω) dobrze wypieczony; do dojenia.

ἀριμοχτός, ἐως, ὅ, i τὸ ἀριμόχτιον, faska, szkopek do dojenia; *multa.*

ἀριμόλγος, ὅ, dojenie, czas doju, dój; świt lub zmierzch; **νοκτός ἀριμόλγος**, trzecia część nocy przed brzaskiem dnia, lub pierwsza z trzech części nocy. Zresztą wyraz trudny, rozmaicie objaśniany.

ἀριμορφος, ον, i **ἀριμορφητος**, ον, = ἀμερπος, bez nagan; nienaganny.

ἀριμορβός, οὔ, ὅ, i **ἀριμορβέος**, ἐως, ὅ, r. ż. **ἀριμορβίας**, ἄδος, towarzyszk. 2) pasterz, rolnik; *pedissequus, comes;* zład ἀριμορβέω, i ἀριμορβέω, towarzyszyć, być pomocnym; *sequor, auxilior.*

ἀριμόρητι, ἡ, i **ἀριμόρητις**, ὅ, (ἀμείρω) wodnistóść, osad w oliwie; woda, która przy wyciskaniu wypływa. *amurga, amurca.*

ἀριμόρητος, ον, kosztowny

ἀμοργίς, ἴδος, ἦ, cienki len.
ἀμορία, ἦ, graniczenie, stykająca się granica. Poet. ἀμορία. *Confinium.*
ἀμορος, p. ἀμορος, nie mający udziału, obrany, nieuczestliwy.
ἀμορφία, ἦ, bezkształt, szpetność, brzydota; *informitas, deformitas.*
ἀμορφος, ον, (μορφή) niekształtny, brzydki, szpetny, surowy. 2) nieogladzony, nicobyczajny; stp. n. w. ἀμορφεστατος. *deformis, squalidus, incultus.*
ἀμός i ἀμός, col. 1 ep. zam. ἤμετρος, nasz; tudzież: mój; *noster, meus.*
ἀμος, dor. = ἤμος, skoro: *quando.*
ἀμοτον, ep. przysl. (ἀμειναι), nienasyconie, nieustannie, ciągle, bez przerwy. *inexpletum.*
ἀμός, przysl. do ἀμός, = τις, ἀμός γέ που, gdziekolwiek; *alicubi.*
ἀμοσία, ἦ, brak zmysłu artystycznego lub brak uczucia piękna, brak zacności; nieogłada, nieoświecenie, niemoralność; zwłaszcza. rozstroj; *imperitia, inelegantia, discrepantia.*
ἀμοσος, ον, bez muz. bez zmysłu do sztuk muzycznych, bez zmysłu, uczucia piękna; nieokrzesany, nieswiadomy; bez dźwięku, nieprzywzwoity; bez znajomości czyli nieświadomy muzyki; *indoctus, rudis, insulsus, illeptus, rusticus.*
ἀμοχθος, ον, (μοχθος) bez trudu, bez mozolu, nie-trudny; niezumęczony; T. s. **ἀμοχθητος, ον.** Przys. **ἀμοχθεῖ** i ἀμοχθεῖ, bez trudu. *aerumna carens; labore non fessus.*
ἀμπ — ioniskie i doryck. ściagnienie z ἀναπ — u. p. ἀμ πεδίον za ἀνά πεδίον.
ἀμπελάνθη, ἦ, winny kwiat; = οἰνάνθη. *flor vini.*
ἀμπελειον, ον, winna góra, winnica: *vineium.*
ἀμπελών, ὄνος, ὄ, poet. zam. ἀμπελών.
ἀμπέλινος, η, ον, winniczny, *viticus, vinealis.* T. s. ἀμπελικός, ἦ, ὄν.
ἀμπελίς, ἴδος, ἦ, = ἀμπελος, winna macica; *vitis* 2) ptak jakis. 3) morska roślina. T. s. ἀμπέλιον, τό.
ἀμπέλιτις, τό, należąca do winnej macicy; γῆ, ziemia do obkladania winnej macicy; *viteus, vinealis.*
ἀμπελογενής, ἔς, (γένος) z winnej macicy zrodzony, 1. rodzący winne macice. *vites gignens, vitigineus, vitifer.*
ἀμπέλοις, εσσα, εν, pełen winnych macic, z winnej macicy wzięty, zrobiony; *plenus vinearum, vitifer.*
ἀμπελορογός p. ἀμπελορογός.
ἀμπελομείζια, ἦ, zmieszanie się z winnemi macicami; *commistio cum vitibus.*
ἀμπέλος, ον, ἦ, winna macica, winorośl; δρόσος ἀμπέλου, sok winnej macicy. 2) winnica. *vitis, vinea.*
ἀμπελοστατέω, winorośle sadzić.
ἀμπελοურγία, (ἔργον) pielegnować winorośle, okopywać, obrzynać, obrzywać listki; obrabiać winnicę; *vites colere, vitivitoris opus facere.* Przen. plon-drować.
ἀμπελοουργία, ἦ, praca w winnicy; **ἀμπελοουργικός, ἦ, ον,** nalezący do winiarza; ἦ, ἀμπελοουργική, σε τέχνη, sztuka pielegnowania wina.
ἀμπελορογός, ὄ, winiarz, pracownik w winnicy; **ἀμπελοφαγός, ον,** zjadający, głodający latorośle; *vites rodens.*
ἀμπελοφόρος, ον, wydający latorośle; *vitifer.*
ἀμπεπαλών, imiesl. aor. 2. z redupl. zam. ἀναπεπαλών do ἀναπάλλω.
ἀμπερές p. διαμπερές.
ἀμπεχόνη, ἦ, (ἀμπέχω) odzienie, cienka szata

zwierzchnia; *pallium.* T. s. **ἀμπέχονον, τό,** i **ἀμπεχόνιον.**
ἀμπέχω, fut. ἀμψέσω, aor. ἤμπισον, ἀμπισγεν.
ἀμπέχομαι, fut. ἀμψέσομαι, aor. ἤμπισομαι, (ἀμψί εχω) otoczyć, osaczyć, odzlać, tyni, czem; okryć, otulić. Med. mieć na sobie, być odzianym, tci, czem. *Circumdo, induo.*
ἀμπισχοῦμαι = ἀμπέχομαι, med. do ἀμπέχω zam. ισχω. — **ἀμπίσχω** = ἀμπέχω.
ἀμπλάκημα, τό, i ἀμπλάκεια, ἦ, (Zdrobn. τό **ἀμπλάκιον**) blad, promyłka, uchybienie, przewinienie; pokuta za to: obłakanie umysłu; *delictum, erratum, peccatum.*
ἀμπλάκητος, ον, (ἀμπλάκην) 1) grzeszny, obciążony winą. 2) z Genit. zbaczający, chybiający czego. 3) zadłużony komu, tyni. *obnoxius.*
ἀμπλάκισω, fut. ἀμπλάκισω, aor. ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν, = ἀμαρτάνω, spokrewnione z πλάζω, błądzić, tade, w czem: z Genit. chybić czego, nie dosięgnąć, zboczyć, nie mieć. *Pecco, non assequor.*
ἀμπνέω, cet. p. ἀναπνέω i t. d.
ἀμπρῶω, (ἀμπρον) ciągnąć, wlec; βίον, wlec życie; *exantillare vitam.* (More boum) traho.
ἀμπρον, τό, i ἀμπρος, ὄ, szleja, szlejką, lina do ciągnięcia; według innych, jarzawo; *funicis, helcium.*
ἀμπροκτήη, ἦρος, ὄ, = ἀμπρῶξ; ale i: zda, uzdżienica: ztąd **ἀμπροκτήριος, α, ον,** ἀμπροκτήτρια φάλαρα t. c. ἀμπροκτήη.
ἀμπρῶξ, οκος, ὄ i ἦ, (ἀμπέχω), przepaska na czole, naczolnik, u kobiet; t. s. u koni; a dla podobieństwa, koło, wieko zaokrąglone pubara. — więzy, pęta; *funiculus, reticulum, vitta, rota, operculum vasis.*
ἀμπρωσις, εως, ἦ, (ἀπαπνω) wypicie, wychylenie; zwłaszcza: odpływ morza, w przeciwnieństwie do przyprływu, πλήμη, πλημμύρα, βαχία. *recessus maris.* T. s. **ἀμπρωσις, ιος i ἴδος, ἦ.**
ἀμρογάλεος, ἔα, εον, do migdała, do migdałowego drzewa nalezący; *amygdalinus.*
ἀμρογάλη, ἦ, migdał, migdałowe jadro; *amygdala fructus.*
ἀμρογάλη, ἦ, sogn. z ἀμρογάλεα, migdałowe drzewo; *amygdalus seu amygdala arbor.* [z. ον. **ἀμρογάλινος, η, ον,** migdałowy. T. s. ἀμρογάλιος, ἀμρογάλις, ἴδος, ἦ, = ἀμρογάλη.
ἀμρογάλιτης, ον, ὄ, z migdałów zrobiony; n. p. **ἀρτος,** chleb migdałowy.
ἀμρογάλοις, εσσα, εν, migdałowy, = ἀμρογάλεος.
ἀμρογάλος, ἦ, migdałowe drzewo.
ἀμρογάλοκατάκτης, ον, ὄ, (κατάγρον) migdałom; dzialek do lupania migdałów lub kleszczyki
ἀμρογα, τό, (ἀμρῶσω) rozdzieranie, szarpanie, darcie; *scissio.* T. s. **ἀμρογός, ὄ.**
ἀμροδῖς, przysl. to co ἀμα, o czasie razem; o miejscu: wespół, spolem; gromadnie; **ἀμροδῖς** καλήσμετο, zwołać do kupy; Pro Homere rzadzi Dat., u Homera bez przypadku.
ἀμροδός, ὄ, ὄν, = ἀμροδός, ciemny, pochmurny, nieznacny, nie do poznania; γράμματα, niezycielne. **ἄμρῖς,** słaba, zamiona; ukryty, *obscurus, avilis.*
ἀμροδότης, ἦ, niewyraźność, słabość.
ἀμροδρωσις, ἦ, osłabienie, zaciemnienie, = ἀμαβρωσις.
ἀμροδῶω, osłabić, zaćmić.
ἀμρῶλος, ον, bez szpiku; *sine medulla.*
ἀμρῶλω, scisniętym ustami ssać; *sugere.*
ἀμρότης, ον, nie wtajemniczony, 2) nie dający się zamknąć, jeno wszystko przepuszczający; *non initiatus; hiscens.*

ἀμύθητος, ον, (μυθέομαι) niewypowiedziany, niezmiernie wielki; *inenarrabilis*.

ἀμύθος, ον, bez mytów; *fabularum experts*.

ἀμύκλαι, αι, gatunek obawia.

ἀμύκτηρ, ἦρος, ὄ, beznosy; *naso carens*.

ἀμύκτικός, ἦ, ὄν (ἀμύσσω) drażniący, drażliwy.

ἀμύλιον, τό, rodzaj placka; *mutillum, genus placcentiae*.

ἀμύλος, ον, (μύλη), bez młynna, nie męły; ἦ i ὄ αμύλος, placek z cienkiej maki pszenicznej; **τὸ ἀμύλον,** krochmal, mączka; *non molitus: placenta confecta ex amylo: farina ex tritico sine mole facta*.

ἀμύμων, ον, (μῶμος) niemiaganny, bez skazy, bez zmyzu, przedni, cenny. *inculpatus, laudabilis; egregius*.

ἀμύνα, ἦ, obrona, odwet, zemsta; *propulsatio, ultio*.

ἀμυνάθω, att. przedłużenie słowa ἀμύνω. —

ἀμυνίας, obronny.

ἀμυντήρ, ἦρος, ὄ, obrońca, pomocnik, mściciel, *auxiliator, ultor, propulsator*.

ἀμυντήριος, ία, ιων, broniący, pomocniczy, mszczący, mścieliński; τὸ ἀμυντήριον, sc. ὄπλον, broń; *α. δόδοντες,* kły dzika, *auxiliatorius, propulsatorius*.

ἀμυντικός, ἦ, ὄν, zdający do obrony, zasłaniający, *ad defendendum aptus*.

ἀμύνηρ, ὀρος, ὄ, — ἀμυντήρ.

ἀμύνω, ep. Inf. ἀμυνόμεναι, (μύνη). Czynn. 1) obronnie, odegnać, odwrócić, oddalić, tuż i tuł samo tuż i tuł, pomódz. Ale mówiono też *τί τιως* lub samo *τιώς*, n. p. νηῶν, bronić okrętów; *περί τιως*, pomścić kogo; *τί τινω*, odwetować komu czem; *τά ἀμυνόμενα*, środki obrony. Med. 2) odwrócić od siebie, bronić się, mścić się, odwetować, *τί, τινά. α. τοῖς ἑμοίοις*, wet za wet oddać; bronić się, walczyć, *τις, τινω*, czem; dla kogo *περί i διέρ τιως*, o co: *ἐπί τινω* lub *τιώς* lub z podwójn. Acc. Ἐργυῶς τάδε, tak odwrócić od siebie Erinye; tudzież z Imiesłow. λέγων, mowa. *Propulso, opem fero, pugno, rependo*.

ἀμύσις, ἦ, (ἀμύσσω) drapiąc, krając, rozdzierając, gryząc; *vellicatim, discerptim, vellicando, laniando*.

ἀμύσις, ἦ, (ἀμύσσω) krajanie, siekanie, gryzienie; baniek przystawianie, *vellicatio, laceratio*.

ἀμύσιτος, ον, (μυρίζω) nie maszczony, nie woniejący. *unguentis carens*.

ἀμύσσω, att. — ττω, ξω, drapać, skrobać, ranić, krwawić, *αἱμαίνεσθαι χερσίν*. baniki przystawiać. Med. *ἀμύσασθαι* τι, zranić sobie co, obrazić. 2) Przen. *θυμῶν ἀμύσεις χυόμενος*, zranisz gniewem serce swoje; *καρδίαν ἀμύσσειν*, ofęrn ἀμύσσειται φάβω. *intimum pungere: animo pungi*.

μυσταγωγία, ἦρος, ὄν, (μυσταγωγέω) nie dopuszczony do tajemnic religijnych; *ad sacra non admissus*.

μυστί; i ἀμυστί, przysł. (μύω) nie zamykając ust ani gęby; jednym tchem, jednym haustem; *absque abrotum compressu; patente ore, uno haustu*.

μυστίξω, dobrze lykacć, rzęsiste kieliszki wyzylać; *large bibo*.

μυστίς, ιως i ἰδος, chciwe i nieumiarkowane picie, lykanie. 2) wielkie puhary; *largus haustus; jenus poculi*.

μυχή, ἦ, p. ἀμύεις. **ἀμυχιδίος, α, ον,** pokrowsany, podrapany; powierzchowny, lekki.

μυχρός, ὄ, — ἀμύεις, ἀμυχρός ἐπέων, rana od miecza, szabli. — **ἀμύω** p. ἦμω.

ἀμφο — ἀναφ.

ἀμφογαπάξω i ἀμφογαπάξομαι, miłością otoczyć, gościnnie podjąć; *amore amplecti*. T. s. *ἀμφογαπάω*.

ἀμφογαπείθωμαι i ἀμφογαπείρομαι, τί, zebrać się kolo czego (aor. ἀμφογαπείροντο) *undique congregari*.

ἀμφογνώσω — ἀμφογνώσω.

ἀμφοθά i ἀμφοθόν, ἀμφοθήν, przysł. (oppos. do λάθρη, κρυφήδον), publicznie, jawnie, otwarcie, wotwartyim boju; *aperte, palam*.

ἀμφοθάσις, ία, ιων, (ἀναφάθιος) jawny, wiadomy, głośny, nie tajny; *apertus*. Zład *ἀμφοθήν*, jawnie; *palam*.

ἀμφοάισσομαι, (ἀίσσω) ze wszystkich stron dopaść, na wszystkie strony się rozbiedz; *undique irruo, motor*.

ἀμφοαβέσω, ἦσω, (αβέβω) w kolo zaszczęknąć, zateńlic, zahuczeć; *circum strepo*. T. s. *ἀμφοαβέξω*.

ἀμφοαρίστερος, α, ον, prawej ręki jak lewej używający; niezreczny, niezgrabny; *ambilaecus, sinister, infelix*.

ἀμφοαίση, ἦ, poet. za ἀρασία, niemota, brak języka (w skutek strachu i t. p.) *haesitatio linguae, stupor*.

ἀμφοαδέσω, ἦσω, (αδέσω) w kolo zabrznieć, rozlegać się; *circum resonare*.

ἀμφοαφάω i ἀμφοαφάομαι, part. praes. ἀμφοαφών — φών, inf. praes. med. — φάσθαι — φάσθαι, imperf. — φάωντα — φάωντα, macać w kolo, dotykać; piescić; glaskać; zład, kierować, władać, *τόξων*, obchodzić się. *contrectare*.

ἀμφοαλίσω, att. — ἴττω, ξω (ἐλίττω), owinać, zadzierzać, uściaskać; *ἀμφοαλίεσθαι γνάθους τέκνους*, zewszad wrazać zęby w dzieci, (gryść). *Circumvolvō, convolvō*. Zład :

ἀμφοαλιτος, ον, w kolo owinięty; zwinięty w kolo.

ἀμφοάπω, p. ἀμφοάπω.

ἀμφοάρομαι, aor. ἀμφοάρωθον, otoczyć, obejść w kolo; *circumeo*; z Dat. i Acc.

ἀμφοάκης, ες, (ἀκή) po obu stronach ostry, dwusieczny; *anceps*. Dor. *ἀμφοάκης*.

ἀμφοάκρονός, ὄν, codzienny; o febrze.

ἀμφοάκρονός, ες, (ἐρέσω) z obu stron, z góry i z dolu kryty; *undique tectus*.

ἀμφοάρος, ες, (ἐρέσω) z obu stron wiosłowany, (ναός) — 2) (άρω) z obu stron spojony, złączony; *utrinque instructus; στόμα*, z dwoma szeregiemi żębów.

ἀμφοάροικός, ἦ, ὄν, sc. ἀκάτιον, łódz rozbojnicza, w której każdy dwoma wiosłami wiosłował; *binis remis instructus*.

ἀμφοάροστος, ον, (ἐπίξω) z dwu stron waleczony, wątpliwy, niezrozstrzygnięty; **ἀμφοάροστον εἶδηκε** walczył z nim o, wątpliwem uczynił zwycięstwem. *Ambiguum*.

ἀμφί (spokrewn. z ἀγχι) z obu stron, w kolo; ἀμφί περί κρήνην, wzdłuż w kolo zdroju. — a) przysł. w kolo, na kolo, po obu stronach. b) przym. 1) z Genit. kolo, przy, w bliskości; oznacza zajmowanie się czem; względem, *πάντα τὰ ἀμφί* ἐμοῦ, wszelkie (bezprawnie) względem mnie. 2) z Dat. kolo, po boku, tuż przy, na; ἀμφί ποτί, przy ogniu; ἀμφ' αὐτῶ ἦριτε, padł tuż przy nim; ἀμφ' ὄβελοιται περὶν, wotknać na rożen, tak iż mięso w kolo rożna; o umysłowem zatrudnieniu, jak przy Genit. o; ἀμφί Ἐλένη μάχεσθαι, walczyć o, dia Heleny. 3) z Acc. w kolo, wzdłuż, kolo, tuż przy,

ἀμφὶ βέεθρα, wzdłuż potoku. wzdłuż po czém, przez, ἀμφὶ ἄστρ, po mieście. O przebywaniu koło osoby jakiejś, w otoczeniu, w orszaku, οἱ ἀμφὶ τινα, otoczenie czyje, orszak, wojsko, służba, drużyna; οἱ ἀμφὶ Δημοσθένη, ludzie jak Demostenes, stronnicy Demostenesa. Neutr. τὰ ἀμφὶ τι, co rzeczy jakiejś dotyczy, do niej należy; często opisuje tylko Genit., ἔχειν, εἶναι ἀμφὶ τί, chodzić koło czego, zatrudnić się czém, zająć się; o, względem, dla; μῦθος ἀμφὶ τινα, mowa, wieść o kim; φρονήματα ἀμφὶ τινα, myśli, uposobienie względem kogo. O czasie: okolo, pod; ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, okolo zimy, pod zimę; ἀμφὶ δόριστον, okolo wieczery; przy liczbach, okolo, prawie, jak εἰς, ἀμφὶ τὰς δώδεκα μοριάδας, okolo = *circiter*. Rozdziela się od przy-padku lub po nim kładzie niekiedy. *Circa*.

ἀμφιράξω, zarzucić, szatę; *circumvestio, induo*. Ztąd ἀμφιράσις, ἢ ἀμφιράσμα, to, szata; ἀμφιράσις, ó, t. c. ἀμφιράσις.

ἀμφιράλος, *ov*, (ἄλω) morzem otoczony, obłany; po obu stronach morze mający; *maricinctus, bimaritis*.

ἀμφιράχω, (ἀχῶ) w okolo szumić, rozlegać się: w kolo krzyzczeć; *clamoribus circumdare*. Hom. part. perf. ἀμφιράχια.

ἀμφιβαίω, perf. ἀμφιβέβηκα. 1) chodzić w kolo, objeżdż w kolo, ἥξιλος μεσσην ὄβρανόν, Κίλλαν, strzegąc, zasłaniając chodzić w kolo; okraczyć, Od. 5, 371. — otoczyć, osaczyć, ścisnąć, ogarniać, pónos φρένας. *Circumeo, obeo; invado, occuro*.

ἀμφιβάλλω, fut. 2. med. ion. ἀμφιβαλεῖμαι, zarzucić w kolo, otoczyć, odziać, oblec; a w Med. odziać się; uzbroić się. *accingi*. 2) objąć, uściskać, oprawić; τινί, n. p. γόνυσαι, opiąć. 3) przerzucać tam i sam, aby się przyjrzeć ze wszęch stron, rozważyć, podawać w wątpliwość. 3) np. zmienić się, inaczej wypaść. *Circumdo, induo; comprehendo, amplexor; dubito, ambigo*.

ἀμφιβάσις, ἡ, otoczenie, osaczenie, celem zasłonięcia i obronienia kogo; *circuito, defensus*.

ἀμφιβέτος, *ov*, wodnoziemny; dwójaki; *anceps, utrinque vitam habens*.

ἀμφιβέτημα, τό, zarzut, szata, odzież. 2) otoczenie; *indumentum, vestis*.

ἀμφιβληστρον, τό, odzież, szata; ściąg. niewód, matnia, wlok, jak ἀμφιβλή. Ztąd ἀμφιβληστροκός, ἡ, óν, należący do łowów niewodem lub matnia, sieciowy.

ἀμφιβόητος, *ov*, (βοῶν) w kolo krzykiem, halasem, hukiem otoczony. 2) słynący, sławny; *celebratus, valde celebr.*

ἀμφιβολία, ἡ, dwuznaczność; ambaras, kłopot, w wątpliwość, stan wątpliwy; *anceps rerum status, dubitatio*.

ἀμφιβόλος, *ov*, (ἀμφιβάλλω) ze wszystkich stron rażony, zaczerpiony; ἐν ἀμφιβόλῳ γίνεσθαι, być w ogniu ze wszęch stron. 2) wątpliwy, niepewny, niestały, niezdecydowany, bez rady (z rzecz. γνώμη lub bez niego); ἀμφιβόλον τίθεσθαι, uważać za niepewne; ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ γέλωσ ἦν, nie mogłeś zdecydować się na śmiech. 3) zarzucony, odziany. *Telis undique petitus, incertus*

ἀμφιβόσκω, w kolo spasać.

ἀμφιβούλος, *ov*, (βούλη) wahający się, wątpliwy; *ambiguus, incertus animi*.

ἀμφιβροτος, *η, ov*, (βροτός) otaczający męża, zasłaniający; *aspis, virum protegens*.

ἀμφιβροχος, *ov*, (βρέχω) w kolo przemokły. 2) napity; *vino madidus; ebrius*.

ἀμφιβώμιος, *ov*, otaczający ołtarze.

ἀμφιγάνυμαι i **ἀμφιγνῆδω**, w kolo się cieszyć, bardzo się cieszyć; *valde gaudeo*.

ἀμφιγνόος, ἦσω (voüs) colsk. γνόος, wahać się między dwoma zdaniem; być niepewnym, wątpliwym. wąpścić, τινός, w czém. 2) czynn. nie widzieć dokładnie; ἀμφιγνοήθείς, niepoznany; *obx ἀμφ.* nie myślę się, że. *non cognosco*.

ἀμφιγνήεις, ó, na obie nogi chromy; przydomek Hefajstosa; *claudus utroque pede*.

ἀμφιγνήος, *ov*, (γνόν) mający członki na obu końcach; ἔγγυς, z dwoma grotami, dwusieczny; *anceps*. o osobach: mężny.

ἀμφιδάϊω, (δαΐω) w kolo zapalić. 2) w kolo się palić, perf. ἀμφιδέδηκα, plonać w okolo; *circum ardeo*.

ἀμφιδάκρυτος, *ov*, ze wszęch stron oplakany; *flebilis, defletus*.

ἀμφιδάουος, *εἰα, ov*, (δάσος) w kolo gęsty, nieprzebyty, nieprzedyarty, ztąd, poobwieszany kutasami, o egidzie; *undique hirsutus, villosus*.

ἀμφιδεία, ἡ, **ἀμφιδέη**, ἡ, (τὰ ἀμφιδεία, αὶ ἀμφιδείας) naszyjnik, naramiennik, opaska; wiezy, kajdany; *torgues, catenae*. żelazne obrączki, *armillae*, któremi podwoje w zawiasach przymocowywano.

ἀμφιδέξιος, *ion*, po obu stronach prawy; obu rąk używający równie dobrze, biegly, obrotny; *ambidexter*. Przeciwién. ἀμφαρίστερος. 2) dwustronny, dwupostaci, dwuznaczny; *anceps*. dwusieczny. 3) = ἀμφοτέρως, *utroque*.

ἀμφιδήριτος, *ov*, (δηρίω) sporny, nierozstrzygnięty, wątpliwy; *anceps*.

ἀμφιδηριόμαι, z Dat. walczyć o co.

ἀμφιδιένω, ἦσω, (διένω) w kolo polożyć. obwinać, lać; ἀμφιδιένεται χεῖμα κασστέρου, odlew cyny w kolo położony, lana cyna w kolo położona; *circumvolvo, circumpono*.

ἀμφιδοχεύω, czatować na okół.

ἀμφιδονέω, w krag obracać; zawrócić głowę. *in orbem agitare*.

ἀμφιδόξω, być wątpliwym, chwiać się w zdaniu, περί τινος.

ἀμφιδόξος, *ov*, wątpliwy, dwójakiego zdania, chwiejny, niezdecydowany; *anceps*.

ἀμφιδόχμος, *ov*, (δοχμή) zapelniający rękę, = χειροπλήθης, λίθος.

ἀμφιδόριμος, *ov*, w kolo biegający, kręcący się w kolo; otaczający, zamykający; *circumcurrans, circumdans*. Ztąd **ἀμφιδόριμα**, τά, 5-ty dzień po narodzeniu dziecka, w którym ci wszyscy, co przy pogodu byli pomocnymi, oczyszczają się, dziecko w kolo ogniska domowego obnoszą i dają mu nazwisko.

ἀμφιδροπος, *ov*, **ἀμφιδροφής**, *és* i **ἀμφιδροφος**, *ov*, (δροπτω) w kolo podrapany, rozszarpany; *άλσχος*, małżonka, co z żalu oba policzki pokrawiła sobie; *undique loceratus*.

ἀμφιδόριμος, *ov*, (δω) z stron dwóch przystępny, λιμίν. — 2) podwojny; *gemino aditus habens*.

ἀμφιδόροι, *óσομαι*, wlożyć na siebie, wdziąć; *induo. ἀμφιδέω* p. ἀμφιέννυμι.

ἀμφιέλιξ, r. ἡ **ἀμφιέλισσα** l. **ἀμφιέλισσος**, *ov*, z obu stron naprzód pedzony, wῆγες, z obu stron wiosłowane; według innych, z obu końców, na przodzie i tyle zakrzywione = *κορωνίς*. 2) to w tę, to w ową stronę pedzony, wątpliwy, niezdecydowany; chęlbający, kotylszący się, *in utramque partem vacillans*.

ἀμφιέννυμι, fut. — ἀμφιέσω, att. ἀμφιῶ, aor. ἤμφισα, p. ἀμφίεσα, med. ἤμφισάμην, 3. pl. ἀμφίεσαντο. imp.

ἀμφίεσθε, perf. pass. ἤμφιεσμαι. rzad. ἀμφίεμαι, odziać, włożyć, przywdziać, ἱμάτιον, χιτῶνα. τινά τε, przyoblec kogo w co; Med. τί, włożyć na się co; *induo, induo me l. mihi*. Inne formy czasu te-razniejszego są ἀμφιένωμι i ἀμφιτέω.

ἀμφίεπω i ἀμφέπω, (ἐπω) 1) czynn. a) τινά, być zatrudnionym koło jakiej osoby, στίχας, porząd-kować szyki. b) chodzić koło czego; *κρῆς*, przygo-tować; *βοῶν*, bydło t. j. ofiarowanie jego, ofiarę z niego przygotować; *δῶμος σκήπτρά τε*, jako pan władać w domu; *Ἰταλίαν*, zaslaniać, mieć na pie-czy. c) o nieżywotnych rzeczach: być koło czego, n. p. *πῦρ*, żarzyć się, płonąć koło czego. Med. τινά, wiażać się do kogo, zająć się nim. *occurpor circa alqd.* Imiesł. czasem dodaje się bez obiektu, n. p. *ἴππους ἀμφιέποντες ἕξέθουσαν*, starannie, gorliwie.

ἀμφίεσμα, τό, (ἀμφιένωμι), ubiór, odzież, *indumentum*. T. s. ἀμφίεσις, ἡ, τό ἀμφίον. *hnus*.

ἀμφιετής, ἐς, i **ἀμφιετηρός, ὄν**, coroczny; *an-ἀμφιζῶνω*, siedzieć koło czego, lub na czém, przy-czepić się do czego; *adhaerere*.

ἀμφιζευκτος, ὄν, z obu stron połączony mostem.

ἀμφιδάλασος, ὄν, (θάλασσα) w koło morzem otoczony, jak ἀμφιάλος, *utrinque v. undique mari cinctus*.

ἀμφιδάλτης, ἐς, (θάλλω) z dwóch stron lub zewsząd kwieciami otoczony, okwity, o dzieciach, któ-rych rodzice żyją; *patrimi et matrimi*. 2) okwity, obfity, bogaty; *κακός*. *florens undique*; *almus, abundans*. **ἀμφιδάλπω**, w koło ogrzać.

ἀμφιδέατρον, τό, (δέαομαι) amfiteatr; do zgro-madzeń ludu i widowisk.

ἀμφιδετος, ὄν, (τίθειμι) φιάλη, co na obu stronach, (dolem i górą) posadzić, postawić można; podwójna czara; *quod utrinque potest subsistere*. — **ἀμφικό-πελλος**. Według Eustathiusa, mający ucha po obu stronach.

ἀμφιδέω, fut. ἀμφιδέουμαι, obiegać, kołować koło czego; *circumcurro*. 2) nprzech. tulać się; *vagari*.

ἀμφιδηκτος, ὄν, i **ἀμφιδηγής, ἐς**, po obu stronach ostrzony, dwusieczny; *anceps*.

ἀμφιδρεπτος, ὄν, (τρέπω) w koło zwarzony, skrze-pły, zsiadły, *αἶμα*.

ἀμφιδυρος, ὄν, po obu stronach drzwi mający, przejściowy (z przodu i w tyłach) mający; *biforus*.

ἀμφικάλπτω, ψω, otulić, okryć, zakryć; dać schronienie; ugościć; n. p. o trumnie, *ἀμφ. δότεια*, zamknąć; *ἔρωσ με φρένας*, miłość zmysły mi odur-gzyła, *θανάτος νόξ*, ogarnać, zaćmić. 2) τινί τι, zakryć, okryć kogo czém, *ράκος κεφαλῆ*, *νόκτα μάχη*, pokryć nocą plac boju; *ὄρος πόλει*, napię-tryżę górę w koło miasta. *circumtego*.

ἀμφικαρής, ἐς i **ἀμφικάρηνος, ὄν**, dwugłowy, *biceps*.

ἀμφικεάζω, άσω, aor. ἀμφικεάσασ, w koło łupać, ociosać; *circum abscondo*.

ἀμφικεμαι, leżeć naokoło, *ἐπ' ἀλλήλοισιν*, trzy-mać się wzajemnie w objęciach; rozkładając się na-około. *Circumjaceo, amplexor*.

ἀμφικύνφομαι, narzekać, szlochać na okolo; *circum lamentor*.

ἀμφικίων, ὄνος, w koło słupami, kolumnami oto-czony; *columnatus*.

ἀμφικλωστος, ὄν, w koło płukany, oblany falami morza; *fluctu illitus*; *undique allutus*.

ἀμφικόμος, ὄν, w koło zarosły włosami, gęsto za-rosły; w koło liściem otoczony; *circumcirca co-matus*.

ἀμφίκρανος, ὄν, — **ἀμφικαρής**. T. s. **ἀμφικρήνος**, ὄν, otaczający głowę. —

ἀμφικρέμαται, w koło otaczać.

ἀμφικρήνομος, ὄν, w koło spadziasty; *undique praecipess seu praeruptus*; niebezpieczny;

ἀμφικτιόνες, ὄν, (κτιζῶ) mieszkający na okolo, sąsiedzi; *qui circum habitant; vicini*.

ἀμφικυλίω, w koło otoczyć, obwinąć.

ἀμφικύπελλος, ὄν, δέκας, podwójny puhar; *potium geminum*.

ἀμφικυρτος, ὄν, (i 3 zak.) koło obydwom stronom zakrzywiony, sierpowaty, jak księżyc; *utrinque incurvus*. {quax.

ἀμφιλάος, ὄν, wszędzie gadający, plotkarz; *ἰο-ἀμφιλαφής, ἐς*, przestronny, rozprzestrzeniony, wiele ogarniający, wielki, potężny; bogaty. *Am-philus, creber, copiosus*. ale *ῥόος*, z obu stron wznie-siony lament; *παστός*, w koło zamknięty.

ἀμφιλαχαίνω, okopać, motyką skopać; *circum-fodere*.

ἀμφιλέω, na obiedwie strony mówić, spierać się, *τι*, klócić się; *risor*. 2) wątpić.

ἀμφιλέκτος, ὄν, sporny, umawiany; czynn. spiera-ający się o co, *τινί*. 2) wątpliwy, niepewny. *Certans, incertus*.

ἀμφιλόγος, zwykl. ἀμφιλογέομαι, spierać się o co, wątpić, *περί τινος*.

ἀμφιλογία, ἡ, spór, waśń; wątpliwość; *disceptatio*. *ἂ*, *ἔχειν*, o co sprzeczać się można.

ἀμφιλόσος, ὄν, 1) sporny, o co spierać się mo-żna, wątpliwy, niepewny, *ἐς ἀμφιλογον ἵέναι*, podpadać wątpliwości; *τά ἀμφιλόσα*, sporne punk-ta, waśnie, *περί τινος*. 3) spierający, sprzecza-ający się. *Controversus, dubius, qui ambigit*.

ἀμφιλόξος, ὄν, ukośny, skośny na obie strony, dwuznaczny; *obliquus*.

ἀμφιλόφος, ὄν, otaczający kark, ciężący w koło karku; *ceruici impositus*.

ἀμφιλόκη, ἡ, (λευκός, lux) νόξ, zmrok, zmiertch-ranny, świt; *albescens*.

ἀμφιμάομαι, imper. aor. ἀμφιμάσασθε, w koło do-tykać, otrzeć; *circum attero*.

ἀμφιμάσχαλος, ὄν, z dwoma rękawami.

ἀμφιμάχουμαι, fut. — *μαχομαι*. Depon. med. w koło czego walczyć, a) z Acc. oblegać, dobywać. b) z Genit. na obronę czyjąś walczyć, zaslaniać wal-ką. *Circa pugno, pro aliquo pugno*. Ztąd

ἀμφιμάχητος, ὄν, o co walczyć należy; wybor-ny, przedni, *ποζάνδης*.

ἀμφιμέλας, μέλαινα, μέλαν, w koło czarny, *φρένες*, ciemnością otoczony, ze względu na położenie osierdzia. *Valde absconditus*; *undique niger*.

ἀμφιμήτορος, οἱ, αἱ, rodzeństwo z dwóch matek lecz jednego ojca, rodzeństwo przyrodne. Odwrotn. *ἀμφιμητόρες*.

ἀμφιμυκάομαι, w koło rzyceć, huczeć, szaleć, roz-legać się, zatrząść się, aor. **ἀμφέμυκον**, pf. *ἀμ-φιμύμυκα*. *Circum resono; circum mugire*.

ἀμφινεϊκής, ἐς i **ἀμφινεϊκητος, ὄν**, sporny, po-żądany przez wielu; *lite expetitus*.

ἀμφιnéμομαι, (νέμω) mieszkać w koło, zamieszkać, *τι, circum colo*. (właśc. pasć naokoło).

ἀμφινόεω (νóεω) na obiedwie strony rozważać, być niezdedydowanym, chwiać się, wątpić, *ἐς τι*, o czém, l. co do. *Ambigo*.

ἀμφινομίω, w koło poruszać (?)

ἀμφιξέω, έσω, w koło oskrobać, oglądzić, ociosać; *circum polire*. Ztąd *ἀμφιξέος, ὄν*.

ἀμφιπότερος, οἱ, αἱ, rodzeństwo po dwóch ojcach a jednej matce: bracia, siostry przyrodne; *fratres uterini*.

ἀμφιπέδος, ον, w kolo lanami otoczony; *campis utrinque cinctus*.

ἀμφιπέλαραι, być około kogo, τινί, otaczać kogo.

ἀμφιπένομαι, być zatrudnionym czem, z acc.: starać się, mieć staranie o co; w ogóle: pielegnować, doglądać, *curare*; *ἄρα* ǎ. podarków dostarczyć, wystarczyć o nic. *In malam partem*: tknąć się, dotykać się, τὸν ὀβὸν ἀμφιπένοντο, tego psy się nie dotknęły. *Occupor, versor circa alqm. s. aliquid*.

ἀμφιπεριστεφω, otoczyć kogo wieniec, uwienczyć go w kolo: *χαρὶς ἀμφιπεριστεφεται ἐπέεσσιν*, wdziek oplata jego słowa.

ἀμφιπεριστροφάω i **ἀμφιπεριστρέφω**, w kolo obracać, na wszystkie strony obracać, kręcić, kierować, oprowadzać; *circumago*.

ἀμφιπεριθνήθω, w kolo, do szcztu zniszczyć.

ἀμφιπιάζω, w kolo zdusić, dlawić; *circumcirca premere v. constringere*.

ἀμφιπίπτω, aor. 2. ἀμφιπέσσω, τινά, padać na kogo, uściskać, πόσιν, rzucić się na co, położyć się w kolo czego, z acc. T. s. **ἀμφιπίπνω**, — **πίπνω**.

ἀμφιπλεκτός, ον, w kolo opleciony, zawikłany; oplatając, κλιμακας, aby przeciwnika w szermierstwie do upadku przywieść; *circumjectus*.

ἀμφιπλέκο, oplatać, owijać. Med. uściskać, z Acc. **ἀμφιπλήκτος**, ον, w kolo bity, sieczony, rażony, plukany. 2) czyn. — **ἀμφιπλήξ**.

ἀμφιπλήξ, ἦγος, (πλήξω), z obu stron rażać, ranić, rznąć, niszczyć; przyn. *ἄρα*, kłatawa z dwóch stron, ze strony ojca i matki rażać. *Ab utraque parte feriens*.

ἀμφιπρόσιος, (ἀμφιπόλος) być zatrudnionym około jakiej osoby lub rzeczy, starać się, pielegnować, βίον, ἄποους καὶ ἡμιόνους, usługiwać; służyć bóstwu, być kapłanem, τινί. 2) nprzech. przebywać w około czego, obcować z kim; *versari, curare aliquid, servire*.

ἀμφιπόλω, p. poprzedzające.

ἀμφιπόλις i **ἀμφιπόλις**, ὅ, ἦ, dwumiejski, dwupaństwowy, l. miasto otaczający, *ἀνάκτη*. 2) ἦ miasto położone między dwoma morzami l. rzekami; *ciuitas duobus maribus cincta*.

ἀμφιπόλος, ον, (πέλω) będący około czego, zatrudniony około czego, otaczający; ἦ ἀμφιπόλος, sługa, powiernik, t. c. *θεράπεινα*. Nieszego rzędu sługami były *δουαί*, *δοῦλαι*. *ἀμφιπόλοι* były sługami w domu i towarzyszyły pani. Później: kapłanka. *Fanula, ministra*. Pindar ma *ἀμφιπόλος*, ὅ, a nadto używa wyrazu tego przymiotnie; odwiedzany licznie. *Κόρησι ἀμφ.*, pośredniczka.

ἀμφιπρόνομαι, wystarać się o co, chodzić kolo czego, τι, albo z imiesłow. p. **ἀμφιπένομαι**. *Laboro circa, curo*.

ἀμφιποτάομαι, Depon. med. oblatywać; *circumvolare*.

ἀμφιπποι, οἱ, jeźdźcy, którzy w czasie jazdy z konia skakali na konia. *desultores*.

ἀμφιποσοξότης, ὅ, lekka jazda, która przymioty *ἀμφιππων* łączyła z przymiotami *luczników*. (Inni czytają *ἀμφιποσοξότης* lub *ἐπιποσοξότης*).

ἀμφιπρόσπος, ον, z przodu i w tyle oblicze mający; *bifrons*.

ἀμφιπτόλις, otaczający miasto.

ἀμφιπτοχή, ἦ, uścisk.

ἀμφιπόλος, ον, dwubramny; *biforis*.

ἀμφιπυρός, ον, otoczony ogniem, w kolo się palący, płonący. Przydomek Artemidy z powodu dwóch pochodni noszonych w rękach; *igne circumdatus*.

ἀμφιρρέπτης, ἐς i **ἀμφιρρόπος**, ον, przechylający się na obie strony; *utramque in partem inclinans*.

ἀμφιρρότος, ον, i **ἀμφιρρῶτος**, ον, w kolo oblatywać; *circumflans*.

ἀμφίς (ἀμφί) poet. przysl. 1) po wszystkich stronach, naokolo, ἀμφίς εἶναι, mieszkac naokolo, w okolicy; ǎ. εχειν, ogarniać, otaczać, mieć na okolo. 2) po obu stronach: ἀμφίς εχειν, rozdzielac, ἀμφίς ἀγῆναι, rozlamac się, ἀμφίς εἶναι, μένειν, rozdzielonym być, odległym być l. zostawać; τινῆν ἀμφίς ἄγοντες ἕκαστος, t. j. każdy dla siebie l. sobie, ἀμφίς φράζεσθαι, φρονεῖν, każdy sobie, t. j. rozmaitego być zdania l. uosobienienia. — Przyim. po przypadku się kładący. 1) z Genit. w kolo. ze wszch stron; daleko, w dali od, zewnątrz, na boku. 2) z Dat. n. p. ἄξων ἀμφίς, okolo osi. 3) z Acc. okolo; o, n. p. εἰρήσεται με ἀμφίς ἕκαστα, rozpyta się u mnie o wszystko. *Circa, utrinque, inter, separatim*.

ἀμφισβανία, ἦ, gatunek żmii, co naprzód i w tył polza. *amphisbaena*.

ἀμφισβασία, ἦ, p. ἀμφισβήτησις, T. s. ἀμφισβησία, ἦ.

ἀμφισβατέω, p. ἀμφισβητέω. **ἀμφισβατός** p. ἀμφισβητός.

ἀμφισβητέω, ἦσω, impf. ἦμφισβηται, w zdaniu się rozchodzić, różnego być zdania, spierać się, kłócić się, pieniać się, sprzeciwiać się, τινί, πρός τινα i περί, ὅτιερ τινος lub samo τινός, περί τ. l. samo t. j. zaprzeczać, podać w wątpliwość. Następnie téż Infin. lub ὄς, ὅτι. Być w sprzeczności. Tā ἀμφισβητούμενα, sporne punkta, t. c. ἀμφισβήτημα. *Dissentio, contradico, altercor*.

ἀμφισβήτημα, τό, spór, waśń, kłótnia, powątpiewanie. *Controversia, dubitatio*.

ἀμφισβητήσιμος, ον, sporny, wątpliwy, nierozstrzygnięty. *Controversus, dubius, incertus*.

ἀμφισβήτησις, ἦ, ἀμφισβήτημα, spór, wątpliwość. *contentio, dubitatio*.

ἀμφισβητητικός, ἦ, ὄν, sprzeczliwy, sprzeczny, kłótlivy; ἦ ἀμφισβητητικῆ, sztuka spierania się.

ἀμφισβήτητος, ον, zaprzeczony, sporny, T. s. ἀμφισβητός, ον.

ἀμφισβητικός, ἦ, ὄν = ἀμφισβητητικός.

ἀμφισκίος, ον, w kolo cieniem otoczony, ocieniony, *undique umbram habens*.

ἀμφιστέλλω, owinąć, zawiązać; otulić, stroić, τινί; ἔρστιδα ἀμφιστελλαμένην, ozdobiona szatą i t. d. *Colligare*.

ἀμφιστεφανώω, w kształt wienca się opleść, okolic. **ἀμφιστεφής**, ἐς, (στέφω) w kolo ustawiony, spleciony, uwienczony; *κρητήρ*, do brzegu napełniony; *coronatus*.

ἀμφιστήμι, stawić na okół. Med. stać na okół, otoczyć, ἄστω, oblegać. Aor. 2. i Imperf. Med. *Circumsto*.

ἀμφιστομος, ον, (στόμα) z podwójnym uściem lub otworem; tudzież o uchach naczyń, *λαβὰι κρατήρων*. — 2) dwusieczny, ostry, na wszystkie strony front mający (o szyku bojowym); 3) dwujęzyczny = *ἀμφιγλωσσος*. *Duobus orificiis patens, anceps; bilinguis*.

ἀμφιστρατάομαι, siłą zbrojnā obledeć, oblegać; *circumsidere hostilitet*.

ἀμφιστροφής, ἔς, tu i tam się wijący, powikłany, *circumvolvens*.

ἀμφιστρόγγυλος, ον, w koło obragły; *rotundus*.

ἀμφιστροφός, ον, łatwo się obracający; *versatilis*. οἶκος, sala sklepiona lub po dwóch stronach zaokrąglona.

ἀμφιταράσσω, w koło niepokoić.

ἀμφιταρβής, ἔς, zewsząd straszony.

ἀμφιτείνω, na okół wyciągnąć. **ἀμφιτανύω**.

ἀμφιτεχής, ἔς, otaczający mur; 2) obmurowany; *moenia circumdans*.

ἀμφιτιθήμι, położyć, posadzić na okolo, włożyć. στήθεσσι χιτώνια. 2) med. włożyć co sobie; ἕξφος, opasać się; *circumpono*.

ἀμφιτιτυβίζω, święgotać, piszczeć na okolo.

ἀμφιτορός, ον, dwusieczny; (w koło oberznjęty) *anceps; circumcisus*.

ἀμφιτορός, ον, i **ἀμφιτόρωτος, ον**, w koło zaokrągłony, kragło toczony; *bene tornatus*.

ἀμφιτρέμω, w koło drzeć; *valde tremere*

ἀμφιτρέχω, obiegać w koło, otaczać.

ἀμφιτρέης, ἦτος, i **ἀμφιτρέητος, ον**, po obu stronach przedziurawiony; *perforatus*. (τρέω).

ἀμφιτρέμων, (τρέμων) τινός, drzeć o kogo, być w strachu, *timēs, contremisco*.

ἀμφιτροχής, ἔς, w koło rozdarty; *valde attritus*.

ἀμφιφασίνω, (φάινω) otoczyć blaskiem, oprzemienić; *splendore cingere*.

ἀμφιφαής, ἔς, wszędzie widzialny; *conspicuis*.

ἀμφιφαλος, ον, po obu stronach. z przodu i z tyłu, mający osłone, zastawę, garb lub wypukłość z kruszczu, z obu stron wypukły; *in fronte et in cervice eminentiam habens*. P. τετραφάλῃρος.

ἀμφιφανής, ἔς, widoczny zewsząd; znany powszechnie; *conspicuis*.

ἀμφιφλόξ, ογος, dwucznaśnik blasku i wątpliwego; *ancipitūs flammae ac dubiae*.

ἀμφιφοβέομαι, 3 pl. aor. pass. ἀμπεφοβήθην zam.—ἦθησαν, uciekać w okolo z trwogi. Il. 16, 290. Inni czytają μιν ἀμψι φόβηθην.

ἀμφιφορέως, εως, ioin. — ἦτος, ὅ, wielki kruż o dwóch uchach, dzban, urna. *Cadus, amphora, duabus ansis praedita*.

ἀμφιφράζομαι, rozważyć dobrze, baczyć; *dispicio*.

ἀμφιχαίνω i **ἀμφιχάσκω**, aor. 2. ἀμφέχανον, rozdzielawona paszczą zagrażać lub pochłaniać; *inhare*.

ἀμφιχαίτος, ον, w koło zarosły włosami lub liśćmi; zagajony; *bene comatus*.

ἀμφιχαιλοκόμαρος, ον, w koło szpizem ozdobiony; *aere ornatus*.

ἀμφιχέω aor. 1. act. ἀμφέχεα. Med. sync. ἀμφέχουην, pass. ἀμφεχούθην. oblać; *circumfundere*;

polać, rozłożyć, *δέσματα ἔρπειν*. 2) Pass. z synkop. Aor. Med. rozlać się, rozchodzić się, *τινά*, w okolo kogo; bez przypadku lub z acc. *usciskac*, ἀμφιχούεις πατέρα. *Circumfundere*.

ἀμφιχροσος, ον, w koło pozłacany.

ἀμφιχρτος, ον, (χέω) w koło obłany, usypany, nasypany, napiętrzony; *circumaggeratus*.

ἀμφιχλωος, ον, po obu stronach chromy.

ἀμφοδιον, τό, uliczka, zaułek; *parvus vicus*.

ἀμφοδός, ἦ, ulica, droga, (naokolo domów). 2) = λάρα, dzielnica miasta; *platea, vicus*. T. s. ἀμφοδον, τό.

ἀμφορεΐδιον, τό, zdrobn. do ἀμφορέδς. T. s. ἀμφοριΐδιον, τό, i ἀμφοριΐσος, ὅ.

ἀμφορέδς, εως, ὅ, naczynie z uchemi po obu stro-

nach, do wina i wody. 2) pewna miara na płynne rzeczy; *amphora*. 3) nosidło, mary; *lectica, feretrum*.

ἀμφοτεράκις, obojako.

ἀμφοτερίζω, z d wu stron otaczać, zamykać; *utrinque cingere v. claudere*.

ἀμφοτερογλωσσος, ον, dwujęzyczny; za i przeciw jakiej rzeczy mówiący; *in utraque parte disputans*.

ἀμφοτέρος, ἑρα, *ερον*, (ἄμφο) obustronny, ale i oba, gdy o dwóch mowa; zwykle w. l. mng. **ἀμφοτέρῃ** l. κατ' ἀμφοτέρα, po obu stronach, (na morzu i na lądzie), z dwóch przyczyn; ἀπ' ἀμφοτέρων, z obu stron, ἐπ' ἀμφοτέρα, na obiedwie strony. Neutr. sing. jest przysłówkiem często, jedno i drugie, (następuj. τς—τε—τε—καί i t. d.

Uterque, utraque parte, in utraque parte.

ἀμφοτέρωθεν, z obu stron; *utrinque*; często z Gen. **ἀμφοτέρωθι**, przysl. po obu stronach; *in utraque parte*.

ἀμφοτέρως, przysl. obojako, oboim sposobem; *utroque modo*.

ἀμφοτέρωσε, przysl. na obie strony; *utroque; in utraque parte*.

ἀμφουδής, przysl. od ziemi, z ziemi; *a solo*. (οὐδας).

ἄμφο, ἀμφοίν, oba, obydwaj razem, kiedy ἐκάτερος obydwaj, ale każdy z osobna; *ἐξ ἀμφοίν* zam. ἐξ ἀλλήλων, od obu stron. Nie tylko o dwóch osobach, ale i dwóch ludach, wojskach i t. d. się mówiło. Często ma słowo po sobie w. l. mng. zamiast w. l. podwójnej; *ambo*.

ἀμφοβόλος, ὄ, rodzaj pocisku, może z dwoma grotami; *missile*.

ἀμφοδών, οντος, ὄ, na górze i na dole zęby mający.

ἀμφοήης, ες, (οἶς) o dwóch uchach; *utrinque ansatus*.

ἀμφοτίς, ἶδος, ἦ, wełniany nakrycie na uszy.

ἀμφοτός, ον, (οἶς) o dwóch uchach; *utrinque ansis praeditus*.

ἀμφορητός, ον, i **ἀμφορος, ον**, nieganiony, nie-naganany; *qui vituperari nequit*.

ἀμῶς, i ἀμῶς, att. przysl. od nieużywanej ἀμῶς= τίς, ἀμῶς γε πάς w jakikolwiek sposób (ἀμῶς γε πάς), *una aliqua ratione*.

ἄν, przysłówek, który w polskim niezawsze oddać można osobnym wyrazem. Odnosi się zwykle do warunku albo wyraźnie wypowiedzianego lub ze związku wynikającego, i oznacza przeto prawdopodobną rzeczywistość. Oznacza 1) przy Indicat. a) Imp. Aor. i Plusqpf. że coś nie stało się, coby pod pewnymi okolicznościami było mogło się stać. Oddajemy partykułę w takim razie przez tryb łączący; ὡς σὺ καταφύθῃσαι σὺν ἕκιστῳ ὤφελῃς, σὺν ἄν τύσας θεοπροπέων ἀγορεύεις, nie prawilbys i t. d. Często oznacza przy tych samych czasach powtórzenie czynności jakiej, o ile to powtórzenie od warunków przez *ἄν* właśnie oznaczonych zawisłem sobie wyobrażamy; ἦ δὲ γυνή φοιτεῖουσα ἐπὶ τὰς θύρας—κλαίεσκε ἄν. Oddajemy przez formę częstotliwą słowa lub przez „zwyknąć.“ Przy Praes. i Perf. Indic. *ἄν* stać nie może. Przy Futur. Indic. lagodzi *ἄν* stanowczość wyrażenia. Oddać możnaby *ἄν* przez „może.“ — 2) Przy Optat. *ἄν* wyraża zdanie podmiotu zawisłe od jakiego warunku, a zatem jest wyrazem niestanowczych twierdzeń. Zwykle nie odda się w polskiem przez wyraz osobny, choć można tu i owdzie wyrazić *ἄν* przez „pewnie.“ 3) Przy Conj. *ἄν* stoi zbyt często, gdyż muięj-więcej to samo wyraża, co sam Conj. „snadź, pono“ *τάχ*

ἀν θυμὸν ὀλέσσει, snac lub pono niebawem życiem on przyplaci. P. Gramatyki greckie co do drobniejszych szczegółów. Często ἀν powtarza się zbytecznie. *Forte.*

ἀν za εἶν, κἄν zam. καὶ εἶν.

ἀν, 1) ep. skrócenie z ἀνά przed ν i τ. 2) poet. skrócenie za ἀνα t. j. ἀνεστή.

ἀνά skrócone ἀν, a) Przysłów. potem, przytem; często jest pozornym tylko przysłówkiem, gdy stoi *in mesai* i należy do słowa. b) Przym. *na*, pod, przeciwieństwo do κατά, 1) z Genit. ἀνά νόησιν βραβεῖν, wnijsie na okret. 2) Dat. *na*, ponad, ἀνά ὠμόν, na barkach; ἀνά ἀλλήλοισιν ἔχονται, po nad sobą wisza. 3) z Acc. pod górę, pod, *na*, po, przez, wzdluż, n. p. ἀνά τὸν ποταμόν, pod rzecze; ἀνά ὄψια, przez dom, po domie; ἀνά ἄστρ, przez miasto, po mieście; ἀνά στόμα ἔχειν, mieć w ustach. Przenośnie: ἀνά τοὺς πρώτους ἔσαν, byli pomiędzy pierwszymi; οἱ ἀνά τὸ πᾶδιον ἄνθρωποι, ludzie równiny; ἀνά θυμὸν φρονεῖν, w duszy rozważać; ἀνά λόγῳν, w stosunku, słownie; ἀνά κράτος, według sil i możności. b) o czasie, ἀνά νόκτα, przez noc; ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, codzienne. c) przy liczbach, aż do, po, n. p. ἀνά πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας, po pięć (właśc. aż do pięciu) parasangów dziennie. *Sursum, per, ad.*

ἀνα 1) za imperat. ἀνάστηθι, powstań, nuże! dalej! surge. 2) Vocat. od rzecz. ἀνάξ, za ὦ ἀνα i należący za ὦ ἀνασσα.

ἀναβάθην, przysł. idąc pod górę, na wyżynie, z podniesieniem a rozkraczeniem nogami; *pedibus in altum elatis et extensis.*

ἀναβαδόν, podchodząc pod górę, wchodząc.

ἀναβαθμός, ὄ, wchód, szczybel.

ἀναβαθμῶν τρόπον, wschodowato, w odstępach; *scala, ascensus.*

ἀναβάθρα, ἦ, drabina, zwłaszcza, okrętowa.

ἀνάβαθρον, τό, wchód, szczybel.

ἀναβαῖνω, dor. i ep. ἀμβαῖνω. pf. ἀναβέβηκα, aor. 2. ἀνέβην, I. przech. a) wchodzić, podchodzić, z acc. ἀνά, eis, ἐπὶ τι i ἐπὶ τινος, κατά τι lub z ἄνω, rzadko z Dat. νεκροῖς, chodząc po trupach; ἀνά νόησιν lub bez tego samo ἀναβαῖναι, wsiąść na okręt; wysiąść na ląd, wyjść, ἔς, ἐπὶ, πρὸς τι, τινά. — od brzegu wypłynąć na morze, odpłynąć, ἔς Τροίην. dosiąść konia, ἐπὶ τὸν ἵππον, i bez tego a biernie: być jeżdżonym. ἐπὶ τὸ βῆμα, wystąpić na mównicę, i wystąpić jako mówca; ἄ, eis τὸ πλῆθος, przed ludem wystąpić; o aktorze, ἐπὶ τὸν ἀκριβαντα, wystąpić na scenę; o świadku, τινί, wystąpić, jawić się komu jako świadek; eis Ἄρειον πάγον, wstąpić, wejść w skład Areopagu. b) o wojsku, wyruszyć dalej, postąpić naprzód; o zwierzętach, τινά, dopuścić, przypuścić, upłodzić; o rzecze: wczbrać, ἐπὶ ἑκατάδεκα πῆγας, o budynku: wznosić się; o rzadach: przejść na kogo, ἔς τινα. o wypadkach: wpaść, wziąć koniec, obrót; o wieści: roznieść się, ἀναβαίνει ἄνθρωπος. — II. czynnie, Aor. I. act. ἀνέβησα, prowadzić na górę, wsadzić, na okręt, na konia i t. d. ἐπὶ καμηλοῦς τινά. Aor. med. wó ἀναβησάμενοι, wsadziliśmy nas. *Ascendo, conscendo, transeo, progredior, prodeo, redeo, eo, ascendere jubeo.*

ἀναβακχεῖω, przech. natelnać, wprawić w szaleństwo. 2) przech. wybuchać w radość, unieść się szaleń, szaleć, rozluźnić się, weselo wykrzykiwać, pochutnywać sobie. *hacchor, debacchor.* T. s. ἀναβακχίω.

ἀναβάλλω, dor. i ep. ἀμβάλλω. I. czynn. 1) nasy-

pać, γῆν, τινά ἐπὶ τὸν ἵππον, wsadzić kogo na konia. 2) powstrzymać, odroczyć, zwlec; ἀέθλον βιάς, powstrzymali was od. II. med. 1) brać na siebie, okryć się, z rzec. ἰμάτιον, odzienie, i bez tego; podjąć, μάχην. 2) wnieść się, wszcząć się, począć, z inf. 3) powstrzymać, odwlec, τὰ γράμματα, przyjęcie pieniędzy, n. p. eis τρίτην ἡμέραν, lub z Inf. τὸ ποιεῖν. Pass. ἀνεβλήθη, odroczone. *Egero, rejicio, injicio, suscipio; differo, procrastino.*

ἀναβαπτίζω, powtórnie zaurzyć; *baptisumum iterare, rebaptizare.*

ἀνάβασις, poet. ἀμβασις, *εως, ἦ*, wstąpienie, τινός, eis, ἐπὶ τι, do nieba, na koń, wsiadanie, wchodzenie; ἀμβασίς πολιτικά, wszyscy jezdni: szczeg. pochód, marsz w głąb kraju; mianow. pochód czyli wyprawa młodego Cyrusa przeciw bratu Artakserksesowi. 2) miejsce wchodzenia, podchodzenia, podejście, wschody, drabina. Postęp. *Ascensus, expeditio.*

ἀναβαστάζω, podnieść, wyprostować; naladować, dzwigać; *sublatum in altum portare.*

ἀναβατήριον, τό, sc. ἑρῶν, ofiara celem przejeżdżania sobie szczyfeli podroży.

ἀναβάτης, *ος, ὄ*. Ségm. ἀμβάτης, dosiadający konia, jeździec, woźnica, rządcą, n. p. słonja. *Qui ascendit, eques, ductor.* 2) jeżdżący; ogier.

ἀναβατικός, ἦ, ὄν, do wsiadania, jeżdżenia zdania; prędko dosiadający; *qui celeriter et scite equum conscendit.*

ἀναβατός, ὄν, poet. ἀμβατός, dostępny; *qui facile conscendi potest.*

ἀναβέβρυχε, ep. Perf. sing. wytryska do góry, (o krynicznej wodzie); *ebullit, scaturit, subsilit.*

ἀναβιβάζω, I. Czynn. 1) doprowadzić na jaką górę, na stós i t. p. ἐπὶ, κατά τι, wsadzić na okręt, ἐπὶ τὰς ναῦς, na koń, ἐπὶ ἵππον i bez tego. 2) podnieść (o toach), nastroić do zgody, a zatem i spunić. II. med. 1) kazać wnijsie do swego pojazdu; podsadzić na wóz; (w sądzie) sprowadzić z sobą przed kratki, mian. zniewolić przeciwnika do zjawienia się w sądzie, aby pytanie mu zadać. 2) podnieść, eis τιμῆν. 3) = P. Czynnie. *Conscendere s. prode jubeo, impono, produco, subduco, proveho.*

ἀναβιώω, aor. act. ἀναβίωνα i med. ἀναβιώσασθαι, 1) przech. znoum odżyć, niekiedy πάλιν ma przy sobie. 2) czynn. ożywić, wskrzesić do życia. *Revivisco, in vitam revoco.* Zład. ἀναβίσις, ἦ, budzenie się do życia.

ἀναβίωσκομαι, p. ἀναβιώω.

ἀναβλαστῶ, fut. — βλαστῶσα, aor. — ἐβλαστον, znoum rozkwitnąć, na nowo powstać, wszczać się, ἔκ τινος, wrócić; *rursus floreo, renascor.* Zład. ἀναβλαστῆρις, ἦ, i ἀναβλαστήμα, τό.

ἀναβλέπω, spojrzeć pod górę, a) bez Obj. podnieść oczy. b) eis, πρὸς τινα lub samo τινί, patrzeć na kogo lub na co: πρὸς τὸ πᾶν. *Dispicio, suspicio, respicio.* Zład. ἀνάβλεμμα, τό, i ἀνάβλεψις, ἦ, oglądanie się, podniesienie oczu.

ἀναβλήθην, p. ἀμβλήθη.

ἀναβληθόν, przysł. zarzucony na wzór płaszczka.

ἀνάβλησις, *εως, ἦ*, odwloka, zwłoka, odroczenie; *dilatatio, procrastinatio.*

ἀναβλόξω, ὄσω, wytryskać, kipieć, wykipieć, wrzeć; *scaturio, scateo, ebullio, redundo;* Czynn. wyrzucić, Zład. ἀνάβλοσις, ἦ.

ἀναβόω, ion. ἀμβόω, ἦσω, aor. I. ion. ἀνέβωσα zam. ἀνεβόησα. 1) wykrzykiwać z radości, zdziwienia, w głos, głośno krzyczeć, zawrzasnąć; μέγα, rozgłośnie; o kogucie zapiąć z Acc. głośno coś wu-

lać l. powiedzieć, *επιφορὰν*, w glos oplakiwać; z inf. wzywać głośno do czego; *exclamare, vociferari*. Ztąd *ἀναβόησις*, *ή*.
ἀναβολάδην, p. *ἀμβολάδην*.
ἀναβολάς, p. *ἀμβολάς*.
ἀναβολεύς, εὖος, ὄ, koniuszy, stajenny, trzymający strzemie, *strator*.

ἀναβολή, ή, (*ἀναβύλλω*) nasyp ziemi, wał. 2) to, co kto zarzuca na siebie, płaszcz, suknia. 3) odwołka, przewłoka, odwołczenie; *ἀμβολήν ποιῆν, ποιῆσθαι τιος*, sprawić zwłokę; *ἐς ἀναβολήν ποιῆσθαι, πρόσσειν τι*, puszczać co w daleki odkład, zwlekać. 4) przegrywka, wstęp. 5) appellacya. *Agger, amiculum, mora*.

ἀναβορβορεύω, mruzczyć, kruczczyć, warczczyć.
ἀναβράζω, zagotować, warzyć. 2) nprz. zakiepieć, wrzcić. *ἀν. ἀνέβρασις, ή*. T. s. **ἀναβράσσω**, chrzesczyć, z trzaskiem otworzyć się, zawarozec. *Resonuit*.

ἀναβρόχω, opt. aor. 1. *ἀναβρόξετε* i aor. 2. pass. part. *ἀναβροχέν*, znów polknąć, pochłonać; *ἕδωρ ἀναβροχέν*, napowrót staczająca się woda; *absorbeo; aqua regluta*.

ἀναβροιάζω, zawrzasać.

ἀναβροχάουρα, zaryzczyć, wybuchnąć w lament; *ejulare*.

ἀνάγαον, τό, sala jadalna.

ἀναγέλλω, własc. donieść napowrót, donosić, oznajmić, ogłosić, zrobić doniesienie, *τινί τι* lub *περὶ τινος*, tudzież z imiesłow. *ἀπῆγγελλαν τεθνεῶντα*. *Renuntio, refero*. Ztąd *ἀναγγελία, ή*, a *ἀνάγγελος, ον*, bez wieści.

ἀναγέλω, rozumiać się, wszczać śmiech; *ridere*.
ἀναγεννάω, znów spłodzić; med. *ἀναγεννάσθαι*, znów urodzić się; *regenero*.

ἀναγεῖω (znów) dać skosztować, (powtórnie) dać posmakować; *gustandum praebere*.

ἀναγινώσκω i **ἀναγινώσκω**, fut. — *γινώσκωμαι*, — pass. *γινωσθῆσομαι*, aor. 2. — *έγνω*. 1) dokładnie poznać, dostrzedz, poznać, uznać. 2) czytać, odczytywać, *τι*, l. *τινός*, czyją pracę. *ἐκ τινος* z czego, *τινί*, komu. Często bez przypadku i z nieoznaczonym Subjektem. 3) w Aor. 1. *ἀνέγνωσα*, ión. namówić, nastroić, spowodować, *τινά* z nastp. inf. i *ῶς*. *Agnosco, lego, induco*.

ἀναγκάζω, zmusić, zniewolić, naciskać, wymusić, wymagać, wymódz, znęcić, spowodować, namówić; za konieczne uznać, jako konieczne wykażać, twierdzić, *τινά*, z Inf. lub acc. c. Inf. *τινά* *τι*, kogo do czego i *ἐς τι* i samo *τι*, coś wymódz. — *ἀναγκάζων*, przymuseni; *δεινοῖς ἡναγκάσθη*, nieszczęśliwe położenie moje do tego mnie zmusiło; *ἐς τοῦτο ἡναγκάσμεθα*, ὥστε, okoliczności do tego nas popchnęły; *ζε*; *ἀναγκ. τὰ ἀφροδίσια*, wymusić na brew naturze. 2) męczyć, katować, znęcać się nad kim, *δεινοῖς*, *ῶγο*, *veco*.

ἀναγκαία i **ἀναγκαιή, ή**, własc. r. ż. do *ἀναγκαιός*, p. *ἀνάγκη*.

ἀναγκαιός, α, ον, (i 2 zakończ.) 1) o rzeczach, zmuszający, zniewalający, konieczny, nieuchronny, nieodzowny, niezbędny, koniecznością wyciśnięty l. wymuszony; *επιφορὰν*, nagłać sprawę; *μῦθος*, słowo znaczące, dobitne; *ἡμαρ*, dzień niewoli; *τύχη*, los, dola niewoli (Soph. Aj. 483), zrosza, wyrok, gwałtowna śmierć, w przeciwieństwie do naturalnej śmierci, (Soph. El. 48.). W ogóle, niezbędnie potrzebne. Często z inf. nietylko po *ἀναγκαιόν* (*ἐστί*), ale i w zdaniach, gdzie przymiotnik

ten osobistój podlega konstrukcyi, n. p. *εἶσιν ἐναίτων προκρίσεων ἀναγκαιαί δια μακρῶν τοδς λόγους ποιῆσθαι*, niektóre odpowiedzi trzeba udzielać koniecznie w długich mowach. Rzecz. *τὸ ἀναγκαιόν*, konieczność, mus, przymyka; *τὰ ἀναγκαια, i τὰ ἀναγκαιότατα*, najdlówniejsze potrzeby życia, to co ze względu praktycznych jest niezbędnem (Thuc. 1, 84.), najdlówniejsze sprawy. 2) o osobach, konieczni, przez naturę nadani przyjaciele, krewni; *πολεμισταί*, wojownicy potrzebni zagnęni do tego; *δμῶς*, niewolnicy niby przykuci do ziemi, kiedy *θῆτες*, wolni najemnicy. *Necessarius, cogens, coactus, fatalis, necessitudine conjunctus, ajunctate conjunctus*. Przym. *ἀναγκαιός*, koniecznie, z konieczności, *ἀν. ἐχει τινί* z inf. konieczna dla kogo jest rzecz, lub z Acc. c. Inf. konieczna jest rzecz, aby. *Necessario, necesse est*.

ἀναγκαιότης, ή, pokrewieństwo.

ἀναγκαστικός, ή, ὄν, zmuszający.

ἀναγκαστός, ή, ὄν, adj. Verb. do *ἀναγκάζω*, zmuszony; *coactus*.

ἀνάγκη, i ión. ἀναγκαίη, ή, mus, konieczność, przymus, a) fizyczny i moralny, prawo natury, i w l. mng prawa natury, z których się wylamywać nie wolno; *ζτὰν*, pokrewieństwo, wewnętrzny pógód, przeznaczenie, los. b) zewnętrzny przymus skutkiem okoliczności, nieuchronności, wiedzy; środek gwałtowny, sposób przymusu, tortury; ucisk, niedola, *κακότητος ἀνάγκη*, w ogóle; trudności, przykrości, brak środków, *τίς ὁ ἀνάγκη τῆδε προτρέπει*, któż cię popycha do tej niedoli; *ἐς ἀνάγκη ἀφίγθαι*, być w konieczności; *διὰ ἀνάγκης εἶναι*, podlegać przymusowi; *ἐν ἀνάγκης στρατεῦσθαι*, mieć obowiązek wyruszenia w pole; *ἀνάγκη πάσα*, πολλή *ἀνάγκη* z *ἐστί* często domyślnem; jest rzeczą konieczną, wcale naturalną, wyrokiem jest los, z nast. Acc. c. Inf.; i *ἀνάγκη, ἀναγκαίη, ἀναγκαιή*, przymusowym sposobem, koniecznie i gwałtem, tudzież *δπ'*, *ἐξ*, *μετ'*, *δι'* *ἀνάγκης*, z musu, bólu, z potrzeby; *μη̄ ξυν ἀνάγκη*, bez potrzeby; i *κατ' ἀνάγκη*, z przymusu. *Necessitas, vis juti, vis aeternae*.

ἀναγκοφαγία, ή, przymuszone jedzenie, dieta. 2) pożywienie szermierskie; *victus athleticus*.

ἀναγκλοτή, ή, plaskorzeźba; *sculptura; caelatura*.

ἀναγκλόω, plaskorzeźby robić, rzezać. *sculpo, caelo*.

ἀναγκάμπω, φω, odginać, *δεσμὸν*, rozwiązać pęta; *αὐχμη ἀναγκάμπη*, grot zagiał się, skrzywił się. *Incurvo*.

ἀναγνος, ον, (*ἀγνός*) nieczysty, nieschłodny; znazany winą; *impurus, scelere contaminatus*. Ztąd *ἀναγνεία, ή*.

ἀναγνωρίζω, poznać. Ztąd

ἀναγνωρίσις, ή, poznanie.

ἀναγνωρίσμι, τό, znak, cecha. w l. mn. strój dziecięcy l. zabawki, po których poznać wysadzone i odszukane dzieci; *crepundia*.

ἀναγνωρισμός, ὄ, poznanie, uznanie; *agnitio*.

ἀναγνωσείω, chcieć czytać, mieć zamiar czytania; *lecturio*.

ἀνάγνωσις, ή, (*ἀναγινώσκω*) poznanie, uznanie.

2) czytanie; 3) namawianie; *agnitio, lectio, persuasio*.

ἀνάγνωσμα, τό, czytanie; to co odczytuje się, = *ἔκδομα, ἀπόμα*.

ἀναγνωστής, ον, ὄ, czytelnik; *anagnostes*. Ztąd *ἀναγνωστικός, ή, ὄν*, zdający do czytania; *ad legendum aptus*.

ἀνάγνωστος, ον, czytelny, czytany. (Eustath. nieczytelny.)

ἀναγόρευσις, ἡ, a) obwieszczenie w głos publiczne, τοῦ στεφάνου, dla i t. d. 2) publiczny wybór na co. *praedicatio, proclamatio, renuntiatio*.

ἀναγορεύω, (ἀγορεύω) głośno wywoływać, obwołać, κῆρὸν ἀγορεύετο, obwołany został zwycięzca; zwłaszcza: βασιλεὺς, być ogłoszonym królem: W ogóle, publicznie czym się uznać; τὰς φυλάς, oddziały ludu wezwać do głosowania. *Publice pronuntio, proclamo; per praeconeo declaro*.

ἀνάγραμμα, τό, przestawienie liter, że przez to inny wyraz się składa; *transpositio litterarum*. Ztąd ἀναγραμματιζῶ, ἀναγραμματισμός, ó.

ἀνάγραφαιος, ον, napisany; *inscriptus*.

ἀναγραφεύς, ἑὼς, ὁ, pisarz; pisarz rządowy; *scriba publicus*.

ἀναγραφή, ἡ, spisanie, odpisanie; akta publiczne; ἡ περὶ τοῦς βίους, napisanie biografii; *perscriptio, acta publica, commentarii*.

ἀναγράφω, publiczne spisać, do akt publicznych zapisać, τί lub τινά ἐν στήλῃ λιθίνῃ, ἐς τὸν τρίποδον, ale i przez wyrzutnia στήλας, εὐσεβείαν, dosłownie: spisać l. zapisać posągi, pobożność, zam. na posagach zapisać, na zachowanie pobożności przy spisaniu (prawa) zwać; τέτταρα ἔτη ἀνέγραψαν, cztery lata spędził na spisaniu praw; potem w ogóle: publicznie, z polecenia rządu krajowego spisać, τί. o pisarzu: podać w piśmie. Bierna forma w przenośnym znaczeniu: być zapisanym jako n. p. παρά τινι εὐσεβέτης i t. d. *conscribo, consigno, perscribo, in acta refero; statuum inscribere*. wymalować, opisać; *colores addere imaginibus, delineatio*. Ludzie, określił (o konstrukc. matemat.)

ἀναγρία, ἡ, czas, w którym zabroniono polować; *tempus, quo non licet venari*.

ἀναγρόζω, ἔω, reachać, mruczeć, gębę otworzyć; οὐδὲ ἀναγρόζειν, ani mruknąć, ani pisać.

ἀνάγω, aor. 2. ἀνήγαγον. 1) Act. a) wprowadzić pod górę, zaprowadzić, o osobach: εἰς τὴν βουλήν, do areopagu zaprowadzić, pociągnąć; podobnie τινά εἰς Ἄθηνas, o zmarłych, z podziemia, z grobu ich wyprowadzić na świat; głównie jednak, od brzegu kogo w głąb kraju lub na morze otwarte i przez nie do jakiego miejsca prowadzić, przeprowadzić, przewieźć; o rzeczach: νῆας πρός τι, wypłynąć gdzie, i bez νῆας, o budowlach, wnieść; τὸ κάρπ, podnieść (o budzącym się), αἶμα, wyrzucić, wypłynąć; τὰνδρώπεια, wynosić, wielbić; εἰς κεφαλαίον τι, do pewnej summy co podnieść: τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους, wyprowadzać początek rodu; καίνα τινα, wnieść, zaintonować, b) sprowadzić na powrót, τινά, zwłaszcza: wojsko z bitwy; i bez Obj. cofnąć się z wojskiem; i to ἐπὶ πόδα, mając twarz zwróconą na nieprzyjaciela. c) w ogóle kogo gdzie zaprowadzić, εἰς τὴν πόλιν, ἐς μέσον, na środek pokoju lub domu, o rzeczach: składać, zanosić, θυσίας, ofiary składać; εὐρετὴν uroczystość obchodzić, τινα, na cześć bóstwa; χόρους, tańce chórowe wykonać; εἰς μῆνιν ἀνάγειν τι, coś spędzić na gniew; λόγους εἰς γνάμνας καὶ περιόδους, słowa zestawiać w zdania i okresy. 2) Pass. i med. a) jako czysto bierna słowo, być zaniesionym pod górę l. na górę, πρός, ἐπὶ, παρά τινα. b) z ναῦσιν lub bez tego, wypłynąć; ὀρρος; κατάγεισθαι, i to ἔνα, ἀπὸ τινος, z miejsca, ἐπὶ τι i ἐπὶ τινος, do miejsca. c) przén. obracać się, zwrócić się, εἰς τοὺς παρόντας, ὡς λέξων, aby mówić; zabierać się do czego, ὡς ἔρων,

do mówienia. *Sursum duco, tollo, in altum provehor, incipio etc.*

ἀναγωγή, ἡ, podnoszenie, wyniesienie, nawet ducha do abstrakcyjnej spekulacji. 2) wypłynięcie, wyjazd, ἔς τι, do jakiego miejsca. 3) wychowanie dzieci. 4) odesłanie do właściwej władzy; regres, proces regresyjny, *redhibitio*.

ἀναγωγή, τά, — ἀναβατήριον.

ἀναγωγή, ἡ, brak wychowania; *defectus disciplinae, mala educatio*.

ἀναγωγος, ον, (ἀγωγή) bez wychowania, niekształcony; nie dresowany, nie wdroniony, nie ujeżdżony, (o zwierzętach); niesforny, nieokrócony; *non institutus, petulans*.

ἀναγώνιστος, ον, nie puszczający się w zapasy, bezzapasny; nie czynny, nie zdatny do walki. *qui non certat v. certamen non experitur*.

ἀναδάξομαι, na nowo podzielić, w ogóle: dzielić, podzielić; *iterum dividio; partio, diribuo*.

ἀναδαίω, t. c. ἀναδάξομαι. Ztąd ἀναδάπτος, ον, znów podzielić; naprzómo podjęty, nieważny; ἀν. γίνεσθαι ὄγκον, rozęść się.

ἀναδασιμός, ὁ, podział powrotny, podział, działy; *distributio*.

ἀναδείκνυμι, aor. 1. ἰοῦν. ἀνέδειξα, pokazać podniosły w górę, wykazać, okazać; πόλας, otworzyć; postawić w świetle, wysławić, objawić, wielbić, δμας ἐν ἀνθρώποις, εἰκόνας αὐτῶν, poświęcić im posągi; ἐσῶτον βπατων, wystąpić jako konsul. *Eldo, pat facio, dedico*.

ἀναδείξω, ἡ, okazać, wykazać; ogłoszenie, mianowanie; obieranie, przeznaczenie, *renuntiatio*.

ἀναδέξομαι p. ἀναδέξομαι.

ἀναδέξομαι, ον, bez rodzeństwa; *fratrem s. sororem non habens*.

ἀναδενδρόν, ἄδος, ἡ, winorośl na drzewach pielegnowana.

ἀναδέομαι, aor. 2. ἀνέδρακον, spojrzeć do góry, wejrzeć: ὄφθαλμοισιν, oczy otworzyć znowu. *suspicio, visum recipio*.

ἀναδέρω, obdrzeć, skorupę z góry obdrzeć. (bliźnię); *refricare ulnus*. 2) pobudzić na nowo, odświeżyć; odkryć.

ἀναδέρμη, ἡ, przepaska, wstążka na głowę, do włosów, ineczję, *μίτρα. Redimiculum*. T. s.

ἀναδέσμιος, ὁ, ale **ἀνάδεσις, ἡ**, podwieszanie; przywiązywanie, Ztąd ἀνάδετος, ον, przywiązany; podwieszający.

ἀναδύω, zwilżyć, wrazić.

ἀναδέχομαι, iοῦν. ἀναδέχομαι, ep. aor. sync. ἀνέδεγμην, podjąć się, podejmować, znieść, przyjąć, szepnąć, znieść go; -- 2) wziąć na się, obiecać, dać rekompensę, ręczyć, τινὶ z nastp. inf. fut. τὴν πίστιν, i ἄσπρ τινος, πρός τινα. 3) wziąć do siebie, przejąć, przyjąć, παρά τινος. *Suscipio, recipio, excipio*.

ἀναδέω, 1 Act. a) przy—owiazać, uwiecznić, τινά τινι, i bez Dat. Bierna konstr. χρῶσθ ἀναδεδμενός τοὺς πλοκάμους. b) przén. ἔς τι, do czego przywiązać, przycepić, n. p. ród swój do bóstwa. Med. a) podwijać sobie coś, κρωβῶλον τῶν τραχῶν, warkocz, czuprynę nad czołem podwijać. b) przywiązać (do okrętów), wziąć na liny c) ἀναδέσθαι δόξαν, κλέος, αἰσχος, cześć lub wstyd sobie zjednać. *Redimire, releigare*.

ἀνάδημα, τό, poet. ἀνδημα=ἀναδέσμη. nadto spłot włosów, warkocz. T. s. ἀνάδημα, τό.

ἀναδιδάσκω, ἔω, 1) na nowo pouczyć, przekonać

kogo inaczej; 2) dokładnie pouczyć. 3) na nowo przedstawić, δρᾶμα. Tudzież, wytłumaczyć, objaśnić, λόγια. dedoceo, meliora edoceo.

ἀνάδοσις, 1) czynn. a) podać do góry, posadzić, wydać, τῆ. b) podać, τινί τῆ, rozdzielić między: τῷ δήμῳ ψήφον t. j. kazać ludowi głosować. 2) nprz. wytryskać, wybuchać, wyrastać, wzejść; *edo, orior*.

ἀνάδικος, *ov*, na nowo przez sąd wytoczony (proces), raz już sądzony lecz po unieważnieniu wyroku znów sądzony mający.

ἀναδιπλώω, podwoić; *duplico*.

ἀνάδοσις, ἡ, podawanie do góry, wydawanie, wytryskanie; popęd wewnętrzny; *productio, eruptio; studium nativum*.

ἀνάδοτος, *ov*, oddany, mający się oddać, przywrócić. *redditus, restitutus*.

ἀναδοχή, ἡ, przyjęcie, podjęcie, znoszenie, πονῶν, wczas, wtychnienie, *susceptio, sponsio, receptio*.

ἀνάδοχος, *ὄ*, podejmujący się, oblicujący, ręczający, ręczył; *sponsor, fidejussor*.

ἀναδρομή, ἡ, (ἀνατρέχω) pedbieganie, wstępwanie, wzrost; poprawa.

ἀνάδοσις, ἡ, wynurzenie się. 2) ustępowanie, cofanie się; unikanie, ucieczka; wybieg; przeniewierzenie się; *emersio, perfugium, fuga, retrocessio*.

ἀνάδοσις, *med. ἀναδδομαι*, dor. i ep. ἀνδδομαι, z aor. 2. ἀνέδον. *med. ἀνέδδοστο*. 1) wynurzyć się z głębi, z Gen. ἁλός, i z acc. κύμα θαλάσσης. Bez przyp. wschodzić (o słońcu); Ἀφροδίτη ἀναδουμένη, wynurzająca się z morza. 2) cofnąć się, uciec się, ukryć się, ἐξ ὄμιλον, i z acc. ἀνδεται πόλεμον, unika bitwy, z inf. ἀναδδομαι δάκνειν. (Obietnice) cofnąć. *Emergo, refugium, detracto*.

ἀνάδοτος, *ov*, nieobdarzony, nieobdarzony przez obliwieńca; bez wiana, bez wyprawy; *sine dote*.

ἀνάερω, aor. 1. ἀνέερα 1) podnieść, χείρας ἀθανάτοισι, do bogów i t. p. *Tollo*.

ἀνάελλτος, *ov*, (ἀν — ἔλλομαι) niespodziewany, ἀνάελλα παθόντες. *insperatus*.

ἀνάξιας, ἡ, kipienie.

ἀναξίνομι, (ἐξέω), 1) znówu zaprządz, w jarzmo włożyć. *Zitad*. 2) wyrzucić znówu; *castra movere*; dalej ruszyć, wyjechać, ἐπ' οἶκον, do domu. *Movere, proficiscor*.

ἀνάξωσις, ἡ, odjazd, ruszenie, ruch; wyprawa; powrót. *Castrorum motio; domum reditio*. T. s. ἀναξωγή.

ἀνάξωσις, *ἔσω*, zagotować się, zakiepieć, zawrzeć, zapienie się, wytryskać; 2) czyn. zagotować, zapalić, zagrzać, rozpalić; namiętności, *Ebullio; efferveo, effervesco, fervefacio*.

ἀναξήτωμαι, poszukać, wyszukać; poszukiwać; *investigo*.

ἀναξήτησις, ἡ, poszukiwanie, badanie; *investigatio*.

ἀναξωμιώω, skwasić, przywieść do fermentacji.

ἀναξωγραφείωω, namalować.

ἀναξωίνωμι, *ζώω*, podpasać; *cingo; succingo*.

ἀναξωπορέω, znówu rozdmuchać, rozniecić, znówu zapalić; do życia pobudzić, pokrzepić. — 2) nprzech. wtychnąć, znówu odżyć, odetchnąć. *Exsuscito, excito, recero, renovo*. *Zitad* ἀναξωπόρησις, ἡ.

ἀναθάλλω, rozkwitnąć; nowych sił dostać.

ἀναθάλλω, znówu rozgrzać.

ἀναθάρσσω i **ἀναθαρσέω**, odwagi nabrać, znówu, z πάλλω i bez tego, τινί, πρός τι i ἐπί τινι, ufać, mieć otuchę; *fiduciam recipio; respiro, ad spem bonam redeo*.

ἀναθάρσσω, natchnąć znów odwagę; *animum erigere*. Tudzież, nabrać odwagi.

ἀναθροισμα; dokładnie obejrzeć.

ἀνάθεμα, τό, = ἀνάθημα. 2) przekleństwo, wykłety, wywołany z gminy; *homo execrabilis, sacer*.

ἀναθεματίζω, przekląć; *execror, anathema declaro*.

ἀναθεματίω znówu rozgrzać; przen. zagrzewać; *tepefacio, erigio*.

ἀνάθεσις, ἡ, postawienie, wystawienie (na widok publiczny); urządzenie, zaliczenie, przypisanie; odwołka, odroczenie. *Dicatio, consecratio; dilatio, attributio*.

ἀνάθεω, biedz napowrót, stoczyć się napowrót; wystrzelić (o roślinach).

ἀναθέωρος, przypatrzeć się dokładnie; znówu badać. *Zitad* ἀναθέωρησις, ἡ.

ἀναθήλω, ἴσω, znówu zazielenić się, wypuszczając; *rursus vireo*. P. ἀναθάλλω.

ἀνάθημα, τό, to co postawiono w świątyni; dar ofiarny, jako to: naczytnia, broń, odzienie, posagi, kosztowności różnego rodzaju; poświęcony gmach; wyborowy strój, ozdoba, okrasa, ἀναθήματα δαιμότος okrasa biesiad są śpiewy, tance, i gra na lutni. *Donarium, ornamentum*. *Zitad* ἀναθηματικός, ἡ, *ov*.

ἀναθήλω, wycisnąć.

ἀνάθλος, *ov*, bez walki, niezdany do boju, słaby; *certaminibus impar, imbecillus*.

ἀναθλόω, zmącić szlamem, (θολός); domięszać, zmięszać, zakłócić; *turbo*. *Zitad* ἀναθλόωσις, ἡ, zamęszanie.

ἀναθοροβέω, wzrasznać, przyklaskiwać, niechęć lub pochwałę głośnym wrzaskiem okazać, bez Obj. lub z nastp. ὡς εὖ λέγοι, ὡς εὖ ἐπιπνοσι. *Tumultuor, rebello, admirumuro*.

ἀνάθρεμμα, τό, wychowanie, pielęgnowanie; *alumnus; omne quod altior et nutritur*.

ἀναθρόωω, dokładnie obejrzeć, przyglądać się, zbadać, ἐκ τινοσ, co; *examino, perspicio*.

ἀναθρόωω, wyskoczyć, podskoczyć, ἐπί τι, na co, i bez przyp. *Insilio, prosilio*. T. s. ἀναθρόωω.

ἀναθρόωω, znówu ciekąć się, kiernozieć; gzić się, być dżeganym.

ἀναθρομίωω, *ἄσω*, dymić, kopcić, w dym zamieć; znówu zapalić. — 2) dymić się. *Zitad* ἀναθρομίωω, τό, dymienie, kopcenie, dym wznoszący się, kadzidło. T. s. ἀναθρομίωωσις, ἡ.

ἀναίδεια, ἡ, ión. ἀναίδειη, bezwstyd, bezczelność, ἀναίδειη ἐπιειμένος, bezwst dem odziany; ἐπιβήναι ἀναίδειος, wstąpić na drogę, pójść drogą bezczelności; *Impudentia*. T. s. ἀναίδειη.

ἀναιδεύομαι, być bezczelnym, czelnością nadrabiać.

ἀναιδής, *ἔς*, 1) bezwstydny, bezczelny, czelny. 2) *ὄ* rzeczać i czynnościach: haniebny, śmiały; złośliwy, niewzględny; *impudens*. Przysł. ἀναιδώς, bezwstydnie, zuchwale. *Impudenter, audacter*.

ἀναιδόσω, pobudzić, podżęgać, wzniecić, φλόγα, θόρροπον. 2) nprz. wybuchać. *Excito, accendo; prurumpo*.

ἀναίθω, zapalić, podpalić; 2) nprz. zająć się, zapalić się; *accendo*.

ἀναίμακτος, *ov*, (αἱμάσω) bezkrwawy, krwią nie zbryzgany; *incruentus*.

ἀναίματος, *ov*, = *ἀναιμος*.

ἀναιμία, ἡ, bezkrwawość, brak krwi.

ἀναιμος, *ov*, bezkrwawy, nie mający krwi; *sine sanguine*.

ἀναμόσαρκος, ον, bezkrawca mięso mający; *cajus caro expers est sanguinis*.

ἀναμῖον, ον = ἀναμῖος, o bogach. Ale

ἀναμῖωτι, przysł. bez rozlewu krwi; *sine cruore*.

ἀναίνομαι, (ἀν privat. i αἴνω = αἰνούμαι), właśc. wzgardzić, odepchnąć, potępić; zaprzeczyć, zmyślać, odmówić, wachać się, częścią bez Obj., częścią z Inf. lub Imiesł. νυκόμενος οὐκ ἀναίνομαι, nie wstydzę się przegrańej; ὄρον ἀναίνομαι, gniewa mnie, przykrzy mi się ten widok. *Nego, recuso, repudio*. Impf. ἤτανόμην, poet. ἀνανόμην. aor. ἤνηνάμην, ἀνήνασθαι. Conj. ἀνήνηται.

ἀναίρεσις, εως, ἡ, 1) podniesienie i zbieranie poległych celem pochowania ich. 2) znoszenie, usuwanie praw, ustaw. 3) zniszczenie, zamordowanie. *Collectio interfectorum, antiquatio, caedes*.

ἀναίρετης, ου, ὁ, niszczyciel, burzyciel, morderca: *eversor, interfecto, percussor*.

ἀναίροστικός, ἡ, ὄν, niszczący, burzący, zabójczy, *exitiosus, letalis*.

ἀναίρω, pf. ión. ἀναίρεικα, aor. ἀνείλον, Med. ep. ἀνέλομην. 1) Act. 1) podnieść, ἀπὸ χθονός, z ziemi; wykopać, n. p. kości z ziemi; podnieść umarłych, aby ich pochować. Przen. wydobyć, z głębi; o wyroczeni: wygłosić, obwieścić (do góry), τι, περί τινος, z Inf. lub z Acc. c. Inf. — 2) unieść, uprowadzić, uprząć. 3) sprzątnąć, zgładzić, zburzyć. Przen. τὰς χάριτας, niezważać na podziękowanie. II. Med. 1) podnieść do siebie, na ręce i t. p. pochować. — 2) z sobą uprowadzić, porwać, przygarnąć co do siebie, τὰ πράγματα, πορὸς βάρους, z żaru popiół wybrać sobie. 3) wziąć dla siebie, na swe użycie, brać pokarm, zastąpić brzemieniem, zająć w ciąży; zapłodzić się; τινά, brać kogo w służbę; przenośn. ἐπιπροσόντας, nabrać rozumu, przyjsć do rozumu; podobn. γυνώμην, 4) unieść, odnieść (jak swoje), n. p. zwycięstwo, palmę, hańbę, i t. d. zjednać sobie; ἀγῶνας ἀναίρειρκώς l. ἀναιρηκώς, zwycięzca w licznych zapasach. 5) brać na siebie, podjąć n. p. wojnę, πόνοος ὄπερ τινος. *Attollo, aufero, evertio, praecipio, recipio, concipio, suscipio*.

ἀναίρω, ἀρῶ, podnieść, wynieść, unieść, zabrać; *sustollo, sursum tollo*.

ἀναίσθησία, ἡ, (αἰσθησις) bezczułość, nieczułość, tępość, nierozum, głupota; roztargnienie; *stupor, dementia*.

ἀναίσθητός, ον, (αἰσθησις) bezczułym, tępym być, głupim być; *sensu carere, stupidum esse*.

ἀναίσθητος, ον, 1) czyn. tępy, nieczuły, krótkowidzący; τὸ ἀναίσθητον, nieuwaga, niedbalstwo. 2) niepoczuty, bezbolesny; *Non intelligens; non perceptus*.

ἀναισμῶ, ος, (αἴσα) zużyć, pożyć, pożreć; włożyć w co, klasć na co; ἔς τι, na co, lub z ἑνα i Imiesł. τὸν χροὸν ἀναισμῶ παραχέουσα, użyła ziemi od tego, aby nasyp zrobić. *Consumo, impendo*.

ἀναισμῶμα, τό, użycie, koszta utrzymania, nakład, τῆ στρατιᾶ. *impensa*.

ἀναίσσω, ἔω, att. ἀνάσσω i ἀνάττω, podskoczyć, zerwać się do góry, podnieść się prędko; ὄρθαι (o źródłach) prosto do góry wytryskać; z Acc. ἄρμα, wskoczyć na wóz. Aor. ἀνήξα = ἀνήξα. *Surgo celeriter, erumpo*.

ἀναίσχυνέω, być bezwstydnym, działać bezczelnie. *Impudenter agere*. Ztąd ἀναίσχυντημα, τό.

ἀναίσχυντία, ἡ, bezwstyd, bezczelność, zuchwałość; *impudentia*.

ἀναίσχυτος, ον, bezwstydny, bezczelny, πρὸς τι,

na co, w czem; pogardliwy, obmierzły; *impudens, turpis*.

ἀναίτια, ἡ, niewinność; *innocentia*.

ἀναίτιος, ὄν, 1 i 3. zak. niewinny, bez winy; ἀναίτιος ἀθανάτοις, bez winy, w obec bogów; τινός, nie winien czego; παρὰ τινι, w czyich oczach. *Culpa vacans, insons*.

ἀναίωρεω, podnieść, do góry podnieść, bujać. **ἀνακαγγάζω**, głośno się rozśmiać; *cachinnor; effuse rideo*.

ἀνακαθαίρω, zwowu oczyścić, uprząć, zmiatać, zgładzić; χώρον, kraj oczyścić z nieprzyjaciół. *purgo*. λόγον ἀνακαθαίρεσθαι, mieć mowę, aby co załatwić l. wyjaśnić; F. bierna: wygodzić się. Ztąd ἀνακαθαρσις, ἡ. ἀνακαθαρτικός, ἡ, ὄν, do przeczyszczenia zdantny, (o lek. na wymioty).

ἀνακαθήμεαι, siedzieć wyprostowanym; znów usiąść; *sedeo erectus; recumbo*.

ἀνακαθίζω, wyprostować; albo jak Med. ἀνακαθίζομαι, wyprostować się w siedzeniu, znów usiąść, *erigo me*.

ἀνακαινίζω, odświeżyć; *renovo*; na nowo zrobić. T. s. ἀνακαινουργέω.

ἀνακαίω, fut. καίω, 1) Act. i Pass. zapalić; Pass. przen. zapłonąć gniewem. 2) Med. πρρ, rozniecić sobie ogień. *Accendo, excandesco*.

ἀνακαλέω, fut. έσω, poet. ἀγκαλέω, 1. Act. a) wywołać, ὀνομασίτι, po imieniu, nazwać; ogłosić; 6) odwołać bez πάλιν lub z πάλιν. 2) med. a) wołać do siebie, wołać na pomoc, zzywać pomocy, zwł. bogów. b) zzywać, zachęcać, zagrzewać. c) pozwać (na sąd) d) odwołać, zwłaszcza, bębnąć lub trąbić do odwrotu. e) naprawić, powetować. *Invo-co, provo-co, revo-co*.

ἀνακαλοπτήρια, τά, odsłoniny, dzień odsłaniania, czyli w którym odsłania się obłubienica obłubieńcowi (kwef dziewicy zdejmowała) i od niego odbierała podarki. 2) te podarki. T. s. ἀνακάλυπτρα.

ἀνακαλύπτω, φω, odsłonić, odkryć; *retego*. Med. odsłonić się, zdjąć zasłonę, ale i w f. czyn. obja-wić, τι πρὸς τινα.

ἀνακάμπτω, φω, nagiąć, zgiać, odwrócić, nawrócić, powrócić, πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον. *Flector, cursum reflecto*.

ἀνακαμύρωος, ωτος, ὁ, ziele, przywracające strą-bona miłosa.

ἀνακαμψίνουος, ον, wiatr jakiś wirawaty; *qui reflexus flatus habet*. (Oppos. εὐθύνουος.)

ἀνάκανθος, ον, bez koleców, ości: *spinis carens*.

ἀνάκαπτω, φω, pochwyć, zachapnąć, pochłonać; *deglutio*.

ἀνάκαρ, przysł. głowę do góry.

ἀνάκαρόττω, p. ἀνακάρηττω.

ἀνάκαουσις, ἡ, zapalenie.

ἀνάκαψις, ἡ, pochłonięcie.

ἀνάκαμμαι, 3 os. pl. ἀνάκαται, Dep. Med. 1) byś postawionym, poświęconym (p. ἀνάθημα). 2) przen. a) τινί τὴν ἡγεμονίαν, być komu przypisana, należeć mu się. b) być komu oddanym, oddać się. c) ἔς τι, być na co przeznaczonym, poświęconym, na czem polegać; ἀνάκειται ἔς σε, tobie przypisują, do ciebie odnosią; ἐπί σοι, na tobie polega, od ciebie zawisło; ἀνάκειται μοι ἔς τούτο, chodzi mi o to. 3) leżeć przy, za stołem; *accumbo. Dedicatus sum, referor*.

ἀνάκασιον, τό, świątynia Dioskurów.

ἀνακέραννονι, aor. ep. ἀνακέρασεν, domięszać,

przemieszać, pomieszać, κρητῆρα οἴνου, ale i τί τι-
νι, n. p. βακχεῖα πνεύματι αἰθλῶν. *Permiscere.*

ἀνακλάω, ὄ, podniesienie, wszczynanie wrza-
sku.

ἀνάκστος, ον, nieuleczony; *insanabilis.*

ἀνακεφαλαίω, połączyć w jedną całość.

ἀνακρίω, dobywać się, wyskakiwać, wytryskać;
erumpo.

ἀνακηρύσσω, ogłosić, obiecać przez woźnego;
zawszeza zwycięzcą okrzyknąć. *Per praeconeum
proclamo.*

ἀνακινδυνεύω, na nowo rzucić się w niebezpie-
czeństwo, na nowo czegoś doświadczyć, z Dat. lub
inf. alb. imiesł., na nowo się kusić: *iterum tento.*

ἀνακινέω, 1) podnieść do góry, pobujać, rozbujać
do góry. 2) podniecić, poruszyć, zagrzewać; *vibro,
resuscito.*

ἀνακίνησις, εως, ἡ, machanie rękoma; wstępne
ćwiczenie, wzruszenie; *commotio.*

ἀνακίονημι = ἀνακεράνωμι.

ἀνακλάω, κλάγω, właśc. wykrzyknąć, zawrza-
snać; zaszczekać, (w kniei) zagrać, o psach. *latro.*

ἀνακλαίω i **ἀνακλαίωμα.** κλασσομαι, wybuchnąć,
uderzyć w płacz, płakać, skarżyć się, τί i τινα, coś
l. kogo oplakiwać; τινί przed kim. *Fletum tollo,
lamentor.* Ztąd ἀνακλασμός i ἀνάκλασις, ἡ, oplaki-
wanie.

ἀνακλάω, do góry ciągnąć, zginać, nadłamać,
przełamać. *atollo, reflecto, refringo.* Ztąd ἀνάκλα-
σις ἡ, ἀνακλασμός, ὄ, łamanie światła, zginięcie,
reflexus.

ἀνάκλησις, ἡ, (ἀνακαλέω) 1) wołanie, 2) odwoła-
nie (τῆ ἀλλοτρίῃ) σημαίνειν ἀνάκλησιν, na odwrot
kazać zatrąbić. *Invocatio, revocatio.*

ἀνακλητικὸς, ὄν, wywołując, wzywając, odwołu-
jąc; τὸ ἀνακλητικὸν sc. ἄσμα l. σημεῖον, znak do
odwrotu z bitwy; ἀνακλητικὸν σαλπίζειν, dać znak,
hasło trąbą; *signum receptus.*

ἀνάκλητος, ον, odwołany, wezwany powtórnie do
służby; *evocatus.*

ἀνακλίω, part. aor. ep. ἀγκλίνας zam. ἀνακλίνας,
1) oprzeć, πρὸς τι lub πρὸς τινι. Pass. oprzeć się. 2)
θύρη, utworzyć; νέφος, od-usunąć, l. ὄχον, otwo-
rzyć. Opp. ἐπιτίθειμι, *reclino, aperio.* 3) zagiąć do
góry.

ἀνακλῆτριον, τό, krzesło z poręczami.

ἀνάκλισις, ἡ, siedzenie lub leżenie, oparcie się,
opieranie się. 2) podniesienie się z łóża; *accubatio,
recubatio.* T. s. ἀνακλισμός, ὄ, i, krzesło z porę-
czami, tak jak ἀνάκλιτον, τό.

ἀνακλόω, plukać, oplukać; *abluo.*

ἀνακλόω, odprząść nie żywota, aby ją na nowo
inaczej wysnuć; zmienić los. *filum retorqueo.*

ἀνακογγυλιάω, odjawszy pieczęć, sfalszować. 2)
To co ἀναγογγαρίζω, gardło plukać; *gargarizo.*

ἀνακοιμάωμαι, uklęsać się do snu, leżeć, spać; *dor-
nio, cubo.*

ἀνακοινῶ, ὄσω, 1) Czynn. udzielić, τινί τι l. περί
τινος, poradzić się kogo, pytać o radę; tudzież ἔμπρ
τινος, oddać komu do zaopiniowania; 2) udzielić się
lub myśli swoje powierzyć, τινί τι, περί τινος, n. p.
o rzecze, τῷ Ἰσραὴ τὸ ἔδωρ, połączyć z Istreem w o-
dę; wspólnie się umówić, naradzić; *communicare
alqd cum aliquo; consulto,* Ztąd ἀνακοίνωσις, ἡ,
adzielenie.

ἀνακλιπάω, śpiąc we falde do góry; *succingo.*
T. s. ἀνακλιπῶ.

ἀνακοιμάω, na nowo włosów lub liści dostać; *comas
recupero, restitresco.*

ἀνακομιδή, ἡ, odniesienie, uniesienie; odzyskanie;
powrót; *recuperatio.*

ἀνακομιζέω, ὦ, 1) Czynn. a) podwozić; pod wodę
wieść. b) na powrót odnieść. 2) Pass. i Med. a) być
odniesiony, cofać się, powracać; często z dodaniem
ἐπ' οἴκου, ocalić się. b) własność swoją, łupy, po-
trzeby swoje zwieźć, znieść. *Adveho recupero, re-
vertor; se recipere.*

ἀνακονίζω, do góry, pod górę rzucić, bryzgać,
strzykać. 2) nrzch. skoczyć do góry, wytryskać
do góry, *aiga, prosilire.*

ἀνακοπή, ἡ, odpychanie, powstrzymanie, tamowa-
nie; *retusio.* zatamowana, pozostała woda; *cluvies.*
Tudzież; natlok, napływ wody; *repercussio, inhi-
bitio.*

ἀνακόπτω, odeprzeć, odpychać, odsunąć; usunąć,
dać inny kierunek okretowi. *vaiv,* wstrzymać, ha-
mować, tamować; uciąć, odciąć. Med. odbić się.
ἀπεκοπόμεν, wątek mowy ni odcięty, przerwan.
albo zaciąłem się; *retundo, retrudo, impedio, inhiheo.*
ἀνακορῖζω, podnieść, βοθῶν, z głębi dobyć;
wynurzyć z głębi głowę; *allevo;* ulżyć. Biern. do-
znawać ulgi. Med. unosić się, bujać; *sublevo,
atollo.*

ἀνακούφισις, εως, ἡ, podniesienie; ulga, ulżenie,
τῶν κακῶν. T. s. ἀνακούφισμα, τό.

ἀνακούω, σημαί, znów słyszeć, powtórnie słyszeć;
z Genit: *inaudio, ausculto?* Słow. wątpl.

ἀνακράζω, aor. ἀνέκραγον, bez Obj. zawzasnąć,
gębę rozdziawić, wykrzyknąć, z ὧς, ὅτι, często
z atrakcją subiektu ze zdania zależnego, n. p. τοῦ-
τον ἀνέκραγον, ὧς — παῖσις, lub z Inf. albo z Acc.
Neutr. μέγα, πολεμικῶν, t. j. po wojowniczym się
odezwać. *Exclamo, vociferor.*

ἀνάκρασις, εως, ἡ, ἀνακεράνωμι) zmieszanie; *tem-
peratio.*

ἀνακεράνωμι, aor. dor. i ep. Part. ἀγκραμάσας,
powiesić, τί τινι i ἔς τι, na czym zawiesić; *suspendo.*
Med. w trwodze, trosce, wątpliwości być; *spe
suspendo.*

ἀνακρίω, 1) Czynn. wypytać, badać, wybadać,
pociągnąć do odpowiedzialności, wysłuchać, τινά
l. τί, περί τινοσ i εἰ — 2) ocenić; τῆν δίκην, roz-
strzygnąć. Med. πρὸς ἑαυτούς, pieniać się, proce-
sować, waśnić się z sobą; zbadać rzecz, nim się wy-
toczy u sędziego. *Quaestionem habeo, interrogo, di-
scepto.*

ἀνάκρισις, ἡ, badanie, poszukiwanie, ocenienie;
przedwstępne badanie, czy sprawa jaka stosownie
da się wytoczyć. *interrogatio; disceptatio, iudicium.*

ἀνακροτέω, przyklaskiwać; *applaudo.* τὰς χεῖρας,
podniesieniem rękoma, l. w ręce klaskać.

ἀνάκροσις, εως, ἡ, odepchnięcie (w tył) mianow.
νέωσ, cofanie się okrętu, wiosłowanie w tył, gdy
z dziobem zwróconym ku nieprzyjacielowi zwolna
się cofał. *inhibitio navis, quae fit retro navigando.*

ἀνακροῦμαι, 1) Czynn. pchnąć w tył, gwałtem
wstrzymać; w ogóle: tamować, z domyślnym lub
z dodaniem οἴσω. 2) Med. πρόμναν, zwolna cofać
się cofał. w ogóle: zwolna się cofać, πρὸς τὴν πό-
λιν, τί, powstrzymać co, ἴππων χαλινῶ. 3) uderzyć,
zaintonować, przegrawek zrobić; *in puppim remi-
go, inihbeo, praetulo.*

ἀνακτόμαι, Med. odzyskać w ogóle: zjednać so-
bie; τινά φίλον lub bez φίλον, zyskać, zjednać so-
bie czyją przyjaźń; ἑαυτῶν, przysięść do siebie; *re-
colligere vires.* — *Recupero, concilio mihi.*

ἀνακτορία, ἡ, panowanie, królestwo, rządy.

ἀναπόριος, ία, ιον, pański, do pana należący; *herilis*.

ἀναπόρον, τό, mieszkanie władców, pałac; przybytek bogów, świątynia; *delubrum*.

ἀνάτωρ, ορος, ό, władca, pan, rządca; *dominator*.

ἀνακυλώω, brzemienność, ciężą udaremnić lub wniwiecz obrócić.

ἀνακυλώω, ήωα, mieszać, zamięszać, pomieszać; *miscere, commisceo, permisceo*.

ἀνακυκλώω, w koło obracać, kołować, powtarzać; *πρός έαυτού,* rozważać co w duszy powtórnie; *revolvo*.

ἀνακύκλωσις, ή, obracanie w koło, kołowanie; obieg, przewrót; wzburzenie. T. s. *ἀνακύκλωσις, ή,* rewolucya, *πολιτισών*.

ἀνακυλισμός, ό, przewrót, wywrót; *revolutio*.

ἀνακυλισώω, przewracać, wywracać; *revolto*.

ἀνακυβαλιάζω, wywracać się z brzękiem, ze szczękiem; *cum sonitu evertor*.

ἀνακόπτω, φω, wynurzyć się, wychylić głowę; *emergo*. Przen. wydobyc się z czego, przyjść do siebie.

ἀνακοκώω, wybuchnąć z jękiem, w głos się skazęć; *δρονθος φθόγγον,* glosem ptaka; *lamentor*.

ἀνάκωλος, ον, skrócony, krótki.

ἀνακομφθεώω, szydzić jak komedia.

ἀνακώς, przysł. uważnie; *ἀν. έχειν τινός* — *επιμυλεσθαι,* baczyć na co; *diligenter observo*.

ἀνακωχέωω, (spokrw. z *ἀνέχωω*) 1) czyni. powstrzymać, tamować w biegu, zwł. okręty, *τάς νεάς* i bez tego, kołować, krażyć okrętem; w ogóle: tamować. 2) npzch. o ludziach, zatrzymać się, nie pójść dalej; o okrętach: leżeć na kotwicach. *Cohibeo, contineo me*. T. s. *ἀνακωχέωω*.

ἀνακωχή, ή, tamowanie, powstrzymanie, odpoczynek, *κακών,* wytchnienie; zwłaszcza: zawieszenie broni. *Retardatio, lazamentum, induciae*.

ἀναλάξομαι, znów przybrać, *μορφήν.* *rursus capio*.

ἀναλαλάξωω, podnieść głos, wznieść krzyk wojenny; *conclamo ante proelium*.

ἀναλαβάνω, f. λήφομαι, podnieść. 1) Czyn. a) podnieść do góry, brać w ręce, do rąk; *όπλα,* schwycić za broń: *είματα,* włożyć na się odzienie. b) brać do siebie, przyjąć w służbę, *εις έαυτού,* *επίτασσε*: 1. *τιμή,* ugościć, uczcić; wesprzeć, chcieć sobie jednąć; *μεθ' έαυτού,* brać z sobą, zwłaszcza, żołnierzy; zjadł imielś. *ἀναλαβών,* często da się prześlumaczy przez „z". c) brać na się, podjąć się, urzędować, sprawy; *τιμωρίαν,* ukarania. d) brać przed się, przedsięwziąć. e) wziąć na powrót, odzyskać, znów przyjąć lub podjąć, z dodaniem *τόν λόγον* i bez tego; powtórzyć, zwłaszcza, powtórzyć sobie co w pamięci, przypominać sobie. f) przywrócić, naprawić, odwetować, *τινί,* komu t. j. dla kogo, *εαυτού,* i bez *εαυτού,* poprawić sobie, wetować, pokrzepić się, sił i brać. g) cofnąć, błęd naprawić. 2) Biern. i Med. f. a) *πρός τι,* być wziętym do czego, z nim być połączonym. b) dostać napowrót, odzyskać. c) wypocząć sobie. d) podejmować się, *τί,* podjąć się czego, narazić się na co. *Recipio, suscipio, assumo, recuperor, restituo, corrigo*

ἀναλάμπωω, μψω, plomieniem wybuchnąć, wspłonać; *resplendo*. buchnąć blaskiem.

ἀναλήγης, ές, bez bólu, bezbolesny; nieczuły, bez czucia będący, okrutny. *Dolore carens, durus, stupidius*.

ἀναλήγησία, ή, nieczulość, tępość; głupota; jak *ἀναόθησία.* *stupidor*.

ἀνάληγτος, ον, 1) nieczuły, niemilosierny. 2) o rzeczach, bezbolesny; *Durus, non dolens*.

ἀναλήθης, ές, nie mający powodzenia, bezsilny. 2) wstrzymujący wzrost.

ἀνάλεωω, ep. *άλλέωω,* aor. inf. *άλλέξαι* — *άναλέξαι* 1) zbierać, gromadzić. 2) Med. i Pass. zbierać dla siebie; czytać pismo; rozważać; Med. zbierać się t. j. odetchnąć, *πνεύμα.* *Tollo legendo, colligo, lego*.

Zjad *ἀνάλεκτος,* *ον,* zbierany, zebrany.

ἀναλίγωω, έωω, zlizać; *delinquo*.

ἀναλήθης, ές, nie prawdziwy, fałszywy.

ἀνάλημμα, τό, podbudowanie, *substructio*.

ἀνάληψις, ή, przyjęcie, podjęcie, podnoszenie, nabycie. 2) przywrócenie, naprawienie; ocalenie, pokrzepienie, wyzdrowienie; *restitutio, reparatio*. 3) *καϊδός,* użnanie.

ἀναλήπτωω, ωωω, przerabiać, przesiewać (zboże).

ἀνάλιπος, ον, bez obuwia.

ἀνάλικωω i ἀναλώω, f. ἀναλώωω, aor. *ἀνήλωσα* i *ανάλωσα,* pf. *ἀνήλωκα* i *ανάλωκα*. 1) wydać, zużyć, zmarnować, *χρόνον,* *λόγον,* *λογύον* na co, zbytkować, *τινί, έν τινι, όπέρ τινος, εις τι, πρόσ τι, επί τι,* w ogóle spotrzebować; 2) zużyć, zetrzeć, zmarnować, zabić. *Impendo, sumptus facio, consumo, conficio*.

ἀνάλιστος, ον, (έλις) nie solony.

ἀνάλις, ή, ión. *αναλείη,* bezsilność, tchórzostwo, słabosć, niedoleżność; zwykl. w l. mng. *Ignavia*.

ἀναλικις, ιδος, ό, ή, acc. *ἀνάλικια* i *ἀναλικιν,* bez siły, słaby, tchórz; *ό πάντ' ἀναλικις,* arcytchórz. *Imbellis, ignavus*.

ἀναλλοιώτος, ον, niezmienny.

ἀνάλλομαι, Dep. med. podskoczyć, wyskoczyć; *casulto, insilio*.

ἀναλιμος, ον, (έλιμη) bez słoności, nie solony; *saluginis expertus*.

ἀναλογέωω, być w stósunku słusznym do jakiej rzeczy, odpowiadać jęj; *proportionem habeo*.

ἀναλογία, ή, odpowiedni stósunek; *aequa ratio*.

ἀναλογίζομαι, Dep. Med. przeliczyć w duszy, rozważyć, powtórnie rozważyć; zestawić, porównać. *reputo*.

ἀναλόγησάωω, τό, *τινός πρόσ τι,* porównanie jednej rzeczy z drugą; *comparatio*

ἀναλογισμός, ό, powtórne rozważenie, stósunkowe obliczenie; *reputatio*; osądzenie, rozważanie, i zjadł wynikłe postanowienie; stósowne wnioskowanie. *Ratiocinatio, subductio*.

ἀνάλογος, ον, stósowny, odpowiedni, *τινί,* jakiej rzeczy; *consentaneus*. Także *τινός*. T. s. *ἀναλογιτικός*. [sulsus.]

ἀναλος, ον, nie solący; nie solony; nie solony *in*

ἀναλώω, p. ἀναλώωω.

ἀναλκτος, ον, (έλιθω) nienasycony; *inexplebilis*. 2' (έλις), nie solony

ἀνάλις, έωω, ή, rozwiązanie, zniesienie, *κακών,* koniec, wytchnienie, wypoczynek, uwolnienie; objaśnienie, rozwikłanie; *resolutio, dissolutio, abrogatio, remissio, explicatio*.

ἀναλυτήρ, ό, zbawca.

ἀναλώωω, ep. άλλώωω, forma częstotl. impf. *άλλωσκον,* rozwiązać, rozwijać, rozwikłać, rozptać, uwolnić. — 2) znieść, zniszczyć, zburzyć. 3) rozjaśnić, objaśnić. *Resolvo, dissolvo, abrogo*.

ἀνάλωρα, τό, nakład, koszt, wydatek; *impensa*.

ἀνάλωσις, ή, t. c. poprzedzające.

ἀναλωτής, ό, czyniący wydatki, zbytki, zbytko-wnik, marnotrawca; *consumptor, impensur*.

αναλωτικός, ή, όν, marnotrawny, rozrzutny; *consumens*.

ανάλωτος, ον, nie zdobyty (*άλίσκομαι*), nie do zdobycia, niewzięty; *όπό χρημάτων*, nieprzekupny. *Non captus, inearruptabilis, invictus*.

αναμαϊμάω, szaleć przez co, huczeć, srożyć się, *πόρ αναμαϊμάει άγρεα*, ogień sroży się przez, czyli po parowach: *perfurere*.

αναμανθάνω, dowiedzieć się, wywiedzieć się; na nowo uczyć się; *percunctari; denuo disco*.

αναμάξωτος, ον, dla wozów towarowych niedostępny, droga, po której wozy takie przejść nie mogą; *qui plaustris permeari non potest; plaustris impervurus*.

αναμαρτησία, ή, nieomyślność, bezbłędność, niewinność; *innocentia*.

αναμαρτητος, ον, bezbłędny, niewinny, *τινός*, czego, i *τινί*, względem kogo, nie przekraczający, nie uchybiający, nienaganny. Przysł. bez błędu, niezmienny; *innocens, non aberrans; sine vitio*.

αναμνησκόμεαι; zam. *άναμνησκόομαι*, odzwać; *remando*.

αναμασάομαι; t. c. poprzedzające i, przyszuwać (w pamięci), rozważać powtórnie; *ruminari*.

αναμάσσω, pomazać, zamazać, zmasać, *εργον κεφαλή αναμάξεται*; zmasiesz t. j. przebłagasz głową swoją; *capite luere*; zbryzgać, pokalać, tudzież w med. *τι τινα αναμάττεσθαι*. 2) wycisnąć, odcisnąć, odtworzyć, nasładować; *exprimere*. 3) ręką wypracować, gnieść.

αναμαστέω, poszukiwać, badać; *anquirere*.

ανάματος, ον, mający niedostatek wody; *aquis fluvius carens*.

ανάμαχομαι, έσομαι i—ομαι, znów walczyć, odświeżyć walkę, klęski powetować, z Acc. *ήτταν σφάλματα*, straty powetować; *λόγον*, na nowo mową walczyć; *instauro pugnam; denuo impugno*.

ανάμβατος, ον, (*αναβαίνω*) (o koniu) którego nikt nie dosiadł, bez jeźdźca; *sessoris expers*, nieujężdżony.

ανάμελκτος, ον, (*άμελγω*) nie dojony. (*ανάμελγητος, ον*). *non emulctus*.

ανάμείλω, zaintonować, wielbić śpiewem; *canto, cantu celebros*.

ανάμνω, poet. *άμμένω* 1) przech. czekać, wyczekiwać, *τινά, νήκτα*, odwlec, *τό πορίζεσθαι*, wytrzymać, *χακουργίος*. 2) uprzech. czekać, bawić, z nastp. *έως άν* lub z Acc. c. inf.

ανάμσος, ον, w środku, w środku kraju będący; *medius*. [tus.]

ανάμστος, ον, napełniony całkiem; *plenus, referens*.

ανάμστώα, napełnić; *repleo*.

αναμστέω, 1) Czynn. a) przemierzyć napowrót, jeszcze raz mierzyć; zwłaszcza, drogę powtórnie odbyć, *χάρσβιν*, przepłynąć napowrót przez Charębydę. b) wymierzyć, odmierzyć. 2) Med. a) uprzytomnić sobie, wspomnieć. b) oddawać hold, w holdzie składać, *δάκρυ*, łzy, *εις τι*. c) rozważać, wnosić. *Remetior, demetior, repeto*.

αναμστέρησις, ή, ośnienie, wymierzenie. *dimensio*.

αναμηλώω, sondować, zgłębić.

αναμηδα, przysł. mieszanym sposobem, jedno z drugiem, tłumnie; *mixte*. T. s. *άναμηγα, άναμηγήδη*, poet. *άμηγα*.

αναμήνωμι i άναμισω, dor. i ep. Imiesł. aor. *άμηνας*. 1) Czynn. pomieszać, domieszać, *τι τινη i εις τι*. 2) Biern. mieszać się z, *τισί* lub *έν τισι*, obcować. Imiesł. *άναμειμμένους*, bez różnicy. *Admixeo, permixseo*.

αναμνηνήσω, f. *άναμνήσω*, 1) przypominać, *τινά τι*, komu co, i *τινά τινος* lub *infin.*; wspomnieć, wzmiankować, z Acc. osob. l. rzeczy. 2) Biern. przypomnieć sobie, pamiętać, *τί l. τινός, περί τινος, l. ώς, ότι*, Imiesł. *In memoriam revo, recordor, reminiscor*.

αναμνω, poet. zam. *άναμένω*.

ανάμιξίς, p. *άνάμιγδα, promiscue*.

ανάμιξις, ή, zmieszanie.

άναμισγω, p. *άναμίγνωμι*.

άναμισθάρνω, znów zold przysiąć, myto brać, być mytnikiem zaciężnym; *mercedem capio*.

άναμματος, τό, pochodnia.

άνάμματος, ον, (*άμμα*) bez węzła; *enodis, vinculis carens*.

άνάμνησις, ή, (*άναμνηνήσω*) przypomnienie, wspomnienie, pamięć. 2) napomnienie. *Recordatio, admonitio*.

άναμνηστικός, ή, όν, łatwo sobie przypominający; dobrej pamięci.

άνάμνηστος, ον, pamiętny.

άναμολείν, *άνεμολον*, aor. 2. iść pod górę, podchodzić, dotrzeć, wracać, rozchodzić się.

άναμορρόνημι, *μόρρω*, domieszać; przywłaszczycy sobie, lepiej *άνομορρόνημι*.

άναμορρόνημι, impf. częstotł. *άναμορρόρρασε*, zarwec, zaszumieć, *άναμω*; *aestuo*.

άναμορφόω, przekształcić, przeobrazić; ztąd *άναμορφώσις, ή*.

άναμορθίζομαι, zajęknąć, zastęknąć.

άναμορθίσω, podnosić dźwigniami, dźwignąć; wylamać; *effringo*.

άναμπλάκητος, ον, i *άναπλάκητος, ον*, nieblądzący, niechybny; *non aberrans*.

άναμορθίζομαι, zamknięwszy usta powietrze nosem wciągać; zastęknąć, zajęknąć; wyszydzić; *suspiro, irideo*.

άναμορθίολος, ον, i *άναμορθίλεκτος, ον*, to, co:

άναμορθίολος, ον, niezaprzeczony, niewątpliwy; *indubitatus; non controversus*. Przysł.

άναμορθίολογα i **άναμορθίολογως,** niewątpliwie; *haud dubie*.

άναμορθίζητος, ον, niezaprzeczony, niewątpliwy; *χωρα, okolica*, w której pobłądzić nie można. *haud ambiguus, indubius*. T. s. *άναμορθίζησιμος, ον*.

άναανδρία, ή, niemężkosć, tchórzowatość, podłość, zniewieściałość; *ignavia*. 2) stan bezmężny.

άναανδρος, ον, bezmężny, niemający małżonka. 2) ubogi w mężczyzny, w ludzi. 3) niestosowny dla wieku męskiego. 4) niestosowny dla męża, niemęski, tchórzowaty, zniewieściały, z dodatkiem *τά εις τον πόλεμον*, a *τό άναανδρον*, tchórzostwo. *Viris v. viris carens, non virilis, effeminatus*. Przysł. *άναανδρωσ έχειν*, być tchórzem, *πρός τινα*. *ignare*.

άναάνδρωτος, ον, pozbawiony mężstwa, wytrzebiony. 2) bez męża, bez małżonka; *virii expers*.

άναανέω, odmłodzić, odświeżyć; *renovo, instauror*.

άνανέωμι. poet. *άνενωμ*, częścię *άνανέμομαι*, iol. *άνανεμέομαι*, Dep. med. 1) na nowo podzielić. 2) wyliczyć, odpowiedzieć. 3) odczytać, przeczytać; *distribuo, recenseo, lego*.

άνανέομαι, 3 os. praes. *άνανεΐται*—*άνανεΐται*, wschodzić, o słońcu; *oriar*.

άνανεώθι i Med. άνανεούομαι, aor. inf. *άνανεώσασθαι*. Dep. med. odświeżyć; *redintegrar*.

άνανεωσις, ή, odmówna odpowiedź.

άνανεωστικός, ή, όν, skłonny do dania odpowiedzi odmównej.

ἀνανεύω, wlaśc. głowę podnieść do góry i cofnąć: zaprzeczyć, odmówić, *τινί τι* lub *z Inf.*; i bez przyp. dać odmówną odpowiedź; *καρῆται* l. *ὑφ' ὅρα τινί*, skiniem wzbrouci. *Abnuo*; *nutu significo non esse faciendum aliquid, nutu veto*.

ἀνανέω, νεύσομαι, wypłynąć, wynurzyć się, *emergere*.

ἀνανεώσις, ἡ, (ἀνανεώω) odnowienie, oświecenie w (pamięci); *renovatio*.

ἀνανήψω, znów wytrzeźwieć, wrócić do przytomności; czynn. otrzeźwieć znów; *ad sanam mentem redire*.

ἀνανήχομαι = ἀνανεώω.

ἀνανθής, ἑς, bez kwiatów, bezsilny; przekwitły. *flore carens*.

ἀνανοέω, znów rozważyć i roztrząsać.

ἀναντα, przysł. do ἀνάντης, (ἀντα) pod górę, wzgórze; *sursum, in arduum*.

ἀνανταγώνιστος, ον, 1) bez rywala, bez przeciwnika, bez oporu. 2) niestawiający oporu; *invictus*.

ἀνάντης, ἀναντες, (ἀνά, ἀντών) pod górę, stromy; πρὸς τὸ ἀναντες. Przeciw. *κατάντης, arduus*. trudny; *difficilis*.

ἀναντίβλεπτος, ον, ten, na którego wprost patrzeć nie można.

ἀναντήρητος, ον, niezbity, nieobalony; *irrefutabilis, non repudiandus*.

ἀναντήω, wyczerpać.

ἀναξ, ἀνακτος, dat. plur. ἀνάκτεσσι (ἄνω) najwyższy, pan, władca; o bogach, ὦ ἀνα, ión. i poet. ὠνάξ. 2) o ludzjach: władca, książę, naczelnik; Agamemnon: ἀναξ ἀνδρῶν. Orsilochos zaś ἀναξ ἀνδρεσσιν. Następnie mężowie zanci i znakomici mają ten tytuł, zwłaszcza synowie lub krewni królów, w ogóle najprzedniejsi każdego kraju lub miasta; *rex, dominus*. 3) pan domu; *herus, οικιο ἀναξ*. 3) każdy naczelnik, rządca, nadzorca. *εὐὼν ἀνακτες*, kierownicy okrętów; *rector*.

ἀναξιάω, znów podrapać, rozedrzeć, znów podnieść. *Elkos, vulnus refricare*. W ogóle: odświeżyć.

ἀναξηραίνω, aor. 1. conj. ep. ἀνήξηράνη, wysuszyć, osuszyć; *exsiccio*. Ztąd ἀναξηρανας, ἡ, i ἀναξηραντικός, ἡ, ἴν.

ἀναξία, ἡ, rozkaz. Pind.

ἀναξίολογος, ον, nie wart mowy; *indignus de quo loquamur*.

ἀναξιοπάθεια, ἡ, los niezasłużony; *indignitas injuriarum acceptarum*.

ἀναξιοπαθεῶ, niezasłużenie cierpieć; oburzać się na niezasłużony los.

ἀνάξιος, ον, (i 3 zak.) niegodny, i to: a) niegodziwy, bezcenny, niewart. b) z Genit. lub z Inf. niegodny czego, nie wart zasługujący na co. *Indignus*. Przysł.

ἀναξίω, w sposób niegodziwy, niegodnie, bez przyp. i z Genit. *ἑαυτῶν, indigne*.

ἀναξιοφύμηξ, ἡ, γγος, władający lutnią, *ὑμνος*.

ἀναξινόω = ἀνακινόω.

ἀναξυρίς, ἰδος, ἡ, zwykle w l. mng. ἀναξυρίδες, szerokie, obszerne spodnie, jakie Persowie i inne ludy barbarzyńskie nosili; *braccae*.

ἀναξίω, oskrobać, zeszkrobać, wygładzić.

ἀναπαιδεύω, na nowo uczyć, wychować; *rursus instituo*.

ἀνάπαιστα, τά, w Anapestach ułożone wiersze satyryczne; *anapaestum carmen*.

ἀνάπαλι, przysł. w odwróconym porządku, przeciwnie, powtórnice. *inverso ordine*.

ἀναπάλλω, part. aor. 2. ep. z reduplik. ἀμππαλλών = ἀναπεπαλλών, 3. sing. ep. aor. sync. ἀνέπαλλτο.

1) Czynn. machać, wstrząsać, *ἔγχος*, wstrząsać celem silniejszego zamachu; przen. poruszać, wzruszyć, wypłoszyć. 2) Pass. i aor. 2. Med. sync. skoczyć do góry, podskoczyć, wzbieć się, wspinać się; *evasio*.

ἀνάπαλις, ἡ, (ἀναπάλλω) machanie do góry, rzucanie, miotanie do góry; *vibratio, quassatio*.

ἀναπάσσω, άσω, posypać, potrząsać *χάριν τινί*, wyświadczyć, *adspergo*.

ἀνάπαυλα, ἡ, wytchnienie, wypoczynek; miejsce wypoczynku; *ἀ. τινος*, wytchnienie po czem; *κατ' ἀναπαύλας*, z kolei odpoczywając. *Requies, remissio*. T. s. ἀνάπαυμα, τό.

ἀνάπαυσις, ἡ, spoczynek, przestanek; sen, wczas. *requies, cessatio, recreatio*.

ἀναπαυστήριος, ον, ιόν, ἀμπαυστήριος, wypoczynkowy; *θῶκος*, do wypoczynku. Rzecz. τὸ ἀναπαυστήριον, to, co spoczynek daje, miejsce, godzina, chwila wytchnienia; *ad requiescendum comparatus; tempus quietis*. T. s. ἀναπαυστήριος, ον.

ἀναπαύω, ión. **ἀμπαύω** 1) Czynn. a) kazać komu przestać i tego, *τινά τινας*, tamować w czem. b) dać wytchnąć; *ἑαυτῶν*, wypocząć; τὸ στρατεύμα, dać wojsku od czasu do czasu wytchnąć, wypocząć, i *τινά τινος*, w formie czynnej i biernej. c) kończyć, *βοήν*, krzyk wstrzymać, przytłumić w sobie. 2) Med. a) udać się na spoczynek, położyć się, wypocząć, wytchnąć, *ἀπό i ἐκ τινος*. b) w ogóle; mieć spokój, nie doznać przeszkody; *οὐκ ἀναπαύομαι ποιῶν*, coś czynić nieprzerwanie; z Genit. *τῆς διαβολῆς*, porzucić, zaniechać zamiaru. *Cessare, requiescere facio* s. *sino, requiesco, fimo, desisto*.

ἀναπίθω, 1) Czynn. przestroić kogo, skłonić kogo do innych myśli, namówić, przywieść do czego, z Inf. lub z *ᾠσε*, ᾠς z Conj. i Opt., rzadziej *ἔπερ τινος*. 2) Biern. być przerobionym, innej myśli, namówionym, spowodowanym *ὑπό i πρὸς τινος*. *Persuadeo, peripello, impello*.

ἀνάπειρα, ἡ, doświadczenie, próba, ćwiczenie; *experimentum, exercitatio*.

ἀναπειρώω, άσω i ἡσω, znów doświadczyć, kusić się. Med. czynić doświadczenie l. próby; *ναῦν, ναῦς*, na próbę spuścić do morza; z Genit. lub bez przypadku, czynić próby z czem. *Experimentum facio, experior*.

ἀναπέρω, dor. i ep. ἀμπείρω, zatykać, przekłóć, wetknąć, bez przyp. l. ἐπὶ τινος, zatykać na co. *Transadigo, transfigo*.

ἀναπειστήριος, ον, (i 3 zak.) zwodniczy, nakłaniający; *persuasorius*.

ἀναπεμπίξω, znów liczyć, przeliczyć; przeżuwać; 2) powtórnice rozważyć, głównie w Med. *Repeto*.

ἀναπέμπω, ψω, 1) wysłać pod górę, posłać. a) wznosić, n. p. dźwięki. b) wysłać do wyższego miejsca, n. p. z brzegu w głąb kraju, odesłać do wyższego sądu. 2) napowrót posłać, odesłać; przen. rozszerzać, roznosić, wlaśc. wypuszczać (woń). *Mitto, remitto*.

ἀναπέσσω, odgrzewać.

ἀναπεπύνημι i ἀναπεταννώω, fut. — άσω, aor. ep. ἀνεπέτασσα, perf. 3 plur. ἀναπεπέταται, part. ἀναπεπυμένος, 1) rozszerzyć, rozwinąć, rozprzestrzenić; przen. *τὴν ἐμπορίαν, handel*. 2) otworzyć, uczynić dostępnym; zwłaszcza w Imiesł. pf. pass: otworzony, otwarty, dostępny, wolny, n. p. *ἕλαια*, życie na wolnym powietrzu. *Expando, aperio*.

ἀναπέτομαι, aor. — ἐπέτομη, — ἐπέτην, part. poet.

ἀναπτόμενος, wzlecieć, wzbić się; uciec; podskoczyć, podskakiwać. *Evolvo, subvolvo, tollo.*

ἀναπήγνυμι, πῆξω, zatykać, nadziać; *affigo, suffigo.*
ἀναπήδησάω, ἴσσω, podskoczyć, porwać się z miejsca, *ἔτι τι*, skoczyć na co, dosiadać, n. p. konia, wyskoczyć, wytryskać. *Exsilio, prosilio.* Ztąd **ἀναπήδησις**, ἦ.

ἀναπηλέω = ἀναπάλλω.

ἀναπηγίζομαι, zwijać, nawijać, zmotać *Recolligo, attraho.*

ἀναπηρία, ἦ, kalectwo; *mutilatio.*

ἀνάπηρος, ον, skaleczony, kaleka, ułomny; *mutilus.*

ἀναπρόω, skaleczyć, osłabić.

ἀναπύδω, dać napecznić i skutkiem tego wytryskać. Med. wytryskiwać, nabrznieć, napecznić. *scaturio, erum o.*

ἀναπιναμαι, wyskoczyć.

ἀναπιμπλημι, ἀναπλήσω, 1) napełnić, wypłnić, skutecznić, uiszczyć, *μοίραν, πότμον, ὄλον, κακά*, i t. p. 2) napełnić, nasycić, zaspokoić, *θυμόν*. 3) napełnić, τί τιος, zarazić, zmazać; *impleo, imbuo, inficio.*

ἀναπίπτω i poet. **ἀμπίπτω**, upaść w tył, paść, położyć się, do stołu; *recumbere*, jak *ἀνάκειμαι*. Przen. upadać na duchu, z dodaniem *ταῖς γνώμας*, lub bez tego, stracić odwagę, ochotę, zgnuszyć, zwałęć. *Concidere animo.*

ἀνάπλασμα, τό, mimiczne przedstawienie, naśladowanie; w ogóle: kształt.

ἀναπλασμός, ό, imaginacya, wyobrażenie.

ἀναπλάσσω, άσω, na uowo stworzyć; kształtować, kształt nadać. Med. τί, sobie na nowo co stworzyć, zlepici, wystawić; *refingo; reformo.*

ἀναπλέω, ξω, rozwijać, rozwikłać, rozplatać; przeplatać, wplatać; *redimire, innecto.*

ἀναπλώω, πλώομαι, ion. ἀναπλώω. 1) płynąć pod górę, płynąć pod wodę; z portu na otwarte morze, wypłynąć na morze, jak *ἀνάγομαι, ἐς Τροίην*. 2) tą samą drogą płynąć, wracać, z dodaniem *όπίσω* lub bez tego, 3) Po otwartem morzu krażyć: tam i tam żeglować. *In altum navigo, renavigo.*

ἀναπλώω, ον, Genit. — ω, fem. ἀναπλέα. 1) pełny, 2) skałany, zwalany, zarazyony. *Inquinatus.*

ἀναπληρῶ, p. ἀναπιμπλημι.

ἀναπληρῶω, wypłnić, uzupełnić, *τιός* i *τινί*. Biern. **ἀναπληρωθήσθε** ό ήλιος, słońca tarcza znou się uzupełnia. *expleo.* 2) naprawić, odwetować. Ztąd **ἀναπληρωμα**, τό.

ἀναπληρωσις, ἦ, uzupełnienie, dopełnienie; *complementum.*

ἀνάπλους, ό, sgn. **ἀνάπλους**, żegluga pod wodę; tudzież płynięcie pod wodę; *navigatio adverso flumine.* 2) wypłynięcie na otwarte morze, lub powrót; *evectio e portu.*

ἀναπλώω, rozwinać; otworzyć.

ἀναπλώω, p. ἀναπλέω.

ἀναπνευμα, τό, p. ἀμπνευμα, wytchnienie, miejsce spoczynku.

ἀναπνευσις, ἦ, odetchnienie, wytchnienie, *κόλεμοιο*, po walce. *respiratio; relaxatio.*

ἀναπνέω, πνέσω, aor. ep. inf. ἀμπνεύσαι = ἀναπνεύσαι, aor. 1. pass. ἀμπνόνθη, ep. aor. imper. ἀμπνω. 1) odetchnąć. 2) przyjąć do tchu, wyopcząć sobie, *τιός* l. *ἐκ τιος*, po czem; *ἐκ σίθης*, za przyzcynieniem się. Tudzież z imiesłowem, jako *τεϊρομνο*. 3) wzięwać, τί. chełpić się. *Respiro, teireor, animo relaxor.*

ἀναπνοή, ἦ, poet. ἀμπνοή, 1) odetchnienie, oddychanie, *ἀμπνοάς ἔχειν, ζγέ*. 2) wyopczecie, wy-

tchnienie, *τιός*, po czem; pokrzepienie. 3) otwor dla powietrza. *Spiritus, respiratio, relaxatio.*

ἀναπόδεικτος, ον, (*δείκνυμι*) nie dowiedziony, nie dowodny, niedowodliwy; *qui probari non potest.*

ἀναποδίξω, cofnąć nogę, cofnąć się, wracać. 2) kazać cofać się, odwrócić, odwołać; *κατά τι*, zwrócić na co; *έαυτόν*, wrócić do czego, *Retrocedo, pedem refero; revoco, retroago.*

ἀναποδισμός, ό, odwrót.

[chronny.

ἀναπόδραστος, ον, nie mogący zbiedz; nieu-
ἀνάπονος, ον, bez okupu, darmo; *non redemptus, gratuitus.* Homer ma tylko Neutrum Sing.

ἀναπολέω, nawrócić, odwrócić, przewracać, glebę (o orce); przeżuwać (o potrawach); w ogóle, rozważać, powtarzać sobie w duszy, w umyśle. *Revolo, verso.* Ztąd **ἀναπόλησις**, ἦ, i **ἀναπολητικός**, όν.

ἀναπολίξω = ἀναπολέω, *terram vertere.*

ἀναπολόγητος, ον, nie broniony, nie obronny.

ἀναπόλοτος, ον, nierozwiązany.

ἀναπομπή, ἦ, wysyłanie w górę, wydobywanie, *θησαυρών*. Odesłanie. *Remissio, effossio.*

ἀναπόμπμος, ον, odesłany, *remissus, qui potest remitti.*

ἀναπομπός, ό, odsylacz; wysylacz (w górę), n. p. Pluto; *qui ad superos mittit.*

ἀναπόνιπος, ον, nie myty.

ἀναπόστατος, ον, nieodwiedziony, nie do uprowadzenia l. uprzytnienia.

ἀναπράσσω, ξω, ściągać, wybierać, dopominać się, *τι παρά τιος, όπίσχεσιν*, obietnicy, t. j. jej skutecznienia, *τό παρά σου*, czego żądać mogą od ciebie. *Exigo, reperisco.* Ztąd **ἀνάπραξις**, ἦ,

ἀναπρήθω, wypychać do góry; Ztąd, wysaczać, wypuszczać; *protrudo.* (Falszywie, zapalić.)

ἀναπτερόω, machać skrzydłami, uskrzydlić; w ogóle: podnieść, poruszyć, wzruszyć. *Pennis instruo, excito.* uwieść, namówić, *τινά λόγους*. Biern. być w namiętnem oczekiwaniu; *πρός τι*, być natchnionym do czego

ἀναπτοσομαι, być spłoszonym; być wzruszonym, zaniepokojonym; *consternor; spe et animo erigor.*

ἀναπτοιέω, ἴσω, spłoszyć, niepokoić, wzruszyć; *consterno, perterreo.*

ἀναπτοξίς, ἦ, rozwinięcie, rozwinięcie, objaśnienie, jak *ἀνάπλωσις*.

ἀναπτύσσω, ξω, rozwinąć, otworzyć, n. p. książkę; odsłonić, wyjawić, *πρός φώς*. 2) zagiąć, skrzywić, *τό κέρασ*, właśc. zwinąć, zwijać skrzydło, że stawało po za częścią wojska zostającego na miejscu; *τήν φάλαγγα*, to samo prawie, jeno że oba skrzydła zwijały się i stawały po za środkową częścią wojska; *τό κέρασ ἐς φάλαγγα* kolumnę głęboką rozwinąć i ustawić w długiej linii bojowej. *Evolvo, expleo.* Ztąd ἦ *ἀναπτυχή* = ἀνάπτουσις. 2) *ἀναπτευχά ήλιου*, światło słoneczne rozstrzelone w przestworze, przestwór wolny.

ἀνάπτωχος, ον i **ἀνάπτυκτος**, ον, rozwinięty, otwarty, objaśniony; dający się otworzyć, *apertus, explicitus.*

ἀναπτώω, wypłuć, wypłuwać, wyrzucać, *bullio; evaspuo.*

ἀνάπτω 1) przywiązać, przyczepić, *ἐκ τιος*, do czego; zawiesić, *αγάλλματα* t. j. bogom poświęcić; przen. mówion, łatkę komu przyrypiąć, *τινί*. 2) zapalić, *πῦρ*. przen. zagrzewać, *θυμόν*. 2) Med. przywdziać sobie, przywiesić sobie, wzięść z sobą; n. p. *vaś*, zdobyte okręty; *χαρίν τινί*, podziękować. Tudzież: przypisać, przysądzić. *Affigo, accendo; tribuo, attribuo.*

ἀναπανθήνομαι, Dep. med. wybadać, wypytać, wywiadywać się; bez przypadku, z Genit. i z Acc. lub z Imiesl. τι πρατόμυνον, że coś zamierzano; *sciscitor*.

ἀναπόρω, zapalić.

ἀνάποστος, ov, wybadany; znany powszechnie, głośny; *compertus, perulgatus*.

ἀνάργυρος, ov, bez srebra, bez pieniędzy; nie dający się przekupić; *argento, pecunia destitutus; largitionibus non corruptendus*.

ἀναρθρος, ov, nie członkowany; nie artykułowany (ton. 2) złamane mający członki, bardzo osłabiony; *inarticulatus; artuum beneficio destitutus, debilis*.

ἀναριθμέω, policzyć, wyliczyć, wstecz liczyć; w duszy sobie rozważyć. Med. *Enumero, recognosco*.

ἀναριθμητος, ov, niepoliczony, niezmierny, τι νόσ, w czém; θρήνων, niepoliczone powody do skarg mający. *innumerus, immensus*. 2) nie liczony, nie szanowany.

ἀνάριθμος, ov, 1) niepoliczony. 2) nie liczony, bezcenny. *Immensus, qui in nullo numero est, vilis*.

ἀναρίστητος, ov, i **ἀνάριστος**, ov, bez śniadania, naczęzy; *impransus*. Ztąd *anaristia i anaristhesis*, η̄.

ἀναρκτης, ov, (ἀρχω) nie rządzący, niezawisły; *nullius imperio subjectus*; nie znoszący pana.

ἀναρμοστέω, nie stósować się, być niestósownym, nie zgadzać się, niezgodnym, rozstrojonym być. *Non consono*.

ἀναρμοστία, η̄, brak zgody, niezgodność, dysharmonia; *discrepantia*.

ἀνάρμοστος, ov, niestósowny, nieprzyzwoity, zwi. niezgodny, τινί lub πρὸς τι. *Incongruus, discrepans*.

ἀναρπάδην, przysł. w górę porywając, gwałtem *Cum impetu*.

ἀναρπαγή, η̄, uprowadzenie; *corruptio*.

ἀναρπάξω, sw, aor. ἀνήρπασα, a imiesl. też ἀναρπάξας. 1) porwać, uprowadzić do góry, wydrzeć, μάχησ ἄπο, ze ścisłu walki; τὰ πλά, porwać. 2) uprowadzić, uwlec, wydrzeć, zgładzić, unieść; med. zgładzić, zniweczyć, *eripio, arripio, corrumpo*.

ἀναρπαξάνδρος, ov, mężów uprowadzający, wydzierający, Sfinks. *homines devorans*.

ἀναρπαστός, ov, i 3 zakon. porwany, wydarty, uprowadzony; *abruptus*. Tudzież, zabrawony.

ἀναρραφιδέω, zacząć śpiewać lub deklamować na kształt rapsodów.

ἀναρρέω, wstec płynąć, pod górę płynąć, wznościć się. *scaturio*.

ἀναρρήγνυμι. 1) Przech. rozedrzeć, wylać, rozplatać, lupać. b) roztracać, zdruzgotać, zburzyć, c) nrzech. wybuchnąć, wszczać się, wylać, wyrzucić się na; pęknąć, w Med. *Findo, erumpo*.

ἀναρρήξεις, η̄, rozdarcie, lupanie, pęknięcie; pęknięcie, łom; zniszczenie; *disruptio, discissio*.

ἀναρρήσις, η̄, wywołanie, ogłoszenie, obwołanie, *renuntiatio*; publiczna pochwała, *praeconium*. Ale ἀναρρήμα, obwieszczenie; *edictum*.

ἀναρριπίξω, na nowo rozniecić; *excuscitare, excitare*. Ztąd *anarripisμός*, ó.

ἀναρριπέω i **ἀναρρίπτω**, w górę rzucić, ἐς τὸ ἄνω. ἔλα πρῶθ, morze wiosłem wyrzucić w górę, πρὸς τὸν κύβον, kostkę z pułara rzucić (w górę), ἀνερρίφθω κύβος, kostki (niech będą) rzucone; *jecta alea esto*, odważyć się; podobn. κίνδυνον, μά-

χηγ, odważyć się na bitwę; ἄν. εἰς ἅπαν τὸ ἔπαρον, cały majątek stawić na rzut (na kartę). *In altum projicio; aleam jacio, periculum adeo*.

ἀναρρήχομαι, rękoma i nogami drapać się do góry; dążyć do wysokości, wysoko patrzeć; *scandere*.

ἀναρρήοια, η̄, odpływ morza.

ἀναρροβδέω, pochłonać na powrót, ἔδωρ, o Charydzie; *deglutire*.

ἀναρροξέω, wystrzelić w górę.

ἀναρροφάω i **ἀναρροφέω** = ἀναρροβδέω.

ἀναρροσις, η̄, 3-ci dzień Apaturyów.

ἀναρρόω, cofnąć, nagiąć w tył; zabić, ofiarować.

Med. wybawić; powetować.

ἀναρρόνωμι, rósow, znowu wzmocnić, na nowo pokrzepić. Pass. na nowo być pokrzepionym, wrócić do sił, wyzdrowieć, ἐκ τῆς νόσου. *Confirmo*. Ztąd **ἀναρροσις**, η̄.

ἀνάρασις, ov, (i 3 zak.) nie zgadzający się; nieprzyjacielski, nieprzyjazny, niepojednany; wstrętny, odrażający, ἀνάρασιον ἐπιτέτο, uważał za szkaradzeństwo, za niegodziwość; ἀνάρασιον πρήγμα, nieprzyjemny, przykry wypadek. *Infestus, dirus, implacabilis, improbus*. T. s. ἀνάρασιος.

ἀναρτάω, 1) Czynn. powiesić, τι νόσ. 2) Biern. być powieszonym, wisieć. b) ἀνηρτήσθαι ἐκ τινοσ, być zawieszony od kogo, εἰς τινα, na kim polegać; podobnie Med. ἀναρτάσθαι τὰς ἐλπίδας εἰς τινα, nadzieję w kim pokładać. ὃ τῷ πάντα εἰς εαυτὸν ἀνηρτήται, który wszystko od siebie zależnem uczynił. 3) Med. a) z Acc. zjednać sobie czyje względy, τινά. b) z Inf. podjąć się czego; ἔρδειν, *suscipere*. *Suspendo, accingo me*. Ztąd **ἀναρτήσις**, η̄, obowiązanie.

ἀνάρατις, ov, (ἄρατις) nie prosty, o liczbach; *impar*.

ἀναρχία, η̄, brak rządów; w ogóle: nierząd w państwie; nieposłuszeństwo, rozkiełznanie. w Atenach rok bez Archontów za 30 tyranów, r. 1. Olymp. 94. *Imperantis defectus, nimia licentia*.

ἀναρχομαι, znowu zacząć.

ἀναρχος, ov, bez przewodnika, bez naczelnika; *duce carens*.

ἀνασσεύω, wstrząsnąć (do góry.)

ἀνασερῶζω, zboczyć, z toru zboczyć, zjechać; *averto*. Ztąd *ἀνασειρασμός*, ó.

ἀνασεύω, poet. ἀνασεύω, wzruszyć, poruszyć; bujać; rozbijać, χίγίδα, ἱστία, żwawo rozpiąć; κόμη, włos w nieładzie na wiatr puścić. 2) podburzyć, podżegać. 3) zagrozić, εἰσαγγελίαν. *Quatio, concutio, concito, impello*.

ἀνασελαίνω, bezwstydnie drwić, szdyć.

ἀνασεύω, w górę wzruszać; med. z aor. sync. ἀνεσούμη, pryskać, tryskać do góry, αἷμα. *evasio*.

ἀνασίλλω, ó, włos niby sierść do góry stojący, najeżony włos.

ἀνάσιμος, ov, z nosem perkatym, zadartym.

ἀνασιμόω, nosa zadzierać, nos krzywić; *nasum supinari*.

ἀνασκαλέω, wygrzebać, wyszukać, wyszperać.

ἀνασκάπτω, wykopać; skopać, do szcztetu znieść, zniszczyć do szcztetu. *effodio, excindo*.

ἀνασεδάνωμι, splotzyć, rozproszyć. *diffundo*.

ἀνασκέπτομαι, bacznie uważać, rozważać; *accurate perpendo*. tylko w fut. zreszt. ἀνασκοπέω.

ἀνασσευάζω, uprządać. ładować znowu na juczne bydlę, dalej ruszyć; uprządać, usuwać, wziąć, zabrać, plondrować, zniszczyć; przenieść na inne miejsce (o budach weklarskich); zbankrutować.

U retorów, zasadnienia przeciwnika zbijać, zbić. Oppos. κατασκευάζω. Med. częstokroć w tém samym znaczeniu co forma czynna się używa. 2) znowu urządzić, znowu wybudować, powetować. *Col-ligo vasa, solum verto, aufigio, transfero, labefacto, destruo, refuto, instauro, reparo.*

ἠασκευαστικός, ἦ, óv. zbijający.
ἠασκευή, ἦ, uprzątnięcie, τραπέζης, bankructwo.
ἠνάσκητος, ον, niećwiczony, niećwiczający się; *in-aceretilitas*. Ztąd ἀνάσκησις, ἦ.

ἠασκιδόνημι, rozproszyć, Med. rozproszyć się.
ἠασκιστῶν, podskoczyć.

ἠασκολοπιῶω, f. pass. ἀνάσκολοπιεῖσθαι, wbić na pal; e *pilo suspendo*. Ztąd ἀνάσκολοπιεῖς, ἦ.

ἠασκολοπισμός, ó, t. s.
ἠασκιδυλεύομαι, lub ἀνασκιδυλεύομαι. p. p.

ἠασκοπέω, pilnie, bacznie, rozważać; *perpendo*. Ztąd ἀνάσκοπέ, ἦ, dociekanie.

ἠασοβέω, wypłoszyć, wystraszyć; ἀνασοβημέ-
 νος τῆν κόμην, z włosom ze strachu najezonym,
perituro, conturbo. Ztąd ἀνασοβήσεις, ἦ.

ἠασπαράσσω, rozedrzeć, w górę drzeć; *evello*.

ἠάσπαστος, ον, (i ἀνάσπαστός, óν) usunięty; κληῖθρα, odwołany; wywołany, wycynany; dobro-
 wolnie się wydalający; otwarty, póλη. — *Retractus, e sede evulsus*.

ἠασπῶω 1) do góry ciągnąć, podciągać, wciągać, n. p. okręty na ląd; ściągnąć, zmarszczyć, czolo, dobyć, wydobyć; przen. λόγους, miotać słowa ju-
 nacze, τινί (przeciw komu); o woni, wciągać woń, ós πλείστον τῆς ἡδονῆς. 2) wyciągać, wydobyć n. p. τύμβους, kości z grobów. 3) med. dobyć, ἔγ-
 χος, dzięć wyciągnąć. *Retraho, revello, sursum traho, eripio*.

ἠασσα, ἦ, r. z. do ἀνάξ, królowa, władczyni, pa-
 ni; o boginiach u Homera; i Hezyoda: *regina, do-
 mina*.

ἠάσσατος, ον, dor. niepokonany; *invictus*.

ἠάσσω, έω, 1) Czynn. a) panować, władać, rzą-
 dzić, τινί i τινός, tudzież razem τινός τινι, radziej
 τί, ó πάντ' ἀνάσσων, wszechwładca; częściej μετά
 τισι, έν τισι, wśród: έν τινι, na miejscu, παρά τόν
 Ἀχέροντα, nad Acherontem, óπó γαίας, pod ziom-
 nią. b) być panem lub właścicielem czego, τινί,
 τινός, tylko we zwrocie τιμῆς ἀνάσσειν, być w po-
 siadaniu urzędu honorowego. 2) Biern. być rzą-
 dzonym, zostawać pod rządami czyjmi, τινι. b)
 być dzierzonym, σκήπτρον παρά τινι. 3) med. być
 władcą, władać, τρίς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν.
Regno, rego, dominor.

ἠασσαδόν, przysł. (ἀνίστημι) stojący do góry, po-
 wstający; *adsurgendo*.

ἠάσσαις, ἦ, εως, ioń. toz 1) podniesienie, wy-
 rugowanie, wydalenie (mieszkańców z siedzib),
 wypędzenie, przeniesienie, τῆς Ἰωνίης, zburzenie,
 zagłada, n. p. miast. 2) ustawienie, ustanowienie.
 2) w znac. nprzech. powstanie; ruszenie się, po-
 chód; (zmarłych) powstanie, ocknienie, wybawie-
 nie z choroby. *Translatio, vastatio, profectio, ex-
 portio*.

ἠασσταήρ, ἦρος, i ἀνασταής, ó, burzyciel, ni-
 zszczydel; *vastator*.

ἠάσσταος, ον, (ἀνίστημι) wypłoszony, wypędzony,
 przeniesiony (z siedziby); o miastach, krajach: zbu-
 rzony, wyludniony, ἀνάσσταον ποταῖν, przegnać,
 zburzyć, zniszczyć; 2) podburzony, z ładu wypro-
 wadzony, gotów do powstania. *Excitatus, extor-
 ris, desertus*.

gnąć; podburzyć, do powstania namówić; zburzyć;
everto, vasto, seditionem moveo, sedibus expello.

Ztąd ἀναστάσις, ἦ.
ἠασταυρόω, na pal wbić, na krzyż wbić; t. c.
 ἀνασκολοπιῶω, *cruci affigo*. Ztąd ἀνασταυρωσις, ἦ.

ἠασταχόω, wypuszczać klosy, wystrzelić jak klo-
 sy żytnie; *spicas emitto et cresco*.

ἠάστειρος, ον, (στεῖρα) z wysoką sztabą czyli
 dziobem, ναῶς, *cum alta prora*.

ἠάστέλλω, podnieść w górę, podnieść; óπωτός,
 oczy. Med podnieść, zakasać suknie, ἀνεστολιμέ-
 νος χιτών. 2) odesłać, odeprzeć; powstrzymać, bron-
 nić; biern. być odpędzonym; cofać się; udawać,
 jakoby się cofać chciano, udawać; *tergiversari*. 3)
 Med. odmówić, skąpić sobie, τροφήν. *Sursum tol-
 lo, submoveo, reprimo, coerceo*.

ἠάσθενάζω, ἀνάστεναχίζω, ἀνάστενάχω i ἀ-
 ναστένω, 1) westchnąć w głos, lamentować. 2) τι,
 τινά, oplakiwać kogo lub co w głos, żałować, γόοις,
Ingemisco.

ἠάστέρω i ἀνάστεφανόω, uwienczyć; *coronare, redimire*.

ἠάστερόω, wzniesić jako pomnik.
ἀνάστηρα, τό, wzniesienie, wysokość.

ἠάστολή, ἦ, odbicie; rzucenie w tył, κόμης.
ἠάστοουώ, w uscie zaopatrzyć, otworzyć, otwór

zrobić, τὸν ποταμόν, rzecę; minę otworzyć. Biern.
 ἀναστομούντα ποταμοί, wylewają się rzeki. *Ostium
 aperio*. 2) ścieśnić, ograniczyć. 3) zaostrzyć; *acuo*,
 tudz. przenosiźnie.

ἠάστρέφω, 1) Czynn. a) przech. wyrzucić, wstrzą-
 snąć do szczętu, τῆν καρδίαν, żołądek przewrócić;
 przekształcić; odwrócić; sprowadzić napowrót, ἐξ
 ἄθου, eis μάχην, przen. δικήν, karę powrócić. b)
 nprzech. obrócić się, nawrócić się, zwrócić się. 2)
 Biern. i Med. a) obrócić się, uciekać, zwrócić się
 znów przeciw nieprzyjacielowi, czolo stawić; wró-
 cić; *τοῦτο ἀνέστραπται*, to wzięło inny obrót. b)
 obracać się, bawić się, έν τινι, κατά l. περί τι, γαι-
 αν, waleśać się pó kraju; przenosiźnie. δεσπότης, po-
 stępować jako władca. *Subverto, revoco, reverto, revertor, versor*.

ἠάστροφή, ἦ, nawrócenie, nawrót; obracanie się;
 bawienie się, pobyt; obcowanie, sposób życia; za-
 jęcie się czem; odwłoka; powrót (z ucieczki do bi-
 twy). *Inversio, conversio, reversio, reditus; vitae
 genus v. ratio*.

ἠάστροφώω, poet. częstot. form. do ἀναστρέφω,
 obracać w koło, πάντα, na wszystkie strony; *verso*.
ἠάστροω, podnieść do góry, odsłonić, o szatach;
 Ztąd odkryć, obnażyć. Med. obnażyć się. Part.
 perf. pass. bezwstydn. *vestem attollo, delego, nu-
 dare se*.

ἠάσφαλλω, podnieść się z upadku, przyjsć do sie-
 bie, wracać do sil. 2) paść napowrót; *ex lapsu re-
 surgo*.

ἠάσφάζω p. σχάζω.
ἠάσφέθω p. ανέχω.

ἠάσφαισις, ἦ, znoszenie, ścierpienie, wytrzymanie;
toleratio, tolerantia. 2) wschód (słońca) á. ἡλίου.

ἠάσφετός, óν, poet. ἀνσφετός, óν, (od słowa ἀνε-
 χομαι) znosny, do wytrzymywania; tylko z negacyą:
 nieznośny; óχ ἀνασφετὸν ποιεῖσθαι, uważać, po-
 czytać za nieznośne, z Inf. *Ferendus; tolerabilis*.

ἠάσφίζω, rozpruć, rozłupać, rozplatać; *rescindo, diffindo, seco*.

ἠάσφιδυλεύομαι, p. ἀνασκιδυλεύομαι.
ἠάσφωζω 1) Czynn. znów wybawić, odzyskać, od-
 ważyć, przywrócić do pierwotnego stanu. 2) Med

wybacić dla siebie; przywłaszczyć sobie; w ogóle: odzyskać, dopiąć, τινά τινος, kogo od czego wybacić. *Recupero, servo.*

ἀναπαράσσω, wzburzyć, zamącić, w zamęt wprowadzić l. w nieład. *Excito, perturbo.*

ἀνάστασις, ἡ, (ἀναστίνω) kierunek w górę, wyciąganie, wzniesienie, podniesienie, groźba; głód, post. *elatio, erectio, porrectio.*

ἀνατάσσω, uporządkować, do ładu przywieść. 2) Med. przedziżyć co powtórnie, zbadać, zająć się, opowiadać. *Compono.*

ἀνατακτικός, ἡ, ὄν, dumny, zachwały, groźny.

ἀνατεῖ, przysł. (ἀτη) bez szkody, bezkarnie; *impune*. T. s. ἀνατί.

ἀνατείνω 1) czynn. podnieść, wyciągać, χεῖρας, εἰωτὸν ἐπὶ τινι, wynosić się, pysznić się, wzbijać się w dumę. — wyciągnąć, rozwinąć, τὸ κέρας, skrzydło. 2) nprzech. podnieść się, wynosić się, wystawać; rozciągać się. 3) Med. τί, podnieść co do góry, wynieść, n. p. miecz, celem pogroźki; przenn. wywyższać, wynosić, potęgować. 4) Biern. być wywyższonym; ἀρχήν, mieć dostojestwo, τοῦ ὄψις, być ciągniętym (do góry) za uszy; 5) powstrzymać się, od jadła, ἀνάτεινον.

ἀνατείνω, mury na nowo wybudować, wznieść.

ἀνατεχνισμός, ὁ, wzniesienie muru (powtórne). *Instauratio muri.*

ἀνατέλλω 1) przech. wydać, ἀπὸ τινος, z czego, τοῖσιν ἀμβροσίην ἀνετέλε Σεμείδης. 2) nprzech. wyjść, wyrastać, wzrastać, dobywać się, wschodzić, (o słońcu, księżycu, kwiatach) ἔκ τινος. *Excito, orior.*

ἀνατέμνω, rozetrznąć, urznąć; wyrznąć; *disseco.*

ἀνατήκω, roztopić, zmiękczyć, Biern. rozplynąć.

ἀνατίθημι, 1) Czynn. postawić, n. p. dar ofiarny, świątynią; ztąd, poświęcić, wystawić, τίνα τι, i τί εἰς τι. — nałożyć, naładować, włożyć, ἐπὶ τινα, εἰς τι, przenn. włożyć na kogo co, przypisać, poruczyć. τί τινι lub z Inf. odebrać, ująć, τοῦ καθάσθην. 2) Med. włożyć swoje na kogo, ἐπὶ τινα, obarczyć; εἰωτήν, oddać się, poruczyć się, τινί. cofnąć, zmienić, n. p. zdanie; przewrócić; πάντα, przeznaczyć inne miejsce, przestawić, przenieść; οὐκ ἀνατίθεμαι, μὴ οὐκ εἶναι τι, nie cofam zdania swego, że coś jest.

Erigo, dedico, impono, transfero, remoueo, muto.

ἀνατιμάω, podwyższyc cenę; *pretium augeo.*

ἀνατινάσσω, wzruszyć, wstrząsnąć, miotać do góry; *sursum quatio.*

ἀνατίλασσα i **ἀνατίληναι**, Imiesł. i Tryb bezokol.

αὐτὸ ἀνέτηλην, (τήληναι) znieść, ścierpiec, wytrzymać. *Sustineo.*

ἀνατοκίζω, brać procent od procentu; Ztąd ἀνατοκισμός, ὁ. *Usuram renouo; usurarum usurae.*

ἀνατολή, ἡ, poet. ἀντολή, wschód słońca, n. p. ἀντολαὶ ἡστικτο, gwiazd; *ortus*. 2) wschód; *oriens*. Ztąd ἀνατολικός.

ἀνατομάω, nabrać znów odwagi; *audeo.*

ἀνατομή, ἡ, rozrzynanie; rozkładanie, ciała ludzkiego; anatomia. *Dissectio*. Ztąd ἀνατομικός, ἡ, ὄν.

ἀνατος, ὄν, (ἀτη) nieuszkodzony, bezkarny; z Gen. κακῶν. 2) nieszkodliwy; *inermis, sine noxa; innoxius*.

ἀνατρέπω, poet. ἀντρέπω, pf. — τέτροφα i — τέτραφα. 1) wywrócić, obalić, zniszczyć, τήν τόχην, τήν ἐλευθερίαν. wywrócić do szczytu; 2) nawrócić, sprowadzić napowrót. 3) wzruszyć, poruszyć, budzić. 4) zbić wodami. 5) Med. stracić odwagę, być zbitym, zgnębionym, ἀνετρέπετο φρένα λόπα. Pass. i Med. wywrócić się. zginać. *Everto, reduco, excito*.

ἀνατρεπτικός, ἡ, ὄν, wywracający, niszczący; *perniciusos*.

ἀνατρέφω, θρέψω, wzmocnić znów pożywieniem, przywrócić do zdrowia, wyżywić; wychować; przenn. φρόνημα, ducha krzepić, wzmocnić. 2) żywić na odwrot. *Ala, vicissim ala, nutrio, educo.*

ἀνατρέχω, aor. ἀνέδραμον, pf. ἀναδέδραμα i — δεδράμηκα. 1) wybieść, wypaść, dopaść, próż tu i tu, podskoczyć; o rzeczach: wytryskać, wynosić się, wzbici się, wschodzić szybko; sterczeć. 2) wzrastać, powiększać się, wzbierać, mnożyć się. 3) z partyk. ὀπίσω, ἄδης, biedz napowrót, cofać się z pospiechem. 4) przebiecz, κῶδος ὕμνω, opiewać. *Sursum curro, ascendo.*

ἀνατρέσις, ἡ, (ἀνατρέω) świdrowanie, trepanacja; *foramen; perforatio*.

ἀνατρανίζω, wstrząsnąć trójzębem; *perturbare, percutere tridente*.

ἀνατριβω, ψω, odrapać, oskrobać, odzierać, ściierać, zetrzeć, zniszczyć. *Contero, frico*. Ztąd ἀνατριψίς, ἡ.

ἀνατροπέυς, εἰς, ὁ, niszczyiciel, burzyciel; *eversor*.

ἀνατροπή, ἡ, zniszczenie, wywrót; *eversio*.

ἀνατροφή, ἡ, wyżywienie, wychowanie; *educatio*.

ἀνατυλίττω, odwijać, odmotać; przenn. λόγους, mo- wy jeszcze raz rozważyć; *revolvo*.

ἀναυπόω, na nowo odbić, odtworzyć; *iterum formo, fingo*. Ztąd ἀναυπόωμα, τό, i ἀναυπόωσις, ἡ.

ἀναυροβάω, wzburzyć, zakłócić, w nieład wprowadzić. *Conturbo, perturbo*.

ἀναυρήσιος, ὄν, nieobjaśniony, bez blasku, ciemny; *non splendens, obscurus*.

ἀναυδής, εἰς, ἀναυδός, ὄν, i poet. ἀναυδήσιος i dor. ἀναυδατος, (ἀδδῆ) bezgłosy, niemowa, milczący, niemy, kryty. 2) niewysłowiony, niesłychany, niespodziany. *Silens, indictus; ineffabilis, nefandus*.

ἀναυλος, ὄν, bez gry na flecie, bez wtóru fletu; niewesoły, smutny; *sine tibis*. 2) nieswiadomy gry na flecie.

ἀναυξής, εἰς, nie wzrastający, nie przybierający, nie spory, niezdarny; *qui non augetur*. Ztąd ἀναυξήςσια, ἡ.

ἀναυξος, ὄν, nie rosący.

ἀναυρος, ὁ, potok górski, leśny; *torrens*.

ἀναυς, ἀναος, bez okrętu, nie będący okrętem; νῆες ἀναες t. j. rozbitki, szczytki okrętów.

ἀναύδω, aor. ἀνάυσα, wykrzyknąć, zawrzasnąć; *exclamo*.

ἀναφαίνω, 1) Czynn. przech. rozżarzyć, rozplomić, sc. ogień, że jasny płomień rzuca; ztąd wyjawić, dobyć na jaw, obwieścić, odsłonić, objawić; z Acc. c. Inf. i z Imiesł. 2) Med. z Perf. 2. ἀναπέφηνω, objawić się, ukazać się, wpadać w oczę; z Imiesł. jasno (jak na dłoni), że. 3) Biern. zajaśnieć, pokazać się; także z Imiesłowem. *In lucem edo, significo, appereo, exorior*.

ἀναφαίσιος, ὄν, nie wydarty, niepowrotny; *irrevocabilis*.

ἀναφαλαντίας, ὄν, i ἀναφάλαντος, ὄν, lysz; *calvus*. Ztąd ἀναφαλαντισσις, ἡ, lysosć.

ἀναφανθά i **ἀναφανθόν**, p. ἀμφαθά, w obec wszystkich, jawnie, widocznie.

ἀναφαντάζω = ἀναφαίνω.

ἀναφέρω, f. ἀνοίω, aor. ἀνήνεγκον, iοή. ἀνένευκα, aor. inf. iοή. ἀνοῖσαι. Przech. 1) podnieść, nieść do góry, zanieść, dobyć; podnieść, n. p.

skarab, wykopać; prowadzić pod górę (o ulicy), wyrzucić, dobywać, n. p. krew, westchnienie; przybierać (barwę.); w ogóle: wynieść, dzwigać, τινά ἐκ τινος, przynosić. 2) przynieść na powrót, sprowadzić; odnosić, τί ἐπι λυβ εἰς τι i τινα. Ztąd, przypisać co komu: wyprowadzać, n. p. γένεσθαι, początek; ἐξ λογισμῶν, zaznajomić kogo z czem: uprzytomnić komu co: donieść, zawiadomić, εἰς τινα, παρά τινα, εἰς τι, do miejsca donieść, τί i περί τινος, zrobić doniesienie, λόγον τῆς ἀρχῆς, zdawać sprawę. 3) brać na się, podejmować, narzącać się, κινδύνοωσ, zejść, wstąpić, gwiazdy. II. Nprzech. podnieść się, wynieść się, ἐκ τινος, przyjść do siebie; odwołać się, ἐπί τι i τινί. III. Med. 1) rzeczy swoje lub coś znieść dla siebie na górę. 2) dobyć z siebie, odetchnąć, westchnąć z głębi. 3) przyjść do siebie, zebrać myśli, z podziwu i t. d. 4) rozważyć, zastanowić się. *Sursum fero, refero, suscipio, egero, reficio me.*

αναφύω, uciec do góry, ἐπί τι, *fuga adscendo*; uciekać w tył, pójść w rozsypankę; *confugio, effugio*. **αναφροντικός, η, όν**, zdany do uciekania.

αναφής, ές, nieetykalny, niedotykalny, nie cieleśny; *intactilis, intactus*. miękki, powolny.

αναφθέγγομαι, Dep. Med. głośno wywołać, wykrzyknąć; obwołać; odpowiedzieć; *exclamo, respondéo*.

αναφθείρομαι, spaść w nieszczęście, zgubić się powtórnie; *iterum intereo*.

αναφλάω, tarcie wyprostować; *penem erigere, masturbo*.

αναφλασμός, ό, *masturbatio*.

αναφλεγμαίνω, w skutek zapalenia nabrzmieć; *intumesco*.

αναφλέω, zapalić, ἀνεφλέγη, zapalił się, spłonął, gniewem, zagrzewać, podniecić, rozniecić; έρωτα. **ανάφλεξις, η, ζ**, zapalenie.

αναφλόξω i αναφλώω, wytryskać, wypienić się, zawrzeć, kipieć, wykypieć; *ferveo, efferveo*.

αναφοβέω, wystraszyć, przestraszyć; *terreo, minor*.

αναφοιτάω pójść i wracać, odwiedzać; *rursum eo, redeo, repeo*.

αναφορά, η, 1) podniesienie. 2) взгляд, styczność, odniesienie; *relatio*, odwoływanie się do kogo; odparcie, spędzenie, zwłaszcza winy na innego. 3) zwolnienie, odstąpienie, jakiej posiadłości; *remissio*; przesilenie się, wypoczynek, *πραγμάτων*. 4) przynoszenie, dochody, zyski. 5) podniesienie się, wzrost. 6) naprawienie *ἀμαρτημάτων*, środki do naprawy uchybienia. *Subsidium, remedium*.

αναφορέω p. *αναφέρω*.

ανάφορον, τό, i αναφορζός, έως, ό, pasek do noszenia czego, tram, stragarz, lina, rzemień, kołowrot szalny. *Fulcrimentum oneris, quo baguli utuntur, clittellae*; juki.

αναφράζομαι, ep. opt. aor. ἀμφράσσατο = *αναφράσασαι*, poznać; *agnosco*.

αναφρίσσω, ξω, zdurzeć, wzdrygnąć się; *horrere*.

αναφροδισία, η, ζ, brak wdzięku, powabu; *inelegantia*.

αναφροδιστος, ον, bez powabu, niepowabny; *invenustus*. 2) nieszczęśliwy w miłości (εἰς τὰ έρωτικά. *adversus Venere natus*.

αναφρονέω, wrócić do rozumu; *resipisco*.

αναφροντιζέω, rozważyć, wymyślić; *animo volvo, cogito*.

αναφυγή, η, ζ, ucieczka. *καυών, odwrót*.

ἀνάφυξις, σως, η, ζ, ucieczka, schronienie; *effugium, perfugium*.

ἀναφύρω i αναφουράω, mięszać, pomiejszać, zbryzgać, zwałać, *ἀίματι, permisceo, inquinó*.

ἀναφυσάω, sapać, parskać w powietrze. Przen. nadymać, nadać kogo. Med. nadać się; *sursum flatum emitto; insflo, elatum reddo; superbio*.

ἀναφύσημα, τό, parskanie, sapanie. Podobn. *ἀναφύσησις, η, ζ*, wybuchanie.

ἀναφυσίαω, częściej wyziewać dech; ztąd, być zziąjanym, zżajać się, bez tchu być; *anhelo*.

ἀναφύω 1) Czynn. w Praes. Impf. Fut. i Aor. 1. act. wydać, zapuścić, spłodzić; n. p. przen. *πλήθος σποκραντων* (jak grzyby) 2) Nprzech. aor. 2. ἀνέφυον, wyrastać; odrastać. Med. wystżelić do góry; przen. *δικαι*, wyrosły, urosły procesa. *Produco, nascor, renascor*.

ἀναφώνέω, wywołać, obwołać; głośno oznajmić, mianować; *proclamo, pronuntio; οι ἀνακεφωνηκότες* publiczni woźni, obwoływacze.

ἀναφώνημα, τό, i αναφώνησις, η, ζ, toast na zdrowie.

ἀναχάω i αναχάζομαι, Pass. aor. ep. *ἀναχασάμενος*, Depon. Med. cofać się, zwykle z dodaniem *όπισσω, έξοπισώω, ἄψ, πάλιν* lub *ἐπί πόδα*, ze zwróconą ku nieprzyjacielowi twarzą; *retrocedo*. We form. czynnej: przepędzić, wyprzeć; *repellere*.

ἀναχαίνω, ανώ, poziewając otworzyć gębę; rozstąpić się; otworzyć się (o ranie), *hisco, dehisco, lio*.

ἀναχαίτιζω, o koniu spinającym się czyli dęba stawającym, który grzywe w tył, jeżdźca na ziemię rzuca; *hinc, rzucici* przen. wyrzucić, obalić, zniszczyć; być buntowniczym, opornym, ociętnym, uwolnić się od czego, z Gen. n. p. *ἀνεχαίτιτε πραγμάτων*, zrzucił z siebie brzemień pracy, uwolnił się od spraw. 2) za włosy ciągnąć, gwałtem powstrzymać; *cohibere. Repello, evertó*. Ztąd *ἀναχαίτισμα, τό*.

ἀναχαλασμός, ό, folgowanie.

ἀναχαλάω, zwolnić, sfolgować, złagodzić.

ἀναχαράσσω — άττω, άξω, znowu wydrapać, wyškrobać, ostrzyż; *denovo sculpo*. Przenośn. podburzyć, sprawiać, przyczynić się do; *άλλη αναχαράσσει ίόν*, powietrze rdzę rodzi. Ztąd *ἀναχαράξις, η, ζ*, najeżenie.

ἀναχέω i αναχέομαι; *χεύω*, 1) Czynn. polać, wylać, odlać. 2) Med. wylewać się, ujsć, upływać, εἰς τι. o obłokach: rozpiąć się, wypróżnić się.

Infundor, diffundor.

ἀναχλαίνω, znowu rozgrzać.

ἀναχοαίνομαι, meszek pierwszy dostawać; *lanugine oblitum esse*. (Zartobl., o świni: szczec dostawać.)

ἀναχορεύω, zacząć taniec chórowy, tańcować w chórze; rej wodzić; *tripudio, salto, choreas ago*.

ἀναχόω p. *ἀναχώννυμι*.

ἀναχρόομαι = *διαχρόομαι*, wąpl. l. u Thucyd **ἀναχρώννυμι**, óσω farbować, wetrzeć farbę; zwałać.

ἀναχρωσις, η, ζ, zarażenie.

ἀναχρότος, ον, (*άχροών*) bez plewów; *a paleis purus, non aceratus*.

ἀναχρσις, η, i ἀνάχρωμα, τό, wylanie, rozlanie; wylewy morskie; *aeftuaria*. **ἀνάχρσις**, rozkielznanie, obwisłość, wątłość.

ἀνάχρωμα, τό, (*ἀναχών*), nasymp, grobla; *agger*.

ἀναχώννυμι, χύωσ, nasypać, wysypać; *όδόν*, drogę nasypaniem podwyższyc; *aggero; e terra adgesta castruo*.

ἀναχωρέω, 1) cofać się, ująć; ma przy sobie cząskę: ἀψ, ὄπισω, εἰς τοπίσω, πάλιν, ὅτι τινος, przed kim; ἐκ τινος, z miejsca, ἐς τι, πρὸς τι, παρά τινα, ἐπί τι, ἐπί τινος (dokąd), zwł. ἐπ' οἴκου, οἴκαδε, do domu; ἐπὶ πόδα, cofać się z twarzą zwróconą na nieprzyjaciela. W ogóle: ustąpić, oddalić się, unikać, wzdrzygnąć się. 2) przejść, przechodzić, ἐς τινα, na kogo, ἢ βασιλῆτή ἀνεχώρησεν ἐς τὸν παῖδα. Cofać się z publicznego życia; ἀναχωρητικὸς τόπος, miejsce odległe; ῥήμα, przestarzały. *Recedo, me recipio, transeo.*

ἀναχώρησις, **σως**, **ἦ**, iou̯.—σις, cofanie się, odwrot; βραιότερα, odwrot przymuszony, powrót; ἀποσιεσθαι, zacząć odwrot; ἀ. σημαίνειν, irabić do odwrotu, σπένδουσθαι, pozwolić na odwrot swobodny. 2) przytułek, miejsce schronienia; *recessus, refugium*. T. s. 2) ἀναχώρημα, τό, ustroń; ustąpienie.

ἀναχωρίζω, prowadzić na odwrot; reduco, recedere facio. **ἀναφωρίζω**, jeszcze raz, powtórnie dać głosować; *mitto denuo in suffragia*. opracować, zmienić.

ἀνάψις, **ἦ**, zapalenie.

ἀνάψυξις, **σως**, **ἦ**, ochłodzenie, pokrzepienie, wytchnienie; *refrigeratio, recreatio; requies.*

ἀναψυχή, **ἦ**, p. ἀνάψυξις, πόων, wytchnienie, odetchnięcie.

ἀναψύχω, έω, 1) Czynn. ochłodzić, pokrzepić, odświeżyć, φίλον ἦτορ, ἔλκος, po ranie przyjsz do siebie, ulżyć bólu, gdzie późnżej Genit. stoi; ναδς, okręty suszyć, wyciągnąć na suche miejsce; τὸς ἀβλαίας, suszyć zasłony. 2) nprz. i biern. być pokrzepionym, pokrzepić się, wypocząć, wytchnąć, przyjsz do siebie. *Refrigero, recreo, reficio.*

ἀναδαίω, poet. za ἀναδαίω, zapalić; *incendo.*

ἀνάδαν (ἦδος, ἦδομαι), impf. ἦσανον, ep. ἐήγανον, fut. ἀδήσω, aor. ἔαδον, ἐβαδον (t. j. ἔβαδον) i ἀδον, pf. 2. ἔαδα, podobać się, być przyjemnym, pluzżyć; τινί, θυμῷ, κραδίῳ, w sercu, μύθοισι, przez mowy, skutkiem mowy, lub z inf. Często Dat. się domyśleć należy, ἐαδῶς μῦθος, przyjemna mowa. *Placeo.*

ἀνδρῶν, τό, zwykle w l. mng., brzeg wyższy rzek, rowów i t. d., zagony w ogrodzie, lechy. Inaczej *πρασιαί*.

ἀνδρα, przysl. (ἀνὰ i δίχα) na dwie części, przez polskie „roz“—najczęściej się odda; καίεσιν, rozplatać; ἀνδρα θυμὸν ἔχειν, dwojakiej być myśli; *in duas partes*. 2) przym. z Genit. bez, daleki od.

ἀνδραγάθειω, być dobrym, zacnym mężem l. takim się okazać; *fortem virum se praestare.*

ἀνδραγάθημα, τό, dzielny, dobry czyn; zacie prowadzenie się; *res fortiter et praeculare gesta.*

ἀνδραγάθεια, **ἦ**, zamię, mężtwo, dzielność, cnota, uczciwość; *virtus, strenuitas, probitas.*

ἀνδραγάθίζομαι, Dep. med. żeźnie, dzielnie, zamię sobie postąpić; τότε, Acc. z czem; ἀπραγμοσύνη, w bezczynności chce dzielnym być. *probitatis nomen sectarii.*

ἀνδράγρια, **ων**, **τά**, zabitemu w boju przeciwnikowi sciągnięta zbroja; *spolia.*

ἀνδρακάς, przysl. (ἀνὴρ) maż przy mężu, każdy z osobna; = κατ' ἀνδρας, *virilitim.*

ἀνδραποδίζω, (ἀνδράποδον) 1) wniewoli pogrzyżć, sprzedać jako niewolnika; *vendere sub corona*. 2) Med. zrobić swoim niewolnikiem, podbić sobie; trudnić się porywaniem ludzi, zabrać w jeństwo, trudnić się przedażą ludzi; *in servitutum redigere, sub hasta vendere, capere, rapere.*

ἀνδραποδισμός, **ὄ**, i **ἀνδραποδισσις**, **ἦ**, zamienienie wolnego człowieka w niewolnika, niewolnictwo, podbicie; *mancipatio.*

ἀνδραποδιστής, **ὄ**, duszokradca, ludokupiec; ten, co drugiemu niewolnika skradł lub wolnych ludzi porywa, aby ich sprzedać znoum. *ἀνδ. ἐαυτοῦ, własna wolność przedający. Plagiarius*. Ztąd *ἀνδραποδιστήριος*, **α**, **ον**, i *ἀνδραποδιστικός*, **ἦ**, **ὄν**. **ἦ**, *ἀνδραποδιστική*, sc. τέχνη, ludokupstwo

ἀνδραποδοκάπιλος, **ὄ**, handlujący niewolnikami.

ἀνδράποδον, **τό**, metapl. Dat. *ἀνδραπόδουσι* (od ἀνήρ i πούς, ponieważ pierwotnie zwycięzca pobitemu nogę na kark stawiał.) 1) niewolnik, na wojnie zabrany do niewoli, jeniec. 2) dusza niewolnicza, podły, nieokrzesany człowiek. *Servus, mancipium.*

ἀνδραποδούτης, **ε**, **ς**, (εἶδος) niewolniczego usposobienia, podle myślący i postępujący sobie. *Servilis, illiberalis.*

ἀνδραποδοθία, **ἦ**, niewolnicze poddaństwo, sposób myślenia, postępowanie niewolnicze. *Servilis animus.*

ἀνδράριον, **τό**, zdrobn. ἀνήρ.

ἀνδραχθής, **ε**, **ς**, ludzi obciążający, ciężar dostateczny na jednego człowieka; *virum gravans s. onerans.*

ἀνδραχνη, **ἦ**, i **ἀνδραχνος**, **ὄ**, portulaka, kurza noga ogrodowa.

ἀνδρεία, **ἦ**, właśc. r. ż. do ἀνδρείος, forma poboczna do ἀνδρία.

ἀνδρείκελος, **ον**, podobny do człowieka; *hominis similis.*

ἀνδρείος, **εἶα**, **εἶον**, meżki, meżny; stateczny, poważny. R. n. τὸ ἀνδρείον, meżtwo; członek meżki; *virilis, membrum v.*

ἀνδρείότης, **ἦ**,=ἀνδρία, odwaga.

ἀνδρείφοντος, **ὄ**, (φόνος) meżobójczy; przydomek Aresa; *homicida.*

ἀνδρείων, **ὄ**, p. ἀνδρών. T. s. ἀνδρείων. iou̯.

ἀνδρείσκατρία, **ἦ**, (ἐράστρια) lubiąca meżczyzn, kochanica; *virorum amatrix.*

ἀνδρείσσομαι p. ἀνδρείσσομαι.

ἀνδρήτη, **ἀνδρήτιος**, = ἀνδρεία, ἀνδρείος

ἀνδρηλατέω, (ἐλαών), (meża) wypędzić, wygnać z kraju; wywolać; *in exsilium mitto.*

ἀνδρηλάτης, **ὄ**, wywołujący z kraju; *in exsilium homines eiciens.*

ἀνδρία, **ἦ**, meżność, meżtwo, meżkość, odwaga, stałość; νόμον, nakazane;—τρόπων, wrodzone. *Virus, fortitudo.*

ἄνδρια, **τά**, meżkie biesiady na wyspie Kreta; *convivia virorum, apud Cretenses.*

ἀνδρείσσιος, **ὄ**, (zdobn. ἀνδρίας) mały posażek; lalka; *parvum simulacrum.*

ἀνδρείσσοπέω, stawiać posagi; *status effingere*. T. s. ἀνδραπανουργία.

ἀνδριαντοποιία, **ἦ**, snycerstwo, rzeźbiarstwo; *statuaria*. T. s. ἀνδριαντοπλαστική lub—ποιητική, ἦ, **ἀνδριαντοποιός**, **ὄ**, snycerz, rzeźbiarz; *statuarius*

T. s. ἀνδριαντογλύφος,—πλαστής, ἀνδριαντοργός, **ὄ** **ἀνδρίας**, **άντος**, **ὄ**, wizerunek meża; posąg; o żyjącym, posąg, lalka. *Statua, simulacrum, cippus.* **ἀνδρίξω**, **έω**, i **ἀνδρίζομαι**, Act. zrobić meżem, hartować. Med. zahartować się, zmeżnić, okazać się meżem, energicznie, dzielnie sobie poczynać. *Virum se praestare.*

ἀνδρικός, **ἦ**, **ὄν**, p. ἀνδρείος, meżki, z meżczyzna złożony; dzielny, zacny, tegi.

ἀνδρίον, **τό**, człowieczek; *homunculus.*

ἀνδρῖσι, przysł. mężnie, po meżku; *viriliter, fortiter, strenuo*.

ἀνδρόβουλος, ον, (βουλή) mężkiej myśli, meżkiego sposobu myślenia; meżkie plany warzący. *virilia consilia movens*.

ἀνδροβρός, ludzi pożerający, ludożerczy; *viros devorans*.

ἀνδρογόνος, ον, meżów rodzący, *ἡμέρα. virum gignens*.

ἀνδρόγυνος, ον, dwupłciowy. Rzecz. *δ*, hermafrodyt; słabowity człowiek. *Semivir, effeminatus*.

ἀνδροδαίκτης, ον, przez meżów zabity. 2) meżobójczy; *viros perimens*.

ἀνδροδάμας, αντος, δ, ἡ, meżobójczy.

ἀνδροδίνης, ἦτος, ὁ, ἡ, ludobójczy; *cum viro-rum caede conjunctus*.

ἀνδροκινής, ἦτος, ὁ, ἡ, p. poprzedzający.

ἀνδρόκμητος, ον, (κάμνω) przez ludzi opracowany zrobiony; *humana opera factus*.

ἀνδροκασία i — *ἦτ, ἡ*, (κτείνω) meżobójstwo, zwykle w l. mng. *Caedes hominum, homicidium*.

ἀνδροκονέω, meża, małżonka zabić; *virum interficere*.

ἀνδροκτονία, ἡ, meżobójstwo; *homicidium*.

ἀνδροκόνος, ον, meżobójczy; *homicida*.

ἀνδρολέτετρα, ἡ, meżobójczyni; *viros pessumdans*.

ἀνδροληψία, ἡ, i *ἀνδρόληψιον, τό*, chwytnie ludzi; *clarigatio*. (Demosth. in Aristocr.)

ἀνδρολογέω meżów spisywać, wybierać; *delectum virorum habere*.

ἀνδρομυανής, ἐς, szalejący, przepadający się za meżczyznami.

ἀνδρόμεος, α, ον, meżki, ludzki, *αἷμα, κρέας, χρέος*, meżka krew, mięso, skóra; *ψυαί*, kawaly mięsa ludzkiego; *ἄμλος*, tłum ludzi. *Humanus*.

ἀνδρομυής, ἐς, długi, wysoki jak meż; wyskości meża; *virilem altitudinem habens*.

ἀνδρόραα, *σέgn. ὄραα*, zmęźnieć, dojść meżkiego wieku; *aetatem virilem attingere*. Part. ión. *ἀνδρῶμενος*, aor. *ἠνδρῶθην*, conj. *ἀνδρῶεωσι*.

ἀνδροπλήθεια, ἡ, tłum ludzi; *conventus hominum*.

ἀνδροποίος, zamieniający w meża.

ἀνδρόπρωρος, ὁ, ἡ, p. πρώρα, z meżkiem oblizczem.

ἀνδρόσφιξ, ἡγος, ὁ, meżki Sfinks (Egipski). *Sphinx virilis*.

ἀνδρότης, ἡ, p. *ἀνδρία*. (U Hom. czyt. *ἀδρότης*).

ἀνδροτυχής, ἐς, mający meża, ślubny, w małżeństwie żyjący; *maritum nactus*.

ἀνδροφάγος, ον, ludożerczy; *homines vorans*.

ἀνδροφθόρος, ον, 1) ludzi psujący; *homines corrumpens*. 2) meżobójczy; *ἀνδροφθόρον αἷμα*, krew zabitych; *quod hominis mortui est*.

ἀνδροφονέω, zabić meżów.

ἀνδροφονία, ἡ, meżobójstwo; *homicidium*.

ἀνδροφόνος, ον, meżobójczy, ludobójczy; *homicida, sicarius*. T. s. *ἀνδροφόντης, ὁ*.

ἀνδρόω i **ἀνδρόνω**, meżem uczynić; *virilem reddo, adoleo*.

ἀνδρῶδης, ἐς, 1) meżki, godny dzielnego meża. 2) wielkoduszny; *magnanimus*. Przysł. *ἀνδρῶδῆς*, stale.

ἀνδρών, ὄνος, ὁ, iónsk. *ἀνδρῶν*, pokój meżki, dla meżczyzn; *conclave virorum*. T. s.

ἀνδρωνίτης, ιδος, ἡ.

ἀνδρῶφος, φια, φον, p. ἀνδρείος.

ἀνδύεται, αναδεται. *ἀνδύκε—ἀνέδύκε*.

ἀνεγγυος, ον, niezareczony, niewierzytelny;

ἡ αν—, niezareczona; nie zaślubiona prawnie; nie

zameżny (o dzieciach); *non desponsus, non legitimo matrimonio conjuncta*

ἀνεγείρω, obudzić; przen. zagrzewać, zachęcać. Med. ocknać. *Excito (e somno); expergiscor*.

ἀνεγείρισ, εως, ἡ, obudzenie, zagzewanie; *expurgfactio, excitatio*.

ἀνεγέρτος, ον, nieockniony, nieprzebudzony.

ἀνεγκλήτος, ον, (ἐγκάλω) wolny od zarzutu, nie-naganny; *διαγενέσθαι*, wolnym być od zarzutu, od zakazy, *inculpatus*. 2) którego dla jawnej zbrodni nie można zapozwać.

ἀνεγκλήτος, ον, bez chwiania się, niezachwiany, nie folgujący; *non declinans*.

ἀνεγκωμάστος, ον, nie wielbiony.

ἀνεδήριτος, ον, niewyrównany.

ἀνέδηη, przysł. (*ἀνίημι*) rozpuszczenie, rozkielznanie 2) bez ogródki, wprost. 3) bez przeszkody, zbytczenie, obficie; *libere, plane, omnino, remisse, largiter*.

ἀνεθέλητος, ον, niepożądany, nieprzyjemny, smutny; przymusowy; *ingratus, involuntarius, coactus, tristis*. Żąd. *ἀνεθέλησία, ἡ*.

ἀνειδωλοποιέω, p. sł. niezłóć. Med. uzmysłowić się.

ἀνείκαστος, ον, *εικάζω* nieporównany, bezprzykładny; *incomparabilis*.

ἀνεκείθουα, ἡ, ta co jeszcze nie rodziła; *quae nondum peperit*.

ἀνεκλώ (*εἰλέω*) odwikłać, odmotać; *evolvere, expando*. Med. zwijać się; *involvere*. odeprzeć. Thuc. 7. 81.

ἀνεκλιξίς, ἡ, odwiklanie, objaśnienie, wyszczególnienie; *evolutio*. przewrót, cofnięcie.

ἀνεἰλω, p. *ανεἰλέω*. Med. *canāsc* się.

ἀνεμάρθαι, nie być przeznaczonym od losu.

ἀνεμμένως, p. *ἀνίημι*, wyzdanie, bez miary.

ἀνεμι, impf. ep. *ανήμιον*, (*εἰμι*) 1) podejść, wleść, wejść; o słońcu: wschodzić, wejść, wybuchać, wytryskać, *χαῖτι ἔδωρ*. 2) powracać, wracać do domu. 3) pójść do kogo, *ἔς τινα*, udać się do kogo, *ἔς πατρός ἐταίρους*, z prośbą do ojca przyjaciół się udać. *adscendo, orior, erumpo, adeo*.

ἀνεμίαν, ονος, ὁ, ἡ, bez odzienia, nieprzyodziany, nieokryty; *vestibus carens*.

ἀνεμπεῖν, aor. *δ* *αναγορεῖω*, głośno wolać, wezwać; publicznie ogłosić (przez woznego) *av. δῖον ἠρπυκος*, t. np. *στέφανον* dać obwołać *av* przez woznego; tudzież z inf. i *δ*. *ἀνεμπεῖν τινι πάντα τὰ χαλεπά*, najszerszą karą grozić. W form. biern. *ἀνεμπεθήθη, ἀναμπεθήθαι. Proclamo, per praeconem declaro*.

ἀνεμπερω, ep. *ἀνεμπερω*, ión. impf. *ἀνεμπερῶν*, odepnąć, wstrzymać, obronić, powstrzymać, z nastp. *μή* lub inf. *reprimere, conhibere*.

ἀνεμπερῖς, ἡ, powściągnięcie.

ἀνεμπερωμ, poet. za *ἀνεμπερωμ*, pytać, wypytać, *ba-dac*, z Acc. osoby i rzeczy czasem

ἀνεμπερῶ, poet. za *ἀνεμπερω*.

ἀνεμπερω, przyczepić, przywiesić, splatać, *περί τι adnecto*.

ἀνεμπερῶ, Aor. 1. ułomn. *ὑπ*. *ἀνεμπερῶμι*, partic. *ἀνεμπερῶντες*, posadzić, wsadzić, *ἔς τι impono*. (Inni do *ἀνεμπερῶ*).

ἀνεμπερῶτος, ον, niedostępny; *ad quem non patet accessus*.

ἀνεμπερῶρῖα ἡ, uwolnienie od podatku wojennego; *immunitas a tributo*.

ἀνεμπερῶρος, ον, wolny od podatków wojennych i nadzwyczajnych; *immunis*.

ἀνεμπερῶν, przysł. od *ἀνεμπερῶ* (*ἀγω, ἐκάς*), daleko z góry; zdawna, z pochodzenia, z rodu, *τὸ ἀνεμπερῶν*.

θεν γένος, ród genealogiczny, wyprowadzony od jakiegós przodka. *Antiquitus, inde a majoribus; desuper.*

ἀνεκός, przysl. (ἄνω i ἐκός) do góry, w górę; *sursum.*

ἀνεκβάτος, *ov*, (ἐκβαίνω) bez wyjścia; *exitu carentes.*

ἀνεκβίαστος, *ov*, nie pokonany, właśc. którego żadną siłą wypędzić nie można; *inviolabilis.*

ἀνεκδήμητος, *ov*, do podróży l. wyprawy niestosowny, *ημερα. dies qua non est fas peregrinari.*

ἀνεκδηγήτος, *ov*, nieopisany, niewypowiedziany; *ineffabilis, summus.*

ἀνεκδόςτος, *ov*, (ἐκδίδωμι) nie zaopatrzony w wyprawę, niewydany, a, (za mał.) niezamężny; *non elocatus.* 2) nie rozgłoszony, niewydany t. j. tajemny; *non editus, non vulgatus.*

ἀνεκκλήητος, *ov*, niewysłowiony, niezmierny, niezmierny; *inennarrabilis, ingens.*

ἀνεκλείπτος, *ov*, nieustający, nieustanny, niewyczerpany; *non deficiens, perpetuus, inexhaustus.* T. s. ἀνεκλήτης, *es.*

ἀ-εκπιμπλημι, znów napełnić, uzupełnić; *denuo impleo.*

ἀνεκπλήκτος, *ov*, nieprzerażony, nieustraszony, niewzruszony. 2) nieprzerażający, nie czyniący wrażenia. *impavidus, non terrens.*

ἀνεκπλωτος, *ov*, niezmyty.

ἀνεκτός, *ov*, Adj. Verb. do ἀνέχομαι, co znieść należy; *quod tolerari debet.*

ἀνεκτός, *ov*, Adj. Verb. do ἀνέχομαι, znośny, zwykle z negacją; często inf. ma po sobie; *tolerandus.* Przysl. ἀνεκτός, οὐκ ἐτ' ἄ., znieść dłużej nie podobna; *tolerabiliter.*

ἀνεκφυκτος, *ov*, nieunikniony, nieuchronny. 2) nie zdolający uciec; *quem nemo s. qui non potest effugere.*

ἀνελέγκτος, *ov*, 1) niezbadany, nieprzekonany. 2) niezbity, oczywisty. *Non examinatus, non refutatus, qui redargui nequit.* Przysl. ἀνελέγκτως, bez badania; *disquisitione non habita.*

ἀνελέγχο, na nowo zbadać; zupełnie przekonać. *denuo convinco.*

ἀνελεήμων, *ov*, niemilosierny. Att. ἀνελεήμων i ἀνηλεήμων; *immisericors; immitis.* T. s. ἀνελεής, *es.*

ἀνελεθερία, *ή*, podle postępowanie, niegodne wolnego człowieka, podłość, gminność, sknerstwo, skępstwo; *iliberallitas, sordida vita.*

ἀνελεύθερος, *ov*, niewolny, niegodny wolnego człowieka, podły, nikczemny. *Servilis, libero indignus.*

ἀνελέτης, *ή*, obroty i sploty płeśne.

ἀνελέσσω, — *τω*, poet. ἀνελέσσω, nawinać, wić, snuc, owinać. 2) rozwinąć, otworzyć, *evolvere, verso.*

ἀνελεύω i **ἀνέλω**, *ew*, — *ύω*, ciągnąć do góry, tóżon, naciągać, okręty na ląd. 2) Med. wyciągnąć sobie, wdrzeć sobie, *τρίχας. Έρχος*, dobyć, wyciągnąć. *Sursum traho, subduco, vello, attraho.*

ἀνέλλην, *ηνος, ό, ή*, nie Grek, nie grecki; *a moribus Graecorum alienus.*

ἀνελπής, *ό, ή*, beznadziejny; σωτηρίας, bez nadziei zbawienia; *qui est sine spe.*

ἀνελεπιστία, *ή*, beznadziejność, rozpaczliwe położenie; *desperatio.*

ἀνελεπιστος, *ov*, 1) niespodziewany. Rzecz. τó ἀν. — niespodziane zjawisko. 2) czego spodziewać się nie należy; *ἀνελεπιστον καταστήσάτι τιν, ός*, odebrać komu wszelką nadzieję, że. Rzecz. τó ἀνελεπιστον.

beznadziejność. 3) nie spodziewający się, beztroski; beznadziejny, rozpaczający; z Inf. l. *εις τινα. Insuperatus, non expectans, spei defectus.* Przysl. ἀνελεπιστως, wbrew oczekiwaniu; *praeter expectationem.*

ἀνελύτρος, *ov*, (ἔλυτρον) bez zasłony, bez pokrycia; *non involutus, sine velamine.*

ἀνεμβάτος, *ov*, niedostępny; *avius, inotus*; nie splewny, *ποταμός.*

ἀνεμείσητος, *ov*, bez zarzutu, nienaganny, niegorszący, nieobrażający; *περί τι, a vituperatione vacuus.*

ἀνεμεύω, (ἐμεύω) wywomitować, wypluć; *vomo.*

ἀνεμήςτος, *ov*, (νέμω) nie podzielony; nie biorący udziału; nie zakładający pretensyi. *non distributus, individuus.*

ἀνεμαίως, *a, ov*, wietrzny, lekki, próżny; *vanus, evanidus.*

ἀνεμίδιον, *τό*, wietrzyk; *ventulus.*

ἀνεμίζω, wiatrem poruszyć; *vento impello, agito.*

ἀνεμόδρομος, *ov*, z wiatrem biegnący, szybki jak wiatr; *velocissimus.*

ἀνεμόεις, *εσσα, ev*, wietrzny; wiatroloty, szybki jak wiatr; *ventosus, volubilis.*

ἀνεμος, *ό*, (ἄημι) wiatr, powiew powietrza, wicher; *ventus, procella.* δοῦναι τὸ ἀνέμοις, na wiatr puścić, *ventis tradere.* Przen. nieślalósć.

ἀνεμοσκεπής, *es*, broniący, zasłaniający przed wiatrem; *ventos arcens.*

ἀνεμόστροφος, *ov*, wiatrem poruszany i w kóło obracany. *ventis agitur.*

ἀνεμοσφάραγος, *ov*, szumiący od wiatru; *vento perstrepsens.*

ἀνεμορροφής, *es*, żywiony wiatrem, wichrem narbrzmiały, *κύμα*; od wiatrów zahartowany, *ερχος. a ventis auctus.*

ἀνεμορόρητος, *ov*, od wiatru uniesiony.

ἀνεμώ, wystawić na wiatr, nadać; Biern. być poruszany, miotany od wiatru. *Vento expono.*

ἀνεμπλήκτος, przysl. niewzruszenie.

ἀνεμπόδιστος, *ov*, nie doznający przeszkody; *non impeditus, liber.*

ἀνεμπτος, *ov*, niewpadający w co.

ἀνεμρατος, *ov*, bez wyrazu.

ἀνεμώδης, *es*, pelen wiatru, wietrzny; *venti plenus, ventosus.*

ἀνεμώδης, *es*, szybki jak wiatr; *velox.*

ἀνεμώλος, *ov*, wietrzny; przen. płochy, nikły, daremny, próżny; *inutilis, vanus, inanis.*

ἀνεμώνη, *ή*, kwiat, zawilec leśny; *ανεμώναι λόγων*, wietrzny, próżny strój mow.

ἀνεμόης, *es*, nie potrzebujący, obfity; *non indignus, copiosus.*

ἀνένδεκτος, *ov*, niepodobny; *qui nunquam fieri potest.*

ἀνενοδιαστος, *ov*, nie powątpiewany; *indubitatus.*

ἀνενοουσίαστος, *ov*, bóstwem nie owiany, nie natchniony; *numine divino non adflatu.*

ἀνενοήτος, *ov*, bezmyslny, bez pojęcia. o czém pojęcia się nie ma; *imperceptus, cuius notio mente non potest formari.*

ἀνερευκτος, *ov*, niedostępny, nieprzekupny.

ἀνεξάλεπτος, *ov*, niezatarty.

ἀνεξαπάτητος, *ov*, niezwodzący, niezawiedziony; *qui fallere s. decipi non potest.*

ἀνεξέλεγκτος, *ov*, niewypostrodkowany; *nullis argumentis comprobatus.* 2) niezbity; *qui refelli non potest.* 3) nienaganny. Pierwsze znaczenie ma też *ανεξέρωντος*, *ov*, niezbadany.

ἀνεξετάστος, *ov*, niebadany. *non exploratus*.
 ἀνεξέουτος, *ov*, niewypośrodkowany, niezbadany; *incomperitus*.
 ἀνεξικακίω, *ov*, znosić nieszczęście; doznać wpływu złych ludzi; *tolerantem esse malorum*.
 ἀνεξικακία, *ή*, wytrwałość, cierpliwość.
 ἀνεξικακος, *ov*, znoszący cierpliwie nieszczęście; *tolerans malorum v. injuriarum*.
 ἀνεξιμναστος, *ov*, nie osuszony; *qui non potest exsiccari; non exsuccus*.
 ἀνεξιχνίαστος, *ov*, nie wysłedzony, nie wytropiony; *investigabilis*.
 ἀνεξοδος, *ov*, bez wyjścia, bez powrotu; *non habens exitum; cui exitus non permittitur*. bez powodzenia.
 ἀνεορτος, *ov*, nie uroczysty, śpών, wyjęty, wykluczony z uroczystrych ofiar; *non feriatuus*.
 ἀνεπάγγελτος, *ov*, nie doniesiony, nie obwołany; nie proszony. *non denunciatus, non indicuus*.
 ἀνεπαίσθητος, *ov*, nie pocuty, nie zmiarkowany; *qui non sentitur*.
 ἀνεπαίσχοντος, *ov*, nie mający potrzeby wstydzić się; *quem non debet pudere*.
 ἀνεπάλληκτος, *ov*, ζώα, zwierzęta, u których zęby obu szczęk nie uzupełniają się, schodząc się obok siebie, jeno wprost trafiają jeden na drugi; *non alternans, seriem continuam habens*.
 ἀνεπανόρθωτος, *ov*, niepoprawny.
 ἀνεπαφος, *ov*, nie dotknięty; czysty, nieskażony; *intactus, purus, integer*.
 ἀνεπαροδίτος, *ov*, bez wdzięku.
 ἀνεπαχθής, *ές*, nie obciążający się, nie przykry, nie natrętny; Ztąd: ἀνεπαχθής, przysł. bez naprzykrzenia, bez obrazy; *sine molestia*.
 ἀνεπίβατος, *ov*, niedostępny; *impervius*.
 ἀνεπιβούλευτος, *ov*, bez zasadzki. Rzecz. τó ἀνεπιβούλευτον, prostota, bezpieczeństwo. *vacuuas ab insidiis*.
 ἀνεπίγραφος, *ov*, bez napisu, znaku; *titulo v. inscriptione carens*.
 ἀνεπίδης, *ές*, nie potrzebujący; *minime indigens*.
 ἀνεπίδικος, *ov*, nie sporny; *de quo nulla controversia est*. ή, *av*. córka pozostała, nad której majątkiem między krewnymi jeszcze sądowy nie zapadł wyrok.
 ἀνεπισιχής, *ές*, niefolgujący, nieprzyjemny, okrutny, niegodziwy; *immitis, durus, saevus*.
 ἀνεπίκλητος, *ov*, beznagany, nienaganny, nieobwiniony; *irreprehensus, inculpatus*.
 ἀνεπίληπτος, *ov*, niedotykalny, nienaganny, *τινί, non obnoxius, inculpatus*.
 ἀνεπιλορίστως, przysł. nierozważnie, głupio.
 ἀνεπιμυκτος, *ov*, nie zmieszany. 2) nie obcuający, nie towarzyski. *mercio*.
 ἀνεπιμυξία, *ή*, nie obcowanie; *abstinentia a commixtione*, *ov*, nie wytrwały, nie stały.
 ἀνεπιξστος, *ov*, niegłodzony, nie wykończony; *impolitus, imperfectus*.
 ἀνεπιλεκτος, *ov*, nie obcuający, nie towarzyski; nie spleciony. *insociabilis*.
 ἀνεπιληκτος, *p*. ἀνεπίκλητος.
 ἀνεπιρρέκτος, *ov*, nieużywany, *χοτρόπος*, z których jeszcze ofiary nie wylewano.
 ἀνεπισήμαντος, *ov*, nieznaczący, nie słynny.
 ἀνεπισήματος, *ov*, nieuwzględniony, zaniedbany; *inconsideratus, neglectus*. Przysł. nierozważnie.
 ἀνεπιστάθμωτος, *ov*, bez inkwaterunku; *immunis ab hospitibus praebendis exercitui*.
 ἀνεπιστάθμωτος, *ή*, nierozważa bezpomośnością.

ἀνεπίστατος, *ov*, nierozważny, niebaczny; *negligens*. Przysł. niespostrzeżenie; nieostrożnie.
 ἀνεπιστημοσύνη, *ή*, nieświadomość, niewiedomość; *inscientia, ignorantia*.
 ἀνεπιστήμιον, *ov*, nieświadomy, nieczęsty, niebiegły, *τινός*, w czem, lub z *ου*, *imperitus, ignarus*.
 ἀνεπίστρεπτος, *ov*, nie odwracający się; nie zmieniający się. ἀνεπίστρεπτεί (—τί), przysł. bez względu, bez oglądania się, niedbale. T. s. ἀνεπίστρεφής, *ές*.
 ἀνεπίστοστος, *ov*, niepowstrzymany, niepowsięgliwy, rozkielznany; *effrenatus*.
 ἀνεπίτακτος, *ov*, bez rozkazu działający; nieprzymuszony; swobodny. *non nisi manipalatus*.
 ἀνεπιτήδεος, *ov*, *ioń*. ἀνεπιτήδεος, *ή*, *ov*, nieśtósowny, niedogodny, nieprzyjemny, wstrętny; tudzież z następ. *Inf. Parum idoneus; importunus, niezgodny, obcy, nieprzyjazny*.
 ἀνεπιτήδευτος, *ov*, bez sztuki, niewyszukany; *non quaesitus, non accuratus*.
 ἀνεπιτιμής, *ov*, nienaganny; nie karany. *τινί, irreprehensus*.
 ἀνεπιτρώστος, *ov*, nie podlegający zarzutom, nie obmierzyły, nie znienawidzony, *τινί*, komu, z *inf*. następ. *ab omni invidia remotus*.
 ἀνεπιχειρήτος, *ov*, niezaczepny, niepokonany; *insuperabilis*.
 ἀνέραμαι, *aor*. ἀνέρασθην, na nowo się pokochać, *τινός*, w czem; *denuo amo*.
 ἀνέραστος, *ov*, 1) niezakochany. 2) niekochany, znienawidzony, niepożądany, nieprzyjemny; okrutny, dziki. *inamabilis*.
 ἀνέραστος, *ov*, nieuprawiony; surowy. *incultus, rudis*.
 ἀνέργος, *ov*, nieuskuteczniony, *εργα av*, *facta in-ἀνέργω p. ἀνέργω*.
 ἀνερδιξω, *ov*, podżegać na nowo; *rursus incito*. Biern. na nowo dążyć do czego: *τινός*.
 ἀνερείποιαι, *Dep. med.* porwać do góry, porwać, unieść; *abripio*.
 ἀνερύω, *ξω*, wypluwać. *Med.* wylewać się, wpaść, o rzekach; *eructo, emitto*.
 ἀνερυνάω, *ov*, tropić, badać, śledzić; *indago*. Ztąd: ἀνερυνήσις, *ή*.
 ἀνερυνήστος, *ov*, niezbadany.
 ἀνερύαστος, *ov*, sztuką nie doprowadzony do dojrzałości.
 ἀνερμιάστος, *ov*, nie obciążony (okręt); niestały, chwijny; *saburra non stabilis, non stabilis*.
 ἀνερρομαι, *poet.* ἀνερρομαι, *inf.* ἀνερρόσθαι, pytać, *τινά*, kogo, *τί*, o co; *interrogo*.
 ἀνέρρω i ἀνερρώξω, *impf.* ἀνερρόπον, wdrapać się do góry, pelzać; *sursum repo*. *Med.* ἀνερρομαι.
 ἀνερυθρίαω, *ήσω*, zacząć się rumienić; *erubescio*.
 ἀνερύω, *ov*, podciągnąć do góry, podnieść żagiel; *sursum traho*.
 ἀνέρχομαι, *ov*, pójść do góry, wniść, podejść, dojść, dostać się, *αστοδε*. wzrosnąć, buchnąć płomieniem. 2) wracać, z *av*, *av*ς. 3) *ές* *τινα*, na kim polegać, być w czyjej opiece; *ascendo, scando, redeo*.
 ἀνερτώω, *ov*, znów pytać; w ogóle: pytać, *τινά* *δπρ* *τινος*. *interrogo*.
 ἀνέσαιμι i ἀνέσαντες *p.* ἀνείσα.
 ἀνέσαι i ἀνέσαι: *p.* ἀνίημι.
 ἀνέσαι, *εως*, *ioń*. *τος*, *ή*, folgowanie, ustawanie; *remissio, relaxatio, relaxatio*. 2) wypoczynek, zgnuszenie. *πάγων*, puszczanie lodów, *χρῶν*, darowanie winy. 3) puszczanie wodzy namiętnościom, niesformości, wyzwanie. *rozpusta: licentia*.

ἀνέσσιος, *ov*, bez ogniska; bez domu, zbiegły tułacz; *domo et sede carens, vagans.*

ἀνετάζω, dokładnie zbadać, wy badać; *examino, inquireo.*

ἀνεταρρώτος, *ov*, niezmienny, niezmienny; *immutabilis.*

ἀνέταρος, *ov*, bez towarzyszy.

ἀνετός, *ov*, rozwiązany, rozwiązły, wyuzdany. 2) rozwolniony, nienależony, obwisły. 3) wolny, od pracy, *ἴσπῳ, nullo mortali opere contacti; remissus, dissolutus, laxus.*

ἄνευ, przyjm. z Genit. bez, a) bez przyczynienia się, bez rozkazu, *ἄνευ κέντρον*, nie dając ostrogi; b) bez, wolny od czego, *ἄνευ δῆλων*. nie licząc, nie mając względu na to, daleki od czego; *ἄνευ τοῦ* z Inf. przez, nie z Imiesł. l. t. p. *καὶ ἄνευ τοῦ* z Inf. „choćby kto nie!“. Czasem stoi po przypadku rządonym. *Sine, nisi.*

ἀνευθεῖω, (*εἶω*) wrzasnąć po bachancku.

ἀνευθεῖν (*v*) przysł. daleko, w oddali, na uboczu, *κίω*. 2) przyjm. z Gen. bez. *Eminus, procul, sine.*
ἀνευθύτως, *ov*, nie obowiązany zdawać sprawę, nie odpowiedzialny, *τινός*, za co; tudzież o rzeczach, nie podległy sprawozdaniu; Tudzież: niewinny. *rationi reddenda non obnoxius.*

ἀνευθύτως, *ov*, nie wyprostowany.

ἀνευπτος, *ov*, nie pożądany; nie życzący; *non optandus, non optans.*

ἀνευρέσις, *εως, ή*, wynalezienie; *inventio.*

ἀνευρέτος, *ov*, nie wynaleziony; *incompertus.*

ἀνευρίσκω, *f.*—*ήσω*, i. t. d. 1) wynaleść, wykryć, odkryć, wyostrodkować, często z imiesł. 2) odszukać; *reperio quaerendo; demum reperio.*

ἀνευρες, *ov*, bez ściągaczy; obwisły.

ἀνευρύω, rozszerzyć, otworzyć; *dilato.*

ἀνευφημέω, *ήσω*, jęczeć; właściwie—*δοσαφημέω, clamorem lugubrem tollo.* 2) wykrzykiwać, krzyki radości wszczynać.

ἀνευφημέω, jeśli szerczy. — *ἀνευφημέω.*

ἀνευήμοι, prośbę cofnąć; *optata revocare.*

ἀνευάλλομαι, wskoczyć na co. Pind. Ol. 13, 69.

ἀνευφελος, *ov*, nie zachmurzony, pogodny; *sine nubibus, non velatus.*

ἀνευφικτος, *ov*, (*εφικνέομαι*) niedościgły, niedostępny, niepodobny. *inaccessus, cogitatione non assequendus.*

ἀνευχέγγυος, *ov*, niezareczony, nieufny; *ἀν. γνώμην γεγενήσθαι*, stracono otuchę ręczącą za udaniem się sprawy; *diffidens sibi ipsi.*

ἀνέχω, 3. sing. Conj. *ἀνέχῃσι*, impf. med. *ήνεχόμενῃ*, fut. *ἀνέξω* i *ἀνασχήσω*; inf. fut. med. *ἀνασχίσεσθαι*, aor. *ἀνέσχον*, Med. *ἀνεσχόμενῃ*, *ήνεσχόμενῃ*, poet. *ήνεσχόμενῃ*, imper. *ἀνσχεο*, aor. act. poet. *ἀνέσχεθον*. 1) Act. przech. do góry trzymać, podnieść, *πρὸς τῆς θύρας* i *ἀπὸ ἔθην*, *χείρας*, podnieść ręce do walki lub *τοῖς θεοῖς*, do bogów w modłach; *σβᾶς ἀν.* modły wznosić. (właśc. podniosły ręce—one posyłać); *τι θεῶ τι*, coś trzymać do góry, aby bogu poświęcić lub pokazać, wzywać na świadka.—do góry trzymać, utrzymywać, przestrzegać, n. p. *εὐδελίας*, przestrzegać, sprawiedliwości, ale też wielbić, wynosić ją; głównie szukać, *ἀνθῶν κισσῶν*. w ogóle: popierać.—wstrzymać, powstrzymać, tamować; *τινά τινας*, powstrzymać kogo od czego; z nastp. *μή* lub z Infin.—zachować od czego. np. przez. wystawać, sterczeć, wydawać się: *πρὸς τι*, ku czemu się wychylać, wynurzać się, wzejść, wszcząć się, powstawać, *καμάτων*, przotrzymać.—zatrzymać się,

ociagać się, bawić, z nastp. imiesł. chwiać się w czem. 2) Med. podnieść, trzymać do góry, o rzeczach, należących do Subjektu; tak n. p. *ἀνασχόμενος* z domyśl. *χείρας*, podniosły ręce albo do walki, do zamachu lub na znak radości,—trzymać się prosto, trzymać się, wytrzymać, ostać się, wytrwać. Imiesłów często tu pleonastycznie stoi przy słowach jak *ἔφευγῃ*, być spokojnym, spokojnie wyczekiwać: *τινά* lub *τινός* lub Imiesł. wytrzymać, znieść, mieć cierpliwość, przystać na co, i to *τι* lub *τινός*, co, *τινά* i *τινός* znieść kogo, ścierpieć; *ξείνοος*, gościnnie podjąć. Często z danym imiesł. znieść, dozwolić, dopuścić, aby się co stało; *ἀνέχομαι κλυδωνια*, będę musiała znieść, że usłyszę; *οὐκ ἀνέχομαι κλυδωνεῖν*, nie śmiem walczyć. *Sursum tollo, attollo; promineo, emineo; retineo, inhabeo; erumpo, orior; in pretio habeo, honoro; persevero, emergo.*

ἀνεψιά, *ας, ή*, córka po siostrze lub bracie, kuzynka; *consobrina.*

ἀνεψιάδης, *ος, ή*, i *ἀνεψιάδης*, *ή*, syn, córka po rodzonych dzieciach; *filia v. filius consobrina v. consobrinae.*

ἀνεψιαδούς, *ος, ό*, t. c. *ἀνεψιάδης*. *sobrinus.*

ἀνεψιός, *ος, ό*, syn po bracie lub siostrze. każdy krewny dalszy, kuzyn. *consobrinus, fratris v. sororis filius.*

ἀνεψιότης, *ή*, kuzynostwo, krewienstwo między cioteczniemi, wujeczniemi dziećmi. *Consobrititas.*

ἀνεψίται i **ἀνεψονται** p. *ἀνίημι.*

ἄνεω, przysł. (*οὐκ ἔειπ*) nie oddychając, bez głosu, cicho, bez wrzawo, niemo; *sine sono emisso.* Dawniej uważano *ἄνεω* lub *ἄνεω* za przypadki przymiot. *ἄνεως*—*ἄναως*, *ἄναος.*

ἄνη, *ή*, (*ἄνω*) = *ἄνωσις*, uskutecznienie, dopełnienie, uiszczenie, dopełnienie; *effectio, perfectio.*

ἀνήβω, *ήσω* (*ήβω*), odmłodnieć, czasem z *πάλι*; *repuerasco, repubesco.* 2) wzrosnąć; *revgesco.*

ἀνήβητος, *ος, ία, ίων*, odmładzający (się), *βώμη.*

ἄνηβος, *ov*, (*ήβη*), niedorosły, niedoletni, *Oppos. ἔφηβος; imptuber.*

ἀνηγεμόνετος, *ov*, nie dowodzony, bez wodza, władcy; *duce, rectore carens.*

ἀνηγεόμαι, przytaczać w opowiadaniu, opowiedzieć; *enarro; ale ἐν διφρω*, pojeźdzać na rydwanie Muz.

ἀνήδομαι, nie cieszyć się już czem, odcieszyć się.

ἀνήδονος, *ov*, nie bawiący, przykry; *molestus.*

ἀνήδυντος, *ov*, i **ἀνήδυντος**, *ος, ov*, bez przyprawy, bez okras, nieprzyjemny; *insulvus.*

ἀνήθινος, *η, ov*, koprowy, z kopru zrobiony; *ex anetho confectus.*

ἄνηθον, *τό*, kopr; *anethum.*

ἀνήκτος, *ov, (*ἀκείομαι*) nieuleczony, nie powetowany, niezblagany, niezapomniany, niestrawiony, niezgladzony, nieprzytulmiony; *χαρά*, dzika, niepowściągnięta ochota, nieszczęście za sobą pociągająca. Ajax Soph. 52. *ἀνήκεστα πιάσχειν*, śmierć ponieść. Ztąd: nieugięty, surowy, niezmiełczony, zwłaszcza przysł. *ἀνήκτως*. *Insanabilis, irreparabilis, atrox.**

ἀνηκοία, *ή*, głuchota, głuchota. 2) nieposłuszeństwo. 3) głupota; *defectus auditionis, imperitia.*

ἀνήκοος, *ov*, (*ἀκούή*) bez sluchu będący; niesłyszalny, niedosłyszalny; *εις ἀνήκοον τῶν ἄλλων*, że reszta dosłyszć nie mogła. 2) nieposłuszny. 3) nieświadomy, niepouczony, *τινός*. *Qui non audit, imperitus.*

ἀνηκουσέω, *ήσω*, (*ἀνήκουστος*) nie chcieć słu-

chać, nie być posłusznym: *dicto non audiens sum, non obtempero.*

ἀνθρωποστία, ἡ, gluchota. 2) nieposłuszeństwo; *sturditas, contumacia.*

ἀνήκουστος, ον, — ἀνήκουος, i, straszny, grozę budzący; *auditu nefandus.*

ἀνήκω, docigać do góry, dójsć, rozciagać się, odnosić się, τὸ ἄνω τὸδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἑμὴν ῥώμαν, rzecz ta przechodzi siły moje; *ἀν.* próżno ἀρετής, dójsć do wysokiego stopnia cnoty; z εἰς τι, εἰς οὐδὲν ἀνήκει, na nic nie wyszło; ἀνήκει τι εἰς τινα, polega co na kim; γεωπαίνει εἰς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες, bardzo ubodzy w grunta. *Attingo, pervenio, exsurgo, pertineo.*

ἀνήλατος, ον, nie okrócony, dziki; nie dający się kuć.

ἀνηλέητος, ον, ἀνελέητος — ἀνηλεής i ἀνελεής; — ἀνηλεήμων i ἀνελεήμων, co patrz.

ἀνηλεφία, ἡ, nienamaszczoność, brudność, nieczystość; *illuvis.*

ἀνήλιος, ον, bez słońca, cienisty; *solis expers, opacus.*

ἀνήλιπος, ον, dor. **ἀνάλιπος, ον,** bez obuwia, boso; *excalceatus, discalceatus.*

ἀνήμελιτος, ον, (ἀμέλω) niedojony; *multus.*

ἀνημερος, ον, nie swojski, dziki, nieokrócony; surowy; *immanisuetus, immitis, agrestis, ferax.* Zład ἀνημερότης, ἡ, dzikość.

ἀνημερόω, oswoić, okrócić.

ἀνημερία, ἡ, bezwietrzność, cisza; *ventorum vacuitas.*

ἀνημερέω, nie być wzruszonym od wiatrów.

ἀνημερος, ον, (ἀνεμος) bezwietrzny, bez wiania, bez podmuchu; *ventorum expers, tranquillus.* z Genit. ἀνήνεμος χειμώνων, bez dęcia wichrów, przez wichry niewzruszony.

ἀνήνοθε, ep. Pf. 2. ze znaczeniem czasu teraz.; wybuchać, buchać do góry, wytryskać. *Prosilio, sursum moveor.*

ἀνήνοστος, ον, i ἀνήνοτος, ον, (ἀνώ), nieukończony, bez końca, bezskuteczny, daremny; *infinitus, irritus.*

ἀνήνωρ, ορος, ὄ, (ἀνήρ) nie męzki, tchórzowski; *ignavus.*

ἀνήνωστος, ον, iού. p. ἀνάπιστος.

ἀνήνωω, (ἦνω) — ἀναφωνέω, wykrzyknąć, zawrzasnąć, zaryczeć; *persono, canto.*

ἀνήρ, ὄ, ἀνδρός, ep. i poet. ἀνέρος, dat. plur. ἀνδράσι, ep. ἀνδρῶσι. 1) mąż w przec. do niewiasty, lub żony. 2) dojrzały, do bronii zdatny mąż, w przeciwi. do młodzieńca i starca. 3) mąż, jako tytuł uszanowania, ksiąząt, bohaterów, ale i ἀνὴρ δῆμου, mąż z ludu, ἀνὴρ ποίτης, żebrak. 4) Często to co nasz „pan“ w przemowie; albo dodaje się do nazwy stanu, n. p. ἀνὴρ μάντις, φιλόσοφος i t. d. albo stoi zam. zaimka wskazującego lub ze wskazującym zaimkiem za zaimek osobowy, n. p. ἀνδρὶ τῷδε — μοί. 5) człowiek, w przeciwi. do bóstwa, zwykle w l. mg., u poetów w l. pojed. Szczególne zwroty: πᾶς ἀνὴρ, każdy; κατ' ἀνδρα, głowa przy głowie, chłop w chłopu; czasem — τίς, ktoś, niektóry. — ἀνὴρ ma krótkie α, lecz w 3złgłoskowych formach w Arsīs długie α; tudzież w krasis ἀνὴρ, u Jończyków ὄνῆρ. *Vir, maritus, mas, homo.*

ἀνήρηφης, ες, nie kryty (dachem); *tecto carens.*

ἀνήρης, ες (ἄρω) nie połączony, niespojony; niezślubiony.

ἀνήριδιμος, ον, iού. — ἀνὰριδιμος.

ἀνήροτος, ον, (ἀρώ) nie orany; *inaratus*

ἀνήσιδώρα, ἡ, sporząca dary, γῆ.

ἀνήσσητος, ον, i **ἀνήσητος, ον,** niezwycięzony; *invictus.*

ἀνήσαιστος, p. ἀνάπτω.

ἀνήσαιστος, ον, bez ognia; *ignis expers.*

ἀνὰίρεσμαι, ἡσμαι, obrać co w miejscu czego innego; jedno przenosić nad drugie; *in locum alterius eligo, sufficio; antefero, antepono.*

ἀνὰίλισκομαι, być schwytanym w zamianę.

ἀνὰίμιλλομαι, walczyć z kim, rywalizować, pójść w zawody, τι.

ἀνὰίμιλλος, ον, współzawodniczący, rywalizujący.

ἀνὰίπτωαι, iού. **ἀνὰίπτωαι,** Genit. 1) nawzajem l. także porwać się na kogo. 2) przen. brać do ręki, zając się czem. w ogóle: coś pochwycić, czegoś dopiąć; dopaść czego, napaść, n. p. o chorobach; dokuczać komu silnie, τινός, stawić komu czoło, τινός περί τινος. *Contra manus invicem, vicissim aggredior, capesso, attingo, increpo, invado.*

ἀνθηίνος, p. ἀνθίνος.

ἀνθειον, τό, kwiat.

ἀνθεκτός, ον, Adj. verb. do ἀντέχω, trzeba trzymać się czego; oprzeć się, walczyć przeciw czemu; *capessendum, resistendum, vindicandum.*

ἀνθέλω, έω, (έλω) wdrgną stronę ciągnąć; *in diversum traho.* przygarnąć dla siebie, porwać, tam i sam wlec, odciągając; *retraho.*

ἀνθεμα, iού. i poet. za ἀνάθημα.

ἀνθεμίξομαι, zerwać kwiat; *florem decerpo.* (największą znieść niedolę.)

ἀνθεμιον, τό, (ἀνθος) kwiat. 2) linia ślimacza na iónskich kolumnach. 3) kwiat, malowidło; ἐστὶ γυμνῶος ἀνθέμα, kwiatami twarz pomalowaną majacy; *pictura florida distinctus, flos, linea spiralis in columnis.*

ἀνθεμόεις, εσσα, ον, kwiecisty, bogaty w kwiaty, w kwiaty strojny, ozdoby z kwiatów wypukłą robotą robionych; *plantis lactus s. splendens, floridus, vernans.*

ἀνθεμον, τό, (ἀνθέω) — ἀνθος, kwiat; w ogóle: klejnot, rzecz najdelikatniejsza, χρῶσοῦ, έέρσης, kwiat. *flos.*

ἀνθεμόρροτος, ον, (ρέω) z kwiatu wytryskający, płynący; *e flore fluens.*

ἀνθεμορρύτης, ἡ, z kwiatów miód robiący, właśc. wyrabiający kwiaty t. j. pszczoła; *ex floribus opus conficiens.*

ἀνθεμόδης — ἀνθεμοσίδης, ες, kwiecisty; *floridus.*

ἀνθεξίς, εως, ἡ, (ἀντέχω) zatrzymanie, wzajemne trzymanie się, uścisk; *retentio, complexus mutuus.*

ἀνθερεών, ὄνος, ὄ, broda; *mentum.* (ἀνθέω), zwłaszcza: podbródek, χειρὶ ὄν' ἀνθερεώως έλεῖν.

ἀνθερεξίς, ικος, ὄ, (ἀθήρ) was przy kłosie, kłos sam; w ogóle, zdźbło, słomka, łodyga; *spica caulis.* T. s. ἀνθέριος, ὄ.

ἀνθεστυριον, ὄνος, ὄ, ósmy miesiąc attycki, = drugiej połowie Lutego i pierwszej Marca.

ἀνθεστίαω, naważem albo znnowu ugościć; *vicissim convivio accipio.*

ἀνθεσφόρος, ον, kwiatonośny, kwiatorodny; *florifer.*

ἀνθέω 1) wschodzić; pąkowie, kielki puszczać.

2) kwitnąć, często ποικίλει, błyszczeć od purpurowych sukni, w kwitnącym być stanie, τὰ κράτιστα, w najpiękniejszym być rozkwicie; o chorobie, sza-

leó, w największej być sile; z Dat. δόξῃ stać na najwyższym szczeblu sławy; ἀνθεῖν ἐπιπομαίαι, zapłodzić siew namietności; νεκροίς, pokrytym być trupami; ἀνθεῖν ἐπὶ τι, n. p. ἐφ' ὧρα ἀνθεῖν, być w sile młodości, ἅ ἐπὶ ταῖς ἑλπίαι, najpiękniejsze przedstawiać, rokować nadzieje; ἅ. πρὸς τι, n. p. πρὸς χάριν, być ulubionym, wziętym, władc. odznaczać się wziętością. *Floreo, niteo, vigeo, abundo.*

ἀνθη, ἡ, = ἄνθος, kwiat, kwitnienie. = ἀνθησις.

ἀνθηεις, εσσα, εν, = ἀνθηρός.

ἀνθηλιος, ον, = ἀνθηλιος. **ἀνθηριμος,** ον, = ἀνθεμοίσις.

ἀνθηρός, ἅ, ὄν, (ἀνθέω) kwitnący, młody, świeży, młodościany: ztąd powabny, poeńny, przyjemny, różnobarwny; ἀνθηρὸν μένος, najsilniejszy gniew. *Floridus, validus, varius.* Ztąd ἀνθηρότης, ἡ.

ἀνθησις, ἡ, p. ἀνθη.

ἀνθισιάσ, ἅ, jakaś ryba morska.

ἀνθησάομαι, (ἡσάομαι) wzajemnie podlegać, podlegać zwyczajonemu poprzedni; ustąpić znów komu. *Cedo vicissim.*

ἀνθίζω, ukwiecić, kwiatami przysaść, ozdobić, bujnię ustroić, farbować. Biern. ἡνθησαμένος ὤδε, tak ozdobiony t. j. srebrnowłosa na głowie, o starcu. *Illino, floribus conspergo, varieg.*

ἀνθινός, ἡ, ὄν, i **ἀνθινός,** (ἀνθος) z kwiatów, kwiecisty, bujny; ἅ. εἶδαρ, pokarm roślinny; *germinans, varius.*

ἀνθηπάζομαι, wyjechać na przeciw.

ἀνθηπασία, ἡ, utarczka wzajemna jazdy, manewr jazdy.

ἀνθηπέω, t. c. ἀνθηπέζομαι.

ἀνθίστημι, ión. ἀντίστημι, 1) Czyn. fut. ἀντιστήσω, aor. ἀνέστησα, stawić na przeciw, *τροπαλον*, ze swęj strony wnieść znak zwyciężki, 2) Biern. fut. ἀντιστήσομαι, aor. ἀνέστην i ἀντεστάθην, pf. ἀντέστηκα, stawić się na przeciw, oprzeć się, opór stawić, *τὸν i πρὸς τινα*, ἅ ὑπὲρ τινος, dla kogo stanąć do boju, bronić kogo. O rezcach: zły obrót wiaść, trafić na opór. *Oppono, resisto, parum prospere cedo.*

ἀνθοβαφεια, ἡ, barwienie.

ἀνθοβαφής, ες, ubarwiony.

ἀνθοβαφός, ὅ, barwiący, farbierz.

ἀνθοβολέω, rzucać kwiaty, potrząsać kwiatami, *τὸν, flores in aliquem jaculor; flores spargere.*

ἀνθοβοσκός, ὄν, kwiatowywny, kwiatorodny; *flores alens.*

ἀνθοδόκος, ον, kwiaty zbierający, przyjmujący; *flores recipiens.*

ἀνθοκόμος, ον, bujny, różnobarwnie przetykany; *subiemen habens, quod flores varii coloris exprimit.*

ἀνθολογῆ, ἡ, ciągnięcie w przeciwną stronę; chęć opierania się, przeciwnienia się; *studium repugnandi.*

ἀνθολογέω, kwiaty zbierać, zrywać; *flores decerpo, lego.*

ἀνθολογία, ἡ, zbieranie kwiatów; *florilegium.* kwiatozbiór.

ἀνθομολογέω i Med. zgodzić się; zawrzeć przy mierze, wzajemnie sobie przyznać. Ztąd ἀνθομολογῆσαι, ἡ, i ἀνθομολογία, ἡ, wspólny układ.

ἀνθονόμος, ον, (νέμομαι) kwiaty pożerający.

ἀνθονομέω, kwiaty zjadać; *flores depasci.*

ἀνθοπιζέω, uzbroidź naprzeciw; ἀνθοπιζέομαι, uzbroidź się ze swęj strony; *vicissim armo.*

ἀνθορριπέω, naprzeciwko sobie stać na kotwicach (w przystani); *sto contra in statione.*

ἄνθος, εος, τό, (ἀνά) to co wzeszło, 1) latorośl; kwiat. 2) przenośn. czerstwość, żywość; ἄνθος ἡ-βης, kwiat młodości; to co jak kwiat na szczyt się znajduje, piana na morzu, płomień ognia; ἄνθος οἴνου, śmietanka, kwiat wina. Ztąd to, co jest najkoczowniejsze, najcenniejsze, najprzedniejsze w swoim rodzaju; ἄνθεα βουνῶν, najprzedniejsze pieśni: ozdoba, strój, okrasa, cześć; blask; ἄνθος καθαρὸν, szczery blask złota; ἄνθος μανίας, najwyższy stopień szaleństwa. *Flos, vigor, ornamentum.*

ἀνθοσμιάς, ος, ὄ, (σμήνη) woniący kwiatami, wonny; οἶνος ἅ. stare, dobre wino; *fragrans.*

ἀνθοσφορός, wydawać kwiaty.

ἀνθοφόρος, ον, kwitnący.

ἀνθρακία, -ία, ἡ, kupa, stós węgla, rozżarzone węgle; *multitudo carbonum candentium.*

ἀνθρακίας, ὅ, czarny jak węgiel; *ater ut carbonarius.*

ἀνθρακός, ὅ, i **ἀνθρακεύτης,** ὅ, węglarz.

ἀνθρακίζω, 1) spalić na węgiel; *in carbones redigo.* 2) wyglądając jak węgiel czarny; *carbonis specie praebere.*

ἀνθρακόω, to co, ἀνθρακίζω.

ἀνθραξ, ακος, ὄ, węgiel; *carb. γαιώδης*, węgiel kamienny. 2) rodzaj kamienia drogiego, rubin; *carbunculus.* 3) rodzaj wrzodu wżerającego się w ciało; *carbunculus.*

ἀνθρήνη, ἡ, leśna, dzika pszczoła, osa. *crabro, vespa.*

ἀνθρήνιον, τό, gniazdo os; *favus vespaie*; a **ἀνθρήνωδης,** ες, komórkowaty.

ἀνθρωπάρεσκος, ὅ, chcący się ludziom przypodobać.

ἀνθρωπάριον, τό, człeczek, człeczyna; *homunculus.*

ἀνθρωπέτη, ścgn. ἀνθρωπή, sc. δορά, skóra ludzka; *pellis humana.* T. s. **ἀνθρωπήνη,** ἡ, iónsk.

ἀνθρωπέσις, εία, ειον, ión. ἀνθρωπήσις, η, ον, ludzki, z ludzi złożony, człowieczy. *humanus.* τὰ ἀνθρωπέτα, sprawy ludzkie; *res humanae.* Przysł. ἀνθρωπέσις, po ludzku.

ἀνθρωπέομαι, być, stać się człowiekiem; *homo sum, fio.*

ἀνθρωπέομαι, po ludzku działać; *ex humana natura ago.* T. s. **ἀνθρωπιζέω.**

ἀνθρωπικός, ἡ, ὄν, ludzki, człowieczy, do ludzi się odnoszący; ἀνθρωπικά ἔμαρτείν, po ludzku błądzić. *humanus, ad homines pertinens.* Przysł. ἀνθρωπικός, *humanitus.*

ἀνθρωπίνος, η, ον, ludzki, człowieczy; τὸ ἀνθρωπικόν, los ludzki, τὰ ἀνθρώπινα, ludzkie przypadłości, nieszczęścia, przygody, błędy; ἀνθρωπίνην δόξαν, rozum ludzki na obłąd narażony; *humanus.* Przysł. ἀνθρωπίνως, *humanitus.*

ἀνθρώπιον, τό, człowieczek; chudy pacholek, niebotak; *homuncio.* T. s. **ἀνθρωπισμός,** ὅ.

ἀνθρωπισμός, ὅ, ludzkość; *humanitas.*

ἀνθρωπόγλωσσος, -τος, ον, ludzkim językiem mówiący; *humana lingua loquens.*

ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὄ, ubóstwiony człowiek, człowiekobóg; *ex homine deus factus.*

ἀνθρωποειδής, ες, podobny do ludzi, ludzki kształt mający; *hominis figuram referens.*

ἀνθρωπόθυρος, ον, z ludzką odwagą.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, polowanie na ludzi; *venatio hominum.*

ἀνθρωποθύσια, ἡ, ofiarowanie ludzi, ofiary ludzkie; od ἀνθρωποθύω.

ἀνθρωποκτονέω, zabijać ludzi; *homines occidere.*

ἀνθρωποκτόνος, *ov*, ludzi zabijający, ludobójczy; *homicida*.

ἀνθρωπόκτονος, *ov*, przez ludzi zabity; *ab hominibus occisus*.

ἀνθρωπολόγος, *δ*, o ludziach mówiący; *de hominibus loquens*.

ἀνθρωπομάγειρος, *δ*, gotujący mięso ludzkie.

ἀνθρωπόμιμος, *ov*, ludzi naśladowający.

ἀνθρωπόμορφος, *ov*, postać ludzką mający; *humanam formam habens*.

ἀνθρωπονομικός, *ή*, *ov*, pasający, władający ludźmi, pasterz ludzi; *homines pascens*.

ἀνθρωπόομαι, być człowiekiem.

ἀνθρωποποιία, *ή*, tworzenie ludzi; *fabricatio formarum humanarum*.

ἀνθρωποποιός, *δ*, tworzący ludzi lub ludzkie kształty; *fabricator formarum humanarum*.

ἀνθρωπος, *δ*, (*ἀνδράν*, patrzeć do góry) człowiek; maż, jako *oppos*. do niewiasty; *οἱ ἄνθρωποι*, ludzkość, świat; *τὰνθρώπων* t. j. *τὰ ἀνθρώπων*, życie ludzkie, świat, *τά ἐν ἀνθρώποις* t. s. *ἐξ ἀνθρώπων*, zw. świata; *πρὸς ἀνθρώπους λέγειν*, rozgłosić po świecie; *οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι*, potomność; Tudz. „ludy”, *ἦτοι*, wschodnie; mieszkańcy, osada; ludzie; ztąd, *ἄ. δπογραμματοῖς*, pisarze; *ἄ. ὀδῖτης*, pielgrzym; często *ἀνθρωπος* zastępuje nieokreślony *zajmiec τίς*. *ἀνθρωπος*, *ή*, niewiasta, kochanica. Jończycy w Nom. plur. z krasis mówili: *ἄνθρωποι*, w Vocat. *ἄνθρωπε*.

ἀνθρωποσφαγείω, (*σφάττω*) ludzi zabijać; *homines jugulare*.

ἀνθρωποσφαγείω, (*φαγεῖν*) ludzi pożerać; *homines vorare*.

ἀνθρωποφαγία, *ή*, ludożerstwo. i **ἀνθρωποφάγος**, *ov*, ludożerco.

ἀνθρωποφυής, *ες*, ludzkiej natury, człowieczej natury; *hominis naturam habens*.

ἀνθρωπόδης, *ες*, p. *ἀνθρωποειδής*.

ἀνθρώσω p. *ἀναθρώσω*.

ἀνθυβρίξω, nawzajem żelzyć, wyszydzić, znęcać cię; *vicissim contumelia persequor*.

ἀνθύλλιον, *τό*, zdrobn. *ἄνθος*.

ἀνθυπάγω, na odwet oskarżyć; *recriminor, vicissim accuso*.

ἀνθυπατεύω, być prokonsulem, *τυνός*, nad czem, n. p. Azyą. *proconsulatum esse*.

ἀνθυπατεύω, *ή*, prokonsulat.

ἀνθυπατικός, *ή*, *ov*, prokonsularny.

ἀνθύπατος, *δ*, prokonsul; *ἄντι πᾶτων, pro consule*.

ἀνθυπαίω, *ξω*, wzajemnie ustąpić; *vicissim cedo, vicissim locum do*. Ztąd *ἀνθύπεισις*, *ή*, wzajemne poddanie się; *submitissio, obsequium*.

ἀνθυπηρετέω, wzajemnie służyć, być uslužnym, *τυνί τι*.

ἀνθυποβάλλω, wzajemnie lub na odwet zrzucić; *vicissim vel e contrario subijcio*.

ἀνθυποκαθίστημι, zastąpić, posadzić, w miejscu czego; *in locum alicujus substituo v. sufficio*.

ἀνθυποκρίνομαι, odpowiedzieć, odeprzeć. 2) udać, zmyślić na odwet.

ἀνθυπόμεσθαι, przysięgać po kim innym.

ἀνθυποπέτω, wzajemnie podejrzawać: Biern. za co być w podejrzeniu, z inf. fut. *vicissim suspicari*.

ἀνθυποουργείω = *ἀνθυπηρετέω*, wzajemne usługi wyświadczać sobie; *χάρην τυνί*.

ἀνθυποχώρησις, *ή*, wzajemne cofanie się.

ἀνθυφιστάμαι, wystąpić w miejscu czyjem; brać co na się; *pariter sustineo v. suscipio aliquid*.

ἀνία, *ιον*. *ἀνίη*. *ή*, niechęć. wstret. smutek. żalność.

kłopot, ubliżenie; czynn. *δατὸς ἀνίη*, co wstret do biesiady zdradza; klęska, kaźń, utrapienie, *ἀπρηκτος ἀνίη*, — męka, ból. *Molestia, cruciatus*.

ἀνιάξω p. *ανιάω*.

ἀνιάομαι, 3 pl. praes. *ιον*. *ἀνιῶνται*, Dep. med. znów uleczyć, *rursus sano*.

ἀνιάρος, *δ*, *ov*. *ιον*. i. ep. *ἀνιάρος*, (*ἀνιάω*) 1) przykry, straszny, uciążliwy. 2) smucący, martwiący, nieprzyjemny, *τυνί*. 3) zasmucony. Oprócz regular. stp. wyższ. ma też *ἀνιάρεστερος*, Superl. *ἀνιάρωτατος*, *molestus, noxius, tristis*. Przysł. *ἀνιάρως*, w sposób obelżywy, nieprzyjemny; *ἀν. φέρειν*, bólu wielkiego doznawać w skutek czego; *aerumnose, moleste*.

ἀνιάτος, *ov*, nieuleczony; przen. niepoprawny; *in-sanabilis, qui emendari non potest*. Przysł. *ἀνιάτως ἔχειν*, być nieuleczonem.

ἀνιάω, Opt. 3 pl. *ιον*. *ἀνιῶτο* zam. *ἀνιῶντο*, fut. *ἀνιάσω*, *ιον*. — *ήσω*; obok tego forma **ἀνιάξω** — 1) czynn. sprawić niechęć, obrazić, martwić, naprzykrzyć się, *τυνί*, i z podwójn. Acc. *τι ταὐτ' ἀνιάμυ*; pocóż, nacóż mię przywdzisz, urażasz? 2) nprz. (*ἀνιάξω*) być niechętnym, powiązać wstret, obmierzić sobie co, być zasmuconym; *θυμῶ*, gryść się, *κτεάτεσσιν* być niepokojonym; w kłopotcie. 3) Biern. z fut. med. a) jestem obciążonym, *τυνί*, n. p. *τοῖ παρῶντι*, twoją obecnością, przykryzy mi się twoją obecność. b) niechęć, nieukontentowanie mnie napada, *τυνί* i *ἐπὶ τυνι* lub z Acc. *ταῦτο*, to mnie trapi, martwi, dolega mi; i z imiesł. nieprzyjemno mi. Imiesł. *ἀνιθῆσις*, *ἀνιθῆσις*, *ἀνιάμενος*, niechęcią przepelniony, z odrazą, niechętnie. *Molestia afficio*.

ἀνιδεῖ i **ἀνιδρεῖ**, przysł. bez potu, bez mozolu; *citra sudorem, sine labore*.

ἀνιδίω, wypocić.

ἀνιδρωτος, *ov*, bez wytchnienia, bezustanny, niespracowany; *instabilis*. chwiejny, zmienny; 2) wróg ludziom, nieprzyjacielski, nieuprzejmy; *implacabilis*.

ἀνιδρωτί, przysł. bez potu, bez wysiłku; *sine sudore, sine labore*.

ἀνιδρωτος, *ov*, nie spocony, nie zgrzany, nie w pocie czola; *qui non sudavit*.

ἀνίερος, *ov*, nie święty, bezbożny; *impius*. zbezczeszczoney, skażony; *pollutus*.

ἀνίερωσις, *ή*, poświęcenie; świętość, nietykalność; *consecratio, dedicatio*.

ἀνίημι, impf. *ἀνίην*, *ιον* i att. *ἀνίειν*, *εις*, *σι*, fut. *ἀνίησω*, ep. *ἀνίσω*, aor. 1. *ἀνίηκα*, *ιον*. *ἀνίηκα*, aor. 2. pl. *ἀνίειτε*, *ἀνεσαν*, conj. *ανίηη* za *ανίη*. Pass. *ἀνιέμαι*, 3 pl. *ιον*. *ἀνιέονται*, part. *ἀνιέμενος*, Adj. verb. *ἀνιέτων*. 1) czynn. a) wysłać do góry, wznosić, z głębi wypuścić, sprawić, że co wytryska, wypływa, bucha do góry, wypuszcza kielki, wzrasta; w ogóle: wydawać. b) puszczać, wypuszczać, zwolnic; ztąd uwolnić, puścić na wolność, uwolnić z więzów, *τυνός* i *ἐκ τυνος*, *τυνί* (osobę.) Często przytęm używane jest *σχημα καθ' ἑδραν κατ' ἕρος*, n. p. *ἐμὲ* — *θυμῶν ὀδόνη ἀνεῖε*. *την κόμην*, puścić włosy na wiatr, rozpuścić, *την κόμην ἀνίεις*, z rozpuszczonym włosem; z inf. *ἀν. τὰς τρίχας ἀδῆσθαι*, zapuścić włosy, pólaz, drzewi z więzów wypuścić, t. j. otworzyć. *τὸν ἵππον*, puścić wodze koniowi, podobnie: *τῶ δῆμῳ τὰς ἡνίας*, *τυνί* puścić *τὰ ἔργα*, dopuścić kogo do pracy, *μάχεσθαι*, a przed do walki. Podobn. *εις* i *ἐπὶ τι*, coś pozostawić czemu; ztąd, coś pominąć, opuścić; odpuścić, dawać. sfolosować. nobliżyć, *τυνί τι*, *θεῶ τι*, bogu

coś poświęcić; z Imiesl. lub Inf. zaniechać, zanieśćbać czego, niedbalej co czynić. c) puścić co t. j. wysłać: πρὸς τι lub z Inf. podżęgać do czego, naklonić, podbechtać. d) kazać wrócić, wysłać do domu. 2) uprzech. przestać, *τινός*, zwalniać, często z Imiesl. 3) Biern. i Med. 1) być poręczonym, poświęconym, wskazanym, przeznaczonym, *τινὶ εἰς τι*. zwiaszcza w Perf. pass. partic. ἀνεμῆνος ἐς τὸ ἐλευθέρου, puszczony na wolność, zostawiony sobie, wolny, niekierpowany, niestrzeżony, opieszaly. 2) coś rozwiązać, rozwolnić; up. κόλπον, łono odsłonić; αἴρας ἀνήμενοι, odsłaniając, obnażając kozy t. j. zdzierając im skórę.

ἀνοήτως, p. *ἀνοήτως*.

ἀνοήτως, *ον*, nie wyproszony, nie wyblagany.

2) nie prosząc, nie błagając; *non supplicax, cui supplicari non potest.*

ἀνοήτως, *ον*, dor. **ἀνίκατος**, *ον*, niezwyjęzony, z Acc. μάχη, na wojnie; w ogóle: mocny; *invictus.*

ἀνοήτως, *ον*, bez wilgoci, suchy, wysuszony; *siccus, humore carens, aridus.*—

ἀνοήτως, *ον*, niepojednany.

ἀνοήτως, *ον*, niemilosierny, nielitościwy; *incomens, inimisericors.*

ἀνοήτως, *ήσω*, podciągnąć do góry, zwlascz. na rzemieniu, czerpać wodę (ze studni); *elevo, haurio.* W Fut. i. aor. używane więcej w Med. *ἀνοήτωμαι.*

ἀνοήτως, = *ἀνοήτως*.

ἀνοήτως, *ήσω*, pojeżdżać, zajężdzać konno, *ήλος*, *equito, equos ago.*

ἀνοήτως, *ον*, bez konia; pieszy; niezdatny do konnicy; *pedes, equitatu non idoneus.*

ἀνοήτως, *αι*, wlecieć, wyskoczyć; *sursum volo, exsilio, exsulto.*

ἀνοήτως, *ήσω*, nieumyte nogi mający; przydomek kapłanów *Σελλοί* zwanych; *qui pedes non lavat.*

ἀνοήτως, *ον*, nie myty. 2) niezmyty, niestarty; *illotus, non exstinguendus.*

ἀνοήτως, *ήσω*, zrównać, wyrównywać; *aequo, aequalio, compenso.*

ἀνοήτως, *ον*, nierównej liczby, nierówny. *numero impar.*

ἀνοήτως, *ον*, nierówny; nierówno podzielony, niesłuszny; *inaequalis, impar, iniquus.*

ἀνοήτως, *ή*, nierówność, niesłuszność; *inaequalitas.*

ἀνοήτως (*ανά*) wyrównać, zrównać. Biern. wyrównać; (komu); *aequo.*

ἀνοήτως, fut. ep. *ἀνοήσω*, aor. 1. imper. ep. *ἀνοήτωσον*, part. *ἀνοήσασα*, aor. 2. dual. *ἀνοήτην*, 3. pl. *ἀνοήσασα*—*ἀνοήσασαν*, inf. *ἀνοήσμενα*—*ἀνοήσμενα*, i) czynni. a) kazać powstać, *τινά χείρας*, podnieść kogo za rękę (wziąwszy), często z dodan. *ἐξ ἔδρας* i t. p. O żołnierzach: zniewolić do marszu, pochodu; o błagających opiekę: kazać się podnieść i tak koniec blaganiu położyć; *ἐξ ἐκτεθῆντα ἀνοήσασαν*. o urzędnikach: wypędzić, złożyć ich z urzędu. a) o mieszkaniach miejsc, przegnać, zniewolić do wywedrowania, usunąć, uprowadzić; *ἀπό τινος*, wywabić, spłoszyć (zwierzynę), znieść (zgroźdzenie), rozpedzić. b) zbudzić ze snu, wskrzęsić; przenosić. wruszyć, wniecić, poruszyć, podbechtać, poduszczać, *τινί*, przeciw komu. c) podnieść, wyprostować, postawić, zbudować. 2) Biern. być przepędzonym do podniesienia się, być przepędzonym, wygnanym; *Ἐλλάδος οὐκ ἐτι ἀνοήσμενη*, nie zmieniająca już mieszkańców; *ἀνοήσμενοι δὲ τινος*, być wygnanym przez kogo. 3) nprzech. Praes., Impf., Fut. pass., i aor. 2., pf. i

plsqpf. aor. 1) powstać, podnieść się, *ἐκ τινος* lub z przysl. na *θεῶν*, tudzież z *ἀπό*, *εἰς τι*, stąpić, wstać na co; *ἐπὶ τι*, przystąpić do czego. Szczęgóln. a) wstać, aby mówić, wystąpić, *δέπρ τινος*, za kogo, najczęszo z Imiesl., rzadziej z Inf. a *τισὶ*, pomiędzy niektórymi. b) podnieść się do walki, *τινὶ* lub *ἀνά τινα*. c) wstać, wyzdrowieć, przyjsć do siebie, *ἐκ τῆς νόσου*, zmartwychwstać. d) o wojsku: wyruszyć, udać się w pochód, *ἐς τι*, dokąd.— 2) wznieść się, wzbicić się; *ἀνοήτως*, wyniosły, wysoki. *Erigo, excito, exstruo, moveo, exstimulo, surgo.*

ἀνοήτως, wybacdać, wypytać, wywiadywać się; *sciscitor, interrogo.*

ἀνοήτως, *ον*, nieświadomy, nieuczony; niewzmiankowany, nieznan; *imperitus, ignarus, ignotus.*

ἀνοήτως, *ον*, bez lędzwi, bez biódr; *clunium tumore vacans.*

ἀνοήτως, forma pob. do *ἀνέχω*, tylko w praes. i imperf. używana; 1) przech. podnieść do góry, *χέρας θεῶν*, do bogów. 2) nprz. wstać, wschodzie, wszcząć się, wytryskać; *attollo, erigo; emergo, existo, orior.*

ἀνοήτως, *ή*, wyrównanie, utrzymanie w równowadze; *adaequatio, exaequatio.*

ἀνοήτως, *ον*, wytropić, wysledzić, bez przyp. i *τί*. *investigo*. Ztąd **ἀνοήτως**, *ον*, nie wytropiony. T. s.

ἀνοήτως, *ον*, niewytropiony, niewysledzony; *qui investigari non potest.*

ἀνοήτως, *ον*, nie zarzewiany, na rdzę nie wystawiony; *tubiginem non sentiens, non contrahens.*

ἀνοήτως, *ήσω*, trzymać z Hannibalem; *cum Hannibale ἀνοήτω* t. c. *ἀνοήτω*. [facere.]

ἀνοήτως, *ον*, bezdrożny; *invius*. Ztąd *ἀνοήτως*, *ή*, bezdrożność, bezdroże; *iter imperivum.*

ἀνοήτως, *ή*, 1) droga pod górę. 2) wyprawa, podróż pod górę, wgląd kraju; zwł. 10,000 Greków; *adscensus*; powrót: *reditus.*

ἀνοήτως, *οντος*, bezzęby.

ἀνοήτως, dep. med. uderzyć w lament, w płacz; *sublata voce lamentari*. Ztąd **ἀνοήτως**, *ον*, nie płakany.

ἀνοήτως, *ον*, nierozumny, nierozsądny, nierozważny; *imprudens.*

ἀνοήτως, być nierozsądnym; *stultum se gerere.*

ἀνοήτως, *ον*, 1) czynn. nierozsądny, nierozważny; *ταῖς ψυχαῖς*. 2) niedostreżony, niepojęty; *demens, temerarius, quod mente comprehendere non potest*. Przysl. *ἀνοήτως*, nierozsądnie; *insipienter.*

ἀνοήτως, *ή*, nierozum, nierozwaga, głupota, nierozsadek; *dementia, stultitia.*

ἀνοήτως i **ἀνοήτως**, ep. **ἀνοήτως**, impf. *ἀνοήτω*, ep. *ἀνοήτω*, f. częstotl. *ἀνοήτωσον*, aor. *ἀνοήτωσον*, poet. *ἀνοήσας*, ion. *ἀνοήσας*. Pf. intrans. *ἀνοήτωσα*— otworzyć, odemknąć, *κληῖδα*; przen. *κληῖδα φρεῶν*, otworzyć serce, szczerze się oddać; *πάμα ἀπὸ γηλοῦ*, zdjąć wicko ze skrzyni; *διαθήκας*, otworzyć testament. Przenosić. odsłonić, rozwinąć, odkryć. Perf. 2. i Pass. stać otworem; wypłynąć na otwarte morze. *Aperio.*

ἀνοήτως, nabrzmieć, napecznić; *θυμός*, gniew, wzdymać się, wzbierać; *intumesco*. Ztąd **ἀνοήτως**, *ον*, nabrzmiałość.

ἀνοήτως, *εία*, *είων*, nie swojski, nie domowy, nie poufaly, niestosowny, niedogodny, niezdatny, *τινί*, *πρὸς τι*. *non familiaris, non domesticus, haud aptus, alienus.*

ἀνομιάζω, znów odbudować, πόλιν, o ludziach: przenieść, przesiedlić; ἀνοικίζομαι, Pass. w głębi kraju leżeć, mieszkając. 2) Med. w głąb kraju się przenieść, ἐξ τ., przesiedlić się; *habitationem trans-ferre*. Ztąd **ἀνοικισμός**, **ὄ**.

ἀνοικοδομῶ wybudować, odbudować; *aedifico, restituo*. **ἀνοικονόμητος**, **ον**, nie gospodarny, marnotrawny.

ἀνοικος, **ον**, p. ἄοικος.

ἀνοικτός, **όν**, otworzony, otwarty; otwierany; *aperitus, apertus*.

ἀνοικτος, **ον**, nielitościwy; ztąd **ἀνοίκτως**, niemilosiernie, bez litości, bez litowania się; *misere*.

ἀνοικτώζω, westchnąć, w skargi uderzyć, bez przyp. i ἐπί τιν., nad kim; *gemitulum edo*.

ἀνοικτωκτεῖ i **ἀνοικτωκτεῖ**, nie płacząc, nie wdychając; nie oplakanie; bezkarnie; *sine fletu, impune*.

ἀνοικτωκτος, **ον**, nie oplakany; *indefectus*.

ἀνοικτής, **ή**, otwieranie; *apertio*. T. s. ἀνοικτημα, τό.

ἀνοικτασεία, **α**, **ον**, Adj. verb. do ἀναφέρω. 1) do sprzawdzenia, co sprzawdzać, odnieść należy, odnośny, πρὸς τι. 2) do ogłoszenia; *referendus*.

ἀνοικστός, **ή**, **όν**, sprzawdzony; wytoczony; ἐξ τινα przed kim; *relatus*.

ἀνοικστρέω, podzegać, bość, wprawić w szaleństwo bachańskie, ἐπί τινα; *stimulo*.

ἀνοιλία, **ή**, brak wszelkich dóbr doczesnych, bieda, nieszczęście; *miseria; infelicitas*.

ἀνόλιβτος, **ον**, i **ἀνολιβτος**, **ον**, 1) nieszczęśliwy, biedny, nieszczęsny; ἦμαρ, dzień nieszczęsny, zło-wrogi 2) nierozsądny, obrany z rozumu; *infelix; infortunatus*.

ἀνόλεθρος, **ον**, niezniszczony, nie podległy zniszczeniu i. zagładzie. *interitui non obnoxius; sine exito*.

ἀνολική, **ή**, (ἀνέλικω) podciąganie do góry, mian. okrętów na ląd; *tractus in altum*.

ἀνολολόζω 1) nprz. głośno wykrzykiwać, zawrzasnąć, radośnie krzyczeć, zawycieć, zarzyceć, ζὸν νεανία οἷα λαχγάνει, nad młodzieńcem, że. — 2) przech. podniecać do radości, wesołości, τινά.

Exclamatio, ejulo; exclamantem reddo.

ἀνολοφόρμαι, dep. med. 1) w głos narzekać. 2) w głos oplakiwać; *ejulo, deploro*. — **ἀνομαλίζω**, wyrównać. Ztąd **ἀνομαλίωσις**, **ή**, równy podział.

ἀνομβρος, **ον**, bez deszczu; *pluvia carens*. **ἀνομβρος**, **ὄ**, brak deszczu.

ἀνομορῶ żyć bezprawnie, lub działać; *leges transgredi*. **ἀνόμημα**, τό, bezprawność.

ἀνομία, **ή**, bezprawność, nieprawność, nierząd, nierządne życie; *legum violatio, vita dissoluta*.

ἀνομιλήτος, **ον**, nie towarzyski, nie obcujący; *insociabilis, diffidilis*. nie mający udziału, z gen. παιδείας. *inhumanus*.

ἀνομίμος, **ον**, bezprawny; *illegitimus*. — **ἀνομος**.

ἀνομιλος, **ον**, nie pokryty oblokami, nie chmurny; *nulla caligine tectus*.

ἀνομιωστος, **ον**, bez oczu, o śpiących; *oculorum usu carens*.

ἀνομοθέτητος, **ον**, nie uporządkowany, bezładny; *male ordinatus*.

ἀνομοισιάρχης, **ής**, nierównie ciężki. **ἀνομοισι-ἀτής**, **ής**, nierównego gatunku. **ἀνομοισιμερής**, **ής**, z nierównych części złożony.

ἀνόμοιος, **ον**, niepodobny, nierówny; τινί, *dispar, diversus*.

ἀνομοιότης, **ή**, nierówność, niepodobieństwo; *dissimilitudo, inaequalitas*.

ἀνομοιώω, zrobić niepodobnym; biern. być nie-

podobnym Ztąd **ἀνομοιώσις**, **ή**, niepodobieństwo; *dissimilitudo*.

ἀνομολόγομαι, 1) Med. porozumieć się, umówić się, πρὸς τινα, z kim; z Inf., zgodnie oświadczyć, że. b) jeszcze raz się porozumieć, τί, względem czego. 2) Biern. **ἀνομολογούμενος**, wczem zgody nie ma, sprzeczny; *convento, fateor*.

ἀνομολογία, **ή**, sprzeczność; *incongruentia* — 2) zgoda. — **ἀνομολόγημι**, Med. πάθη, zarazić się namiętnościami.

ἀνομος, **ον**, bezprawny, bezkarny, niesłuszny, zbrodniczy; okrutny. 2) bez nuty, νόμος ἄ. pieśń nieszczesna. *Legē carens, nefarius, non commodus*.

Ztąd **ἀνόμως**, nieprawnie; *injuste, nefario*.

ἀνόνητος, **ον**, 1) nie pomocny, daremny, niepożyteczny. 2) czynny, nie mający korzyści, τινός. **ἀνόνητον ποιεῖν τινά τινος**, z korzyści obracać, pozabawić kogo pożytku z czego; *mutilis*.

ἄνοος, **ον**, śegn. ἄνοος, **ουν**, nierozumny, bezmysłny, niepamiętliwy; *stultus, non recordans*.

ἀνοπαία, otworem, kominem do góry; *sublime tendens*.

ἀνοπλος, **ον**, — ἄοπλος, bezbronny, bez tarczy; *inermis*. — **ἀνόρατος**, **ον**, t. c. ἀόρατος, niewidzialny.

ἀνόργανος, **ον**, bez organów, bez narzędzi; *instrumentorum expers*. — **ἀνοργαστος**, **δεδός**, któremu na czasie orgiów nie obchodzą.

ἀνορσα, **ή**, — ἦνορσή.

ἀνορπετος, **ον**, niemający apetytu, chęci (do jedzenia), nie łaknący; *cibus fastidians*. **ἀνορσεία**, **ή**, niepożądliwość.

ἀνορθύω, wznieść, podtrzymywać; znów podnieść, przywrócić; *erigo; restituo*; poprawić, sprostować, uszczesliwić.

ἀνορμάω, znów w ruch wprawić. Biern. zapędzić się, zapuścić się

ἀνορμος, **ον**, nie mający przystani, bezportowy; *importuosus*

ἀνορνωμι, poruszyć, wzniecić. Pass. z aor. 2. sync. ep. ἄνορνω, podnieść się, powstać; *excito, surgo*.

ἀνορούω, wyskoczyć, wystąpić, zerwać się, τινί, pomiędzy, wśród; *ēs obranōn ἤλιος*, słońce na niebo wystąpiło. *Exsilio*.

ἀνοροφος, **ον**, bez dachu; *sine tecto*.

ἀνοροπόριος, **ον**, bez ogona, bez chwostu; *cui cauda dest*.

ἀνορταλίζω, perzyć się; (o kogutach); kokoszyć się, naperzyć się, napaszyc się.

ἀνορρύσσω, — **πτω**, **ξω**, wykopać, skopać, wygrzebać. *effodio*.

ἀνορξέομαι, podskakiwać, wyskakiwać, skakać z radości; *exsullo, exsilio*. — **ἀνορξος**, **ον**, wytrzeźbiony.

ἀνόστειος, **ον**, bezbożny, szkaradny, zbrodniczy; Rzecz. ὁ ἀν., bezbożnik, τὰ ἀνόστια, zbrodnia, zakat; nieposwiecony, νέκως, niepogrzebiony; *impius, nefarius*.

ἀνοσιότης, **ή**, bezbożność; *im pietas*. — **ἀνοσιουργέω**, bezbożnie postępować.

ἀνοσιουργημα, τό, **ἀνοσιουργία**, **ή**, czyn bezbożny, bezbożność; *impie factum*. **ἀνοσιουργός**, **όν**, bezbożny, zbrodniczy.

ἀνοσος, **ον**, ioh. **ἀνοσος**, **ον**, bez choroby, zdrów; ἔτος ἀνοσον ἐξ ἀσθενας, rok wolny od chorób; *morbis vacuus*.

ἀνόστειος, **ον**, bezkości, *crossus*.

ἀνόστησιμος, **ον**, i **ἀνοστος**, **ον**, bezpowrotny, nie-

wtacający; *qui non redit*. — ἀνοσφραντος, *ov*, bez woni l. zapachu.

ἀνοτοτύζω, szlochać, zaszlochać, w jęk uderzyć: *ejulo*.

ἀνούατος, *ov*, bez ucha, bez uszu; *auribus, ansa carens*.

ἀνουθέτητος, *ov*, nienapomniany; nie przyjmujący napomnienia, niepoprawny.

ἀνους *p* ἀνοος. ἀνουσός, *p* ἀνοσος.

ἀνούατος, *ov*, (ὀδύω) nie raniony; *non ictus, non vulneratus*.

ἀνουστήι, przysł. bez rany ἀνόχουτος, *ov*, nie parzący się.

ἀνοχή, *ή*, zatrzymanie, powściągnięcie, zwłaszcza broni, zjazd w l. mn. zawieszenie broni; *induciae*. 2) pobłażanie, cierpliwość, cierpienie, tolerancja.

ἀνοχία, dragiem, dźwignia usuwać; *ecce summotheo*. — ἀνοχλος, *ov*, nie obciążony, nie niepokojony; nie naprzykrzający się.

ἀνόχουρος, *ov*, nie obwarowany, nie mocny; *non muratus, infirmus*. *p* ἀνώχουρος.

ἀνοχία, *ή*, brak przyprawy, jaryzno do mięsnych potraw; brak ryb przy ucztach; *penuria obsonii*.

ἀνοχος, *ov*, bez jaryzyny, bez ryb; *obsonio carens*. — ἀνοχία, *ή*; — ἀνοχία, napływ.

ἀντα, (spokrewn. z ἀντί, ἀντήν) I. Przysłów. naprzeciwko, w oczach, w żywe oczy, przed obliczem, w obliczności; *θεοῖσι ἐφῆκε ἀντα*, zupełnie, wcale być podobnym; ἀντα ἰδόντι, wprost w co patrząc, *τιτύσκεισθαι*, wprost w co mierzyć. 2) naprzeciw, ἀνταχομένω, naprzeciw zamierzając. II. Przysł. z Genit. 1) przed, w obliczu. — 2) naprzeciw, przeciw, na; *ante, contra*. [mutato.]

ἀνταγοράζω, w zamian kupić; *vicissim emo, perantagoreōw*, odpowiedzieć, odeprzeć słowami; sprzeciwić się, sprzeczać się; *contradico, obloquor*.

ἀνταγωνίζομαι, fut. att. — ἰοῦμαι, dep. med. a) walczyć naprzeciw, *τινί*, stanąć do boju z kim, lub w sądzie rozierać się z kim. *τί*, w sprawie. b) współzawodniczyć, spółzawodnikiem, rywalem być, *ἐν τινί* lub z Imiesł. n. p. *ἀποκρινόμενος*, w roli jakiego; lub z Inf. na wysługi z kim dążyć do tego, aby... *Oblocutor, concerto*.

ἀνταγωνιστής, *ός*, przeciwnik w boju, nieprzyjaciel, wróg; przeciwnik, w kraju; rywal, spółzawodnik, *τινός*, w czem. *Armulus*.

ἀνταδικέω, na odwet krzywdę wyrządzić, krzywdę płacić krzywdą; *vicissim injuria afficio*.

ἀντάδω, śpiewem odpowiedzieć; rywalizować w śpiewie; *cantu respondeo, protozo, τινί*, z kim.

ἀντασίω = ἀνταίω. — ἀντάσις, dor. = ἀντήσις, nieprzyjazny. [reversor.]

ἀντασθεομαι, wzajemnie szanować, czcić; *vicissim antaiois, aia, aion*, na przeciw; ἀντάτα πληγή, rana z przodu, w piersi, i bez πληγή, n. p. ἀνταίαν μ᾽ ἐπαίσειν; *adversus*. 2) przeciwny, nieprzyjazny; *adversarius*. Ale τὰντάτα θεῶν, błaganie do bogów.

ἀνταίω, ion. ἀνταίω, aor. ἀντήρα, 1) ellipt. i niby nprzech. *τινί* i *πρός τινα*, opór komu stawiać. 2) Med. *γυρίσας τινί*, podnieść ręce na kogo; *ἐπλα τινί*, podnieść broń na kogo; podobn. *πόλεμον*, tudzież *τινί*, stawić komu czoło. *attollo contra, resisto, suscipio aliquid contra*.

ἀνταίωτος, w zamian żądać, za co żądać na odwet; *vicissim posco*.

ἀντακαίω, *ός*, gatunek jesiotra; *antacaesus*. — τὰν-*πυχος* ἀντακαίων, kawior.

ἀντακούω, fut. ὀύσομαι, słyseć na odwet; ἀντί τινός, słyseć co zamiast czego innego; *vicissim audio*. T. s. ἀντακροῶμαι. ἀντακρωτήριον, *τό*, przyładek przeciwległy.

ἀνταλαλάζω, podnieść z przeciwniej strony krzyk wojenny; sprawić, że coś rozlega się; *vicissim clamorem tollere*.

ἀντάλλαγμα, *τό*, i ἀντάλλαγή, *ή*, zamiana, przemiana, wymiana; *commutatio*; okup; *pretium redemptionis*.

ἀντάλλασσω, 1) Czynn. *τί*, wymienić co, zamienić. 2) Med. *τί*, wymienić sobie co, t. j. dać co za co, *τινός*. *Permuto*.

ἀνταμείβομαι, impf, ἀνταμείβετο. Med. odpowiedzieć na co, *τινί* *τί*, lub *τινί* *τι*. I. *τί* *πρός τινα*, odeprzeć; *respondeo*.

ἀνταμύνομαι, Med. zapłacić, odwetować, *τινί τινα*, zapłacić komu czem, pomścić, się; *ulciscor*.

ἀνταναβιβάζω, nawzajem włożyć, wsadzić na co; *vicissim impono*.

ἀντανάγω, 1) Czynn. wprowadzić pod górę, zwłaszcza, okręty na morze otwarte t. j. w przeciwną lądowi stronę. 2) nprzech. wyjechać naprzeciw, *τινί* *ναυσί*, komu na okrętach. 3) Med. z Aor. pass. ἀνταχθεῖς τινί, wyruszyć komu naprzeciw (na morzu), wypłynąć naprzeciw komu. *In altum duco, provehor adversus hostem*.

ἀντανάσσεις, *ή*, zabranie na odwet.

ἀνταναιρέω, znosić co nawzajem, *τί* (w obrachunku); *alia alii compenso*; nawzajem zabrać, zmasać, zgładzić, zabić.

ἀντανάκλασις, *ή*, odbijanie się echa, głosu.

ἀντανάκοπή, odbijanie się, łamanie się fal.

ἀνταναλίσκω, *λώσω*, nawzajem zużyć, łożyć, wydać na co; zniszczyć, zetrzeć; *vicissim consumo*.

ἀνταναιμένω, oczekiwać nawzajem; *vicissim exspecto*.

ἀνταναιμήπιπλημι, nawzajem napełnić; znowu napełnić; *vicissim impleo*.

ἀνταναιλήρω, t. c. poprzedz. ἀνταναερέω, nawzajem oddawać l. odnieść.

ἀντανόρος, *ov*, zastępczy; zastępca; *succedaneus, vicarius*.

ἀντάσμι, z przeciwniej strony wchodzić, *τινί*, *ex adverso surgo*.

ἀντανίσταμαι, Med. naprzeciw wystąpić, przeć się, *τινί* *ἐς γέρας*, tak że się zetrze; *assurgere adversarius*. Czynn. form. naprzeciw postawić.

ἀντάξιος, *ία, ιον*, równoważny, *τινός*, równocenny; πολλῶν οὐκείων ἀντάξιος, cenniejszy niż wielu niewolników. — *aequiparandus, aequalis pretii*.

ἀντάξιω, nawzajem żądać; *vicissim requiro*.

ἀνταπαίτω, żądać w odwecie, *τήν* *ὀψών*, równej usługi, uprzejmości; *vicissim repeto*.

ἀνταπαμείβομαι = ἀμείβομαι.

ἀνταπαστράπτω, nawzajem błyskawice miotać; *contra fulguro*.

ἀνταποδίδωμι, dowodzić nawzajem; *vicissim demonstro*.

ἀνταποδίδωμι, 1) oddać nawzajem, odpłacić, *τό* *δμοιον* l. *ίσον*, dać wet za wet, odwetować, oddać dług. 2) nprz. wzajemnie odpowiadać sobie; *vicissim reddo, refero, pono, respondeo*. 3) odbić, odpowiadać.

ἀνταπόδομα, *τό*, zapłata; *retributio*.

ἀνταπόδοσις, *ή*, oddanie, wydanie wzajemnie. zapłata za co, odwet; *retributio, satisfactio*. ale

ἀντάπονα, *ή*, wynagrodzenie; *satisfactio*.

ἀνταποκρίνομαι, mówić na przeciw, pieniać się; *respondeo, altercor*.

ἀνταποκτείνω, nawzajem, na odwet zabić; *vicissim interficio*.

ἀνταπολαμβάνω, nawzajem, na odwet dostać, wziąć; *vicissim accipio*.

ἀνταπόλλομι, nawzajem lub na odwet zabić, zgładzić, biorąc pomstę za kogo; *vicissim interimo*.

Med. nawzajem l. na odwet zginać; *vicissim pereo*.

ἀνταπολογέομαι, nawzajem na swoją obronę powieść.

ἀνταποπέδω, odpierać; *vicissim oppedo*.

ἀνταποστρέφω, ή, wzajemne oddalenie.

ἀνταποραίνω, przeciwny dać dowód, z obroną wystąpić; podnieść, wytoczyć skargę wzajemną, replikę wytoczyć; z miesk. „że.“ *Vicissim ostendo*.

ἀνταποτοιμαί = ἀνθάτομαι.

ἀνταποθῶ, odpernąć nawzajem; *vicissim repello*.

ἀντάποιος, ή, odparcie w przeciwnym kierunku.

ἀνταρκῶ, έσω, wystarczyć na co, τινί i πρός τι, sprostać komu; być równym komu; *par sum ad resistendum*.

ἀνταρκτηκός, ή, όν, na przeciw północy.

ἀντασπάζομαι, Dep. med. nawzajem powitać, dobrze podejmować, znnow uczyć; *vicissim amplector*.

ἀνταστράπτω, p. ἀνταστράπτω.

ἀντατιμάζω, nawzajem zelżyć; *vicissim contumelia afficio*.

ἀντατίωσα, ή, i ἀνταγασία, odbliś, odbicie się światła; *repercussio luminis s. splendoris*.

ἀνταυγέω, odbijac blask światła; *lucem s. splendorem remittere*.

ἀνταυθάω, nawzajem przemawiać, ζώντας θανούσιν έσα, do żywych przemawiać równo jak do zmarłych, *alloquor*.

ἀντάω, ήσω, rozlegać się naprzeciw; *resono*. **ἀνταρροστιάω**, nawzajem ugoscić.

ἀνταρρίημι, nawzajem wypuścić, opuścić; zaniechać, wysłać; *vicissim dimitto v. emitto*.

ἀνταχῶ, p. ἀντηχῶ.

ἀντάω, opt. ἀντήω, z ion. impf. ήτησεν. tudzież

ἀντιάω, ep. ἀντιάω za ἀντιώ, fut. ἀντιάσω, segn. ἀντιώ, ep. ἀντιώ, i **ἀντιάζω** i **ἀντιόρομαι**; tylko w Praes. i Imperf. (ἀντα, ἀντί) 1) pójść naprzeciw, wyjść naprzeciw

πρός i τινί, zacząć; spotykać się, schodzić się, όδύ διπλόος ήτησε θώρηξ, t. j. gdzie właściwy θώρηξ, szpizowy pancerz, i szpizowe ζώμα się schodziły i zachodziły na siebie. — przypadkowo spotykać, trafić; ό ἀντιάσας, ten, z którym się

przypadkiem spotykamy, pierwszy lepszy, byle kto; ά μάχησ, braci udział w boju; δαίτης, trafić na uczyć, braci w niej udział; έργων, zająć się, zatrudnić się; έρωών, odbierać ofiary; τών από τινος, doznać czego od kogó. — o rzeczach: siegać, έ—άσας Έρεψθειδών. — 2) z Acc. zbliżyć się do czego, aby uczestniczyć, n. p. λέγος. napasać, wyjść komu z czem naprzeciw, n. p. θώροισι, z podarkami; podobnie nachodzić kogo prośbą, w ogóle: błagać, prosić, τινά z dodaniem πρός τινος lub

samem πρός t. j. πρός τούτου, ότι σοι φίλον εκ σείθεν, na to, co miłe ci w domu; όπερ τινος, za kim. — 3) Med. ἀντάσθαι, braci udział. τιμός, wczem. *Adco, precor, fruor*.

ἀντεγκαλέω, nawzajem obwinic, oskarżyć; *vicissim criminor*.

ἀντεικάζω, nawzajem porównać; dorozumiewać się, odgadnąć; *vicissim comparo*.

ἀντεπειν, aor. naprzeciw zrzec; μηδέν έπος, τί τινι,

komu mową odpowiedzieć; przeciwie się, sprzeczać się, τινί, πρός τι l. όπερ τινος, za kim, o rzecz jaką, tudzież z nastp. ώς, ότι, μή l. z Inf. *Contrahico, subicio*. Pf. ἀντεπειρακα, fut. pass. ἀντεπειρομαι.

ἀντερομαι, p. ἀντερομαι.

ἀντείσαγω, natomiast wprowadzić, wewlec, z ἀντί τινος. 2) nawzajem wprowadzić (na urząd); *contra importo; vicissim introduco*. **ἀντείσπραξις**,

ή, p. ἀντεπραξις. **ἀντείσφερω**, ze swej strony wnieść, placić; wprowadzić.

ἀντεκδέω, nawzajem zrobić wycieczkę; *contra excurro*.

ἀντεκκίπτω, nawzajem ukraść; *vicissim furto eripio*. **ἀντεκκόπτω**, na odwet wybijać.

ἀντεκπέμπω, nawzajem l. naprzeciw wysłać, ze swej strony; *vicissim emitto*.

ἀντεκπέλω, wypłynąć naprzeciw komu na otwarte morze, εις την έθρουχωρίαν. *classe obviam exire*.

ἀντεκτείνω, nawzajem wyciągać, nawzajem wysilić, aby dorównać komu. *contendo, coniero*.

ἀντεκτιθήμι, nawzajem, na odwet postawić, ogłosić; *contra expono*.

ἀντεκτρέφω, nawzajem wychować; *vicissim enutrio et educo*.

ἀντεκτρέγω, naprzeciw komu wybiedz, wycieczkę zrobić; *prucurro contra aliquem*. **ἀντεκτρέρω**, przeciwstawić.

ἀντεκλιάνω, wyruszyć na przeciw; *obviam proficisci*.

ἀντεκλήζω, natomiast spodziewać się, άλλα, czego innego; *contra spero, nocam spem concipio*.

ἀντεμιάλλω, wzajemnie napasać uczynić, napadać; *conem aruo, impetum facio*.

ἀντεμειβάζω, w czym miejscu wsadzić kogo na okręt, τινά; zmienić osadę; *substituo*.

ἀντεμπίπλημι, fut. ἀντεμπίπλησω, za to t. j. za nagrodę napełnić, τί τινος. *remunerandi causa impleo*.

ἀντεμπίπροσων, aor. ἀντεμπίπροσων, za to podpałic; *ulciscendi causa incendio*.

ἀντεμρασίζω, ή, przeciwieństwo, przeciwne zjawisko.

ἀντενέδροσ, ή, wzajemna zasadzka; *insidiae insidi s. appositae*. Ztad. **ἀντενέδροσ**.

ἀντενέαγω, nawzajem wprowadzić; opór stawiać; *vicissim educo, repugno*.

ἀντενέαιτω, nawzajem żądać (wydania); *vicissim depono*.

ἀντενέειμι, wyjść, wyruszyć nawzajem na przeciw; *contra in aciem prodeo*.

ἀντενέελαίνω, nawzajem ruszyć, ναύω, wypłynąć naprzeciw; *contra mordeo*. **ἀντενέεπάγω** t. s.

ἀντενέεργομαι; p. ἀντενέεργω.

ἀντενέεράζω, 1) naprzeciw sobie trzymać i poszukiwać, nawzajem porównać, πρός τι, z czem, 2) Med. dać się z kim razem doświadczać, mierzyć się z kim, (τινι), επί τοίς όπλοις, wespół o broń, zbroję ubiegać się, spierać się. *Comparo, reluctor*.

ἀντενέεπιπόω, dopaść do kogo konno, na koniu. — **ἀντενέεσταμαί**, ustąpić, na przeciw, cofać się przed czem.

ἀντενέεδρομησις, ή, napad, natarcie; *impetus, incursum*. **ἀντενέερομαι**, nawzajem napadać.

ἀντεπάγω, 1) czynni. ze swej strony prowadzić przeciw komu do ataku prowadzić, τινι τινα lub τι. lub z dorozumiewajającym się, τινά, wyruszyć naprzeciw. 2) Med. wyruszyć naprzeciw, πρός τινα; *obviam duco*.

ἀντεπαίνω, nawzajem chwalić, *vicissim laudo*.

ἀντηπάγω = ἀντεπάγω. Med. z flotą przeciw flocie wypłynąć. **ἀντηπαφίημι**, wypuścić przeciw nieprzyjacielowi.

ἀντεπειμι, inf. ἀντεπειναι, wyruszyć naprzeciw, τινί 1. πρὸς τινα, przeciw komu; ruszyć na co, κατὰ τὰ ὄρη, po górach; *obviam ire eunti*.

ἀντεπεισάγω, natomiast wprowadzić. **ἀντεπεισοδος, ή**, wzajemne wchodzenie, wkroczenie; *ingressus; aditus alternus*.

ἀντεπεισορομαι, natomiast weisnąć się.

ἀντεπεισάωμι, nawzajem wyprowadzić; *invadenti hostiliter occurro*; szyk bojowy rozwinąć nawzajem, *vicissim aciem extendere*.

ἀντεπεξίμι, inf. ἀντεπεξίειναι, wyjść naprzeciw; οὐδὲ καθ' ἕτερα, ani lądem ani morzem, τοῖς ἱππέσσι, z konnicą; πρὸς τινα, wyjść na spotkanie czyje, *obviam eo*.

ἀντεπεξίσταίνω, wyruszyć naprzeciw z domu. στρατῶν, *ex adverso procuro*.

ἀντεπεξέρχομαι, p. ἀντεπεξίμι.

ἀντηηγέω, odezwać się nawzajem; odezwać się na wołanie; *vicissim reso, clamorem reddo*.

ἀντεπιβουλεύω, εκ τῶ ἴσου, zasadzkę odwetować zasadzką; w ogólne, nawzajem zaczepić, τινί εκ τῶ ὁμοίου, równym sposobem grozić komu zaczepką; *vicissim insidior*.

ἀντεπιγράφω, pisać za co o innego, za kogo pisać; *loco alterius inscribo*; przywłaszczyć sobie.

ἀντεπιδείκνυμαι, Med. coś o sobie przeciw czemu (πρὸς τι) na zabicie wykazać, *contra ostendo*. T. s. w f. czynnej.

ἀντεπιθυμῶ, nawzajem pożądać. W f. biernej; ἀντεπιθυμῆσθαι τῆς ἕνοουσίας, tęsknią już znouwu za obcowaniem ze mną; *vicissim ex etor ad consuetudinem*.

ἀντεπικουρῶ, wzajemnie lub przeciw komu pomóc; *vicissim auxiliari*.

ἀντεπιλαμβάνομαι, także trzymać się, τινός.

ἀντεπιμελέομαι, Dep. pass. wzajemnie dbać o co, obronne, odpowiednie uczynić rozporządzenia, z nastp. ὡς, ὅπως, *vic. ssim operam do*.

ἀντημέλλω, wzajemnie się ociągać, ociągając się wzajemnie chcieć zażyć podstępem przeciwnika.

ἀντεπιστέλλω, nawzajem pisać, piśmiennie odpowiedzieć, τινί, *rescribo*.

ἀντεπιστατεύω, nawzajem ruszyć w pole, τινί, przeciw; *vicissim bellum infero*.

ἀντεπιστρέφω, odplacić się dowcipem.

ἀντεπιτάσσω, — ττω, wzajemne czynić żądanie, τινί, wzajemnie nakazać; *vicissim impero*.

ἀντεπεισίνω, w przeciwną stronę wyciągać, wyciągać; *in contrarium tendo*.

ἀντεπιχειρῶ, mur i wal nawzajem wyprowadzić. Med. także twierdze sobie zakładać, ἐκείνοις, przeciw owym; *munitiones munitionibus oppono*. **ἀντεπειθήμι**, nawzajem polecieć, ἐπιστολήν διαπέμψαι, dać odpowiedź do zanieśienia, *vicissim mando*. Med. rzucić się nawzajem na kogo; *invadere vicissim*.

ἀντεπιχειρῶ, działać przeciwko czemu, przeszkadzać czemu, τινί, *occurro*.

ἀντεραστής, ό, spólzawodnik, rywal, *rivalis*. R. z. ἀντεράστρια, ή.

ἀντερῶ, nawzajem kochać, z Genit. *vicissim amo, mutuo amore prosequor*; tudzież z Acc. być rywalem.

ἀντερσίδω, 1) Czynn. oprzeć na czem, βᾶσιν, t. j. stapać. 2) npcz. oprzeć się, opór stawieć; *fulcio, obviator*

ἀντρείσις, ή, opór; *obluclatio*. T. s. ἀντρείσμα, τό. **ἀντρεσθαι**, inf. do ἀντηρόμη, aor. do ion. Praes. ἀντρείομαι, impf. ἀντερόμη, nawzajem pytać; dla jakiegoś wyrażenia pytać; *vicissim interrogo; propter dictum aliquid interrogo*.

ἀντεροῦμαι, na szali przywieść do równowagi; równo cenieć.

ἀντρώς, ωτός, ό, wzajemna miłość; *amor mutuus*. **ἀντερωτάω**, odpowiedzieć na pytanie pytaniem, wzajemnie pytać; *vicissim interrogo*.

ἀντερραμίνω, przysł. (właśc. Pass. Perf. Part. do ἀντιστρέφω) odwrotnie, opak, naprzeciw; *vice versa*.

ἀντερραγέτω, nawzajem świadczyć dobrodziejstwa, odwzajemnić się, τινά, *beneficia compenso*.

ἀντερραγτικός, ή, όν, oddający dobrodziejstwa, wydzielający się, *beneficium reddens*.

ἀντερονώ, nawzajem sprzyjać; *vicissim benevolus sum*.

ἀντεροπάσχω, nawzajem doznać dobrodziejstwa; *vicissim beneficium accipio*.

ἀντεροποιῶ, odplacić się za dobrodziejstwo, wywdzięczyć się; *gratiam refero*.

ἀντερραστία, nawzajem uczta racze, gościnnie podejmuje; *vicissim convivio execipio*.

ἀντερροφιῶ, w obliczu lub naprzeciwko nieprzyjaciela stać na kotwicach; *naves in statione habere ad proelium paratas*.

ἀντέγω, f. ἀνθήξω, aor. ἀντέγων 1) Czynn. a) przech. trzymać przed czem, τί τινος, ὀμμάτων χειρᾶ, przed oczyma rękę; τινί τι, powstrzymać, bronić, ὀμμασι ἀίγλαν. b) npzech. utrzymać się, trwać, istnieć, wystarczyć, starczyć, ποταμός οὐκ ἀντέσχε τὸ βῆμα παρῆγων τῷ στρατῷ. Porównaj Herod. 7, 58, trzymać się, nie upaść; opór stawieć, τινί, πρὸς τινα 1. πρὸς τι, niekiedy imiesl. πολιορκουμένοι ἀντέγων, wytrzymał obleżenie. 2) Med. τί τινος, trzymać coś przed sobą dla zasłony, ἀντίσχεθε τραπίδας ἰῶν. — τινός, trzymać się czego; τῶν ὄχθων, trzymać się stoczności, szukać ich; przenośn. τὸ πολέμου, nie zaniechać wojny; τῶν χρημάτων, nieustannie o nie się starać; τῆς θαλάσσης, trzymać się morza, trudnić się marynarką. *Practendo, obtendendo arce, sustinco, obviso, suppeto, permaneo, applico me, nitor*.

ἀντήγος, ińska form. za ἀντάω.

ἀντή, ή, błaganie; (w l. mng.); *preces*.

ἀντήλος, ον, ion. za; ἀντήλος, naprzeciwko słońca będący, ztąd a) ku wschodowi słońca; wschodni. b) wystawiony na słońce, nasłoneczny; θεός, tudzież: równy słońcu; *orientem spectans, apricus*. **ἀντήλια** = παρῆλια, słońca poboczne.

ἀντήν, przysł. naprzeciw; βᾶλλεσθαι, wprost t. j. z przodu być rażonym; w obliczu, przed oczyma; jawnie, widocznie, ἀντήν ἀπαίξεν, oko w oko, w obec, w obliczu; *contra, ex adverso, coram*.

ἀντήγορ, ορος, ό, ή, za męża, za czlowieka będący; *qui pro homine est*.

ἀντήρετης, ό, właśc. naprzeciw wiosłujący; przeciwnik; t. e. ἀντιστάτης. *qui contra remigat adversarius*.

ἀντήροτης, σς, naprzeciwległy; zwłaszcza w nieprzyjacielskim znaczeniu; naprzeciw walczący, πληγαί στήρων ἀντήρες, ciosy w piersi wymierzony, *adversus*; nieprzyjacielski; *adversarius, hostilis*. **ἀντήρις, ίδος, ή**, opór, odpór, opieradło, podstawa, podpora, zapora: *anteris*; zastrzał, skarpa, spryska. nozdrza końska.

ἀντήσις, ή, (ἀντάω) spotkanie; κατ' ἀντήσιν,

wprost naprzeciw; *obviam*.

ἀντήχέω, odbijać głos, nawzajem wołać l. krzyk podnieść, *ti. tui. obstrepo, occino*. Ztąd ἀντήχησις, ἤ, odgłos.

ἀντί, przym. z Genit. 1) przeciw, naprzeciwko, przed; *ante*; ἀντί ὀφθαλμοῖν, przed oczyma; ἀντί τινοσ στήναι, stać naprzeciw kogo. — 2) w miejscu, zamiast, za, często z Inf. z artykułem i bez niego. 3) zamiast, za, ξένος ἐστίν ἀντί ἀδελφοῦ, gość stoi mi za brata, równo go cenię jak brata: ἐν ἀνδρῶ ἐνός, jedno z drugim porównać; pleonastycznie przy str. wyższym, n. p. μείζων ἀντί τῆς πάτρας, ważniejszy niż ojczyzna. — dla, n. p. ἀντί τοῦ, dla tego, na — πρὸς z genit. ἀντί παιδῶν τῶνδε ἵκετέμεν, na dziewięc te i t. d. *Pro, proae, per*. **ἀντία**, przysl. właśc. Neutr. plur. do ἀντίος, ἀντιάξω i ἀντιάω, p. ἀντάω.

ἀντιάνερα, ἤ, (ἀνῆρ) równa mężom; mężka, przyd. Amazonki; *virago*; przen. στάσις ἀντιάνερα, bunt, w którym mał naprzeciw mężowi walczy. **ἀντίαξω**, **ἀδος**, ἤ, migały w szyi, zwłaszcza, nabrzmiałe; *tonsillae, glandulae*.

ἀντιαχέω, wołać nawzajem.

ἀντιάω p. ἀντάω.

ἀντιβάδην, przysl. opierając się, opornie, cofając się, *obviate, contra nitendo*.

ἀντιβαίνω, wstąpić na co, *τινί*, opierać, zapierać się nogą o podłogę; opierać się; opór stawić, *τινί*, πρὸς τι, *resisto, obsto*.

ἀντιβάλλω, rzucić naprzeciw l. nawzajem; *contra facio*; mowę mowie przeciwstawić; rozmówić się; *reputo*.

ἀντιβασίς, **εως**, ἤ, opór, spór, starcie się; *conkursus*. Ztąd, **ἀντιβήτης**, **ός**, przeciwnik; zaporą. **ἀντιβατικός**, ἤ, **ός**, do oporu skłonny, oporny; *obvius*.

ἀντιβήσις, **ία**, **ιον**, (βία) gwałtu używający naprzeciw, opierający się, nieprzyjacielski; *contrarius, violentus*. Przysl. ἀντιβήν, naprzeciw gwałtem, ἐρχεσθαι, iść do boju, ἀ. περιβήναι *τινί*, doświadczyć się z kim w boju; *viribus adversis, contra*. T. s. ἀντίβιον i ἀντιβίω. — **ἀντιβλάπτω**, na odwet szkodzić.

ἀντιβλέπω, patrzeć na przeciw, w twarz patrzeć, *τινί*, εἰς τι, *obtueor*. **ἀντιβλέψις**, ἤ, wejście.

ἀντιβοάω, *auxilior*. nawzajem krzyzczeć, odpowiedzieć krzykiem; *contra clamorem edo*.

ἀντιβοηθῆω, za to nawzajem pomódz; innym nawzajem pomódz; *vicissim openi fero, ex altera parte auxiliior*.

ἀντιβολῶ, aor. ἀντεβόλησα, (ἀντιβάλλω) 1) iść naprzeciw, *τινός*, n. p. μάχης, t. j. brać udział; przen. ἐπιτύχος, laskawości, łagodności doznać; γάμος, wesele nadejdzie. 2) *τινί*, przypadkiem spotkać, natrafić, φόνος, być przytomnym przy mordzie. 3) *τινά*, udać się do kogo, błagać, prosić, z Inf. i bez tego. *Coram accedo, occurrro, adeo aliquem (precibus)*. **ἀντιβολή**, ἤ, porównywanie.

ἀντιβόλησις, ἤ, i, **ἀντιβολία**, ἤ, błaganie, modły błagalne, prosby pokorne; *obsecratio*.

ἀντιβροντάω, grzmieć nawzajem; odgrzmiewać, *contra tonantem tono; obtono*.

ἀντιγενεαλογέω i *ιόν*. **ἀντιγενεολογέω**, tablicę genealogiczną zrobić, (lecz inaczej), zkąd inąd ród wyprowadzić. *stemma alteri oppono*.

ἀντιγνωμονέω, być przeciwnego zdania, z inf. *aliter sentio*.

ἀντιγονίς, ἤ, nazwa naczynia do picia, puliar.

ἀντιγραμμά, τό, odpis, kopia; *scriptum contrarium*.

ἀντιγραφεύς, **εως**, **ός**, kontroler, dozorca tych, co dochody państwa zbierali. *Contrarotulator*.

ἀντιγραφῆ, ἤ, 1) odpis z odpowiedzią, replika, *πρὸς τινα, περί τινοσ*. 2) skarga na piśmie, obżalowanie; właśc. określenie skargi. 3) odezwa przeciwna, zarzut przeciw dopuszczalności skargi; *scriptio adversaria, libellus, actio*. 4) zbiecie. 5) odpis.

ἀντιγράφος, **ον**, kopia zawierający, ztąd ἀντιγραφοί, τό, kopia; *exemplar*.

ἀντιγράφω, odpisać, piśmiennie odpowiedzieć. 2) pisać replikę, 3) *Med. λόγον*, *Med.* podać replikę czyli zarzut przeciw dopuszczalności skargi. *Rescribo, contra scribo, exceptioem fore ulor*.

ἀντιθάκνω, nawzajem gryść, kasać; *vicissim mordeo*. **ἀντιθῆσιππος**, **ον**, zastępca przy biesiadzie; *vicarius in coenae*.

ἀντιθεῖξις, p. ἐπιθεῖξις.

ἀντιθεξιόμοι, *Med.* nawzajem podać prawicę, powitać, *τινά*. *vicissim dextram porrigo*.

ἀντιθέομαι, nawzajem prosić, *τι τινοσ*, o co kogo; *vicissim rogo*.

ἀντιθέρομαι, wprost patrzeć naprzeciw; wprost w twarz patrzeć; *contra tueor, non timo aliquem*.

ἀντιθέρομαι, nawzajem przyjąć l. otrzymać; *vicissim accipio*.

ἀντιθέρομαγέω, ze swej strony o względy ludu, się ubiegać; *ex adverso popularis sum*.

ἀντιδοσβαίνω, ze swej strony przepawić się także. **ἀντιδοσείω**, przeciw podziałowi stawić podział; *ad divisionem oppono*.

ἀντιδόακονος, **ός**, nawzajem znów usługujący; *vicissim se vivens*.

ἀντιδιαπλέκω, nawzajem splatać; *ἀντιδιαπλέκει λέγων*, w mowie używa usidlających, odurzających środków, *contra intexo*.

ἀντιδιατίθημι, stawieć naprzeciw. *Med.* stawieć naprzeciw. *oppono*. **ἀντιδιόσκω**, przeciw komu wystąpić z dramatem.

ἀντιδιόσωμι, dać zato w zamian, *δώρόν τινι*, w ogóle oddać; *τινός τι*, co za co, *χάριτας*, odwdzięczyć się; *τιμωρίαν*, *δικήν*, odpokutować za co; *τοῦσ αὐτόσ*, dać to samo zaręczenie nawzajem; *ἐλεον*, z łagodnością poczynać sobie. — Zwłaszcza ofiarować komu zamianę majątku. (p. Starożytności). *Vicissim reddo, do, hona cum altero permuto*.

ἀντιδιεξέρχομαι i **ἀντιδιέξιμι**, przeciwne zdanie wyluszczyć, natomiast opowiadać; *contra enarro, dissero*.

ἀντιδικέω, pieniać się z kim, *περί τινοσ*, *jure discepto*. W ogóle: bronić się, mówić przeciw.

ἀντιδικός, **ός**, przeciwnik (w sądzie), *ός ἀντιδικος*, strony procesujący się; w ogóle; przeciwnik; *adversarius*.

ἀντιδοκέω, innego być zdania, przeciwnego być zdania; *contra censeo*.

ἀντιδοξάζω, być przeciwnego zdania; *opinionis contrariae sum*.

ἀντιδοξέω, przeciwnie sądzić, różnić się w zdaniu; *refragor*.

ἀντιδόξος, **ον**, przeciwnego zdania będący; *contra sentiens*.

ἀντιδοσις, **εως**, ἤ, zamiana, wymiana (zwl. majątku). *ποιεσθαι ἀντιδοσις τινί*, dozwolić, aby ktoś ciężące na nim podatki innemu przysądzał; *permutatio, permutatio bonorum*.

ἀντιδοτός, **ον**, dany przeciw, zwl. φάρμακον, środek zaradczy.

ἀντιδουλεύω, nawzajem służyć; *vicissim servio*.

ἀντιδουλος, ov, zastępca sługi; *vicarius servi*.

ἀντιδουπος, ov, rozlegający się; *contra sonans*.

ἀντιδράω, czyniem odpłacić, *ἀντί τινος*, za co; *τινά κακῶς*, odwetować komu złe sprawy, własc. w odwecie szkodę komu wyrządzić; *facto rependo*. —

ἀντιδρομέω, biedz na przeciw.

ἀντιδώρεά, ή, dar wzajemny, odwet; *renumeratio, retributio*.

ἀντιδώρομαι, nawzajem udarzyć, *τινά, τί*, zrobić podarek wzajemny; *vicissim dono*. **ἀντιζητέω**, szukać także.

ἀντιζυγος, ov, równowagę trzymający; *ex adverso respondens*; przeciwnie; *adversus, oppositus*.

ἀντιθεός, ov, podobny bogu; boski, wyborny, przedni; *deo similis*.

ἀντιθεραπεύω, nawzajem uzczyć; *vicissim colo*; przysługi odpłacać przysługami.

ἀντιθέσις, εως, ή, przeciwieństwo, antiteza; sprzeczność; *oppositio*.

ἀντιθέω, θεύομαι, rywalizować w biegu, *τινί. curriculo certo cum aliquo*: wybiedz naprzeciw. —

ἀντιθήγω, ostrzyć ze swej strony.

ἀντιθόρος, ov, drzwiom przeciwnie; drzwiom przeciwnie przestrużeniu w domu. w l. poje l. drzwi przeciwnie; *κατ' ἀντιθόρον*, przy zewnątrznych drzwiach; *vestibulum, id quod januae est oppositum*.

ἀντικαθήματα, ion. *ἀντικαθήματα*, rozłożyć się na przeciwko; *castra ex adverso pono*.

ἀντικαθήσομαι, ion. *ἀντικαθήσομαι*, aor. *ἀντεκαθήσομαι*, p. poprzedz.

ἀντικαθήστημι, ion. *ἀντικαθήστημι*, fut. *ἀντικαθήσῃς*, 1) Czyn. coś innego nawzajem postawić, polożyć, zastąpić; nagrodzić, zwrócić. b) przeciwstawić, *πρός τινα*, sprowadzić napowrót, *ἐπί τι*. 2) Biern. f. i aor. *ἀντικαθήστην*, perf. *ἀντεκαθήστηκα*,

a) *τινός l. ἀντί τινος*, być umieszczonym w czym miejscu, być postanowionym następcą czynim.

b) stawić się naprzeciw, wystąpić naprzeciw, stać naprzeciw; *restitutio, adversa aie consisto*,

ἀντεκαθορούω, nawzajem szkodę wyrządzić, szkodzić, *τινά. vicissim malum infero*.

ἀντεκαλέω (καλέω) wolać nawzajem, zaprosić.

ἀντεκαλοπίσομαι, nawzajem popisywać się, chępić się.

ἀντεκατακίνω i *ἀντεκατακτείνω*, nawzajem zabić.

ἀντεκαλείπω, wzamian zostawić; *vicissim relinquo*.

ἀντεκαλλάσσομαι, Med. *τί τινος*, wymienić, wykupić, oddać za co; Tudziej; *ἀντεκατάλλαγήαι*, *τινος*, pogodzić się.

ἀντεκατάστασις, ή, przeciwstawienie; zarzut.

ἀντεκατάσχεσις, ή, powstrzymanie, tamowanie.

ἀντεκατείνω, przeciwstawić, dążyć do przeciwnego celu.

ἀντεκατηγόρεω, nawzajem oskarżyć, obwinieć; wypowiedzieć.

ἀντεκάω, nawzajem zapalić.

ἀντεκαθήμαι, *ἀντεκαθήσομαι* i *ἀντεκαθήστημι* p. *ἀντεκαθήμαι* i t. d.

ἀντεκίεμαι, być przeciwnie, przeciwstawionym, leżeć naprzeciwko, sprzeczny być.

ἀντεκλέω, rozkazać nawzajem; przeciwny dać rozkaz.

ἀντεκέντρον τό, zastępujący kolec, bodziec, równy kolcowi.

ἀντεκηδέω, *τινά πατρός*, czcić kogo jak ojca.

ἀντεκηρύσσω, wydać rozkaz przeciwny, nawzajem rozkazać.

ἀντεκινέω, zrobić, wykonać ruch przeciwny.

ἀντεκιάζω, nawzajem wydać okrzyk, nawzajem rozlegać się; *τί τινι*.

ἀντεκίλαίω, nawzajem, ze swej strony także plakać.

ἀντεκνήμιον, τό, golci, kość golcniowa; *tibia*.

ἀντεκολαζέω, nawzajem pochlebiać.

ἀντεκορίζω — ομαι, nawzajem przymieszać, dostawić.

ἀντεκομπάζω, nawzajem chępić się, junaczyć.

ἀντεκοπή, ή, odparcie, odopchnięcie; *repulsus*.

ἀντεκόπτω, odeprzeć, odopchnąć. 2) oprzeć się.

ἀντεκοσμείω, nawzajem ozdobić.

ἀντεκοσμίσι, ή, opór, uderzenie, odparcie; *repugnancia, repulsus*.

ἀντεκρούω, uderzyć. 2) oprzeć się, opór stawić; przen. złe trafić, sparzyć się; *reundo, repello, resisto. offendo. τινί, πρὸς τι*, być na zawadzie.

ἀντεκρούω, ἀντεκρούω, (*ἀντεκρούω*). 1) jak *ἀντην*, wprost naprzeciwko, w twarz, naprzeciw, z 2. p. 2) prosto, wprost, prostą drogą, tuż obok. 3) prosto, zgola, wcale, po prostu, bez ogródki; z artyk. jako przysł. jawnie, rzeczywiście; *contra, ex adverso, recta, aperte*.

ἀντεκτείνω, *ή*, nabyć czego za coś innego.

ἀντεκτόνος, ov, nawzajem zabijający.

ἀντεκομίσσομαι, przez fałd przeciwno być poruszonym.

ἀντεκρούω, spotkać, natrafić, *τινί, na co*; z Imiesł. *ἀντεκρούω — ὄρμηθεῖς*, zdarzyć się, ze.

ἀντεκομωδέω, szydłszydem odeprzeć.

ἀντεκαλάβή, ή, dzierządło, rękojeść, ucho; *ansae*; 2) zarzut, słaba strona, z której zaczepić kogo można; słabosc; *prehensio, ansa reprehensionis*.

ἀντεκαλαγγάνω, *τήν μη ὄσαν* sc. *δίκην*, skargę o nieważność i restytucyjną (przeciw wyrokowi nieprawnie zapadłemu) wytoczyć; *τήν διαίταν*, skargę o nieważność wytoczyć przeciw decyzji rozjemcy; *denuo iudicio experior in eadem causa*.

ἀντεκαλόσομαι i ἀντεκαλόσομαι s.c. *ἀντεκαμβάνω*. —

ἀντεκακίεω, wierzgać (nogami) przeciw czemu.

ἀντεκαμβάνω, f. λήφομαι. 1) Czyn. wzięść za to, wzięść; otrzymana, dostać w zamian; trzymać; dziurzyć; Biern. — zawisnąć. 2) Med. trzymać się czego, ztąd: pochwytać, uchwytyć, ująć, uczepić się, *τινός*, czego; chwycić, zaczepić; *τινός*, zając się czym, wzięść się do czego; opanować, ogarnąć co, dopiąć; *υποκατα; περί σωτηρίας*, dolożyć się; przyczynić się; — o rzeczach, mową n. p. ujmować, zniewalać; *vicissim capto*.

ἀντεκαλύπω, nawzajem błyszczeć, błyszczeć, lśnić, polyskiwać naprzeciw czemu, odbijać się, łamać się. Ztąd. *ἀντεκαλύψω, ή*.

ἀντελέγω, fut. *ἀντεράω*, aor. *ἀντεπειν, ἀντελέξει*, pf. *ἀντείρηκα*, mówić naprzeciw. 1) oświadczyć się przeciw czemu, *τινί πρὸς τι*, *περί τινος*, w czym lub o co być w sporze, w niezgodzie; ale, *ὅπερ τινος*, dla czego, na korzyść czego; w ogóle, wystąpić przeciw, oprzeć się, protestować. 2) twierdzić coś przeciwnego, odpowiedzieć, *ἴσα l. τί τινι*, lub z nastp. Inf. *ὄγ, ὄντι. Contra dico, discepto*.

ἀντελέγω, ὄ, przeciwnicy; *adversarius*.

ἀντελεπτος, ov, sporny; *controversus*.

ἀντελέων, ov, równy lwu, lwi.

ἀντελήψω, ή, (*ἀντεκαμβάνω*) 1) wzajemne odebranie, wzięcie czego za co innego w odwecie. 2) opór, trudność zawada. 3) zarzut. c) afekcja (chorobliwa), napad; *mutua acceptio. prehensio, contradictio*.

ἀντεκαλεώω, nawzajem błagać, modlić się.

ἀντελογέω, t. c. *ἀντελέγω*, i zaprzeczać; *relato*.

ἀντελογία, ή, 1) mowa przeciwna, odpowiedź

(mowa), czynność wzajemna. 2) przeciwieństwo, odrór, sprzeczka, τινός i πρὸς τι, zarzut; ztąd, sądowa obrona. *Disceptatio contradictio, causae dictio*.
ἀντιλογίαζομαι, rozważyć naprzeciw l. nawzajem, ze swej strony obrachować, obliczyć; *ex adverso reputo*.

ἀντιλογικός, ἡ, ὄν, zda'ny, skłonny do zbijania, odpiertania; λόγος, mowa sporna. Rzecz. οἱ ἀντιλογικοί, pieniacle, szermierze w słowach; *disputator, contentioſus studiosus*.

ἀντιλογος, ον, sprzeciwny; *contrarius*.

ἀντιλοιδόρω, lżyć nawzajem; *convicium repero*.

ἀντιλόπησις, ἡ, zeinsta za krzywdę.

ἀντιλόρος, ον, lirze wtórujący, zgodny z lirą, lutnią.

ἀντιλόρω, za okup wydać. Med. wykupić, okupić, *redimere*.

ἀντιμαίνομαι, szaleć nawzajem.

ἀντιμανθάνω, wzamian nauczyć się.

ἀντιμαρτύρω, świadczyć przeciw. Ztąd ἀντιμαρτύρησις, ἡ. T. s. ἀντιμαρτύρομαι.

ἀντιμάχομαι, stać w boju naprzeciw sobie; walczyć przeciw sobie.

ἀντιμεδίεστημι, postawić w miejscu czyjem; Med. stanąć w miejscu czyjem.

ἀντιμεπραξίονομαι, πρὸς τινα, wystąpić przeciw komu nawzajem zuchwałe.

ἀντιπέλλω, fut. μελλήσω, τί ἐκ τοῦ ὁμοίου, zwłoczce zwołką odpowiadać.

ἀντιπέφομαι, nawzajem ganić.

ἀντιπεσβολή, ἡ, przestawienie; zmiana, przemiana, *commutatio*.

ἀντιπεσβαμβάνω, (λαμβάνω) za coś przyjąć co innego.

ἀντιπεσάληψις, ἡ, odmiana, zamiana, wymiana; odwet.

ἀντιπεσάλλω, robić podkopy przeciwne; kontrminy zakładać.

ἀντιπεσάρρω, nawzajem upływać, płynąć napowrót.

ἀντιπέτεμι, nawzajem o co się ubiegać, o urząd; *certatim peto*.

ἀντιπέτρον, nawzajem odmierzyć, odwetować; *remetior, rependo*.

ἀντιπέτρος, ον, ze zwróconem ku sobie czołem; o dwóch ludziach i o wojsku; *adversa fronte*.

ἀντιπηχανόμας, Dep. med. przeciwnych użyć środków l. forteli; τί, czegoś użyć jako środka przeciwnego; σθήτηρια καλύματα, kroki, przygotowania czynić do zagaznienia.

ἀντιπήρησις, ἡ, wzajemne naśladowanie.

ἀντιπήρης, ον, naśladowujący.

ἀντιπήρης, ον, za co wynagradzający, w miejscu zapłaty; *remuneratorius*. Ztąd, **ἀντιπήρησις, ἡ**, zapłata.

ἀντιπηρστέομαι, być współzaolotnikiem. — **ἀντιμορία, ἡ**, część równa innej co do wartości.

ἀντιμολπος, ον, właśc. brzmienia naprzeciw, τινός, komu; ztąd ἄκος βπον, sen spaszające lekarstwo, o ile śpiew ma sen odegnać; ἀντιμολπος ὀλογοῦης κωκότης, biadania odpowiadające narzekaniu; *contra sonans*.

ἀντιμορφος, ον, naśladowany; = ἰσόμορφος.

ἀντιναπηγίζω a) okręty tak budować, jak kto inny; flotę uzbroić naprzeciw. b) używać środków przeciwnych w budowie okrętów; πρὸς τι.

ἀντινήχομαι, naprzeciw płynąć.

ἀντινικάω, zwyciężać nawzajem zwyciężać.

ἀντινομία, ἡ, sprzeczność prawa z samem sobą; ἐν ἀντινομία γίνεσθαι, dwa sprzeczne prawa w mojej sprawie są zastosowane; *leges contrariae*.

ἀντινομικός, ἡ, ὄν, odnoszący się do sprzeczności prawa.

ἀντινομοθετέω, wydać prawa przeciwne.

ἀντινομοθετώ, nawzajem napomnieć, przestrzedz.

ἀντινωτος, ον, obrońcy plecami do.

ἀντιξω, (właśc. heblować naprzeciw), ztąd, być przeciwnym, sprzecznym.

ἀντιξος, ον, właśc. naprzeciw sobie heblowany; ztąd, odwrotny, sprzeciwny; *contrarius*.

ἀντίον, τό, żołnek, łódka.

ἀντιόρμαι, aor. ἠντιώθηγ, f ἀντιόρμαι, Biern. stawić się naprzeciw, stanąć naprzeciwko; τινί, ἐς μάχη, do boju (τινά raz.) *Obviam eo, adversor*.

ἀντίος, ἰα, ἰον, ἰ) przeciwny, przeciwny, przeciwny, naprzeciw stojący; ἐστη, stanął przed nim, τινός i τινί. ἐκ τῆς ἀντίης, z przeciwnej strony; ἀντία ὄσων, właśc. przeciwnie rzeczy przyniosę, opak, odwrotnie sądzić będę. 2) sprzeciwny, wręcz przeciwny; *adversus; contrarius*: 3) ἀντίον, ἀντία, przysł. naprzeciw, w obliczu. przed, w przytomności, w obliczności, τινός. ἀντίον αἰδῶν τινα, odeprzeć komu; σέθεν ἀντίον εἰπεῖν, z tobą się sprzeczać, tobie zaprzeczyć; *coram, e regione, ex adverso*.

ἀντιοστατέω, oprzeć się; *nitior, obsisto, resisto*.

ἀντίω p. ἀντώ.

ἀντιπάθεια, ἡ, przeciwna skłonność lub namiętność, wstręt, niechęć, cierpienie, pokuta za co, *κακῶν. repugnancia*

ἀντιπαθής, ἑς, przeciwny, skutkujący przeciw; ἀντιπαθής, τό, środek zaradczy, zapobiegający.

ἀντιπαῖς, żartem na żart odpowiadać.

ἀντίπαις, αἰδός, ὁ, ἡ, ten, (ta) co wyszedł (wyszła) z lat dziecińczych; dorosły; *pubes*. 2) podobny do dziecka, dziecięcy.

ἀντιπαῖο, bić nawzajem; oprzeć się.

ἀντιπαλος, ον, właśc. nawzajem ciskający lub ciskany; w równowadze będący, równoważący; ztąd, walczący naprzeciw, oprór stawiający, τινί lub πρὸς τινα, τί. Rzecz. przeciwnik, spółzawodnik, ἄ. ἐχθρός, wróg w boju się mierzący z kim, 2) odpowiedni, stosowny, równy, τινί. ztąd, nierozstrzygnięty, wątpliwy, ὄσος, obawa polegająca na równości potęgi; trójeży, równie wielki okręt w.; τὸ ἀντιπαλον, spółzawodnictwo; sprzeczność, przeciwieństwo, równość; ἀντίπαλα ναυμαχεῖν, nierozstrzygnięty bój toczyć; ἀντίπαλα l. ἐς ἀντίπαλα καθίσταται τι, przywrócić w czem równowagę; ἐς ἀντίπαλα καθίσταται, już nie przemagać kogo. 3) zastępca w boju. ἀντίπαλον i ἀντίπαλως, przysł. równie silnie.

ἀντιπαραβάλλω, porównać, τί πρὸς τι, τί τινι. *comparo*.

ἀντιπαραβολή, ἡ, porównanie.

ἀντιπαραγγέλλω, współubiegaczem, rywalem być, τινί, *competitor sum*. Ztąd, ἀντιπαραγγελία, ἡ, współubieganie się o urząd.

ἀντιπαράγω, naprzeciw komu wzdłuż frontu jego posunąć się; τῷ στόλῳ. wzdłuż floty przesunąć się; ruszyć; pozornie przich. z dom. στρατόν. *Contra duo — in hostes*.

ἀντιπαροαγή, ἡ, wyruszenie, marsz przeciw komu, pochód. *Castra mota in hostem*.

ἀντιπαράθεω, biedz naprzeciwko t. j. w obliczu lub przed kim wzdłuż frontu.

ἀντιπαρκαλίσω, aor. pass. — κληθεῖς, nawzajem zagrzewać, radzić, nakłaniać, *vicissim excitō*.

ἀντιπαράκειμαι, leżeć naprzeciwko.

ἀντιπαράκεισθαι, Dep. nawzajem napominać, radzić, wzywać, τινί lub z Inf. *vicissim hortor*.

ἀντιπαράληψις, ἤ, wzajemne przypomnienie.

ἀντιπαράλυσις, nawzajem szkodę zrządźcić; *vicissim infesto*.

ἀντιπαράπλω, nawzajem wzdłuż brzoğu płynąć; *adversus oram lego*.

ἀντιπαράσχευάζομαι, przygotować się do obrony ze swej strony, τινί, ἀλλήλοισ, wzajemnie się przygotować do wojny. *me et ipsum paro*.

ἀντιπαράσχευή, ἤ, uzbrojona siła nieprzyjacielska.

ἀντιπαράτάσσομαι i - ττομαι. Med. 1) nawzajem w szyku bojowym się ustawić, τινί, πρὸς τινα. 2) Biern. ἀντιπαράταταχμένος, naprzeciw w szyku bojowym stojący; ἀπὸ τοῦ ἀντιπαράταχθέντος, w szyku bojowym.

ἀντιπαράτεινω, t. c. poprzedz. λόγον, mowę przeciwstawić, odpowiedzieć mową.

ἀντιπαράτιθημι, przeciwstawić, τινί. porównać, confero, comparo.

ἀντιπάρεμι, posuwać się wzdłuż czego, wyruszyć naprzeciw.

ἀντιπαροξάγω, 1) przeci. naprzeciw komu wyprowadzić wojska, w równym kierunku. 2) wyruszyć przeci. komu do boju.

ἀντιπαρέδωμι, wzajemnie unikać; *vicissim cedo*.

ἀντιπαρέροχομαι p. ἀντιπάρεμι. **ἀντιπαρέχω**, nawzajem ofiarować; *contra praebere*.

ἀντιπαρήκο, po drugiej stronie naprzeciwko się rozstawić, zachodzić; *contrario gradu incedo*.

ἀντιπαριπέσο, komu naprzeciw wyjechać wzdłuż czego; *contra obsequio*.

ἀντιπαρήσειάζομαι, nawzajem mówić swobodnie l. otwarć.

ἀντιπαροδοίω, na wysięgi paradyować.

ἀντιπάσχω, f. ἀντιπασσομαι, wzajemnie cierpieć, τι ἀντί τινος, za co; μεῖζον, w wyższym stopniu; γρηγορά, doznać dobrego nawzajem; tudz. być w odwrotnym stosunku.

ἀντιπαταγίζω, głośniej brzmieć, przewyższać dźwiękiem, zagluszyc, τινί, obstrepo.

ἀντιπέμπω, 1) wysłać naprzeciw. 2) posłać napowrót, kazać odpowiedzieć; dać się odbijać, w zad odtracać; ἐς ἀλλήλας, wzajemnie rozlegać się. 3) za kogo posłać.

ἀντιπεμφίς, ἤ, odbijanie głosu, rozleganie się repercutus.

ἀντιπενήθεις, ἔς, nawzajem żalobę sprawiający.

ἀντιπεπονθός, ὅτος, τό, odwet, odwrotny stosunek.

ἀντιπεραιος, ον, przeciwległy; *e regione situs*.

ἀντιπεραν i **ἀντιπερας**, i **ἀντιπερα**, naprzeciwko: τινός, naprzeciwlegle. Rzecz. τό ἀντιπερας, przeciwległy kraj, naprzeciwległy brzeg; *e regione*.

ἀντιπερηγέω, ion ἀντιπεραν. **ἀντιπερηχέω**, w kolo odbijać się, rozlegać się.

ἀντιπεριστάμαι, być obstawionym na okół; być obszaczonym. Czynnna forma: oblegać, obszaczyc, obstać na okół; powstrzymać, powściągnąć; *cohibeo* — τ.

ἀντιπεριλαμβάνω, nawzajem uściskać. *vicissim amplector*.

ἀντιπεριπλέω, po przeciwnej stronie l. nawzajem opłynąć; *contra circumnavigo*.

ἀντιπερίπασμα, τό, i **ἀντιπερίπασμός, ὁ**, odwrócenie od celu; *stratagemata militare*.

ἀντιπερισπάω, odciągnąć nieprzyjaciela, odwrócić od jakiego zamiaru, jego zamysły zniweczyć.

ἀντιπρίστασις, ἤ, obstawienie, obstapienie, zamknięcie; oddziaływanie, odpór; *circumsessio, obsidio*

ἀντιπριστροφή, ἤ, obrócenie na przeciwną stronę.

ἀντιπριχωρέω, po przeciwnj stronie obchodzić, oskrzydlić; *hostem a tergo circumdare*.

ἀντιπριφύχω, nawzajem ochłodzić; udzielić zimno swoje.

ἀντιπριωθέω, na drugą stronę w kolo przeć, nawzajem w kolo naciskać; *in partem contrariam trudo*.

ἀντιπριώσις, ἤ, odparcie czego, co w kolo ciśnię, *obknibus et compressio*.

ἀντιπριος, ον, kamieniem leżący naprzeciwko. βήμα, chłorowi przeciwległa skała; *saxeus*; według innej wersyj, twardy jak kamień.

ἀντιπήξ, ηρος, ἤ, zbita skrzywnia, kosz; *arca*.

ἀντιπήρημι, nawzajem także spalić.

ἀντιπίπτω, nawzajem pasć; wypasć, napaść; być przeciwnym; w przeciwny sposób t. j. niepomysłnie wypasć.

ἀντιπίσσορος, ον, bokiem do boku odwrócony, obok; *qui adverso latere est*.

ἀντιπλέω, wypłynąć naprzeciw; *obviam navigo*.

ἀντιπλήξ, ἤρος, ὁ, (πλήξω) sieczny falami (przytępijący i odpływający); *percussus*.

ἀντιπλήρω, nawzajem napełnić, uzupełnić; *supplere*. τὰς ναῦς, także ludźmi osadzić; *vicissim compleo*.

ἀντιπλήσω, bić przeci.

ἀντιπλοία, ἤ, pływienie naprzeciw, pod wiatr; przenosi. sprzeciwianie się, miotanie przeci. czemu.

ἀντιπλώω, πλώσω, dać naprzeciw; *contra spiro*.

ἀντιπνοός, ον, segn. ἀντίπνοι, dmący naprzeciw, przeciwny; *ex contrario flans*.

ἀντιποθέω, wzajemnie tęsknić do czego; *vicissim desidero*.

ἀντιποιέω, 1) Czynn. wzajemnie czynić; ἀντ' ἑῷ ποιεῖν, nawzajem dobrze czynić. 2) Med. obok kogo (τινί) jako spółzawodnik lub spółubiegacz mieć pretensje, τινός, do czego; ubiegać się razem z kim o rzecz jaka, spór wieść z kim o co; w ogóle bez τινί, dażyć do czego, rościć sobie prawo, domagać się czego; stawić się komu, opór stawić.

ἀντιποιός, ον, do odwetu służący, τινός, komu;

ἀντιποιῶν τινος πάσχειν, cierpienia w odwecie doznać za kogo; *λαμβάνειν*, brać pomstę za kogo; *vindictae inserviens*.

ἀντιποιέω, a) nawzajem za broń chwycić. b) wzajemnie się wojnować. c) τινί, podjąc wojnę z kim.

ἀντιπολέμιος, i **ἀντιπόλεμος, ὁ**, wróg, przeciwnik; *hostis*.

ἀντιπολορεύω, nawzajem oblegać; *vicissim obsideo*.

ἀντιπολις, ἤ, miasto przeciwne, iwalizujące.

ἀντιπολιεία, ἤ, przeciwna polityka, przeciwna stronictwo, πρὸς τινα. *pars adversa*.

ἀντιπολιτεύομαι, τινί, przeciwną drogą pójść w polityce, być czym przeciwnikiem politycznym; działać przeci. komu, w państwie; w ogóle, należeć do przeciwnego stronictwa; *adversas in republica partes sequi*.

ἀντιπορεύομαι, Pass. z fut. med. nawzajem wyruszyć; *et ipse proficiscor*.

ἀντιπορθέω, nawzajem burzyć; *vicissim vasto*.

ἀντιπορθμός, ον, po za morzem l. zatoką naprzeciwległy; *τονί, oppositus ultra mare*.

ἀντιπορος, ον, naprzeciwległy, przeciwległy; *ex adverso situs*.

ἀντίποιος, οδος, ὁ, przeciwnożny, οἱ ἀντίποδες, przeciwnożni, Antypodzi, przeciwnożni.
ἀντιπράσσω — ἄττω (attryk.) i iónsk. **ἀντιπρήσσω**, działać naprzeciw, opór stawić, τινί, τὰ μέγιστα lub εὐδέν, w głównej rzeczy lub w niczem. ago contra aliquidem, adversor. Ztąd, **ἀντιπράξις, ἡ,** przeciwne działanie, zwalczenie, opór.
ἀντιπρασβεδύομαι, nawzajem posłów ślać; legatos vicissim mittere.
ἀντιπροβάλλομαι, przeciw czemu co proponować, następcząc, zarzuć; contra propono. Ztąd, **ἀντιπροβολή, ἡ.**
ἀντιπρόσκειμι, τινί, wyruszyć przeciw komu; obviam progredior.
ἀντιπρόικα, prawie darmo, za bezcen.
ἀντιπροκαλέομαι, nawzajem wezwać, propozycyą uczynić, warunki stawić.
ἀντιπροσαγορεύω, p. ἀντιπροσερέω.
ἀντιπροσαμάομαι, nawzajem usypać ziemię.
ἀντιπρόσσειμι, tudzież wyjść naprzeciw, wyruszyć naprzeciw.
ἀντιπροσσειν, fut. ἀντιπροσειπέιν, aor. do ἀντιπροσαγορεύω, nawzajem przemówić, powitać; resaluto.
ἀντιπροσκαλέομαι, pozwać tego do sądu, od którego kto pozwany. [złożyć].
ἀντιπροσκύνω, nawzajem modlić się, uwielbiać.
ἀντιπροσφέρω, z przeciwnej strony przynieść.
ἀντιπρόσωπος, ον, wprost patrzący naprzeciw; wprost naprzeciw stojący, idący.
ἀντιπροτεινών, naprzeciw wyciągnąć.
ἀντιπρωρος, ον, mający zwrócony dziób, sztabę okrętu ku nieprzyjacielowi l. morzu; οὐδὲ ἀντιπρωρος ἔχειν τινί, mieć flotę ustawioną naprzeciw komu, καταστήσαι, ustawić naprzeciw; γίνεσθαι τινι ἀντιπρωρον, dzioby okrętowe ustawić naprzeciwko; ἀντιπρωρος ἐμβάλλειν, προσπίπτειν, dziobem kogo albo z przodu kogo zaczepić; ἀντιπρωρον (Acc. masc.) ζυγροῦσαι, zetknąć się z kim, sztabą okrętową; ταῖς ναυσὶν ἀντιπρωρος χρεῖσθαι, zaczepić sztabę sztabą; w ogóle: obrócony ku sobie, τὰδ' ἀντιπρωρα βλέπειν, widzieć to przed sobą; na własne oczy. Proram hostibus adversam habens, manifestus.
ἀντιπυλος, ον, z przeciwną bramą.
ἀντιπυθάνομαι, nawzajem pytać.
ἀντιπυργος, ον, podobny do wieży; turri similis.
ἀντιπυρρῶν, nawzajem wieże wznosić, uzbroić; contra munio.
ἀντιπυρρῶν, nawzajem dać znak ogniem; vicissim signum do ignibus.
ἀντιρῥέπω, skłaniać się, pochylać się na przeciwną stronę, trzymać równowagę; aequo pondere sum.
ἀντιρῥήγησις, ἡ, nawzajem podrzeć.
ἀντιρῥήσις, ἡ, zbijanie, spór; sprzeczność.
ἀντιρῥήτέον, trzeba co zbijać, πρὸς τι.
ἀντιρροπος, ον, na przeciwną stronę się przechylający 10 szalach; ztąd, trzymający równowagę, w równowadze będący, τινί, zkim; przeważający co, τινός, stojący za co, równy komu, pari pondere, par.
ἀντισεβόμεναι, nawzajem ciecić.
ἀντισημνόμεναι, na dumę dumą odpowiadać, dumną dać odpowiedź.
ἀντισηκῶν, przeważać co; nawzajem odważyć; ex aequo rependo.
ἀντισήκωσις, ἡ, przywrócenie równowagi, zrównanie, wyrównanie.

ἀντισιαπῶν, milcząc także.
ἀντισκυυζομαι, przeciwnie urządzać.
ἀντισῶν, porównać, wyrównać. Med. uważać się za równouprawnionego; par sum.
ἀντισπαστος, ον, z przeciwnej strony przenikający; ὄρατος ἀντισπαστος ὄρων, darcie do kości wnikające, ztąd, **ἀντισπασμα, τό,** odciaganie; sprzeczność. ἀντισπασμός, ὁ, darcie.
ἀντισπῶν, ciągnąć w przeciwną stronę; οὐ ὄρ stawić.
ἀντισπῶν, dążyć naprzeciw, opierać się skwapliwie. contra tendere, repugno.
ἀντισταθμος, ον, stojący za co, przeważający co, τὸς θηρός, wynagrodzenie zupełnie za zwierzę.
ἀντιστασιζέω, tworzyć stronnictwo przeciwne; być przeciwnikiem, rywalizować, τινί. οἱ ἀντιστασιζόντες, przeciwnie stronnictwo; diversas partes sequor, dissideo.
ἀντιστασις, ἡ, stronnictwo przeciwne; opór. przeciwstawienie, porównanie; resistantia, comparatio.
ἀντιστασιώτης, ὁ, stronnik, przeciwnik; qui est factionis contrarius.
ἀντιστατέω, przeciwstawiać. sprzeciwiać się, brzdądzić; obsto, adversor.
ἀντιστάτης, ὁ, przeciwnik; reluctator, adversarius.
ἀντιστήμι, p. ἀντιστήμι.
ἀντιστοιχέω, w stylu uporządkowanym stać naprzeciw; naprzeciw tańczyć. ztąd ἀντιστοιχία, ἡ.
ἀντιστοιχος, ον, naprzeciw sobie używany; odpowiedni; przeciwny.
ἀντιστρατεύομαι, τινί, wyruszyć w pole przeciw komu, podnieść wojnę.
ἀντιστρατεύω, τινί, być przeciw komu nacelnym wodzem.
ἀντιστρατήγος, ὁ, 1) wódz, nacelnik przeciwnej siły zbrojnej. 2) zastępca wodza.
ἀντιστρατοπεδεύομαι, Med. τινί, obóz rozbić, rozłożyć naprzeciw komu, naprzeciw się rozłożyć, ustawić, ναύσι, z floty; castra ex adverso ponere. T. s. w f. czynnie. Ztąd, ἀντιστρατοπεδία, ἡ.
ἀντιστρέφω, przeciwny kierunek obrac, zwrot na bok uczynić; obrócić się.
ἀντιστροφή, ἡ, odwrót, obrót; inversio, conversio.
ἀντιστροφος, ἡ, naprzeciw stojący, τινί, odpowiadający, przeciwny, równoważący; ex adverso positus.
ἀντισυγκλήτος, ἡ, senat przeciwny; senatus senatus oppositus.
ἀντισυλλογίζομαι, zrobić wniosek przeciwny.
ἀντισυλλογισμός, ὁ, wniosek przeciwny.
ἀντισυμποσιάξω, napisać „Biesiadę,” jak Platon.
ἀντισυμψωνέω, (słuchając) odpowiadać.
ἀντισφαιρίξω, być przeciwnikiem w grze w piłkę.
ἀντισχορῶμαι, Med. nawzajem zaręczyć, περί τινος, co; vicissim confirmo. oprócz się, uzbroić się przeciw czemu, πρὸς τι. Act. nawzajem umocnić, zapewnić.
ἀντίσω, p. ἀντίσω.
ἀντίταγμα, τό, siła zbrojna, potęga przeciwna, τινί. copias contra instructae.
ἀντιτακτικός, ἡ, ὄν, zdolny do obrony, do obrony stawiający; vim resistendi habens.
ἀντίταξις, ἡ, ustawienie wojska lub okrętów naprzeciwko nieprzyjacielowi; aciei adversus hostes instructio.
ἀντίτασις, ἡ, wytężenie nawzajem, opór. πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν, wszelki opór stawić; reluctance.
ἀντιτάσσω, att. ἄττω, pf. pass. 3 os. ἀντιτάχασται; ἀντιτακήμενοι εἰσιν. 1) Czynn. naprzeciw stawić, ustawić, τινά τι. πρὸς τι. 2) Biern. być

ustawionym naprzeciw, *τινί, πρὸς τι*. Pf. ἀντι-
ταγμένος, naprzeciw stojący; przen. τῆ γνώμῃ ἀ-
λήλως, przeciwny; ἀντιπατάμενος, przeciwnik,
πρὸς τι, czego, ὅπερ τινας, za kogo, jego obrońca:
ἀντιπαθεῖς czasem = ἀντιταξάμενος. 3) Med. a)
ustawić się, πρὸς τι, πρὸς τινα, τινί, przeciwn. b)
przeciwwstawić coś swego; n. p. τὸ τομηρότερον,
odwagę swoją. Rzecz. τὰ ἀντιταγμένα, ustawio-
na potęgą nieprzyjacielską. *Oppono, ex adverso*
aciem instruo.

ἀντιτείνω, a) sprzeciwiać się, miotać się przeciwno,
oprzeć się, przeciwwstawić, z acc. r. n. przymiotn.
πολλὰ ἀντιτείνασα, po długim wzbranianiu się;
τινί lub πρὸς τι, komu lub czemu się opierać,
λόγῳ, słowami. b) naprzeciwko się rozciągać, *τινί*.
Ex adversa parte tenio, repugno, oppositus sum.
ἀντιτεχίζω, nawzajem murem i t. d. obwaro-
wać, umocnić.

ἀντιτεχισμα, τό, obwarowanie nawzajem lub na
przeciw komu uskutecznione; *munitio opposita*.

ἀντιτέμνω, (właśc. naprzeciw kraje), φάρμακα,
srodki, leki podaje; *remedium praebet*.

ἀντιτέρωω, nawzajem bawie; *vicissim delecto*.

ἀντιτεχνόμαι, forteli wzajemnych używać, τόδε,
tego a tego jako; *contra machinor*. T. s. ἀντιτεχ-
νάω.

ἀντιτεχνήσις, ή, wzajemny podstęp; *adversa ma-
chinatio*.

ἀντιτεχνος, ό, rywal, spółwodnik czyj w jakiej
sztuce; *artis aemulus*. przeciwnik.

ἀντιτίθημι, naprzeciwstawić, τί τινας, nawzajem
postawić co za co, τινός, z Inf. zarzucić, dać, sta-
wić za co, τινός, *oppono, vicissim pono*.

ἀντιτίμας, 1) Czynn. i Biern. nawzajem czcisz,
odznaczyć, ucześcić. 2) Med. sobie nawzajem przy-
znac; podać także, oszacowanie przeciwno t. j.
wniesie o zmniejszenie kwoty przez oskarżyciela
naznaczonej; *vicissim honoro; vicissim litem aestimo*.

ἀντιτιμωρομαι, Med. nawzajem się pomścić na
kim, τινά, *vicissim ulcisor*. Act. nawzajem karać.

ἀντιτίνω, 1) Czynn., za to pokutować. 2) Med. ka-
zać sobie co (τι) za co (τινός) zapłacić t. j. po-
mścić się czem za co. τινά ἀντιτίσασθαι δικην τι-
νός, kazać komu przyplacić czego; *rependo, poe-
nam sumo*.

ἀντιτομάω, nawzajem odważyć się, śmiało dzia-
łać, πρὸς τινα, przeciw komu; *contra audeo*.

ἀντιτομός, ον, nawzajem odważający się, przed-
siębiorczy, śmiały, zuchwały; *contra audens, audax*.

ἀντιτομον, τό, srodek zapobiegający; *remedium*.

ἀντιτονος, ον, nawzajem natężony, wymierzony;
τὰ ἀντιτονα, ciężkiy przeciwno; wedl. innych,
machina do dźwigania.

ἀντιτοξέω, nawzajem z luku strzelać; *vicissim*
sagitto.

ἀντιτορέω, przewiercić do drugiej strony, τινός,
coś. 2) prznikać, wylamać, τί.

ἀντιτος, ον, synkopow. z ἀντιτιτος (ἀντιτείνω), na-
wzajem karany, zapłacony; ἔργα, pomsta, zapłata,
παῖδος, za syna, *repensus*.

ἀντιτρέφω, nawzajem żywić, karmić; *vicissim alo*.

ἀντιτρέφων, nawzajem dostąpić.

ἀντιπύω, wzajemne uderzenie l. pchnięcie usku-
tecznić; *resisto*.

ἀντιπυπία, ή, opór, twardość.

ἀντιπυτος, ον, (i 3 zak.) 1) czynn. pchnięcie wza-
jemne sprawiający, τί, coś odbijający, odpycha-
jący; ἀ. τόπος, pchnięcie, uderzenie wzajemne;
o farbach rażący, jaskrawy. 2) biern. z przodu

rażony, że się zatacza w tył; *repercuiens, reper-
cussus*. 3) ociętny, przeciwny, nieprzyjacielski. 4)
odbity, podobny; ztąd, τὸ ἀντιπυτον, wizerunek,
kopia.

ἀντιπύτω, nawzajem uderzyć, bić; *vicissim cerbero*.
ἀντιπύσις, ή, odpowiedź, sprzeczność; *responsio*,
contradictio.

ἀντιπυτικός, ή, όν, sprzeczny; *contradictorius*.

ἀντιπυρίζω, stawić się naprzeciw komu; (τινί).
potrwać się, mierzyć się, τί, w czem.

ἀντιπυρρως, ον, (φερνή) za posag, wyprawę; *do-
tis vicem gerens*. τὰ ἀντιπυρρα, wzajemny dar ob-
lubienca dany oblubienicy.

ἀντιπύρωω, nieść naprzeciw. Biern. stawić się na-
przeciw, oprzeć się, μάχη, mierzyć się w boju,
μένος τινί, mierzyć się z kim w sile, ἀργαλέος
Ὀλόμπιος ἀντιπύρεσθαι, źle mierzyć się z Zeusem,
jemu opór stawiać.

ἀντιπύρωω, αντί τινας, za kogo iść na wygranie.

ἀντιπύρημι, odpowiedzieć, oprzeć się, spierać się;
zaprzeczać. [oddawać.]

ἀντιπυθέγγομαι, t. c. ἀντιπύρημι, ale także, odbijać,
ἀντιπυλιέω, nawzajem kochać; *redamo*. Ztąd, ἀντι-
φιλήσις, ή, wzajemna miłość. T. s. ἀντιφιλία, ή.

ἀντιφυλοδοξέω, z ambicji z kim współlubieć się

ἀντιφυλοτιμωρομαι, Dep. ubiegać się o pier-
wszeństwo; *certo de gloria*. T. s. ἀντιφυλοεικώω.

ἀντιφύλοφρονέομαι, nawzajem przyjać, podjać
uprzyjemnie, być uprzyjemnym

ἀντιφύλεγω, nawzajem, znów zapalić, rozniecić; *βλον*
ὀφθαλμὸν ἀντιφλέγε μήνα, księżyc rozjaśnił znów
całe oko swoje t. j. pełnia była księżycą.

ἀντιφύρονος, ον, wzajemnie zabijający; ἀντ. δίκας
δύσσοσι, przyplacą tego wzajemnym mordem; ἀ.
στόμα, paszcza gotowa do wzajemnego mordu.

ἀντιφωρτίζομαι, wziąć coś jako towar wzajemny;
czynn. forma: jako towar wzajemny naladować.

ἀντιφωραγμα, τό, nieprzyjacielski wał, twierdza,
baszta.

ἀντιφωραξίς, ή, zamknięcie, zaparcie czego przegro-
dą, ścianą; γῆς, πρὸς ήλιον, zaćmienie słońca
przez ziemię.

ἀντιφωράττω, zaprzec, zatarasować.

ἀντιφωλακή, ή, πρὸς ἀλλήλους, wzajemna straż.

ἀντιφουλάσω, — ττω, nawzajem pilnować, strzedz.

Med. τινά, nawza em strzedz się kogo; *contra caveo*.

ἀντιφώνεω, nawzajem ozwać się, i to: a) odpowie-
dzieć. b) τί, coś odprzeć, odpowiedzieć; τινά τι,
coś komu odrzec, zarzucić. *respondēo*. W inuzyce:

W oktavie wtórować.

ἀντιφώνος, ον, naprzeciw się rozlegający; odbija-
jący; odpowiadający, odpowiedni, wtórujący.

ἀντιφωτισμός, ό, odbijanie się światła, luna. *lu-
men adversum*.

ἀντιχαίρω, nawzajem się cieszyć.

ἀντιχαρίζομαι, Dep. med. nawzajem uprzyjemnym
się okazać, τινί ὅπερ τινας, komu z wdzięczności
czyli wywdzięczając się coś uczynić; *vicissim gra-
tificar, renumeror*.

ἀντιχρηστονέω, nawzajem obrać, postanowić,
uchwalić. *refragor*.

ἀντιχρηστέω, być rywalem, spółwodnikiem w
choregji; *choragium ago aemulans*.

ἀντιχρησ, aor. ἀντιχρησας, starczyć, wystarczyć.
τινί, *sufficio*.

ἀντιφάλλω, αλώ, nawzajem grać, *φόρμυγα*, na
lutni. *alteri in psallendo respondeo*.

ἀντιφάλλωσ, ον, brzmiający naprzeciw, wtórujący,
zgodny; *concinuus*.

ἀντιφθέρισμοι, przeciwnie głosować.

ἀντιφθέρος, *ov*, przeciwnie głosujący.

ἀντιλέω, czerpać, wybrać, pompować; przen. wyczerpać; np. przedmiot, znieść statecznie, τὴν γῆν, κακὰ.

ἀντιλία, *ή*, i **ἀντιλος**, *ός*, woda morska, która się wcisnęła do spodu okrętowego; spód okrętu sam, przestwór okrętowy; w ogóle: brud, ściek brudu: *sentina*. ἐν ἀντιλίῳ τιθέναι, pogardzać, wzgardliwie z czem obejmę się: *infimo loco habere*.

ἀντικοδοῦμαι, nawzajem zbudować, wystawić. 2) na miejscu jakim czem znnowu wybudować. 3) Med. ἀντί τινός τι, wyłom w murze zabudować, zapelnnić.

ἀντιοικτείρω, nawzajem litować się.

ἀντιοικτίω p. *ἀντιοικτείρω*.

ἀντιοίκομαι, mieć zdanie przeciwne.

ἀντολή, *ή*, p. ἀνατολή. **ἀντομαι**, p. ἀντάω.

ἀντρέπω p. *ἀνατρέπω*.

ἀντρένομι, nawzajem przysięgać, przysięgę przeciwną złożyć.

ἀντονομιάζω, inaczej nazywać.

ἀντονομασία, *ή*, inna nazwa. 2) zamiana imienia własnego z im. pospolitem i. t. p.

ἀντορούσσω, — *τω*, naprzeciw kopać, kontrminy zakładać.

ἀντορσίλω, nawzajembyć winnym, zobowiązanym.

ἀντορσίλωμαι, prosto w twarz patrzeć, opierać się, *τινί, πρός τινα*. *contra intueor, obluor*.

ἀντορχομαι, wyjechać naprzeciw.

ἀντρον, *τό*, jaskinia, grota, jama; *antrum*. zτάδ ἀντρον, z jaskini.

ἀντροδής, *ες*, i **ἀντροσιδής**, *ες*, jaskiniaty; *peilen jam. cavernosus*.

ἀντυξ, *υγος*, *ή*, (*ἀντί*) własć. wystawa, t. c. wystaje. 1) z dodaniem lub bez *σάκκος* l. *ἀσπίδος*, okrągły brzeg tarczy, obręcz otaczająca tarczę kruszcową; oprawa, obwódka zewnętrzna tarczy, *πομάχη* i *πρώτη* zwana. Z wewnętrznej strony skórą była wykładana. 2) obwód przy wozie, brzeg wozu, często w l. mng., bo podwójny obwód górą i dołem (*δίταξι ἀντυγες*) otaczał kosz czyli pudło wozu, lecz także u największej części wozów nie obiegał w koło zupełnie, jeno w tyle miał przerwe. Według innych okrągławe ściany pudła wozowego, tworzące dwa półkola i zbiegające się w gałce, do której wiązano lejce; gałka wozowa. W ogóle: okrągłość, sklepienie; kobyłka, podstawek luti; *orbiculus; orbis; fornix*.

ἀντοποκρίνομαι, ión. z *ἀντοποκρίνομαι*, nawzajem odpowiedzieć; *contra respondeo*.

ἀντοπορρέω, ión. z *ἀντοπορρέω*, *τί*, wyświadczyć nawzajem przysługę; *inservio alicui in aliqua re*.

ἀντωουσία, *ή*, 1) przysięga powoda, że dla słusznych przyczyn skarży; zaprzysiężona skarga. 2) odebranie przysięgi od stron przed sądem, przed rozpoczęciem czynności, że ją sumiennie i poczciwie prowadzić chcą.

ἀντωνόμομαι, nawzajem podawać, postąpić (w cenie), *τινί*, pedzić kogo w górę; w ogóle, kupować; *contra liceor*.

ἀνωπός, *όν*, wprost przed oczyma.

ἀνωφελές, nawzajem pomódz, wesprzeć, *τινά*.

Biern. nawzajem korzyść odnieść.

ἀνώβριστος, *ov*, niezczłony. 2) czynn. nie lżąc, nie krzywdząc.

ἀνωργαίω, zwilżyć, zlagodzić.

ἀνωδρία, *ή*, niedostatek wody, posucha.

ἀνωδρος, *ov*, bezwodny, ubogi w wodę, suchy; *ή* *ἀνωδρος*, pustynia.

ἀνωμέναιος, *ov*, bez śpiczku weselnego, niezasłużony, niesłubny; bez wesela; przysł. *ἀνωμέναια*, w stanie paulejskim; *innuptus*.

ἄνωμι, p. *ἀνώμοτος*.

ἀνώμειστος, *ov*, i **ἄνωμος**, *ov*, 1) niezasłubiony. 2) w nieszczesnych ślubach żyjący; z nieszczesnego małżeństwa spłodzony.

ἀνώμαρτος, *ov*, nie rzeczywisty, nieistotny; idealny. *commentitius*.

ἀνώπερβλήτος, *ov*, (*ἀπερβάλλω*), nieprzewyższony, niepokonany.

ἀνωπύθωνος, *ov*, nie odpowiedzialny; *τὸ ἀνωπύθωνον*, nieograniczona potęga; *libera potestas*. 2) nieogannany, wolny od zarzutu; *innocens*.

ἀνωπήκοος, *ov*, nie słuchający, nieposłuszny.

ἀνωπόδητος, *ov*, bez obowiąz., bosy. Zτάδ *ἀνωπόδησια* lub *ἀνωπόδησια*, *ή*, bosiny.

ἀνωπόδικος, *ov*, nie narażony na proces.

ἀνωπόθετος, *ov*, 1) bez fundamentu, bezzasadny. 2) bezwzględny, absolutny, bez hipotezy.

ἀνωπώκριτος, *ov*, nieudawany.

ἀνωπώνητος, *ov*, nie podejrzujący; niepodejrzany; niespodziany.

ἀνωπόπος, *ov*, nie podejrzany; niepodejrzliwy; *βέβαιος εις τὸ ἀνωπόπον*, niepodlegający żadnemu podejrzeniu.

ἀνωπώστατος, *ov*, (*ὀπιστήναι*) nieugięty, niepowściągnięty, niepokonany, *πρός τι*. Tudzież, nieistniejący, bez podstawy.

ἀνωπώτακτος, *ov*, nie podległy, nie porządkowany.

ἀνωσίργος, *ov*, pracowity, skrzętny, pożyteczny.

ἀνώσιμος, *ov*, skuteczny, pomocny, *εις τι*. *efficax*.

ἄνωσις, *ή*, wypelnienie, dopelnienie, dopięcie celu, wykonanie; *ἄνωσις οὐκ ἔσται αὐτῶν*, nic nie wskórają; *οὐκ ἄνωσιν δέχομαι*, niczego nie dopniemy, nic nie wskóramy; *perfectio, profectus*.

p. *ἄνη*.

ἄνωστός, *όν*, własć. uskuteczniiony; możeby, podobny do zrobienia, *ὡς ἀνωστόν*, ile można.

ἄνώτω, p. *ἄνωβω*.

ἄνωραίνω, na nowo tkąć, prażyć.

ἄνώω, z form. *pob. ἄνωμι, ἄνώτω*, i *ἄνω*, fut. *med. ἄνωσομαι*, ep. *ἄνωσομαι*. 1) Czynn. doprowadzić do celu. a) uskutecznić, dokonać, wykonać *τί*. *γαστήρι φροβάν*, żywność dla żołądka zdobyć, *αρώγων*, pomoc wyjednać; *χρέος*, wyrok urzeczywistnić, lub ogłosić jako spełnić się mający; (o bóstwie) przeznaczyć, naznaczyć *coi*; z Genit. bardzo rzadko; dopiąć, dostać czego. Często z imiesłowem l. przymiott. *οὐκ ἄνώω φρονέουσα*, zardrosnym oporem nic nie wskóramy; *εὐδαιμων, ἄνωω* (doprowadzisz do tego, że) będziesz szczęśliwym; *ἦνώσθη ἑκστῶν φλόγα*, usunęliśmy płomień, t. j. dokonaliśmy tego, że płomień oddalony; z acc. c. inf. tudzież: a bez obiektu: wskórać, postąpić, mieć powodzenie, n. p. *οὐκ ἦνώω*, nie wskórali. Drogę jaką ukończyć, odbyć, często z domysłem *ὀδῶν, πρός, ἔς τι*, albo z samym Acc. *Ἄϊδω, θάλαμον*, do Hadesa, do komnaty Hadesa udać się, biedz, dojść; tudzież, upalić (n. p. *καὶ τὴν δρογί*), zajęć, postąpić, dokazać czego, wreszcie: zniszczyć, pochłonąć. 2) Biern. uskutecznić się, dojść, dobieść do końca, *ὡς ἄνετα*, noc dobiega kresu; *πέμπτη ἐστὶ ἀνωμένη*, w biegu 5 roku. b) być wychowanym, o ludziach. 3) Med. dopiąć dla siebie, zjednać sobie, zasłużyć sobie, *χάρην ἐπὶ μοι*, na wdzięczność dla mnie, o mnie, *perficio, efficio, assequor, conficio, devenio, exeo, progredior*.

ἀνώ (ἀνά) u góry, do góry, na górę, wzgórze: wgląd kraju (od brzegu); o czasie: przedtem, wczesniej; o pismach: wyżej, wzwyz. a) przy słowach: *ἀνώ καθήκτο*, lud siedział u góry, t. j. na Pnyks wysoko leżąc; *ἀνώ στρατεύεσθαι*, porzobić się w głąb kraju; *ἔτι ἀνώ*, jeszcze bardziej w głąb: *ἀνώ τρέπειν*, do góry obrócić, nagiać w tył. *ἀνώ ποταμῶν χωροδοί παρὰί*, krynice płyną pod wodę t. j. bieg natury zmienia się. Przenosn. *ἀνώ βλέπειν*, żyć jeszcze; *ἠνία'* ἤσθ' *ἀνώ*, dopóki tu jeszcze na górze t. j. na świecie przebywał; *αἰῶν ἀνώ*, dobywając na jaw, uskuteczniając: *ἀνώ τιθέναι*, wysoko postawić. Przy imionach i z artykułem: *αἰθέρος ἀνώ*, do góry w niebo; *ὁ ἀνώ κόκλος*, niebo; *ὁ ἀνώ βασιλεύς*, król w głębi kraju (w Persyi) *ὁ ἀνώ*, żywi, żyjący: *οἱ ἀνώ θεοί*, bogowie górnego świata: *οἱ ἀνώ δυνάτοί*, potężni w Persyi, możnowładcy w głębi kraju; *οἱ ἀνώ τόνοι*, wyższe tony, górne tony; *ἡ ἀνώ Ἀσίη*, wyższa Azya t. j. Azya na wschód od Egejskiego morza położona; *ἡ ἄνω δόξ*, do głębi, wgląd (kraju) prowadząca droga; *αἱ ἀνώ πράξεις*, sprawy wewnętrzne; *ἡ ἀνώ πόλις*, górna część miasta albo w środku kraju leżące miasto; *οἱ ἀνώ πόλαι*, górne bramy; *οἱ ἀνώ ἐπιμαχοί*, sprzymierzeńcy z górnego kraju; *τὸ ἀνώ* i *τὰ ἀνώ*, góra, wyżyna; *τὸ ἀνώ*, górna część, ale i na górze znajdująca się część wojska. Często stoi w połączeniu z *κάτω*, n. p. *ἀνώ κάτω τιθέναι*, poeity, przewrócić do góry nogami; *ἀνώ καὶ κάτω*, *ἀνώ τε καὶ κάτω*, albo, *ἀνώ κάτω*, pod górę i z góry, sam i tam, naprzód i wstyk, do góry nogami. Stp. w. *ἀνώτερον*, wyżej, dalej. Stp. najw. *ἀνώτατα* i *ἀνώτατα*, na najwyższym punkcie. *Supra, sursum, ulterius, in summo.*

ἀνώγα, pf. bez augmentu ze znaczeniem czasu teraźniejszego, 2. *ἀνώγασθαι*, 3. *ἀνώγαγεν*. 2 dual. *ἀνώγητον*. 2 sing. imper. *ἀνώγηθι*, 3. *ἀνώγητω*. 1. *ἀνώγηθω*, inf. *ἀνώγημεν* = *ἀνώγηναί*. plusqpf. = imperf. co do znaczenia: *ἠνώγατα*, 3. sing. *ἠνώγατε*, *ἀνώγατε* i *ἠνώγατε* = *ἠνώγατες*, impf. *ἠνώγον* i *ἠνώγον*, fut. *ἀνώξω*, aor. 1. *ἠνώξα*, rozkazać, kazać, nakazać, napominać, wzywać, zachęcać, *τί* i *τινά*, rzadko *τινί*, z Inf. lub acc. c. inf. *ἵubeo*.

ἀνώγειον, τό, wyższe piętro domu, góra do przechowywania owoców.

ἀνώγειον, τό, t. c. poprzedzające T. s. *ἀνώγειων*, τό, i *ἀνώγειως*, ω, ἡ.

ἀνώδυνος, ον, (ὀδόνη) bez bólu, bezbolesny; *doloris expers*; nie sprawiający bólu. 2) czynn. ból usmierniający. Przysl. *ἀνώδυνός*, *sine dolore*.

ἀνώθεν, przysl. (ἀνω) z góry, i to 1) o miejscu: ze szczytu, z górnej części jakiego przedmiotu; *οἱ ἀνώθεν*, u góry, na pokładzie się znajdujący; *οἱ ἀνώθεν οἰνοί*, ptaki w górze; *πόρροι ἀνώθεν στεγανοί*, góra kryte wozie; szczegól. zwroty a) z góry, z niebios, z powietrza. przenośn. *τὰ ἀνώθεν*, ogólne rzeczy. b) z górskiej krainy, z głębi kraju, z Persyi, z miasta; często = *ἀνω*. n. p. *ἐκ τῆς ἀνώθεν Μακεδονίας*, przy słowach ruchu. 2) o czasie: z góry, od początku, *οἱ ἀνώθεν πρόγονοι*, przodkowie t. j. wczesniejszych stopni; *ἐν τοῖς ἀνώθεν χρόνοις*, w dawnych czasach; *desuper*.

ἀνώθεω, fut. *ἀνώθειω*, 1) odepchnąć, *ἀνώθειντες* πλέον dom. *ναῦν*, wypłynęli odepchnawszy okręt od brzegu; przenośn. *τὴν πόλιν εἰς τοὺς πολεμίους*, miasto wydać w ręce nieprzyjaciół. 2) Med. ode-

pchnąć od siebie, gwałtem odeprzeć; *protrudo, repello*.

ἀνώσιτος, ον, (ὀσμοί) niespodziany, nieprzewidywany; *inopinatus*. Zład *ἀνώσιτί*, niespodzianie; *improviso*. **ἀνώλεθρος**, ον, *ὀλεθρος*, nieprzemienny, niezatracony.

ἀνώμαλία, ἡ, nierówność, niejednakosć; niestałość. **ἀνώμαλος**, ον, (ὀμαλός) 1) nierówny, o gruncie; *τὸ ἀνώμαλον*, nierówność. 2) niejednaki; nierówny; Przysl. *ἀνώμαλως*, różnie, niejednako.

ἀνώμαλότης, ητος, ἡ, nierówność.

ἀνώμοτος, ον, bez przysięgi, niezaprzyśiężony, nie związany przysięgą; Zład, *ἀνώμοτί*, przysl. bez przysięgi.

ἀνώνομαστος, ον, (ὀνομάζω) bez nazwiska, nie-nazywany, nieznan, niesławny; — niewypowiedziany, niewysłowny.

ἀνώνομος, ον, (ὄνομα, eolsk. za *ὄνομα*) bez imienia; niezawany. b) niesławny.

ἀνώριη, ἡ, ioin. za *ἀνώρια*, niewczas, niestósowny czas, t. Genit. l. Inf.

ἀνώρος, ον, (ὄρα) niewczesny, w niestósownym czasie. *praematurus*.

ἀνώτατος, η, ον, najwyższy; *supremus*. (ἀνω).

ἀνώτερος, α, ον, wyższy, dalszy; *superior*.

ἀνώτερη, przysl. p. *ἀνω*.

ἀνώφελής, ες, i **ἀνώφελτος**, ον, (ὄφελος, i ὄφέλιω) niepożyteczny, niekorzystny, bez wartości; nadaremny; szkodliwy; *inutilis, perniciosus*.

ἀξέινος, ον, poet. *ἀξέινος*, niegospinny; *inhospitalis*.

ἀξέστος, ον, (ἔσω) niegładzony, nieociosany, szorstki, chropowaty; *rudis*.

ἀξία, ἡ, właśc. r. ż. do *ἀξίος*, wartość. a) stosowna cena l. wartość przedmiotu; ocenienie, część; *οἱ ἐπ' ἀξίας*, mężowie będący na urzędzie i dostojnictwie, znakomici mężowie. b) należytość, zapłata, kara należąca się; *κατ' ἀξίαν*, w stosunku do wartości; według zasługi, według słuszności; *πρὸς τὴν ἀξίαν*, z uwzględnieniem zasługi; *ὄν τῆ ἀξία*, według zasługi, starszeństwa; przeciwn. *ὄπερ τὴν ἀξίαν*, nad słuszność; *παρὰ τὴν ἀξίαν*, bez winy.

Præium, dignitas, meritum.

ἀξιάκουστος, ον, panieci godny.

ἀξιάφηγητος, ον, ioin. *ἀξιάφηγητος*, godny wzmianki. *memoratu dignus*.

ἀξίεπαίνετος, ον, i **ἀξίεπαίνος**, ον, godny chwwały l. pochwały; *laude dignus*.

ἀξίεφρατος, ον, (ἔραμα) miłości godny; *amore dignus*.

ἀξίηνη, ἡ, siekiera; topór; *securis*. berdysz.

ἀξιοβίωτος, ον, wart życia, warto żyć dla czego.

ἀξιοεργος, ον, ten co podoba pracy.

ἀξιοεχέλατος, ον, zazdrości godny.

ἀξιοθαύμαστος, ον, godzien podziwienia.

ἀξιοθέατος, ον, godzien widzenia, znakomity; ioin. *ἀξιοθέατος*.

ἀξιοδρόμος, ον, wart oplakania.

ἀξιοκοινωνητος, ον, godzien być dopuszczonym do spółnictwa; godzien, aby obcowano z nim.

ἀξιοκτήτος, ον, godzien posiadania.

ἀξιόλογος, ον, godzien wzmianki, znaczny, znakomity. Przysł. *ἀξιόλογως*, znacznie, znakomicie, w porządku; *recte*.

ἀξιομακάρστος, ον, godzien, aby być uważanym za szczęśliwego.

ἀξιομάχος, ον, godny walki, wart aby walczyć; równie silny w boju, *τινί*, i *πρὸς τινα* lub Inf.; *par viribus*.

[*dignus*].

ἀξιώσιμος, ον, godzien wzgardy, nieawiaści; *odio*

ἀξιωνημόνευστος, ον, pamięci godny, pamiętny.

ἀξιόνκοος, ον, godzien zwycięstwa, z inf.

ἀξιοπανθήης, ἐς, godzien oplakania.

ἀξιόπιστος, ον, wierogodny, wierzyszalny, wierny.

ἀξιόπρεπής, ἐς, przyzwoity, przystojny.

ἀξιόρατος, ον, p. ἀξιόθιατος.

ἀξιός, ία, ίον, (ἀγω) godny, stósowny, przystojny,

przyzwoity, wzmianki godny, słuszny, wart trudu;

ἀξιον εἶναι, być nagrodą; τοῖ ἀξιον ἀλφεῖν, coś

znacznego przynieść w zysku. b) z Genit. πολλοῦ

(πλοῦτος), ὀλίγου, οὐδένος, wart wiele, mało, nic;

ἡμαρ ἀξ. πάντων, wszystko wynagradzający; παν-

τός ἀξιός, niezwykle cennym być. c) z Genit. i

Dat. razem: τινός ἀξιός τινί, mieć wartość dla

kogo lub zasłużyć sobie, zasługi polożyć kolo,

dla kogo; εἰς τι, być zdatnym do czego. d) z Inf.

ἀξιόεῖσθαι, godnym być chwały; πάσχειν, zasłu-

gujący na to, żeby cierpieł, ἀξ. συμβαλεῖν, wart

być porównany. Często niesob. ἀξιόν (bez ἐστί),

stósownem jest, warto się trudzić, słusna jest,

przystoi, wypada, należy się, τινί, z acc. c. Inf.

lub z Inf. Przysl. ἀξίως, stósownie, godnie, za-

służenie. Stp. najw. ἀξίωτατος, jak najsluszniej.

ἀξιόσπεπος, ον, godny rozwagi.

ἀξιοστράτηγος, ον, godzien być wodzem.

ἀξιοτέκμητος, ον, ważniemi dowodami popierają.

ἀξιοφιλήτος, ον, godzien miłości.

ἀξιοχρεός, ον, Genit. w, pl. masc. ἀξιοχρεῶ,

neutr. ἀξιοχρεα, Stp. najw. ἀξιοχρεώτατος, stósow-

ny, doręczny; ztąd zdalny, dzielny, zdolny;

znaczný, wart pracy, trafny, dobitny, dosadny;

wiary godny. τινός lub πρὸς τι, lub z Inf. ἐπ

ἀξιοχρεῶν, do pracy, która się oplaci. *Dignus,*

amplius, idoneus.

ἀξίω, 1) Czynn. poczytać kogo za godnego, szano-

nować, cenić, τινός 1. τινί, czem uczcić; wysoko

cenić, τινά, uważać za stósowne, żądać, chcieć,

pożądać, rościć prawo, wnosić, prosić, brać so-

bie, ale i, przestać na czem, przystać na co, τί,

lub z Inf. i w znaczeniu: prosić, τινά τι. — przyjąć

coś za wiary godne, wierzyć. 2) Biern. i Med. 1)

być poczytanym za godnego, τινός lub z Inf. być

czczonym, wielbionym, ἐν τινί, być uważanym za

godnego, aby się trudu podjąć. Med. poczytać

się za godnego; tudzież jak forma czynna: wypro-

sić sobie co.

ἀξίωμα, τό, 1) szanowanie, ceniecie; znaczenie,

godność, dostojenie, powaga, poważanie; εἶ-

ναι: ἐν ἀξίωματι ὀπί τινος, być w poważaniu, w ce-

nie u kogo; οἱ ἐν ἀξίωματι, dostojnicy; ἀξίωμα

τινός, wielkie rozumienie o czem; zdanie. 2) skłon-

ność, chęć, żądza, żądanie.

ἀξίωματικός, ή, όν, pełen godności, znaczenia,

powagi.

ἀξιωμας, ή, γεν. εως, ίον. ως, 1) ceniecie, dobre

mniemanie, poważanie, szacunek, znaczenie, stano-

wisko wazhu, παρά τινι i εἰς τινα. 2) zdanie, opi-

nia, παρά τινος. 3) pretensya, roszczenie, przy-

właszenie, πρὸς τινα i ἀπό τινος, żądanie, pros-

ba; τὰ τής ἀξιώσεως, zasługi i pretensye.

ἀξιόνοος, ον, bez rzecz.

ἀξιοηλάτος, ον, osią poruszany.

ἀξιοίος, ον, nie obrany z drzewa, bogaty w drze-

wo; 2) ubogi w drzewo, niezarośly.

ἀξιόμπατος, ον, (ἀσυμβ.) nie schodzący się, nie-

pojedypany, niepojednawczy. *qui non convenit.*

ἀξιόμβλητος, ον, (ἀσυμβλ.) niewypośredkowany,

nierozumny, μαθεῖν, dla człowieka; nierozw.

ἀξιοημίον, ον, (ἀσυρήμω) nieświadomy.

ἀξύνθετος, ον, (ἀσύνθετος) niezłożony, niezesta-

wiony, bezładny.

ἀξόστατος, ον, (ἀσόστατος) niepolączony, niezgo-

dny; ἄλγος, nieszczęście niezgodny; *discors.*

ἄξω, ονος, ό, (ἀγω) os, zwł. os wozowa; w l.

mng. wóz sam, osie; *apis.* Tudzież drewniane ta-

blice praw w Atenach, które na osi mogły być

obracane. — Tudzież: drażek uzdy.

ἄσος, ό, —θεράπων, sluga, sluga ofiarnika; *mi-*

nister.

ἄοδή, ή, poet. za sgn. ᾠδή, (ἀείδω) śpiew; i to

a) śpiewanie b) pieśń, wiersz, poemat. c) przed-

miot śpiewu; *cantus.*

ἄοδιάω, poet. za ἀείδω, śpiewać; *cano.*

ἄοιδμος, ον, opiany, uwielbiany; ztąd: sławny,

słynny, oślawiony. *cantatus.*

ἄοιδός, ό, ή, (ἀείδω) właśc. przym. i dla tego

mówilo się też, ἄοιδός ἀνήρ, śpiewak, poeta, bard;

tak też zwano sfinks, ponieważ zagadki wierszami

recytowała; *cantor, vates.*

ἄοικητος, ον, i ἄοικος, ον, 1) niezamieszkały. 2)

niemający mieszkania, bezdomny, tułacz; *inhabitatus.*

ἄοινος, ον, bez wina, nie wydający wina; niepi-

jący wina, naczczy.

ἄοκνος, ον, nie ociągający się, niespracowany, nie-

strudzony, τινός, w czem; *impiger.* Stp. n w. ἄοκ-

νότατα, jak najzwawiej. *promptissime.*

ἄολλής, ἐς, (εἰλλω i ἄ copul.) ściśniony, w ści-

ślym tłumie, tłumnie, w natłoku, w ścisku, wszyscy

razem; Sof. Trach. 513 o dwóch; w silnym uścisk-

ku; ztąd **ἄολλήθην**, razem.

ἄολλήω, aor. 1. ἄολλισα, ἄολλίσθην, ἄολλισθήμε-

να, zebrać, sprowadzić, zwołać. Med. i Pass. ze-

brać się; *congrego.*

ἄοπλος, ον, i ἄνοπλος, ον, bezbronny, bez broni,

obrony; ἄρματα, wozy bez sierpów; *inermis.*

ἄορ, ἄορος, τό, metaplast. Acc. plur. ἄορας,

(ἀορῶ), miecz, noszony na pendencie (ἀορτήρ),

także jako cenny dar gościnnie czyli gościniec

w ogół; *gladius.*

ἄορατος, ον, niewidziany, niewidzialny, τινί.

ἄοριστος, ον, nieođręniczony, ztąd, nieuprawio-

ny; w ogóle: nieoznaczony, nieokreślony; *infini-*

tus, incertus.

ἄορνος, ον, beztaszy; ἄορνα ὄψη, wyżyny nie-

dostępne ptakom; **ή ἄορνος**, z dom. πέτρα, skala

wysoka niedaleko Indu z twierdzą; w ogóle na-

zwiskio kilku zamków na skalach w Indyi. *Aornus.*

ἄορτή, ή, wielka arterya, wychodząca z lewego

oserca; *arteria magna.*

ἄορτήρ, ήρος, ό, (ἀείρω), pasek do noszenia cze-

go; pendent; *lorum, balteus.*

ἄοσάω, pomódz, wesprzeć. *auxilior, opitulor.*

ἄοσσητήρ, ήρος, ό, pomocnik, opiekun; *auxiliator.*

ἄοστος, ον, nie raniony (od ἄ-οσάω), *non vul-*

neratus.

ἄόχητος, ον, nie niepokojony, nie zakłócony.

ἄπαγγελία, ή, doniesienie, opowiadanie; *narratio.*

ἄπαγγελέω, impf. iter. ep. ἀπαγγέλλασθαι, fut.

ἀπαγγέλω, ep. ἀπαγγέλιω, donieść, opowiedzieć,

oznajmić, τί παρά τινος, co od kogo; czasem z πά-

λιν. — ogłosić, oświadczyć, τί τινι, εἰς, πρὸς, ἐπὶ

τινα, τί περί τινος lub zdanie τινός, ὅτι albo

w form. biern. z Imiesl. ἀπαγγέλλθη προϊών, do-

niesiono; *zē, renuntio, refero.*

ἄπαγε, właśc. Imperat. do ἀπάγω, ruszaj, woni!

precz z temi! (dom. ἐαυτών,) *arage!*

ἄπαγής, ἐς, (παγήναι) nie zgeszczoney, nie zsia-

dły, nie twardy, nie sztywne, nie steżaly.

ἀπαργένω, ión. p. ἀπάγω.

ἀπαγόρευσις, ἡ, 1) zakaz. 2) zawiadomienie. 3) wypowiedzenie się; znuzenie.

ἀπαγορεύω, f. ἀπερώ, pf. ἀπέειργα (ἀπηγόρευσα) odmówię. 1) czyn. zakazać, μὴ ποιεῖν τι, τινί, tudzież z Acc. Inf. — odradzić, odmówić, πολλά. 2) nprzech. odmówić, (zamówić), stępieć, τινί, n. p. τῷ πολέμῳ, niemódz się już utrzymać; εἰς τι lub z Imiesł. znuzić się czem; ὅπο τινος, coś wyczerpuje siły; τὰ ἀπαγορεύοντα, to co odmawia posługę, niepożyteczne. *uterdictio; veto, deficio.*

ἀπαγορία, ἡ, dor. = ἀπηγορία.

ἀπαγορίω, dzikim uczynić; Biern. zdziżyć; *effror.*
ἀπάγω, 1) zadławić, zadusić, τινά. 2) Med. powiesić się, zadusić się, ἐκ τινος. οἱ ἀπαγχόμενοι, samobójcy.

ἀπάγω, pob. form. ἀπαγίνω, 1) Czynn., uprawadzić, uprzatnąć, wywieść, wyprowadzić, εἰς, πρὸς τι lub τινά, zwłaszcza a) o wojskach: ruszyć, wyprowadzić, ἀπό i ἐκ τινος, z domyśl. τὴν στρατιάν, wyjść, ruszyć; z dom. lub położon., ὅπισθω, sprowadzić napowrót, ἀδύς πατρίδα γαίαν, οἰκᾶς, ἐπὶ οἴκῳ, do domu zaprowadzić. b) o więźniach i złoczyńcach, uprowadzić, wtrącić do więzienia, na śmierć prowadzić, παρὰ τινος i εἰς τὸ δεσμωτήριον i τὴν ἐπὶ θανάτῳ (sc. ὁδόν). — 2) oddać, oddnieś, wydać, n. p. podatek; spłacić. 3) przenosić. τὴν ἀπαγωγῆν, skargę wyłuszczyć; τὰς ὄψεις, oczy odwrócić; τὸ ἴματιον, ściągnąć z czego, ἀπό τινος, τὰς χεῖρας εἰς τοῖσιμα, ręce na plecach związać; τὴν γνώμην, myśl odwrócić, ἐπὶ τι. II. Med. z sobą lub swoje uprawadzić.

ἀπαγωγῆ, ἡ, uprawadzenie a) przeprowadzenie z miejsca na miejsce. b) skarga wytoczona i wyłuszczone przeciw zbrodniarzowi schwytanemu na gorącym uczynku i dla tego do więzienia uprawadzić się mającemu. c) oddnienie, opłata, podatku.

ἀπαγώνος, = ἀπύμαχος, uwalniający od bitwy.

ἀπαῖον, zbawca w śpiewie, nie zgadzać się; *dissono*: τῆ ἀρμονία, chybić tonu; w ogóle: niezgadzać się, *discrepo.*

ἀπαθανατίξω, unieśmiertelnić; co u Getów wespół szczególny się działa; policzyć między bogów.

ἀπάθεια, ἡ, nieczułość, otretniałość.

ἀπαθήης, ἐς, ten, co czego nie uczuł, nieobeznany, wolny, τινός, d) ten, co nic nie ucierpiał; cały, nienaruszony, nieuszkodzony, ὅπο i ἀπό τινος, τι, n. p. τὸ πρόσωπον, w twarzy. c) nieczuły, obojętny, πρὸς τι, na co.

ἀπαί, poet. = ἀπό.

ἀπαίδευσις, ἡ, brak nauki, nieświadomość.

ἀπαίδευτος, ον, nieuczony, nieoświecony, niebiegły, nieczętny, surowy, τινός, w czem, lub z ὄψ.

ἀπαῖδια, ἡ, bezdzietność; nieplodność niewiast; *orbūtas, sterilitas.*

ἀπαῖδριάξω, pedzę życie pod golem niebem; rozjasnijam, wypogadzam.

ἀπαῖονοι, impf. ἀπαῖονοτο, poet. depon. wziąć, odjąć, πιάς, τι τινος. *aufero. uszczyknąć, decerpo.*

ἀπαῖοιάω, z toru sprowadzić, w obłęd wprawić, zdurzyć, oszukać, zwodzić, τινά τινος. ztąd,

ἀπαῖόλημα, τό, oszustwo.

ἀπαῖρέω, ión. za ἀπαῖρέω.

ἀπαῖρω, impf. częstotł. ión. ἀπαῖρέεσκον, f. ἀπαῖρῶ, z epicką, f. pobocz.

ἀπαῖρω, 1) unieść, uwieść, τί, co; n. p. νῆα, flotę od brzegu t. j. wypłynąć z nią. Zwykle na pozór nprzech. (elliptyczny) wyruszyć, wypłynąć, wyjechać, ἀπό, ἐκ τινος lub samo τινός, z miejsca;

εἰς, πρὸς τι, dokąd. 2) Med. unieść się, uchodzić, πόλις, z miasta: *amoveo, tollo; proficiscor.*

ἀπαῖς, **ἀπαῖδιος**, ὁ, ἡ, bezdzietny, często, z dodan. Genit. ἀπαῖς γόνου i t. p., bezpotomny; ἀπ. ὄσας, majątek bez słusnych, prawnych spadkobierców; *orbūtas*; 2) już nie dziecienny.

ἀπαῖσσω, p. ἀπίσσω.

ἀπαῖσχομαι, Biern. z fut. ἀπαῖσχοῦμαι, ze wstydu od czego odstąpić; *pudore refugio*. 2) zbýć się wstydu.

ἀπαῖτω, z form. ep. ἀπαῖτίξω, żądać, zażądać, wymagać, τί τινα i παρὰ τινος, żądać czego od kogo, nachodzić kogo o co, nagabywać. λέγον τινά, żądać rachunku sumienia, sprawozdania; εὐθόνας, uczynić odpowiedzialnym; biern. żądają odemnie, wzywają mnie, *aroseo, repeto.*

ἀπαῖτησις, ἡ, żądanie zwrotu; wybieranie (podatków).

ἀπαῖτίξω, p. ἀπαῖτίω.

ἀπαῖωρέω, spuścić na dół; zwiesić na dół. Med. wisieć, unosić się, bujać.

ἀπακροῖζω, cyrklem odmierzyć, dokładnie oznaczyć, dokładnie wypracować.

ἀπακταῖω, bez siły być, gwałtownym ruchem znuzić się.

ἀπάλαϊστος, ον, (*παλαίω*) w zapasach niepokonany.

ἀπάλαϊκς, p. ἀπαλαίω.

ἀπάλαμος, ον, i **ἀπάλαμος**, ον, właśc. bezręki, ztąd, nie umiejący dać sobie rady, bezsilny, gnuśny, bezczynny. 2) **ἀπάλαμος**, niezmienny, nieodporny. 3) **ἀπάλαμος**, zbrodniczy, szkaradny, nieprzyswoity, niewykonalny.

ἀπαλάμοι, (*ἀλάμοι*) zblądzić, zboczyć.

ἀπαλάω, odboleć, przeboleć, zapomnieć bóli; zgryść, strawić; *dedoleo*, być tępym, ταῖς ἐλπίσι, być bez nadziei, *desperare.*

ἀπαλάισω, zetrzeć, zmacać, *oblitero*

ἀπαλέξω, f. ξήσω, aor. ἀπάλακον, 1) obronić, odprzeć, odegnąć, τινά i τινά τινος, bronić, τινά κακότητος, ochronić, zaslonić, ustrzedz od, zachować. 2) Med. powstrzymać od siebie, bronić się πρὸς τι, *defendo.*

ἀπαλήθεύω, prawdę wypowiedzieć bez ogródki.

ἀπαλήθομαι, fut. ep. ἀπαλήθησομαι, zupełnie wyleżeć, τι, *prorsus sano.*

ἀπαλλάγῆ, ἡ, a) uwolnienie, ocalenie, wyzwolenie, τινός, 5) wydobyć się, τινός, ztąd, odwrot, rozłaka, rozstanie się, śmierć, τοῦ βίου, tudzież rozwód.

ἀπαλλάξω, Desiderat do ἀπαλλάσσω, starać się o uwolnienie, kusić się o wydobyć się; chcieć odeś.

ἀπάλλαξις, ἡ, p. ἀπαλλαγῆ.

ἀπαλλάσσω, att. — ττω, aor. 1. ἀπήλαξα. 2. ἀπήλαγον, f. pass. i med. ἀπαλλαγθήσομαι, ἀπαλλαγῆσομαι i ἀπαλλάξομαι, aor. 1. i 2. pass. ἀπήλαχθην i ἀπήλλάγην. 1) Czynn. a) przechodn. kazać odejść, oddalić, wydaleć, uprzatnąć, λέγον, mowę przetrwać; σφαγῆς χεῖρα, odciągnąć rękę od mordu; γῆς πρόσωπον, odwrócić wzrok od ziemi; τινά, pusić kogo, wybawić, τινός i ἐκ τινος, z czego, pozbyć się kogo, usunąć, zwłaszcza: wierzyćciela, uspokoić. 5) nprzech. ująć, wypasać. ἀπό τινος i z Imiesł. χεῖρων, szczęśliwie uchodzić, πᾶς ἀπήλαξεν ἐκ τῆς ὁδοῦ: jak mu podróz wypadła? 2) Biern. a) być uwolnionym, τινός, 1) ἀπό τινος, uwolnić się od czego, pozbyć się czego, βίου, umrzeć. b) dać się ukoić, ulagodzić (o powodzie, a (o oskarżonym) kwitować się z kim. — W nprzech

znaczeniu. b) oddalić się, ująć, wyjąć, ἐκ τινος, ἀπό τινος, tudzież, τινός ἀπαλλάττεσθαι ἐξ τι, ἐπὶ τινος, wynieść się do jakiego kraju; πρὸς τινος, do kogo; ἄπισω, wrócić do domu, pozbyc się, załatwić, koniec położyc, n. p. τῶν λόγων. W perf. ἀπήλλαγμαί τινος, wolny jestem od czego; πολλὸν ἀπήλλαγμαί θεῶν, bardzo różni od bogów. d) z Inf. przestać, co czynić; εἰπὼν ἀπαλλάγηθι powiedz wrzeszcie i przestań na tém. Adj. verb. ἀπαλλακτέον τινός, trzeba się od czego oderzepić e) z Acc. τινά n. p. πόδα ἐκ γῆς, wyjść z kraju.

ἀπαλλότριος πολιτεία, stracona ustawa.

ἀπαλλοτριῶω, zniechęcić, odstrychnąć, sprzedać, τινός.

ἀπαλλοτριῶσις, ἡ, sprzedaż.

ἀπαλόφρηξ, τρηχος, ὁ, ἡ, z miękkim, delikatnym włosem.

ἀπαλοῖάω, poet. za **ἀπαλοάω**, własc. zmlócić; w ogóle: rozbić, zdruzgotać.

ἀπαλός, ἡ, ὄν, miękki, soczysty, świeży, młodociany, delikatny; ἀπαλὸν γελᾶν, żywo, weselo, ochoczo śmiać się.

ἀπαλότης, ἡ, młodość, żywość, czerstwość, soczystość, miękkość, delikatność.

ἀπαλοτροφής, ἐς, mięsisty, tłusty, tuczny, spaśny.

ἀπαλόχροος, ścęg. χροος, οὐν, z delikatną skórą.

ἀπαλόων, zmiękczyć, rozmiękczyć, miękkim, uczynić, udelikatnić, rozpieścić, uspokoić.

ἀπαμάω, zżać, skosić, ściąć, demelo.

ἀπαμβλίσκω, poronić; nie rodzić.

ἀπαμβλόνω, stępić, biern. stępieć, złagodnieć; εἰς τι, na co, τι, pod względem czasu; *obundo, hebetō.*

ἀπαμβρομαι, Dep. med. z Aor. pass. ἀπηρεψόθη, złozować w rozmowie, odpowiedzieć, τινά, komu; *respondeo.*

ἀπαμερίζω = ἀπομερίζω.

ἀπαμελέω (ἀμελέω) zupełnie zanie lbać, przesłepić.

ἀπαμπλακῆν, Inf. poet. aor. ἀπήμπλακον, = ἀφαιμαρτεῖν, błdzić, *pecco*

ἀπαμόνω, 1) odegnąć, wstrzymać, τινί τι, co od kogo. 2) Med. bronić się; τινά, opędzić się komu. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, spędzić kogo z oczu, w oddaleniu trzymać. *propulso.*

ἀπαμυζάω, zdjąć zasłonę, wyzuć.

ἀπανάθωμα, zupełnie zaprzeczyć, odmówić, τί. *recuso.*

ἀπανασχυντέω, bezwstydnie coś twierdzić, lub czynić.

ἀπαναλίσκω, f. ὦσω, czego użyć, zużyć, łożyć na co, o osobach, zgładzić; τὰ ἀπαναλισκόμενα, strata w ludziach. *absumo, detero.* Ztąd, **ἀπανάλωσις, ἡ**, zużycie.

ἀπανδρόμα, stać się mężem.

ἀπάνευθε, przed samogłosek. **ἀπάνευθεν**, 1) Przysłów. w oddali, w odległości, na uboczu, oddzielnie. 2) Przylim. z Gen., po którym stoi często, daleko od czego; **ἀπάνευθε** θεῶν, bez przyczynienia się, bez wiedzy bóstw. *procul, sine.*

ἀπανθέω, przekwitnąć, okwitnąć, zwiednać. *defloresco.*

ἀπανθίζω, kwiaty zrywać; uszczeknąć, szczyपाć kogo; *aperio.* Med. zbierać dla siebie co najlepszego.

ἀπανθρακίζω, na węglach piec, smażyć, prażyć; ryby smażone jeść.

ἀπανθρακῖον, spalić na węgiel.

ἀπανθρωπία, ἡ, niegrzeczność, nieuprzejmość, nieuważność, *inhumanitas.*

ἀπάνθρωπος, ον, nieczulki, nienaturalny; nieczuły; *inhumanus.* 2) nieładny, odludny; *solitarius.*

ἀπανίστημι, f. ἀπαναστήσω, 1) kazać wynieść się z miejsca; skłonić do oddalenia się. 2) Biern. wraz z Aor. 2. wyruszyć, wywędrować, ἐκ, ἀπό τινος i ἐξ τι, odstąpić, z Imiesl. *πολιορκέων*, od obleżenia. *Abduco, removo, abscedo.*

ἀπανταγόθεν, przysł. ze wszech stron, z Genit. τῆς γῆς, ze wszech stron świata; *undique.*

ἀπανταχοῦ, przysł. wszędzie, *ubique.* T. s.

ἀπανταχῆ i **ἀπανταχοῦ**.

ἀπανταχοσε, przysł. wszędzie, *in omnem partem; ubique.*

ἀπαντάω, f. ἴσσομαι, spotkać, ztąd. 1) o osobach, zejść się, spotykać, wyjść na spotkanie, zetknąć się, τινί, z kim; ἐς lub ἐπὶ τόπον τινά, na jakim miejscu; w ogóle: zjawić się na jakim miejscu, ukazać się, przyjsić, dotkać, ἐπὶ τι, w jakim celu; ἐς μάχην, aby walczyć, po nieprzyjacielsku wyjść naprzeciw, τινί i ἐπὶ τι. w ogóle: stawić się naprzeciw, oprzeć się. 2) spotykać, zdarzyć się, wypaść, mieć powodzenie. *obviat suo.*

ἀπάντη i **ἀπάντη**, przysł. na wszystkie strony; wszędzie, *κόσμῳ*, zewsząd w kolo.

ἀπάντησις, ἡ, naprzeciw, zetknięcie się, spotkanie; *spotkanie; τὰς τὰς ἀπάντησις*, przy spotkaniu; 2) odpowiedź, odparcie.

ἀπάντημα, τό, p. poprzedzaj.

ἀπάντητρο, przysł. prosto naprzeciw, τινός, *e regione, ex adverso.*

ἀπαντίον, przysł. p. poprzedzający: ἡ ἀπαντίον, przeciwległy, (brzeg).

ἀπαντλέω, wyczerpnąć; *exhaustio*; zmniejszyć, osłabić, ulżyć, wypróżnić, zniszczyć.

ἀπαντομαι, poet. = ἀπαντάω.

ἀπανών, (zupełnie) dokończyć, *ὄκαθε*, sc. τῆν ὄδον, podróży do domu; *perficio.*

ἀπαξ, przysł. 1) raz jeden, za jednym razem; εἰς ἀπαξ, na jeden raz, raz na zawsze. 2) w ogóle, przeje, po ἐπεὶ, ὅς, εἰ i t. p. *semel.*

ἀπαξάπας, ἀσα, αν, wszyscy na raz, spolem wszyscy, *vespōl.*

ἀπαξάπλωσ, przysł. w ogóle; zgoła; *in universum, omnino.*

ἀπάξιος, ἰα, ἰον, = ἀνάξιος.

ἀπαξίωω, coś l. kogo poczytać za niegodnego, τινός, gardzić; τί, τινά, l. z Inf. w ogóle: wahać się, mieć wątpliwość, unikać.

ἀπαόρος, dor. za ἀήροος.

ἀπαπαί i **ἀπαπαί**, wykrzyk. boleści, tudzież radości.

ἀπαπαός, ον, bez dziada; bez przodków; przenośn. *φάος* *ὄβω* *ἀπαπαον* *Ἰδαίου πυρός*, ogień w prostej linii z Idajskiego płomienia zrodzony, pochodzący.

ἀπάπτω, ion. za ἀφάπτω.

ἀπαράζατος, ον, 1) nieprzeistapiony, nienaruszalny. 2) nieprzemienny, niezmienny, *perpetuus.*

ἀπαράγραφος, ον, nie opisany, nieokreślony.

ἀπαραιτήτος, ον, nieublagany, *περὶ τι. inexcusabilis.* Przysł. nieublaganie; *implacabiliter.* 2) nieuchronny, nie do naprawienia.

ἀπαράκαλτος, ον, nie zakryty; przysł. nie tajno, jawnie.

ἀπαράκλητος, ον, nie wezwany.

ἀπαράλλατος, ον, niezmienny; bez różnicy; zupełnie równy; *non differens.* Ztąd,

ἀπαράλλαξις, ἡ, nie różnienie się.

ἀπαράμύθητος, ον, i **ἀπαράμυθος, ον**, niepocioszony, nieutulony. 2) nieublagany. 3) niepociotowany, nieoprawny; *insolabilis.*

ἀπαρασκιάστος, *ov*, i ἀπαράσκευος, *ov*, nie-
przygotowany, nieuzbrojony, prosty; *imparatus*.

ἀπαράσσω i ἀπαρήσσω, *aor.* 1. ἀπήραξα i
ἀπήραξα, zdruzgotać, z trzaskiem złamać, χα-
μάξω, zgruchotać, z trzaskiem złamać, ἀπό τινός,
i τινός, z czego; κρᾶτα βίον, głowę szybkim ciosem
odciąć od życia, t. j. przecz odcięcie głowy zabić;
abscondo, deturbo.

ἀπαρᾶτήρητος, *ov*, niestrzeżony, bez środków
ostrożności.

ἀπαράτλιτος, *ov*, niewyskubany, niewyrwany.

ἀπαράτρεπτος, *ov*, niemiewany, nieublagny.

ἀπαράχυτος, *ov*, nie zmieszany z wodą.

ἀπαρᾶχώρητος, *ov*, nieustępujący, stały.

ἀπαρημία, *τό*, pierwiastki ofiar.

ἀπαρηγχιρίτης, *ov*, nienagany.

ἀπαρέσκω, *inf. aor. med. ep. ἀπαρέσσεσθαι*, 1)
niepodobać się, *τινί*. 2) *Med.* zjednać sobie zu-
pełnie, przejechać, dać zadosyćczynienie zupeł-
ne, *displicio, placio*.

ἀπαρᾶθήςτος, *ov*, niepocieszony, nieukoiony.

ἀπαρᾶθένευτος, *ov*, nie dziewiczy, nieprzystojny
na dziewicę.

ἀπαρᾶθνηςος, *ov*, dziewiczości pozbawiona, l. p-
nienstwa, dziewictwa.

ἀπαρᾶθμῶ, 1) odliczyć, wyliczyć, 2) upłacić,
spłacić.

ἀπαρᾶθμησις, *ή*, wyliczenie; upłata.

ἀπαρᾶκῶ, *ἔσω*, wystarczyć; *Med.* być zadowol-
nionym.

ἀπαρᾶκτίας l. ἀπαρᾶκίας, *ὁ*, wiatr od północy
dmący.

ἀπαρᾶνῶμαι, *Dep. pass. z fut. Med. ἀπαρᾶνήσο-
μαι*, *fut. pass. ἀπαρᾶνήθησομαι*, zaprzeczyc, odmó-
wić, *τί*, i z pleonast. *μή. nego, recuso*.

ἀπαρᾶνος, *ov*, zaprzeczający, z pleonast. *μή*, *Inf.*
lub z *Genit.*, czego; odmówiony.

ἀπαρᾶρᾶσσω, p. ἀπαρᾶσσω. ἀπαρᾶρήσιastos, *ov*,
nie otwarty; *πολιτεία*, gdzie otwarcie mówić nie
wolno.

ἀπαρᾶτώ, 1) odciągnąć, odczepić, oddalić. *λόγον
τῆς γραφῆς*, mowę od przedmiotu skargi oddalić,
zbozczyć w mowie od i t. d. *pf. pass. ἀπαρᾶτρημέ-
νος*, oddalony, daleki. 2) zwiesić, zawiesić, *ἐκ τι-
νός*, *przen. τινά τινι*, przywiązać kogo do czego:
ἐς τί, byt swój do czego, przyczepić, uczynić za-
wisłym od czego.

ἀπαρᾶρτί, *przysł. dokładnie, właśnie, ściśle*, 2) od-
tąd niebawem.

ἀπαρᾶρτίζω, przygotować, ukończyć, uzupełnić.

Bjern. akuratnie podzielić między sobą, 2) = ἀρ-
μόζω, nadawać się.

ἀπαρᾶρτίλογία, *ή*, ścisły obrachunek, zupełna summa.

ἀπαρᾶρτίον προγράψαι, dobra swoje na publiczną
sprzedaż wystawić.

ἀπαρᾶρσιμός, *ὁ*, ukończenie, uzupełnienie.

ἀπαρᾶρώ i ἀπαρᾶρώω, uzerpnąć; przenosić. ubrać,
ująć, *τί τινός*, coś z rzeczy; zmniejszyć, osłabić.

ἀπαρᾶρή, *ή*, z pierwocin, z pierwiastków ofiara;
pierwociny.

ἀπαρᾶρχομαι, *dep. med.*, zacząć, począć, i to ofiarę;
ζῆδ ἀπαρᾶρχόμενος, zaczynając ofiarę lub pierwociny,
najprzedsniejszą część czego, potrawy i t. p.
bogom poświęcając; *τινός*, z czego pierwiastki
składać, n. p. *τριγών lub τρίχας*, włosy uciąć,
wzrucić je do ognia i tak ofiarę zacząć. *F. czynn.*

ἀπαρᾶρχω, być pierwszym; *ὁ ἀπαρᾶρχων τῶν ὀργη-
τῶν*, rej prowadzący.

ἀπας, *ἀπασα*. *ἀπαν*, (*ἅμα, πᾶς*) wszystek razem,

zgoła wszyscy, każdy; z artykuł., cały, całkowicie,
z przymiotn. *ἀργύρεος ἀπας*, cały srebrny, w l.
mng. wszyscy spolem; jako *Neutr. ἐξ ἀπαντος ἐβ
λέγειν*, z każdej rzeczy wysnuć piękne słowa; *ἐξ
ἀπαν*, zupełnie, całkowicie; *παρά ἀπαν*, wzdłuż ca-
łego frontu; *ἀπαντα*, samo, tylko.

ἀπαρᾶσπείρω, podrygać oddalać się, w podry-
gach się oddalić, konać.

ἀπάσσω i ep. ἀπαίσσω, zeskoczyć, spieszyć, pójść,
τινός, od czego, *przen. odskokić, zbroczyć* od cze-
go, *γνώμης*, od przytomności odejść. *avolo*.

ἀπαστος, *ov*, ten co nic nie jadł, naczczy, *ἀ
ἐδῆτος ἤδε ποτῆτος*, bez jedła i napoju. *jejunus*.

ἀπαρᾶστράβω, błyskać, błyszczeć, polyskać; *ful-
guro, corrusco*.

ἀπαρᾶχολῶ, zatrudnieniem wstrzymać, przeszkad-
zać; w ogóle; powstrzymać; być zajętym, *περί
τινα. negotium facesso*.

ἀπατάω, *aor. ep. ἀπάτησα, dor. ἀπάτασα*. 1)
wprowadzić w błąd, oszukać, zwieść, omylić, za-
żyć kogo z mańki, *τινά τι*. — 2) *Biern.* z nastp.
ὄς, być przywidzonym do fałszywego mniema-
nia, *ζε: τί γάρ οὐν ἐμοί ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώ-
μενον*; jakież poselstwo wysłane przeze mnie wra-
ca, nie będąc oszukane? *Part. perf. ἠπατημένος*, oszu-
kany, zawiedziony, *φωτός*, co do męża; czas zabić.

ἀπάτερθε, a przed samogłoską, ἀπάτερθεν, *przysł.*
a) oddzielnie, rozdzielnie b) *przym.* z *genit.*
daleki od.

ἀπατᾶών, *ὄνος, ὁ*, oszukaniec, oszust, zwodziciel.
veterator.

ἀπάτη, *ή*, uluda, fałsz, oszukaństwo, podstęp, *τι-
νός*, oszukanie; *λεχέων*, zawiedziona nadzieja za-
męcza; *ἐπῶτων*, odurzenie zmysłów, że namiętno-
ściom folgują; rozrywka, zabawa.

ἀπατήλιος, *ov*, i ἀπατηλός, *ή, ὄν*, zwodniczy,
kłamliwy; *ἀπατήλια εἶδος*, kłamu i fałszu świa-
domy.

ἀπατητικός, *ή, ὄν*, zdalny, skłonny do zwodzenia,
zwodniczy, *fulax*.

ἀπατημάζω i ἀπατημάω, zbezczeszczyć, żelżyć.

ἀπατημῶ, *wyziwać; exhalo*.

ἀπάτωρ, *ορος, ὁ, ή*, bez ojca, osierocony, zlwasz-
cza z *Gen. πατρός*. 2) nie ojcowski, *πάτριος*, los
zgotowany wcale nie ojcowskim czynem.

ἀπανᾶνω, dać uschnąć, wysuszyć.

ἀπαύγασμα, *τό*, odblask. *splendor*. *T. s.*

ἀπαυᾶσιμός, *ὁ*.

ἀπαυᾶδάω, zakazać, zabronić czego, wydać zakaz,
z *μή* i *Inf. Soph. OR. 236*, gdzie *γῆς τῆδε* jest
Genit. partitiv.; w obwodzie tego kraju. *veto*. 2)
zaprzeczyć. 3) *zrzec się* czego, *τινί*, 4) zaniemieć.
renuntio.

ἀπαυᾶθαδίζομαι, *Dep.* zarozumiałe sobie poczynać,
postępować, *zuchwale się brać, ἐπὶ τινι*.

ἀπαυᾶθημερίζω, tego samego dnia wracać, *εἰς τι*.

ἀπαυᾶρώ = ἀπαείρω, tylko w *Impf.* używane,
ἀπηρόων, *part. ἀποβρας, fut. ἀπουρήσοσι* (*inni
czytają ἀπουρήσοουσι*) wzięść, wydrzeć, porwać,
τί, τινά τί, ale i *τινί τι*. 2) brać udział, mieć ko-
rzyść l. szkodę.

ἀπαυᾶστος, *ov*, nieuspokoiony, nieustanny, nieusta-
jący, niezagaszony.

ἀπαυᾶτοματίζω, dobrowolnie czynić, wydać.

ἀπαυᾶτομολῶ, z własnego popędu odejść, zbiedz,
ucieć.

ἀπαυᾶτοσχεδιάζω, mówić bez przygotowania.

ἀπαυᾶχνίζω, u *Diod.* kark ściąć.

ἀπαυᾶρίσκω, *ep. aor. ἠπαυᾶρον (ἀπτα, ἀρῆ) 1)* w obład

wprowadzić, zawodzić, oszukać. Med. = Act. *fallo, decipio.*

ἀπεργαζομαι, być bez języka.

ἀπέδλος, *ov*, bez obuwia, bosy.

ἄπεδος, *ov*, (α copulat.) równy; τὸ ἄπεδον, równina, płaszczyna.

ἀπειθίζω, pf. ἀπειθίκα, odzwyczajaić; *desuesco.*

ἀπειθεία, *ή*, nieposłuszeństwo, niesformność, πρός τινα. T. s. **ἀπειθία**, *ή*.

ἀπειθέω, poet. ἀπιθέω, być nieposłusznym, τινί, nie słuchać.

ἀπειθής, *ές*, nieposłuszny, niesformny, τινί, μῦθος *ά*, nieprzekonywający. Przysl. ἀπειθός.

ἀπεικάζω, f. *άσμαι*, adj. verb. ἀπεικαστέον, odtworzyć, naśladować; τινί τε, porównać co z czem.

ἀπεικασία, *ή*, wyobrażenie, wizerunek; t. s. **ἀπεικασμα**, *τό*.

ἀπεικώσως, przysl. (od imiesl. ἀπεικώς) zawsze z negacją, nie bez słuszności, przyczynny; *immerito.*

ἀπειλέω, 1) wepchnąć, odepchnąć, wtrącić, *ές* τι, przywieść do. 2) grozić; τί, groźbę wyrzec, τινί, przeciw komu; treść groźby stoi w Inf. fut. I. aor. albo przez *έτι* z opt. — obiecać, przyrzekać, chęlcie się.

ἀπειλή, *ή*, groźba, πρός τινα, τίς *έστ'* ἀπειλή — λέγει, jakże to może być groźba, gdy kto powiada — 2) junacka, obietnica, chęlcie się.

ἀπειλημα, *τό*, p. poprzedz.

ἀπειλητήρ, *ήρος*, *ό*, junak, chęlcpliwiec.

ἀπειλητήριος, *ov*, i **ἀπειλητικός**, *ή*, *όν*, groźący, groźny, λόγος, groźby; *μῖμα*.

ἄπειμι, Conj. 3. praes. ἀπέημι, impf. ἀπήν, ep. ἀπέην, 3 pl. ἄπεσαν, f. ἄπεσομαι I. ἀπέσομαι dor. ἄπεσσεσται, być oddalonym, nieobecny, nie być; w ogóle: zbywać, τινί, τινός i από τινος. τὰ ἀπόντα, to czego braknie, zbywa; ὄντες και ἀπόντες, wszyscy wespół.

ἄπειμι, imper. ἀπιθι i ἀπει, adj. verb. ἀπιτέον, pójść, odejść, *έκ*, από τινος i *εις*, επί τι, επί τινος, πρός τινα, wrócić, z dodaniem I. domyślném κάλιν, *έπ' οἴκου*, przejść, *παρά* τινος, *ώς* i *παρά* τινα, od jednego do drugiego; dojść do końca, dobieść końca, n. p. o miesiacu; *έξ κορακας*, isć do diabła; *ά* *έπ' αγαθά*, dobrego dopiąć. W Ind. praes. ma często znaczenie fut., odejść.

ἀπειπov, ep. ἀπέπειε i ἀπέπειπε, inf. ep. ἀπειπεῖν i ἀπειπέμεν, part. ἀποσιπών, aor. I. ἀπέπεινα — do απόφημι I. απαγορεύω. 1) Czynn. a) wypowiedzieć, wprost wypowiedzieć, ogłosić, τί, κρατερώς, I. ἀπηλεγέως, bez ogródek, wrzec oświadczyć. b) odmówić, τί. c) zakazać, τινί z Inf. lub *μη*. d) wyrzec się, zrzec się czego, *μήνιν* ἀπειπεῖν τινι. e) zamówić, t. j. siłę i odwagę stracić, osłabnąć, τινί, na czem; *σώματι*, na ciele; *τότω*, dla tego z rozpaczy. 2) Med. ἀπειπάμην, a) odmówić, zaprzeczyć, b) zrzec się, nie zakładać pretensyi, nie rościć prawa, τί, na co; w ogóle: zrzec się, opuścić, porzucić, n. p. urząd.

ἀπειράκις, niezliczenie razy, często bez liku.

ἀπειράντος, *ov*, nieograniczony, nieskonczony; p. ἀπέραντος.

ἀπειράστος, *ov*, p. ἀπείρατος.

ἀπείρατος, ion. ἀπείρητος, *ov*, niedoświadczony, niepróbowany; *οὐδέν* ἀπείρατόν *έστι* τινι, wszystkiego ktoś doświadczył; b) nie doświadcżający, nie robiący doświadczenia, niewiadomy.

ἀπειραγώς, w niezliczenie rozmaity sposób.

ἀπειραγών, p. ἀπείρω.

ἀπείρω, ion. ἀπέριω, ep. ἀπείρω i poet. prze-

dluż. forma ἀπεεραγέθην i ἀπεεραγέθην, odgraniczyć, odciąć, zamknąć, *έντός*, objąć, wstrzymać, hamować, przeszkodzić, τινά i τί τινος, wstrzymać kogo od czego, odepchnąć, oddalić, wykluczyć; skrepować, zastawić tamę, w karbach utrzymać; zostawić co po stronie t. j. obejść, *έκ δεξιής*, odros ἀπέριω. Med. wstrzymać się, nie dotknąć, τινός.

ἀπειρέσιος, *ία*, *ιον*, nieograniczony, niezmierzony, niezliczony.

ἀπειρηκα, inf. ἀπειρηκέναι, part. ἀπειρηκώς, do ἀπαγορεύω 1) odmówić. 2) zakazać, z Inf. i *μη*. 3) być zużyłym, από τινος, πρός τι, τινί i z Imiesl.

ἀπείρητος, *ov*, p. ἀπείρατος.

ἀπειρία, *ή*, niedoświadczenie, nieświadomość, niezręczność; τινός, w czem; ἀπειρία, *ότ'* ἀπειρίας i *δι'* ἀπειρίαν, z nieświadomości; *imperitia.*

ἀπειρίτος, *ov*, p. ἀπειρέσιος.

ἀπειρόδακρος, *υ*, niedoświadczony w łzach, rzadko płaczący. 2) niezmiernie, bez umiarkowania płaczący.

ἀπειρόδροσος, *ov*, niezroszony.

ἀπειρόκακος, *ov*, niedoświadczony w nieszczęściu; *τό* ἀπειρόκακος, brak doświadczenia w nieszczęściu; *simplicitas.*

ἀπειροκαλία, *ή*, niedoświadczenie w tém, co piękne; brak smaku, nieogląda; *ineptia.*

ἀπειροκαλος, *ov*, niedoświadomy piękna, nieoglądony, niegrzeczny; *ineptus*, nieprzyzwoity.

ἀπειρολεχής, *ές*, nieświadomy lożnicy.

ἀπειρομάχης, dor. = *ά* — *μάχης*, nieświadomy boju.

ἀπειρόπλους, *ov*, nieświadomy żeglugi.

ἄπειρος, *ov*, nieograniczony, niezmierny. 2) bez doświadczenia, niedoświadczony, nieświadomy; p. ἀπείρατος. Przysl. ἀπείρωσ *έχειν* τινός, być nieobeznany z czem, niedoświadczonym. πρός τι.

ἀπειροσύνη, p. ἀπειρία.

ἀπείρων, *ov*, p. ἀπείρατος i ἄπειρος.

ἀπέκ, przed samoglosk. *άπέξ*, precz z czego; τινός.

ἀπέκδοχομαι, oczekiwać; wnosić coś z czego, wnioskować.

ἀπεκδών, wzywać, rozebrać, kogo. Med. rozebrać się; przygotowywać się do czego.

ἀπέκδοσις, *ή*, wyzucie, rozbiieranie.

ἀπεκλανθώνω, wskazać na zapomnienie, z Genit. Med. imper. aor. 2. ἀπεκλελῆσθεσθαι, zapomnieć, zaniechać czego.

ἀπέλαστος, *ov*, niedostępny.

ἀπελάσωνω, fut. ἀπελάσω, att. ἀπελώ (ἀπελώω), pf. ἀπελήλακα. 1) Czynn. odpedzić, przegnać; odpać, odesłać kogo dokąd, *wy* *έχνα*, wykluczyć. 2) przch. odejść, ruszyć się, odjechać, *ές* τι, *παρά* τινα. z dom. lub dodaniem *στρατιάν*, *έκπον*.

3) Biern. i Med. a) być wygnanym, τινός, z czego. b) odstąpić od czego, zaniechać, c) wyruszyć.

ἀπελεγμός, *ός*, nagana, wzgarda; zabicie.

ἀπέλεθρος, *ov*, niezmierny; Neutr. jako przy-słów, niezmiernie daleko.

ἀπελευθεριός, *όν*, nalczący do klasy wyzwolenców; *libertinus.*

ἀπελεύθερος, *ov*, na wolność puszczoney niewolnik, wyzwoleniec; *ή* ἀπελευθέρα, wyzwolenka.

ἀπελευθερώω, puścić na wolność.

ἀπελευθερωσις, *ή*, wyzwolenie, puszczenie na wolność.

ἀπελλίζω, wyraz lakoński = *έκκλησιάζω*.

ἀπελπίζω, stracić nadzieję, rozpaczać, τινός, 2) przywieść kogo do rozpaczy. 3) = *έλπίζειν από*

τινος, spodziewać się czego po kim. Ζτάδ, ἀπειλῆ σμός, δ.
ἀπειρέσιος, έσω, wypłuć, wyrzucić.
ἀπειπολάω, własc. sprzedac, zaprzedać; poświęcić; χθονός, wstępnie z kraju wyrzucić; zdradzić. T. s. ἀπειπολάω.
ἀπέμφοσις, ή, niedorzeczność, sprzeczność.
ἀπεναντι, naprzeciwko, przeciwnie.
ἀπεναντίον, przysł. wprost naprzeciw; przeciwnie-gły brzeg. T. s. ἀπεναντίος.
ἀπεναρίζω, wyznić ze zbroi; w ogóle: obrać, zrabować, τινά τι. *spolio*.
ἀπενέπω l. **ἀπενέπω** = ἀπειπεῖν, zakazać, τινά τιος. 2) Zrzec się czego.
ἀπενθής, ές, i **ἀπενθήτος, ον**, nie smucący się, nie smutny, wesoly. 2) drugi przym., nieopłakany.
ἀπεναντίζω, być cały rok nieobecny. T. s.
ἀπεναντήσω, i **ἀπεναντήσις, ή**, wygnanie na rok jeden.
ἀπεννήσω, p. ἀπεννήσω.
ἀπέοικα, part. att. ἀπεικώς, perf. ze znaczen. cz. terazn. być nieprawdopodobnym, być niepodobnym, niezręcznym, nieprzyzwoitym. Imiesł. ἀπεικός, nieprawdopodobny, nieprzyzwoity, nieskłonny, nieprzystający. Przysł. ἀπεικότης = ἀπεικότης.
ἀπεικός, ον, bez szaty zwierzęcuij, bez piaszczu; nieodziany, tyńός.
ἀπειπέτω, nie trawie, mieć niestrawność. Ζτάδ, ἀπειπέτος, ον, niestrawny.
ἀπερ, Neutr. plur. do ὄσπερ, jako przysł. = ὡσπερ, jak, jakoby: *veluti*.
ἀπεραντολογία, ή, i **ἀπειρολογία, ή**, gadanina, brednie bez końca, τῶν ἡμάτων, naiłok wyrazów, bombastyczność mowy: *loquacitas*.
ἀπεραντος, ον, (περαίνω) bez końca, niezmierny: *infinitus*, nieskończony, daremny, próżny. ἀπεραντός ἐστιν, daremna jest rzeczka. Tudzież: bez wyjścia.
ἀπερασάς, ή, wypływania.
ἀπεραστος, ον, t. c. ἀπεραντος.
ἀπερατος, ον, t. c. poprzedzaj. — 2) (περάω) nie przekroczoney, nie przebyty. (o rzekach i t. p.); *imperatus*.
ἀπεράτωτος, ον, (περατώ) nieograniczony, nieprowadzący do celu.
ἀπερείδω, wypłuć, zbyteczną wilgoć odprowadzić.
ἀπεργάζομαι, Dep. Med. z perf. biern. 1) obrobić, odrobić. 2) wypracować, wykonać, dokonać, skończyć, ukończyć: τινά τι, zrobić kogo czem; ἀπεργασάμην μοι, uskuteczniłem, dowiodłem; wymalować.
ἀπεργασία, ή, wypracowanie, ukończenie; skutek, nskutekznienie, sprawienie, załatwienie.
ἀπεργαστικός, ή, óν, zdalny do uskutecznienia, skuteczny, tyńός.
ἀπέρθω, aor. 1. part. ἀπέρθεας, stracić, zabić, o bydlętach ofiarnych.
ἀπερείς, przysł. od ἀπερ, jak, jakoby; *veluti*. = ὡσπερ.
ἀπερείδω, (ερείδω) 1. czynn. oprzeć się, przypiąć się; przycześcić się, spoczywać, przylgnąć, trzymać się. 2) Biern. i Med. a) nprzech. oprzeć się, τινά, na czem. b) przech. i) τί εἰς τι, skierować co do czego, na co; ὄψιν εἰς τι, wzrok, oczy na co zwrócić; ἀπερείδουθαι λόγον, θυμόν, πληγὰς πρός τι, zwrócić mowy do kogo, wywrzeć gniew na kogo, wymierzyć cios, plagi na kogo; złożyć bezpiecznie, do depozytu dać.
ἀπερείσιος, p. ἀπειρος.

ἀπέροισις, ή, oparcie.
ἀπερημώω, osamotnić, wyludnić, spustoszyć. Biern. być opuszczony, osamotniony.
ἀπεριγένητος, ον, niepokonany.
ἀπεριγράφος, ον, nieopisany, nieokreślony. T. s. ἀπερίγραφος, ον. *274 Περιεργος - prosty*
ἀπεριήγητος, ον, niewytłumaczony.
ἀπεριόλητος, ον, niezwycożony w gadulstwie.
ἀπεριόλητος, ον, nieograniczony, nieokreślony.
ἀπεριμερής, ον, niedbały, nierozważny.
ἀπερίοτος, ον, nieoglądający się, nieprzeorny, niestaranny, nietroskliwy, tyńός, o co; *negligens*.
ἀπερίοκπετος, ον, nierozważny. Przysł. ἀπερίοκπέτως, bez troski, nie biedząc się.
ἀπερίοπιστος, ον, nie ciągniony tam i sam, nie wstrząsający, nie rozważny. τὸ ἀπερίοπιστον τῆς ἐξουσίας, okoliczność ta, że mu naczelnego dowództwa nie (według dotychczasowego następstwa) odebrano. Przysł. bez przeszkody.
ἀπερίστατος, ον, bez przysług, niebezpiecznych. 2) nie otoczony; bez pomocy, sam.
ἀπερίτμητος, ον, nie oberżnięty.
ἀπερίτροπος, ον, nie zwracający na co uwagi, niedbający na co; niedbały, nie wracający. T. s. ἀπερίτρεπος.
ἀπερίττος, ον, i **ἀπέρισσος, ον**, bez przesady, nie przesadzony, niewystawny, nieozdobny, prosty. *simplex*.
ἀπέρρω, odejść, pójść, zwł. na swe nieszczęście; ἀπερρῶ, ruszaj do katedy, dyabła.
ἀπερρῶμαι, wstyd złożyć, zbyć się wstyd.
ἀπερόκοο, ξω, wstrzymać, powstrzymać, bronić, przeschodzić, τί τι i τί από τιος, spłoszyć. Med. wstrzymać się (od słów); *arceo*.
ἀπερούω, odciągnąć, odderzeć, tyńός.
ἀπερούομαι, f. ἀπελεύσομαι, odejść, rozstać się, oddalić się, ujsć; ἐπ' αἰκου, οἰκადε, πάλιν, wrócić, ἀπῆλθε κινδονεύσας, wrócił cały z niebezpieczeństwa; tyńός i από τιος, εἰς, πρός τινα. ἀπελθῶν από τιος, daleki od kogo, oddalony. Przen. wy-dobyć się; ἐξ ανθρώπων, zejść ze świata; τοῦ λόγου, zaprzestać mowy; εἰς τήν ἀρχαίαν φύσιν, wrócić do dawnych nalógów.
ἀπερωεύς, έως, ό, tamujący, przeszkadzający, niszczyciel.
ἀπερωέω, ujsć, ustąpić, cofać się, odstąpić, πολέμου. własc. w tył się toczyć; *discedo*.
ἀπέρωτος, ον, (έρος) bez miłości; έρος ἀπέρωτος, oziębła, nieczuła miłość.
ἀπεσθέομαι, tylko, ἀπησθήμενος, rozebrany, wy-zuty.
ἀπεσθίω, ugrzyść.
ἀπεσθής, ές, (πέσχος) niekryty.
ἀπέσσουα, poszedł, niema go; lakońska form. aor. 2. pass. = ἀπεσσήθω do ἀποσέω.
ἀπεσθώ, ούς, ή, (ἀπειμ) nieobecność, nieprzytomność, tyńός, w czem; oddalenie od, *absentia*.
ἀπευθής, ές, (τυνθάνομαι) 1) niezbadany; *ignotus*. 2) czynu nieświadomy; *ignarus*.
ἀπευθίνω, sprostować, porząwić, karcieć, kierować, nadać kierunek zwykłemu przeciwny, χέρας δεσμοῖς, t. j. ręce na plecach związać; w ogóle: kierować; rządzić, władać.
ἀπευκαίος, ον, p. następ.
ἀπευκτός, ή, óν, przekleńty, obrzydły, ohydny; T. s. ἀπέυχετος, ον.
ἀπευνάξω, uspić, zakolysać. *sopio*.
ἀπευκατέω, regularnie uplać, spłacać.
ἀπέυχομαι, życzyć (aby co oddaliło się), błagać

bogów, aby kogo od czego (τί) ustrzegł, lub z Inf. i μή. aby co nie stało się; przekląć, wzgardzić. 2) cofnąć życzenie, prosić, żeby czego nie było. *deprecor, abominor.*

ἀπειροξίζομαι, pokupnem uczynić, zniżyć cenę.

ἀπεργός, ov, odgotowany, wywarzony; χροός ̑, czyszczeni; wytopiony.

ἀπερχθαίρω, 1) gwałtownie nienawidzić, prześladować. 2) komu co obmierzić (τινί τι), sprzykrzyć, goryczka zaprawić.

ἀπέχθάνομαι, f. — χθίζομαι, aor. ἀπήχθουην, inf. ἀπέχθεσθαι, pf. ἀπήχθημαι. 1) Biern. ściągnąć na się nienawiść, τινί, πρὸς τινα, czyją. ̑ν ἀπήχθεσθε = τούτων ̑, t. j. nienawiści, którą na siebie ściągnęliście. 2) Med. τινί, w nieprzyjaźni żyć, w nieprzyjaźni być z kim; oí ἀπέχθανόμενοι, przeciwnicy, nieprzyjaciele. T. s. **ἀπέχθουαι**.

ἀπέχθεια, ή, zwaśnienie, powaśnienie, wrzęt, odraza, nienawiść, w l. mng. właśnie, nieprzyjaźnielstwo, kroki nieprzyjaźielskie, πρὸς τινα, πρὸς ἀπέχθεται, z odraza.

ἀπέχθημα, τό, przedmiot nienawiści.

ἀπέχθής, ές, zniehanidzony; obrzydliwy; ztąd ἀπέχθως, po nieprzyjaźielsku.

ἀπέχθουαι, p. ἀπεχθόμαι.

ἀπέχω, f. ἀέξω i ἀποχίζω, aor. ἀπέσχω. poet. **ἀπέχω**. adj. verb. ἀφεκτέον, 1) Czynn. i Biern. a) wstrzymać, zdala trzymać, τινός, obronić, wykluczyć, usunąć, τί τινος, τινά τινος, a) τί τινι, strzedz kogo od czego, zasłonić przed czem. b) rozdzielić, oddalić, τινός i ἀπό τινος. c) wiazać, oddalać, τινός, τινός i ἀπό τινος, oddalenie samo w Acc. n. p. σταδίου, ὀδόν, ἴσον, równie daleko; przenośn. ἀποχωῖν τεσσαράκοντα σταδίου — μή φθάσαι ἑλθόν, brakło tylko 40 stajów, a byłoby przysjście jego ich wyprzedziło. 2) Med. a) uniknąć czego, wstrzymać się od czego, odstąpić od czego. opuścić kogo t. j. oszczędzić go, z Genit. osoby; tudzież z Inf. bez artykułu lub z nim, ὥστε μή. b) wstrzymać rece swoje od czego i. kogo, τινός, κακῶν ἀπέχεσθαι χειρῶν, oszczędzić kogo, szanować. *Amoveo, habeo, disto, abstineo.*

ἀπεψία, ή, niestrawność, *indigestio*.

ἀπηγέομαι, ion. i t. p. p. ἀπηγέομαι.

ἀπηγόρημα, τό, obrona.

ἀπηγορεύομαι, bronić się.

ἀπηδαλος, ov, bez steru.

ἀπηθέω, precedzić.

ἀπηκριβωμένος, starannie.

ἀπηγεος, ov, nie przymocowany, niezsiadły **ἀπηλεγεός**, przysł. (αλέγω) bezwzględnie, bez ogródki, wręcz; μῦθον ̑. εἰστί. 2) dokładnie.

ἀπηλαστής, ό, ten, co zdala się trzymał od ateńskiego sądu *Ἠλαία*, nieprzyjaciel procesów; ale dwuznacznie, (bo od ήλιος) może znaczyć też, nie przebywający chętnie na słońcu.

ἀπηλιξίς, ion. zam. ἀρηλιξίς, *ikos*, starszy wielkiem.

ἀπηλιώτης, i ἀρηλιώτης, ός, (ήλιος, — από) z dodaniem lub domyslnem ἀνεμος, wiatr wschodni; πρὸς ἀπηλ. άνεμου, ku wschodowi.

ἀπηλιωτικός, ή, όν, do wiatru wschodniego należący, od wschodu.

ἀπήμαντος, ov, nieuszkodzony, nietknięty, cały. 2) czynn. nieszkodliwy; *illaesus*.

ἀπήμων, ov, 1) t. c. poprzedzaj. 2) nieszkodliwy; przyjazny, życliwy, przyjemny, pokrzepiający; *innoxius*. Ztąd **ἀπημοσύνη, ή**, zdrowie.

ἀπήγη, ή, wóz o 4 kolach, po większej części przez mulów ciągniony; = ἄραξα. w ogóle: pojazd, powoda; okręt; zaprząg; *rheda*.

ἀπήγής, ές, niemily, nieprzyjemny, surowy, nieugięty, szorstki.

ἀπήροιος, ov, i **ἀπήρορος, ov**, (αἰωρέω) bujający w powietrzu, wysoki, wyniosły; niespokojny; ἀπήρορος ἔχθρων, dla nieprzyjaciół być w niepewności, niepokoju; *suspensus*.

ἀπήρος, ov, 1) cały, *integer membris*. 2) bez kieszeni; *pera carens*; bez bicsagów.

ἀπηγέω, odbijać się (o głosie).

ἀπηγήμα, τό, odgłos; dźwięk, pogłoska. 2) w l. mn. powtarzane po kim zasady, zdania; *dictata, praecepta*.

ἀπηγής, ές, źle brzmiący, rozstrojony, obmierzły, powaśniony.

ἀπήωρος, ov, wysoko bujający; wdal się chwiałający, chelbający się.

ἀπαάλλω, αλω, lakońsk. wyr. rozpuścić; = ἀποπέμπω.

ἀπιθανος, ov, (πιθανός) nie do uwierzenia, nieprawdopodobny, niedorzeczny, n. p. ἀπιθανον λέγεις. 2) nie łatwo wierzący i. słuchający. Ztąd **ἀπιθανότης, ή**, nieprawdopodobieństwo.

ἀπιθέω (πιθώ) poet. za ἀπειθέω. — ἀπ — κνέομαι i t. p. p. ἀπ — κνέομαι.

ἀπικρος, ov, bez goryczy.

ἀπίλητος, ov, nie zgzeszczony.

ἀπίλλω, wyprzeć, wykluczyć.

ἀπίμελος, ov, (πιών) nie tłusty.

ἀπίνοσσω 1) być nierozsądnym, nieprzutomnym, nie z pełna rozum; κήρ ἀπίνοσσων, bez przytomności będący.

ἀπιον, τό, gruszkaz; *pirum*. 2) *apium*, opich. od **ἀπιος, ή**, gruska, drzewo.

ἀπιος, ή, ion, daleki, odległy (od ἀπό). ἔξ ἀπίης γαίης, z obojęzney; ale Ἄπιος, *ia, ion*, jest co innego; Peloponez; P. Imiona właz.

ἀπιπώω (πίω) wycisnąć, wytłoczyć.

ἀπισος, wyrównany.

ἀπισόω, wyrównać, zrównać; τῇ ἀξίῃ, co do wartości. *adequo*.

ἀπίσωτος, ov, nie zalany smolą.

ἀπιστέω, (απιστος) nie wierzyć w co, powątpiewać o czem, τινί, τινί τι, τί, lub ὁδόν, z Acc. c. Inf. lub z Inf. z μή. b) nie ufać, nie zaufać, τινί z Inf., nieufnym być, niedowierzącym, τινί, względem kogo; συμφορῆς, w drobnych rzeczach, τῶς, w tém. Biern. wzbudzać nieufność. — 2) nie być posłusznym, nie dać sobą powodować, τινί, komu.

ἀπιστία, ή, i **ἀπιστοσύνη, ή**, poet. 1) niewiara, niepewność, wątpliwość; ὅτι ἀπιστίας, na potwierdzenie, na obronę nieufności; εἰς ἀπιστίαν ἵνασι, podać w wątpliwość. 2) niewierność, niestałość; πρὸς τινα, niepობieństwo (do prawdy); εἰς ἀπιστίαν ἀφίκεται, przechodzi granicę prawdopodobieństwa. *Dubitatio, diffidentia, constantia*.

ἀπιστος, ov, (πιστός) niepewny, niezetelny, niegodny wiary, niewierny; (o rzeczach) nie wierzytelny, niepodobny do prawdy. — 2) nie wierzący, nie ufający, niewierny, podejrziwy. 3) nieposłuszny. Przysł. ἀπίστως 1) przeniwierczo (ἔχειν πρὸς τινα). 2) nieprawdopodobnie. 3) podejrzliwie, τινί i πρὸς τινα.

ἀπιστανίω, wyłudzić, ścięnić; *extenuo*.

ἀπισχορίζομαι, Dep. med. oprzeć się czemu, stanowczo odrzucić, wzgardzić; πρὸς τῶς ἡδονάς, uzbroid się przeciw rozkoszom.

ἀπίσχω, p. ἀπέχω.

ἀπίτεον i ἀπιτήτεον, (trzeba odejść).

ἀπλαί, ὄν, αι, lakoniskie obuwie z pojedynczą podszewką, parcie.

ἀπλαλής, ἐς, nie blakający się, nie tułający się.

ἀπλαστία, ἡ, szczość.

ἀπλαστος, ὄν, nieukształcony, niewykształcony; niewydziany, niezdobny.

ἀπλατής, ἐς, bez szerokości.

ἀπλατος, ὄν, (πέλας za ἀπέλατος) niedostępny, straszny, (ἀίσα), o szaleństwie, niewzwalczony.

ἀπλετος, ὄν, niezmierny, niezmierny, ogromny, liczny; immensus.

ἀπλευστος, ὄν, (πλέω) nieodwiedzany i okretach; τὸ ἀπλευστον, nieodwiedzana dotąd część morza.

ἀπληγής, ἴδος, ἡ, sc. χλαίνα, proste odziewie.

ἀπληγος, ὄν, nie rażony, nie uderzony; nie porażający bodźca. T. s. ἀπλήξ, ἡρος.

ἀπλήρωτος, ὄν, nienasycony, niezatkany.

ἀπλήρεια, ἡ, nienasyconność, żarłoczność, chciwość niezaspokojona; niezmiernosc.

ἀπληστος, ὄν, (πμπλήρη) 1) nie wypelniony, próżny; opuszczony, n. p. κόιτη, przez małżonka. 2) nienasycony, tynos, niezmierny. Przysł. ἀπλήστος, nienasyconie, bez względu. ἀ ἔχειν, διακείσθαι πρὸς τι, byc w czym nienasyconym.

ἀπλόθης, ἡ, z niczodobnym włosem.

ἀπλοια, ἡ, niestósowna pora do żeglowania, cisza bezwietrzna, ὅπὸ ἀπλοίας, z braku wody żeglownej, lub dla niepomysłnego wiatru. W l. mng. przeciwnie wiatry.

ἀπλοῖζομαι, Dep. Med. rzetelnie sobie postąpić, ἅπαντα πρὸς τινα, we wszystkim względem kogo.

ἀπλοῖκος, ἡ, ὄν, prosty, χλαίνα, raz w kolo ciała zarzucany; simplex. [γίς.

ἀπλοῖς, ἴδος, ἡ, prosty; ἀπλοῖδες χλαίνας—ἀπληγ-ἀπλοῖκος, prosty, wielki Cynik, przydomek Antystenesa.

ἀπλότης, ἡ, pojedynczość, prostota, szczość, otwartość, głupota.

ἀπλόυς, ἡ, ὄν, scgn. z ἀπλοος, ὄη, ὄον, pojedynczy, jednorazowy; ἀπλή φάλαξ, pojedynczy sztyk bojowy bez rezerwy; τὸ ἀπλόυν, częśc pojedyncza; przen. niesztuczny, lekki, prosty, naturalny, szczo, otwarty; κατὰ τὸ ἀπλόυν, pojedynczo, niewinnie. Stp. w. ἀπλόουτος, unus, simplex. Przysł. ἀπλόως, prosto, lekko, bez sztuki, bez obłudy, koniecznie, po prostu, bezwarunkowo, stanowczo, słowem, bez ogródki, w ogóle, zgłota. Stp. użyż. ἀπλόουστα.

ἀπλόος, ὄν, scgn. ἀπλοος (πλέω) niesplawny, niebezpieczny. 2) niezdany na morze.

ἀπλοτος, ὄν, bez bogactw, ubogi; pauver.

ἀπλώ, rozwinąć, rozszerzyć. ἀργύρεον, rozkuć, młotem.

ἀπλοσία, ὄ, sc. σπόγγος, gębka (brudno-uszara).

ἀπλοτος, ὄν, nie myty, brudny.

ἀπνεύματος, ὄν, bez wiatru.

ἀπνευστίαζω, wstrzymać oddech.

ἀπνευστος, ὄν, (πνέω) nieoddychający, zemdlony, nieprzytomny. Przysł.

ἀπνευστί, jednym tchem.

ἀπνοια, ἡ, cisza bezwietrzna.

ἀπνοος, ὄν, bez wiatru, bez podmuchu, duszny.

ἀπό, na pozór czasem przysłówkiem, wszakże zawsze jest przymkiem.— 1) z Genitiv. oznacza oddalenie, odchodzenie, wyjście; od, z. a) z miejsca, ἅπτειν ἀπὸ μελάθρου, z belki; οἱ ἀπὸ τῶν οἰκίων za Genit. sam, ci z domów t. j. na domach

stojący.— odległość, oddalenie od miejsca, ἀπὸ οἴκου εἶναι, byc dalekim od ojczyzny; ἀπὸ ἀνδρὸς εἶναι, rozłączonym byc od męża; ἀπὸ ὀφθαλμῶν, daleko od oczu, z oczu. κεκρυμμένος ἀπὸ ἄλλων, ukryty (w dali) od innych (przem innymi); ἀπὸ θυμοῦ, obcy sercu, znenawidzony; ἀπὸ μαθημάτων γίνεσθαι, uwolnić się od nauki; ἀπὸ τρέπου, niestósowny; ἀπὸ τοῦ ἔντος, daleki od rzeczywistości; ἀπὸ δόξης, przeciw zdaniu; ἀπὸ ἐλπίδων, wbrew oczekiwaniu; ἀπὸ βυθίου, bez uszdy, lejca; t. j. puściwszy cugle. Czasem o części calości: εἰς ἀπὸ πολλῶν. b) oznacza pochodzenie i w ogóle początek. α) pochodzenie, ἵπποι ἀπὸ Ἄξειου, konie z okolicy A.; ὁ ἀπὸ τῆς βουλῆς, jeden z rady; członek rady; ἀπὸ z Genit. częśc w tcm znaczeniu zam. samego. Genit. β) oznacza przyczynę lub powód — i to materya, n. p. αἴμα ἀπὸ Τρώων, krew Trojańska.— środek, ζῆν ἀπὸ τινος, żyć z czego, ἀπὸ ἐλαχίστων χρημάτων, z bardzo lichej dochodu; συλλέγειν στρατεύματα ἀπὸ χρημάτων, zbierać wojsko za pieniądzc; ὠφελεῖν τινα ἀπὸ τινος, usłużyć komu czem; στέφανος ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα, wieniec za 60 talentów. — przyczynę, z której stan jakiś się wywija. φόβος ἀπὸ τινος, twoga przez kogo wywołana; obawa przed kim; σχολή ἀπὸ τινος, spokój od czego, przed czem; θαυμαζέσθαι ἀπὸ τινος, dla czego byc podziwianym, τιμῶν τινα ἀπὸ τινος, dla czego kogos odznaczyć, czcić, ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἔργων κρίνειν, według rzeczywistych czynów sądzić; ἀπὸ τῆς ὀφειας, sądząc z twarzy; θεῶν ἀπο, za przyczyna bogów; ὅσον ἀπὸ βοτῆς ἐνεκα, pleon. jak daleko krzykiem dalo się uskutecznić; ἀπὸ αὐτοῦ, z własnego popędu, bez przyczynienia się innych; ἀπὸ σημείου, na znak (dany); ἀπὸ συνθήματος, podług umowy; ἀπὸ γνώμης, z rozwaga; ἀπὸ σπουδῆς, gorliwie; ἀπὸ τοῦ ἴσου, w równym stosunku, w sluszny sposób; ἀπὸ τῆς ἴσης, w równej części, w równy sposób; ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, otwarcie, nictajac; ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, z własnej woli; ἀπὸ γλώσσης, ustnie, według pogłoski; ἀρχοντας ἀπὸ κοσμοῦ καθίστασθαι, urzadników za pomocą grochu ustanowić. Często opisuje Genit., τὰ ἀπὸ τῆς ἡσους, co o wyspie (opowiadaja); ποθίεσθαι ἀπὸ τῆς Ἐφέρου στρατιῆς, o wojsku Kserksesa slyszeć. 3) o czasie; od; ἀπὸ τούτου, od tego czasu, odtąd; τὸ ἀπὸ τούτου l. τῶπὸ τούτου, odtąd; ἀπὸ οἵ, odkąd; ἀπὸ οἵ χρόνου, ἀπὸ παλαιοῦ, od dawnych czasów; ἀπὸ ἑσπέρας, od wieczora, z wieczorem. Gdy stoi p. rzadzonym przypadku, akcent się przeklada: ἀπο. a, ab.

ἀποαίνομαι, p. ἀπαινῶμαι.

ἀποαιρέομαι, p. ἀφαίρομαι.

ἀποβάδρα, ἡ, drabina okretowa, most do wyladowania.

ἀποβαίω, f. βήσομαι, aor. ἀπέβην, 3 sing. ἀπέβην i ἀπέβησσο. 1) odejść, ustąpić na bok; przen. zniknąć, spełznąć, ἐλπίδες μετὰ θανάτου, do bogów odejść.— zejść, wyjść, z okretu; ztąd: ladować, z dodaniem l. domysln. νηὸς lub, ἀπὸ, ἐκ τῶν νεῶν, ladować gdzie: εἰς, ἐπὶ, κατὰ τι, ναυσί, z flota; εἰς ἵππων l. samo ἵππων, zejść z wozu, zsiąść z konia. 2) wyjść, wypaść, zdarzyć się, przytrafić się, spełnić się, (n. p. ἡ ὑσάχσις). Jako rzecz. τὸ ἀποβαίον, τὰ ἀποβαίνοντα (τῶν ἀποβαίων, τὸ ἀποβάν, τὸ, τὰ ἀποβήσομενον,—va, wypadek: częśc też z przymiotnikami, okazać się, stać się; udać się, εἰς τι.—3) czynn. Aor. 1. ἀπέβησα, wysadzić (na ląd).

ἀποβάλλω, 1) zrzucić, odrzucić, złożyć; przen. spłoszyć, δμμάτων θῆνον. spuścić, τινός, n. p. okręt z lądu; ἄ. ἐξ πόντου, wypłynąć (na morze). 2) zgubić, stracić co; porzucić, zapomnieć; zrzucić, wzgardzić, poświecić, tanio wyprzedać; *ahicito, amitto, repudio, vili pretio pendo*.

ἀποβάπτω, zanurzyć, ἐς τι, *intingo*.

ἀπόβασις, ἦ, wysiadanie (z okrętu), ἀπό, ἐκ τῶν νεῶν i bez tego; lądowanie, τινός i τινί, w kraju jakim; ἐπὶ τῆν, przeciw komu; ἀπόβασις μάλιστα ἐστὶ, łatwo się uskutecznia; ἀπ. ἔχειν, dozwolić lądowania; 2) odejście, wyruszenie.

ἀποβατήριος, ον, należący do wylądowania, ἱερά. *Zebs* ἀπ., opiekun lądowania.

ἀποβάτης, ὅ, zschodzący, zsiadający, (z wozu, z konia); przesakakiwający (z konia na konia); *desultor*.

ἀποβηρατίζομαι, złożyć z urzędu.

ἀποβιάζομαι, Dep. med. z Aor. pass. wyprzeć, spędzić gwałtem, ἐς τι, w ogóle: gwałtem zmusić do czego. 2) gwałtem wypchnąć (plód).

ἀποβιβαζω, 1) kazać wysiąść, z okrętu na ląd wysadzić, wysadzić, ἐς τι. 2) Med. swoich wysadzić na ląd, z domyslnem lub dodaniem ἀπό τῶν νηῶν. *expono*.

ἀποβίσις, ἦ, skonanie.

ἀποβλάπτω, szkodzić wyrządzić, uszkodzić. Biern. f. z Genit. utracić kogo. *orbo*.

ἀποβλαστάνω, wyrastać, τινός, z czego; *progignor*. pochodzić od kogo.

ἀποβλάστημα, τό, larosłość, odrosł; potomek; *proles*.

ἀποβλέπω, patrzeć, zwł. z podziwem, πρός, εἰς τινα i. τι., κατά τι. Biern. patrzeć na mnie, podziwiają mnie; *respicio*. Ztąd,

ἀπόβλεπτος, ον, podziwiany, oglądany ze zdumieniem; *conspicuus*.

ἀπόβλητος, ον, (Adj. verb. do sł. ἀποβάλλω) do odrzucenia, odrzuty, niegodny, pogardy godny. **ἀποβλίτω**, pszczoły podbierać w ogóle: wybierać, plondrować.

ἀποβλόζω, wyrzucać, wypluwać, wytryskać; *ejecto*: wybuchać.

ἀποβολέος, εὐός, ὅ, rzucający, n. p. ὄπλων.

ἀποβολή, ἦ, odrzucenie, wyrzucenie: zmarnowanie, strata.

ἀποβολιμαῖος, ον, zwykle l. chętnie rzucający, ὄπλων.-- zwykle wyrzucany.

ἀποβόσκομαι, wyjeść, wyżreć.

ἀποβουκολέω, niby pasterz z niedbalstwa co zatracić, τινά τινι. 2) zwabić i zniechęcić dla kogo.

ἀπόβραγμα, τό, naluńcie, nalewkę, infuzya.

ἀποβριζώ, wyspać się; *edormio*.

ἀποβώμιος, ον, daleki od ołtarza, nie święty, bezbożny.

ἀποβροχία, ἦ, (ἀποβροχία sc. αὔρα) wiatr lądowy od lądu na morze dmący.

ἀπόβροχος, ον, (ἀπόβροχος, ον) lądowy, ἄνεμος. 2) daleki od ziemi. 3) τά, liny, za pomocą których okręt do lądu przywiązywano, cum. *retinacula*.

ἀποβροχίσω, i **ἀποβροχίσω**, zaopatrzyć w zasłony od wiatru (τινί). Med. wystawać. Ztąd,

ἀποβροχισμα, τό, sterzący okraj, przeddaszek.

ἀποβρύννημα, τό, plód od ἀπογεννάω.

ἀποβρώμαι, Med. kosztować, próbować, doświadczać, τινός.

ἀποβρωροίω, groblą oteczyć, wysypanemi groblami rzecę ujać.

ἀποβρωροσσω, umrzeć ze starości.

ἀπογίγνομαι, ión. ἀπογίνομαι: — 1) odejść, zejść, (ze świata), umrzeć; ói ἀπογενόμενοι, umarli. — być nieobecny; nie być przytomnym. 2) z Genit. zdala być od czego, nie brać udziału w czem, μάχης.

ἀπογινώσκω, f. ἀπογινώσκομαι. 1) sądem swoim skargę oddalić, uwolnić, τινός. 2) zamiar jaki l. nadzieję zarzucić, zaniechać, rzec się, powątpiewać, τινός, τινί, z Inf. — ó ἀπεγνωσμένος, zgubiony człek. ἀπεγνωσμένος ἔπο ἱατρῶν, opuszczony. **ἀπογλαυκώω**, przreniecić w sowę. 2) ból γλαυκώμα dostać na oczach; *caesum reddo*.

ἀπογλοκαίνω, osłodzić.

ἀπογλωττίζω, pozbawić języka l. mowy, mowę odebrać.

ἀπόγνοια, ἦ, rozpacz, τινός, *desperatio*.

ἀπόγνωσις, τ. c. ἀπόγνοια.

ἀπόγόνος, ον, (ἀπογίγνομαι) pochodzący, zrodzony, τινός, o osobach i rzeczach; Rzecz. ó ἀπόγονος, potomek, (syn, córka, lecz głównie) wnuk i każdy jeszcze dalszy potomek; *oriundus, proles, posteri*.

ἀπογραφή, ἦ, wykaz majątkowy, zwłaszcza publiczny, u Rzymian; *census*. — proces fiskalny wytoczony z powodu nieprawego posiadania publicznych pieniędzy, lub dla ociążania się w zapłaconiu długów płatnych rządowi.

ἀπογράφω, 1) Czynn. i Biern. a) spisać, zwł. zapisać w regestr. b) wnieść do aktów, do protokołu, podać co jako powód, posłać; **ἀπογράφάς**, podać, wyszczególnić nazwiska l. majątek; w ogóle: skarżyć. Med. zapisać się lub dać się zapisać, zwłaszcza jako żołnierz; zaciągnąć się; dalej syna z nieprawego łoża dać zapisać we fratrye. b) zapisać sobie (dla pamięci) c) kazać spisać. d) skargę (δικήν) kazać wciągnąć, zapisać t. j. wytoczyć; tak jak f. czynu. [cio.]

ἀπογυνός, zupełnie ochromić, osłabić; *debilem facio*.

ἀπογυμνάζω, ćwiczyć. Med. ćwiczyć się; *exerceor*.

ἀπογυμνώω, obnażyć, wyczuć do naga; rozbroić; odkryć; pozbawić, τινός. Med. wyczuć się; *denudo*.

Ztąd, **ἀπογύμνωσις, ἦ**.

ἀπογυμνωσις, ἦ, rozpierzchnienie.

ἀποδαίρω, — ἀποδέρω, wygarbować, wyłoić (skórę).

ἀποδαίομαι, f. δάσομαι, ep. δάσομαι, część dać (ze swego) innym, rozdać, τινί τι i τινί τινός, odzielić, rozłączyć, wylączyć.

ἀποδάκνω, ugryść.

ἀποδακρόω, ὄσω, oplakiwać, płacząc opowiadać; 2) poruszyć do łez. 3) wypłakać się.

ἀποδαρύνω, wyspać się.

ἀποδάσμιος, ον, (ἀποδαίω) odłączony, rozłączony, oddzielony.

ἀποδεικνύω, ὅ, oddział, dział, część; *portio avulsula*.

ἀποδείξω, ἐξ, nie zupełny, nie pełny, podlejszy.

ἀποδεικνύομαι, odstraszyć. *absterneo*.

ἀποδεικνύω, fut. δείξω, ión. δείξω, pf. pass. 3 pl. ἀποδείξῃται, 1) a) okazać, wykazać, pokazać, dowieść. Biern. ἀποδειχθεῖς i ἀποδειγμένοις, uznany, objaśniony, z nastp. Part. 1. przymiotn. wykazać jako, wykazać, że. b) wskazać, wyznaczyć, przekazać, τινί τι, bądź jako zadatek, bądź jako własność; poświęcić mu, ofiarować. c) wykazać, wybrać, postawić, wyprowadzić na widok. Med. dowieść o sobie; wykazać, τί, δε, ὧς, l. z nastp.

Inf.; τήν γνώμην, zdanie swoje wypowiedzieć, i bez γνώμην.

ἀποδεικτικός, ἦ, ὄν, dowodzący, należący do dowodu.

ἀποδεικτός, ἦ, ὄν, dowiedziony, dowodny.

ἀποδειλιάσις, εως, ή, obawa, trwożliwość, tchórzliwość. T. s. **ἀποδειλία.**

ἀποδειλιάω, stracić odwagę, trwożlić sobą, serce tracić; stchórzyć przed kim, w obec.

ἀποδείξει, ή, ion. **ἀπόδειξις** (ἀποδεικνυμι) wykazanie, dowód, przedstawienie, wywód, wykaz, τινός. 2) pełnienie, czynienie, έργων.

ἀποδειροτομέω, szyję, kark odciąć, zabić, τινά. *juvulo.*

ἀποδείρω, p. ἀποδέρω.

ἀποδεινατόω, dziesiątą część, dziesięcinę wybić, żądać, l. płacić.

ἀποδέχομαι, p. ἀποδέχομαι.

ἀποδεκτήρ, ήρος, ό, poborca; *exactor.* T. s.

ἀποδέκτης, ο.

ἀποδενδρόομαι, być przemienionym w drzewo; dostać pień drzewiasty.

ἀπόδεσμα, τό, skóra ściągnięta.

ἀποδερματόω, skórę ściągnąć. Med. stracić powłokę. *corium detraho.*

ἀποδέσσω, ion. ἀποδείρω, odrzeć ze skóry, skórę zedrzeć z kogo: *τὸν πατέρα τὴν ἀνθρωπήην,* z ojca skórę ściągnąć: *excorio.*

ἀπόδεσις, ή, odwiązanie, przywiązanie; *religatio.*

ἀπόδεσμος, ό, wiązka, plika, paczka; *fasciculus.*

tudzież, przepaska piersiową.

ἀποδέχομαι, ion. ἀποδέχομαι. Dep. med. 1) przyjąć, podjąć, *παρά τινος* i *τινά,* przyjąć kogo, n. p. εἰ, *δυσχερῶς, ἀγρίως.* 2) rozumieć, pochwalić, wierzyć, *τινός* *τι,* co o kim, lub *ο* *τι* zdanie pob. 3) Genit. abs. z *ός.* przyklasnąć komu, przystać na co, Genit. l. *περί τινος,* wiarę dać, n. p. *αὐτῷ λέγοντος.*

ἀποδέω, όήσω, przywiązać, związać; *vincio.*

ἀποδέω, f. δεήσω, nie mieć czego, mieć niedostatek czego; *τινός,* być podległym, w mniejszej ilości, zostawać w tyle; z dodan. *τό μέγεθος,* pod względem wielkości; *desum.*

ἀποδηλίω, objawić, wyjawić.

ἀποδημέω, być oddalonym od swoich, być w obczyźnie, za granicą bawić, wyjechać za granicę, z dodan. *ἀπό τῆς αἰωνῶν,* *ἐκ τῆς πόλεως* lub *εἰς τι,* dokąd; *κατά τι,* po co wyjechać.

ἀποδημητής, ό, lubiący podróżować, wędrownik; *peregrinator.*

ἀποδημία, ή, wyjazd, wędrowka, pobyt za granicą, *ἐξ όκού,* *ἐκεί.* *peregrinatio.*

ἀπόδημος, ον, daleki od ojczyzny, za granicą bawiący, na podróży będący.

ἀποδία, ή, beznożność, utrata nóg.

ἀποδικάτω, sądem, wyrokiem swoim uwolnić; (*τινί.*) *ἀπὸ τῆς solvo.* w l. jako rozjemca uwolnić.

ἀποδικαρίζω, gadaniem l. czem innym zabawić; *τὸν χρόνον,* zmarnować.

ἀποδιδράσκω, ion. **ἀποδιδρήσκω,** f. ἀποδιδράσσομαι, ion. ἀποδρήσομαι, aor. inf. ἀποδράναι, ion. ἀποδρήναι, uciec, zbiedz, umknąć, zemknąć, ujsć tak, że pobyt jest nie znany; zjad też, schować się, skryć się; *τινά,* *ἐκ τινος,* z miejsca; *ἀ. τὰ πράγματα,* ubywa komu pracy; *τινί,* *περί τινος,* dać się odwieść, odciągnąć czém, przez co; *ἐκ τινος,* ujsć jakiemu losowi; *αὐφυγίο.*

ἀποδίδωμι, f. ἀποδώσω, 1) Czynn. a) oddać, z dodaniem l. domyśln. *πάνιν, όπίσω,* zwrócić, spłacić, wynagrodzić, odwetować, *χαρῶν τὴν όμοίην,* t. j. dziękuję, *λάβην,* przyplacić czego czem; *ἀ. ιστορίαν,* winne opowiadanie, w którym się kto zadłużył; *λόγους,* podać plany zemsty; *ισχύν,* nadać trwałość; przywrócić, *τινά,* *εἰς τινα* i *εἰς τι* n. p. *τό όμοιον*

ἀποδοῖ *ἐς αἰώνην,* t. j. według takiej miary doda; w wysokości. b) w ogóle co dać, n. p. *όρκους,* przysięgi złożyć (rozumie się: obiecać, wymówione); zostawić, puścić, poruczyć, dozwolić, prawem (znów) nadać, polecić, nakazać. c) przedać. 2) Med. oddać od siebie, przedać, z Genit. ceny, n. p. *τό εδρόντος,* za każdą cenę, jaką zastał; *reddo, vendo.*

ἀποδιεμαι, spłoszyć, *ἐκ τινος. fugo.* Wedł. innych **ἀποδίωμαι.**

ἀποδιεστημι, rozdzielić, rozstawić. Med. rozdzielić się, rozstać się.

ἀποδικάζω, uwolnić (w sądzie).

ἀποδικέω (δικήν) przed sądem bronić się.

ἀποδικεῖν, (δικαῖν), tylko w aor. używane, odrzucić, porzucić, odpędzić.

ἀποδίνω, wymłodzić, co w najdawniejszych czasach zwierzęta, w Egipcie świnie czyniły, pędzone w kolo po zbożu; *protero.*

ἀποδοπομπέομαι, (ἀπό, Διός, κομπή) odwrócić co, oczyścić przez ofiarę; w ogóle: usunąć, odegnąć, przegnać. Zjad, **ἀποδοπομπής, ή,** ofiara oczyszczałna; *sacrum piaculare.*

ἀποδορίζω, odgraniczyć; *separo.*

ἀποδιώκω, odegnąć, wygnać, przegnać, ścigać, *πρός τι,* do jakiego miejsca; *όχι ἀποδιώξεις αἰωνῶν ἐκ τῆς όκίας;* nie wyniesiesz mi się ty z domu? *pellō.*

ἀποδοκῆ, Nicosob. sl., nie podoba się, zarzuca się, nie pochwała się, z Inf. i *μή. displicet.*

ἀποδοκμάζω, i ion. **ἀποδοκμάω,** zganić, zarzucić, odeprzeć, odprawić, *τινά,* znieść, *τι.* W szczegól. obranego e w tak zwanej *δοκιμασία* przez Heliastów odbywanej o zbrodnią jaką obwinionego usunąć z urzędu, przez co w ogóle tracił prawo do urzędowania; tudzież wykreslić kogo ze spisu żołnierzy (*ἐκ τινος*).

ἀποδος, ή, ion. za *ἀφοδος.*

ἀποδοῖς, ή, (ἀποδίδωμι) zwrot, oddanie; zapłata, zaspokojenie; objaśnienie.

ἀποδοχή, ή, (ἀποδέχομαι) odebranie, przyjęcie; podjęcie; chwala, podziękowanie, zadowolenie; dochód.

ἀποδοχμόω, (δοχμῶω) zgnać na bok, skrzywić; *inflecto.*

ἀποδρασις, ή, ion. **ἀπόδρασις, ή,** ujscie, ucieczka; *fuga.*

ἀποδρέπω, f. δρέψω, odłamać, uszczołknąć, urwać; w ogóle: przywłaszczyc się, *καλύψω;* *decerpo.*

ἀπόδροπος, ον, — *παλινδρομος.* 2) zostający w tyle w biegu. 3) ten co przestał biegać.

ἀπόδροπος i **ἀπόδρόσος,** aor. l. pass. *ἀτέδρωφθην* zam. — *ήσαν,* oskrobać, odrapać, rozdzrapać, rozszarpać. *εἶθα κ' ἀπό βένος δρόφθη,* byłby ze skóry odarty.

ἀπόδδνω, (δδνω) wyzuć.

ἀπόδδρωμαι, oplakiwać, *τινά. defleo, conqueror.*

ἀπόδδσις, ή, złożenie odzienia, rozebranie się.

ἀποδυσπετέω, z przykrością, niechętnie od czego odstąpić; zwątpić, gniewać się, być ośmieszonym.

ἀποδύτηριον, τό, i **ἀπόδυτρον, τό,** pokój do rozbierania się w łaźni.

ἀπόδδω, z for. pob. *ἀποδδνω.* 1) złożyć, wyzuć, *τινά είματα,* komu suknie. 2) Med. i aor. 2. act. *ἀτέδδω,* wyzuć się, rozebrać się, *είματα. ἀποδδω,* rozebrawszy się; przen. *πρός τι, ἐπί τι, ἐπί τινι,* rozebrać się do czego, zakasać się do czego, przygotować się do czego; *εἰς ἀγορανομίαν,* o cacyła urząd się ubiegać; tudzież z luf.

ἀποσικω, umknąć, ująć, tynąć, czego; zrzcć się czego; n. p. κελεύθου θεῶν, na cześć bogini; *decedo*.
ἀποσιπεῖν, p. ἀσιπεῖν.

ἀποσργάθω i **ἀπόσργω**, p. ἀσιργω.

ἀπόσρατος, ulomn. aor. 1. Conj. ἀπόσρατῃ, optat. ἀπόσρατε, porwać, zabrać, splukać; *abripio*.

ἀποσζάω, inf. ἀποσζῆν, żyć z czego; nędzny żywot pędzić.

ἀποσζογγυμι, wyprzedz, wyjarzmić. Med. z aor. 2. pass. ἀπέσζογγν, tynąć, być odłączonym od kogo; δέσρ ἀπέσζογγν πόδας, piechotę tu dotąd przybyłem.

ἀπόσζω, wzywać, wonić, pachnąć czem; tynąć. **ἀπόσζωρατος**, odmalować. [spirō]

ἀποσθάρρῆω, i **ἀποσθάρσῶ**, nabrać otuchy, serca. 2) odważyć się na co, τί. *confido*.

ἀποσθαρμάξω, ión. ἀποσθωμάξω, άσω, podziwiać, l. bardzo. zdumieć się, osłupieć z podziwu, τί l. Imiesl. *demiror*.

ἀποσθεν, poet. ἀποσθεν, przysl. (ἀπό) zdala, w odległości, w dali, opodał. *eminus*, *procul*.

ἀποσθεος, on, bez boga, bezbożny; *impíus*. Ale **ἀποσθεός**, bogiem zrobić, ubóstwiać, *deum facio*.

ἀποσθεραπεύω, starannie pielęgnować, chować, leczyć. Zład. **ἀποσθεραπεία**, ή.

ἀπόσθεσις, ή, (ἀποτίσθημι) odłożenie, przechowanie; wysadzenie, porzucenie płodu. Tudzież: pokój do rozbierania się.

ἀποσθεσις, przez wyrocznią ogłaszać, prorokować, wieszczyc, τί, περί tynąć, z Acc. c. Inf. *vaticinor*. zład **ἀποσθεσισις**, ή, wyrocznia.

ἀποσθεστος, on, (σθω, σθῆω) odepchnięty, wypchnięty, wzgardzony; *abjectus*.

ἀποσθεταί, αι, przepaść w Lacedemonii, do której wtrącano dzieci kaleki.

ἀπόσθετος, on, (ἀποτίσθημι) na bok postawiony l. złożony, przechowany. b) tajemny; zarzucony jako nieużyty.

ἀποσθῆω, f. θῆσομαι, ucieć, spieszenie się oddalić. **ἀποσθῆρώω**, patrzeć w dal, badać, uważać, śledzić.

ἀποσθῆρώσις, ή, uważanie, badanie. [dzić]

ἀποσθηγή, ή, (ἀποτίσθημι) skład, śpichrz; b) to co złożono w śpichlerzu; άπ. εἰς τινα ποίεσθαι, wdzięczność sobie u kogo złożyć niby w śpichlerzu i tym sposobem sobie uskarbić poplecznika.

ἀποσθηρίω, άσω, dzikim uczynić, przynieść do zdziżenia, rozjuszyć. Biern. zdziżyć. Zład.

ἀποσθηρίωσις, ή, zdziżenie, rozjątrzenie.

ἀποσθησαυρίζω, złożyć w skarbie, uskarbić, zebrać, uculać. Zład **ἀποσθησαυρισμός**, ό, zachowanie.

ἀποσθῆνω, zapchać się piaskiem, zapiaszczyć się. **ἀποσθῆνῶω**, wycisnąć, cisnąć.

ἀποσθῆψις, ή, wyciskanie, wyparcie.

ἀποσθηήσω, f. θῆνωμαι, part. pf. ep. ἀποσθηήσως, umrzeć, zemrzeć, θάνατον, śmiercią umrzeć, (piękną), εκ, όπό tynos, na co: τινί l. όπό tynos, od czego, kogo; śmierć ponieść, być zabitym, zginać, όπό tynos, ledz z ręki czyjeję; πρός αὐτοῦ, z własnej ręki zginać. Perf. nie żyć; *morior*. ἀποθανεῖν, trzeba umrzeć.

ἀποσθηρασίνομαι, zachwale, śmiało działać.

ἀποσθηρώω, odlamać, τί tynos, co z czego, od czego; złamać, zdruzgotać.

ἀποσθηρῆω, oplakać, narzekać na co; *defleo*.

ἀποσθηρίζω, własc. zrzynać liście figowce; w ogóle: obciąć, urznać.

ἀποσθηρίζω, = ἀποσθηρίζω, skosić, zżąć, odciąć.

ἀποσθηρόπτω, zgnieść, zetrzeć, rozpiścić.

ἀποσθηρόσσω, aor. ἀπέσθηρον. 1) zeskokczyć, tynąć i από tynos, z czego. 2) podskoczyć, unosić się, wynosić się.

ἀποσθηρῆσις, ή, wzywanie, *exhalatio*.

ἀποσθηρῆσις, on, (θυμός) niemily, przykry; *ingratus*.

ἀπόσθηρος, on, bez ducha, bez odwagi.

ἀποσθηρῆσις, posłać do tunczyków t. j. jako głupiego co wzgardzić. Med. postawiano jako łowiący tunczyki.

ἀποσθῆω, ofiarować to, co słobowano, nieść powinna ofiarę, poświęcić, ofiarować.

ἀποσθωρμάξω, p. ἀποσθωρμάξω.

ἀποσθησις, ή, ustąpienie nabrzmicnia.

ἀποσθητος, on, nieczłobiony. 2) nieczłobny, niezgrabny. 2) nie do zrobienia, niepraktykowany.

ἀποσικῶω, 1) zdala od kogo mieszkać, (tynός) 2) wywedrować z miejsca, εκ tynos, wynieść się. Biern. ή Κορίνθος εἰς ἐμοῦ μακρῶν ἀποσικῶω, zam. prozajcz. εκ Κορίνθου ἀποσικῶω.

ἀποσικῆ, ή, wywedrowanie, osada, kolonia, άπ. ἐκπέμπειν, άρχειν, καθίστασθαι, wysłać, prowadzić, zalożyć; *colonia*.

ἀποσικῶω, 1) przenieść do jakich siedzib (εἰς τι), przeprowadzić, przenieść (do innego roku). 2) z Acc. miejsca, przez osadników uprawić, zaludnić.

ἀποσικῆσις, ίδος, ή, dom. πόλις, osada.

ἀποσικισμός, ό, zaprowadzenie osady.

ἀποσθοδρῆω, zabudować, zamknąć budynkami. 2) zrywać budynki.

ἀποσικός, on, (i osoby n. r. z. ἀποικῆσις, ίδος, ή,) daleki od ojczyzny, wychodziec, γῆσις, z kraju; osadnik; o miastach: osada.

ἀποσικτίζομαι, narzekać, biadać na co; πρός τινα, przed kim biadać.

ἀποσιμῶω, εἶω, oplakiwać, tynąć l. τί, πρός αὐτήν, u siebie, w duchu, w sercu, *deploro*.

ἀποσινα, on, τά, (ποινή) własc. chroniący od zemsty; zapłata krwi; okup, wykupno, okupno, tynός, za co; odpokutowanie, pokuta, zapłata, kara, tynός, za co.

ἀποσινω i **ἀποσινω**, żądać zapłaty krwi; przepuścić winę za zapłata za krew przelaną. Med. kazać dać sobie okup. W ogóle: mścić się.

ἀποσινωδικος, on, przeznaczający zapłatę krwi, mściciel. *ultor*.

ἀποσιτος, on, bezprzymiotowy; θῶωρ, woda czysta, bezbarwna i bez smaku.

ἀποσιγομαι, Dep. Med. 1) być nieobecny, odlonony, zdala się trzymać, tynός. 2) odejść, ując.

ἀποσικαθαίρω, 1) wyczyścić, otrzeć, wytrzeć; 2) Med. τί, zmacać co (na sobie), zgładzić, wytrzeć się.

ἀποσικαθαρσις, ή, czyszczenie. wydzielenie, χολῆσις, *egestio*; ale **ἀποσικαθαρμα**, τό, wymiot, wyrzutek; szumowiny.

ἀποσικαθῆραι, siedzieć na uboczny; gnuśnie, nieczynnie siedzieć; *desideo*, *languidus sum*; *seorsim*

ἀποσικαθῆσις, on — usiąść. [sedeo]

ἀποσικαθίστημι, przywrócić do dawnego położenia, przywrócić, tynά i τί, εἰς τι, n. p. εἰς ὄρθον, *restituo*. T. s. ἀποσικαθίστάω.

ἀποσικαίνωμαι, przewyższać, tynά tynν, kogo w czem.

ἀποσικαίριος, on, niewczesny; = *άκαιρος*.

ἀποσικαίω, ep. opt. aor. ἀποσικαίαι. 1) spalić. 2) wypalić (lekarz.) 3) o mrozie, wicherze, piec. Biern.

z mrozu tzeć.

ἀποσικαλέω, 1) odwołać, powołać nazad. 2) wolać na bok. 3) tynά tynν l. τί τι, głosno miaować; tynά θνομά τι, komu nazwę nadać.

ἀποκαλύπτω, 1) odkryć; odsłonić; przén. objawić.

2) Med. odsłonić się, objawić się, *πρός τινα*.

ἀποκάλυψις, *ή*, odsłonienie; *nudatio*. 2) objawienie, nauka; *revelatio*, *interpretatio*.

ἀποκάνω, znażyć się, odstąpić; z Imiesl. i Inf. *dejiator*.

ἀποκάνω, odwieść, zbic z toru.

ἀποκαπέω, ep. aor. ἀπεκάπεσα, wyziewać, wydawać woi; *efflo*.

ἀποκαρδοκία, *ή*, oczekiwanie, od. sl. **ἀποκαρδοκέω**, czekać.

ἀποκαρτερέω, dłużej niewytrzymać, życia; zabici się glodząc się.

ἀποκατάστασις, *ή*, (*ἀποκαθίστημι*) powrót do dawnego, pierwotnego miejsca; przywrócenie.

ἀποκάθηναι, p. ἀποκάθημαι.

ἀποκατορθόω, podnieść, dzwignąć, przywiesić do dobrego stanu.

ἀποκαορίζω, lodygę urwać; zniszczyć do szczytu, wytepić, zdruzgotać; odlamać; *decutio*.

ἀποκαθίσις, *ή*, odlamanie lodygi.

ἀπόκαυσις, *ή*, spalenie.

ἀπόκειμαι, na boku leżeć, być zachowanym, *παρα τινα*, być komu zabezpieczonym, przeznaczonym, z Inf. aby coś otrzymać. 2) leżeć na boku, być wzgardzonym.

ἀποκείρω, f. κέρω, ep. κέρσω. 1) Czynn. odciąć, przeciąć. b) ustrzyżć, postrzyżć; *ο ἀποκείρων*, cyrulik, golarz. 2) Med. kazać się ogolić, włosy sobie spuścić, na znak żaloby.

ἀποκεκαυμένως, bez ogródkii.

ἀποκερδαίνω, korzystać, zysk z czego ciągnąć, mieć, korzystać. *lucror*.

ἀποκεφαλίζω, ściągć głowę, *capite privo*. żąd, **ἀποκεφαλισμός**, *ο*, ścięcie głowy.

ἀποκεφαλίστις, *ο*, ścinający głowę.

ἀποκηθέω, skonczyć żalobę po kim, *τινά*.

ἀποκηθῶ, być niedbalym, obojętnym.

ἀποκηρυκτος, *ον*, ten którego się publicznie kto zrzeka, wydziedziczony, wyrzucony, wyklęty; *abdicatus*.

ἀποκήρυξις, *ή*, wydziedziczenie, zrzeczenie się syna na rzecz ojca, co wozy w Atenach publicznie ogłaszał. 2) publiczna sprzedaż. 3) ekskomunika.

ἀποκηρύσσω, att. — *τινω*, *ξω*, publicznie kazać ogłosić. a) że coś zginieło, b) że coś pójdzie na sprzedaż; żąd przedawać, zbyć; zrzec się syna, wydziedziczyć.

ἀποκινδυνεύσις, *ή*, przewaga śmiała.

ἀποκινδυνεύω, śmiałą próbę zrobić, *εν τινη*, zwł. na niebezpieczną odważyć się wojnę, *πρός τινα*, z kim; *ν. περί τινος*, postawić co na kartę, na grę. T. s. w form. biern.

ἀποκινέω, Impf. ion. form. częstotl. *ἀποκινήσασκε*, usunąć, wypchnąć, spychać; *τινός*.

ἀπόκινος, *ο*, uchodzenie, ucieczka.

ἀποκλάζω, *κλάζω*, wł. wydać głos, dźwięk; śpiewać, brzmieć; *edo*.

ἀποκλήζω, dor. p. *ἀποκλείω*.

ἀποκλαίω, f. *κλαύομαι*, 1) Czynn. a) nprzech. uderzyć, wybuchnąć w głosny płacz. b) czynn. oplakiwać, *τινά*, lub narzekać, *παρα τινα*, przed kim. 2) Med. oplakiwać swoje nieszczęście. (*καλά*).

ἀποκλάω, p. poprzedz.

ἀπόκλεισις, *ή*, att. *ἀπόκλησις*, zamknięcie.

ἀποκλείω, att. też. **ἀποκλήω**, ion. **ἀποκλήτω**, plsqpf. pass. pl. *ἀποκεκλήατο*. 1) zamknąć; zapchać, zatamować; wykluczyć; jako wyraz wojen, odciąć, *τινός*, od czego, *τί τινη*, komu co; *εκ γής*, ze stro-

ny lądu; testamentem wykluczyć, ograniczyć, powściągnąć. 2) Med. — Czynn. f. *τινά*, odciąć kogo.

W f. biernej: wstrzymać się od czego. n. p. *αἰτιων*.

ἀποκλήπτω, ukraść, skraść.

ἀπόκληρος, *ον*, bez części, bez udziału, *τινός*, zwł. w spadku, wydziedziczony. 2) przez los obrany.

ἀποκληρώω, losem wybrać, według losu podzielić; losem obrać, *εκ τινος* i *τινός*, z liczby. 2) pozbawić działu, losem wykluczyć. Żąd

ἀποκλήρωσις, *ή*, wybór losem.

ἀπόκλησις, *ή*, p. *ἀπέκλεισις*.

ἀπόκλητος, *ον*, odwołany. 2) *ἀπόκλητοι*, u Etołczyków członkowie rady najwyższej.

ἀποκλίνω, *ινώ*, 1) Czynn. zboczyć, wykręcić na stronę, na bok; *θνεiron*, inne znaczenie nadać widzeniu sennemu. 2) nprzech. a) zboczyć z drogi. b) cofnąć się, wracać, *πρός τινα*. c) skłaniać się, *πρός τι*, *ἐπί τι*, obrać kierunek dotąd. 3) Biern. skłaniać się, nachylać się, mieć się ku schyłkowi, o dniu, słońcu i t. p.

ἀπόκλισις, *ή*, pochyłość, pochylenie się. 2) zboczenie, odstąpienie.

ἀπόκλιτος, *ον*, schylający się, pochyłony, chylający się ku końcowi, *ήμέρα*.

ἀποκλόζω, splukać; *abluo*.

ἀποκοιτῶν do *ἀποκάνω* Adj. verb.

ἀποκνίω, własc. oskrobać, ocierać, przenośn. zerzeć, katować, dręczyć; *contero*. T. s. *ἀποκνάω*.

ἀποκνέω, a) tworzyłwie cofać się, ociągać się. b) *τί*, zdradzić przed cżem, z przezorności zwłóczyć co, z Inf.

ἀπόκνησις, *ή*, wstret do, *τινός*, niechęć; zwłoka, przewłoka, ociąganie.

ἀποκνίω, (*κνίω*) odlamać, odedrzeć, odciąć.

ἀπόκνησμα, *τό*, odlam; *segmentum*.

ἀποκοιτάομαι, sam, oddzielnie, po za domem spać; Biern. spać, mieć się pokrępić, nieco spać.

ἀποκοιτέω, zdala od stanowiska swego spać; (o żołnierzach.)

ἀποκοιτος, *ον*, śpiący po za domem.

ἀποκολπώω, lona, faldy buchaste robić; zatekę tworzyć.

ἀποκοιμβίαω, pływaniem się ratować, wypływać. *enato*, *natando evado*.

ἀποκοιμάω, wlos tracić; *comis nudor*.

ἀποκοιμήθω, *ή*, odniesienie, uprzątnienie. 2) odwrót.

ἀποκοιμίζω, f. att. — *ω*. 1) odnieść, unieść, uprowadzić, nieść napowrót. 2) Biern. a) być uniesionym. b) odciągnąć, cofać się, z dod. *πίσω*, *πάλην*, *ἐπί οίκου*, *ἀπό τινος*. *abluo*, *revertor*.

ἀπόκομμα, *τό*, odcięte, odlam; *frustum*, *fragmentum*.

ἀποκομήθω, *ή*, odcięcie, zniesienie; w l. mng. *χρεών*, umorzenie długów; *novae tabulae*.

ἀπόκοπος, *ον*, odcięty; obrzezany.

ἀποκόπτω, odciąć, oderzać, *παρήγορον*, odcięciem czyli przecięciem półki, liny do ciągnięcia; *τινά* *ἀπό τινος*, przeciwnika jakiego z miejsca zwalić. Biern. *ἀποκόπτομαι τήν χείρα*, odcinają mi rękę. Przen. odciąć nadzieję, obciąć potęgę, władzę, głos tamować. Med. ze smutku, z żalosci po kim bić się, oplakiwać.

ἀποκορυφώω, własc. śpiczasto zakończyć, rzecz zwłozie opowiedzieć, *τινί*. Med. śpiczasto schodzić się, kończyć.

ἀποκορμίζω, coś uporządkowan go uprzątać, uprzątać. 2) obrać z ozdoby.

ἀποκοιταβίζω, ostatnie krople wina z puhara na ziemię lub o kubek spizowy ciskać, aby brzęk wydać.

ἀποκροφίξω, ulżyć, uwolnić, tyńós, od czego.

ἀποκραπαλάω, szumu głowy snem pozbyć, wytrzeźwić się; *crapulum exhalare*.

ἀποκρατέω, przewyższać, τινί, czém, trzymać, powstrzymać.

ἀποκρεμάνωμι, f. κρεμάσω, zwiesić, spuścić; *dependere facio*.

ἀποκρήμνος, ον, spadzisty, urwisty, stromy.

ἀποκρίνω, fut. — τῶν, Adj. verb. ἀποκρίσων, 1) Czynn. oddzielić, wydzielić, rozłączyć, odłączyć; wyróżnić; τινός, od czego; odróżnić, za różne pozoczytać, czasem z dod. χωρίς, ztąd, wybrać. 2)

Med i Biern. f. rozłączonym, oddzielonym być, rozchodzić się, rozłączyć się, kończyć się, εἶς τι. b) odróżniać się, τινός, od czego. 3) Med. właśc. odpowiedzieć za siebie, zdac sprawę, odpowiadać; τί, na co dać odpowiedź lub odpowiedzieć co, πρὸς τι, na co. — b) po zbadaniu zarzucić, odsądzić, odmówić, τινά, τῆς νίκης, odmówić komu zwycięstwa. *segrego, distinguo*.

ἀποκρίσις, ἡ, εως, i ion. — ως, odpowiedź, πρὸς τι, — 2) oddzielenie.

ἀποκροτέω, przytknąć.

ἀπόκροτος, ον, właśc. od czego się kto odbija; udeptalny, ztąd: twardy; *asper, durus*.

ἀποκροονίξω, wytryskać; *prosilio*.

ἀποκρόωμι, 1) Czynn. i Biern. f. odtrącić, odbić, przetr. odwieść od czego, τινός, W f. biern. być odbitym, odpartym, πείρασ, doznać szwanku w próbie. 2) odbić od siebie, odbić.

ἀποκρόπτω, 1) Czynn. i Biern. f. ukryć, przekryć, zaciemnić, pokryć; μυσθ, utulić w podanie, τί τιν, komu co przekryć, i θανάτω νόσῳ τινά, ukryć kogo przed śmiercią, wydrzeć go śmierci; γῆν, zakryć, że ziemi się nie widzi, stracić z oczu; τινά, sprawić, że nas kto nie widzi, zejść komu z oczu; ale τινά τι, komu co zataić. 2) Med. trzymać się w ukryciu. b) sobie l. coś swego zataić, przekryć. c) τινά, przekryć kogo, aby go sobie zatrzymać. d) τινά τι, komu co zataić. e) w ogóle, zataić, ukrywać.

ἀπόκροφος, ον, ukryty, ciemny, tajny.

ἀποκτείνω, f. κτενώ, aor. I. ἀπέκτεινα, aor. 2. ἀπέκτανον, poet. ἀπέκταν, ας, α, inf. ἀποκτάμεν, — ἀποκτάμαι, aor. 2. med. ἀπεκτάμην, z imiesł. biern. znać; ἀποκτάμενος, pf. ἀπέκτονα. (Poboczne formy są: ἀποκτείνωμι i ἀποκτείνω), zabić, mordować, zarzekać, zarzynać, trupem polożyć, tracić, usmiercić; τινά, τί τιν, dla czego; ὅτι τινος, przez kogo kazać zabić; katować; wyrok śmierci wydać.

ἀποκτενίσω, desiderat. do poprzedz., chcę zabić.

ἀποκτείνωμι i ἀποκτείνω, p. poprzedz.

ἀπόκτισις, ἡ, osada; *colonia*.

ἀποκτώω, prodzić, wydać, παῖτο, γίγνο. Ztąd,

ἀποκτώσις, ἡ, rodzenie, wydanie na świat.

ἀποκτώω, stoczyć na bok. Biern. stoczyć się; przewrócić kozła.

ἀποκωμίσσω, pedzić z prądem. 2) bałwanic się, być falistym.

ἀποκώπτω, pochylić się naprzód.

ἀποκωκώω, oplakiwać; *defleo*.

ἀποκώλωσις, ἡ, przeszkodzenie, odmówienie, zabronienie.

ἀποκωλώω, przeszkodzić, powstrzymać; zakazać, bronić, zabronić; τινά τινος, *prohibeo*.

ἀπολαγγάνω, losem dostać, τί i τινός, w ogóle: dostać, otrzymać; *sorte accipio*. 2) tudzież, nie nie dostać z czego. [zdic.]

ἀπολακτίξω, nogami odepchnąć od siebie, wzgar-

ἀπολακτισμός, odepchnięcie gwałtem; βίωσ, samobójstwo.

ἀπολαλέω, wypaplać, wygadać, wybajać.

ἀπολαβάνω, fut. ἀπολήψομαι, ion. ἀπολάμφομαι, aor. 1. pass. ἀπέληψθην, ion. ἀπέλαμψθην, aor. 2. ἀπέλαβον, 1) wziąć z czego, a) wyjąć, wynieść, brać jedno po drugim; ἀπολαβάν, w szczególności. 2) brać na bok, pojedynczo brać przed się, roztrząsać. c) oddzielić, odciąć, zamknąć, τινί, miejsce komu czém. d) zamknąć, zawrzeć, otoczyć, schwytać, trzymać na uwięzi, powstrzymać, zagrozić. e) schwytać, zabrać. 2) wziąć, odebrać to, co komu się należy. 3) odebrać, λόγον, sprawozdanie, ὄρκους.

ἀπολαμπρόνω, świetnym, sławnym uczynić. Med. sławnym zostać, zasłynąć, τινί, z czego; *inlauresco*.

ἀπολάμπω, 1) Czynn. nprzech. blask rozsyłać, błyszczeć, promienić się; odbijać blask, τινός, od czego. b) przechod. odbijać co. Med. — f. czynnej; *refulgeo, emico, effulgeo*.

ἀπολάπτω, liżać, zlizać; *lambendo absorbeo*.

ἀπόλασσις, ἡ, używanie, zażywanie, użytkowanie; usu*. T. s. ἀπόλασσια, τό.

ἀπολαστικός, ὄν, wylany na rozkosze, oddany.

ἀπολαστός, ὄν, do użycia stósowny, zdatny; *ad fruentum idoneus*.

ἀπολαύω, f. — λαβόμαι, używać czego, mieć korzyść z czego, mieć udział; zawdzięczać; τινός, używać czego, τί τινος i από τινος, τινός τινος, korzystać z czego od kogo; τί, mieć korzyść jaka, zabawę.

ἀπολαύω, 1) wybrać, z liczby jakiej, z Genit. 2) Med. dla siebie wybrać, εἶς τινος, *eligo*. Tudzież 3) potępić, zarzucić, nie wybrać; zabronić, zakazać, a w Med. rzec się czego.

ἀπολαίσω, spuszczać kroplami, zlewać. Med. sączyć się kroplami, spadać, kapać, spływać; *defluo*.

ἀπολείπω, z form. pob. ἀπολιπώνω, 1) przech. zostawić, pozostawić, zwł. próżnem zostawić, opróżnić, zostawić odstęp, przedział, ὡς πλεθρον, około jednego pletron; nie wypełnić, nie dochodzić czego, n. p. wysokości tyłu a tyłu stóp; μικρόν ἀπολείπω, z Inf. bez τοῦ lub z nim, nie mał, nieledwie co czynię lub cierpię; zbywać czego do czego, n. p. τί τῆς ἀρετῆς, dalej, omieszczać, zaniechać, folgować, przestać, τί, lub z Inf. zostawić za sobą, παρὶ τι. 2) opuścić, zostawić na koszu. II) nprzech. odwrócić się, εἶς τινος, w ogóle: odstąpić, b) stanąć, puścić wątek mowy, przewracając. c) unniejsząc się, tracić odwagę, serce, niaknąć, pełznąć, zbywać. III) Biern. I) zostac w tyle, nie isć razem, wykluć się, εἶν τινι, przenosić, nie wiedzieć o niczem, być obcyw rzeczy. 2) z Genit. rozłączyć się z kim; z negacya, trzymać się silnie kogo; pozostac za kim w tyle, być posłedniejszym; nie brać w czém udziału; nie dopiąć czego, zaniechać czego, chybić czego, z Inf. bez i z τοῦ. IV) Med. opuścić, rzec się. Ztąd,

ἀπόλειμμα, τό, pozostałość, szczątek.

ἀπόλειψις, ἡ, opuszczenie; odwrot; σελήνης, ubywanie księżycy; πρὸς τὴν γυναικα, rozwód; ἀ. ποιείσθαι τινος, odejść od czego.

ἀπόλεκτος, ον, wybrany, wyborowy; *electus*.

ἀπολέμητος, ον, nie dręczony wojną, spokojny, zaciszny.

ἀπόλεμος, poet. ἀπόλεμος, ον, 1) bez wojny, spokojny. 2) nie wojenny, nie bitny, niezdamny do wojny. 3) nie pokonany, niezwycięzony.

ἀπολεπτιδοομαι, luskac się, obłupywać się.
ἀπολεπτόομαι, ścięczyć, śpiczasto zakończyć; osła-
ἀπολεπτο, obrać z lupiny, odciąć. [bić.
ἀπολευκαίνω, pobielić, wybielić.
ἀπολήγω, poet. ἀπολλήγω, 1) przestać, zaniechać,
zaprzestać czego, z Genit. lub bez tego. 2) wyjść,
wypaść, skończyć się na czem, εἰς τι.
ἀποληκονθίζω, pozbawiać z barwiczka.
ἀποληρέω, pobajac się; τινός, przechodzić gadul-
stwem.
ἀπόληψις, ἦ, (ἀπολαμβάνω) odcięcie, osaczenie,
przyjęcie, podjęcie.
ἀπολιβάω, ξω, żwawo uprzatnąć, usunąć. 2)
usunąć się, umknąć się, własc. wysączyć się.
ἀπολιθαίνω, krzyczec, halasować.
ἀπολιθώω, skamienieć.
ἀπολιπνάω, p. ἀπολείπω.
ἀπολιρκήτος, ον, nie zdobyty, nie obleżony.
ἄπολις, ι, gen. ἰδος, ion. ιος, dat. ἀπόλι, bez oj-
czyzny, wygnany, tulacz. 2) bez miasta, i mia-
sto, które niemi już nie jest.
ἀπολισθαίνω, pośliznąć się, pochynać się; wy-
śliznąć się, wymknąć się, nie przyczepić się. T. s.
ἀπολισθάνω.
ἀπολιταρξίζω, prędko ująć, zmykać.
ἀπολιτσοτος, ον, nie biorący udziału w spra-
wach krajowych; nie zdatny do tego; ἔθνος, nie
stanowiący państwa; βίος, życie ustrojne; λόγος,
λέξις, wyrazy nie pojęte dla ludu.
ἀπολιχμάω, f. ἡσμαι, obliczać, zliczać, *delambo*.
ἀπολιήγω, p. ἀπολήγω.
ἀπόλλομι i **ἀπολλώω**, ion 3. os. praes. pl. ἀπόλ-
λουσι, f. ἀπολέσω, ep. ἀπολέσσω, att. ἀπολώ, aor.
ἀπέλωσα, poet. ἀπέλεσσα, pf. przech. ἀπόλωλεκα,
pf. 2. prcz. ἀπόλωλα. Med. aor. 2. ἀπολόμην,
3. plur. ἀπόλοντο, częstotl. ep. ἀπολέσκατο. 1)
Czynn. przech. zniszczyć, zgładzić, zabić, sprzta-
tnąć; zburzyć, wydać na sztych, zimarować. 2)
zgubić, stracić, utracić, ὅπο τινος, przez kogo, ἀν-
τί τινος, za co. 2) Med. i Pf. 2. act. zginać,
umrzeć, paść, szczeznić, z dod. ἄλλεθρω i ἄλλεθρον,
μόρον, pójść na zatracenie, na zagładę. Jako
przekłęcie Opt. ἀπόλοιστο, niech zginie, przepadnie,
czasem ma κακός przy sobie; ἀπολλόμενος, naba-
wiony niebezpieczeństwa. ὁ ἀπολούμενος, niego-
dziwicz; γένος τοῦτων, wyrodzić się, ὅπο τινος;—
τινί, przez wpływ czyj; διά τι, w skutek czego;—
przepaść; umrzeć, τῷ φόβῳ, ze strachu, tudzież
z Imiesi.; ἀπόλωλα, już po mnie, jestem stracony.
ἀπολοοομαι, Dep. med. własc. zaprzeczyć czemu;
bronić się, usprawiedliwić się, ὅπερ εαυτοῦ, δεῖ,
ὥς, i. τι, coś na obronę swoją przytoczyć; τήν δι-
κην, bronić się w procesie; τάς διαβολάς, bronić
się przeciw potwarzom, odpychać je, τί ἐξ τι,
coś przytoczyć na usprawiedliwienie; 2) sprawić
się komu, wytumaczyć się, ὅπερ τινος, dla kogo,
to jest, bronić go.
ἀπολόγημα, punkt obrony, niewinaienia.
ἀπολογία, ἦ, obrona, usprawiedliwienie, unic-
wianienie, τινός i ὅπερ τινος, o co; πρὸς τινα,
przeciw komu; ἀ. ποίησθαι, bronić się; τινί,
usprawiedliwić kogo; εἰς ἀπ. καταστήματα, wystą-
pić jako obrońca; τάς ἀπ. ἀναφέρειν τινί i εἰς
τινα, zasłaniać się kim, szukać czyjjej obrony;
ἀπολογία χρῆσθαι, rzecz swoją wytoczyć; ἀπ. δι-
δόναι, dać komu głos aby się bronił, dozwolić ko-
mu się bronić.
ἀπολογίζομαι, Dep. med. zdać sprawę; wykazać

dowodnie; wyluszczyć, objaśnić, dokładnie opowie-
dzieć, τί, περί τινος.
ἀπολογισμός, ὁ, zdanie sprawy, sprawozdanie,
τινός, o urzędzie, z urzędowania; usprawiedliwie-
nie, obrona, ὅπερ τινος.
ἀπόλογος, ὁ, opowiadanie; 2) Ezopowa powieść,
bajka. 3) obliczenie.
ἀπολοιδορέω, zelżyć, wykpać.
ἀπολολύω, wzmocnione ὀλολύω.
ἀπολοω, 1) Czynn. obmyć, oplukać, τί, co, τινά
τι, komu co. 2) Med. obmyć, oplukać, i oczyścić
się lub sobie; τί τινος, co z czego; *ablwo*. Żtań,
ἀπόλουσις, ἦ, obmycie, oplukanie.
ἀπολοφόρομαι, głośno oplukiwać; przestać oplu-
kiwać, τινά, *deploro*.
ἀπολομαινομαι, Dep. med. zmażyć, za' ale obmyć,
zrzucić z siebie, oczyścić się. 2) t. c. λομαινομαι.
ἀπολομαντήρ, ἦρος, ὁ, uprzatacz, zmiatacz,
δακτύων, lizus luszczwybochenek.
ἀπόλοσις, ἦ, uwolnienie, τινός, od czego.
ἀπολυτικώς, przysł. ἔχων τινός, skłonny być do
uwolnienia kogo.
ἀπόλυτος, ον, uwolniony, niezawisły.
ἀπολυτρούω, za okup wydać, wypuścić. żtań ἀπολύ-
τρωσις, ἦ, wykupienie, wybawienie.
ἀπόλυω, 1) Czynn. odwijając, zwolnić, uwolnić,
τί i τινά τινος, τινά ἀπό τινος, wypuścić kogo,
wydać za okupem, (ἀρρωρίω.)— uwolnić, uznać
niewinnym, τῆς αιτίας, od winy, z Inf. i μη.—
w ogóle, uwolnić od czego, zwolnić. 2) Med. i
Biern. a) uwolnić się od czego, zwł. oczyścić się,
πρὸς τινα, przed kim. b) usunąć co, τί, kogo od
czego uwolnić, τινά τινος, τινά χροσῶ, kogo swo-
jemi pieniędźmi wykupić. c) uwolnić się, zbawić
się czego, n. p. życia a biern. przebyć je.
ἀπολυβάω, zelżyć. Aor. pass. ἀπελυβήθη, zbru-
kał się, shanił się.
ἀπολυτίξω, kwiaty rwać, *decerpo*; w ogóle, brać,
zabierać.
ἀποραγαθία, ἦ, kawał skóry chleba, o który
przy stole ręce wycierano potłuszczone a potem
psom rzucano; z tą też *κονάς* zwany. U Arystof.
pasorzyt, któremu podobnie rzucają łaski.
ἀπόραγμα, τό, serweta, ścielka.
ἀποραμάω, wypadać (o włosach).
ἀποραινομαι, szaleć, wyszaleć, przestać szaleć,
insanio, resipisco
ἀπορακρόω, oddalić.
ἀποραλακίζομαι, **ἀποραλθακίζομαι** i **ἀπο-**
ραλθακόομαι, miękkim się okazać względem
czego.
ἀπορανθάω, f. μαθήσομαι, oduczyć się, złożyć,
odzwyczczyć się, odwyknąć. *dedisco*.
ἀποραντέοομαι, wnosić z czego, odgadnąć, prze-
widzieć; *divino*.
ἀπόραξις, ἦ, scióranie.
ἀποραραίνομαι, Biern. uschnąć, zbladnąć, uby-
wać, schnąć; *languesco*. Czynn. zabić, zniszczyć.
ἀποραροτέω, świadczyć; poświadczac, zaręczać.
T. s. **ἀποραροτέομαι**.
ἀποράσσω, att.—*πω*, wytrzeć, zetrzeć, wyszoro-
wać. Med. osmykać, odrzeć. *κενάν ἀποράσαι*, próżny
korzec strychować t. j. z piasku bicz krećci; wy-
cisnąć; wrazić sobie, naśladować.
ἀποραστίζω, zbzić, wybić, ochłostać.
ἀποραταξίω, nieprzyzwyczajenie się zachowywać,
cufem. za: puścić wiatr, popuszczać.
ἀποράχομαι, 1) walczyć z czego; n. p. z wozu,
z muru, ἀπό τινος. 2) walcząc odegnać od siebie,

obronić, *τί*, odeprzeć, *τινί*, *πρός τινα*, stawić opór czemuś l. komu; bronić się.

ἀπομάχος, ον, niezdatny do boju.

ἀπομερίζομαι, rozdzielić, wydzielić. 2) być rozdzielonym; lecz p. ἀπαμερίζομαι.

ἀπομέριζομαι, ganić, obwiniać, żalić się na kogo, *τινά*.

ἀπομερίζω, odzielić; wybrać, *πρός τι*, wysłać, wykomenderować dokąd.

ἀπομεριμνίζω, zdrzeć się, usnąć zakolysawszy troski.

ἀπομεστώ, napelnić zupełnie.

ἀπομετρέω, odmierzyć, *τι τινα*, komu co. *melior*.

ἀπομυκνών, przedłużać, zwlekać, odwiekać.

ἀπομυκνίω, nieustannie gniewać się, *τινί*.

ἀπομυέομαι, Dep. med. naśladować, wzór zdjąć czego.

ἀπομύημα, τό, naśladowanie, wizerunek.

ἀπομύησις, ή, naśladowanie, odwzorowanie.

ἀπομύησκομαι, p. ἀπομύημεθω.

ἀπομυθός, ον, (μυθός) — ἀμυθός, bez żołdu, nie pobierający żołdu l. myta, niepłatny, wysłużony; *emeritus*. 2) dla żołdu służący. *ἀ. γίγνομαι παρά τινος*, zwalnia mię ktoś ze służby.

ἀπομυθώ, wynająć, wydzierżawić; *ελοο*.

ἀπομυνησέομαι, τά, pamiętniki, dzieło Ksenofonta o Sokratesie mające ten tytuł, anegdota

ἀπομυνησέοσις, ή, opowiadanie. [spisane.]

ἀπομυνησέομαι i ἀπομυνησκόμαι, (ἀπομύησομαι) fut. ἀπομύησομαι, aor. ἀπεμύησαμην, 1) zachować w pamięci, z nastp. *τόσδε ονομα θέσθαι*, na pamięć dać nazwisko, *τινί*, komu; *τινί χάριν*, pamiętać komu dać zapłatę czyli zapłacić. 2) z pamięcią udzielić, w ogóle; wspominać, opowiadać; *τά ἀπομυνησόμενα* = ἀπομυνησέοματα.

ἀπομυνησάξω = μνησάξω, doznanej krzywdy niezapomnieć, komu, pamiętać, popamiętać temu za złe wyrządzone.

ἀπόμνημι i ἀπόμνηω, aor. ἀπόμνησα, przysięgę wykonać, składać; pod przysięgą zaręczyć, także z dodan. *ὄρκον*, powiększej części tylko negatyw. z Inf. albo *ὡς ὄβ.* 2) odprysnąć się, *θεῖος ἀπομνηναί*, na bogów odprysnąć się czego; *ἀρχήν* l. *ἐπὶ τῆς ἀρχῆς*, zrzec się uroczystie urzędu.

ἀπομνηνών, (μνηνών) zostawić samego, opuścić, osamotnić, *τινά τινος*, kogo z czego wykluczyć. Biern. *τινός*, wykluczyć się z czego. *excludor*.

ἀπομυρήννμι, ἀπομύρσω, Czynn. 1) otrzeć; zetrzeć, starciem oczyścić. 2) Med. otrzeć się l. sobie, *παρελάς χερσίν*, policzki rękoma osuszyć, otrzeć.

ἀπομυρσός, ον, — *ἄμυρσός*, nieuczony, niewykształcony; ἀπομυρσός, nierozważnie.

ἀπομυρθέομαι, Dep. med. odradzić, wyperswadować, odwieść kogo od czego, *τινί τι*.

ἀπομυρτίξω, wyszydzić, wzgardzić, ze wzgardą odmówić.

ἀπομύτω, ξω, form. pob. ἀπομύττω, 1) wytrzeć, utrzeć; przen. dowiejpu nauczyć, zaostrzyć rozum na własną jego szkodę; odrwić, oszwabić kogo, ogolić bez mydła. 2) Med. otrzeć, wytrzeć sobie nos. (ἀπομύτω), poet. sl. ulom. = ἀπομύξω. aor. 1. ἀπέμυτσα, przeniesić od innego miejsca. odesłać. — aor. 1. Med. ἀπέμυτσατο, zmienił siedlisko swoje, wyruszył; ale też, *τινά από τινος*, kazać komu wynieść się z miejsca, wypędzić zkąd. c) Aor. 1. pass. ἀπέμυθη, daleko osiedliłem się, daleko od czego (*τινός*) byłem zagnany; *migro, deduco*.

ἀπομαρξώ — *ἄω*, odrętwić. Med. odrętwić, stężeć; *hebetor, obtorpefa*.

ἀπονεκρώ, zabić, sprawić, że kto umiera; Med. odumierać.

ἀπονέμω, podzielić, udzielić, wydzielić; przypisać. Med. brać dla siebie, *τί*, korzystać z czego.

ἀπονεουθύνω, przyl. w rozpaczliwy sposób, rozpaczliwie; *vesane*.

ἀπονεόμαι, odejść, powrócić, do domu wrócić; *ἐκ τινος* — *πρός τι*, z miejsca jakiego dokąd się ruszyć; zwykle tylko *πρός, ἐπί, ἐξ τι. abeo, revertor*.

ἀπονεοτέω, gniazdo lepiej, gnieździć się. 2) przestać się gnieździć.

ἀπονεύω, skinieniem odmówić, zaprzeczyć; *ἀβυσσ*. 2) uprz. skłaniać się dokąd; *inclino*.

ἀπονεύω, zdjąć ciężar ulżyć; *levare*.

ἀπόνητος, ον, bez ucisku, bez dolegliwości, bezkarny, niencisniony, bez pracy, łatwy. Przysl.

ἀπονητή, stp. najw. ἀπονητότατα, bez mozółu; *nullo labore*.

ἀπονήχομαι, ξομαι, dep. med. odpłynąć, pływanie ratować się, wypłynąć; *evado*.

ἀπονιαί, ή, 1) bezmozolność. 2) odraza, wstręt do pracy, gnuśność.

ἀπονίσθω, att. ἀπονίπτω, 1) Czynn. a) splukać, obmyć, *τι ἐκ τινος*. b) obmyć, oczyścić kogo, *τινά*. 2) Med. obmyć się lub sobie co (*τί*). splukać, zmyć z siebie, *τινί*, się, kapać się.

ἀπονιαζώ, zwyciężyć i zdrzeć.

ἀπονήμα, τό, woda do mycia; Pls. **ἀπονήπτρον, τό**.

ἀπονιασμαί, i ἀπονήσομαι, aor. 2. ἀπονήσην, ep. ἀπονήσην, opt. ἀποναίω, ἀποναίω. Med. używać, doznawać czego, korzystać, radości, (*τινός*), mieć z czego korzystać, zysk.

ἀπονίπτω, p. ἀπονίω.

ἀπονήρω, potrzeć lub natrzeć natrum.

ἀπονεόομαι, depon. odejść od przytomności, od zmysłów, oszaleć, stracić rozum; zwł. wszelkich względów na stosunki społeczne zrzec się; nie uznawać żadnych obowiązków; powątpiewać o sobie samym, rozpaczać, ztąd *ὁ ἀπονεουθύνος*, człowiek desperacki; nieszcześny.

ἀπόνοια, ή, (νοῖς) nierozum, nierozsądek, nierozwaga; szaleństwo, zuchwałstwo, rozpacz.

ἄπνος, ον, nieprzyzwyczajony do zatrudnienia, gnuśny, miękki, niewiejący. 2) bezbolesny, beztroski. Przysl. **ἄπνος**, bez trudu, łatwo. Stp. w. **ἄπνοτερον**, najw. **ἄπνοτάτα**.

ἀπονεστέω, powrócić, wrócić do domu, często z dodan. *ἄψ, ὅπισω, ἐν ὄκω*, ale i bez tego, *τινός* zkąd. *revertor*.

ἀπονεστήω, ή, powróć; *reditus*.

ἀπονώσφω, przed samogłosek. ἀπονόςφω, 1) przysl. oddzielnie, dla siebie, na uboczu, w oddali. 2) przym. z Genit. daleko od; *seorsum*.

ἀπονωσφίζω, rozdzielić, oddalić, *τινά τινος*, pozabawić; ale *τί*, unikać miejsca.

ἀπονωστέρω, noc przebyć, przepędzić za domem, *τινός*, w dali od czego.

ἀπονωσάξω, usnąć nad l. przy czym.

ἀπονωχίζω, odciąć paznokcie; porwać pazurami, szponami.

ἀπονωτίξω, sprawić, że ktoś tył podaje, wprawić w nieczekę; z dodan. *φορή*.

ἀπόξενος, ον, 1) niegosciny, o morzu czarnem. 2) z Genit. odstręcony, oddalony, wygnany z miejsca.

ἀποξενώ 1) odstręczyć, oddalić, *τινά τινος*, wywalić z ojczyzny, wygnać. 2) Med. żyć za granicą, w obcym kraju, *γῆς, ἐκ γῆς*, ztąd: stać się cudzoziemcem, obce obyczaje przyjąć.

ἀποξένωσις, ἡ, pobyt w obcym kraju: przejęcie się cudzoziemczyzną.

ἀποξέω, **ξέσω**, oskrobać, odrapać, sheblować, gładzić, skrobaniem ścierać, zaostriżyć; w ogóle: oglądzić, śkrzesać, odciać, odjąć, n. p. γήρας, starosć ściągnąć (niby węże skóre) t. j. odmłodzić.

ἀποξήρανω, pf. pass. part. ἀπεξηραμένος. 1) Czynn. wysuszyć, suszyć. 2) Biern. wyschnąć; *essiccō*.

ἀπόξηρος, ov, = ξηρός, wysuszony.

ἀποξολίζω, odrzeć z drzewa.

ἀποξύνω, zaostriżyć; ostrym, przeraźliwym uczynić, τὴν φωνήν, w dyszankt przejść; *acuo*.

ἀποξυρόω, postrzyż, ogolić, τινί τὴν κεφαλὴν.

ἀπόξηρος, ov, urznięty, stromy, przepaścisty.

ἀποξύρω, ostrzyż, ogolić. [beto.]

ἀποξυστρώω, stepić; ocierać, *strigili detergo*; **ἡ ἀποξύω**, p. ἀποξέω.

ἀποπάλλω, porzucić, zamaszycić rzucić; Med. odbić się.

ἀποπαταίνω, ion. fut. ἀποπατανέω, twórzliwie się oglądać; *respicio*.

ἀποπατέω, z drogi zboczyć, iść na bok; iść z potrzebą. t. s. Med.

ἀποπάτημα, τό, stolec; T. s. **ἀπόπατος**, ó, i 2) wyhodek.

ἀποπαύω, 1) kazać przestać, wstrzymać, zatrzymać, τί, τινός, zapobiedz; τινά τινος, od czego powstrzymać kogo. 2) Biern. i Med. a) przestać, zaprzestać, τινός i ἐκ τινος, czego; położyć czemu koniec. 6) ustać, kończyć się.

ἀποπειράω, ἡ, próba, doświadczenie, μάχη, ναυμαχία; próba morskiej bitwy; manewr na morzu; *experimentum*.

ἀποπειράω, i **ἀποπειρούμαι**, tudzież **ἀποπειράζω**, (**ἀποπειράομαι**, Dep. pass. z Inf. med.) zrobić próbę, doświadczenie z czem, τινός, doświadczyć kogo i. czego, zbadać, dochodzić, dociekać, zrobić próbę na czem, τινί, z czem. Często następuje zdanie poboczne z *ei, tento, experior*.

ἀποπειλέω, ociosać siekiera.

ἀποπειπέω, dor. i ep. 3 sing. fut. ἀπείπευσι. 1) Czynn. a) odesłać, wysłać, rozpuścić, wypuścić, (ἐκ τινος, przeprowadzić, zwł. o nauczycielu, po nauce kogo puścić, zwolnić; przesłać, oddać. b) posłać do domu, często z dodaniem *πάλιν, ἐπί οἴκου*. 2) Med. odesłać od siebie, rozpuścić, oddalić, zwłaszcza, o mężu, żonę odesłać, z nią się rozwieść; *mitto, dimitto, remitto, repudio*.

ἀπόπειρεῖς, ἡ, wypuszczenie, odesłanie, wypelnienie.

ἀποπεινέω, 1) oplakiwać; 2) przestać oplakiwać, żałować miec.

ἀποπειράω, przechodzić, przebywać, przekraczać. **ἀποπειρέω**, **ἀποπειρόμαι**, f. ἀποπειρέθημαι, puszczać wiatr. *pedo*.

ἀποπέσομαι i **ἀρίπταμαι**, aor. ἀπεπτάμην, ulecieć, odlecieć, zniknąć.

ἀποπεραστίνωω, oczyścić.

ἀποπήγωμι, z fut. Med. ἀποπήγησομαι, 1) Czynn. dać się ściąć lodem, dać zmarznąć; Biern. ściąć się lodem; zmarznąć, skrzepnąć; *congelō, concreasco*.

ἀποπήδαω, zeskokczyć, από τινος, uskokczyć, przen. τινός, odskoczyć od czego. Ztąd, **ἀποπήδησις**, ἡ.

ἀποπήμιπληρω, f. ἀποπήλω, wypelnić, uzupelnnić, nasycić, zaspokoić, uciszyć; *πρός τινα τὸ θυμὸν μόνον*, na kim wywrzeć gniew; *τὸν χρησμόν*, wyrocznią uiszcic. *expleo, compleo*.

ἀποπίνω, upić, wypić; *bibo, ebibo*.

ἀποπίπτω, aor. -- έπσον, spaść, wypaść, από i ἐκ τινος, opaść. 2) przepaść, chybić, *spe cecido*. złożyć: *decido*.

ἀποπιστέω, zupełnie zaufać.

ἀποπλάσω, (*πλάσω* spokr. z *πλήσω*) 1) Czynn. odbić, zbicić z drogi, tylko w Aor. 2) Biern. ἀπεπλάσθη, być zbitym z toru, być zagnanym na bezdroża, zablakać się, τινός i από τινος. W ogóle: odbić się, odskoczyć. *excutio, aberrare fac'o*.

ἀποπλιάνομαι, Med. z Aor. pass. oddalić się z drogi, zablakać się, τινός, *aberro*. T. s. w f. czynnej.

ἀποπλώνωσις, ἡ, zbrocenie, błakanie się.

ἀποπλάσωω, -- ττω, otworzyć, odwzorować. Med. brać wzór z czego, naśladować.

ἀποπλέω f. *πλεύσομαι*, i *πλευσοῦμαι*, poet. **ἀποπλεύω**, i ion. **ἀποπλώω**, aor. 2. ἀπέπλω. 1) odplynąć, odjechać, puścić się na morze, ἐν, από τινος, εἰς τι, ἐπὶ τινος i ἐπὶ τι, *πρός τινα*. 2) plynąć napowrót, z dodaniem lub domyślnem *ὀπίσω, πάλιν*.

ἀποπληκτικός, ἡ, óν, odurzony, osłupiały; 2) apopleksya rażony.

ἀπόπληκτος, ov, paraliżem ruszony; na ciele i duszy osłabiony i zdrętwiały, odurzony.

ἀπόπληξίς, ἡ, paraliż.

ἀποπληρόω, p. ἀποπλήρωμι.

ἀποπλήρωσις, ἡ, nasylenie, zadowolenie; wypelnienie, uskuteczenie, uiszczenie się; *expletio*.

ἀποπληρωτής, ó, uzupelnniacz, wykonawca.

ἀποπλήσομαι -- att. **πλήττομαι**, zupełnie być odurzonym. F. Czynn. zbicić, przygnębić, odurzyc, na duszy i ciele osłabić, pozbawić rozumu.

ἀποπλήσομαι, att. -- **πλήττομαι**, w skok ujęć, uciec.

ἀπόπλοος, ségn. **ἀπόπλους**, ov, ó, (*ἀποπλέω*) odjazd na okręcie, wypłynięcie.

ἀποπλώω, impf. częstotl. *ἀποπλώνεσκε*, oplukać, obmyć, wymyć; *abluo*. Ztąd *ἀπόπλωμα, τό*.

ἀποπλώω, p. ἀποπλέω.

ἀποπνεύω, p. ἀποπνέω.

ἀποπνέω, poet. -- πνεύω, f. *πνεύσω*. 1) wzniewać, wydawać woni, (pachnąc) τινός, τίς εἰς τι, uwolnić się od czego przez co; 2) złożyćś dać, wiać, wonieć, από τινος i τινός.

ἀποπνήγω, 1) Czynn. zadusić; zadławić, zatopić. 2) Biern. zadusić się, utonąć; trwożyć się, lękać się, ἐπὶ τινι, o kogo.

ἀποποιέομαι, oddalić od siebie, odepchnąć, zarzucić, wzgardzić.

ἀποπολεμέω, z czego walczyć, τὸς ὄνου, z osła.

ἀπόπολις i **ἀπόπολις**, l, gen. *ιδος*, daleki od ojczyzny, wygnany; *exul*.

ἀποπομπή, ἡ, odesłanie, rozpuszczenie, oddalenie, wygnanie. 2) odwrócenie zlego prognostyka, przeblaganie. [pokonać.]

ἀποπονέω, przestać pracować, przetrwać, przebyć, **ἀποπορεύομαι**, odejść, *πρός τινος*, od kogo; *discedo*.

ἀποπορευέω, wykonać jako posel polecenia swoje; poselstwo uskutecznić. Ztąd *ἀποπρασεία*.

(**ἀποπράμαι**) aor. *ἀπεπράμην* do *ἀπώνεομαι*, odkupić; *emo*.

ἀποπρίω, odpilnować; upiłnować, wypilnować.

ἀποπρό, przysł. 1) daleko. 2) przyim. z Genit. w odległości, daleko, od. *procul*.

ἀποπροατρέω, aor. 2. part. *ἀποπροελών*, odebrać, odjąć, τινός, z czego.

ἀπόπροσθίν, przysł. z dala, z daleka, z oddalenia, z odległości; *procul*. T. s. **ἀπόπροσθεν**.

ἀπόροδι, przysł. w odległości, daleko; *procul*.

ἀποροδίη, aor. 1. ep. ἀποροδέηκα. 1) w dal odsłać, wysłać, wypuścić, spuścić, łów, opuścić; *mitto, abjicio*. [parο.]

ἀποπρονοσφιζω, oddalić, wprowadzić daleko; *se-ἀποπροστένω*, odciąć z czego. *deseco*. Part. aor. 2. ἀποπροταμών.

ἀποπροτομαι, zestrachać się, zbiegać się; o koniach.

ἀποποιέω, spłoszyć.

ἀπόπολις, p. ἀπόπολις. [kruszyny.]

ἀπόπτισμα, τό, wytłoczyny (przy szrutowaniu),

ἀπόπτω, *ον*, z dala widziany, widoczny, widzialny, από τινός, z kąd: ἐν ἀπόπτω ἔχειν τι, mieć co na widoku, jak na dłoni. 2) niewidzialny, niewidziany; daleki od czego, τινός, n. p. ἀστεος. ἐξ ἀπόπτου, z daleka; *conspiciuus, remotus*.

ἀπόπτυστος, *ον*, właśc. do wypłucia; wzgardy godny, szkaradny; *detestabilis*.

ἀποπτύω, wypłuć, plwać, wyrzucić, t. j. wzgardzić, potępić, porzucić. *respuo*.

ἀπόπτωμα, τό, przypadek nieszczęśliwy.

ἀποπυνθάνομαι, dopytywać się; *sciscitor*.

ἀποπτύξω = πτύξω, wypłuć, wytryskać, tryskać.

ἀπόροτος, *ον*, bezdrożny.

ἀπορώ, ion. = *αφωρώ*.

ἀπόρω, 1) Czynn. być bez rady, mieć niedostatek, być w kłopotcie o co, τινός, περί τινός, τί, ἔξ τι. Ze zdaniem pobocznymi pytającymi: chwilec się, jestem wątpliwy; z Inf., nie zdolam, nie dowierzam sobie, abym i t. d. 2) Med. być w wątpliwości, wachać się, nie umieć sobie dać rady, τινός i. τινί, lub z zdaniem pytaj. zależ. Imiesł. ἠπορημένος, zakłopotany, w ambarasie; we f. biern. από τινός, przez co być w kłopot wprawionym.

3) Późn. zadać pytanie; ἀπορείται = *quaeritur*, kwestya; ἀπορούμενον, przedmiot badania.

ἀπόρημα, τό, sporny punkt, trudność.

ἀπορητικός, *ή, όν*, wątpliwy, chwycający się, wątpliwi; ol ἀπορητικοί, sceptycy.

ἀπόρητος, *ον*, a) niezburzony, nieskalany t. j. nieczepsty. b) nie do zburzenia.

ἀπορδίω, nadać kierunek, τί, w czém; wyprostować, naprawić.

ἀπορία, *ή*, niedostatek, brak zaradności, kłopot; wątpliwość o sobie, trwożliwość; bieda, niedza, położenie krytyczne; często w l. mng. τινός, brak, niedostatek czego, podobnie περί τι lub z Inf. Przenośn. ἀπορία τών λόγων, subtelności, wykrety; badanie, kwestya.

ἀπόρονη: poet. = *αφορώμαι*, wprawić w ruch z jakiego miejsca, pobudzić, napędzić. Med. ruszyć się, udać się w pochod z kąd, wybrać się; *proficiscor*.

ἀπορος, *ον*, 1) nie przebyty, bezdrożny, niedostępny, bez wyjścia; w ogóle: trudny, niepodobny, rozpaczliwy, nieprzewrotny, nieuzasadniony, często z Inf. tudzież ἐν ἀπόρω εἶναι lub ἔχεσθαι z inf.; nie umieć czego zrobić; ὡς ἐν ἀπόροις, jak można było w kłopotcie; τὸ ἀπορον, ambaras, kłopot, trudność, przykre położenie, przeszkoda. ἀπορος z Inf. nieodporny, προσφρασεσθαι, z którym nie da się obcować, do którego zbliżyć się niepodobna. 2) bez środków będący; ubogi, biedny, z dodan. τῆ ὀδία, niezdolny, niezdatny, niemający władzy, ἐπί τι: lub z Inf. τῆ γνώμη, niezaradny. Przysł. ἀπόρων, Stp. w ἀπορωτέρως i ἀπορωτέρον, niebezpiecznie, w ucisku, bez środków, biednie; ἔχειν, być niemożliwym, nie zdolać, mieć niedostatek, τινός, czego; ἀπ. διατιθέναι, wprawić w trudności, w biedę, w kłopot.

ἀπορούα, zeskokczyć, uskokczyć lub w tył skoczyć; *desilio, resilio*.

ἀποροδύωμαι, z braku sprężystości zaniechać, nie mieć chęci, τινός, z gnusności czego zaniebać lub z lekkomyślności.

ἀπορραίνω, przyskać, zbrzygać, zrosić. τινός, opuścić co, zaniechać, *emito*.

ἀπορράϊω, odbić, odepchnąć, τινά ἤτορ, życia pozabawić; τινά χρήματα, z posiadłości wypędzić, zrabować. *destruo*.

ἀπορραντήριον, τό, kropielnica: *lavacrum*. (nazczyje do wody ofiarnej.)

ἀπορράπτω, znowu zeszyć; zatykać.

ἀπορραφώδew, na wzór rapsodów deklamować.

ἀπορρέζω, ofiarować z czego, τί.

ἀπορώω, f. ῥύσσομαι, 1) spływać, spadać. 2) ubieżyć, upłynąć, zniknąć. b) odpadać, opadać. c) wypływać z kąd, (τινός), dokąd (μερῶ τινός), rozciągać się dokąd. Ztąd ἀπορώωσις, *ή*, odpływ.

ἀπορρήγνυμι, aor. pass. ἀπορρήγην, oderwać, odłamać, zerwać, wyrwać, odłupać, wysadzać, rozłączać; βίον, życie gwałtownie kończyć. Biern. gwałtem się oderwać. *avello*. Ztąd ἀπορρήγμα, τό, odłam, oderwany kawał. Imiesł. perf.

ἀπερρώγως, ό, obdartus, ladaco, lichota.

ἀπορρηθύναι, p. ἀπειπον.

ἀπόρρημα, τό, zakaz, *interdictum*.

ἀπόρρησις, *ή*, zakaz, zrzeczenie się; odmowa; γάμος, rozwód; zniesienie zawieszenia broni.

ἀπόρρητος, *ον*, 1) zakazany, zabroniony; ἀπόρρητον ποιεῖσθαι τινι, zakazać komu. 2) niewypowiedziany; czego nie godzi się powiedzieć, grubaństwa, bezecne rzeczy, sprośności. b) co w tajemnicy zachować należy, tajny, πρὸς τινα, tajemniczy, τὰ ἀπόρρητα, tajemnice, mysterje; ἀπόρρητα ποιεῖσθαι, i ἐν ἀπόρρητῳ ποιεῖσθαι, kazać zachować w tajemnicy.

ἀπορρήγω, pf. 2. ἀπερρήγα ze znac. cz. terazn. wzdrygnąć się na co, z Inf. z trwogi czegoś zaniechać, *abhorreo*.

ἀπορρήγω, odmarzać.

ἀπορρίπτω, p. ἀπορίπτω.

ἀπορίπτω, *ον*, wzgardy godzien.

ἀπορίπτω, i *ἀπορρίπτω*, odrzucić, porzucić; rzucić, miotać, na kogo, ἐξ τινα, μῆτιν, gniewu zaniechać, porzucić; τί ἐξ τῶ μηδέν, coś zupełnie zarzucić; wypchnąć, wzgardzić, τινός ἐκ τινός, ό ἀπερρίμμενος, wzgardzony, porzucony; *abjicio, jacto*.

ἀπορροή, *ή*, odpływ, upływ, wypływ.

ἀπόρροια, *ή*, t. c. poprzędz.

ἀπορροιβδέω, wykrakać, wszcząć krzyk l. głos wśród głosnej wrzawy i trzepania skrzydłami.

ἀπορροφάω, upić, τινός, czego; *sorbillo*, T. s. *ἀπορροφέω*.

ἀπορροπτα, oplukać, oczyścić; *purgo*, med. t. s. *ἀπορροτος*, *ον*, i *ἀπόρροος*, *οον*, zdalny do spływu, spadzisty, spływający.

ἀπορρώξ, *ώρος*, ό, (*ἀπορρώξνυμι*) urwany; urwisty, stromy. Rzecz. *ή ἀπορρώξ*, urwany kawał czego; α. Στορξός βάτος, ramię wody Styks. ἀμβροξίας και νεκτορος α., wyskok ambrozji i nektaru, Ἐρινδων, plód, plemię.

ἀπορφανίζω, osierocić. T. s. *ἀπορφανώ*.

ἀπορφανω, *ον*, bez purpury, szkarlatu.

ἀπορχόρομαι, Dep. med. przetańczyć, τί, co, n. i τόν γάμον, t. j. tańcem pozbawić się czego.

ἀποσαλεύω, po za portem, na otwartem morzu stać na kotwicy; tudzież: w oddaleniu od czego się rzymać.

ἀποσαρκώω, dać porość mięscom. med. mięso porasta.

ἀποσαρφέω, objaśnić, wyjaśnić, wytłumaczyć: *declaro*. Podobn. **ἀποσαφηνίζω**.

ἀποσβέννυμι, 1) zgasić, wygasić, 2) Biern. wraz z aor. 2. ἀπέσβην i pf. ἀπέσβηκα, zgasać, wygasać, pójść w poniewierkę, w zapomnienie, zniknąć, zaniemieć; umrzeć; ztąd **ἀπόσβεσις, ἡ**.

ἀποσειώ, otrząsać, odepchnąć. med. otrząsać się, odepchnąć od siebie, pozbyć się kogo z karku, τινά, o koniu, zrzucić z siebie.

ἀποσεμνώνω i **ἀποσεμνύω**, nadać pozór świetny, wystrychnąć, zalecić, zachwalić. Med. przechwalać się, chełpić się.

ἀποσειώω, odpędzić, przegnać. Med. aor. 2. ep. sync. ἀποσειώην, z pośpiechem uciec, τινός, zkład, εἰς τι, dokąd.

ἀποσημαίνω, 1) Czynn. wskazać, εἰς τινα, περί τινος, dać znak o czymś. 2) Med. z czego coś (sobie τινί) wnosić, poznać, wymlarkować b) zapieczętować, opieczętować, zabrać na rzecz skarbu.

ἀποσήπω, dać zgnić. Pass. i pf. 2. ἀποπέσηπα, gnić, zgnić.

ἀπόσηψις, ἡ, gnicie. *putrefactio*.

ἀποσιμῶω, nagiąć, zagiąć, z okrętami dla tém silniejszego zamachu z daleka się zapędzić. W biern. form. τὴν ῥίπα, dostać nos górą wtloczony, dołem perkaty, mieć nos zadarty l. perkaty jak małpa: *deflecto*.

ἀποσιόομαι, p. ἀποσιόομαι.

ἀποσιτέω, przestać jeść, pościć. Ztąd, **ἀπίσιτος, ον**, = *ασίτος*, bez apetytu będący.

ἀποσιωπάω, zaniemieć, zamilknąć, w środku mowy zaniemieć.

ἀποσιώπησις, ἡ, zaniemieć; *reticentia*.

ἀποσιόαπτω, zamknąć rowami, przekopać.

ἀποσιεδάνομι, f. att. ἀποσιεδῶ, form. pobocz. ἀποσιεδναμαι. 1) Czynn. rozpedzić, rozproszyć, spędzić; ἀπό τινος, zegnać, kazać się rozejść; w ogóle: wygnać, θρῆσθ, z serca. 2) Pass. być rozproszonym, rozbitym, rozproszyć się, oddalić się, ἀπό τινος, oddalić się od wojska. *dissipo, dispergo*.

ἀποσιέλλομαι, Biern. Aor. ἀπέσιελην, a perf. act. ἀπέσιεληκα, wyschnąć, skurczyć się; *corrigo*.

ἀποσιεούζω, przenosić ładunek z miejsca na miejsce, uprzątnąć, pozbyć się z karku. T. s. medium.

ἀποσιεούῃ, ἡ, wyładowanie, zdjęcie juków, uprzążenie, usuniecie; pakunek, sprzęty do uprzążnięcia; 2) kloaka, wychodek.

ἀπόσικηνος, ον, mający namiot oddzielny; zdala od kogo mieszkający, przeciwiem. *όσιστος*.

ἀποσικνήω, oddzielny od innych mieć namiot; być zdala od czego, być oddalonym. τινός, ruszyć dalej.

ἀποσικήπτω, φω, 1) spuścić, rzucić, εἰς τι. 2) prz. εἰς τι, paść na co, wyjść, wypaść, zrobić się z czego, n. p. ἐξ φαδλον, zrobiła się z tego drobnostka.

ἀποσικασμός, ὁ, rzucanie cienia; zwł. cień na zegarze słonecznym i oznaczenie czasu według tego. *umbra*.

ἀποσικασμα, τό, cień sam i to co rzuca cień; *umbra, obumbratio*.

ἀποσικιδάναμι = ἀποσιεδάνομι.

ἀποσικίπτω, = ἀποσικήπτω.

ἀποσικρίζω, odskoczyć.

ἀποσικλήναι, p. ἀποσιέλλομαι.

ἀποσικνύω, zaciemnić, zaciemnić.

ἀποσκοπέω, f. ἀποσκοπέομαι, z miejsca jakiego spojierać w dal, patrzyć, oglądać się, oglądać, πρὸς, εἰς τι, τί. *respicio*.

ἀποσκορρίζω, posłać kogo do piekiel, na szubienicę.

ἀποσκοτιζώ, zaciemnić, ocienić. 2) zdjąć, znieść cień.

ἀποσκοτόω i ἀποσκοτέω, t. c. poprzedzaj. i 3) cień (i światło) rozdzielić na obrazie, ocieniować.

ἀποσκουδναιω, bardzo się gniewać, obruszyć się, rozjątrzyć się na, τινί. *irascor*.

ἀποσκυθίζω, golić się na wzór Scytów, wygolić się do czysta.

ἀποσκυλεύω, i **ἀποσκυλάω**, zrabować, splądrować, zabrać, odebrać.

ἀποσκώπτω, miotać szydercze l. szydu słowa, τινί, na kogo; czasem też obok Dat. Acc. ma przy sobie, *cavillor*, szczypać.

ἀποσμήχω i **ἀποσμάω**, zetrzeć.

ἀποσμηκρόνω, zmniejszyć.

ἀποσμήτω = ἀπομότηω.

ἀποσμήχω, pożreć w powolnym, kłębiącym się ogniu, zwolna pożreć, pochłonać.

ἀποσβέω, 1) czynn. sploszyć, odpędzić, przegnać. 2) Med. sploszyć od siebie, wygnąć; ruszać; w form. czynn. *ὄνα ἀποσβήσεις*; nie pójdziesz że ty sobie?

ἀποσπαράσσω, oderwać, skubać. *discerpo*.

ἀπόστασια, τό, oderwane, kawał, płat, część czego; *pars avulsa*.

ἀποσπάω, άσω, 1) czynn. oderwać, urwać, odciągnąć, sciągnąć, τινός i ἀπό τινος, ale i τινά τι, jak *ἀφαρτεῖσθαι*. 2) nprz. oderwać się, τινός, od czego. 3) Biern. być rozerwanym, oddartym. b) rozdzielić się, rozłączyć się, oddalić się, τινός i ἀπό τινος. *divello*. 4) Med. na korzyść swoją odciągnąć.

ἀποστείρω, rozsiewać, wysiać. *dissemino*.

ἀποστένω, fut. στείω, wylewać, wino bogom, zalewki czynić. *libo*.

ἀποσπερματίζω, i **ἀποσπερμαίνω**, wypuszczają nasienie; *semen emitto*.

ἀποσπεύδω, gorliwie czemu zapobiegać, odradzać, przeskładać, τί. wstrzymać, odpraszać, τινά.

ἀποσπινθηρίζω, pryskać iskrami, sypać iskry.

ἀποσποδέω, postrzącać; zetrzeć, ubiedzić sobie pazury, szpony Ar. Av. 8.

ἀποσταδά i **ἀποσταδόν**, przysł. (*ἀφίστημι*) z daleka, w odległości. opodał, zdala. *eminus*.

ἀποστάζω, ξω, kroplami spadać, sączyć się; μένος μόνιας ἀποστάζει, gwałtowne szaleństwo zwolna srożyć się przestaje. T. s. **ἀποσταλάζω**.

ἀποστασία, ἡ, odstępstwo, odszczepieństwo.

ἀπόστασις, ἡ, 2) odstęp, oddalenie, ustępowanie, odpadnięcie, τινός, czyje; τινός i ἀπό τινος, od kogo, ἐκ τινος, ze związku, z przymierz; ἀπόστασιν ποιέσθαι, i ἀφίστασθαι, odpaść; ἀ. πράσσειν, skłonić. 2) strata; βίω, śmierć. 3) skład, pównica.

ἀποστάσιον, τό, rozłąka, rozwód; ἀποστασίον βιβλίον, list rozwodny, rozwód; ἀποστασίον δίκη, skarga przeciw wyzwoleńcowi, że prawego pana swego opuścił, lub obowiązków względem niego zaniedbał; tudzież przeciw obywatelowi, który ojczyzny nie wsparł w niebezpieczeństwie.

ἀποστατέω, 1) stać w odległości, zdala stać, różnić się, być nie przyczynnym, z Genit. 2) odwrócić się, wyłamywać się, uchylić się, τινός.

ἀποστατήρ i **ἀποστατήρς, ὁ**, odszczepienie, perkleńczyk; przeniewierca, zbieg

ἀποστατικός, ἡ, ὄν, skłonny do odpadnięcia, do rozłąki, ἀποστατικῶς ἔχειν, być skłonny do odpadnięcia.

ἀποσταρῶω, obwarować palami, opalisadować, ostrzeżi koly ogrodzić.

ἀποστειλάξω, dach odkryć, zdjąć.

ἀποστέρω, pokryć dachem, pokryciem wstrzymać, wstrzymać.

ἀποστενῶω i ἀποστενῶω, ścięsnąć.

ἀποστείχω, ξῶω, (στείχω) odejść, odejść pelzając; aor. 2. ἀπέστηχον, ἀνά νῆσον, przez wyspę; οἱ καθε, do domu wrócić; εἶσω, od kogo odszedłszy wejść. abeo.

ἀποστῆλω aor. 2. ἀπεστάλην. 1) odesłać, wysłać, zwł. z poleceniami, πρὸς, παρὰ τινα, τινί i πρὸς, εἰς, ἐπὶ τινα τόπον. ale ἐπὶ τινα, znaczy też po kogo posłać; o mowach, rzeczać; w ogóle przesłać. 2) posłać napowrót, rozpuścić, posłać do domu, ἐπ' οἶκον, tudzież odeprzeć. 3) Biern. być odesłanym, wysłanym. b) odejść.

ἀποστέρω, przestać kochać, mieć w obrzydzeniu, gardzić, τί. odi.

ἀποστερῶω, twarzym uczynić, hartować.

ἀποστερίζω, z form. pob. ἀποστερίζω, 1) obracać, τινά τινος, albo samo τινά lub τί. 2) zatrzymać co cudzego, pozbawić kogo czegoś, τί τινος, ἀβτὸν ἄλλου, usunąć się od kogo, opuścić kogo, τοὺς δεσποτὰς ἑαυτοῦ, opuścić panów swoich; tudzież z Inf. i μῆ, sprawić, że niepodobniestwem jest, aby ktoś co zrobil; οἱ ἀποστεροῦντες, oszuści. 3) Biern. być pozbawionym czego, τινὰ i τί, zbyć się czego. 4) Nprzech. i nieosob. brakujać, zbywać, ἀποστερεῖ με, zbywa mi.

ἀποστερῶω, ἡ, pozbawienie, odebranie. *privatio.*

ἀποστερητής, ὁ, lupieżca, rozbójnik, oszust.

ἀποστερητικός, ἡ, ὄν, lupiaczy, oszukujący. T. s. ἀποστερητής, ἡ.

ἀποστερικῶω, i ἀποστέρω, p. ἀποστερέω.

ἀποστεφανῶω, odebrać wieniec, pozbawić wienca; Med. zdjąć, złożyć wieniec, być go pozbawionym. *corona privo-r.*

ἀπόστημα, τό, oddalenie, przedział, odstęp.

ἀποστήβω, odbijać, blask odbijać, błyszcząć, lśnić się, ἀλείφατος, czem od czego.

ἀποστειργίζω, grzeblem oczyścić.

ἀποστολεύς, εὖω, ὁ, komisarz, mający dozór nad wypłynięciem floty wojennej; było ich 10 w Atenach.

ἀποστολή, ἡ, odesłanie, wysłanie, rozpuszczenie; wyprawa morska; apostołstwo; *missio.*

ἀπόστολος, ὁ, a) wysłaniec, poseł, εἰς τινα τόπον. b) podróżny, odjeżdżający, zwłaszcza na wojennym okręcie. c) = στόλος, uzbrojona flota; tudzież siła zbrojna lądowa gotowa do marszu, wysłanie floty; *legatus, emissus classis.*

ἀποστοματίζω. (στόμα) = ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης εἶπειν, swobodnie, na pamięć mówić. 2) uczniowi coś przepowiadać, dopóki się tego nie nauczy. 3) odpowiadać.

ἀποστομίζω, (στόμα) pozbawić ostrza, stępić. 2) = poprzedz. T. s.

ἀποστομόω, i 2) zatykać, zapchać. Ztąd, ἀποστόμοσις, ἡ.

ἀπόστοργος, ὄν, p. ἄστοργος.

ἀποστοραγιάξω, zadławić.

ἀποστρακίζω, p. ἄστρακίζω.

ἀποστρατεύω, przestać służyć wojskowo, być zwolnionym ze służby wojskowej. Zwykle w Medium.

ἀποστράτηγος, ὁ, (στρατηγός) były, wysłużony wódz, τινά ποιεῖν, złożyć.

ἀποστρατοπεδεύωμαι, Med. ruszyć dalej; zdala od kogo rozłożyć się (τινός).

ἀποστρέφω, aor. ep. w częstotl. form. ἀποστρέψασκα. 1) odwrócić, na—zawrócić, πρὸς τι, w ogóle, zmieniać kierunek; przenośn. odstręczyć kogo, τινά τινος.— 2) skierować, τὸν πόλεμον, εἰς Μακεδονίαν, przenieść. 3) kazać komu nawrócić l. wrócić, przywieść, przymusić do odwrotu, wprowadzić w ucieczkę, spłoszyć, τινά τινος. 4) nprzech. odwrócić się, nawrócić, wpaść napowrót. 5) Biern. f. z Inf. Med. a) być zgitym, ἀπεστράφατο. 3. plur. perf. τοὺς ἐμβόλους, były zgiete co do dziobów t. j. miały zgiete dzioby. b) odwrócić się, τινά l. τί, od kogo l. czego, gardzić nim, nienawidzić; ztąd ἀπεστραμμένοι λόγος, oburzające się na co, gardzące czem słowa. c) nawrócić się, powrócić, uciekać, odpasć, τινός, od kogo.

ἀποστροφή, ἡ, a) odwrócenie, odparcie. b) pomoc, środek, τινός i ἀπὸ τινος, przeciw czemu; ztąd w ogóle: ucieczka, schronienie, przytułek.

ἀπόστρωος, ὄν, odwrócony; gardzący, unikający.

ἀποστρώεω, nienawidzić, z pogardą odrzuć, brzydzić się, z Acc. c. Inf. *aversor.*

ἀποστρωφίζω, ξῶω, gwałtem odpędzić, odeprzeć, τινός, od czego.

ἀποσυνάξω, figi zrywać, zjadać. 2) dojrzałości fig doświadczać naciskaniem; badać, doświadczać.

ἀποσυνάω, splondrować, obracać kogo, τινά i τινά τι, ściągnąć zbroje, τί τινος.

ἀποσυνάγωγος, ὄν, wypchnięty z synagogi, z bóznicy.

ἀποσυρίζω, ξῶω, (συρίζω) gwizdać, wygwizdać, wysykać. μάχρ' ἀποσυρίζων, w dal gwizdać, głośno gwizdać.

ἀπόσυρμα, τό, zewłoki, lupiny, oskrobiny.

ἀπόσυρω, odciągnąć, odlamać, uprzatnąć, *detraho.*

ἀποσυστῆω, niejadąc wspólnie.

ἀποσφάζω, ξῶω, (σφάζω) i ἀποσφάττω, zabić, zarznąć, mordować. 2) Med. zabić się (mieczem), przebić się. *jugulo.*

ἀποσφαιρίζω, wyrzucam i odbijam piłkę; rzucić, miotać, pomiaćca niby piłką.

ἀποσφακάλίζω, umrzeć w skutek gangreny, na raka; zmarznąć.

ἀποσφάλλω. aor. 1. ἀπέσφηλα. 1) Czynn. z drogi, z toru sprowadzić, zbić; przen. τινά πόνον, udaremnić czyją pracę. 2) Biern. zsunąć się, spaść; przen. τινός, chybić czego, ὀρεῶν. *mente aberrare.*

ἀποσφάττω, p. ἀποσφάζω.

ἀποσφενδονάω, rzucić, zrzucić, spuścić z procy. T. s. ἀποσφενδόνω.

ἀποσφενδώνητος, ὄν, rzucony z procy.

ἀποσφήγω, zasnuwać, ściągnąć, przen. o płodach sztuki: wszyskiego, co zbyteczne, unikać, nadać słuszną miarę, równowagę, proporcję; T. s. w Medium.

ἀποσφραγίζω, zapieczętować. 2) odemknąć zamek. Ion. ἀποσφραγίζω.

ἀποσφαλίωμα, τό, widłowate żerdzie, widły do zastawienia sieci.

ἀποσφιδιάξω = ἀποσφιδιάξω, bez przygotowania mówić; powierzchownie coś czynić.

ἀπόσφισσις, ἡ, wstrzemięzliwość.

ἀποσφίξω, rozłupać, odłupać, oddzielić, oderwać. Biern. dzielić się, rozdzielić się, τινός i ἀπὸ τινος.

ἀποσφονίζω, odosobnić, oddzielić okrzeczeniem sznuru (σχοίνος), w ogóle: odłączyć, odstrycznąć.

ἀποσχολάζω, odpocząć po zatrudnieniach, ἐν τινι.

2) mieć czas do czego, poświęcić się czemu, τινι. T. s. 2) **ἀποσχολόομαι**.

ἀποσώζω, 1) czynn. ratować, ocalić, wybawić od, z czego, τινός, dokąd, εἰς τι. 2) Biern. ocaleć, szczęśliwie dostać się do jakiego miejsca.

ἀποτάδην, przysł. rozlegle, szeroko.

ἀπότακτος, on, zakazany, wyjęty ze zwykłego, powszechnego użytku, przeznaczony do czego z umysłu: *certus*.

ἀποτάνω, p. ἀποτέμνω.

ἀπότασις, ἡ, (ἀποτέμνω) rozciąganie, przedłużenie.

ἀπότασσω, - att. **τω**, porządkować, osobne miejsce przeznaczyć, nakazać, naznaczyć, przeznaczyć, τι εἰς τι. τὴν τάξιν ἐξ μήκος, linią obozową rozciągnąć. Med. z dat., rozłączyć się z czem; zrzec się, wyrzec się.

ἀπόταυρος, on, bez byka; = *ἄταυρος*.

ἀποταυρόομαι, - ομαι, stać się bykiem; τινί, powziąć gniew, zjadłość bycza na kogo: dziko nań patrzeć.

ἀποταφροῦν, rowem i wałem odłączyć, otoczyć, oszańcować.

ἀποτίω, 1) czynn. rozciągnąć, wyciągnąć, przeciągnąć; τὰ δόρατα, dzidy wystawić, spuścić do ataku. φθόγγον, (często opuszczać) ton długo wytrzymać, πρὸς τινα, ton przesłać aż do kogo. 2) nieprzech. rozciągać się; πόρρω, pójsz za daleko. 3) Biern. rozciągać się, ἀποταμνόμενος, rozciągnięty, wychodzący, ἐκ τινός. 4) Med. zaprządz się, usilnie czem zając się; ὅπῃ τινος, spierać się o co, πρὸς τινα, w kogo godzić.

ἀποτειχίζω, murem i zamkiem umocnić, zamknąć nieprzyjacielowi; w ogóle: obwarować, zamknąć, otoczyć.

ἀποτειχισίς, ἡ, i **ἀποτειχισμα, τό**, zamknięcie murem; obwarowanie, oszańcowanie; t. s. **ἀποτειχισμός, ὁ**.

ἀποτέλειοι, oi, urzędnicy miasta; zwykle, ὁ ἀπὸ τέλους, ἐν τέλει.

ἀποτελεσματικός, ἡ, ὁν, skuteczny, dokonywający, τινός.

ἀποτελεστώ, 1) czynn. zakończyć, skutecznici. 2) nprzech. skończyć się. Ztąd **ἀποτελεστώσις, ἡ**, ukończenie, koniec.

ἀποτελέω, 1) skutecznici, dokonać, dokończyć, ἐπιθυμίαν, zaspokoić żądze. 2) odpłacić, oddać, spłacić, długi i t. p. 3) Biern. a) dokonać się, dojrzec. b) wykazać się, pokazać się, περὶ τι, na czem. Ztąd ἀποτελεσμα, τό, wpływ gwiazd i konstellacyi na los ludzi. 2) skutek, cel ostateczny (sztuki), wypadek.

ἀποτέμνω, ión. ἀποτάμνω, pob. form. ἀποτμήγω.

1) czynn. odciąć, przeciąć, uciąć; oderwać. b) oddzielić, rozłączyć, odgraniczyć, w ogóle, zbyc kogo. 2) Biern. a) być odciętym, oddzielonym, wydartym, τὰς κεφαλὰς, stracić głowę, być ściętym. b) jako wyraż. techn. wojsk., być odciętym. 3) Med. a) dla siebie odciąć, zabrać, porwać sobie. b) uciąć coś sobie, odgraniczyć; oddzielić.

ἀπότευγμα, τό, t. c. nastp.

ἀπότευξις, ἡ, niepowodzenie, nieudanie się, chybanie, poniesienie szwanku.

ἀποτήνω, ξω, roztopić, wytopić; w ogóle: zwolna rozpuścić. Biern. roztopić się. poznać, niszczyć.

ἀποτηλόω, przysł. w oddaleniu wielkiem, daleko, w dali. *longe, remote*.

ἀποτηρέω, oczekiwać.

ἀποτιβάτος, on, dor. i poet. za *ἀπρόβατος*.

ἀποτίθημι, aor. 2. med. conj. ἀποθείομαι, ep. =

ἀποθῶμαι. 1) czynn. złożyć, odłożyć. 2) na bok położyć, zachować, przechować, porucić, powierzyć, τινί. 3) przywrócić, ὅμοια τοῖς πάλαι. 3) Med. a) odłożyć, zrzucić, złożyć, τινός, z czego; ἐπὶ τινι, na co. przen. odepchnąć, usunąć, uprzętnąć, pominąć; b) sobie zachować, oszczędzić, uciąć, εἰς τι, odwlec, odroczyć, Tudzież: χρόνον εἰς τι, czas poświęcić na co; χάριν ἐν πολλοῖς, podziękę sobie zjednać.

ἀποτίκτω, τέσω, wylądz, wydać na świat.

ἀποτίλλω, wyskubać. Ztąd **ἀποτίλημα, τό**, wyskubane, kosm, płatek.

ἀποτίμων, i **ἀποτίμομαι**, ocenić, τινός. 2) nie szanować, gardzić. 3) zastawić mienie po ocenieiu go; ἀποτίμωμαι τὴν οἰκίαν πρὸς δέκα μνας, brać dom jako zastaw za 10 min.

ἀποτίμημα, τό, to, co otaksowano, zastaw.

ἀποτίμησις, ἡ, oszacowanie, zastawienie dóbr oszacowanych.

ἀποτίμος, on, mało szanowany, znienawidzony. = *ἄτιμος*. 2) zastawiony, dany w zastaw.

ἀποτίνασσω i - **τω**, ξω, wstrząsać, zrzucić.

ἀποτίνω, f. *ίσω*, i poet. **ἀποτίνομαι**, 1) Czynn. odpłacić, dług oddać, zwł. a) karę zapłacić, wziąć kaźń, τὴν ἀξίαν, zasłużoną karę wziąć, τί, czem, τινός, za co odpokutować; τινί, za kogo ponieść karę; ὅν μεγάλην ἀπέτισαν ὅν σφῆσι κεφαλῆσι. z wielką szkodą (dla siebie) na raz przyplacili to głowami, życiem. b) dobrodziejstwo wynagrodzić, μισθόν, zapłacić. 2) Med. kazać sobie co zapłacić: τινά τινος, komu za co; πολέων ποινήν, za wielu karę wymierzyć, wielu pomścić; βίαν τινί, za gwałty, na kim się pomścić, ale i τινός, zwykle: kogo pomścić, ukarać; pomścić się.

ἀποτίω, p. poprzedz.

ἀποτμήγω, p. ἀποτέμνω.

ἀποτμος, on, nieszczęśliwy, nieszczęsny.

ἀποτομίω, ἡσω, odważyć się, pokusić się o co, coś śmiałego przedsięwziąć, śmiało w ypo przedzielić, z Inf. *fortuneae se committere, audere*.

ἀποτομή, ἡ, odcięcie, wzięcie, obcinanie, przecięcie, nanie się dróg; rozłączenie.

ἀποτομία, ἡ, stromość, surowość.

ἀπότομος, on, (ἀποτέμνω) t. j. ἀποτομάς, ἄδος, odcięty, oderwany, urwany stromy, wysoki; przen. surowy, szorstki, okrutny; ἄ. εἰς προσβολήν, za stromy do ładowania t. j. że ładować nie można. Przysł. **ἀπότομώς**, poważnie, ścisłe.

ἀποτοξέω, wypuścić strzały, wysłać strzały.

ἀποτορνεύω, odtoczyć, po tokarsku wytoczyć, dotoczyć czego.

ἀποτος, on, (πίνω) 1) nie do picia, nie dobry do picia, niesmaczny. 2) nie pijący, bez napoju.

ἀποτρέχω, mówić Scyta za *ἀποτρέχω*.

ἀποτρεπτικός, ἡ, ὁν, mający moc l. władzę odwrócenia. 2) skłonny do odradzania.

ἀποτρέπω, z poet. form. pob. ἀποτραπῶμαι, 1) czynn. odwrócić, odpędzić; przeszkodzić, zapobiedz czemu: a o osobach, odwieść, odstręczyć, odstraszyc, odradzić, τινά τινος, komu co, tudzież z Inf. bez τοῦ i artykuł. z Imiesł. 2) Biern. i Med. a) odwrócić się; nawrócić się, powrócić, z dodan. l. domysł. αὐτίς, πάλιν, ἐπ' οἴκου. b) być odstręczonym, dać się odwieść, być odstraszonym, τινός i ἐκ τινός, odstąpić od czego, τινί, tudzież z Inf. i Particip. wstrzymać się od czego, zwlekać, τί, wrócić co od siebie, unikać czego, gardzić, odepchnąć; ἀποτραπημένος, niechętny, n

ἀποτρέχω, f. — θρέξομαι i δραμοῦμαι, aor. 2. ἀπέδρομον, uciec, odejść, wypaść.

ἀποτριβή, ἡ, otarcie, starcie, zniszczenie, uszkodzenie, kłeska.

ἀποτριβή, 1) otrzeć; πολλὰ οἱ ἐμφί κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμίων πλευραὶ ἀποτριβήσονται, liczne podnózki za ręk męzów rzucone w koło głowy oblatywać będą i (spadając) boki otra, zetra. 2) Med. otrzeć z siebie, gładzić, τὴν ἀδοξίαν, niby płamę. *dietero*.

ἀποτροπαιος, ον, od czego się kto odwraca, pogardy godzień; niezdziwienie odwracający.

ἀποτροπή, ἡ, odwrócenie, oddalenie, odradzanie, odmowa, unikanie, postrach, talos.

ἀπότροπος, ον, odwrócony, oddalony, odległy, daleki od ludzi. 2) co odwrócić od siebie życzy się, straszny, groźny; 3) odwracający.

ἀποτροφή, ἡ, pożywienie, utrzymanie.

ἀπότροφος, ον, zdala od rodziny, za granicą chowany, obcy.

ἀποτρόχω, pochłaniać, wyczerpywać. T. s. **ἀποτροχόω**.

ἀποτρόω, 1) czynn. ztrzeć, znużyć, wyczerpać, podać na zatrąę. 2) Biern. i Med. a) τινός, dać się czem pożyć, zniszczyć. b) dla siebie, na swoją korzyść coś wyczerpać, eksploatować; γῆν, przewracać, wzruszać ją dla siebie.

ἀποτρόω, ugryść, obgryść, urwać, komu, wycisnąć co na kim.

ἀποτροπή, p. ἀποτρέπω.

ἀποτροχάω, chybić, nie dopiąć, stracić, nie mieć powodzenia; nie umieć sobie dać rady, τινός i bez tego.

ἀποτριβή, bić kijami, zabić kijami; ściać.

ἀποτύω, odwzorzyć, wyobrazić, przedstawić. Ztąd **ἀποτύπωση**, ἡ, naśladowanie.

ἀποτύπωμα, Med. przestać się bić, t. j. żale rozwodzić.

ἀποτύωμα, τό, wizerunek, kopja, obraz.

ἀποτυχία, ἡ, niepowodzenie, nieszczeście.

ἀποτυλώω, zaślepić, oslepić. *excaeco, obcaeco*.

ἀποτυπώσιμος, ον, bez rany, zdrów; *sanus*. od **ἀποτυλώω**, tabliźnić.

ἀποτυπώω, zamykać pochód, tylną straż prowadzić. [dzić.]

ἀποτυπώω, wyszczać. [je.]

ἀπουριζέω, odjąć co z granic, zmniejszyć, uszczuplić.

ἀπουριος, ον, (ὄρος) daleki od granic, czego, τινός. *motus*.

ἀπουριος, nie mieć pomyslnego wiatru l. mieć przeciwny wiatr.

ἰπουσις, gen. ἰπόδος, ὅ, ἡ, beznóżny, kulawy.

ἰπουσία, ἡ, (ἀπύσται) nieobecność, *absentia*.

ἰποφαίνω, 1) czynn. wykazać, okazać; odsłonić, objawić, dowodzić, udowodnić, ἐς ὄψιν, jawnie, nasocnie; wyznaczyć, nroczyć, podsuwać, τινά τινα, przedstawić na co, naznaczyć, zwykle z dodan. przysłówka lub imiesł. ale też ὄτι, ὄς. 2) Biern. i Med. 1) być s!owodnionym, wykazanym 2) aor. 2. ἀπεφάνην, objawić się. 3) a) wyrazić, wykazać, γινώσκω, objawić zdanie swoje, ἔργα, czyny swoje wykazać, wykonywać; λογισμῶν, rachunek złożyć; w ogóle co podać, zdeklarować się, περί τινος lub z Inf. b) pokazać się, pokazać tręczność swoją.

ἰπυσις, ἡ, orzeczenie, zdanie, maksyma, dożnienia, założenia.

ἰπυσις, ὄν, orzeczenie, twierdzenie l. *enuntiativus*.

ἀπόφασις, ἡ, (ἀπόφημι) przeczenie. 2) opis, wykaz dóbr. 3) uchwała. 4) sąd.

ἀποφάσκειν, p. ἀπόφημι.

ἀποφάσκειν, ἡ, ὄν, przeczący, przeczącej natury.

ἀποφάσσειν, spaść, brać w siebie; *deparcor*.

ἀποφέρω, f. ἀποίω, ep. aor. I ἀπένεικα. 1) Czynn. i Biern. 1) unieść, wprowadzić, ἀπό τινος, porwać, zabrać, uwieść, πρὸς i ἐς τι. 2) zanieść, zaprowadzić, szczególn. a) przenieść, donieść, zawiadomić, dać na piśmie, także, skargę wytoczyć przeciw komu (κατά τινος l. τινί), podać, πρὸς τινα, u kogo. b) przynieść napowrót, odnieść, oddać, spłacić, ofiarować. II) Med. dla siebie unieść, zjodnać sobie, δέξαν. 2) z sobą zabrać, do domu zawięść.

ἀποφύγω, imperf. częstotl. ἀποφεύγεσκε, f. ἔσμαι, uciec, ujsć, umknąć, τινά, komu; ἐκ τινος, z czego, ale i τί lub Inf. z μὴ. Zwłaszcza: ujsć wyroku, skargi, powoda, być uwolnionym; τὰ ψήφισματα ἀπέφυγε, t. j. wnioski i wnioskodawcy byli uwolnieni; *effugio, absolvor*.

ἀπόφυξις, ἡ, ujscie, ucieczka; δίκης, uwolnienie od skargi przed sądem. *effugium*.

ἀπόφημι, z form. pob. ἀποφάσκω. 1) wypowiedać, donosić podobnie w Med. (tylko u Epików). 2) zaprzeczyć, zmyślać, odmówić, nie zezwolić, τί, l. z Inf. z μὴ.

ἀποφθέγγομαι, ἔσμαι, zdanie swoje wprost wypowiedzieć, głośno oznajmić, oświadczyć; *eloquor*.

ἀποφθεγμα, τό, wyrzeczenie, wyroczenia, przypowieść, przysłowie, sentencya.

ἀγοφθεγματικός, ἡ, ὄν, pełen myśli, sentencyi, przypowieści.

ἀπόφθεκτος, ον, = ἀφθεκτος.

ἀποφθεῖρω, (φθεῖρω) zniszczyć, ztrzeć, poronić. Med. zginać, przepaść, οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθαπέρι μου; nie pójdziesz ty mi ztąd?

ἀποφθίνω, i **ἀποφθίθω** p. ἀποφθίνομαι.

ἀποφθίμην, aor. sync. med. ἀπεφθίμην, opt. ἀποφθίμην, = ἀποφθίμην, aor. I. pass. ἀπεφθίμην, 3 plur. ἀπεφθίθεν. 1) czynn. zniszczyć, zburzyć, zabić, (θμῶν), zerwać. 2) nprzech. i biern. z aor. sync. zginać, umrzeć, z dodaniem δέσθω i podobn. przzen. zniknąć; *perdo, pereo*.

ἀποφθίω, p. poprzedz.

ἀποφθόρα, ἡ, zguba, zagłada, zatrata; poronienie.

ἀποφθάρω, mało cenić.

ἀποφθαίρω, wróżyć.

ἀποφθαίρω, ἡσω, odejść kogo, τινός i παρά τινος, opuścić kogo, zwł. o uczniach, opuszczających lekcyę (idących za szkołę) lub przechodzących do innych nauczycieli; umrzeć. 2) rzec się czego, wyrzec się.

ἀπόφθορος, ον, z mordu wszczęty; ἀπ. φόνος, niesprawiedliwy mord.

ἀποφθόρα, ἡ, odniesienie, unoszenie, uprżatanie, wprowadzenie, spłacanie, oddanie długu, podatku i t. p. τῶν φόρων, podatków; podatek. 2) zysk, korzyść.

ἀποφθάρω, i **ἀποφθάρω** lub **ττω**. 1) Czynn. zamknąć, zapchać, zatamować, τί. 2) Med. a) oszańcować się, tć, przeciw czemu. b) zamknąć, odejść komu drogę. Ztąd

ἀπόφραξις, ἡ, zamknięcie, ogrodzenie, zatamowanie; *obseptum*.

ἀποφράς, ἡ, ὄς, ἡ, (φράσσω) dem. ἡμέρα, nieszczesny, czarny dzień, w którym ani zgumadzenia ludu ani sądy nie miały miejsca. (Dłuzanie 3 dni miesiąca i 95 Tharrelton. 7 dni, w któ-

tych zmarłym ofiarę składano; *dies nefastus*. ἀποφράσσει πικρα, brama w Kizymie, któredy wskazyanych na śmierć wyprowadzano.

ἀποφράσσω, p. ἀποφράσσωμι.

ἀποφράσσει, ἀφός, ή, wilk (drzewo) T. s. ἀπόφρασις, ή.

ἀποφραγών, p. ἀποφραγώμι.

ἀποφραγή, ή, 1) ucieczka, uchrona. 2) przytułek. (w. l. mg. często.) T. s. ἀπόφραξις = ἀπόφραξις.

ἀποφροσάω, zdmuchać, wydymuchać, wyzionać, ψυχρήν, ducha.

ἀποφώλιος, ον, = ἀνεμάλιος, μάταιος, próżny, nikły, marny. νόον ἀποφώλιος i ἀποφώλια ειδώος, próżnego ducha t. j. pustą głową; nic dobrego nie znający, niezadara umysłowy, do niczego niezdatny; w połączeniu z φθοροπότημος, tchórz; bezskuteczny, εδνάι ἀθανάτων, bezdzietne.

ἀποφάσσει, Dep. med. ustąpić, cofać się; τινός, recedo.

ἀποχαλάω, άσω, (χαλάω) popuścić, zwolnić.

ἀποχαλινώω, (χαλινώω), rozkierować, zdjąć munsztuk, wędziło. *εφρευο*.

ἀποχαλινώω, ukuć ze spiżu lub miedzi.

ἀποχάραξις, ή, wcięcie, ślad wyciśnięty.

ἀποχέρμαξις, nieosob. (χέρμαξω) zima się kończy.

ἀποχειροβίωτος, ον, żyjący z pracy rąk.

ἀπόχειρος, ον, nieprzygotowany, od ręki, byle jak, z przelaja!

ἀποχειροτονέω, podniesieniem ręki uwolnić l. zarzucić, potępić, znieść.

ἀποχειρόω, brać z rąk, wyrzeć; *eripere*.

ἀποχετεύω, przez kanał odwrócić, przeprowadzić; w ogóle: odwrócić, ustrzedz.

ἀποχέω, χέωσω, wylać, przelać, rozyspać; aor. ἀπέχεσα. *dejicio*.

ἀποχή, ή, (ἀπέχω) odstęp, oddalenie; 2) wstrzymanie się, wstrzemięźliwość. 3) kwit.

ἀποχναθώ, głodać, ogryzać.

ἀποχόω, p. ἀποχώννομι.

ἀποχραίνω, (χραίνω) barwę zmienić, barwy stopniować, cieniować.

ἀποχράω, 3 sing. ἀπόχρη, ioń. ἀποχρᾶ, inf. ioń. ἀποχρᾶν, imperf. 3 os. ἀπέχρη, ioń. ἀπέχρα, aor. ἀπέχρησε. 1) wystarczyć, zadowolnić, dosyć jest, z Imiesl. πυνόμενος, do picia; nieosob. z Inf. lub Dat. imiesl. σφί ήγεομένοισι, chcieli się zadowolnić, gdyby hegemonią otrzymali. Bez Dat. ἀποχρᾶν, dostateczny. 2) Biern. Ioń. ἀποχρέωμαι, być zaspokojonym, zadowolnić się czem, τινι, lub z Inf. Czasem też nieosob. z Inf. jak Czynn. f. 3) Med. a) ciągnąć z czegoś (τινί) korzyść do końca, wyzyskiwać, eksploatować, ztąd, zużyć, a nawet, zabić. b) użyć do innych celów, do niewłaściwych celów, nadużyć, τινί επί, πρός τι.

ἀπόχρησις, ή, nadużycie, zużycie, zmatnowanie, zużycie, potrzeba.

ἀποχρώντως, przysl. imiesl. terazni. do ἀποχράω, dostatecznie.

ἀπόχρωσις, ή, farbowanie; stopniowanie barw.

ἀποχυλίξω, wycisnąć sok.

ἀποχυρώω, (χυρώω) ubezpieczyć, πρός τι, przeciwko. *munio*.

ἀποχολέω i ἀποχολώω, zupełnie okulawić. Biern. f. okulawieć.

ἀποχώννομι, groble pociągnąć, tamę polożyć.

ἀποχωρέω, ήσσομαι, 1) odejść, oddalić się, odstąpić, ustąpić, τινός, από i από τινος. 2) cofnąć się, wrócić, z dodaniem lub domysl. πάλιν, εἰς, πρός, κατά τι i επί τινος, do miejsca jakiego. 3) odejść

na bok, επί τὰ ἀναγκαῖα z potrzeby; przejść. 4) o płynach, wydzielać się. ἀποχωρούντα, τὰ, *excrementa*.

ἀποχωρήσις, ή, a) odwrót, ucieczka; powrót. b) ucieczka, schronienie (w l. mg.) 2) wypróżnienie żołądka, wychodek; *recessus*.

ἀποχωρίζω, odłączyć, wydzielić, wybrać.

ἀποχωρις, ή, zatamowanie, grobla.

ἀποφάω, 1) Czynn. otrzeć, τὶ ἀπό τινος. 2) Med. otrzeć sobie (sibi) τί. *abstergo*.

ἀποφούδομαι, być oszukany, τινός, w czem; ale i: szukać, zmyślać.

ἀποφύγιζομαι, f. at. τοῦμαι. Med. 1) a) oświadczyć się przeciw czemu, odrzucić, potępić, znieść, τί, τινά przy wyborze. b) Biern. być odrzuconym, być wskazanym na utratę obywatelstwa; z Gen. τοῦ πολυτέματος, być wypchniętym. 2) głosowaniem od procesu, skargi kogo (τινός) uwolnić, uwolnić kogo.

ἀποφιλώω, ogolocić, pozbawić.

ἀποφίσις, ή, widok, przegląd. Tudzież, altanka, chłodnik z widokiem.

ἀποφύφωω, ήσσο, wielki szelest, wrzawę wydawać, sprawić. 2) pierdnać. Ztąd ἀποφύφωσις, ή.

ἀποφύχω, 1) Czynn. i biern. f. a) wyziewać, dech wysłać; omdleć; z dod. l. dom. βίον, wyzionać życie, ducha. b) ochłodzić, Biern. ἀποφύχθεις ἔβρω potem ochłodzony, osuszysz pot. 2) Med. ochłodzić się, ἔβρωτα ἀπέφύχοντο, ochłodzili się, osuszili sobie pot, ochłonać, ostygnać.

ἀποφύλλωω, nieobrzezkę z żołędzi ściągnąć, żołędź obnażyć. Ztąd ἀπεφωλλημένος, obrzezany. 2) jurny. **ἀππαται,** okrzyk aprobacyi, p. ἀτταταί.

ἀππέριτω, p. ἀππέριτω.

ἀπραγέω, nie czynić, być gnuśnym. Ztąd ἀπραγία, ή, nieczynność.

ἀπραγμάτευτος, ον, (πραγματεβομαι) nieczynny, niezatrudniony, nieusilny; 2) niedbale opracowany, πόλις ἄ. niewzięte miasto.

ἀπραγμοσύνη, ή, a) wstrzymanie się od wmięszania się w cudze lub wojenne zatargi, spokój polityczny; ή τῶν λόγων ἀπραγ. w mowach zalecana zasada nie mięszania się. b) nieczynność, miłość spokoju, wczas.

ἀπραγμων, ον, wolny od zatargów i trudów; ztąd, niezatrudniony, nieczynny, miłujący spokój. 2) bez mozolu, łatwy. Przysl. ἀπραγμόνως. a) bez zatrudnienia. b) bezmozolnie.

ἀπρακτέω, nie nie skutecznie, nie nie dopiąć, παρά τινος, nie nie wymódz na kim. 2) nie nie robić, gnuśnieć.

ἀπρακτος, ον, ioń. ἀπρακτος, 1) czynn. a) nie nie skuteczniejący, nieskuteczny, n. p. ἄ. ἀνοφέσθαι, nie nie wskórawszy, z niczem powrócić; γίγνομαι, nie nie dopinać; bezskuteczny, daremny, nieużyteczny, próżny. b) niepraktyczny, nieuczynny, ήμέρα ἀπρ. do publicznych zatrudnień niestósowny dzień. 2) biern. a) nieuleczony, nieodwrócony, nieuchronny; b) niewykonywany, niezalawiony, nieuprawniony, nie praktykowany. Przysl. ἀπράκτως. a) niezalawiony rzeczy, z niczem. b) nieuczynnie, bez zatrudnienia.

ἀπραξία, ή, nieczynność, wolność od zatrudnienia, wczas; wakacje sądowe; gnuśność.

ἀπράπειτα, ή, niestósowność, nieprzyzwoitość.

ἀπράπειθς, ες, (πρέπω) niestósowny, nieprzyzwoity, brzydki, niemoralny, haniebny; τὸ ἀπράπειθς, niemoralny stosunek, niesława.

ἀπρίατος, ον, (i 3. zakończ.) nie wykupiony, bez

okupu wydany; *non emptus*. Przysł. ἀπρίανης, darmo. *nulla mercede*.
απρηδα, przysł. t. c. ἀπρίε.
απρητόπληκτα, niestannie bite.
απρίξ, przysł. scisnawszy zęby, jak δδάξ, zład w ogóle ściśliwie, tego, εχειν, εχεσθαι, λαμβάνειν. *mordicus, firmiter*.
απροαίρετος, *ον*, (προαιρέομαι) niemyślny, nierozważny, nierozważny.
απροβούλευτος, *ον*, (προβουλεύω) niemyślny, nierozważny; 2) nierozważnie działający.
απροθέτως, przysł. niemyślnie. T. s. ἀπροβουλεύτως.
απρόθυμος, *ον*, nieskłonny, nielaskawy, nieuprzejmy. *non promptus, segnis*.
απροικος, *ον*, (πρόϊε) bez wyprawy, bezposażny.
απρομήθεια, *ή*, nieostrożność, nierozwaga, nieprzeżorność. *imprudencia*.
απρομηθής, *ος*, nierozważony, nieprzeżorny.
απρονοήτως, *ον*, (προνοέω) nierozważony, nieprzeżyśniany. 2) nierozważny, niebąbały, na co, τινός. Przysł. ἀπρονοήτως, lekkomyślnie. *temere*.
απρόξενος, *ον*, bez przyjaciela, któryby go przyjął w gościnę, bez prokensa.
απροομιάστος, *ον*, (προομιάζομαι), bez wstępu, bez przemowy, bez przegawki.
απρόοπτος, *ον*, nieprzewidywany.
απρόσβατος, *ον*, niedostępny.
απροσδέης, *ές*, nie potrzebujący nic nadto, τινός, samodzielnie, przestający na swoim.
απρόσδεκτος, *ον*, nie podejmujący, niegościnnie, samotny.
απροσδιόνητος, *ον*, nienależący do świąt Bakchośa; niestosowny; οὐδέν πρὸς Δίονυσον.
απροσδόκητος, *ον*, 1) niespodziewany, nieprzewidywany, α. προσπεσών, niespodzianie przypadający; εἰ ἀπροσδοκῆτος, niespodzianie; τὸ ἀπροσδοκῆτον, rzecz niespodziewana. 2) czynn. niczego się niespodziewający, nie nieprzeczuwający; z Inf. lub μ. tudzież z Imiesł. i ὄς, n. p. ἀπροσδοκῆτο ὄς πολεμῶντο, nie spodziewając się, że walczyć mają.
απροσρηγρία, *ή*, brak obcowania, rozmowy.
απροσρηγρος, *ον*, niedostępny, nie uprzejmy, nieprzyjmy, inny, srogi, okrutny.
απρόστος, *ον*, niedostępny, niedościgły, τινί.
απρόσκλητος, *ον*, niepowołany, niezapozwany; γῶσις α., wyrok na tego, którego nie zapozwano do sądu.
απρόσοκος, *ον*, (προσκόπτω) nie tracony, nienaruszony, cały. 2) nie obrażający, nie gorszący, nie gorszący się.
απρόσοκος, *ος*, (προσκοπέω) i **απρόσοκεπτος**, *ος*, nierozważony, nieprzewidywany, nieroztropny.
απρόσμαχος, *ος*, (προσμάχομαι) nieprzeczwyciężony; niezwyciężony, niepokonany.
απρόσμικτος, *ον*, nie obcuający, τινί, z kim.
απρόσοικτος, *ον*, niedoporny, nieodparty.
απρόσομιλος, *ος*, nie towarzyski, mrukliwy, marny.
απροσπέλαστος, *ον*, (προσπελάζω) niedostępny, nieprzystępny.
απρόσφορος, *ος*, niedostępny; *inaccessus*.
απροσφώνητος, *ος*, nieprzywitany; niezblagany.
απροσωπολήπτος, przysł. bez względu na osoby.
απρόσωπος, *ος*, bez twarzy. 2) niesobisty.
απρόσματος, *ος*, dor. i ep. = ἀπρόσματος, nie-

plissimus. Przysł. ἀπροφαίσεως, bez namysłu, bezwzględnie, chętnie.
απρόφατος, *ος*, nieprzewidywany. (od προφαίνωμαι). 2) niewysłowiony (od πρόφημι).
απροφύλακτος, *ος*, niestrzeżony, nieuchronny, nienukniorny.
απατασία, *ή*, nieobrzękanie taktu.
απαταστος, *ος*, bez szwanku, bez uchybienia i błędu. Przysł. ἀπαταστος.
απατερος, *ος*, nieskrzydlaty, bezskrzydły; przen. nieulotny, do serca wzięty. 2) bezpieczny, nielotny. 3) (α copul.) pierzasty, prędki.
απήνη, *ή*, *ος*, *ή*, p. poprzedzający pod 2).
απτοσπής, *ές*, niustraszony w mowie, śmiały, gadatliwy.
απτόητος, *ος*, poet. ἀπτοίητος, *ος*, (πτόω) niustraszony.
απόλεμος, *ος*, p. ἀπόλεμος.
άπτο, aor. pass. ep. εἴφαθη, A) 1) Czynn. przyczepić, przywiazac. 2) Biern. uciepić się, osiaśc. 3) Med. a) dla siebie uciepić, τί από τινος, coś przywiazac do czego. b) uciepić się czego, coś uchwycić; dotknąć, wziąć się do czego, grozić czemu, chwytac co, scigać, dostąpić, τινός. B) 1) Czynn. zapalic, podpalic, τί, τινός jest tam, gdzie stoi Genit. partit. 2) Med. zapalic się, zając się. **άπτός**, *ος*, *ή*, (πίπτω) nie padający, nie szwankujący, niechybny, stały.
άπόλωτος, *ος*, niezamknięty; niepowściągniony; wyzudany. *effrenis*.
άπρονδάματος, *ος*, bez dna i gruntu; *fundo carens*.
άπυργος, *ος*, i **άπύργωτος**, *ος*, nie mający wieży, murów, basztów, nieobwarowany.
άπυρος, *ος*, i **άπύρωτος**, *ος*, a) nie tknięty przez ogień; nieużywany, n. p. kociel. b) nie przygotowany przy ogniu, niegotowany, άριστον, ziemne potrawy; χρυσός, nie wytopione, lite złoto. c) nie zapalony, ιερά άπυρα, ofiary bez ognia, a zatem nie dokonane, a może i przez bogów nieprzyjęte, d) (α copul.) równy ogniu.
άπυστος, *ος*, (πονθάνομαι) 1) biern. a) niesłyszany, niesłychany b) nie dosłyszany, niezrozumiały. 2) czynn. nieświadomy czego, nie obezpany z czem.
άπω, dor. za ήπω.
άπρός, *ος*, *ή*, dor. = πατήρ, tato.
άπφός, *ος*, (άφή) niezgodny, nieharmonijny.
άπφθεν, przysł. p. άποθεν.
άπωθέω, f. άπίσω, impf. άπωθεόμην, aor. άπέωσα i άπωσα, pf. pass. άπέσωμαι i άπωσμαι. 1) Czynn. odepchnąć, odpędzić, wypędzić, τινά τινος i εκ τινος, usunąć, odepchnąć, odeprzec, zedrzeć; τινί τι, odwrócić co od kogo. 2) Med. odepchnąć od siebie, przegnać, oddalić; τινά εκ τινος, coś odwrócić od siebie, odeprzec; τήν αιτίαν άφ έαυτοῦ επί τι, winę z siebie na co złożyć; *repello, repudio*.
άπόλεια, *ή*, strata, zagłada.
άπόρωτος, *ος*, (άπόρωμι) 1) odprzysiężony, mający być odprzysiężony. 2) czynn. wyrzekając się czego pod przysięgą.
άπωσις, *ή*, (άπωθέω) wycpchnięcie, odparcie.
άπωσός, *ή*, *ος*, adj. verb. do άπωθέω. 1) wypchnięty, odepchnięty, wypędzony, τινός, z czego. 2) do wypędzenia.
άπώτερος, *ος*, odleglejszy. Stp. najw. άπώτατος, *ος*, *ος*.
άπωτάτω, przysł. stp. najw. do άπο, bardzo odlegle, jak najodleglej, τινός, od czego. [motus
άπωτέω, przysł. stp. wyż. do άπο, odleglej ze

ἄρα, ep. ἄρα τὸ ἄρα.

ἄρα, ep. ἄρ i enklit. ῥά, (od ἄρω, zlepić, spoić,) oznacza ściśle połączenie, bezpośrednio zetknięcie się dwóch pojęć lub wypadków albo bezpośrednio następstwo czego, a zatem co *pozem* lub co *zład* wynika. 1) potem, dalej. 2) zatem, naturalnie. 3) zapewne, w istocie, rzeczywiście. 4) W połączeniu z ὅς, ὅτι, tedy, przyczep. że: z εἰ, ἔάν, może, snadź, z μή, aby czasem nie. Często z τοῖ, zwłaszcza przez krasnolane, ἄρα, nu, nuże; z οὖν, zatem. Najczęściej trudno w polskiem oddać w ogóle tę partykulę. *igitur, nampe, adeo, ut patet, sane, forte.*

ἄρα, wzmocnione ἄρα, w pytaniach odpowiada łacińskiemu *num*; zwykle kładzie się, gdy spodziewać się należy przeczącej odpowiedzi, ale i z twierdzącą niekiedy się łączy: jak *ὄκ ἄρα* zawsze, a zatem *ὄκ ἄρα*, nieprawda? *ἄρα μή*, przecie nie? W zależnych pytaniach: czy, a niekiedy, gdy z przysłówkiem stoi, = ἢ ῥά, ἢ ἄρα, zatem, w istocie. Często też dla miary rytmicznej stoi za ἄρα.

ἄρά, ῥή, ión. ἀρή, poet. form. pobocz. ἀρετή, 1) prośba, błaganie, modły, z nastp. Acc. c. Inf. zwykle w złem znaczeniu, zaklęcie, klątwa, zwł. w l. mng. (złorzeczenia) jakie często przed publicznymi czynnościami, przeciw nieprzyjaciółom państwa i w ogóle przy prośbach i ofiarach wymawiano; ἀράς ἀρᾶσθαι, πνεῖν, ἔξαιέναι, θεῖσθαι, klątwe wyrzec. 2) nieszczęście, zatrać, klęska, kara boska. jakiej komu się życzy. 3) uosobiona bogini klątwy i zemsty, towarzysza Erinów. *Preces, execratio, dira.*

ἀραβία, ep. aor. ἀράβησα, szczekać, brzękać, tętnić; *crepo.*

ἀραβυξ, ὄ, (ἀράσσω, szczekać, ὀδόντων, zębami; tętnienie, brzękanie, chrzęst, szczek.

ἀραγμα, τό, uderzenie, zetknięcie się, bicie n. p. skrzydłami, powiewanie.

ἀραγμός, ὄ, t. c. poprzedzający; στέρνον, uderzenia bolesne o piersi.

ἀραιός, ἄ, ὄν, i ἀραιός, cienki, słaby, skąpy, ciasny, delikatny, wątlý.

ἀραίος, α, ὄν, i 2 zakończ. (ἀρά) należący do klątwy, klątewny. a) Ζεός, bóg klątwy, którego się wzywa, gdy się złorzeczenia lub klątwy wymawia, γονή, ród klątewny, Erinye. b) obciążony klątwą, wyklęty, ἀραιόν λαμβάνειν τινά, związać kogo przysięga. c) klątwe ściągający, nieszczesny, τινί.

ἀραιήρα, p. αἰρέω. [dziura.

ἀραιώμα, τό, przerwa, szczelina, wyłom, otwór.

ἀραιώσις, ῥή, rozwolnienie, ścięczenie, zwolnienie.

ἀράομαι, ión. ἀράομαι, f. ἄσομαι, ión. ἦσομαι, ep. inf. aor. 2. pass. ἀρήμεναι. Dep. med. a) prosić, błagać, τινί, kogo. — b) życzyć, z Inf. lub ἔως z optat. c) wzywać, przyzywać, τινά. a) złorzeczyć, wyklęć, przeklinać, życzyć komu czego, τινί τι, zwł. w polącz. z ἀράς, *precor, imprecor, vola facio.*

ἀραρίσσω, poet. (ἄρω) aor. 1. act. ἦρασα, aor. 2. act. z redupl. ἦραρον, ep. ἄραρον, perf. ἄραρα, part. fem. ἀραρία. aor. 1. pass. 3 pl. ἄρθεν, ep. aor. sync. part. ἄραμενος. 1) czynn. aor. 1. i 2 act. spoić, spajać, złączyć, umocnić, τί τινι, coś z cmem spoić; ἀλλήλους βόεσα, ściśnęli się silnie tarczami; ἄρθεν, złączyli, skojarzyli, ściśnęli, zetknęli się. 2) a) spojeniem zgotować, przygotować, budować, τί τινι, co z czego. b) przenośn. μνηστήρ-σιν θάνατον, gachom śmierć zgotować. 3) zaopatrzony, uzbroić, τί τινι, co czem; przenośn. θεῶν ἔδωθῃ, pokrzepić serce i ducha jadłem: τινά

ὀπείνας, πρὸς τὸν αὐτὸν, czyj umysł, być komu dogodnym. 4) dogodzić, dotrafić, przymierzyć, zastósować, ἔραος κατὰ θεῶν, podarek czesny wybrać stósownie do myśli. II. nprz. Pf. i plspqf, tudzież aor. 2. act. być spojonym, zamkniętym szczelnie, przyczepionym do, z czego, τινί, w ogóle: stósować się, przylegać, odpowiadać; zład ἀρηρῆς, przylegający, przymocowany, szczelnie zamknięty; τινί, stósowny do, odpowiedni, ἐν τινι, ἐπὶ τινος, ποτὶ τινος, oparty o co. Przenośn. ὀβ ῥεσθὶν ἦσαν ἀρηρῆς, nie spojony, nie stały w swoim zdaniu, nie rozważny, niestanowczy; ταῦτ' ἄραρα, jest rzeczą pewną, jest przeczacznóm, zbadaną rzeczą. 2) dobrze ustrojony, dobrze zaopatrzony, τινί, w co. 3) przenośn. być stósowném, dogodnem, przyjemnem; podobać się, płużyć. III. Med. ἄριμος, przyczepiony, zdatny, stósowny, dogodny, τινί. *apto, conjungo, firmo. apte conficio; congruo, convenio.*

ἀραρότως, przyszl. imiesl. pf. do ἀραρίσσω, dobrze przymocowany, stósownie; *apto.*

ἀράσσω, ξω, 1) czynn. bić, pchać, pukać, młócić, τί, co; τινί, czém; τινί τινα, rzucić kogo czém, młotać, obyspać; ἄραρον, grać na l. ἄραρον, pukać do. 2) biern. a) być bitym, b) uderzyć się o co, τῇ γῆ, rozbić się o ład, na ładzie; *ferio, allidor.*

ἀρατός, ῥή, ὄν, ión. ἀρητός, (ἀράομαι), przeklęty, nieszczesny. 2) proszony, błagany, pożądany.

ἀράχην, ῥή, pajak; *arana.*

ἀράχιον, τό, pajeczyna. 2) pajak; *arana.*

ἀραχνοί, i ἀραχνοῦμαι, być pełen pajeczyny lub pajaków; *araneis squalere.*

ἀραχλός, ὄ, i ἀραχλός, ὄ, pajak.

ἀρβύλη, ῥή, i ἀρβυλός, ἶδος, ῥή, trzewik, but zakrywający całą nogę aż do kostek; obuwie rolników, myśliwych i t. d.

ἀραράλος, ἄ, ἔον, (ἀ euphon. i ἔργον) ciężki, trudny, mozolny, uciążliwy, przykry; βόεζ, trudne do nabycia; często z Dat. i Inf. Czasem przez atrakcyę w rodzaju Subjektu, n. p. ἀραράλος θεός βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι, trudno boga pokonać śmierćelnikowi; *molestus, difficilis.*

ἀράς, dor. = ἀρήγης.

ἀργέλοφοι, ὄ, nóżki przy zdartej skórze owczej; w ogóle, niepotrzebne bezcenne rzeczy.

ἀργενός, ῥή, ὄν, poet. = ἀρήγος.

ἀργεστής, ep. genit. ἄο, ὄ, przylodomek wiatru południowego, ponieważ powietrze rozjaśnia i przeczczysztem czyni; wypogadzający, przecierający, *albus.*

ἀργεῖω, (ἀργός, ἄργος) a) bez pracy być, gnuśnicem, odpoczywać. b) o rzeczach: być, leżeć nieużytem, γῆ, leżący ugiorem grunt. 2) biern. ἀργεῖται τι, leży coś nietknięte, zaniedbuje się. *relingwor.*

ἀρήγος, ἦτος, dat. i acc. poet. skróc. ἀρήγε, ἀρήγετα, ὄ, ῥή, tudzież ἀρήγης, dor. ἀργάς, ἔγα, z ἀργήεις, ἔσσα, εν, błyszczący, biały, jasny, świetny, iskrzący (się), srebrzysty, lśniący; przedki.

ἀρήγης, ὄ, dor. ἀργάς, rod. aj żmii. b) przezwisko Demostenesa; *serpens.*

ἀρηγαστής i ἀρηγαστήρ, ἀρηγαστής, biały.

ἀργία, ῥή, ἔγα, z ἀργία, nieczynność, gnuśność, zaniedbanie rzemiosła; w l. mng. spoczynek, czas; *desidia, otium.*

ἀργιόρατος, ὄν, z białą, połyskliwą błyskawicą l. gromem; przydom. Zeusa, piorunny.

ἀργιλώδης i ἀργιλώδης, ἔς, gliniasty, gliniany.

ἀργίλλος. (od ἀργίλος, 1. ἀργίλλος, ὄ, glina, margiel.

ἀργυρίαις, εσσα, εν, p. ἀργή.
ἀργυρίδους, ὀδοντος, ὄ, ἡ, białozęby. [nogi.
ἀργίτους, ποδος, ὄ, ἡ, a) białonogi. b) przedko-
νίωμα, τό, (ἀρχα) = ἄπαγμα, ἀπαρχαί, pier-
wiaszki l. pierwociny ofiary, w l. mng. odcięte
części bydłęcia ofiarnego, palone na cześć bóstwa; *primitiuae*.
ἀργός, ἡ, ὄν, p. ἀργή.
ἀργός, ὄν, i 3 zak. ścgn. z ἀργος, 1) czynn. nie-
czynny, gnuśny, leniwy; o rzeczach, nieskuteczny,
daremny, niepożyteczny, ἐξ τι, do czego. 2) biern.
a) nieuprawniony, ngorem leżący. b) niezdziałany,
nieuskuteczniiony, οὐκ ἐν ἀργίοις ποιεῖσθαι, nie
zaspac gruszek w popiele, nie zaniedbać. Przyszl.
ἀργῶς, nieczynnie, gnuśnie, opieszale, ἔχειν πρός
τι. b) bez zdatności, nierozważnie, niezgrabnie.
ἀργυράγγη, ἡ, zapalenie gardła, dawica, wrzód
w gardle za pieniądze, gdy kto przekupiony, aby
nie mówił, i bólem gardła milczenie uniewinnia;
argentalingina.
ἀργυραμοιβικός, ἡ, ὄν, wekslarski, należący do
bankiera. Złtad ἡ ἀργυραμοιβική, wekslarstwo, ban-
kierstwo.
ἀργυραμοιβός, ὄ, wekslarz, bankier.
ἀργυράσις, ἰδός, ὄ, ἡ, z srebrnemi t. j. z oku-
temi w srebro tarczami; ἀργυράσιδας, οἱ, wybo-
rowy korpus Macedoński Aleksandra Wielkiego,
który od Aleksandra, zanim wkroczył do Indyi,
otrzymał w srebro okute tarcze.
ἀργυρεῖον, τό, 1) kopalnia srebra. 2) warsztat
złotnika.
ἀργυρεός, εα, εον, ścgn. ἀργυροῦς, ἄ, ὄν, i
ἀργύρεος, 3. srebrny, z srebra zrobiony, srebrem
wyłożony lub ozdobiony, pośrebrzony.
ἀργυρηλατος, ον, dęty z srebra, wybijany w sre-
brny. [brze.
ἀργυρίζω, robić srebro; Med. robić, zbierać je
dla siebie, dać się przekupić, wyciskać pieniądze,
τινά.
ἀργύρον, τό, właści. zdrobn. ἀργυρος, srebro, zwł.
wyr. ane; bite srebro, srebrny pieniądz, pienią-
dze; τὰ ἀργύρια, kopalnie srebra.
ἀργυρομήμων, ονος, ὄ, probierz, probierz men-
niczny.
ἀργυροδίνης, ον, ὄ, srebrem płynący; jak srebro
przerzoczywszy.
ἀργυροσιδής, ες, srebrzysty, srebrnobarwy.
ἀργυροσίλος, ον, z srebrnemi gwoździami lub
garbami. [mincarz.
ἀργυροκόπος, ὄ, złotnik, wyrabiający srebro;
ἀργυροκότω, impf. ἡργυροκόω, pieniądze ścia-
gać, nalożyć kontrybucya, τίνα.
ἀργυρολογία, ἡ, ściąganie, wybieranie pieniędzy,
pobieranie podatków, kontrybucya.
ἀργυρολόγος, ον, ściągający pieniądze, ναῦς,
ściągający podatek.
ἀργυροπέξα, ἡ, srebrnonoga, przydomek Tetydy.
ἀργυροπούς, ποδος, ὄ, ἡ, srebrnonogi.
ἀργυρορύτης, ὄ, srebro toczący.
ἀργύρος, ὄ, srebro; *argentum*. χρὸς ἄργ., ręd.
srebrny pieniądz, majątek. 3) ἄργ. κοίλος, na-
czynie srebrne.
ἀργυροσπέρης, ες, (σπερέω) plądrujący srebro;
pobierający pieniądze, *furax*.
ἀργυροσίανος, ον, srebrnościanny.
ἀργυροσίλος, ον, srebrnoluki.
ἀργύρεος, p. ἀργύρεος.
ἀργύρεος, p. ἀργύρεος.
ἀργύρεος, p. ἀργύρεος. 2) srebro.
ἀργύρεος, p. ἀργύρεος.

ἀργυρώδης, ες, srebrnożyły, o górach; srebro-
dajny.
ἀργύροσμα, τό, naczynie srebrne; *vas argenteum*.
ἀργυροπύργος, ον, za pieniądze kupiony, zwł.
o niewolniku, kupny.
ἀργύρεος, α, ον, srebrnoświetny, srebrnobiały;
albus.
ἀρδεις, ἡ, skrapianie. T. s. **ἀρδουσις, ἡ.**
ἀρδην, przyszl. (αἶρω) 1) do góry, podniesiony,
wyniosło. 2) do szcztetu, zgola, ze szcztetem, siłą.
ἀρδῖς, ιος, ἡ, acc. pl. ἀρδῖς = ἀρδίας, ἡ, ostry
koniec strzały, grót, belt.
ἀρδιδός, ὄ, (ἀρδω) miejsce, gdzie było poja, miej-
sce napawalne. *aquatio*.
ἀρδω, impf. częstotl. ἀρδευε, napawać, napoić,
zrosić, polać, poić. Med. napoić się, pokrzepić się.
ἀρετή, p. ἀρά.
ἀρετριανής, ες, wojennym szalem zdjęty, mężny.
T. s. ἀρετριάνος, 2.
ἀρειος, ον, ιον. ἀρήιος, poświęcony Aresowi; wo-
jenny, bitny, dzielny. ἀρ. τεῖχος. t. j. Teby; ἄ.
πεδῖον t. j. pole Marsowe w Rzymie; ἄ. πάγος l.
ὄχθος, tudzież w l. mn. ἄρ. πάγοι, wzgórze Ares-
sa, naprzeciwko zamku Akropolis w Atenach. Tu
najwyższy trybunał Atenski miał swoje posie-
dzenia; ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, l. ἡ ἐν ἄ. πά-
γω βουλή. członkowie tego trybunału zwali się οἱ
ἐξ ἄρ. πάγου, różnieli ἀρεοπαῖται, zastać człon-
kiem trybunału: ἀναβῆναι ἐἰς τὸν ἄρ. πᾶτον. Złtad
ἀρεοπαίτης, ὄ, członek areopagu.
ἀρειων, ονος, ὄ, ἡ, ἀρειον, τό, (ἀρει) stp. wyż. do
ἀραδός, dzielniejszy, mocniejszego, zacniejszy, mę-
żniejszy. Przyszl. ἀρειων.
ἀρεκτος, ον, poet. za ἀρρεκτος, (βέζω) niedokonany
nieskończony.
ἀρέομαι, ιον. = ἀράομαι.
ἀρέσαι, p. ἀρέσκω. ἀρέσθαι p. αρω.
ἀρέσκεια, ἡ, uprzejmość.
ἀρέσκειρα, τό, pochlebianie.
ἀρεσκόντως, przysl. imiesl. cz. ter. do ἀρέσκω
uprzejmie, dostatecznie.
ἀρέσκος, ἡ, ον, pochlebny, schlebiający, uprzejmy.
ἀρέσκω, f. med. ἡρέσομαι, ep. ἀρέσομαι, aor. l.
med. ἡρέσαμην, ep. ἀρεσσάμην. 1) czynn. a) po-
wetować, wyrównać, z dodaniem niekiedy ἄψ. b)
podobać się, τινί i nast. Inf., ale i τινά, zaspokaja
kogo. c) zadowolniam kogo, pojednać się z kim,
czem, τινί. 2) Biern. a) stać się l. być przyje-
mnym; mieć wziętość; ἀρεσκόμενος, przyjemny. b)
być zaspokojonym, znajdować upodobanie, w czym,
τινί, lub z Genit. absol. 3) Med. dla siebie coś
powetować, naprawić (τί), zastąpić; τινά, ulago-
dzić, udobruchać kogo, przeblagać, przejednać,
τινί, czém, δαυτί, biesiada.
ἀρεστός, ἡ, ὄν, adj. verb. do ἀρέσκω, z oklaskiem
przyjęty, przyjemny, wzięty, τινί. Przyszl. ἀρε-
στός τινί, ujmująco, wdzięcznie.
ἀρεστία, (ἀρετή) powodzić się, mieć powodzenie,
zdatnym, pożytecznym być, użytek przynieść,
kwitnąć.
ἀρετή, ἡ, zdatność, dzielność, sposobność, dobroć,
dokładność, świetność, moc, biegłość, piękność,
czość, szczęście, powodzenie, płodność, dobroć
moralna, wielkość duszy, cnota, rzetelność, wiel-
koduszność, (εἰς τινά, περὶ τινά), usefulness, zasłu-
ga, niewinność, zrzeczność; męstwo. W l. mng.
czynny bohaterkie; sława, chwala bohatera.
ἀρετή, ιον. = ἀρά.
ἀρεταί, p. αρω.

ἀρῆματα: βοηθός, wesprzec, τινί, komu i tyni; czem. b) τί—τινί, coś odeprzec, oddać; *opem fero, defendo.*

ἀρηγῖος, ὄνος, ὄ, ἦ, pomocnik, pomocnica.

ἀρηγῖος, ον, przedki jak Ares, przedki w bitwie, zwawy, ochoczy.

ἀρηγικάρμενος, η, ον, (κτείνω) i ἀρηγίφατος, η, ον, (πρένω, πέφαμαι) ión. — ἀρηγίφατος, przez Aresa zabity, w bitwie poległy. 2) bitny, wojenny.

ἀρήγιος p. ἀρηγίος. ἀρήγιμενα: p. ἀράσμαι.

ἀρηγρᾶ, p. ἀραρίστω. ἀρηγρόμενος, p. ἀρώ.

ἀρηγτός, p. ἀρατός. ἀρῆθεν, p. αἶρω.

ἀρηγίφιλος, ὄ, Aresowi miły, wojenny, bitny; a *Murie amatius, bellicosus.*

ἀρηγμένος, η, ον, ep. imiesł. bierny, = βεβλαμμένος, złamany, znudzony, wycieńczony, τινί, czem; lub ὅτι τινί, ciężarem jakim.

(ἀρήγι), w Nom. nie używany, z synkopow. przy-padk. ἀρήγος, ἀρήγι, ἀρηγῶ, l. mng. ἀρηγες, ἀρηγᾶσι, ep. ἀρηγεσσι, owca męzka, baran, tryk; zwł. młoda owca, jagnię. *aries, agnus.*

ἀρηγίς, ἦ, pomoc, wsparcie, τινός, przeciw czemu. *auxilium.*

ἀρηγίρ, ἦρος, ὄ, (ἀράσμαι) kapłan; właśc. bogomocła. [się.]

ἀρηγίμια, prch. spoj. i, złączyc; nprch. połączyc

ἀρηγίμια, ια, ιον, połączone, zaprzyjaźnione, τινί.

Rzecz. τὰ ἀρηγίμια, zgoda, ἐς ἀλλήλους, wzajemna.

ἀρηγίμω, ὄ, przyjaźń, związek, sojusz.

ἀρηγρον, τό, (ἄρω) członek: ποδός, noga; τῶν κώλων, oczy; stawy; w l. mn., członek rodny; w gram artykul.

ἀρηγρόν, podzielną na części; τήν φωνήν, doby-wać głosu mównego, artykułowanego. *articulo.*

ἀρηγρότης, ες, członkowaty.

ἀρηγ—, nierozdzielna partykuła celem wzmocnienia pojęcia wyrazu się dodawająca. = *valde.*

ἀρηγνός, ὄτος, i ἀρηγνωτός, ον, bardzo znany, łatwy do poznania, dobrze znany, osławiony.

ἀρηγδακρυός, ον, i ἀρηγδακρυός, υ, bardzo płaczliwy, bardzo łzawy i zalzawiony; gorąco oplakiwany, pełen łez.

ἀρηγδακρυός, ον, bardzo wskazywany, bardzo sławny, wyborny, przedni, z Genit. ἀνδρῶν jak stp. najw. *clarissimus.*

ἀρηγδηλος i ἀρηγζηλος, ον, (i 3 zakończ.) bardzo wyrazny, widoczny, widzialny, łatwo dostrzeżony; znakomity, wyborny, wysmienity. Przysl. ἀρηγήλως, bardzo wyraźnie.

ἀρηγζηλιότης, ον, (ζηλόω) wielce zazdroszczony, bardzo szczęśliwy. 2) przedni.

ἀρηγμέω, (ἀρηγμός) liczyć, odliczyć, naliczyć; zliczyć, obliczyć. 2) Biern. być obliczonym, dać się obliczyć, εἰς τινας, ἐν τισι i τινῶν, uchodzić za co. Inf. aor. pass. ἀριθμηθῆμενα = ἀριθμηθῆναι. 3) Med. w duszy (cicho) liczyć, obliczyć; *numero.*

ἀριθμημα, τό, liczba. *numerus.*

ἀριθμητικός, ἦ, ὄν, należący do liczenia. arytmetyczny; ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη i bez τέχνη, nauka rachowania, nauka o liczbach, arytmetyka.

ἀριθμητός, ἦ, ὄν, liczebny, liczony; nieliczny, jako przeciwieństwo do ἀναριθμητός.

ἀριθμός, ὄ, 1) liczba, τὸν ἀριθμὸν l. ἀριθμὸν, ἀριθμῶ, tudzież εἰς ἀριθμὸν i εἰς τὸν ἀριθμὸν, co do liczby, liczebnie; ἐς ἀριθμὸν, εἰπεῖν, liczebnie podać; εἰς ἀριθμὸν ἐλθεῖν, dać się policzyć. 2) liczenie, obliczenie, δι' ἀριθμῶν, według klas; οἱ τακτικοὶ ἀριθμοί, popisy, przeglądy oddziałów: ἀριθμῶν — εἶν. zrobić obliczenie, ποιεῖσθαι, na-

kazać; ἐν ἀριθμῶ εἶναι, być wliczonym, być w poszauowaniu, z negacją = *in nullo numero esse.* 3) zupełność, całkowitość. 4) liczba, lik, mnóstwo, summa, τῶν λόγων, liczba wyrazów bez znaczenia. 5) cyfra, niewart. *numerus.*

ἀριος, ον, i ἀριν l. ἀρις, ινος, ὄ, ἦ, bez nosa, bez wężu. Opp. εἶρων.

ἀριπρεπής, ες, (πρέπω) odznaczający się, świetny, wyborny, τισί, pomiędzy; *eximius.*

ἀρίστημος, 2. jawny.

ἀρίσθιασματὸν γέρας, nagroda za zwycięstwo w wyścigach.

ἀρίστοχαρῆς, (ἄρχω), jak najlepiej poować.

ἀρίστια, (ἀριστον) śniadania; *prandeo.*

ἀριστεία, ἦ, czyn wysmienity, odnoszący palmę (ἀριστείων), czyn bohaterski. W Iliadzie pieśni niektóre mają tytuł taki; gdyż w nich opisano czyn jakiego bohatera znakomity.

ἀριστείων, τό, ión. ἀριστηίον, nagroda zwycięstwa lub innej zasługi; palma, dank, przedek; *praemium virtutis.*

ἀριστερός, ἄ, ὄν, lewy; ἄ χεῖρ, lewa ręka, τὸ ἀριστερόν, lewe skrzydło; ἐπ' ἀριστερά i ἐπ' ἀριστερόν, na lewą stronę, po lewej, ἐπ' ἀριστερά χεῖρός, po lewej ręce; ἐπ' ἀριστερά, po lewej; z Genit. czego. 2) złowieszczy, złowrózby, wieszczek grecki ku północy patrzył, na zachodzie t. j. po lewej okazujące się zjawiska uważał za niepomyślne. 3) o ludziach: niezgrabny, przewrotny, ἐπ' ἀριστερῶ ἔβαε, przewrotne masz zamiary; *sinister, laevis.* Zład ἀριστερόν, ep. Dat. z przyrostk. φιν, zawsze w połączeniu ἐπ' ἀριστ., po lewej stronie.

ἀριστός, εως, ὄ, najlepszy, najprzedniejszy; w l. mng. najznakomitsi, najdosłojniejszy.

ἀριστεύω, impf. częstot. ἀριστεύεσκε, a) być pierwszym, najprzedniejszym, najdzielniejszym, odznaczyć się, τινός, przed kim; τινί, czem, lub z Inf., albo z Genit. i Inf. zwyciężyć, n. p. ἦ γνῶμη. b) z Acc. coś zabrać w nagrodzić; τὸ πρῶτα, pierwszą nagrodę odnieść.

ἀριστηίον, τό, ión. za ἀριστείων.

ἀριστιζῶ, ugodzić śniadaniem. Med. śniadaniać.

ἀριστιότης, przysl. według dobroci, według wartości i zasługi.

ἀριστόβουλος, ον, najlepiej radzący, najlepszą radę znający.

ἀριστοκρατεία i ἀριστοκρατία, ἦ, rządy najprzedniejszych, arystokracja.

ἀριστοκρατοίμαι, mieć rząd arystokratyczny

ἀριστοκρατία p. ἀριστοκρατεία.

ἀριστοκρατικός, ἦ, ὄν, arystokratyczny, skłonny do rządów arystokratycznych, należący do nich; οἱ ἀριστοκρατικοί, arystokratycznie myślący, arystokraci.

ἀριστόμαντις, εως, ἦ, wybornie przepowiadający, mistrz prorocki.

ἀριστόμαχος, ον, (μάχομαι) najdzielniej walczący.

ἀριστόν, τό, śniadanie; *prandium.* (Początkowo ze wschodem słońca śniadanie jedzono, później koło południa.) ἀριστον ἐπιστιζέσθαι, poszukać sobie potraw do śniadania.

ἀριστοποιόμαι, Med. przygotować sobie danie, śniadaniać; *prandare.* Czynn. ἀριστοποιῶ, przygotować śniadanie.

ἀριστοπότης, 2. najlepiej pijący.

ἀριστος, η, ον, stp. najw. najlepszy, najdzielniejszy, najmocniejszy

najznakomitszy, najświetniejszego pochodzenia, z Genit. ἴ. ἐν τισί, czem, w czem, τι. tudzież Acc. σίδος, co do postaci, lub z Infinit. W przemowie: najlepszy! Krasno. ἄριστος. Neutr. ἀριστον. wielkie dobro; τὰ ἀριστα, najlepsze, nagroda; ἀριστα γίγνεσθαι, najlepiej wypaść, rzecz wychodzi na dobre (najlepsze); ἀρ. πρᾶττειν, najlepszy los wyciągnąć, dostać w udziale, najlepsze mieć przed oczyma. Przysł. ἀριστα, najlepiej, najdzielniej, ἀκούειν, być w najlepszej opinii, sławie, ἄ. συμπέροιτ σφών, niech będzie z wami!

ἄριστότοκος, *ov*, z najlepszych, najlepszych rodziców zrodzony. Ztąd ἀριστοτοκία, ἡ, rodzaca najzaciejniejszej dzieci.

ἄριστόχειρ, *ειρος*, *ὁ*, ἡ, z najdzielniejszą pięścią, αγών, spór, kto najdzielniejszy.

ἄριστράλης, *ἔς*, bardzo śliński l. pochybny. *valde lubricus, fallax.*

ἄρισφάδης, *ἔς*, (φράσσομαι) bardzo widoczny, b. jasny l. znaczny; *conspicuius.*

ἄριχάομαι, p. ἀναρίχάομαι.

ἄρκοσις, ἡ, pomoc, wsparcie, od kogo: πρὸς τινος.

ἄρκοτός, ἡ, ὄν, dostateczny.

ἄρκοτώ, fut. ἀρκέσω, 1) czyni. powstrzymać, obrońić, τί l. τινί τι i τινί τι ἀπό τινος. b) bez Accusat. z samym Dat. τινί, komu wstrzymać t. j. zasłonić do, pomódz; i tak też bez obj.: pomaga.—

c) wystarcza, jest podstatkiem, z dodaniem l. domysłn. τινί, lub z Inf. ἔτι, ἐάν. Imiesł. ἀρκῶν, wystarczający, obfity; τὰ ἀρκούonta, dochód dostateczny, wyżywienie, podstatek czego. d) zadowolniać, czynić zadowol., sprostać, wskóram; niekiedy z imiesł. θνήσκουσα, śmierć moja zadowolnii; czasem πρὸς, εἰς τι l. τινα. 2) Biern. ἀρκούμαι, czynią mi zadowol., zadowolniać się, mam dosyć czego, τινί i bez tego. arceo, defendo, sufficio.

ἄρκος, *τα*, *ιον*, niezawodny, pewny; νόν ἄρκιον, ἡ ἀπολέσθαι, ἡ σαωθῆναι, teraz pewna i t. d. 2) pomocny, gotów do pomocy; τὰ ἄρκια, leki. 3) dostateczny, miodós.

ἀρκοῦντος, przysł. do imiesł. cz. terażn. słowa ἄρκω, dosyć, podstatek; ἔχειν, mieć podstatek, wystarczyć; *satis, abunde.*

ἀρκοτός, *α*, *ον*, przym. słown. 1) do ἄρχομαι. Med. mający być zaczęty; ἀρκοτός sc. ἐστί, trzeba zacząć, τί, co. 2) do ἀρχομαι jako biern. słowa, trzeba się dać rządzić, należy słuchać.

ἄρκτος, *ὁ*, ἡ, 1) niedźwiedź, niedźwiedzica. 2) ἡ, niedźwiedzica l. wóz niebieski, (ἡ μεζών) ἔμαθα, konstellacja z 7 gwiazd złożona w okolicy północnego bieguna. Ztąd ἡ ἀρκτος, północ: ἡ ὀλίγη ἀρκτος, mała niedźwiedzica, także na północnem niebie, która Fenicykom żeglującym była gwiazdą przewodniczą.

ἀρκοῦρος, *δ*, gwiazda Arktus w konstellacji wozniczy l. furmana, inaczej Bootes zwana. Tudzież

czas, w którym gwiazda ta rano wschodzi, t. j. początek Września, a zatem, jesień. arcturus.

ἀρκτιφος, *α*, *ον*, północny. septentrionalis.

ἀρκτος, *ος*, ἡ, sieć; w ogóle: sidło, lyka, groźące niebezpieczeństwo. rete, cussis. Zwykle w l. mng.

ἀρκτοστατος, *ον*, sieciami otoczony, osidlony; τὰ ἄρκτοστατα, ustawianie sideł. 2) ustawiający sideła.

ἀρκτός, *ὁ*, (ὀβρος) stróż sieci.

ἀρκτός, *τό*, 1) najczęściej w l. mng. wóz wojenny, wozny, wukólny, z zaprzęgiem koni.

2) wozniaków złożoną, z których drugi był woznicą; zwłaszcza w wojsku; ἄρκτος, wozniaczka, wozniaczka.

wyscigowy, wóz weselny, w którym wieziono gęsto okwieconą oblubienicę; ὀπισθιμένα, sierzpowe wozy, p. δρεπανήφορος. 2) konie i wóz, zaprząg, uprząż, konie same; *currus*. 3) okolica górzysta w Attyce, gdzie czekano na błyskawice wieszczące. Ztąd przysłów. δι' ἀρματος, po długim czekaniu, późno.

ἄρμαλία, ἡ, *ιον*. ἄρμαλίη, pokarm, strawa, żywność; wymiar żywności.

ἄρμαράξα, ἡ, kryty, orientalny powóz, karetą, pojazd, landau; zwł. dla niewiast i dzieci, z zasłonami czyli storami, czasem wóz do transportowania sprzętów; *carpentum.*

ἄρμάτεος, *α*, *ον*, wozowy, powozowy; n. p. δίφρος, siedzenie wozowe. μέλος ἄρματ., nuta, melodya, u Euripidesa smutna, u Plutarcha wojenna i natchnienia pełna.

ἄρματῶ, wozem kierować, jechać.

ἄρματῆλασία, ἡ, kierowanie, jechanie wozem (wojennym) wożenie.

ἄρματῆλατῶ, jechać wozem, na wozie.

ἄρματῆλάτης, *ὁ*, (ἐλαβω) woznicza, zwł. na wyścigach.

ἄρματῆλατος, *ον*, kołem pędzony, na okół.

ἄρμάτιον, *τό*, zdrobn. ἄρμα.

ἄρματοκτοπος, *ον*, należący, odnoszący się do turkotu wozów.

ἄρματοπηγός, *ον*, wozy budujący; ἀνήρ, wozownik, powoźnik.

ἄρματοροφία, ἡ, trzymanie koni pojazdowych, od ἄρματοροφέω, trzymać je. [χίτη]

ἄρματοροχία, ἡ, koleją wozowa. *Ιοῖν*. ἄρματοροχία, *η*, = ἄρματῆλασία, kom. wyraz Arystofanesa, z dwuznaczna alluzją do ἀμαρτωλή.

ἄρμενος, *τό*, żagiel, powrozy okrętowe.

ἄρμενος, p. ἀρμαίω.

ἄρμηλατῶ i ἀρμηλάτης, p. ἀρματῆλ.

ἄρμηγή, ἡ, spojenie, spójka, otwór.

ἄρμόδος, 3. (ἄρμόζω) stósowny, dogodny.

ἄρμόζω i ἄρμόζω, pf. pass. *ιον*. ἄρμοστα, 1) spoić, zestawić, złączyć, τί τινι i τι πρὸς τι. przén. βάζειν βίβαι, krok za krokiem stawiać; córkę z kim zaręczyć, zamówić; tudzież związać, ἐν τινι. 2) nprzech. siedzieć wygodnie, przystawać, τινί, περί τι; tudzież, zgadzać się, stósować się do siebie, ἐπί, πρὸς τινα, i nieosob. godzi się, jest rzeczą stósowną, z nastp. Acc. c. Inf. — Imiesł. ἄρμόζων, stósowny, τινί i πρὸς τι. — 3) Biern. być stósownym zrobotnym, nastroszonym; πρὸς τι i τινί, zdątnym, stósownym być, lub z Dat. τοῖς νόμοις, być zastósowanym do praw. 4) Med. a) spoić dla siebie; τινά, zaręczyć się z kim, pojąc za żonę; zastósować do siebie lub zastósować się za pomocą czego do czego. b) nastrosić, n. p. λόβαν. *Compono, compono, convenio, tempero.*

ἄρμοζοι (i ἄρμοζοι) = ἄρτι, właśnie, co dopiero; niebawem.

ἄρμονία, ἡ, 1) spojenie, spójnia; środek, narzędzie, służące do spojenia, kłama; w ogóle: sojusz, układ, zwykle w l. mng. 2) słuszny i odpowiedni stosunek wszystkich części do całości, umiar, symetria, proporcja, w odzieniu, stylu; zgodność, zgodność, zgięć (w muzyce), nastrosj, ustrój, zgodność.

ἄρμονικός, ἡ, ὄν, harmonijny, dzwięczny. 2) świąteczny muzyki.

ἄρμος, *ὁ*, (ἄρω) spójka, szczelina, szpar, rysa.

ἄρμοςμα, *τό*, spojone, spojenie.

ἄρμόζω p. ἄρμόζω.

ἄρμοςτός, *ὁ*, właśie porzadku.

nazwisko Spartańskich namiestników w sprzymierzonych i zdobytych miastach; namiestnik osady; w ogóle: namiestnik, naczelnik, dowódzca. T. s. ἀρμιστήρ, ἦρος, i ἀρμιστωρ; praefectus.

ἀρναίσις, ἴδος, ἦ, owcza skóra. 2) rodzaj obuwia z tężce.

ἀρνέσις, α, ον, owczy, jagnięcy; κρέα, mięso jagnięce; φόνος, mord owiec, trzody; ἀρνίσις.

ἀρνέσις, ὄ, tryk, baran; właści. przymiota. z dom. ὄσις. arvis.

ἀρνεύομαι, Depon. z fut. med. ἀρνήσομαι, aor. u Hom. i Herod. ἀρνήσασθαι, u Attyk. ἀρνήθηναί. a) odmówić, odrzucić co, τί. b) zaprzeczyć, zapierać, τί, lub z Acc. c. Inf. δεῖ, ὡς i dodan. ὀδ. recuso, infitior.

ἀρνευτήρ, ἦρος, ὄ, (ἀρνός, ἀρῆν) = κοβιστητήρ, kozła przewracający, szczek powietrzny, przeważający się; nurek, rzucający się na lęb we wodę; urinator.

ἀρνήσιμος, ον, zaprzeczalny, infitiandus.

ἀρνήσις, ἦ, zaprzeczanie, zapieranie się.

ἀρνίον, τό, zdrobn. ἀρῆν, owieczka, jagniątko; agnellus. runo.

ἀρνός p. ἀρῆν.

ἄρνημαί, ep. Dep. med. przedłuż. forma do ἀρῶ, tylko w czasie terażn. i Imperf. używ. a) właści. dla siebie, ale i dla innych (τινί) unieść, zarobić, zjednać, wygrać, n. p. ψυχῆν, κλέος, τιμῆν. b) zachować; μάλλον ἀρνοῦσθαι, woleć, przenosić; nanciscor, capio, consequor.

ἄρος, τό, pożytek, użytek, korzyść.

ἄροσις, ἦ, orna ziemia, 2) oranie, uprawa roli.

ἄροτήρ, ἦρος, ὄ, oracz, rolnik; arator.

ἄροτος, ὄ, oranie, órka; uprawa roli; jako czas órki, od jednej do drugiej, rok; przen. siew, plodzenie dzieci; aratio, tempus anni, fruges.

ἄροτός, ἦ, ὄν, orny, uprawny; arabilis.

ἄροτριός, ὄ, p. ἄροτήρ.

ἄροτριώ, p. ἄρῶ.

ἄροτρον, τό, plug; aratrum.

ἄρορα, ἦ, a) rola orna, siewna. pole; jako miara; morg i włóka, w Egipcie 100 stóp egipskich, w Helladzie 50 stóp w czworogran (kwadratów); przen. łono macierzyńskie, żywot. b) w ogóle; ziemia. c) uosob. = γαῖα. arvom, matris.

ἄρουραῖος, α, ον, do pola należący, polny, wiejski, mōs, mysz polna; o aktorze wiejskim; agrestis.

ἄρῶ, 3. pl. praes. ep. ἄρῶσι = ἄρῶσι, fut. ἄρῶσω, perf. pass. part. ἀρηρομένως, pobocz. form. ἀροτριώ (ἀροτριάω), oracz, uprawiać; przen. uprawiać rolę miłości, zalecać się, τινά, do kogo; zapłodnić, upłodnić; biern. być zrodzonym; aro, satus sum.

ἄραγή, ἦ, 1) chwytanie, porywanie; rabowanie, plondrowanie, uprowadzenie, ἀραγήν ποιεῖν, kazać plondrować, ἄ. ποιεῖσθαι, plondrować. 2) zdobyć, łup, plon; ἄ. ποιεῖσθαι, w plon pobrać, zdobyć.

ἄραγαῖος, ἦ, grabie; harpago. [być.]

ἄραγαῖός, ὄ, rabowanie, plondrowanie.

ἄραξω, ξω, att. ἀράξω i — ἄραμαι, porwać, chwycić, złapać, uprowadzić; ἀπό, ἐκ, παρά τινας, splondrować, zagrabieć, τί, τινά μέσον, kogo porwać w pół; przenośn. πείραν τινας, podstępny zamach uczynić; podstępem zażyć kogo.

ἄρακτηρ, ἦρος, ὄ, łupieżca, zdzierca, rozbójnik; raptor.

ἄρακτός, ἦ, ὄν, uprowadzony, porwany.

ἄραλέος, α, ον, chciwie szukany; przyjemny, pońetny, wabny. 2) przynęcający, porywający.

ἄραλέος, przysł. chciwie, łakomie. porywczó: raptim, avidē.

ἄραλίξομαι, przyjąć, przejąć, podjąć; excipio.

ἄραξ, ἄρος, ὄ, ἦ, plondrujący, rozbójniczy, zdzierczy; rapax. Zwyczaj. rzeczown. rozbójnik, zdzierca. Stp. najw. ἀραγίστατος, —2) ἦ, rozbój, łupieżtvo; rapina.

ἄρασμα, τό, uprowadzenie, zabór, rozbój.

ἄραστικός, ἦ, ὄν, t. c. ἀρακτικός, ἀρακτήριος, rozbójniczy; rapax.

ἄρασδόνν, ἦ, sznur, nić, powróż, cięciwa.

ἄραση, ἦ, ptak drapieżny; gatunek sokoła; 2) sierp

ἄραβών, ἄρος, ὄ, zadatek.

ἄραγής, ἔς, niezburzony.

ἄρατος, ον, niezłomny; firmus.

ἄραφος, ον, bez szwu, nie zszyty.

ἄρατος, ον, p. ἄρατος.

ἄρασκός, ὄν, mężczy; virilis.

ἄρανογενής, ἔς, męzkiego rodzaju, płci męzkiej; sexus virilis.

ἄρανογόνος, synów plodzący, rodzący.

ἄρανοκέω, synów rodzić.

ἄρανόομαι, biern. stać się męzkim; masculesco.

ἄρανοσκληθής, ἔς, z mnóstwa męzów się składający.

ἄρανωπία, ἦ, męzkie wejrzanie, męzkość.

ἄρανωτός, ὄν, męzkiego wejrzania; męzki; virilis, fortis.

ἄραρκος, ον, (ῥήγγυμι) niezłomny, nierozdarty, niezburzony, nieprzenikniony.

ἄραρ, p. ἀραρῆν.

ἄραρῆς, ἔς, dziki, zajadły; saevus, ferox.

ἄραρῆος, ον, niepowiedziany, niewypowiedziany, zamężony; zład, pomysły tylko, lub nie wyjaśniony. b) niewysłowiony, nieopisany, tajemniczy, święty, τινί, groźny, straszny, ἄραρῆε ἄραρῆτων, najniewymowniejszy; ῥήτα καὶ ἄραρα, wszystko, co ślina do gęby przyniesie. c) niewymierny, w matematyce.

ἄραρῆος, ον, bez trwogi, bez obawy; bez dreszczu.

ἄραρῆος, ον, bez korzeni; radice carens.

ἄραρῆ, ος, p. ἄρῶσις.

ἄραρῆος, ὄ i ἦ, koszyk; cophinus.

ἄραρῆμῶ, być bez rytmu, bez umiaru.

ἄραρῆμια, ἦ, brak umiaru, nierytmiczność.

ἄραρῆμος, ον, bez umiaru, nierytmiczny, nie proporcjonalny; niestosowny. inconcinuus.

ἄραρῆστατος, ον, nie uprowadzony jako zakładnik.

ἄραρῶδῶ i ἄραρῶδη, ἦ, p. ῥῥῶδῶ i ῥῥῶδία.

ἄραρῶς, ἄρος, ὄ, ἦ, niezłamany, nie rozpeknięty.

ἄραρῶστέω, być słabym, chorym, chorowitym.

ἄραρῶστημα, τό, i ἄραρῶστία, ἦ, słabość; a) chorowitość, chorobliwość, b) twórzliwość, utracenie serca, niechęć, τινός, do czego.

ἄραρῶστος, ον, (ῥῶνονμι) słaby, słabowity, chorobliwy, bezsilny, zemdlący, mdły, gnuśny; languidus.

ἄραρῆν, σνος, ὄ, ἦ, ἄραρῆν, τό, rzadko:

ἄραρῆν, męzki, nawet o dziękli oliwce; swojską zwano żeńska. Rzecz. ὄ, ἄραρῆν, mąż; przenośn. silny; masculus, vir, gravis.

ἄραρῆς, ἦ, podniesienie, wyniesienie; elevatio.

ἄραρῆη, ἦ, miara perska = korców attyckiem i (medimus i 3 χοίνικες); artaba.

ἄραρῆμα, zabieć, pokrajac, rozłożyć.

ἄραρῆμος, ὄ, rzeźnik, kucharz; coquus, lanivus.

ἄραρῆνη, ἦ, (ἄραρῆν) sznur, powróż; laqueus.

ἄραρῆω, ión. ἄραρῆω, 1) czy w powieścić, από τινας, i ἐπί τι, z częścią. byc

powieszonym, a w Perf. ἠρτήθηαι, wisicó, ἀτό, ἐκ τινος, i τινί, na czém. Przenośn., od kogo l. od czego być zawisłym, polegać na kim, wynikać z czego. 3) Med. uczepić się czego, zabrać się do czego, ἔς τι lub samo τί, n. p. ναυμαχίην, przysposobić się do walki morskiej, lub z Inf. ἰρτηρήσῃς, ἔς, (ἀρτιος) nienaruszony, cały, świeży, zdrów; *incolumis*.
ἰρτήμων, ονος, ό, żagiel na mniejszym maszcie. *supparum*.
ἰρτηπιβουλος, ό, złodziej chleba. *Batrachom*.
ἰρτήω, p. ἀρτώ.
ἰρτήμα, τό, rzecz wisząca, kółczyki, zausznice, braceletki; tudzież: ciężary zawieszzone.
ἰρτηρία, ή, żyła; sc. ἀρτή, kanał oddechowy, krtani; *arteria aspera*.
ἰρτι, przysł. właśnie, w tej chwili, zaraz, niedawno; ai ἀρτι εὐμοροῖαι, świeże kłęski; ἀρτι μὲν — ἀρτι δὲ, już to — już to. *modo, nuper*.
ἰρτιάζω, grać ceto no licha; 2) liczyć. Ztąd ἀρτιασμός, ό.
ἰρτιάκις, przysł. przez podzielną l. równą liczbę mnożąc; *pari numero*.
ἰρτιεννηστος, ον, niedawno zrodzony.
ἰρτιγλοφής, świeżo rzezany.
ἰρτιγραφήσ, ἔς, świeżo napisany.
ἰρτιδακρος, υ, właśnie plączący, świeżo łzami skapany.
ἰρτιεπής, ἔς, (ἀρτιος) biegly w mowie; 2) szczerze mówiący. Ztąd ἀρτιεπεια, ή, swobodna mowa prawdomówności.
ἰρτιζωρία, ή, świeżo zawarty związek.
ἰρτιζω, przygotować. Med. χόρον, złożyć taniec.
ἰρτιθανής, ἔς, niedawno zmarły.
ἰρτικολλος, ον, ściśle przyklepiony, uczepiony; stósowny.
ἰρτιουπής, ἔς, dopiero co pouczony, dopiero co naukowawszy się.
ἰρτιουπής, ἔς, członków prostych, zupełnych, należących do wygiętych.
ἰρτιος, ία, τον, stósowny, przydatny, odpowiedni, zdolny, ἰρτιος εἶναι ἀρτια ἕδην, był jednej z nim myśli, ἰρτιος, należący, ἀρτιος εἶμι ποιητὴν τι, zdolny, gotów jestem co czynić. c) o liczbach: parzysty, ὀππος, περισσός, nieparzysty. Ztąd ἀρτιοπερισσος, 2. parzysto-nieparzysty.
ἰρτιπαής, ἔς, świeżo spojony, zlepiony, zestawiony. 2) świeżo zsiadły.
ἰρτιπλουτος, ον, świeżo zubożony.
ἰρτιπους, οδος, ό, ή, poct. skrót. ἀρτιπος, zdrowych nóg, zwawy, skory, żartkiego chodu.
ἰρτις, ως, ή, uzupełnienie, przygotowanie, ozdobienie, περί το σῶμα, zewnętrzny strój.
ἰρτιστομέω, jasno, zrozumiale mówić. ὀππος ἀρτιοροφωμένω, od ἀρτιστοριος, ον, biegle mówiący.
ἰρτιτελής, ἔς, świeżo wtajemniczony, wdrony.
ἰρτιρεφής, ἔς, właśnie karmiony (piersią); *qui nunc alitur (infans)*.
ἰρτιροπος, ον, ἀρτιρόφος, ον, zacie myślący.
ἰρτιρων, ον, (φρήν) zdrowy rozsądek mający, bardzo rozsądny.
ἰρτιρωσ, ον, ή, z zupełnemi, zdrowemi członkami.
ἰρτιρωστος, ον, świeżo, właśnie namaszczony.
ἰρτιρωστος, ον, właśnie, ὁ ἀρτιρωστος, *pistri-*

ἀρτοκρέας, τό, gatunek pasztetu.
ἀρτοποιία, ή, piekarstwo. *panificium*.
ἀρτοποιός, ό, piekarz. *pistor*.
ἀρτοπώλης, ό, i ἀρτοπώλης, ίδος, ή, sprzedający l. sprzedająca chleb.
ἄρτος, ό, chleb, zwł. pszeniczny chleb; często w l. mng. *panis*.
ἀρτοστέω i ἀρτοφαγέω, jeść chleb; *pane vescor*.
ἄρτωμα, τό, przyprawka; *condimentum*.
ἀρτωσός, ό, urzędnik w Argos i Epidaurus; t. c. ἀρτωστής w Sparcie; *artynas*.
ἄρτωνω i ἄρτώω, ion. fut. ἀρτωνέω. 1) czynn. i biern. a) spoić, złączyć, zestawić. b) przygotować, przysposobić, urządzić, kuć, ukuc, wymyśleć, ψεῦδες, kłamstwa zmyślać. Biern. zaczynać. 2) Med. umocnić sobie, przygotować sobie, τί ἐν τινι, przygotować sobie co; przen. βουλήν, rady wymyślać i dawać. 3) przygotować potrawę; *arzo, constipio, paro, molior; condio*.
ἀρτοβαλλος, ό, t. s. ἀρτοβαλλος i ἀρτοβαλλίς, ίδος, ή, flaszka; worek do ściągania.
ἄρτοστανα, ή, polewaczka.
ἄρτοστήρ, ήρος, ό, miara na plyn, miarka, = κοτύλη, *haustum*.
ἄρτοστιχος, ό, kubeczek.
ἄρτώ, att. ἄρτωω, ion. ἄρτώσω. 1) Czynn. czerpać, wyciągnąć do góry. 2) Med. dla siebie, dla swej potrzeby czerpać, ἀπό i ἐκ τινος, z czego, τί, co; ale i brać z czego, z zapasów; przen. πλοῦτον, przywłaszczyć sobie. *haurio, exhaustio, traho*.
ἀρχαίγγελος, ό, archanioł.
ἀρχαίω, naśladować starożytnych w obyczajach i języku.
ἀρχαίος, ή, όν, starodawny, przestarzały, głupi, prosty; *antiquitatem prae se ferens, stultus*.
ἀρχαίονος, ον, starodawnego rodu.
ἀρχαίολογέω, stare dzieje opowiadać; przestarzałe rzeczy gadać.
ἀρχαίολογία, ή, stare dzieje, początki, pierwiastki; starożytności.
ἀρχαιομελησιδωνο φρονιχηρατα μέλη, wyraz komiczny, niby, starodawno-Sydońsko-Frynichowe ulubione arye. [możny].
ἀρχαίοπλουτος, ον, z dawien dawna bogaty, za-
ἀρχαιοστρεπής, ἔς, czcigodny dla starożytności, starożytnicy, starodawny.
ἀρχαίος, α, ον, a) pierwsiaktowy, pierwotny, starodawny, dawny, czcigodny starością; ἔξνοι, zaraz z początku przjęte wojska, już używane, zużyte; trwały, prolepsis. b) dawniejszy, były. Rzecz. τό ἀρχαίον, pierwotny kapitał, iszczizna; τὰ ἀρχαία, pierwotny majątek, dom i dwór; ἀπό τοῦ ἀρχαίου, oddawna; τό ἀρχαίον, przed laty, niegdyś; *antiquus, perpetuus, prior*, Przysl. ἀρχαίος, po starodawnemu; *prisce*.
ἀρχαιοότης, ή, starożytność, starodawność; *antiquitas, vetustas*.
ἀρχαιοτροπία, ή, starodawny sposób życia.
ἀρχαιοτροπος, ον, starodawny, staromodny.
ἀρχαιρεσία, ή, i ἀρχαιρέσια, τά, obicranie urzędników, zgromadzenie wyborców, wyborcy; zwykle w l. mng. ztąd ἀρχ. βρατικά.
ἀρχαιρεστάζω, schodzić się celem wybrania urzędników. 2) ubiegać się o urząd.
ἀρχαίεργος, ό, pierworodny, plebaniak.
ἀρχαίδικος, ό, prawy dziedzic.
ἀρχαίειον, ion. ἀρχήϊον, τό, dom rodowy, królewska rezydencya, ratusz, mieszkanie urzędników, rodziców, rady; zwł.

ἀρχαϊκός, ον, nieszczęśliworodny, nieszczęśliwo-
ἀρχέλαος, ὁ, rządzca, władca. [dajny.

ἀρχεπλοῦτος, ον, założyciel, twórca majątku.

ἀρχέτας, ὁ, dor. za ἀρχέτης, dowódzca naczelnik.

ἀρχεστον, τό, pierwowzór, wizerunek.

ἀρχεῖω, dowodzić, rozkazywać; τιῖ. [chór.

ἀρχέχορος, ον, dowodzący chórem, prowadzący

ἀρχή, ἡ, 1) początek, zaczęcie, wejście, wstęp

(mowy); koniec (n. p. lańsucha). 2) początek, punkt

wyjścia, przyczyna, powód, zaród, pochodzenie;

ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, od początku; ζτάδ a) z gó-

ry, z początku, od nowa, na nowo. b) od dawna,

z dawien dawna; ἐν ἀρχῇ, przed wiekami, w pier-

wotnych wiekach, w zamierzchłej starożytności;

κατ' ἀρχάς, w początkach, zaraz z początkiem, nie-

bawem; τὸ κατ' ἀρχάς, t. s.; ἀρχῆν i τὴν ἀρχῆν,

na początku, naprzód, z góry, z domu, zwykle z ne-

gacyą; z góry nie, wcale nie; w ogóle nie, nawet

nie. 3) zaczynanie, iście na początku, przewodzenie,

przewód, dowództwo, rządy, naczelnictwo, tynός

i κατά τυνός, ἐκ τῆςδε τῆς ἀρχῆς, od czasu

tego, gđym objął naczelne dowództwo; urząd; ἀρ-

χῆν ἀρχεῖν, ἐν ἀρχῇ εἶναι i t. p. urzadzajaci-

wac; αἱ ἀρχαί, urzędy, władze, urzędnicy krajo-

we, archonctwo, t. s. οἱ ἐπ' ἀρχαίς. 4) państwo,

kraj, którym się rządzi, namiestnictwo. *initium,*

principium, magistratus, imperium.

ἀρχηγενής, ἐς, początek rodu zawierający; w o-

góle: powód, pochód dający, przyczyniający się,

tynός, do czego.

ἀρχηγεῖω, i **ἀρχηγεῖω**, zrobić początek,

być dowódzcą, naczelnikiem, dowodzić, władać,

rozkazować.

ἀρχηγέτης, ὁ, r. ż. **ἀρχηγέτης, ιδος, ἡ**, i **ἀρ-**

χηγός, ον, dający pierwszy powód, przewodzący,

mający dowództwo; ζτάδ w połączeniu z **ἀνήρ,**

φός, naczelný wódz, głowa, przewodząca. Wszcze-

góln. sprawca, przaszczur, pierworodziec, rodziciel,

jako przydomek Apollona i Ateny, założyciel i

założycielka miasta. Dor. **ἀρχαγέτας i ἀρχαγός.**

ἀρχῆθεν, przysł. od początku, od dawien dawna,

pierwotnie, zaraz od początku.

ἀρχῆθιον, τό, p. ἀρχεῖον.

ἀρχηγραμματεὺς, ἐως, ὁ, pierwszy sekretarz,

pierwszy pisarz. [szy.

αρχιδικαστής, ὁ, sędzia trybunalski, sędzia wyż.

ἀρχιδίων, τό, zdrobn. ἀρχῆ, urzędnik; urzędniczek.

ἀρχιερεὺς, ἐως, i ion. **ἀρχιερεως, ω**, i **ἀρχι-**

ρεὺς, ὁ, najwyższy kapłan, ksiądz kapłański.

ἀρχιερωσύνη, ἡ, najwyższe kapłaństwo, urząd

pontifex maximus w Rzymie.

ἀρχιδεωρεὺς, być naczelnikiem, przywódzcą świę-

tego poselstwa.

ἀρχιδεωρος, ὁ, naczelnik świętego poselstwa.

Jego urząd zwal się ἀρχιδεωρία, ἡ.

ἀρχικλωφ, ὁ, arecyłodziej, herszt łotrów.

ἀρχικός, ἡ, ὄν, zdalny do rządu, dowodzenia,

do urzędów lub do nich uprawniony; w stp. najw-

ten, co zdolny, jak najdalej panowanie swoje roz-

szerzy; z Genit. **ἀνθρώπων**, zdolny rządzić ludźmi.

ἀρχικυβερνήτης, ὁ, główny sternik, pierwszy

sternik.

ἀρχιμάγειρος, ὁ, pierwszy kucharz.

ἀρχιμονοχός, ὁ, cześnik wielki.

ἀρχιπειρατής, οδ, ὁ, naczelnik, herszt rozbójni-

ἀρχισυνάγωγος, ὁ, władza, starszyzna synagogi,

bóżnicy, (naczelnik).

ἀρχιτεκτονήμα, τό, budowanie; zamysł, pomysł.

ἀρχιτεκτονικός, ἡ, ὄν, architektoniczny, budo-

owniczy, znający się na budownictwie.

ἀρχιτεκτων, ονος, ὁ, architekt, budowniczy, przed-

siębiorca. W Atenach tak zwal się też dzierżawca

teatru (**θεατρώνης**), ponieważ o budynki teatralne

miał pieczę. *architectus.*

ἀρχιτελώνης, ὁ, celnik najwyższy.

ἀρχιυπασιπιστής, ὁ, naczelnik hyaspistów.

ἀρχιφάρος, φρος, ὁ, herszt rozbójników.

ἀρχοσιδής, ἐς, elementarny, istotny.

ἀρχός, ὁ, dowódzca, naczelnik, wódz; najprze-

dzniejszy, pierwszy; ἀρχός ἀνήρ.

ἄρχω, z Adj. verb. ἀρκεῖον, 1) czynn. i biern. być

pierwszym, na czele stać i to ze względu na

przestrzeń: iść naprzód, być przewodnikiem, wo-

dzem; τινά, komu, ἐν τισι. ὁδόν τινι, prowadzić

kogo drogą, ale i ὁδοῖο i κατά κελουθα. Z imiesł.

łączy się, ale nie rządzi nim w tém znaczeniu,

n. p. στήσας ἤρχε, — poprzedzać, a zatem zaczy-

nać, brać początek, być początkiem, powodem,

przewodzącą, tynός i τί, n. p. ἄρχεν τι λοπρόν,

naprzód drażnić, lub z Inf. albo z Imiesł. ἀρχ-

κίων, zacząć chodzić. Dat. τισι, między niektóry-

mi. — ze względu na dostojenstwo i wpływ stać

na czele, być czém więcej, przeważać, przecho-

dzić, być możniejszym, władać, panować, rządzić,

rozkazować, być dowódzcą, archontem; tudzież:

zacząć panować, za panowaniem się ubiegać, tynός,

τινί, ale i τί, ὁ τι κεν ἄρχη, w czém (jako doradz-

ca. — Biern. i fut. med. być rządzonym, ὁπό, ἐκ

tυνός, ὁπό τινι, być pod rządami czyjemi; słuchać

Imiesł. ὁ ἄρχων, rządzca, władca, naczelnik, a

chont; władza: τὸ ἄρχον, wszechmoc, bóstwo;

ἀρχόμενος, poddany. 2) Med. pierwszy raz o-

czynić, t. j. zacząć, zabrać się do czego, doświadc-

zyć czego, tynός, ὁπό, ἐκ τυνός i ἐν τινι, lub z Inf.

ἀρχόμενος, na początku, w początku, ἀπὸ τυνός

zaczynając od kogo, nie wyłączając go. Pr.

imionach krajów: rozciągać się; a przy ofiarach:

ἀπάρχομαι, n. p. μελέων, zacząć od rozkład-

czonków na część bóstwa. *incipio, auctor sui*

rego, praesum.

ἀρχων, ονος, ὁ, właśc. imiesł. do ἄρχω, w Ate-

nach: archont, członek najwyższej władzy krajo-

wej, urzędnik kraju, członek rządu. Było ich

z których 1-szy, nadający nazwę rokowi, ἄρχων

wprost zwal się, drugi ἄρχων βασιλεύς, 3-ci πρ-

ἄρχαρχος, reszta θεροποῖται.

ἀρωγή, ἡ, (ἀρόγη) 1) pomoc, opieka, zaslon-

balsam; ἐπ' ἀρωγῇ τινι, na korzyść czyją; στρα-

τιώσις α., pomoc wojenna, tynός, komu, ale i za

co. 2) wyprawa.

ἀρωγών, ὄν, pomagający, pomocniczy, pomocny,

zbiawieny, pożyteczny, τινί, tynός πρὸς τι. Rzecz.

pomocnik, wspieracz, obrońca, tynός, *salutaris*

auxilator.

ἄρωμα, τό, korzenie, wonne zioła, owoce, przy-

prawa; kadzidło.

ἀρωματικός, ἡ, ὄν, wonny, *odoratus.*

ἀρωματοφόρος, ον, wonne zioła, kadzidło

cy; wonny.

ἀρώσιμος, ον, uprawny, zasiewny, zdalny do u-

wy. **ἴς**, i **ἄς** l. **ἄς**, eol. i dor. = **ἔως**.

ἄσαι, ἄσαιμι i t. p. patrz **ἄσω**.

ἄσασθαι p. ἄω.

ἄσακτος, ov, nie zdeptany, nie przydeptany.

ἄσαλαμίνος, ov, ten, co nie był pod Salamina.

ἄσάλωτος, ov, nie chwijający się, niewzruszony, mocny. T. s. **ἄσάλος, ov**.

ἄσάλπιγγος, ov, bez dźwięku trąby, nieotrąbiony.

ἄσάμνιδος, ἡ, wanna laziebna, do kąpania; *la-brum*.

ἄσαντος, ov, któremu nie można schlebiać, laścić się; okrutny, twardego serca.

ἄσάομαι, mieć wstręt, niechęć. Biern. smucić się, τὴν ψυχὴν ἐπὶ τινι, w sercu o co.

ἄσαρκος, ov, nie mięsny, chudy. *strigosus, macilentus*.

ἄσάφεια, ἡ, niewyraźność, niejasność.

ἄσάφης, ἐς, niejasny, niewyraźny, dwuznaczny, ciemny. *ὡδὲ ἀσάφεστέρα ἐστίν, noc mniej jasne nastroża dostrzeżenia, w nocy mniej jasne czynimy dostrzeżenia. Przysł. ἀσάφως, niepewno, wątpliwie, bez widocznej przyczyny, ślepo.*

ἄσάστως, ov, 2 i 3 zakońc. (σβέννομι) niewygasły; przen. nieustanny, niezmierny, nieskończony.

ἄσάβολος, ἡ, sadze, kurz l. proch węglany; *fufig-o*. Zład *ἀσάβόλω*, oczernić sadzami; *fufigine inficere*.

ἄσάβεια, ἡ, bezbożność, niereligijność; *περὶ θεοῦ, impietas*.

ἄσάβειω, i ἄσάπτω, przewinąć, wykroczyć przeciw bogu; targać się na boga lub to, co święte; bezbożnie działać, zboczyć bliźnierczo, *εἰς τινα*.

ἄσάβημα τό, bezbożność, czyn bezbożny.

ἄσάβης, ἐς, i ἄσάπτως, ov, bezbożny, zuchwały, bluźniący, *περὶ τινα*.

ἄσάβησις, ἡ, czyj: bezbożny.

ἄσάβωτος, ov, (σειρά, σειρώ) bez lejców, koń nielejcowy (środkowy).

ἄσάλαϊνω, f. *ἀσάληνω*, bluźnić, zuchwale broić. *lascivire*.

ἄσάλγεια, ἡ, duma, zuchwałość, buta, lubieżność, rozwiązłość.

ἄσάλγειω, p. *ἀσάλαϊνω*.

ἄσάλγημα, τό, bluźnierstwo, zbrodnia

ἄσάλγης, ἐς, zuchwały, rozwiąły.

ἄσάλγομανέω, szalenie być rozwiąlym, rozpust-

ἄσάλγος, ov, bez księżycy; *illunis*. {nym.

ἄσάρμος, ov, nie czczony; *inhonoratus*. bezwsty-

ἄσάδενός, osłabić; z sił obrac; *αεθιωτο*; z nog *zwahtic*

ἄσάδμα, τό, (ἄω, wiać) krótki, ciężki oddech, zzia-

ἄσάδμαινω, ciężko oddychać, chwycić powietrze, ziać, ziając, mieć duszność, chrapać; *anhelo*.

ἄσάδμοσία, ἡ, niemożność milczenia.

ἄσάδμητος, ov, nie milczący, nie umiejący milczeć, gadatliwy.

ἄσάδμηρος, ov, bez żelaza, bez miecza.

ἄσάκχος, ov, (συχός), nie przebieorny w jedzeniu; nie robiący ceregieli, przestający na czem. 2) niesprawiający przesytu.

ἄσάκνης, ἐς, (σίνουμαι) nienaruszony, cały. 2) nieszkodliwy, spokojny, zachowujący w całości; *illae-sus, incolumis*. Przysł. *ἀσάκνης*, nie szkodząc; stp. najw. ile możności najmniej szkody wyrządzając.

ἄσάκος, a, ov, (ἄσος) szlamowaty, bagnisty; *limosus*.

ἄσάς, εως, ἡ, (ἰόν. τος), szlam, mul, kał, męty, błoto; *limus*.

ἄσάττω, nie jeść, głodu przymierać.

ἄσάττια, ἡ, brak żywności; 2) niejedzenie, poszczenie, post.

ἄσάτος, ov, bez jedzenia, poszczający, na czczy, głodny.

ἄσάκαλαβος, ὁ, i ἄσάκαλαβώτης, ὁ, rodzaj jaszczurki; *stellio*.

ἄσάκαλος, ov, nie przekopany, nie pelty, nie plewiony.

ἄσάκάντης, ὁ, łożysko, wero; *κράβατος* mary.

ἄσάκαρδαμοκτι, przysł. nie mrugając, niewzruszonym okiem

ἄσάκαμος, ov, (σάκπω) nie kopany, nie okopany

ἄσάκελής, ἐς, (σάκελλω z a eufoniczn.) właśc. wysuszony; zład, wycieniony, bezsilny; r. n. *ἀσάκε-λές* jako przysł. obok *ἀσάκελῶς*, mocno, silnie, niewzruszenie, nieprzerwanie. [wy-

ἄσάκεπαρος, ov, nieociosany, nieogładzony, suro-

ἄσάκεπατος, ov, nierozwany, niezbadany; *inconsi-deratus*. Przysł. *ἀσάκεπατος*, nieogładnie; *ἀσάκ. ἔχειν τινος*, nie uważać na co; *inconsiderate*.

ἄσάκενής, ἐς, i ἄσάκενος, ov, bez sprzętów, bez narzędzi, bez zbroi, nieuzbrojony, z Genit. *ἀσάκε-δων τε καὶ στρατοῦ*, bez straży, tarczy i wojska.

ἄσάκενώρητος, ov, (σάκενωρέω) nieprzezszukany, nieprzezśniony, niezbadany.

ἄσάκτω, imperf. 3 os. sing. ἤσάκει=ἤσάκειν, łożyć na co staranie, zład 1) zrzeczenie, artystycznie co wyrobić, zrobić, wykonać, n. p. *χόρον*, misternie przedstawić, sztucznie gładzić, przyozdobić, z dod. lub dom. *κόρυφ.* zład ἤσάκεμένος, ozdobiony, artystycznie ustrojony, tyni, czem, n. p. *λόγῳ*, kłamstwem wystrojony. Imiesł. *ἀσάκεσας* przy innych słowach, = przysł. sztucznie, artystycznie. 2) za- jąć się, tyni, czem; używać czego, starać się o co, n. p. τὴν ἀληθινήν, prawdę mówić; w ogóle: ćwiczyć się w czem, trudnić się czem; tu- dzież τινά, ćwiczyć kogo, τινά τι, kogo w czem; πρός τι, τινά ἐπὶ τινα, wdrażać, wkładać kogo w co, zrobić kogo czem. Biern. ἤσάκεται ἀμεινον εἰς αὐτῶνα, lepiej uzbrojony do walki; ἤσάκεμένος, ćwiczony, biegły, dzielny mąż. 3) w ogóle: ćwi- czyć się, mian. gimnastyczne odbywać ćwiczenia; σὸ ἤσάκεσθαι, dobrze wyćwiczyć, wmuśtrawiony; z Inf. nawyknąć do czego *ἀσάκεσθαι* trudnić się, zająć się, ćwiczyć się, z Inf. w czem, *αεθερο, αεθερο*.

ἄσάκενήτης, ἐς, nienaruszony, cały, dotknięty, nie- uszkodzony.

ἄσάκενηα, τό, ćwiczenie. *πλάσσειν* gimnastyczne;

(o roślinach) pielęgnowanie; τινός, πρὸς τι, lub z przymiot. 2) strój, ozdoba, odzienie.

ἀσκησις, ov, bez dachu, bez namiotu.

ἀσκησις, ἡ, p. ἀσκημα. nadto: zawód, powołanie, rzemiosło.

ἀσκητής, ὁ, włożony, wdrożony w co; zwł. atleta, szermierz z profesyi; przen. καλλῶν, w to co piękne wdrożony.

ἀσκητός, ἡ, ὄν, sztucznie, misternie robiony; νῆμα, cienko tkany; 2) zdany do ćwiczenia; uzbrojony, ozdobny, ustrójny.

ἀσκηδίων, τὸ, zdrobn. ἀσκός.

ἀσκήσις, 2. 1) bez cienia. 2) cienisty.

ἀσκήσις, ὁ, wodna puchlina.

[piosa.

ἀσκληπείον, i ἀσκληπείον, τὸ, świątynia Asklepiosa, 2) czynn. nierozważny, nieostrożny, nieuważający na co, τινός. 2) biern. niedziały, nieprzewidywany, nieobliczony, nieoczekiwany. b) nieprzejrzany, nie-kończony, χρόνος. niewytłumaczony, straszny. c) nie dopinający, nie dosięgający celu.

ἀσκός, ὁ, wator skórzany, buklak, burdziuk, szawłok, do przechowania wina; αἴρεσις, ze skóry koziej, lub βοός, wołowej. 2) w ogóle: skóra (z sierścią). uter, cutis.

ἀσκολιάζω, własc. w święto askoliów t. j. buklaków jedną nogą na buklakach tańczyć; skakać na jednej nodze, skakać; salio.

ἄσμα, τὸ, ioin. ἄεισμα, (ἄδω) śpiewanie, śpiew, pieśń, zwł. sztydny śpiew.

ἀσματοκέρπτης, ὁ, wykręcający, psujący nutę; wyszukany l. przesadzony mistrz śpiewu.

ἀσμενίζω, chętnie przyjąć, być zadowolonym, tć, czem.

ἀσολοικός, ov, nie nieprzyzwoity, stósowny.

ἄσος, ov, nierozsądny.

ἀσάξομαι, Dep. med. (σάω) wł. ciągnąć do siebie (do piersi), ztąd 1) uprzejmie przyciąć, powitać, pożegnać, τινά, kogo; τινά τι, kogo czem powitać. 2) w ogóle: być grzecznym dla kogo, pieścić kogo, ścisnąć, całować, lubić, kochać kogo.

ἄσπειρον = σπείρω (α eufoniz.), podrygać, πόδεσσι, nogami; bić, tćtnić; *palpito*.

ἀσπάλαθος, ὁ, ciernisty krzak, cierni; *aspalathus*.

ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, = σκλαξ, kret.

ἀσπαλιουτής, ὁ, rybak; *piscator*.

ἀσπαλιευτικός, ἡ, ὄν, do rybołostwa należący; ἡ ἀσπαλιευτική, rybołostwo; *piscatus*.

ἀσπάραγος, ὁ, i ἀσφάραγος, szparag; *asparagus*. 2) jakies ziele cierniste.

ἀσπαρίζω, = ἀσπαίρω.

ἀσπαρσις, ov, (σπείρω) nie posiany; nie siany, (złike rosący).

ἀσπασίος, ια, ιον, i 2 zakończ. (ἀσπάξομαι) i ἀσπασίος, ἡ, ὄν. 1) pozadany, miły, przyjemny; ἀσπασίως, przez wzgląd na miłość.

R. n. ἀσπασίως, w sposób, w jaki jest wygodny, zadowolony. p. p. ἀσπασίως, przez wzgląd na miłość, ku radości, ocalili go. Przysł. ἀσπασίως i ἀσπασίως, wesoło, chętnie, radośnie.

ἄσπασμα, τὸ, powłoka, powłoka, ścisła. 2) nęściemty; przebarwienie skóry.

ἀσπασμός, ὁ, p. poprzedz.

ἀσπαστός, p. ἀσπασίος.

ἀσπετος, 2. nieprzeblagany.

ἀσπερμος, ov, bez nasienia, bez potomstwa.

ἀσπεργός, (α eufon.) przysł. śpieszenie; gornicze, górnicy, starannie, usilnie, niezmiennie, nieprzerwanie.

ἀσπετος, ov, (εἶπεν, ἔσπεῖν) niewypowiedziany, niewysłowiony; niezmiernie wielki, liczny, nieskończony; r. n. ἀσπετον, jako przysł. niezliczenie, bardzo. [w ucieczce.

ἀσπιδοβοηθής, ἡτος, ὁ, ten co tarczę rzucił *ἀσπιδόης*, p. σπιδής.

ἀσπιδιστρόφος, ov, tarczą miotający, machający.

ἀσπιδιφόρος, ov, tarczośnośny.

ἀσπιδιώτης, ὁ, w tarczę zbrojny, tarcznik. T. s. **ἀσπιδόχορος, ὁ**.

ἀσπιδόδοκος, 2. połączony ze szczękiem tarczy.

ἀσπιδοφέρμων, 2. żywiący się z wojny.

ἀσπίς, ἴδους, ἡ, tarcza, paweł, wielka i mała, z grubej skóry po kilka razy (7) zwianej, obłożona blatami kruszcowemi, z gałką ὀμφαλός w środku a z kutasami na brzegu (θύσανοι). Noszona ja na rzemieniu, τελαμών, a miała rękojęcie czyli dzie-rzadło, κανόνες, πόρπαιες albo ὀργανή. Ponieważ po lewej stronie była noszona, ἐπ' ἀσπίδα znaczyło: w lewo, παρ' ἀσπίδα l. ἀσπίδας, po lewej stronie, ale i „obok tarczy.“ Przen. tarcza, zasłona. 2) ciężkozbrojni wojownicy, ὀκτακισχιλίη ἀσπίς, wojsko z 8,000 ciężko zbrojnych; w l. mng. ἐπ' ἀσπίδας πέντες καὶ εἴκοσι τάττεσθαι, hoplitów w 25 szeregach ustawić; podobnie ἐπ' ἀσπίδων τετάχθαι. 3) rodzaj żmii jadowitej.

ἀσπιστήρ, ἥρος, ὁ, ἀσπιστής, ὁ, i ἀσπιστωρ, oros, ὁ, tarczą zbrojny, tarcznik. *clypeatus*.

ἄσπλαγγος, ov, bez wewnętrzności l. trzewów, bezsercy, tchórz. *ignavus*.

ἄσπιδος, ov, (σπείδομαι) bez ofiary, bez umówionego układu, bez zawieszenia broni, bez przymierzania; ἀνελέσθαι τὸς νεκρὸς ἀσπίδους, zebrać poległych bez zawieszenia broni t. j. choć nie było zawieszenia broni; τὸ ἀσπίδων, neutralność.

2) nieprzeblagany.

ἄσπρος, ov, p. ἀσπαρτος, nieuprawiony.

ἀσπούδαστος, ov, zamiedbany, nie wart zabiegów, niekorzystny, nieszczesny.

ἀσπυδὴ i ἀσπυδῆ, przysł. bez wysilenia l. mozółu, bez odporu, spokojnie. [nioco.

ἄσσα, ioin. za ἔτινα do ὄστις, ἄσσα, ioin. za τι. ἄ, ἄσάριον, τὸ, rzymski as, własc. zdrobn. ztąd przenośn. nieznaczna summa; szeląg, grosz.

ἄσσον, przysł. stp. wyż. do ἀγχι. bliżej, τινός μάλλον ἄσσον, coraz bliżej i bliżej; ztąd nowy stp. w. ἄσσοτέρω, bliżej, z Genit. *proprius*.

ἄσσω, att. ségn. z ἄσσω.

ἄστάθμευτος, 2. nie inkwaterowany.

ἄστάθμητος, ov, 1) nieodmierzony, nie ustalony, niestały. 2) niewymierzony, nieobliczony, niepewny, nieokreślony; τὸ ἀστάθμητον, nieobliczonosc.

ἄστακός, ὁ, rak morski; *cancer marinus*.

ἄστακος, ov, (στάζω) nie kroplami się sączący, obficie się lejący. Przysł. ἀστακτί, nie kroplami, obficie.

ἄστάλακτος, ov, p. poprzedz.

ἄσάνδης, ὁ, gołiec, kuryer, (wyrz. perski).

ἄστασίαστος, ov, bez waśni stronnictw, πρὸς σφάξ

ἄστασις, 2. niestały, niebezpieczny. i

ἄστασις, ἴδους, ἡ, (σταφίς) rodzenek; *uva passa*

ἄσταγος, οσ, ὁ, żytni; *spica, arista*.

ἀστέγαστος, ov, niekryty; τὸ ἀστέγαστον, niedostatek, brak dachu.

ἀστέγιστος, (ἀστέγος) ov, nie postępować, mówić, czynić jak wieszakowie; bez dowolnym; *stultus*.

ἀστολόγος, ov, przeczny, uprzejmy, doświadczone.

αστείοσ, ζία, ειον, mięcijszy; zjad delikatny, uprzejmy, dowcipny, piękny, przedni.
αστείοσ, ον, nie deptany, nie zwiezczony, nie-
 uтары, тиві, przez kogo.
αστεμής, εσ, (στέμψω — στέψω), ścisły, mocny,
 nieruchomy, niewzruszony; r. n. jako przysłów.
 Przysł. ἀστεμψέωσ, mocno, silnie. 2) nie deptany,
 nie tłoczony.
αστενάκτοσ, ον, nie jęcząc, bez jęku. Przysł.
 ἀστενάκτωσ, ἀστενακτί i ἀστενακτεί.
αστεπτοσ, ον, niewieńczony, nie czczony; nie-
 obchodzony.
αστεργάνωρ, οροσ, ό, ή, bez miłości do męża,
 nienawidzący małżeństwa.
αστεργής, εс, bez miłości, nieprzyjazny, niezy-
 czliwy; *noxius*.
αστερίας, ό, przegowaty, gwiazdzisty. Gatunek so-
 kola i ryby żarłoka; *stellurus*.
αστεριζώ, gwiazdą uczynić, w gwiazdę przemienić.
αστεροειδής, εс, podobny do gwiazdy, gwiaz-
 dzisty.
αστερόεισ, οσα, ον, gwiazdzisty, pełen gwiazd,
 nakształt gwiazd; błyszczący, iskrzący.
αστεροπή, ή, poet. p. αστραπή.
αστεροπητής, ό, grom spuszczałający, piorunuja-
 cy; przyd. Zeusa; *fulgurator*.
αστεροπόσ, όν, (ώψ) z wejrzaniem gwiazdy; gwia-
 zdzisty.
αστεφάνωσ, ον, i **αστεφάνωτοσ, ον,** niewieńczony.
αστή, ή, mieszcza, mieszczanica, obywatelka; r.ż.
 do αστόс.
αστήρ, έροс, ό, dat. pl. αστάρс, gwiazda, kon-
 stellacya; άπωρινόс, psia gwiazda; w ogóle, ogni-
 ste zjawisko powietrzne, meteor. *stella*.
αστιβής, εс, (στέβω) niedeptany, nieutarty; bez-
 czczony, niedostępny; *parum tritus, inaccessus*.
αστικός, ή, όν, miejski, należący do miasta, w mie-
 ście obchodzony; rzecz. mieszczanin, modniś, elean-
 tny, dowcipniś; t. c. αστέίοс. *urbanus*.
αστικός, ον, (στίω) nie oznaczony kropkami,
 nie nacięwany liniami, nie pomalowany; 2)
 pogięty, nie zastawione dobra; bo zastawione ozna-
 czano kropkami z napisami.
αστολοс, ον, (στέλλω) nie wysłany, nie idący; 2)
 nieubrany, nie ubrany
αστομοс, ον, (στόμα) bez gęby, bez języka, bez
 mowy, z małemi ustami. 2) nieprzyjemny dla ge-
 by. 3) twardousty, twardego pyska, niepowolny,
 ocięty. 4) nie dopuszczający hartowania.
αστοξένοс, 2. zaprzyjaźniony z miastem jakimś.
αστοργос, 2. okrutny.
αστός, ó, mieszkaniec, obywatel, spółobywatel,
 ziomek.
αστοχέω, chybić, nie trafić, zbłądzić w czem, τι-
 λόс. 2) nie odsłużyć się.
αστοχημα, τό, chybienie, pomyłka.
αστοιχία, ή, t. s.
αστοχοс, ον, (στοχάζομαι) chybiający celu; chy-
 biający, uchybiający, błędzacy.
αστοω, scgn. z αστόс.
αστράβη, ή, a) siodło (dogodne dla niewieśc-
 ych i kalek), kulbaka. b) tak osiedlanie (zobacz)
αστραβηλίτης, ό, jeżdżący na m. p.
αστραβηс, εс, = αστραφής, błyskawiczny
αστραβίζω, służyć za m.
αστραγαλιζώ, grać w kostki.
αστραγαλοс, ό, kostka gry, kostka podleg-
 acierzowa kość. 2) kostka (z kostki i gry)
 d w l. mng.

ści. *talus*. Cztery kości rzucano z dłoni i zliczano
 liczby ścian; najlepszy rzut, βόλοс, zwal się 'Αφρο-
 διτή, *factus Venerius*, najgorszy, psi rzut, κώων.
αστραγαλωτός, ή, όν, kostkowy, kościsty. *tala-
 ris*; ή α. sc. μάστέи, kostkami przepłatany knut.
αστραπαίοс, α, ον, (αστραπή) piorunowy, siarczy-
 sty, błyskawiczny, błyszczący; *fulgurus*.
αστραπή, i ep. **αστεροπή, ή,** błyskawica; *fulgur*.
αστραπηφορέω, błyskawice nosić; *fulgura fero*.
Ζτάδ αστραπηφόροс, ον, gromonośny (orzel).
ασπράττω, lyskać, błyskawicę, grom ciskać; w o-
 góle: polyskiwać, błyszczyć, тиві.
ασπρατεια, ή, 1) wolność od służby wojskowej.
 2) zbiegostwo, dezercya.
ασπράτευтос, ον, bez służby wojskowej, ten co
 nie służył orężnie, po to za służbą wojskową.
ασπράττηтос, ον, ten, co nie był wodzem, nie-
 świadomy sztuki dowodzenia.
ασπρατής, εс, i **ασπρεптос, ον,** (σπρέψω) twar-
 dy; nieodwrocony.
ασπρογείτων, ον, bliski gwiazd.
αστρολογέω, astronomią się trudnić.
αστρολογία, ή, astrologia, nauka o gwiazdach
αστρολόγοс, ον, świadomy gwiazd; *astrologus*.
αστρομαντεια, ή, gwiazdoznawstwo, astrologia.
αστρον, τό, gwiazda, konstellacya; zwykle w l.
 mng. = niebo. *αστρων εφρόνη,* noc gwiazdzista;
δπερ αστρων, po nad gwiazdy, t. j. po za cel. Prze-
 nośn. w l. pojed. nieszczęсна gwiazda, тиві.
αστρονομήω, baczycь na gwiazdy.
αστρονομία, ή, t. c. αστρολογία.
αστρονομικός, ή, όν, astronomiczny.
αστροномос, ó, astronom.
αστροφорос, ον, (σπρέψω) nie odwracający się, nie
 patrzący w tył.
αστροφία, ή, leżenie bez łoża, bez koldry.
αστροφотос, ον, (σπρίώνωμ) niepokryty, n. p. ko-
 cem, dera.
Άστυ, τό, gen. еωс, att. także еωс, miasto; stolica.
 w przeciwieństwie do miast prowincjonalnych i
 kraju (πόλιс); zjad Ateny w przeciwieństw. do Pi-
 reu, Phaleros, tudzież Rzym; dalej ziemia, po-
 wiat, okolica do prawa miejskiego należąca. (He-
 rod. 1, 14) κατ' αστυ, w mieście, αστοде, przysł.
 do miasta. W l. mng. siedliska, siedziby; *urbs*.
αστονάξ, άναктос, ó, panujący nad miastem,
 władający miastem.
αστοβοώτης, ό, wołający, krzyczący po mieście.
αστογειτων, ον, bliski miasta, w ogóle: sąsiedni,
 graniczny, ó αστογειτων, najbliższy sąsiad. Zjad
αστογειτονόμοи, w bliskości, w sąsiedztwie mie-
 szkać.
αστοβοομέω, miasto oblięgać, szlachę do niego
 przypuszczać.
αστοικός, ή, όν, p. αστόи.
αστονικός, ή, όν, z wyjątkiem miasta Aten, wołać
 zwyciężający miasto.
αστονοс, εс, miasto od urzędu αστονοс.
αστονοс, ή, urząd astynoma.
αστονοс, ή, odnośny do tego urzędu.
αστονοс, 2. (wpadł) strażnik miasta, mający
 władzę nad miastem (σείс, Ζεωс, Apollo, bohater-
 stw), βροді, dla na polse władności politycznej. 2)
 urzędnik w Atenach, policya uliczna i budowłana.
αστοροс, 2 i 3. chropowaty. [twardy].
αστορотос, ον, nie przebaczący, twarłosercy.
αστορотос, ον, nie (razem) owinięty.
αστορотос, 2. bez zapisu.
αστορκαταβίωс, przysł. nieprzeznicie.

ἀσχημόμοστος, ον, nie zniesiony, nie zebrany, nie zwieziony.
ἀσχηκράτος, ον, = ασχηκράτος.
ἀσχηκρικός, ον, nieporównany, niepodobny. 2) nieporównany, nieskojarzony, nie towarzyski.
ἀσχηκρότης, ος, p. ἀσχηκρότης.
ἀσχηχτος, ος, 2. nie zmieszany.
ἀσχηχώρητος, ος, 2. nie dozwolony.
ἀσχυοφάντης, ον, nie spotwarzony, nie prześladowany.
ἀσυλαίος, αία, αίων, odnoszący się do asylon, do przytułku.
ἀσύλητος, ον, p. ἀσυλος.
ἀσύλια, ή, nietykalność, bezpieczeństwo przed krzywdą, zelźnieniem.
ἀσυλλογίστως, przysł. niezliczenie, nieopieczanie, nieogłanicznie (do ἀσυλλόγητος, ον, nieogłaniczny); ἀσυλλογίστως ἔχειν, nie mōdz obrachować.
ἄσυλον, τό, (sc. χωρίον), azyl, przytułek schronienie bezpieczne.
ἄσυλος, ον, niezdarty, nieobranany, nietknięty, nietykalny, bezpieczny od napaści. γάμων ἄσυλος, niezaczepliany z powodu ślubu.
ἀσύμβατος, ον, (συμβαίω) nieporównany, niezgodny. 2) nie kojarzący. Przysł. ἀσυμβάτως, n. p. ἔχειν, nie przystawać na żadną ugodę; p. ἀσύμβατος.
ἀσύμβλητος, ος, p. ἀσύμβλητος.
ἀσύμβολος, ον, (συμβάλλω) bez przyczynienia się; bíos, nietowarzystki; niepożyteczny; *inutilis*.
ἀσυμμετρία, niezgodność.
ἀσύμμετρος, ον, bez umiaru będący, niezgodny, nieproporcjonalny, *τινί, πρὸς τι*.
ἀσυμπαγής, ἔς, nie zestawiony, nie spojony, nie ściśły, nie ściśliwy, nie zwiezły; *non compactus*.
ἀσυμπαθής, ἔς, bez współczucia, niełitościwy.
ἀσυμπεράντος, ος, niepogodzony.
ἀσύμφορος, ον, po staroatt. ἀξυμφορος, nieprzydatny, niestósowny, nieprzychylny, szkodliwy, *τινί, εἰς ι* i *πρὸς τι*. ἀξυμφορον δρᾶν, nieprzydatnie działać, bezkorzystnie; *τὸ ἀσύμφορον*, niepożyteczność, szkoda.
ἀσύμφυλος, ον, niepokrewny, niepodobny, odstępczy, *τινί*, w czym; obcy, niestósowny.
ἀσυμφωνία, ή, niezgoda.
ἀσύμφωνος, ον, att. ἀξυμφωνος, niezgodny, niestrojony. 2) różnemi językami mówiący.
ἀσύμφηρος, ος, 2. nie zgadzający się.
ἀσυνάλλακτος, ος, 2. nietowarzystki, nieporównany
ἀσύνδετος, ον, niepołączony.
ἀσύνδηλος, ον, niejawnny, nieznanny.
ἀσυνεσία, ή, att. ἀξυνεστία, nieopiejętność, nierozum.
ἀσύνετος ι ἀξύνετος, ον, bez pojęcia, nierozumny, niezręczny, czasem z dodan. γνώμη, ἔς τι i ἔν τινι. 2) nierozumiały.
ἀσυνήθεια, ή, niezwykłość, niezwyczajność.
ἀσυνήθης, ἔς, niezwykły; niezwyczajny.
ἀσύνθετος, ον, niezłożony, prosty; nie do połączenia, niespełkajony, niestały. 2) słowolomny, niepewny. p. ἀξύνθετος.
ἀσύνουτος, ον, nieuważny, nierozważny.
ἀσύνουπος, ον, niedojrzany, nieznaczny, ciemny.
ἀσύντακτος, ον, staroatt. ἀξύντακτος, ον, nieporządkowany, bezładny, bez porządku wojskowego, bez karności, niekarny, *αναρχία*, brak jednności w dowództwie. Przysł. ἀσύντακτος, bez ładn.
ἀσυντέλεστος, ον, nieskończony, niezupełny.
ἀσύντονος, ον, nie napięty, nie nateżony, obwisły, opadły; przysł. ἀσυντόνως, stp. najw. ἀσυντονία-

τατα, bez nateżenia, powolnie, ἔχειν πρὸς τι, brać się do czego.
ἄσυρός, ἔς, (σύρω), nieczysty, brzydki, bezecny, plugawy.
ἄσώστατος, ον, nie istniejący, niepodobny, nierzeczywisty; niezgodny, sprzeczny; *repugnans*.
ἄσώφηλος, ον, niedorzeczny, zbrodniczy, zuchwały. R. n. jako przysł. μ' ἀσώφηλον ἔρεξεν, zuchwale ze mną się obszedł, znieważył mnie.
ἄσφαδάστος, ον, nie podrygający, bez ciężkiej śmierci.
ἄσφακτος, ον, (σφάττω) nie zabity, nie zarznięty.
ἄσφαλεια, ή, ion. ἀσφαλείη, bezpieczne stanowisko, bezpieczne stapanie, bezpieczeństwo, pewność, ubezpieczenie się, zapobieżenie, osłona, przeczność, rozważa, bezpieczeńność; ἀσφαλεία, dla bezpieczeństwa, przeczność; ἔς ἀσφαλείαν ποιῆσαι τινα, zabezpieczyć się na osobie. τὴν ἀσφαλείαν τινι ποιῆν ι. παρέχειν, ubezpieczyć kogo; πρὸς ἀσφαλείαν τινα τρέπειν, zwrócić uwagę czyja na własne bezpieczeństwo.
ἄσφαλής, ἔς, (σφάλωμαι) nie upadający, nie chwiałący się, stały, bezpieczny, ubezpieczony, pewny; tudzież, przeczorny, πρὸς τι lub z Inf. nstr.; ἐν ἀσφαλεί, w bezpieczeństwie; ἔξ ἀσφαλοῦς, z bezpiecznego stanowiska, bezpiecznie; *τὸ ἀσφαλές*, bezpieczeństwo; przysł. ἀσφαλῶς, ion. ἀσφαλῶς, tudzież ἀσφαλές, niewzruszenie, stale, przeczornie, unikając zarzutu każdego. ἀσφ. βουλευέσθαι, pewnej chwycić się drogi. Stp. w. ἀσφαλῆστερον, najw. ἀσφαλῆστατα.
ἄσφαλίξω i Med. ἀσφαλίξομαι, upewnić, umocnić, zapewnić, zabezpieczyć.
ἄσφαρτος, ή, asfalt, smoła l. klej żydowski; *M-tumen*. Zład
ἄσφαρόδης, ἔς, pełen smoły i t. d.
ἄσφαραγος, ὄ, (spokrewn. z φάραγξ), krtkań, gardziel; 2) p. ἀσπάραγος.
ἄσφρόδελος, ὄ, złotogłōw, złotnik, kozie jajka, roslina; *asphodelus*.
ἄσφοδελός, ὄν, rodzący złotogłōw; ἀσφ. λείμων, łąka asfodylowa w pieklach. Od tego,
ἄσφοδέλινος, ον, asfodylowy, złotnikowy.
ἄσφοκτος, ος, 2. bez wzburzenia.
ἄσχαλάω, poet. przedl. do ἀσχάλλω, tudzież ep. ἀσχαλόω, 3. l. p. praes. ἀσχαλάω = ἀσχαλά, być niechętnym, gniewliwym, gwałcać się, martwić się, *τινός ι. ἐπὶ τινι*, o co, l. z Imiesl. με = ἀσχαλόωσι μένοντες, czekają mnie niecierpliwie; *aegre fero, dolens*.
ἄσχετος, ep. ἀάσχετος, ον, (ἔχω, σχεῖν nieodpotny, nieokrocony, μένος, nieuskromiony, nieporzadkowany w sile, w gniewie; πένθος ἄ., nieutulony żal.
ἄσχημάτιστος, ον, (σχηματίζω) niekształtowany, niekształtany, bez postaci (retorycznej).
ἄσχημονέω, źle, l. nieprzychylnie brać się; być nieprzychylnym, dostać się w położenie nieprzychylnie, źle rolę swoja odegrać.
ἄσχημοσύνη, ή, bezkształtność, brzydota, nieprzychylność, zakal.
ἄσχημος, ον, bezkształtany, brzydki, nieprzychylny, moralnie zły. *turpis*.
ἄσχιτος, ον, niepodzielony, nierozłupany; *non fissus*. T. s. ἀσχιδής, ἔς.
ἄσχολεω, zatrudnić, dać pracę, powstrzymać, przeszkodzić. Med. μετ' ἀσχολεῖν, *περὶ τι* nie mieć czasu.
ἄσχολία.

μαγεΐα, περί τι. przeszkoda, τιμός w czém; w l. ang. sprawunki, niepokój; ἀσχηματισμός l. ἔχειν. mieć do czynienia, nie mieć czasu, περί τιμός, do czego; ἀσχηματισμός παρέχειν, zadawać pracę komu, tudzież, wstrzymać od czego, z Inf. bez i z dodan. τοῦ l. πρὸς τι. negotium, advocatio.

σχολός, ον, (σχολή, bez czasu, zatrudniony, nie mający czasu, ἔξ τι, do czego; occupatus.

σωδής, ες, (ἀση) przesycony, przepelniony, wstępnym; 2) mulisty, zapiaszczony.

σωμάτος, ον, beztęlesny; corporis experts.

σωστός, ον, nie do ocalenia, nieznosny.

σώστια, ή, rozpusta, rozwiązłość, swawola; hel-luitia.

σωτός, ον, (σώζω) bez ratunku stracony, moralnie zepsuty, nieszczesny, rozpustny; perditus.

τακτέω, (ἀτακτός) uchybić przeciw panującemu porządkowi, zwł. jako żołnierz, przeciw karności uchybić, nie chcieć służyć o ręcznie, wystąpić z szeregów.

τακτός, ον, (τάσσω) nieuporządkowany, zamętny, nieporządkowy, hultajski, rozwozły; o żołnierzach, nie stający w szeregach, ἀτακτός γίνεσθαι, wpaść w nieład, być w nieładzie, ἀτ. ποιεῖν, przywieść do nieładu; w ogóle: bezkarny, niekarny. Przysl. ἀτάκτως, bez ładu, rozwozle, nie w porządku rzeczy, nie w szeregach, bez karności. Stp. w. ἀτακτότερον, w dosyć wielkim nieporządku.

ταλαίπωρος, ον, nie robiący zmartwiecia, nie mierzający się, bez trudu; obojętny, lekkomyślny Przysl. ταλαίπωρος, bez trudu. sine labore.

τάλαντος, ον, (ἄ copul.) właśc. równy ciężarem, równoważący; rząd, równy, do porównania, τίς ἐστίν, takiż kim w czém.

τάλαρρον, ον, dziecięcej myśli, miękkiego, tkliwego serca.

τάλλω, (ἀτάλος) wesoło, ochoczo skakać, igrać, śmiać się, z dodan. νέαν ψυχήν, w dziecięcej niewinności.

τάλλος, ή, όν, wesoły, ochoczy, dziecinny, młodzieńczy, ἀλλά φρονεῖν, być ochoczym po młodzieńcemu.

τάλαρρον p. ἀταλάρρον.

τάλαρρον, 2) nie oszczędny.

τάλαξια, ή, (ἀτακτός) nieporządek, bezład, zamęt; brak subordynacji l. karności, rozkieszlanie, rozpanowanie się.

τάλαρα, biern. być trapiionym, nieszczęśliwym.

τάλαρρον, ον, (ταπεινώ) nie spodlony, niepodły.

τάλαρ, słabsze ἀτάρ, zawsze na początku zdania oznacza przeciwieństwo l. zarzut; rzadziej odnosi się do poprzedzającego μέν, przeciwnie, przecie, tymczasem, ale, jednakże; wszelako; z tém wszystkim: αὐ, at tamen, vero, at vero.

τάλαρκατος, ον, nie niepokojony, nieustraszony; spokojny, łagodny, namiętnościami nie wzburzony.

τάλαρξια, ή, nieustraszonóść, spokój duszy.

τάλαρβής, ες, i ἀτάλαρβητος, ον, nieustraszony, bez obawy l. trwogi; τής θείας, nie lękając się Błoku; jako przysłów. ἀτάλαρβητα, zuchwale.

τάλαρπιτός i ἀταρπιός, ή, ep. za ἀταρπιτός i ἀταρπιός.

τάλαρπιός, ά, όν, wzmożnione, ἀτηρός, nieszczęśliwy, zgubny, nieprzyjazny.

τάλαρβαλία, nierozważność, niecierpliwość, buta, wy-

zuchwaleć, zuchwalić się, zbrodniczo działać; tylko w imiesl.

ἀτάλαρβαλος, ον, (ἀτάω, ἀτή) nierozważny, zuchwały, zbrodniczy, nieokrócony, ościetny, uporny, nieśtósowny, nieprzyzwoity, rozpustny, rozwozły, ἀταρβητος, ον, (ταρβος) i

ἀταρβητος, ον, nie małżeńsky, dziewiczy. [bie.

ἀταρβια, ή, nie pochowanie, nie złożenie w gro-

ἀταρβος, ον, (θάπτω) nie pochowany, nie pogrzebany.

άτα, r. nij. do δότε, jaki, co; u Homera jest zaimkiem; jako, jakoby, niby, często ma δή przy sobie; w prozie głównie w zdaniach imiesłowowych, gdy się przytacza przyczynę z myśli, duszy cudzej; gdyż; quippe, tanquam.

άταρκατος, ον, nieustraszony, niezmiękczoney, niewzruszony, twardy; immotus.

άταρκής, ες, a) nie starty, nieburzony, niezgladzony, trwały, mocny. b) przenośn. niezmięczony, nieugięty, niepokonany, nieznuzony.

άταρκιστος, ον, nie zaopatrzony w mury; nieobwarowany, nie umocniony, nie mający twierdz. 2) nie otoczony nieprzyjacielskimi szacnami, nie obłożony l. oszańcowany.

άταρκαρτος, ον, (τεκμαίρομαι) bez znaków, nieoznaczony, nie do oznaczenia, ciemny, niepewny, nieobliczony, Przysl. άταρκαρτως ἔχειν, nie dać się oznaczyć.

άταρκνία, ή, bezdzietność.

άταρκιστος, ον, bezdzietny. ἄτ. παιδων, bez dzieci.

άταρκεια, ion. άταρκείη i άταρκείη, ή, właśc. brak końca, niezupełność, niedokładność. 2) wolność od podatków lub ofiar dla kraju; τιμός. immunitas.

άταρκιστος, ον, 1) nieskończony, t. j. niedokonczony, niedokonany, niespełniony, nieziszczony, daremny, bezwoocny. R. n. άτέλεστον, jako przysłów, bez końca, nieprzeznacznie. 2) niewtajemniczony, niewdrożony, τιμός, w co.

άταρκιστητος, ον, 1) nieskończony, nieziszczony. 2) z którym do końca dojść nie można, nieublagany.

άταρκιστος, ον, bez końca, nieskończony.

άταρκής, ες, 1) bez końca, nieskończony, niewykonyany; daremny, nieważny; nie nie wskórawszy. 2) nie dokonany, nie dojrzały, τί, w czém; nieszczęśliwy, τιμός, z czém; mający niedostatek czego, πρὸς τι, w czém. 3) wolny od podatków, ciężarów i t. p. τιμός, καρπών, wolny od podatków w owocach, ale ἀπό μικρών ἀναλωμάτων, uwolnić się od ciężarów mniejszym nakładem.

άταρκίβω, ep. tylko w cz. ter. 1) czynn. uszkodzić, ukroczyć, τιμός, odurzyć. 2) biern. nie mieć.

άταρκής, ες, (τείνω i ἄ copulat.) natężony, wyciągnięty; niewzruszony, niezmużony; trwały, stały, wytrwały, nieublagany. Przysl. ατενής i ατενώς, niewzruszenie, niezmużonóm okiem, wryty.

άταρκίβω, niewzruszenie, niezmużonóm okiem patrzeć na co.

άταρ i άταρθε, przym. z Genit. a) bez. b) daleki od, dla czego. Często pisanost przy Genit. lub negacyach, n. p. οδών άτης άταρ. sine, absque, seorsum.

άταρραμος, ον, twardy, niezmiękczoney; niestranny, surowy, nieublagany T. s. άταρράμων, ον.

άταρρθη, p. άταρ.

άταρρθητος, 2) niezmużony.

άταρρμων, ον, niezmużony, bez końca, bezmier-

ny, bez granic.

ἀτερπής, ἐς ἄτερπος, ον, niezabawny, nieprzyjemny, smutny. Str. w ἀτερπέστερος ἐς τι, mniej zabawny, mniej ucieśny: *non gratus*.

ἀτρεφία ἢ ἀτρεφία, ἡ, nieukontentowanie, niechęć, niesmak, przykrość: *molestia*.

ἀτροχέω, chybić.

ἀτροχῆς ἢ ἐς, nieuczbrojony: *inermis*.

ἀτρυγία, ἡ, niewytworność, niezgrabność, nieświadomość sztuki.

ἀτρυχος, ον, bez kunsztu, niezgrabny, niezreżony, nieświadomy sztuki, przeciwny sztuce. Przysł. ἀτρυγῶς, bez sztuki, zupełnie naturalnie, bez ogródki, wprost, zgola.

ἀτρώω, imiesł. do słow. ἀτῶ (ἄτῃ) zaślepiiony, odurzony, zuchwały, szalenie śmiały: *furiosus*.

ἄτῃ, ἡ (ἄαυ) 1) szkoda, zguba, zatrata, nieszczęście, bieda; przen. pomieszczenie zmysłów, odurzenie, omamienie, zwłaszcza jako zesłanie boże; często w l. mng. b) to, co nieszczęście, biedę sprawia, choroba, kara, kaźń, tudzież o osobach, nieszczęśnik, zagłada, i t. p. 2) wina, przewina, zbrodnia, występki, (dokonane w omamieniu). 3) (u osobione) bóstwo nieszczęścia, sprawczyni wszelkiego rodzaju omamienia. *calamitas, damnum, error mentis*.

ἄτρητος, ον, nie stopiony, nie płynny.

ἄτρηκλής, ἐς, ἢ ἀτρηκλήτος, ον, zaniedbany, nie pielęgnowany, *neglectus*; przysłów. ἄτρηκλήτης ἔχειν, być zaniedbanym; *negligens*.

ἄτρηρός, ὄν, (ἄτῃ) kłębokodny; *noxius*.

ἄτιετος, ον, nieszanowany. 2) gardzący.—3) niezszczęszonej, niepomiszczony. 4) niemszcząc się.

ἄτιζω, nie szanować, nie być dbałym o co, nie dbać o co, gardzić.

ἄτιθάσσουτος, ον, (τιθασσέω) nie oswojony, nie ulaskawiony, nie do okrócenia.

ἄτρυακλήω, trzode opuścić; *gregem sperno*.

ἄτρυακλής, ἐς, gardzący, opuszczający trzode, samotnie się pasący; *qui gregem spernit*.

ἄτρυάω, impf. częstotl. ἀτρυάεσκον, pobocz. ἀτρυάω (f. ion. ἀτρυάω, att. ἄσω) i ἀτρυάω, nie szanować, gardzić, wzgardliwie obejść się, zelżyć, zbezcześcić, pomiać, zwłaszcza, kogo pozbawić jego przywilejów: τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, nieufać ludzkiej słabości; ἐπὶ ἀτρυάειν τὴν πόλιν, mowami miasto znieważać; τάφω ἀτρυάειν τινά, odmówić komu pogrzebu; μὴ μ' ἀτρυάσης τὸ μὴ οὐ θανεῖν οὐν σοί, nie chciej mię znieważać do tyła, abym nie ginał z tobą; z Inf. gardzić czem. za mało sobie ważyć.

ἄτρυαστήρ, ἡρος, ὄ, lzyciel, sromotnik, krzywdiciel, gwałdiciel.

ἄτρυάω, p. ἀτρυάω.

ἄτρυητος, ον, 1) nie szanowany, nie czczony, gardzony; *vils*. 2) nie oszacowany, śliski ἄτ. proces, w którym kary nie oznacza sędzia, jeno prawo już naznaczyło.

ἄτρυία, ἡ, nieczęść, wzgarda, ubliżenie, uposledzenie, pozbawienie należytej części, kara na czci; w ogóle, niehonorowość, podłość, haniebnosc, bezczesność, ἐν ἀτρυίᾳ ἔχειν τινά, gardzić kim; nie rzadko w l. mng.—Szczególn. odbranie praw lub zawieszenie w prawach obywatelskich; pozbawienie wszelkich praw obywatelskich, wywołanie, wyswiecenie (z kraju).

ἄτρυοπενθής, ἐς, z powodu doznanego zelżenia zasmucony.

ἄτρυος, ον, 1. a) nieszanowany, wzgardzony, zład τινός, za niegodnego rzeczy jakiej poczytany, zład,

wyzuty, pozbawiony, τῆς πόλεως. b) hańbiący, haniebny, ἀτρυότερα ἔδρα, mniej honorowe miejsce; ἀτρυότερον εἶναι, być w mniejszej cenie lub poszanie, upaść w cenie. Szczeg. być wyzuty praw i przywilejów wolnego obywatela, wywołać kogo; ἀτρυον βάλλειν τινά, wypchnąć kogo; zład ἀτρυον ποτεῖν, gardzić kim, lub pozbawić kogo praw honorowych czyli przywilejów; οἶκον ἀτρυον εἶδεν, pochłaniać czyj majątek, tak że się nim gardzi. 2) nie szacowany, χάρις οὐκ ἀτρυος πόνων, płaca oszacowana t. j. mozolom odpowiadająca; zwł. sadowni nie oszacowany, zład bezkarny, niekarny. Przysł. ἀτρυος, haniebnie, obelżywie.

ἄτρυόω, p. ἀτρυάω.

ἄτρυώρητος, ον, (τρυώρηται) 1) niepomiszczony, niekarany; ἄτ. τῆνθεσθαι, upuść kary lub pomsty. 2) (τρυώρησι), bez pomocy, opieki.

ἄτρυωσις, ἡ, zelżenie, zniewaga, shanbienie.

ἄτρυάλλω, ep (ἀτέλλω), aor. 1. ἀτρυήλα, wychować, pielęgnować, żywić; *stroic*.

ἄτρυης, ον, ὄ, ἢ ἄτρυος, ον, (τῶ) niepomiszczony, niezaplacony, nieszanowany, bez czci.

ἄτρυέω, nie móż znieść; imiesł., zagniewany, marketny.

ἄτρυητος, dor. ἄτρυατος, ον, (τῆναι) nieznośny, na co się odważyć nie można.

ἄτρυητος, ον, (τέμνω) nieobciety, nieoberżniety, nie ściety, nie rozłupany, nieopustoszonej, niepodzielny.

ἄτρυίζω, parować, wyziewać.

ἄτρυός, ὄ, para, dym z wilgoci, wyziew; *halitus*; t. s. ἀτρυίς, ἰδός, ἡ.

ἄτρυοχος, ον, bez ściany.

ἄτρυκος, ον, nieplodny.

ἄτρυόμητος, ον, na co odważyć się nie można, niepodobny.

ἄτρυομία, ἡ, tchórzostwo, trwożliwość, zwątpienie; *ignavia*.

ἄτρυολος, ον, tchórzliwy, trwożliwy, upadły na duchu, do przewag nie skłonny, niezdecydowany, πρὸς ἢ εἰς τι, *parum audax*. Przysł. ἀτρυόλως, bez odwagi; *parum audacter*.

ἄτρυος, ον, 1) nieobciety, nieczęty, λειμών, ponieważ bogom poświęcony. 2) nierozdzielny niepodzielny, drobny, maluczki; τὸ ἄτρυον, u Demokryta i Epikura, niepodzielna część materji, element, atom; ἐν ἀτρυῳ, w oka mgnienu, w chwili; *indivisus, individuum*.

ἄτρυόω, być zwolnionym, nienatężonym; zwątleć, obwisnąć, być flakowatym.

ἄτρυία, ἡ, wątlność, obwisłość, słabość; *langor*.

ἄτρυος, ον, nie natężony, wąty, obwisły, słaby.

ἄτρυός, ὄ, bezluki, nieumiejący obchodzić się z lukiem.

ἄτρυοπία, ἡ, niezwykłość, dziwaczność, osobliwość; szkaradziestwo; *insolentia*.

ἄτρυος, ον, nie w swym miejscu; zład, niezwykły, uderzający, awanturniczy, osobliwy, nieprzyzwyczajony, niesmaczny, niedorzeczny; τὰ ἀτρυοπιατα, największa niedorzeczność. Przysł. ἀτρυῳς, dziwnie, nierzęcznie, niedorzecznie, niespodzianie.

ἄτρυος, ον, ścun. τῶ ατρυός, ep. nienasycony, τινός, w czem; *insatiabilis*.

ἄτρυαγῆδτος, ον, nieopracowany tragicznie, niegraficznie; nieprzesadzony. Podob. ἀτρυαγῆδτος, 2).

ἄτρυακτός, ὄ, 1) wrzeciono, kołowrot. 2) pocisk, strzala; *jusus, sagitta*.

ἄτρυακτύλις, ἰδός, ἡ, ostowata roślina, używana do wrzecion.

ἀτραπίτος i **ἀτραπίος**, ἡ, ep. także **ἀτραπίτος** i **ἀτραπίος**, ἡ, (τρέπω) ścieżka, dróżka; *callis*.

ἀτραυμάτιος, *ov*, nie raniony, nie ranny. *invulneratus, invulnabilis*.

ἀτρέκεια, ἡ, pewność, rzeczywistość, prawdziwy przebieg rzeczy, prawdziwość.

ἀτρεκής, *és*, (τρέω) nie chwiejny; pewny, stały, ściśle oznaczone, prawdziwy, słuszny, sprawiedliwy; przysłów. **ἀτρεκέως**, **ἀτρεκῶς** i **ἀτρεκέξ**, właśnie tyle, doprawdy, naprawdę, bez ogródki; ἄ ἀρεπέων i **μαντεύομαι**, stósownie do prawdy, z pewnością; *δεκάς ἀτρεκέξ*, właśnie dziesięć. *Certus, accuratus; certo, pro certo, accurate*.

ἀτρέμια, przed samogłosk. **ἀτρέμαξ**, przysłów. bez chwiania się, ztąd a) zupełnie, bezpiecznie. b) niewzruszenie, spokojnie, obojętnie, cicho, zwolna, powoli.

ἀτρεμαῖος, 2. spokojny, cichy.

ἀτρεμῖα i **ἀτρεμίζω**, nie poruszać się, spokojnie się zachować, uciszyć się, zaspokoić się, ἐπὶ τινος i ἐπὶ τινι.

ἀτρεμής, *és*, nie chwiejący się, niewzruszony, spokojny, nieustraszony.

ἀτρεμία, ἡ, niewzruszoność, spokój, *quies*.

ἀτρεμίζω, p. ἀτρεμῖα.

ἀτρεπτος, *ov*, nieodwrócony, niewzruszony, niezmienny, πρὸς τι. nie mający względu na co; *immutus*.

ἀτρεστός, *ov*, nie drżący, nieustraszony. Przysł. ἀτρεστα i ἀτρέστωξ.

ἀτρητός, *ov*, (τρέω) nie przedziurawiony, bez otworu; nie kopiący jam l. nor.

ἀτριχτός, *ov*, niezwycięzony; *invictus*.

ἀτριβής, *és*, niestarty, nie zużyty, nieuszkodzony, nieutarty, n. p. ὀδός. 2) nie biegły, nie ćwiczone w czym. T. s. **ἀτριβαστός**, 2.

ἀτριπτος, *ov*, (τριβω) niestarty; χεῖρες, miękkie, niespracowane ręce, nienawykły.

ἀτρομος, *ov*, (τρέμω) nie drżący, bez obawy, nieustraszony.

ἀτροπία, ἡ, nieugiętość, brak obrotności i mądrości.

ἀτροπος, *ov*, (τρέπω) nieodwrócony, niezmienny, niezmiękczony, nieublagany. 2) niezręczny, ciężki, niezgrabny.

ἀτροφέω, nie dostać żywności, głodu przymierać. 2) chudnieć.

ἀτροφος, *ov*, (τρέφω) nie-lub źle żywiony, chudy, wychudły. 2) niepożywny.

ἀτρόγητος, *ov*, (τρογίω) nie dający żniwa, nieurodzajny, pusty; *sterilis*.

ἀτρόμων, *ov*, = ἀτροτος, z Genit. nieznekany, niezgnębiony.

ἀτρόμητος, *ov*, (τροπάω) = ἀτρητός, nieprzedziurawiony.

ἀτροτος, *ov*, niestarty, niewyczerpany, niefolgujący, nieskończony; *inexhaustus*.

ἀτροτώνη, ἡ, (τρέπω) niezlomna, nieznuzona, niepokonana; przydomek Ateny.

ἀτρόφητος, 2. nierozwiązły.

ἀτροτός, *ov*, (τρέπω) nieraniony. b) niemogący być zraniony, τινι l. ὅπῃ τινος.

ἄττα, att. = τινά. ἄττα = ἄτινα, p. ἄσσα i ἄσσα.

ἄττα, przywitanie uprzejme starszych przez młodszych; ojczek, ojczusku; = πάπτα i τέττα. *pater*.

ἄτταγῆν, ἦνος, i **ἄττάγας**, **ἄτταγᾶς** i **ἄτταγῆς**, jarząbek; *attagen*.

ἄτταταί, okrzyk bólesci. T. s. ἄτταταίξ i ἄττα-

ἄττελεβος, ὁ, gatunek nieskrzydlatej szarańczy. **ἄττικίζω**, trzymać z Ateńczykami; mówić po attycku.

ἄττικιμός, ὁ, skłonność do Aten, przywiązanie do nich.

ἄττικίων, *ωνος*, ὁ, zdrob. Ateńczyzek. **ἄττικωνικός**, = ἄττικός.

ἄττω, att. za ἄσσα, = ἄισσω.

ἄτόζομαι: (spokrewn. z ἄτη, ἄτῶ), biern. aor. ἀτοχθεῖς, a) być zmieszany, odurzonym, przerażać się, przestraszyć się; ἀτοζόμενος, trwożliwy, strachający się, odurzony, ὅπῃ τινος, przez co być zmieszany; z acc., z inf. (ῶστε) ἀτολέσθαι, na śmierć być zatruwonym, umierać ze strachu. b) być spłoszonym, przerażony uciekać, zbiegać, rozbiegać się, παδίωτα, przez równinę. c) czynnie odurzony, u Teokryta.

ἄτομβος, *ov*, bez mogiły.

ἄτόπωτος, 2. niewykształcony.

ἄτροννευτός, *ov*, nie podległy tyranowi.

ἄτυφία, ἡ, brak zarozumiałości l. pretensyj.

ἄτυφος, *ov*, niezarozumiały, skromny.

ἄτυχεω, a) nie dopiąć celu, zwł. prośbą, dostać odpowiedź odmowną, *παρά τινος*, od kogo; w ogóle: być nieszczęśliwym, mieć niepowodzenie; ὁ ἀτυχῶν i ὁ ἄτυχικός, nieszczęśliwy; τὰ ἀτοχθῆντα, niepomysłny wypadek czego. b) τινός, chybić czego, nie dopiąć, ἐν τινι, mieć w czym niepowodzenie; *ἀτ. κτώμενος*, chybić zarobku.

ἄτύχημα, τό, nieszczęście, czyn nieszczęsny. 2) to, czego chybiono.

ἄτυχής, *és*, (τυγχάνω) przez los opuszczony, opuszczony, odurzony; nieszczęśliwy; *infelix*.

ἄτυχία, ἡ, p. ἄτύχημα.

αἶ, pierwotn. o miejsce. napowrót; oznacza 1) powtórzenie się czynności, znów, znowu, powtórnie, innym razem; często łączy się z πάλιν, ἀδύτιξ, na nowo, znów, już znowu. 2) przeciwieństwo: z drugiej strony, zaś, przeciwnie, dalej, lecz, owszem; łączy się często z δὲ i odpowiada także poprzedzającemu μέν. z negacją, też nie, nie rzadko między przyimkiem a imieniem; *rursus, item, vicissim, jam, contra, porro, ex altera parte*.

αἶαινω, aor. αἶηνα, 1) czynn. suszyć, osuszyć, πρὸς τὸν ἥλιον, na słońcu dać zwiegnąć; βίον, wieść życie zemdleć, obumarć. 2) biern. impf. αἶαινόμην i fut. med. αἶανοῦμαι, wyschnąć, omdleć, zemdleć, obumierać. *sicco, consumo*.

αἰάλος, *a, ov*, (αἶος) suchy, oschły; spragniony, ogorzały na słońcu, popękany w skutek gorąca; wyschły, szorstki, łouny, kruchy, wynędzniały.

αἶαισις = ἵαισις.

αἶάτα, ἡ, cols. = ἄτη.

αἶάξω, 1) czynn. promieniami oświecić, opromienić. 2) Med. τί, coś wyraźnie widzieć, dostrzedz, poznać; *lustrum*.

αἶασιμός, ὁ, oświecenie.

αἶαγή, ἡ, światło, promień, zwł. słoneczny, z dod. lub domysln. ἥλιου, ztąd ἡμα ἀβγᾶς, oko rozpromienione, ὅτ' ἀβγᾶς ἡελίοιο, pod słońcem; potem w ogóle, blask, jasność, jasniejąca piękność; w l. mng. promienie oka, oko.

αἰδάω, ἦσω, dor. ἄσω, **αἰδάομαι**, Med. z form. podobną **αἰδάσμαι** i **αἰδομαι**. dep. med. τί l. z Inf. mówić, rzec, nazwać, wołać, wywołać, nawoływać, rozkazać, zabrzmiąć; ἀντίον αἰδᾶν τινα, do kogo mówić, przemówić do kogo; ἕως ἀντίον αἰδᾶν τινα, przemówić do kogo słowo.

αὐδή, ἡ, glos, brzmienie, mowa, wołanie, szczebiotanie; pogłoska, wieść, ἔργων, o czynach.

αὐδήεις, εσσα, εν, ludzka mową obdarzony, mó-
αὐδρία, ἡ, η, η, p. ἀνοδρία. [wiciący.

αὐσέρω, αορ. αὐέρωσα. 1) cofnąć, nagiąć w tył, n. p. kark bydłęcia ofiarnego; ztąd, zabić, zarrznąć. 2) znów wyciągnąć.

αὐθαδία, ἡ, η, η, i **αὐθαδία, ἡ**, samolubstwo, podobanie się sobie samemu, duma, zuchwałość, upór, uporczywość, oćietność.

αὐθαδής, ες, (αὐθός i ἡδουαί) samolubny, zarozumiały, dumny, samowolny, bezwzględny, zuchwały, okrutny.

αὐθαδίζομαι, dep. mod. być zarozumiałym; imiesł., ze zbytniego zarozumienia o sobie; *contumaciam adhibeo*.

αὐθαδισμα, τό, zarozumiałość, upór.

αὐθαδούσους, ον, zuchwały.

αὐθαίριος, ον, i **αὐθαίριον, ον**, tej samej krwi, spokrewniony, krewny, rodzeni brat, siostra.

αὐθαίρετος, ον, poet. **αὐάγρετος**, przez siebie samego obrany, dobrowolny, przez własną winę zrządzony; o osobach, στρατηγοί, wodzowie, którzy się sami narzucili.

αὐθέκαστος, ον, każdy dla siebie, sam przez się; ztąd = ἀπλόος, pojedynczy, nieudany, otwarty, szczerzy; o osobach: surowy, trudny, uporny, marudny; sprawiedliwy.

αὐθεντώ, być własnym panem.

αὐθέντης, ὄ, ὄ, ὄgn. z αὐθέντης, 1) własną ręką dokonany, n. p. θάνατος. 2) rzecz, ὄ, pan (samowładny), samowładca, sprawca, morderca, kat.

αὐθήμερον, przysł. tego samego dnia, t. j. bez zwłoki, niebawem.

αὐθήμερος, ον, tego samego dnia dziejący się, codzienny. 2) nagły, nieprzygotowany.

αὐθι, przysł. ὄgn. z αὐθεῖ, 1) na miejscu, tu, tam. 2) niebawem.

αὐθιγενής, ες, ιοῦ. αὐτιγενής, na miejscu powstały lub płynący, krajowy, θεός, ποταμός. 2) demowy, rodowy.

αὐθις, ιον. i dor. **αὔτις**, przedłużon. **αὐ**, przysł. a) znów, następnie, naodwrot, nawzajem. b) zaś, dalej. c) następnie, na przyszłość, na dal; **ὄ, ὄ** αὐθις, potomni. Często się łączy z **αὐ**, **καί, η, η**, odpowiadając poprzedzającemu **μέν** stoi za **δέ**.

αὐθίμαιος, ον, wzmocnione **ἄμαίος**, pokrewny, brat. *consanguineus*.

αὐθιμολογέομαι, dobrowolnie przyznać się, mówić za sobą, przemawiać za sobą.

αὐθωρεί, i αὐθωρί, przysł. w tej samej godzinie.

αὐθαγος, ον, (α copulat. a u powstałe z digam-
ma) razem, wspólnie krzyczący.

αὐλαία, ἡ, (αὐλή) zastawa, zwł. przed czyłi na namioćcie; w l. mng. opony, obicia, makaty.

αὐλαΐς, κος, ἡ, bruzda; *sulcus*. 2) pokos, = ὄγμος.

αὐλαεος, α, ον, tudzież 2 zakończ., do dziedzinca należącego; zwł. ἡ **αὐλαεος**, dom. θόρα, u Homera i Herodora, αὐ **αὐλαεοί** θόρα, drzwi podwórzowe, prowadzące z ulicy na dziedziniec; **ὄδδός αὐλ.**, próg drzwi podwórzowych; **τὸ αὐλαεον**, przedsionek.

αὐλέω, (αὐλός) 1) czyn. a) grać, dać na flecie, **τινί**, komu zagrac na flecie, **τί**, utwór czyj zagrac na flecie; b) w ogóle: dać, n. p. τὸν **κέραι**, na rogu zagrać. 2) biern. grać na flecie zapelnić się, rozlegać się, (o grze takiej). 3) Med. dać sobie zagrac na flecie.

αὐλή, ἡ, (ἄω) 1) swobodne, wietrzne miejsce przed domem, dziedziniec, podwórze gospodar-

skie, gumno, obora; dziedziniec wewnętrzny brukowany, przeddomie wraz z krążankiem (*αἰθουσα*) ztąd **αὐλής** θόρα lub θόρατρα, przededrzwi z domu na dziedziniec prowadzące; ale **ἀλλεαί** θόρα, drzwi łączące oba podwórza; tudzież, przedpokój, przedizba. 2) dziedziniec otaczający mur, mur podwórzowy. 3) dwór, mieszkankie, zabudowanie dworskie, tak wiejskie, jako książęce. W l. pojed. i mnog. *aula, impluvium, vestibulum*.

αὐλήεις, εσσα, εν, śpiewany przy wtórze fletu.

αὐλήμα, τό, to, co odegrano na flecie, utwór muzyczny na flet.

αὐλήτης, ἡ, gra na flecie.

αὐλήτηρ, ἦρος, ὄ, η, η, p. następ.

αὐλήτης, ὄ, η, η, flecista; przymiotnie często w połączeniu z **ἀνὴρ**, gracz, muzykant, często też rzeczownice; *tibicen*.

αὐλήτικός, ἡ, ὄν, odnoszący się do gry na flecie; ἡ **αὐλήτικὴ**, dom. τέχνη, sztuka gry na flecie, gra na flecie.

αὐλήτρις, ἰδος, ἡ, fletnistka; *tibicinia*.

αὐλίξομαι, biern. i med. (**αὐλή**) w oborach być razem, być w koszarze ogrodzonym, zwł. w nocy; ztąd przen. obozować, biwakować.

αὐλικός, ἡ, ὄν, 1) odnoszący się do fletu. 2) należący do dworu, **οἱ αὐλικοί**, dworacy, dworscy ludzie.

αὐλιον, τό, koszara. 2) grotta, jama; mieszkankie.

αὐλισμός, ὄ, przenocowanie.

αὐλις, ἰδος, ἡ, pobyt, zwł. nocleg, stajnia, leże, **ἀβλι** **θεῖσθαι**, nocować, εἰστέναι, udać się na leże nocne; *culile*.

αὐλοποιική, ἡ, sztuka robienia fletów.

αὐλοποιός, ὄ, robiący flety; *tibiarius*.

αὐλός, ὄ, (ἄω) 1) każdy instrument-dęty, zwł. flet, fujarka z trzciny, drzewa, kości lub kruszczy z munsztukiem (ztąd podobna do klarinetu); flet pochodził z Azji, ztąd **φρύγος**, odróżniano **ἀνδρήσιοι** i **γυναικῆσιοι**, basowe i dyszkantowe flety. Wśród gry na flecie, **ἔπε** **αὐλοῦ**, **ὄπε** **τὸν αὐλόν**, odchodząno uroczystości, zwł. **βακχανικαί** Cybela, uświetniano biesiady, tańcowano i udawano się do boju. 2) rura, turkowate ciało; śpiuściac, cewa, tulej; **αὐλός** **παχέος**, o grubym krwi potoku; *ūbia; fistula*.

αὐλός, 2. = ἄνωλος, bezcielesny.

αὐλοτρόπης, ὄ, świdrujący flety.

αὐλοδία, ἡ, śpiew przy wtórze fletu.

αὐλοδικός, 3. dotyczący śpiewu przy flecie.

αὐλοθός, ὄ, śpiewający przy wtórze fletu.

αὐλών, ἄνωος, ὄ, η, η, 1) każda niska, zagłębiona okolica wśród gór i brzegów; parów, dolina, wąwoz; **πόντια** **αὐλώνες**, morze ze swojemi zatokami i przesmykami. 2) rów, kanał.

αὐλωνοσιθής, ες, zagłębiony.

αὐλωπτις, ὄ, ryba jakas z zapadłemi, wklęsłemi oczyma; t. s. **αὐλωπτός, ὄ**.

αὐλωπις, ἰδος, ἡ, (ὄψ), w Iliadzie przymiot przyłbicy (*προφάσια*), właśc., z wklęsłemi, zagłębionemi oczyma, z dziurami, norami dla oczu. Według innych, z tulejka, turka, aby kité przyłbicy (*λόφος*) wotknąć.

αὐξάνω, i αὐξώ, imperf. ioń. **αὐξανόμεν** i **αὐξόμεν**, fut. **αὐξήσω**, perf. pass. **ἠῤῥημαι**. 1) czyn. wspaniać, powiększyć, podwyższyć, wzmocnić, spotęgować; **πόνους**, trudami hartować; wynosić, wielbić; **τινός**, odwdzięczając się za co podwyż-

szyc t. j. łagodną śmiercią zapłacić: przesadzać czem. 2) Biern. fut. ἀδῆσομαι, być wspieranym, powiększonym, uprzchd. rosnąc, podrosnąć, mieć powodzenie, przybywać, wzbierac, wykierować się; czasem z Nom. μέγας lub t. podob. proleptycznie, tak że wielkim się stał, czasem z dodan. ἐς πλῆθος lub τινί, czem. πρὸς τι, do czego, ἐπί τι, przy sposobności czego. Często też forma czynna ma znaczenie nieprzechodnie: rosnąc.

αὐξήσις, ἡ, pomnożenie, powiększenie, wzrost, wzbieranie. T. s. αἰξή, ἡ.
αὐξητικός, ἡ, ὄν, rosnący, wzbierający, mający powodzenie. 2) Czynn. powiększający, mnożący.
αὐξήμος, ὄν, t. c. poprzedz. pod 2).
αὐξίς, ἡ, p. αὐξήσις.

αὐξομετώσις, ἡ, przypływ i odpływ morza.
αὐωνή, ἡ, susza; *siccitas; ariditas*.
αὐός, αἶα, αὐόν, (ἄω) suchy, wysuszony, oschły. R. n. αὐόν, jako przysł. głucho, ochryple, bezdźwięku, przytłumionego głosu. 2) przen. wysuszony, ubożony, ubogi, zdrewniał z przestradchu.
αὐωνία, ἡ, bezsenność, czuwanie.

αὐπνος, ὄν, bez snu. 1) bezsenny, czujny, czuwający, nieuspiony; ἀτακτῶς, niepokojone przez wzburzone morze; κρήναι, nieprzemienne, niewyschle, niewysuszone. 2) źle śpiący, ἕπνος αὐπ., półsenność; *insomnis, pervigil*.

αὔρα, ἡ, ión. **αὔρη** (ἄω, αὔω), dech, powiew, podmuch, powietrze, wiatr; zwł. chłodny wiatr od morza l. rzeki. chłodne rannne powietrze; łagodny, pomysłny wiatr. W l. mng. z Gent. ἀνέμων, i ἐν αὔραις τρέφεσθαι, żyć powietrzem. *aurea, ventus*.

αὔριον, przysł. (αὔρα, właśc. przysł. do αὔριος) jutro, wogóle, w przyszłości; ἐξ αὔριον i αὔριον ἐς, na jutro, do jutra, też εἰς τὴν αὔριον, ἡ αὔριον, dom. ἡμέρα, dzień jutrzejszy, jutro. T. s. ἡ ἐξ αὔριον ἡμέρα, często αὔριον πρῶτῃ, jutro rano, i αὔρ. τη-υκάδῃ, jutro o tym czasie: *cras*.

αὐσταλός, α, ὄν, (αὐός, αὐτός) właśc. suchy, z braku maści l. pielęgnowania, a skórze; brudny, nieschludny.

αὐστηρία, ἡ, i **αὐστηρότης, ἡ**, cierpkość.
αὐστηρός, α, ὄν, (αὐός) cierpki, kwaśny, przykry: przen. surowy, poważny; *austerus*.

αὐτάγγελος, ὄν, sam sobie posłem będący, przynoszący wiadomość o czem, τινός, sam; *ipse nuntians*.

αὐτάγγελτος, ὄν, przez niego samego oznajmiony lub wezwany.

αὐτάγρετος, p. αὐτάρετος.

αὐτάδελφος, ὄν, blisko spokrewniony, rodziwy brat l. siostra; ὁ αὐτάδελφος, rodziwy brat; *germanus*.

αὐτανδρός, ὄν, wraz z ludźmi. [manus.

αὐτανεφίτος, ὄν, pokrewny, rodziwy brat l. siostra cioteczne lub wujeczne. *consobrinus; patruelis*.

αὐτάρ, spójn. = αὐτάρ, αὐτ' ἄρ. a) oznacza przeciwieństwo, lecz, wszakże, przecie, ale, tymczasem. b) oznacza przejście, dalej, następnie; ztąd łączy się z ἄρα i ἔπειτα. *at, vero, autem, deinde*.
αὐτάρκεια, ἡ, przestawanie na swoim, kontentowanie się, zadowolenie z siebie samego.
αὐτάρκης, r. n. αὐταρκες, dostateczny, zupełny w sobie, przestający na swoim, zadowolony z siebie, wystarczający, bezpieczny, niezależny, πρὸς τι, εἰς τι, ἐν τινί l. z Inf., kontent. Rzecz. τὸ αὐταρκες t. c. αὐτάρκεια. Przysł. αὐτάρκως, stp. najw. αὐταρκέστα z największem zadowoleniem.

αὐτὰς, przysł. (αὐτ' ε) 1) powtórnie, znova; 2) przeciwnie, zaś, odpowiada poprzedz. *μέν. rursus, autem*.

αὐτεπαγγαμία, τό, istny kontrfekt l. wizerunek.
αὐτεπαγγελτος, ὄν, sam się ofiarujący, z własnego popędu, dobrowolny; *sua sponte*.

αὐτεπτάκτης, ὄ, z własną mocy rozkazujący.
αὐτεπνόμος, ὄν, równoimienny; *cognominis*.

αὐτερέτης, ὄ, sam wiosłujący t. j. żołnierz i wiosłaż razem.

αὐτέω, = αὐω, poet. sl. tylko w Praes. i Impf. krzyzczać, wolać, τινά, rozlegać się, zatętnić, zawrzasnąć, zabrzmieć.

αὐτή, krzyk, wołanie; zwł. krzyk wojenny, ale i sama bitwa; wrzawa wojenna; *clamor*.

αὐτήκουσ, ὄν, na własne uszy słyszający, ten co słyszał na własne uszy, świadek (na) uszy, τινός.
αὐτήμαρ i **αὐτήμερον**, ión. αὐτήμαρον, przysł. tegoż samego dnia.

αὐτιγενής, ἐς, ión. za αὐτιγενής.

αὐτίκα, przysł. (αὐτός) 1) na miejscu, zaraz, niebawem, niezwłocznie; często wzmocnione przez μάλα, ὁ αὐτίκα, natychmiastowy, chwilowy, właśnie nazwany; τὸ αὐτίκα, obecna chwila, teraźniejszość; αὐτίκα τε καί, skoro, z imiesł. n. p. αὐτίκα γενόμενος, zaraz po narodzeniu, skoro tylko był się narodził. Stoi czasem asyndetycznie: aby zaraz przykład przytoczyć, na przykład.

αὐτίς, ión. i dor. = αὐτίς.

αὐτήμη, i αὐτήμη, ἐνος, ὄ, (ἄω) 1) dech, oddech, podmuch, powiew, wiatr. 2) para, dym, kopcę, osad, płomień, żar: *spiritus, vapor, fumus, ardor*.
αὐτοάνθρωπος, ὄ, istny, szczerzy człowiek, człowiek jak żyje.

αὐτοβασί, przysł. za pierwszym okrzykiem, przy pierwszym ataku.

αὐτοβροχάς, ὄ, istny Boreasz, rzeczywisty, wietrutny B.

αὐτόβουλος, ὄν, samowolny.

αὐτόγενής, ἐς, z tych samych rodziców zrodzony.

αὐτογέννητος, ὄν, przez nią sama zrodzony; καί — μήματα αὐτογέννητα ἐμὴ πατρί ματρός, przez nią sama zrodzone usciski matki z moim ojcem, (ponieważ jej własny syn jej został małżonkiem).

αὐτογνωμόνεο, z własnej myśli i natchnienia r. b) i; od αὐτογνώμων, samowolny, według własnej woli działający.

αὐτογνώτος, ὄν, z własnego natchnienia przedsięwzięty. *ultro susceptus*.

αὐτογραφος, ὄν, własną ręką napisany.

αὐτογυρός, ὄν (γύρης) ἄροτρον, plug, którego γύρης (krzywulec). ἔλωμα i ἑταροεὺς z jednego kawala zbrojone.

αὐτοδανής, ἐς (δαῖναι) przez się sam nauczony, nieprzygotowany, niekursztowny.

αὐτοδάκτος, ὄν, własną ręką zabit.

αὐτοδάξ, przysł. wzmocnione ὀδᾶξ, mocno zębami trzymając, uporne, zgryźliwy; *mordicus*.

αὐτόδεκα, liczebn. własnie dziesięć, *totis decem*.

αὐτόδηλος, ὄν, przsz. się samo jasny.

αὐτοδιδάκτος, ὄν, (διδάσκω) przez się sam nauczony, wyszkolony, przyrzodzony.

αὐτόδικος, ὄν, mający własne sądownictwo.

αὐτόδιον, przysł. tą samą drogą, niebawem, w krok zatem; *e vestigio*.

αὐτόδιρος, ὄν, wraz z skórą; *una cum pelle*.

αὐτόέντης, ὄ, p. αὐθέντης.

αὐτοεστῆ, przysł. tego samego roku. [roku.

αὐτόετες, przysł. tego samego roku, w przedziagu

αὐτοθάνατος, ον, dobrowolnie umierający.

αὐτόθεν, przysł. 1) o miejscu: z tego samego miejsca, ztąd, ztamąd; często z przyimkami αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, zaraz z siedzenia; αὐτ. ἐκ τοῦ Ἄργους, z samego Argos, wprost z Argos; ztąd, z domu; οἱ αὐτόθεν, ludzie okoliczni. b) przenośn. z tej przyczyny, ztąd; dla tego też, bez ogródki, wprost, bez zachodu. 2) o czasie: zaraz, odtąd, niebawem, natychmiast.

αὐτόθι, przysł. zaraz na tém samém miejscu, zaraz tu lub tam, w naszym mieście; παρ' αὐτόθι, właśnie tam; *ibi, illic, istic.*

αὐτοκασιγνήτη, ἡ, siostra rodzona.

αὐτοκασιγνήτος, ὁ, brat rodzony.

αὐτοκατάκριτος, ον, przez siebie samego potępiony, wskazany.

αὐτοκέλευστος, ον, i **αὐτοκλήης, ἔς**, na własny rozkaz, bez rozkazu, własnowolny; *sua sponte.*

αὐτοκίνητος, ον, przez się sam poruszający się, samoruchy, samoruszny.

αὐτόκλαδος, ον, wraz z gałęźmi.

αὐτόκλητος, ον, sam się wzywający, niepowołany, nieproszony.

αὐτόκομος, ον, z natury obrosły; wraz z włosami, wraz z liśćmi.

αὐτοκρατής, ἔς, sam rozkazujący, samodzielny, samodzielny. Ztąd **αὐτοκράτεια, ἡ**, samowładztwo.

αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, będący własnym panem, niezależny, samodzielny; samodzielczy; cesarz; zwłaszcza o wodzach i posłach; ztąd też to co *lac. imperator*; pełnomocnik, z περὶ i Inf. władca samodzielczy, z τινός, nad cżem; dyktatoryczny, n. p. *λογισμός*, samowolny, μάχη

αὐτόκτιστος, i αὐτόκτιτος, ον, przez się sam powstały, samorodny, nie przez ludzi zrobiony.

αὐτοκτονέω, nawzajem się zabić.

αὐτοκτόνος, ον, (κτείνω) własc. siebie samego, ale i, swoich mordujący, τινός. Przysł. **αὐτοκτόνος**, sam, własną ręką zabijający.

αὐτόκτονος, ον, wzajemnym mordem skuteczniony i sprawiony.

αὐτόκωπος, ον, wraz z rękojeścią.

αὐτολήκχιθος, ὁ, własc. kto (z biedy i. skępstwa) flaszczkę oleju sam (na plac zapasów) zanos; podły, prosty, ubogi człowiek.

αὐτολορίζων, ὄνος, istny osiel na lutni grający.

αὐτομάθια, ἡ, i αὐτομάθεια, ἡ, samouctwo.

αὐτομάτως, ορος, ὁ, sam sobie świadkiem będący, naoczny świadek; *ipse testis.*

αὐτοματία, ἡ, bożini szczęścia; *fortuna.*

αὐτοματίω, samowolnie, po swojej woli co czynić, τί.

αὐτόματος, η, ον, (μέμαα) z własnego popędu, z własnej woli coś czyniący; sam się poruszający, sam przez się, bez ludzkiego przyczynienia się, naturalny, przyrodzony, przypadkowy; ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀπὸ ταῦτομάτου i ἐκ τοῦ αὐτομάτου, z własnego popędu, przypadkiem. Przysł. **αὐτόματως**, samo przez się, przypadkiem, trafem, w naturalny sposób; *sua sponte, casu.*

αὐτομόλιω, impf. ion. αὐτομόλεον a aor. αὐτομόλησα, sam przez się, bez rozkazu pójść, zwł. o żołnierzach, przejść, zbiedz do nieprzyjaciela, πρὸς i ἐς τινα, tudzież ἐς τί, a ἐκ, παρὰ τινος, od kogo.

αὐτομόλιος, η, ον, przejście zbiegowo, dezercya; nawet w l. mng. *transjugium.*

αὐτόμολος, ον, (βλώσκω, μόλειν) dobrowolnie, bez nakazu idący; na wojnie: zbieg, dezertier,

przechodzący, n. p. τριήρης, ἀνὴρ. παρὰ τινος. *transjuga.*

αὐτονομέομαι, według własnych praw, niezależnie żyć, sam się rządzić; *mea lege vivo.*

αὐτονομία, ἡ, polityczna niezależność, samodzielność, autonomia.

αὐτόνομος, ον, (νέμομαι) żyjący według własnych praw, według własnej woli działający, samowolny, wolny, niezależny, politycznie niezależny.

αὐτόνομι i **αὐτονομία**, w tej samej nocy.

αὐτόξύλος, ον, z samego drzewa, z surowego, nieobrobionego drzewa: *rudi ligno factus.*

αὐτοπαθία, ἡ, własne doświadczenie, własne uczucie.

αὐτοπαθῶς, przysł. z własnego doświadczenia; *ex vero animi sensu.*

αὐτοπαῖς, αἰδός, rodzone dziecko.

αὐτοπήμων, ον, samemu sobie szkodzący.

αὐτοποιητικός, ἡ, ὄν, rzecz, nie obraz przedstawiający.

αὐτόποιος, ον, (ποιά, πία) co samo przez się wzrosło, nie siany; *per se satius.*

αὐτοπόλις, ιος, ἡ, samodzielne państwo. *sui juris.*

αὐτοπολίτης, ὁ, obywatel samodzielnego państwa.

αὐτόπους, οδος, ὁ, ἡ, na własnych nogach.

αὐτοπραΐω, stanowić państwo dla siebie.

αὐτοπραγία, ἡ, samodzielne działanie.

αὐτόπρεμος, ον, wraz z korzeniem, do szczytu. *radicibus.*

αὐτόπρόσδωτος, 2. we własnej osobie.

αὐτόπτης, ον, ion. *εω, ὁ*, na własne oczy widzący, naoczny świadek.

αὐτοπυρίτης, ὁ, ἄρτος, pszeniczny chleb, (z mąki wraz z otrębami).

αὐτοπόλης, ὁ, własne plody przedający.

αὐτοπωλικός, ἡ, ὄν, do kupca własnych plodów należący; ἡ *αὐτοπωλική*, rzemiosło takiego kupca.

αὐτόρριζος, ον, sam przez się zakorzeniony, z natury założony.

αὐτόρότος, 2. przez się sam płynący.

αὐτός, ἡ, ὁ, (ὄν) sam, on. A. 1) gdy sam stoi a) sam we własnej osobie, w przeciwieństwie do wszystkiego innego, cżem sam nie jest. Przeciwnieństwo czasem przez imiesłów się wyraża, n. p. *αὐτὴ τε καὶ τὸν υἱὸν ἔχουσα*, ona sama i jej syn; *καὶ αὐτός*, oraz. *et ipse.* Czasem nazwy też, on.

b) sam przez się, z własnego popędu, dobrowolnie.

c) sam (bez innych), sam jeden; niekiedy dodaje się *οτός, μόνος*, w przypadk. zależn. jak

ko zaim. os. 3iej, onego, jego, mu, go. e) na pozór pleonastycznie po poprzedzającym imieniu i to po zdaniu poboczném dla jasności. 2) z zaimk. i przymiotn. a) przy zaimk. osob., ja sam, ja właśnie, później oddawało się zwykle przez

złożone *ἐμαυτοῦ* i t. d.; ale czasem *αὐτός* samo w tém znaczeniu stoi, n. p. *αὐτὸν ἐλέησον*, t. j. mnie. b) przy zaimk. dzierżaw., do którego w Genit. się dodaje, *ἐμὸν αὐτοῦ τέκνον*, moje własne dziecko. c) przy zaimk. wskazuj., to właśnie; podobnie przy *ἕκαστος*, każdy dla siebie. i przy liczebnikach, jak u nas, samowtóry; samozzeci i t. p.

τέταρτος αὐτός, samoczwart. 3) przy imieniu z artykułem zwykle połączonem. a) właśnie, dotkliwie, bezpośrednio, sam przez się. b) w Dat. wraz. B) ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, albo αὐτὸ αὐτῆ, ταῦτό i ταῦτόν. ion. *ὄυτός, ὄυτοί, ταῦτό*

ten sam. Często z Dat. *ταῦτό βῆμι, το samu, c wy; osobliwa konst. ἄλλην εἰκόνα σοι λέξω ἐκ τὸ*

αὐτοῦ γομνασίου τῆ νῦν zam. *ἐξ ὅ τῆν νῦν.* 1)

dzień i wspan po ἄλλος następuje. Przysłówkowo użyte jest we zwrotach: ἐν ταῦτ' εἶναι, μένεν, γίνεσθαι: τινι, być z kim razem na tém samym miejscu lub zejść się z kim; μετ' τινί, zostać, bawić razem; εἰς i κατά τὸ αὐτό, w to samo miejsce; ἐν τῷ αὐτῷ, w jednym czasie, równocześnie; κατά τὰ αὐτά, w równy sposób. *Ipse, is, idem.*

αὐτόσε, przysl. tam dotąd, tamże; *eo, illic.*
αὐτοσίδηρος, ον, cały z żelaza; *ferreus.*
αὐτόσυστος, ον, przez się sam poruszony, t. j. przychodzący.

αὐτοσταδίη, ἡ, (στάδιον) walka w bliskości, gdzie maż z mężem się ściera: ścisłk bojowy.

αὐτόστολος, ον, (στέλλομαι) sam wyprawiający l. uzbrajający; sam wypływający na morze.

αὐτόστονος, ον, w duszy jęczący.

αὐτοσφαιρής, ες, (σφάριον) własną swoją ręką lub swoich ręką zamordowany.

αὐτοσχεδία, ῥ, αὐτοσχεδόν.

αὐτοσχεδιάζω, α), czynić, działać bez przygotowania, natychmiast, (z kopyta) czynić, t. i. szczeg. bez przygotowania mówić, czasem, na wiatr mówić, albo, jak się uda. b) lekkomyślnie, płocho działać, sądzić, περί τινος.

αὐτοσχεδιασμα, τό, to co bez przygotowania zrobiono l. podjęto.

αὐτοσχεδιαστής, ό, partacz.

αὐτοσχεδίη, ἡ, walka z bliska, ścisłk bojowy; używ. tylko w Dat. i Acc. αὐτοσχεδίην πληροσιν, z bliska cieciami i pełnięciem ranić.

αὐτοσχεδῖος, ον, (σχεδῆ) blisko leżący, bliski, bez przygotowania zrobiony; εἰς αὐτοσχεδῖον, z kopyta, bez przygotowania: *extemporalis.*

αὐτοσχεδόν i αὐτοσχεδά, przysl. tuż w bliskości, μάγισθαι, maż z mężem, w ścisłku bojowym; *communis.*

αὐτότατος, η, ον, stp. najw. do αὐτός, w najwyższym stopniu sam; *ipsissimus.*

αὐτοτελής, ες, sam się opodatkujący, niezależny; sam w sobie się kończący, sam się uzupełniający, umocowany, w plenipotencyą opatrzone, sam się żywiający.

αὐτότεχος, ό, 2. πρώτος ζασιν, przez się sam wydoskonalony w medycynie.

αὐτότοκος, ον, wraz z płodem wydany.

αὐτοτραγικός, ἡ, όν, istnie l. szczerze tragiczny lub aktorski.

αὐτοτρίγωνον, τό, trójkąt sam.

αὐτότδ, przysl. 1) na tém samym miejscu, tu, tam; często z bliższm znaczeniem miejsca za pomocą przyimków lub przez ἐνθα, ἐνθάδε, na miejscu, z ταύτῃ, na tém samym miejscu; dalej ze stanowiska mówiącego, tu u nas; tu! stój! 2) natychmiast, niebawem: *illic, sic, illico.*

αὐτότδ p. εἰναιτόδ.

αὐτοφρόνη, ον, sam czyniły, sam rękę przykładam.

αὐτοφρογία, ἡ, samoczynność, samodzielność; własną rękoma dokonany czyn, mord; własne ćwiczenie, doświadczenie, trud, mózól.

αὐτοφρογικός, ἡ, όν, skłonny do pracy własną rękoma; ἡ αὐτοφρογική, zręczność, dokonania rzeczy własną ręką.

αὐτοφρογός, όν, (εργον) sam pracujący l. tworzący, żyjący z pracy rąk, sam pole uprawiający, rzemieślnik, rzekodzielnik; nawykły do pracy rąk. 2) biern. własną ręką urobiony.

αὐτόφι i αὐτόφιν, ep. Genit. i Dat. sjng. i plur. do αὐτός, zawsze z przyimk. ἀπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν = παρ' αὐτότα. ἐπ' αὐτόφιν, tymczasem.

αὐτόφλοιος, ον, wraz z korą.

αὐτοφόνος, ον, i **αὐτοφόντης, ό**, sam zabijający, t. j. siebie i swoich zabijający; αὐτ. κακά, mord na krewnych dokonany.

αὐτοφόρος, ον, własnym ciężarem obciążony, wraz z ładunkiem.

αὐτόφορος, 2. wraz z ładunkiem.

αὐτοφύης, ες, sam przez się powstały l. zrodzony, przyrodzony. Przysl. αὐτοφύως, z natury. T. s. αὐτόφωτος, ον.

αὐτόφωνος, ον, sam brzmiący, przez się sam mówiący.

αὐτοφρορος, ον, na kradzieży zdybany, w ogóle, ną gorącym uczynku schwytyany, przekonany; αὐτ. ἀμπλακήματα, własnem badaniem wydobyte na jaw zbrodnie; ἐπ' αὐτοφύρω, na gorącym uczynku, ἐπ' αὐτοφύρω ἐξελέγησιν, niezbitemi dowodami przekonać, l. ἐπιδείξει τι, dowieść czego.

αὐτόχειρ, ρος, ό, ἡ, własnoręczny, zwł. własną ręką mordujący, n. p. siebie, swoich; i tak óny αὐτόχειρι μάσματα = óνυ μάσματι τῆς αὐτοχειρίας. Jako rzecz sprawca, zabójca.

αὐτοχειρία, ἡ, własnoręczny czyn; w dat. αὐτοχειρία, własną ręką; *sua manu.*

αὐτόχθονος, ον, wraz z ojczyzną; *cum ipsa terra.*

αὐτόχθων, ον, z kraju samego wyrosły lub pochodzący, krajowiec, pierwotny mieszkawiec l. lud. **αὐτοχορήγητος, ον**, z własnego popędu l. własnym kosztem zaopatrzony, dany, i t. p.

αὐτοχόωνος, ον, ep. za αὐτόχωνος czyli αὐτοχόωνος, bezpośrednio topiony l. lany, a zatem jak z warsztatu szmelcarza czyli plawiciela wychodzi; prostolany bez sztuki; nie dęty.

αὐτόχυτος, 2. przez się sam l. z natury rozlany.

αὐτόφία, ἡ, widzenie na własne oczy.

αὐτός, i αὐτός, przysl. 1) tegoż gatunku, podobnie, równo, w połączeniu z óς i óδε. 2) odnośnie do przeszłości, jak niegdys tak i teraz, 3) odnośnie do terażniejszości, jako teraz, również tak. 4) w ogóle, zupełnie tak, bez wszystkiego, po prostu; tylko tak, a zatem: darmo, daremuie, nierozważnie; *sic, frustra.*

αὐχενίζω, kark odciać, przeciąć, ściać, τινά.

αὐχένιος, α, ον, należący do karku, karczony, karkowy, τένοντες.

αὐχέω, własc. kark podnieść; ztąd: puszyć się, nadymać się; chwalić się, chełpić się; w ogóle, dumnie twierdzić, z InŃ; *glorior, jacto.*

αὐχῆ, ἡ, chępa, дума.

αὐχνημα, τό, i **αὐχνησις, ἡ**, a) junactwo, chełpienie się, zuchwała ufnosć. b) to, czem chełpić lub chlubić się można, blask, ozdoba, дума.

αὐχην, ένος, ό, kark, kregi, w ogóle, szyja. Dla podobieństwa: przesmyk, ciasnina, parów, wżina, przeprawa, szlak, przejście; główne ramię rzeki, z którego kilka kanałów wychodzi.

αὐχίωω, własc. suchym, oschlým być; szorstkim, chropowatym, nieschludnym być.

αὐχίησις, εσσα, εν, ρ, αὐχμηρός.

αὐχμηρός, ά, όν, i **αὐχμηρός, ες**, 1) suchy, oschlý. 2) przen. szorstki, chropowaty, zdziecały, brudny.

αὐχμός, ό, (αῦω) susza, oschłość, także w l. mng. 2) brud.

αῦω, własc. wysuszyć; ztąd zapalić, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αῦοι, sc. πῶρ, aby zkad inąd ognia skrzesać t. j. zapalić nie musiał; *accendo.*

αῦω lub **αῦω**, impf. αῦων, aor. ἤῦσα i ἄῦσα 1) uprzch. głośno krzyzcąc, wolać; często w połącze-

nju z maczorem, μέγα, δεινόν, ἐπί μεγαρόν, w dal; rozlegać się, brzmieć 2) przech. τινα, wołać kogo; clamor, inelamto.

ἀφάθρομα, τό, Megarejska szata niewieścia.

ἀφαιρέω, przeblaganiem oddać.

ἀφαιρίζομαι, Med. składać ofiarę błagalną dla siebie; czynn. form. oczyścić, poświęcić; *εωρίο*.

ἀφαιρέσις, ἡ, odjęcie, obranie, wyzucie, zrabowanie, zniesienie.

ἀφαιρέω, ep. także **ἀποαιρέω**, ión. **ἀπαίρέω**, fut. ἀφαιρήσω, pf. ἀφάρηκα, ión. ἀποαίρηκα, aor. ἀπέειλον, III. ἀφελείν, 1) Czynn. f. i biern. brać, odebrać, uprzętnąć, sprzątnąć; oddalić, usunąć, zgladzić, wymazać, τί, co; τινός τι, odmówić co komu, wyzucić; τινί τι, uwolnić kogo od czego; τινά τι, komu co odebrać; ἀφ. τί, uszczuplić co, ograniczyć. Biern. ἀφαιρείσθαι τι, być obranym z czego, stracić co, także τινός. II. Med. 1) wziąć dla siebie, unieść co, τί i τινός τι, brać z czego; wydrzeć komu co, τινά τι, wziąć komu co, odjąć, pozbawić kogo czego. Także τινί τι. 2) zakończyć, tamować, zgladzić, ἀφαιρείσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν, uwolnić kogo; samo ἀφαιρείσθαι, wydrzeć kogo l. uwolnić. ἀφαιρείσθαι τινα μή ποιῆν τι, odebrać komu możność zrobienia czego, przeszkodzić komu w czem.

ἀφάλλομαι (ἐλλομαι) f. ἀφαλλομαι, odskoczyć, zeskoczyć, τινός, z czego; *desilio*.

ἄφαλος, ov, (φάλος) bez grzeblenia przybliżonego, w którym osadzano kity.

ἄφαλις, ἡ, zeskakiwanie.

ἀφαραρτάνω, aor. ep. ἀφάραρτον i ἀπήμβροτον, z Genit. 1) chybić, nie trafić. 2) stracić, być pozbawionym.

ἀφαραρτοεπής, ἐς, = ἀμαρτοεπής, w mowie zbaczający, odstępujący od przedmiotu.

ἀφάρδανω, nie podobać się, τινί, *displiceo*.

ἀφάνεια, ἡ, 1) niepozorność, poziomość. 2) niewidzialność, gąsienie, zagładza, niepoznaność.

ἀφανής, ἐς, i ἀφαντος, ov, 1) niepoznany, nieznan, niesławny, nieznaczący. 2) nie występujący, zjad a) ukryty, utajony, znikły, zgladzony, zapominany, niewidzialny. b) przenośno ciemny, niepewny, niejasny, nieuzasadniony. Rzecz. οἱ ἀφανείς, niejawiający się, zapodziali, brakujący, ubyli; τῶν ἀφανέων, niepewność wypadku; ἀφανῆ γίνεσθαι, stać się niewidzialnym, zniknąć, zginąć; ἀφανῆ εἶναι, być niewidzialnym, być zatraconym, zaginionym, zbywać, braknąć; οὐκ ἀφανῆς εἶμι ποῖόν τι, czynię co publicznie; ποῖόν τι ἀφανῆς ὢν, czynię coś w ukryciu; ἐν ἀφανεί, ἐν τῶ ἀφανεί, w ciemnym miejscu, w ciemności, w ukryciu, w niepewności; ἐκ τοῦ ἀφανέως, z ukrycia; εἰς ἀφανέων, w ciemne t. j. w nieznaną okolice. Przysł. ἀφανῶς, niewidzialnie, niedostrzeżenie, tajemnie, skrycie; οὐκ ἀφανῶς μάχεσθαι, walczyć niedostrzeżenie t. j. dzielnie; *occulte*.

ἀφανίζω, 1) czynn. a) uczynić niewidzialnym, usunąć z przed oczu, uprzętnąć, zgladzić, zniszczyć, zabić; b) uczynić niepoznany, zaciemnić, blask odjąć, osłabić, uszczuplić, umniejszyć, zataić, zamilczeć, pominać. 2) Biern. być usuniętym, zgladzonym, zaciemnionym, zeszczerpionym, zniknąć.

ἀφάνισις, ἡ, zniknięcie, uprzętnienie, zaciemnienie, zgladzenie; *extinctio*. T. s. **ἀφανισμός, ó**.

ἀφανιστής, ó, burzyciel.

ἀφαντασιώτος, 2, bez fantazyi.

ἀφάνταστος, ov, = μή φανταζόμενος, nie mający widziadek; *visis carens*.

ἀφαντος, ov, t. c. ἀφανής.

ἀπάπτω, ión. ἀπάπτω, przyczepić, zaczepić, zawiesić, zwiesić z czego; zadzierzgnąć, zacisnąć, n. p. ἄμματα ἐν ἱμάντι. ἀπαμμένος, zwieszony; 2) rozwiązać, odwiązać.

ἄφαρ, przysł. (αἰψ' ἀρα) żwawo, nagle, lotem. wskok, natychmiast, niebawem; wzmacnia się przez ἀβρία, zaraz na miejscu.

ἀφαρός, ó, pletwa przy zadzie samicy tuńczyka.

ἀφαρμακτος, ov, nie zatruty, bez jadu.

ἀφαρπάξω, ἄξω, att. ἄφαξ, aor. ep. ἀφάρπαξ, zedrzeć, odrzeć, porwać, złupić, τί τινος i ἀπό τινος.

ἀφάρτερος, a, ov, stp. wyższy do ἄφαρ, żwawszy, skorszy, przedszy.

ἀφασία, ἡ, niemowność, zaniemienie, osłupiałość.

ἀφάσω, att. ἀφάτω, f. ἀφάσω, (ἄπτω) namacać, macać, dotykać; *palpo*.

ἄφατος, ov, niewymowny, niewysłowny, niezmierny. *ingens*.

ἀφαρός, a, ó, óni, słaby, zemdłały, bezsilny; *inva-*

ἀφάω, suszyć, palić; *siccō, uro*. [ιδίως.]

ἀφάω, form. wzmocnion. do ἄπτομαι, imiesł. ἀφώντα = ἀφώντα, namacać, dotykać, roztrzasać, poszukiwać.

ἀφεγγής, ἐς, bezświatły, nie jasny, nie jaśniejący.

ἀφεθρόν, ó, wychodek, kloaka. [τινός.]

ἀφεδέω, nie szczędzić, nie szanować, zaniedbać.

ἀφειδής, ἐς, nie szczędzący, nie skąpiący, nie zważający, nie względny, bez litości, τινός. Przysł. ἀφειδώς, ión. ἀφειδέως. a) tłumnie, obficie; b) bez litości, srogo; c) nieoszczędzając się, nie ulekle, bez obawy; stp. wyż. ἀφειδέστερον, stp. najw. ἀφειδέστατα.

ἀφειδία, ἡ, nielitościwość, srogość, okrutność, twardość.

ἀφείσα, ἡ, prostota, pojedynczość.

ἀφέλης, ἐς, (φαλλέος) właśc. gładki; prosty, nieozdobny, pojedynczy, περί τι. Rzecz. τὸ ἀφέλεις, prostota; *tenuis*. Przysł. ἀφέλως, bez obrazy, prosto.

ἀφέλω, ión. ἀπέλω, aor. ἀφέλισσα, odciągnąć, porwać, uwlec, wydrzeć, τινός i ἀπό τινος, ἐπί τι, pociągnąć, powlec dokąd.

ἀφελότης, ἡ, p. ἀφέλεια.

ἄφενος, τό, obfity zapas, bogactwo, mienie, za-

możność.

ἄφερκτος, ov, wykluczony, odparty.

ἀφερμηνέω, tłumaczyć, obszernie opowiadać co.

ἀφερτω i **ἀφερπύξω**, odpolznąć, odejść, odleść.

ἄφερτος, ov, nieznosny, zgubny, nieszczesny.

ἄφεις, ἡ, (ἀφίημι) 1) wysłanie, spuszczenie (pocisków z łuku). 2) wypuszczenie, uwolnienie (tudzież w l. mg.) rozwód.

ἀφείμιός, ó, rój pszczół; *examen*.

ἀφειστής, ó, prezes rady w Knidos, zbierający głosy.

ἀφετος, a, ov, Adj. verb. do słowa ἀφίημι, do opuszczenia, wypuszczenia.

ἄφετος, ov, (ἀφίημι) wypuszczony, zwł. o zwierzętach, wolny, swobodny, bez stróża; a τινί, bóstwu jakiemu poświęcony, święty.

ἄφευκτος p. ἀφουκτος.

ἀφεύω, spalić, zapalić, opalić, ożegać.

ἀφεύω, odgotować, uwarzyć.

ἀφή, ἡ, 1) (ἄπτω) zapalenie; περί λόγων ἀφάς, okolo czasu, gdzie się światło zapala, zo zmrokiem. 2) (ἄπτομαι) a) dotknięcie, połączenie, b) ranienie, uderzenie, cios. c) chwytanie, wzięcie (uderzenie) w struny. d) staw.

ἀφηγέομαι, ión. ἀπηγέομαι, 1) od jakiego

miejsca pójść naprzód; w ogóle: iść naprzód, prowadzić, τινός. 2) opowiadać, podać, wyluszczyć; τὸ ἀφηγημένον, przytoczenie, wzmianka.

ἀφήγημα, τό, ión. **ἀφήγημα,** i **ἀφήγησις, ἡ,** ión. **ἀφήγησις, ιος, ἡ,** opowiadanie, opowieść, przytoczenie, skazówka.

ἀφθόνω, osłodzić.

ἀφῆκω, przyciść, dójść; *peruenio.*

ἀφῆλιξ, ικος, (ἡλιξ) starzejący, komu minęły młodociane lata; zwykły w stp. wyż. **ἀφῆλικότερος** i **ἀφῆλικότατος.** — 2) nieoletni.

ἀφήμενος, η, ον, (ἤμαι) w dali, oddzielnie siedzący.

ἀφηλιώτης, = **απηλιώτης.**

ἀφρημερόω, być przez cały dzień nieobecny.

ἀφρηιάζω, rzucić lejce, zbiegać, rozbiegać się. 2) nie słuchać, ociętnym być. Ztąd

ἀφρηιασιμός, ό, zrzucenie lejców, rozbieganie się, nieposłuszeństwo, bunt.

ἀφήτωρ, ορος, ό, (ἀφήτη) wysylacz, spuszczaczyca (strzały z łuku); przydomek Apollona.

ἄφθα, ἡ, (ἄπτω) wyrzut, zwł. w ustach, bedlki; *sacer ignis.*

ἀφθαρσία, ἡ, nieprzemienność, wieczność.

ἄφθαρτος, ον, nieprzemienny, nieepsuty, nieśmiertelny.

ἄφθεργος, ον, bezgłosy, cichy, milczący. 2) niewysłowny.

ἄφθιτος, ον, (φθίω) niezepsuty, nieurazony, niezburzony, nieprzemienny, wieczny; *aeternus.*

ἄφθογγος, ον, bezgłosy, niemy, **γράμματα,** spółgłoski. *silens.*

ἄφθόνητος, ον, (φθονέω) niezadzroszczony, komu nie zadzroszczą; lub czego nie zadzroszczą.

ἄφθονία, ἡ, niezawistność, ochota, tęskność, zupełne pozwolenie lub sposobność. 2) obfitość, mnóstwo, pełność; εἰς **ἄφθονίαν,** w obfitości, w nadmiarze.

ἄφθονος, ον, 1) bez zawiści, niezawistny; tudzież, hojny, szczerzy, a o gruncie, urodzajny, żywny, ἐν τοῖς ἀφθονωτάτοις σπαρτοπεδείοσθαι, w nader urodzajnych okolicach. 2) niezniekawidzony, niezadzroszczony. 3) obficie dany, obfity, podostatkiem będący, dostateczny, ἐν ἀφθόνως βιοτεθειν, żyć w dostatkach, mieć podostatkiem wszystkiego; πολλός και ἀφθονός lub ἀφθονός και πολλός, w dostatecznej liczbie. Przysł. ἀφθόνως, obficie, podostatkiem, ἀφθόνως ἔχειν τινα, mieć podostatkiem czego; *abundē.*

ἀφιδρόω, wypocić; ćwiczeniami cieleśnemi poty sprowadzać. Ztąd **ἀφιδρώσις, ἡ.**

ἀφιδρώω, świątynie lub posagi stawiać według wzoru; naśladować. 2) uprowadzić, przeniesieć na inne miejsce. Ztąd

ἀφιδρώμα, τό, posąg, świątynia.

ἀφιδρώσις, ἡ, wzniesienie posągu.

ἀφιέρωω, czyścić, święcić, poświęcić; ubłagać; ztąd **ἀφιέρωμα, τό,** i **ἀφιέρωσις, ἡ,** poświęcenie.

ἀφίγημι, ión. **ἀπίγημι,** impf. 3 os. sing. ἡφίγει i ἡφίει. 1. **ἀπίει.** 3 pl. **ἀπίεσσαν** i ep. **ἀπίουσαν,** jak gdyby od **ἀφίω,** fut. **ἀφίσω,** aor. **ἀφίξα,** ep. **ἀφίξα,** 3 dual. aor. 2 ep. **ἀφίτην,** 3 sing. conj. **ἀφίχη,** ep. = **ἀφῆ.** Adj. verb. **ἀφίτηον.** 1) Act. i Pass. i to. A) przech. a) odesłać, wysłać, rozpuścić, ἐπί τι lub z Inf., zwłaszcza o pociskach, zwanych τὰ ἀφίεμενα, wypuścić, spuścić, rzucić, χερρός, z ręki; ἐαυτὸν εἰς τι, rzucić się w co l. na co, opuścić, rozlać, zrzucić, spuścić, ἐπί τι. τί τέλος ἀφ., cóż prorokuje? ἔπος i νόηνη ἀφ., wydawać głos, wypuszczać. — b) wy-

pedzić, osmykać, zgubić, wyziewać, spuścić, opuścić, zostawić, zaniechać, niezważać, zaniedbać, pominać; lub żonę oddalić, rozwód wziąć z nią, spuścić okrętowi wodze, εἰς τὸ πέλαγος, wypuścić na morze, wypłynąć (z okrętem) na morze. c) τινί τι, poruczyć co komu, pozwolić, dozwolić. a) spuścić na wolność, uwolnić, oswobodzić, τινός, od czego; τινί τι, opuścić co komu, przebaczyć; zostawić, pozostawić, poruczyć, z Inf. lub z μή, spuścić koniom wodze, ludzi i zwierzęta spuścić na wolność, εἰς τινα, ἐαυτὸν τινος i ἔκ τινος, uwolnić się od czego, πρὸς τι, aby do czego się zwrócić; tudzież z Genit. part. τῶν ἀρχιβαλῶνων τ. j. z jeńców niektórych wypuścić. B) nprzcz. zaniechać, poprzestać, z Imiesl. co czynić lub czego. 2) Med. a) odzepić się od czego τινός, odłączyć, zaniechać czego. b) swoje spuścić, zrzucić, ἔς τι, na co.

ἀφικάνω, p. **ἀφικνέομαι.**

ἀφικνέομαι, ión. **ἀπικνέομαι** pob. form. **ἀφικάνω** w czasie teraźn. i impf. Dep. med. f. **ἀφίξομαι,** aor. **ἀφικόμην,** pf. **ἀφίξμαι,** pisqpf. 3 pl. ep. **ἀπίκατο.** a) dojsć, przyciść dokąd l. do kogo, najść kogo, napadać nastąpić. b) przyciść do miejsca, z którego się wyszło, to jest: wrócić, z Acc. ale i εἰς, n. p. εἰς τόσσημα, przyciść na strzał, tudzież ἐπί, πρὸς, παρά, κατά l. πρὸς τι. Często z Dat., przyciść dla kogo, zwł. gdy się spodziewa pomocy; εἰς λόγους ἀφ. τινι, zapuścić się z kim w rozmowę, podobn. διὰ λόγων ἀφ. τινι, umawiać się l. rozmawiać się z kim. c) przyciść w położenie, dojsć do czego, ἔς, πρὸς, ἐπί τι, εἰς πάντα, ἐπί πάντα, wszystkiego doświadczyć, na wszystko narazić się; εἰς όδόν, ostro się kończyć; εἰς ολίγον ἀφ. z Inf. bez mała (z czasem okolicznym tego słowa, co stoi w Inf. w Grckiem); εἰς τὸ ἴσον τινί, do równego z kim dotrzeć punktu, wyrównać komu; εἰς ἔχθος τινί, znieprzyjaźnić się, poróżnić się z kim, διὰ μάχης ἀφ. τινί, zapuścić się z kim we walkę, bójkę z kim wszcząć.

ἀφικτωρ, ορος, ό, = **ἐκέτης,** błagający opieki; *supplex.*

ἀφιλάγαθος, ον, dobrego l. dobrych nie lubiący.

ἀφιλάργυρος, ον, nie lubiący pieniędzy, nie ską-

ἀφιλάουτος, 2. nie samolubny. [Pry-

ἀφιλήτος, ον, nie lubiony; *non dilectus.*

ἀφιλία, ἡ, brak przyjaźni. 2) nieprzyjaźń.

ἀφιλόλογος, ον, nieuk, nieobeznany z umiejętnościami.

ἀφιλοπλοτία, ἡ, pogarda bogactw.

ἀφιλος, ον, bez przyjaźni, obrany z przyjaźni. 2) niezaprzyjaźniony, nielubiony; nie zdolny do przyjaźni, nieuprzejmy. Przysł. **ἀφιλος,** niechętnie.

ἀφιλοσοφία, ἡ, pogarda filozofii.

ἀφιλόσοφος, ον, niefilozoficzny, niedokładny.

ἀφιλόστοργος, 2. nie kochający czule.

ἀφιλοτιμία, ἡ, brak ambicji.

ἀφιλότιμος, ον, bez ambicji, bez szlacheckych dążeń, πρὸς τι, bez szlachectwa duszy. Rzecz. τὸ ἀφιλότιμον, brak ambicji.

ἀφιλόχρηματία, ἡ, pogarda bogactw.

ἀφίξις, ιος, ἡ, ión. **ἀπίξις, ιος,** (ἀφικνέομαι), przybycie; ἡ εἰς τινα τόπον ἀφίξις, przybycie do jakiego miejsca, podród do niego; τῆν ἀφίξιν ποιέεισθα: εἰς τινα l. ἐπί τινος, podjąć podród do kogo, skierować bieg l. drogę do; ἡ ἐνθάδε l. ἐνθάτα ἀφίξις, przybycie tu dotąd albo okoliczność ta, że się tu dotąd przybyło. *Adventus, cursus.*

ἀφριπτάζομαι i **ἀφριπτεύω**, odjechać konno, wrócić na koniu.

ἀφριπτία, *ή*, nieswiadomość sztuki jeżdżenia konno.

ἀφριππος, *ον*, niezdatny do jazdy konnej, nie umiejący jeździć konno. [się.]

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφριπταμαι, aor. ἀφριπτάμην, ulecieć, ubiedz, wzbić

ἀφριστημι, ión. ἀφριστημι, pf. ἀφριστηκα, skrót. osoba 2 dual. ἀφριστατε, 3 pl. ἀφριστασι, part.

ἀφρισταώς, gen. pl. ión. ἀφρισταώτων, 3 pl. plspf. ἀφριστασαν. Med. praes. 3 pl. ἀφρισταται = ἀφρισταται, impf. 3 pl. ἀφριστατο = ἀφριστατο. Adj. verb. ἀφριστατέον. 1) Czynn. przech. a) odstawić, oddalić. εαυτὸν ἀπὸ τινος, uciec od czego, wyrzec się 1. zrzec się czego. b) trzymać w oddaleniu, odwrócić, τὴ εἰς τι, na bezpieczne miejsce unieść. c) odwrócić, odstrzeżyć, odwieść, zniechęcić, τινὸς i ἀπὸ τινος.— nprzech. a) ustąpić na bok, oddalić się, w cz. przeszłym, być oddalonym, trzymać się na uboczy, różnić się, τινὸς, od czego. b) odłączyć się, odpasć, ἀφρισταώς, odpadnięty, zbiegły niewolnik, τινὸς ἀπὸ τινος, zbiedz od kogo, tudzież τινί, odpasć komu t. j. od kogo; ὅπο τινος, za przyczyną czego; εἰς τι, od czego do czegoś się zwrócić; πρὸς i εἰς τινα, przejść do kogo. c) odstąpić od czego, zrzec się czego, τινί, gwoli komu coś stracić, od czego odstąpić; τινὸς, stracić, n. p. φρσνών, stracić przytomność. 2) Med. a) = czynn. nprzech. formie. b) oddalić się, wyjść, ἐκ τινος, z kraju; τινὸς, wylamywać się, uwolnić się od czego; εἰς τι, skłaniać się do czego. c) odważyć sobie, dać odważyć, dać sobie zapłacić, odwetować.

ἀφρογρητος, *ον*, nieznośny; *intolerabilis*.

ἀφορία, *ή*, nieurodzaj, nieplodność; *infecunditas*, *sterilitas*.

ἀφορίζω, odgraniczyć, rozgraniczyć, dzielić, ἀπὸ τινος, od czego; Med. od granicy, z kraju wziąć, zabrać, wprowadzić; pojęcie jakie ściśle określić; *separo*, *segrego*, *termino*, *definio*.

ἀφορμάω, 1) czynn. wyruszyć, ruszyć, τινὸς i ἐκ τινος, z miejsca; a πείραν, do napaści. 2) Dep. pass. ruszyć się, udać się w pochód, odjechać, dogonić; *ωφθην*, odplynąć; *proficiscor*.

ἀφορμή, *ή*, punkt wyjścia, punkt oparcia. b) środek, pomoc; (antaba), powód, przyczyna, sposobność, τινὸς, εἰς τινος, fundusz, kapitał obrotowy 1. zakładowy.

ἀφορμικτος, *ον*, i **ἀφορμικτος**, *ον*, bez gry na lutni. *cithara cavis*.

ἀφορμίζομαι, Med. *ναῦς*, wyprowadzić z portu.

ἀφορμος, *ον*, (ἄφορος) bez portu; γὰς, bez zasłony kraju. 2) (ἄφορος) wyruszający, ἐμας χθονὸς, z mojego kraju; *reduc*.

ἀφορολόγητος, *ον*, wolny od podatku.

ἀφορος, *ον*, nieurodzajny; *non frugifer*. 2) niezycznym czyniacy.

ἀφοσιώμαι, ión. ἀποσιώμαι, Med. 1) oczyścić się błądliwą; coś z obawy religijnej oddalać od siebie; τὰς ἀράς, klątwy znieść. 2) uwolnić się od obowiązku świętego, zadosyć uczynić sumieniu, τῇ θεῷ, zadosyć uczynić świętemu obowiązki względem bóstwa; λόγιόν τι, nakazu wyroczni pilnie przestrzegać; τὴν ἐξόρκωσιν, pod przysięgą podjętemu obowiązki zadosyć uczynić.

ἀφοσιώσας, *ή*, oczyszczenie się błądliwą; ἀφοσιώσας ἐνεκα, aby zadosyć uczynić obowiązki; ztąd, na pozór, powierzchownie; τμητὴς ἀφοσιώσας, zimnie, chłodnie oddawanie uszanowania, *expatiu*.

ἀφώωτα, p. ἀφώω.

ἀφραδέω i **ἀφραίνω**, być nierozsądnym, nierozważnie gadać 1. działać.

ἀφραδής, *ές*, i **ἀφραδισμων**, *ον*, (φράζομαι), nierozważny, nierozumny, nieprzytomny. Przysl. **ἀφραδέως** i **ἀφραδμόνως**, nierozważnie.

ἀφραδίη, *ή*, i **ἀφραδία**, *ή*, nierozum, głupota, nierozwaga, niewaga, niewiadomość, niedoświadczoność; τινὸς, w czem. Często w 1. ung.

ἀφραδίων, p. ἀφραδής.

ἀφραίνω, p. ἀφραδέω.

ἀφρακτος, *ον*, (φράσσω) nieogrodzony, nieobwarowany, niezasłoniiony, o okrętach, bez pokładu; o osobach: niezasłoniiony, bez środków obrony, πρὸς τινα, przeciw komu, τινὸς.

ἀφρασμων, p. ἀφραδής.

ἀφραστος, *ον*, (φράζω), nie do poznania, niedostrzeżony, tajemny, niepojęty. Przysl. ἀφραστως, niespodzianie.

ἀφρέω, imperf. ep. ἄφρων i **ἀφρίζω**, pienie się, στήθεα, pianą być oblanym.

ἀφρήτωρ, *ορος*, *ός*, (φρήτηρ) nie pleniennik.

ἀφρίζω, p. ἀφρέω.

ἀφρογρητία, z piany zrodzona.

ἀφροδισαύω, używać miłości, z acc. r. nijak. πρὸς τι, pożądać miłości czego.

ἀφροδισιαστικός, *ός*, używanie miłości.

ἀφροδισιαστικός, *ή*, *όν*, lubieżny; *venereus*

ἀφροδίσιας, *ία*, *των*, należący do używania miłości; ἄρκος, przysięga miłosna; τὰ ἀφροδίσια a) miłość, τινὸς, miłowanie kogo. b) czło ki rodzący *venereus*, *res venera*.

ἀφροδίσιας, *ία*, *των*, należący do używania miłości; ἄρκος, przysięga miłosna; τὰ ἀφροδίσια a) miłość, τινὸς, miłowanie kogo. b) czło ki rodzący *venereus*, *res venera*.

ἀφροδίσιας, *ία*, *των*, należący do używania miłości; ἄρκος, przysięga miłosna; τὰ ἀφροδίσια a) miłość, τινὸς, miłowanie kogo. b) czło ki rodzący *venereus*, *res venera*.

ἀφροδίσιας, *ία*, *των*, należący do używania miłości; ἄρκος, przysięga miłosna; τὰ ἀφροδίσια a) miłość, τινὸς, miłowanie kogo. b) czło ki rodzący *venereus*, *res venera*.

ἀφροδίσιας, *ία*, *των*, należący do używania miłości; ἄρκος, przysięga miłosna; τὰ ἀφροδίσια a) miłość, τινὸς, miłowanie kogo. b) czło ki rodzący *venereus*, *res venera*.

ἀφρονέω, nierozumnie, głupio działać, nierozumnym być; *desipio*.

ἀφροντής, ἰδώς, ὁ, ἡ, wolny od troski, bezpieczny. **ἀφροντιστέω**, być bez troski, τινός, o co, lub z nstp. ὄπως, nie dbać na co.

ἀφρόντιστος, ον, nierozważny, nieprzygotowany 2) nieprzytomny, szalony; Przysł. ἀφροντιστάς, a) bez rozważni, nierozważnie. b) z ἔχειν, być niedbałym, bezpiecznym.

ἀφρός, οὐδ, ὁ, piana, jad; w l. mng. szumowiny, bańki pieniste; *spuma*.

ἀφροσύνη, ἡ, nierozum, nierozwaga, głupota, głupia zachowanie, πρὸς τινα, nieprzytomność pijalstwa. W l. mng. zdania, słowa głupie; *dementia, temeritas*.

ἀφροσύρητος, ον, ἢ ἀφουρος, ον, niestrzeżony, bez straży przybocznej, bez załogi.

ἀφρώδης, ες, pienisty; *spumosus*.

ἀφρων, ον, (φρόν) nierozumny, nierozsądny, nierozważny, głupi, nieprzytomny, bezmyślny, szalony, wściewki. Rzecz. τὸ ἀφρον, nierozum; nierozumne (n. p.) ciało. Przysł. ἀφρόνωσ, str. w. ἀφρονεστέρας, nierozumnie, głupio, nieprzytomnie.

ἀφουβρίζω, wyznaczać dumę, wywierać, okazać dumę, zuchwałność. *desaevio*.

ἀφουραίνω, zwilżyć.

ἀφουραίνω, obmyć; *abluo*.

ἀφύη, ἡ, rodzaj małych śledzi, sardelka; *apua*.

ἀφύσις, ες, bez talentu przyrodzonego, bez skłonności, nieobdarzony, nieulantowany, πρὸς τι, prosty, pojedynczy; *simplex, ineptus*

ἀφύσια, ἡ, brak zdolności; niezgrabność.

ἀφύσιος, ον, (φύσις) nieuchronny, czego ująć nie można; ἐν ἀφύσιω ἔχεισθαι, nie mógł ująć.

ἀφολακτέω, (φολαξ) nie zachować przezorności, τινός, nie strzedz czego. 2) (δολακτέω), wyszczekać. **ἀφολακτός, ον, ἢ** niestrzeżony, niebroniony, bez załogi. 2) nie przezorny, nie strzegący się. Rzecz. τὸ ἀφολακτον, bezpieczeństwo, niestaranność, niedbalstwo. 3) nieuchronny. Przysł. ἀφολακτός, bez środków ostrożności; *incaute*.

ἀφολαξία, ἡ, brak straży lub stróżów, niedbalstwo w strażowaniu; nieprzezorność; *incuria*.

ἀφολλος, ον, bez liści, z liści obrany, opadły; *sine foliis*.

ἀφουπνίζω ἢ ἀφουπνώω, a) obudzić ze snu. b) ocknąć. c) usnąć.

ἀφουσιστός, ὁ, szlam, muł, nieczystość; *limus*.

ἀφουσιολόγητος, 2, nauką przyrody nie dający się wyjaśnić.

ἀφούσσω, f. ἀφύξω, aor. 1. ἤφουσα, ep. też ἀφουσα. 1) czerpać, ἀπὸ ἢ ἐκ τινος, z czego; ἐν τινι, w czym; przenośno. zbierać, piętrzyć, σί = σοί, sobie. Il. 1. 171. — 2) Med. sobie czerpać, wlewać; przenośno. piętrzyć, gromadzić; *infundo, congrego*.

ἀφουστερέω, przysięść zaprzóno; zostać w tyle.

ἀφύστερος, 2, nie wysadzony, nie posiany.

ἀφώνητος, ον, ἢ ἀφωνος, ον, bez mowy, niemy, z Genit. τῆς ἀφῶσ, na klatkę; *silens*. Przysł. ἀφώνως, cicho, milczkiem; *tacite*.

ἀφωνία, ἡ, niemówność; zamilczenie, zaniemienie, *afonias* p. *afonias*.

ἀχάλινος, ον, nieokielzany, nieouzdany, rozpasanym, wyuzdany; *effrenatus*. T. s. **ἀχάλινωτος, 2**.

ἀχάλκωτος, ον, nie kuty. T. s. **ἀχάλκωτος, 2**.

ἀχάλκος, ον, nie szpizowy, bez szpizu, z Genit. ἀσπίδων, bez szpizu, tarczy; *acre carens*. 2) bez pieniędzy.

ἀχάνη, ἡ, perska i beocka miara na zboże, 45 μέδμοι. — 2) skrzynia; *cista*.

ἀχανής, ες, (χανεῖν) szeroko rozwarty, z rozdzieloną gębą; przestronny, niezmierny.

ἀχαράκωτος, ον, nie oszańcowany, nieopalisad-

ἀχαριότης, ἡ, niezręczność, głupota. [wany].

ἄχαρις, ι, γεν. ιτος ἢ ἀχάριστος, ον, ἢ ἀχάριτος, ον. 1) nieprzyjemny, niepocieszny, smutny, χάρις ἄχαρις, grzeczność nieprzyjemna lub uprzejmość, usługa, która nią nie jest, usługa nie prawna. 2) niewdzięczny; a) czynnie, εἰς, πρὸς τινα. b) bez dzięki, za co dzieków nie składa się. 3) bez litości. Str. w. ἀχαρίστερος ἢ ἀχαριστότερος, najw. ἀχαριστώτατος. *ingratus*. Przysł. ἀχαρίστως, a) bez dzięki, bez podzięki; ὀκν ἄχ. ἔχει μοί τι πρὸς τινος, wdzięczność mię czeka za co od kogo; b) niechętnie.

ἀχαριστέω, być niewdzięcznym, nieuczynnym, πρὸς τινα ἢ τινί, nie dać się powodować, ὀδδὲν ἀχαρ. τινι, nie odmówić żadnej usługi. Biern. doznać niewdzięczności.

ἀχαριστία, ἡ, niewdzięczność. 2) uszczuplenie, uwłaczanie. 3) brak powabu.

ἀχάριστος, ἢ ἀχάριτος, ον, p. ἄχαρις.

ἀχεδών, dor. = ἤχεδών.

ἀχειματός, ον, nie wrzuszony burzą, spokojny.

ἄχερ, ρος, ἄχεριος, ον, ἢ ἀχειρήσ, ες, bez ręki l. rąk; niezręczny, niezgrabny. τὰ ἀχειρα, plecy.

ἀχειροποίητος, ον, nie ręką ludzką robiony; T. s. ἀχειροποίητος, nie

ἀχειροτός, ον, niepokonany, niepodbity, niezwalczony; *insuperabilis*.

ἄχερδος, ἡ, ἢ ὁ, dzika, lesna gruszką, używana do ogrózdzenia.

ἀχερωίς, ἰδός, ἡ, topola zwyczajna l. biała.

ἀχέτας, ὁ, tudzież ἀχέτα, dor. = ἤχέτης.

ἄχχω, dor. = ἤχχω.

ἄχχω ἢ ἀχέω, ep., tylko w imiesł., stękać, jęczeć, gryść się, martwić się, smucić się, często z dod. θυμῶν, κήρ, w sercu, często z τινός lub εἴνεκα, dla czego, o co; *doleo, gemo*.

ἀχρημία, ἡ, ubóstwo, bieda, niedostatek, τινός. Pochodzi od ἀχρη, ἔνος, ὁ, ἡ, biedny, ubogi.

ἄχθενός, ἡ, ὄν, przykry, nieprzyjemny.

ἀχθηδών, ὄνος, ἡ, = ἀχθος, przykrość, zergzota; ὄι' ἀχθηδονα, aby zgrzyść; *molestia, dolor*.

ἀχθίζω, obciążać.

ἄχθημαι, Biern. fut. ἀχθηθήσομαι, aor. ἤχθησθη, być obciążonym, naladowanym, τινί, dla kogo. 2) przen. a) o bólu, (τινί) być obciążonym, dolegać, n. p. ἔλκος, rana mię dolega, boli. b) uczuć się znekąnym, doznawać bólu, być niechętnym, markotnym, mieć czego do sytu, czasem z dod. κήρ, w sercu; μηδέν, w niczem nie doznawać bólu: τί, nieco; τινί, τινός, ἐπὶ τινι, περί τινος, o co, dla czego. Często imiesłów się dodaje w Nom. Gen. Dat. i Acc. n. p. ἤχθητο δαμναμένως, zasmucił go tóim, że zwyciężeni zostali; zam. imiesł. stoi czasem zdanie z ὄν lub εἰ. Słowo to niekiedy oddać można przez „niechętnie“.

ἄχθος, τό, ciężar, brzemie. a) ładunek, obciążenie. b) móżól, przykrość, kłopot, żal, żakał, ἄχθος ἀρούρης, ciężar ziemi, o ludziach do niczego.

ἄχθοφορέω, dźwigać ciężar, być obciążonym.

ἄχθοφόρος, ον, ciężaronośny, juczny.

ἄχίτων, ὄνος, bez kaftana, bez zwierzchniego χίτων (ἐπεπδότης) surduta, który głównie zwal się χίτων, bezpośrednio na ciele noszono tak zwany χίτων ὀπενδότης, koszulę; *sine tunica*.

ἀχλασία, ἡ, brak zwierzcchnięj sukni l. płaszczu.
ἄχλος, ον, scgn. ἄχλος, οον, nie zieleniejący.
ἄχλούς, εσσα, εν, pochmurny, zachmurzający, zasmucający; *caliginosus*.
ἄχλός, δός, ἡ zmrók, ciemnica, mgła, posepność; zwł. zmrók grobowy, ciemność śmiertelna; ponury zmrók w omdleniu lub głębokim żalu; *caligo*.
ἄχλω, ociemnieć, zachmurzyć się, zamroczyć się.
ἄχρη, ἡ, dor. ἄχρη, wszystko co starto z powierzchni jakiego ciała; ztąd a) plewy. b) pianą morską, z dodan. l. domysln. ἄλός. rosa; δακρόωv, kropie, perły lez. c) kurz, pył. *palea, spuma, ros*.
ἄχρηαι, dep. med. tylko w Praes. i Imperf., czuć ból, żal: być smutnym, niechętnym, marketnym, z dodan. l. domysln. κῆρ, w sercu, τινός o kogo, τί, o co, dla czego; *doleo*.
ἄχολία, ἡ, brak żółci, lagodność.
ἄχολος, ον, 1) bez żółci. 2) przeciw żółci, spędzający, splaszający żółć.
ἄχρηται p. ἀκαχίω.
ἄχρηστος, ον, i **ἄχρητος, ον**, nie obchodzony, nie święcony płasami, bez tanów i gry, smutny.
ἄχρηστία, ἡ, i **ἄχρηστησία, ἡ**, brak dowozu.
ἄχρηστητος, ον, bez dowozu, bez wsparcia.
ἄχρητος, ον, p. ἀχρηστος.
ἄχρη, τό, ból, żal, żalność, smutek, strapienie; przeżalenie; ἄχρη ἄχρησιν, cios po ciosie, cierpienie, τινός, o kogo, πό kim; *dolor, moeror*.
ἄχρηστος, ον, i **ἄχρητής, ες**, niesplamiony, nieskalany.
ἄχρηός, ἄδος, ἡ, dzika gruszka i owoc.
ἄχρησιος, ον, ion. ἄχρησιός, bezpożyteczny, nieużyteczny, niedatny, nieudolny, niesposobny; τὸ ἀχρησιον, słabość. R. n. jako przysłów. ἀχρησιον ἰδών, wyglądając jak tchórz; ἄχρη. ἐτέλασσαν, śmiała się bez potrzeby. ἀχρησιον κλάσειν, szczebrać nie w porę, niewczesnie.
ἄχρησιώ, uczynić nieużytecznym, niedatnym.
ἄχρηστία i ἀχρηστησία, ἡ, brak pieniędzy, bieda, nędza, niedostatek.
ἄχρηστιατος, ον, i **ἄχρηστημων, ον**, bezpieniędzy, bez majątku, ubogi.
ἄχρηστος, ον, nieużyteczny, nie potrzebny, do niczego, τινί, komu, εἰς τι, do czego; 2) zwodniczy, zgubny. Przysl. ἀχρηστως, bezkrotyście; *utilitas*.
ἄχρηστία, ἡ, bezpożyteczność, nieużywanie; *in-achri*: i **ἄχρησις**, niekiedy przed samogłoskami, (spokrewn. z ἀχρος). 1) Przysłów. w najwyższym stopniu, arcy, nader, zgoła, powierzchownie. 2) Przylim. z Genit., po którym czasem stoi, aż, aż do, a) o przestrzeżni, łączy się z przylim. εἰς, πρός, ἐπὶ. b) o czasie, ἄχρη παντός, trwale. c) o miarze, ἄχρη τῆς ἰσχύος, równie daleko, ἄχρη τοῦ θοροβήσαι, aż do okłasków. 3) Spójn. ἄχρη i ἄχρη ob, aż, dopóki, z Indicat. o faktach dokonanych; z Conj. zwł. ἄχρη ἂν i ἄχρη ἂν ὄν, o czynnościach niedokonanych i w ogólnych zdaniach. *Penitus, usque ad, donec*.
ἄχρηστος, 2, bezbarwny.
ἄχρηστέππλος, ον, bez płaszczu złotem tkanego.
ἄχρηστος, ον, bez złota, nie mający złota.
ἄχρηστιατος, ον, i **ἄχρησις**, bezbarwny.
ἄχρηστος, ον, to co poprzedz. i 2) nietknięty.
ἄχρηστος, ἡ, ον, (ἀχρηστων) plewisty, plewiasty.
ἄχρησμη, ἡ, piętrzący się sam stós plewów lub lupin, stós plewów.
ἄχρησδοσία, i ἀχρησδοτήκη, ἡ, miejsce gdzie plewy zbierają; *receptaculum palcarum*.

ἄχρηστων, τό, zwykle w l. mg. plewy, wymłócone lub wymłote łupiny; *palea*.
ἄχρηστω, plewami potrząsać, mieszać.
ἄχρησδοτής, ες, plewisty; *acerosus*.
ἄχρηστων, ὄνος, ὄ, i **ἄχρηστος, ὄ**, p. ἀχρησμη.
ἄχρηστωσις, ἡ, mieszenie plewami.
ἄχρη, ἡ, dor. = ἡχρη.
ἄχρηστος, ον, nierozdzielony, nierozdzielny. 2) γῶρος, który nie ma przeznaczanego miejsca.
ἄχρη, ep. przysl. 1) o miejscu, napowrót, wstecz, w tyt. 2) znowu, powtórnie, także w połączeniu z καί, i ἀπίς. *retro, retrorsum, rursus, iterum*.
ἄχρηλάκτος, ον, (ψαλάσσω) niedotknięty, niedotykalny, nieruchomy, nieskubany; *immobilis*.
ἄχρηστος, ον, 1) niedotknięty, niedotykalny, τινί, dla kogo. 2) czynny, ten, co niedotknął, τινός.
ἄχρηστικός, ες, nieaganny, niezganny.
ἄχρηστέα, ἡ, prawdomówność; *veracitas*.
ἄχρηστέω, mówić prawdę; *verax sum*.
ἄχρησδοτής, ες, niezawodny, niezmyślony, prawdziwy. Przysl. ἀχρηστέως, doprawdy, rzeczywiście.
ἄχρηστέω, nie kłamać.
ἄχρηστος, 2, nie wytarty, niegarbowany.
ἄχρηλάκτος, ον, nie probowany.
ἄχρησοφορητος, ον, ten co głosu jeszcze nie od-
ἄχρηστικός, ἡ, przesył; *fastidium*. [dal.
ἄχρηστος, ον, łatwo się przesycający czem, przebiegny, nie stały, zmienny; *fastidiosus*
ἄχρηστέω, harcować, podejżać, drażnić nieprzyjaciela, w ogóle, drażnić; *vektor, lacerare*.
ἄχρηστία, ἡ, harcowanie, lekki napad, mała utarczka; *validaris pugna*.
ἄχρησθιον, τό, piolun; *absinthium*. T. s. ἄχρησθός, ἡ.
ἄχρησις i ἄχρησις, ἰδος, ἡ, (ἄπτω) 1) połączenie, kłówa, zadzierzgi, oka sieci. 2) obręcz (koła) i koło samo. 3) sklepienie, koło, strop niebios, łuk tryumfalny, κούλος ἄχρησθός, krag garncarski.
ἄχρησις, εως ἡ, dotykanie (ἄπτωμα).
ἄχρησθός, ον, scgn. z ἀχρησθός, οον, (ἄψ i ἴσω) wstecz płynący; *rursus eodem fluens*.
ἄχρησθός, ον, (ἄπτω) cofający się napowrót, wsteczny. R. n. jako przysłów. a) napowrót. b) znowu; *reduar, retro, rursus*.
ἄχρηστος, τό, (ἄπτω) połączenie, spójnia, zwł. członków, stawy; członki.
ἄχρησθης, ον, i **ἄχρηστος, ον**, bez hałasu, cichy, z Genit. κωχωμάτων, bez rozgłaszania jęków przeciwników; *quietus*. Przysl. ἄχρησθηί, bez wrzawy, milczkiem, cicho; *sine strepitu*.
ἄχρηστος, ον, nie ostygający, nie zimny.
ἄχρησθία, ἡ, tchórzostwo; *ignavia*.
ἄχρηστος, ον, 1) bez duszy, nieżywy. 2) bez odwagi, tchórzliwy.
ἄω, ep. inf. præs. act. ἄμειναι, scgn. z ἄμειναι, f. ἄσω, aor. ἄσα, nasycić, τινά, czem, τινός, przyen. też, nasycić się czem, τινός. Med. zawsze to zua-czenie ma; *satio, satior*.
ἄωδής, ες, bez woni, nie wonny; *odore carens*.
ἄωv, ἡ, dor. = ἡἄωv.
ἄωρόνυκτος, ον, w późnej nocy, późno w nocy.
ἄωρος, ον, 1) niewczesny, niedojrzały. 2) niepiękny, brzydki, bezkształtny. Ztąd ἄωv, niewczesnie, nie w czas.
ἄωv, p. ἄωv.
ἄωv, chrapać, spać, ὄπνω.
ἄωv, ó, kosm, kosmek, perz, mech, σῆς ἄωv, o prcy, ponieważ ramiona jej splatané bywały z welny. 2) najprzedniejsze, najpiękniejsze w swoim rodzaju. *flocus, lanugo*.

B.

B, β, βῆτα, druga nieodmienna głoska greck. alfabetu; jako znak liczbowy β = 2; β = 2,000. Zład znak 2giej pieśni Iliady i Odysei.

βᾶ, skrócony Vocat. z βασιλεύ, o królu; rex.

βαβαί lub **βαβαί**, okrzyk podziwu, daj go katul! ej do dyabła! dalipan! *παπα!* T. s. βαβαίαι.

βαβύλα, ἡ, = γέφυρα, łakónski wyraz, most; pons.

βάγμα, τό, mowa, wieść, głos, pogłoska.

βαγῶας, ὁ, = εὐνοῦχος.

βάδην, Przysł. (βαίω) krok za krokiem, powoli; wolno; oppos. δρόμω, wojskow. wyr.: τὸ βάδην ἐπιλαθέσθαι, zapomnieć dotrzymać kroku; βάδην ταχῆ, krokiem przyspieszonym (idących do szturmu), przy czym żołnierze w szeregach zostawali, czego nie robili, gdy δρόμω biegli. *pleno gradu*. Przenośn. z wolna, z czasem; *pedetentim, lento gradu*.

βαδίζω, fut. ὀύμαι. Adj. verb. βαδιστέον (βαίω) kroczyć, pójść krok za krokiem, marszerować, oppos. τρέχω. Przenośn. udać się dokąd, ἐπί, εἰς τι, παρά τινα. Także o konnicy, ruszyć; przen. περί i πρὸς τι, zabrać się do czego, przejść do czego, także z Part. fut.; ἐπί τινα, ruszyć przeciw komu, zacząć go; ὅδον βαδίζειν, pójść drogą, ścieżką, ταύτην (dom. ὅδον) β., pójść tą drogą; o rzeczach, mieć powodzenie, postąpić dalej; ἐς τι, dopiąć czego, διά τινοσ, przejść przez co t. j. być wykonanym; *incedo; eo, progredior*.

βάδις, ἡ, i **βάδισμα, τό**, i **βαδισμός, ὁ**, chodzenie, chód; τὰ βαδίσματα, odmierzony, wyszukany chód młodszych filozofów; *incessus*.

βαδιστής, ὁ, bigun, kursor, *cursor*.

βαδιστικός, ἡ, ὁν, należący, zdalny do chodzenia, chętnie chodzący.

βάξω, βᾶξω, βεβαχμαι, pleść, mówić, gadać. bajac, ἄρτα, πεπνομένα, ἀνεμώλια βᾶξαι, τινά τι, do kogo co; *loquor*.

βαθέη, ión femin. do βαθύς, od czego przysłów. βαθέως i stp. najw. βάθιστος.

βαθμής, ἴδος, ἡ, stopień, szczebel; *gradus*. T. s. βαθμός, ὁ.

βάθος, τό (βαθύς), głębokość, wysokość, według stanowiska mówiącego; ἐς βάθος διαχωρεῖν, o pasmie gór, w głąb ustępować, tworzyć kat, zakret; w ogóle: otchłań, jama, nora; β. τριχῶν, długość włosów; przen. β. πλοῦτος, obfitość, mnożstwo, mnogość. Szczęg. w wojsk. języku: głębokość t. j. przestrzeń od czola czyli frontu aż do ostatniego szeregu; ἐς βάθος ἐκτάττειν, wojsko w głąb ustawić, ze większa jego jest głębokość, mniejsze czoło, co wtedy czyniono, gdy linią nieprzyjacielską rozbić miano: *ablitudo, profunditas*. Οἱ ἐν βάθει, w głębi kraju (daleko od morza) mieszkający. Przen. głębokość, wzniosłość ducha.

βαθρεία, ἡ, i **βάθρον, τό**, = βάσις, stopień, szczebel, wschody, próg: ἐν βάθει εἶναι, stać mocno; podstawa, grunt, zasada. *ἴσθι*

βαθύβουλος, ὁν, głębokiej rady, bystrego zdania.

βαθύγατος, ὁν, głęboki pokład zienny mający, opp. grunt skalisty. Att. βαθύγεως, ὁν.

βαθυγναίμων, ὁν, bystrego pojęcia.

βαθύδενδρος, 2. gęsto zarosły drzewami.

βαθυδινήεις, εσσα, εν, i βαθυδίνης, ες, głęboko wirujący, głębokie wiry, zakręty na wierzch wymiatający.

βαθύδοξος, ὁν, wysoko l. bardzo słynący.

βαθύζωνος, ὁν, (ζωνή) wysoko podpasany, tuż pod piersiami opasany, tak że szata we wielkich fałdach, buchasto spadywała do stóp; tylko o odzieniu niewieścim; a że niewiasty tylko w dniuach świątecznych miały szaty buchaste, przeto, strojnicy, świątecznie odziany; *elegantier cinctus*.

βαθύθυρις, τριχος, ὁ, ἡ, długowłosy; *pulcre comatus*.

βαθυήτης, ες, (κῆτος) głębokie jamy l. nory mający, *πόντος, profundus*.

βαθυκλήρος, ὁν, nadzwyczajnie bogaty, obszerne włości mający; *opulentus*.

βαθύκολπος, ὁν, głębokolony, głębokie i mnogie mający buclastości, świetnie odziany.

βαθυκορηγος, ὁν, głęboko spadzisty, z wysokimi urwistami brzezami.

βαθυλίμερος, ὁν, i **βαθυλίμων, ὁν**, bogaty w łąki, bujnie wysoką trawą zarosły,

βαθυλήϊος, ὁν, z wysokim siewem, urodzajny.

βαθύμαλλος, ὁν, gestowłosy, długowłnisty; *villosus*.

βαθυμήτα, zam. βαθυμήτης, głębokiego pojęcia. **βαθύνω**, zagłębiać, wyzłobić, wydrażyć: τὴν φάλαγγα, w głąb, głęboko ustawić, tak że wiele szeregów po sobie następuje; *profundum facio*.

βαθύζυλος, ὁν, gęstodrzewy, gęsto drzewem zarosły.

βαθύπεδος, ὁν, równinę w głębi, między górami tworzący

βαθυπλόκαμος, ὁν, gestowłosy, z kędziorami nisko spadającymi.

βαθύπλοος, 2. głęboko się zanurzający.

βαθύπλουτος, ὁν, bardzo bogaty l. majątny *praedivus*.

βαθυπόλεμος, 2. zawsze wojną zajęty.

βαθύπορος, 2. głęboko ślad wyciskujący.

βατυπόδηγν, ενος, głęboki.

βαθυπόρην, ὁν, gęsto zarosły.

βαθυπρόρητος, ου, ὁ, ἡ, i **βαθύπρροος, ὁν**, ścgn. **βαθύπρροος, ὁν**, (πέω) głęboko płynący, głębokiemu nurtaćmi płynący.

βαθύρριζος, ὁν, głęboko zakorzeniony.

βαθύς, εια, ὁ, ἰον, r. ż. *βαθέη* i *βαθέα*. Stp. w. *βαθύτερος*, n.w. *βαθύτατος*, poet. *βάθιστος*. 1)

głęboki, lub, wysoki, według stanowiska mówiącego; przenośn. ὄψρος *βαθύς*, rychły, wczesny poranek, ἑσπέρα β., późny wieczór; φρήν β., wewnętrzne, najgłębsze tajniki duszy; ἦθεα, z doskonałej, głębszej oświaty czerpięte. 2) głęboki, obfity, mnogi, gęsty, gęsto lub wysoko zarosły; ἀήρ, gęsto powietrze; γαῖωφ, gwałtowny wicher.

3) głęboki, w głąb, w długość się rozciągający, szeroko rozpostarty, n. p. *αὐλή, profundus, alius*. Przysł. *βαθέως*, głęboko; n. p. *καθεῖσθαι*, w głębokim śnie być pogrążonym; *alte*.

βαθυσκαφής, ες, (σκάπτω) głęboko kopany; *alte effossus*.

βαθύσκιος, ὁν, (σκιά) głęboko, gęsto zacieniony; *umbrosus, opacus*.

βαθύσπορος, ὁν, szczerdże, obficie obsiany, z głębokimi siewami, urodzajny, *fertilis*.

βαθύστεργος, 2. z silnemi piersiami.

βαθυστολέω, długie szaty nosić.

βαθύστομος, 2. z głębokim ujściem.

βαθύχοινος, *ov*, gesto sitowina, sitowiec, rogóża zarosły; *ivncosus*.

βαθύφρων, *ov*, głębokiego rozumu; *prudens*.

βαθύφυλλος, *ov*, gestolizci; *frondosus*.

βαθύχαιος, wysokiego szlachetwa, bardzo szlachetny (*γαῖος*), ze szlachty dawniej daty.

βαθύχαιος, *ov, ó*, długowłosa l. gestowłosa.

βαθύχαιον, *ov*, = *βαθύχαιος*.

βαίνος, *ón*, (*βαῖς*) z liści palmowych; *palmeus*.

βαῖνα, *f. βήσμαι*. *dor.* *βασεμαι*, *pf.* *βέβηκα*, *dor.* *βέβαια* i *synkop.* *βέβασα*, *βέβασα*, *inf.* *βέβήμεν*, *part.* *βεβῶως* *segn.* *βεβῶς*, *plspf.* *έβεβήκειν*, 3 *pl.* *βέβασα*, *aor.* 2. *έβην*, *ep.* *βήν*, 2 *sing.* *dor.* *έβας*, 3 *dual.* *έβήτην* i *βήτην*, 3 *pl.* *έβησαν* i *βήτησαν*, *έβαν* i *βάν*, *imper.* *βήτη*, *conj.* *βώ*, *ep.* *βέω*, *opt.* *βαίην*, *inf.* *βαίην* i *ep.* *βήμεν*, *aor.* *med.* *έβήτηστο*, *βήστω* = *έβην*. 1) *nprcz.* a) nogi rozkraczać, ztąd, *άμφι* *τινι*, *περί* *τινος*, rozkraczaszczy nogi siedzieć na czem; w ogóle, kroczyć, kroki stawiać, *βή* *δ'* *ζ' μεν*, aby pójść; *pf.* *βέβασα*, *ide*, a *plusqpf.* = *aor.* a) stapać, iść, przechadzać się, podchodzić; *επί* *τινος* i *τινι*, chodzić po czem; *άμφι* *τινι* *β.*, obchodzić kogo celem zasłony t. j. zasłaniać go. *óδον*, pójść jaką drogą, ścieżką, *λαμπρόν* *ιππόδρομον* *β.*, przemierzyć szlak niebieski. Często z *r. n.* *przym.* *μεγάλα* *β.*, wielkiemi krokami, *έσπυβια*, podług taktu; podobn. *μετά* *ρόδμου*, marszerować. odejść, ujść, oddalić się, unikać, zejść, *έν* i *επί* *νησος*, odpłynąć; *τινι*, ujść komu, opuścić go. Przenośn. zniknąć, *θανάσιμον* *βεβηκέναι*, iść drogą śmierci, umrzeć, zejść ze świata; *πή* *όρκα* *βήσεται*, cóż stanie się z przysięgą? pójść dokąd, dojść, przybyć, *εις* *τι*, *οι* *κόνδε*, *επί* *τινος*, *επί* *τινι* *β.* przystąpić do kogo, ale i pójść naprzeciw kogo; *μετά* *τινα*, pójść za kim l. scigać go, *μετ'* *ήγνία* *τινος*, pójść za sładem czym; *μετά* *τι*, pójść za czem, po co, *επ'* *εργατα*, przyjść do ostateczności; być w niebezpieczeństwie, *έν* *τόχη* *σώτηρα*, być zbawczem przez znaczeniem, lub z *r. n.* *przymiotn.*, *οδ* *κατάμειπ'* *έβήτητον*, nie odbyliście tu dotąd drogi, na którąbyście się żalić mogli. Dodany imiesłów określa sposób chodzenia lub cel jego. *Perf.* *znaczy* *prze* *stać* *chodząc*, *stanać*, *bawić*, *chwiać* *się*, *wiać* (o wiatrze), *zalegać*, *znajdować* *się*, *być*, *έν* *τινι*, l. *επί* *τινος*, *n. p.* *επί* *έσποδ* *τόχης*, być w największem niebezpieczeństwie; ztąd *εδ* *βεβηκώς*, w dobrym stanie się znajdujący, o osobach, szczęśliwy; *έν* *τέλει*, być w urzędzie, na dostojenstwie; *βος* *επί* *ήλωσση* *μέγας* *βέβηκεν*, na zamiek usta ma zamknięte, nie wolno mu powiedzieć, co wie. 2) *prcz.* *wstąpić* *wejść* *na* *co*, *τί*, ztąd, o zwierzętach, *pojeżdżać*, *stanowić*, *zwykle* *biernie*. — *aor.* 1. *zrobić*, *aby* *co* *szło*, *prowadzić*, *wprowadzać* *l.* *sprawdzać*, *άφ'* *ίππων*, *zrzucić* *do* *wozu*.

βαῖον, *τό*, palmowa gałąź.

βαῖος, *ά, óν*, mały, lichy, nieznaczny, nieliczny, z nielicznym orszakiem. *R. n.* jako *przysł.* *niecoco*: *άπο* *βαῖος*; *od* *mała*, *od* *małstwa*.

βαῖτα i **βαῖτη**, *ή*, odzienie pasterskie ze skór, barani koczuch.

βακταριόσα, barbarzyński wyraz u Arystof.

βακτηρία, *ή*, kij, kosztur, berło; godło sędziów, *T. s.* *βακτίριον*, *τό*.

βάκτρουμα, *τό*, kij, podpora.

βάκτρον, *τό*, *p. βακτηρία*.

βακχάω, *p. βακχεῖω*.

βακχεῖος i **βάκχεος**, bakchantyczny, *ή*, l. *τά*, święto Bakchosowe.

βάκχευρα, *τό*, i **βάκχευσις**, *ή*, bakchancka uroczystość, bakch. tajemnice; *bacchanalia*.

βακχεύαμος, *ov*, natchniony, szaleem bakchanckim owiany.

βακχεῖω i **βακχάζω**, a) obchodzić uroczystość bakchancką lub tajemnice bakchanckie. b) gadać, prawie, jak szaleem bakchanckim owiany, być w natchnieniu l. szale; *περί* *τινα*, szaleć, huknąć kolo kogo, namiętnie być wzruszonym, halasliwie, wrzawliwie bujać, tluć się. c) natchnąć kogo.

βάκχη i **βακχίς**, *ιδος, ή*, bakchantka, po bakchancku natchniona, szalona, wściekła.

βακχικός, 3 i **βακχίος**, 3. bakchancki.

βαλανάγρα, *ή*, hak (*άγρα*), za pomocą którego zatyczkę l. czop (*βάλανος*), przez zapórę w dziurę we drzwiach się znajdującą wsuwano wysuwano i tym sposobem drzwi otwierano, klucz.

βαλανείον, *τό*, ciepła łaźnia, łaźienka.

βαλανεύς, *ώς, ó*, łaźiebnik.

βαλανευτικός, *ή, óν*, łaźiebny; *ή* *β.* *dom.* *τέχνη*, łaźiebnictwo.

βαλανεύω, być łaźiebnikiem, przygotować łaźnia, usługiwać w łaźni, *τινι*.

βαλανηφόρος, *ov*, żywiący się żołądźmi.

βαλανηφόρος, *ov*, (*φέρω*) daktylorodny.

βάλανος, *ή*, żołądz, owoc debu jadalnego, każdy owoc żołądziowy, daktyl. 2) dla podobieństwa postaci, wyrażony, żelazny gwóźdź l. kolek przytrzykany przez zasuwę poprzeczną (*μόχλος*) i brame, (*βαλανοδόχη*), tak iż gdy był wsunięty, zasuwana nie mogła być odemknięta a brama otwierana. 3) koniec członka męzkiego, żołądz. 4) czopek mydlany. *glans*, *palmula*, *peesus*, *peessulus*, *peessarium*.

βαλάντιον, *τό*, mieszek, sakiewka, kaleta. *T. s.* *βαλάντιον*.

βαλαντιοτομέω, być rzeźmieszkciem, urwipolciem.

βαλαντιοτόμος i **βαλαντιοτόμος**, *ó*, rzeźmieszkcie, urwipolce.

βαλβίς, *ιδος, ή*, (*βάλλω*) własc. na placu wyściogowym przez linę przy rozpoczęciu zapasów spuszczana oznaczone stanowisko, z którego ruszono; przenośn. punkt wyjścia, zwrot, cel; podstawa, podpora, próg, stopień; blanki muru.

βαλίη, *ήνος, ó*, król; *rex*. Podobno wyraz frygijski; według innych skróć. z *βαυλίην*. Ztąd *βαλκιάτος*, *ov*.

βαλίος, *ά, óν*, i **βάλιος**, *ια, ιον*, centkowaty, plamiasty, *pstry*. 2) *prędk*; *varius*, *velox*.

βαλλαχράδης, *ων, οι*, strącający gruszki leśne.

βαλλήν, *p. βαλήν*.

βαλλήναδε, *βλέπειν*, niby; spoglądać ku Rzutowu (igraszka słów).

βάλλω, *f. βαλώ*, *ioń.* *βαλέω*, *aor.* 2. *έβαλον*, 2 *sing.* *opt.* i *conj.* *ep.* *βαλοισθα* *βάλησθα*, *perf.* *βέβληκα*, *plspf.* *έβεβλήκειν*, u *Hom.* *βέβληκειν*, *pf.* *pass.* *βέβλημαι*, 3 *pl.* *βέβλήσεται* = *βέβληνται*, *ep.* *βέβόλημαι*, *aor.* 1 *pass.* *έβλήθη* — u *Hom.* *aor.* *sync.* *aor.* *έβλητο*, *βλήτο*, *conj.* *βλήσεται* = *βλήσονται*, *opt.* *βλειο*, *part.* *βλήμενος*, *inf.* *βλήσθαι*, *impf.* *czestotl.* *ioń.* *βαλλέκετο*. 1) *Czynn.* *przech.* a) *rzuć*, *miotać*, *τινά* *τί*, *strzelać* *do* *kogo*, *razić* *kogo*, *godzić* *w* *kogo*, *wypuścić*, *wyrzucić*; *εὐνάς* *βάλλειν*, *kotwicę* *wyrzucić*, *σκοπών* *β.* *ugodzić* *w* *cel*. *επί* *σκοπόν*, *do* *celu*, *εις* *τι*, *έν* *τινι*: *w* *co*. *Przen.* *εις* *τι*, *pograżyć* *w* *czem*, *zawikłać* *w* *co*, *tudzież* *έν* *τινι*, *μετά* *τι*, a *λόπην* *τινι*, *narzucić* *komu* *smutek*, *τινά* *αἰτία*, *koję* *skargą* *zarzucić*

b) wprawić w ruch, zwrócić, pędzić, skłonić, trząść; ὄμματα, oczy odwrócić; porzucić, zrzucić, złożyć, przegnać, γῆς ἔξω, z kraju; postawić, polożyć, τί ἀμφί, περί, πρὸς τι, n. p. χεῖρα l. χεῖρ, pochwyścić, uściśkać; δάκρυ ἀπ' ὀμμάτων, spuścić; rozłożyć, odziać, ἀμφί τινι i ἀμφί τι, w kolo czego, samo τί, coś przynosić l. czym się przynosić: ἐπί τινι, przymocować do czego; ὄμματα, sprowadzić przed oczy (czarami), φιλότητα μετ' ἀποφάσεσιν, przyjaźń zaprowadzić. c) razić, ranić, τινα i τινά τινι, czem, τινά τι, kogo w co, στήθος, w piersi, t. s. τινά κατά i πρὸς τι. Przenosić. καοῖσι, potwarzonymi pociskami, ἀχέει βεβόλημένους, boleń rażony, κέρ, w serce. d) trafić, dotknąć, zbryzgać, pokryć, uderzyć, o zapachu, o głosie (w nos, uszy), oprómienie i t. d. Czynn. nprzech. paść, spaść, rzucić się, biedz, εἶς τι, do czego, περί τι, o co. 2) Med. zarzucić sobie co, zawiesić, ἀμφί τινι, γόνον ἐς γαστέρα, plód przyjać w żywocie; rzucić, wyrzucić, usypać, γάρακα, ἀγκυραν. przen. ἐν θυμῷ, εἰς θυμόν, εἰς i ἐπί νοῦν, μετὰ i ἐν φρεσίν, włożyć w serce, t. j. rozważyć, mniemać, myśleć, τί, o czem: ἐπ' ἑαυτοῦ, naradzić się (w duszy) z sobą.

βαμβαίνο, dzwonić zębami i szcękami; jąkać się.

βάμμα, τό, (βάπτω) sos, rosół; barwa, pomasta; w ogóle wszystko; w czem się co macza i zanurza; βάμμα Σαρδιακόν, Sardyjska farbieniarska szkarlatu, i zren. o zbitym do krwi, los batożny.

βάν i **βήμες** = βώμην, dor. p. βαινω.

βανασία i **βαναστή, ή**, rzemiosło, zarobek, zarobek; czynność, praca mechaniczna, niemyślowa.

βανασικός, ή, όν, rzemieślniczy, mechaniczny, podły, nieszlachetny.

βανασος, ον, (za βανασος od βανος, αῶν) właśc. przy kominie pracujący, ztąd w ogóle, siedzący pracujący; βάν, τέχνη, rzemiosło; ó βανασος, rzemieślnik, u Greków wzgardzony, jeżeli obywatel, nie niewolnik był rzemieślnikiem; ztąd podły, niski, nieszlachetny. *οπιξω, illiberalis*.

βανασοεργέω, rzemiosłem się trudnić.

βανασουργία, ή, robota przy kominie, rzemiosło.

βάσις, εως, ή. (βάσω) powieść, wieść, pogłoska, coś, o tobie; wiadomość, wyrzeczenie.

βαπτίζω, często zanurzać, maczać, napoić, czerpać; ó βαπτισμένοι, mocno napojony, zwilżony, t. j. napity. W N. Testam. chrzcić, a przenosić. obdarzyć, obsypać, zarzucić, n. p. εἰσφοραῖς, podatkami obciążyć.

βαπτισμα, τό, i **βαπτισμός, ό**, obmycie, chrzest.

βαπτιστής, ό, chrzciciel.

βαπτός, ή, όν, zanurzony, czerpany, farbowany.

βάπτω, φω, zanurzyć, napoić, ἐν τινι. przenosić, ó ἔρχοι πρὸς στρατῷ, miecz w wojsku zanurzyć, zbroczyć krwią wojska; szczegóły. zanurzać w farbę, farbować. 2) Nprz. zanurzyć się, utonać.

βαρδρον, τό, ion. βέρδρον, otchłani, przepaść; zwł. przepaść skalista w Atenach w obwodzie gminy Hippothoontis, do której wskazanych na śmierć złoczyńców stracono; w ogóle, zabójczy dół, zbójnia. 2) przen. zagłada, zniszczenie.

βαρδρός, ό, pustak, szalawila, niegodziwiec.

βαρδρωδής, ες, podobny do przepaści, przepaścisty. *voraginosus*.

βαρδορίζω, 1) po barbarzyńsku postępować, brać się, cudzoziemskim językiem mówić, nasładować obyczaje cudzoziemskie. 2) trzymać z b., sprzyjać barbarom, zwł. Persom, być im życzyliwym.

βαρβαρικός, ή, όν, 1) barbarzyński, cudzoziemski, obcy, nie grecki; τὸ βαρβαρικόν, ród barbarów, wojsko barbarów, Perskie wojsko (domogónos, στρατεύμα), ἐς τὸ β. według zwyczajów barbarów, podle, tchórzliwie. 2) barbarzyński, surowy, okrutny. *barbaricus*. Przysł. βαρβαρικῶς, a) w nie greckim, t. j. perskim języku. b) w sposób nieokrzestany. Stp. w. βαρβαρικώτερον.

βαρβαρισμός, ό, a) używanie zagranicznej mowy i zwyczajów. b) usterk językowy, błędne wysłowienie, polegające na używaniu cudzoziemskich wyrazów i zwrotów.

βαρβαριστέ, przysł. po barbarzyńsku; (sposób, zwyczaj i język).

βαρβαρόλωσος, 2. mówiący błędnie po grecku. **βάρβαρος, ον**, 1) niegrecki, cudzoziemski, obcy, barbarowy. Rzecz. wszyscy nie po grecku mówiący, cudzoziemcy, a w połączeniu z Ἕλληνες, cały ród ludzki; νόστος β., powrót do kraju barbarów; λέχος β., małżeństwo z cudzoziemką; πόλεμος, wojna z barbarami; ή βάρβαρος dom. γῆ, kraj barbarzyński, tudzież βάρβαρος γῆ, kraj należący do barbarów; ó βάρβαρος, zbiorow., barbarzyńiec t. j. Persowie l. król Perski; tak też zwano Egjyptyan i niewolników, sprowadzanych ze Scytyi, Tracyi, Frygii, Karyi, Kappadocyi, tudzież łuczniczy, pochodzących ze Scytyi i Tracyi. Demostenes tak zowie Macedończyków i ich króla Filipa; πᾶν τὸ βάρβαρον, wszystko, co barbarzyńskie było. 2) nieokrzestany, surowy, dziki; *barbarus*.

βαρβαροσομία, ή, akcent, wymawianie cudzoziemskie.

βαρβαροσώνεω, po barbarzyńsku mówić, lub Greckim językiem po barbarzyńsku mówić.

βαρβαρόφωνος, ον, obcym, nie greckim językiem mówiący.

βαρβαρόω, zrobić barbarę, poddać obcej przemocy; przen. dzikim, okrutnym uczynić, pozwolić zdziżyć, stać się cudzoziemcem; βεβαρβαρωμένος, zmacony. *effero*.

βάρβιτον, τό, i **βάρβιτος, ή**, instrument muzyczny wielostruny, podobny do lutni, lutnia; *lyra*. **βάρδιστος, ή, ον**, poet. za βράδιστος, v. βραδός.

βαρέω p. βαρόνω.

βάρης, ιος, πόσις, ή, ion. lódz egipska, rodzaj trawy; w ogóle, lódz, czółno; a żeglujący na niej.

βαριβας, αντος, ό, 2) wielki dom, wieża, pałac.

βάρος, τό, 1) ciężar, brzemie. 2) przen. a) mnóstwo, obfitość, pełność. b) znaczenie, powaga, dostojność, wpływ, moc, potęga, πρὸς τι. 3) ciężący żal, strapienie, brzemie; μετὰ βάρους ἔχων, jak najuciążliwie; ἐπί βάρους ἄπλετον, do najwyższego stopnia wzburzenia.

βαροάληγτος, ον, i **βαροαλήγης, ες**, ciężko martwiący, ciężko cierpiący.

βαροαλήγης, ες, (ἀχος) ciężko jęczący.

βαροβρεμέτης, ον, ό, i **βαρόβρομος, ον**, ciężko grzmiący, przen. strasznie tętniący.

βαροβρώς, ώτος, ό, ή, (βεβρωσχω) wiele żrący; gwałtownie dojmujący, στόνος, ponieważ przyczyną narzekania był wrzód wżerający się w ciało.

βαρογόνατος, ον, z ciężkimi kolanami t. j. leniwy, ciężki.

βαρودαιμονέω, być nieszczęśliwym.

βαρودαιμονία, ή, ciężka dola, nieszczęście.

βαρودαιμων, ον, ciężka dola obarczyony, nieszczęśliwy, biedny.

βαρούδικος, ον, ciężką pomstę biorący.

βαρודότερα, ή, nieszczęściodawczyui.

βαρδούπος, ον, i βαρύγδουπος, ον, głucho huczący l. szumiący.
βαρηγής, ἐς, głośno huczący. T. s. **βαρόθροος, 2.**
βαρδυμέω, posepnym, markotnym być, być gniewliwym.
βαρδυμία, ἡ, markotność, posepność umysłu, nieukontentowanie, gniew.
βαρόθυμος, ον, nieukontentowany, gniewny, rozjątrzony.
βαρόθω p. βαρώνω.
βαρόκοιπος, ον, ciężko grzmiący, wyjący.
βαρόκοτος, ον, strasznie gniewem plonący.
βαρόκτοπος, ον, strasznie brzmiały l. grzmiący.
βαρόλοπος, 2. mocno zmartwiony.
βαρόμαστος, 2. z wielkimi piersiami.
βαρομήνιος, ι, acc. *iv,* ciężko, mocno się gniewający. T. s. **βαρομήνιος, ον, i dor. βαρομάνιος, ον.**
βαρόμοχος, 2. biedny, nędzny.
βαρώνω, z form. pob. **βαρέω, βαρόθω.** 1) Czynn. obciążyc, gnieść, przyginać. 2) nprzech. (**βαρόνω i βαρέω**) być obciążonym, **ὅπο τινος, a βαβαρηώς,** obciążony; **ὄνω** t. j. napily. 3) Biern. być obciążonym, znękanym, **τινί, czém;** stać się markotnym, oburzyć się; **τί, τινά,** o co, na kogo, ale i **τινί.** Podobnie **βαρυνέω.**
βαρούτης, ον, ὄ, ważnego, mocnego głosu.
βαροπαθεῖω, mocno cierpieć, bardzo być nieukontentowanym.
βαροπάλαμος, ον, ciężką rękę mający, ciężkie razy zadający.
βαρουπέσης, ἐς, (πεσέν) ciężko upadający l. spadający.
βαρόπτομος, ον, nieszczęśliwy, nieszczęsny, biedny; stp. najw. **βαροπτομώτατος.**
βαρός, εια, ὄ, Stp. w. **βαρότερος, n.w. βαρότατος,** ciężki, ważny, znakomity, znaczny. 2) gwałtowny, mocny, 3) uciążliwy, przyginający, przykry; **τινί,** komu ale też dla czego; gwałtowny, gorzki, oburzony, trudny, dotkliwy, zgubny, niezdrowszy, niebezpieczny. 4) ciężki, t. j. obciążony.—a) ciężkozbrojny. b) ciężki, osłabiony, znużony, **ὄν γήρα i ἐν γήρα.** z Inf. **ἀερεσθαί,** za ciężki, znużony, aby się podnieść. 5) o tonie, silny, gwałtowny, głęboki, głuchy. Przysł. **βαρέως (βαρό, βαρέα),** mocno, silnie, głośno; **ὄβ β.,** łagodnie; z oburzeniem, **φερεῖν,** źle widzieć l. patrzeć na co, niechętnym być; **β. ἔχειν,** w złém znajdować się położeniu.
βαρουσίδηρος, ον, ciężki od żelaza.
βαρούσταμος, ον, ważny, wiele wazący.
βαρούστωνος, ον, (στένω) ciężko, głośno, płaczliwie jęczący, o złych aktorach. 2) ciężko oplakany, smutny.
βαρουσύφορος, ον, ciężkim nieszczęściem przywalony.
βαρουσφάραγος, ον, głucho szumiący.
βαρούτης, ἡ, a) ciężar, ważność, waga, brzemie. b) ciężalność. Przenośn. a) uciążliwość, brzemie, jarzmo. b) przykrość, upór, duma. c) głębokość głosu.
βαρούτιμος, ον, wielce czczony, szanowany, cenny, drogi.
βαρούτωνος, wyteżony; głośno brzmiający.
βαρούτθωγος, ον, ciężko, mocno, głucho brzmiający, gyczący.

βαρουροσών, ἡ, posepność.
βαρόφρων, ον, markotny, posepny. 2) o wielkich rzeczach przemysliwający.
βαρουφώνω, mieć głos głęboki, gruby; **ζτάδ βαρουφώνια, ἡ, i βαρόφωνος, 2.**
βαρόφυγος, ον, ze zlaną odwagą, małoduszny, tchórzliwy.
βασαναστραγάλα, ἡ, darcie w członkach.
βασανίζω, na kamień probierczy położyć i trzeć; t. j. dochodzić szczerości, tudzież z dodan. **ἐν ποτι,** w ogóle, próbować, doświadczać, badać, zbadać, **τί, περί τινος, a τινά,** wysłuchać kogo, wybadać, zwłaszcza torturami; **ζτάδ, brać** na tortury. W ogóle, dręczyć, znęcać się; a o stylu, przesadzać.
βασανιστής, ὄ, i. z. βασανιστρια, ἡ, badacz, kat, dręczyciel.
βάσανος, ὄ, kamień probierczy; przen. badanie za pomocą tortur, tortury, a w l. mng. narzędzia tortury; **δοῦναι βασανόν τινος, δαέ** dowody czego; **δοῦναι τε βασάνω,** poddać próbie.
βασίλεια, ἡ, i. z. do βασιλεύς iοn. βασική, ἡ, różn. **βασίλισσα, ἡ,** królowa, księżna królowna. U Pind. też **βασίλεια.**
Βασίλεια, iοn. βασική, ἡ, królestwo, panowanie, królowanie, królewska godność l. potęga.
βασίλειδον, τό, królik.
βασίλειον, τό, iοn. βασίλειον, zwykle w l. mng. a) mieszkanie królewskie, zamek królewski lub namiestnikowski (satrapów), w obozie, namiot królewski, namiot dowódcy. b) królewski, zwł. perski skarb, fiskus. c) godność królewska i jej symbol, dyadem (w l. pojed. i mng.)
βασίλειος, ον, i 3 zakon. iοn. βασιλῆος, królewski.
βασιλεύς, ἔως, ὄ, nfor. acc. **βασίλῃ,** nom. i acc. plur. att. **βασίλῃς i — εἷς.** 1) władca, panujący, król, naczelnik, dowódzca, ustanowiony przez Zeusa, dla tego **Διοτρεφής.** 2) królewski syn, dostojnik każdy, szlachcic, pan, pan domu, władarz; jako odezwa do bogów, zwł. Zeusa, lub obrazowo, król ptaków, o prawach, jako władających państwami i t. p.— 3) w Atenach drugi archont nazywał się **βασίλειος,** który miał nadzór nad obrządkami religijnymi i prezesem był sądu kryminalnego; b) od czasów wojen Perskich król Perski zwał się **βασιλεύς** lub **ὄ μέγας βασιλεύς,** z art. lub bez niego. Pierwotnie był to przymiotnik, **ζτάδ ἀνὴρ βασιλεύς,** a nawet stp. w. **βασίλειότερος, βασιλευτάτος,** większy i potężniejszy; największy, najmóźniejszy król: *rex.*
βασιλευτός, ἡ, ὄν, przez królów rządzony.
βασιλεύω, być królem l. królową, panować, władać, **ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δῆμον, ὅπο Πλάκω,** zostać królem, przyjść do rządów, zwłaszcza w Aor.; w ogóle: panować, władać, **τινί i τινός,** nad kim; Biern. być pod rządami czyjemi. 2) stać po stronie króla, należeć do stronnictwa królewskiego; żyć po królewsku.
Βασίληξ, ἶδος, ἡ, poet. przym. z. do **βασίλῆος** l. **βασίλειος, n. p. β. τιμῃ,** godność królewska. *regius.*
βασίλιξω, należeć do stronnictwa królewskiego. Med. postępować po królewsku.
βασιλικός, ἡ, ὄν, 1) królewski, do króla należący; zwłaszcza o królu Perskim, ale i o orle, jako królu ptaków; **ὄ βασιλικοί,** dworzanie. 2) mający królewskie przymioty; w tém znaczeniu ma Stp. wyższe; **βασίλικῃ τέχνῃ,** sztuka królowania. Rzecz. **τό βασιλικόν,** królewski zwyczaj, obyczaj. 3) w ogóle

le, święty, wspaniały. Rzecz. ἡ βασιλική, dom-stoá, w Rzymie gmach z podwójnemi portykami. Przysł. βασιλικώς, po królewsku, po książęcemu, z królewskim przepychem.

Βασιλινα, mówi Trybalczyk za βασιλίνα = βασιλεία.

Βασιλῆς, ἴδος, ἡ, r. z. do βασιλείος, królewski; częścią przymiotn. β. νόμφη, częścią rzecz. królowa, królewska pani. *regina*.

Βασίλισσα i **Βασίλιττα, ἡ**, p. βασιλεία.

Βάσιμος, ον, i Βατός, ἡ, ὄν, (βαῖνω) dostępny, drożny, drożysty, chodzisty, przystępny, τινί.

Βάσις, εως, ἡ, (βαῖνω) 1) krok, chód, stopa, noga; βῆσις obć εἶων, kulawy, chromy. 2) grunt, dno, ziemia. 3) posada, podstawa, piedestal, podstępiec. 3) rytmiczny ruch, rytm, takt.

Βασκαῖνος, (βάζω), aor. ἐβάσκηνα, pass. ἐβασκάνθη. 1) źle o kim gadać, ganić, spotwarzać, pomawiać, krytykować, nicować. 2) urzec, oczarować, zwł. zawistnym, zazdrosnym wzrokiem. ztąd zazdrościć, być przeciwnikiem.

Βασκανητικός, ἡ, ὄν, spotwarzający, zazdrosny, skłonny do potwarzy 1 zazdrości.

Βασκανία, ἡ, nagana, potwarz, zazdrość, zawiść. 2) urzeczenie, orok, szary, szalberstwo.

Βάσκανος, ον, potwarzcy, szycerycy, złośliwy, urągłiwy. Rzecz. potwarca.

Βασκός, ὁ, gatunek kaczki.

Βάσκε, tryb rozkazuj. form. pob. do sl. (βαῖνω) w połączeniu βάσκ' ἴθι idź zzwawo! idź idźżeł woni! przyjdź, przychódź! *vade age*.

Βασάρα, ἡ, = ἀλώπηξ lis. 2) odzież bakchantek Trackich. 3) Bakchantka. 4) każda rozpustna kobieta. (Wyraz tracki).

Βασάριον i **Βασάριον, τό**, zdrobn. βασάρα, libijski lis.

Βάσσον, p. βαθός.

Βάσταγμα, τό, to, co się dźwiga, ciężar, ładunek; ki, podpora, potęga

Βαστάζω, aor. pass. ἐβαστάχθη. a) podnieść, wzniesić, unieść. Przenośn. podnosić, chwalić, wielbić. 2) dźwigać, trzymać, dźierżyć, piastować, n. p. urzad, przen. nosić się z czcóm, rozważać, φρονί, ἐν γνώμη. 3) unieść, uprzatnąć, zgładzić, pochować.

Βάταλος, ὁ, = κιναιδός, rozpustnik. P. βότταλος.

Βατέω i **Βατέω**, parzyć się, spółkować; pojeżdżać, stanowić. U Delfów = πατέω.

Βατιδοσκίπος, ον, (βατίς, σκοπέω) rochów (rajów) cheiwy; zarłok.

Βατίς, ἴδος, ἡ, gatunek rochów ciemnych l. kolistych; raja. 2) ptak jakiś w ciemnowych krzakach się gnieździący.

Βατοδρόπος, ον, ciemne, jeżynę z - wyrwyjący.

Βάτος, ἡ, krzak jeżynowy, każdy krzak ciemny; ztąd τὸ βάτον, jeżyna. — 2) ὁ, w Now. Test. miera na płynne przedmioty.

Βατός p. βάσιμος.

Βατραχῆς, ἴδος, ἡ, żabiozielona suknia.

Βατραχομοραγία, ἡ, żabomysza wojna, tytuł pieśni opisowej, fałszywie Homerowi przypisanj.

Βάτραχος, ὁ, żaba; *rana*. 2) ryba morska. 3) choroba, puchlina językowa.

Βάτταλος, ὁ, przyzwisko Demostenesa; podobno właśnie takiegoś fletnisty rozwiozłego i wnieściałego,

Βατταρίζω, jakąc się; *balbutio*.

Βαττολογεω, 1) = βατταρίζω. 2) bajać, pleść duby

Βατώδης, ες, ciernisty, cierniem zarosły.

Βαῦξος, własc. szczełek; w ogóle, wołać, krzyceć, wrzeszczeć; narzekac.

Βαουκαλώ, zakolysać do snu.

Βαυκοπανούργος, ὁ, ucziwy lajdak, który pomimo najgorszych sprawek ucziwca pozór przybiera.

Βαῖνος, ὁ, dymarka, piec do topienia.

Βαφρός, εως, ὁ, farbierz, *tinctor*.

Βαφή, ἡ, (βάπτω) zanurzenie. — i to 1) rozpalonego zelaza w zimnej wodzie, celem hartowania, hartowanie, tudzież w oliwie i innych tłustościach, aby mu nadać ciągliwości. 2) farbowanie, tudzież farba; ztąd κρόκος βαφαί, szafranowe szaty.

Βαφικός, ἡ, ὄν, należący, zdalny, przydatny do farbowania; ἡ βαφική, farbierstwo.

Βδάλλω, f. βδάλλω, ssać, doić.

Βδέλλα, ἡ, pijawka; minóg; p. βδέλλον. Ztąd βδέλλίζω, pijawki przystawiać.

Βδέλυγμα, τό, potwora.

Βδελυμία, ἡ, i βδελυμός, ὁ, wstręt, odraza (własc. dla smrodu).

Βδελύκτροπος, ον, wstrętny, odrażający, szkaradny. *exsecrabilis*.

Βδελυρία, ἡ, obmierżłość, plugawość, brzydota; nieznośność.

Βδελυρός, ὁ, ὄν, obmierzły, szkaradny, odrażający; plugawy, bezwstydy, nieschłudny, brzydki.

Βδέλυσον i — **τω**, (βδέω) sprawić smród, odraze, obrzydzenie. Med. mieć wstręt, odraze, nie-nawidzieć, lękać się, przeklinać, τί.

Βδέω, wiatr cichy puścić, smrodzić; śmierdzić.

Βδύλλω, t. c. βδέω. — 2) czuć odraze, gardzić, obrzydzić sobie co; τί.

Βέβαιος, ον, i 3 zakończ. (βαῖνω) mocno stojący, mocny, stały, ztąd pewny, bezpieczny, wiarogodny, stały, stateczny, trwały; τὸ βέβαιον, pewność, bezpieczeństwo. Przysł. βεβαιοῦς, stp. w. βεβαιοτέρων i βεβαιότερος, stp. najw. βεβαιοτάτα, trwałe, pewnie, wiarogodnie.

Βεβαιοτής, ἡ, trwałość, stałość, bezpieczeństwo, utwierdzenie, potwierdzenie, umocnienie.

Βεβαιοῦς, 1) a) czynn. umocnić, utwierdzić, upewnić, zapewnić, dotrzymać; (w prawie) dać rękojmią, ubezpieczyć. b) przecz. *παρά τι*, być uznany przez kogo. 2) Med. a) zabezpieczyć sobie co, ubezpieczyć się, co do osoby, twierdzić na pewne. b) umocnić w sobie. c) = czynn. σφάζ αὐτόν, pokrzepić się siły pokrzepić.

Βεβαιοῦσι, ἡ, umocnienie, utwierdzenie, ubezpieczenie; potwierdzenie, zareczenie, rękojmią, zapewnienie. *confirmatio*.

Βεβαιωτής, ὁ, ręczyciel, gwarant, iściec; powaga, świadek; *auctor*.

Βεβηλος, ον, (βαῖνω, βηλος) dostępny, przystępny, niepoświęcony, nie święty, niezamknięty; βεβηλα, nie poświęcone miejsca, ἐν βεβηλω, na niepoświęconem miejscu; *profanus*.

Βεβαιωμένος, przysł. z przynuki.

Βεβουλευμένος, przysł. z rozważą; *consulto*.

Βεβρωθήω, p. βεβρώσω.

Βεβρωῖαι, βεῖω, p. βαῖνω.

Βεκκασέληνος, ον, = ἀρχαῖος, staromodny, starodawny, dziecinny ze starości; głupi, nierozsądny, prostacy.

Βέκος, τό, owoc, chleb; *panis*.

Βέλεινον, τό, p. βέλος.

Βελένον, τό, jadowna roślina.

Βέλος, τό, i poet. βέλεινον, τό, pocisk; strzala,

belt, oszczep, grot; w ogóle broń, n. p. miecz (w Ajasie Sofokl.) wszystko, co się rzuca z daleka, n. p. grom, grad, nawalnica; ἐκ βελών, po za strzałem. T. s. ἔξω βελών l. βελόνος: εἶσω l. ἐντός βελόνος, po za doniosłość pocisku, dalej niż na wystrzał, na strzał.. Przenośn. o łagodnej śmierci, o bólach rodzenia i o tém w ogóle, co predkie i głębokie wrażenie czyni, n. p. litość, gniew; *telum, stimulus*.

βελοστασις, ἡ, miejsce do ustawienia kuszy wojennej, bateria.

βελουφενδόνη, ἡ, proca pociskowa, zwł. pociski zapalnie pakulami owijane, smolą pomazane i z machin na nieprzyjaciela rzucane; *falarica*.

βελουλέω, pociski wyciągać.

βέλτερος, α, ον, = βελτίων.

βελτίωω, polepszyć.

βέλτιστος, ἡ, ον, stp. najw. do ἀγαθός, najlepszy, najdzielniejszy, najpożyteczniejszy, najstosowniejszy; ὁ βέλτιστος, dzielny, zuch; ὁ βέλτιστος, mój dobry; οἱ βέλτιστοι, najlepsi, ale i, zancni, arystokraci; *optimates*; τὸ βέλτιστον, najlepsza część, kwiat; dobra sprawa, dobro kraju; οἱ τὸ βέλτιστον, dobrej sprawy obrońcy, patrioci; podobn. οἱ τὰ βέλτιστα λέγοντες. κατὰ τὸ βέλτιστον, w najlepszym zamiarze, w zamiarze porparcia dobra kraju; παρὰ τὸ βέλτιστον, przeciw dobru krajowemu lub obrażając przyzwoitość; πρὸς τὸ βέλτιστον, na twoją korzyść. Przysł. βέλτιστον i βέλτιστα, najlepiej, najstosowniej; πράττειν, mieć się bardzo dobrze. T. s. βέλτατος i dor. βέντατος. W odpo-wiedzi: βέλτατα, wysmienicie.

βελτίων i βέλτερος, α, ον, stp. w do ἀγαθός, lepszy, dzielniejszy, zdolniejszy, zdatniejszy, korzystniejszy, τι, ἐν τινι, w czym; περί τινα, dla kogo, lub z Inf., do czego; ἐπὶ τὸ βέλτιον, w lepszym stan; *melior*. Przysł. βέλτιον, lepiej; *melius*.

βελτίωσις, ἡ, polepszenie.

βερβικίωω i βερβικίζω, kręcić się jak fryga l. cyga; obracać jak fryga.

βερβικίω, ικος, ὁ, krag, bak, wartolka, cyga, fryga; *turbo*.

βένθος, τό, poet. za βάνθος, zwykle w l. mng. głębia morska τοῖ; βλῆς, głab lub gąszcz lasu; βένθοςσε, w głab.

βέντιστος, dor. p. βέλτιστος.

βέουμαι i βέουμαι, będę żył, wieść będę żywot.

βερθερον, p. βαραθρον.

βερεσθουοι, οι, głupcy, osły.

βῆ, βῆρην, p. βαιων. — 2) βῆ, głos naśladowający bek owiec.

βηλός, ὁ, poet. próg, dom.

βῆμα, τό, (βαῖνω) krok, chód, stopa, ślad stopy, stopa jako miara. 2) stopień, siedzenie w skale wykute; wywyższone miejsce do mówienia scena, mównica, krzesło sędziowskie. (W Atenach na placu zgromadzeń ludowych) mównica.

βηματίζω, krokami mierzyc.

βῆξ, βῆχός, ἡ, (βῆσσω) kaszel; *tussis*. U Atty-ków ὁ βῆξ.

βηρυλλίος, ὁ, kamień drogi zieloności morskiej, beryl.

βῆσσα, dor. βᾶσσα, ἡ, parów, jar, wawoz lesisty; w l. mng. ὑπὸ βᾶσσαις, w głębi parowów. Później, każda nieuprawiona, pusta okolica.

βησσηίς, ἔσσα, εν, parowisty, pelen jarów.

βησσω i — ττω, kaszleć; *tussio*.

βησάρμων, ονος, ὁ, (ἀρμός) tanecznik, kroczący podług taktu, *saltator*.

βία, ἡ, ιοῦ. βίη, ep. dat. βίηφι. 1) siła ciała, moc, potęga; często służy do omówienia, n. p. βίη Ἡρακλῆος i Ἡρακληείη. 2) gwałtowność, gwałt, zbrodnia, często w l. mng., także o niez-ywotnych przedmiotach; ὁ βία, wymuszony, gwałtem wzięty. Przysł. βία, gwałtem, = βιαίως, zjad też, uzbrojona ręka lub z przynuki; βία τινός, wbrew woli czyjej, na złość komu; ποῦ τινός βίαν, ἐκ βίας, μετὰ βίας, βία φέρεσθαι, zbić się, rozbiegać się; βία πορεύεσθαι, przebić się; *vis, violentia*.

βιάζω, ze starszą formą βιάω, (zład pf. act. βεβίηκα, praes. med. 3 pl. βιῶνται = βιῶνται. 3 pl. opt. βιάωτο = βιῶντο, 3 pl. impf. βιῶντο = βιῶντο, fut. med. βιήσομαι, aor. med. βιήσα-μην). 1) Czynn. i Biern. zmusić, zgwałcić, przy-gnebić, wycisnąć, zepchnąć, wstrząsnąć gwałtownie, τινά τινι. Biern. τί lub z Inf., do czego być zgwałconym, doznać gwałtu, przymusu; βεβιασμέ-νος ἄλλοθεν, zład inąd gwałtem uprowadzony. 2) Med. depon. a) ze wszystkich sił starać się, gwałtu użyć, wymódz, τι βιασάμενος lub z Inf., narzucając się; = βία, gwałtem, gwałtownie; β. ἐς τὰ ἔξω, wymódz sobie wyjście, przebić się, przedrzeć się; εἶσω i εἶσω τινός, gwałtem wedrzeć się. b) opanować, wydusić, zmusić, gwałt zadać, gwałtem wypchnąć, opór stawić, opierać się, sta-wić czoło; τινά, komu; τὸς νόμους, prawa prze-kraczać, τινί, czemu; φέδσει, zażyć podstępem, i z podwójn. Acc. μισθόν τινα, wydrzeć komu za-plate, pozbawić go myta.

βιαιδανატῶ, gwałtowną śmiercią umrzeć.

βιαιομαχέω, siła, nie podstępem walczyć.

βιαίος, α, ον, i 2 zakończ. 1) usilny, gwałtowny; bezprawny; βιαίος ἔνοχος, winny bezprawia; zjad też: szorstki, bezwzględny, namiętny, zapędny; βιαίον, jako rzeczow., gwałt; β. ποιεῖν, gwałtu użyć. 2) przymuszony, wymuszony, silnie naci-snięty. Jako przysłów. używają się, πρὸς τὸ βιαί-ον, βιαίοτατον, βιαίοτατα. Przysł. βιαίως, usilnie, gwałtem, przed narzeczliwością nieprzyjaciół, silnie, potężnie. Stp. w. βιαίωτερον, dosyć silnie ci-snięty.

βιαιώτης, ὁ, gwałt, bezprawie. T. s. βιασμός, ὁ.

βιατός, ὁ, silny, dzielny.

βιάω, p. βιάζω.

βιβάζω w form. poet. βιβάσθω i βιβημι, fut. att. βιβῶ, 1) = βαινω, przpuszczać, stanowić, przejeżdżać. 2) podnieść. 3) nprz. z μακρά i w Imie-słów. szeroko krocząc, długie, wielkie kroki czy-niać; βψφ, wysoko krocząc.

βιβάζω, p. βαινω.

βιβλικός, ἡ, ὄν, książkowy, uczony. *literatus*.

βιβλιαφόρος i βιβλιοφόρος, ὁ, książki, listy noszący.

βιβλίδιον, τό, zdrobn. βιβλίς, książeczka, liścik.

list. *libellus*.

βιβλινος, οινος, wino z Biblińskich gór w Tracyi.

βιβλιωγράφος, ὁ, piszący książki.

βιβλιοθήκη, ἡ, książnica, biblioteka.

βιβλιοκἀπηλος, ὁ, księgarz, antykwarz.

βιβλίον, τό, zdrobn. βιβλος książeczka, książka, pismo, list; tudzież: materiał piśmienny.

βιβλος, ἡ, lyko wiązau papierowego; także βόβλος; pisać; lyko. 2) z lyka tego w Egipcie robiono pa-pier; zjad, księga, pismo.

βιβρωσσω, poet. form. pob. βεβρωῶω, fut. pass. βεβρωσσομαι, aor. part. βρωθεῖς, perf. βεβρωκα.

part. βεβρωκώς, synk. βεβρώς, jeść, zjeść, zezreć, pożreć, zgrzyść, ti, τινός.

βίκος, ó, (wyras Semicki) buchaste naczynia z ciastną szwą do wina, wody i t. p. (z uchami), kruż, konew.

βινώω, parzyć się, spółkować; gwałcić. Ztąd

βινητιάω, chciać spółkować.

βιοδότης, ó, życiodawca.

βιόδωρος, on, życiodajny, ożywczy, pożywny.

βιοθάλμος, on (θάλλω) czerstwy, krzepki, kwiat-
βιοθέρμων, on, p. βιόδωρος. [tnący.]

βιομήχανος, on, (μηχανή) przebiegły, wymyślny, przemysłny.

βίος, ó, życie i to ludzkie, trwałość życia, sposób życia, los, dola, rzemiosło, zarobek, utrzymanie życia, żywność, mienie, majątek; w ogóle, życie ludzkie, świat, opis życia. W l. pojed. i mng. i podwójn.: διά βίου, παρά τόν βίον, przez życie, w życiu, ἐπί τῷ βίῳ, dla życia; σατυρικοί τοῖς βίους, szydercy z powolania; βίον ποιεῖσθαι ἀπό τινος, spędzać życie czem.

βίος, ó, luk; arcus. (gdź pierwotnie żyli ludzie z myśliwstwa).

βιοστερήσις, ἐς, pozbawiony, bez utrzymania.

βιοτεία, η, sposób życia l. utrzymania.

βιοτεύω, żyć, utrzymywać życie, ἀπό τινος, czem.

βιοτή, η, i **βιότης, ó**, życie; sposób życia, utrzymanie życia; mienie, majątek, dobra. T. s. βιότης, ητος, η.

βιότιον, τό, zdrobn. βίος, biedne, liche życie l. mienie.

βιότης, p βιοτή.

βιόω, (w Praes. i Imperf. u Attyków za to ζῆν) f.

βιώσμαι, aor. 2. ἐβίωv, inf. βιώναι — inf. praes. pod względem znaczenia, part. βιώσς. Adj. verb. βιωτέον. 1) żyć, βίον τινά, wieść życie; τί, podczas życia coś robić; βεβιωται ἐμοί, żyłem; τὰ σοὶ κάμωι βεβιωμένα, co ty i ja w życiu uczyniliśmy. 2) Med. a) pędzić żywot, wlec żywot. b) ożywić, utrzymać przy życiu.

βιόωνται, βιόωντο, βιόωτο, p. βιάω.

βιόωσις, η, on, 1) mający się żywotna lub ochotę do życia, krzepki, silny, do ocalenia. 2) wart życia, od βιόωσιμόν ἐστί μοι, nie mogę żyć; tudzież w l. mng. T. s. βιωτικός, 3.

βιωσις, εως, η, życie.

βιωτός, 3, do życia, wart życia.

βιωφελής, ἐς, przydatny do życia.

βλαβερός, η, óv, szkodliwy, zgubny.

βλάβη, η, i **βλάβος, τό**, a) szkoda, zguba, niekorzyść, odβέρμα βλάβη, nie szkoda; ἐπί βλάβη i ἐπί τῇ βλάβῃ τινος, z czują szkoda. b) o osobach, szkodny, niegodziwiec, ztratnik; θεῶν βλάβαι, niebios sąd karzący, t. j. Erynye.

βλάβομα, p. βλάπτωμα.

βλαπτός, 3, wygięty, zwi. o nogach (Opp. do βαιβός); tudzież o chromych, sparaliżowanych członkach, o helkoącym języku; κισσός, πλατάνιστος, zgjęty, kręty, w piersiocieniu się zwijający, rozlżysty. Ztąd **βλασιότης, ó**, wygiętość.

βλασιώω, wygiąć.

βλαισιώσις, η, wyginanie; konszachty.

βλακεία, η, owisłość, gnusność, lenistwo, opieślność, tchórzostwo, głupota.

βλακώω, być owisłym, gnusnieć, lenić się, być opieślonym, tchórzem, głupim. Często w Med. — θρόπτομαι, drożyć się, pana udawać, panoszyć się.

βλακικός, η, óv, p. βλάξ.

βλακώδης, ἐς, zniewieściały, gnuśny, niedbaly.

βλάβξ, κός, ó, η, acc. βλάξα, wally, obwisły; gnuśny, niedbaly, opieślony; tepy, głupi; w ogóle nicwart. Stp. w. βλακώτερος, nw. βλακίστατος. **stupidus, socors; hebes.**

βλάπτω, φω, f. pass. βλαβήσομαι, f. med. βλάφομαι z znac. biern., aor. 1. p. ἐβλάφθη, aor. 2. p. ἐβλάθη, 3 pl. βλάβην — ἐβλάθησαν. Obok tego forma βλάβομαι, 1) hamować, wstrzymać, powściągnąć, przeszkodzić, τινά τινος, w ogóle: sła bić, γούνατα, zachwiał, osłabić. Biern. być powstrzymanym, pozostać w tyle, ἐν ὄψω, zawikłać się w galezi, κατὰ κλόνον, w ścisku bojowym być wykłanym, zatrzymanym. Przenośn. zamoczyć, odurzyć, olśnić, oszwabić, oszukać, zawodzić, wywieść w pole, często z dodan. φρένας lub γνώμη. 2) uszkodzić, dotknąć, obrazić, zranić, τινά τι. Biern. βεβλαμμένος ἦτορ, uszkodzony co do oddechu, pozbawiony życia; πολλὰ βλάπτεσθαι, wstrzychniętym być nieźle, nieźle być opisanym, oberwać nieźle, z d. ἐν τινι, ἀπό, ἐκ τινος, διά τινος. **impedio, damno, officio, violo.**

βλαστάνω, f. βλαστήσω, plspf. ἐβεβλαστήτην, aor. ἐβλαστον, puszczać się, kły puszczać, wscho dzić, spyać się, wszczyznać się, rosnać, wyrastać; ἐκ i ἀπό τινος, od kogo pochodzić, i samo τινός, ἀνθρώπου φῶταν βλαστειν, mieć naturę człowieka; βλαστην βλαστειν podobn. ; w ogóle, wszczać się, wyjść, powstać, brać początek; **germino, nascor.**

βλαστέω, wydać, rodzić.

βλαστήω, η, βλαστήρα, τό, βλαστής, ó, βλαστημός, ó, liść, zarodek, zawiązek, odrosł, pęd, wyrostek, liść, gałąź; w ogóle: potomek. 2) przenośn. w l. mng. początek, urodzenie, rośnięcie, wzrost; **germen, origo.**

βλασφημέω, przeinaaczyć w mowie, n. p. τήν φωνήν, źle o kim mówić, obmawiać, lżyć, spotwarzać, περί τινος. bluźnić. 2) słowa złowieszcze wymawiać; Opp. εὐφημέω.

βλασφημία, η, bluźnierstwo, potwarz, obelga; εἰς τινά. **convicium.**

βλασφημος, on, lżący, obelżywy, potwarzający, potwarzczy, bluźnierczy; złowieszcze słowa mówiący; w r. n. bluźnierstwo, obelga, potwarz. **maledictus.**

βλαστή, η, zwykle w l. mng. βλαστῆαι, gatunek trzewików, pokrywających jedynie stopy; pantofle. Ztąd βλαστῶν, τό, zdrobn.

βλάβεις, η, uszkodzenie.

βλαφίερον, on, uposledzony na umyśle, bezwładny na umyśle. **stolidus.**

βλασίο, p. βάλλω.

βλεμῶσαιω, dufać w co, dumnym być, τι.

βλέμμα, τό, wyrok, spojrzzenie, oko; **vultus.**

βλέννος l. βλένος, τό, mul, szlam, kał. Ztąd βλενώδης, ἐς.

βλέπος, τό, = βλέμμα.

βλέπω, 1) widzieć: τί, patrzeć na co, oglądać, tudzież εἰς, πρός, ἐπί τι l. τινά, ἐναντιόν τινί l. s. ἐναντίον, patrzeć wprost, bystro na co. Biern. pokazać się. Często z r. n. przymiotnika, np. δεινόν βλέποντας, strasznie patrzeć l. wyglądając; σκότον βλ., być ciemnym, zaniewidzieć; φάος, ἥλιον βλ., żyć, oglądać światło dzienne; tudzież samo βλέπειν w tym znaczeniu. 2) patrzeć, oglądać się na co, za czem; ὤς, εἰς, πρός, ἐπί τι l. τινά t. j. mieć na oku, uwzględnić, uważać na co; εἰς θεούς, ufać w bogach, pokładać zaufanie; podobnie εἰς τι, ἐξω, ograniczyć się na czem. 3) przen. poznać, pojać: mieć rozum, pojcieć. 4) patrzeć w pe-

wnym kierunku, być zwróconym dokąd; leżeć, rozciągać się ku, εἰς, πρὸς τι.

Βλεφαρίς, ἰδός, ἡ, zwykły w l. mng rzęsy; *cilium*.
βλεφαρον, τό, (βλέπω) powieka, (zwykl. w l. mng.)
2) oko. zwykl. (w l. mng. poet.) βλ. λβευ, zamknięć oczy. [dana.

βλήτρα, τό, (βάλλω) strzał, rana przez strzał za-
βλήτρον, τό, kłama, zwora, gwóźdź; *clavus*.

βληχάομαι, ἥσομαι, ἢ βληχέομαι βληχῆ), be-
czuć, o owcach; o dzieciach.

βληχῆ, ἡ, bek. 2) Przen. krzyk, płacz, jęk.

βληχρός, ἄ, ὄν, słaby, bezsilny; łagodny; po-
wolny, zwolna wycieńczający.

βληχωνίας κωκῶν, napój zaprawiony polemem.
βλημαζω, obmacać, macać.

βλιτοράμμας, ὁ, głupiec, błazen, chlęstek, dudek,
kiep.

βλίτω, — σσω, ioh. obciążać, zwł. pszczoły pod-
bierać, lazbic; *exprimendo aufero*.

βλοσυρός, ἄ, ὄν, straszny, dziki, męzny; czcigo-
dny, poważny; *torvus, gravis*.

βλοσυρόφρων, ὄν, meзки, bohaterski.

βλοσυρότης, ἰδός, ἡ, z dżikim wzrokiem.

βλώσω, ἢ βλώσσω, wytryskać, przelewać się, wy-
lewać się; być pełnym, obfitować w co. 2) wy-
lewać, przelewać. T. s. βλώω.

βλωφρός, ἄ, ὄν, (βλώσσω) wystrzelający w górę,
wysoko rosnący, wysoki, wysmukły; *procerus*.

βλώσκω, (za βλώσσω od ΜΟΛΩ), aor. ἐπολον, pf.
μέμβλωκα za μεμέλωκα, poet. ἰσθ, πόλσθ, przejść.
accedo.

βωάφρον, τό, tarcza ze skóry dzikiego buhaja;
z bocznej skóry tarcza.

βωαμα, τό, dor. za βώημα, krzyk, clamor.

βωάτις, ἰδός, ἡ, krzyżaczka; r. ż. do βωάτης.

βωάυλις, ὁ, wolarnia; *bovile*.

βωων, 3 sing. opr. βωά za βωά, 3 pl. βωωντων za
βωωντων, part. βωωντων za βωωντων, f. βωήσομαι, aor.
ἐβωσα, ion. ἐβωσα, aor. pass. ion. ἐβωσθη, part.
pf. βεβωμένος. 1) nrzyk, głośno krzyczeć, wrzesz-
czeć, wrzasnąć, μακρά, w dal. σμερνά, strasznie,
μείγα, gwałtownie, bardzo; o przedmiotach niezwy-
wotnych, szumieć, zabrzanieć, huć, huć, ποτι γέ-
σσον, odbijać się o, rozlegać się. 2) przech. wolanie,
wzywać, τινά, tudzież głośno nazwać l. wielbić,
ztađ biern., być znaym, słynać. b) żądać krzy-
cząc, τινί μη θεῖν, wzywać kogo głośno, aby nie
biegł, tudzież z ὅτι, ὡς lub samo τί, n. p. ὅπα,
ιωήν, podnieść lament; podobn. ἔρκους. ὅω, cla-
mo, imploro.

βωοικός ἢ βωοίος, ἄ, ὄν, (βωός) wołowy, ζεβρη β.,
zaprzag, spręż, jarzmo wołów; ze skóry wołowej;
ἡ βοειη ἢ βοείη dom. δορά, skóra wołowa; ztađ
skóra wołowa pokryta tarczą; *bubulus, taurinus*.

βωός, βωός, ὁ, rzemień żagłowy ze skóry wołowej.

βοή ἢ βοήτος, ὄος, ἡ, ἢ 1) głośne wołanie, dono-
sny głos (tud. w l. mng.) krzyk; Szczegol. krzyk
złosny, lament; krzyk wojenny; ztađ: wrzawa wo-
jenna; ὄων από βοῆς ἐνεκα, tylko krzykiem, próż-
ny postrach czybić; βοη ἄγαθός, donosnego
głosu; dalej, modlitwa, błaganie; ὅπο εὐφρόμοιο
βοῆς, milczkiem; tudzież o głosach ptaków, lutni,
fletu i t. p. 2) = βοήθεια, przywołana pomoc,
wsparcie; clamor, auxilium.

βοηδρομέω, biedz na pomoc (na krzyk, wzwania-
nie). 2) z krzykiem biedz.

βοηδρόμιος ἢ βοηδρόμος, ὄν, pomagając, wspie-
rając. *auxiliaris*.

βοήθειαι, ἡ, ἢ βοήθημα, τό, pomoc. a) wspar-

cie, β. χρημάτων, wspomóżka finansowa. Na woj-
nie: pomoc, odsiecz; ἐπι βοήθειαν ἔκειν, przyjsć
wzywając pomocy; βοήθειαν βοηθεῖν l. ποιεῖσθαι,
nieść pomoc. b) srodek pomocny; lekarstwo; wo-
silk, wojsko posilkowe, zwł. w l. mng.

βοηθέω, adj. verb. βοηθητέον, na krzyk zwywa-
jący pomocy przybiedz, przybiedz na pomoc, εἰς,
ἐπι τινα τόπον, udać się do jakiego miejsca celem
obrony; β. ἐπι l. πρὸς τινα, τι, ruszyć w pole
przeciw komu, pomódz; β. τινί, pomagać, wspie-
rać; ὅπερ τινος, na korzyść czyja wystąpić; w o-
góle, pomódz, nieść pomoc, dać odsiecz; τῷ θεῷ,
praw boga bronić; τινί τὰ δίκαια, komu pomódz
w słusznej sprawie; μακρά, małą przysługę komu
wyrządzić; o lekarzu, leczyc.

βοήθημα, τό, p. βοήθεια.

βοηθητικός, ἡ, ὄν, pomocniczy, zdatny do po-
mocy.

βοηθός, ὄν, (θέω) bieżący w ścisk, we wrzawę
bojową, bitny, dzielny; pomagający. *acer*.

βοηθός, ὄν, pomagający, wspierający, τινί i πρὸς
τι. Rzecz. pomocnik, posilkujący; βοηθὸν πέμ-
πειν, posłać na pomoc.

βοηλασία, ἡ, ἢ ion. βοηλαστή, odpedzenie bydła,
uprowadzenie bydła, zabranie go i w ogóle, ra-
bunek; pion.

βοηλάτης, ὁ, (βοῦς ἐλαῶν) pędzący woły, wo-
źnica, parobek do wołów, rataj; *bubulus*. Także
bydło drepczące.

βοηλατική, ἡ, pasanie bydła.

βόθημα, τό, (βοῶ) p. βοή.

βοηνόμος, ὄν, ἢ βοονόμος, ὄν, pasący woły.

βότης, ὁ, (βοῶ) krzykacz.

βοτήρα, τό, (βοῶ) p. βοή.

βοτήριος, ὄν, ἢ βοονόμος, ὄν, pasący woły.

βοτήριος, ὁ, dziura, rów, zagłębienie, wydrażenie,
studnia. *fovea, scrobis*.

βόθωνος, ὁ, ἢ t. c. opr. przedz.

βοῖ, wykrzykn. αἰβοῖ βοῖ, ha! ha! ha! (szyderyczy
śmiech).

βοιδῶν, τό, ἢ βοιδάριον, τό, zdrobn. βοῦς,
krówka.

βοιωταρχέω, być beotarchem.

βοιωταρχής, ἢ βοιωταρχός, ὁ, Beotarch. Beo-
tarchie byli rocznie oberanymi zawiadowcami
spraw państwa w pokoju i na wojnie w beotyckiej
lidze czyli konfederacji. Liczba ich wynosiła 7—
11. Teby, jako miasto przewodniczące, wybiera-
ło dwóch.

βοιωταρχία, ἡ, urząd beotarcha.

βοιωτιάς ἢ βοιωτιζής, ὄν, mówić beotycznym narze-
czem, t. j. rubasznie, gminnie; postępować ruba-
sznie, niezgrabnym być; trzymać z Beotczykami.

βοιωτομαχής, ὄν, beotckiej roboty.

βολαίος, 3. zapędny, natarczywy.

βολβός, ὁ, bulwa, cebula, korzeń główkowaty.

βολή, ἡ, (βάλλω) rzucanie, rzut; μέχρι βοῆς, aż
na strzał; rzut (w grze w kostki) β. χιόνος, płaty,
kosmy śniegu. Przenos. βολαὶ ὀφθαλμῶν, rzuty
oka, spojrzienia; ἡλιου, promienie słońca; *jactus*.

βολίζω, wyrzucić ołowiankę, pion.

βολίς, ἰδός, ἡ, 1) pocisk, grot. 2) ołowianka.

βολίστινος, ἡ, dający się chwycać w sieć.

βολίκανα, ἡ, mały gatunek sepii.

βόλιτον, τό, βολίτος, ὁ, gnój, mierzwa, wymiot.

βόλομαι p. βολομαι.

βόλος, ὁ, (βάλλω) rzucanie, rzut; zwł. wyrzucanie
siecici rybackiej; ztađ, niewód, matnia, po-
wlok; ἐς βόλον καθίστασθαι, wpaść w matnię. *ja-
ctus, rete jactum*.

βορβαλοβομβάξ, wyraz komiczny przez Arystofanesa utworzony, oznaczający trzask, hałas.

βόμβας, okrzyk zdziwienia niechęci, syzdu.

βομβάουλος, ó, duda, gajda (u Arystof. odnosi się do αὐλήτης i βομβόλος); *tibiēn*.

βομβέω, huczeć, szumić, głuchy dźwięk wydawać, szczełakać, mruczeć, świszcząć, brzęczeć. *per-sovo*.

βομβηδόν, przysł. brzęcząca; *homium edendo*

βομβήτος, ó, buczenie, szum, brzęk, beczenie: *hom-bus*. Scyta mówi zaw. βόμβος βόμβο, τό.

βομβύκια, *ων, τά*, brzęczące owady.

βομβύκιον, τό, poczwarka (kokon) jedwabnika.

βομβυλιάζω, p. βορβορίζω.

βομβύλιος, ó, bąk.

βομβυξ, *οκος*, ó, jedwabnik, jedwabnica.

βόνασος, ó, byk dziki, zubr.

βόρα, *ή*, (βιβρώσκω) żer, pokarm, łup.

βορβορόθυμος, 2. gnojuginiewny.

βορβοροκοιτης, ó, kaluznik.

βορβορος, ó, kal, mul, błoto (także w l. mng.).

βορβοροτάραξις, ó, szalawila, wicherzyciel, burda; *turbulentus*.

βορβορούω, pokalać, zwałać.

βορβορονιμός, ó, burczenie, kruczenie (w brzuchu).

βορβορίζω, kruczeć, burczeć.

βορβορόδης, *ες*, mulisty, błotnisty.

βορέας, *ων, i α, ó*, ión. **βορέης**, *αο, i εω*, ścgn.

βορρᾶς, **βορρῆς**, 1) wiatr północny, często w polaci. z ἀνεμος. (wiatr Póln. — Pólnoc. Wschodni).

2) północ (strona świata), πρὸς i εἰς βορέαν ἀνεμον, ku północy; πρὸς βορέαν τινός, na północ, od czego; κατὰ βορέαν, w północy; *aquilo, septentrio*.

βόρειος, ión. **βορήιος**, *α, ον*, północny; θάλασσα, czarne morze; λιμὴν, port w Tenedos wiecęj na północ od drugiego leżący; τὰ βόρεια, północne kraje.

βορός, *ά, óν*, zarłoczny; *vorax*.

βορραῖος, *α, ον, i βορρῆος*, *α, ον*, p. βόρειος.

βοσίς, *εως, ή*, (βόσκω) pasza, żer. *pastus*.

βοσκάς, **άδος**, *ή*, pasący się, żywiony. 2) gatunek kaczki. 2) kura.

βοσκή lub **βόσκη**, *ή*, żer, pasza, strawa.

βόσκημα, τό, 1) to co się pasza; w l. mng. bydło na wygonie; w ogół. bydło tuczne, zwierzę swojskie, domowe. 2) pastwisko; przen. pastwa, karmia.

βοσκιατόδης, *ες*, bydłęcy.

βόσκω, f. βοσκήσω, 1) czynn. a) pasać, pędzić na pastwisko. b) żywić, karmić, wyżywić, tuczyć, utrzymywać; także o ludziach; γαστέρα, napełnić żołądek; przen. żywić chorobę, podsycać. 2) Med. i biern. a) żywić się, pasać się, κατὰ τι, przen. wesoło podraszać, ἐν τοῖς χρόνοις, w ogóle; rozwijać się. b) coś spasać, zjeść; τίς, w czym lubować, zbytkować, lub z Im. βόσκονται ὀχεβόντες.

βόσμορος, ó, i βόσμορον, τό, gatun. zboża.

βόστρυξ, *χος, ó*, i βόστρυχος, ó, kędzior, kędzierzawy włos; zwój włosów; u poetów o tēm, co się w pierścieniu zwija, n. p. błyskawica, wasy winnej macycy, bluszczu, korala i. t. p. Zład

βοστρύχιον, τό. Przysł. **βοστρυχηδόν**.

βοστρυχώδης, *ες*, na kształt kędziorów, zwity w pierścieniu.

βοτάμια, *τά*, (βόσκω), pastwiska, wygony; według innych, oplata za pastwisko.

βοτάνη, *ή*, (βόσκω) pasza, ziola paszne, trawa; w ogóle, ziolo, roślina; *gramen*.

βοτανικός, 3. zielny.

βοτήρ, **ήρος**, ó, (βόσκω) pasterz; κών βοτήρ, pies pasterski; οἰωνῶν β., ptakowieszczek.

βοτός, *ή, óν*, adj. verb. do βόσκω, pasiony, tuczony; τὰ βοτά, bydło pastewne, zwł. owce.

βοτροδόν, przysł. (wino) groniasto, πέτσεται, o pszczołach latających w rojach.

βοτροδόρος, *ον*, dający winogrona. Podobnie

βοτρούπαις, **αιδος**.

βοτρουστεφανος, 2. uwieniczony winogronami.

βότερος, *ος, ó*, grono, winogrono, jagoda winna; tudzież wasy.

βοτροόδης, *ες*, (εἶδος) groniasty, nakształt winogron.

βούβαλις, **ιδος**, *ή, i βούβαλος*, ó, gatunek jeleni l. gazeli afrykański. 2) bawół.

βουβόσια, *τά*, chów bydlat.

βούβριος, *ον*, kędy bydło na paszę chodzi, spasaný przez bydło.

βούβρωσις, *εως, ή*, nienasycony głód, niezmięrzona bieda. *mama famēs*.

βουβών, **ώνος**, ó, gruczolki na podbrzuszu; okolica lonowa, krok. *inguen*. [szu]

βουβονάω, mieć napuchłe gruczoly na podbrzuszu; **βουβάιος**, ó, (γαίω) junak, chępliwić, tylko w 5 p.

βουγενής, *ες*, z bydlat zrodzony.

βούγλωσσος, ó, rośl. modunka, wołowy język.

βουδύρος, *ον*, drczący bydło.

βουδύρης, *ες*, słońcujący; λιμῶν, wygon, pastwisko; pasnia, pasznia.

βουθύσια, *ή*, ofiara z bydlat.

βουθυτέω, woly bić na ofiarę, ofiarować.

βουθύσις, *ον*, należąca do ofiar bydłęcych, ofiarny; *sacrificialis*.

βουκαῖος, ó, pasterz wołów, wolarek, orzący wołami; *bulbulus, agrico a*.

βουκερωσ, *ων*, gen. ó, z rogami wołami, wolo-worogi.

βουκόλιος, 1) Czynn. pasć bydło. ale i o koniach; przen. φροντίων πάθος, nieszczęście wypasać troskami, t. j. frasobliwie one rozważać. 2) Med. pasć się, trawę szczypać 3) przen. jak ποιμαίνω, pocieszać, zwodzić, u. p. λήτην, durzyć; ἐπιτίσι βουκολοῦμαι, nadziejami daje się zwodzić, uludzić.

βουκόλησις, *ή*, 1) pasanie bydła. 2) zwodzenie, durzenie.

βουκόλια, *ή*, ión. **βουκολίη**, i **βουκόλιον**, τό, trzoda bydła. 2) t. c. porzecz. 2.

βουκολιάζω, dor. **βω-άσσω**, pieśni pasterskie śpiewać lub układać; zwykle w Med.

βουκολιαστής, ó, śpiewak l. poeta pieśni pasterskiej.

βουκολιώσις, *ή, óν*, pasterski, wiejski, sielski.

βουκόλιον, *τά, p*. **βουκολία**.

βουκόλος, ó, dor. **βουκόλος**, pasacy bydła, *άνήρ* pasterz, wolarek.

βούκος, ó, dor. βῦκος, p. **βουκαῖος**.

βούκρανος, 2. z wolvow głowa.

βουλαῖος, *α, ον*, radny. *consiliarius*.

βουλαρχεω, być pierwszym w radzie.

βούλαρχος, ó, sprawca rady.

βουλεία, *ή*, dostojęństwo radcy.

βουλείον, τό, miejsce zgromadzeń rady.

βούλευμα, τό, postanowienie, uchwała; w ogóle, decyzja, zamiar, τινός, do czego; τὸν αὐτὸν βου-λεωμάτων εἶναι, te same czynili równo czynią zabięgi, zapędy; αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι, jestem tego samego zdania; rzadko znaczy: rada.

βούλευσις, *ή*, narada, namysł.

Βουλευτήριον, τό, α) ratusz, miejsce rady. b) rada, zgromadzenie radnych. Jest to właśc. r. n. przym.

Βουλευτήριος, ον, zdający do rady; ó βουλευτήριος, radzca, doradzca.

Βουλευτής, ό, α) przym. β. γέροντες, starcy radni. b) rzecz. radzca, członek rady, senator.

Βουλευτικός, ή, όν, radny; έρκος, przysięga senatorska. 2) naradzający się.

Βουλευτός, ή, όν, naradzony, postanowiony.

Βουλεύω, Adj. verb. βουλεύεσθαι, 1) Czynn. a) odbywać rade, naradzać się; βουλήν β. dac rade; βουλάς β. mieć narady, από κοινών ένοδών, we wspólnych zebraniach, περί τινος, o czym; τινί β. radzić o kim, starać się o niego; w ogóle radzić, doradzać, τι τον, tudzież z Inf. b) wymyślić, w myśli układać, uprojektować, myśleć o czym, z Acc., όπως l. Inf.; ztąd postanowić, τι φρασί, τι τινος, przeciw komu, περί τινος, o kim; έξ μίαν, być jednozgodnym. W f. biern. τά βουλευόμενα, rady, τά βεβουλευμένα, postanowienia, zamiary, uchwały. c) być członkiem rady; βουλεύεσθαι, być obradzany do rady l. członkiem rady. 2) Med. a) naradzać się, rozważać w duszy, namyślić się, powziąć zamiar l. postanowienie, uchwalić, chwycić się środków; βεβουλευμένος, zdecydowany, to z Acc., n. p. άπάτην, to z περί, όπερ, πρό τινος, myśleć o kim, dbać o kogo, mieć o kim pieczę, to z Inf. lub όπως i inne. zdan. zależnie. b) naradzać się, έμα l. óν τον, μετά τινος, καθ' έαυτούς l. έν τή στρατιά, i to περί τινος i εκ τινος. c) radzić o sobie, źle lub dobrze, starać się o siebie, dobrze czynić, rozumnie l. źle postąpić; άσφαλέστερον, bezpieczniejszy obrać środek.

Βουλή, ή, 1) rada, którą się udziela lub odbiera, zamiar, narada, rozważa, roztrząsanie; β. προτιθέναι l. θέσθαι, ποιέσθαι περί, όπερ τινος, επί τον, tudzież z Inf. naradzać się; βουλήν δούς z dom. έαυτφ, w duszy naradzając się, rozważając; βουλή γίνεσθαι τι n. s.; έν βουλή έχειν, być w trakcie naradzenia się. 2) uchwała, postanowienie, wola, decyzja. 3) rada, zgromadzenie radne, już u Homera. Mianow. rada w Atenach, złożona z 500 losem (άπό κράμου) obranych obywateli, którzy co 35 l. 36 dni po 50 zawiadowali sprawami publicznymi i władzą mają przygotowującą przedmioty pod obradę iść na miejsce dla zgromadzenia ludu (ό δήμος); to też uchwały (ψηφίσματα) zapadały w radzie i w zgromadzeniu ludu (ή βουλή και ό δήμος l. βουλή και δήμος). Ztąd βουλής óν, należący do rady; οί εκ της βουλής, członkowie radni; εκ βουλής, ze strony rady. Radę tę wybierano co rok; ztąd επί της προτέρας βουλής, za dawnej rady, αι άλλαι βουλαι, rady minionych lat. Prócz tego najwyższy trybunał w Atenach zwał się ή βουλή, (ή) έν Άρείφω πάγω l. ή ές Άρείφου πάγου; wytoczyć sprawę przed tym trybunałem, εις την βουλήν ανάγειν. Tudzież Rzymski senat nierzadko ή συγκλητος ale i ή βουλή zwano; βουλήν συνάγειν, zwołać senat; οί από βουλής, senatorowie.

Βουλήςεις, εσσα, εν, radny, mądry muž, do rady.

Βουλήμα, τό, wola, zdanie, zamiar, życzenie.

Βουλήςει, ή, wola, chęć, zamiar, życzenie; βουλήσειν έλπίει, spodziewa się, że dopnie życzenia swego; βουλήσει, z serca.

Βουλήτός, ή, όν, życzony, pożądaný; τό β. wola.

Βουλήφόρος, ον, (φέρω) radę przynoszący, radę udzielający, radny, tynός, naczelnik czuj.

Βουλμία, ή, (λιμός) gwałtowny głód, przemór, wilczy apetyt, jaknienie, choroba mająca początek w chorobliwej słabości żołądka. T. s.

Βουλμιασής, ή, i βούλιμος, ό,

Βουλμιαός, mieć strogi głód, wilczy apetyt.

Βούλος, ον, (βουλή) = βουλαίος l. βουλευτικός.

Βούλομαι, ep. βάλομαι, f. βουλήσομαι, impf. i aor. έβουλόμην i βουλήθημ, ήβουλόμην i ήβουλήθημ, pf. βεβούλημαι. chcieć, życzyć, mieć postanowienie, prosić, i to z przyczyn, kiedy έθέλειν samą ochotę, chęć oznacza. 1) chcieć, być zdecydowanym, prosić, zamierzać, przystawać; znaczyć; a) z dom. Inf, ztąd βουλόμενος, z własnej woli, chętny, ale i, pomimo najlepszych chęci; μη βουλόμενος, wbrew woli; ό βουλόμενος, kto bądź zechce, pierwszy lepszy; τό βουλόμενον, zamiar; βουλόμην μοί έστι, chęć; ως μη βουλόμεθα, bardzo źle; ει βούλει lub ει δε βούλει, gdy wola, często za Imperat. (sis=est ves), często mowy wątek dalej wysnuwa, dalej, nadto, albo i to; βούλει samo przy Conj. „mamże to uczynić?“ b) z Acc., τι βουλόμενος, w jakim zamiarze? a τι τον, życzyć komu czego, nadać, sprzyjać. zwl. o bagach, gdyż u nich czyn bliski woli.—τά τινος, z kim przymać, lecz zwykle z Inf. (Praes. Aor. rzadz. Fut.) lub z Acc. c. Inf.; tu βουλόμενος często tylko znaczy: w zamiarze aby, albo jest opisaniem Imperat. 2) z domysłn. μάλλον, które często jednak się kładzie, woleć, z nastr. ή, ήθερ, ale i bez ή. *Vol.*

Βουλόμαχος, chcący sporu, zwadliwy.

Βουλούτός, ό, dom. καρός, czas wypzegu wólów, wieców, wieczorna doba. Przysł. βουλούτόνδε, ku wieczorowi.

Βούμμοκοι, οί, ryk woli, podziemny huk.

Βούνεβρος, ό, wielki jelonek; *hinnulus magnus.*

Βούνης, ιδός, ή, wzgórzysty, pagórkowaty. T. s.

Βουνοειδής, ές.

Βουνόμος, ον, (φέρω) żywiący woły, bydło; άρέλαι, trzedy pasących się wólów. 2) βούνομος, ον, spaszany przez woły.

Βουνός, ό, pagórek; *collis.* ztąd **βουνώδης, ές,** = βουνοειδής.

Βούπαις, αιός, ό, wielki chłopak.

Βουπλήξ, ήρος, ή, (πλήξω) kozica, styk wolowcy.

Βουπόρος, ον, (πείρω) przeszycający wola, óρέλικος, rożen tak wielki, że wola całego włożyć nań można.

Βούπρωπος, όν, z głową wołu lub byka, bykogłowcy; *tauriformis.* 2) ofiara z 100 bydła, na której czele byk idzie.

Βούς, gen. βούς, acc. βών, dor. βών, nom. pl. βούς, rzadz. βόες, dat. plur. βουσί, poet. βόεσσι, acc. plur. βούς i rzadz. βόας, ό, ή. 1) byk, wól, krowa, w ogóle sztuka bydła. Homer w l. mng. w męzkim rodzaju używa w znaczeniu, byki, ale oznacza byka także przez βούς άστυν, ερσην l. ταύρος βούς, βούς όν' άμαξής, juczny wól. Przysł. βούς επί γλώσση βέβηκε, β. βαινω na końcu; ή άμαξα τον βούν, p. άμαξα. ή βούς także przemośn. o niewieście.— 2) szczeg. ή βούς, wolowa skóra, ztąd też tarca wolowa skóra pokryta, tarca skórzana.

Βούσταθμον, τό, Βουστασία, ή, Βουστασις, ή, wolarnia. *hubile.*

Βουσταφάω, woły, bydło zabijac.

Βούτης, ό, pasterz wólów, wolarz. *hubileus.*

Βούτρομον, τό, marzycza pospolita (kwiat błotny).

Βούτρον, τό, masło. *butyrum.*

Βουφάγος, ον, pożerający bydło. *boves vorans*.
Βουφονέω, bydło zabijając; *boves macto*. Zład
Βουφόνια, τά, dom. ἱερά, święto ofiar bydłych^{ych} w Atenach.

Βουφόνος, ον, wyciągający ofiar z byków, zabijający woły, wolobójczy.

Βουφορβέω, pasć woły; *boves pasco*.

Βορφόρβια, τά, trzoda bydła, wygon; *armenta*.

Βουφορβός, ό, wolarek; *bulbulus*. także: bydło-żywny.

Βουχίλος, ον, (χιλός) obfitęj paszy, bydłożywny.

Βοώνης, ό, kupiec bydła; w Atenach urzędnicy skupujący ofiarne bydleta.

Βοώπις, ιδός, ό, wolooki, wielkooki, zwł. o mocno występujących, sklepistych oczach; zład pięknotki, gdyż wielkie oczy za piękne uchodzily.

Βοωτέω = βοώτεω, orać wolami; *arare*.

Βοώτης = βοώτης.

Βραβεία, ή, urząd Brabeusa, urządzenie igrzysk, podział nagród; w ogóle, urząd sędziego rozjemczego, rozstrzygnięcie, urządzenie

Βραβείον, τό, nagroda walki, dank.

Βραβεύς, ό, acc. sing. βραβή, pl. βραβής, i

Βραβεύτης, ό, sędzia walki, w ogóle, sędzia, rozjemca, książę: nagrododawca.

Βραβεύω, urządzać igrzyska i rozdawać nagrody. Biern. być rzadzonym.

Βράβυλον, τό, dziki owoc pestkowy, gatunek sliwek lub tarnek.

Βραγχάω, ochrzypłym być.

Βραγχια, τά, skrzecle, dychawka (ryb). *branchiae*.

Βραγχιάω p. βραγχάω.

Βράγχος, ό, ochrzypłość, przekrzywienie się. 2) = βρογχός.

Βράδος, τό, powolność.

Βραδυβάμων, ον, wolno kroczący.

Βραδυγλωσσος, lub **γλωττος, ον**, wolno mówiący.

Βραδύων (βραδύς) 1) przenośn. ociągać (w formie biernéj), przewleczyc; 2) nprzech. ociągać się, spóźnić się, bawić się, *παρά τινι. differo, moror*.

Βραδυπλοέω, wolno żeglować.

Βραδυπορεύω, wolno iść.

Βραδυπόρος, ον, wolno idący.

Βραδύπους, οδος, powolny. *tardigradus, tardipes*.

Βραδύς, εια. ό, Stp. w. βραδυτέρας (i βραδυτέρως) i βράδων (z βραδών); stp. najw. βραδυτάτος i βραδυτός, powolny, ciężki; ociężały; w ogół. opieśzały, leniwy, gnuśny, tępy, z Inf. 1. τινί, w czém, tudzież późny, spóźniony. Rzecz. τὸ βραδύ, powolność; τὸ βραδυτάτον, najociężalsza, najpowolniejsza naprzód się posuwająca część wojska (hoplitici); *tardus*. Przysł. βραδύς, stp. w. βραδυτέρον, powoli, powolnie, ociężale, późno. *tarde, lente, sero*.

Βραδυτής, ήτος, ή, powolność, ociężałość, gnuśność.

Βραδυτόκος, 2, wolno l. ciężko rodzący.

Βράζω, p. βράζωω.

Βράκαι, αί, spodnie Gallów. [scia.]

Βράκος, τό, col. βράκος, drogocenna szata niewie-

Βράσσω, (spokrew. βράζωω) wstrząsać; machać, wywiewać, przewiewać (żyto).

Βράστης, ό, trzesienie ziemi.

Βράχεια, τά, mialkie miejsca, mielizny, brody; pierwotn. to co βραχέα; *vada*.

Βραχιονστήρ, ήρος, ό, naramiennik, opaska ramienna. *torques*

Βραχίον, ονος, ό, ramię; *προυνός βρ.*, plecy, barki, łopatką.

Βραχυβάμων, ον, krótkie kroki stawiający.

Βραχύβιος, ον, krótkiego życia.

Βραχυβιότης, ή, krótkie życie.

Βραχυβλαβής, ές, mało szkodliwy.

Βραχυδρομος, ον, krótkiego biegu.

Βραχυκόλος, ον, krótkie członki mający, z krótkich, ucinkowych zdań złożony.

Βραχυλογέω, krótkim, zwężym być w mowie.

Βραχυλογία, ή, zwieżłość wyrażenia.

Βραχυλόγος, ον, zwieżle się tłumaczący, zwieżły.

Βραχύνω, skrócić. 2) głosi krótko użyć (w me-

Βραχύνωτος, 2, z krótkim grzbietem. [tryce]-

Βραχύνσιρος, 2, z nielicznymi snami.

Βραχυορος, ον, krótkiej drogi.

Βραχός, εια. ό, (ion. βραχέα) stp. w. βραχύτερος. stp. najw. βραχύτατος i βραχύτεος, krótki, w czasie i przestrzeni; zład, mialki, bliski, nagły; przen. mały, nieliczny, prosty, nieznaczący; o bso-

bach, niski. Rzecz. βραχός i βραχός τι, słówko, cząstka, drobnostka, τὸ βραχός τι, to za drobnostką poczytane. Podobn. βραχέα, krótkie mowy, drobnostki, kilka szczątków. Przysł. βραχός, βραχός τι i βραχέα, nieco, nieco tylko, nie daleko. Stp. w. βραχύτερα, mniej, daleko krócej; stp. najw. βραχύτεατον, ώς βραχύτεα, najmniej; εν βραχέε 1. εν βραχέε, i εν βραχέων, pokrótce, wkrótce, niedawno, krótko, wkrótkości; εν βραχέε χάριν za εν βραχέε οδών, laska krótkiego trudu; εν βραχέε ευνδεις, dwuznacznie, albo: w krótkości zebrawszy, ale też; krótko wypowiadam, co (chyttrze) wymyśliłem; εν βραχύτερος dom. λόγους, i εν βραχύτεατον, w jak najkrótszym czasie lub ile możności najzwieżleji; podobn. διά βραχέων i διά βραχύτεατον, ale διά i εκ βραχέως, w krótkim oddaleniu lub z bliska; επί βραχός, w umiarkowanym stopniu, właśc. mało obejmując, małej objętości, nie daleko; podobn. έξ βραχός, κατά βραχός, powoli, w krótkich marszach, lub w małych oddziałach, zwolna, powoli; τὸ κατά βρ. λίαν, zbyt ściśła zwieżłość. Przysł. (prócz βραχός, βραχέως, pokrótce, wnet, w kilku słowach.

Βραχυσιδήρος, ον, krótki-o grotu.

Βραχυσκελής, ές, z krótkimi nogami.

Βραχύστομος, ον, z ciasną gębą lub otworem.

Βραχύτης, ήτος, ή, krótkość, predkość; przen. βρ. γνώμη, ograniczonosc pojęcia.

Βραχύτομος, ον, krótkiej sprężystości, nie daleko

Βραχυτράχηλος, ον, krótkoszyji. [rażący.]

Βραχύπνοος, ον, krótko śpiący, nie długo śpiący.

Βραχύνθιος, 2, krótko żyjący.

(βράχω) tylko w 3 os. sing. aor. 2. έβραχες i βράχες, trzeszczeć, loskotać, skrzypieć, chrobotać, chrzęścić, tętnić, hucać, ryczeć, wyć.

Βρόγμα, τό, przednia część głowy; *sinciput*. T. s. βρεγμός, βραχμός. 2) nalanie.

Βραχεκκείω, naśladow. głosu żab, rzeknienie.

Βρέμω i βρέμομαι, używane jedynie w Praes. i Imperf., szumić, hucać, brzmieć, wyć, szaleć, sykać, dać, i t. p. *fremo*.

Βρονθός, ό, ptak wodny, puszący; zład, puszenie.

Βρονθόμοι później βρονθόνομοι, Depon. (tylko w Praes. i Imperf.) puszyć, nadymać się, kokoszyc się, pysznie chodzić, perzyć się, junaczyć, chępcić się.

Βρότασ, τό, gen. βρότεις, nom. pl. βρέτη, obraz bóstwa z drzewa.

Βρέφος, τό, płód w żywocie matki. 2) nowonarodzone dziecię, często z dod. νέον lub άστ. τεχθέν, o zwierzętach: młode. Zład,

Βροφύλλον, τό, dziecińka.
Βροφωροφείον, τό, szpital, dom podrzutek.
Βροχμός, p. βρέγμα.
Βρέγω, ξο, zwilżyć, zrosić, skropić, spadać; po-
 sypać, okryć, obsypać; biern. zmoczyć się, w wo-
 dzie stać; βεβρεγμένος, winem obciążony, napity;
 βρέχει = βει, pada.
Βριαρός, ά, όν, (βριάω) silny, mocny, ważny.
Βριάω, 1) sil dodać (2) uprzed. być silnym.
Βρίζω, ή, gatunek żyta, rzę.
Βρίζω, czuś się ociążałym, usnąć, spać; w ogóle,
 być śpiącym, nieczynnym.
Βροήπιος, όν, (άπω) mocno krzyczący, wyjący.
Βροΐδος, τό, ciężar, ciężkość, ważność.
Βροΐδοσύνη, ή, waga, ciężar, ważność.
Βροΐδος, εια, ό, ciężki, ważny, ciężący.
Βροΐδω i βροΐδομαι, Med. f. βρίζω. z ep. Inf.
 βρίζωμεν, perf. βεβρίδα za znaczeń. cz. terażn. 1)
 mieć wagę, być obciążonym, τινί czem. 2) przen-
 a) o flumie zachęcającym, z całą siłą rzucić się
 na nieprzyjaciela, natrzeć gwałtownie, uciskać,
 έπι τινα. b) mieć przewagę, przewyższać, zwy-
 ciężyć, τινί czem. 3) czyni. obciążyć.
Βροΐδομαι i βροΐόδομαι, (βρίμη) Dep. med gnie-
 wać się, rozgłosić się, τινί, wyzłonać gniew swój
 czem.
Βροΐμα, ή, gniew, niechęć, złość, oburzenie, groź-
 ba, siła, hukanie.
Βροΐσάρματος, όν, obciążający wóz.
Βροΐω = βρέμω, brzęczeć, bęczeć, mruzczyć;
 fremo.
Βρόμιος, ια, ιον, (βρόμος) hałasujący, szumiący,
 huczący.
Βρόμος, ό, (βρέμω) szelest, trzask, trzeszczenie, sy-
 kanie, mruczenie, brzęczenie, bęczenie.
Βρονταΐος, α, όν, piorunowy, piorunny, gromki.
Βροντάω, g, gziemieć; tonó.
Βροντή, ή, grzmot; w l. mug. burza z piorunami.
 2) (aromem) odurzenie, zagłuszenie.
Βρόντημα, τό, grzmienie, piorunowanie.
Βροντησικέρωνος, όν, (ωφέλη) grzmot i grom
 wydający.
Βροντοποιός, όν, grzmot sprawiający.
Βρότειος, όν, βρότεος, έη, εον, i βροτήσιος,
ια, ιον, śmiertelny, ludzki; εν τοΐς βροτείοις,
 w ludzkich sprawach.
Βροτοβήμων, dor. = βροτοβήμων, όν, po ludziach
 chodzący, depcący.
Βροτοΐς, εσσα, εν, (βρότος) krwawy, krwią ludz-
 ką zbrzygany.
Βροτοκτονέω, ludzi zabijać; homines neco.
Βροτοκτόνος, όν, ludobójczy; θυσία, ofiary z lu-
 dzi; homicida.
Βροτολογός, όν, ludzi gubiący, zatracający, lu-
 dobójczy.
Βροτός, όν, śmiertelny. Rzecz. (bez artykułu)
 śmiertelnik, człowiek.
Βρούτος, ό, potok krwi, posoka; cruor.
Βροτοσκόπος, όν, uważający na ludzi.
Βροτοστυγής, ές, u ludzi zniechwilny.
Βροτοφθόρος, όν, ludzi zatracający, gubiący.
Βροτω, σ, skrawić, krwią zbrzygać; cruento.
Βροχή, ή, deszcz, ulewa.
Βροχιδίω, potykać, pochłaniać; zwilżyć gardło;
 sorbeo, voro, helluor, humecto.
Βρόχιδος, ό, krtań, gardło, 2) łyk.
Βροχίς, ίδος, ή, 1) p. βρόχος. 2) kalamarz.
Βρόχος, ό, sidło, kluczek, pętlica; w ogóle: po-
 wrót. restis, laqueus.

Βρούζω, (βρώω), pełnym być czego, opływać
 w co, tryskać czem; labować, u Epikurejczyków.
Βρούσμός, ό, labowanie, radość niezmierna.
Βρούω, zryść, że zęby zgrzytają; gryść, pochłoa-
 nać; żreć, nurtować; mordeo.
Βρούλλω, żądać pić; często pić, pijać.
Βρούω, είπετω, wołać t. j. żądać pić (o małych dzie-
 ciach).
Βρούω, mchem pokryć, obłożyć.
Βρούρομαι, (βρούω) Dep. z aor. pass. i Pf. βέ-
 βρουχα w znac. terażn., wyc, ryczeć, huczeć.
Βρούρημα, τό, wycie; gemitus.
Βρούριος, ια, ιον, pochłonięty, zanurzony, głęboki;
 βρουχία ήω, odgłos od strony morza; submersus.
Βρούρω, ξω, wyc, huczeć, szaleć, zgrzytać lub
 dzwonić zębami; ostrzyć zęby; fremdo, strideo.
Βρούω (tylko w Praes. i Impf.) pełnym być, opły-
 wać, tryskać czem; τινί i τινός. być przepelnio-
 nym czem, kipieć.
Βρούσδης, ες, pełen mchu.
Βρούρα, τό, βρούρη, ή, βρούσις, ιος, i βρωτός,
ος, ή, (βρώσκω) żywność, pokarm, pożywienie,
 jadło, srawa; tudzież: pogryzienie, przeżucie.
Βρούρη, p. βρούμα.
Βρωμολόγος, 2. miewający mowy smrodliwe.
Βρωμώδης, ες, smrodliwy.
Βρώσιμος, όν, (βρώσις) jadalny, śniedny; esculen-
 tus, edulis.
Βρώσις, p. βρούμα.
Βρωτήρ, ήρος, ό, ή, żrący, pochłaniający.
Βρωτός, ή, όν, Adj. verb. do βεβρώσκω, jadalny;
 τό βρωτόν, τά βρωτά, potrawy.
Βρώς, ου, ό, sowa puhacz; bulo. T. s. βρώας.
Βύβλιος, ή, όν, z lyka wiązki papierowego zro-
 biony; ex papyro confectus.
Βύβλος, ό, wiązki papierowy; lylko z niego, z któ-
 rego robiono liny, żagle, dery, lub papier i t. p.
 papyrus.
Βύβω = ββω.
Βύβων (ββών = ββω), przysł. własc. pelno; gesto
 ścisniętym sposobem, tuż przy sobie; dense.
Βυθίζω, zanurzyć; biern. zatopić się; demergo.
Βυθισός, α, όν, w głębokości zanurzony; morski;
 τά βυθία, zwierzęta wodne. Tudzież, głębokiego
 głosu.
Βυθός, ό, głębia, zwł. morska; otchłań, dno.
Βυκανάω i βυκανίζω, trąbić; buccina cano; od
 βυκάνη, ή, trąba, buccina. Ztąd
Βυκανήτης, ό, i βυκανίστης, ό, trębacz; buc-
 cinator.
Βύκτις, ό, ββώ, ββω) nadymający; huczący, szu-
 miący; strepens.
Βύβω, p. ββω. **Βυρσός, p.** βυρσοδέψης.
Βύρσα, ή, ściągnięta skóra, w ogóle: skóra.
Βύρσανος, ή, όν, skórzany, ze skóry zrobiony.
Βυρσοδέψω, skóry wyprawiać, garbować, być
 garbarzem.
Βυρσοδέψης, ό, garbarz, skórnik.
Βυρσοπαής, ές, ze skóry zrobiony. T. s. βυρ-
 σοτηής; ές.
Βυρσοπαφλαγών, όνος, ό, skórzany Pafłagończyk,
 o Kleonie.
Βυρσοπώλης, ό, sprzedający skóry.
Βυρσοτόνος, όν, skórą powleczoney, κόκλωμα, cym-
 bały; corio obductus.
Βύσσινος, ή, όν, z byssos zrobiony, z gatunku
 cienkiego płótna.
Βυρσοδορμείο, własc. w gębi budować; ztąd
 w duszy rozmyślać, postanawiać, rozważać.

βασόθεν, przysł. z gruntu; *funditus*.

βασός, p. βωδός.

βάσσα, ή, len; plótno; bawelna.

βασσούρω, on, przebiegły, p. βαθύφρων.

βάω, βάωω, zapchać, zapelniać, napelniać, *τινός*, czem; *verleo*.

βῶ, p. βαινῶ.

βωκολιάσθη, **βωκολιαστής** i t. p. p. βουκ.

βωλάκιος, 3. glebiasty, urodzajny.

βωλάξ, **ακος**, ή, i **βώλος**, ή, gleba, bryła ziemna; *gleba*. w ogóle, balwan, kupa; *massa*. Ztąd zdrobn. *βωλάριον*, τό, βώλιον, τό.

βώμαξ, **ακος**, ό, ή, p. βωμολόχος.

βώμος, **ια**, **όν**, óltarzowy, obejmujący óltarz.

βωμής, **ίδος**, ή, zdrobn. βωμός, małe wyniesienie, stopień, szczebel; *gradus*.

βωμοσιδής, **ές**, óltarzowy, τό β., płaszczyna do óltarza podobna; *arae similis*.

βωμολοχέομαι, Dep. med. blaznem, pasozylem, podłym pochlebca być; *scurrat ago*.

βωμολοχία, ή, blaznowanie, podle pochlebianie; *dicaicitas scurrilis*. T. s. **βωμολόχευμα**, τό.

βωμολόχος, **ον**, (λοχάω) właśc. z motłochu czyhającego przy óltarzach, aby coś wyzebrać z ofiarnej biesiady; zwykle: blażeński; τό βωμολόχον, blażeństwo, trefnisiostwo; *scurrilis*. Ztąd **βωμολοχικός**, ή, **όν**, blażeński.

βωμός, **ο**, (βαίνω) 1) wywyższenie, podstawa, sztalugi, stopień, nasad l. podład wozowy, podslupiec posagu. 2) Szczeg. óltarz, często w l. mg. Od *εσχαρα* różni się βωμός, że βωμός opratrzony jest w stopnie czyli *ανάβασος*, *εσχαρα* zaś ma podstavę z ziemi zrobiona. Było to miejsce przytulku dla blagających opieki; *suggestus ara*.

βῶν p. βωδός. **βώσας** p. βωάω. **βῶσι** p. βαινῶ.

βωστρέω, (spokrewn. z βωάω), wolać, wzywać, zwł. na pomoc, *τινά. ἰπποκο*.

βωτήρ, **ο**, i **βωτήρς**, **βῶτες**, **ο**, ή, pasterz, pasterka; — **βωτήρης**. *pastor*.

βωπιάνειρα, ή, (βόσκω) mężów l. bohaterów żywiący.

βῶτωρ, **ορος**, **ο**, (βόσκω), pasący, pasterz, łączy się z *άνηρ*. *pastor*.

Γ.

Γ, γ, **γάμμα**, ion. γέμμα, 3-cia nieodmienna głoska greckiego alfabetu; jako znak liczbowy $\gamma=3$; $\gamma=3,000$. Tudzież znak 3-ciej księgi Iliady i Odyssei.

γᾶ, dor. i eol. za γή.

γᾷ, dor. = γέ.

γαγαλιζέω, att. *γαργαλιζέω*, nęcić, lechtać, lechtaniem do śmiechu pobudzić; *titillo*.

γαγγάμη, ή, i **γάγγαμιον**, τό, sieć (do łowienia ostrzyg, zwykle *σαγγήνη*). przem. γ. *ἀττης. rete*.

γαγγραινα, ή, wrz d na kształt raka; *gangraena*. przem. bezrozumna gadatliwość.

γάζα, ή, (wyraz perski) skarbiec, skarb królewski; *αζοφολάκιον*, być podskarbicem. [ski.

γαζοφολάκιον, τό, skarbiec, skarbczyk; *aerarium*.

γαθέω, dor. p. γηθέω.

γαῖα, ή, poet. za γή. Tudzież *γαίη*, ion.

γαίησιος, **α**, **ον**, ziemny, ziemski; *οἶός*, syn ziemi; przydom. *Tyrtosia; terrenus*.

γαίηχος, **ον**, dor. *γαίηχος*, poet. dzierzący, obejmujący, ogarniający ziemię; przydom. Pozejdona.

γαῖσιος, **ον**, dor. = γήσιος, 1) w kraju się znajdujący, krajowy. 2) podziemny.

γαῖσιος, **ο**, lekka włócznia.

γαῖω, tylko w Imiesł, dumnym być, chlubić się, *τινί*, z czego; cieszyć się, dufać; *gestio*.

γάλα, *γάλακτος*, τό. mleko. *lac*. 2) sok (roślin l. drzew); *succus*. 3) Przenośn. *δρνίθιον* *γάλα*, mleko ptasie, przysłowiowo o rzadkich smacznych kaskach.

γαλαθηνός, **όν**, mleko ssący; ztąd: młody, delikatakosiódēs, **ές**, mleczny, [katny.

γελακτομαί, biern. zamienić się w mleko.

γαλακτοπότης, **ο**, mleko pijący, mlekiem żyjący.

γαλακτουχέω, mieć pokarm (mleko).

γαλακτώδης, **ές**, mleczny.

γαλαξίας, **ο**, κύβλος, droga mleczna na niebie, kolo, pas mleczny. *vía lactea*.

γαλαεργών i **γαλιαργών**, **ώνος**, **ο**, kaleka na ramie.

γαλεάγρα, ή, polapka, żelazo na kuny l. lasice.

γαλεη, *segn. γαλή*, ή, lasica; *mustela*. γ. *βέουσα*, tchórz; *άγρια* l. *λεφοθή*, lasica leśna.

γαλεός, **ο**, psrokaty żarlok, ryba.

γαλεώδης = **γαλεοσιδής**, **ές**, podobny do lasicy.

γαλεώτης, **ο**, gatunek jaszczurki pstrzej. 2) ostrupsk, mieczyk, tracz, ryba; *stellio, squalus*.

γαλή p. γαλήη.

γαλήνη, ή, cisza, spokój, *τινός*, od czego wytchnienie, zwł. cisza morska. bezwietrze; a poet. ciche, spokojne morze; γ. *ἐλάσνειν*, pojeżdżać po spokojnym morzu. Dor. *γαλάνεια*.

γαληνίζω, p. γαληνῶ.

γαληνός, **ια**, **ιον**, i **γαληνός**, **όν**, cichy, pogodny, spokojny; zwł. o morzu, łagodny, *εις τινα. placidus*.

γαληνῶς **γαληνίζω**, uspokoić, ociszyć, wypogodzić.

γαλακχών, p. γαλαεργών.

γάλασιος, *gen. γάλαω*, *nom. pl. γάλαω*, ή, siostra męża, żelw, żolwica, żelwica, niewiastka, świećś.

(choć świeśś też, żony siostra); Att. *γάλασιος*, *ω*.

γαμβρός, **ο**, (γάμω każdy, co ózenkiem wszedł w pokrewieństwo, zatem l) zięć: 2) szwagier i to

a) mąż siostry, swak, szwak. b) brat żony, szurzy, ego; c) brat męża, dziewierz, p. *δαήρ*. 3)

πανθερός, świećśier (p. *έκωρός*); *tesó*, *cieśś*, ojciec.

4) oblubieniec.

γαμητή, ή, małżonka, żona, νόμφ, prawna m; *nupta*.

γαμητής, **ο**, małżonek, mąż; *maritus*.

γαμίεω, *f. γαμέω*, att. *segn. γαμῶ*, *f. med. γαμέομαι*, *f. γαμέομαι*, ep. aor. l. *έγμημα*, *ρόζη. έγάμησα*. 1) Czynn. ślub wziąć, wesele odprawiać, obchodzić; w ogóle: żenić się, spółkować; *δ γαμικώς*, óżeniony, żonaty; *έκ τινος*, wniósł óżenkiem w jaki ród, skoligacić się, spokrewnić się; γ. *άνευ χρημάτων*, wziąć żonę uboga, częśścia *τινά*, tudzież z Genit. cząstkow. *Αδρήστοιο θυγατρών*, z jedną z córek Adrasta; *άλοχον* i *γοναίκα* *ές οικίαν*, sprowadzić żonę do domu; γάμον *γαμειν*, zawrzeć ślub; γάμοος *τοῦς πρώτους* *έγάμει* *Κόρου* *δύο θυγατέρας*, pierwszy dwa małżonstwa zawarł z dwiema córkami *Κυροσ*; tudzież *λέκτρα*. Eurip. Med. 606, o niewieście ironicznie. 2) Med. wydać za mąż; i to a) o niewieście, wydać się za

μαζ, γόσιε za maż, tyni. 2) o rodzicach, tyni, wy-
dać za maż (córke), wyżenić (syna), dać żonę mu.
3) biern. ή γαμηλημένη, mężatka, mężatka; a γα-
μηθεΐσα, dziewica, o którą się ubiegają.

γαμηλευμα, τό, = γάμος, poet.

γαμηλιος, ον, γαμηλιος, ή, όν, i **γάμιος, ία, ίον,**
weselny; τὰ γαμηλικά, a) weselne sprawy, b) ob-
chód weselny; γαμηλιή, ή, dom θυσία, ofiara I.
stypa weselna, którą młody małżonek członkom
swojej rodziny lub najbliższym krewnym wypra-
wiał; to się zwalo γαμηλιαν εισάφειν τοίς φράτοροι.

γαμίσκω, Med. dać się wydać za maż.

γάμμα, nieodm. głoska gamma; ώσπερ γάμμα έκάτε-
ροθεντήν - τάξιν ποιήσαντες, kształcić głoski Γ I.

γαμόρος, dor. = γημόρος i γεμόρος.

γάμος, ό, i **γάμοι, οι,** wesela, i to 1) weselny
obchód, γάμον τείχειν, άρτίειν, wesela, biesiadę
weselną wyprawic, zład γάμον δαίνοναι, dać ban-
kiet weselny. 2) zaślubienie, ślub, małżeństwo,
tudzież, nieprawe małżeństwo, stosunek miłosny,
tynός z kim: γάμους γαμειν, pobrać się; τοδς πρώ-
τους γάμους γαμειν, pierwszy raz wchodzić w ślu-
by, w związku małżeńskie: γάμους ποιειν, małżeń-
stwa kójarzyć; τόν γάμον καταράττεσθαι tyni,
pomódz komu do ożenku. 3) (w l. mg.) posłu-
biona, małżonka (Soph. Trach. 1139.), γάμον λα-
βειν γενναίον, wziąć żonę z zagegno domu.

γαμωγλαί, αί, szczęki (zwierząt); *maxilla.*

γαμφός, 3, zgiety, krzywy. 2) = γαμφώνος.

γαμφώω, Med. skrzywić się. Zład γαμφώτης, ή,
γαμφώνος, οχος, ό, ή, i **γαμφώνοχος, 2,**
z krzywymi szponami, krzywoszpony.

γανάντες, (jakby od γανάνεις), świętujący.

γανάω, imiesl. γανώνω = γανών, błyszczec, ja-
śnieć, iskrzyć się, świetnieć; *niteo.* pokrzepić się.
γάνος, τό, blask, wesołość, ochota; pokrzepienie,
ortzewienie, rozweselenie.

γανώω, świetnym uczynić, wyczyszcic; rozweselic,
γανούμαι, f. γανόσομαι, ep. γανόσομαι, Dep. Med.
rozweselic się, cieszyć się, bawić się czem, mióć
z czego pociechę, uradować się, zażyć czego, φρέ-
να, w sercu, tynί i έπι tyni. *laetor.*

γάνωμα = γάνος. 2) (glazura), polewa, polewanie,
pozłota. T. s. **γάνωσις, ή,** [wyssany].

γάποτος, ον, (dor.) = γήποτος, przez ziemię
γάρ, spójn. powstał z γέ i άρα i sluży 1) do ozna-
czenia przyczyny lub powodu, *bowiem, bo.* Gdy
część zdania podająca przyczynę poprzedza γάρ,
oddaje je należy przez *quod, propterea;* n. p. *Α-*
τρείθην, πολλοί γάρ τεθνήσκιν Άχαιοί: τφ σε χρηή πό-
λεμον παύσαι. Attydło! ponieważ wielu legło Ache-
ów, przeto i t. d. Gdy zdania, do którego przy-
czynna się podaje, brak γάρ, oddaje się przez „τό,“
po czém następuje δέ lub άλλα. w pytaniach
przez wtrącone *bo* lub przycepione — *ze;* n. p.
do znaczenia „τό,“ p. II. 11, 408. co do pytania,
τίς γάρ εί, κτόζ bo jesteś? 1. kim-że jesteś. 2)
Gdy objaśnia, znaczy „bowiem.“ 3) Gdy po-
twierdza „zaiste, rzeczwiście, pewnie, jużci.“ 4)
W zdaniach pytających i wykrzyknikach oznacza
wniosek, *bo, zatem, — ze.* 5) W połączeniu z in-
nemi partykulami, *άλλά γάρ* i *άλλά γάρ δή,* tu
άλλά należy do głównego, γάρ do pobocznego
zdania podającego przyczynę, „lecz ponieważ“ p.
II. 15, 739. γάρ δή, *bo* jużci, *bo* w istocie; γάρ
όν, przecie; *καί γάρ,* *bo* też; ή γάρ, *nieprawdaz?*
Nie kładzie się nigdy na początku zdania, ale
często na trzeciem, a nawet na piątym miejscu.
nam, enim, etenim.

γαργαλίζω, lechtać; *titillo.* Biern. czuć lechcenie.
γαργαλισμός i γάργαλος, ό, lechcenie, lechta-
nie; *titillatio.*

γαργαρέων, ώνος, ό, jezyczek podniebieniowy.

γαστροχειρ, ό, ręcznia pracą napelniający żołą-
dek, żyjący z pracy rąk.

γαστήρ, ή, γαστρος, poet. i **γαστέρος, 1)** brzuch,
żołądek; maciec, nadziany żołądek wieprzowy.
Przen. glód, łaknienie, żarłoczność; *γαστέρι* πυν-
θήςαι, pościć. 2) żywot, εκ γαστέρος, od urodzenia.

γαστρα, ή, ίον, γαστήρ, brzuch naczylnia. 2)
brzuchate, pekaty zaczynaie. *venter.*

γαστρίδιον, τό, brzuszek, żołądek.

γαστρίξω, brzuch nadziac, dać obficie jeść. Med.
nadziac się. 2) zadać cios w brzuch.

γαστρομαχρία, ή, obżarstwo, opilstwo.

γαστρομαρξία, όν, obżarty, żarliok, pijak. *heluo.*

γαστρος, ιδος, ό, opasły żarliok, pijak.

γαστροσκόξης, ές, brzuchaty, pekaty. T. s. **γα-**
στρώδης, ές.

γαστροκνημία, ή, Iytkla, ikra.

γαστρον, ώνος, ό, brzuchacz.

γαυλικός, ή, όν, należący do okrętu kupieckie-
go; γ. χρήματα, ładunek okrętowy.

γαυλός, ό, 1) szkopek, faska do dojenia. 2) wia-
dro do czerpania, czerpadło, czerpak. 3) okręt towa-
rowy, kupiecki, zwł. fenicyjski, z Genit. ładunku;
γ. παντοίων άγαθών. *mulctra, situla, navis oneraria.*

γαυρίαμα, τό, pycha, buta.

γαυρίαω, pysznić się, tryumfować, nadymać się,
chlepić się z czego, tyni.

γαύρος, α, ον, γαίω dumny, pyszny, nadęty,
όκό tynος.

γαυρότης, ή, zuchwałosc, rozpusta, wyuzdanie.

γαυρώω = γαυρίαω.

γαύρωμα, τό, pycha, przepych.

γαυρώπω, p. δουτώω.

γέ, (dor. γα), enklityczna partykuła, wzmacniają-
ca znaczenie wyrazu, z którym się łączy, bądź
potegowaniem, bądź ściśnieniem pojęcia; zład
znaczy a) nawet, właśnie; *vero.* b) przynajmniej;
jednak, wżly, *quidem, certe.* Najczęściej trudno
oddac ja szczególnym wyrazem, zwł. gdy stoi
przy zaimkach osobistych lub wskazujących, n. p.
εγωγε, equidem, ja wżdy, ja przynajmniej, ja-
Zwykle po wyrazie się kładzie, który wzmacnia,
wyjątkowo niekiedy przed nim.

γέσθοχος, p. γαιήροχος.

γέσθομα, ep. Pf. 2. (ze znaczen. cz. terażn. 3 sing.
γέσθωε także z aorystycz. znac.), od którego po-
chodzą, **γεγωνέω, γεγωνώ, γεγωνίσκω,** inf. ep.
γεγωνέμεν, impf. ep. γεγωνέον, donosić, głośno
krzyczec I. mówić, ogłosić, oznajmić; tyni, za-
wolać na kogo donosić.

γεγωνίστης, ή, wolanie, krzyczenie.

γεγωνίσκω, p. γέσθωα.

γεγωνός, przysl. donosić.

γεγωνός, όν, przym. od imiesl. γεγωνός, głośno
wolany, donosący.

γέσνω, ή, piekło. *locus suppliciorum.*

γετηπόνος, ον, (πονέω) uprawiający ziemię.

γετηρός, α, όν, ziemny, ziemski.

γείνομαι, biern. 1) Praes. i Imperf. być zrodzo-
nym, splodzonym, rodzic się; οι γεινόμενοι, ro-
dzeni. 2) Aor. I. med. *εγεινάμην,* Cónj. ep. *γει-*
νεται = *γείνηαι,* o ojcu, splodzić; o matce, poro-
dzić; οι γεινόμενοι, rodzice.

γείσον, τό, lub **γείσσον,** tászek, wypustek (u dachu),
okap, okraj; biańki, przeddaszek; poet. cały bu-

dynek. Przenośn. wszystko co wystaje, brwi: bram, kraj, szlak, obwódka sukni.

γείσωμα, τό, okap, pokrycie; *suggundatio*.

γεινιάσις, ή, sąsiedztwo, sąsiadowanie; w l. mng. sąsiedzi.

γεινιάω, sąsiadować, τινί. γεινιῶν, sąsiad; 2) być podobnym. T. s. *γειτονέω* i *γειτονέω*.

γειτόνησις, ή, **γειτόνημα, τό**, **γειτόνια, ή**, i **γειτοσύνη, ή**, sąsiedztwo, sąsiadowanie.

γείτων, ονος, ό i **ή**, przym sąsiedzi. Rzecz. sąsiad. τινί l. τινός. Przen. ἐν γειτόνων εἶναι, pokrewnym, podobnym być, zgodny. [laris.

γελανής, ές, pogodny, usmiechnięty, wesoly; *hilaris*. desider. do *γέλωα*, mam chęć śmiać się.

γελάσιμος ον, śmieszny, wart śmiechu.

γελασίνος, ό, (γελῶν) r. ż. *γελασίνη*, śmieszek. risor. 2) w l. mng. αἱ γελασίνοι, śmieszki, przednie śmiechowe zęby; dolki, jakie się tworzą na policzkach w skutek śmiechu.

γέλωμα, τό, śmianie się, śmiech; pluskani-; *risus*.

γελαστής, ος, ό, wysławiający, szyderca, wydrwieli; *irrisor*; risor. [cy.

γελαστικός, ή, όν, śmieszny, do śmiechu należący.

γελαστός, ή, όν, wart być wysmianym, śmieszny; szydny; *ridiculus*.

γελῶ, ścgn. *γελῶ* i ep. *γελῶω*, imiesł. *γελῶντες* i *γελῶντες*, tudzież *γελῶντες*, fut. *γελῶσομαι*, aor. 1. ἐγέλασα i ἐγέλασσα. 1) przchc., śmiać się, być wesolyim; tudzież o okoliczch; μάλα ήδῶ, serdecznie, χαίρειν, ustami, (nie z serca) się śmiać, ἐπί τινι i τινί z czego, z kogo, tudzież ἐν τινι. Aor. ἐγέλασσα, muszę się śmiać (właśc. śmiaćcm się). 2) przechodn. τί, wysmiać co; zjad *γελῶμαι*, wysławiają mnie, szydzą ze mnie; wszakże i z Genit. się łączę i εἰς τινα, γέλωτα γελῶν ἐν τινι, śmiać się z przekąsem z kogo, uragliwym śmiechem z kogo śmiać się; *rideo, irrideo, gaudeo, hilaris sum*.

γέλη, τά, tandeciarskie sprzęty, towary; *scruta*.

γελοιάζω, śmieszne rzeczy gadać, żarty stroić.

γελόσιος, α, **ον**, śmieszny, pobudzający do śmiechu, ucieszny, zabawny. Rzecz. *γελόσιον*, rzecz śmieszna; τὸ γελόσιον, żart; *γελόσια*, fraszki, żarty; ἐπί τῶ γελοίστερα, szydnie; *ridiculus*. Przynśl. *γελόσιος*, str. w. *γελοίστερον*, śmiesznie, uciesznie; *ridicule*.

γέλωα, ό, gen. *γέλωτος*, dat. *γέλωτι*, ep. *γέλω* l. *γέλω*, acc. *γέλωτα*, poet. *γέλων*, *γέλω*. 1) śmiech, τῷ γέλωτι εὐφραίνεσθαι, z serca, serdecznie się śmiać; ἐπί γέλωτι, dla śmiechu, celem rozśmieszenia; *γέλωτα παρέχειν, ποιεῖν, τέρχειν, τίθεσθαι*, do śmiechu pobudzić; γ. *μηχανάζεσθαι*, starać się o rozśmieszenie; *γέλωτα ποιεῖν ἐκ τινος*, wydusić z kogo uśmiech; εἰς γέλωτα τρέπειν τι, w śmiech co obrócić; *γέλωα εἶμι τινά, śmiech (pusty) bierz kogo, γέλωτός τι ἐνέπεσε τινί τινι*, śmiech go wziął z jakiegoś powodu, z czegoś; *γέλωτα ἀφελκάνειν*, słuszenie być wysmianym, zasłużyc na pośmiewisko; *γέλω ἐκθανεῖν*, śmiać się do rozpunku, umierać ze śmiechu. 2) przedmiot śmiechu, rzecz śmieszna, uragowisko; *γέλωα z dod. l. domysł. ἐστί*, śmiać się trzeba; *γέλωα γίνουμαι, εἶμι τινι*, staje się pośmiewiskiem, uragowiskiem czujcym; *γέλωτα τίθεσθαι τινα l. τι*, zrobić kogo l. co przedmiotem szydzy; t. s. ἐν γέλωτι τι τίθεσθαι a *γέλωα πολύν συντίθεσθαι*, złośliwy szyd wymyślić; *risus, ludibrium*.

γελωτοποιέω, wzburzić śmiech, żarty stroić, naj-

grawać się, na fundusz kogo brać, wyszczerzać się z kogo.

γελωτοποιία, ή, żartowanie, trefnowanie, blaznowanie.

γελωτοποιός, ό, żartowniś, trefniś, blazen. śmieszek, figlarz.

γεμίξω, napelnić, naladować, τινός, czem; Med. okręt swój naladować; *implero*.

γέμος, τό, = γόμος.

γέμων, (tylko Praes. i Impf.) być pełnym, napelnionym, naladowanym, ojezonym, τινός, czem.

γενεά, άς, ή, ión. *γενεή*, poet. form. *γενεθή*, dor. *γενεθλα* i *γενετή, ή*, (*GEN2*) 1) ród, rodzina, familia, szcep, linia familii; potomstwo, potomek. b) pochodzenie, urodzenie, *γενεάν εἶναι*, być z urodzenia; *γενεθλης l. ἐκ γενεθλης εἶναι*, pochodzić; ἀπὸ γενεάς, ἐκ γένεθς, od urodzenia, od urodzin. c) właściwość rodzinną, ἐκ γενεθς, dziedziczny—ie; ród szlachecki. 2) ród, generacya, a zatem wiek ludzki, ἐπ' ἀνθρώπων γενεάν, na wiek ludzki, obliczony na lat 33; dla tego 3 wieki ludzkie = 100 lat; tudzież wogóle, wiek, stulecie. 3) miejsce urodzenia, gniazdo; tudzież o orle.

γενεαλογία, ή, ión. *γενεηλογία*, ród obrachować, tablice rodowe robić, *τινά*, pochodzenie czyje wykazać, ἀπὸ τινος, z czego zacząwszy; εὐστόν, ród swój wyliczać; τήν πατρίην τινος, registr przodków, tablicę genealogiczną czyją wyliczać. Także biern. ταῦτα γενεηλογηται, takie jest ich rodzicielstwo, drzewo genealogiczne.

γενεαλογία, ή, tablica, drzewo genealogiczne, rodowodowe, rodzicielstwo.

γενεθλη, p. *γενεά*.

γενεθλιος i γενεσιος, ον, 1) rodowy, θεοί, bogowie rodowi, rodu. 2) rodzinny, do urodzenia się odnoszący; τῶ γενεθλια, urodziny, dzień urodzin; *γενεθλια εἶσθαι*, dać uzięć w dzień urodzin; to samo: τῶ γενεσια, ale obchodzić urodzin dzień zmarłogo już, lub też, dzień śmierci obchodzić, obchodzić na pamiątkę zmarłego; ή γενεθλιος dom. ήμέρα, dzień urodzin i τῶ γενεσια to samo.

γενεθλιον, τό, potomek; w l. mng. rody; τῶ τῶν θνητῶν γενεθλια, świat ludzki; tudzież, pochodzenie. **γενεσιάζω, άσω** (*γένεσιον*) dostać brody, brodacieć, dojrzeć, zmęznić; *pubesco*. (Dor. *γενεσιάζω*).

γενεάς, άδος, ή, i **γένεσιον τό**, 1) broda (zwyczaj w l. mng.) 2) broda, szcżeka. W przysiędze: πρὸς γενεάδος i πρὸς γενεσιου, na brodę twoją; *barba, mentum*.

γενεάσκειω i γενεάω, f. ión. ήσω, dostać brodę, brodacieć, zmęznić.

γενεήτης i γενεσιότης, ό, brodaty.

γενεσιος, p. *γενεθλιος*.

γένεσις, εως, ή, dual. ταῖν γενεσεῶν, spłodzenie, ród, pochodzenie, stawianie się, poczęcie; zaród, źródło, twór, plód.

γενεστρα, ή, rodzicielka.

γενετήρ, p. *γενετήρ*.

γενετή, ή, p. *γενεά*.

γενετής, dor. γενετας, ον, i **γενετωρ, ορος, ό**, rodzic, pierworodziec. 2) spłodzony, syn. Tudzież = *γενεθλιος*.

γενηής, ίδος, ή, = *γένεος*.

γενητός, 3. powstały.

γεννα, p. *γένεος*.

γενναίδης, ό, szlachecki, szlachetny, zany.

γενναοπροσπῶς, jak przystoi na szlachcica.

γενναίος, α, ον, 1) stosowny do pochodzenia, przy-

rodzony; szczerzy, prawdziwy, szlachetny, γ. γονῆ, szlachectwem górujący ród. 2) dzielny, dziarski, zacyjny, lepski; ὁ γενοῖς, mój kochany; także ironicznie. Rzecz. τὸ γεναῖον, zache stanowisko, wielkoduszność, szlachectwo, dusze, wspaniałomyślność; ufność. 3) o rzeczach, szczerzy, prawdziwy, silny; ἐδῆ, silna, szczerza boleść, żalność. Przysł. γεναῖός, szlachetnie, zycznie, wzniosłe, dzielnie, odważnie, szczerze, uczciwie.

γεναϊότης, ηος ἡ, a) przyrodzone szlachectwo, wspaniałomyślność, zachość. b) urodzajność. **γενῶω,** 1) Czynn. zapłodzić, spłodzić; w ogóle: wydać, σῶμα μέγα, do olbrzymiej wielkości urosć. 2) Med. z siebie wydać co, τί.

γέννημα, τό a) plód, potomek, latorośl, owoc. b) przyrodzony przymiot. c) czynn. wydanie, płodzenie.

γέννησις, εως ἡ, spłodzenie, porodzenie, wydanie (na świat).

γεννήτρια, ἡ, r. ż. do nstp.

γεννήτης, οδ. ὅ, i γεννήτωρ, ορος ὁ, rodzic; w l. mng. rodzic; *guntor*. Ze zmianą akcentu οἱ γεννήται zwani byli w Atenach 30 obywateli, składający razem γένος.

γεννητός, ἡ, ὄν, zrodzony, stworzony, śmiertelny.

γεννητικός, 3. sposobny do płodzenia.

γεννικός, ἡ, ὄν, p. γεναϊός.

γένος, ους i εος, poet. **γέννα, ἡ,** 1) to co spłodzone l. zrodzone, potomek, dziecię, latorośl; w l. mng. potomstwo. 2) szczerp, lud, ród, rodzina; pokrewieństwo; zjad ἐν γένει εἶναι τίς lub ἀπὸ γένους εἶναι τίς, być spokrewnionym z kim, być w pokrewieństwie; οἱ ἐν γένει, οἱ πρὸς l. ἀπὸ γένους, krewni; t. s. ὁ κατὰ γένος προσήκων, op. pos. οἱ ἔξω γένους, ale οἱ ἀπὸ γένους także: szlachta, i γένος w ogóle, zacyjny ród, szlachta (tudzież w l. mng.), πλοῦστων γένος, wysoki ród. 3) rodzaj, ród, γένος θεῶν = θεοί, ἀνδρῶν, ἀνδρώπων, θνητῶν i t. p. ród ludzki; πολλὸ γένος ἀνδρώπων, wielka część ludzi; γ. γυναικείον, θῆλυ, ród niewieści; γ. βοῶν, bydło; τὰ τῶν ὄνων γένη, istoty jak osły. 4) ród, klasa, n. p. żeglarzy, snowieszczków i t. p. w ogóle, lichba. 5) ród wspólny, ἀνδρῶν, wiek ludzki; τὸ πρόσθεν γένος, dawniejszy ród, przodkowie. 6) pochodzenie, urodzenie, ród, γένος εἶναι, pochodzić; zjad γένος, τὸ γένος, γένει, według urodzenia, i rodu; ἐκ, ἀπὸ γένους, dziedzicznie; γένει δὲ πρὸς, młodszy.

γενοδότης, ου, ὁ, praszczur, rodzic, założyciel.

γέντο, 3 sing. aor. colsk. = ἔλετο, uchwycił, schwycił. 2) synkopow. f. = ἐγένετο.

γένος, υος ἡ, acc. pl. γένοας, ségn. γένους, tudzież **γενῆς, ἡδος ἡ,** 1) szczerka, broda; w l. mng. gardziel, paszcza. 2) ostzte sikiery, siekiera.

γεσιδήτης, ἐς, ziemny.

γεσούμαι, stać się ziemią.

γεραϊός, ἡ, ὄν, i **γεραός, 3.** = γηραιός, stary, sędziwy, podeszły wiekiem, czciogodny wiekiem, dawny. Rzecz. starzec, sędziwa matrona, matka, zwł. w przemowie. Stp. w. **γεραίτερος,** starszy wiekiem; οἱ γεραίτεροι, senatorowie, posłowie. Stp. nw. **γεραίτατος.**

γεραίται, αἱ, szanowne, czciogodne kapłanki Bakchosa, w Atenach.

γεραίω, (γέρας) czesnym podarkiem uczcić, ozdobić, uczcić, τινα τι.

γερανοβοσία, ἡ, żywienie, utrzymywanie zórawi.

γερανομαχία, ἡ, walka zórawi.

γέρανος, ἡ, zóraw. 2) maszyna do dźwigniania,

zwł. w teatrze, kran, kafar, zóraw'. 3) gatunek tańca.

γεραός, p. γεραϊός.

γεραρός, ἡ, ὄν, a) czciogodny, czesny, wiekiem l. urzędem. b) stary, sędziwy, τὴν ὄψιν z wejrzenia. Stp. w. **γεραρότερος.**

γέρας, αος, ségn. ως, acc. γέρα, nom. pl. ἰοῆ. γέρα, ep. i att. γέρα za γέραα, gen. γεράων, ségn. γεράων, τό. 1) czesny dar, upominek, dar dla uczczenia; w ogóle, dar datek, zapłata. 2) przen. zaszczytne polecenie, godność, dostojenstwo, zaszczyt, prawo honorowe; θανάου, uczczenie, część zgalszym oddana.

γεράσιμος, ον, czczący, część oddający; 2) czczony, szanowany, czciogodny.

γερασφόρος, 2. część jednający sobie.

γεραφρονέω, zycznie, dojrzale myśleć.

γερανογῶγεω, starca prowadzić, pielegnować.

γεροντία, ἡ, zebranie gerontów w Sparcie.

γεροντικός, ἡ, ὄν, i **γερόντειος, α, ον,** sędziwy.

γερόντιον, τό, zdrobn. do γέρων, staruszek; w ogóle, dziad; *vetulus*. Scyta mówi za τὸ γερόντιο.

γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, nauczyciel starych lub starości.

γερονσία, ἡ, rada starców, senat. 2) = *πρῶβεια*, poselstwo.

γεροστός, ἡ, ἰον, starcom lub członkom rady się należący, do nich się odnoszący; *οντος*, czesne wino, większa porcja wina; γ. *δρμος*, przysięga przez starców składana.

γέρρον, τό, (εἶρω) pleciona robota, plecionka, zjad a) materyał stop rynkowych w Atenach. b) tarcza pleciona, czworograniasta, skórą powleczone i metalowymi blatami pokryta.

γέρροφόρος, ον, tarconożny, tarcznik; w l. mng. lekkozbrojni z tarczami plecionymi; *scutibus*.

γέρων, οντος, ὁ, r. n. i vocat *γέρων*, 1) przym stary. 2) rzecz. starzec; οἱ γέροντες, najstarsi i najznakomitsi w narodzie, radcy królów; w Sparcie 28 członków rady senatu (*γεροσῖαι*).

γεροσία, dor = *γεροσῖαι*.

γερωχία, γερωχία, t. s.

γέρμα, τό, (γέρω) próba do posmakowania, przed-smak, smakowanie; *gustatio*.

γέρσις, εως ἡ, smak, smakowanie.

γευστικός, 3. odnoszący się do smakowania, smakujący,

γέρω, 1) dać posmakować, skosztować, τί, co. Med. smakować, skosztować, nagryść, τινός, w ogóle. zjęść, doswiadzczać, zbadać, domać, τινός, własnemu doświadczaniem czego dopiąć, brać udział w czem.

γέφυρα, ἡ, 1) grobla, nad rzekami. 2) przen. odstępny, w szeregach bojowych, niby groble rozdzielające walczących; 3) most. **γέφυραν** *ζευγνύου* i. *ποιεῖσθαι* ἐπὶ τινός, i. **γέφυρα** *ζευγνύου* *ποταμῶν*, zbudować, rzucić most; *λεῖν*, zerwać, znieść; *διαβαίνειν*, przejść przez most; *ἐξευγμένη* *πλοῖσις*, most lżywowy, z pontonów; γ. *ἐξολίγη*, drewniany; *pons sublicius* w Rzymie.

γεφυρίξω, z mostu lżyć; w ogóle, bez przeszkody, śmiało, zuchwale lżyć. Zjad *γεφυρισμός, ὁ* *ca-villor*.

γεφυριστής, ὁ, szydzący, szyderca, lżyciel.

γεφυροποιέω, most budować.

γεφυροποιός, ὁ, budujący, stawiający most.

γεφυρόω, aor. 1. ep. *γεφύρωσα*. 1) groble rzucić, usypać, tamę sypać, *ποταμῶν*, tamować rzekę, τινί, czem; *κλέυθον*, drogę (pr cz groble) torować. 2) most stawiać, rzucić, τί, na czem; *ποταμῶν*, na rzecę; *ἀκτὴν ναυσί*, okrętami opasać.

γεφύρωσις, εως, ή, zbudowanie mostu.
γεφυρωτής, ου, ό, budujący most, stawiający most.
γεωγραφείω, opisać ziemię. **γεωγραφία, ή,** ziemio-
 pismo, i **γεωγραφικός, ή, όν,** dotyczący, zie-
 miopistwa, geograficzny.
γεωδασία, ή, (δαίω) podział ziemi lub roli.
γεωδότης, ες, (εἶδος) ziemny, ziemisty.
γεωλόγια, ή, pagórek; *tumulus, collis.*
γεώλοφος, ου, z ziemi niby usyp sterzczący, wzgó-
 rzysty, pagórkowaty; ztąd **ο γεώλοφος** lub **το γεώ-
 λωσον,** pagórek, wzgórze, *collis.*
γεωμετρεώ, własc. ziemię mierzyć; miernictwem,
 geometryą się trudnić; wymierzać co: *metior.*
γεωμέτρης, ου, ό, mierniczy, miernik, geometra.
γεωμετρία, ή, ion. — *ή,* ή, miernictwo, geome-
 trya.
γεωμετρικός, ή, όν, mierniczy, geometryczny;
 ή *γεωμετρική,* dom. *τέχνη,* geometrya. 2) świad-
 omy miernictwa.
γεωμητής, ες, zmieszany z ziemią.
γεωμώρος, ου, dor. *γαμώρος,* *μειρομαι*) pier-
 wotn. kto przy podziale roli jako osadnik l. zwy-
 cieżca otrzymał kawał ziemi; właściciel, dziedzic,
 któremu pierwotni kraju mieszkańcy jako niewol-
 nicy ziemię uprawiali: w ogóle: bogacz, znakomi-
 ty pan.
γεωπέδιον, τό, (zdobn.) l. *γεωπέδον,* grunt.
γεωπεινής, ου, ό, (πένομαι) ubogi w ziemię, ma-
 lo ziemi lub złą ziemię posiadający.
γεωργείω, uprawiać ziemię, różnikiem być, **ό γεωρ-
 γών,** rolnik; *εί,* coś uprawiać, pielęgnować; *εκ*
τινος, korzystać z czego, zysk mieć, ciągnąć.
γεωργητής, τό, uprawiona rola. b) w l. mng. ro-
 la uprawiac się inajaca.
γεωργήσιμος, ή, uprawny.
γεωργία, ή, a) uprawa roli, rolnictwo; tudzież w l.
 mng. *τινός,* uprawa czego.
γεωργικός, ή, όν, należący do rolnictwa, rolni-
 czy; *αί γ. πράξις* l. *τα γεωργικά,* sprawy różni-
 cze; *γ. άνήρ,* rolnik; *γεωργικόν βιβλίον,* pismo o
 rolnictwie. 2) bigły w uprawie roli.
γεώργιον, τό, rola.
γεωργός, ου, uprawiający rolę; rzecz. rolnik, wi-
 niarz, osadnik.
γεωργότης, ες, rolniczy.
γεωργώω, kopać w ziemi, miny kopać, podko-
 pać, podkopywać.
γεωργώσις, 2, podkopujący ziemię.
γή, ή, scgn. z *γῆα,* dor. *γᾶ,* poet. *γαῖα,* gen. pl.
γαίων, ion. *γεών.* 1) ziemia. a) jako ciało niebie-
 skie, rozpadająca się na dwie części, Europej i
 Azya. Uosobion. bogini wszydobecna i dla tego
 przy przysięgach wzywana, *ζῶνα Urano-*
σα (nieba), *μαθᾶ jedz* (farygi), *Cerberosa,* Ty-
 tanów i t. p. *κατά γῆς,* *κατά τῆς γῆς,* *ὅπο γαί-
 ας,* pod ziemią, w podziemiu, w piekle; *ό κατά*
γῆς, pogrzebany; ale *κατά γῆς* też, na lądzie, jak
κατά γῆν, *πολλήν γῆν,* wielką część ziemi, wiele
 krajów. b) jako materyal: ziemia, grunt, gatunek
 ziemi, powierzchnia ziemi; *ἐπί γαίης* lub *γῆ,* na
 gruncie; zwłaszcza. ziemia przenośna, pole, rola,
 pyl ziemski, *ὕδωρ καί γαῖα γένεσθε,* zgnijcie;
γῆν τε καί ὕδωρ αἰτέιν, o ziemię i wodę prosić,
 jako znak zupełnego poddania się i oddania swo-
 jej własności drugiemu. 2) kraj, jako odgraniczo-
 ny kawał ziemi; *πατρις γαῖα,* ojczyzna; *γᾶ μήτηρ,*
 ojczysta ziemia; tudzież, miasto; często się opu-
 szcza przez wyrzutnią lub dekada przez pleonazm,

jak *ή ἡμετέρα,* nasz kraj. Opuszcza się artykuł
 we zwrotach: *ἐκ γῆς,* z lądu, *ἐν γῆ,* na ziemi i t. p.
γηγενέτης, ου, ό, i **γηγενής, ες,** z ziemi zrod-
 dzony, ziemiorodny: rzecz. ziemioród, ziemioródz-
 ca: tak Giganci, Spartowcy, Erechty. 2) pierwo-
 rodny, krajowy = *αὐτόχθων.*
γηδόν, τό, zdrobn. γῆ, włosć, fo'wareczek.
γηθεν, przysł. z ziemi; z gruntu; z grobu.
γηθεώ, aor. ep. *γηθησα,* pf. *γέγηθα* (ze znaczen.
 czas. terażn.) (γαίω) cieszyć się, weselić się, ra-
 dować się; często z dodan. *σπένζ,* *κατά θυμόν,*
θυμῷ, w sercu: imiesl. *γεγηθώς,* ucieszony w du-
 szy; *γεγηθός δάκρουν,* łza radości; łączy się z i-
 miesl. l. z acc. i imiesl. *Ἀγχιλλῆος κῆρ γηθεῖ*
φρόν δερκαμένου, gdy widzi i t. d.; γ. *τάδε κα-*
τετρασμένω, że to uskuteczniłono; często też *ἐπι*
τινι lub z nastep. *ἴτι,* *ὄνεια.* *gaudeo.*
γηθῖος, τό, p. nastep.
γηθισύνη, ή, (γηθεώ) wesołość, ochota, radość;
γηθισύνη, z radości: *gaudium.*
γηθισύνοσις, 3, wesoły, radosny.
γηθῖω, p. γηθεώ.
γηίνος, η, ου, z ziemi, ziemny, ziemisty; śmier-
 telny. *mortalis.*
γηῆτης, ό, scgn. γῆτης, rolnik.
γηλόφος, ό, pagórek, wzgórze; *collis.*
γημαί, p. γαμίω.
γηρᾶναι i **γηράς,** p. *γηράσκω.*
γηροχέω, ion. *γηουχέω,* grunt, ziemię posiadać
γηρόχος = γηροχος = γαίροχος.
γηροταλος, ό, ziemny kolek, rzodkiew.
γηρεδον, τό, grunt, folwark.
γηρετής, ες, spadający na ziemię, upadły.
γηρονεω, uprawiać ziemię. Ztąd
γηρονία, ή, uprawa ziemi.
γηρόνος, ό, uprawiający ziemię, rolnik.
γηροτος, p. γαροτος.
γηραιός, ά, όν, stary, sędziwy, podeszły w latach.
γηραλός, α, ου, 1) = *γηραιός.* 2) smutny, przy-
γηραιναι, ή, starzenie się. [kry.
γηρας, τό, gen. γήραος, att. scgn. γήρας, dat.
γηραί, *γήρα,* wiek podeszły, sędziwy, starość, sęd-
 zliwość, *γήραί* l. *ἐν γήρα,* w podeszłym wieku,
τό γήρας ἀποδέσθαι, odmłodnieć. Przenośn. γή-
 ρως *ἀλοπα,* w nieprzemiennej czerstwości; *γήρας*
θυμοῦ, słabość podeszłego wieku; osłabienie na-
 miętności; *senectus.*
γηράσσω i **γηράω,** 3 sing. aor. *ἐγήρα,* pat.
γηράς, inf. *γηρᾶναι,* aor. l. *ἐγήρασ,* inf. *γηρά-*
σαι, pf. *γεγήρακα,* starzeć się; *βίωσ τοιοῦτον γη-*
ρᾶναι, takie życie wieść do starości; w ogóle:
 osłabnąć, stepieć na umyśle, niknąć; *senesco.* 2)
 czynn. dać się zstarzeć. t. j. dać doczekać lat
 sędziwych, przedłużyć życie.
γηροβοσκείω, w starości pielęgnować. Ztąd
γηροβοσκία, ή, pielęgnowanie w starości.
γηροβοσκός, ου, podpora rodziców, starców pie-
 legnujący.
γηροκομείω, γηροκομία, ή, i γηροκόμιος, ου,
 i **γηροτροφεώ, γηροτροφία, γηροτρόφος, 2,**
 p. *γηροβοσκείω,* — *βοσκία,* — *βοσκός.*
γηρογόνα, ή, córka głosu, echo.
γηρομα, τό, glos; *vox.*
γηρούμαι, dor. *γαρούμαι,* wydać glos, brzmieć;
τυνι, z kim rozmawiac. W Act. t. s. znaczenie,
 z Acc., *opiewać.*
γήρουσ, υος, ό, glos, wołanie, dźwięk, *ton;* *vox,*
sonus.
γήτης, ου, ό, scgn. z *γῆτης,* rolnik.

γίγαντες, α, ον, olbrzymi, gigantyczny.
γίγαντολάτης, ου, ό, **γίγαντολάτωρ**, ορος, ό, **γίγαντοφόνος**, ό, Γ. ζ. **γίγαντολάτης**, ίδος, ή, zarząciela, zatraciciela gigantów, olbrzymów.
γίγαντομαχία, ή, walka z gigantami.
γίγαρτον, τό, pestka w jagodzie winnej.
γίγας, αντος, ό, zwykle w l. mug. giganci; olbrzymie, dzikie, bogom zniechawione i przez nich wreszcie zgładzone plemię, synowie Gei; później imię polspolite: olbrzym, zwł. olbrzymiej wielkości i siły bohaterowie, bohater, mocarz. Tudzież przymiotn. olbrzymi, silny: o Zefirosie, silnie dmący: *gigas*.
γίγγλυμοδής, ες, za γίγγλυμοειδής, mający kształt spoenia, spójki, stawu, czopu zawiasowego, od **γίγγλυμος**, ό, spojenie, spójka, staw, czop zawiasowy.
γίγγρας, ου, ό, mały flet, piszczałka; *tibia parvula*. Zład γίγγραϊνον, γίγγρανός, ή, όν.
γίγνομαι, ion. i późn. form. **γίνομαι**, [Γ], f. γένομαι, pf. γέγονα i γεγέννημαι, ep. γέγαα, inf. γεγάμεν, part. γεγάως ścgn. γεγώς, aor. εγενονην, aor. I. εγενονην (znac. czynny. p. γίνομαι); *stać się*, t. j. a) dos apic bytu I istnienia, powstać, wszcząć się i to a) o ludziach, być zrodzonym, rodzic się, έν, από, παρά τινός, i τινός, od kogo l. zkad pochodzic, n. p. οδδε της αδτης Θράκης, nie z tej samej Tracyi pochodzic, της έμης ψυχής γεγώς, syn duszy mojej; *καλώς γίγνεσθαι*, do brego, zanego być rodu, z dobrego być gniazda. Pf. często ma znaczen. cz. terazn. γεγονέναι έτη τρία, mieć trzy lata; podobn. άμφί τά πενήκοντα έτη γενέσθαι, liczyć około 50 lat; όπερ τά στρατοεισμα έτη γενέσθαι, wyjść z wieku popisowego. b) o niezwyotn. przedmiotach, wszcząć się, stać się, rość, rodzic się, wyniknąć; wydarzyć się, przytrafic się, nastąpić; albo jako sl. biernie, być zrobionym, uskutecznionym (έν τινος przez kogo), być obchodzonym, odbytym, choć częściej w polskiem oddaje się przez zwroty ze słowami czynnymi; n. p. *λαχη γένετο αδτών*, wszczęli lryk; *άγορη γένετο αδτών*, złożyli zbranie. Perfect. istnieć. być mozebyum, urzadzonym. O czasie; *premiuac*, *minac*, *przejść*, *uplynac*, ale i, *przybyć*; o liczbach i miarach; *wynosić*, *złożyć się* na. dojsz do, rozciagac się; *pleiósος γίγνεται*, stanowią większość. Szczególn. *τά τερά (τά σφάγια) γίγνεται*, ofiary spryjają, dobrze wróżą, pomyślnie wypadają; *ζνομα έμοσ γένου' άν*, imię moje trwać będzie; *έν ταις γίγνομεναις ημεραις*, w potrzebnej, słusznej, należytiej ilości dni. Z Dativ. stać się komu, dostac się w udziale, *wpasć* w ręce, nalezć się; *βίωμη*, odwagi mo *przybwa*: *οκ άν έμοιγε έλπομενω τόδε γενοισα*, mojej nadziei nie stanie się zadosć, tego spodziewac się nie moge; *άσμένοις ταις σάφωροι εγγενο*, rozdanyum bylo požadanem; lub z l. mug. w r. ni-jak, *εκάστους έτοιμα γ*, wszyscy zalatwili się, gotowi byli; *πλωμιώτερα έγ. παρ' άλλήλους*, żegluga ożywała się, wzajemnie częściej na okretach się odwiedzali. Z przysłówk.: *κακός γ*, źle się wieść, *wpasć*; *ές δεον γ*, dobry wziąć obrót, *wpasć* dobrze: *άμα τινι γ*, być z kim razem; *καθ' έν γ*, być polączonym. Podobnie: *δουδός*, *δύσος γ*, zbliżyć się, zejść się; *εγγός γ*, zbliżyć się; *έξω γ*, wyrzucić, być uwolnionym; *άνω γ*, być u góry; *όχα γ*, rozdzielić się; *έν τού ίσου τινι γ*, mieć z kim równe korzyści; *γ*, έν οδδεν

τών παρ' έμοι, nie przez moja winę stalo się; *γίγνεσθαι* z Inf., udać się, powieść się; tudzież óst. Rzecz. *τό γιγνόμενον* i *τά γιγνόμενα*, rzecz, wypadek, zdarzenie; skutek; bieg rzeczy, przebieg, istotny przebieg, prawda; dochód, zbiór, plon, *τό γεγενημένον* i *γεγονός*, *τά γεγενημένα* i *γεγονότα*, to co się stało, wypadek, zajście; *τό γεγενηόμενον*, przyszłość, wypadek, następstwo. 2) dojsz do jakiego stanu, stać się czem; a) z Rzecz. i Przymiotn., *πάντα γ*, stać się wszystkim, t. j. wszystkie kształty przyjmowac, *τήν ήλικιαν γ*, dojsz do wieku mezkiego, dosięgnac wieku mezkiego; z przymiotn., *pokazac się*, *okazac się* n. p. *άγαθόν πρός τινα*, *ότι γένωνται*, co z nich stać się miało; tudzież z Imiesl. *γενοδ μοι παϊς ετηρόμωσ γεγώς*, stań się rzeczowicie synem moim, którym jesteś, t. j. *pokaz się (być) godnym synem; ήν άπιών γέννηται*, *ένθα*, gdy oddalając się stanie tam, gdzie. b) z przypadkami zalezn. *γίγνεσθαι* τινος, wejść w czyja posiadłość, zostac czym niewolnikiem, z kija trzymac; *ρόϊσc* na czyj karb, nalezć się komu, być policzonym w poczet, być członkiem czego, n. p. *τών τριάκοντα*, nalezć do ich liczby; *εαυτών γίγνεσθαι*, przyjsz do siebie, do przytomności, otuchy nabrac, stanac na własnych nogach; *μεγάλης έλπίδος γίγνεσθαι*, oddac się slodkiej nadziei. c) z przymik. *άπό τινος γ*, pochodzic od kogo, przez co być uskutecznionym; *dalej*, opuścić kogo, a w Praeter. być oddalonym, być wolnym od czego, zalatwic się z czem; *διά τινος*, stać się przez co, za pośrednictwem; *δι' ανακωχής γ*, *τινι*, ugode z kim zawrzec; tudzież, *prowadzic* przez co; *έν τινι γ*, przyjsz na jakie miejsce, stanac na jakim miejscu, przyjsz do kogo, być między ludźmi; *έν δικασταις γ*, stać przed sędziami, być, bawic w kraju; *έν τώ έαυτω*, upamiętac się, zastanowic się nad sobą; *έν τούτω γ*, mieć to przed oczyma; *έν έγκλήματι γ*, być ganionym, podlegz naganie; *έν τώ αδτω έμπροπμάται γ*, dostac się, być w tém samym polozeniu; *έν τόχη γ*, być waplivem; *έν πείρα τινός γ*, obcowac z kim; w ogóle, dojsz do czego, dosięgnac czego; *zład έν ταις άραις γ*, być na urzędzie, *έν πολέμω*, zabrac w wojnę, być na wojnie; *έν χειρον γ*, zetrzeć się; w ogóle, mieć w czem udział; *έν ποιήσει*, wystapic w poezyi, jako poeta; *γ*, *ές τι*, urosć, wznieść się, n. p. *εις πλήθος*, urosć do wielkiej ilości, *έπί τινος*, do czego dojsz; *έπί της γνώμης*, przyswoic sobie zasade; *έπί τινι*, przyjsz do kogo, do czego, od kogo zalezec, *wpasć* w czyje ręce; być w czyjej mocy; *έπί τι*, n. p. *έπί άμφοτερα*, zastapic obie strony, sklaniac się na obie strony; *κατά τινος*, n. p. *κατά νότου γίγν*, napasć kogo z tyłu; *κατά τινα* i *τι*, przyjsz na jakie miejsce, do kogo, do niego wrócić; w cz. przeszl., u kogo znajdowac się, bawic; *przen. γ*, *κατά έλλόγουσ*, spiknac się, skupic się; *κατά ένοτάσεσ*, schadzki miewac; *κατά σφάσ αδτοδ γ*, odosobnic się; w cz. prz. być samotnym; *μετά τινος*, polaczyć się z kim, trzymac z kim; *παρά τινος*, od kogo dostac się w udziale; *παρά τινι*, być czemu przytomnym, być przy czem, dostac się do boku; *παρά τι*, polegac na czem, od czego być *zawis ym*; *παρά τινα*, przybyć do kogo; *παρί τι*, przyjsz w okolicę czego; *chodz* i *co*; *γ*, *πρό δδοδ*, posuwac się naprzód; *πρός τινι*, stanac na jakim miejscu, ladowac, przybyć do kogo, polaczyc się z nim; *πρός τι*, prowadzic dokad, (o dro-

dze); *ὄν τινι*, połączyć się z kim, stać po czyjej stronie; *ὄπό τινι*, wpaść w czyje ręce; dostać się w moc, pod opiekę czyjś; *ὄπό τινα*, stać się czym poddanym; *ἴο, nascor, ὀθενίω, accedo*.

γινώσκω, ioa. i późn. **γινώσκω**, fut. γινώσσομαι, opt. 3 pl. γινώσοιτο, pass. γινώσθησομαι, aor. ἔγνω, part. γνούς, conj. γῶν, ep. γνώω, γνώομεν, γνώωσι, opt. γνῶσθι, imper. γῶσθι, inf. γῶναί, ep. γνώμεναι, pf. ἔγνωκα, pf. pass. ἔγνωσμαι. 1) a) poznać, dowiedzieć się, dostrzedz, przejrzeć, przeznaczyć, doznać (na własną niekorzyść); *τί, lub zdanie z ὅτι ὤς, ὅ* albo zależne pytan. z εἰ, i t. p. Często Subj. zależnego zdania przenosi się do zdania głównego jako Objekt. Tudzież łączy się z Imiesłow. w Acc. 1. Nom. n. p. ἔγνωκα ἡπατιγμένῃ, poznałam żem oszukana; tudzież z Genit. i z Genit. Imiesłowu. b) wiedzieć, pojąć, mieć wiadomość 1. świadomość, rozumieć; ἔγνωσ = tak jest, słusznie; z Acc. ἄρνιθας, znać się na locie ptaków; podobn. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀρμασι t. j. ich sposób; ἀδῶν znać się swoją; *τινά*, poznać kogo jako tego, kim jest; tudzież ze zdan. pobocz. z ὅτι, ὤς, Inf. Part.; γνούς ἀπό τινος, zmedrzeć przez co, pouczonym być czém. Szczególnie. poznać niewiastę t. j. spółkować z nią. 2) uczyć się, postanowić, zawyrokować, uznać, sądzić, wnioskować, *ἐκ τινος*; z czego; ἔγνωκα, mojem zdaniem jest, często z ἀλλως, ὀθως, παρὰ τοσοῦτον, o tyle, częścią z Genit. abs., tudzież z ὤς, *τί, n. p. ταῦτά γ.* tego samego być zdania, zgadzać się, *περί τινος* lub z Inf., Acc. c. Inf. lub zdaniem z ὅτι. *ὄν ὀρθῶς γ.* mylić się. 3) Biern. i Med. a) być poznany, *τινί, πο* czem, albo *τινί*, przez kogo i z imiesł. γινώσθησόμεθα ἐναλφθόντες, zobaczą, złyśmy się zebrałi. b) być znanym, słysząc, *τινί*, czém. c) być postanowionym, przeznaczonym, zdecydowanym; *κακῶς ἔγνωσμένα* złe zamiary. d) (Med.) znać się. e) ἔγνωσμαι, zdecydowany jestem, postanowiłem; niezmiennego zdania jestem; *cognosco, scio, intelligo, decerno, iudico*.

γίνωσ, ó, mul, odrodek z ogiera i oslicy; tudzież młode muła (*ὄρεβός*) i klaczy; każdy koń skarłowaciały; *hinnus*.

γλάγως, τό, ep. za γάλα, mleko; *lac*.

γλακτοφάγος, *ov*, ep. synkop. z *γλακτοφάγος*, mlekiem żyjący.

γλάμων, *ov*, kaprawy.

γλάνες, *ως*, ó, gatunek suma czyli spólnicy. *si*-*γλάνος*, ó, hyena; *hyaena*.

γλαυκίω, tylko w imiesł. *γλαυκίω* = *γλαυκίω*, iskrzące się, jaskrawe, bystre mieć oczy.

γλαυκίζω, wyglądać niebieskawo.

γλαύκινος, *η, ov*, niebieskawy, błękitny. [ne. **γλαυκόματος**, *ov*, oko jaskrawe mający, 1. szklan. **γλαυκός**, *η, óv* (*γλαύσσω*, iskrzyć się), iskrzący się, połyskujący (o oliwach i oleju); przydom. oczu, jaskrawy; w ogóle: jasnego koloru, świetlany, świetlisty, (niebieski, modry).

γλαυκότης, *ητος, η, niebieskawość, błękitność.*

γλαυκόχρως, *ως*, niebieskawy.

γλαύκομα, τό, (*γλαύκω*) bielmo szare, katarakta. **γλαυκόπις**, *ιδος*, acc. *ιδα* i *ν, η, z oczami iskrzącymi się, ognistymi. Promiennemi; z żarem w oczach, płomiennooki. Tudzież rzeczownie używane. T. s. **γλαυκώψ**, *ἄπιος*.*

γλαυξ, att. **γλαυξ**, *κός, η, sowa; noctua*, poświęcona Atenie; godło i symbol Aten; *γλαυξίς* Ἀθήνας i Ἀθήνας, sowy do Aten nosić; przy-

słowiowo zam.: czynić coś zbytecznego, drwa do lasa wozic.

γλάφω, τό, (*γλάφω*) wydrążone, grota, jaskinia, jama, przepaść.

γλαφυρία, *η, η, gładkość, cienkość, delikatność, czystość, grzecznność, wytwarność.*

γλαφυρός, *ά, óv*, (*γλάφω*) 1) wydrążony, sklepiiony, *λιμήν*, ponieważ górami w kolo opasany. 2) przerośn. gładzony, cienki, gładki, przyjemny, ponętny.

γλαφυρότης, *ητος, η, t. c. γλαφυρία.*

γλάφω, wydrążyć; grzebać, kopać, skopywać (ziemię) o lwie; wyrzezać, wyrzynać.

γλεόκος, τό, *moszcz, muszcz, brzczka winna, wino które jeszcze nie fermentowało lub gotowane, słodkie, wino słodkie; mustum, decoctum.*

γλήνη, *η, η, żrzenia, kula l. jabłko oka, tęcza oka, soczewka kryształowa. 2) łałka, cacko, dziewuszka; z pogardą: ἔβρε κακή γλήνη; won płochą (gnuśna) dziewczok! *pupilla, pupula.**

γλήνος, τό, (*γλαύσσω*) rzecz wytwarną, dzieło mistrzynie roboty, rzecz okazala, na okaz.

γλήχων, *ωνος, η, ioa. = βλήχων*, polój, roślina; *pulegium*.

γλισχροαντιλογεξέσιτροπος, *ov*, wyraz komiecz. u Arystof. Obłoki. 997 niby: spierający się z przeciwnikiem w żebaczulotajskim procesie.

γλισχρος, *α, ov*, ciągly, lipki, tęgi; przen. skapy, biedny, nędzny. 2) wytrwały. Przynal. *γλισχρος*, chwicie, skapo, biednie, z biedą ledwie.

γλισχροτής, *ητος, η, ciągłość, lipkość; twardość; gładkość, śliskość. 2) przen. drobnostkowa akurtność, skapość, brudna chwiciość.*

γλισχρων, *ov*, biednie, w biedzie żyjący.

γλίχμαι (*γλισχρος*) Depon. tylko w Praes. i Imperf. właśc. przylgnąć, przy-u-czepić się, poządać czego trwale, ubiegać się za czém trwale, starać się o co, *τινός, περί τινος*, w zdaniu zależnem zwykle Inf. się kładzie.

γλοιός, *ό, właśc. lipki, brudny olej, który albo na arenie wraz z potem ciała spływa, albo czyszcząc ciała zgrzeblem szcztoką scierano; w ogóle, lipka wilgoc, żywica.*

γλοιός, *ά, óv*, lipki; przen. brudny, skapy. 2) trwały, wytrwały, uporny. 2) śliski, gładki.

γλουτός, *ό, posładek, półrzytek, półrzytek, siedzenie. γλουκίω* i *γλουκίζω*, (*γλουκός*) osłodzić. Med. czuć słodycz, słodnieć.

γλουκερός, *ά, óv, p. γλουκός.*

γλουκυθωρία, *η, η, błogosc, lube usposobienie; γλ. πρὸς τὰς ἡδονάς*, bezpieczne oddawanie się zmysłowości; *ἐγκράτεια τῆς γλ.* powściągnięcie zmysłowości. 2) dobrodusznosc, zyczliwość. 2) wzruszenie.

γλουκυθωρος, *ov*, łagodny, uprzejmy, dobroduszny. 2) lubiący wygodę. 2) łagodnie następujący, rozweselaający.

γλουκόκαρπος, *ov*, słodki owoc wydający.

γλουκομείλιχος, *ov*, (*μελίχος*), słodko pochlebiający, pieszczący.

γλουκυήλον, τό, słodkie jabłko, jako wyraz pieszczoty; jabłuszko moje (złote).

γλουκυπικρος, *ov*, słodkogorzki.

γλυκός, *εία, ó, z poet. form. pobocz. γλυκερός, ά, óv*, słodki, n. p. *ἔδαρ*, opp. słona; w ogóle, przyjemny, pokrzepiający, orzeźwiający, łagodny; 2) ujmujący, łagodny, dobroduszny; a z nagana, prostoduszny, prosty. Rzecz. *ό γλυκός*, dou. *είως*, łagodnie.

γλωκότης, ητος, ή, słodycz; *dulcedo*.
γλοκοφανία, ή, słodki głos, przyjemna mowa.
γλόκων, ό, wyraz pieszczoty, jak *ό γλοκώτατε*.
γλόφανον, τό, i γλοφείον, τό, dłotó, ryлец, dró-
 żydio.
γλοφή, ή, rycie, rytowanie; wyrtye; *sculptura*.
γλοφίς, ίδος, ή, karb, ciosna, narznięcie, rowek
 wykai bowany; *crena sagittae*.
γλόφω, wyzłóbić, ryć, wyryć; *scalpo, caeio*.
γλώξ, ή, tylko γλώχες, końce kłosów.
γλώσσα, ή, att. **γλώττα, ή,** język; *γλώσσας τώ-
 μωνος i εν πορί βάλλειν*, język bydląt óharynych
 urznać i spalić (Hermesowi),— język, jako nar-
 zedzie mowy: *εὐτροχος*, biegły; *γλώσση* językiem:
ἀπό γλώσσης, γ) ustnie. b) co ślina do gęby
 przyniesie, bez przygotowania, z serca, powierzch-
 owanie. 2) język, mowa, często w l. mnog., także
τό ἀπό γλώσσης, a) wysłowienie, mowa, wyraże-
 nie; *γλώσσαν είναι* l. *μετείνειν*, mówić językiem;
πάσαν είναι γλώσσαν, wszystkiemi słowami zmierzać
 do; *φθονερὰν ἐξώσαι γλώσσας δδδων*, skarżyć i
 lżyć. b) szczegóól., w właściwy sposób wyrażenia się,
 narzecz, dyalekt; *κατὰ γλώσσαν τήν σφετέραν*,
 w ich języku; *γλώσσαν*, według języka; *lingua*.
γλωσσαλία, ή, wyszczekana gęba, szermierstwo
 języczne.
γλωσσίζ, ίδος, ή, munsztuk u flutu.
γλωσσοειδής, ές, podobny do języka.
γλωσσοκόρον, τό, puzdro, pokrowiec, skrzywnia.
γλωσσοστροφείο, językiem mleć, szczekać, język
 w plát dawac; *blaturo*.
γλωσσοτομέω, język uciąć.
γλωττοποιέω, używać obcych, nieużywanych wy-
 razów lub tworzyć je.
γλωχίς, ίνος, ή, (γλώξ, γλώσσα) każdy koniec
 wystający, grót strzały, szczyt, ostry koniec w
 hak zaczepny zaopatrzonco gwóźdźnia, przecho-
 dzącego przez dyszel; *cuspis*.
γναθός, ή, poet. **γναθμός, ό,** szczeka; metony-
 mizm, gryzienie, ząb trzonowy, ostrze, siła po-
 chłaniająca; czeluste, otchlan, krtań, ciastnina; *ma-
 xilla, mala, dens*.
γνάθων, όνος, ό, (γνάθος) nadmipysek, odmigęba;
 pucolowata gęba, tytuł w komedyi pasożytom
 nadany.
γναριπτός, ή, όν, zgiety, nagiety; giętki, gibki,
 smagły; *γν. νόημα*, giętki, obrotny umysł.
γναριπτός, aor. ep. γναριψα, krzywić, zginać, po-
 ruszać.
γναφείον, τό, folusz, walkownia, blecharski młyn.
γναφεύς, έως, ό, folusznik; *fullo*.
γναφουτιεύς, ή, όν, folusznikowy; *ή γναφουτική,*
dom. τέρμη, folusznicza, sztuka folusznicza.
γναφεύω, folować, walkować.
γναφικός, ή, όν, p. γναφουτικός.
γναφος, ό, szczerć, szczołka, karta folusznika.
γνάφισ, έως, ή, drapanie sukna, postrzyganie.
γνώσιος, ία, ίον, (synokopw, z *γνήσιος* od *γέ-
 νω*) prawnego pochodzenia, prawy, prawny; w ogól-
 e: szczerzy, prawdziwy, porządny; Przysl. *γνη-
 σίως*, prawnego pochodzenia, rodnie, szczerze, praw-
 dziwie, należycie, w istotném, szczerem rozumie-
 niu; *rite*. Ztąd
γνησιότης, ή, prawość pochodzenia.
γνίφων, όνος, ό, sknera, kutwa.
γνοφερός, ά, όν, ciemny, ponury. 2) burzliwy.
 T. s. *γνοφοδής, ες*.
γνοφεύω, zaciemnić.

γνώφος, ό, ciemność, ponurość, zmrok. 2) gau-
 nek nawalnicy, wiatr wirowy; *caligo, turbo*.
γνώξ, przysl. (synkop. z *γνώξ* od *γόνος*) ze zgie-
 tem kolanem; *γνώξ έριπειν*, ze zgiętemi kolanami
 runać, l. z załamaniemi kolanami runać; *in genu*.
γνώμα, τό, (γνώμαι) 1) znak, cecha. 2) dowód,
 mniemanie.
γνώματεύω, doświadczyć, osądzić, rozstrzygnąć,
σκιάς γν. cieni na słonecznym zegarze mierzyć;
diagnosco.
γνώμη, ή, (γνώμαι) 1) objęcie, poznanie, uznanie,
 ztąd a) rozwaga, myśl, mniemanie, zdanie, prze-
 konanie, postanowienie, zamiar, cel, *τινός, n. p.*
γν. τοῦ ταίχους, cel muru; lub z *Inf. ώξ, ότι i t.*
p. γνώμαι *όδοφοροι*, urojenia; *γνώμης άμαρτήμα*,
 przewrotny plan; *πάση τή γνώμη*, z całą rozwa-
 gą l. gorliwie; *γνώμη φρονών*, ze szczerego serca;
μετά γνώμης, z zupełném przeświadczeniem; *γνώ-
 μην, τή γνώμη, ταίς γνώμαις i όπε γνώμης*, we-
 dług rozpoznania l. zdania, *τινός, czyjego*; w du-
 szy czyjej; *ἀπό γνώμης i από τής γνώμης* a) bez
 objęcia l. rozpoznania. b) wbrew życzeniu. c)
 z umysłu; *τινός, n. p. άφ' έαυτοῦ γνώμης*, z wła-
 snego popędu, zdaniem czyjem, według przeko-
 nania; *κατὰ γνώμην*, według życzenia, zdaniem,
 stósowicie do objęcia; *καρά γνώμην*, wbrew lepsze-
 mu uznaniu, wbrew myśli, przekonaniu, propo-
 zycyi l. oczekiwaniu, *μία γνώμη*, jednozgodnie,
 jednogłóśnie, *έχω γνώμην i έχω τήν γνώμην*, je-
 stem zdania; *ταῦτη πλείστος γνώμην εἰμι*, takiego
 głównie (co do głównych rzeczy) jestem zdania;
t. s. ταῦτη τή γνώμη πλείστος εἰμι. Podobn. *ή*
πλείστη γνώμη έστί τινι z *Inf.*, zdanie czyje zmie-
 rza, *α* odnosi się głównie do; *γνώμη έχειν περί τι-
 νος i γνώμης έχεσθαι*, *γνώμην ίσχειν*, mieć zda-
 nie o *czém, γνάμην συμβάλλεσθαι*, rozważać; *έν*
ταίς γνώμαις λαβείν τι, wrazić sobie myśl; *έπι*
τής γνώμης γίνεσθαι, nabrać zdania jakiego;
γνώμη l. τή γνώμη άμαρτάνειν, omylać, zwieść
 czyją nadzieję. d) wyrażenie zdanie, głos, sens,
 rada, wniosek, wyrok; *γνώμην εισφέρειν* l. *ποιεί-
 σθαι*, zrobić propozycyę l. wniosek; *γν. ποιείσθαι*
 także, powziąć zdanie, postanowienie, uchwałę
 zrobić; *γνώμας ποιείσθαι* naradzać się; *γνώμας*
προθίβαιν, naznaczyć, przykazać naradę; *γνώμη*
προτίθεται, rada, jest obrada; *τή γνώμη προστί-
 θεσθαι τιнос* l. *τίθεσθαι τινι*, przystąpić do czy-
 jego zdania, głosować za czyjems zdaniem; *πρός*
τήν γνώμην τινός έστάναι, w duchu z kim łączący
 się; *τή γνώμη άφροσθήκειν*, w sercu odpaść, prze-
 niewierzyc się komu; *τήν γνώμην τινός παρα-
 σκευάζειν*, zdanie czyje nastroić l. przygotować
 na co; *γνώμης μη τυγχάνειν*, nie przeprowadzić
 zdania swego. 2) władza pojnowania, władza
 duszy, rozum, rozsadek, serce, dusza, uczucie,
 zmysł, usposobienie, odwaga, skłonność; *γνώμην*
διαφθείρειν, odstąpić od dobrych zasad; *έν γνώ-
 μη γερώνος τινι*, do serca przyrość komu, być
 drogim; *πρός τινα γνώμην έχειν*, stać po czyjej
 stronie, pójść za kim; *τό πλείστον τής γνώμης*
έχειν, najwięcej do tego się skłaniać; *προσέχειν*
τήν γνώμην τινι, zwrócić na co uwagę, łączy się
 z *Imiesl.* lub *ώξ*, dać baczenie; *διά μίας γνώμης*
γίνεσθαι, jednej być myśli; *γνώμη κολάειν*,
 z zasady karać; *τή γνώμη δουλοῦσθαι*, odwa-
 gę utracić; *sententia, animus, prudentia*.
γναμιδιον, τό, zdrobn. γνώμη.
γνομικός, ή, όν, przypowieściowy, przysłowiowy.
 Przysl. *γνομικός*, przypowieściowym sposobem.

γνομολογέω, mówić w przypowieściach, przypowieści zbierać.

γνομολογία, ή, zbieranie przypowieści, mówienie w przypowieściach.

γνομονικός, ή, όν, (γνώμων) zdalny, należący do osadzenia, bystry, rozsądny, z gen. 2) należący do zegara słonecznego; γνομονική sc. τέχνη, gnomonika, sztuka robienia słonecznych zegarów.

γνομοτυπέω, kuć przypowieści lub przysłowia. Ztąd **γνομοτυπητικός, ή, όν**, i **γνομοτύπος, ον**. **γνώμων, ον**, (γνώμαι) 1) znawca, sędzia, krytyk, rozjemca; zwł. dozorca świętych drzew oliwkowych w Atenach. 2) skazówka przy zegarze słonecznym t. j. pionowy kolek, którego cień porę dnia oznaczał. Ztąd w ogóle: skazówka dnia; zegar słoneczny, tudzież, klepsydra. 3) u koni, ząb rejestrowy, rejestr. 4) modła, sznur pomiaru, prawidło, węgielnica.

γνώριζω, f. att. **γνώ**, poznać, znać, miarkować: τινά, scisła znajomość z kim zabrać, być na poufalej stopie z kim. Biern. być poznanym, znanym, uważanym. 2) oznajmić, ogłosić, naznaczyć.

γνώριμος, ον, 1) znaczny, do poznania, zrozumiał. 2) znany, w świeżej pamięci, uznany, τιμή, przez kogo: zaprzyjaźniony, zwolennik, uczeń czyj: οί γνώριμοί, znakomici, przedni, znaczni, możni: γνώριμον γίνεσθαι, okazać się dobrym, wiernym, lub zaprzyjaźnić się z kim.

γνώρισις, εως, ή, (γνώριζω) 1) pojęcie, znajomość. świadomości. 2) znajomość, przyjaźń.

γνώρισμα, τό, znak, cecha; *signum*.

γνώρισμός, ό, obeznawanie.

γνωριστικός, 3, sposobny do poznawania.

γνωσιμαχείω, ze swoim zdaniem być w niezgodzie, nabrać innego przekonania, zmienić zdanie; z Inf. i μή, przyznać sobie, że coś tak nie jest: uznać i wyznać błąd swój: **πρός τινα**, z kim rozierać się o różnicę zdań.

γνώσις, εως, ή, (γνώμαι) pojęcie. a) poznanie, znajomość, świadomość, sposób myślenia. b) wyrok sędziowski, decyzja, wyrok. 3) znajomość, sława, słynienie, chwała.

γνωστήρ, ήρος, ό, znawca rzeczy; 2) ręczyiciel, rękojmnia — ego, świadek. T. s. γνώστης, ό.

γνωστικός, ή, όν, zdalny do pojęcia, pojmujący, pojętny; γνωστικοί, ludzie urojoniej wielkiej mądrości.

γνωστός, ή, όν, i **γνωτός, όν**, lub 3 zakończ. znany; ztąd, zaprzyjaźniony, spokrewniony. Rzecz. pokrewny, nawet, brat. 2) do poznania, znaczny, zrozumiały, pojętny.

γνώω, ep. γνώω, inf. ep. γοήμεναι = γοάν, impf. ep. γοών i częstotl. γοάσκων, aor. ep. γοόν, f. γοήσμαι, att. med. γοάουμαι, narzekać, skarżyć. **ἀμφί τινα**, τινά l. τί, kogoś oplakiwać; tudzież z podwójn. Acc. πολλά ὀδύριατα γοάσθαι τι, gorącym lamentem oplakiwać kogo; *desleo*.

γογγροειδής, 3, morski podobny do węgorka morską.

γογγρός, 3, morski węgór. *conger*. Ztąd

γογγροκτόνος, ον, zabijający węgorki.

γογγρόζω, mruzczeć, być niechętnym.

γογγρόλη, ή, i **γογγρόλις, ίδος, ή**, okrągła rzepa.

γογγρόλος, 3, = σπρόγγολος, kragiel.

γογγροσμός, ό, mruczenie, niechęć.

γοσδνός, ή, όν, = γοερός.

γοσρός, 3, όν, (γνώω) godzien oplakania, oplakany; 2) skarżący, jęczący, biedny.

γοή, p. γόος.

γοήμων, ον, p. γοερός.

γότης, ητος, ό, (γνώω) właśc. wyjący; szczeg. ten który czary wyjąc prawi: czarownik, oszust, kuglarz; **γότης κατάδεν**, wyciem piosnek oczarować. **γοητεία, ή**, czarodziejstwo, mamidło, kuglarstwo. *practigiae*.

γοήτευμα, τό, czary, kuglarstwo, oszustwo.

γοητεύω, oczarować czarami, przywabić, omamić, oszukać, mydło pusić w oczy.

γόμενος, 3, i **γέμενος, τό**, (γέμω) ładunek okrętowy, ciężar, ładunek, towary stanowiące ładunek.

γομφίος, 3, (dom. ὀδός) ząb trzonowy; *molaris*. 2) ząb u klucza.

γομφόδετος, ον, gwóźdźmi spojony.

γομφοπαγής, 3, gwóźdźmi spojony, zbity.

γομφός, 3, drewniany kolek, ćwiek, gwóźdź, klin. W ogóle: spójnia.

γομφώ, zbić gwóźdźmi lub ćwiekami: ναός γομφών, tratwy zbić z belek i tarcic.

γομφωμα, τό, spójnia, spojenie.

γομφωτικός, ή, όν, sprajający, do zbicia zdalny

γομφωτός, ή, όν, (γομφός) ćwiekami, kolkami zbity; **κλίσια γομφωτά**, kolkami zbite, które ruzebrane być mogły.

γονάτιον, τό, kolanko; *geniculum*.

γονεός, εως, 3, ó, rodzic, ojciec; stary (o zwierzętach); tudzież przodek; w l. mng. **οί γονεΐς** l. **γονεΐς** acc. **γονεάς** i **γονεΐς**, rodzice.

γονεός, wydać, wydać.

γονή, ή, poet. (często w l. mng. za l. pojed.) i

γόνος, 3, 1) zrodzenie, spłodzenie, ztąd a) urodzenie, pochodzenie, szlachectwo, początek; **γόνω γεγονός**, rodzony syn; **γονή γεγαίερα**, starszy. b) plód, potomstwo, potomek, latorośl, odrósł: **γ. άραία**, ród kłatwy, kłatwawy, t. j. Erinny; w ogóle: ród, szcep. 2) to co wydaje nasienie.

γονικός, 3, odnoszący się do plodzenia.

γόνιμος, ον, zdalny do plodzenia, **τινός, 3**, **εγετος**: płodny, twórczy. T. s. **γόνιος, 3, ον**, i **γονιάς**.

γονοκτονέω, dzieci zabijać.

γόνος, 3, p. γονή.

γονός, 3, p. γονός.

γόνω, τό, g. **γόνωτος**, ion. i poet. **γόνωτος**, ep. **γουνός**, **γουνί**, pl. **γούνα**, dat. ep. pl. **γούνεσσ**: 1) kolano, **γ. κάμπτεν**, zgiać kołano, uścisnąć; w l. mng. **τά γόνατα**, lono; **ἐπί γόνατα**, na lonie; **θεών ἐν γόνατα κείσθαι**, od woli bogów zależeć. Kolana u Homera siedliskiem siły cielesnej; ztąd **λβειν** i **ὀπαλβειν γόνάτα τινας**: sprawić, że ktoś zgina kolana, powalić go, zabić; podobnie **δαμνάν**, **βλάπτειν γόνατα**, kolana osłabić, z nóg zwalić; **ἐς γόνω βάλλειν τινά**, zadać komu cios, zgiać, **λβεται γόνάτα τινας**, chwycić się czyje kolana, zalamują się; podobn. **ἔσθαι ἐπί γούνα**. A podobnie **ἀφασθαι**, **λαβειν** i **λαβέσθαι**, **έλειν γούναν**, tudzież **χειρας βλαειν ποτι** l. **ἀμφί γούνας: τινας**, **λιταβεειν γούναν** i **ἐπερ γούναν**, objąć czyje kolana, błażać go; a **αρυγνα** błażący było, **πρός σε γουνάτων**. Podobnie **κείσθαι γόνάτα τινας**, zbliżyć się do czyich kolana, błażać opiekę: **άντιον έλθειν γούναν**, **κχάνεσθαι γούνα**, **ές γόνατα πίπτειν τινί** l. **τινός** to samo; ale **προσπίτνω σε γούνασιν**, upadam, błażam cię na kolanach; podobn. **γουνάτων τών σών** **ιέσια γίγνομαι**. 2) guz, kolanko; *genu, articulus, genicula*.

γονοκαμφεπίκυρτος, 2, kolana zupełnie skrzywiałający.

γονοκλαυσάγρυπια i **γονοκουσάγρυπια**, w sku-

tek bólu dotkliwego w kolanie sprawiający bezsennosc.

γρονόκροτος, ov, (κροτέω), z kolanami wgiętymi i w chodzie uderzającymi się; z drżącymi kolanami, tchórzliwy, zniewiesialny.

γρονυπέτω, upaść przed kim na kolana; *τινί τινά. γρονυπέτης, ές*, na kolanaoh, przypadłszy na kolano i *γούω*, p. γούω. [lana.

γούος, ό, i *γούή, ή*, dat. pl. γούησι (zwykle w l. mng.) 1) jęk, z płaczem połączone narzekanie, zwł. skarga, tren po umarłym, pieśń lamentująca, duma, tren, żale, *τινός* po kim. — 2) z wyciem wypowiedziana klątwa, słowa czarodziejskie, zaklęcie, formuła zaklęcia.

γοργολόφα, ή, i **γοργολόφας, ό**, mający Gorgonę na szyszaku.

γοργόνωτος, 2, mający Gorgonę na plecach.

γοργόρια:, szybki, dziki, rączym, dzielnym się okazać.

γοργός, ή, όν, namiętny, dziki, srogi, straszny; z *δείω*, marsowo wyglądać, strach patrzeć na. b) żywy, rzeski, rączy, dzielnny.

γοργόφονος, 3 i **2**, zabijający Gorgonę.

γοργόρα, ή, i ión. **γοργόρη**, podziemne więzienie; tudzież, wodociąg; (*γοργόρα*, laced.)

γοργώπος, óν, (*ώψ*) ze strasznym, dzikim, rozjątrzonym wzrokiem: R. 2.

γοργώπις, ιδος, T. s. **γοργώφ, ώπος, ό, ή**.

γούον, ión. γών (*γε, óν*) przysłów. 1) przynajmniej, wzdły, zatem, przecie, z tém wszystkim. 2) w takowym stanie rzeczy, w takich okolicznościach; *certe igitur, certe quidem*.

γουνάξομαι, i γουνόομαι, Dep. med. własc. objąć czyje kolana, ztąd na kolanach, gorąco błagać, *τινά. όπερ τινος*, za kim; *πρός τινος* lub *τινός same*; zaklinać kogo na co; *γούονω γουνάξομαι*, błagać obejmując kolana. Tudzież z podwójn. Acc. *πολλά θεός γουούμενος*, gorąco i t. d. *πολλά γ. τινά*, błagając przyrzec.

γουνοπαχής, ές, (*παχός*) ze zgrabiałemi, z nabrzmiiałemi kolanami.

γουνός, ό, 1) urodzajne pole, rola 2) przylądek, wzgórze.

γούώδης, ές, narzekający, płaczliwy.

γούάδιον, scgn. z **γούάδιον, τό**, staruszka. Scyta mówi zam. tego *γούάδιον*.

γούαία, ή, stara, starka; tudzież przymiotn. stary.

γούάμμα, τό, (zwykle w l. mng.) 1) głoska. 2) a) pismo, książka, piśmienny nakaz, akt, dokument. b) napis, list, spis, regestr. 3) (tylko w l. mng.) czytanie i pisanie, elementarne wiadomości lub nauki, tudzież literatura; *γούάμματα διδάσκωμεν*, mieć szkołę; umiejętności; rysunek, obraz.

γούαμματίειον, τό, 1) tablica do pisania. 2) piśmienny dokument, obligacja, rewers, książka rachunkowa. 3) szkoła elementarna.

γούαμματίους, έως, ό, pisarz, sekretarz, kopista; rachmistrz; *scritba*. Urząd pisarza: **γούαμματία, ή**.

γούαμματίου, być pisarzem, mieć urząd pisarza.

γούαμματίδιον, τό, piśmko, liścik, dokumentcik.

γούαμματική, ή, alfabet; sztuka poprawnego pisanja i czytania.

γούαμματικός, 3, świadomy czytania i pisanja; *ό γούαμμ.*, badacz językowy, znawca języka. 2) grammatyczny. [bilet.

γούαμματιον, τό, zdrob. *γούάμμα*, piśmko, liścik, **γούαμματιστής, ού, ό**, 1) pisarz, sekretarz. 2)

nauczyciel języka, nauczyciel elementarny, **γούαμματοδιδάσκαλειον, τό**, szkoła. [czyciel.

γούαμματοδιδάσκαλος, ό, nauczyciel, = *γούαμματιστής*.

γούαμματοκόφων, ωνος, ό, (*κόπτω*) kuczający, siedzący, śleczający nad aktami.

γούαματοφορέω, nosić listy.

γούαματοφόρος, ό, listonosz, odnoszący listy.

γούαματοφυλάκιον, τό, archiwum; T. s.

γούαματοφυλάκτιον, τό.

γούαμμή, ή, (*γράφω*) kreska, linia, zarys, rys, pociąg, cyfra, rysunek. 2) linią lub sznurem oznaczony wstęp do placu gonitw = *βαλβίς*. 3) *αί γούαμμαί*, liniami oznaczona tablica, na której starożytni kamieniami grali: *ztąd τόν από γούαμμήν κινείν*, w największym być ucisku, biedzie.

γούαμμικός, ή, óν, liniowy, geometryczny: *ztąd γούαμμ. απόδείξεις, έφοδος*, geometryczny dowód, postępowanie.

γούαμμιοειδής, ές, podobny do linii.

γούασούβης, ου, ό, staruszy w ruch wprawiający.

γούαπτός, ύος, acc. pl. *ύς za ύας*, zadraśnienie, okaleczenie skóry: *στρίπτωρα*.

γούασος, ό, parkot: *hircus*.

γούαβός, gen. *γούαβός*, ή, ión. *γούαβός*, ep. *γούαβός* (*γούαβός*) staruszka, stara, starka, także *γούαβή*, wzmocnion. *γούαβός παλαιή*. 2) baba. *anus, vetula*.

γούαφειον, τό, rylec. *stilus*.

γούαφός, ό, malarz, pisarz. *picitor, scriptor*.

γούαφή, ή, przedstawienie. 1) zarys, rys; *ές γούαφήν*, z zarysu, według zarysu; *κατά γούαφήν*, na kształt obrazu. b) malowanie, malowidło. 2) pisanie, a) pismo, cyfra liter pisanych. b) pismo, list, dokument. c) szczegółn. oskarżenie, skarga piśmienna, i to w publicznych lub politycznych procesach; (przec. *δίκη*, skarga w rzeczach prywatnych.) W ogóle proces kryminalny: *γούαφήν γούαφείσθαι* l. *δωκείν*, skargę wytoczyć, z Acc. *τινά komu*, a *τινός* l. *περί τινος*, o co. Podobn. *γούαφάς έπάγειν τινί*, kogo nacisnąć skargami kryminalnemi; *γούαφήν εισέρχεσθαι*, bronić się, odpowiedzieć obroną na skargę; *γούαφείν*, mieć proces kryminalny, l. w gardłowej sprawie być oskarżonym, *όπό τινος* przez kogo; *γούαφή κατά τινος*, skarga na kogo, komu wytoczony proces.

γούαφικός, ή, óν, należący do malowania l. pisanja. 1) *όπόθεσις*, materyał do opisu. *γούαφ. λέξις*, piśmienne wyrażenie; *γούαφ. δόναμις*, możność przedstawienia piśmiennego; 2) *ή γούαφική*, malarstwo, malowniczy.

γούαφίς, ιδος, ή, precik, rylec, aby ryć, pisać na woskowych tablicach; *stilus*.

γούαφω, 1) czynn. skrobać, drapać. 1) ryć, wyrzyć, n. p. *έν πίνακι*, znaki. 2) malować, *τί τινά. 3)* na kamieniu wyrzyć lub malować na wosku, pisać; *εις τι*, na czym; *εις τάς έπιστολάς*, pisać listy, piśmiennie dać wiadomość; z następ. Inf., *ώς, ώστε* lub *τι*, donieść, opisać, przedstawić, spisać; *τινά*, donieść o kim, piśmiennie kogo napominac, *περί τινος*, o co; *τινί*, piśmiennie dać nakaz; *τοίς άδούξί βήμασι*, temi samemi wyrazy. 4) Szczególn. a) *νόμιον γούαφείν*, prawo napisać, piśmiennie dać przepisy, *έν τοίς νόμοις*, coś na piśmie ustanowić; *ztąd ή γούαφείν τινά τινά*, podać kogo, mianować kogo czém n. p. dziedziecem, wodzem; proponować, *ztąd* biern. uchodzić za co. być czém mianowanym; a *γούαφείσθαι τινος*, uchodzić za klienta czyjego, jako klient czyli oddany pod opiekę być w publicznych dokumentach zapisanym. c) wniosek napisać, podać, zrobić przedstawienie, *τάς άδούξ συλλαβάς*, wniosek podać w tych sa-

mych wyrazach; τὰ γραφέντα, wnioski, ó γράφων, wnioskodawca; wnieść, wnosić, τί, n. p. παράνομα, sprzeciwiające się prawu wnioski czynnie; γνώμη γρ. ἐς τὸν δῆμον, τιμὰς γρ. εἰς τὴν βουλὴν i γρ. ἕτερα παρὰ ταῦτα, przeciwnie stawić wnioski. II. Med. 1) sobie napisać; przen. φρενῶν ἔσω, zapisać, wrazić sobie w serce. 2) namalować sobie, kazać sobie co napisać. 3) szczeg. skargę (γραφὴν) piśmiennie wytoczyć, τινά, komu, τινός, o co; τί, coś jako punkt, powód do skargi podać; ζητῶ ó γραφάμενος, powód: τὰ γεγραμμένα, punkta skargi, obżalowanie; γραφεῖς, oskarżony, τί, o co. *insculpro, pingo, scribo, conscribo, accuso.*

γραῶδης, ες, babski; *anilis.*

γρηγορεῶ = ἐγρήγορα do ἐγείρω, czuwam; *vigilo.*

γριπεύς, εως, ο, rybak; *piscator.* [gadka.]

γρίφος, ó, sieć; matnia, wník; ciemna mowa, zagryfódes, ες, zagadkowy; *aenigmaticus.*

γρόσφος, ó, gatunek porośku, dzida. Ztąd

γροσφοφόρος i γροσφομάχος, ó, kopijnik.

γρῶ, glos, mruk; óδδὲ γρῶ ἀπεκρίνατο, ani γρῶ nie odpowiedział, t. j. ani trunął, ani pisał; ztąd γρῶ, drobnotka, zawsze z negacją; óδδὲ γρῶ μετέωθεν ἐμοί, nie dal ani zdzibelka.

γρούξω, krząkać, rechtać, paćać; mruczeć, mrucnąć. T. s. γρουλλίζω, a ztąd γρουλλισμός.

γρουπαιότης, ó, przedający sakwy, stare rzeczy.

γρουπαιετός, ó, gryf; *aquila adunca.* [nosem.]

γρουπός, ή, óν, skrzywiony, krzywonosy, z orlim.

γρουπότης, ή, krzywóz, zskrzywienie; zwl. nosa.

γρούφ, gen. γρούπος, ó, gryf, bajeczny czworonożny ptak; *gryphus.* Stróż złotych kopali.

γρούα, ή, poet. γρούα, orna rola, osiewna rola; *arvum.* Przenośn. żywot.

γρούλον, τό, sklepienie, wydrażenie, θώρηκος, sklepiona blacha pancerza, zwl. napiersnik, zbrowna na piersi; grota, dolina, łan, równina, strop niebios. *cavitas, vallis, convallis.*

γρούς, ου, ó, krzywulec, krzywka u pluga, z czém dolem łączy się lemiesz; *buris.* 2) t. c. γρούα.

γρούαρκής, ες, wzmacniający członki.

γρούβαρής, ες, obciążający członki.

γρούβόρος, ον, pozerający członki.

γρούον, τό, zwykle w l. mng. członki, kolana, nogi, ręce, ramiona, (ale nie piersi, ani głowy); γρούα podaw. t. j. nogi jako giętkie, ruchome członki; stawy; u Pindara także, całe ciało i osoba.

γρούπέδη, ή, pęta na nogi, kajdany, dyby. *pedica.*

γρούσιω, ochromić, okuliwać, sparalizować; w ogóle osłabić, otrzebić.

γρούσιωχην, ενος, ó, ή, długoszyi.

γρούσιος, ου, ó, tajstra żołnierska.

γρούσάξω, z Adj. verb. γρούσάξω, 1) kazać komu nago się ćwiczyć; przen. ćwiczyć, silić, wzmacniać, wkładać, wdrażać się, z Inf. I. εἰς τι w co, tniąc, czem. Tudzież, męczyć, drezczyć. 2) Biern. i Med. być ćwiczonym cieleśnie, ćwiczenia cieleśne odbywać, pasować się, mocować się; przen. ćwiczyć się, przyznać, wkładać się; wyćwiczyć się w czém.

γρούνάς, άδος, ή, naga przy pasowaniu się, naga jako zapasnica; tudzież, zrzeczny.

γρούνασία, ή, ćwiczenie.

γρούνασιάρχω, być gimnazyarchą.

γρούνασιάρχης i γρούνασιάρχος, ó, (άρχω) gimnazyarcha, honorowy urząd w Atenach, który miał obowiązek żywienia i utrzymania tych, co do igrzysk uroczystych się ćwiczyli, a nadto zdobył plac zapasów. Ztąd

γρούνασιάρχια, ή, urząd jego; a

γρούνασιάρχικός, 3. odnoszący się do niego.

γρούνάσιον, τό, 1) ćwiczenie zwłaszcza cieleśne; ztąd περί τό σώμα. przen. γ. άρετής, 2) miejsce, gdzie zapasy odbywano, szkoła szermierska; w Atenach trzy były place gimnastyczne: Lykejon, Akademia i Kynosarges.

γρούνασιον, τό, ćwiczenie. *exercitatio.*

γρούναστής, οδ, ó, nauczyciel w szkołach gimnastycznych, który sposobił, przyszył atletów.

Od tak zwanych παιδοτρίβα; różnili się większem znaczeniem i z teoryą gimnastyki posiadali.

γρούναστικός, ή, óν, skłonny do ćwiczeń gimnastycznych; ή γρούναστική, dom. τέχνη, gimnastyka, turnieje, ó γ. przełożony ćwiczeń gimnastycznych.

γρούνάς, ήτος, i γρούνήτης, ου, ó, lekkozbrojny wojownik, pieszy, t. j. łucznik, procarz, kopijnik, peltasta.

γρούνήτωσ, być lekkozbrojnym; ale też: być nagim, źle przyodzianym.

γρούνήτης p. γρούνή;

γρούνητια, ή, lekkozbrojna piechota.

γρούνητικός, ή, óν, lekkozbrojnych dotyczący, do nich należący, n. p. όπλα.

γρούνηκος, ή, óν, odnoszący się do ćwiczeń cieleśnych; άγων, zapasy szermierskie, obejmujące: wyszcig, skok, pasowanie się, rzut dysku i kopii i walkę na pięście; *gymnicus.*

γρούνοδεκταμοι, pokazać się nago.

γρούνοπαιδία; αί, co rok na cześć pod Tyreą polejnych w Sparcie latem obchodzone uroczystość z igrzyskami zapasniczymi łączona; *gymnopaidiae.*

γρούνόπους, όδος, ó, bosonogi, bosy.

γρούνός, ή, óν, 1) nagi, bosy, nieprzyodziany; obnażony, wyjęty z pudra, z pochwy z kołczana. Rzecz. ubrany, τινός, 2) lekko ubrany, bez płaszcza. b) nieuzbrojony, bezbronny, bez tarczy, γρούμός όπλων i των όπλων. Rzecz. τὰ γρούνά, nagość, słabość, słaba nie zakryta część, strona.

γρούνοσφισται, οι, nazi żyjący mędrzy indyjscy.

γρούνόω, 1) obnażyć, odkryć, rozebrać; obrząc, τινά τινος, τό τείχος, ogołocić, oczyścić, z żołnierzy lub wydać na łup; wyłom w czem zrobić. 2) Biern. być obnażonym, obnażyć się, rozebrać się, τινός, ztając z siebie, n. p. zbroję, ogołocić się, rozbroić się; tudzież, lysieć; γρούνοθεν τό ξίφος, nagi miecz; *nudo.*

γρούνωσις, ή, obnażenie, nagość. 2) słabość, słaba strona; *nudatio.* Podobn. γρούνότης, ή, także, bieda.

γρούνακτιον, τό, kobietka, niewiastka.

γρούνακτιος, ιον. γρούνακτιος, i ep. γρούνακος, α, ον, 1) żeński, kobiecy, niewieści, άφρα, niewiastka dane celem przekupienia; γ. μόρος, śmierć żony; γ. θεά, bogini niewiast; *bona dea Rzymian.*

2) τό γρούνακτιον, (dom. όικημα = γρούνακών i ή γρούνακτιή = γρούνακτιος, mieszkanie niewieści.

γρούνακτιος, ου, ó, zniewiesciały, niewieściuch.

γρούνακτιζω, zniewiescić; *effemino.* 2) Med. zniewiescieć, zniewiesciałym być; dać się użyć jak niewiasta, ες τό εταιρικόν, na wzór miłośnic.

γρούνακτις, εως, ή, niewieście branie się, ubieranie się. [wieście.]

γρούνακτιμός, ó, charakter niewieści, obyćwiecie niewiastki; *γρούνακτιζουλος, ον,* po niewieścium radzac. 2) za niewiast radą. μήτιδες, niewieście zamiary.

γρούνακογῆρυτος, ον, przez niewiasty opowiadany, κλέος, kobiece mowy.

γυναικοκρασία i **γυναικοκρατία**, ἡ, rządy niewieście.

γυναικοκρατέομαι, być rządzonym przez i obiety.

γυναικοκρατής, ἔς, szalejący za kobietami.

γυναικόμομος, ον, naśladujący niewiasty.

γυναικόμορφος, ον, niewieściej postaci.

γυναικονόμος, οί, władza w Atenach. mająca dozór nad prowadzeniem się kobiet. Ich urząd **γυναικονομία**, ἡ.

γυναικοπλήθης, ἔος, ἔς, zapelniony niewiastami.

γυναικόποιος, ον, mszczący niewiastę, pomstę biorąc za niewiastę.

γυναικοπρεπής, ἔς, przyzwoity dla niewiast.

γυναικοφίλας, ὄ, przyjaciel kobiet; niewieściuch.

γυναικόφωνος, ον, głos niewieści mający.

γυναικώδης, ἔς, podobny do niewiast, niewieści, zniewieszciały.

γυναικών, ὄνος, ὄ, **γυναικωνίτης**, ον, ὄ, i **γυναικωνίτις**, ἰδος, ἡ, acc. — τῆ, 1) mieszkanie niewieście. Było w domu tylnym zdala od ulic wtrawy; tkż przy ulicy zaś ἀνδρωνίτις, mieszkanie mężczyzn. 2) niewiasty, harem.

γυναιμανής, ἔς, = **γυναικομανής**.

γύναιον, τό, kobieta, dziewczka, miłośnica.

γύναιος, α, ον, p. **γυναικίος**.

γύνανδρος, ον, dwupłciowy.

γυνή, ἡ, gen. **γυναικός**, voc. **γύναι**, dual. τὼ **γυναικε**, kobieta, niewiasta, (opp. **μάζ**); czasem z pogardą o mężu; dalej, dziewczka, czeladź żeńska, fraucymer. Często z rzeczown. połączone, n. p. **γυνῆ ταμίη**, szafarka. W l. pojed. zbiorowo: ród niewieści, a w l. mng. często o jednej b). małżonka, żona, kochanica. c) pani domu, gospodyni. d)

śmiertelna, śmiertelniczka, opp. **θεὰ femina, mulier, uxor.**

γόνις i **γόνις**, ἰδος, ὄ, niewieściuch, papinkarz.

γόνιαίτος, ὄ, krzczot, królosep.

γόνπις, ἡ, orle gniazdo; w ogóle; jaskinia, chata, kryjówka, jaskinia lotrów; zdrobn. **γυπάρειον**, τό.

γυπιάς πέτρα, ἡ, skala sepią.

γυπίνος, ἡ, ον, sepi, sepowy; **vulturinus**.

γύργαθος, ὄ, z wicin, z lozin spleciony kosz; wleciertz.

γυρίνη, ἡ, gatunek placków.

γυρίνος, ὄ, klej, krzek, mlecz zabi; kijanka.

γυρός, ἄ, ὄν, okrągły, wygięty; ὤμοισιν, szeroki, barczyty; **convexus**.

γῦρος, ὄ, krag, koło, kragłość.

γυρόω, zaokrąglic, skrzywić; w koło obracać; w koło okopać.

γύψ, γυπός, ὄ, ep. dat. pl. γύπασσι, sep; **vultur**.

γύψος, ἡ, gips; **gypsus**, jako materiał do farbowania i do nurowania.

γυφώω, gipsem pomazać; **gypso, obduco**.

γυλώος, ὄ, l. mng. τὰ γυλώα, kryjówka, legowisko dziczyzny.

γῶν, ion. za γῶν.

γωνία, ἡ, ion. **γωνίη**, kat. róg; graniasty słup, kątomiar, kamień narożny, węgieln; ziy, ciemny pobyt; ztąd zdrobn. **γωνίδιον**, τό.

γωνιαστρός, ὄ, kierowanie, odmierzenie podług kątomiaru.

γωνιώδης, ἔς, (εἰδος) t. c. **γωνοειδής**, kątowaty, kątny, węgielny.

γυρωτός, ὄ, koleczan, sajdak, puzdro do luku; **pharetra**.

4.

4, δ, δέλτα, nieodm 4 głoska greckiego alfabetu: jako znak liczbowy: δ' = 4, δ = 4,000. Znak 4tej księgi Iliady i Odyssei.

δα - p. ζα. —

δα, dor za γῆ, zwykle we Vocat; **tellus**; ale i w Acc. οὐ δάν, nie, na ziemię.

δαχός, ὄδος, ἡ, woskowa lalka czarowników.

δαδής, ἰδος, ἡ, uroczystość pochodniowa.

δαδογγέω, trzymać pochodnię, niemi świecić; szczeg. objaśniać, oświecać.

δαδοουχία, ἡ, trzymanie pochodni, oświecanie, wyswiecanie.

δαδοχος, ον, (εχω) trzymający pochodnię; dla tego kapłan przy kleuzyniskiej tajemniczej uroczystości, zapewne podczas obrzadku ofiarnego pochodnią trzymający, zwal się **δαδοχος**. Było to dostojenstwo, po urzędzie Hierofantów najznakomitsze i dziedziczne w rodzinach Kalliasa i Hipponikosa, późnij Likomedów; **facem gestans**.

δαδοφορέω, nosić pochodnię; ztąd

δαδοφορέω, ον, noszący pochodnią.

δασιώ, **δασημναι**, **δασηναι**, p. **ΔΑΣ**. **δάχτα**: p. **δαίω**, **δαί** p. **δαίς**, **δάσσομαι** p. **δαίω**.

δαήμων, ον, (δαῖναι) świadomy, biegły, uczony, doświadczony; ἐν τινι i τινός lub z Inf. Stp. nw. **δαημονέστατος**. **sciens, peritus**.

δαήρ, **ερος**, ὄ, voc. **δάερ**, gent. pl. **δαέρων** (dwuzgłosko.), brat męża, dziewierz.

δαί, att. za δῆ, tylko w pytaniu w polącz. z τί l. πῶς, aby wyrazić podziw i ciekawość, jak to? jak? oż to? czy w istocie? **αὐτί tu**.

δαϊδάλεος, ἔα, εον, tudzież dwóch zakończeń,

przedłużon. **δαίδαλος**, sztuczny, misterny, pięknie i ozdobnie zrobiony, różnobarwny, ozdobiony, strojny.

δαιδάλλω, misternie wyrobić, sztucznie, kunsztownie ozdobić, ustroić, uświetnić, wystroić, ubarwić. T. s. **δαίδαλῶω**, τινί, czem.

δαίδαλα, τό, dzieło sztuki, plód sztuki.

δαίδαλος, ον, misterny, kunsztowny. R.n.

δαίδαλον, τό, misterna robota, arcydzieło.

δαίδαλω, p. **δαιδάλλω**.

δαίξω, ξω, part. perf. pass. **δεδαίγμενος** (**δαίω**) 1) dzielić, rozdzielić, rozedrzeć, rozłupac, rozbić, roztrgać; zwalić z nóg, zabić, **δεδαίγμενος ἦτορ**, któremu serce przebito, τινί, czem; 2) przetr. **εδαίξω** θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι — serce w piersiach rozdzierał im niepokój i ból l. serce rozsiadało się, pukalo się z bólu; **δαίξόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια**, chwał się umysł między dwiema myślami, **φρεσιν εχω δεδαίγμενον ἦτορ**, zalem, bólem rozdarte mieć serce w łonie.

δαίξάμενος, ἡ, ον, zabity w bitwie.

δαίκτηρ, ἦτορ, i **δαίκτηρ**, ὄ, rozdzierający serce, zgubny, zabójczy.

δαμονάω, być w sile demona, być szalonym, zalec, wściekać się, περί τι, na co. T. s. **δαμονίζομαι**, być zawisłym od bóstwa.

δαμονικός, ἡ, ὄν, demoniczny, szaleń, zdjęty, szalony; od boga pochodzący.

δαμόνιον, τό, r. n. do przymiotn. **δαμόνιος** 1) w człowieku przemieszkujący głos boga, duch opiekuńczy, głos proroczy, przeczuć. 2) wogóle zrządzenie boże, bóstwa, boska istota; duch, ma-

ra, upiór; *καὶ δαίμονα εἰσφέρειν*, nowe bóstwa wprowadzać. w nowym testam. zły duch. czart.

δαιμόσιος, ἴα, τὸν, ἰ) bezposretno od bogów pochodzący, przez bogów zrządzone boski: τὰ δαιμόνια, boskie zesłanie, zrządzenie, tudzież, tajemnicze bóstwa, prawa natury. 2) przechodzący ludzkie siły, nadludzki, nadzwyczajny, nadnaturalny, cudowny, co trwogę l. zdumienie wzbudza; ztąd w przemowie: ὦ δαίμονιε, aby wyrazić trwogę lub osłupienie z powodu osobliwych! mowy lub czynności: dziwaku! dziwaczny! niegodziwce, nierozważny, głupi, nieszczęsny, biedny, niebogi. Przyszł. δαιμόσιος, dziwnie; *mire*.

δαιμονοβλάβεια, ἡ, kara boska.

δαιμων, ονος, ὁ, ἡ, 1) bóg, bogini, jak θεός i θεά, często bez artykułu, choć o oznaczeniem bóstwie mowa. 2) bóstwo, boska istota, i to: bóstwo przyjazne, szczęście, to: złe bóstwo, niedola, nieszczęście, śmierć, ślepotą. Ztąd πρὸς δαίμονα, przeciwny, wbrew woli bóstwa, wbrew losu; κατὰ δαίμονα, według zrządzenia boskiego; ἐν δαίμονι, w ręku boga, σὺν δαίμονι, z bogiem, za pomocą boga. 3) bóstwo opiekuńcze, w ogóle: niższe bóstwo pośredniczące między bogami a ludzimi, jako druga klasa między bogami i bohaterami; 4) duch zmarłych, duch; a w now. testam. szatan.

δαιμονι, 1) czynn. rozdzielić, oddzielić każdemu porcy; τάρπον, γάμον τινί, dać komu stypę lub biesiadę weselną wyprawic; ugościć kogo, i to τινί, czem. 2) Med. 3 sing. optat. δαιμόντο za — vito i 3 pl. δαιμόντο, imperf. δαιμόντο za εἰδαιμόντο, dać się ugościć, jeść, biesiadować, często z dodan. δαίτα, κρέα lub τνός, czem, co. 3) przen. o Hadesie, dusze zjadać, tudzież o zrącamy bólu l. choroby.

δαίσιος, α, ον, i δήσιος, α, ον, (δαίς) 1) nieszczęsny, nieprzyjacielski. Tudzież rzecz. nieprzyjaciel. 2) nieszczęśliwy, biedny. (z krótkie z poprzedzającym η często zlewa się w jedną zgłoskę): *hostilis, miser*. **δαίρω**, inf. aor. δῆραι = δέρω, odbierać (ze skóry), obić (skórę), wygarbować.

δαίς, ἕδος, ἡ, p. δαίς.

δαίς, δαιτός, i δαιτή i δαιτός, ὄος, ἡ (δαίω) a) uczta, biesiada, ofiarna biesiada; εἶσι, równo podzielona; tudzież z Genit. κρεῶν. Przysłowiowym sposobem o uczcie Agamemnona, przy której zabity został. b) pokarm, żer, karmia.

δαιταλέος, ὁ, biesiadnik (o sępie Prometeowym).

δαιτή, ἡ, poet. = δαίς. Ztąd

δαιτήθεν, z biesiady, z uczty.

δαιτρώω (δαιτρός) pokrajać mięso, rozbierać, przedłożyć, zastawić; w ogóle: rozdzielić, podzielić.

δαιτρόν, τό, (δαίω) udział, porcja, δαιτρὸν πίνακα, przydzieloną część, porcyą swoją wypić.

δαιτρός, ὁ, (δαίω) krajeży, rozbierający, i to mięso przy biesiadach.

δαιτροσόνη, ἡ, rozbieranie mięsa przy stole, sztuka krajania, krajczostwo.

δαιτωμάν, ὄνος, ὁ, (δαίς) spółbiesiadnik, gość, codzienny stolownik.

δαιτός, p. δαίς.

δαιτρώων, ον, (δαιτῆραι) świadomy, biegły w jakim bądź zawodzie, znający się na czem, zręczny, rozumny; ztąd też, bitny, dzielny.

δαίω, 1) = καίω czynn. zapalić, podpalić, φλόγα, rozniecić; τὰν γῶσαν, ogniem zniszczyć. 2) biern. i pf. 2. δέδῃρα, plsqf. δέδῃρα, z prz. a) palić się, płomienić się, świecić. b) w ogóle: iskrzyć się, rozniecić się. szaleć; ὕσσα, pogłoska rozeszła się

predko: οἰμήγῃ, rozlega się. II) **δαιρομαι**, Med. (Act. δαίρω), fut. δάσομαι. ep. 3s, aor. 1. ἔδασάμην (3s), pf. δέδασμαι, 3 pl. δέδαίταται. 1) a) dla siebie, sobie podzielić, rozdzielić, τινί τι, co między co, ἔς τι, w co lub na co: ἀνδρα, na dwie części. b) rozdzielić, rozszarpać. 2) podzielić się czem l. podzielić między siebie. 3) w ogóle dzielić, dać w udziale, τί τινι, koniu co: δ. μίρας τι, podzielić co na części. III) Biern. być podzielonym (zwl. w Pf.) διγδῆ, na dwie części. Przenośn. δαίεται μοι ἧτορ, kraje mi się serce.

δακέθουος, ον, własc. serce zrączy l. rozdzielony **δακνώω** = δάκνω.

[trający] **δάκνω, f. δήσομαι**, aor. ἔδακον, inf. ιοῖν. i ep. δάκειν. a) gryść, kąsać, zgzać, τι, co l. w co: τὸν δάκτυλον, żuć, ogryzać (z kłopotu). b) zgryść, τὸ στόμα, zaciąć usta, scisnąć zęby z bólu; w ogóle: obrazić, zmartwić, zasnuć, zatruć zwl. w form. biern. τινί, czem; ἐν l. ἐπὶ τινι, w czem lub z powodu czego, lub z imiesł. tén źe; *mordeo*.

δάκος, τό, ukąszenie, zgnięcie, pchnięcie, ubodzenie; ztąd, zwierzązki, drapieżny.

δάκρον, (dat. pl. δάκρουσ), **δάκρουα i δάκρουον** (ep. gen. δακρούων) τό. 1) a) lza, πολύ δάκρουον, nie jedna lza, μείζω ἢ κατὰ δάκρουα, boleśniejsze niż oplakane; φιλάδελφα δ. lzy z miłości do siostry wyłane. b) δάκρουα ἐπεμψε, przyczynę, powód d. lez, smutek, strapienie. 2) żywica, sok rośliny kroplami spadający, sok *lacrima*.

δακροπόνοος, lzy wzniciający, lzawy.

δακροσίος, εσσα, ον, obfity w lzy. 1) wiele płaczący, lzy przelewający. R. n. jako przysłów. δακροσὺν γελᾶν, z lzami w oczach śmiać się. 2) lzy rodzący, oplakany.

δακροπετής, ες, do lez pobudzający.

δακροπλώω (πλώω), w lzach płynąć, oblewać się lzami.

δακρορόωω, (ρέω) płynąć, pływać w lzach, χαρᾶ, z radości. *lacrimas fundo*.

δακρορόοος, ον, w lzach pływający.

δακροσίστακτος, ον, lzami ociekły l. ociekający.

δακροχέων, οσσα, ον, lzy przelewający, płaczący **δακροώδης, ες**, lzawy, pełen lez. [cy.]

δάκρυον, 1) nrp. a) płakać, lzy przelewać; ροιή, tudzież z radości: πολλά, gorące lzy przelewać, ἐπὶ τινι, nad czem, z powodu czego; lub z imiesł., że się co stało. b) biern., lzami zrosić, ztąd w pf. lzami oblany, pełen lez, być zaplakanym. 2) oplakiwać, τινά l. τί, τὴν τυχόν τῆ φωνῆ, dolę swoją płaczącym głosem; *lacrimo, defleo*. Adj. verb. — τός, 3. oplakany, lez godny.

δακτυλίθρα, ἡ, rękawiczka, palczata l. z palcami; *digitale*

δακτυλίδιον, τό, zdrobn. δακτύλιος, paluszek.

δακτυλογλυφία, ἡ, lamieniorzeźbiarstwo.

δακτύλιος, ὁ, pierścien, obrączka, sygnet, kamienie przedziurawione nad portem, aby liny okrętowe zakładać. 2) posładek

δακτυλόδεικτος, ον, palcami wskazywany, ztąd, sławny.

δάκτυλος, ον, ὁ, (w l. mng. też poet. τὰ δάκτυλα) palec; ἐπὶ δάκτυλων συμπάλλεσθαι, na palcach zliczyć; 2) palec u nog, zdoł. lub domysln. τῶν ποδῶν, często ἄκροια: δακτύλοια, na palcach. 3) miara długości, dwa pale szeroki, κόμβολος, δακτύλων τεσσάρων ἕνεκα t. j. dla drogi od gęby do żołądka. 4) daktyl, nazwisko rośliny i kouchy. 5) daktyliczna miara wierszowa, — οὐ δακτύλιος.

δακρός, ἄ, ὄν, ciepły, wrzący.

δαλιον, τό, zdrobn. δολός.

δαλός, ό, (δαίω) niby ściąg. z δαίλος, głownia, podpalek, wygasła głownia, później: pochodnia.

δαράζω, δαρνάω, δαρνάω, ep Med. 2 sing. δαρνάω impf. 3 sing. ep. także δάρμα, i δάρμημη, f. δαρμάω i δαρμάω, 3 sing. δαρμά, ep. δαρμάα, 3 pl. ep. δαρμάωσιν = δαρμάωσιν, aor. 1. ἐδάμασα i ἐδάμασσα, aor. 1. Med. 3 sing. conj. δαρμάσεται = δαρμάσεται, pf. pass. δέδμημαι, aor. pass. ἐδαμάσθην i ἐδμήθην, aor. 2. ἐδάρμη, 3 pl. δάρμη, dor. i ep. = ἐδάμησας, conj. δάρμειω, inf. δαρμήναι, ep. δαρμήμεναι, okrócić. 1) czynn. i biern. a) o zwierzętach, ujarzmić, okrócić, oswoić, tresować, ułożyć. b) zwierzęce ujarzmić, w jarzmo wprządz małżeńskie, wydać za mąż, poślubić, τινί. Biern. z τινί, doznać gwałtu od kogo. c) pokonać, pogromić, przemóć, zwyciężyć, zwł. we walce zwyciężyć, rabić; τινί, όπό τινι l. όπό τινος, έκ τινος, όπό χερσ: τινος, πλήγησιν, obatożyć, ochłostać, plagi dać, zbić; dalej podbić, ujarzmić, władać czem. Biern. być ujarzmonym; w Pf. i Plspff. być podbitym, podległym, poddanym, τινί. d) o losie, zmóć, osłabić, rozbroić (prośbami), przeblagać. 2) Med. = Czynn. f. óñφ, odurzyć winem; domo.

δαράζωσ, ό, okróciiciel.

δαράλη i δάρμαλις, σως, ή, jałowka, krówka, ciele.

δαράλης, ό, bujak, byczek

δαρμαλιζω = δαρμάζω.

δάρμαλις, p. δαράλη.

δάρμαρ, αρτος, ή, (δαμάω) małżonka, żona; παιτελής, dziećmi obdarzona. 2) kochanka; uxor

δαρμασιφροτος, ον, śmiertelnik okrócający, zabijający.

δαρμασιφρων, ον, serce podbijający.

δαριάω p. δαρμάζω.

δαρνάω i δάρμημη, p. δαρμάζω.

δαρμόσιος, p. δημόσιος.

δαρμόματα, = τὰ δημόσια ἀδόμενα.

δάν, dor. = ήνη.

δανείζω, σω, dać pieniądze na procent; δανείζομαι, kazać sobie dać pieniądze za procent, pożyczyc, επί τινι, na procent. mutuum do, mutuum sumo.

δάνειον i δάνεισμα, τό, pożyczka t. j. pieniądź dany l. odebrany za procent; εν δανείας γενέσθαι, popaść w długi; δάνεισμα ποιέσθαι, zrobić pożyczkę; foenlis.

δανεισμός, ό, wypożyczanie pieniędzy na procent, lichwa, lichwiarstwo; zwykle w l. mng. επί τινι, na pewny procent; foeneratorio.

δανειστής, ος, ό, wypożyczający pieniądze na procent, lichwiarz, wierzyciel; foenerator, creditor.

δανειστικός, ή, όν, skłonny do pożyczek, lichwiarski, lichwiarz, wierzyciel. foeneratorius.

δάνος, ό, macedon. wyraz, śmierć.

δανός, ή, όν, (δαίω) wypalony, wysuszony, suchy.

δάος, τό, (δαίω) = δαός, δαλός, zapalone luzycwo, głownia, pochodnia; fax.

δαπανάω, ion. 3. pl. praes. Med. δαπανέονται. 1) czynn. nakład czynić, zbytkować; wyłożyć,łożyć na co, wydać, rozrzucić, obrócić na co, εἰς τι, άμφι τι, z czego, από τινος, ale τήν πόλιν, miasto wydatkami, ekspensem osłabić, narazić na wydatki. 2) Med. obrócić,łożyć ze swego na co, τ: εἰς τι. sumptus facio, impendo.

δαπάνη, ή, i δαπάνημα, τό, 1) a) koszt, nakład, wydatki, εἰς τι, często w l. mng.; από τής αὐτής

δ., przy równych wydatkach: οὐκ ήη άνδρών δαπάνη, hufiec na własne koszty, własnym kosztem; δαπάνη ζημιών, tem, co zje, rozrzucnością własną ukarać; δαπάνη δαπανών,łożyć koszty. b) przenośn. κόβρα δαπάνα z Inf., mało żąda nakładu l. wydatków; łatwo (jest. 2) środki do nakładu l. wydatków, środki pieniężne; παρέχειν i συμβάλλειν, t. j. podatek; impensa, sumptus.

δαπανηρός, ά, όν, i δάπανος, ον, 1) rozrzutny, marnujący, marnotrawny. 2) wymagający nakładu, kosztowny, drogi. prodigus, sumptuosus.

δάπεδον, τό, (γήπεδον) grunt, ziemia, równina, zwykle, podłoga, posadzka, a nawet sien; solum, pavementum.

δάπις, ιδος, ή, = τάπης, tapczan, kobierzec, dera; podłoga.

δάπτω, φω, wzmocn. δαρδάπτω, zρέć, pożreć, rozdzreć, rzezarpać; w ogóle: głodać, katować, zjadać, zmarnować, zniszczyć, zabić. mordeo, consumo.

δαρεός, ό, z dodan. l. domysłn. στατήρ, darejk, perska moneta złota, = 20 attyckim drachmom czyli 27 zł. polsk. Po jednej stronie był wizerunek króla, po drugiej liczniika: darous.

δαρειογενής, ές, pochodzący od Darejosa.

δαρόθωω, aor. 2. έδαρθον, ep. έδραθον, fut. δαρθήσονται, pl. δεδάρθηκα, spać, dormio

δαρόθιος, ον, = δηρόθιος, długożyjący; longae-darous, ά, όν, dor. p. δηρός. [uis.

δάς, δαδός, ή, att. soga. z δαός, luzycwo, pochodnia, głownia. 2) sosna. 3) l. posied; chróst, luzycwo, drzazgi; zład πολλήν δάδα. 4) przen. wojna, bitwa; επί τήν δάδα, aż do pochodni grobowej, t. j. do grobowej deski; fax, taeda.

δάσασθαι, δασάσκετο, δάσομαι, δάσσασθαι, p. δαίομαι.

δάσιος, ον, (δα—ζα i σιός) bardzo cienisty; gesty, gestoliści. valde umbrosus.

δασυειός, σως, ή, rozdziel, podział.

δασυολόγος, ον, podatek zbierający, poborca.

δασυός, ό, (δάσασθαι) podział (zwl. plonn) 2) podzielony podatek (czyli rozłożony), haracz, czynsz. Tudzież w l. mng. i z Genit. χρημάτων, δ. φέρειν, άποφέρειν, płacić haracz. Podobn. άποδιδόναι i άπάγειν, ale δ. λείπειν, nie płacić go. Przen. δ. τινετι, czynsz przynosić, dać, przedstawiać korzyść; distributio, vectigal, commodum.

δασυοφορέω, (φέρω) podatek składać, dawać; być dannikiem. tributum jero.

δασυοφορος, ον, placący podatek, opodatkowany; czynszowy, holdowniczy, τινί, τινός, όπό τινα. tributarius.

δάσος, τό, (δασός) gąszcz, gestwina.

δασπλήτης, ή, straszna, okropna, właśc. bardzo przerażająca (δα i πλήσσω), według innych, z kleską się zbliżająca (δός — πλήζω).

δασύθριξ, έχος, ό, ή, gestowłosy, kosmaty, włochaty, kudłaty; pilosus.

δασύκερος, ον, z gestym, kudłatym ogonem.

δασύμαλλος, ον, z gestą wełną.

δασόνω, kudłatym uczynić. Med. być kudłatym,

2) zgeścić, odbrnąć, zamurzyć.

δασυόδειον, γάλα, zajęcze mleko.

δασυπους, οδος, ό, zając, królik; kosmatonogi; lepus, caniculus.

δασυπόγων, ον, (πώγων) gestobrody

δαδός, στα, ό, (w r. ź. iou. — έη) gesto-zarosly. wlochaty, kosmaty. n. p. γέβρα δαδία βοών, tar-cze z niegarbowanej, a zatem jeszcze wlochatej skóry wolęj, — gąszczem drzewami zarosly, z dod. δένδρον i δένδρων. — 2) gesty, gesto-nasypany, gromadny. 3) mający przydech ostry: *densus, con-situs, pillosus, hirsutus*. Rzecz. τὸ δαδὸν, gąszcz. **δαδύστερον, όν,** (στέρνον) z wlochata, kosmatą piersią; *pectus hirsutum habens*. [sek.]

δαδύτης, zarosłość, kosmatość. 2) aspiracja głosowa. **δαδύομαι,** Depn. (tylko Praes. i Imperf.) imperf. ep. δαδύτο. Pobocz. form do δαίομαι. 1) dzie-lić, podzielić między siebie, μένος ἄρτος, z przemianem szczęściem walczyc. b) sobie udzie-lić t. j. przyjąć. c) w ogóle: coś dać, od siebie. 2) τί t. τινά ποσά, zdeptać, rozdeptać, ἐπισώ-τροις, zdruzgotać, pokruszyć; *divido, tribuo, scindo*. b) zjeść swoją porcję, zjeść, *pascor, comedo*.

δατήτος, ία, ίον, dzielący. *dividens*.

δατητής, οδ, ό, rozdzielacz, rozdzielający.

δαυός, όν, i δαυλος, gesto zarosly; kryjomy; *densus*.

δάφνη, ή, wawrzyn; *laurus*; tudzież, gałąź wa-wrzynu.

δαφνηφορέω, wawrzynowe wieńce nosić. *laure-atus sum*.

δαφνηφόρος, ον, (φέρω) wawrzyn noszący, oz-dobiony wawrzynowym wieńcem; *lauriger*.

δάφνης, 3. wawrzynowy.

δαφνώδης, ες, zarosly wawrzynem.

δαφνονος i δαφνονός, όν, właśc. ciemno-czer-wony, brunatno-czerwony; krwią ociekły, bardzo skrawiony; *rufus; rutilus, valde ruher*.

δαφίλεια, ή, (δαφίλης) nakład, wydatek; obfitość; zasób; *copia, abundantia; impensa*.

δαφίλης, ές, (δάπτω) obfity, wystawny, hojny. 2) wiele łez na co, szkodory, rozdający; *da-psilis, largus, copiosus; multus* Przysl. δαφίλως, obficie, rozrzutnie, ζήν, żyć wystawnie, wybornie; t. s. δαφίλως. Strp. najw. δαφίλιστα, *laute*.

(ΔΔ) stary źródłosłów do słowa δίδασκω. 1) uczyć (tylko aor. 2. act. δέδασον), τινά τι lub z Inf. Później także έδασ. 2) uczyć się, pf. έδασα, imiesł. δεδαώς, pouczywszy się, pouczony, εκ τινος, przez kogo, aor. pass. έδάνη, conj. δάω poet. δαείω, inf. δάηται, poet. δάημενα, fut. δαήσομαι, pf. δε-δάηκα, być pouczonym, zainformowanym; t. j. znać, wiedzieć, τί lub τινός. 3) Med. δάσασθαι, pouczyć się, poznawać, τινά, zbadać kogo; *doceo, discō, cognosco*.

δέ, spójn. nigdy na początku zdania nie stojący, lecz zwykle na 2giem lub 3ciem miejscu. 1) odno-si się do poprzedzającego μέν, ale i bez tego, zwłaszcza gdy ten sam lub bliskoznaczny wyraz się powtarza, dalej w pytaniach, odpowiedziach, po warunkowych, względnych, porównawczych zdaniach; lecz, ale, zaś. 2) przeciwstawia, ale łą-czy oraz przy przejściu od jednego przedmiotu do drugiego; w zdaniach objaśniających, nawia-sach; tudzież po imiesłow., jako też po επειδή, όρα i t. p.: i, bo, to jest, przecie, zatem. Często też bardzo wcale w tym razie się nietłumaczy. 3) W połączeniu z innymi partykul., και δέ i και—δέ, tudzież, iz drugiej strony, nadto, tymczasem; zwł-gdy przedmioty się wyliczają. Podobn. οδδέ—de i nie, nawet nie; ale δέ και, ale nawet; δέ τε lub δέ—τε, i toż, lecz też; δ' αδ, przeciwnie; δέ δή, ale przecie; δέ γε, natomiast; przeciwnie; δ' ον, tymczasem; εἰ δέ, chyba że; *vero, proptō*.

δε, nierozdzielna enklityczna partykuła; czepia się 1) rzeczown. form i to w Accus., aby oznaczyć kierunek l. dążność do jakiego miejsca; *ku*. (Za-sem też się następuje lub stoi przy Genit. Ἄϊ-δόςδε, domysln. δόμον. Rzadziej czepia się przy-miotników. 2) Czepiając się zaimków wskazują-cych znaczenia ich siłę wskazująca; — że.

δέατο, jedyna forma pozostała po jakims starem słowie δέαμαι, zdawać się; ἀνικέλος δέατ' είναι, zdawał mi się być zeszcponym; *videri*.

δέγμενος p. δέχομαι. δέδαα p. ΔΔΩ, δεδαία-ται p. δαίομαι. δεδαίγμενος, p. δαίξω. δέδαα-ται i δέδηε p. δαίω. δέδα i δεδία p. δει-δα. δεδίσκομαι p. δεδίσκομαι. δεδοκήμενος p. δέχομαι.

δεδίστομαι, ep. **δειδίσσομαι.** Depon. Med. 1) czynn. przestraszyć, przerazić, spłoszyć, τινά από τινος. 2) nprzech. bać się, tworzyć się, lękać się; *terreo, terreor*.

δέησις, ή, i δέημα, τό, (δέομαι) prośba, mol-litwa; ήσων δεσιν δείσθαι l. ποιείσθαι z nastp. Inf. gorąco, usilnie prosić, prosić z całego serca; aby i t. d. *preces*.

δεητικός, ή, όν, proszący, błagalny.

δει p. δέω.

δείγμα, τό, (δείκνυμι) próbka towaru, okaz; w o-góle; proba, przykład, dowód; δ. αποφέρειν, prob-kę towarów z sobą wozic l. nosic; δ. εκφέρειν, dowód dać; δείγματος ένεκα, na próbe, na przy-kład, *specimen*. 2) plac przy porcie w Atenach i Rhodos gdzie kupcy towary swoje wystawiali na widok, bazar.

δειγματίξω, (w now. testam.) postawić jako przy-**δείδημων, ον,** bojaźliwy, tchórzliwy. [klad.]

δειδίσκομαι i δεδίσκομαι, (tylko w Praes. i Imperf.) i **δεικνάομαι,** (δείκνυμι). Depon. Med.

podawasz prawicę pozdrowic, w ogóle; przywitac, witac, τινί czem; n. p. δέπαι, pic do kogo, przy-pić komu. *Data manu dextra excipio, saluto, propino*.

δείδω, powst. z Perf. δεδία, fut. δείσομαι, aor. 1. έδεισα, ep. έδδεισα, pf. (ze znaczen. cz. teraźn.) έδδοικα, ep. δεδδοικα, i δεδία, ep. δεδία (δία) ztąd δέδμεν l. δεδμεν, έδδτε, imperat. δεδιδι, part. δεδιδώς, plusqpf. 3 sing. δεδιδως (jako imperf.). 3. pl. δεδισαν = έδδδισαν. 1) nprzech. bać się, lękać się, obawiać się, trwożyć się, περί, όπερ τινος, obawiać się o kogo; περί τινι, starać się o kogo, tudzież τινός, ale τώ όρρόβω, halasem być przestraszonym. 2) przech. obawiać się czego, lękać się czego, τινά i τί, n. p. αδέξ δεός, niepo-trzebniej trwożi się lękać, tudzież: uszanowanie mieć dla kogo, τινά. W zdaniach zależnych nastę-puje μή z Opt. i Conj., bardzo rzadko z Indic i to wtedy, gdy obawa odnosi się do czynu doświad-
czaniem rozstrzygniętego, tudziż μή οδ, aby nie; ώς, όπως lub μή z Inf. albo z samym Inf.; lękać się, wąpięć, chwiać się; τὸ δεδός, obawa, lęk, (melus); *vereor*.

δεισιλάω, (tylko w imiesł. aor. 1.) być wieczor-
nym, do wieczora czekać; według innych, jeść wieczernę, między δειπνον a όρρον.

δεισιλος, ον, (δειλή) i **δεισιλόος, ή, όν,** popolu-dniowy, wieczorny; δεισιλος (dom, έσπερος) wie-czoz różny; τὸ δεισιλον i τὸ δεισιλόον, południe, wieczór.

δεικανόομαι p. δεδίσκομαι. Czynn. δεικανάω, po-
kazać; *monstro*.

δεικνύλος, ον, (tudzież δεικέλος) od δεικνυμι przed-

stawiający, naśladowający; τὸ δεικνύμι, przedstawienie, wyobrażenie, wizerunek, posąg. Ztąd δεικνυλίκτης, δεικνυλιστής, u Lacedemonczyków = ὀποκρίτης, *mimus*, aktor, zwł. mimiczny.

δεικνύμι i **δεικνύω**, f. δείξω, ion. ἔδειξα, aor. 1. ἔδειξα, ep. zwykle bez augm., ion. ἔδειξα, pf. δέδειξα, pass. δέδειγμαi, ion. δέδειγμαi, ep. δειδείγμαi. 3 plur. δειδέχεται, 3 sing. plsqpf. δειδέκτο, pi. δειδέχατο (jako impf.), własc. rękę trzymać, wskazać; ztąd 1) Czynn. a) pokazać, okazać, stać się na widoku, dobyć na jaw, ἐκ τινος, przen. Ἐργ. wojny być przyczyna, spowodować wojnę; τὸ τέρας, cel oznaczyć; tudzież τινά τι, zrobić kogo czem, pokazywać kogo, przedstawiać jako; b) okazać, wykazać, pokazać, przedstawić, τινά τι, i samo τι, tudzież przedstawić kogo (jako aktor), ale ἐξ τι l. τινά, wskazać na kogo, na co l. co, tudzież τι. Przen. pokazać komu co, pouczyć, pojętnem uczynić, udowodnić, wykazać; τὴν δόξαν, siłę, potęgę rozwinąć; τὰ πιστὰ φειρόμεν, okazując, że związek się rozrywa; się rozpada; w ogóle udowodnić, dowieść, wykazać, τι, τί τι, z następ. εἰ, ὅτι, ὡς l. z Imiesł. w Acc. albo Nom. n. p. ἔδειξαν περιγεγόμενοι; dowiedli, że przemagała. 2) Med. a) = Czynn. f. b) = δειδίσκομαι, wyciągnąć rękę przyjaciół, powitać, przywitać, τινά, κοπήλλος, pułharami witac, przypijając komu. Adj. verb. δεικτέος, trzeba pokazać, wykazać; *monstro, docere, excipio*.

δεικνύω (δείκω) tchórzliwie postępować, działać. Med. być tchórzcem.

δειλάτος, α, ον, = δειλός. [a. ον. **δειλακρῶν, ονος, ό**, tchórz. T. s. **δειλακρος, δειλη, ή**, dom. **ώρα**, (spokr. z εἰλη) wł. czas, kiedy skwar największy, czas po obiedzie: popołudnie aż do wieczora. Czas ten dzielił się znowu na **δειλη πρωία**, i bez tego, po obiedzie zaraz po 12 godz. **οψία**, późno po obiedzie. zmrok wieczorny; wieczór; ztąd της **δειλης**, wieczorem; **περι ἀμφι δειλην**, koło wieczora; **πὸς δειλην**, po południu; *tempus pomeridianum*.

δειλία, ή, bojaźń, obawa, tchórzostwo; *ignavia*. Podobn. **δειλασις, ή**.

δειλάω, być bojaźliwym, obawiać się, t. s. **δειλιάω**, *formido*.

δειλινός, ή, όν, scen. z **δειλινός**, popołudniowy, wieczorny, *pomeridianus, vespertinus*. ztąd **δειλινόν**, wieczorem.

δειλός, ή, όν, i w f. przedłużonej **δειλαός, α, ον**, słaby, mdły, niedźny, biedny, oplakany; **δειλοι δειλών και ἔργατα ἔγγράσασθαι**, zle jest porękę składać za złych, za niedźników, **δειλαία δειλαίων κρησις**, biedy doznajesz biedna; **δειλας τοῦ νοῦ της τε συμφοράς**, oplakany i z powodu sumienia twego i dla doli twojej. b) nizezomny, podły, wzgardy godny. c) tchórzliwy, bojaźliwy **πρὸς τι**, wobec rzeczy jakiej. *miser, miserandus, turpis, ignavus*.

δείμα, τό, (δείω) 1) obawa, strach, przestrah, przerażenie, trwoga; tudzież w l. mn., **τινός**, strach, obawa przed czem; **Ἐρινών**, strach przez Erinnye wzniecony. 2) czynn. to co strach wznieca, strach, straszdylo, przeraźliwy widok, ztąd **πάν δείμα ποτῶν**; *pavor, terriculamentum*.

δειμαίνω, 1) a) być w obawie, obawiać się, kłopotać się, ἀμφι i περί τι, o kogo, podobn. **ὅπερ τινος** lub z następ. μή. b) z Acc. obawiać się czego, lekać się, τί i τινά. *metuo*; 2) straszyc, przerazić; *terreo*.

δειμαλός, έα, έον, bojaźliwy. 2) straszny; *timidus, terribilis*.

δειματός, przerazić, τινά. *terreo*.

δειμός, ό, strach, trwoga; *timor*. Uosob. sluga Aresa.

δείνα, gen. δεινός, ό, ten, ów, ktoś, wiadoma osoba; **ό δείνα και ό δείνα**, ten i ów; *quidam*, zwykle ktoś taki, którego nazwać nie chcemy. τὸ δείνα, to jeszcze; w języku ludowym używane, gdy kto zapomniał, o czem chciał mówić lub zaraz sobie przypomnieć nie może „cóż miałem powiedzieć?”

δεινόθετης, ου, ό, złośnik, złoczyńca; *maleficus. δεινολόγος*, dep. mod. gwałtownie się skarżyć; głośne skargi podnosić, ὅτι. *graviter lamentari*. **δεινολογία, ή**, przesada; *exaggeratio*. [syn. **δεινοπαθής**, straszne cierpienia znosić, skarżyć się na cierpienia; *aegre fero*.

δεινόπους, ποδός, ό, ή, straszny, groźny, z kleską się zbliżający.

δεινός, ή, όν, (δείω) wszystko, co strach l. osłupienie wzbudza ztąd. 1) straszny, przeraźliwy, okropny; burzliwy, n. p. **ἀγορή**. ztąd **δεινόν** lub **δεινά** jako przysłów. strasznie, okropnie; τὸ δεινόν i τὰ δεινά, strach, postrach, niebezpieczeństwo, nieszczęście, bieda, środek gwałtowny, sposób przymusu; **τά εἰς ήμάς δεινά**, nieprzyjaźń, niemiłostwa, kroki nieprzyjacielskie względem nas, i tak: nieznośny, twardy, zły; **δεινόν ὃν οὐ δεινόν**, zle (jest) ale nie nieznośnie; **δεινόν γίγνεται** (l. ἐστὶ) εἰ, zle jest jeźli; a z μή, obawiać się należyć, aby nie, a z atrakcyą, **οὐδέν δεινόν έσονται τοι, μή—βοηθῆσαι**, nie ma się czego obawiać, aby przyszli na pomoc; ztąd **δεινόν l. δεινά ποιῆσθαι l. ποιεῖν**, uważać za oburzające, brać za zle, bardzo się zadziwić, ale też; wyrządzać krzywdę, niegodziwie obchodzić się. T. s. znaczy też: **δεινά ἐργάζεσθαι, ὀβριζεῖν, κατηγορεῖν**, a **δεινά** lub **δεινόν παθεῖν**, przykro zrobić doświadczania, doznać złego l. krzywdy; podobn. **δεινόν ἔχει τι τινα**. 2) a) niezwykły, osobliwy, niezwykły, gwałtowny, zadziwiający straszny, namiętny; **δεινότητος ἑαυτοῦ εἶναι**, samego siebie przewyższać. b) dzielny, mocny, biegły, zręczny z Inf. l. τί, w czem, tudzież τινί i περί τι l. περί τινος. *dirus, timendus, gravis, indignus, mirabilis, vehemens, ingens, peritus, callidus*. Przesł. **δεινός**, strasznie, niezwykły, w wysokim stopniu, bardzo, przy przymiotnikach: lub **δ. φέρειν**, bardzo związać za zle, **δ. διατίθεσθαι**, być w gwałtownem wzburzeniu l. położeniu; **δ. εἶναι ἐν φυλακῆσι**, mieć się bardzo na ostrożności, **ἔχειν δ. ἐνδείξ**, wielki mieć niedostatek (żywności), **δ. ἔχειν ἔρωτι**, mieć gwałtowny popęd, **δ. ἔχ. ἐν αἰσχρόνῳ**, niezmiernie się wstydyć. W odpowiedzi: **δεινός γε**, niestety!

δεινότης, ητος, ή, 1) straszność, okropność, surowość. 2) siła, moc, zręczność; mądrość, przebiegłość, obrotność. O mówcy, bigłość w mówieniu, potęga wymowy, z dodan. l. domysl. **ἐν τοῖς λόγοις**, tudzież, sztuka sofistyczna.

δεινώω, zrobić straszny, powiększyć, przesadzić, z dod. l. domysl. **ἐπὶ τοῖς μέτρον**.

δεινωπός, ον, p. δεινώδ.

δεινωσις, εως, ή, przesada; *exaggeratio*.

δεινώφι, άπος, ό, ή, straszego wzroku l. spojrzzenia, o Eumenidach; *grave tuens*.

δεινώσ p. δέος.

δειπνέω, plsqpf. ep. δεδειπνήκει, u Hom. w ogóle: obiadować; wieczerać (u Attyk.). z Acc. τὸ ἀρι-

στον δ. śniadanie spożyć zamiast obiadu (l. wieczerzy); δειπνα πολυτελή δ. za stolami bogaczy biesiadować; *coeno*.

δειπνηστος, ό, pora jedzenia; *hora epulandi*.

δειπνηστήριον, τό, pokój jadalny; *coenaculum*.

δειπνίζω, aor. 1. part. ep. δειπνίσσας, ugostić, uraczyć, *τινά. coena excipio*.

δειπνολόγος, η, ov, (λοχάω) czychający na biesiady; pasożytny sposób za niemi się ubiegających; *parasitus*.

δειπνον, τό, 1) biesiada, uczta. u Hom. obiad, w przeciw. do δόρπον i άριστον. Godzina nie jednakowa U Attyków także obiad, ale krótko przed zachodem słońca lub o zachodzie słońca się zaczynaający; *άμφι δειπνον έχειν*, spożywać obiad, obiadować; zwł. w l. mng.; tudzież o bankietach, uczta; ale d. Έκάτης, błagalna ofiara 30 dnia każdego miesiąca Hekacie z pokarmów zwł. jaj, i na krzyżowych drogach składana. Napadali na nią często biedni ludzie i Cynicy i rozdrapywali. 2) danie, potrawa, jadło, z Gen. τέκνων, dzieci dać do zjedzenia; żer, *coena. cidus*.

δειπνοποιέω, 1) czynn. przygotować ucztę. 2) kazać sobie przygotować ucztę, jeść, *coenam parare; coeno*.

δειπνοφόρος, ov, zastawiający stół.

δειράς, άδος, ή, grzbiet góry, pasmo góry; *ειναλία*, grzbiet wyspy. (T. s. δέρας), *cacumen*.

δείρη i δέρη, dor. δέρα, ή, szyja, kark; *τά άπό τής δ*, naszyjnik; *collum*. W l. mng. grzbiet góry.

δειροκόπιλον, τό, puhar z długą szyją.

δειροτομέω, (τέμνω) uciąć kark, ścinać głowę l. kark; *τινά. komu*.

δείρω, p. δέρω.

δειρήνωρ, ορος, θυσία, meźów lękający się l. szanujący.

δειςδαμονέω, mieć zabobny strach przed bogami.

δειςδαμονία, ή, trwożliwy strach przed bogami, zabobon.

δειςδαίμων, ov, bogobojny, zabobonny.

δέκα, οι, αι, τά, nieodm. dziesięć; *τά δέκα*, dziesięć (jako liczbai); W liczbach od 10 — 19 mniejsza z *και* stawiała się naprzód, n. p. *τέσσαρες και δέκα*. przy wyliczaniu dni miesiąca mówiono *έκτη έπι δέκα* i podobn. 16-go. Przy liczbach nad 100 *δέκα* poprzedza, n. p. *δέκα και εκατόν* = 110. — *decem*. Później mówiono; *δεκαόδο, δεκαπέντε, δεκατέσσαρες, δεκαεπίς*, 12, 13, 14, 13.

δεκαγονία, ή, rozmnożenie do 10-go pololenia.

δεκαδάρχης, δεκάδαρχος i δεκάρχης, dziesiętnik; *decurio*.

δεκαδαρχία i δεκαρχία, ή, decemwirat, kommissya z 10 meźów złożona, dziesiętnictwo; *decemviratus*.

δεκαδύς, έως, ό, należący do jednego dziesiątka.

δεκάδωρος, ov, dziesięć szerokości dłoni mający; *decem palmos longus*.

δεκάετηρος, ov, dziesięcioletni.

δεκαετής, ές, t. c. poprzedzaj.

δεκαετία, ή, przestrzeń dziesięcioletnia, wiek 10-letni. *decennium*.

δεκάζω, przekupić, zwł. sędziogo. Mod. dać się przekupić, być przekupnym; *corrumpo*.

δεκάκις, przysł. dziesięć razy, często; *decies*.

δεκάκλιнос, 2. do dziesięciu urządzony; 10 stołów długi.

δεκακυμία, ή, mocny przypływ wody.

δεκαμηνιαίος, α, ov, dziesięcio miesięczny.

δεκάμηνος, ov, dziesięciomiesięczny, od 10 miesięcy; *decem mensium*.

δεκάμυρος, ov, 10 amforów zawierający.

δεκανάτα, ή, oddział 10 okrętów.

δεκάπαλαι, przysł. wzmocn. *πάλαι*, dziesięć razy dawny, t. j. z dawien dawna, *jam pridem*.

δεκάπηγος, v, dziesięciokłojowy.

δεκαπλάσιος, ov, dziesięciokrotny; dziesięć razy tyle; *decuplus*.

δεκάπλεθρος, ov, 10 pletrów długi.

δεκαπλοΰς, οΰν, dziesięciokrotny.

δεκάπους ποδός, ό, ή, dziesięcionogi; dziesięć stóp długi.

δεκάρχης i δεκαρχία, p. *δεκαδάρχης* i t. d.

δεκάς, άδος, ή, dziesiątek. zwł. o żołnierzach-rotach, oddział z 10 ale i z więcej żołnierzy złożony; *decuria*.

δεκασμός, ό, (δεκάζω) przekupienie; *corruptio*.

δεκάσπορος, ov, χρόνος, czas 10 siewów, dziesięcioletni.

δεκαστάτηρος, ov, żołnierz mający 10 staterów (talarów) miesięcznego żołdu.

δεκάστεργος, ov, dziesięciopiętrowy.

δεκαταίος, α, ov, dziesięciodniowy, dziesiątego dnia, po 10 dniach; *decem diebus post*.

δεκατάλαντος, ov, dziesięcitalentowy. *decem talentorum*.

δεκατεία, ή, dziesiątkowanie.

δεκατευτήριον, τό, miejsce, gdzie dziesięcina się zbiera.

δεκατέω, dziesięćnę czego (plonu) bogu poświęcić. 2) dziesięćnę wybierać. 3) dziesiątkować.

δεκάτη, ή, r. 2. do δέκατος, dziesiąta część, dziesięcina. *decima pars*.

δεκατηλόγος, ό, dziesięcinnik, wybierający dziesięćnę. [pars.]

δεκατημόριον, τό, (μέρος) 10-ta część; *decima*

δέκατος, η, ov, (δέκα) dziesiąty, jako okrągła liczba na oznaczenie wielości; *decimus*. 2) dom. *μερίε*, *δεκάτη*, ή, p. *δεκάτη*. 3) *δεκάτη*, ή, dom. *ήμερα*, 10-ty dzień po narodzeniu dziecka, któremu imię w dniu tym nadawano, imienniny, *την δεκάτην έστίασαι υπέρ υίοΰ*, imienniny syna uciąć, obchodzić ucztą.

δεκατώω, *τινά*, nalożyć na kogo dziesięćnę.

δεκάφυλος, ov, (φυλή) na dziesięć gmin podzielony.

δεκάχ:λοι, αι, α, dziesięć tysięcy, *decies mille*.

δεκάτης, ov, ό, dziesięcioletni; *decem annorum*.

R. ż. **δεκάτις, ιός**.

δεκήρης, ες, (έρπασω) dziesięciowiosłowy, mający dziesięć law wiosłarzy; *deceris*.

δέκομαι i δέκτο, p. *δέχομαι*. Ztąd **δεκτός, α, ov**, do przyjęcia, można przyjąć; *accipiendus*.

δέκτης, ov, ό, (δέχομαι) wł. odbiorca; żobrak; *mendicus*.

δέκτωρ, ορος, ό, biorący co na się, *νεοσ αίματος*, obrońca świeżo przelanej krwi.

δελέζω, coś jako netę, ponętę przyczepić do czego, *περί τι*. w ogóle: *τινά τινι*, przynęcać kogo czem, wabić, ludzić, przynęcić, zwabić, schwytać na lep, odurzyc, ułowić; *escam impono, allicio*.

δέλαρ, τό, neta, ponęta, przyłuda, żer położony; pokusa, powab, *τινός*, do czego; *esca*. T. s. **δέλεασμα, τό**.

δέλατα, τό. 1) 4-ta gloska alfabetu. 2) = *αιδοΰν γωνιακείον*.

δεικτύριον, τό, δειτύριον, τό, tabliczka, *pugillares; pugillares*.

δελτογράφος, ον, zapisujący na tabliczce; φρήν, pamiętny.

δέλτος, ή, zwykle w l. mng., tablica do pisania; od δέλτα, dla najstarożytniejszej formy ich trojkątnej; własc.: drewniana tablica z pokrowcem woskowym, ale i ze spżu: w ogóle: zapisana tablica, pismo; *tabula*.

δέλτωσ, złożył na kształt głoski Delta. Med. coś napisać, zapisać sobie, z acc.

δέλφιακον, τό, zdrobn. δέλφαξ, prosię.

δέλφακοῦραι, z prosięcia wyrosł na świnię.

δέλφαξ, ακος, ό, ή, świnią; *porcus, porca*.

δελφινίζω, jak delfin łbem naprzód zanurzyć się.

δελφίνιον, τό, świątynia Apollona, gdzie sąd był.

δελφινίς, ίδος, ή, delficki stół z kamienia o trzech nogach.

δελφινίακος, ό, mały delfin.

δελφινόφορος, ον, (φέρω), delfinonosny. p. δελφίς, 3.

δέλφισ, ικος, ή, stół o trzech nogach.

δέλφισ, ενος, ό, delfin, morska świnią, gatunek wieloryba mały; *delp. pin.* 2) ryba Nilowa. 3) masyzna wojenno-okrętowa, do zatapiania nieprzyjacielskich okrętów.

δέμα, τό, (δέω) wiązka, węzeł.

δέμας, τό, poet. wyr., tylko w Nom. i Acc. budowa ciała, wzrost; zwł. piękna, okazała postać; często służy jedynie do opisania; *corpus, forma*.

δέμιον, τό, zwykle w l. mng. łoże, łożysko, łożo, legawisko, tużewia, stopóśca, łożo przygotować, usłać; *cubile*. tudzież, gniazdo.

δέμιοτήρης, οσ, ό, obłożnie chory, w łóżku leżący; o ptakach, na gnuzdzie siedzący.

δέμω, aor. έδέμα, Conj. ep. δέιμεν = δέιμενεν, pf. pass. δέδημηται, z for. pob. *δορέω*. 1) Czynn. budować, zbudować, w ogóle; złożyć, urządzić.

2) Med. sobie zbudować lub = f. czynn.

δεινδίαλω, tam i sam patrzeć, oczy rzucić w tę i ową stronę, oglądać się za kim; z boku nieznacznie na kogo skinąć, εἰς τινα. *oculis aduuo*.

δένδροσεν, τό, poet. = δένδρον.

δενδρήεις, εσσα, εν, obfity w drzewo l. drzewa. 2) z drzewa, do drzewa należący.

δενδρίον, τό, zdrobn. δένδρον.

δενδριότης, ό, do drzewa odnoszący się.

δενδροκομής, οσ, ozdobiony, ocieniony drzewami.

δενδροκοπέω, ścinać drzewo; *χώραν*, spustoszyć okolicę.

δενδρον, τό, att.; ion. δένδρεον (δενδρέω, — ενωn dwugłosko) ion. δένδρος, *εος, τό*, n. pl. δένδρεα, dat. δένδρεσσι (także u Attyk.) drzewo; *arbor*.

δενδροπήμων, οσ, szkodliwy drzewom.

δενδροτομείω, p. δενδροκοπέω.

δενδροφορία, ή, noszenie galezi.

δενδροφόρος, οσ, drzeworodny, rodzący drzewa; *arboriferus*.

δενδρόφυτος, 2, drzewami zarosły.

δενδράτις, ιδος, ή, zarosły drzewami.

δενναξω, (δέννω) wyszydzać, lżyć, drwić, *τινά, κακά ρήματα* d., obelgi miotać.

δέννος, ό, obelga, zelżenie, wyszydzenie, szyd; *opprobrium*.

δεξαιμένη, ή, (r. z. imiesł. aor. 1. sl. δέχομαι) wodoszbor, cembrowina, cysterna, rzap; tudz. sadz (rybi). 2) w filozofii, materya przyjmująca kształt.

δεξιά, ή, ion. δεξή i poet. δεξιστερή, ή. (z dom. χειρ, wł. r. z. do δεξιός) prawica, prawa ręka; εκ δεξιās, z prawej strony, p. prawej; εν δεξιά,

po prawej stronie, *τινός*. Często jako znak przywitania i przyrzeczenia, danie ręki, umowa ręczna, ugodą, obietnica; *τήν δ. προτεινέν, ιτραφέ* rękę; δ. *δοῦναι*, daniem ręki obowiązać się, obiecać; *δεξιās δοῦναι και λαβείν*, wzajemnie sobie dać przyrzeczenie, ręczyć; *δεξιās φέρειν*, przyrzeczenia przenosić; *δεξιās τινος εὔπεινεν*, wierność czyją pochwałę; *d. atra*.

δεξιάομαι, p. δεξιόομαι.

δεξιήλος, οσ, owce podejmujący l. przyjmujący jako ofiarę.

δεξιόγυτος, άνήρ, ze zrzecznymi członkami.

δεξιολάβος, ό, procarz, strzelec; *fundior. N. T.*

δεξιόομαι, Dep. Med. uchwycić prawą ręką, dają prawą rękę, *τινά*, na powitanie l. pożegnanie; *ζτάδ, pożegnać się z kim, πολλά*, często się żegnać: l. przywitać, powitać kogo; *εὔπεινεν τινά*, pochwałami kogo powitać; *θεοῖς*, do bogów modłać się podnieś rękę; w ogóle witać. n. p. *από* *τοῦ τείχους*, a *τόν δῆμον*, lud za rękę chwytając. t. j. nachodzić o co, starać się o co u ludu, domawiać się czego u kogo. *dextram do, dextram data saruto, proors fundo, ambio*.

δεξιός, ά, όν, i poet. δεξιστερός, ά, όν, z ep. Dat. δεξιστερήσοι. 1) prawy, po prawej ręce, na prawem skrzydle; *ζτάδ* *τοῦ δεξιόν* z dod. l. domysln. *κέρως*, prawe skrzydło; *εὔπεινεν δεξιās, επί δεξιόων, επί τὰ δεξιά*, εἰς *τοῦ δεξιόν*, na prawo, po prawej; *εκ δεξιών*, z prawej ręki. 2) pomyslny, pomyslny wróżby, o locie ptaków i innych znakach boskich. 3) zrzeczny, biegły, przyzwoiity; *d. pter, faustus, soliters*.

δεξιόσσειρος, ό, dom. ἱππος (σειρά), koń w czwórce t. j. w zaprzęgu czworokonnym po prawej stronie biegnący. Musiał być najmocniejszy. *ζτάδ* Ares δεξιόσσειρος zwany, ponieważ w rydwanie tebańskim jako najzajacniejszy biegun do zwycięstwa unosił; inochny, potężny obrońca i wspomocznici.

δεξιότης, ητος, ή, zrzeczność, biegłość, obrotność; przemysłność; *d. arterias, solertia*.

δεξιοφανής, ες, po prawej stronie pokazujący się.

δεξιστερος, οσ, ogień przejmujący, zapalający się.

δεξις, εως, ή, przyjęcie, podjęcie.

δεξιστερός, ά, όν, p. δεξιός.

δεξίωμα, τό, i δεξίωσις, ή, 1) a) uścisk ręki, w l. mng. przysługa przyjacielska, powitanie. 1) ubieganie się o urząd. c) układ, przyjaźń. 2) rzecz przyjemna, pożądana.

δεξιώνωσις, 2 = δεξιός.

δέξω, p. δέχομαι. **δέων** i **δέον**, i t. p. p. δέω, **δέος**, gen. δέους, ep. *τετ* *δειούς, τό*. 1) obawa, strach; łączy się często z *φόβος*, (δέω obawę przetrzona, φόβος nagły prestrach oznacza); *όπό* *δέους*, *όπό* *τοῦ* *δέους*, *διά* *δέος*, *δέει*, z obawy, *τινός*, o co l. aby się o co nie stało: l. przed kim; tudzież *εἰς τινα*, ze względem na kogo; strach napędzony przez kogo; *δέος* *εἰστί, μή*, obawiać się należy, aby nie; podobnie z Inf. *δέος* *ἔχειν* = *δειμαίνεν* z Acc.; *αδέος* *δέος* *εδιέναι*, czcza, próżna mieć obawę. 2) przyczyna strachu l. obawy, *οὔ* *τοι* *εὔπεινεν* (= *εὔπεινεν*) *δέος*, niemasz się czego obawiać, *mieć* względem nie potrzebujesz; *metus*.

δέπας, αος, τό, plur. nom. δέπα, dat. δέπαεσσι i δέπασι, kubek, puhar; *δέπας* *οίνου*, kubek wina; *pr. culum*.

δέραρον, τό, naszyjnik; *collare, t. rques*.

δέρας, ατος, τό, jak *δέρος*, poet. = *δέρμα*, skóra; *pellis, corium*. Alu *δέρας* = *δερμάς*.

δέργμα, ατος, τό, (δέρμομαι) spojrzzenie, widok.

δέρη, ή, p. δέρη.

δερκιάομαι = δερκομαι.

δερκομαι, Depon. Imperf. Częstotł. f. δερκίζω, pf. ze znaczen. cz. terazn. δέδωκα, aor. έδρακον i έδερχθην l. δρэхθην. 1) prz. a) patrzeć, spojrzeć często z r. n. przymiotn., jak δεινόν, strasznie patrzeć, spoglądać; πῶρ οφθαλμοίσι: δεδωκώς, ogniste rzucające spojrzenia, ogień z oczu mu tryśkał; a δεδωκώς, widzający, często oppos. do τυφλός. b) oglądać światło dzienne, żyć; ztąd δεδωκώς, żyjący. 2) przch. widzieć, spojrzeć co, patrzeć na co, oglądać co, τινά, τί. *video*.

δέρμα, τό, δέρμας, ατος, τό, i δέρμαξ. σως, ή, (δέρω) 1) skóra, i to zdarta, surowa skóra; kora. δέρπει, były to skórzane, włosiane lub płócienne zasłony, używane przy obłożeniach i na okrętach wojennych, aby siłę pisków osłabić. 2) skóra na ciele. 3) skóra wyprawiona, garbowana, miech skórzany; *pellis, cutis, corium*.

δερματικός, 3. skórzany.

δερμάτινος, η, ον, skórzany; *coriaceus*.

δερμάτιον, τό, zdrobn. δέρμα, skórką, *pellicula*.

δερματοουργικός, ή, óν, należący do garbarstwa, garbarski, skórnicy; rzecz. ó, skórnik, garbarz.

δερματοφαγέω, skórę żreć.

δερματοφορός, 2. skórą się odziewający.

δερμόπτερος, ον, ze skórzanymi skrzydłami, jako mają niedoperze.

δέρξω, σως, ή, widzenie, *visio; videndi actio*.

δέρω, τό, p. δέρμα.

δέρριξ l. δέριξ, p. δέρμα.

δέρτρον, τό, (δέρω) błona siatkowa, osierdzie, otrzewna; *omentum*.

δέρω, przedluz. δέριω, skórę ściągnać, zedrzeć, τί, τινά, komu. 2) skórę wygarbować, wyłoić, dać w skórę, przetrzezać; wylajac: ó μή δαρής άψρωτος ó παιδεσται, bez plag nie ma wychowania; *excorio*.

δέσις, σως, ή, wiązanie, związanie. 2) węzeł, = πλοκή, zawikłanie.

δέσμα, τό, p. δεσμός.

δεσμεύω, wiązać, krepować, wtrącić do więzienia; *ligo*.

δεσμέω, p. poprzedzaj.

δέση, ή, wiązka, wiązka kłosów, *fasciculus*.

δέσμιος, ον, związany, skrepowany. 3) krepujący, wiążący.

δεσμός, ó, l. mng. δεσμοί i δεσμά, poet. także **δέσματα, τά, (δέω)** 1) wszystko, czem co przy-mocowane, związane, więzy, węzeł, n. p. uździennica, lina kotwiczna, rzemień u drzwi, nawet gwóźdź. b) zwykle w l. mng, więzy, pęta, kajdany, więzienie; ztąd δεσμοίς, w więzieniu. 2) wszystko, co włosy niewiast spina i głowę zdobi, strój głowy.

δεσμοφύλαξ, ακος, ó, ή, stróż więzienny, dozorca więzienia.

δεσμόω, p. δεσμεύω.

δέσωμα, τό, pęta, więzy, p. δεσμός.

δεσμοτήριον, τό, 1) więzienie, zwł. publiczne więzienie; 2) dom roboczy, *carcer, ergastulum*.

δεσμώτης, οσ, ó, r. 2. δεσμώτης, ιδος, acc. ω, ή, skrepowany, a; więziony, spętany, *vinculus, captivus*.

δεσπόζω, panować, władać, τινός, czem l. kim: opanować co, władać czem, n. p. λόγω, słowem, t. j. rozumieć je. Med. władać sobą pozwolić, słuchać; *dominor*.

δέσποινα i δεσπότις, ιδος, ή, pani, władczyni,

gospodynii; *αλοχος* δ. i γυνή δ. w ogóle: pani, królowa; *domina*.

δεσπόσιος, ον, p. δεσπόσιου.

δεσποσιός, ή, óν, nad czem samowładnie panować można.

δεσποσύνη, ή, samodzierstwo.

δεσπόσιονος, ον, należący do pana l. pani domu; ó δεσπόσιου, młody pan; ή, córka pańska; εδχαισι δ., blaganiem panii; *herilis*.

δεσποτία, ή, p. δεσποσύνη.

δεσποτικός, samowładnie rządzić, τινός.

δεσπότης, οσ, ó, acc. u Herod. także δεσπότεια, voc. δεσποτα, pan t. j. a) pan domu, gospodarz. b) władca, zwł. samodzierca, tudzież, bogowie. c) właściciel, posiadacz. έπρω *dominus, possessor*.

δεσποτικός, ή, óν, pański, gospodarski. Przysl. δεσποτικός, po pańsku, samowładnie, *herilem in modum*.

δεσποτίς, ιδος, ή, p. δεσποινα.

δεσποτικός, ó, panek, paniczyk; *herulus*.

δέται, αί, (wł. r. 2. do δετός, dom. λεμπάς) związane drzazgi l. luczywka, pochodnia, głownia, suche różgi. drwa suche; *fices*.

δευήσασθαι i δέωω, p. δέω.

δέυμα, τό. skropione, κρεών, sztucznie przygotowana potrawa mięsna.

δευρή, wzmocn. δέρω, tu dotąd. *hucce*.

δέρω i δέρωω, w l. mng. zwykle **δέωτε,** przysłów. 1) o miej-cu: a) tu dotąd, dotąd: lacy się nawet z rzewow. ή δ. στρατεία, wyprawa tu dotąd; wzmacnia się δέρω *τόδε*. Niekiedy pozornie „tu“ przy słowach spokoju, pobytu, w których pocieję zatrzymywania się po poprzedzającym ruchu

leży; δέρω *κάκει*, tu dotąd i tam dotąd. μέρω δέρω τοῦ λόγου, aż do tego punktu mowy. b) z pocieciem wezwania, zachęty, n. p. δέρω έθι, chodź tu dotąd, chodź do mnie! Ztąd jako partykuła zachęty; nuże! dalej! δέρω άγε, άγε δέρω, często z następ. Imperat. l. Couj., n. p. καί μοι δέρω σιτέ, nuże! powiedz mi! własc. chodź do mnie i powiedz! 2) o czasie, dotąd, aż dotąd, do dzisiejszego dnia, zwykle μέχρι δέρω l. μέχρι τοῦ δέρω. *huc*.

δευσποσιός, óν, pięknie barwiący; ztąd, niestarty, niepożyty.

δέυτατος, η, ον, ostatni. stp. najw. do δεύτερος. **δέυτε, p.** δέρω.

δευτραγωνιστής, οδ, ó, druga rolę w teatrze grający; drugi aktor. *secundarius partium actor*. przenośn. w sędzię, pomocniczy rzecznik. *secundarius*.

δευτραίος, α, ον, drugiego, następnego dnia, używa się za przysłów. δ ήλθεν, przybył następnego dnia; ές την δευτραίην, τη δευτραίη, dnia następnego. *postriede ejus diei, posterus dies*.

δευτραία, τά, (άθλα) druga nagroda.

δευτερώω być drugim co do własności, τινί, po kim grać drugą rolę, zajmować drugie miejsce.

δευτραίζω, grać drugą rolę.

δέυτερος, α, ον, drugi, 1) w czasie lub porządku; ztąd też: późniejszy, a z Genit. έπειτα δεύτεροι, później odemnie, po mnie, po mojej śmierci, l. inny, δ άγος, druga, inna, nowa boleść: μία και δευτερα, jedna i druga; δεύτερος αδός, samowtóry, on i jeszcze ktoś, δεύτερω έτι τούτων, w drugim roku potem; έλαζε μετ' έμέ δεύτερος, wziął raz po mnie (jako drugi); δεύτερος πλοδς, przysłówiowo, o nowym zakusie, powtórny zapęd. R. nijaki jako przysl. δεύτερον, łączący się także z αῦ,

αὐτε, αὐτίς, po drugi raz, po drugie, powtóre, potem, następnie. To samo τὸ δευτερον, δευτερα, τὰ δευτερα. 2. co do dostojenstwa, posledni, w drugim rzędzie stojący; δ. γίνεσθαι, drugą odnieść nagrodę; δ. μετὰ τινα, najbliższy po kim, ale też, niedorównywający komu; z Genit. οὐδενός δευτερος, nie ustępujący nikomu. Rzecz. τὰ δευτερα = δευτεραίσα, druga narroda; drugie miejsce, τὰ δευτερα φέρεσθαι, drugie miejsce zajmować; τὰ δευτερα λέγειν τινί, odegrać rolę posiedniejszą od kogo; secundus, alter, secundo loco, iterum, secundae partes.

δευτεροτόκος, 2. druzi raz rodzący.

δευτεροτόκος, **όν**, (ἐργον) w jakiej cz. nności drugie miejsce zajmujący, ztąd, posledni.

δῶω, f. δῶω, a) zrosić, zwilżyć, pomazać. b) napelnić, γλάσος ἀγγεα. c) pomieszać, mieszać, zaprawić, przyprawić, rozczynić, rozpuścić, zarobić, rozrobić, przelać co do czego. d) przelać, αἶμα. irrigo, madafacio, misceo, subigo, mollio, mac ro, fundo.

δῶω η. δῶω.

δέχαται, **δέχθαι**, η. δέχομαι.

δέω, **φω**, garbować, folować; nieobrzezać, napleciek w tył ściągnać.

δέχαμαρος, **ον**, (δέκα i ἀμμα) dziesięciowężlowy.

δέχήμερος, **ον**, dziesięciodniowy; decem diurnum.

δέχομαι, 3on. δέχομαι, f. δέξομαι i f. 3. δεδέξομαι,

pf. δέδεμαι, ep. δέξμαι, 3 pl. δέχαται, part. ep.

δέδοχημένος, pl.ppf. ἐδέδεχην, aor. 1. pass. ἐδέ-

χθη, synk. aor. 3 sing. ἐδέκτο i δέκτο, imper.

δέξω, inf. δέχθαι, part. δέχμενος. Depon. Med.

1) brać, przyjąć, odebrać, brać w siebie; ztąd, usły-

szec, pojąć, przyjąć, cierpliwie zniesić, ścierpieć,

dozwolić, τί παρά τινος i. ἐκ τινός i τινός, ale χρῶ-

σον ἀνδρός ἐδέξατο, wzięła złoto za małżonka jako

zapłatę; δ. τινί τι, wziąć komu co, oddać komu

co, n. p. ciężar. b) łaskawie, życzliwie, z wdzię-

cznością co przyjąć, approbować, zgodzić się na

co, pochwalić co, chcieć, τί, lub z Inf. albo Acc.

c. Inf., przenieść, zwl. μάλλον lub ἀντί τινος δ.,

przyjmujemy to słowo jako dobrą wróżbę. c)

oczekiwać, czekać, zychać, τί lub ἀπότες, σίκου

1. Acc. c. Inf. 2) o osobach, a) przyjąć kogo u-

przejmie, gościć, ugościć, ἐν τινί. τινί i ἐς τι,

w czem 1. czem; ó δεχόμενος, gospodarz. b) przy-

jąć kogo za co n. p. sprzymierzenia, uważać kogo

za co, uważać czem, n. p. ἀνδρα συμφοράν, męża

za nieszcześnie. c) dotrzymać komu, mierzyć się

z kim, sprostać, dostać komu, zawiązać z kim roz-

prawę; εἰς χεῖρας; zetrzeć się, τήν γνώμη, podjąć

jakie zdanie, aby ono zbić. 3) Biern. ἐκ τινος,

wypadać, wynikać z czego, κακόν ἐκ κακοῦ, lub

zbliżyć się. accipio, re — accipio.

δέφω i **δέψω**, zmiękczyć, garbować, dusić,

folować. mollio, subigo.

δέω. 1) **δέω**, inf. δειν, f. δήσω, f. att. δεδήσομαι,

aor. 1. ἔδησα, ep. δήσα, aor. 1. med. ἐδησάμην.

Częstotl. f. ὀφράσκειτο, pass. ἐδέθην, pf. pass. δέ-

δεμαι, 3 pl. plpf. ἐδέδατο = ἐδέδοντο, ep form.

pub. **διδήμεν**, ztąd **δίδη**, **διδέσαι**. 1) czynn. a)

związać, przywiązać, ucepić, zawiesić, uwiesić;

σπῆταε, wtrącić do więzienia; ó δεδεμένος, jeniec,

aresztowany, więzien; χεῖράς τε πόδας τε, ręce i

nogi spętane; τινί, czem, tudzież ἐς τι, n. p. ἐς πέ-

δας, dalej ἐκ τινος, παρά τινος, πρὸς τι. ἐπὶ θανά-

τάτω lub τήν (dom. δέσαι) ἐπὶ θανάτω δ., na

śmierć. b) spętać, hamować, μένος καὶ χεῖρας t. j.

działalność, λόγους, słowami, lub z Gen. miejsca,

τινά καλέσθου. 2) Med. przywiązać sobie co, ὅπως

τινι 1. περί i παρά τι, ἀνά νῆα, ἐπὶ κληῖσιν, tudzież

δίφρου ὅπωςθεν, w tyle za wzecem. b) = f. czynn.

δράγματα ἐν ἐλληδανοῖσι. ligo, alligo, vincio.

II) (npzrech.) **δέω**, f. δεήσω, col. i ep. tudzież

δέωω, (właśc. δεῖΩ) f. m. δευήσομαι, aor. ἐ-

δεύησα, zostać w tyle, być odległym, zbywać,

niedostawać, chybić, potrzebować. τινός, nie znaj-

dować kogo 1. czego; niekiedy z Inf. dalej τοσοῦ-

του 1. τοσοῦτον, tak dalekiem być, chodzić o tyle

jeszcze, tyle niedostaje, zwyczaj z Inf. i, aby, τοῦτο

οὐδὲν δεῖ, tego wcale nie potrzeba; μηδὲν αὐτῶν

δεήσει, nie będzie ich w niczem potrzebował,

obejdzie się bez nich; ztąd w imiesl. κατὰ μικρόν

δεήσας γενέσθαι, o nie wiele co chodzilo, iżby,

1. bez mała byłby i t. d., πενήτηκοντα ἡμεῖς δέοντα

ἔτη, 50 lat, do których dwóch jeszcze niedosta-

je, 50 lat bez dwóch. W Inf. ὀλίγου δεῖν, niele-

dawie, bez mała *absum, desum*.

III) Nieoseb. **δεῖ**, f. δεήσει, impf. ion. ἔδεε, att.

ἔδει, aor. ἐδήσας i t. d. 1) wiązać, obowiązuje ko-

go, τινός, z Inf. obowiązanym jest co zrobić, wed-

ług układu lub *uimien, musi* z powodu prze-

znaczenia. Za Inf. kładzie się też ὅπως z ind. fut.

2) zbywa mu, potrzebuje, potrzeba, aby, z Inf.

lub τινά z Inf., τινί z Inf. albo τὸν z Gen. δεῖ

τινός; braknie czego, potrzeba, z dodan. Acc.

τοῦτο, do tego; i tak τί δεῖ; do cz. go to? δ. τινί

τινός, braknie komu czego, potrzebuje czego, po

czem czasem jeszcze Inf. następuje, 1. πρὸς τι, do

czego. Imiesl. εἰδὼς ἡμᾶς δεόν, wiem, że musimy;

ὅπως σοι τοῦτο δεήσει, wiem, że będziesz musiał;

οὐδὲν δεόν, bezpotrzebnie, ὡς δεόν 1. ὡς δεήσει,

jakobycie musieli; samo δεόν, pomimo obowiązk

u 1. gdy potrzeba; ἐξ τῶ δεόν 1. ἐξ δεόν, gdyby

było potrzeba, jak się należy, w sam czas, słu-

szynie; ἐξ δεόν ὡν ἐπαυταις, w sam czas dla tego, o

co prosisz. Podobn. ἐν τῷ δεόντι, gdyby potrze-

ba konieczna była; πρὸ τοῦ δεόντος, przed czasem.

Rzecz. τὸ δεόν i τὰ δέοντα, powinność, potrzeba,

konieczne, potrzeby; oportet: opus est, decet, tem-

pus est, id quod fieri oportet, commoda.

IV) Biern. **δέομαι** f. δεήσομαι, aor. ἐδεήθην, pf.

δεδέχημαι, col. i ep. δεομαι, f. δευήσομαι. 1) być

w niedostatku, w biedzie; potrzebować, znosić nie-

dostatek, być pozbawionym czego: ó δεόμενος,

potrzebujący; łączy się z Genit. τινός, tudzież τί

τινός, mieć niedostatek czego pod pewnym wzglę-

dem; μηδὲν δεόμενος, nie mieć potrzeby, wszczę-

nia z inf. lub ὡς z Optat., ale i z Dat. βραχέα μοι

δέστω φράσαι, mało wymaga słów o mnie. 2)

być niedostatecznym, w czem, τινός, ustąpić komu

pierwszeństwa, τινός, τῶν σῶν, nie dopisać co

swej strony. 3) czuć niedostatek, uważać się za po-

trzebującego, ztąd, życzyć, żądać, prosić, τινός,

potrzebować kogo, żądać kogo, z kim się rozmó-

wić, żądać posłuchania; często z dodan. Inf lub z

ὥστε i Inf, żądać aby; παρά τινος, prosić o co,

τινός, żądać, żądać kogo o co δ. τινός τινος. Ale

zam. Gen. rzeczy stoi także Acc. ταῦτα, wnieść

taką prośbę; πάσαν δεήσειν, usilnie 1. gorąco pro-

sić; τί τινός, upraszać kogo o co, tudzież τινά τι,

ἐπιφορα δ., o korzystną rzecz prosić; δεόμενος,

proszący klient; οὐδὲν, μηδὲν δεόμενος, niechętny,

nipożądany; *indigeo, oro*.

δῆ, part. skrót. z ἤδη, nigdy nie stoi na począt-

ku zdania, oprócz w polącz. δῆ τότε, δῆ γάρ, δῆ

πάμπαν. 1) o czasie: już, właśnie, właśnie co, do-

piero co, natychmiast, zaraz, dopiero, wrzeszcie,

odtąd, już. 2) w przenośn. znaczen., zatem; więc, tak, krótko mówiąc. 3) przycisk nadaje jakiemuś wyrazowi, potęguje, sciesnia, lub poprzednio wzmiarkowany przedmiot przywodzi na pamięć, właśnie, teraz, w istocie, pewnie, zgola; *κράτιστοι δὲ*, najdzielniejsi zgola; *ἄλλοι δὲ*, inni jacy; *ὡς δὲ*, to jest, zwł. w ironii; *καὶ -- δὲ*, i rzeczywiście; *jam, sane, certe, quidem*.

δηγμα, τό, i δηγμός, ὁ, (δάκνω) ukąszenie, ugrzyzienie, klócie, zgnięcie; *κατὰ τὸ δ.* Przenośn. kolce. n. p. mowy, żądło: *morsus*.

δηθά, z wyrzutn. *δήθ'*; = *δήγ*, przysl. długo; *διου* ob *μετὰ δηθά*, niedługo potem. 2) często.

δηθεν, wzmocn. *δή*, ztąd. 1) o czasie, już, zgola, zupełnie. 2) ironicznie, aby oznaczyć, że rzecz jaka ma się inaczej, niż z pozoru się zdaje; jakoby, niby, niby to, jak mniemano, na pozór; *jam-jam, nimirum*. Także *δηθε*.

δηθάνω, długo się bawić, ociagać się.

δητάλωτος, ὄν, schwytywany na wojnie

δήσιος, α, ὄν, p. *δαίσιος*,

δησιότης, ἦτος, ἦ, wrzawa wojenna, bitwa, walka; w ogóle, niebezpieczeństwo śmierci, walka na śmierć.

δησιώ, p. *δησιώ*.

δηκτῆριος, ὄν, i δηκτικός, ἦ, ὄν, gryzący, zgryźliwy, dokuczliwy, obrażający, wżerający się; *morosus*.

δηλαδὴ, t. j. *δηλα δὴ* (dom. *ἔστι* właśc. jasno jest. Jako przysłów, oznacza, że czynność, obok której jest, albo jest rzeczywistą lub z taką fałszywio wydana, być ma; naturalnie, oczywiście, niby to; *manifesto, scilicet*.

δηλωμα, Dep. mod w Perf. biernie znac. (*δαίω*) zepsuć, uszkodzić, obrazić, ranić, zabić, zagarnąć, splondrować, obrać; z acc. rzecz., spustoszyć, zniszczyć, *δρῆκα*, przysięgi łamać; bez przypad., szkodzić, szkodę wyrządzić, *ὅπερ δρῆκα*, wbrew układowi, bezprawnie działać; *perdo, laedo, noceo, damnatum infero*.

δήλημα, τό, szkoda, zguba, zatrata; *noxa*.

δηλήμων, ὄν, szkodę wyrządzający, nieszczęśliwoty, zgubny, *ἀνθρώπων*, ludziom. Jako rzecz. zagubca, ztraciciel, niszczyiciel.

δήλησις, εως, ἦ, uszkodzenie, zniszczenie, *ἐπὶ δηλήσει*, na zgubę; *ἐπὶ ὀδμητῆ δηλήσει*, bez nieprzyjacielskiego zamiaru; *luesio*.

δηλητήριον, τό, trucizna.

δηλητηριώδης, ες, szkodliwy, jadowity!

δηλομαι, dor. = *βοδλομαι*.

δηλονότι, t. j. *δηλον ἐστι*, przysl. oczywiście, naturalnie, pewnie; zapewne, jużci. *manifesto, scilicet*. T. s. *δηλονοτή*.

δηλοποιέω, ogłosić.

δήλος, ἦ, ὄν, i 2 zakończ. ep. także *δέελος*, widoczny, oczywisty, jasny; *ἐκ τινος*, z czego; *δήλος* *εἰμι*, z imiesłow. dodan. l. opuszczon. *ὡς*, n. p. *δήλος ἦν ποῖαν*, oczywiście czynił l. widocznem było, że czynił; podobn. *δήλος* *εἰμι* *ἐστι* l. *ὡς*, l. *δ. γίνομαι*, pokazuje się na mułe, że; ale mówiono też *δήλόν* (*ἐστι*) *ἐστι* l. *ὡς*, tudzież *δήλα* *ἐστι* *δηλον* *ποιεῖν*, wykazać; z Nom. c. Inf. okazalście, że i t. d. *δήλον* *δὲ* z nastp. *γάρ*, wynika to z poprzedniego, bo. *manifestus, conspicuus*.

δηλώω, f. pass. *δηλωθήσομαι i δηλώσομαι*. 1) objawić, wyjawić, objaźnić, przedstawić, dać poznać; wskazać, okazać, *τινὶ* l. *εἰς*, *πρὸς* *τινά* *τι* l. *περὶ* *τινος*, tudzież z nastp. *ὡς*, *ἐν*, *ἐπὶ* *τινι*, na czem l. kim: *ἐκ*

τινος l. *διὰ* *τι*, z czego. przez co. Często nastp. *ὅτι* l. *ὡς*, tudzież *εἰ*, rzadziej Acc. c. inf. Podobnie łączy się z Acc. imiesł. lub przymiotnika, albo z Nom. imiesł. n. p. *δηλώσω* *γεγώς*, okazać, zem zrodzony; 2) nprzech. objawić się, widocznem być, jasnym być, pokazać się; *manifestum, perspicuum reddo, pateo*.

δηλωμα, τό, objaśnienie, wskazówka, znak. *manifestatio, signum, indicium*.

δήλωσις, εως, ἦ, wykazanie, objaśnienie, dowód; *δ. ποιέσθαι*, wskazać; *δ. ἔχει* *τινός*, wrazenie czyni czego; *declaratio, demonstratio*.

δηλωτικός, 3. sposobny do objaśnienia.

δημαγωγέω, kierować ludem (jako mówca); w o-góle: przebiegami, pochlebstwem zjednać sobie, prowadzić, powodować ludem.

δημαγωγία, ἦ, prowadzenie, kierowanie ludem, demagogia.

δημαγωγικός, 3. na sposób demagogów.

δημαγωγός, ὁ, kierownik, doradca, przewodzca ludu; mowca ludowy, maż stanu; *concionator*.

δημακιδιον, τό, zdrobn. *δήμιος*, ludek; *popellus*.

δημαρχέω, być trybunem ludu; przewodzcą ludu być (w Atenach) być demarchą, i przewodzcą gminy, *δήμος*.

δημαρχία, ἦ, trybunat w Rzymie; w Atenach urząd demarchy.

δημαρχος, ὁ, naczelnik gminy, oprócz w Atenach także w Egipcie. b) w Rzymian, trybun ludowy.

δημραστής, ὀδ, ὁ, przyjaciel ludu.

δημσευσις, εως, ἦ, zabranie dóbr na rzecz skarbu, konfiskata; *publicatio honorum*.

δημσεύω, zabierać dobra, majątek obywatela na rzecz skarbu, konfiskować, *τι*, tudzież dać ludowi; *publico*.

δημηγορέω, być mówcą ludowym, przed ludem albo publicznie mówić, *πρὸς ἕλδονῆν*, jak lud tego sobie życzy, do upodobania ludu; *ὁ δημηγορῶν*, publiczny mówca; *λόγους* *δ.*, publicznie miewać mowy; coś traktować sposobem mowcy ludowego; podobnie *ὅπερ* *τινος*, *ἀλλ' ἐν* *τινι* mówić przed kim, a z *ὡς*, w zgromadzeniu ludu mieć mowę i wniesić, aby. Imiesł. często przy *εἶπεν* stoi, w mowie do ludu, w mowie publicznej rzekl. *concionem habeo, concionor*.

δημηγορία, ἦ, publiczna mowa (w zgromadzeniu ludu); przen. obrabianie ludu. 2. = *ρητορεία*.

δημηγορικός, ἦ, ὄν, stosowny do traktowania przed ludem (przedmiotl. 2) stosowny, zdalny do przemawiania do ludu. Ztąd *ἦ* *δημηγορική*, sztuka mówienia do ludu.

δημηγόρος, ὁ, (*ἀγορεύω*) mowca ludowy publiczny lub polityczny; *orator*. Tudzież przymiotnie: *στροφαι* *δημηγόροι*, uobrótły, przebiegi mowców ludowych.

δημηγλασία, wygnanie.

δημηλατος, ὄν, z kraju wywołany.

δημιδιον, τό, zdrobn. *δήμος*.

δημιζω, trzymać z ludem; oszukiwać go.

δημιουργός, p. *δημιουργός*.

δημοσιοληθής, ἐς, (*πλήθος*) czego lud ma obficie; *αἰτήνῃ*, bogate mienie ludu.

δημοπρατα, τά, (*παιράσκω*) skonfiskowane dobra; zwł. sprzęty domowe na sprzedaż wystawione.

δήμιος, ὄν, ludowy, luda dotyczący, do publicznego dobra należący, publiczny; *ἔλκος*, rana państwa; *δ. πρῆξις*, sprawa ludowa; *δ. αἰσωμῆται*, przez lud obrani; *δήματα* *πίναεν*, na wspólny koszt pić t. j. właśc. pić z wina, które jako wspólny do-

wóz w namiotach dowodczy stalo. Rzecz. ó δήμος (dom. δούλος), sługa publiczny, który w Atenach zostawał na usługach komisji z 11 mężów złożonej i karę śmierci wykonywał; ztąd w ogóle: kat; *publicus carnifex*.

δημοουργέω, właśc. trudnić się rzemiosłem; potem w ogóle: pracować, trwożyć, wkładać; τὸν υἱὸν εἰς ἀρετήν.

δημοουργία, η̄, zwykła robota rzemieślnicza; z Genit., wykazanie, mistrzostwo w czym, n. p. τῶν τεχνῶν.

δημοουργικός, η̄, óν, rzemieślniczy.

δημοουργός, óν, i ion. **δημοιοργός**, trudniący się publicznem, pospolitemu dobru służącym rzemiosłem, który nie jest w służbie żadnej u nikogo; rzemieślnik, mistrz, twórca, stakmistrz; w ogóle: sprawca, przenośn. w r. ż., sprawczyńi przyjaźni, mistrzyni w przekonywaniu. Jako przymiott. z ἀνὴρ, znajdujący się na sztuce. 2; zawiadowca spraw publicznych, w doryczkich państwach Peloponezu najwyżsi urzędnicy.

δημοβόρος, óν, ludożerczy, pochłaniający mienie ludu. *publica bona vorans*.

δημογέρον, óντος, ó, najstarszy z ludu, dla wieku i dostojenstwa czczony, po książęciu najpierwszy, także książę sam, król. *senator populi*.

δημόθεν, przysł. od ludu, z ludu.

δημόθονία, η̄, uczta ludowa.

δημότροπος, óν, o czym między ludem mowa, wiadomy ludowi, publiczny; δ. *anarchia*, bezprawy stan, nierząd, bunt, powstanie ludowe.

δημοκτιθής, ές, przyjaciel ludu; *poplicola*.

δημοκοινός, ó, dom. δούλος, p. δήμιος w końcu.

δημοκόλαξ, ó, pochlebca ludu.

δημοκοπέω, ubiegać się o względy, fawor ludu.

δημοκοτικός, η̄, óν, ubiegający się za względami ludu.

δημόκρατος, óν, przez lud przeznaczony; ἀρά, klątwa ludowa.

δημοκρατεύομαι, biern. i med. z f. mod. —ήσομαι, mieć wolny, niezawisły rząd ludowy, demokratyczny mieć rząd, καλῶς δ., dobrą mieć ustawę demokratyczną; δ. εἰσὼν τινι, nadał komu rząd demokratyczny; *populari imperio utor*.

δημοκρατία, rzady ludu, demokracja, w której wszyscy równo uprawnieni są do dostojenstw i publicznych urzędów, najwyższa władza w kraju w rękach ludu i zgromadzeń ludowych; *imperium populare*.

δημοκρατικός, η̄, óν, należący do demokracji, demokratyczny.

δημόλευστος, óν, kamieniowany przez lud; φόνος, śmierć z kamienowania

δημολογικός, η̄, óν, zdatny do przemawiania do ludu.

δημόομαι, lud żartami, figlami bawić, żartować.

δημοπίδηκος, ó, małpa ludowa, schlebający podstępnie ludowi.

δημοποίητος, 2. mianowany obywatelem.

δημόπρακτος, 2. zrobiony przez lud.

δημορροφής, ές, (ρίπτω) przez lud rzucony, miotany; ἀρά.

δήμος, ó, (δῶμα) 1) a) lud, gmina t. j. wszyscy mieszkańcy kraju jakiego. b) lud w przeciw. do władców l. dostojników; gmin, motłoch, δήμος ἀνὴρ, mąż z gminu; tud. przymiott. δήμος εἷων, z gminu, gminnym będąc; δήμος ὄντες, ponieważ należeli do gminu; ó δήμος τῶν στρατιωτῶν, próci żołnierze; c) lud, jako wolna, samodzielna

całość; ἐν τῷ δήμῳ, przed ludem, w zgromadzeniu ludu; — demokracja, δήμον καταπαύειν, καταλύειν, znieść demokrację; ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνώμοσις, sprzysiężenie przeciw rządowi ludu. d) stronnictwo ludowe, τῷ δ. βοηθεῖν, τὸν δ. κατατείν, stronnictwo ludowe sprowadzić napowrót, ale i, demokracja przywrócić. 2) a) państwo, kraj, powiat, okolica, siedziba ludu, n. p. ἐν δήμῳ Ἰθάκης, λαοὶ ἀνὰ δήμον, lud w kraju; przenośn. δήμος ὄνειρων, państwo snów. b) w Atenach, pojedyncze działy podrzędne 10 Klejstenowych fyl (powiatów; było ich 174; gmina, ztąd, ἐκ δήμου, ἐκ τοῦ δήμου, z gminy n. p. Δεκελῆθεν, tudzież bez przymiotta: τῶν δήμων l. τὸν δήμον, w ogóle: gmina wiejska, w przeciw. do miasta, πόλις. *populus, vulgus, plebs, concio, factio popularis, imperium populi ari, civitas, pars tribus Athenis*.

δημός, ó, tłuszcz, lój; błona tłuszczowa (trzecia); *pinguedo, adeps. omentum*.

δημοσθενίζω, naśladować Demostenesa.

δημοσιεύω, a) o rzeczach, służyć do publicznego użytku. b) o osobach, publiczne mieć zatrudnienie, publiczne wieść życie, służyć krajowi. c) zrobić wspólnem dobrem.

δημόσιος, ία, ίον, należący do ludu lub państwa, ludowy, państwowy, ogólny, powszechny, publiczny, publicznym kosztem sprawiony; *δημόσιον γίνεσθαι, ἀποδιδόναι*, publicznie być sprzedanym, przejść na własność państwa; *δημόσιον εἶναι*, rząd ó δημόσιος, niewolnik rządowy cz. publiczny. Ci niewolnicy pełnili rozmaite posługi, tworzyli milicję krajową, byli heroldami, pisarzami, sadowymi sługami cz. woźnymi, katami i t. p. U Rzymian = *actor*. τὸ δημόσιον (także bez artykułu) i τὰ δημόσια a) państwo, τὰ δημόσια πράττειν, załatwiać publiczne, rządowe sprawy; τὸ δημόσιον προστείναι, poświęcić się sprawom publicznym; τὰ δημόσια κρίνειν, w procesach o zbrodnią stanu rozstrzygać; wogóle τὸ δημόσιον, dobro publiczne, życie publiczne. b) dobro, mienie publiczne, kasa rządowa, pieniądze, skarb publiczny, krajowy, tudzież τὸ δ. ταμίειον zwane. c) τὰ γράμματα i τὸ δημόσιον, akta publiczne, archiwum krajowe l. rządowe. d) więzienie rządowe. *publicus, res publica, servus publicus, publicum*. Dat. **δημοσίᾳ** jako przyszłów. znaczy: w imieniu, z ramienia, ze strony rządu; według uchwały ludu, w interesie państwa, w życiu publicznem, publicznie; tudzież na koszt publiczny; *δημοσίᾳ πράττειν*, poświęcić się sprawom publicznym.

δημοσιόω, publikować, ogłosić ludow iub państwu darować l. poświęcić; konfiskować

δημοσιόωνης, ó, dzierżawca cel państwa. *publicanus*.

δημοσιόωνον, τό. clo rządowe, podatki, dochody.

δημοσιελέω, zrobić co na koszt publiczny.

δημοσιότης, ές, kosztem rządowym, publiczny.

δημοσιόομαι. Dep. med. należeć do jakiego powiatu l. gminy (δήμος) Attyckiej.

δημοστής, óν, ó, częścią przymiott. w połąc. z ἀνὴρ, częścią rzeczown. 1) mąż z ludu l. z gminu, prosty człowiek, w przeciw. do książęcia. 2) członek tego samego δήμου, z tój samej gminy, rodak, ziomek, spółobywatel; 3) obywatel, prywatny człowiek. *plebejus, unus de populo, tribulis; civis; R. ż. δημοστής, η̄*.

δημοστικός, η̄, óν, 1) należący do ludu, ludowy; ἀγωνία, zapasy z ludźmi z ludu, z gminu; τὰ γράμματα, pisma w narzeczu ludowem. Rzecz.

τὸ δημοτ., lud w przeciw. do senatu lub szlacheckich rodów. 2) przyjazny ludowi, demokratyczny, popularny, w ogóle ludzki, uprzejmy: *plebejus, popularis*.

δημοσχος, ον, (εχω) 1) dzierzący powiat l. gminę, n. p. Kolonos; tudzież z Genit γὰς, mieszkanie kraju. 2) z Genit. χθονός, władca ludu, pan ziemi.

δημοφάγος, ον, = δημοβόρος.

δημοχαριστής, ἐς, (χαρίζομαι) czyniący gwoli ludowi, schlebający ludowi.

δημῶδης, ἐς, (εἶδος) ludowy, zwyczajny, powszechnie znany; *vulgaris*.

δημοφελής, ἐς, (ὠφελέω) ludowi l. krajowi użyteczny, dobru polspolitemu służący.

δην, przysł. długo, długi czas, dawno, oddawna; διὰ ἡν, zył długo; 2) często; *diu*.

δηναιός, ἄ, ὄν, (δῆνι) długo żyjący, długotrwały, nieprzemienny, trwający. 2) stary, przed dawnym czasem, dawny. 3) długo zwlekający, powolny; *diuturnus, vetus, priscus*.

δηνάριον, τό, denar, prawie równy greckiej δραχμῆ, *denarius*.

δῆνα, τά, zamiary, postanowienia, sztuki, fortele, podstępny, przebiegi, matactwa

δηνεύματα, τά, złości, kaprysy konia.

δήξιθιμος, ον, p. δαξέθιμος.

δήξις, ἦ, (δάκνω) ukąszenie, ukłócie; *morsus*.

δήσιω, segn. z δησιώ, po nieprzyjacielsku traktować, obchodzić się; ścigać, rozciąć, rozedrzeć, zniszczyć, spustoszyć, t. tiva, a czem, tiv. Przenosi. τὸν πάγονα δεδημημένος, ten, co stracił brode; *concido, vasto*.

δήποθεν, przysł. zkądś, zkądbydź; *undecumque; ὁπόθεν δήποθεν, zkądkolwiek*.

δήποκα dor. = δήποτε.

δήποτε, kiedyś; τί δήποτε; cóż zresztą? czemuż to? ἔτος δήποτε ἔνεκα, bóg wie z jakich przyczyn; *aliquando*.

δήπου, przysł. rzeczywiście, wistocie, bez wątpienia; sądziłbym, toć przecie, zdaniem mojem; οὐ δήπου, pewnie nie, *sane; utique. scilicet; ut opinor*. **δήπουθεν** (dῆπου i δῆν) wzmocnienie dῆπου, oczywiście, przecie, (toć) zaiste; *utique*.

δηριόμαι, inf. δηριασθαι, = δηριασθαι, 3, pl. impf. δηρισάμην = δηριώντο, aor. med. od δηριαίω, δηρισάμην i 3 dual. aor. pass. δηρινθήτην (= Aor. med.), Depon. med. walczyć, bić się; ἐπέεσσιν, klócić się, wadzić się, περί τινος i ἀμφί τινι. F. czynn. δηριάω, δηρία, współzawodniczyć, współlubiegać się; *contendo, rixor, pugno, proelior*.

δήρις, ιος, ἦ, walka, bój, waśń, spór. *rixa*.

δηρόβιος, ον, (βίος) długo żyjący; *longaevus*. (Dor. δαροβ.)

δηρός, ἄ, ὄν, dor. **δαρός,** (δῆν) długotrwały, długi; zwykle r. n. jako przysł. długo; ἐπὶ δηρόν, na długo; *diuturnus. diu*.

δησάσαστο i δέω p. δέω.

δήτα, (δῆ), dobitniejsze dῆ, przysł. naturalnie, niechże tak będzie, zgoda na to, rzeczywiście, zgoda. zatem: w pytan. jak to? cóż więc? cóż właściwie? w odpowiedziach: dobrze, niechże będzie; οὐ δήτα, przemiędy; *sane; quaeuo, tandem*.

δήω, ep. futur. znajdę, spotkam, dosięgnę; *inveniam*.

διά, (ἄ), w Arsis często ἄ, na początku heksametru i) przyim. A) z Genit. 1) a) O przestrzeni, przez, aż do, διά τέλους, aż do końca t. j. zupełnie; διά πλείστου, przez największą przestrzeń, w największ-

szej rozległości; διά πάντων ἐλθεῖν, wszystkiego doświadczyć; διά πάντων, przez wszystkich na wyłot, przed wszystkimi, ze wszech miar. b) oddać: można też διά często przez: wzdłu, w, za i t. p.; n. p. διά τῆς θαλάσσης, wzdłuż morza; δι' ὄρους, przez góry; διά χειρὸς l. χειρῶν ἔχειν τι, mieć, dzierżyć co w ręku; διά στόματος, w ustach; διά σπέρνου, w sercu; δι' ὀδονός, za nic; ὁ διά μέσου χρόνος, środkowy czas; εἶναι, ἔχειν, γίνεσθαι διά τινος, być w jakim stanie, w jakim położeniu, zabrać w co: ἔρχεσθαι, εἶναι, μολεῖν διά τινος, być na drodze czego, wejść na tór czego, zapuścić się, διά μάχης εἶναι, stoczyć bitwę; δι' ὀργῆς, w gniewie: διά φιλίας ἔχειν, mieć się na ostrożności; διά φιλίας ἔρχεσθαι τινι, po przyjacielsku z kim się obejść, διά μίας γνώμης γίνεσθαι, dojsć do zupełnej zgody. 2) oznacza przędział, w odległości, w odstepie, n. p. διά δέκα ἐπιπέλασων, w odległości 10 basztów, co 10 basztów; διά πολλοῦ, we wielkiej odległości, daleko; δι' ἔγγυτάτου, w najbliższej bliskości, nieopodal; χρόνος διά χρόνου, doba po dobie; διά τρίτου ἔτους, co trzeci rok. 3) o czasie, a) przez, podczas; διά παντός, nieustannie, διά μακροῦ, długo; δι' ὀλίγου, na czas krótki; διά τέλους, aż do końca, nieustannie, nieprzerwanie; b) oznacza odstep czasowy, po; διά χρόνου, po jakim czasie, od czasu do czasu; οὐ διά μακροῦ wnet; z porządkow. liczebn. „co“ διά τρίτης ἡμέρας, co trzeci dzień. 3) oznacza srodek. lac. *per*, i to właściwy, najbliższy srodek, podczas gdy διά z Acc. dalszy powód oznacza, jak lac. *propter*, przez, za pośrednictwem, διά βραχυτάτων, zupełnie krótko, jak najkrócej; δι' αἰδοῦς, skromnie; διά ταχέων l. διά τάχους, predko. B) z Acc. 1) ep. przez, po, na, po przez, (o przestizeni). 2) o czasie, ep. podczas, przez, ἀεὶ νοκτα, przez noc (cały); 3) oznacza powód, za pośrednictwem, przez, dla, gwoli; διά δόξαν, gwoli sławy swej; δι' Ἀθήνην, za przyczyną Ateny; *per, in*.

διαβάζω, przejść, minąć, przejść po czem.

διαβάθρα, ἦ, (βάθρα) drabina, (okrętowe wschody), most.

διαβαίω, f. βήσομαι, 1) nprzech. przestąpić. 2) przech. przejść, minąć, przekroczyć, przebyć, τί, εἰς τι, διά ποταμοῦ, tudzież τί εἰς τι l. ἐπὶ τινα, przez co; ἰσὲ κτι czemu lud naprzeciw. Przenosi. τῷ λόγῳ ἔς τινα, zwrócić się do kogo; *dicarior; tragico*.

διαβάλλω, 1) Czynn. 1) a) przechod., przetrząść, przetykać, τί διά τινος, przeprowadzić, przebyć. b) pozornie nieprzech. z dom. véas, przeprowadzić, przeprowadzić się, przepływać, ἔς, πρὸς τι l. πέρην, i samo τι. 2) przenosi. a) słowami przebiezd, nicować, żyłować, spotwarzać, oskarżyć, uczynić nienawistnym, τινά πρὸς τι, εἰς τινα, tudzież τινί, przed kim; ἐν τινι, ἐν τινος, τί, τινά τι, τινά τὰ μέγιστα, kogo w rzeczy jakiej jak najohydniczej zeliżyć; τι τινος, komu coś zarzucić; τινά εἰς τι, kogo ze względu na co spotwarzyć; δ. δι, potwarco zarzucić że. h) gardzić, zarzucić, potępić, τί, τινά. c) rozłączyć, rozdwoić, poróżnić, w biern. form. τινί, być z kim w nieprzyjazni. d) obejść, oszukać, zwieść, zażyć z mańki. 2) Med. = form. czynn. odrwić kogo, oszukać. *trajicio, traduco, disjungo, repudio, decipio*.

διαβαπτίζομαι, zanurzać się na wysięgi z kim, a τινί, = διαλοιδορεῖσθαι.

διαβασανίζω, dokładnie zbadać.

διάβασις, εως, ἦ, 1) przejście. 2) srodek przejścia

a) przejście, most, ścieżka. 2) bród, *τινός*, rzeki. **διαβάσκειν** = διαβαίνω, stąpać z partesu.

διαβαστάζω, 1) przenieść. 2) rozważyć, ręką odważyć, *perpendo*.

διαβατός, *ov*, adj. verb. do διαβαίνω, kędy przejść można, przebyty, do przebycia; *transeundus*.

διαβατήριος, *ov*, przeprowadzający lub przeprowadzający kogo szczęśliwie; przydom. Zeusa: ztąd **διαβατήρια**, *τά*, z dodan l. domysłu. *ἱερά*, ofiara celem uzyskania pomysłnej przeprowady l. podróży; właści. celem szczęśliwego przekroczenia granicy kraju. [scia.]

διαβατός, *ov*, *όν*, Adj. verb. do διαβαίνω do przejdzenia; **διαβεβαίωμα**, Med. z pewnością zaręczyć, zapewnić; *affirmo*.

διαβήτης, *ov*, *ό*, cyrkiel. 2) śródwaga, modła, gruntwaga; cięśli; *perpendiculum*; *libella*.

διαβάζομαι, zupełnie zmusić, przymusić, *τινά*, z nastp. Inf; *cogo*.

διαβιβάζω, przeprowadzić, przeprowadzić, przesadzić, *τινά* *εἰς* *τι*, *ἐκ* *τινός*, tudzież *τί*, przez co, i *κατά* *γεφύρας*, po mostach; *transduco*.

διαβιβρώσκω, przeżyć, przegłodać; *exedo*, *corrodo*.

διαβίωω, aor. 2. διαβίωv. a) przeżyć, *χρόνον* l. z imiesł. *μελέτων*, przez życie na to się przygotować. b) nprz. przepędzić życie; *vivo*, *vitam tran-*

διαβλέπω, patrzeć osłupiałem wzrokiem przed siebie; *πρός* *τινα*, bystro patrzeć na kogo; podnieść oczy, spojrzeć do góry.

διαβοάω, na wysięgi krzyzczyć, głośne skargi wznosić, *κατά* *σφός* *αὐτοός*, z nastp. *ός*; wykrzykiwać, wslawić, *πρός* *τινα*, u kogo, z dodan. imiesł., zwł. w f. biernęj; być w ustach, na językach wszystkich. **διαβόησις**, *ή*, głośny krzyk. [kich.]

διαβόησις, *ov*, sławny, słynny, osławiony.

διαβολή, *ή*, 1) czynn. potwarcze oskarżenie, potwarz, obmowa, *κατά* *τινός*, *μεγάλη* *δ.* ciężka, sroga potwarz; *δ.* *λέγειν* *ἐξ* *ἀλλήλων*, wzajemnie się potwarzają; *διαβολή* *τοῦ* *λόγου*, potwarzka wieść, tudzież, chęć potwarzania l. oszczerstwa, nieprzyjaźń, *κατά* *τάς* *ἰδίας* *δ.* *περί* *τινός*, z osobistych intrzy. 2) biern. zła opinia, niesława, *τῶν* *πολλῶν*, u ludu, (tłumu) osławienie, uwłaczanie; *ἐπί* *διαβολή*, celem posadżania, na hańbę; *τά* *ἐξ* *τάς* *ε- μάς* *δ.*, co dotyczy zniesławienia mojej osoby; *τάς* *δ.* *ἔχειν*, wzięść nagane; *διαβολήν* *οἴσει* *αὐτῷ* *πρός* *τήν* *πόλιν*, nienawiść ściąganie na niego w kraju; *ἐν* *διαβολή* *γίνεσθαι*, ściagnąć na się podejrzenie l. niesława, *διαβολήν* *καθ'* *ἑαυτοῦ* *παρέχειν*, dać powód do obmowy, niesławy; *τάς* *διαβολάς* *ἀπολογεσθαι*, *ἀπολογεσθαι*, oczyścić się z podejrzenia, obronić się od zarzutu podejrzliwego; t. s. *πρός* *διαβολήν* *ἀπολογεσθαι*. *malisima criminatio*, *obtractatio*, *invidia*. T. s. **διαβολία**, *ή*, i **διαβόλιον**, *τό*.

διάβολος, *ov*, potwarczy; rzecz. w now. testam. szatan; *calumniator*, *sat* n. Przysł.

διαβόλιος, potwarczo; *invidiose*.

διαβόρειος, *ov*, ku północy się rozciągający; *septentrionalis*.

διαβόρος, *ov*, 1) czynn. przeżerający, *νόσος*, do raka podobna; toczący. 2) **διαβόρος**, biern. przeżarty, przegłodany, *πρός* *οὐδενός*, niczem; *rodens*, *confectus rodendo*.

διαβουκόλω, nieustannie próżna paść l. zwodzić nadzieją; ztąd zwodzić, ludzić; *decipio*.

διαβουλεύομαι, naradzać się, mieć narady, z nastp. *δπως*. *delibero*.

διαβούλιον, *τό*, rada, narada, uchwała, postanowienie; *consilium*, *deliberatio*.

διαβροχής, *ές*, zwilżony, zmoczony.

διάβροχος, *ov*, przemoczony, mokry, *δαει*, tudzież ciekący, przeciekający dziurę mający. Przen. rozmiękczoney, zmiękczoney; *madidus*, *rimosus*.

διάβρωμα, *τό*, przeżarte, dziura.

διαβυνόημα, i **διαβύνομα**, 1) Med. przebić sobie, *τι* *διά* *της* *χερός*. 2) być przobitym, przepędzonym; *transpgo*.

διαγαληνίζω, zupełnie rozweselić, wypogodzić, uciszyć wiatry; *sereno*, *tranquillo*.

διαγανάκτης, rozżłosćić się zupełnie, bardzo się gniewać, z nastp. imiesł., że, powiewać; *indignor*.

διαγανάκτησις, *ή*, gwałtowne oburzenie.

διάγγελος, *ός*, donosiciel, sprawozdawca, *τινός* z czego. *internuntius*.

διαγγέλλω, 1) czynn. właści. po upływie pewnego czasu donieść, oznajmić; przeprowadzić; *τι* *τινι* l. *εἰς* *τινα* lub z nastp. *έτι*. 2) Med. rozkaz jakiś rozgłaszać między sobą, podawać, udzielać go sobie; *nuntio*, *pronuntio*.

διαγελάω, 1) przech. wysmiać, wyszydzić, *τινά*. 2) nprz. smiać się, usmiechać się, być wesolym, pogodnym; *τά* *διαγελῶντα* *της* *θαλάττης*, cisza morza; *irrideo*, *illudo*, *serenus sum*.

διαγεόμαι, smakowaniem wypróbować.

διαγήνομαι, szczęśliwie ujść, wymknąć się (t. j. nie umrzeć), utrzymać się, zachować się, życie przepędzić, *τοσάδε* *έτη*, tyle lat zostać przy życiu; *τήν* *νόκτα*, noc przepędzić; *ἐν* *τοῖς* *ἐφήβοις*, prawem przepisany czas przebyć między młodzieżą; *ἐν* *τινι* z domysłu. *όν*, wytrwać w czem; zwykle z przymiotn. lub imiesłow., i w tęp połączeniu oddaje się przez „zawsze, nieustannie; *ἀρχοντα* *διαγιγνεσθαι*, utrzymać się przy rządach. — 2) uprtynąć, minąć, *έτη* *διακόσια*, 200 lat.

διαγιγνώσκω i **διαγινώσκω**, f. *διαγιγνώσκειν*, 1) dokładnie poznać, rozpoznać, osądzić, czasem z dodan. *εὐ* *τι*, lub *εἰ*, *βτε*, *διεγνωκός* *εἰμι*, nabrałem przekonania niewzruszonego. 2) rozstrzygnąć, *περί* *τινός*, *κρίσις* *διεγνωσμένη*, wyrzeczony wyrok. 3) zdecydować się, postanowić, z nastp. Inf. l. *έτι*. *οὐ* *διεγνωκός*, niezdecydowany; *διεγνωστο* *αὐτοῖς*, mocne mieli postanowienie.

διαγκυλόμαι i **διαγκυλίζομαι**, Med. pocisk uchwycić za rzemienną pętlicę (*ἀγκυλή*) i tak trzymać gotowy do rzutu; wymierzyć pocisk, oszczep; *amentum hastae prehendo*.

διαγκωνισμός, *ός*, opieranie się na łokciu.

διαγλάφω, wykopać, wydrażyć; *excavo*.

διαγλόφω, wyrzezać.

διαγνώμη i **διάγνωσις**, 1) rozoznanie, poznanie. 2) decyzja, postanowienie, sąd, wyrok; *διαγνώμας* i *διάγνωσιν* *ποιεσθαι*, wydać wyrok, sąd zdać, *περί* *τινός*, o czem, tudzież, rozróżnić; *distinctio*, *decretum*.

διαγνωρίζω, ogłosić, rozgłosić.

διάγνωσις, *ή*, p. *διαγνωμη*.

διαγνωστικός, *ή*, *όν*, należący l. zdany do rozoznania i sądu.

διαγογγύζω, bardzo mruczeć.

διαγορεύω, wypowiedzieć, rozkazać, *τινι* z Inf. 2) nicować, żyłować, *κακός* *τινα*.

διαγράμμα, *τό*, 1) rys, zarys, figura, zwł. geometryczna z należącym do niej zadaniem; w muzyce, skala; ztąd *ώσπερ* *ἀφ'* *ένός* *διαγράμματος*, jak z jednego tonu. 2) rozkaz, nakaz (trybunów ludu w Rzymie); *descriptio*, *tabularum dictum*.

διαγραφή, ή, odrzysowanie, odznaczenie liniami, rysunek, książka rachunkowa; *descriptio et delineatio, tabulae rationum.*

διαγράω, 1) narysować, spisać, nakreślić, kreslić, wyobrazić. 2) przepisać, zapisać, *τινί τι.* 3) przekreślić, zarzucić. 4) liniami odznaczyć, odgraniczyć, rozdzielić, ściśle odznaczyć i nakazać, przepisać. 5) odznaczyć, wybrać, spisać, do popisu wziąć, zaciągać. Med. *διαγράφασθαι δίκην,* skargi zaniechać; ale *διαγράφει δίκην,* proces uznać za nieważny.

διαγραινω, wzmocnione *αγραινω.*

διαγροπνέω, nie spać całą noc, noc spędzić bezsennością.

διάγω, zadusić, zadławić.

διάγω, przeprowadzić, doprowadzić, *ἐπί τι,* do miejsca; *ἐπί τινα,* do kogo; przejechać, przepłynąć, n. p. na okręcie. 2) przepędzić, przeżyć, a) z acc. czasu, b) bez tego, życie przepędzić, wlec, utrzymać, *ἀπό τινος,* z czego, *εσμεν;* *εν τῷ σκωφορίσῃ,* jako ciura, albo czas przepędzić, bawić, *εν ἢ ἐπί τινι,* ale także, ociągac się, zwlekać; a z przysł. być w jakim położeniu, n. p. *εν τῷ χαλεπώτατο, ἀριστο,* i t. p. Z Imiesłowem oznaczającym nieprzerwane utrzymanie się w jakim położeniu, n. p. *λέγων διήγειν,* nieprzerwanie mówić. 3) zanieść, otrzymać, *τινά εν τινι,* coś dla kogo otrzymać. 4) prowadzić, wieść, *τινά* kierować, rządzić. 5) rozprowadzić, rozstawiać, *πόδας,* kruczyć *truduco, perduco, transigo, aego, versor, moror, produco, ducio.*

διαγωγή, ή, przeprowadzenie, przeprowadzanie, przeprawa. 2) prowadzenie, (życia), sposób życia, obcowanie, pobyt, zabawa, przedpędzenie czasu, *βίον, χρόνον.* 3) kierowanie, rządzenie.

διαγωγικόν, τό, sc. τέλος, opłata od przeprawy.

διαγωνία, bardzo czego się obawiać; *valde timeo.*

διαγωνίζομαι, Med. mierzyć się w walce, walczyć, iść o lepszą, *τινί, πρὸς τινα,* z kim; *ἀγώνα δ. στότρυξ* walkę, i. *ταύτα, εν τινι,* w czym, *μάχη,* odważnie się na bitwę; *λόγῳ,* mową się ścierać, z nastp. zdán. względném; i tak: przed sądem wystąpić, proces wytoczyć, *ἔκπρ τινος,* dla czyjzego dobra opór stawić, odpiierać mową; *decerto, jure discerto, certo.*

διαγωνοθετέω, stronnictwa podnieść do walki.

διαδαίωμαι, aor. ion. i ep. *διαδάσασθαι,* 1) dzielić, podzielić, *ἐξ τινα,* na co; 2) zburzyć; *distribuo, deleo.*

διαδάνω, rozgryść, zgryść, *τινά.* Med. *τινί,* gryść, użerać się z kim.

διαδάπτω, (rozłącz. przez tmesis), rozdedać, rozszarpać. [lic.]

διαδατέομαι, (rozłącz. p. tmes.) rozdzielić, podzielić. **διαδείκνυμι,** 1) czynn. przepuszczać światło, t. j. dobyć na jaw, dowieść, okazać, zwykle z nastp. *στ.*, ale także z imiesł. *διαδείξάτω κηρόμενος,* niech pokaże, że i t. d. (biernie) *διαδείκνύσθω πολέμους* *ών,* niech będzie za nieprzyjaciela uznany. 2) *πρ. zwł. διδῆξῃ,* było jasno; *declaro; pateo.*

διαδέκτωρ, ορος, ό, w spadku otrzymujący lub otrzymamy, odziedziczony.

διαδέξις, ον, bardzo pomyslny wróżby.

διαδέρομαι, aor. *διέδραον.* poet. Dep. przejrzeć, przeniknąć.

διάδετος, ον, zupełnie, mocno związany, skrepowany.

διαδέχομαι, coś po dawniejszym posiadaczu otrzymać, w spadku dostać, *τί, n. p. τήν ἀρχήν μετά*

τινα, być czym następcą w rządach; *λόγον παρά τινος,* często domysł., mowę po kim przejąć, po nim mówić, t. s. *τινί,* po kim przejąć, złuzować go; tak też bez Dat., n. p. *ωξ ἄνωθει διαδεγμένη πόνον,* noc odpycha cierpienie przejęte po poprzedzającej; w odstępach, w pogoni luzować, *τῷς ἵπποις,* na świeżych koniach; *εσπιρο, succedo.*

διαδέω, po obu stronach przywiązać, obowiązać, z dod. lub domsln. *ἀμφωτέρωθεν, διαδέδεται τήν κεφαλήν διαδήματι,* mam głowę zawojem obwiązaną. Biern. *ί, εν τινι,* być do czego przytoczonym. 2) odwiązać, podwiązać, *cingo, redimio, inverteo.*

διαδήλομαι, poet. Dep. med. na wskroś uszkodzić; ztąd, rozszarpać, *κονεξ.*

διάδηλος, ον, wcale jasny; znaczny, łatwy do poznania; z Imiesł., oczywisty, *ζε.*

διαδήλω, jasno przedstawić.

διάδημα, τό, przepaska na czole, dyadem, zawój, strój książęcy. Perskich królów dyadem był z niebieskiej tkaniny i do turbana (*τιάρά*), Aleksandra białą i do kapelusza (*κουσία*) przymocowywany, ztąd też znaczy: godność królewska i panowanie w ogóle; ztąd też *δ. κοινανούσθαι,* wespół panować; *redimiculum regum.*

διαδηματοφόρος, ον, mający dyadem.

διαδιδάσκω, gruntownie uczyć.

διαδιδράσκω, part. aor. *διαδράς,* ion. *διαδιδρήσκω,* f. *δρήσομαι,* zbiedz, uciec, zemknąć; zabić, *τινά,* komu; *ἐκ τινος,* z czego; *ἐπί τὰ ἐσπῶν,* do domu; *αυγιο, effugio.*

διαδιδωμι, dać od ręki do ręki, rozdzielić, podzielić, *τί τινι, τινά τισι εἰς τι,* kogoś pomiędzy kilku na co; *λόγον δ.,* rozszerzyć, rozsiać wieść, pogłoskę. 2) npz. rozszerzyć się; rozlać się; *distribuo, divulgo.*

διαδικάζω, proces jako sędzia rozstrzygnąć, wyrokować, sądzić. 2) Med. proces prowadzić, sądownie i. w sądzie się rozprawić, *πρὶ τινος, τινί,* dać się sądzić, stanąć przed sądem.

διαδικαίω, bronić czego jako słuszności, bronić, ujmować się, obstawać za, *τί.*

διαδικασία, ή, 1) (*διαδικάζω*) wyrok (sędziowski). 2), (*διαδικάζομαι*) spór o pierwszeństwo, proces między stronami, z których każda twierdzi, że jej się należy coś raczej niż drugiej, lub że drugiej stronie coś przędziej uczynić należy niż jej; spór o pierwszeństwo przy rozdzielaniu dostojenstw.

διαδικασία, τό, sprawa wytoczona przed sąd; *actio, in jure.*

διαδικέω, mieć proces.

διαδιφραδέω, na wysięgi jechać, iść w zawód, walczyć z kim; *Ἠλέωφ πελάγῃσι διεδιφραδέω Μυρτίλοσῳ,* Pelops walczył z morzem o śmierć Myrtylosa, gdyż z wozu do morza wrzucił.

διαδοκμάζω, (*δοκμάζω*) zbadać, rozstrzygać.

διαδοραπέζομαι, walczyć z kim zdają, *τινί* i. *πρὸς τινα.*

διάδοσις, εως, ή, tradycja, przekazanie, rozdzielanie, rozdawanie, szafowanie.

διαδοχή, ή, 1) właści. przejście rzeczy; następstwo, sukcesya; w wojskowym znaczeniu: złuzowanie, zastąpienie, *τη φυλακήν* na straż; *ἀλλήλοισ;* Ztąd, *διαδοχῆς Ἑρανῶν ἡλαυνόμεσθα,* na przemian fure, jedne mnie ścigają; *διαδοχῆς* i *διαδοχῆ,* kolejno, na przemian; *κατά διαδοχῆν,* luzując się; t. s. *ἐκ διαδοχῆς, κατά διαδοχῆν χρόνου,* w ciągu, w następstwie czasów. 2) potomstwo, z dodan. i. domysln. *τῶν ἐπιγυνομένων,* i. luzu-

jący się, zwodzający się na służbie żołnierze, ἀποσταλῆναι. Przenośn. sukcesya, rozkrzewienie, rozmnożenie; τῆς ἀρετῆς i τῆς μανίας. *successio, hereditas.*

διάδοχος, ó, ή, (*διαδέχομαι*) 1) przejmujący co po kim, Inzujący się z kim na czym, τινός, ó διάδοχος, następcą czyj; τινί, następujący po kim, zwodzający kogo na czém, τινός, διάδοχος ὢν Λάχης ἤρξεν, następcą w naczelnym dowództwie nad okrętami po Lachesie; οἱ διάδοχοι, o następcach Aleksandra Wielkiego; w ogóle: albo następcą w dowództwie, albo, zwodzając się na strażyl. w służbie oddziały wojska. *excipiens, successor, successor.*

διαδρασιπολιται, οι, obywatel uchyłający się od obowiązków obywatelskich.

διαδρόμοι, τινός, uchwycić, ująć co.

διαδρομησέω, według innych *διαδρομησέω* l. *διαδρομησέω*, zbiedz, przejść, πρὸς τινα. *transfugio.*

διαδρομή, ή, bieganie tam i sam, ἀπαιτά: *διαδρομῶν*, płaśrowanie w zamieszaniu. 2) rów wodny; *discursus.*

διάδρομος, ον, tam i sam biegający; przen., ὁ κίσιον ἐμβολα, runące w pomieszeniu słupów zrebry; niestały, zmienny; *discurrens, permixte ruens.* Rzecz. ó, przejście.

διαδρομαι, z aor. 2. act. *διέδω*, przejść, przedrzeć się, przeleść, przemknąć się, *διά τινος, ἔς τι i πρὸς τινα*, zjad, ujęć, zbiedz, τί, czemu; *διά τινος*, coś szesścielwie pokonać, przewycięzić; wykrecać się, wykrety robić, dać l. wywinać kominka. *introeo, aufugio, elabor, subterfugio.*

διάδουσι, εως, ή, ujęcie, wykret, wybieg, cherchele. 2) podziemne ganki w kopalniach; ponik.

διάδω, ασω i ασομαι, śpiewać na wycigi, iść w zawód w śpiewie, τινί, 2) śpiewać między czem, zwłaszcza, w dramacie między dyalogiem. 3) niezgadzać się, niestrojnie brzmieć l. fałszywie; *discrepo.*

διαδωρομαι, rozdawać, darować, τινί, komu.

διασείδομαι, fut. *είσομαι*, ep. Med. 1) czynn. dać przejrzeć, jasno pokazać. 2) nprzech. jasno się okazać. *ειπεῖν* p. *δεισείν.* [zac.]

διαέριος, ον, własną. przez powietrze, w powietrzu; *διαερία λέγειν*, o rzeczach w powietrzu mówić; *aerius.*

διαζάω, ion. **διαζάω,** zostać przy życiu, z dodan. l domysłn. *βίω*, utrzymać, opędzać życie, από τινος, czem; tudzież z imiesł., n. p. *ποιηφαισεντες*, ziola jedząc; *vitam sustento.*

διαζούγνομ, rozprządż, rozprzegać, rozłączyć, τί τινος, rozwód wzl śc.

διάζευξις, εως, ή, rozłączenie, τινός, od czego, z czem.

διαζητέω, zbadać, zgłębić, przetrząsnąć. 2) wymyśleć; *perquiro.*

διάζωρα, τό, 1) przepaska, opaska, fartuszek, *περι τὰ αἰδύα.* 2) przen. a) przesmyk wązki kraju. b) w architek. fryz, średnia część belkowania. *subhinculum.*

διαζωγραφείω, wymalować zupełnie.

διαζωγνυμι, f. — ζώω, opasać, fartuskiem opatrzyć; w kolo otoczyć, τί τινι, τί, uzbroić się, — naprawić, umocnić.

διαζώω p. *διαζάω.*

διάζημι, ep 3. sing. impf. *διάζει* l. *διάζει*, przewiać, przewiewać co, τί, *perflo.*

διαθάλλω, przegrzać.

δ'αθεύομαι, dokładnie obejrzeć.

διαθεύω, przesiarkować, siarką oczyścić

διαθερμαίνω, ogrzać; we f. biern. rozgrzać się, pocić się. *calefacio, incalesco.*

διαθερμασία, ή, ogrzanie, rozgrzanie; *calor.*

διάθεσις, εως, ή, 1) ustawienie, układ, plan, urządzenie; wykład mówcy; rysunek, zarys. 2) sprzedaż. 3) położenie, stan zdrowia, usposobienie umysłowe, nastrój, sposób myślenia; skłonność. *πρὸς τινα.*

διαθεσμιθετέω, prawami określić.

διαθέτης, ον, ó, i **διαθετήρ, ήρος, ó,** porządkujący, układający.

διάθεω, α) przebieść co, τί, biedz przez co, *διά τινος, τινί*, na wysięgi biedz z kim. b) biegać tam i sam; *ἐν τινι, ἀνά τι.* c) przen. rozbieść się, rozszerzyć się; *percurro, disbarro, cursu certo.*

διαθήκη, ή, rozporządzenie, zwł. spadkodawcy co do majątku, ostatnia wola, testament; zwykle w l. mg. o jednym testamencie; *διαθήκας διατίθει* l. *τιθέτω*, l. *τιθέτω*, zrobić testament; *διαθηκῶν προσδοκία*, Iowienie l. Iakome *dykante* na paściznę. *testamentum.* W N. Test. *przymierze.*

διαθρησώ, wybadać.

διαθρησάω, rozgniewać zupełnie.

διαθρηγῶ, poruszyć, dotknąć.

διαθρηγή, ή, dotknięcie.

διαθροῦλω, zupełnie zamacić, zakłócić. *turbo.*

διαθρορβέω, niepokoić w wysokim stopniu, τινά, halasować.

διαθροῦω, przelamać; *confringo, lacero.*

διαθροῦω, przeszeptywać, zbadać, τί.

διαθροῦω, wieść rozsiewać, τί lub z nastp. *ἄγ. διηυλο.*

διαθροῦλω i διαθροῦλέω, opowiadaniem rozszerzać, rozsiewać, obnosić, mieć ciągle na języku, wiele o czem mówić; *διαθροῦλημένος τὰ ὦτα*, którego uszy zagłuszone słuchaniem jednej i tej samej rzeczy.

διαθροῦτω, aor. pass. *διετρόφην* 1) zlamać, zdruzgotać. 2) przen. ochromić, sparaliżować, zmiękczyć, zniewiesićiałym uczynić, rozpieścić, zmarować, zbałamucić, próżnym, dumnym uczynić, głowę komu zawrócić. Biern. pochlebstwami l. pochwałami, napuszyć się, nadać się, zdumnieć, shardzieć. Med. drożyć się, krygować się, wytwarzać; wziąć na kiel. uprzec się dumnie. Theocr. 15, 99.

διαί, poet. za *διά.*

διαθροῦζω, rozjaśnić się, wypogodzić się

διαθροῦος, ον (*αἰθρα*) jasny, pogodny.

διαθροῦσω, przebiegać, przewiewać.

διατρος, ον, krwawy, z krwią zmieszany; *διατρον ἀναπτειν*, krwią pluć, *sanguinolentus.*

δαίω, aor. *έδιηνα*, zwilżyć, zrosić; *riquo.* U Tragik. lżami zrosić, oplakiwać, *ἀμαρτίαν.* Med. plakać.

διαίρεσις, εως, ή, (*διαίρω*) ion. Genit. — *τος*, rozdział, a) podział pieniędzy l. łupu. b) podział, przeznaczenie, odróżnienie, różnica; rozdział, rozkład, zburzenie, rozstrzygnięcie; *divisio, distinctio.*

διαίρετικός, ή, óν, należący do odróżnienia, zdający do dzielenia, rozróżnienia i t. d.

διαίρετός, ή, óν, 1) podzielny. 2) odróżnić, rozgatunkować się dający; *divisibilis, separabilis.*

διαίρετος, ον, po — rozdzielony; *divisus.*

διαίρω, aor. *διεἶλον*, aor. pass. *διηρέθη.* 1) Czynn. rozebrać, rozdzielić, rozłożyć na części. i to 1) łupać, rozkładać, rozzerzać, rozwiązać; *πυλῖδα*, bramkę wylamać; *ὄροφην*, dach zebrać, *την γέφυραν*, most znieść l. zrzucić. Tudzież z *Ge-*

nit. partit. τοῦ τεύχους, muru częścią zwalić, wylom zrobić w murze. Rzecz. τὸ διαρημένον, zwalona, wyrwcona część, otwór, wylom. 2) rozłożyć na części, rozłączyć, dzielić, podzielić, τί, τίς ἐξ μέρη 1. κατὰ μέρος, tudzież διαρῆναι τι μοίρας i μοίρας τινός, podzielić co na działy, części; rozdzielić, dać w udziale, τί i τί τινι. 3) rozłożyć, wylóżyć, a) na pewne twierdząc, τί 1. περί τινος, ustanowić; tłumaczyć, scharakteryzować, τοῖς ἔργοις, czynniami. b) odróżnić, τί z nastp. ὡς. c) rozstrzygnąć, zwł. spory, τὰς διαφοράς, wogóle: rozemnać, rozsądzić; stanowić, z nastp. εἶτε. II. Med. 1) sobie coś podzielić, τί, κατὰ τι, na co n. p. κατ' ὄλιγας ναῦς, flotę na male oddziały. 2) podzielić między siebie, rozebrać, τὸ ἔργον, τί κατὰ πόλεις, coś między miasta rozdzielić. 3) przen. coś sobie uporządkować, coś poznać, rozeznac, rozsądzić, odróżnić, z nastp. εἶτε I Inf. *Divido. distribuo, refringo, discerno.*

διαίρω, (αἶρω) podnieść, wywyższyć; τὸ στόμα, τὰ χεῖρα, otworzyć usta i podnieść głos, λόγος, wyniosłym stylem pisać. 2) prrz. podnieść się, ruszyć, εἰς Συρίαν, τὴν πόρον, przeprowić się. Podobnie Med. się używa. 3) oddalić; *tollo, erigo, aperio, trajicio.*

διαισθάνομαι, ἦσθαι, czuć wyraźnie, dokładnie, czuciem rozeznac; *sensu percipio.*

διαίσσω, poet. zam. διάσσω.

διαίστω, (αἰστώ) zrobić zupełnie niewidzialnym, zniszczyć; *de medio tolo.*

διαίτα, ἡ, i **διαίτημα**, τό, 1) a) życie, sposób życia, połączone z (ω)ς niekiedy; ἡ ἔνδον δ., domowe życie, domatorstwo; dalej pobyt, ἡ κατ' ἀνδρῶν, pobyt wśród kwiatów, διαίταν διατάσθαι, życie prowadzić. b) utrzymanie życia, potrzeby, środki do życia, żywność; ἡ οἴκου δ., własne utrzymanie; δ. ἔχειν παρά τινι, żyć u kogo; τὴν διαίταν i τὰ τῆς διαίτης ποιεῖσθαι, pobyt obrać, przebywać, ἐν τινι. c) przez lekarza przepisany sposób życia, dieta, przestrzeganie. 2) przen. staranie, obcowanie, miejsce pobytu, mieszkanie; rozjemczy sąd, wyrok: διαίταν καταδιατάσθαι, wyjednać sobie wyrok rozjemczy przeciw komu; *vitae ratio, victus, habitatio, curatio medica, sententia arbitri.*

διατάω, pf. med. *dediχτημαι*, aor. 1. p. *διητήθην*. 1) czynn. a) utrzymać przy życiu, zwł. o lekarzu, leczycy kogo. b) być sędzią rozjemczym, w ogóle, rozstrzygnąć, z nastp. ἔπως ἔχει 2) biern. z fut. Med. a) być stołowaniem, żyć. b) żyć gdzie, przebywać, ἐπ' ἄρτου 1. παρά τινι. c) wieść życie, διαίταν διατάσθαι, p. διαίτα, i z r. n. przymiotnika, πολλά ἐξ θεοῦ νόμιμα *dediχτημαι*, w życiu swoim istniejących obrządków względem bogów przestrzegać. d) — czynn. form. pod b): *curo dijudico, vi'am dego.*

διαίτημα, τό, p. διαίτα.

διαίτηριον, τό, mieszkanca.

διαίτησις, οὗ, ó, rozjemca, sędzia polubowny Dieteci w Atenach stanowili w sprawach cywilnych 1-szą instancją poniekąd, od której zawsze do Heliastów było wolno apelować. Było ich 440; *arbitr.*

διαίτησις, 3. rozjemczy.

διαίωνος, ον, wieczny; *sempiternus.*

διαίωρομαι, bujać przez co.

διακάη, ἐς, (διακαίω) przegrzany, rozżarzony.

διακαθαίρω, dokładnie oczyścić. ztąd *διακάθαρις*, ἡ.

διακαθαρίζω, t. c. poprzedzaj.

διακαθέσθαι, siedzieć na osobności.

διακαθῆμαι, usiąść, spocząć; ἐπὶ τινος, na czem.

διακαθίζω, osobno usadowić; *seorsum loco.*

διακαίω, 1) przepalić, wypalić sobie co (τί. 2) zagrzewać, zapalić, zachęcić, τί lub τινὰ ἐπὶ τινι. *peruro, accendo.*

διακαλύπτω, zupełnie odkryć; *detego.*

διακανάω, przesunąć, z szumem 1. szelestem przelecieć; διακάναντες τὸν λόγγον, z belktem przeleciał przez gardło.

διακαραδοκῶ, do końca czekać.

διακαρτερέω, wytrwać, próż tu, przeciw czemu; tudzież z imiesł. 1. przymiotn.

διακατελέγχομαι, zupełnie zbici.

διακατέχω, zatrzymać, wstrzymać, dzierżyć, posiadać.

διακονιάω, puścić na los.

διάκονσις, ἡ, dojmujący skwar.

διακέαζω, aor. ep. *διὰ — ἐκέασα*, przelupać, rozlupać, (imesis) *diffindo.*

διακείμαι, 3 pl. ion. *διακείσθαι* — *διακείνται*, f. *διακείσθαι*, być w jakim położeniu, być usposobionym, mieć przymiot (z domysłu. 1. dodan. τὴν ψυχὴν, τὴν γνώμην), z przysł. ὀπίπτως, zostawać w podjęciu, być posiadzonym; ἀρχοικότερος τὴν ψυχὴν, nieokreślony być; ταπεινὸς δ., być zasmuconym, zgnębionym; τινι, próż tu, względem kogo, παρά τινι, być zapisanym; οὕτω σὸ παρ' ἐμοὶ διακείσθαι, tak u mnie jesteś zapisany; 1. próż tu, względem czego. Biern. ἀμεινὸν ὑμῖν διακείσθαι, lepiej będzie z wami; lepiej na tem wyjdziecie; ταῦτα — πρῶτος διακείμενος ἔχει, łagodnością go otoczyć wliuic. Rzecz. ἐπὶ διακείμενος, pod ustanowionemi warunkami. *comparatus, affectus sum, me habeo.*

διακείρω, (κείρω), inf. aor. 1. *διακείρω*, własc. rozerznąć; ztąd, zniweczyć, udaremnić, unieważnić; σκευάρια διακείρωμενος, ze zbroi wylupany, wyłuskany.

διακείρωμενος, przysł. osobno, oddzielnie.

διακέλευμα, τό, rozkaz.

διακέλευμαι, Dep. med. namawiać, zachęcać, radzić, proponować, τινι, έαυτω, odwagi sobie dodawać; τί, radzić do czego, lub z Inf albo έπωσ, wzajemnie się zachęcać, zagrzewać; *adhortor, incito.*

διακέλευσις, ó, zachęcanie się, zachęta.

διακείνω, ον, zupełnie próżny, wydrżony; chudy; przenośno. darumny, próżny, zbyteczny; τὸ διακείνω, próżne miejsce, próżny odstę, przedział.

διακερατίζω, a drobne zamieniać (pieniądze).

διακηρυκῶμαι, Depon. med., przez herolda (woźnego) z kim się układać, próż tu.

διακηρύττω, przez woźnego obwieścić, wywoływać co na przedaż.

διακινδυνεύω, 3. Adj. verb. do *διακινδυνεύω*, *διακινδυνεύω* (nie attyc.), trzeba się odważyć, na niebezpieczeństwo narazić się należy.

διακινδυνέω, odważyć się na co, zwł. na bitwę, z dodan. 1. domysłu. *μάχη 1. μάχαις. πρό 1. ὄπισ τινος*, za co; *πρὸς τινι*, przeciw komu, mierzyć się z kim. Przeciwn. ἐς τι, odważyć się co zaciepić; pójść do bitwy, bitwę stanowczą stoczyć. Biern. τινι, puścić co na los, gotowem być na wszelki przypadek; *periculum subeo.*

διακινέω, gwałtownie poruszyć, wstrząsać, wzburzyć, zakłócić, rozstrząsać, zbadac.

διακίχηρημ, kilku ludziom wypożyczyć.

διακλάω, aor. ep. διέκλασζω, złamać, κατά μικρόν, na drobne kawałki pociąć, porąbać, pokrajać, przenosić. osłabić, rozpieścić; *diffringo, comminuo*

διακλείω, (κλείω) zamknięciem odłączyć, odciać, τινά τινος. *discludere*.

διακλέπτω, ukraszać, skraszać, ukradkiem na bok usunąć, uprzętnąć, τινά, tudzież, ukradkiem z niebezpieczeństwa wydobyć; *surripio*.

διακληρώω, 1) czynn. wylosować, losem podzielić; τινά επί τινι, kogo komu w skutek losu dać, przysądzić: dać losować, τινά. 2) Med. między sobą losować.

διακλίω, unikać, mijać, τι. *vito*. Ztąd

διακλίσις, *εως*, ή, unikanie.

διακλιώζω, opukiwać, płukać, τινί, czem; *perluo*.

διακναίω, własc. rozskrobać; rozetrzeć, zetrzeć, zdruzgotać, zniszczyć, αὐτοῖς τοῖς μελάθροις, wraz z komnatą. Przenosić. katować, dręczyć, osłabić, πόθος μ' ἔχει διακναίσις, tęsknota mnie i ochłania; τὸ χρώμα διακναίσιμένος, starty pod względem cery, niezwykle blade; *frango, perdo*.

διακνήζω, podrapać, czochnąć; szczypać.

διακολλῶ, 2. kalkiem wydrażony.

διακολλῶμαι, pochlebiać na wyszcigi.

διακολλῶ, skleić, zakitować.

διακομῶ, ή, przeprowadzić, przewozić. τινὸς εἰς τι.

διακομίζω, 1) czynn. przeprowadzić, przenieść, przewieźć, τι, τινά ἐκ τινοῦ εἰς τι. 2) Biern. być przewiezionym; przeprowadzić się, przenieść się, dojsz dokąd, przejść. 3) Med. swoje (rzeczy) przeprowadzić, odnieść, unieść, n. p. τοὺς νεκροὺς, poległych; *transporto, trajicio*

διακονέω, ion. διηκονέω, 1) czynn. służyć, z Dat. służyć, usługiwać komu, w imiesł. z τῷ δεσπότῃ, w służbie pana swego; zwł. usługiwać przy stole; τινί τι, przysłużyć komu wysłuchiwać, być pomocnym w czem l. do czego. 2) Med. a) samemu sobie usługiwać, sam zrobić. b) = f. czynn. τινί τι l. τοῖς ἀλλοτριῖς ἀγαθοῖς, dobre wskutek polecenia, z przynaki czynić; *ministro, se-vio*.

διακονία, ή, i **διακονίημα**, τό, służba, przysługa, usługa; w l. mng. polecenia, próż tiva, τῆς δ. ἐπὶ τινι μέτεται, i ja w tem przysłużyłem się. 2) w Now. Test. *διακονία*, dyakoniat; *ministerium*.

διακονικός, ή, óν, zdalny do służby; do usługi; usłużny, służbowy.

διακονίω, okurzyć, kurzyć, pyłem posypać. Med. posypać się pyłem, zwyczajem szermierzy.

διάκονος, ó, ή, ion. διήκονος, sluga, lokaj, posługacz; woźny, poseł; *minister*. W now. Testam. dyakon; jałmużnik, kwestarz. (διάκω).

διακονίζομαι, f — ισμαι, Med. walczyć o szczepami, na wyszcigi pocziskić rzucać; *jaculando certo*.

διακοπή, ή, rozbitcie, rozsiekanie, otwarta rana; *incisio, praecisio*.

διακόπτω, 1) czynn. a) rozbić, rozsiekać, rozetrznąć, sćiąć, złamać, przelamać, rozsadać, przebieć, zburzyć, zniszczyć, zgładzić, τι. b) przerwać, udaremniać. 2) nprzech. i biern. przebieć się, przetrzeć się, próż l. εἰς τι.

διακορεύω i **διακορεύω**, pozbawić dziewictwa, panienstwa; *devirgino, stupro*.

διακοροοῦν, przesunąć się z belkotem, z szaleństwem; *s reptum edo*.

διακορός, óν, i **διακορός**, ές, (κορένωμι) zupełnie nasycony, przesycony. *satur, satiatius*.

διακόσοι, αι, α, ion. διηκόσοι, dwieście. W l. pojed. ἕπος διακοσία, 2 0 jeźdźców; *ducenti*.

διακοσμέω, (także in tmesi) 1) czynn. rozłożyć, oddzielić, podzielić, ές δεκάδας, ustawić w szeregach, zład, uporządkować w ład wprawić, urządzić, narządzić, τι i τι τινι, przez co wydoskonalić co. 2) Med. uprządkować, sprawić, sprawić wojsko; *ordino, exorno*.

διακόσμησις, ή, i **διάκοσμος**, ó, urządzenie, rozporządzenie, sprawienie (wojska), szyk bojowy; zawiadowanie. 2) katalog okrętowy w 2. ks. Iliady.

διακοῦω, do końca wysłuchać, przysłuchać się; w ogóle: słuchać, τι, τινός, zwł. odczyty l. wykładu czyje.

διακραῶ, na wyszcigi z kim krakać l. wrzeszczeć. **διακρανέω**, i **διακρανέω**, wypuszczać strumieniem, przelewać ze źródła. [się.]

διακρατέω, trzymać, dzierżyć; nprzech. trzymać **διακρίζω**, 1) czynn. na wskroś, dokładnie zbadać, gruntownie znać. 2) Med. dokładnie roztrząsać l. rozbiierać, szperać, dochodzić czego. T. s.

διακριβόλογομαι, zbyt dokładnie roztrząsać. **διακρίδόν**, przysł. oddzielnie, osobno; przednio, wyborowo; stanowczo, wyraźnie, dokładnie, zwykle ze stp. najw.

διακρίνω, (κρίνω) f. ion. διακρίνέω = διακρινῶ, aor. 1. p. διεκρίθην i ep. διεκρίθην, inf. ep. διακρίθήμεναι i dor. διακρίθήμεν = διακρίθηναι, 1) czynn. rozdzielić, rozłączyć, oddzielić, także z dodan. χωρίς, i to τι l. τινά από τινοῦ, od czego. Szczeg. a) o walczących, rozjąć. b) odróżnić l. wybrać, pobór zrobić. c) rozstrzygnąć (wyrokiem sądowym), wyrok wydać, sądzić, z dod. δίκας, w ogóle osadzić, τι, bronią rozstrzygnąć. 2) biern. z fut. p., διακριθίσομαι i med. διακρίνομαι. a) rozłączonym, odłączonym być, odróżniać się. b) rozłączyć się, rozejść się, pojsć, odejsć, από τινοῦ, tudzież, odpaść, próż tiva, rozłączywszy się przystać, polączyć się z kim: ἐπ' οἶκον, rozłączyć się i do domu pojechać, zwł. o walczących, rozejść się, μάχη αἵματι, spór zakończyć, rozwiązać, załatwić bronią lub krwią, próż tiva, z kim; albo, ukończyć spór sposobem pojednawczym, pojednać się, pogodzić się, περί i ἄπέρ τινοῦ, o co, co do czego. W now. test. wątpic.

διακρίσις, *εως*, ή, a) podział. b) odróżnienie. c) rozstrzygnięcie, wyrok. d) spór, walka.

διακριτέος, α, ον, Adj. verb. do διακρίνω, rozstrzygnąć należy; ταῖς δίκαις, przez proces; *disceptandus*.

διακριτικός, ή, óν, zdalny do odróżnienia l. rozzeznania; ή διακριτική, sc. τέχνη, sztuka rozzeznania.

διακρίτω, ον, wyborny; *eximius*.

διακροῦσθαι, przebieć, przedziurawić, — spółkować.

διάκροσις, ή, bawienie, zatrzymanie, zwłoka, zmuśda. 2) oddalenie, odparcie.

διακρούω, a) przebieć, przedziurawić, (n. p. klin) b) zbadać, poszukiwać; dociekać, c) przerwać, przeszkodzić, τινά τινοῦ, τινά ἐν τινι. 2) Med. odepnąć od siebie, τινά l. τι, odegnać, usunąć; τὸν νόμον, złożyć veto swoje. Ztąd a) odepchnąć co od siebie. b) oddalić kogo, próżnemi karmić obietnicami, zwodzić. c) zwać, odroczyć, τι, co.

διάκροος, ó, (διάκω) a) towarzysz, przewodnik. b) sluga, poseł, posłaniec; *comes, nuntius*.

διακυβερνάω, sterować przez co, ster rządzą rząmac; *guberno, rego*.

διακροβέω, (κροβέω) rzucić z kim kości, stawić co na kartę, ryzykować; *alea ludo, periculum adeo*.

διακροκάω, z dod. ἄνω και κάτω, pomieścić do góry nogami; *permisceo*.

διακροαίω, balwan wzbudzać, rozburzać.

διακροῦμαι, przez co (διά τινας) wygładzać.

διακροθιζέω, wybaczać, zbadać, docieć dokładnie.

διακρόλημα, τό, przeszkoda, zawada. T. s. **διακρόλισις**, η.

διακρολιτής, οἱ, ó, na przeszkodzie stojący.

διακρολυτικός, ή, óν, przeszkadzający, przeszkodny.

διακρόω, przeszkodzić, wstrzymać, zabronić, wzbronić, odciąć, τί, τινά, z Infin., τινά ὅσπερ μή z Inf.; τὸν κόκλον, zburzeniu muru przeszkodzić t. j. zasłaniać go; *impedio, prohibeo, veto*.

διακροφθεῖω, szydzić jak w komedji; w ogóle szydzić, wyśmiać; *comice decanto, subsanno*.

διακογή, ή, odpoczynek, zawieszenie, przerwa; *limita; remissio*.

διαλογάω, losem podzielić, τί, w ogóle: podzielić; przen. roznieść, rozrzedzić na kawaly, na szmaty; *sortior, dividio*.

διαλακέω, (λακέω) rozpekąć się, rozpukać się; *distrumpor*.

διαλακίζω, rozrzedzić na sztuki, na kawaly.

διαλαλέω, z kim gawędzić, rozmawiać o czem, τινί, πρὸς τινα. 2) wybajać, rozsiewać.

διαλαμβάνω, pf. pass. διεληγμαι, ion. διαέλαμμαι. 1) rozebrać, t. j. a) dzielić, rozdzielić, θώρακες διεληγμένοι τὸ βάρος, pancerze pod względem ciężkości dobrze rozdzielone (na pojedyncze części ciała). b) rozłączyc, oddzielić, z domysłu. l. dodan. χωρίς, ἔς τι, w co l. na co. c) z osobna przejąć się l. w mowie odłączyc, ztąd

διαλαβεῖν λέγοντα, w mowie pauzę, przestanek zrobić; τὰς οικίας, t. j. domy przeznaczyć, do których udać się miano. 2) coś podzielonego dostać, część, porcja swoją otrzymać, dostać w podziale l. z podziału. 3) a) chwycić kogo oburzać i objąć; uchwycić: porwać kogo. b) chwycić, pochwycić co umysłem, wzięść do serca, rozważyć, naradzić się, sądzić, odróżnić, ustanowić.

διαλαμπρόω, p. λαμπρόω.

διαλαμπω, przeświecać, przebijając światłem, przeblyskiwać, błyszczec przez co, jasnieć; zwykle w przenośnem znaczeniu, ale też ήμέρα, swita, dnieje; *eluceo*. Ztąd **διάλαμψις**, ή, blask.

διαλανθάνω, aor. διέλαθον, ując uwagi, być ukrytym; διαλαθών, niepostrzeżenie; τινά lub z imiesl. διαλάθουτεν τοιοῦτοι γενόμενοι, uszło ich uwagi, że tak są usposobieni; *delinresco*.

διαλέω, p. ἀλέω.

διαλέγη, ἔς, przejmującemi, gwałtownemi bólami dręczony. 2) czynn. wybierać, szukać, τί κατά γένη. 2) Depon. διαλέγομαι, aor. διελέχθην, a u Hom. διαλέξασθην, pf. διελεγμαι. a) coś w duchu rozłożyć, rozważyć, zastanowić się. b) rozmówić się, rozmawiać, τινί i πρὸς τινα, z kim; περί τινας, o czem; traktować, układać się z kim o co; tak też z nastp. Inf.; διαλέγεσθαι τί τινι i πρὸς τινα, mówić z kim o czem, pomówić; o Sokratesowych rozmowach zwłaszcza; trudnić się dyalektyką, być biegłym w mówieniu. W ogóle tō, o czem mówić (περί τινας), przeciw czemu, πρὸς τι, κατά ταῦτα, tém samém narzeczem.

διάλεγμα, τό, przedział; przerwa, czas pośrodkni, pauza.

διαλέπω, 1) czynn. zostawić w środku, a) przetrzeń, n. p. εἶσον δύο πλέθρα l. τοσοῦτον, tudzież biernie: διέλεεπτο δύο σταδίους, została się przetrzeń dwóch staj w środku; ztąd, być odległym, ἀπό τινας, być rozłączonym. Rzecz. τὸ διαλέπειν, przedział. b) czas, οὐ πολὺ διαλείπων, po kilku chwilach; χρόνον, od czasu do czasu; z imiesl. οὐ διαλείπω ἀνακαλῶν, nie przestaję nazywać; δ. λέγων (często domyślnie), zacząć się, zatrzymać się. 2) przech. a) minąć tymczasem, διαλείποντων ἐτῶν τριῶν, po upływie lat trzech. b) leżeć w pośrodku; *intermitto, intermitter, disto*.

διαλέφω, przekreślić, zmaczać; *deleo*.

διαλέξω, (λέξω) przelizać, wylizać, oblizać.

διαλεκτικός, ή, óν, należący do dysputy, do dyalektyki zdany, dyalektyczny; ή διαλεκτική, dom. τέχνη, sztuka rozprawiania, dyalektyka.

διάλεκτος, ή, (διαλέγω) 1) rozmowa, ustny traktat, πρὸς τινα, z kim. 2) narzeczce, dyalekt.

διάλεξις, εως, ή, p. poprzedzający pod 1).

διαλεκτολογία, subtelnosci, wykrety komu gadać.

διάλεκτος, ον, (λεκτός) bardzo cienki, małoznaczny.

διάλευκος, ον, białawy, z białem zmieszany.

διάληψις, εως, ή, (διαλαμβάνω) objęcie, trzymanie. 2) umysłowe objęcie, rozważanie, sąd, mniemanie, z miar. 3) rozdział, przerwa, przedział.

διάλιθος, 2. kamieniami wykładany.

διαλλαγή, ή, w l. przemiana, zwł. zmiana sposobu myślenia; pojednanie, przymierze. sojusz, zwykle w l. mug. πρὸς τινα, z kim. T. s. **διάλλαγμα**, τό.

διαλλακτήρις, ητος, i **διαλλακτήρις**, οἱ, ó, pośrednik, jednacz.

διαλλάσσω, att. — ττω, 1) czynn. a) przech. zmienić, zamienić, przemienić, przyjąć za co; zmienić czyj sposób myślenia, pojednać go, pojednać się, τινι, z kim. 2) przech. być zmienionym, różnym, τινι, od czego; rzecz. τὸ διάλλασσόν τινας, różność, odrębność jakiej rzeczy. 2) Med. i Biern. f. διαλλαγήσομαι, aor. διελλάγημι i διελλάχθην. 1) być różnym; διελλαγμένος, różny różniący się, τινι, czem. b) zamienić między sobą, τινας, pozbyć się rzeczy jakiej, sprzedać co. c) pojednać się, τινι l. πρὸς τινα, z kim; *permitto, differo, reconcilito*.

διάλογοι, f. διαλόμα, przeskokczyć, odskoczyć; *transilio*.

διαλογή, ή, wybór.

διαλογίζομαι, Dep. mod. 1) rozważyć w duchu. 2) spółnie badać, rozpierać się, rozprawiać; *periplo, disputo*.

διαλογισμός, ó, rozważa, powątpiewanie, wątpliwość.

διαλογιστικός, 3. sposobny do rozważania.

διάλογος, ó, rozmowa, dyalog; dwuslowie, περί τινας. *colloquium, sermo*.

διαλοιδορέω i **διαλοιδορέομαι**, kłócić się z kim, τινι.

διαλομαίνομαι, Dep. niezmiernie okaleczyć, znecać się, katować; wtrącić w nieszczęście, uszkodzić, ale też: oszpecić, τινά i τί. pf. pass. διαλελθασμαι w biern. znacz.

διάλυσις, ή, rozpuszczenie, rozdzielenie, rozdział, ή τῶν γεφύρων οὐ διάλυσις, niezerwanie mostów. Przenosn. δ. τῶν ὀμολογημένων, złamanie przyrzeczenia, układ, δ. στρατοπέδου, rozpuszczenie wojska; διάλυσιν ποιέσθαι, rozproszyć się; δ. τῆς αγοράς, koniec targu; czas, w którym się z rynku schodzi; δ. δαυσίου, zapłata długów, uiszczenie się; szczeg. zamiechanie nieprzyjacielskich kroków

z dodan. lub domysln. πολέμου, ztąd zwł. w l. mng. pojednawcze rozwiązanie, pokój, przymierze. pojednanie, układ, próś tiva.

διαλοτής, οδ, ό, burzylicy; zdrajca, tivos.

διαλοτικός, ή, όν, do rozwiązania zdalny.

διάλοτος, ον, zburzony, rozdzielony, zniesiony.

δialóv, 1) czynn. i biern. f. rozłożyć na części, ztąd a) podzielić, tiva, w f. biernej, rozdzielić się, oddalić się, εκ tivos, n. p. εκ των λόγων, (2) od rozmowy; δ. απ' άλλήλων, rozejść się. b) zniszczyć, zniweczyć, zburzyć, rozbić, osłabić; biern. umrzeć. c) w ogóle: usunąć, spłoszyć, zapniechać; rozwiązać, n. p. posiedzenie, zerwać, n. p. układ; zaniechać, n. p. wojny; sporu, uśmierzyć, rozjać, zdom. l. dodan. τον πόλεμον, a, zapłacić dług, z dod. lub domysln. το χρεος. Rozpuścić zromadzenie l. znieść; τον λόγον μεταξή, rozmowę w środku przerwać; często o wojsku: kazać się rozejść, rozpuszc. Biern. rozejść się, być rozpuszczonym. rozproszyć się, κατά πόλεις, w miastach. 2) Med. a) coś (τί) znieść między sobą, bądź przyjaźń, bądź nieprzyjaźń, spór; περί των έγκλημάτων, zalatwić zażalenie w ogóle: pojednać się, ułożyć się, tiva, z kim. b) ze swego zapłacić. c) = f. biern. oddalić się, odejść; solto; dissolvo, dirimo, dimitto.

διαλοτικός, napelnić pecakiem, jęczmienną kasza.

δialovβάω, Med. zupełnie okaleczyć; mutilo.

διαραγώς, czarami wystróić.

διαραθώνω, zupełnie zniszczyć, zniweczyć.

διαραλάσσω, rozmiękczyć, rozpuszc.ć.

διαρανεύομαι, przepowiedać, wieszczyc, όρνοι, z lotu ptaków; augurium capio.

διαραπώνω, pl. διαραπτρια, zupełnie się pomylic, chybić, zbłądzić, tivos, czego chybić, nie dosięgnąć; το παντός, na zupełnie błędnym być torze, stracić co, niemiec czego; aberro.

διαραπτία, ή, i **διαραπτρια,** τό, bład, wina, uchybienie, przejrzenie się, omyłka; των ήμερών, w dniach; aberratio.

διαραρτυρώ, bogów i ludzi wzywac na świadków krzywdy doznanej; bronić się przeciw fałszywemu oskarżeniu; żadać czego od kogo z naleganien. 2) Biern. przez świadki być zbitym, skonfundowanym; przepartym, z nastp. Inf. i μη. Tudzież: użyć tak zwanej διαραρτυρία.

διαραρτυρία, ή, wzywanie świadków. 2) w att. prawie: gatunek ekscypcy przez stawienie świadków, aby uniknąć skargi.

διαραρτύρομαι, Dep. med. 1) p. διαραρτυρώ pod 1). — 2). przysięgać na co, zaręczać, z nastp. ότι.

διαρασάομαι, przeuć, rozuć.

διαράσσω, ugnieść, zmietosić.

διαραστήνω, ochłostać, ścięgi dać. Ztąd

διαραστήνωσις, ή, biczowanie.

διαραστροπέω, sprzedać, przefrymarczyć, tήν ήγεμονίαν γάμοις, rządy komu ozenkiem wyjednać; lenocinor.

διαράχη, ή, walka, próś ti, z czem.

διαράχομαι, f. ion. μαχέσσομαι, att. μαχομαι, bitwę stoczyć do końca, bitwę utrzymać, wytrzymać, na stanowczą walkę się odważyć, stoczyć bitwę, tiva, z kim l. próś tiva, o co, περί i όπερ tivos, o co; w ogóle: za kogo l. za co walczyć, bronić kogo. Ze zdaniem zależnem, walczyć, aby powiód na czem, starać się wywalczyć, z Inf. z μη i bez tego, tudzież περί τούτων όπως l. samo όπως,

ότι, t. j. spierać się l. twierdzić, że, opierać się; τί, wzbronić czego. armis s. oratione contendo, dimico, depugno, repugno.

διαράω, 1) czynn. przejać, przeciać, przeszkobać, podrapać. 2) Med. rozdrapać sobie, wygrzebać, wykopać; disseco, diffido.

διαρεθίτην, puścić, wypuścić.

διαρεΐζω, 1) czynn. zamienić, wymienić, τί tivos, co za (na) co, n. p. Ἀσικήα γαίαν Εβοάτης t. j. do Azji przyjść z Europy. 2) Med. a) wymienić sobie co za co, τί tivos l. τί tiva, na co z kim się zamienić. b) zmieniać (n. p. miłości); permuto, commuto.

διαρεΐδιώω, (μεΐδιώω) uśmiechać się do.

διαμερακιδόομαι, dep. med. po chłopięcemu się sprzezać, tiva, z kim; lekkomyślnie, swawolnie postępować, o dziecinstwa się sprzezać.

διαμερής, εως, ή, zmiana, wy— przemiana.

διαμελαινών, oczernić na wskroś, zaciemnić.

διαμελεΐστί, przysł. (μελεΐστί) członkami, kawalcami; membratim.

διαμελετώω, przećwiczyć, dokładnie ćwiczyć i trudnić się czém; rozważyć; aliquid exercere.

διαμελίζομαι, rozczłonkować, rozsiekać.

διαμελιρός, ό, zburzenie.

διαμέλλωσις, ή, ociąganie się; tήν δ. ποιείσθαι tής φυλακής, ze środkami obrony ociagać się; cunctatio.

διαμέλλω, f. μελλήσω, ociagać się, zwlekać, chwiać się, mieć zamiar co uczynić; ztąd το διαμέλλον, zwłoka; łączy się z imiesl. n. p. δ. περισκοπούοντας, ociagać się, aby wrzód się obejrzed; παρήντας δ. przez ociąganie się puścić mimo; cunctor.

διαμέμφομαι, wzmocnione μέμφομαι, tiva.

διαμένω, a) o osobach, pozostać, έν tiva, w czem l. przy czem. b) o rzeczach, trwać, tiva, dla kogo, często z dod. έτι. Z imiesłow. znaczy, nieustannie, nieczużenie; δ. λέγων, mówić niespracowanie; δ. όθως έχουσα, wciąż tak trwa. Tudzież z przymiotn.; permaneo, duro.

διαμερίζω, (μερίζω), rozdzielić, podzielić, pokrajać na kawalki. Biern. siebie l. umysł swój rozdwoić, próś ti. partior. Med. rozdwoić się. Ztąd

διαμερισμός, ό, niezgoda, rozdwojenie; discidium.

διαμέστος, 2. pełen czego, tivos.

διαμεστώω, napelnić.

διαμετρέω, 1) czynn. i biern. a) przemierzyć, oimierzyc, τί i bez Acc., δ. το δδωρ, według klepsydry wymierzony i oznaczony czas dla mówcy sądowego przecznać; b) według miary podzielić, rozdzielić. 2) Med. a) dać sobie odmierzyc, po wymierzeniu między siebie podzielić. b) sobie co wymierzyc. c) = form. czynn. Ztąd

διαμέτρησης, ή, wymierzenie, wymiar.

διαμέτρησης, η, on, odmierzony, rozmierzony.

διάμετρος, ή, 1) średnica, przekatnia; każda przez środek przechodząca linia; εκ διαμέτρου αντιστάσθαι, wprost być przeciwnym, naprzeciw leieć. 2) narzędzie do pociągnięcia średnicy, 3) skrzyżowanie, przekrzyżowanie; 4) wymiar, żoład, i żywność wojownika, 5) dodatek do miary.

διαμήδομαι = μήδομαι.

διαμηγώνω, podać, wskazać.

διαμηρίζω, (μηρίςω) członki (nogi) rozkraczać; γυναικα, spółkować. Ztąd

διαμηρισμός, ό, spółkowanie.

διαμηχανάομαι, dep. med. ciągle czem być zajętym, wywyższyć z nastp. Inf. l. όπως. exogio.

διαμικρολογόμαι, być skąpym dla kogo, *περί τινος προς τινα*.

διαρίγνομαι, pomieszać, pomacić.

διαμιλλόμαι, iść w zawód, współzawodniczyć, *τινί* l. *πρός τινα*, na wysięgi z kim starać się, *τινι*, w czym, tudzież *περί, προς, εις τι*, lub z nastp. inf. *decerto*.

διαρίγνομαι, t. c. *διαρίγνομαι*.

διαμνήσκω, pf. pass. *διαμνήσμαι*, mieć żywo w pamięci, przypominać sobie. *memoria tenes*.

διαμείω z gruntu (serca) nienawidzieć.

διαμιστόλλω, na kawałki pokrajać; *κατά μέτρα, τί*.

διαμμος, 2 b rd/o pias czysty.

διαμνησνύω, 1) przywołać na pamięć, przypomnieć; mieć w pamięci, pamiętać, *τι* l. *τινός*. 2) pamiętać o czym, wspomnieć, *τί*, z imiesł. *διαμνησνέβεται ἔχων*, wspominają o tém jeszcze, *ἔσ* miał.

διαμοιράομαι, Med. podzielić na części, rozdzielić; *ἔταξα*, na 7 części; *dispertior*. Później używano też formy czynnej; podzielić, rozdzielić.

διαμονή, *ή*, wytrwanie, trwałość.

διαμονομαχέω, odbywać z kim pojedynek, *πρός τινα*.

διαμορφώω, wykształcić, ukształtować; ztąd

διαμόρφωσης, *ή*, ukształtowanie.

διαμπύξ, przysł na wskróś, zgola, zupełnie: z Genit. na wylot przez co; *penitus, per*.

διαμπερές, (także in timesi) przysł. (διαπεράω) 1) na wskróś, na wylot, z Genit., lub *διά τινος*. 2) o czasie, nieprzerwanie, nieustannie, trwale; tudzież pleonast. z dod. *ἀσί* l. *ήματα πάντα*. *penitus, prorsus*. T. s. *διαμπερέως* w prozie.

διαμυθολέω, *α, ον*, zupełnie przemawiający.

διαμυθολογέω, rozmawiać, rozprawiać, poufałą rozmową się bawić, *περί τινος*, o czym, *πρός τινα*, z kim; *confabulator*.

διαμυθλιάνω, wykrzywioną gębą sztydzić, drwić.

διαμυθίδος, *α, ον*, oddzielony, różny.

διαμυθίζητέω, być różnego zdania między sobą, ztąd, spierać się, *πρός ἀλλήλους, περί τινος*, o co.

διαμυθίζησις, *ή*, spór; niepewność, wątpliwość. *διαμυθίζησις*, przeczyczał, *τί*. [wosc.]

διαμυθίζω, zmusić, zniewolić; *cogo*.

διαναπαύεις, *ή*, wytchnienie.

διαναπαύω, 1) czynn. pozwolić wypocząć, wytchnąć, *τί*. 2) Med. wypocząć, wytchnąć.

διαναπηδάω, na wysięgi wskoczyć

διαναπύω, wypchać, poratykać.

διανάστασις, *ή*, powstanie, wymarsz, ruszenie się.

διαναυμαχέω, morską bitwę stoczyć, na morzu walczyć, *τινί, προς τινα*.

διανάω, przepływać, spływać.

διάνδιχα, przysł. jak *ἀνδιχα* a) podwójnie, dwójako, *μερμηρίζων*, dwójakiej być myśli, rozważać tak i owak, z nastp. *ή* — *ή*. b) na poly, na dwoje; *δῶκε* d. t. j. jedno z dwóch; *bifariam, alternatim*.

διανεκής p. *διεκακής*.

διανέμησις, *αωσις, ή*, rozdzielenie, rozdział

διανευητικός, *ή, ον*, do podziału należący lub zdany.

διανερούμαι, być przewianym, kolysać się na wietrze.

διανέρω, pf. *νεμέρηκα*. 1) czynn. rozdzielić, podzielić, *τί τινι*, komu co wydzielić, przeznaczyć. Med. podzielić co między sobą, podzielić się czem.

διάνουμα, *τό*, kiwanie, skinienie

διανούω, skinać głową przytakiwać, *τινί* 2) nui-kać, mijać, z 4. p.

διανέω i **διανήχομαι**, przepływać przez co, l. dokąd; *ἔς τι*, do czego; płynąc na wysięgi; z biedą, płynieniem się ratować; przedrzeć się, przebić się.

διάνημα, *τό*, przedza. tkanina, watek.

διανήξω, ukwiecić, kwiatami wymalować, tkad posypać, posiać; ozdobić *variego*.

διανόσομαι, przejść.

διανόστριμι, aor. 2 *διανέστην*, nprz. podnieść się, ruszyć się; przech. ustawić; podburzyć, podniecić, przetr. *τῶν ἀναγκαιῶν ἔμφροῶν* d., uwolnić się od niezbędnych spraw. *abscedo, excito*.

διανοόμαι, dep. pass. z fut. Med. przemyśleć; 1) rozważyć, zastanowić się, *περί τινος*, n. p. *κακῶς διανοήθεισι* *περί τῶν οὐκίων*, mający złe baczenie, złą znajomość własnych swoich spraw. 2) myśleć, t. j. wierzyć, sądzić, mniemać, *τί* l. *περί τινος*, l. z Acc. c. Inf. albo *ὄς*, z imiesłow. 3) mieć co na myśli, zamierzać, *τί* lub z Inf., Part. fut. i *ὄς*, *ὄτως* z Ind. fut; *cogito, consilium capio*.

διανόημα, *τό*, pomyslane, myśl, rozzukiwanie, zamiar. *cogitatum*.

διανόησις, *αωσις, ή*, myślenie. *actio cogitandi*.

διανοητικός, 3. myślający, dotyczący rozumu, a **διανοητός**, 3. zrozumiały.

διάνοια, *ή*, 1) myślenie, a) władza myślenia, pojętność; rozum: i w ogóle; dusza: *ή ὄψις τῆς δ.*, oko ducha; *τῆς δ.* *τό βέβαιον*, moc duszy; *τῆν δ.* *κινεῖν ἐπὶ τινι*, ducha swego skierować na co; *τῆν διάνοιαν*, w duchu, wduszy. b) sposób myślenia. 2) myśl, t. j. a) zamiar, *ἔς τινα*, względem kogo; postanowienie, cel, plan; *ἀπό βραγείας* d., w skutek nagłego postanowienia; *τῆν δ.* *ἔχειν τινός*, mieć plan (zamiar) do czego. b) przedsięwzięcie. *animus, sensus, consilium*.

διανοίω i **διανοίνομαι**, otworzyć; objawić.

διανοήσεως, *αωσις, ό*, rozdzielający, szafarz.

διανοήτή, *ή*, podzielenie, rozdział, rozdawanie, zawiadowanie.

διανομοθετέω = *νομοθετέω*. 2) prawami przy-wołać do ladu, uporządkować.

διανοορίζω, Med. usunąć na bok, defraudować.

διανόσιος, 3 i 2. wprost przechodzący, przenikający, n. p. *πληγή*, przen. *μοίρα*, nieublaganie przejmujący, nieublagany. 2) wprost przeciwnie-gły, przeciwny. *adversus*.

διαντικός, 3. do zroszenia.

διαντίσω, wyzczerpać; wychylić do dna, wytrzy-mać; *exanilo*.

διανυκτερεύω, przemocować, noc przepędzić, *ἔν τινι*, *ἐπὶ τινος*, *τινί*, na czem, *pernocto*.

διάνουμα, *τό*, skutecznienie, ukończenie; *con-fectio*.

διανόω i **διανώω**, ukończyć, skutecznić, doko-nać; *ὀδόν*, odbyć. Z imiesł. *ἀγορεύων*, aż do koń-ca opowiadał.

διωξάινω, zgłęplować, podczesać.

διαξήραινω, wysuszyć.

διαξίφισομαι, walczyć na miecze, pojedynkować

διαξίφισμός, *ό*, walka na miecze. [się.]

διάξω, *τό*, ostrzyżki, ostrzyżyny. 2) wypukła robota na słupach.

ξιαξίω, oskrobać, zeszkrobać.

διαπαιδαγωγέω, dzieci prowadzić i zatrudniać; przen. bawić, *τινά τινι*, czém zabawić kogo; *δ.* *τόν καιρόν*, czas zabijając; ludzić. [się.]

διαπαιδέομαι, pobierać nauki do końca, uczyć

διαπαιξω, *ξομαι*, wyszydzić; 2) grać do końca

διαπαλαίω, walczyć z kim; *collector*.

διαπαλή, *ή*, wzajemna walka.

διαπάλλω, wstrząsnąć, przetrząsnąć; losem, w skutek losu dać w udziale.

διαπαλῶν, rozetrzeć (na miazgę), zdruzgotać.

διαπανυγίζω, przez całą noc czuwać, nie spać.

διαπαπταίνω, trwożliwie oglądać się.

διαπαρθένωω, pozabawić pauenstwa, dziewictwa.

διάπασιμα, τό, proszek (do kadzenia).

διαπασσαλεύω, rozpiąć i przygwoździć, τινά πρὸς τι.

διαπάσσω, — ττω, f. άσω, posypać pomiędzy co, τινος, czego, ές τι, pomiędzy; *spargo*.

διαπατάω, ήσω, p. άπατάω.

διαπατάω, przeddeptać.

διάπαυρα, τό, wytchnienie.

διαπαύω, pozwolić wypocząć wśród czego. Med. wypocząć; przestać być.

διαπειλέω, pogrozić przy czym: w ogóle grozić, z ός i Futur., wzajemnie sobie grozić. Med. = f. czynn. τινί.

διαπεινάω, na wyciągi głodzić się.

διάπειρα, ή, próba, doświadczenie, τινός, z czym; ής διάπειράν τινος άφικέσθαι, kogo lub co poznać; δ. λαμβάνειν τινός έν τινι, próbę zrobić, doświadczyć czego na kim; *tentamen, periculum*.

διαπειράω, doświadczyć czego l. kogo, τινός, poznać, pouczyć się; kusić; chcieć przekupić. Zwyczajnie w Medium.

διαπέρω, przedziurawić, przebić; *transigo*.

διαπέρω, 3. s. plspf. διαπερόμεν, 1) czynn.

a) od miejsca do miejsca przesłać, przeprowadzić, przewieźć, τί, τινά, τινά πρὸς τινα, ές, κατά τι. b) obesłać, w rozmaitych kierunkach wyprawiać. 2) Med. swoje przesłać, od siebie co przesłać; kazać przyjść, wezwać. *transmitto, in diversas partes mitto*.

διαπενθέω, przebyć, odbyć żalobę, żalobę skończyć. *luctum absolvo*.

διαπονημένως, przysł. starannie.

διαπεραίνω i **διαπεραίνομαι**, (Med.) skutecznie, dokonac.

διαπεραύω, przewieźć, przeprowadzić, ές τι. — dobyć (z pochwy), έιφη.

διαπεράω, 1) czynn. przewieźć, τινά. 2) nprzech. przejść, przepłynąć, επί, ές τι, a τί, przepływać, przez co, żeglować po. 3) przcn. przedrzeć się, przetrzymać.

διαπέρθω, aor. 2. διεπράθον, inf. ep. διαπραθέειν = διαπραθειν, i **διαπορθέω**, 1) czynn. z gruntu wyrzucić, zburzyć, spustoszyć, zniszczyć. 2) Med. ze znac. biern., być zburzonym, zginać; *p-rdo, vas'o*.

διαπερνάω, przebić, przeźgnąć i przymocować.

διαπέρχομαι, zbiedz.

διαπεσέω, grać w szachy.

διαπέσσω, przegotować, przeżuć.

διαπετάνωμι, rozpostrzedz.

διαπέτομαι, f. πετήσομαι i πήσομαι, aor. διεπέτομην i διεπέτην, przelecieć przez przestrzeń, ulecieć, przelecieć się; *pervolo, volito*.

διαπήνωμι, wzmoćnić pomiędzy czym, wstawić, spojzić; Med. przyczepić, związać, τί.

διαπηδάω, przesadzić przez co, przeskokczyć.

διαπαίνω, utuczyć, okrasić.

διαπιδύω, (πιδω) przecedzić. Med. przeciekać, przesączac się.

διαπιέζω, ścisnąć.

διαπικραίνω, t. c. πικραίνω.

διαπικρός, 2. bardzo gorzki.

διαπίμπλημι, do brzegu napelnić; *διαπίμπλαμαι*, ze znac. biern.

διαπίνω, pić na wyciągi, hulać; τινί, πρὸς τινα. **διαπίρροσκο**, ioń. — ήσκη, przedać; *divendo*.

διαπίπτω, aor. — έπεσο, rozpaść się, rozwiązać się, rozjeść się. b) omylić, spelznąć, chybić czego, nie udać się, nie mieć powodzenia. c) przejść, ujęć, zbiedz, gwałtem się wylamać.

διαπιστεύω, powierzyć, τινί τι, zawierzyć. Biern. διαπιστεύομαι; τι, zawierzając mi co.

διαπιστέω, nie ufać sobie.

διαπλανώω, obłąkać, w obłęd wprowadzić.

διαπλάττω, — άσω, f. άσω, wykształcić, ukształcić, nadać kształt; *formo*. Ztąd **διάπλάσμος**, ό.

διαπλάτωνω, splaszczyc.

διαπλέω, 1) opleść, obwinąć, έν τινι, między co. 2) pleść do końca, snuć, τόν βίον, pasmo życia; życia dokonac; 3) rozpleść, rozwinąć, rozstawić, στρατόν, rozzerwać.

διάπλοος, a, ov, att. διάπλωος, ov, bardzo pełen. **διαπλώω**, aor. — έπλευσα, a) przepłynąć, przejechać, o okręcie. b) przepłynąć, przeprowadzić, z dodan. l. domysln. πέραν lub ές τι, do jakiego miejsca, tudzież τί, przepłynąć co, τινι, na czym. Przen. τόν βίον, przepłynąć przez życie.

διαπληκτιζομαι, (πληκτιζομαι) walczyć z kim na pieścio, τινί, w ogóle walczyć, drażnić, harcować, podjazdową wojnę prowadzić. 2) lubieżnym wzrokiem patrzeć na niewiastę, kiwać na nią, rozpusztować, barszkować z nią; *γονακί*, πρὸς γυναίκα. Ztąd **διαπληκτισμός**, ό, spór, barszkowanie.

διαπλήσσω, att. — ττω, f. έω, rozbić, rozłupać.

διάπλους, ov, sóg. z διάπλοος, ov, 1) przym. spławny, kędy przeprowadzić się można, τινί. 2) rzecz. ó δ. przeprawa, i to a) miejsce, kędy się przeprawia, bród. b) przeprowadzanie się, przewóz, πρὸς τι, w ogóle: żegluga morską, wypłyniecie, από τής οικίας.

διαπνώω, πνεσώω, przewiać, rozwiać; 2) wypocząć, wytchnąć, τινός. Med. wywietrzec, zwietrzeć, wyparować; wiatr puścić.

διαπνοή, ή, przewianie. 2) wyziewanie.

διαπονήσσω, umrzeć.

διαποκιλλω, wszędzie upstrzyć, ozdobić, ustroić.

διαποικιλέω, ov, różnobarwny, pstry.

διαπολέω, 1) wojny dokonac, do końca walczyć; *διαποληρούμενον*, imiesl. niezal., ponieważ wojna będzie na ukończeniu. 2) wojnę prowadzić, πρὸς τινα; walczyć, τινί.

διαπολέμησις, ή, ukończenie wojny, prowadzenie wojny aż do końca.

διαπολιρκέω, obłożenie doprowadzić do końca, wytrwać w obleganiu.

διαπολιτεύομαι, być przeciwnikiem politycznym; ztąd **διαπολιτεία**, ή, duch stronnicy, spór o pierwszeństwo.

διαπορή, ή, odesłanie; wysłanie, odprawa.

διαπορίμιμος, 2. rozesyłany.

διαπονέω, 1) czynn. a) moźownie pracować, wykonać, skutecznie, ćwiczyc. τί, przcn. οικον = διοικείν, zawiadować. b) usilnie ćwiczyc, kształcić, hartować. 2) Med. (z aor. med. i biern. a) silić się, sileniem się ciało hartować; τας ποσειαις, na pochodach się hartować. b) coś czynić, usilnie, starannie w czym ćwiczyc się, τατατα, w takich rzeczach; *μουσικήν*, muzyką się trudnić. c) być oburzonym.

διαπόνημα, τό, praca; ćwiczenie.

διαπόνησις, ή, opracowanie, ćwiczenie.

διάπονος, *ov*, o tarcz., mozolny (2) o osob., pracowity, gorliwy, pracą wyćwiczony, zahartowany, wytrwały. Przysł. *διάπονος*, z biedą, mozolnie.

διαπόντιος, *ov*, zamorski; *transmarinus*.

διαπορεία, *ή*, przejsie, przebieg, bieg, rozwinięcie.

διαπορεύω, 1) czynn. pozwolić przejść, przejechać, przeprowadzić się. 2) Biern. z fut. med. przejść, przechodzić, ić, przez co; *μεταθό τινος*, srodkiem czego, *τήν ὁδόν*, drogę odbyć; w ogóle, chodzić. Przen. *τόν βίον δ.*, odbyć pielgrzymkę życia, *ἐπί τινος*, na cześć.

διαπορέω, 1) czynn. być we wielkim kłopotcie, w niepewności, być wątpliwym, albo z pytań zd. zależ. 1. si. 1. *περί τινος*. — 2) Med. z Aor. biern., w duszy niewiedzieć co począć, *πρός τι*. *ἀνῆτο*, *laboro*.

διαπόρημα, *τό*, wątpliwość.

διαπόρησις, *ή*, wątpliwość, kłopot.

διαπορητικός, 3. wątpliwy.

διαπορθέω i **διαπαρθέω**, p. *διαπέρθω*.

διαπορθύω, 1) przechod. przewieźć, przeprowadzić, wodą z miejsca, *ἐκ τινος*, na miejsce (*ἐς τι*), kogo, *τινά*. Przen. przenieść, przynieść, *τινά τι*. 2) nprzech. przejechać, ić przez co.

διαποστέλλω, rozesłać.

διαποσταλή, *ή*, rozesłanie.

διαπραγματεύομαι, dep. med. przeglądać, zbadać, *τι*. 2) przedsięwziąć, traktować o co.

διάπραξις, *ως*, *ή*, dokonanie; zamiar, *πολιτική*, w państwie; czynność.

διάπρασις, *ως*, *ή*, zupełna sprzedaż.

διαπράσσω, att. — *πρω*, ión. **διαπρήσσω**, 1) czynn. a) dokonać, ukończyć, skutecznie, przeprowadzić, dokazać, odbyć, *κέλουθον*, z imiesł. *λέγων*, dokończyć czytania; z inf. sprawić że; *τινά τι*, wyrobić co komu, otrzymać co dla niego. b) konać, dokonać, zniszczyć, zabić, (zawsze w f. biern. i to w Perf.) — 2) Med a) załatwić sprawy, w ogóle: wykonać, ukończyć, skutecznie, ić, *πρός τινα*. b) zjednać sobie, dostąpić, osiągnąć, przeprowadzić, ić, *φιλιαν* *πρός τινα*, zawrzeć z kim sojusz, *τι παρά τινος*, wyjednać sobie co od kogo l. komu od kogo, *τινά τι παρά τινος*, tudzież z Inf. z dodaniem *ὄστε* niekiedy, dokazać, dopiąć, że; w ogóle: zamiar swój przeprowadzić, celu dopiąć, wyjednać; zwł. przy układach, ztąd układać się, *δι' ἐμπρηγέων* *πρός τινα*, z kim, *περί τινος*, o co; *conficio*, *perficio*, *curo*, *transigo*.

διαπρηΐω, *ές*, odznaczający się, znakomity, przedni, wyborny, wysmienity, okazały, *τινά*, czem; rzecz. *τό δ.*, blask, świetność; przysł. *διαπρηΐως*, znakomicie, wysmienicie.

διαπρέπω, przebijając, być widzialnym; odznaczyć się, *τινά*, *ἐπί τινι*.

διαπρεσβεία, *ή*, wzajemne poselstwo; od

διαπρεσβεύομαι, posłów wzajemnie do siebie l. w różne miejsca wysłać. Med. obesłać posłów.

διαπρήσσω p. *διαπράσσω*.

διαπρηστέω, wybuchać z czem, zdradzić.

διαπρίω, przepiłować, przetrząć piłą. 2) Med. zgrzytać zębami, gwałtownie się gniewać; *serra dissecō*.

διαπρό, przysł. przez co na zewnątrz, na wskroś na wylot, zgoła; z Genit. *penitus*, *per totum*.

διαπροστατεύω, proponować, ić.

διαπρόσιος, *ία*, *τον*, przenikający, daleko brzmiący, słynny. R. n. jako przysłów. **διαπρόσιον**, na wskroś, w dal, przeraźliwie, rozgłosnie, daleko.

διαπταίω, obrazzić się, uderzyć, potykać się, ochylać się, językiem się potykać, jękać się.

διαπτερόσομαι, tam i sam latać.

διαπτοίω, ep. **διαπτοίω**, słyszyć, przestraszyć, przegnać, odurzyć, *τινά τινι*. *percelō*.

διαπτόγησις, *ως*, *ή*, przestraszenie. 2) gwałtowny popęd do, *αφορδισίων*. *paror*, *libido*.

διαπτύσσω, *ξω*, rozwinąć, rozwikłać, rozprzeździć, rozłożyć, przen. na jaw dobyć. 2) zawikłać.

διαπτυχή, *ή*, złożenie; poet. w połączeniu z *δέλτου* l. *γραμμῶτων*, list złożony; *complicata epistola*.

διαπτύω, opluć, opienić, oplwać; przenośn. niewidzieć, gardzić, *τινά i τινός*.

διάπτωσις, *ή*, i **διάπτωμα**, *τό*, upadek, błąd, ośled.

διαπυκτεύω, iść w zawód, pięścią l. na pięście walczyć; *τινι*. przenośn. spierać się, *τινι*.

διαπύλιος, *ov*, bramny; *τό δ.* rogatkowe.

διαπυθάνομαι, poet. **διαπυθόμαι**, Dep. med. zbadać, rozpytywać, wywiadywać się, *τινάς* l. ze zdani. pytań. zależn., rozpytać kogo, czy; *percontor*.

διάπυρος, *ov*, 1) przegrzany, żarzący się, ognisty. 2) przen. ognisty, namiętny, gwałtowny.

διαπυρώω, rozgniewać, rozplomienić; zapalić gniew.

διαπυρσέω, oświecić; Med. dać znak ogniem l. ognisty.

διαπύσσω, att. — *πρω*, przebić, przełamać.

διαρρήθω, 1) czynn. a) przez członki, stawy spajając, *τι*. b) na członki rozłożyć. c) wymawiając, zgłoskę od zgłoski wyraźnie oddzielić. 2) med. według członków lub zgłosek coś sobie ułożyć, *φωνήν*, mówić.

διαρρήθωσις, *ως*, *ή*, 1) rozczłonkowanie; 2) połączenie, zestawienie członków. 3) wykształcenie członków, giętkość, zwinność.

διαρρήθω, 1) czynn. pojedynczo wyliczyć, policzyć, *τι τινι*. 2) Med obliczyć sobie.

διαρρήθωσις, *ή*, policzenie, wyliczenie.

διαρρήθωσις, *ή*, jeść z kim na wyciągi śniadanie, *βούν*, wolu.

διαρρέω, *έσω*, wystarczyć, *ές τι*, na co. b) być dosyć silnym, wytrwać, wytrzymać.

διαρρήξω, *ές*, a) wystarczający, dostateczny, *πρός τι*, do, na co; równy komu, podobać komu. b) trwały. Przysł. *διαρρήξω*, podostatkiem, dostatecznie, *ές τό ήγρας διαρρήξασα* *ζήν*, żyć tak, że się do późnego wieku ma dostateczne utrzymanie.

διαρρηά, *τό*, przejazd, przewóz, morska podróż. 2) wyniosłość, styl.

διαρριόζω l. **διαρριόττω**, rozdzielić. 2) wstać co.

διαρραγή, *ή*, plondrowanie, rabowanie.

διαρράζω, a) rozdrzeć, rozszarpać; zaważyć, urwać, porwać, rozerwać, rabować. b) kogo obrąć, zrabować.

διαρράϊω, pokropić, zmoczyć. 2) Med. sciekać, sączyć się tu i owadzie, *έκ τινος*. *diffuso*.

διαρράϊω, fut. med. ze znac. biern., rozdrzeć na kawaly, rozszarpać, zburzyć, zdruzgotać, zgładzić, wykorzenić, wytepić.

διαρράπτο, przesyć, zaszyć, *consuo*.

διαρρήω, aor. *διερρήω*, perf. *διερρήω*. 1) przepłynąć, *διά τινος*, o łodzi: ciec, wodę wpuszczać. 2) rozplynąć, a) rozproszyć się. b) zniknąć, marnieć.

c) rozplywać się w bogactwach, *όπό τινος*, t. j. wiednieć, gnuśnieć.

διαρρήγνυμι (także w tmesis) 1) przedrzeć, przebić, *τι τινι*, co cześć. 2) nprzech. (Perf. *διερρήγα*,

aor. pass. διαρράγην) rozdrzeć się, pęknąć, pukać się, rozsiadać się przenośn. ψεοδόμενος, od klamstwa się puka. 3) Med. gwałtem się przecinać, przelamać, τὰς ἐπάλεξας, przedpiersnie.

διαρρήδην, przysł. zrozumiale, jasno.

διαρρήσις, ή, wyrazne określenie.

διάρρημα, τό, miotanie, przerzucanie, skakanie.

διαρρίπτω, ep. impf. częstotl.

διαρρίπτασκεν, 1) przerzucić, miotać przez co. 2) rozrzucić, porozrzucić, po wszystkie strony rozproszyć, ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ διεσπείμμενοι, rozproszone. 3) pomiędzy pojedynczych porzucić, τινί τι, rozdzielić.

διάρρησις, εως, ή, rozrzucanie, pomiatanie.

διαρροή, ή, przepływ; ὠκεανὸς διαρροαί, przepływ i odpływ morza.

διαρροθέω, z szumem przelecieć, szumieć. 2) przech. napędzić.

διάρροια, ή, przepływanie, szereg. rozwolnienie.

διαρροϊκῶς, z szumem przebież. τινός, przez co; ἰὼν στέρνων, przepędzić z powiewem pocisk przez piersi.

διαρρόδαν, dor. przysłów. rozpylając się.

διαρρόξ, ὄχος, ὅ, ή, przedarty, przerwany, τινί, przez co; fissus.

διαρρῆς, ή, podniesienie miecza; ή ἐκ δ. μάχη na miecze.

διαρραμῶ, rozdrzeć, rozbić na kawały.

διαρράω, powiesić; w f. biernej; natężonym być; być w wątpliwości, kłopotcie i zawieszaniu. 2)

= διαίρω, rozdzielić, rozłączyć, odczłonić.

διαρῶ i **διαρῶω**, przeciągać.

διασαίω, = σαίω.

διασαίρω, = σαίρω.

διασαλαζωνίζω t. c. σαλακωνίζω.

διασαλέω, gwałtownie wzruszyć, wstrząsnąć, w nieład wprowadzić, zakłócić, wywrócić.

διασαφέω i **διασαφηνίζω**, uczynić jasnym, zrozumiałym, jasno uczyć, dokładnie oświecać, τι.

διασαίω, wstrząsnąć, przetrząsnąć, zamącić, zakłócić. 2) nastraszyć, grozić, pogroźki czynić, znęcać się, niepokoić, krzywdzić. Zład

διασεισός, ὅ, wstrząśnięty.

διασεύω, żwawo poruszać, przepchnąć; zwykle w Med. ep. aor. 2. sync. δεισέω, przelecieć, przebież, przejechać z impetem, τινά lub τινός, przebież przez co; ἐκ τινος i τινός, z czego, z kąd się rzucić.

διασημαίνω, znakiem wskazać, oznaczyć; αὐτόν θρολόμενον, dać do zrozumienia o sobie, że; tudzież zd. pyt. zal. lub ὡς z Optat. się kładzie.

indico.

διάσημος, ον, odznaczony, odznaczający się, wyborny, sławny, znakomity; διάσημα θρηγεῖ, przeraźliwie jęczy; jasno. manifestus.

διάσημο, sprawić, że coś grije; Med. guić.

διάσια, τά, uroczyść Zeusa μελιχίος w Atenach.

διασλλαίνω, wysydzic, wydłwicz.

διασιωπάω, nieustannie milczeć, nadal milczeć. 2) czynn. zamilczeć.

διασπανδικῶς, właśc. strzebuli (od trzebula, trybula); trzebule jesć. U Aristof., prawie sposobem Eurypidesa, ponieważ marka jego sprzedawała trzebule. Eurypidem imitor.

διασπάτω, przekopać, przebić, τι. perfodio.

διασπαρῶμα, wygrzebać, podkopać, nurtować.

διασπεδάννομι, f. att. — σκεδῶ, f. poboczna:

διασπέδω, rozproszyć, rozrzucić; στρατόν, rozpuścić, rozwiązać, kazać się rozejść, νῆα, zdruz-

gotać, rozbić. Przen. znieść, zniszczyć, przepędzić, wygnac, ἀγλαίας τινί, odczyty kogo pychy. Biern. być rozproszoym i. rozproszyć się, rozwiązać się, rozejść się; πόjsz w rozsypkę.

διασκέπτομαι, dep. med. przemysleć, rozważyć, περί τινος i. τι.

διασκευάζομαι, med. 1) mieć się na pogotowiu; ustawić się w szyku bojowym. 2) przygotować sobie co, τι, przygotować się, ἐς τι, do czego;

παρο. We f. czynnej; ozdobić, ubrać kogo, uzbroić, uporzędkować, opracować, obrobić.

δασκωή, ή, przygotowanie, uzbrojenie, ubranie. 2) opracowanie, poprawna edycja.

διασκευώρω, p. σκευώρω. 2) Med. przygotować sobie, urządzić.

διάσκεψις, εως, ή, rozważenie, zbadanie.

διασκηνώ, z Adj. verb. διασκηνητέον, i **διασκηνώ**, 1) rozdzielić się po kwaterach, rozkwatrować się w pojedynczych oddziałach, rozejść się po namiotach i. kwaterach; κατά i. εἰς τὰς κόμας albo εἰς στέγας. 2) z namiotu się oddalić.

διασκήδημι p. διασκεδάννομι.

διασκήτω, skakać tam i. san, hasać, bujać.

διασκοπέω, 1) czynn. a) ze wszystkich stron oglądać, dokładnie uważać, τινά. b) rozważać, zastanawiać się, zgłębiać, τι, περί τινος i. περί τι i. ze zdaniai zależn. pyt. i innemi. n. p. ὅπως μή. 2) Med. oglądać się, rozważyć w duszy, zbadać, τι, ἕπερ τινος, próż się, zwrócić uwagę na co.

διασκοπιόμαι, dep. med. na wszystkie strony oglądać się, wysledzić, wywiedzieć się, wyspiegować.

διασκορίζω, rozrzucić, rozproszyć, zmarnować; upokorzyć.

διασκώπτω, żartować między sobą, żarty stroić.

διασμα, τό, osnowa, zawicie, postawa.

διασμαῶ, wyrzucić, wyplukać, τι.

διασμαίω, wytrzeć, wymazać.

διασοβῶ, 1) rozproszyć. 2) poruszyć. Med. być dumnym.

διασοφίζομαι, podstępnie, chytrze sobie poczynać.

διασπαθῶ, uronić, zmarnować. profuse insumo.

διασπαράκός, ή, ὄν, rozdarty, rozszarpany.

διασπαράττω, rozdrzeć, rozszarpać, τινά, przen. τῷ λόγῳ, dilatio.

διάσπασμα, τό, **διασπασμός**, ὅ, i **διάσπασις**, ή, rozdzielenie, rozproszenie, przerwa; disjunctio, distractio.

διασπῆω, 1) czynn. rozciągnąć, zład a) rozdrzeć, rozszarpać, τινά i. τι, przelamać co; prawie rozdrzeć, jako znak oburzenia; w ogóle, zgładzić, znieść, rozdrobnić. b) oddzielić, ἀπό τινος, od czego; τήν φάλαγγα, falangę na drobne oddziały rozłożyć. 2) Biern. być rozdartym, rozdzielonym; o żołnierzach: rozejść się, διασπάσθαι, być odległym od siebie; διασπασμένος, rozdarty, podzielony, na stronnictwa. Przenośn. διασπασμένος πρός τὰς τοιαύτας ἀπρτησίας, który się rozrywać musi do tyłu obowiązków służbowych. 3) Med. podrzeć sobie na kawały, wydzierać sobie kogo; distraho, divello.

διασπείρω, 1) czynn. właśc. nasienie wyrzucać; rozsiewać, rozsypan, τι τιν, przenośn. λόγον δ. wieść rozszerzyć, εἰς τινά. 2) Biern. być rozproszonym, rozbitym, zmarnowanym, rozdzielonym; rozproszyć się, rozbież się, uciec, κατά, εἰς τι. disseminatio, dissipatio.

διασπένδο, starać się wzajemnie

διασπλεκώ, p. σπλεκώ.

διασποδῶ, spółkować. *feminam subigo*.

διασπορά, ή, rozproszenie. W Now. Test. kraj, kędy rozproszeni żydzy mieszkali: *dispersio*.

διασποδάζω, F. czynn. i med., starać się o co, ἐπί τινι. coś seryo traktować; *sedulo quaero*.

διάσσω, segn. z **διαίσσω**, zwawo przelecieć, przebieść, przeskoczyć, ἐξ τι, o gwiazdach spadających; ὄρη, po górach bujać. Przenśn. o bólu, τινός, prznikać przez co, przeżywać; *prosilio, circumagor, mordeo*.

διασταθμάομαι, odmierzyć, oddzielić, przymierzć, nakazać. *libro, metor, dispono*.

διαστασιάζω, nprch., żyć w wasni. 2) prch. podburzyć, podbechtac.

διάστασις, εως, ή, i **διάστημα**, τό, rozdział, oddalenie, odstęp; przenośn. poróżnienie się, niezgoda. 2) zwyrodnienie, wyrodzenie się, (o roślinach). *degeneratio*.

διαστατικός, ή, óν, buntowniczy, powstańczy.

διασταυρόω, tudzież Med. palami, ostrokołom ogrodzić, opalisadować, τί. *vallo intercludo*.

διαστίζω, przejść, odejść. *permeo, discedo*.

διαστέλλω, tudzież Med., rozciągać, dzielić, rozłączyć, oddalić, usunąć, otworzyć; w ogóle: odróżnić, ściśle oznaczyć, wyraźnie wypowiedzieć, rozrządzić, nakazać; sądzić, rozznac.

διάστερος, ον, (ἀσθήρ) gwiaździsty; λίθους, drogocennemi kamieniami ozdobiony.

διάστημα, τό, p. **διάστασις** pod 1.

διαστίω, (στίω), punktami rozdzielić.

διαστίλω, przebiegać (o blasku).

διαστοιβάω, napechać między co, τί τινος. *interstipo*.

διαστοιχίζομαι, szeregiem ustawić, przeznaczyć.

διαστολή, ή, rozdzienie, przedłużenie. 2) w muzyce, pauza. 3) rozdział, rozłączenie, rozróżnienie, różnica, odstęp. 4) dokładne wyszczególnienie i opowiadanie.

διαστόμια, τά, kryg, wędzidło.

διαστομόω, otworzyć.

διαστρατηγῶ, niepowolanym grać rolę wodza. 2) τὸν πόλεμον, wojny dokonać jako wódz. 3) zacząć podstępem wojennym.

διαστρεβλώω, p. στρεβλώω.

διαστρέφω, wykreślić, wywinać, wygiąć; przenośn. τὸ ἀληθές i. τήν ἀλήθειαν, prawdę przekreślić, zeszpecić.

διαστροφή, ή, przekreślenie, pogorszenie.

διάστροφος, ον, przekreślony, przewrócony, o oczach to konających, to szalonych; ztąd przen. φρένες, obłąkany.

διαστρώνωμι, wezglowia rozłożyć. pokryć kobiercami, τί. *insterno*.

διαστυλόω, podeprzeć kolumnami.

διασωγῶς, pomieszać laniem.

διασσυρός, ó, wysz, dzenie.

διασπράω, nicować, szydzić, najgrawać się, z blo-tem mieszać. τινά, τί, wysmiać, ubawić się; szarpać; *irrideo, lacero*.

διασπαιρίζω, miotać, rzucać jak piłkę, rozdzierać i miotać, τί. *disjicio*.

διασφαλιζώ, t. c. ἀσφαλιζώ, ubezpieczyć.

διασφάλω, t. c. σφάλω.

διασφάζω, άγος, ή, rozpadlina w skałach, skalisty wąwóz (dom. πέτρα), przepaść, szczelina, prze- rwa, rozzerwisko.

διασφενδονάω. 1) rozmiotać, rozdrzeć na kawa- lki. τινά. 2) Biern. gwałtem być rozmiocionym,

rozpękl-zy się rozlatywać się; odskoczyć; *abjicio*.

T. s. **διασφενδονίζω**.

διασφρηκώ, nadać kształt osy.

διασφρηματίω, p. σφρηματίω.

διασχίζω, 1) rozłupać, rozdrzeć. 2) Biern. roz- drzeć się, rozpękuąc; τριβῶ τινί, ulicą zboczyć od drogi.

διασώζω, 1) czyn. i biern., szczęśliwie wyprowa- dzić, ocalić, zachować, τινά i. τί ἐκ τινος, ztąd, dzierzać, przechować, zatrzymać, ochraniać, szcze- dzić, zachowywać, εἰς τι, na co; w ogóle: porato- wać, wyratować, przy życiu zachować. Przenośn. zachować w pamięci. Biern., być zachowanym, szczęśliwie ujsć, ocalać, εἰς τινα, dokąd. 2) Med. a) zachować sobie, ocalić, zatrzymać co, τί. b) ocalić swoje, utrzymać, τὸ μέτωπον τῆς ψάλλαγος, czło falangi utrzymać w pierwotnym porządku. c) = f. czynn. τινά ἐκ τινος, wybawić kogo ztąd. *conservo, retineo*.

διασωπάομαι = διασωπάω.

διαταγῶω, dowodzić, uprządkować.

διάταγμα, τό, **διάταξις**, ή, i **διαταγή**, ή, roz- kaz, urządzenie, rozrządzenie, uprządkowanie, ustawienie (żołnierzy).

διαταμῶω, zawiadować, rozdzielić

διατάμνω, p. διατέμνω.

διάταξις, p. διάταγμα.

διατάρασσω, att.—τω, zamieszać, odurzyć, zakła- potać, zatwożyć, przerazić, zawieruszyć, zmącić.

διαταραχή, ή, zamieszanie.

διάτασις, εως, ή, nateżenie, wyteżenie; wysilenie.

διατάσσω, att.—τω, pilsq. pass. 3 pl. διατά- χασθαι. 1) Czynn. i biern. urządzić, uprządkować, rozrządzić, ustawić, postawić na miejscu, rozstawić, rozłożyć, wyłożyć, pojedynczo ustawić, zwł. w sze- regu bojowym ustawić; w ogóle: naznaczyć, prze- znaczyć, oznaczyć, rozkazać, z Acc. c. Inf. lub z zd. pobocz. zależn. Biern. być rozrządzonym, nakazanym, naznaczonym, περί τινος. a) być w sze- regu ustawionym lub w rozmalkach miejscach rozstawionym. b) odebrać rozkaz lub nakaz, z Inf. Rzecz. τὰ διαταχθέντα, urządzenia. 2) Med. sam się ustawić, według upodobania ustawić się. b) testament zrobić i w nim przeznaczyć, rozrzą- dzić (majątkiem) περί τινος. c) umówić, układać się z kim; *dispono, ordino, statuo, precipio*.

διαταφρόω, pociągnięty 1. wykopany w srod- ku rowem rozdzielić, zaslonić.

διατέγγω, ξω, p. τέγγω.

διατεθρομμένως, przysł. od perf. pass., zniewie- ściale, miękko.

διατίω, 1) czynn. a) prch. wyteżyć, wycią- gnać, rozciągać, τί ἐπί τι. b) nprch. rozciągać się, siegać, πρὸς τινα, siegać do czasów czyichś, t. j. żyć. 2) Med. a) rozciągać się, silić się, za- prządz się, starać się, z Inf., z wyteżeniem sił wszystkich robić, πάν, wszystkich sił dobyć, wszystkie sprężyny poruszyć lub użyć, niebo i ziemię poruszyć, πρὸς τινα, przeciw komu; πρὸς τι, o co, po co, dla czego. Imiesl. διατεινόμενος φερέται, z największym wysileniem. b) wyraźnie, z przyciskiem wypowiedzieć, wyraźnie żaręczyć, upewniać uroczyście, τί, o czym, i. z nastp. ώς. c) wyteżyć (pociski), τὰ παλτά, wymierzyć na nie- przyjacielu; ztąd διατεινόμενος; z bronią spuszczo- ną do ataku, z nadstawioną bronią, z lukami gotowemi do strzalu.

διατεχίζω, poprowadzonym lub wystawionym

w środku murem zamknąć, zaslonić, odgrodzić, zamurować.

διατίθειον, τό, p. następn.

διατίθειμα, τό, a) mur, dzielący dwa place, zastępujący szaniec lub zaslonę. **b)** część miasta, która od reszty miasta murem oddzielona służyła za twierdzę, twierdza, gród.

διατεμαίριον, α, naznaczyć, przeznaczyć. wskazać, *εργα*.

διατελοῦσθαι, (w tmesis), dokonać, wykończyć zupełnie.

διατελέω, έσω, 1) czynn. doprowadzić do końca, *τόν βίον*, żyćca dokończyć l. przepędzić; *έτη, πρὸς τὴν ἑταρταίην* lata: z dodan. l. domyśln. *τήν ὁδόν*, odbyć, dokończyć drogi. **2)** nprzech., wytrwać do końca, wyrzynać, pozostac, wytrwać, *ἐν τῇ ὁδῳ*, na marszu; *μετ' ἀλλήλων διά βίον*, w życiu l. przez życie całe z sobą być złączonymi dochować związku sobie przez życie całe. Szczeg. a) z przymiotn., zostac, być czem nieustannie; b) z imiesł., trudnić się czem bez przerwy, być czem zawsze. c) z dodan. *ἀσλ* l. accus. czasu, spędzić na czem dzień

διατελής, ές, nieustanny, nieprzerwany.

διατέμνω, ion. διατάμνω, aor. διέταμον, (także w tmesis) a) rozzerznać, rozbić, rozkrawać, także z dodan. *δίχα*. **b)** rozłożyć, podzielić.

διατεταμένως, przysł. do perf. pass., usilnie.

διατετραίνω, przeswładować, przedziurawiać.

διατρίβω, roztopić, rozpuścić. biern. roztopić się, rozpuścić się; *liquefacio* i — *fo*.

διατρίβω, zatrzymać, zachować do końca, utrzymać; *τήν τάξιν*, zachować miejsce, nie opuścić go; często z podwójn. Accus. zachować kogo jako co, w jego położeniu, baczyć na co, uważać, z następn. *μή*.

διατρίβωσις, εως, ή, zachowanie.

διατίθειμα, 1) czynn. rozłożyć l. rozstawić; w porządku ustawić, uporządkować, ułatwić, załatwić; w ogóle: nakazać, rozrządzić, naznaczyć; *αγώνας*, igrzyska sprawić. **2)** postawić w położeniu jakim, nastroić, usposobić, przystroić, oporządzić; obchodzić się z kim; zwykle z przyszłówk.: *ἀπόρως*, przywieść do niedostatku; *ἀννέστωσ τινα*, przywieść kogo do stanu nieuleczzonego, z którego wyleczyć się nie może. **3)** biern. być w położeniu, usposobieniu, nastroju; dzieje mi się, jest mi na sercu l. do myśli; zwykle z przyszłówk.: *ὀβράδως διατίθεισθαι*, nie doznawać względów; *αἰσχρῶσ*, haniebnie być oporządzonym, być zepsutym; *ερωτικῶσ*, być zakochanym; *πρόσ τινα*, być usposobionym względem kogo. **3)** Med. swoje oporządzać, a) rozprawić, rozrządzić dom swój; zwł. o testamentowem rozrządzeniu, *τάς διαθήκας* l. *τί*, rozporządzać czem. **b)** w ogóle: rozporządzić swojemu, *τήν ὄραν καλόν*, piękności na dobre użyć; *τήν θυγατέρα*, rozporządzić córkę. **c)** na rynku wystawić, wystawić na sprzedaż, sprzedać. **d)** uporządkować mowę, *τοῖσ νόμοισι εὐ* *τι*, przedstawić co, oddać dobrze piękniemi słowy. **e)** w ogóle: popierać co, chodzić kolo czego. **f)** rozjaśnić, usmierzyć, *ἐπιν ἀλλήλοισ*, załatwić przez ugode, ułożyć wasi. *dispono*.

διατρίβω, bardzo czcić, szanować.

διατριβάσσω, (używ. także w tmesis) roztrząsać, rozgrychać, zdrugotać. **2)** trząsać.

διατριβή, έα, έων, wrzący, gorący, zapalony.

διατριβή, aor. 1. διέτριψα. aor. 2. διέτριπον, pass. διετριβήην, 3 p. διέτριπην = διετριβήσαν

(sl ep. = διατέμνω) **1)** czynn. a) rozzerznać, rozbić, przer. *λαίμα*, przerzynać, prać. **b)** dzielić, rozproszyć. **2)** Biern. a) roztrząsać lub strząsać się, rozpuknąć się. **b)** rozłaczyć się, rozproszyć się. **διατριβή, ułotnić się, wywietrzyć.**

διατομή, ή, przecięcie; rozdział, przedział.

διάτονος, ον, rozciągnięty, wyteżony. **2)** rozpięty od końca do końca. **3)** *γένος* l. *μέλος διατόνον*, l. *διατονικόν*, dyatoniczny.

διατοξέσιμος, ον, dosięgły, dosiężny, donosny, *γύρωσ*, donosność strzelby, przestrzeń tak długa, jak sięra wystrzał.

διατοξέω, z łuku przestrzelić, przebić strzałą z łuku. Med. w strzelaniu z łuku iść w zawody.

διατορνέω, p. τερνέω.

διátoros, ον, przedziurawiony, przebity; **2)** *διátoros, ον*, przebijający, przenikający; przer. **διατραγωδέω, p. τραγωδέω.** [rażliwy.

διατραγγίξω, przez kark i głowę przerzucić.

διατραχύνω, zupełnie kosmaty robić.

διατρέπω, φω, obracać, odwracać, zniechęcić; odużyć, przestraszyć. Med. być zniechęconym, odtręconym, zdanie zmieniać, zaambarasować się, zakłopotać się, być zmieszonym l. skłonfundowanym, przerazić się.

διατρέφω, 1) całkiem wyżywić, utrzymywać, zachować, *τινι, czem. 1. από τινοσ*. **2)** być utrzymywanym, żywionym, karmionym, *τινι, przez kogo*; ale też, przewlec życie czem, przebiedolić się, opędzić życie. *nutrio, alo*.

διατρέχω, aor. διέδραμον, 1) przebież, przepłynąć, przewlec przez co, *τι*. Przen. *τά ήδέα*, wszystkich przyjemności zażywać. **2)** rozbież się, rozszerzyć się.

διατρέω, (w tmesis) ze strachu rozbież się, rozproszyć się.

διατρίβη, ή, roztrarcie, zużycie, zwł. czasu, marnowanie czasu, strata czasu; ztąd a) zwłoka, przewłoka, odroczenie, pobyt, bawienie, często w l. mg. i z dod. *χρόνοσ*. *δ. έσται άμφί τι*, nie mało czasu będzie wymagało. **b)** pobyt, zabawienie na jakim miejscu, zwł. miejsce zabawy, do rozrywki przeznaczone. **c)** to, na czém się czas przepędza, ztąd, zatrudnienie, zajęcie, nauka, rozrywka, rozmowa, treść rozmowy, odczyt, szkoła, wykład; szkoła jako budynek, zakład naukowy. Nadto znaczy rzemiosło. **d)** starcie się nieprzyjacielskie, waśń, spór.

διατρίβω, 1) przech. zetrzeć, rozetrzeć, *τί τινι, co czem*; przer. zetrzeć, zniszczyć, szczeg. a) czemu zapobiedz, przeszkodzić, powstrzymać, zwlec, z podwójn. Acc. *Άχατοῖσ γάμον, Αcheδω* i ślub zwłóczyć. **b)** z acc. czasu: przepędzić, zabawić, *περί τι, έν τινι*. **2)** zwykł. pozoranie nieprzech. z domyśln. *χρόνον*. a) zabawić się, ociągać się, *ὀδοῖσ*, z wyjazdem; lub z imiesł., bawić się czem, bawić się nad czem, zatrzymywać się. **b)** bawić gdzie, przebywać, *παρά τινι, u kogo*; *έν τινι* l. *περί τι, gdzieś, ztąd, ztąd, ztąd*, z kim czas przepędzić, obcować, rozmawiać. **c)** na czém czas spędza, zatrudniać się czem, zając się, oddawać się, chodzić kolo czego, zaprzęgać się, *έν, έπί τινι, περί τι, περί τινα*, z imiesł. *μελετώσασι*, ćwiczą się nieustannie.

διατριπτικόν, μόνον, dwuznaczn., ścierający i powstrzymujący.

διάρριχα, p. τριχα.

διατροπή, ή, odwrócenie, odradzenie; niechęć, zmiana zdania, wtroczenie, zawstyżenie.

διάτροπος, ον, odwrócony różny.

διατροφή, ή, utrzymywanie. *victus.*

διατροχάζω, kłusować.

διατροχίος, α, ον, ὄργος, szeregi winorośli lub drzew, między którymi zasiano zboże lub inne owoce (τροχίη), ztąd, dwuziwnowy.

διατροπάω, przegrzyć.

διατροφέω, = τροφέω.

διατροφέν, p. διαθρόπτω.

διατροφών, p. τρώω.

διατρέω, przesłaciać przez przetak; *percirculo.*

διάτρωω, p. διάσσω.

διατροπέω, wykształcić, ukształcić, nadać kształt; wyobrażać sobie, mieć w myśli, z dod. l. dom. λογισμῶ.

διατύπωσης, ή, ukształtowanie; wyobrażenie.

διαυγάζω i διαυγέω, prębijać blaskiem, promieniem, przenikać światłem; *ἄρα τῶ δ.* wraz z świtem.

διαυγασμός, ό, przecierający się dzień, świt, *diluclulum.*

διαυγής, ές, przenikający światłem, przezroczysty. *pellucidus.*

διαυλοδρομέω, dwa razy arenę przebiec, przemierzyć. Ztąd

διαυλοδρόμος, ό, czyniący to.

διαυλος, ό, podwójny zawód, gonitwa w której zapasnik nie tylko do mety dobiegał, ale na powrót wrócić musiał do szranek; ztąd, podwójna droga, powrót; tudzież: przejście, przesmyk, cieśnina.

διαυλωνίζω, przez ciasne kanały, otwory biedz.

διαυλονός, ον, przez szyję przechodzący.

διαυγέειν, p. διασθίω.

διαυαίνω, 1) przepuścić światło, odsłonić, dobyć na jaw. 2) nprch., przebijając, przenikać światłem, *διά τιος,* świecić przez co, przeświecać. 3) biern., być widzialnym, ukazać się, jawić się, iskrzyć, promieniować, *τινός,* przez co, *νεκρών,* wśród poległych. Często z przymiott. l. imiesłów., okazać się czem.

διαφανεία, ή, przenikliwość; *perspicuitas.*

διαφανής, ές, przenikający światłem, jasny, promienny; przen. jasny. Przysłów. *διαφανώς,* oczywiście.

διαφαρμακείω, przeczyścić lekarstwem.

διάφανσις i διάφανσις, ή, przebijanie, przenikanie; *διαφαισικω,* przenikać, dniece. [nie.]

διαφαιγγή, ές, jasny, przejrzysty.

διαφερόντως, przysłów. do imiesł. cz. ter. sl. *διαφέρω,* 1) różnie, inaczej niż, z nastp. ή. 2) odznaczająco, znakomicie, w wysokim stopniu, osobliwie, wybornie, z Genit. *δ.* *τι έχειν,* mieć przed kim pierwszeństwo.

διαφέρω, f. διαίσω, aor. I. διήνεγκα, ion. διήνεκα, aor. 2. διήνεγον. 1) czynić. a) przeniesić, zanieść dokąd, *τι τι,* coś przez co. b) do końca donieść, donosić plód. Przenosić. *τὸν αἰώνα,* przeprowadzić życie całe; *τὸν πόλεμον δ.,* wojnę wciąż prowadzić; wzmacnia się czasem przez *συνεχώς.* Przenosić, znieść, sciąć piec. c) roznieść (na rozmaite strony), poruszyć, rzucić, mrocić. d) rozdzielić, rozearzyć, *παντα ἔνω καὶ κάτω.* Szczeg. *τὴν ψήφον,* zacząć głosowanie między kilkoma, oddać głos. e) zrobić różnicę, wynosić; zwykle nieosob. *διαφέρει,* czyni różnicę, jest różnica, wynosi, czyni; *πάν δ.,* wszystko na tem polega; często z Dat. *τινί,* czyni różnicę, wynosi, pomaga, chodzi o to; *ἴδρα τι αὐτῶ δ.* osobicie w tem

jest interesowany. f) być różnym, różnić się, *τινός* od kogo, czego, *οὐδέν,* w niczem; *γλώσσα,* co do mowy, języka; *τινί,* w czem, t. s. *έν τινι, εἰς i πρὸς τι.* Szczeg. różnicę się, t. j. odznaczył się, *ἐπὶ πολλῷ,* wygórować, *τινός,* przed kim, *τινί, τι, έν τινι, εἰς, πρὸς τι,* czem, w czem, pod względem: tudzież z Infinit. Za Genit. następuje też ή, *πολλῷ διαφέρων ή,* daleko korzystniejsi było niż. Niezależnie: *διαφέρων,* różny, osobliwy; *μηδέν διαφέροντας τετιμηθῆσαι,* być czczonym, że się nieróżnił t. j. nie w wyższym stopniu. R. n. l. mng., *τά διαφέροντα,* jako rzeczown. a) interes, zajęcie. b) sporne punkta. 2) Biern. być miotanym; *δὲ ἀλλήλων φογγῆ,* walczyć się. b) z dom. *αἰώνα,* przeżyć. c) poróżnić się, nie zgodzić się, *τι,* w czem, *τά μικρά,* w drobnotkach, *περὶ ἀμφὶ τιος,* o co; *τινί i πρὸς τινα,* z kim; *οὐ δ. εἰ,* nie, nie spierać się, nie mam nic przeciw temu; *perfero, transigo, differo, dissideo.*

διαφερόω, f. — *ξομαι,* perf. — *πέφηναι i — πέφικα,* i **διαφωγγάνω,** ucieczką ujsć, uciec, wymknąć się; unikać czego; *διαφερόουσα,* drożąca się, wzdrażająca się; *τινά i. τι, τινά εκ χειρός,* wymknąć się, ujsć z rąk czuyich, *δ. εἰς αὐτῶ τοῦ ἔργου,* z środ bitwy, w ogóle; *εκ τιος,* zkąd, a *ές, πρὸς τι,* *ἐπὶ τιος,* dokąd. Tudzież tyną z Inf. i *μή.* Przenosić. o rzekach: uchodzić, upływać; o rzeczach i czynnościach: ujsć pamięci; uwagi, utaić się, wypaść z pamięci; *effugio, vito, lat. o.*

διαφουκτικός, ή, όν, z łatwością uciekający, mkiy. [gium.]

διαφουξίς, εως, ή, ucieczka, schronienie; *effugia, refugium,* poet. *έω,* poet. *έω,* pogłosko rozszerzyć, roznieść, *fumam spargo, divulgo.*

διαφθάνω, wypziedzic.

διαφθίρω, impf. częstotl. ion. *διαφθίρεσκε,* fut. — *φθερω,* ep. *φθέρω,* pf. *διέφθορα i διέφθαρα,*

f. pass. *διαφθαρήσομαι,* u Herod. *διαφθαρόμαι.* 1) do gruntu zniszczyć, wyrwócić, z gruntu spustoszyć, skazać na zagładę, zamordować, zabić, rozszarpać. Biern. zniszczyć, zginać, isć na ztracenie, *οὐό τιος, διά τιος,* ale i *τινί, n. p. λιμῶ,* umrzeć z głodu; *τοῖς λίθοις,* być kamienionym; *έν χειρῶν,* w ścisku bojowym zginać; *περὶ τοῖς δοραταις,* na zdzidach, przebościć się. 2) zepsuć, zszpecić, *τι lub τινός,* (Genit. partit.) n. p. *τοῦ χρώματος,* zmienić barwę; *τὴν χείρα,* ochromić, okulawić rękę; niekniętyu zostawić, wkazać na zgnęb; *τά εὐμφέροντα τιος,* podkopać czyj dobrobyt, *τὸ σημαντήριον,* pieczęć naruszyć, t. j. obowiązkun niedopełnić; obalić, sfalszować, *τί, co;* *τὴν τόλην,* rzecz udaremnić; *τάς ἐπιτάς,* nadzieję zabić, zniszczyć, w niwecz obrócić. b) umyslow. *τὴν γνώμην,* myśli na złe zmienić, odstąpić zasad uczciwych, tudzież, zepsuć kogo, znieść, przekupić, uwieść, nakłonić do złego, shaubić, zesromocić, *χρήμασι, ἐπὶ χρήμασι.* W f. biern. być zszpeconym, okaleczonym, *τί, na;* *τὴν ἰσχύη,* być głuchym, *τοῖς φθαλαμοῖς,* być chorym na oczy l. ciemnym; przen. zepsuć się, n. p. *τὸ ἔδωρ,* dalej; doznać strat, być pobitym, skolatanym, stracić przytomność, być zaslepionym; *ταῖς γνώμασι,* rozum stracić; *τάς φύσεις,* z gruntu być zepsutym; podobnie *τὴν ψυχὴν* ale i *τῶ σώματι i τὸ ἐπὶ τινι,* pod wpływem czego; tudzież stracić znaczenie: *έν τῇ στρατιῶ,* c) nprch. perf. *διέφθορα* u Hom. i Plut. = *διέφθαρα,* jestem stracony, zgubiony; *perdo, corrumpto, pereo.*

διαφθορά, ή, 1) ztracenie, zburzenie, zguba,

zamordowanie (w l. mng.), z ἀματών, zaślepienie, oślepienie; δ. ἐφῆκέν τινα τινα, porzucić komu kogo na pastwę. 2) zepsucie, uwiedzenie, uwdodzenie; *perniciēs, depravatio*. shanbienie; τῶν φρενῶν, obłąkanie umysłu.

διαφθορός, *εὖος, ὁ*, niszcyciel, uwodziciel, hańbiciele, przekupiciel. *corruptor*.

διαφύγειν, rozpuścić, puścić.

διαφλονεῖσθαι, iść w zawody, spółzawodniczyć między sobą. *certo*.

διαφιλοτιμούμαι, na wyścigi z kim (τινί) się starać, poczytywać co za zaszczyt (ὅπερ τινοσ). *certatim contendō*.

διαφλόγω, przepalić; tudzież: rozpalić, zagrzać.

διαφοιβάζω, wprawić w szaleństwo; *διαπεφοιβάζουσι κακῶς*, wściekać się z powodu kłeski.

διαφοίτα, ión. — *τέω*, wszędzie chodzić, chodzić tam i sam, obchodzić po, *τινός*.

διαφορά, *ή*, 1) różnica. 2) rozdwojenie, niezgoda, waśń, nieprzyjaźń, (tudzież w l. mng.), *προς τινα*, z kim, *παρί τινα*, o co; *διαφοραν τινι ἔχειν*, mieć z kim spór *κατά διαφοραν εἶναι*, ucierpieć w skutek rozdwojenia; *κατά διαφοραν Συρακοσίων*, z nieprzyjacieli ku Syrak. 3) interes, korzyść, zysk, pieniądź.

διαφορέω, (także w tmesi) 1) roznieść, unieść, przeneść, *παρά τινα*, ztąd, rabować, splondrować; przenośli. rozszerzyć, oddać. 2) rozerwać, rozszarpać; zniszczyć, (zżuć, wyziewać).

διαφόρησις, *ή*, rozdzielenie, rozproszenie; rozwiązanie, wyziewanie; plondrowanie.

διάφορος, *ον*, 1) różny, różnorodny, *τινός* lub *τινί*, różniący się od czego, *πολλά*, pod wielu względami, tudzież *ή* następuje. 2) różnego zdania, niezgodny, nieprzyjający, przeciwnik, *τινί* komu; *περί τινοσ*, o co. 3) różny, lecz na dobrą stronę, wyborny, przedni, *ὀδδεν*, nieczem się nieodznaczający, *τινός*, od kogo l. czego; *πρός τι*, w czem. Rzecz. *τὸ διάφορον* a w l. mng. *τὰ διάφορα*. a) różnica; *τινί* i *καί* *τινι*, między jednym a drugim; b) sporne punkta, przyczyna, powód waśni, niezgoda, *τινί*, *πρός τινα*, z kim, tudzież: nieprzyjaźń, *τινός*, z kim. c) interes, *τινί*, dla kogo, t. j. czyj, *τὰ δ. ήμῶν ἐς τὰ μέγιστο*, nasze najważniejsze interesa. Przysł.

διαφόρος, różnie, odmiennie.

διαφορότης, *ητος, ή*, różnica, rozmaitość.

διάφραγμα, *τό*, przepierzenie, forszowanie, przegroda, ściana przepierzona; rozgraniczenie, przedział. 2) osierdzie, myszka przegrodowa, oddzielająca płuca i wątrobę od innych wnętrzności.

διαφράνηται, przegroda, ściana ograniczająca, zasłonię, wzmacnić: opalisadować *διαπεφράχθαι*, być oszańcowanym, zasłonionym. T. s. *διαφράσσω*.

διαφράσω, tylko w op. aor. 2. *διαπεφράδων*, wyrażnie, dobitnie wypowiedzieć, oświadczyć, *τί* *τινι*.

διαφρέω, *φρήσσομαι*, przepuszczać.

διαφρονεῖω, rozważać.

διαφρυγάνω, p. *διαφρυγώω*.

διαφρυγή, *ή*, (w l. mng. także) ucieczka, ocalenie, sposobność do ucieczki, *τινός* i *ἐκ τινοσ*, z czego. *effugium*.

διαφρυή, *ή*, wszystko, co pomiędzy czem urosło; zwł. kolanka, knodyszki w lodygach roślinnych; tudzież: staw, przegub, juniktura w ciele zwierzęcem; ztąd, przedział, rozgraniczenie, szpara, szczelina, ciosna, karb, rowek w kasztanach, grzechu. Tudzież: cypel łąd.

διαφυλακτικός, 3. Adj. verb. o zachowania.

διαφυλακτικός, 3. zachowujący.

διαφυλάσσω, att. — *ττω*, niustannie strzedz, czujnością zachować, *τί*, n. p. *θυγατέρα παρδένον*, honor córki; *τήν πόλιν ασφαλώς*, czuwać nad miastem z bezpieczną przornością; *πρην*. bez przerywać baczycy na co, *τί*.

διαφύξεις, p. *διαφεύξεις*.

διαφύσσω, zdmuchać, rozwiać, przewiać.

διαφύσσεις, *ή*, przewianie, wyziewanie.

διαφύσσω, fut. — *ὄξω*, aor. *διήφουσα*, op. *διήφουσα* (także w tmesi) (*ἀφύσσω*) 1) zupełnie wyצרpnąć. 2) przenosić. wydrzeć.

διαφύω, aor. *διέφυον*, właśc., rosnać pomiędzy lub zarastać czem, być w środku, przerimając tymczasem, *χρόνος διέφυ*. Perf. *διαπέφουκα*, według natury różnić się od czego, *τινός*, mocno być spojenym z czem, i *πρην*. świadomym być rzeczy, *τινός*.

διαφώνω, niestrojnie brzmieć, ztąd, niezgadzać się; *διαφωνεῖται*, rzecz jest sporna; *διαφωνεῖ τι τῶν χρημάτων*, rachunek nie zgadza się; *σπιαρά* się, *τινι*. *discrepo*.

διαφώνως, *ον*, niezgodny; niestrojny.

διαφωσκω, ión. i **διαφάσκω**, przeswiecać, świtać.

διαφωτίζω, oświecać; *πρην*. *βία δ. τόπον* gwałtem miejsce jakie przetrzebiać, wyrebywać, oczyszczać. *illustrō*.

διαχάζω i Med., rozstać się, cofnąć się.

διαχάινω, rozdziawić gębę. T. s. *διαχάσσω*.

διαχάλοω, popuścić, sfolgować, spuścić; b) wprawić w ruch łagodny; 2) otworzyć; *laxo, aperio*.

διαχαράσσω, rozciąć.

διαχαρίζομαι, rozdarować.

διαχερμάζω, przozimować, leżeć, być na leżach zimowych, w kwaterach; *ἐν τινι*. *hiemo*.

διαχερμία, *ή*, podział.

διαχερρίζω, 1) czynn. mieć pod ręką, starać się o co, zawiadować. 2) Med. kierować według siebie, według swej woli prowadzić; b) rękę podnieść na kogo, zabić.

διαχειρίζεις, *εωσ, ή*, sprawowanie; prowadzenie, *πραγμάτων*.

διαχεροσένωω, większością głosów rozstrzygnąć, (podniesieniem ręki). *suffragio declaro*.

διαχεροτομία, *ή*, głosowanie. *dijudicatio*.

διαχέω, aor. *διέχεα*, ep. *διέχευα*, pf. pass. *διαχέχυμαι*, 1) czynn. rozlać, rozsypać, ztąd. a) rozłożyć, rozdrobnić; w ogóle: rozwiązać, a przenośn., udaremnić. b) przelać z jednego naczynia w drugie. 2) biern. a) być przelanym, przepływać, przesączać się, przeciekać. b) *πρην*, być przejętym, przenikniętym, *εὐφραίνόμενον*, radością; a i bez tego dodatku, rozweselić się; cieszyć się, i *διαχευόμενος*, wesoly. c) rozejść się, rozpaść się, rozprządz się.

διαχλεύω, p. *χλευάζω*.

διαχλεύω, part. perf. *διακεχλεύωσ* — *διαχευόμενος* *τροφή*, rozplynać się z rozwiązalności, być oddanym rozpuszcic.

διαχέω, stara forma słow. *διαχώνωμι*, *τό χῶμα*, groblę przeprowadzić, wznieść, *ἐς τι*.

διαχράομαι, ión — *χρέομαι*, 3 pl. ión. *χρέωνται*. 1) zwykle czem się zajmować, *τινί*, używać czego, posługiwać się czem; *mieć, doznawać*. 2) *τινός*, gwałtem kogo pod moc dostać, źle z nim się obchodzić, zetrzeć, zabić; później: sprawować; traktować. 3) wzajemnie od siebie pożyczac.

διαχρίω, pomazać, pofarbować.

διαχρῖος, *ον*, na wskós czysty.

διάχρως, *ον*, złotem tkany, pozłacany.

διάχυσις, εως, ή, przelewanie, wylewanie; roztopienie; przen. rozrywka, rozweselenie, zabawa, pogoda.

διαχύω, p. διαχέω.

διαχώνονμι, p. διαχῶ.

διαχωρέω, 1) przejść; nieosob. κάτω διαχωρεῖ τι, dołem komu przechodzi; ma dyaryę, rozwolnienie. 2) rozejść się, rozstąpić się, z dod. ἐξ ἑλθοῦ, rozszerzyć się, rozprzestrzenić się; ἐξ βάθος, ustępować, cofać się w głąb, zatókę tworzyć; o pieniądzach: być w obiegu, kursować; o przedsięwzięciach, udać się, mieć powodzenie.

διαχώρημα, τό, odchód, odchodek, stolec; rozżew, przerwa.

διαχώρησις, εως, ή, stolec, i to co poprzedza.

διαχωρητικός, 3. rozwalniący.

διαχωρίζω, rozłączyć, dzielić, rozstawić.

διαχώρισις, ή, oddzielanie.

διαχώρισμα, τό, przerwa, rozpadlina, rozerwisko. *hiatus.*

διάχυσις, ή, wzmocnienie groblą.

διαφαίρω, zetrzeć, zmasać, oczyścić. 2) przewiać, przewiewać; 3) rozgrzebać. *perspiro.*

διαφέγω, p. φέγω.

διαφεύδμαι, biern. być zupełnie oszukany, omylić się, τινός i περί τινος, fallor. F. czynna: oszukać, zwodzić; a Med., kłamać: kłamstwem odrwić.

διαφηφίζομαι, Med. kolejno głosować.

διαφηφισις, εως, ή, głosowanie, περί τινος, o co.

διαφηφιστός, 3. głosowaniem obrany.

διαφύθωριζω, przeszeleścić 2) nprz. sykać, szepać.

διάψυξις, ή, ochłodzenie, wysuszenie.

διαψύχω, przewietrzyć, wywietrzyć, suszyć, wysuszyć; ochłodzić, pokrzepić, otrzeźwić; przen. osłabić.

διάω, p. διάημι.

διβάρως, on, dwunożny; bipes.

διβόλια, ή, i διβόλιον, τό, pocisk l. oszczep o dwóch grotach, halabart, berdysz. *telum bipenne.*

διβόλος, on, dwa razy zarzucony; 2) dwukończasty, dwukończysty, o dwóch grotach. *duplex.*

διγάρως, on, dwa razy l. po drugi raz zaślubiony, zamężny; dwużeniec

διγλήγως, on, o dwóch żrzenicach.

διγλωσσος, on, dwóch języków świadomy, dwoma językami mówiący; ó δ., tłumacz, pośrednik.

διγυγιος, on, dwa razy zrodzony, podwójny.

διδαγμα, τό, nauka, przepisz. 2) czynn. pouczająca, nauczenie.

διδακτός, ή, óν, a) do nauczania, powiedzialny, nauczalny, nauczny; 2) nauczony.

διδαξίς, ή, uczenie; nauka. [*rius.*]

διδασκαλείον, τό, szkoła; *schola, ludus literarum.*

διδασκαλία, ή, 1) nauka (także w l. mng.), nauczanie, pouka; δ. παρέχειν, uczyć. 2) χορός, wyćwiczenie i wykonanie chórow lub chóru jednego dla dramatu (*χορός, ή τραγική*), szereg. zupełna, cała trylogia, z 3 tragedyi i z dramatu satyrowego złożona. 3) spisy przedstawień teatralnych.

διδασκαλικός, ή, óν, 1) należący do nauki, wykładany; λόγι, przepisy nauczyciela. 2) pouczający, περί τινος i περί τι, w nauce udzielający, chcący do nauczania, τινός, czego; biegły w nauczaniu. T. s. *διδασκικός, ή, óν.* Przysłów. *διδασκαλικώς,* na wzór, sposobem nauczających, jasno, systematycznie

διδασκάλιον, τό, zapłata za naukę, honorarium. **διδάσκαλος, ó, ή,** 1) nauczyciel, nauczycielka; w og. doradzca; uwodźciciel. τινός, do czego; εἰς, ἐν διδασκάλου l. διδασκάλων, do domu lub w domu nauczyciela, do szkoły l. w szkole; τῶν δ. lub ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῆναι, być poza szkołą t. j. wyjść ze szkół, ukończyć nauki szkolne. 2) osob. a) δ. χορός, nauczyciel chóru, ćwiczący chór. b) sam poeta komedyopisarz, ćwiczący artystów.

διδάσκω, f. διδάξω, 1) czynn. a) uczyć, nauczyć, pouczyć; wskazać, pokazać, przedstawić, dowieść, przepisać, napominać, przestrzegać, rozkazać; οἱ διδάσκοντες, nauczyciele; τί, czego; οὗτος; tudzież z Infin. ὥστε lub zdani z ὡς, ὅτι (διότι) lub zd. pytań, zalez. ale też περί τινος, a τινός, pouczyć kogo. — b) szczeć. δράμα i διδύραμβον, ćwiczyć w sztuce, sztukę przedstawić, wystąpić z nią na scenie; τινά, przedstawić kogo w sztuce. 2) biern. a) być uczonym, uczyć się, być kształconym, wkładanym do czego, τί, albo z nastp. Inf. ὡς, ὅτι, μή, w imiesl. διδασκόμενος także z Genit. πολέμου, uczeń, fryc w sztuce wojennej; ἀπό τινος, z czego wzięsz pochop do przekonania się. b) dać się pouczyć, z Inf. 3) Med. z siebie samego, sam się nauczyć. b) τινά, kazać uczyć kogo, dać l. oddać na naukę, τί, czego; σωτήρα, dać kogo na naukę do szewca. c) = f. czynn. kogo, τινά, w czym, τί lub Inf. uczyn. doceo, moneo, suadeo, discio, doceri sino, docendum curo.

διδαχή, ή, nauka, pouka, nauczanie, oświecenie, z ὡς i Inf; ἐκ διδαχής, według przepisu; διδαχῆν ποιεῖσθαι, pouczyć. *doctrina, admonitio.*

διδήμι, p. δέω, wiazać.

διδράσκω, p. złożone ἀπο—δια—διδράσκω.

διδραχμος, on, dwudrachmowy; óκλιται δ., pobierający zółd dwóch drachm. Ztąd *διδραχμον, τό,* podwójna drachma (dubeltowa) = 2¹/₂ zlot. p.

διδυμάνωρ, ορος, dwóch żeźów spotykający.

διδυμοτόκος i διδυμοτόκος, on, rodzący bliźnięta.

διδυμάνων, ονος, ó, bliźniak; tylko w l. podw. i mnog. używane, to obok παῖς, to samo; bliźnięta; *gemellus.*

διδυμογενής, ές, jako bliźniak zrodzony.

διδυμος, on, i 3 zakon. (δῖς) podwójny, dubeltowy; różny, dwaj, dwa; W l. mng. διδυμοι i διδυμα (dom. τέκνα) bliźnięta; b) dwa jądra samca. *geminus, gemellus; testiculī.* T. s. *διδυμος.*

διδυμότης, ή, podwójność.

διδυμοτοκώω, bliźnięta rodzić. Ztąd διδυμοτοκία, ή, rodzenie bliźniąt.

διδωμι, 2 i 3. sing. też, jakby od *διδῶω, διδοίς, διδοῖσθα, διδοῖ,* imperf. ep. *διδῶθι,* imperf. ep. *διδῶω*—*ἐδίδωω,* inf. *διδῶναι*—*διδάνα* (dor. *διδῶν*), f. *δῶσω,* ep. *διδῶσω.* aor. 1. *έδῶκα,* ep. *έδῶκα,* aor. 2. *έδῶν.* form. częstotl. *δῶσκον,* pf. *δέδωκα,* pf. pass. *έδῶμαι,* f. pass. *δοθήσομαι.* 1) a) dać, wydać, podać, darować, płacić, użyzczyć, pożyczyc, wypróczyc; *κακῶς δ.,* źle płacić; *οἱ δίδόντες,* dawcy, płatnicy, τῷ δίδόμενον, plata, wypłata; z obj. τί lub τινί τι, τινί τινος (genit. partit.), dać komu co l. czego; *πρός τινά τι,* ofiarować komu co; τί τινος, co za co; *παρ' έαυτού τι,* coś od siebie, często z dod. Inf. przeznaczenia; wyrządzić, *κακῶν,* złozyć próbie, dowód, *πειραν,* dać rękojmią, zapewnienie, *πίστιν l. πίστεις,* *έκ τινος,* ręczyć za kogo; *tudzież* dać zaręczenie, *zaręczyć,* podobn. *τά πιστά,* dać obietnicę, *έλεγχον,*

zdać sprawę, usprawiedliwić się, ale też, dać sposobność do zbijania, odparcia; ἀποδείξεις δ., podać sposobność do okazania czego; ἔργον l. ἔργου, złożony przysięge, τινί, deferować komu przysięgę, ustępować stronie przysięgi; λόγον, tudzież εὐθύνην l. εὐθύνας δ., zdać sprawę, rachunek sumienia; λόγον δ. ἑαυτῶ, zdać sobie sprawę, rozważać, t. s. βουλῆν δ. ale, λόγον δ. znaczy też, dopuścić do słowa, dać głos: ἀλλήλοισι λόγον δ., pomówić o czym z sobą; ἔπος δ., zwrócić do kogo mowę; ἀπολογίαν δ., dopuścić obrony t. j. drugiej mowy, aby przeciwnika zbić; χῆρον, τόπον δ., ustąpić, miejsce uczynić, rum czynić (sobie); μετὰστασιν δ., cofać się (przed gniewem); χάρην δ., dozwolić, przyzwolić; δίκην l. δίκας δ., zapłacić l. are, odpokutować, przypłacić, wzięść za swe; podobnie ποινῶν, τιμωρίαν δ., zład ὑπό τινοσ, być karanym przez kogo, ponieść karę od kogo, ale też: poddać się prawu. l. wyrokom prawnym; δίκαια δ. przyznać słusznosc. b) o bogach, θεοίς, bogom poświęcić, θεοί διδοῦσα, zdarzyć, zesłać, τί l. z Inf.; εὐ δ. zdarzyć szczęście, błogosławić; εἰς τὰς ψυχὰς τι, wpoić co w duszę, w serca. c) τινά τινα, oddać komu kogo, t. j. gwoli komu wydać kogo, ulaskawić; tudzież, wydać; ἑαυτῶν, oddać się komu pod opiekę, t. s. εἰς χεῖρας, a ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα, podać życie na sztych, wystawić siebie na niebezpieczeństwo; τοῖς δαινοῖς, narazić się na niebezpieczeństwa, ὅτις τινοσ, dla kogo; podobn. εἰς τὰ δοκούντα l. πρὸς τὴν παῖραν, a χεῖρασιν ὀδόντασ, ugryść się w język, przygryźć wargi, ścinać usta; szczeg. τινά τινα, z dod. l. domysłn. γοναίκα, lub γῆμαι, dać komu za żonę, wydać za niego za mąż, i bez dat.; τινά τι, kogo jako co podać, przedstawić. 2) tylko w czasie teraz i imperf., chcieć dać, ofiarować, raczyć kogo czem. 3) Z nastp. Inf. i bez tego, przyzwolić, poruczyć, uczynić podobnem. przebaczyć, darować, dozwolić, przystać na co, przytakiwać, polecić, dać zlecenie, przyznać wybór, zostawić; imiesłów δοῦσ jak ἔγων oddać można często przez przyimek ε w polskiem. *Do, trado, sino, permitto.*
διαγνώω. 1) czynn. ręczyć, rękojmia stawić, zaręczyć za kogo, τινός, za sumę pewną. Biern. διαγνώσθαι τινί τινοσ, być komu za kaucyą l. rękojmia daną (τινός) wydanym, uwolnionym. Thuc 3, 70. 2) zastawić, σώματα χρημάτων. 3) Med. zaręczyć.
διαγνήσις, ἡ, ręczenie, rękojmia, poręka, zaręczenie.
διαγρηγορέω, p. διαγρηγορέω. (czenie.
διαδοῖα, ἡ, niezgoda, nieprzyjaźń. *dissidium.*
διαδότης, εσ, przeczoczysty, jasny.
διαλέω, rozwinąć.
διακίσησ; ἡ, wirowaty wiatr, wichur; *turbo.* (?)
διακίω (ειμι) przejść, przebiec, τί i διά τινοσ, przechodzić, opowiadać; w Praes. często = Fut. opowiem, przejde.
διακίω: (ειμι) f. διακίωσα, być nieustannie, z imiesł. połączone oddać można przez przysłów, nieustannie.
διακίω, inf. διακίω. ep. διακίμεν, ulomn. Aor. 2. pomówić o czym dokładnie, opowiedzieć co jasno i dokładnie, τινί τι lub z Acc. c. Inf.; αἰνιγμα, rozwiązać zagadkę; δ. ἀλλήλοισι, pomówić z sobą.
διαίρηω. ion. διαίρω. impf. ep. διαίρων, rozdzielić, rozłączyć; zwł. o krajach, τὸ μέσον τινοσ za μέσον τινά. srodkiem kraj; τινί, czem, τινός, od czego; ἐπὶ θάτερα, obu dzieląc; *dirimo.*

διαίρημαι, ep. zam. διαίρομαι, tylko w cz. terazn. używane; pytać, wybadać; *disquiro.*
διαίρω, ion. i διαίρωσ, przeciągnąć, przeprowadzić po czem, τί τι n. p. τοῦσ νέασ τὸν ἰσθμόν. *transduco per aliquid.*
διαίρω, perf. διαίρηκα, przetykać, przeplatać, wplatać, διά τινοσ, w co l. przez co; διαίρων ἀπὸ προῤῥήσεωσ, zaczynając mowę.
διαίρωνόξενος, ον, pod pozorem gościnności gości l. przyjaciół oszukujący.
διαίω, ep. przez i na zewnątrz, na wskroś, na wylot.
διακβαίω, wyjść przez co.
διακβάλλω, wyrzucić przez co. 2) npzch. przejść. Zład διακβολή, ἡ.
διακδουσις, εωσ, ἡ, wybieg, wykret; wyjście.
διακδούω, wyjść, wymknąć się.
διακθίω, f. διακθομαι, wybiec przez co, wypaść.
διακπαίω, wybić i przebić, zwł. przebić się, przelamać szeregi nieprzyjaciół.
διακπεραίνω, p. ἐκπεραίνω.
διακπεραίομαι, p. περαίομαι.
διακπεράω, przejść, przepłynąć, przeprawić się; przeprowadzić.
διακπίπω, aor. — έπεσον, wypaść przez co, przebiec, przelecieć, przejechać przez co; w ogóle: przelamać się, przebić się, ἐπί τινα, ujsć, πρὸσ τινα.
διακπίω, ion. διακπίωσ, okrętem przejechać, przepłynąć między lub wśród czego płynąć, τί, διά τινοσ, zwł. o utarczce morskiej; przelamać linią bojową, aby nieprzyjacielskim okrętom po bokach i na wiosłach szkodę wyrządzić, i potem nagle się obrócić, aby je z tyłu zaczepić. Manewr ten zwal się διακπίωσ.
διακπλοωσ, ὁ, ségn. διακπλοωσ, 1) przejazd, czynność i miejsce; τῶν βραχέων, bród. 2) przelamanie linii bojowej okrętów nieprzyjacielskich, aby wiosłom i bokom ich szkody poczynić; przepływanie okrętów między sobą (celem ćwiczenia się do utarczki bojowej); διακπλοων τῆσι νηυσὶ δι' ἀλλήλων ποιέσθαι, wolny przejazd między szeregami okrętów przy napadzie.
διακπνωσ, wyziewać, wydymać, wywiać, przejść co. Zład διακπνωή, ἡ.
διακροωσ, ὁ, ségn. διακροωσ, wypływanie przez co, ściek.
διακροώω, ujsć, τί.
διακλαίωσ, ἡ, przepędzenie (n. p. klinu przez co), przebiecie, przegnanie, przejżdżanie, jak διαππασία. qui transfigitur, *decursio militaris.*
διακλάω, aor. 1. διήλασα, 1) przepędzić, przebić, τινά τινοσ, kogo przez co, τί τινοσ, co przez co; μέχρι τινοσ, aż do czego; τινί, czem, τινά, przebić kogo, przeszyć; zład w imiesł. διακλαμμένος, τὸν μηρόν (βασσῶ). 2) npzch. przejechać, przebywać konno; τὸν ἔδω, w ogóle: objeżdżać, przebywać; o jeźdźcach: przebić się. *transigo, percutito, penetro.*
διακλέγω, zbić, odierać zarzut. *redarguo.*
διακλέω, p. διακρομαι.
διακλίω, rozwinąć.
διακλώω i διακλώωσ, rozciągnąć, przeciągnąć, uciągnąć, o czasie; zwlec; δ. βίον, życie wlec i bez życia, pedzić, wlec życie.
διακμαι, Med. ep. 1) dać się spłoszyć, uciekać, πεδισο, przez pole, σταθμός, od zagrody. 2) czynn. płoszyć, pedzić, przepędzać, μάχην ναυήν, walkę od okrętów odegnąć; *fungio, fugo.*
διακμπλωσ, 2. gęsto zarosły włosami.
διακμπτω, wpaść.

διεμπολίω, przedać, przefrymować, τινά πρός τινα, zdradziecko wydać.

διεμφαίω, pokazać przez co, pozwolić przejrzeć.

διενερίω, calciem obwinąć.

διεναιούζω, rok przeżyć.

διενοχλώ, wciąż być mozołem, ciężarem, w ciąż naprzykrzać się.

διενερούω, τό, (έντερον) przejrzanie wnętrzości l. wnętrza.

διεξάγω, przeprowadzić, do końca doprowadzić, dokonać; przeżyć; kierować rządzić.

διεξαγωγή, ή, przeprowadzenie, dokonanie, ukończenie.

διεξαιώσω, att. — τω, prędko, żwawo przelecieć, przebiec.

διεξελάσω, ion. = διεξελίσσω, rozstrząsać, rozwikłać.

διέξωμι, 1) przejść przez co, wyjść przez, przebiec, przebiec się, τί, διά τινος, μεταξύ τινος, 2) przyn. a) τό κακόν διά πάντων τοῦ σώματος, zło przenikło całe ciało, wzięło się. b) z dod. l. dom. τῷ λόγῳ, dokładnie lub kolejno (ἐφεξής) w mowie przechodzić, rozebrać, rozstrząsać, opowiadać; tudzież, wykladać, πρὸς τινα τι, λόγους ἐπιπαφίους ἐπί τινι, pięć mowy pogrzebowe na (pochwałę) kogo; τὸ πάθη ὡς οἰκτρα, narzekać na biedę l. περί τινος, tudzież καθ' ἕκαστον τούτων χωρίσ, καθ' ἕκαστον jak καθ' ἕνα, każde z osobna rozbić, tudzież z nastp. ὡς. transeo, percurro, expono

διεξέλασις, ή, przejeżdżanie, przездieranie się.

διεξελαύνω, właściwie przepędzić; nprzech. przejechać, przebiec się, τί, przez co, κατά τι, παρά τι, obok czego przejechać, kolo czego; majszerować, przechodzić.

διεξελάω, zupełnie przekaonać, zbić.

διεξεραζομαι, dokonać, wykonać.

διεξερεομαι, dokładnie wybadać, wywiadywać się, τινα τι.

διεξερεύω, wybadać, wysledzić, wytopić.

διεξερόω i **διεξερόω**, z wśród czego wypelznąć, wyczołgać się.

διεξερχομαι, 1) wyjść przez co, przejść, τί, διά τινος, ἐπί i εἰς τι, dostać się dokąd; przenosić, przeprowadzić, ἀπό τῆς ἀρχῆς ἄχρι τῆς τελευτῆς, l. τί, przedrzeć się przez co, przebyć, przetrwać, wycierpieć, znieść, ale też; wykonać, pełnić; διά πάντων δ., do wszystkich (z kolei) przyjść, wszystko zatlatwić, wszystkiego doznać; διά πασῶν τῶν ζημιῶν, wszystkich kar z kolei użyć. 2) z dodan. l. domyśln. λόγῳ, w mowie przechodzić co, opowiadać; λόγους, wynurzyć, wyjawić. 3) minąć, upłynąć (o czasie).

διεξερχομαι, rozbić, objaśniać.

διεξήμι, przepuścić i wypuścić, τινά διά τινος.

διεξοδικός, ή, όν, przejściowy, przechodni. 2) obszerny, przestronny.

διέξοδος, ή, 1) przejście, διεξοδοί: ὁδών, boczno ulice głównej; przechód (n. p. wojska), wybieg, obieg, tór (słońca). Przenosić, wypadek (ostateczny), βουλευμάτων, zamiarów; δ. τῶν λόγων, sposób prowadzenia rozmów. 2) zupełne rozwiniecie, określenie, opis.

διεξουσίω, utkać do końca.

διεορτάω, obchodzić do końca uroczyscie, poświęcać, τί. celebrare.

διεπέφραδε, p. διαπέφραζε.

διέπειρον, p. διαπέριον.

διέπειρο, p. διαπέπειρο.

διέπειρο, impf διεπιπον, ep. dzien, zatlatwić, sprawić,

zajmować się czym, sprawować co; στρατόν, właściwie krzątać się kolo wojska, aby je uporządkować, sprawić wojsko, trzymać w ryzi l. karności, rozkazywać; ἀντρος ακηπανίω, rozpedzić.

διεραμα, τό, lejek, lej.

διεραζομαι, plspf. διέραστο, pracować do końca, dokonać, wykończyć; zniszczyć, zabić, τί, τινά.

διεραδίω, niestannie drażnić; irritare.

διεραίδω, σω, przepchnąć, oprzeć, podeprzeć. 2) Med. oprzeć się. b) περί τινος, spierać się, walczyć.

διερέσω, aor. διήρεσα — i εσα, wioslować przez co, tam i sam, χωρί. 2) Przenosić. gwałtem poruszać, machać, miotać, pomiatać.

διερευνάω, f. czynn. i medyal. przesledzić, przeszkukać, zbadać, przetropić, τί i τινά. persecutor.

διερευνητής, οῦ, ό, szpieg, badacz, poszukiwacz, na zwidy wysłany.

διερίω, Med. spierać się, spór toczyć.

διερισυνότης, οῦ, ό, tłumacz interpres.

διερισυνήω, wyrazić coś w słowach, tłumaczyć, objaśnić.

διερομαι, przepytac, wybadać. interrogare.

διερός, ά, όν, (διερα). żwawy, szybki, szybko nadbiegający l. wpadający, b) prędko uciekający, nikły, znikomy. 2) (δαίτω) wilgotny, mokry, świeży; celeriter in vadens, fugiens; humidus, recens.

διερόω, przeleść, przejść, πῦρ, przez ogień; przejść próbę ogniową; permeco.

διερόμενος, przysl. im. biern., pospiesznie, z góry.

διερούω, rozłączyć, rozjąc, przeszkodzić.

διερχομαι, aor. διήλθον, inf. ep. διελάθμεν. 1) przejść, przebiec, przechodzić, n. p. góry; przepływać (o rzekach); przejechać (o wozach), τί, τινά i τινός, διά τινος, przebiec się, przedrzeć się, ὁδόν, odbyć, εἰς τινα l. τι, πῶς. Przenosić. o pociskach, o jazdzie, bólach miłości, przenikać, przemować, przeżymać; βίον, odbyć pielgrzymkę życia; παθεῖν, ukończyć naukę elementarną; coś wycierpieć, znieść, doznać; o wiesci, rozszerzyć się, z acc. l. εἰς τινα, roznieść się pomiędzy; w ogóle: okazać się, wyjść na jaw. 2) z dodan. l. domyśln. λόγῳ, przejść, wyluszczyć, ἐν μήκει λόγων, w długiej mowie się rozwieść; jasno, dokładnie oznaczyć, objawić, opowiedzieć, wykladać, τί, περί τινος, lub ze zdán. pobocz. zalec. τινι, πρὸς τινα, komu; ale ἐπί τινος, z powodu; dalej: przeczytać, rozważyć, rozmyślać. 3) o czasie: nprzech., minąć, upłynąć.

διερωτάω, przepytac, wypytac, τινά i τινά τι, zadawać, przedstawić komu pytania.

διεσθίω, aor. διέφαγον, przerec, przegryźć, zjeść, przegłodzić; perorare.

διεσις, ή, 1) przepuszczenie (cieczy). 2) w starej muzyce, czwarta część tonu, czwartka; drobnostka.

διεσημιένωος, przysl. bacznie.

διεσσουο, p. διασσοο.

διετής, ές, dwuletni; hiennis. Ztąd **διετία i διετηρίς, ή**, dwulecie; hiennium.

διετήσιος, ον, przez cały rok trwający, caloroczny.

διετίαω, przez cały rok trwać do drugiego, lat kilka przetrwać; szczeg. zimę przetrwać.

διετραχεν, p. διατηήγω.

διευθύνω, kierować sprostować, zburzać.

διευκρινέω, dokładnie rozłączyć, odróżnić.

διευλαβέομαι, bardzo mieć się na baczności, strzedz się; caveo.

διενόω, przywieść do snu, zakoiysać do snu, uspić (na wicki); sopio, vitam admo.

διερεπίζω, jak prąd w cieśninie Eur; pos według praw pewnych w przeciwnych kierunkach się pod-
διεσπώνω, rozszerzyć. ruszać.

διεοσχημένω, przyzwyczajono wszędzie zachować.
διεσπώνω, p. εἰσπώνω.

διεστυχέω, być szczęśliwym aż do końca, mieć nieustannie szczęście.

διεσφῆος, 2. uwazony.

διεσχῆς, ἔς, rozłączony.

διέχω, (także w tmesis używ.) 1) nprzech. a) roz-
łączyć, rozdzielić, poróżnić, τί, τινά ἀπό τινος.
Szczeg. παῖός βλάπτας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς,
nie trzy dni dzieliły chłopca t. j. od poruczenia
go; δ. χείρας, ręce trzymał w środku, (celem roz-
jęcia sporu); w ogóle: oddalić, τινά. 2) nprzech. a)
sięgać, od końca jednego do drugiego, trzymać
się aż do końca; διστός ἀντικρόν, z drugiego końca
wystawać; διά τινος lub τινός, w ogóle: rozcią-
gać się, sięgać, ἔκ τινος ἔς τι. b) trzymać się
w rozłączeniu, ztąd rozcejsz się, rozstąpić się, usta-
pić, τὸ διέχον, międzymiejsce, odstępek; rozsze-
rzyły się, rozprzestrzeniły się, rozpościerały się; ja-
ko też być oddalonym, ἀπό τινος l. τινός, πρὸς τι,
w kierunku dokąd.

διζημαί, i t. d. impf. ἐδίζητο, f. διζήσομαι. Dep.
med. szukać, poszukiwać, tnia lub εἶ ποῦ, ztąd a)
szukać czego, żądać czego, starać się o co, τί,
czem, τινί, τί τινι, starać się o co dla kogo; tu-
dzież z Inf. b) poszukiwać, badać, dociekać, τὸ
μαντήριον, sensu wyroczni; nastp. też zd. pyt. żal;
quaero.

διζήσεις, εως, ἴ, szukanie, badanie.

διζῶ, υγος, parokanny, parzysty, w parze cho-
dzący, podwojny; διγυς.

διζω, (αἰς) być niepewnym, wątpliwym; διζε, ἡε — ἦ.

διηγήσομαι, Depon. med. wyłuszczyć, wyjaśnić,
przedstawić, τί, τί τινι lub ze zd. pob. i ὡς. narro.

διήγημα, τό, opowiadanie, opowieść.

διηγήσεις, εως, ἦ, rozstrząsanie, rozzeznanie, ob-
szerne opowiadanie, życiorys.

διηψάω, precedzić, przeplukać, τί τινι. 2) nprzech.
przeciekać, przesiąkać. ztąd διηψασῆς, ἦ.

διηκω, przejść, przebyć, przedzielać się, sięgać
przez co, rozszerzyć się przez co, po czym, ἔκ τι-
νος ἐπὶ τι. ἔς τι, odkąd dokąd; τί l. τινά, przeni-
kać; rozlegać się aż dokąd, dojsz, dosięgać.

διήλαος, p. διελαβών.

διηλίθε, p. διέρχομαι. [z imiesł.]

διημερεύω, cały dzień przepędzić, ἔν τινι l.

διημερούω, okrocić, oswoić, oblaśkawić zupełnie,
udobrucać, zmiękczyć. emollio, mansuefacio.

διηνεκῆς, ἔς, stały, trwały. nieprzerwany, ciągły,
powiązany, związek mający; γέφυρα, most łą-
czący oba brzegi; ἀτραπιτοί, do końca dobiega-
jące, nieprzerwane, dalekie; sięgający daleko,
długi, wielki; późnie) o czasie: nieprzerwany, nie-
ustanny; ztąd τὸ διηνεκῆς τῆς εὐτυχίας, trwałość
szczęścia. Przysłów. **διηνεκῶς** i **διηνεκῶς**,
nieustannie, bez przerwy, od początku do końca;
ztąd, dokładnie, zupełnie, dosadnie.

διηνεμος, on, wystawiony na wiatr, wietrzny.

διήρησις, ες, podwołanie spojony; τὸ διήρης μελά-
θρων, drugie wzięcie piętrowa, górne piętrowo, zwy-
kle ὀπερῶν. 2) o okietach z dwoma rzędami ław
dla wiosłarzy, dwurzędowy; biremis.

διηχέω, odgłos rozleść dalej, roznieść, rozsiać,
roszerzyć. **διηχῆς**, ἔς, roznoszący odgłos.

διθάλαστος, on, at. — τος, on, między dwoma
morzami, międzymorski; bimaris.

διθρηκος, on, dwusieczny. utrinque acutus.

διθρονος, on, dwuberły, o Atrydach, jako współ-
nie krajem rządzących.

διθύραμβος, ó, 1) dytyramb, śpiew chórowy i
taneczny, wykonywany w uroczystości Dyonyzo-
sowe, który Aryon wydoskonalił. 2) przydomek
Dyonyzosa z powodu jego dwukrotnego narodzenia
się (διθροπος). Ztąd **διθύραμβος: διάσκαλος**, ó,
— ποίος, ó, piszący i ćwiczący dytyramby. —
ποιηρικη, ἦ, począz dytyrambiczna.

διθύραμβωδής, ες, dytyrambowy, szumny.

διθύρος, on, podwojowy, dwoje drzwi mający.

διτήμη (także w tmesis używano.) 1) przestrzeżić i.
przerucić, τινός, przez co. 2) przerpuścić, pozwo-
lić przejść, τινά ἐπὶ τινι. Przen. τοῦ σώματος,
wypuścić, wytrząść z ust, τί. 3) rozpuścić, kazać
się rozcejsz; rozpuścić, zmiękczyć, roztopić; roz-
szerzyć.

διῦκνομαι, f. διῦκομαι, aor. διῦκῶμην. 1) nprz.
przdrzeć się, przejść, μέχρι τινός, aż do kogo;
(o pociskach) sięgać, ugodzić. 2) przech. przejść
t. j. opowiadać. 3) upływać, minąć.

διῦσις, 3. Zeusowy.

διῦπηθῆς i **διῦπηθῆς**, ἔς, 1) z nieba upadły, nie-
borodny, niebiański. 2) przezroczysty, jasny. 3)
przebiegający niebo.

διυπόλινα, τά, i **διυπόλινα**, ścgn. διυπόλια, sta-
rodawna uroczystość Zeusa w Atenach.

διυπολιώδης, ες, starodawny.

διυπσῶω, przebidz konno.

διυπταμαι, p. διαπέτομαι.

διυθνήζω, przenieść przez Istmos.

διῦστημι, i **διῦστανώ**, fut. διαστήσω. 1) przech.
rozstawić, rozłączyć, przen. poróżnić, τινά τινος, kogo
z kim; się mέρη, na części podzielić. 2) nprz. Med. i
Pf. diéstarchi, 1 pl. diéstarchom, i aor. 2. diéstarchon,
roztąpić się, rozcejsz się, rozłączyć się, otworem
stać, miejsce zrobić; τινί, zejść komu z drogi; na
rozmaitych miejscach stać, być rozstawionym.
Przenośn. a) rozłączyć się z dodan. l. domysln.
χωρίς l. δίχα, poróżnić się, odstreczyć się, z nie-
chęcią, się; eis ὄμο mέρη, na dwa stronnictwa roz-
paść. b) różnić się, być różnym, φόνιν, pod wzglę-
dem natury; dirimo, disto.

διῦσχορίζομαι, Dep. med. 1) bezpieczyć się, ufać,
spuścić się, dufać, περί τινος, być spokojnym o co,
tudzież z Inf. 2) zapewniać, utrzymywać, za pe-
wne wydawać, τί, Acc. c. Inf. l. ἔτι. nitor, affirmo.

δικάζω, fut. inf. ion. δικῶν, aor. l. ἐδικάσα, lub
ep. — σα. 1) czynny sędzić, sąd wydać, wyroko-
wać, być sędzią; δίκαια δ., sprawiedliwie, ἔσα,
sumienie wyrokować; w ogóle; rozstrzygnąć, po-
stanowić, uchwalić, naznaczyć, τί. Ztąd κριτάδεια
δ., tajemne powziąć plany; δ. τινι, wyrokować,
rozsądzać, ἔς μέσον, według słuszności; często δι-
κων δ., wyrok wydać, rozstrzygnąć sprawę; τὰ
κονά, sędzić o sprawach publicznych; podobn.
πάντα, o wszystkim; τινί τι, przyznać, przysądzić
komu; n. p. φηγίν τινι l. γάμον ἄγαμον, tudzież
z Genit. ἐγκλήματος δ., dom. δικήν, w skardze, pro-
cesie wyrokować. Szczeg. οἱ δικάζοντες τῆ Ἰπ-
ποθωντιδῶ, o 40 sędziach w każdej Fyle, którzy
po gminach (δημοί) chodzili i w sprawach mniej
ważnych wyrokowali; οἱ δικάζομενοι, oskarżeni,
obżalowani. 2. Med. stawić się przed sądem, spr-
awę swoją wytoczyć przed sąd, procesować się,
prawować l. rozpierać się z kim, τινί, πρὸς τινι,
δικήν l. δικίαν δικάζεσθαι, prowadzić proces; ἀλ-
λήλησις, pieniać się, περί τινος, o co; ὅπερ τινος,

za kogo l. dla kogo skarżyć. *judicio, dijudicio, judicio contendo, accuso, objurgo, litigo.*

δικαιοδωσία, ή, wyrokowanie, sprawowanie urzędu sędziowskiego, sądenie. 2) układ między państwami.

δικαιοδοτέω, wyrokować, sądzić.

δικαιοδότης, ου, ό, sędzia.

δικαιοχρησία, ή, sprawiedliwy wyrok.

δικαιολογέω, prawa swoje przed sązią wyłuszczyć i bronić ich. Mod. procesować się z kim, prawować się, prowadzić czyją sprawę.

δικαιολογία, ή, obrona praw swoich, *πρός τινα* przeciw komu; *δπέρ τινος*, dla kogo.

δικαιολογ-ζομαι = *δικαιολογέω*.

δικαιοπολις, ό, ή, sprawiedliwości przestrzegający po miastach.

δικαιοπραγέω, sprawiedliwie postępować, *πρός τινα*, Ztąd

δικαιοπράγημα, τό, i δικαιοπραγία, ή.

δικαιος, α, ου, i 2 zakończ. sprawiedliwy a) o osobach, względem bogów, nie przekraczający zakonu boskiego i ludzkiego; posłuszny prawom kraju; uczciwy, poczciwy, szlachetny, dobry; słuszny; b) o zwierzętach: pożyteczny, zdatny. c) o czynnościach, sprawiedliwy, słuszny, zasłużony, prawny, należny, należyty, uprawniony, uzasadniony. d) o stosunkach i rzeczach, polegający na sprawiedliwości, prawnie nabyty (*πλοῦτος*, z uczciwością połączony (*πνία*), uzasadniony, λόγος, a o wozach: zdatny; użyteczny; o polu: urodzajny, gdy wydaje tyle, ile się należy; prosty; *δργιαί*, Konstr. przym. *δ. ές, περί τι i τινα*, względem kogo, czego. *δικαιον*, rzadz. *δίκαια* (bez *εστ*) z Inf. słuszna (jest), że, aby; częściej jeszcze; *δικαίως εϊμι* z Inf. a) mam prawo, jestem uprawniony, jestem mocen, zasługuję b) winienem, należy mi się, muszę, słusznie jest, abym. Rzecz. *τό δ. i τὰ δ.*, prawo, sprawiedliwość, słuszność; ale i, postępowanie sądowe; *ποιῶ δ. χρῶμενοι*, z jakiego powodu prawnego; usprawiedliwienie; *τά δ.*, prawne przepisy, warunki, obowiązki, zobowiązania układu, *τά* *πρός* *Θηβαίους* *δίκαια*, pretensje do T., domagania się, prawa, należytości; *τά δ. τελειν* prawnie podatki płacić; *τό δ.* także: słuszna sprawa. Zwroty: *τά δ. λαμβάνειν*, prawa swojego pilnować l. dochodzić; *δίκαια πράττεσθαι* l. *τιθέναι* *έκ τινος*, prawo według czego wymierzyć l. sprawiedliwość; *τά δ. λέγειν*, mieć słuszność, żądać tego, co się słusznie należy; w sporną rzecz godzić, nacisk kłaść; *δίκαια ποιεϊν*, pełnić swój obowiązek, dotrzymać obietnicy; *πράττειν*, cnotę uprawiać, czynić co słuszne; *κατά τό δικαιον*, z prawnego powodu, słusznie; podobn. *ών τῷ δ.*, słuszną drogą, mając prawo za sobą; *έκ τοῦ δικαίου*, należycie, prawnie; *τῷ δ.* prawnie, prawem; *αίε τῷ σῷ δ. επισέσθαι*, pójść za zdaniem twojem o tem, co słuszne jest; *παρά τό δικαιον*, bezprawnie z pominięciem prawa: *πρός* *οὐδέν δ.*, bez słusznego powodu. Zastępuje przysłów. we zwrotach: *δικαιότερα ἀποκρινόμεθα*, dla tem większego usprawiedliwienia się; *πολλὰ καί δίκαια μέμψασθαι* *τινε*, słusznie i sprawiedliwie żalić się na kogo; *τά δ. βοηθεϊν*, w dozwolonych razach pomódz; *τό δ. οὐστοχεϊς κεκλημέθ' άν.* prawdę mówiąc, prawdą a bog. em i t. d. *justus, aequus*. Przysłów. **δικαίως**, stp. w. *δικαιότερον*, nw. *δικαιότατα*, słusznie, prawnie, według prawa, prawdziwie, uczciwie, seryoznie, bezstronnie, sprawiedliwie.

należycie, naturalnie, zasłużenie, z uzasadnieniem: *juste, jure, merito.*

δικαιοσύνη, ή, i δικαιοτήης, ητος. ή, a) sprawiedliwość, prawność, uczciwość. b) słusność, prawdziwość. c) wymiar sprawiedliwości, zawieranie prawem, sądownictwo.

δικαίω, f. *ώσω i ώσομαι*, ion. zwykle *δικαίω*, własc. usprawiedliwić, *τί, ztąd 1)* uważać za słuszne, uznać za słuszne i sprawiedliwe. poczytać za dobre, *τί lub z Inf;* żądać, wymagać, chcieć, z *ώστε inf;* w ogóle: sądzić, twierdzić. 2) wyrokować, karać, wskazać; badać.

δικαιωμα, τό, pretensya prawna, dowód prawny, dedukcja prawna, wywód prawny. 2) prawo, sprawiedliwość, usprawiedliwienie.

δικαίωσις, ή, 1) pozew sądowy, zapo ew, pozywanie. 2) prawo, uprawnienie, upoważnienie, pretensya prawna, w ogóle: pretensya, zadanie, zakładanie pretensyi. 3) samowolność, dowolność, widzimi się, 4) usprawiedliwienie.

δικαιωτήριον, τό, sąd; miejsce kary.

δικαιοτής, ου, ό, sędzia, karciciel.

δικάν, p. *δικάζω*.

δικανικός, ή, ου, świadow prawa; *ό δ.* rzecznik; *ή δ.*, rzecznictwo. przym. rzecznikowski, mecenasowski; ztąd przenośn. rozwlekły, długomówny, nudny.

δικάγγελος, ου, dwugłowy. *biceps.*

δικαρπος, ου, dwa razy rodzący.

δικάστρος, ου, procesowy; sądowy.

δικασπόλος, ό, czyniaczy wymiar sprawiedliwości, sędzia; jako przym. obok *άνήρ* także.

δικαστήριον, τό, (zdrobn. *δικαστηρίδιον, τό,* a) sąd, trybunał; *εις τό δ. αναβαϊνειν i εισέρχεσθαι*, stanąć przed sądem; *έν δ. λαβειν*, pociągnąć kogo przed sąd; *εις τό δ. συλλέγεσθαι*, przed sądem się zebrać; *πρό των δ. κληρονομοεισθαι*, przed sądami o placę sędziowską (3 obole) losować; *έν τό δ.*, przed sądem, w sądzie. b) przenośn. postędenie sądowe, sąd, *δ. παρασκευάζειν τινί*, sąd komu (intrygami) złożyć: *tribunal, judicium.*

δικαστής, ου, ό, a) sędzia, *τινός*, w czem: często w przemowie z *άνήρ*. b) sędzia, krytyk. *judex.*

δικαστικός, ή, ου, sędziowski, sądowy; *νόμος*, prawo sądowe C. Gracchusa w Rzymie, ścieśnianjące potęgę senatu. *λήμματα δ.*, placę sędziowska zaprowadzona w Atenach przez Peryklesa (początkowo 1, potem 3 obole wynosząca). b) biegły w prawie, świadow prawa, prawnik; *ή δικαστική*, sądownictwo, wymierzanie sprawiedliwości. *judicialis.*

δικάστρα, ή, r. ż. do *δικαστής*, sędzina.

δικελλα, ή, motyka dwuzębna, widły. *rastrum.*

δικελλήτης, ου, ό, kopacz; *fossor.*

δικερωσις, ωτος, dwurogi, dwurożny.

δικεφαλος, ου, dwugłowy; *biceps.*

δίκη, ή, prawo. 1) przekazany zwyczaj, obyczaj, *βασιλευων, έπιπομαχίας*, z dawna przyjęty zwyczaj utarczki konnej; *βροτών, los.* I tak Accus. *δίκη* jako przysłów. na wzór, na kształt: *instar.* 2) prawo, sprawiedliwość, *δίκη* *έξ ορθων*, stósownie do prawdy; jak się należało; *δίκη άμείβεσθαι*, z zasady prawa odpowiedzieć, wykazać uszczuplenie, naruszenie praw swoich; *δίκη*, prawnie, dla pomsty; *ών δίκη*, prawnie, według zwyczaju przejętego; podobn. *έν δίκη*, ale *έν χροϊν δίκη*, prawem mocy, przemocy; *κατά δίκη*, według prawa, *πρός δ. κης*, z prawa podług prawa i sprawiedliwości;

-ρος δ. έχει τι, co do prawa, ono za nim przema-
wia t. j. okoliczności go uniewinniają; παρά δι-
κην, wbrew prawu; άνευ δικης, wbrew zasłudze,
ale i bez procesu, bez wyroku, nieprawnie; πέρα
δικης, przekraczając prawo. Δίκη uosobiona jest
nieublaganie surową boginią sprawiedliwości i
moralności. zawiadującą prawem i przestrzegającą
praw moralności; tem samym strzeże prawa
zgasłych; jest córką Zeusa i Temidy. Zowie się
φρονία, ponieważ morderców przesładuje, a παλαι-
φρατος, gdyż od początku ludziom Zeus ją obja-
wił. 3) szczeg. wyrok, sądownictwo, wymiar spra-
wiedliwości, δ. γίγνεται. wyrok ogłasza się, ale i
sprawa się toczy, εν τινι, na jakim miejscu; δ.
αγέμετο, proces skończył się; δίκαι γενομένα i
δικασθείσαι, sprawy ukończone, rozstrzygnięte,
zakończonę; δίκη επιτρέπεται τινι, porucza się komu
zawytokowanie, επιτροπή δικης, polecenie
wyrokowania; δίκη κρίνειν, wyrokiem rozstrzy-
gnąć, ale i według prawa rozstrzygnąć, a z dod.
εν δικασταίς, w obec sędziów. Szczeg. prowadze-
nie procesu; użycie sprawiedliwości i zawiadowa-
nie prawem karnem. 4) sprawa, proces, spór pra-
wny, skarga, skarga na piśmie, obżalowanie;
właśc. każda skarga, ale w połącz. z γραφή zna-
czy: proces cywilny, sprawa cywilna, także łota
zwany, podczas gdy δημοσία δ. lub γραφή, jest,
sprawa publiczna; τίνος δίκη, o co skarga? τίνος,
o co, n. p. θάων, o przelupstwo, δ. πρὸς τινα
obca, wytoczona, doniesiona do kogo; δίκαι ξυμ-
βόλαιαι πρὸς ξυμμάχους, układowe t. j. według
układow ze sprzymierzeńcami traktowane sprawy
prawne; τὰς ἀπό στρατείας δ. κρίνειν, sąd wojen-
ny odbywać, sąd polowy; τήν δ. κρίνειν, wydać
wyrok, w sprawie wyrokować; δ. φηρίζειν i δι-
κας δικάζειν, rozstrzygnąć spór prawny, proces;
δ. δικάζειν τινί, wyrokować, rozsądzać komu; δι-
κας δικάζεσθαι τινι, sćiagnąć, zwalić na głowę
komu procesa; διά δικης ἔλαι τινι, z kim się roz-
prawić, prawować; ἐς δικήν ἄγειν lub ὑπάγειν
τινά, prowadzić kogo do sądu t. j. zawikłać go
w procesie, zaniesić skargę na niego do sądu; εἰς
δικας καταστήσαι τινα, pociągnąć kogo do odpo-
wiedzialności, zapozwać przed kratki; ἐς δικας
προκαλεῖσθαι τινα, zawezwać do wytoczenia pro-
cesu, do dochodzenia czego droga sądowa; δικήν
καγγάνειν, sprawę przelożyć, wnosić do sądu;
τινί πρὸς τινα, u sędziów przeciw komu; ponie-
waż los rozstrzygał następstwo spraw. więc właśc.
spowodować losowanie procesu; δίκη κινδυνόειν,
ryzykować, narazić się na proces; διά δικης ἐρ-
γεσθαι, dopuścić procesu, odważyć się na; ἐς δι-
κήν στήσαι, jawić się przed sądem; podobn. σφάς
σφάδος παραδίδοναι εἰς δικήν i ἐπὶ δικήν κατα-
βαίνειν, stawić się, jawić się do sądu; δικήν ἀφω-
νίζεσθαι, rozstrzygnąć sprawę, dobić się końca
sprawy; δικήν θανάτου ἀπολογεῖσθαι, w sprawie
gardlowej się bronić; δικήν εἰπεῖν, bronić się
przed sądem; ale i: wyrokować; δίκη ἔρημος, wy-
rok zaoczny. 4) sądownie przyznana kara, grzy-
wny, τίνος, za co; później: pomsta, Δημοσθένους
δική, pomsta losu za Dem.: δικης δεσποτήριον,
do odsiedzenia kary przeznaczone więzienie; δικας
αἰτεῖν τίνος, żądać kary l. zadosyć uczynienia
za co; δ. αἰρεῖσθαι l. ἀρεσθαι, karę ponieść, ode-
brać, παρά τίνος, t. j. grzywny, δικήν λαμβάνειν
παρά τίνος, wł. odebrać karę t. j. grzywny, sćiąg-
nąć, wybierać, παρά τίνος, w ogóle: pociągnąć
kogo do odpowiedzialności do kary, karcie go;

τίνος, za co; ὅπερ τίνος, w czym imieniu; ale
δικήν λαμβάνειν znaczy też: ponieść karę; δικήν
ἐπάγειν, podać wniosek do do kary, τελέεσθαι,
przeplowadzić; Ἀμφικτυονικός δ. ἐπάγειν, przeka-
żać kogo Amfiktyonom (do ukarania); δικήν i δι-
κας δίδοναι znaczy; a) dać odwet, zadosyć uczy-
nienie, ἀντιδίδοναι, (znowu) ponieść nawzajem
karę, τίνος, za co, ὅπερ τίνος, dla czego; τινί, po-
nieść karę, przyplacić, δπὸ αἰθρίας, pod golem
niebem; t. j. być zmuszonym obozować pod golem
niebem; δπὸ πάντων αναγκαίων, odpokutować,
gdyż zadosyć uczynić nie można wszelkim przy-
rodzonym potrzebom; z artyku. zwykłe: należna,
zasłużoną karę ponieść. b) pójść droga sądowną,
poddac się postępowaniu sądowemu; dopuścić do
wyroku sądowego. c) ἐπὶ τοῖς καὶ ὁμοίσις δικας
δίδοναι, dozwolił wyroków opartych na słuszno-
ści i równości; δ. δ. καὶ λαμβάνειν, nawzajem ja-
ko powód i obżalowany jawić się przed kratkami.
To co δ. δίδοναι znaczy też: δ. ἐκτείνειν, τίθειν,
ἐπιτελεῖν, παραγγεῖν τινί, komu karę wyplacić,
przyplacić; δικήν τίνος ἀντιτάσσεσθαι τινα l. δικήν
μετιέαινα τινά, kazać komu za co karę ponieść,
dać odwet; δικήν ἐπιτιθέβαιν, nalożyć karę, pocią-
gnąć do odpowiedzialności. Wreszcie δικήν δίδο-
ναι, zowie się też, przegrać proces; δικήν ἔχειν zas:
a) odebrać karę, być karanym. b) mieć zadosyć
uczynienie, z nastp. εἰ. c) mieć procesa. (δικας).
Podobn. τήν δικήν ὑπέχειν, zasłużoną ponieść ka-
rę, t. s. δικης τογγάνειν, lub τινί, dać komu za-
dosyć uczynienie, przyplacić; dalej δικήν ὑπέχειν,
poddac się procesowi; δικήν φεύγειν l. διαφεύγειν,
ujść kary, uciekać przed nią, l. być w proces za-
władzanym, być oskarzonym, παρά τινι przed kim.
Mos, ritus, jus, fas, iudicium, causa, lis, poena.
δικήφρος, on. pomstę biorący, karcący, chłost-
czący, mściciel; ἡμέρα, dzień pomsty; vindex.
δικίδιον, τό, zdrobn. procesik. hticula.
δικιλίς, ἴδος, dwakroć zamykany; podwojowy, z
dwóch skrzydłach; biforus. Jako rzeczown. brama,
podwoje; Valvae, bifores.
δικογραφία, ή, pisanie mów procesowych dla
innych.
δικοδιφής, ό, pieniacz.
δικολογία, mieć mowy sądowe.
δικολογία, ή, mowa sądowa.
δικολόγος, ό, rzecznik, adwokat; sługa sądowy.
δικόνδυλος, on, dwustawowy, dwukolankowy.
δικόρραφος, procesa wzniecąc, knować.
δικόρρυβος, on, i δικόρρυβος, on, o dwóch
wierzchołkach, szczytach, chochołach, dwuczuby.
δικότυλος, on, z dwoma rzędami brodawek. (do
ssania).
δικρανός, on, dwugłowy; τὸ δικρανόν, dwuzębna
motyka, widły, widelec, biceps, fuscina, furca.
δικρατής, ἐς, dwuwładny, Ἀρεσίδα, dwa wla-
darze; λόγχα, nawzajem potrzebne, dla obu zwy-
cięzkie.
δικροός i δικρούος, ścgn. δικροός i δικρούος = δι-
κρανός. T. s.
δικρός, ό, ή δικρός, ciosna, karb.
δικροτός, on, po obu stronach łoskot, wżawę
sprawiający l. uderzający; κύμα, podwojne wio-
sła; ἀμάξιτος, dwukolejny; o okrętach = διήρης.
δικταρμόν, τό, i δικταρμός, ή, tudzież δικτα-
ρμόν i δικταμός, ziele na krecie, jad z ran do-
bywające.
δικτάτωρ, ορος, ό, rzymski dyktator.
δικτατωρία, ή, dyktatorstwo

δίκοτος, *oi*, niezany gatunek zwierząt w Libyi.
δικτοεύς, *o*, rybak łowiący siecią. [ny.]

δικτούκλιωστος, *ov*, siatkowaty, na wzór sieci tkackiej, *δικτήν*, (δικεῖν) sieć rybacka, myśliwska, matnia, siła, także przenośn. *rete, plaga, cassis*.

δικτούω, siatkować.

δίκοω, tylko w aor. 2. *ἔδικον, δικεῖν* = *βάλλω*, rzucić, *jacio*.

δικωπέω, dwa wiosła mieć.

δικωπία, *ή*, łódź dwuwiosłowa.

δικωπος, *ov*, dwuwiosłowy, *κάφος*.

διολογέω, dwa razy to samo powiedzieć.

διολογία, *ή*, powtórzenie.

διολογος, *ov*, dwukrotnie to samo mówiący, ale i: dwujęzyczny, *bilinguis, fallax*.

διολογος, *ov*, dwudziady, *ἀτη, duas hastas gerens*.

διολοφος, *ov*, dwugłowy, dwuwierzchołkowy; o Parnasie; *biceps*.

διολογία, *ή*, podwójny lochos, oddział żołnierzy.

διολοχίτης, *ov, o*, naczelnik dilochii.

διμαχαι, *oi*, dwójakim sposobem walczący.

διμερής, *es*, dwuczęściowy.

διμηρνος, *ov*, dwumiesięczny, *το διμηρνον*, czas dwumiesięczny, *es, d*, na dwa miesiące; *bimestris*.

διμήτωρ, dor. *διμάτωρ, oros*, mający dwie matki.

διμητρος, *ov*, z podwójną mitrą.

διμναϊος, acc. pl. ion. *διμνεας*, wart dwie miny.

διμοιρία, *ή*, podwójna porcja, podwójny żold.

διμοιρίτης, *ov, o*, żołnierz otrzymujący podwójny żold (za meztwo). *duplaris*.

διμοιρος, *ov*, podwójny, dwójnasobny; *το διμοιρον*, 1) półdrachmy = 5 obolom. 2) pół funta; *duplex*.

δινεμα, *τό*, kolowanie, obrót w koło, o tańcu.

δινεώω, z impf. częstotl. *δινεσσκον* i *δινεώ*, 1) czynn. obracać w koło, w wirze, wirować, *mitotac*, pędzić w koło, *ζεύγεα*, bydlę na okół, w koło pędzić, kręcić w koło, *μοχλόν*. 2) nprz. i biern. obracać się w koło; w ogóle, obracać się, biedzić na okół, waleśać się, tulać się, kołować, szybko się obracać, toczyć się, bujać, wirem się kręcić.

δινη, *ή*, obracanie się w koło, kolowanie, wir, zwł., wir, nurt, topiel, skręt wody; tudzież przenośn. o ruchu setka; przewrót, zmiana. *turbo, vertigo, gurges, vortex*.

δινηεις, *es, ov*, i **δινώδης**, *es*, obfity w wiry, wirujący, wirowy, wirowaty; tudzież: zaokrąglony; *verticosus*.

δινωσ, *o*, 1) = *δινη*, wir; zawrót. 2) wielkie okrągło-toczne naczynie do picia. 3) okrągłe bojowisko.

δινώω = *δινεώ*. **δινώ**, = *δινεώ*. *Δημήτερος ακτήν* *δινώμεν*, wymłócić na bojowisku.

δινώδης, p. *δινηεις*.

διξός, ion. *διξος*.

διώ (*di, o*) dla czego, czemu; = *διὰ τοῦτο*, dla tego; ztąd; często z *δή* połączone, *quapropter*.

διώβολος, *ov*, z rąk Zeusa rzucony, *κτύπος*, grzmot.

διογενέτορες, *εἰσβολοι*, w których Zeus zrodzony był i wzrósł.

διογενής, *es*, zrodzony z Zeusa; z rodu Zeusa. Zwykły przydomek królów u Homera.

διογκώω, napuchnąć; biern. nabrzmiąć, weszbać, o jeziorze, puchlinie.

διογκωσις, *ή*, nabrzmiłość.

διογγητος, 2. = *διογενής*.

διογνος, *ov*, p. *διογενής*.

διοδία, *ή*, przejście, przechód; *transitus*

διοδευώ i **διοδοικωρέω**, z plsqpf. *διοδοικωρήσανον*, przebiegać, przebywać, *odhva, permeo*.

διόδος, *ή*, 1) przejście, przechód; *την δ. διηγεῖσθαι*, glosować za pozwoleniem na przejście. 2) przebieg, bieg, *ἀστρων*, przepłynięcie, przejście, *es, ti* i *en, to, πρόσθεν*, naprzód. *transitus*.

διοδύρομαι, bardzo oplakiwać, narzekać na co.

διόθεν, przysłów. od Zeusa, według woli Zeusa; a *Jove*.

διοίω i **διοίγωμι**, otworzyć, i to tak, że wnetrze się przedstawia oczom; n. p. po otworzeniu podwojów lub w teatrze przez *ἐκκύκλημα*, przen. o mowach, wnikać w ich myśl; *aperio*.

διοίδα (*οἶδα*), dokładnie znać, odróżnić.

διοιδέω, sl. nprzech. wzdąć się, nabrzmić. *intumescio*.

διοικέω, własc. w domu władać, ztąd. 1) czynn. i biern. zawiadować, urządzać, kierować, rządzić. rozporządzać, pielegnować, *τι* i *τινά*, zachować; *περί τινος*, rozporządzić czem. Biern. być kierowanym, *ισέ, τινί*, po czem; *τά διοικημένα*, rozporządzenia. 2) Med. sobie, na korzyść swoją porządkować, przywłaszyć sobie, przeprowadzić co, rozstrzygnąć co (dla siebie). b) osobno, w rozłączeniu mieszkac, *κατά κόμωσ*.

διοικησις, *ή*, zarząd domowy, zawiadywanie, urządzenie czego, zasady zarządu; zwł. w l. mnog., wykonanie uchwał; *ή δ.*, urząd w rządzie (państwa); ztąd *o* *ἐπι της δ. κεχρητονομησις*, urzędnik administracyjny; *o* *ἐπι της δ.*, dowódzca administracyjny, w przeciwieństwie do dowódcy na polu bitwy; *πόλ.* prowincya; *administratio, moderatio, provincia*.

διοικητής, *os, o*, zawiadowca, rzadzca, ochmistrz

διοικητικός, *os, o*, biern. zawiadowczy.

διοικίζω, fut. att. — *ιώ*, rozsiedić, *την πόλιν*, mieszkańcom zdobytego miasta kazać osiąść w rozmaitych miejscach, rozproszyć, w ogóle: rozdzielić, rozdzielić. Med. wyprowadzić się, przenieść się; *dispergo*.

διοικισμός, *ή*, przesiedlenie się.

διοικισμός, *o*, przesiedlenie; rozdzielenie.

διοικωδωρέω, zamknąć murem, zabudować, zatarasować. *aedificando separo*.

διοισομαι, zalać się winem, upić się.

διοιστέον, **διοισομαι** p. *διαφέρω*. **διοίτο**, p. *διεμαι*.

διοίστέω, a) przepuścić, przestrzelić (strzałę) przez co, *τινός*. b) sięgnąć strzałem aż dokąd, dosięgnąć, *καί κεν διοιστέεσθεσ*, możnaby dosięgnąć strzała.

διοιστρέω, p. *οιστρέω*.

διοιχέω, przejść, przebyć; chodzić po.

διοιχομαι, pf. 3 pl. *διοιχηται*, przejść, minąć *αλ ήμερα*, ztąd, dojsć do końca, kończyć się. *o* biegać końca; w Perf. być zgubionym, straconym rozpuścić się, rozkładać się. *praetereo, intereo*

διόκτωπος, *ov*, przez Zeusa zdruzgotany, piorun żalny.

διολισθαίνω, aor. 2. part. *διολισθών*, przelgnąć się, przelęść; wymknąć się, przesunąć. Tudzież: pochynać się, poslizgnąć się, omylić się w mówieniu. *elabor, effugio, labor*.

διολωσ, *o*, przeciąganie, przeprawa; p. Strabo. VIII p. 35.

διόλωμι, pf. *διόλωκα*. 1) czynn. z gruntu zniszczyć, wywrócić, zatracić, zgładzić, zachwiać, wstrząsnąć; *τά ἐμπαντα παράματα*, wszystkie zgubić, zatracić; tudzież, stracić z pamięci, zapomnieć.

2) Med. z Pfcet. *διόλωκα*, zniszczyć, zmartwić, *πώσις* na zagładę, na zatracenie, *πρός τινος*,

przez kogo; być zupełnie straconym. Z imiesł. *διόλλομαι* τὸν κίνδονον ὑφορώμενοι, gina, umiara-
ją t. j. nie mogą znieść widoku na niebezpieczeń-
stwo. *perdo, pereo.*

διολοφύρομαι, p. ὀλοφύρομαι.

διομαλίξω, zostać sobie trwale równym, być sta-
tecznym. *constare sibi.*

διομαλόνομαι, wyrównać zupełnie. *aequale reddo.*

διομύρομαι, przemoczony (od deszczu).

διομυ-αλαξών, ὄνος, ὄς, junak z gminy Diomeja.

διόνουμι i *διόνομαι*, Dep. Med. przysięgać,
pod przysięgą zareczyć, zaklinać się, zaprzysiądz
się, twierdzić, t. l. z Inf. *διονομένους ἀρνεῖσθαι*,
pod przysięgą zaprzeczyć. *dejero, juio.*

διομολογέω, 1) czynn. przyznać, obiecać, z Inf. 2)
Biern. pf. *διομολογήσεται*, w układzie pokojowym
zawarowano, ułożono się, postanowiono, z Inf.: albo,
w układach zgodzono się na to, *τινὶ πρὸς τινα.*

διομολόγησις, ἡ, układ, ugoda.

διονομάξω, nazwać; ogłosić; *οἱ διονομασμένοι* u
Isokratesa oppos. do *ἀδοξοί*.

διόπερ = δι' ὅπερ. 1) właśnie dla tego, dla tego.
2) = διὰ τοῦτο *διόπερ*, dla tego że, przeto że; *qua-
re, propterea quod.*

διοπετής, p. διπέτης.

διοπέος (διπέος) pan, dowódzca, dozorca, król.

διοπτέω, pilnie uważać, śledzić na około, τί,
czego; dokładnie coś oglądać, rozglądać.

διοπτήρ, ἡρος, ὄς, szpieg na zwiady wysłany.

διόπτηξ, οὐ, ὄ, t. c. poprzedzaj.

διόπτρα, ἡ, a) optyczne narzędzie do wymierze-
nia gór i t. d. 2) szyba ze szkła kamiennego.

διοπτρικός, ἡ, ὄν, należący do patrzenia w dół;
τὰ διοπτρικά, dyoptryka.

διοπτρικός, 3. przenikliwy.

διοράω, a) przejrzeć, patrzeć przez co; b) prze-
rzed, poznać dokładnie; ztąd wyróżniać.

διορηξομαι, zapalić się gniewem *ira accendor.*

διόρυκος, ον, z dod. *βάθος*, dwa sążnie głęboki
(12 stóp).

διόρθωω i *διορθόομαι*, Med. tudzić; *διορ-
θεώω*, poprawić sobie co, polepszyć; właśc. wy-
prostować, sprostować, *λόγον, ἔργον λόγους*, usmie-
rzyć; przywieść do ładu; przywrócić.

διώρθωμα, τό, sprostowanie; poprawienie.

διόρθωσις, ἡ, poprawa, sprostowanie, popra-
wienie, polepszone urządzenie, przywrócenie do
pierwotnego stanu. [ctor.

διορθωτής, οῦ, ὄ, naprawca, naprawiciel. *corre-
διορθωτικός, ἡ, ὄν*, poprawczy, naprawiający;

poprawny.

διορίζω ion. *διορίζω*, f. — iō, 1) czynn. i

biern. a) odgraniczyć, granicami zakreslić; ztąd.
oddzielić, odłączyć, odosobnić. b) czynić, podać
różnice, odróżniać, τί τινος, w ogóle: wyjaśnić,
oznaczyć, ustanowić, oświadczyć, *τινί*, objaśnić;
ustalić pojęcie, zdefiniować. Imiesł. *διωρισμένον*
z nastp. zdán. względ., ponieważ jasno, wyraźnie
przeznaczonem, zakreślonym było. c) przewieść

przez granicę, przeniesić co za granicę, τὸν πόλε-
μον. 2) Med. a) pomiędzy sobą postanowić, usta-
lić, z dodan. lub domysln. *πρὸς ἀλλήλους*, wspólnie
przeznaczyć, postanowić. b) = f. czynn. τί
lub z Inf., albo εἰ, δεῖ, i to *πρὸς τινα*, od kogo.

definitio, constituo.

διόρισις, ἡ, odgraniczenie, odróżnienie. *definitio.*

διορισμός, ὄ, odgraniczenie; rozgraniczenie, ozna-
czenie, odróżnienie. *distinctio.*

διόρισμός, ὄ, zareczenie pod przysięgą

διόρνομαι, przebieść, przelecieć.

διόρρῶω i *διόρρῶω*, zamienił zupełnie w ser-
watkę.

διόρρημα, τό, przekop, kanał; przekopane.

διόρρῶσω, att. — ττω. (także w tnesis używ.)

1) przekopować wzdłuż, τί. 2) przekopać, przebieść
kanał, rów; tudz. podkopać, nurtować; zakopać.
3) przekopać, rowami oddzielić, odosobnić, roz-
łączyć. 4) rozkopać, śledzić.

διόρρηομαι, tańcować na wyścigi, *τινί*.

διός, α, ον, i 2 zakończ. (διός) 1) właśc. z Zeusa
zrodzony, Zeusowy n. p. Artemis, Atene, *γάμοι*,
ślub z Zeusem; podobn. *βροντή, πῦρ*. 2) w ogóle:
boski, wzniosły, szlachetny, zacny, dzielny, po-
tężny, wielki, czcigodny, *δια θεῶων*.

διόσδοτος, ον, przez, od Zeusa zrządzony, dany.

διοσημία, ἡ, znak z niebios, znak niebieski,
zjawisko powietrzne. T. s. *διοσημία, ἡ*.

διόστως, ον, dwukolny, z dwóch kości złożony.

διότι, = δι' ὅτι pytające: czemu. 2) zam. *διὰ τοῦ-
το, ὅτι*, oznacza przyczynę: dla tego że, za to że,
ponieważ. W Orat. obliq. obok zdania z tryb. bez-
okol. także z Inf. się łączy. 3) zam. *ὅτι, że; pro-
pterea quod, quod.*

διοτρεφής, ἔς, od Zeusa wyżywiony, wychowa-
ny, spłodzony, boskiego pochodzenia; przydomek
królów i najznakomitszych ludu, ale i ludu w ogó-
le, *ἀνθρώποι τ. j. Feakowie.*

διουρίζω, p. διορίζω.

διοχεστία, ἡ, wodociąg; *aquae ductio.*

διοχεστέω, wodę sprowadzić, rozdzielić za pomo-
cą kanałów; wodę spuścić na co.

διοχλέω, bardzo się naprzykrzać, niepokoić, na-
gabywać.

διοχρόω, p. ὀχροώ.

διοψις, εως, ἡ, przejrzenie, spostrzeżenie, do-
strzeżenie.

διπαις, παιδος, ὄ, ἡ, 1) mający dwoje dzieci. 2)
διπῆγος δ., od dwojga dzieci pochodzący.

διπλασιαστος, ον, dwie palmy szeroki.

διπλατος, ον, dwakroć miotany, t. j. a) ξίφη,
przez obu (Orestesa i Pyladesa) dobyte miecze.

b) *στρατός*, podwojnie l. dwakroć machając dzi-
da iść do ataku, t. j. z gwałtownym zapędem,
choć obok tego jest w tém aluzya na podwój-
nych rządów Atrydów. c) *πῦρ*, niby oburacz, sil-
nie ciśniony grom.

διπηγος, gen. εως, v, dwukolowy. *biculitalis.*

διπλαζέω, 1) czynn. podwoić. 2) nprzech. być po-
dwojnym, *duplico, duplicatus sum.*

διπλαζέω, αξος, ἡ, podwojnie złożony, podwojny.

Jako rzecz. *ἡ*, dom. *χλαίνα*, podwojne odzienie,
t. j. odzienie zwierzchnie, które złożyc można po-
dwojnie. U Eschylosa o okręcie z podwojnym dnem.

διπλασιάζω, t. c. *διπλαζέω*, 2) dwa razy tyle
wnieść, w dwojnasób oddać (o okręcie). 3) o dru-
gie tyle być większym, *τιπῶς*.

διπλασιασμός, ὄ, podwojenie, zdwojenie. *duplica-
διπλασιολογία, ἡ*, powtórzenie słowa. [tio.

διπλασιόπλευρος, ον, dwuboczny.

διπλασιος, ια, ιον, ion. *διπλήσιος, ια, ιον*, po-
dwojny, dubeltowy, drugie tyle wielki, jeszcze
raz, drugie tyle. Często jak stp. w. ma *ἡ* po sobie
lub Genit. *Ρεζετ. τὸ διπλασίον*, podwojna liczba,
nagroda, drugie tyle; a jako przysłów. *διπλασίον*
φέρεσθαι βέλος, jeszcze raz tak daleko. Przysł.

διπλασιως, w dwojnasób.

διπλασιώω, p. *διπλάζω*.

διπλήθροσ, ον, dwie pletry t. j. 200 stóp rozległości mający; *ducentorum pedum*.

διπλόη, ή, podwojenie. 1) Iom, szczerb, kresa, rozdup w żelazie; ztąd w ogóle, błąd, uszkodzenie. 2) dwuznaczność.

διπλοῖζω i διπλοῖζω, p. *διπλάζω*.

διπλόος, όη, (Herod. εη), όον, εέgn. — ούς, ή, οών, a) podwójny, dubeltowy, διπλή φάλαγξ, podwójny, zdwojony szyk, w 2 kolumnach; διπλή χειρ, jeden ręką drugiego, wzajemnie: διπλήν, dom. πληγήν, t. j. dwakroć, drugi raz; jeszcze raz tak wielki, z Genit. W l. mng. przy przyimk. = dwa. Rzecz. τὸ διπλοῦ, drugie tyle, podwójna ilość. b) dwuznaczny, έπος, fałszywy, podstępny. *duplex, duplo major, versipellis, versutus*; Przysł. διπλή, obustronnie; dwakroć: dwa razy tyle, co, z nastp. ή, drugie tyle; *duplivoiter*.

διπλόω, p. *διπλάζω*. 2) zgiąć się, *αί μάχαιραι*, ostrza nożów; dostają szczerby, skazy, *duplico*.

διπλωμα, τό, podwójność; to, co złożone, zwł. list otwarty, rekomendacyjny, paszport; dyplom.

διπλωσις, ή, podwojenie; złożenie wyrazów.

διπόδης, l. **διπόδοσ**, 2. dwustopowy. *bipedalis*.

διποδία, ή, 1) dwunożność. 2) dwustopie, w metryce.

διποδιάζω, f. *διποδιάζω*, wykonywać taniec jakiś lakoński.

δίπολις, εωσ, z dwóch miast złożony, dwa miasta mający.

δίποροσ, ον, z dwiema drogami, dwudrożny.

διπόταμοσ, ον, dwurzeczny, nad dwiema rzekami leżący.

δίπους, οδοσ, dwunożny. *dipes*.

διπρόσωποσ, ον, dwulicy. 2) dwuznaczny. *anceps*.

δίπτροσ, 2. dwuskrzydły.

δίπτωχής, ές, i **δίπτωχοσ, ον**, a) podwójnie złożony, *δίπτυχα ποιείν* dom. *κνίσσην*, podwójnie złożyć b) dwojaki, podwójny, dwaj, obaj.

δίπυλοσ, ον, dwubramny. *biforis*.

δίπυροσ, ον, dwupłomienny; *λαμπάδες*, dwie pochodnie.

δίβρυμοσ, ον, dwudyszłowy.

δίς, przysł. dwa razy, dwakroć, podwójnie, *δίς τόσον*, drugie tyle; *άπαξ και δίς*, raz i powtórnie; podobn. *δίς και τρίς*, częściej. *bis*.

δίσθανής, ές, dwa razy umierający.

δίσκέω i δίσκέω, dyskiem, krążkiem rzucić, *αλληλοισαν*, między sobą na wyszcigi; przenośn. ośpiewie, w ogóle: rzucić, miotać, *disco jacio*.

δίσκημα, τό, jak dysk z wieży stracone.

δίσκηπτοσ, ον, dwuberły, dwa państwa dzierżący, o Atrydach.

δίσκοβόλοσ, ον, rzucający krąg.

δίσκοειδής, ές, podobny do dysku.

δίσκουράξ, ακοσ, ό, krąg podwójny.

δίσκοσ, ον, ό, (δίσκεϊν) krąg płaski, rzucany do mety, krążek, dysk kamienny, ale też z żelaza i drzewa z dziurą w środku i rzemieniem do zachwycenia. *discus*.

δίσκοροσ, τά, odległość rzutu dyskowego; *έξ δ*, na odległość rzutu.

δίσκορόροσ, ον, dysk noszący.

δίσφυριανόροσ, πόλις, miasto mające 20,000 mieszkańców.

δίσφυριοσ, αι, α, dwadzieścia tysięcy; w l. pojed. zbiorowo, ή ήποσ, 20,000 jazdy.

δίσπορέω, dwa razy siać. *bis sero*.

δίσπαρής, ον, ό, obok βασιλεύσ, dwaj panujący w królestwie o Atrydach.

δίσααγή, na dwóch miejscach, podwójnie. *bis*.

δίσαογονέω, dwa razy rodzić. *bis gignere*.

δίσαοσ i δίττοσ, η, ον, ión. *δίξοσ*, podwójny, dubeltowy, w l. mng. = δύο, δίσασι πόλαι, dwie bramy namiotu dwóch Atrydów; przen. poróżniony, różny, *τινί*, tudzież: dwuznaczny. *duplus, geminus, bini, dissidens, ambiguus*.

δίσαύλλαβοσ, ον, dwuzgłoskowy.

δίσαγαμβόσ, ό, powątpiewanie, wątpliwość.

δίσατάζω, (δίς) wąpić, być niepewnym.

δίσατάτιοσ, ον, podwójnej wagi l. wartości.

δίσατεροσ, ον, dwupiętrowy.

δίσατεροχοσ, ον, dwuwierszowy; *κρηθαί*, jęczmień ranny, dwurzędny, plaskur.

δίσατεροχοσ, ον, dwurzędny, dwurzędowy.

δίσατόλοσ, ον, (στέλλω), podwójny, dwaj, para; *άδελφοί*, siostr para. *geminus*.

δίσατομοσ, ον, dwuusty; *πέτρα*, z dwoma wyjściami; *όδοι*, dwie drogi schodzące się; dwusieczny, *ξίφοσ*.

δίσαύλλαβοσ, p. *δίσαύλλαβοσ*.

δίσαύπατοσ, ό, ten, co dwakroć był konsulem. *bis consul*.

δίσαχιδής, ές, rozdwojony, na dwoje rozdzielony; o kopytach. *bifidus*.

δίσαχλιοσ, αι, α, dwa tysiące; przy imion. zbiorow. także w l. pojed. n. p. *δίσαχλίη ήποσ*. *bismille, duo millia*.

δίσαχονοσ, ον, długi dwie schojny t. j. 60 stadyów. *δίσαχοματοσ*, 2. z dwoma ciałami.

δίτάλαντοσ, ον, ciężki lub wart dwa talenty.

δίτοκέω, dwa razy rodzić lub bliźnięta.

δίτονοσ, ον, dwóch całych tonów, n. p. *διάστημα*, odstęp.

δίτυλοσ, ον, mający dwa garby, *κάμηλοσ*.

δίτυροσ, ον, przemoczony, zwilżony; dotknięty. *humidus, tactus*.

δίυλάζω, Plat. Tim. 69. w materyi rozszerzyć, rozlać.

δίυλίζω, precedzić, sklarować, *defaeco*.

δίυπνίζω, zbudzić ze snu.

δίυπνίω, przetykać, przetkać. *pertereo*.

δίυφαλαγγία, ή, podwójna falanga.

δίυφάσιοσ, ión = *δίυφάσιοσ*, tudzież: dwa.

δίυφάω, poszukiwać, szukać. *quaero, investigo*.

δίυφθέρα, ή, 1) odarta i wyprawiona skóra, skóra. 2) wszystko, co ze skóry wyrobione; wyroby skórzane, a) surowego pergaminu gatunek. b) skórzane opony, ściany namiotów, miech skórzany, szawłok, buklak, burdziuk; tłumok; torba; *pellis*.

δίυφθερίασ, ον, ό, mający odzienie ze skóry kozłowej.

δίυφθεροσ, η, ον, ze skóry wyprawianej robiony, skórzany. *pelliceus*.

δίυφθερόω, skóra pokryć l. powlec.

δίυφοροσ, 2. dwa razy rodzący.

δίυφουράξ, ακοσ, ή, i **δίυφουράξ, άδοσ, ή**, t. c. *διφφοσ*, siedzenie.

δίυφροεία, ή, jechanie wozem, powożenie, jeżdżenie. *aurigatio*.

δίυφρευτήσ, οδ, ό, woźnica; *auriga*.

δίυφρέω, jechać na wozie, przejeżdżać się po, jeżdżać po czym. *curru auf bijesis vehor*.

δίυφροηλασία, ή, jechanie wozem, wożenie.

δίυφροηλατέω, kierować wozem, powozić, jeździć po niebie. *curru pervehor*.

δίυφροηλατία, ον, ό, woźnica; *auriga*.

δίυφροποροσ, ό, zdrobn. *δίυφοροσ*, powozik; wozik.

διφροντις, ιδος, podwójna treść, trapiący, wątpliwy.

διφρος, ό, synk. z διφρος, 1) siedzenie podwójne, pudło wozu mieszczące dwie osoby, wóznice, ήνιοχος, i wojownika, παραβίτης. Było okrągławe, z tyłu otwarte i wisiało na rzemieniach. Dalej: siedzenie wóznicy. 2) a) niekiedy wóz wojenny, pojazd podróży na dwie osoby, bryczka, kocz., zwł. w l. mng. b) krzesło (poręczowe) urzędowe, tak *sella curulis* rzymskich urzędników wyższych, jako też trybunał eforów.

διφροφορέω, nosić krzesło, lektykę. Biern. dać się nosić w lektyce. *lectica gestor*.

διφροφόρος ό, lektykarz, drażnik do lektyki.

διφρός, ές, i διφρους, ον, a) dwójakiej postaci, dwukształtny. b) dwójakiej natury, podwójny. (dwa, dwie).

διφρούα, ή, rozłupanie, rozdwojenie.

διφρωνος, ον, dwoma językami mówiący.

δίχα, I. przysłów. 1) na dwie części, na dwie kupy, na dwóch miejscach, podwójnie, sposobem dwójakim, pod podwójnym względem. 2) oddzielnie, rozłącznie, roz — ze słowem; εκ πάντων δίχα, sam jeden, przed wszystkimi innymi, przedewszystkiem; δίχα λαβείν την δόξαν, zastać potęgę rozdzieloną. 3) rozdwojony, dwójakiego zdania, niezgodnie, różnie, sprzecznie, τινός z czem; δ. γίγνεσθαι τās γλώσσας, być podzielnym co do zdania, δίχα γίγνεσθαι, rozjechać się, δίχα είναι, być odosobnionym, być dwójakiem; δίχα έστι, różni się, τινός, od czego; δίχα πείρω, różnego są szczepu. II. przym. z Genit., po którym się kładzie zwykle: oddzielnie, daleko, zdala od, bez, bez wiedzy, bez rozkazu, bez pomocy. *bifariam, diverso modo, seorsum, absque*.

διχάδε, t. c. δίχα.

διχάσω, podzielić, rozdzielić, poróżnić.

διχίη, p. δίχα.

διχίλος, ον, z rozdwojenymi kopytami, rozszczępany, rozłupany. *bisulcus, bifidus*.

διχίρης, ές, rozdzielony i dzieliący.

διχίθα — δίχα, na dwie części; κραδίη διχίθα μέμνε, w niezgodzie było ze mną; *bifariam*.

διχίθάδιος, ον, podwójny, podwójnie rozdzielony. *duplex*.

διχογνωμονέω, być różnego zdania, być niezgodnym.

διχογνώμων, ον, niezgodny, niezdecydowany.

διχόθεν, z dwóch części lub stron.

διχοεικός, ον, zawierający dwa chojniki.

διχομηρία, ή, pełnia księżycy, dzieląca grecki miesiąc na dwie części. *plenilunium*.

διχομήρης, ιδος, ό, ή, i διχόμερος, ον, do środka miesiąca l. do pełni księżycy się odnoszący; οσλήνη, pełnia księżycy.

διχόμενος, ον, dwujęzyczny, fałszywy.

διχονοία, ή, różność zdania, niezgoda.

διχορία, ή, podwójny chór.

διχορήγης, ές, podwójnie rozłupany l. pęknięty.

διχορήπος, ον, przechylający się na obie strony, chwytliwy, wątpliwy. Przysł. — ως.

διχοστασία, ή, rozdział, niezgoda, waśń. *dissidium*.

διχοστατέω, rozstąpić się, poróżnić się, powąśnić się, πρόσ τινα, być w niezgodzie z sobą. *dis-sideo*.

διχοτομέω, podzielić (na dwie części), rozpolować, rozłupać. *disseco, findo*.

διχοτομία, ή, rozpolowanie.

διχότομος, ον, rozpolowiony, podzielony; οσλήνη, półksiężyc. *dimidiatus*.

διχόδ — δίχα.

διχοφρονέω i διχοφορέω, być niezgodnym, niezdecydowanym.

διχοφροσύνη, ή, poróżnienie.

διχόφρων, ον, nieprzyjazny; *discors*.

διχροία, ή, dwubarwność.

διχρούος, segn. **δίχρους,** dwubarwny. T. s.

διχρωμος, ον, i διχρος, ον.

διχρονος, ον, dwuczasywy; *anceps*.

διχώς — δίχα.

δίψα, ή, i δίψος, εος, τό, pragnienie; *sitis*.

Także przenośnie.

διφαλός, 3. spragniony. *siticulosus*.

διφέω, inf. διφήν, pragnąć, mieć pragnienie, być spragnionym; przenośn. pożądać, τινός l. Inf.; *sitio*.

διφητικός, ή, όν, sprawiający pragnienie; pragnący **διφηρός, α, όν,** właśc. spragniony; suchy, oschły.

δίψιος, ο, όν, p. διφηρός.

δίψος, p. δίψα.

διψόχος, ον, niezdecydowany, wątpliwy.

διψόδης, ές, spragniony; τό διψόδες, pragnienia.

διώ, impf. έδιον, ep. διόν (pf. δέδια, ep. δέδια ze znaczen. cz. terażni. p. δέιδω) przech. a) obawiać się, τινί, o kogo; b) uciekać, dać się spłoszyć, przegnać. Med. p. *δίεμαι, timeo, fugio*.

διωβολία, ή, plac dwubolowa (dziennie) na widowiska teatralne.

διώμα, τό, 1) szczuwane, łup, dziczynia. 2) = **διώεις,** ściganie, szczuwanie. *praeda; persecutio*.

διωμητός, ό, ściganie, przesładowanie.

διώδονος, ον, bardzo bolesny.

διώθω, f. ώσω, aor. ep. διώσα = διέσω 1) czyn. rozpychać, rozzerwać, odpychać. 2) Med. a) rozpychać się, odpychać się, odegnąć, oddalić, zbici, pogardzić, potępić, zarzucić, z Acc. b) przecisnąć się, przetrzeć się, przełamać się, τί, przez co. *repello, rejicio, perumpo, propulo*.

διωδιερός, ό, odpychanie, odpieranie, parcie.

διωκάτω, p. διώκω.

διωκτής, ήρος, ό, prześladowca.

διώκω, f. έω i έσομαι, z formą poboczn. wzmochn.

διωκάθω, 1) czynn. wprawić w ruch, do pospiechu zagnąć, pedzić, ztąd. a) odpedzić, wypędzić, εκ τινος, przegnać. b) gonić, scigać, za kim, τινά, πρόσ, κατά, εής τι, aż dokąd; cz. z dod. δρόμων, κατόπι, την δόμν, podrodze. Dalej c) α) biedz za kim, tropić, szukać, śledzić, chcieć osiągnąć; ztąd, ubiegać się za czem, gonić za, τί l. Inf.; τά συμβάντα, poddać się. β) w mowie postępować za czem, wykladać, τί. γ) w sądzie scigać, oskarżyc; ó διώκων, skarżyciel, powód, τινά, kogo, τινός, o co, t. s. τινός ένεκα i περί τινος, przeciwn. θανάτου, w sprawie gardłowej; γραφήν δ. τινά, wezwąć kogo przed kratki; δίκην δ., chłodzić kolo, popierać proces, τί τινος, przytoczyć powody skargi na co. 2) Med. i biern. f. 1) być ściganym, oskarżonym, από τινος. 2) przebiehdz, όψ' ήδονής διώκομαι. 3) czysto med., pedzić przed sobą, scigać, τινά πεδίτο, kogo przez równinę, δόμοιο, z domu. *pello, urgeo, persequor, insequor, sector, accuso, intendo*.

διωλόγος, ον, daleko sięgający, donosny.

διωμοσία, ή, przysięga wzajemna powoda i obżalowanego przed sądem. *dejeratio, iusjurandum de calumnia*. [czego

διώμοτος, ον, przysięga obowiązana, z Inf

διώνυμος, ον, dwuimienny; słynny.

διώξπιπος, 2, popędzający rumaki.

διώξις, ή, przesładowanie, ściganie, pogoń; skarga sądowa; *οὐ κατὰ δίκην πολλήν*, nie gorliwie ściganie. *τήν 1. τὰς διώξεις ποιέσθαι*, ścigać, zacząć pogoń. 2) ubieganie się za czem. *persecutio, accusatio, appetitio*.

διωρισμένος, 2, oddzielony; ściśle określony.

διωρογή, ή, **διώρογμα, τό**, p. *διωρογή, διώρογμα*.

διώροξ, υγος, s. υγος, ή, rów, kanał, podkop, mina. *fossa. canalis, cuniculus*.

διωσις, εως, ή, przetykanie, odparcie.

διωστος, 2, dwuuchy.

διωσις, ή, okrócenie, ujeżdżanie, oblaskawienie. *subactio, domitio*.

διωξτετρα, ή, okrócielnica, zwyciężycielka.

διωξηρ, ή, okrócielnik *domitor*.

διωξή, 1 **διωξις, ιδος, ή**, (*δαμάω*) właśc. podbita, poskromiona t. j. niewolnica, branka, (wolna z urodzenia lecz na wojnie do niewoli wzięta); wogóle: sluga, służebnica: tylko w l. mng. i obok *γοναίκες* jako przymiotnik; *ancilla, serva*.

διωξις, ωός, ό, (*δαμάω*) pokonany; ztąd niewolnik, jeniec do niewoli wzięty; sluga, obok *ἀνδρες, famulus, servus*.

διωπαλιός, fut. — *ξω*, machać, miotać, potrzasać, rzucać, *τινά, τί. percello*.

διωσπρός, 3, ciemny, pochmurny, czarny

διώσφος, ό, ciemność, ciemnica.

διώσσατο, ep. aor. ulomn. z tryb. łącz. w 3. osob. *διώσασται* = *διώσσηται*, zdawać się, widzieć się komu; wydawać się.

διώμα, τό, (*δοκέω*) mniemanie, zdanie, wola. 2) postanowienie, uchwała; *δ. ποιέσθαι*, postanowić, z Inf. 3) zdanie, nauka, przepis filozoficzny. *placitum, decretum*.

διωμασις, ω, postanowić, Med. przystać na postanowienie.

διωτήρ, ήνος, ό, sadzel, bolak, wrzód krwawy.

διωδοκωσις, ή, robiący tłuczki, stępki.

διωδοκωσις, ή, pedogra, właśc. lękająca się

διωδοκωσις, ή, stępka, tłuczek, tłuk, stępor.

διωδοκωσις, ή, (*δοκέω*) wątpliwość, *εν διωτή sc. εἶναι*, być wątpliwym, w niepewności, z Inf. nastp. *dubitatio*.

διωδω, ά, όν, l. podw. *διώω*, podwójny, w l. mng. = *δδο*, dwaj, obaj. R. n. *διώα*, pod dwójnikiem

względem, dwójnik sposobem; *geminus, duo*.

διωδω, starać się schwycić, czychać, czatować

na co, zasadać się, *τινά 1. από τιος, zkad; w o-
góle uważać, pilnie śledzić, nie spuszczać z oka.*

διωδω, 1 **διώξις, aor.** *δέδοξα 1. έδόξα*, pf. *δέδογμα 1. δεδωγμα*, 1) Czynn. mniemać, sądzić, wierzyć, uważać, tuszyć, domyślać się, domniemywać się, *τί 1. z Inf. 1. Acc. c. Inf. alb.* z polwójn. Acc., *τί τινα*, mniemać o kim co; *τί τι*, uważać co za co; *περί τιος*, o czemś domyślać się czego. W imiesłow. *δοκούντας τρίπεσθαι επί πολ-
λά*, w zdaniach swoich na wiele stron się obracać.

2) *ζεστο δοκω* wtrąca się, mniemam; zdaniem moim, jak sądzę; w biern. form., uchodzić za co, *κατά τινα, τὰ δοκηθέντα*, domniemywania, domy-
ły. 2) postanowić, *τί, περί τιος*, o czem, wzglę-
dem czego powziąć postanowienie. Form. biern.

δοκούμενος lub samo *δέδοκται*, nchwalo-

nowanie, często z dod.

δοκούμενος a) mieć

pozór, wydawać się, pokazać się; często też oddać można przez „oczywiście,“ a imiesł. *δοκούν* przez „pozornie.“ W sądowym języku: zdawać się być przekonanym. b) przybrać pozór, obrazić, lub inny wydawać się być jakim, uchodzić za; *δοκω μοι*, wydaje mi się, że, albo, uchodzę za, tudzież: podoba mi się, z Inf. t. s. *δοκεῖ μοι*, zdaje mi się, mniemam, sądzę, podoba mi się, uważam za dobre, myślę, postanawiam, i bez Dat. zwykle z Inf. 1. Acc. c. Inf., czasem z Nom. *τάδε* lub *περί τιος*, co dotyczy. Zwroty: *ώς έμοι δοκεῖ* lub *έμοι δοκεῖν*, mojem zdaniem; *τῷ δοκεῖν*, jak mu się zdawało; *έσόν δοκεῖν*, w mniemaniu; *εβδαιμαίνεσθαι*, że mu się dobrze wiedzie; w l. mng. *όσα δοκεῖν*, o ile o tém sądzić zdoła; *δέδοκται, δεδογμένον* *έστί τινα*, podobno się komu, postanowiono; *τό δοκούν*, (*τά*) *δοκούντα*, zdanie, mniemanie, podejrzenie; postanowienie; *παρά τό δοκούν ήμιν*, wbrew przekonaniu; *τά δόξαντα* jako oppos. do *ἀποφάσκοντα*, dowodne, wierzytelne, wiary godne; *τά δοκούντα τοῖς ἀνθρώποις*, powszechnie przyjęte zdania; *δοκούν* *έστί τινα*, ktoś postanawia. W Nom. *δόξαν, δοκούν τινα*, ponieważ postanowił, czasem z dod. *τάστα*, l. Inf. z dod. lub bez *έσσε*. Podobn. *δέδογμένον* *αὐτοῖς*. *πῶς δοκεῖς*, cóż sądzisz o tém; *εἰς τινα* *δοκούντες* oppos. do *ἀδοκούντες* *πῶς, videor, placet*.

δοκή, ή, = *δόκησις*.

δόκημα, τό, zjawisko, pozór. 2) *δόκησις*.

δόκησις, εως, ή, mniemanie, wiara, zdanie, domysł, domniemanie, pozór, przekonanie, *τιός*, o czem; *δόκησις ἀγῶνός λόγον ήλθε*, czcze podejrzenie bez jasnego dowodu wypowiedziano; *δοκημασι σφαχθεῖσθαι*, według mniemania ludzi zabity; z Inf., oczekiwanie.

δοκησιόσωζ, 2, poczytujący się za mądrego.

δοκιμασις, ω, z Adj. verb. *δοκιμαστέον*. 1) doświadczyć, wypróbować, zbadać, osądzić, poznać, *τί, τινά*, co kto wart; i *τό* *έκ τιος*, rzadz. *τινί*, według czego. 2) uznać za dobre, chwalić, „approbować, polecić, rozstrzygnąć, *τί* lub z Inf. albo zdan. pob. z *εἰ*, ale *τινά*, po próbie wybrać, *ζωή, έπείς*, którzy jak konie dopiero po przeglądzie odbytym przez *βουλή* *εἰς πεντήκοντα* przyjmowani byli; *μετά δεδοκιμασμένου*, przy doświadczonym wykładzie. 3) szczeg. badać, zbadać, poszukiwać, doświadczać, rozstrząsać, n. p. przed wpisem do listy obywatelskiej w Atenach; ztąd *δοκιμασθήναι*, zostać obywatelem, t. s. *εἰς ἀνδρας δοκιμασθήναι*, tudzież przed objęciem jakiego urzędu; ztąd *δοκιμασθήσομενον* *εἶθαι*, stanąć do popisu; ten, co ów popis przebył: *δοκιμασθεῖς*. W areopagn *δοκιμασία* miała na względzie głównie to, czy kto urzędy poprzednie piastował nie-naganie. Podobnie i *έπείς* takim u popisowi poddawać się musieli; *εἰσπλο, probo*.

δοκιμασία, ή, badanie, poszukiwanie, roztrząsanie, rozeznawanie, zwł. a) przystępujący do urzędu publicznego, czy wszelkim warunkom przy-
tem wymagany zadosyć czynią. b) młodzień-
ców, którzy mają być zapisani do listy obywateli;

probatio

δοκιμαστής, οῦ, ό, badacz, rozeznawający, sędzia; pochwalający co. *aestimator, approbator*. T. s. *δοκιμαστής, ό*.

δοκιμασιον, τό, środek badania, doświadczenia. T. s. *δοκιμιον, τό*.

δοκιμή, ή, próba, doświadczenie.

δόκησις, ον, (*δέχομαι*) w l. godny przyjęcia, ztąd,

przen. doświadczony, pewny, niezawodny, ugruntowany, dobrze widziany, mający znaczenie, παρά τι, u kogo; wysoko postawiony, znakomity, odznaczający się, sławny, τιῶν lub ἐν τισι, wśród, a τί (w) czym; *spectatus*. Przysł. *δοκίμος*, dzielnie, dokładnie, wymiennie. *perfecte*.

δοκίς, ἰδος, ἦ, i δόκιον, τό, zdrob. *δοκός*, preł, różga, bierwiono l. belka: *trabecula*.

δοκός, ἦ, (według innych *δόκος*), belka, bierzmo, bierwiono; cieś; deska, *trabs*.

δοκός, ὄ, = *δοκίης*. **δοκῶ, οὖς, ἦ**, według jednych = *δόκη*, według innych to, co *δοκός*.

δολερός, ἄ, ὄν, chytry, zwodniczy, szalfszowany, nłudny, podstępny; *dolosus, fraudulentus*.

δολιμήτης, ἰδος, ὄ, ἦ, chytry, szczwany.

δολιόπους, ποδος, ὄ, ἦ, chytronogi, chytrze l. skrycie kroczący l. pelżający; *dolose incedens*.

δόλιος, α, ὄν, p. δολερός.

δολιχαυλος, ὄν, αἰχονέα, z długą rurą l. bączkiem, w który grot żelazny się wsuwa, z długim oszczepiskiem l. drzewcem.

δολιχάχη, ενος, εν, dłuższyj.

δολιχόχης, ἔς, długą dzidę mający.

δολιχόρρις, ὄν, z długimi włosami, długowłosy, okrety l. Feacy. *longis remis instructus*.

δολιχόδειρος, ὄν, dłuższyj.

δολιχοδοριεώ, ὄν, biedz na wycięgi po placu całym gonitw. *dolichum curro*.

δολιχοδρομος, ὄν, biegnący na wycięgi przez plac cały wycięgowy.

δόλιχος, ὄ, 1) długi plac gonitw, rozmaitej długości: 24, 21, 12, 7 stadyów. Licząc stadyum po 600 stóp greckich, ostatnia długość placu wynosiłaby nie spłna czwartą część mili; ale że ją 7 razy przebiegano, kurs wycięgowy wynosił 1 1/2 mil: to nazywano się *δόλιχον θεῖν*, *δόλιχον νικᾶν*, zwyciężyć w wycięgu długim; *curriculum longum*.

δολιχός, ἦ, ὄν, długi, długotrwały, o czasie i przestrzeni; *δολιχόν τοῦ λόγου κατατείνειν*, mowę mieć miłową; *δολιχόν*, przysłówkowo się używa; *longus*.

δολιχοσίκτος, ὄν, (*δωχος*) z długim drzewcem.

δόλοσις, εσσα, εν, chytry, przebiegły, podstępny; *δέσματα*, chytrze włożone l. zrobione.

δολιμήτης, ὄν, (Voc. *δολιμήτης*) i **δολιμήτης, ἰος**, przebiegły, obrotny, szpakami karmiony, chytry, ówik, szczwany.

δολιμόρφος, ὄν, chytry mówny. *dolose loquens*.

δολοπλοκία, ἦ, knowanie podstępu, chytrze założony plan.

δολοπλόκος, ὄν, matacki, chytry.

δολοποιός, ὄν, podstępny, chytry.

δόλος, ὄ, ueta, przynęta, pońeta; ztąd, fortel każdy, sztuczka; praktyka, aby kogo złowić i oszukać; w ogóle: podstęp, kłam, chytry zamiar; w l. mng., intrygi, sztuczne obroty, cherchele, zamachy, matactwa, zdrada; *ἐκ δόλου, ἐν δόλῳ, σὺν δόλῳ* l. *δόλοισιν*, chytrze, podstępnie, zdradnie; *δόλος ἀποθνήσκειν*, podstępnie, zdradą zginąć; *dolus*.

δολοφονέω, zdrada, podstępnie zabić, *τινά*.

δολοφονία, ἦ, skrytobójstwo.

δολοφόνος, ὄν, skrytobójczy, podstępem zabijający.

δολοφραδής, ἔς, chytry, obrotny. *astutus*.

δολοφροσέν, ὄντος, ὄν, imiesł. do nieużyw. słowa; zdradę knujący, podstępem idący; zdradliwy.

δολοφροσύνη, ἦ, knowanie zdrady; chytry zamysł, chytrność, podstęp, zdrada. *dolosa cogitatio, fraus*.

δολόφρων, ὄν, chytry, przebiegły.

δόλω, ὄν, oszukać, zażyć podstępem, usidlić, ułowić, podejść; odurzyć, odwrócić, *τινά, τί, τι, czem* l. *πρός τιος*, przez kogo. b) przeinaczyć, przetworzyć, *μορφήν*, zakapturzyć się, ułożyć twarz; nastroić mińe.

δόλωρα, τό, zdrada, podstęp, oszustwo.

δόλων, ὄντος, ὄ, 1) sztylet, pugnial kij za pochwę mający, w kiju ukryty sztylet. *δόλων* zwany, ponieważ z pozoru kijem się być zdaje. 2) najmniejszą żagiel na sztabie okrętu.

δολώπις, ἰδος, ἦ, chytrooki, chytry.

δολωσις, εως, ἦ, oszustwo, oszukaństwo.

δόμα, τό, datek, dar, *donum*.

δορνεαί, δόμεν, ep. = *δοῦναι*, p. *διδωμι*.

δοριεώ, p. *δέμω*.

δόμονδε, przysł. do domu; *ὄνδε δόμενδε*.

δόμος, ὄ, budynek, ztąd, 1) mieszkanie, dom, gmach. a) o świątyniach i państwach bogów. b) o mieszkaniach ludzi, zwykle w l. mng. jako złożone z kilku budynków zwykle, *δόμεν, δόμεν εἶω, σοῖς δόμεν κωκῆματα*, w domu twoim rozlegające się jęki; *δόμεν, ἐς δόμεν, ὡς δ.*, do domu; *ἐς δόμεν εἰσεσιός*, do domu, do ogniska. Przenośn. w l. pojed. i mn., ród, rodzina; gospodarstwo domowe, dom rodzinny, ojcowski, progi rodzinne. c) mieszkania zwierząt, łoża, gniazdo, jama, koszary owiec. 2) pokój, komnata, zwł. mężka sala jadalna = *μέγαρον*. 3) dach. 4) rząd, warstwa, pokład, szychta, *πλίνθων*, cegiel (w prozie). *domus, triclinium, compages*.

δομοσφαλής, ἔς, wstrząsający dom.

δονακεύς, εως, ὄ, ión. — *ἦος*, trzcina, zarosłe trzcinie. 2) ptasznik na lep łowiący ptaki. *arundines*.

δονακόσις, εσσα, εν, trzciną zarosły; *arundinosus*.

δονακοτρόφος, ὄν, wydający trzcinę, trzcinorodny. *arundinifer*.

δονακίλλος, ὄν, acc. *oa*, trzcina zieleniający.

δόναξ, ακος, ὄ, der. *δόναξ*, ión. *δοῦναξ*, (*δόνεω*) 1) trzcina, *δοναξες καλάμοισι*, trzcin, trzcinaki. 2) co z trzcinicy zrobiono. a) pocisk. b) róższka lepem namazana. c) pieszczalka, fujarka. d) *ὀπλοπλοξ*, kobyłka, podstawek. e) pióro.

δονέω, wstrząsać, machać, miotać, przepędzać, gnać; wstrząsać, niepokoić; wstrząsać, biern. doznac wstrząśnienia, *ἦ Ἀσίη ἐδονέετο*, o śpiewie: wznosić, rozgłaszać. *agito, circumago, fugo; concutio*. Ztąd *δόνημα, τό*,

δόξαι, ἦ, (δοκέω) 1) a) pojęcie, zdanie, mniemanie; zwł. o sobie, szal, pozór, oczekiwanie; *ἦ πρώτη δόξα τινός*, pierwsze wrażenie, pierwotne rozumienie o czem: *δ. σάγγελοσ*, oczekiwanie, spodziewanie się dobrej, pomyślniej wiadomości; *τὸ πρῶσ δόξαν σεμνόν*, na mniemaniu innych t. j. na pozorze oparta gośność; podobn. *ἦ παρὰ τῶν πολλῶν δόξα*, a *ἀπὸ δόξης*, wbrew oczekiwaniu; *παρὰ δόξαν* t. s. albo wbrew zdaniu, wbrew własnemu przekonaniu; *κατὰ δόξαν* i *δόξῃ*, według zdania, pojęcia, stosownie do oczekiwania; *δόξαν λέγω*, tak tylko mówię; *κόμεψε τὴν δόξαν*, postaw na widoku dowcipy twoje z *δοκείν*. Konstr. *τινός, περὶ τιος*, o czem; *ἐς τινα*, wiara w kogo; *ἀπὸ τινός*, spodziewanie się po czem; nastp. też *ἄσσε* z Inf. lub zdan. pob. i *ὡς*. b) to, czego oczekiwano, przedmiot oczekiwany. Lys. 19, 34. 2) pewne zdanie, wola, zamiar, postanowienie; *ἄτων τῆς δόξης*, walka, spór o uchwałę. 3) a) mniemanie, opinia, sława, imię: *ἀισγός*, niesława; zwykle:

bre imię, chwała, sława, znaczenie; ἡ λεγομένη δόξα, rozpełzona sława; οὐ πρὸς τῆς δόξης, nie przynosi sławy: δόξαν ἔχω, mam opinią l. rozgłos, z Genit. Inf., ὡς, a ἀπό τινος, uchodzę za, mam sławę; ἐν δόξαις ὄντας, będący na najwyższych dostojenstwach, mający znaczenie. Konstr. τινός w czem, ἔς τι, t. s.: n. p. δ. ἔς τὰ πολέμια, chwała wojenna. b) z dodan. l. dom. κενή, żądza sławy, ἐκ δόξης κρατεῖσθαι, być owładniętym, opanowanym żądzą sławy. c) u filozofów: pojęcie, zdanie, (opp. rzeczowości); tudzież: przesąd, przywidzenie, urojenie; Aesch. Ch. 1053.

δοξάζω, l. a) mniemać, wierzyć, sądzić, domyślać się, mieć za co, τι, τινά, αὐτόν ἐπι πλεόν, za wysoko się cenić; δόξας, pięścić zdania t. j. pielegnować je; περί τινος i z Acc. c. luf. b) pewnie mieć zdanie, rozważyć, przedsięwziąć, μετ' ἀσφαλείας, z ufnością; 2) chwalić, wielbić. *existimo, decerno, celebros.*

δοξάριον, τό, prózna, znikoma sława. *gloriola*.
δοξασμα, τό, zdanie; τὸ ἐφ' ἀπάντων ἰδίᾳ, prywatne usposobienie wszystkich; urojenie, przywidzenie, κενά, opinia.

δοξαστής, οὐ, ó, mniemający, domniemywający się. *opinator.*

δοξαστικός, ό, ón, mniemający; oppos. ἐπιστήμων, ἡ δοξαστική, wiedza pozorna.

δοξαστός, ἡ, óν, dający się wyobrazić. *opinabilis.*

δοξακαλία, ἡ, urojona piękność, przywidzenie piękności.

δοξοκοπέω, ubiegać się za sławą, czci, sławy, pragnąć; być zazdrosnym, τι. *gloriam capto.*

δοξοκοπία, ἡ, żądza sławy; *captatio gloriae.*

δοξοκρατία, ἡ, szalona chęć sławy.

δοξομμητής, οὐ, ó, za własnym przywidzeniem namierzający postępujący.

δοξομμητικός, ἡ, óν, odnoszący się do takiego; jego.

δοξοποιεῖν, biern. mieć sławę, imię, z inf.

δοξοποιεστικός, ἡ, óν, same mniemania uczący.

δοξοποιός, w mówić w kogo, δεδοποιημένος, jego imię, przywidzen.

δοξοποιός, ἡ, pozorna mądrość.

δοξοποιός, ον, mieniący się mądrym.

δοξοποιός, ἡ, pożądanie sławy.

δοξοποιός, ἡ, odarta skóra, skóra; *pellis.*

δοξοποιός, τό, (zdrobn. δόρο) mała włócznia; w ogóle: żerdź, długi kij. *jaculum, contus.*

δοροπαρτός, ó, walka na włócznie l. kopije.

δοροπαρτής, ές, grubości włóczni.

δόρη, τά, = δόρατα.

δοριάλωτος, **δορουάλωτος**, **δουριάλωτος**, **δουριήλκτος** i **δοριήλκτος**, ον, (ἀλίσκομα, λαμβάνω) właśc. dzida schwytny; na wojnie zabrany, jeniec, hranka; ἐκ τινος, δ. ποιεῖν πόλις, gwałtem sobie miasta przywłaszczący.

δοριήλκτος, ές, mórós, dzida sprawiony.

δορικμητής, έτος, dzida ściśnięty, zabity.

δορικμητής i ep. **δουρικμητής**, ον, dzida nabyty; zabrany w jentstwo; *bello acquisitus.*

δορικμητής, ον, dzidami chrześzczący, tętniący.

δοριήλκτος, p. **δοριάλωτος**.

δοριμανής, ές, i **δοριμαργός**, ον, cheiwy wojny, walki; *hellandí cupidissimus.*

δοριμήτωρ, ó, kierujący walką, bojowładny.

δοριπαλτός, ον, wstrząsający dzidą.

δοριπαλτός, ές, od bldy zabity na wojnie.

δοριπότης, ον, ściśnięty dzidami.

δοριπότης, ον, dzida przekłuty.

δορκαλός, ἴδος, ἡ, = δορκαός.

δορκαός, ἴδος, ἡ, sarna, gazela. T. s. **δόρκα**, ἡ, i **δόρξ**, δορξός, ἡ. *caprea, dama, capreolus.*

δορός, ó, miech skórzany, bukłak, burdziuk. *uter, culeus.*

δορπέω, impf. dual. **δορπέτην**, jeść kolacyą, wieczera, wieczerować. *coeno.*

δορπητός, ó, czas wieczera, wieczór.

δορπία, ión. **δορπίη**, ἡ, wł. uroczysta, wieczera obchodzona wilia święta Apaturyów; ale i uroczysta wilia innych świąt.

δορπιον, τό, wieczera, kolacya; także w l. mnr. *caena vespertina.*

δόρο, gen. **δόρατος**, ión. **δοόρατος** i **δουρός**, att. też **δορός**, **δóρου**, dat. **δοόρατι**, **δορι**, **δορε**, **δορε**, **δορε**, pl. **δοόρατα**, **δοόρατα**, **δοόρα** (**δορη** też), dual. **δοόρατων**, **δοόρων**, dat. **δοόρασι**, **δοόρασι**, **δοόρασι**, **δοόρασι**, **δοόρασι**, **δοόρασι**, 1) drzewo i to a) żywe, pień, konar. b) martwe, żerdź, belka, budulec, belkowanie, żrąb; **νήτον** i **δοόρα νεών**, bale, tarcice, dyle okrętowe, żąd też: okręt, ἐπὶ ζυγῷ **δοόρος**, przy sterze okrętu. 2) to co z drzewa wyrobiono, n. p. koń Trojański; szereg, żerdź, drzewce, dzida na której chorągiew wisi, lub laska, pręt liktorów; wreszcie: drzewce dzidy; żąd: dzida, oszczep, włócznia, kopija, pika, z drzewca (**ξυστόν**) i z grotu (**αἰχμή**) żelaznego złożona, na dole mająca koniec śpiczasty żelazny (**σαρωτήρη**), aby ją wetknąć w ziemię można. Od 12 — 16 stóp długo, była główną bronią piechoty; tudzież oszczep myśliwski, rohatoryn. Żąd ἐπὶ **δόρο**, na prawo, w prawo, gdyż zdzie trzymano w prawej ręce. 3) przonośn. a) bój, walka: **δοορί**, na wojnie, gwałtem; **δορι** ἐλεῖν, zabrać do niewoli; b) kopijnik, włócznik, bohater, wojak; **ἐπακτός**, na pomoc wezwany; ἐν τροπῇ **δορός**, po wojska porażce; **δ. πρόμαχον**, walczący na przodzie, **δ. ξυόν**, sprzymierzeniec, posilki; **δ. πολέμιον**, jency, ὅσο **δόρο** πολεῖν = *sub hasta vendere lignum, hasta.*

δορουάλωτος, p. **δοριάλωτος**.

δορουόρπανον, τό, dzida sierpowata t. j. z sierpowatym końcem. 2) bosak, hak, ośeka, do zatrzymania okrętów.

δορούκρανος, ον, z grotem. *cuspidatus.*

δορούξενος, ó, ἡ, przym. na wojnie zaprzyjaźniony, z nieprzyjaciela przyjacieli; sojusznik na wojnie, towarzyszy broni; w ogóle: przyjacieli (gościnny), druch. *foedere sociatus, hospes.*

δορουξός, ó, ścgn. **δοροξός**, wł. gładzący drzewce dzid; kopijnik. T. s. **δορουξός**, ó.

δορουπαρτής, p. **δοριπαρτής**.

δορουπαλτός, p. **δοριπαλτός**.

δορουπενής, ές, dzielnie machający dzidą.

δορουσσός, ον, ścgn. **δορουσσός**, wstrząsający dzidę, wojenny, bitny. *hastam vibrans.*

δορούσσα, walczyć dzidą. *hasta pugno.*

δορουτίνακτος, ον, wstrząśniony dzidami.

δορουφρατός, właśc. być kopijnikiem; lecz głównie, towarzyszyć jako straż przyboczna, drabantem być, zasłaniać kogo, τινά, τι, τινί, w ogóle: być oddanym; ói **δορουφροῦντες**, swego zysku szukający, obłudnicy, pochlebcy

δορουφρήμα, τό, straż przyboczna, służba straży przybocznej. W komedyi: statysta (niemy).

δορουφρία, ἡ, orszak zbrojny, towarzyszenie straży; *satellitium.*

δοροφορικός, ή, όν, należący do straży przybo-
cznej; τὸ ὄ. τ. c. *δοροφορῆμα*.
δοροφόρος, ό, a) kopijnik; włócznik, drabant, żoł-
nierz straży przybocznej. b) ludzie noszący żer-
dzie, celem uniesienia łupu.
δοσιδικος = δωσιδικος.
δόςις, εως, ή, 1) a) danie, dzielenie, rozdziele-
nie. b) darowanie. 2) datek, dar, *τινός, ἔκ τινος,*
od kogo, *τινί, komu; donatio, donum.*
δότερα, ή, dawczyni. *donatrix.*
δοτήρ, ήρος, ό, dawca, wydawca, płatnik.
δοτικός, ή, όν, skłonny do dawania, szkodry.
δουλαγωγέω, uprowadzić jako niewolnika.
δουλαπαιτία, ή, oszukanie lub przekupienie nie-
wolników. *servorum corruptio.*
δουλάριον, τό, zdrobn. *δούλη.*
δουλεία ión. **δουλήτη, ή, 1)** niewola, jeństwo,
służba, holdowictwo, poddaństwo, ujarzmienie; *ἐπι*
δουλεία, celem ujarzmienia; uleganie, podległość,
tynός, komu. 2) a) służba, usługa, *δουλείαν* l. *δου-*
λείας doświadczać, usługi czynić, posługi czynić. b)
czeladź, niewolnicy, służba. *servitus, servitia,*
mancipium
δούλειος, ión. **δουλήσιος,** niewolniczy; *ήμέρα,*
dzień niewoli; *servilis.*
δούλευμα, τό, niewola, służba. 2) sługa, niewol-
nik, *γυναικός, servitium, servitus.*
δουλεύω, 1) być niewolnikiem, podbitym, podle-
głym, holdownikiem; służyć, słuchać, holdować,
τινί, komu; τι, w czym; τά μέτρια w godziwych
rzeczach: *τήν δουλείαν,* cierpieć niewolę, żyć
w niewoli; posługi czynić. 2) przenośn. *τή γή,*
niewolniczo do gleby być przywiązany; *ταῖς*
ήδοναῖς, γαστρι, służąc, oddać się rozkoszom,
brzuchowi; *servio, indulgeo.*
δούλη, ή, niewolnica; *ancilla, serva.*
δούλια, τ. c. *δουλεία.*
δουλικός, ή, όν, p. *δούλειος.*
δούλιος, óν, p. *δούλειος.*
δουλιχόδειρος, p. *δολιχόδειρος.*
δουλοπρέπεια, ή, niewolniczy sposób myślenia,
podła dusza, duch niewolniczy; *servilitas.*
δουλοπρεπής, ἔς, niewolniczy, niewolny, podły,
niski; *servilis.*
δούλος, ή, óν, 1) przymiot., niewolny, niewolnic-
zy, służebny, podległy, podbity, ujarzmiiony;
Αγροπτον_δουλοτεραν ποιειν, t. j. ujarzmić jeszcze
bardziej. 2) Rzecz. *ό, ή,* niewolnik, sluga, nie-
wolnica, dziewczka; ujarzmiiony, poddany (w pań-
stwach monarchicznych); zwł. króla perskiego
daniik, lennik, holdownik. Często w przenośnem
znaczen.: niewolnik, (w now. testam., uczeń.); *ser-*
vus, serva.
δουλοσύνη, ή, p. *δουλεία.*
δουλοσύνος, óν, niewolniczy, holdowniczy.
δουλόω, 1) czynn., zrobić niewolnikiem, ujarzmić,
gnębić, biem. *ὄπό τινος* i *ὄπό τινι,* podbić, *τινί,*
przenośn. przygnieść, odjąć odwagę; *τή γνώμη*
δεδουλωμένοι, zgniebieni, strapieni na umyśle. 2)
Med. sobie kogo podbić, ujarzmić kogo, zgnieść,
dłęczyć, *τινά.*
δούλωσις, ή, ujarzmienie, podbicie.
δούλαξ, p. *δούλαξ.*
δουπέω, aor. *ἐδούπησα* i *ἐγδούπησο,* perf. 2. *δέ-*
δουπα, trzeszczeć, trzaskać, łoskotać, *πασών,* z Io-
skotem paść, załamać się, runąć z trzaskiem, *ἔς*
τι, w ogóle: hałasować, *τινί πρός τι,* czem o co
uderzając; *strepitum edo.*
δούπος, ό, głuchy łoskot, trzask, chrzęst, szum,

szczęk; *χερσίπληκτοι,* gromkie pięści razy; szelest,
stapanie, wrzawa wojenna. *sonitus, strepitus.*
δούρα i t. p. p. *δύρο.*
δουράτες, α, óν, drewniany.
δουρησκές, r. n. przysłów. na donośność pocisku.
δουριάλωτος, p. *δοριάλωτος.*
δουριάλειτος i δουριάλωτος, óν, ep. sławny
z dzidy t. j. z rzucania dzidy; *hasta inclytus.*
δουρίκτητος, p. *δορίκτητος.*
δουρμαχος, 2. walczący dzidą.
δουριος, τ. c. *δούρειος* p. *δουράτες.*
δουρίπληκτος, ión. i poet. = *δορίπληκτος,* inni
czytają *δουρίληκτος,* p. t.
δουροδόκη, ή, miejsce do pomieszczenia dzid.
δογή, ή, przyjęcie. a) naczynie. b) podjęcie, bie-
siada. *receptio, vas, convivium.*
δοχή, ή, (δέχομαι) miara długości, szerokość
dłoni, (ile objąć zdoła ręka od grubego do ma-
łego palca rozpostarta.) = τὸ δεκτικόν τῆς χει-
ρός. *palmus.*
δοχμος, α, óν, i **δοχμός, ή, όν,** poprzeczny,
ukośny; z boku, krzywy. R. n. w l. mng. jako
przysłów., z ukosa, z boku; *transversus.*
δοχμολόφος, óν, z pochyloną na bok kiałą na
szyszaku.
δοχμός, p. *δόχμος.*
δοχμός, na bok pochylić, skrzywić, nagiąć.
δοχμή, τό, garść. 2. snop. *mānipulus.*
δραγματηφόρος, óν, snopy znoszący.
δραγμαύω, kłosa zbierać do snopa, snopy wiązać.
δραχμός, ό, chwytnie, branie.
δρανώ i δρασειω (δράω), chcieć coś zrobić.
δράκανα, ή, smok, złośnica, jedza; smoczyca,
smokinia; *dracaena.*
δρακονόμιλος, 2. obcujący z smokami, pełen
smoków.
δρακόντες, α, óν, smokowy, smoczy. *anguinus.*
δρακόντιον, τό, zdrobn. *δράκων.* 1) ryba. 2) ro-
bak zaskórny, rodzaj glisty, tworzący się w mię-
sie (ciele) skutkiem choroby.
δρακοντοσιδής, ἔς, smokowy, wężowy.
δρακοντόμαλλος, óν, żmijowłosy.
δρακοντόδης, ἔς, smoczy, podobny do smoka.
δράκων, óντος, ό, (*δέρκομαι*) a) smok, wielka
żmija; lernejska żmija, smok Python; w ogóle:
żmija, wąż; *draco, anguis.*
δράμα, τό, czynność zwł. na scenie przedstawio-
ny czyn, widowisko, dramat, przedstawienie sce-
niczne; *δράμα ποιειν,* napisać; głównie o tragedyi;
w ogóle: czynność, sprawa.
δραματικός, ή, όν, dramatyczny, sceniczny.
δραμάτιον, τό, zdrobn. *dramacik,* obrazek dra-
matyczny.
δραματοποιέω, dramatycznie, na scenie przed-
stawić *ζήαδ δραματοποιός, ή. T. S. δραματοπο-*
γία, ή.
δραματοποιός, ό, poeta dramatyczny.
δράμημα, τό, i δρόμημα, τό, bieg. *curus.*
δράξ, κός, ό i ή, p. *δράγμα.*
δραπετεύω, zbiedz, uciec, drapać, *τινά, komu;*
dać drapaką, *ausugio.*
δραπέτης, ó, ό, (*διδράσκω*) zbiegły niewolnik,
zbieg. 2) przymiot. zbiegły, błędzacy; *fugitivus.*
δραπετιδας, óν, ό, zbieg; *drapichrust.*
δραπετικός, ή, όν, zbiegłego niewolnika doty-
czący, *δραμβος,* tryumf nad zbiegłymi niewol-
nikami.
δραπετισκος, ό, zdrobn. do *δραπέτης* w pogar-
dliwem znaczeniu.

δρασιω, p. *δραίνω*.

δράσιμος, η, ον, co czynić należy.

δράσις, ή, czynność, działalność, skuteczność; *efficacia*.

δρασκάω, = *αποδιδράσκω*.

δρασμός, ό, ión. *δρησιός*, uciekanie, zbiegostwo, ucieczka, *ἀπό τινος*, także wł. mng.; *fuga*.

δράσω, att. = *τω*, Med. *δράσσομαι*, chwycić, sięgać ręką, objąć, ogarnąć ręką, wzięść garść czego, *τινός*, uchwycić się, uciepić się, trzymać się silnie czego; *τῶν ἁλῶν*, wzięść garść soli; *καίροϋ*, korzystać z pory sposobnie.

δραστήριος, ον, przedsiębiorczy, praktyczny, skuteczny, *ές τι*, tó *δραστήριον*, duch przedsiębiorczy, sprężystość w działaniu; *promptus, strenuitas*.

δράστης, ό, = *δρηστήρ*, sluga, pacholek.

δραστηκός ή, όν, = *δραστήριος*.

δραστία, ή, όν, (*δείρω*), odarty ze skóry; *excoriatus*.

δραχμή, ή, własc. = *δραχμία*. 2) jako moneta, drachma = 6 obolom, prawie 1 złoty gr. 15; ale *εγίνεα*, *Αίγυπία* = 10 obolom. Był to srebrny pieniądz. Była też złota drachma = 10 srebrnym 3) jako waga = 82¹/₇ granom paryskim. Ztąd *δραχμαίοις, α, ον*, wart drachmę.

δράω, 3 pl. praes. conj. ep. *δράωσι*; opt. *δράοιμι* = *δρῶμι*. Adj. verb. *δραστέον*. a) być czynnym, czynić, działać; szczeg. służyć, posługiwać. b) *τί*, wykonać, dokonać, dopuścić się, *τί τινα*, czego na kim, wyświadczyć co, przysługę zrobić; *κακός τινα δρ.*, katować kogo, znęcać się nad kim, skrzywdzić kogo, *εβ*, dobrodziejstwa czynić. Za *τινά* mówiono też *πρός τινα*, ale *τινί δρ.* służyć komu, lub z przymiólnikiem: *ἔνδικα*, gdzie Dat. do przym. należy. Czasem też Dativus to tak zwany *ethicus*, *δρ. ές τι*, rzucić się co, na co. Imiesłowy rzeczownie używ.: *ό δεδρακώς* i *ό δρῶσα*, uczynica; tó *δρῶμενον*, dzieło, praca; *τά δρῶμενα*, zamiary, środki, przedsięwzięcia, czynności, działanie, wypadki, zdziałane, wykonanie, w wojsku: obrot; ćwiczenia, ruchy, manewr; tó *δρασθέν*, wykonane. *αγο*.

δρεπάνη, ή, (*δρέπω*) sierp, kosa; *fala*.

δρεπανηφόρος, ον, (*φέρω*) sierp noszący; *άρμα*, wóz kosiasty; wóz uzbrojony kosami. Przy osi i kolach, które sprychów nie miały, były sierpy. Były w używaniu u Persów i Syrów i na dwóch kolach. *currus falcatus*.

δρεπανίς, ίδος, ή, ptak, jaskółka, jerzyk.

δρεπανοειδής, ές, sierpowaty, na kształt sierpu.

δρέπανον, τό, (*δρέπω*) = *δρεπάνη*. 2) krzywy miecz; *fala*.

δρεπανομήτης, ό, robiący sierpy, kosnik.

δρέπω = *δρέπω*.

δρέπω, 1) czynn. zerwać, uszczeknać, ziąć, zżynać, *τι*. Med. sobie zerwać, zżynać, żniwować, zbierać; przenośn. chleptać, *αίμα*, w ogóle: żaywać, używać, *γάριτας*, *Ἀφροδίτην demeto*. T. s. **δρέπεω**.

δρησιός, ión. p. *δρασιός*.

δρησιόσση, ή, święty ofiar obrzęd.

δρηστήρ, ήρος, ό, i r. ż. *δρηστειρα, ή*, sluga, służąca; *minister, ministra*.

δρηστής, p. *δράστης*.

δρηστούνη, ή, ión. za *δραστοσύνη*, skrzętność, gorliwość, sprężystość; *strenuitas in agendo*.

δριζός, ό, dżdżownica, glista ziemna; *lumbricus*.

δριμύλις, ον, zdrobn. nieco ostry, ostry.

δριμύς, εια, ό, ostry, przejmujący, przenikliwy, gryzący, przeraźliwy, przerażający, kołący, żgający: o smaku: cierpki. *corzkawv*, ostry; przenośn.

gwałtowny, namiętny, surowy. Tudzież: bystry, szczwany; chciwy.

δριμύσω, ostrym smakiem drażnić, przenosić. gorzki uczynić, uprzykrzyć.

δριμύτης, ήτος, ή, ostrość, bystrość, przebiegłość; gwałtowność. *acritas*.

δριός, ό i *τό*, gąszcz, zarosie, gęstwina; z dod. l. dom. *ύλης, silva*.

δροίτη, ή, wanna, lazienka; trumna.

δρομαίος, 3 i 2 zak. biegnący, zwawy, szybki.

δρομαίς, άδος, ό, ή, biegnący, tulający się, żywy; ciekący się, ganiający się, jurny; natchniony.

δρομικός, έως, ό, kursor, biegacz; w biegu. *cursor*.

δρομημά, τό, p. *δράμημα*.

δρομηκός, ή, όν, zdalny do biegania, szybki, latający, *cursor valens*.

δρομοκήρουξ, υκος, ό, goniec, kuryer.

δρόμος, ό, (*δέδρομα*) 1) bieg, bieganie, jechanie, wyścig, wozem i pieszo, gonitwa; dat. *δρόμω*, w biegu, zwawo, szparko, krokiem przyspieszonym, kłusem, w cwał, galopem, czasem zbytecznie stoi przy sł. *θέειν*, kłusem przybiedziesz l. biedz dokąd, *φεύγειν* i t. p. Jedynie prędkość ruchu oznacza. Przysłów. *δρόμον θέειν περί τού πάντος*, samemu się na sztych wystawić. Przenośn. *βλαβέντα λοιπών δρόμων*, doznając przeszkody w ostatnim biegu t. j. w porodzie. 2) a) zawód, droga, ścieżka, tór; *όρίω δρ. μη πελάσαι*, nie trafić, chybić ścieżki pomysłnie. b) plac gonitw, plac wyścigowy; *έξω δρόμου πίπτει*, odbiedz od celu; tudzież plac do przedchadzek; *οὐδέν έστ' έξω δρόμου*, nie jest niedorzecznie, niestosownie. *ό Ἀχιλλεύς δρόμος*, plac wyścigowy Achillesa. *cursor, curriculum*.

δροσερός, ά, όν, rosisty, zroszony, wilgotny, mokry; przen. delikatny, miękki, pieszczony.

δροσίξω, zrosić, zwilżyć; *errore, adspergo*.

δρόσιμος, ον, = *δροσερός*. T. s. *δροσινός, ή, όν*.

δροσοβολέω, rosę spuszczać; *rorem stillare*. Ztąd **δροσοβόλος, ον**, spuszczejący rosę.

δροσοείς, εσσα, εν, p. *δροσερός*.

δροσοπάχη, ή, rosa szronowa; szron; *ros pruinus, pruina*.

δρούσος, ή, rosa, zwykłe w l. mng., krople rosy; w ogóle: każda wilgoć, płyn; *δρ. φονία*, krew. Przenośn. delikatność, czerstwość, **świeżość**; *zład młode* zwierząt; *ros, catu'us*.

δρούω, zrosić, porosić; *irroro*.

δρούωδης, ες, = *δροσερός*.

δρούακες, p. *δρούοχος*.

δρούνος, η, ον, dębowy; z dębiny, z dębu; *quernus*.

δρούμις, ό, l. mng. *οί δρομοί* i *τά δρομά*, dębina, dębowy las, dąbrowa; w ogóle: las, bór, gęstwina, zarosie. *quercetum, nemus*.

δρούμιδης, ες, lesisty.

δρούμιθάλας, ό, zółedź. *glans querna*.

δρούογόνος, ον, dęby rodzący. *quercus ferens*.

δρούοίς, εσσα, εν, pelen dębów; *plenus quercuum*.

δρούοκόλιπτης, ον, ό, dzięciol, szpak. *picus Martini*. T. s. *δρούοκόπος, ό*.

δρούοτομία, ή, ścinanie, wrąg drzewa; ścięte drzewa. **δρούοτομικός, ή, όν**, dotyczący ścinania drzewa. Ztąd *ή δρούοτομική*.

δρούοτόμος, ον, ścinający, spuszczejący drzewa.

δρούοχος, ό, 1) *δρούοχοι*, kozły, kobylice na których belki i tarcice operano, aby je dogodnie ociosywać; podpory przy budowaniu okrętów. *varae*. 2) *τά δρούοχα* i *δρούοχοι*, lasy.

δρούφ. οπος. ό, nazwisko ptaka u Arystofanesa.

δρυπεπής, ἑς, z drzewie dojrzaly, pelen dojrzalego owocu.

δρυπετής, ἑς, z ǫrwa opadajacy, o przestaly m owocu.

δρύπα, 1) czynn. drapać, odrzeć, ἀπό τινος. 2) Med. podrapać się, podrapać sobie co; *lacero*.

δρῦς, δρούς, acc. pl. ep. δρύς = δρύας, dąb, sosna. Dąb Zeusowi poświęcony; przeto w Dodonie kapłani i kapłanki szum w liściach tamtejszego świętego dębu tłumaczyli; dla tego dąb ten zowie się *πολύβυκιστος* i *πατρώα*, gdyż woła ojca Zeusa obwieszcza. Przysłow. ὄν — ἀπό δρούς ὀδδ' ἀπό πέτρης ἀρίζειν, nie o dębie ani o skale, a zatem o codziennych obojetych rzeczach gadać; ὄν — ἀπό δρούς ἑσσι παλαιώτατο, ὀδδ' ἀπό πέτρης, nie wypadłeś sroce z pod ogona; *quercus*.

δρουτόμος, ον, p. δρουτόμος.

δρυφακτον, τό, i δρυφακτος, ὁ, zwykle w mng. szranki, kratki sadowe; poręcz wschodów; balkon domu; *cancelli, sepes*.

δρυφακτώα, οτροδίαι.

δρυφακτώμα, τό, miejsce oparkanione: *cancelli*.

δρώμα, p. δρώα.

δρωακίζω, ες, z pomocą smoly włosy wydierać.

δωαδικός, ἦ, ὄν, do liczby podwójnej należący, podwójny; *dualis*.

δωάς, ἄδος, ὁ, dwójka, dwoistość. *dimarius nudas,* nieszczęśliwym czynić. [merus.

δών, ἦ, nieszczęście, ucisk, bieda, ból, strapienie: w l. mng. αἱ δῶαι νήσιδες, glód; *miseria, dolor*.

δωτήπαδος, 2. nieszczęśliwy.

δύτιος, ον, i δυερός, ἄ, ὄν, nieszczęśliwy, nędzny.

δύναμις, 2. praes. sing. δύνασαι l. δύναι, 3 pl. iοη. δύνεσθαι = δύνανται, impf. ἐδύνάμην i ἦδυνάμην, 3 pl. iοη. ἐδύνεατο = ἐδύναντο, f. δυνήσομαι, aor. ἐδυνήθη, ἦδ — ἐδύνασθην i ἐδυνήσαμην, pf. δεδύνημαι. 1) o osobach: módz, zdołać, być w stanie, mieć siłę, moc, zdolność do czego: ztąd, οἱ δύνάμενοι, możni, możnowładcy, ludzie wpływ majacy; *τινί, w czém, z ǫs,* jak było można, n. p. ὡς ἐδύνατο τάχιστα, jak było można najprędzej; δύνασθαι παρά τινι, mieć wpływ, znaczenie u kogo; ἐν τινι, mieć w czém wartość, znaczenie; z inf. lub z τί, n. p. μέγα, być potężnym, wielmożnym, *τινί, czém; παρά τινι, u kogo; przeniesić na siebie.* 2) o rzeczach: znaczyć, czynić, wynosić, stanowić; πρὸς τινά τι, znaczyć co u kogo, módz, ὁ αἰγύλιος δύναται, wynosi, czyni; τοῦτο δύναται αἱ ἀγγεῖλαι, to znaczą. 3) nieosob. δύναται = δυνατον ἔστι, podobna; τοῖς Ἰσραηλιτῆσι καλλιέργησαι οὐκ ἐδύνατο, nie miały wypaść pomyslnie it. d.

δύναμις, εως, ἦ, iοη. — ιος, dat. δύναιε, wraz z poet. f. δύνασις, εως, ἦ, a) siła, zwl. ciała, moc, potęga, *τινός, nad czém; ἐν δύναιε τινός εἶναι,* mieć co w swojej mocy, siła, wzmocnienie, siła zbrojna, wojenna, wojsko, posiłki; często w l. mng., wojsko obywatelskie; w ogóle: środki wojenne, zasilek. b) talent, biegłość, δ. φόσεως, potęga geniuszu. zwl. potęga wymowy. c) wpływ, skuteczność, znaczenie, wartość, suma, kwota, ilość; ἐς i κατά δύναμιν, według sił i możności; ἐπὲρ δύναμιν, po nad możność; ἐκτός τῆς δ., po za krańcami, granicą potęgi, wpływu; ἀπ' ἄλλης δυνάμεως χρημάτων, dla małego obiegu pieniędzy. d) o lekarstwach, skuteczność; δυνάμεις, lekarstwa. e) wartość pieniędzy; znaczenie wyrazu; możność. f) potęga liczby, kwadrat linii (w matematyce); *facultas, vires, potentia, natura, copia, vis*.

δύνασις, p. δύναμις.

δυναστεία, ἦ, potęga (także w l. mn.), stanowisko z wielkim wpływem w państwie, urząd wysoki; panowanie, władza; zwl. rząd despotyczny, samodzięstwo.

δυναστευτικός, ἦ, ὄν, możnowładczy, samodzielczy.

δυναστεύω, mieć potęgę, wpływem, znaczeniem i potęgą być pierwszym w państwie, mieć stanowisko pełne wpływu: τὸ δυναστεύω, potęga, władza panująca.

δυναστής, ὁ, możnowładca, panujący, władca, pan, książę, wielmożny pan; wogóle: magnat. znakomita osoba.

δυναστικός, ἦ, ὄν, możnowładczy.

δυναστῶρ, ορος, ὁ, t. c. δυνάστης.

δυνατῶα, wiele módz; opp. ἀσθενεω. N. T.

δυνατός, ἦ, ὄν, 1) a) mogący, mocen; δ. γίγνομαι, zdołam, jestem mocen. b) silny, mocny, potężny, *τινί, czém; lub z inf. — c)* potężny, znakomity, mający wpływ; οἱ δυνατοί, możni, wielcy, magnaci, znakomici, arystokraci; τὰ δυνατώτατα τῆς Πελοποννήσου, najpotężniejsze państwa Peloponezu. d) zdolny, zdający, zręczny, z inf. sposobny. e) jeszcze silny, niepotrzebujący, zasilek; oppos. ἀδύνατος. 2) co skutecznionem być może, możebny, podobny do zrobienia, *τινί, dla kogo; lub z inf.* Szczeg. zwroty: ὀδδς δυνατή — πορεύεσθαι, droga po której chodzić można, chodzista; ὅσον, ὡς δυνατόν, ile możności, jak można. Rzecz. τὸ δυνατόν, możność, siła, władza; τὰ δυνατά, to co może być wykonane, możność wykonania; κατὰ i ἐς τὸ δ. według sił, ile możności; ἐκ τῶν δυνατῶν, według możności, według okoliczności. Przysl. δυνατῶα, silnie, skutecznie, dobitnie, możliwie.

δύνα, p. δύα.

δύο i δύο, część. nieodm., część. gen. δύοιν, δῶιν, δῶει, dat. δύοιν, δύοιν i δύοισι, dwa, dwaj; Jako rzecz. δύοιν ἕνεκα, z dwóch przyczyn, pod podwójnym względem: εἰς δύο, po dwóch, w dwóch szeregach; οὐν δύο, dwóch razem, po dwóch: δύοιν z dodan. θάτερον i bez niego i z nastp. ἦ — ἦ, jedno z dwóch; τὰ δύο μέρη l. δ. μοίραι, dwie trzecie; często: para, kilka *δυο*.

δυσόν, τό, wyraz utworzony przez Platona celem wylumaczenia wyrazu ζυγόν.

δυοκαδέκα, p. δώδεκα. [ny.

δυοκαδέκακηννος, ον, dwunastomiesięczny; rocz-duoletni, ὄν, dwóch wydajacy.

δυοστοκῶ, = διτοκῶ, dwa mlode porzucić.

δύδω, p. δύαω.

δύρομαι, p. ὀδύρομαι.

δυσ, nierozdzielna zgłoska początkowa, odpowiadająca po części polskiemu bez — lub nie —, a oznaczająca w ogóle coś niepomyślnego, nieszczęśliwego.

δυσαγκόμιστος, ον, = δυσανακόμιστος, niepewnotawany, nieodzyskany.

δυσάκριτος, ον, = δυσανάκριτος, nierozpoznany, trudny do rozeznania.

δυσάκρως, ον, nieczysty, wszeteczny.

δυσάκρῶα, ον, nieszczęśliwym być w chwytaniu.

δυσάγωγος, ον, trudny do prowadzenia, niesforny

δυσάδην, ον, z trudnemi walkami połączony.

δυσάδελφος, ον, nieszczęśliwie pobratany, mający nieszczęśliwych braci.

δυσάσπεια, ἦ, powietrze niezdrowe.

δυσάσπρος, ον, niezdrow.

δυσάξιος, *έξ*, gen. pl. — *αήων* przedłuż. z — *αέων* przeciwny, gwałtowny.

δυσάθλιος, *ον*, bardzo nieszczęśliwy; *aerumnosus*.

δυσαιήλιος, *έξ*, jękliwy, biedny, oplakany.

δυσαιήριος, *ον*, niepogodny, pochmurny.

δυσαιών, *ωνος*, nieszczęśliwie żyjący, nieszczęśliwy.

δυσαιήτης, *έξ*, straszne bóle sprawiający, bardzo bolesny. *aerumnosus*.

δυσάληγτος, *ον*, niezczuły, twardy, okrutny.

δυσάλιος, p. *δυσήλιος*.

δυσάλωτος, *ον*, trudny do schwytania, do wzięcia; niedościgły, niepojęty, *τινός*.

δυσάμφορος, *ον*, bardzo nieszczęśliwy; *infelix*.

δυσαναπλαστέω, trudno, wolno kieć i rosnać.

δυσαναλήγτος, *ον*, trudny do odwołania l. do powstrzymania. Przen. trudny do czego, *πρός τι*.

δυσανακόμιστος, *ον*, niepowetowany, niepowrotny.

δυσανάκρatos, *ον*, trudny do zmięszania, niezłączny.

δυσανάπειστος, *ον*, trudny do przekonania, nieprzekonany.

δυσανάπλωτος, o bystrzej rzecze, w której pod wodę trudno płynąć l. żeglować.

δυσανάπλωτος, *ον*, to c. poprzedz.

δυσανάπνευστος, 2. trudny do oddychania.

δυσανασχέτω, brać co za złe, uważać za nieznośne; oburzyć się, gniewać się, *ἐπί τι, πρὸς τι*.

δυσανάσχετος, *ον*, nieznośny; *toleratu difficilis*.

δυσανάτρεπτος, *ον*, niewyrotny, niezmierzony.

δυσάνεκτος = *δυσανίσχετος*. T. s. *δυσάσχετος*, *ον*.

δυσάνεμος, = *δυσήμεος*.

δυσάνος, 2. bardzo zasmucony.

δυσανιών, (*δυσανιών*), bardzo niepokojący.

δυσάνητος, *ον*, wstrętny, obmierzły, przykry.

δυσανίβλεπτος, *ον*, na kogo (ze strachu) patrzeć nie można, straszny, groźny; *aspectu terribilis*.

δυσανιθήρητος, przysł. niezbiecie.

δυσαντοφθάλμητος, 2. trudny do oglądania.

δυσάνορ, *ορος*, *ός*, *ή*, *γάμος*, ślub z mężem nieszczęśliwie wybranym.

δυσαιπαλλακτία, *ή*, trudność odcepienia się, niewykretność.

δυσαιπάλλακτος, *ον*, niewykretny, uporny, niepozbyty.

δυσαιπόδεκτος, *ον*, trudny do wykazania, do udowodnienia.

δυσαιπόμητος, 2. na co trudno odpowiedź dać.

δυσαιπολόγητος, 2. trudny do obronienia.

δυσαιπόπαστος, *ον*, trudny do oderwania, *δυσαιποπάστωσ έγειν*, z trudnością się oderwać.

δυσαιπότρεπτος, *ον*, trudny do odwrócenia, niepowstrzymany.

δυσαιπότρεπτος, *ον*, niestarty, nieoddalony.

δυσαιρστέω, być niezadowolnionym, markotnym.

δυσαιρσθησις, *ή*, nieukontentowanie, markotność.

δυσαιρστος, *ον*, niepojedynany; niezadowolniony, markotny.

δυσαιρσιστοκόκεια, *ή*, nieszczęsna matka najlepszego syna.

δυσαιρκτος, *ον*, trudny do opanowania, nieokrócony.

δυσαιρμωσία, *ή*, niezgoda, niestojność.

δυσαιρμωτος, *ον*, niezgodny.

δυσαικλία, *ή*, złe, niedogodne mieszkanie l. przybywanie pod golem niebem. *mala habitatio*.

δυσαικλος, *ον*, przyczyniający się do nieprzyjemnego nocowania; nocujący pod gołem niebem, uciążliwy; *pernoctantē gravis*.

δυσαιραίνετος, *ον*, nieoderwany, nieujęty.

δυσαχής, *έξ*, (*άχος*) oplakany; *πάθος*.

δυσαχής, *έξ*, p. *δυσαχής*.

δυσάστακτος, *ον*, trudny do noszenia, niezdolny.

δύσβατος, *ον*, niedostępny, bezdrożny, *τό δ*, bezdroże; *inaccessus, impervius*.

δυσβάθυκτος, *ον*, bardzo narzekający; oplakany.

δυσβροθήτης, *ον*, nieuleczony, kogo wespzed trudno.

δυσβουλία, *ή*, pójście l. słuchanie złej rady, głupota.

δυσβρωτος, *ον*, niesłodny, nie do zjedzenia.

δύσγαμος, *ον*, nieszczęśliwy w małżeństwie, *γάμος*, nieszczęśliwe śluby.

δυσγάργαλις, *ι*, bardzo łaskotliwy, łechtliwy.

δυσγένεσις, *ή*, nieszlachetny ród l. pochodzenie; przen. podły sposób myślenia.

δύσγενής, *έξ*, nieszlachetny, niskiego urodzenia.

2) podły, nieczemny. *ignobilis, degener*.

δύσγερωτος, *ον*, trudny do pomoszczenia.

δύσγεωργητος, *ον*, trudny do uprawienia.

δύσγνοια, *ή*, błąd, obłąd, powątpiewanie.

δύσγνωσία, *ή*, trudność poznania l. rozpoznania.

δύσγνωστος, *ον*, trudny do poznania.

δύσσοήτητος, *ον*, nie dający się łatwo oszukać.

δυσδαίμονια, *ή*, nieszczęście, niedola.

δυσδαίμων, *ον*, nieszczęśliwy, nieszczęsny.

δυσδάκρυτος, *ον*, bardzo oplakany.

δύσδαμαρ, *αρος*, *ός*, przez małżonkę nieszczęśliwy; nieszczęśliwie ożeniony.

δυσδιάβατος, *ον*, trudny do przejścia, nieprzebyty.

δυσδιάγωγος, *ον*, trudny do kierowania.

δυσδιάθετος, *ον*, trudny do uporządkowania, do urządzenia. *compositu difficilis*.

δυσδιάκτητος, *ον*, trudny do rozstrzygnięcia.

δυσδιάκριτος, *ον*, trudny do osądzenia.

δυσδιάλυτος, *ον*, trudny do rozwiązania; niepojedynany.

δυσδιάσπαστος, 2. nierozzerwany.

δυσδιέξοδος, *ον*, trudny do wydobycia się, *ζκάδ* trudno się wydobyć.

δυσδιερώνητος, *ον*, trudny do zbadania.

δυσδιόδος, 2. trudny do przebycia. [nia.]

δυσέγχετος, *ον*, trudny do zasypiania l. zapha-

δύσεδρος, *ον*, źle siedzący, pobytam l. sąsiedztwem nieszczęśliwie sprawiający.

δυσειδήξ, *έος*, *έξ*, niekształny, potworny, straszny. [szny.]

δυσειματος, *ον*, źle przyodziany.

δυσείπλους, *ον*, do którego trudno zawiązać.

δυσεκβίαστος, *ον*, nieokrócony, niepokonany.

δυσεκκέρμαντος, *ον*, trudny do rozgrzania.

δυσέκλυτος, *ον*, trudny do odwrócenia ofiarami.

δυσέκλειπτος, *ον*, z trudnością ustający, kończący się.

δυσέκλωτος, *ον*, nierozpetany.

δυσέκλυπτος, *ον*, niezmyty, niestarty.

δυσεκπέρatos, *ον*, trudny do ukończenia l. przeprowadzenia

δυσεκπληκτος, *ον*, nieustraszony.

δυσεκπλυ(ν)τος, *ον*, niezmyty.

δυσέκρευκτος, 2. *ζκάδ* trudno ująć.

δυσεκφύρωξ, przysł. z trudnością.

δυσέλεκτος, *ον*, trudny do przekonania; niezbity.

δυσελένα, *ή*, nieszczęsna Helena.

δύσελεπτις, *ιδος*, beznadziejny, rozpaczny, rozpaczający.

δυσεπιστέω, rozpaczać, powątpiewać, *τινί, ἐπί τι, vi. περί τινας*.

δυσελιπτος, ον, 1) = *δυσελπις*; 2) niespodziany, *ἐκ δυσελιπτων*, po niespodziewanem widzeniu się; *insperatus*.
δυσεμβιατος, ον, na czém trudno stanąć; τὸ δ. niedostępność. *difficilis aditus*.
δυσεμβολος, ον, dokąd trudno wdrzeć się, trudno do zaciepienia lub wkroczenia.
δυσεντερια, ἡ, biegunka; *dysenteria*.
δυσεντευκτος, 2, niedostępny, zrzędny, nieprzyjemny.
δυσεντευζια, ἡ, niedostępność (z dumy).
δυσεξάγωγος, 2, niewyprowadzony.
δυσεξάλειπτος, 2, trudny do zmazania.
δυσεξάπλητος, ον, trudny do oszukania; kogo trudno oszukać.
δυσεξάπτος, ον, nierozpętany, nie łatwo się rozłączający.
δυσεξαριθμητος, ον, trudny do policzenia, niepoliczony.
δυσεξέλεγκτος, ον, niezbity.
δυσεξέλικτος, ον, trudny do rozwinięcia l. objaśnienia.
δυσεξεύνητος, ον, niezbadany, niewysłudzony.
δυσεξημερωτος, ον, nieoswojony, nieokrócony.
δυσεξηγυστος, ον, nierozwiązany; *via euodandus*.
δυσεξιλαστος, ον, nieudobruchany, nieulgadzany.
δυσεξιτηλος, ον, niepożyty; *non debilis*.
δυσεξιτος, ον, z kąd trudno wydobyć się, nieprzebyty.
δυσεξοδος, ον, t. c. poprzedz.
δυσεπιβιατος, ον, z trudnością l. niedostępny.
δυσεπιβουλευτος, ον, którego trudno zażyć podstępem, zasadzką.
δυσεπιμικτος, ον, trudny w obcowaniu.
δυσεπιτευκτος, ον, niedościgły, nie łatwo udający się.
δυσεπιχηρητος, ον, trudny do zaciepienia.
δυσεργια, ἡ, trudność, przeszkoda w działaniu.
δύσρητος, ον, 1) biern. trudny do wykonania. 2) czynna z trudnością działający, nie czynny, gnuśny, powolny.
δύσρητις, τ, ιδος, kłótlivy, do waśni skłonny. Tudzież: nieszczesną spładzający waśni; nieprzyjazny.
δυσέριστος, ον, trudny do zwalczania; *αίμα*, nieszczesnej waśni krew.
δυσεργηγυστος, ον, trudny do wytlumaczenia.
δύσπερως, ωτος, ό, ἡ, 1) nieszczęśliwie kochający, *τινός*, co; *έρως δ.*, skłonność nieszczesnej namiętności. *ό δύσπερως*, na własne nieszczęście zaślepiony kochanek. 2) nieszczęśliwy w miłości. 3) nie delikatny, nie uprzejmy, nie kochliwy.
δυσέσβολος, p. *δυσεμβολος*.
δυσσυνήτωρ, ορος, ό, zły towarzysz łoża, gniazda.
δυσσώρευτος, ον, trudny do wynalezienia lub odkrycia.
δυσέφικτος, ον, niedosięgły, niedościgły.
δυσέφοδος, ον, niedostępny. *inaccessus*.
δύσζηλος, ον, gniewliwy, łatwo zapalający się gniewem. 2) zazdrosny bardzo; przysł. *δυσζήλωσ εχειν* być zazdrosnym, *πρός τινα*.
δυσζήτητος, ον, trudny do wytropienia, *λαγός*.
δυσζηκτια, ἡ, tępy słuch, głuchosć. nieposłuszeństwo.
δυσζηκοος, ον, tępy słuch mający, głuchy. 2) nieposłuszny.
δυσζηληγής, ές, (*λέγω* l. *αλέγω*) ciężko na powal kładący, na twarde łożo kładący; w ogóle: bóle sprawiający, bolesny, nieprzyjemny, bezwzględny, twardy; *malus dolores afferens, gravis, acerbus*

δυσζηλος, ον, źle oświecony słońcem, ciemny, ponury.
δυσζημερω, 2, mieć dzień zły, niefortunny.
δυσζημερια, ἡ, dzień nieszczęśliwy, nieszczęście. niedola kleska.
δυσζημερος, ον, bardzo dziki, nieokrócony.
δύσρητις, τ, t. c. *δύσπερως*.
δύσρηγής, ές, (*ήχησ*) przeraźliwie brzącający, wrzawliwy, loskot sprawiający. 2) złowieszczy, obmierzły, straszny, groźny. *horrisonus, horridus*.
δυσζηαληγής, ές, źle ogrzewający, mroźny. — 2) skwarny.
δυσζηανατω, 2, ciężko, powolną śmiercią umrzeć, walczyć ze śmiercią, długo konać
δυσζηανατος, ον, 1) wolno, długo konający. 2) ciężką śmierć sprawiający.
δυσζηεατος, ον, obmierzły widok sprawiający, straszny, groźny; 2) niejasny.
δύσθηος, ον, bezbożny, znieprawiony bogom.
δυσζηεράπρευτος, ον, trudny do wyleczenia, do pielęgnowania, którym trudno kierować, niesforny.
δυσζηετω, 1) w zły humor wpaść; biern. być w złym humorze; 2) = biern. f.
δυσζηεώρητος, ον, trudny do oglądania; niełatwo zhadzać się dający; *cujus contemplatio difficilis est*
δυσζηήρατος, ον, trudny do schwywania, lo wytropienia.
δυσζηήρευτος, ον, t. c. poprzedzające.
δυσζηήσαύστος, ον, trudny do przechowania.
δυσζηήσκιον, ον, ciężko unierajający.
δυσζηήνητος, ον, 2. mocno narzekający; płaczliwy.
δύσθηρος, ον, nie strojny, nie miło brzmiący, smutno brzmiący; jęklivy; *flebilis; lamentabilis*.
δυσζηουαίνω, 2, być posepnym, smutnym.
δυσζηουμέω i **δυσζηουμέομαι;** utracić m. ducha, posepnąć. *animum desp. ndeo*.
δυσζηουμια, ἡ, a) smutek, posepność umysłu, rozstrojenie umysłu; brak odwagi; *anim. aegritudo; animus abjectus*.
δυσζηουμικός, ἡ, όν, skłonny do smutku, do posepności.
δύσθημος, ον, smutny, posepny, rozstrojony, niechętny, pełen żalu l. skruchy, *τινί*, τὸ *δυσζηουμόν*, nieukontentowanie, markotność. b) pozbawiony odwagi.
δυσζηατος, ον, nieuleczony, niepoprawny, nieokrojony.
δυσζηερω, 2, ofiary niepomyślna mieć wróżbę; *non*
δύσθηπος, ον, niedogodny dla koinicy. *[hito]*.
δύσθης, σως, ἡ, zachodzenie, zjście, *achód*, *zwł.* słońca i gwiazd n. p. *Πλεζίδων*, około 26go Października; *ζτάδ ές ήλιου δόσιν*, koło zachodu słońca; *πρός ήλιου δόσιν*, ku zachodowi *incasus*.
δυσζηαγής, ές, ciężko się palący. *aegr. ardens*.
δυσζηαθηατος, ον, trudny do oczyszczenia; przemożny. trudny do przeblągania; błaganiami ofiarami nie łatwo przeblągany; nieprzeblągany. *inexp. riabilis*.
δυσζηαθηατος, ον, trudny do powstrzymania, nieokrócony; rozkielzany. *effrenis*.
δυσζηαμηγής, ές, nieugięty.
δύσθηαπος, ον, bardzo się kopający; okopcony.
δυσζηαπυρέτητος, ον, trudny do wyuzdania, nieuznany.
δυσζηατάληπτος, 2, niepojęty.
δυσζηατάλυτος, ον, nierozwiązany, nierozjętny.
δυσζηαταμάθητος, ον, trudny do nauczenia się, do pojęcia.
δυσζηαταμάχητος, ον, trudny do zwalczania do pokonania.

δυσκατανόητος, ον, trudny do zrozumienia, niezrozumiały.

δυσκατάουστος, ον, nie łatwo uspokoić się dający, nieukojeony, nieutulony.

δυσκατάπληκτος, 2. trudny do przestraszenia.

δυσκαταπολέμητος, ον, t. c. *δυσκαταμάχητος*.

δυσκατάπτος, ον, trudny do polykania.

δυσκατάπρακτος, ον, trudny do wykonania.

δυσκατάσβεστος, ον, trudny do ugaszenia, l. za-pokojenia.

δυσκατάστατος, ον, trudny do uporządkowania, nie łatwo do ładu przywrócić się dający. *aegre resubvendus*.

δυσκαταφρόνητος, ον, niewzgardliwy.

δυσκατέργαστος, ον, trudny do obrobienia, do strawienia; do dopięcia: trudny.

δυσκείλαδος, ον, przeraźliwie brzmiający, hukliwy, wrzawliwy; on mile brzmiający, *φάμα*, niesława; przeraźliwy, straszny, groźny.

δυσκέραστος, ον, trudny do zmieszania, do sko-żarzenia.

δυσκήδης, ές, pełen trosk, okropny.

δύσκηλος, ον, nieuleczony.

δυσκινήσια, ή, nieruchliwość, niedoleżność.

δυσκίνητος, ον, nieruchliwy, nieruchomy: zwol-na się poruszający; stały, trwały; nieublagany, nieugięty; powolny.

δυσκλής, ές, acc. *δυσκλέα* za — *κλέεα*, niesła-wy, ślawiony, haniebny; *infamis*. Przysł. nie-sławnie, haniebnie.

δύσκληα, ή, zła opinia, zła wieść; niesława, han-bia. *injuria*.

δυσκλήβρονστος, ον, złowrózby, złowieszczy.

δυσκλήηγμα, τό, los nieszczęśliwy.

δυσκλήεω, zły los wybrać t. j. nie otrzymać czego.

δυσκοίλις, ον, niestrawny.

δυσκοινότητος, ον, niezdatny do obcowania.

δυσκολία, ον, być niezadowolnionym, marudnym, *τινι, ο* ci lub na kogo; *molestus sum*.

δυσκολία, ή, nienkontentowanie, markotność, mru-klliwość. 2) trudność; *morositas, difficultas*.

δυσκόλλητος, ον, źle sklejonny l. zlepiony.

δυσκολόλαμπτος, καμπή, trudno się naginający.

δυσκολόνητος, ον, twarde m postanie, łoże czy-niający; niepokojnym snem darzący.

δύσκολος, ον, a) trudny do zaspokojenia, niezad-owloniony, marudny, markotny. Rzecz. mruk. b) niezadowolnienie wzniecający, wstrętny, trudny, obmierzły Przysł. *δυσκόλως*, w stp. wyż. *δυσκο-λέστερον, έχειν, διακείσθαι*, być markotnym, w złym humorze, w kwaśnym humorze, rozstro-jony; *προς τινα* l. *δτι morosus, iratus sum*.

δυσκόμισις, ον, niecznośny, *intolerandus*.

δυσκρασία, ή, źle pomieszanie zwł. powietrza, źle powietrze, (w l. mn.) zły klimat. *intemperies*.

δυσκράτης, ον, nie łatwo zwyciężony.

δύσκρατος, ον, źle zmieszany, nie umiarkowany.

δύσκριτος, ον, i **δύσκρινης, ές**, źle rozdzielony, zagmatwany, zamacony. 2) trudny do rozstrzygni-enia l. osadzenia, niewytłumaczony; *δυσκρίτως έχω*, jestem wątpliwy. *confusus, difficultis dijudicatu*.

δύσκριμαντα, κακά, niby przez balwan spowodo-wane, w balwanie przypiływające: *fluctibus im-missa*.

δύσκωφος, 2. bardzo głuchy.

δύσλεκτος, ον, niewypowiedziany. *infandus*.

δύσληκτος, ον, trudny do pojęcia.

δύσλόγηστος, ον, nieobliczony, niepojęty.

δύσλοφος, ον, ciężki na kark; obciążający kark, niecznośny; niechętnie dźwigający.

δύσλυτος, ον, nierozpętany, nierozwiązany. *inex-tricabilis*

δύσμαθέω, z trudnością się nauczyć, zapoznać, nie poznać się na czem.

δύσμαθής, ές, 1) czynny z trudnością się uczący, niepojętny. 2) bierny. trudny do nauczzenia się, z idejśw, nieznacznym, nie do poznania; *τό δ*, niezbadane, przyszłość. *indocilis, intellectus difficultis*.

δύσμαθία, ή, niepojętność; *indocilitas*.

δύσμαχέω, Adj. verb. *δύσμαχητέον*, walczyć nie-szczęśliwie, *τινι*, z kim. *inhecticiter pugno*.

δύσμαχος, ον, i **δύσμάχητος, ον**, trudny do zwalczania, niepokonany; w ogóle: trudny, n. p. *κρίναι*.

δύσμαχικτος, ον, niepojednany, niebłagany.

δύσμεναιών, być nieprzyjaznym, niezyczliwym, gniewać się, *τινι*, na kogo; *επι τινα, ο* co. *succenseo*.

δύσμενεία, ή, niechęć, nieprzyjaźń, niezyczliwość; *ή εκ σοβ*, z twej strony; *προς τινα*, dla, przeciw komu: *εν δ*, *είναι*, warzyć gniew, żywić w sercu nieprz. *infensus animus, inimicitia*.

δύσμενέων, οντος, niezyczliwy, nieprzyjazny; t. c. *δύσμεναιώνων*.

δύσμενής, ές, niezyczliwy, niechętny, nieprzyja-zny; *τινι*. Rzecz. *ό δ*, nieprzyjaciel, wróg; *τό δ*, gniew, oburzenie; *τό δ*. *τινος λαβείν*, gniewem zapalić się na kogo, rozjątrzyć się; przysł. *δύσ-μενός έχειν*, być nieprzyjaznym, *τινι* i *προς τινα male animatus, infestus*. T. s. **δύσμενικός, 2.**

δύσμετάβλητος, ον, trudny do zmienienia.

δύσμετάδοτος, ον, niechętnie dający.

δύσμετάθετος, ον, t. c. *δύσμετάβλητος*.

δύσμεταχείριστος, ον, trudny do kierowania, po-konania, zacepienia.

δύσμή, tylko w l. mng. p. *δύσις*, βίω *δύσμαι*, schyłek życia.

δύσμήτηρ, ή, nieszczęsna l. zła matka.

δύσμήτωρ, ορος, ή, nieszczęśliwa jako matka; *χότος*, gniew n. matki.

δύσμηχανέω, nie umieć sobie radzić, nie wie-dzieć co począć, z inf.; *non possum*.

δύσμηικός, ή, όν, zachodni, wieczorny; *occidentalis*.

δύσμικτος, ον, trudny do zmieszania, do skojarze-nia, *τινι* z czem.

δύσμικητος, ον, trudny do naśladowania, niena-śledny. *vix imitabilis*.

δύσμημημόνευτος, ον, trudny do spamiętania; z trudnością pamiętający.

δύσμορφος, i δύσμορφος, ον, nieszczęśliwy, niebo-gi; *δύσμορφοί όραν*, obraz niedoli; *infelix*

δύσμορφία, ión. — *ήη, ή*, szpetność, brzydota. *de-formitas*.

δύσμορφος, ον, szpetny, brzydki; niekształtny.

δύσνικήτος, ον, trudny do pokonania.

δύσνικτος, ον, trudny do zmycia, niezmyty, nie-stary, *εκ των, indelebilis*.

δύσνοέω, być niezyczliwym.

δύσνοήτος, ον, trudny do pojęcia.

δύσνοια, ή, niechęć, wstręt, nieprzyjaźń, niena-wiść: *malevolentia*.

δύσνομία, ή, nierząd, złe prawodawstwo.

δύσνοος, ον, *σέgn. δύσνοος*, niechętny, nieprzyja-zny, *τινι*.

δύσνοστος, νόστος, nieszczęsny powrót.

δύσσυμφος, ον, nieszczęśliwie narzeczona, za-ręczona.

δυσζήμιβολος, ov, 1) z którym trudno obcować, niedostępny. 2) trudny do odgadnienia.
δυσζήνυτος, ov, nieodgadniony, niezrozumiały.
δυσζήνυτος, ov, trudny do złożenia l. zestawienia, nieuporządkowany. *incompositus*.
δύσογκος, ov, ciężki, ciężący; *molestus*.
δυσοδέω, in, mieć złą drogę, z trudnością postępować naprzód. *aegre iter facio*.
δυσοδία, ή, zła droga, przen. trudność, *παρέχειν τι*.
δυσοδοπαίπαλος, w skutek skał nieprzebyty, bezdrożny. *inivus, avius*.
δύσοδος, ov, bezdrożny, nieprzebyty.
δυσοίζω, in, bardzo być zasmuconym, narzekać; z dod. φόβω, lękać się; ale i bez tego: μηδὲν δυσοίζου πολέμου δρᾶσαι τῶδε, nie trwój sobą, i t. d. *metuo*.
δυσοίητος, ov, niezamieszkały, gdzie mieszkać nie można. *inhabitabilis*.
δύσοπιος, t. c. δύσοδος.
δύσοιστος, in, nieznosny.
δυσουινιστός, 2. złowrózby.
δύσομβρος, ov, dżdżysty; βέλη, przykre ulewę, niby pociski Zeusa.
δυσόμιλος, ov, z którym trudno obcować, nie towarzyski l. zły towarzysz; tudzież: nieprzystępny.
δυσόμματος, ov, niewidomy, ciemny; o zmarłych.
δυσόνειρος, ov, mający złe sny.
δύσοπτος, 2. ciemny.
δυσόρατος, ov, z trudnością dostrzegany.
δυσόργος i δυσόρητος, ov, gniewny, rozjątrzony, *τινι*, na czyją szkodę; nietowarzyski.
δύσορμος, ov, nie mający dogodnej przystani l. miejsca do wyładowania; τὰ δ., miejsca, gdzie nie można przybić do lądu; δ. πνοαί, w przystani wstrzymujące wiatry.
δύσορνις, in, **δύσορνος, δ, ή**, z wróżbą złą; niepomyślny.
δυσόρφναιος, ov, bardzo ciemny.
δύσοσμία, ή, brzydki zapach, smród.
δύσοσμος, ov, smrodliwy, smierzący. 2) utrudniający węch (wiatr). 3) tępe mający powonienie.
δύσορρία, ή, wstrzymanie uryny.
δύσούριτος, ov, nie dający pomysłnego wiatru, nieszczesny.
δυσπάθεια, ή, 1) ciężkie cierpienie. 2) nieczułość, wytrzymałość (na cierpienie); w ogóle: tęgość; *firmitas*.
δυσπαθέω, in, mocno cierpieć, być cierpliwym (w cierpieniu), smutnym, oburzonym, *ἐπι τινι, τὸς τι*, lub z *εἰ*.
δυσπαθήης, ἐς, mocno cierpiący; niecierpliwym w cierpieniu; nieczuły, zahartowany na cierpieniu.
δυσπάλαιστος, ov, trudny do zwalczania, niepokonany.
δυσπάλαμος, ov, niezaradny: znający się na przebiegach i fortelach; *difficilis; fraudulentus*.
δυσπαλής, ἐς, z kim, z czem trudno pójść w zapasy; trudny; *δυσπαλῆς ἐστὶ* z inf. trudno. *diffi-*
δυσπαράβλητος, ov, nieporównany. [*celis*].
δυσπαράβοηθης, 2. któremu trudno pomóc.
δυσπαράβουλος, ov, trudny do odradzenia.
δυσπαράγραφος, 2. trudny do określenia.
δυσπαράδεκτος, przysł. z trudnością.
δυσπαράδεικτος, ov, trudny do ulagodzenia, nieutulony.
δυσπαράκωτος, ov, nieuproszony, nieubłagany.
δυσπαράκωμιστος, ov, trudny do przeniesienia, trudny.
δυσπαράμύθητος, ov, trudny do pocieszenia l. uspokojenia; nieuspokojony.

δυσπαράπειτος, ov, trudny do namówienia.
δυσπαράπλευτος, ov, kędy trudno przepłynąć l. żeglować. T. s. *δυσπαράπλους*.
δυσπάρουος, ov, na własne nieszczęście leżąc obok siebie; *λέκτρον*, nieszczęśliwie poślubiona.
δυσπαρηγόρητος, ov, trudny do pocieszenia.
δυσπαρηγόρος, ov, t. s.
δύσπαρις, in, (toś) **δύσπαρις, in**, nieszczesny Paris, kłę skorodny. *infaustus Paris*.
δυσπάριτος, ov, kędy trudno przejść.
δυσπάτητος, ov, nieprzystępny, po czem chodzić trudno.
δυσπεθήης, ἐς, trudny do przekonania. 2) nieuśluchany, uporny, ociężny. *refractarius*.
δύσπειστος, ov, t. c. poprzedzaj.
δύσπεμπτος, ov, trudny do wysłania.
δυσπέφυλος, ov, (πέφυο) niebezpieczny, burzliwy, (o morzu) 2) marudny, mrukiwy; *impetuosus*.
δυσπενήθω, in, bardzo być smutnym.
δυσπενήτης, ἐς, 1) bardzo smutny, posmutniały. 2) żalowany bardzo.
δύσπεπτος, ov, trudny do strawienia, niestrawny.
δύσπερατος, ov, trudny do przekroczenia; *αἰών*, żywot z biedą l. w biedzie przepędzony.
δυσπεροίλητος, ov, trudny do objęcia, do osaczenia; tudzież: trudny do pojęcia.
δυσπετής, ἐς, trudny; przysłów, *δυσπετός*, trudno, z biedą. *difficilis, difficulter*.
δυσπήμαντος, ov, ciężko raniący l. urażony.
δυσπινής, ἐς, bardzo trudny; *squalidus*.
δυσπίστεω, w z trudnością wierzyć.
δύσπιτος, ov, z trudnością wierzący, nie łatowierny, podejrzliwy. *incredulus*.
δύσπλαγγος, ov, mający serce twarde, okrutny.
δύσπλανος, ov, nieszczęśliwie się błąkający.
δύσπνοια, ή, ciężki oddech.
δύσπνοος, ἐσθν. *δύσπνοος, oov*, gwałtownie dmący; ciężko oddychający, krótki oddech mający, zziąjany.
δυσπολέμητος, ov, trudny do zawojowania, z którym trudno wojować.
δυσπόλεμος, ov, nieszczęśliwy w wojnie.
δυσπολόρητος, ov, trudny do oblegania; niezdobyty. [stwem].
δυσπολίτευτος, ov, zadatny do zawiadowania państwa.
δυσπονήης, ἐς, moźolny, biedny. *aerumnosus*.
δυσπόνητος, ov, trudny do zarobienia, trudny moźolny; biedę kuczający.
δύσπνοος, ov, moźolny; *aerumnosus*.
δυσπύρευτος, ov, nieutorowany; niedostępny.
δυσπορία, ή, trudność przebycia l. przeprawy.
δυσπύριτος, ov, trudny do nabycia; τὸ δ., trudność w nabyciu czego.
δύσπορος, ov, trudny do przebycia, bezdrożny. *imperivus*.
δύσποτος, ov, nieszczęśliwy.
δύσποτος, ov, wstręt do picia wzniecający, wstrętny, obmierzły.
δυσπραγέω, in być nieszczęśliwym (w jakim przedsięwzięciu). *infelix sum*.
δυσπραγμάτευτος, 2. trudny do obrobienia.
δυσπραξία, ή, dzieło, które się nie powiodło; niepowodzenie, niedola, kłęska; *πρός τινος infortunium*.
δυσπροπέης, ἐς, nieprzystojny, nieprzyzwoity.
δυσπρόσβατος, ov, niedostępny, z trudnością dostępny.
δυσπρόσδεκτος, ov, trudny do przyjęcia, moźolny, przykry.

διασπρόστος, on, z trudnością dostępny, nieuprzejmy, niezachępnym.

διασπρόσμαχος, on, trudny do zwalczania.

διασπρόσοδος, on, p. διασπρόστος.

διασπρόσοιστος, on, nieprzyjemny.

διασπρόσοπτος, on, straszny, nieszczęsny, *infamistus*.

διασπρόσοιστος, on, nieprzyjemny.

διασπρόσόρμιατος, 2. niedobry do lądowania.

διασπρόσοστος, on, brzydkiego wejścia, straszny.

διασπρόσπέλαστος, on, niedostępny.

διασραγής, es, trudny do rozdarcia.

δύσραγος, on, bardzo mroźny, bardzo czuły na zimno l. niewytrzymały. *frigoris impatiens*.

δυσσέβεια, η, bezbożność, z gen. παντός έργου, t. j. każdy czyn bezbożny; *δυσσέβειαν κτίσθαι*, ściągając na siebie zarzut bezbożności; *impietas*. Poetyczn. *η* **δυσσεβία**.

δυσσεβία, byc bezbożnym, bezbożnie czynić.

δυσσεβής, es, bezbożny; *impius*.

δύσσηπτος, on, z trudnością gnijący.

δύσσοος, on, trudny do wyleczenia, nieuleczony.

δυσσύμβατος, on, trudno się zgadzający, z trudnością przystający, *πρός τι*, na co.

δύστακτος, on, trudny do uporządkowania.

δυστάλας, ανια, αν, bardzo nieszczęśliwy.

δυσταμίευτος, 2. trudny do gospodarowania.

δυστέκμαρτος, on, trudny do poznania, do zbadania; w ogóle: niezrozumiały, niejasny, ciemny.

δύστεκνος, on, nieszczęśliwy przez dzieci.

δυστερπής, es, właści. źle zabawiający, bardzo bolesny.

δύστηπτος, on, trudny do stopienia.

δύστηγνος, on, dor. *δύστανος*, nieszczęsny, nieszczęśliwy, biedny; znienawidzony bogom i ludziom, straszny; *miser*.

δυστιμήρητος, on, trudny do strzeżenia l. przechowania.

δυστιβευτος, on, trudny do wytopienia.

δυστιθιάσειυτος, on, trudny do okrócenia, nieokrócony. *jerus*.

δυστλήμων, on, mocno cierpiący, biedny.

δύσκλητος, on, niecznośny.

δυστοκία, z trudnością porodzić; na nieszczęście swoje porodzić.

δυστοκία, η, trudne porozdzenie, ciężki połóg.

δύστοκος, on, z trudnością rodzący, ciężki połóg mający, na nieszczęście zrodzony.

δυστομέω, τινά τι, lżyć kogo, spotwarzać.

δύστονος, on, opłakany, bolesny.

δυστόπαστος, on, trudny do odgadnienia l. do poznania.

δυστόχαστος, on, trudny do trafienia l. utrafienia.

δυστρέπεζος, on, straszne l. obmierzłe jedzący potrawy.

δυστραπέλια, η, nieruchomość, niezmiennność; niedogodne miejsce.

δυστρέπελος, on, (*τρέπω*) trudny do obrócenia l. poruszenia: szczególn. uparty, kłębny; *pertinax*. w ogóle: trudny, niedogodny.

δύστροπος, on, t. c. poprzeczaj.

δύστρωτος, 2. trudny do zranienia.

δυστυχέω, byc nieszczęśliwym, doznać niepomysłności, niedoli, niekorzyści; rzeczek. ponieść porażkę, *εις τι* i *εν τινι*. 2) o rzeczach. nie powieść się, nieudac się, nie dostąpić; *ο τύμβος δυστυχών*, gdy im ciebie pochować się nie uda, *γένος τινι*, nie zostawić dzieci; *adversa fortuna ubor*.

δυστύχημα, τό, niepowodzenie, niedola, nieszczę-

ście, *τύχος*, z czém; a) ulomność cielesna b) przegrana bitwa, klęska; *infortunium*.

δυστυχής, es, nieszczęśliwy, zgnębny, szkodliwy; *ο δ. δαίμων*, demon zgnębny, Rzecz. *οι δυστυχείς*, nieszczęśliwcy; nieudolni ludzie; *τάμα δυστοχη*, nieszczęsny los, który mi się dostał w podziale. Przyszł. — *χώς*, nieszczęśliwym sposobem; *infeliciter*.

δυστυχία, η, nieudanie się, nieszczęście; nieszczęsny wypadek, cios.

δυστυπείω, źle spać.

δυστυπόστατος, on, któremu trudno się oprzeć.

δυσφανής, es, trudny do poznania, niewyraźny.

δυσφάναςτος, on, obraz jaki z trudnością przejmujący.

δύσφατος, on, niewypowiedziany, straszny, zgnębny.

δυσφημέω, wymawiać słowa złowroże; *τινά*, lżyć kogo, spotwarzać; narzekać.

δυσφήμημα, τό, potwarz, obelga.

δυσφημία, η, słowa złowieszcze; narzekania; potwarz; niesława.

δύσφημος, on, złowroży, obelżywy, nieczny.

δυσφίτης, es, znienawidzony, nienawistny, wzgardzony.

δυσφρόνέω, poczytać co za niecznośne, byc oburzonym, niechętnym, *τινι* i *ἐπί τινι*, mieć się niedobrze, w złej być doli.

δυσφρόνητος, on, niecznośny.

δυσφόρηγής, ηγγος, ο, η, niemile brzmiący; *δ. άτη*, śród jęków dokonane zabójstwo.

δύσφορος, on, 1) trudny do zniesienia, a) ciężki, brzemienny. b) niecznośny, uciążliwy, przykry. Rzecz. *τα δύσφορα*, obciążająca się niedola, ciężkie losu ciosy. 2) przewrotny; *δ. γνώμαι*, urojenia. 3) ocięzaly, *σώματα*. Przyszł. *δυσφόρος*, boleśnie; *δ. έχειν*, się wzruszać, *εν σοι*, *δ. άγειν τι*, byc oburzony o co.

δύσφραστος, on, trudny do wytłumaczenia, niewytłumaczony.

δυσφρονέων, u Hezydoda albo imiesł. byc markotnym; albo genit. do *δυσφρόνη*, frasunek. p. nstp.

δυσφροσύνη, η, frasunek, kłopot, markotność.

δύσφρων, onos, markotny. a) smutny, frasobliwy. b) niechętny, nieprzyjazny, *δ. ύός*, niechęć. 3) nierozważny, nierozmyslny, głupi.

δυσφύλακτος, on, trudny do strzeżenia l. przechowania. 2) przed czem trudno się ustrzedz.

δυσφώρατος, on, trudny do zdybania.

δυσχέμερος, on, i **δυσχέμων, onos**, bardzo burzliwy, mroźny, zimny, szorstki. 2) niewytrzymały na zime.

δυσχέριωμα, τό, niemała praca; rzecz trudna; *τινι*, dla kogo.

δυσχέραιος, on, trudny do pokonania, zwyciężenia.

δυσχέραιόντως, przyszł. z niechęcią.

δυσχέραιω, 1) byc niezadowolnionym, markotnym, oburzonym, gniewnym. a) *τινι*, na kogo, *ἐπί τινι*, o co; *έξ*, *όπό τινος* dla czego; *πρός τινος*, byc uprzedzonym względem; b) *τί* l. *τινά*, z niechęcią co lub kogo przyjąc; patrzeć, odepchnąć lub wzgardzić. Ztąd w form. biern. byc z nienawidzonym; *όπό τινος*, podać się w nienawisć, *τινι*, czem. 2) wzbudzić niechęć, oburzyć, *εν τοις λόγους*, spazyczyć myśl słów, przekrećć; *molestus sum v. sic, gravor, indigne fero*.

δυσχέραια, τό, w l. mag. twierdzenia mrukliwych filozofów.

δύσχερεια, η, trudność, niedogodność, przeszkoda, przykrość; w ogóle: otmierzość, wstręt, prze-

syty; a o osobach, πικριliwość, markotność, niechęć. **δύσχερής, ἔς**, (χείρ) trudny do kierowania, a) o rzeczach: trudny, uciążliwy, niebezpieczny, ślizki, wstrętne, nieprzyjemny, przykry, chytry, podchwytliwy; złowieszczy; δύσχερής τι ποιεῖσθαι, εἶ, coś niebezpiecznego widzieć w tem, jeżeli. b) o osobach: markotny, mrukliwy, przykry, wstrętne, niechętny. Przysl. δύσχερῶς, φέρειν, z bólem, z bólem znieść; ἔχειν πρὸς τι, być niechętnym, oburzonym.

δύσχημος, ον, skrót. z δύσχημος (χείμα) p. δύσχημος, straszny, gwałtowny.

δύσχλαινία, ἡ, zle odzienie.

δύσχορηγτος, 2. dla wielkiego nakładu trudny.

δύσχορτος, ον, bezpaszy, niegościnnie.

δύσχορηστέω, 1) trudności sprawić. 2) zwykle

przech. być w kłopotcie. Zład

δύσχορηστία, ἡ, trudność, niedogodność.

δύσχορηστος, ον, nie do użycia, niepożyteczny;

niezdający; ἴππος, którym kierować trudno.

δύσχυρος, 2. wstrętnego smaku.

δύσχυρία, ἡ, niedogodne miejsce, niepomyślne

położenie.

δύσχοριστος, ον, nierozdzielny, nierozwikłany.

δυσώδης, ἔς, nieprzyjemnie pachnący, śmierdzący.

Zład **δυσώδης, ἡ**, smród.

δυσώουε, źle kupić i. cenić, targować się nazbyt.

δυσώνυμος, ον, 1) nieszczęsnej nazwy, złowieszczą nazwy; w ogóle: znienawidzony, straszny, przeklęty.

δυσωπέω, 1) nieprzyjemne robić wrażenie na oko: zład, zawstydzić, twrogę wzniecić. 2) jak forma biern. brać się czego, τι, μὴ ὄν. Med. podejrzliwie, trwożnie się oglądać, τι, lekać się czego, być trwożliwym. 3) widzieć z trudnością. Zład

δυσωπία, ἡ, zbytnia wstydlivość.

δυσωρῆς, uciążliwą straż odbywać; περί τι, komu trwożliwie naokolo się lasić.

δύτης, οὐ, ὄ, nurek; *urinator*.

δυστικός, ἡ, ὄν, do nurkowania zdatny, nurykowy; *urinatorius*.

δύω, fut. δύσω, aor. 1. ἔδωσα, aor. 2. ἔδω, 3 sing. ἔδω zam. ἔδω, conj. ἔδω, part. δῶς, optat. 3 sing. δῶη, zam. δῶη, inf. δῶαι, ep. δῶμεναι, częstotl. f. δύσσω, Med. aor. 1. ἔδωσα-μην, 2 i 3 os. ep. (ἐ)δῶσο, (ἐ)δῶσθε, imper. δύσσω part. δύσσωμενος.

Form. pob. **δύνω**. 1) wciągnąć, wjechać, zanurzyć się, wkroczyć, zmieszać się, własc. przenosić. τι, τινά, w czym z kim, γαίαν, umrzeć; νέφεα, zginać, zniknąć za obłokami, τινά, zaczepić, tudzież z podwójn. Acc. części i całości; κραδίην, — Ὀδύσσηα. Tudzież z przymkami: πρὸς τι, ἔς, ὄν, κατά τι, i κατά τινος, zanurzyć się w czym. 2) Szczęśliw.

a) o odzieniu, zbroi, pozorn. przechodn. włożyć, wdziać, wsadzić, τι εἰς τι, i ἐν τινι, τινί zarzucić w kolo czego, tak jak περί, ἀμφί τινι. Przen. ἀλκην, w silę się uzbroić. b) o słońcu i gwiazdach: zachodzić, tudzież o wieczorze, ὄψε δύω, późno się schylający; przen. o domie upadającym, o końcu życia; *subeo, submergor, intro, induo, occido*.

δύω, p. δύω.

δύωδεκα, p. δώδεκα.

δύωδεκατος p. δώδεκατος.

δύωδεκάβοιος, ον (βόες) wart dwanaście sztuk bydlą.

δύωδεκάπολις, ιως, ι, ¹²πολις, Jończycy miast 12tu t. j. związku 12 miast w mniejszej Azji.

δύωκαισεκοσίμετρος, ον, 22 miary trzymający.

δύωκαισεκοσίτηχος, ο, 22 łokcie długi.

δῶ, τό, p. δῶμα.

δῶδεκα, liczb. powstał z starszej formy δῶδέκα, ep. δωκαίδεκα, dwanaście *duodecim*.

δῶδεκάγραμπος, τέρας, meta na placu wycięgowym, okolo której 12 razy objeżdżać było trzeba.

δῶδεκάγωνον, τό, dwunastobok.

δῶδεκάδάρχης i **δῶδεκάδραχος, ὄ**, dowódzca 10 ludzi czyli dekady w perskiem wojsku, składającej się z dwóch oddziałów po pięciu ludzi i wraz z nim z dwóch oficerów. Dwie takie dekady tworzył λόχος.

δῶδεκάδραχμος, ον, wart 12 drachmów.

δῶδεκάδρομος, ον, dwanaście razy w kolo bieżący 1. okrążający.

δῶδεκάεδρος, ον, dwunastościenny.

δῶδεκαετής, ἔς, dwunastoletni.

δῶδεκάκις, liczb. mnoż., dwanaście razy.

δῶδεκάκλινος, ον, dwunastonitny.

δῶδεκάμηχος, ον, dwunastomiesięczny.

δῶδεκάμηχανος, ον, znający 12 sztuków 1. rzemiosł.

δῶδεκάπαλαι, przysl. dwanaście razy tak dawno; *didum*.

δῶδεκάπλασιος, α, ον, dwunastokrotny.

δῶδεκάς, ἄδος, ἡ, dwunastka.

δῶδεκάσκαλιμος, ον, dwunastowiosłowy.

δῶδεκάσκυτος, σφαίρα, z 12 skórek złożona piłka.

δῶδεκαστάσιος, ον, dwanaście razy tyle.

δῶδεκαταίος, α, ον, dwunastego dnia.

δῶδεκατηρόριον, τό, dwunasta część.

δῶδέκατος i **δουδέκατος, η, ον**, dwunasty; τό δ., część dwunasta; *duodecim*.

δῶδεκαφόρος, ον, dwanaście razy w roku rodzący.

δῶδεκάφυλον, τό, 12 szczepów Izraelu.

δῶδεκέτης, ὄ, dwunastoletni.

δῶμα, τό, (δέμα) 1) dom., mieszkanie, bogów i ludzi; Ἄδσα, piekło. 2) pokój, sala. 3) dom, ród. p. δῶμος. *domus*.

δῶματιον, τό, zdobn. δῶμα, 1) mała świątynia, kaplica, z dod. μικρόν. 2) pokój, komnata, sypialnia.

δῶματίτης, ὄ, do domu należący, domowy.

δῶματίτης, ἰδος, ἡ, r. ż. do porzdzającego.

δῶματοφθορέω, zniszczyć dom i mienie, zmarnować.

δῶματώω, dom wybudować; δεδωμάτωμαι ὀσ μικρά χερί, zaopatrzony jestem (nie skąpa ręka) w domy.

δῶμαξ, ακος, ὄ, = δῶναξ.

δῶρεά, ἡ, jon. **δῶρη, δῶρημα, τό**, i **δῶρον, τό**, dar, podarek, darowizna, zwł. dar gościnny, czesny podarek, ofiary dar, ofara; tudzież: uprzejmość, przysługa, korzyść, część, δῶρα Ἀφροδίτης, dary Afrod. t. j. piękność, miłostki; δῶρημα τῆς ἑυνοίας, korzyść z pobytu; ἔννοο δῶρον, dar t. j. pokrzepienie; δῶρα χριστοῦ, darowizna w zlocie. Zład δῶρεάν jako przysłów. sposobem darowizny, darmo; τὸ ὄν δῶρημα, podarek od ciebie, choć mogłoby też znaczyć: dar tobie zrobiony. Często w 1. mng. choć o jednym podarku mowa, τὰ δῶρημάτα = τὰ δῶρηθέντα. Szczeg. ἡ δίκη 1. δῶρεῖς δῶρων, proces dla przekupstwa wytoczony; *donum, munus, gratia, beneficium*.

δῶρεώ, 1) darować. 2) Dep. Med. δῶρεομαι, z aor. ἔδωρησάμην (ἔδωρηθήν jest biernie), darować, udarzyć kogo czem, τι τινι, przysądzić, przeznaczyć, zezwolić, τινά τὰ παρ' αὐτοῦ, łaską kogo swoja obsypać; zaopatrz kogo, τινά w co, τινι. 3) Biern.

(ἐδωρήθην) być obdarowanym, παρά τινος, przez kogo; być danym w darze, τινί, komu; ἀπορ, *per-mitto, comparo*.

ῥῶμα, p. ῥωμά.

ῥωρικὸς, ἡ, ὄν, szczodry, chętnie obdarzający.

ῥωρικὸς, ἡ, ὄν, 1) przyjmujący dary, przekupny. 2) darowany.

ῥωρίζω, 1) po dorycku się nosić. 2) używać doryckiego dyalektu.

ῥωρικὸς, ἡ, ὄν, dorycki.

ῥωριστί, przysł. po dorycku. **ῥωρικὸς, ἡ, ὄν**, dorycki.

ῥωριτής, ἀγών, zapasy, wktórych zwycięzca otrzymywał dar.

ῥωροδοκέω, dary przyjąć; zwł. dać się przekupić, bez obj. i ἀργύριον πολλόν, wł. wiele pieniędzy przyjmować, dając się przekupić, dać się wielkimi summami przekupić, ἐπὶ τινι, w jakim celu; ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις, na niekorzyść waszą, pod warunkiem że waszą sprawę zdradzicie; ἐν τινι, w czem.

ῥωροδόκημα, τό, przekupstwo, przyjęty dar.

ῥωροδοκῆσι, przekupstwem; komiczna alluzja do ῥωριστί

ῥωροδοκία, ἡ, przyjęcie podarku, przekupność; przekupstwo. *corruptio per dona*.

ῥωροδοκός, ὄν, (δέχομαι) przyjmujący podarki, przekupny, łakomy na pieniądź. 2) przekupujący; *domis inhians*.

ῥῶρον, p. ῥωρεά.

ῥωροτελέω, z darów t. j. ze ślubów się uścielić.

ῥωροφάγος, pochłaniający dary, łakomy darów.

ῥωροφώρα, nieść dary τινί i τινί τι, tudzież: obdarzyć, τινά, *dona offero*.

ῥωροφωρικὸς, ἡ, ὄν, niósący dary, dany w darze. T. s. **ῥωροφώρος, 2**.

ῥῶροτομαι, dor. = ῥωρέομαι.

ῥῶς, ἡ, tylko w Nom.; dar. *donum*.

ῥωσιδικός, ὄν, (δίκη) oddający się w ręce sprawiedliwości, poddający się prawu.

ῥῶσαν, ὄ, chcący dać; obiecujący, a nie dający. Przydomek Antygona II. Macedońskiego.

ῥωτήρ, ἡ, dawca, *donator*. T. s. **ῥῶτης, ὄ**.

ῥωτινάξω, zbierać datki l. przyjmować; *dona colligo*.

ῥωτινή, ἡ, dar, podarek; *ῥωτινήν δοῦναι τι*, dać co w darze t. j. darmo. *donum*.

ῥῶτωρ, ὄρος, ὄ, t. c. ῥωτήρ.

E.

E, ἔ φιλόν, nieodm. głoska piąta alfabetu greckiego; jako znak liczbowy ε' = 5, ε = 5,000. Znak piątej ks. Iliady i Odysei.

ε, zwykle podwojone: ἔ ἔ, okrzyk boleści lub współczucia: ach! ach! och! och!; *vae!*

ε, ep. także ἔε, p. ὄ.

εα, okrzyk zdumienia lub oburzenia: ha! och! Podwaja się także; *vah!*

εα, a z wyrzutnią ε' 1) ión. = ἔν, p. εμί. 2) do εάω. co patrz.

εάν, (εἰ = εἶν), tudzież ἔν i εἶν, z καί: przez kraśis w κάν Zlewające się. 1) warunek oznacza, którego uskuteczenie się zawisło od okoliczności, zwykle w mowie nie zależnej z Conj.; gdyby, na przypadek gdyby. 2) spójn. pytający w pytaniu zależnym: czy, z dodaniem lub bez πῶς. Także z Conj. się łączy, 3) z wyrzutnią jednego lub obu słów używa się εἶν τε — εἶν τε, lub εἶν τε — καί, bądź to że — bądź też, bądź że, — bądź że, bądź — bądź; *si, si forte, vive — vive*.

εάνος, ἡ, ὄν, (ἐννομι), ep. εἰάνος, (obuwny, ubieralny), giętki, układny, przystawający, przylegający, o odzieniu i przedmiotach do ubrania służących. 2) Rzecz. ὁ εἰάνος 1. εἰάνος dom. πέπλος, odzienie.

εἶαρ, ὄρος, ścgn. ἤρος, ἤρι, ep. εἶαρ, τό, wiosna; πρὸς εἶαρ, ἐς τὸ εἶαρ, na wiosnę; εἶαρ ὄραν, niby wiosna się usmiechać; mieć wiosny oblicze; *ver. saeridreptos*, 2. we wiosnie zerwany.

εἶαρίζω, przepędzić wiosnę; tudzież w med. f.; *tempus vernum transigo*.

εἶαρνός, ep. εἶαρνός, ἡ, ὄν, wiosenny; ὄρα, pora wiosenna; εἶαρ. πωλαίαις, na zgromadzeniu wiosennem; *vernus*.

εἶαροτρεφής, εἶος, żywniony, wypielegnowany przez wiosnę.

εἶατοῦ, ἡς, ὄς, ión. εἶατοῦ, ścgn. αὐτοῦ (εἶο, αὐτοῦ), zaim. zwrotny 3 osoby, siebie samego l. siebie, sobie, się. Bardzo często zastępuje Genit sing. i plur. zaimek dzierżawczy 3 osoby, swój swoja, swojo, n. p. εἶατοῦ πατέρα, swajego ojca.

W l. mng. często stoi za ἀλλήλων, οἷς, wzajemny, nawzajem. Ważne jest użycie tego zaimka przy stopu. wyższym i najwyższym przymiotników lub wyrazów mających znaczenie stop. wyż., gdzie przedmiot pod względem przedmiotu jakiego z sobą samym się porównywa i najwyższy stopień przymiotu tém samym się oznacza, n. p. ἀρῖστα αὐτῆ εἰωτής, najplodniejsze w porównaniu z sobą samem, t. j. najplodniejsze; αὐτὸς εἰωτοῦ ἔσει πολλῶ ὑποδέσσερος t. j. w porównaniu ze zwykłą swoją wysokością; εἶατοῦ θερμότητος, najcieplej. Szczególne zwroty są: ἐν εἶατῶ γίγνεσθαι, wejść w siebie, upamiętać się; ἐφ' εἶατοῦ εἶναι, władać sobą, mieć siebie w mocy swojej; ἐν εἶατοῦς ἔχειν, w sobie, w duszy rozważać. Wyrzutnia ma miejsce w zwrotach: οἱ εἶατοῦ, jego ludzie, swoi, τὰ εἶατοῦ, swoje sprawy, siedliska, mieszkanie, ojczyzna, i t. d. tὰ αὐτοῦ, swoje pochodzenie, początek; ὁ αὐτῆς, przyszły małżonek, ἡ εἶατοῦ, przyszła małżonka (swoja); τὸ καθ' εἶατοῦν, oddzielnie, odrębnie; ἀφ' εἶατοῦ, samo przez się, z własnej woli l. popędu. Przy artykule odnosi się też często εἶατοῦ do I i 2-giej osoby gdzie zwykle ἐμαυτοῦ l. σεαυτοῦ stoi, jak w polskiem; *sui*.

εἶατῶν, ep. 3 sing. aor. 1. pass. do εἶπω, dodał się, przydał się, dołączył się; według innych, „był przymocowany.“

εἶαω, 3 praes. εἶᾶ (czasem jednozgłosek się czyta), ep. εἶα, imperat. εἶα, conjun. εἶωμεν, (uEplik. 2 zgłosek.), opt. εἶωμι, εἶωην, impf. εἶων, 3 sing. ep. i ión. εἶα za za εἶα, częstotl. form. εἶασκον, i εἶασκον, fut. εἶασω (εἶασουσιν 3 zgłosekowo) aor. 1. εἶασα i εἶασα. Adj. verb. εἶατέον, pusić. 1) dopuścić, dozwoić, dać, zostawić, często z Acc. c. inf. ἐμὲ μόνον εἶασον εἰδέναι, ja to najlepiej muszę wiedzieć; z negacją, przeszkodzić, wzbronić, odradzić. 2) pusić, zostawić w pokoju, zaniechać, niezważać na co, zaniedbać, t. tudzież z Inf. εἶα χαιρεῖν, zostawić przy życiu l. zdrowiu, zapomni; lub z przymiotn. n. p. ἀχάριστον εἶν τι. Tudzież bez objek-

tu, n. p. ἔα (imperat.) daj-że pokój, przestańże.
 3) puścić, przestać, pominać, zaprzestać, τί l. Inf. *Sino, mitto, inquit, non curo, non committo.*
ἔαων, p. ἔδς.
ἔβδομαγενής, ἔς, siódmego dnia zrodzony.
ἔβδομαγετής, ὁ, przydomek Apollona, któremu 7 dnia miesiąca każdego ofiary składano.
ἔβδομαίος, α, ὄν, siódmego dnia (coś czyniący l. doznający). *septimo die.*
ἔβδομαίος, ἀδός, ἤ, siódemka; tydzień; siedm lat.
ἔβδοματος, poet. = ἔβδομος.
ἔβδομηκοντα, Liczb. nieodm., siedmdziesiąt.
ἔβδομηκοντοετής, ὁ, siedmdziesięcioletni. r. ż. ἔβδομηκοντοετής, ἤ.
ἔβδομηκοστόδιον, μόριον, 1/13 część. *septuagesima secunda pars.*
ἔβδος, ἦ, ὄν, siódmy; ἔβδ. ἡμέρα, 7 dzień miesiąca księżycowego (*nonae*): τὸ ἔβδομον, siódmy raz; *septimus.*
ἔβενος, ἦ, heban, hebanowe drzewo; *ebenus arbor.*
ἔβραϊστί, przysl. po hebrajsku.
ἔβραϊος, ὄν, 1) w kraju zamieszkały; swojski; tudzież r. ż. 2) κτήσις, własność gruntowa. 3) w ziemi będący, podziemny.
ἔβραστίμιθος, ὁ, bruchomówca.
ἔβρεῖνοιαι, tylko w aor. Conj. ἔβρεῖναι, p. ἔβρεῖναι.
ἔβρειος, ὄν, p. ἔβρειος.
ἔβριεῖναι, wypiąć, sztydzić, wyszydzić. *rideo.*
ἔβριων, ἔς, 1) swojski, krajowy, θεοί. 2) wrodzony. 3) rodowy, pokrewny. ἔβριωνός, przysl. wrodzonym, zwykłym sposobem. Ziąd **ἔβριωνάω**, w czem spłodzić.
ἔβριονομαι, skosztować, liźnąć, spróbować, αἶμα-τος, *gusto, imburo.*
ἔβριονομα, τό, to, przy czem się kto zestarzał; zajęcie w starości.
ἔβριονοσκω, f. ἄσομαι, zestarzeć się przy l. nad czem l. w czem. *consenesco.*
ἔβριονομαί i **ἔβριονομαί**, ep. pf. 3 pl. ἔβριονομα-σιν. 1) urodzić się w czem, wszcząć się, powstać, być wszczępionym l. wrażonym, stać się, dzieć się. Peri. być w czem, życ l. mieszkać. Przen. λήθη τινός ἔβριονομαί τινι, idzie u kogo coś w zapomnienie. 2) wejść, być między czem, przemi-nać, upłynąć, (o czasie), τινί τι, komu do czego. 3) nieosob. ἔβριονομαί τινι z Inf. l. Acc. c. Inf, uchodzić, można, wolno, podana jest sposobność, ὅπό τινός, przez kogo, τινί i ἔν τινι. Imiesl. ἔβριονο-μενον, niezależnie: ponieważ było można, lub, choć można było: *innascor, insum, intercedo, licet.*
ἔβριονομαί, zbliżyć. 2) oprcz. zbliżyć się.
ἔβριονοσκω, ὄν, niebieskawcy; *glauucus.*
ἔβριονοσκω, być słodkim l. słodkawym.
ἔβριονοσκω, werznięć, wyręć; ἔν τινι. *insculpo.*
ἔβριονοσκω, zapelniający językiem żołądek.
ἔβριονοσκω, mlócić, mleć językiem.
ἔβριονοσκω, wgiąć, zgiać, (tylko in tmesi).
ἔβριονοσκω, ὁ, ἦ, wnuk, prawnuł, wnuczka; w ogó-łe: potomek, krewniak, τινός.
ἔβριονοσκω, 2. piśmienny.
ἔβριονοσκω, ὄν, spisany. *descriptus.*
ἔβριονοσκω, ἦ, zapisanie, zwłaszcza w poczet oby-wateli. *inscribitio.*
ἔβριονοσκω, ὄν, napisany, ἔβριονοσκω ὁμολογεῖν, pi-śmiennie, (t. j. w testamentie) przyznać.
ἔβριονοσκω, czynn. i biern. a) wyręć, narysować, l. namalować, τινί i ἔς τι, w ogóle: wrazić, τινί.
 b) zapisać, wpisać, τί l. τινά i το τινί l. ἔν τινι,

πρός τινα. Biern. ἔβριονοσκωμένους τι, zawierać w so-bie co zapisane. Mianowic. zapisać w poczet, wpisać w rejestr, n. p. εἰς τοὺς δημότας, w po-czet obywateli; εἰς τοὺς ἀτίμους τινά, pozbawić praw obywatela; λόγον. lub z domysłu. λόγον, u logistow oświadczyć gotowość do zdania spra-wy, tudzież, oskarżyć, ἐνεγράφης λειποταξίου. *pin-go in aliqua re, inscribo.*
ἔβριονοσκω, aor. 1. ἔβριονοσκω, wręczyć, włożyć w ręce, oddać, przekazać; poddać, podsunać, τί i τινά τινι.
ἔβριονοσκω, 1) czynn. i biern. właśc. jako fant, zada-tek wręczyć; ziąd, zaręczyć, τινά τινι, tudzież τὸν γάμον. Biern. ἔβριονοσκωί τινι, zaręczam się z pan-ną, dostaję jako oblubienicę, ale ἔβριονοσκωμένη τινι, oblubienica, narzeczona. 2) Med. zaręczyć, rę-czyć za kogo: dać porękę, czasem zduban. ἔβριονο-σκω, πρὸς τινα, komu, τινά, za kogo; τί, za co, l. z Inf. fut., ślubować, że; *spondeo*. Przysłowiowo: ἔβριονο-σκω, παρὰ δ' ἄτα, kto za kogo ręczy, ten jęczy l. klo-pot go męczy.
ἔβριονοσκω, ἦ, 1) rekojmia, warowanie, ubezpieczenie, danie zastawu i tem samém zaręczenia. 2) zare-czynny, gdyż panny opieka i kawaler wzajem za-ręczenie sobie dawali, że przyjdzie do ślubu. Na-zywało się to τὴν ἔβριονοσκωί ποιεῖσθαι. *sponsio, sponsalia.*
ἔβριονοσκωί, ἦ, zaręczenie; zaręczeni.
ἔβριονοσκωί, ὁ, rekojmia, poręczyciel, ręczyciel, τινός l. z Inf., że coś się stanie; *sponsor.*
ἔβριονοσκωί, ἦ, ὄν, zaręczony, narzeczony; *sponsus, sponsa.*
ἔβριονοσκωί, przysl. w bliskości, w bliskości, po-bliżku, w pobliżu, nieopodal; o miejscu: ἔβριονοσκωί παρῆναι, być bliskim kogo, τινί i τινός, o czasie także. 2) blisko spokrewniony.
ἔβριονοσκωί, ἦ, skrzynia do przechowania. *incitega.*
ἔβριονοσκωί, p. ἔβριονοσκωί.
ἔβριονοσκωί, ćwiczyć w czem; med., ćwiczyć się w czem.
ἔβριονοσκωί, p. ἔβριονοσκωί.
ἔβριονοσκωί, z poet. form. pob. ἔβριονοσκωί, stop. w ἔβριονο-σκωί — ρον, nwyż: ἔβριονοσκωί, ἔβριονοσκωί i ἔβριονο-σκωί, blisko, i. t. d. 2) o przestrzeni, blisko, w blisko-ści, τινός, rzadziej τινι, ὁ ἔβριονοσκωί, sąsiedzki, blisko mieszkający, w pobliskości leżący; τὰ ἔβριονοσκωί τινός, okolica, otoczenie; ἔς τὸ ἔβριονοσκωί, bliżej; ἔβριονο-σκωί τινός, i πελάγειν, zbliżyć się, na wojnie zetrzeć się, τινί i τινός. tudzież z Inf ἔβριονοσκωί ἔλθειν ἀλώ-ναι, nieledwie, bez mała dostać się do niewoli; prawie: ἔβριονοσκωί τινός γινώμης ἔχουσαι, jak naj-wierniej myśl oddać, ἔβριονοσκωί καταστήσασθαι, coś bliżej przysunąć, θανάτου ἔβριονοσκωί τοῦτος ἀφίκεται, słowo to prze do zadania sobie śmierci. 2) o czasie, blisko, niedaleko, niebawem, nie-zwłocznie, τινός i τινι, δι' ἔβριονοσκωί, w najbliż-szym czasie. 3) pod względem przymiotu, blisko, podobnie, zbliżenie, τινός i τινι, ἔβριονοσκωί δηλώ-σαι, jak najdokładniej objaśnić; ἔβριονοσκωί τείναι τοῦ θανάτου, prawie być równym śmierci; ὀδὲ ἔβριονο-σκωί, ani w przybliżeniu, zgola nie. Przy liczbach: prawie, a ἔβριονοσκωί, prawie właśnie, tudzież z Genit. ἔβριονοσκωί μόριον, blisko 10,000.— 4) o bliskim pokrewieństwie, z dodaniem l. domysln. γέναι, τινός. *Prope, similiter, circiter.*
ἔβριονοσκωί, ὄν, prostokątny; *quadratus.*
ἔβριονοσκωί, p. ὀδοσκωί.
ἔβριονοσκωί, aor 1. ἔβριονοσκωί, ep. ἔβριονοσκωί, aor. med. syno. ἔβριονοσκωί, ep. ἔβριονοσκωί, imper. ἔβριονοσκωί, inf. ἔβριονοσκωί

i ep. ze znaczen. czasu terażn. ἔγροσθαι, pf. 2. ἐγρήγορα, zład ἐγρήγορθε = ἐγρήγορατε, 3 pl. ἐγρήγορθασι, inf. ἐγρήγορθαι, pf. pass. ἐγρήγορησμαι, z form. ep. pobocz. **ἐγρήσω**, 1) czynn. a) budzić, obudzić, τινά ἐξ ὕπνου. b) pobudzić, wznieść, podnieść, napędzić, zagrzać, zachęcić, podbuchać, poduszcząć, τί i τινά, w form. biern. z Inf. być zachęconym do zrobienia czego. 2) Med. wraz z aor. 2. synkop. i Perf. 2. ocknać, przebudzić się, ἐξ ὕπνου, czuwać, zwł. w Perf. II i ἐγρήσσω), ἀμφί τι, starać się; tudz. περί τινος. *expergetacio, excilio.*

ἐγέροσμος, on, przebudzenie, ὕπνος.
ἐγέρσις, *σως, ἦ*, ocknienie, przebudzenie; zmartwychpowstanie; wzruszenie, θορυβό.

ἐγερτί, przysłów. zachęcająco; żywo.
ἐγερτικός, ἦ, ὄν, zachęcający, podniecający, zaprzewajający. *excitandi vim habens.*

ἐγερτός, ὕπνος, = ἐγέροσμος.
ἐγκαθαρμοζω, wprawić, wstawić.

ἐγκαθεζομαι, siedzieć, rozłożyć się gdzie, ἐν τῇ γῆ, ująć na czém. *insideo.*

ἐγκαθειρνομι i ἐγκαθειρω, zamknąć w czém.
ἐγκαθίητος, on, podbuchać, podmówiony, poduszczony. *subornatus, subdolus.*

ἐγκαθευδω, spać na czém. *indormio.*

ἐγκαθηβάω, wzrosnąć w czém; *pubesco in*
ἐγκαθήμαι, siedzieć na czém; zaczepić się o co; zwł. leżeć w zasadce; o zalodze wojskowej, stać, leżeć; *insideo, insidior.*

ἐγκαθιδρω, postawić, τί τιν, co na czém.

ἐγκαθίζω, posadzić na czém, εἰς τι, med. i nprz. f. czynn. siedzieć na czém, τινί.

ἐγκαθίημι, spuścić, zesłać, posłać do.

ἐγκαθίστημι, 1) nprzech. fut. i aor. 1) zesłać, posadzić gdzie, zwł. o zalodze, przeniesić, przelożyć, rozłożyć, ἐν τινι i περί τι, w jaką okolicę; wogóle: wsadzić, umieścić, osadzić na, zaprowadzić co, τινά, τί. 2) nprzech. w pf. i aor. 2 być osadzonym, mianowanym być. *constituo.*

ἐγκαθοράω, dostrzedz w czém; w ogóle: wlepić oczy, spozierać na co. *specto.*

ἐγκαθορμιζω, zawieść do portu. Med. zawiązać do portu.

ἐγκαθορμισις, *σως, ἦ*, zawińnięcie, zawińnięcie do portu.

ἐγκαθυβριζω, bobrować, zbytkować w czém.

ἐγκαίω, *τά*, u żydów święto na pamiątkę odbudowania świątyni.

ἐγκαινίζω, odnowić, poświęcić.

ἐγκαίρια, ἦ, stósowna pora; stósowność.

ἐγκαίριος, on, stósowny, słuszny, przyzwoity.

ἐγκαίοω, aor. 1. part. ἐγκαίοντας. a) zapalić, rozniecić, πῦρ. b) wypalić, biern. ἐγκαίομαι τι, wypalają mi co. *accendo, inuro.*

ἐγκαίοω, brać się i postąpić źle przy czém, Inf. **ἐγκαλέω**, wolać, wezwać, nawoływać; przypominać, n. p. dług, τί, napominać, zarzucać, *vetos*, spędzić na kogo winę, i. złożyć na kogo. τινί, *μικρά τινι*, komu czynić wyrzuty (o drobnostki); z Inf. 1. 6ti i. 6s. Szczeg. w sądzie komu przewinienie jakie wykryć, τινί τι, zład, obwinie kogo o co, τινά τινος, w ogóle: skarżyć, *ὅπερ, περί τινος*, żalić się, ganić, τινί, co.

ἐγκαλλωπιζομαι, popisywać się z czém, na harc wyjeżdzać: podobać sobie w czém, *τοῖς ἀσχορίσ, pysznić się.*

ἐγκαλλώπισμα, τό, ozdoba, wystawa, przepych.

ἐγκαλυμμός, ὁ, okrycie, otulenie.

ἐγκαλύπτω, 1) f. czynn. i biern., ukryć w czém, zakryć, otulić, ἐν τινι. 2) Med. zakryć się, zasłonić się; wstydzic się.

ἐγκάμπω, wgiąć, zagląć. *inspecto.*

ἐγκανάζω, wlać; *injundo.*

ἐγκαναχόμαι, dep. med. dać na czém; *κόχλη, na konsze, muszli. info, fo.*

ἐγκάπτω, chciwie polykać, pochłonać; *αἰθέρα γνάθος*; t. j. nadać policzki.

ἐγκάρδιος, ον, sercowy, serdeczny; *ἐγκάρδιον γίγνεται μοι τι*, do serca coś biore.

ἐγκαρπος, ον, zaopatrzony w owoc, wydający owoce; *πόλις κρήνησος κάλυβιν ἑκαρποῖς χθονός*, z pakowiemem kraju obiecujacem owoce t. j. z potomstwem drobnem; *ἐγκ. τέλη*, podatki, danina w owocach; *fruitifer.*

ἐγκάρσιος, ία, ον, ukośny, skośny, krzywy, poprzeczny. *transversus.*

ἐγκαρτερω, wytrzymać, wytrwać w czém, τινί, τί, coś znieść mężnie, *θάνατον*, stać przy czém, trzymać, dzierżyć; nprzech. być wytrwałym, powstrzymać się, z Inf. *μη ποιειν τι*, bez object., wstrzymać się od jedzenia, ogłodzić się na śmierć.

ἐγκατα, τά, wnętrzości, jelita; trzewa; dat. *ἐγκατασ. viscera.*

ἐγκαταβαίω, zstąpić w co; τινί.

ἐγκαταβάλλω, wrzucić do czego.

ἐγκαταβίωω, spędzić życie na czém, τινί.

ἐγκαταβυσώω, form. biern. głęboko zabrać.

ἐγκαταγρήσκω, spędzić starość na czém; w ogóle: zestarzeć się, ἐν τινι.

ἐγκαταδαρθάνω, spać przy czém. *indormio.*

ἐγκαταδω, przywiązać, przytrzymać do czego.

ἐγκαταζεύγνυμι, połączyć z czém, (τινί).

ἐγκατακαίω, spalić w czém. *inuro.*

ἐγκατακείμαι, leżeć, spać w czém. 2) gnieść, ciśnąć.

ἐγκατακλίνω, złożyć w czém; biern. położyć się na czém, oprzeć się, τινί.

ἐγκατακοιμάομαι, biern. spać w czém, przenosić.

ἐγκατακρούω, zetrzeć; *χορειαν ποδί*, stukać nogami w tańcu.

ἐγκαταλαμβάνω, zdybać, schwycić na czém, przy czém, zdobyć, dosięgnąć: przen. w matni, w sidłach schwycić; *ὄρκιος*, związać przysięgami; wojskow. zn., zamknąć w czém, oblegać, ἐν τινι.

ἐγκαταλέγω, zebrać do czego; *ἐγκαταλέγησαν*, zebrało, nagromadziło; liczyć, policzyć do czego; zaciągnąć, werbować, brać.

ἐγκαταλείπω, zostawić w czém, i. przy czém, τί ἐν τινι i. τινι, *παρά τινι*, w ogóle: opuścić, zaniechać, zaniedbać; *πίστιν*, nie dotrzymać obietnicy; zostawić coś nierozstrzygniętem; biern. f. zostać w czém i. przy czém, zostać w tyle, we wyścigach. *relinquo, derelinquo.*

ἐγκατάληψις, ἦ, zabranie do niewoli.

ἐγκαταλιμπάνω = ἐγκαταλείπω.

ἐγκαταλογίζομαι, dep. med. liczyć, policzyć do czego.

ἐγκαταλήγνυμι, pomieszać między co, τινί, postawić wśród czego, umieścić.

ἐγκαταπήγνυμι, mocno wepchnąć, wrazić, τινί, w co; zatknąć, utkwic, wetknąć, włożyć, wsadzić.

ἐγκαταπλέω, wpleść, wplatać, wrazić.

ἐγκαταρρόπτω, zaszyć w co.

ἐγκατασβέννυμι, zagasić w czém.

ἐγκατασκήπτω, 1) nprzech. rzucić, miotać na co, τί.— 2) nprzech. natrzeć, napaść.

δγκατασπερω, rozsiać między co, rozrzucić; biern. być rozsiałym, rozproszonym, ταις πόλεσιν, po miastach; *dissemino*.

δγκαταστοχειωω, wraz z początkami wpoić.

δγκατασφάω, zabić w czym, τινί.

δγκατασφάσσω, zamięszać, zakłócić w czym.

δγκατασφύω, rozetrznąć w czym, zarznąć, wykarbować.

δγκατασφύημι, włożyć w co. Zwyczajne w Med. form. **δγκατασφύωμι**, 3 sing. aor. 2. sync. **δγκάσθετο**, a imper. **δγκάσθετο**, złożony dla siebie, włożył, ukrył, τί τινί, co w czym. Przenośn. τί θυμῷ, rozważyć co w duszy; τέχνην, właściwie, złożony w sztuce, uchwycić zmysłem sztukmistrza, koncyptować.

δγκατασφύω, owinać, zawiązać. *implico*.

δγκάτω, zatrzymać, powstrzymać w czym.

δγκατασφύωμι, wyszydzić, wyśmiać.

δγκατοκώω, mieszkają w czym, τινί.

δγκατοκίω, usadawić, osiedlić; τινί, przeznaczyć miejsce na czym. *colloco in* — .

δγκατοκοδομωω, zbudować w czym. 2) zamknąć (w budynku jakim).

δγκασμα, τό, pryszcz, pryszczel (z oparzenia); piętno wypalone; *pustula (ex ustione)*.

δγκαστής, ó, wypalający, piętujący.

δγκασφικιδάλοσ, cebule polykający.

δγκασμαι, 1) leżeć na czym, τινί, znajdować się w czym. 2) nalegać na kogo, τινί, dręczyć kogo, naciskać, nagabywać, λέγων, słowami; uderzać, nacierać na kogo, ścigać, prześladować. 3)łożyć się na co, przykładając się do czego, τινί, gwałtownie napierać; ztąd πολβς τοίς συμβεβηκόσιν εγκασται, odwołuje się usilnie na wypadek nieszcześliwy.

δγκασρω, εγκασραμένω κάρα, z ogolona głowa.

δγκασλευσμα, τό, rozkaz, napomnienie.

δγκασλευσμός, ó, nawoływanie, ες άλλήλοσ, wzajemne wołanie na siebie 1. nawoływanie, aby takt oznaczył, według którego wiesłami równocześnie robiono *exhortatio*

δγκασλεύω, nawoływać, rozkazywać; z dat. τοίς κούσιν. (Częściej w med. form., zachęcić, zagrzewać, τινί, kogo; τί, do czego; τό πολεμικόν, do ataku ztatrabić, dać hasło; tudz. z inf. hortor, incito.

δγκαστρύς, ίδωσ, ή, żądło, (ós); bodziec, kolec, oścień, ostroga.

δγκαστροσ, on, w żądło zaopatrzony.

δγκασραννομι i **δγκασράω**, (tudzież in tmesi), 3 pl impf. εγκασρανόντο = εγκασρανόντο. 1) czynn. i biern. pf. mięszać, zamięszać w czym, τινί. Biern. pf. εγκασρανόμενοι ήσαν, sc. πόλεμοι πρόσ τινασ, był pomiędzy nimi także wojny prowadzone z inuimi. 2) Med. sobie zamięszać, podniecić, wzniecić, wzbudzić, πράγματα μεγάλα, wielkie ruchy, niepokoje. *impulseo, excito*.

δγκασρομωω, lżyć, zelżyć, τινί.

δγκασφαλοσ, ó, właśc. przymiotn., co w głowie jest, ztąd, domyśln. μυελόσ, mózg. — 2) jądro, rdzeń, mlecz, mucha, człono, ośrodek palmy; *cerebrum, medulla*.

δγκασφარიω, grać przed kim na lutni.

δγκασροννημι p. εγκασραννομι.

δγκαστωω, att. **δγκαστώω**, (ion. **δγκαστήω**, zamknąć. 1) sprawić że zapada (spężylna w zamku), zamknąć, τί. 2) zamknąć, τινί w czym; εγκάων, w obwodzie okopów. Przenośn. γλώσσαν, trzymać język za zębami. 3) Med. zamknąć się, zamknąć na siebie, przekryć; *occludo, secludo*.

δγκλημα, τό, oskarżenie, obwinienie, zażalenie, zarzut, žal; wina, krzywda; ες i πρόσ τινα, na kogo; τινόσ, o co; εγκλημα 1. εγκληματα εχειν, mieć žal, skarżyć, τινί, kogo; τί, żalić się na co, skarżyć się, εγ. ποιείσθαι, wytoczyć, wynurzyć žal swój, πρόσ τινα, na kogo; εγ. τι ποιείν, z czego zrobić zarzut; τὰ εγ. μετελθειν, badać, dochodzić zażalenia: biern. εγ. εταράχθη πρόσ τινα, žal na kogo 1. zażalenie przyszło do wybuchu: εν εγκληματι γίνεσθαι εκ τινοσ, być z powodu jakiego ganiunym; κούων εγκλ. λαμβάνειν, zawierając wspólne zażalenie. *accusatio, crimen*. Ztąd

δγκληματικώσ, ή, óν, należący do zarzutu i oskarżenia.

δγκληροσ, on, mający udział w czym, uczestnik, τινόσ, dziedzic, dziedziczka. 2) εγκληρα, przypadający na kogo los, przeznaczony komu los, τινί.

δγκληροσ, on, obwiniony, oskarżony

δγκληδών, chylikiem. *inclinando*.

δγκλημα, τό, skłonność, pochyłość, cofanie się.

δγκληω, 1) pochylić, sklonić dokąd, obrócić, zwrócić, τί ες τι. biern. być zwróconym, przykładając się do, τινί. 2) przch. i biern. sklaniać się, pochylić się, nagiąć się; wygiąć się, wziąć ośbrót 1. kierunek pochyły, pochyłać się (o słońcu), εδ εσπεραν, ku wieczorowi; dalej: zwrot uczynić, odwrócić się, zwrócić się, cofać się, zбочyc. *inclino, imponor, cedo*.

δγκλισίς, ή, schylenie, pochylenie, zapadanie, zniżanie. *inclinatio, inflectio*.

δγκλώω, wypłukać enemą, dać enemę.

δγκνωσμα, τό, kawał pieczonego mięsa u Argeow.

δγκνώσσω p. εγκνωώσω.

δγκνωλάω, wyzłobić, wykopać, wydrążyć.

δγκνωλιόσ, on, w bızuchu będący, brzusny; τὰ εγκνωλια, wnetrzności, flaki, szpągi, wręgi (okrętu).

δγκνωλοσ, on, wydrążony, zagłębiony; τὰ εγκνωλα, zagłębienia, jamy, γγσ. *cauus*.

δγκνωμάορμα, dep. med. spać, έν τινί, na czym; w czemu; zwł. w świątyni, aby we śnie otrzymać od bóstwa skazówkę jaką, wyrocznia; *incubo*.

Ztąd εγκνωμησας, ή.

δγκνωσούροορμα, stać się kojzyrą, t. j. żyć jak bogata i rozwiązła Atenka tego nawiska.

δγκνωλάπτω, wyrznąć, wyrżyć, τί τινί, έν, επί τινί 1. ες τι, co na czym. *incido*.

δγκνωληβάω, według Gram. t. c. *καταπέπωκα*, polykać; wedl. innych: dać pchnięcie, pchnąć w brzuch.

δγκνωλπιασ, άνεμοσ, wiatr powstający w zatoce.

δγκνωλπίζω, tworzyć zatoke. 2) wziąć na łono, uściskać, objąć. *insinuo, in sinum recipio*.

δγκνωλόω, wyłonić, nadać. Pass. zakrećć w zatoke.

δγκνωμβόορμαι, przywłaszczyc sobie trwale.

δγκνωνώω, spieszyć się, biedz, zwawym być; imiesl. *zwawo, skrętnie*. 2) przch. przyspieszyć, τί.

δγκνωνητί, pospieszenie, usilnie.

δγκνωνορμαι, med. przewracać się, przewalać się w piasku.

δγκνωπώσ, ó, dluto.

δγκνωπή, ή, przeszkoła.

δγκνωπτω, wbić; zatamować. Zatarasować drogę. *incido, impingo, impedio*.

δγκνωροδλέω, owinać derami 1. koldrami.

δγκνωσμέω, uporządkować w czym, τινί, τί.

δγκνωστωω, gniewać się na kogo, τινί.

δγκνωτοσ, on, gniewny, nienawidzący, στύγοσ. U Herod. rzec. ó εγκλ. gniw, nienawisć, εχειν τινί, warzyć gniew przeciw; εγκ. τινόσ 1. διά τι, o co.

ἐγκράζω, wrzasnąć na kogo, τινί i ἐπί τινα.
ἐγκρασιχολός, ὁ, (właśc. z żółcią zmieszany), rybka mała, jak serdel, siodłek.
ἐγκρατεία, ἡ, a) panowanie nad sobą, wstrzemięźliwość, τινός, umiarkowanie, περί τι, w czem; zwł. umiarkowanie w pokarmach i rozkoszy, πρὸς ἐπιθυμίαν, πρὸς ἡδονάς. b) wytrwałość, cierpliwość, zahartowanie, τινός, na co.
ἐγκρατεύομαι, być wstrzemięźliwym, umiarkowanym, panować nad sobą.
ἐγκρατής, ἔς, 1) trzymający, dzierzący mocno, mocny, ἐγκρατέστερον τι ποιεῖν, coś bardziej umocować. 2) a) mający w swojej mocy, pan, władca, τινός, czego; ἐ. εἶναι, utrzymać co; władający czem, mający w swojej mocy; b) władający sobą; ztąd, umiarkowany, wstrzemięźliwy, τινός, n. p. γαστήρ, w jedzeniu. Przysł. — τῶς, silnie, gwałtownie, str. wyż. ἐγκρατέστερον.
ἐγκρίνω, obrać, wyborem przyjąć do czego, przypuścić do, policzyć między; wmięszać się.
ἐγκρισίς, ἡ, dopuszczenie w skutek wyboru.
ἐγκριτός, ον, uznany za wzorowego.
ἐγκροτέω, uderzyć, pukać w co, do drzwi pukać, stukać; deptać. Med. uderzyć na się, w siebie, wzajemnie.
ἐγκροῦω, whić, przybić; *adigo*.
ἐγκρούπτω, ukryć, przekryć, τινί, ἐν τινι.
ἐγκροφιάζω, trzymać się w ukryciu.
ἐγκροφίας, ὁ, pod gorącym popiołem pieczony chleb; *pans subcineris*.
ἐκτάομαι, nabyć gdzie posiadłości, osiedlić się.
ἐκτηγημα, τό, posiadłość na obcym gruncie, w obcej ziemi.
ἐκτηγησις, ἡ, prawo nabywania w obcym kraju posiadłości. dor. *ἐκτησις*.
ἐκτηίζω, budować, założyć w czem.
ἐκτοκάω, (in timesi) zamieszać, pomieszać, τί τινι, co z czem; *immisceo*.
ἐκτοκλέω, owinać; otoczyć, okolić; okpić, odrwić; *circumvolvō*.
ἐκτόκλημα — ἐκτόκλημα.
ἐκτόκλησις, ον, kołowy, okrągły, kragły, w kolo chodzący; τὰ ἐκτόκληια, wiadomości powszechne, kunszt, których Grek w młodości uczyć się musiał; kolejny, powszechny, zwyczajny.
ἐκτοκλον, τό, zwierchnia szata kobiet.
ἐκτοκλώω, 1) czynn. w kolo obracać; τί. 2) Med. obracać się w kolo, τί, okolo czego; otoczyć co, *circumvolvō* (*r*).
ἐκτοκλίνθησις, ἡ, przelewanie się; *involutio*.
ἐκτοκλιώω, przelewać w czem. Zwykle biernie: owinać sobie co, przelewać się w czem; εἰς ἔρωτας, oddać się miłostkom.
ἐκτομόνησις, ἡ, poczęcie. *conceptio*.
ἐκτόμος, ον, i *ἐγκομος, ον*, brzemienny, ciężarny; przen. zapłodniony, pełny, τινός, *gravidus*.
ἐκτόπηω, nachylić się, zgarbić się. a) zgiać się, pochylić się. b) schylić głowę, aby co zobaczyć, bystro na co patrzeć.
ἐκτοπέω i *ἐκτόρω*, f. κέρσω, (aor. 1. ἐνέκωρα), sportkać się z kim (τινί), wpaść w co, zabznąć w co; z Gen. ἀλογίης ἐνέκωρασε πολλῆς t. j. nie pytają wcale o niego, nie zważają na. *incido*.
ἐκτόρτια, τὰ, część jakaś przy ujęciu i w środku więcizna (κέρτος), ztąd część krtani.
ἐκτορμάζω, fut. — άσω i — άσομαι, wielbić, chwalić, sławić, τινά i. τι ἐπί τινι, διά i. κατά τι, z czego, dla czego; tudzież τινά πολλά, bar-

dzo wielbić; ale też: pysznie wystrychnąć, zachwalić.

ἐγκωμιστικὸς, ἡ, ὄν, pochwalony. *laudatorius*.
ἐγκώμιος, ον, 1) (κῶμη) wiejski, swojski. 2) (κῶμος) odnoszący się do processy bakchosowej l. do pochodu zwycięzcy w igrzyskach, gdy go przeprowadzano do domu; n. p. βρμος, hymn pochwalny na zwycięzcę; ztąd rzecz. τὸ ἐγκώμιον (sc. μέλος) oda, hymn, mowa pochwalna; u-wielbienie, τινός i. τινί, κατά τινος, εἰς τινα, εἰς τινα ἐπί τινι, ἐγκώμια τὰ κάλλιπα δεικνύονα κατά τινος, dać komu najpiękniejsze świadectwo.
ἐγκώμια νικάν, w skutek zwycięztwa w igrzyskach otrzymać hymn pochwalny.
ἐγρεκύδομος, ον, wzniecający wrzawę wojenną.
ἐγρεμάχας, ὁ, wzniecający bitwy; dor. f. — ἐγρεμαχητής, ον, wojenny, bitny; *bellator*.
ἐγρῶο, *ἐγρηγόρῃαι* i t. p. *ἐγείρω*, *ἐγρήσσω*.
ἐγρηγόρῶω, tylko w imiesł. *ἐγρηγόρων* — *ἐγρηγόρων*, czuwać.
ἐγρηγορικός, ἡ, ὄν, czujny na jawie, πράξις.
ἐγρηγορσις, ἡ, czuwanie, czujność, rzekosć, żywość.
ἐγρηγορτί, ep. przysl. czuwając, na jawie. *vigilanter*.
ἐγρήσσω, być czujnym, czuwać, p. *ἐγείρω*.
ἐγχαίνω, praes. *ἐγχάσκω*, czuwać na kogo, πρὸς τὴν σελήνην. a) z otwartą gębą patrzeć na co chwicie, gapić się, b) śmiać się z kogo w twarz, sztydzić, τινί. c) mieć wielką gębę, junaczyć.
ἐγχαλάω, popuścić, sfolgować.
ἐγχαλνέω, okiełznać, zachełznać; zwł. pf. pass. *ἐγχεγαλνώσθαι*, z acc. στόμα, mieć munsztuk w pysku, być okiełznanym.
ἐγχαράγμα, τό, wernięcie, włom.
ἐγχαράσσω, — att. — ττω, wyręć, wyrznąć, dać wyćsnać, wybić l. wyrzucić, τί, τινί, εἰς τι, κατά τινος, na czem; biern. z dod. σημείον, być napiętnowanym.
ἐγχάσκω, p. *ἐγχαίνω*. [kim.
ἐγχεζώ, wyonaczyć się w co, τινά, z obawy przed *ἐγχειζόμενος, κάρη*, zdzida brzękając l. szczekając, o Atenie: bitny.
ἐγχεσίη, ἡ, p. *ἐγχος*.
ἐγχεσίη — *ἐγχεσίη*, p. *ἐγχεώ*.
ἐγχεικέρωνος, rzucający błyskawicę l. grom, ni-by dźdźe.
ἐγχειρέω, plsqpf. 2. p. sing. *ἐγχεπερήκης*, (*χείρ*), rękę przyłożyć. 1) zabrać się do czego, przystąpić do czego, τινί, z Inf. doswiadczyć, chcieć, kuścić się, począć. 2) zacząć, τινί, napaść; (w mo-wie) rozwordzić się, zwrócić się, εἰς τι, mówić o czem, roztrząsać.
ἐγχειρημα, τό, przedsięwzięcie, przewaga, zakus.
ἐγχειρησις, ἡ, wykonanie, podjęcie się.
ἐγχειρητής, ὁ, przedsiębiorca.
ἐγχειρητικός, ἡ, ὄν, podejmujący, przedsiębierczy.
ἐγχερίδιος, ον, w ręku trzymany, n. p. κλάδοι, rzecz. τὸ ἐγχ. μὸζ, sztylet, broń ręczna, κατά τινος, na kogo. *pugio*.
ἐγχερίδιω, 1) czynn. podać do ręki, wręczyć, przekazać; poddać, τινί i. τινά. 2) Med. brać co do ręki, przedsięwziąć.
ἐγχειρίδιος, ον, wręczony, doręczony.
ἐγγέλειον, τό, węgorzyk.
ἐγγελοστρόφος, ον, karmiący, pielęgnyjący węgorze.
ἐγγελος, υος, ἡ, i ὁ, węgorz. (w l. mng. — υος, ioh. za εἰς), *anguilla*.

εγγλωσσός, όν, wegórzooki.

εγγεμισωρός, όν, ten co od losu zdzię do ręki dostał, nawykły do walki na dzidy, bitwy; *hastia exercitatus*.

εγγεσπαλιός, όν, wstrząsający, rzucający zdzię.

εγγεσφόρος, όν, dzidonośny.

εγγέω, 3 sing. conj. εγγείη ep. za εγγέη, aor. 1. ενέγεωα i ενέγεα (tudzież in tmesi) 1) czynn. a) wlewać, nalęwać, z dod. 1. domysln. οίνον, τινί, napelnić puhar; πειν, do picia. b) napelnić, narzucić. 2) Med. nalewać sobie, εις την χείρα, na rękę; *infundo*.

εγγίλιω, τινί, dumnie kogo traktować.

εγγορεύω, tańcować w czem 1. na czem.

εγγός, τό, z f. ep. εγγείη, 1) dzida, kopija; skladała się u Homera z drzewca (δύρο), spiżowego grotu (αίχμη) wydrażonego; w to wydrażenie (αδύλος) wtykało się drzewce. Była 6 stóp i więćej długa, Hektora 11 lokci. Dolny koniec drzewca (σαρωτήρ) okuty był w żelazo 1. spiż, aby módz zdzię wetknąć w ziemię. Klóto nią i rzucano ją; każdy wojownik miał dwie. 2) w ogóle: bron, miecz; przen. φροντίδος, bron dowcipu. *hasta, telum, gladius*.

εγγουσα, ή, = αγγουσα.

εγγραός, wbić, wrazić, wepchnąć. *infligo, impingo*. T. s. **εγγράω**.

εγγρεμμα, τό, plwociny. *quod excreatur*.

εγγρήξω, potrzebować.

εγγριπτω, i ενιχριπτω, aor. 1. ep. εγγριψα, pass. part. εγγριμφεις i ενιχριμφεις. 1) gwałtem przybliżyć, przypchnąć, narzecz, wrazić, wcisnąć, uderzyć, τινί, wbić co, ες τι. 2) nprzcz. i biern. wcisnąć się, przecisnąć się, τινί, do czego, άσπίδι, przycisnąć go siłnie do siebie; drasnąć, dotknąć, zbliżyć się, netrzeć na co, τινί, przybić do lądu; zbliżyć się, γυναικι, spółkować; *infilgo, admoceo, accedo*.

εγγριστός, όν, wtarty, do wtarcia.

εγγρία, wetrzeć, namaścić. 2) zaklód, zażgnąć, uklód; zaczepić.

εγγρονιζώ, czas na czem spędzić, ztąd a) spóźnie się. b) zezastarcę się, zakorzenić się, zadawnić.

εγγρώνωμι, natrzeć farbę, farbować, wrazić.

εγγυριστός, όν, soczysty, smaczny. *succulentus*.

εγγύω = εγγέω.

εγγυσίς, ή, wlanie; *infusio*.

εγγυτρίξω, włożyć w garnek; zabić, ponieważ dzieci, których niechciano wychować, porzucano w garnkach.

εγγυτρίστρα, ή, niewiasta zbierająca krew z blagalnych ofiar do garnka na pogrzebie zabitego człowieka, lub zbierająca kości jego do garnka, lub porzucająca dziecko w garnku.

εγγωμα, τό, nasyp; *terra adgesta*.

εγγώννυμι i εγγώω, zasypać, groblą wysypać.

εγγώρωω, dać rum t. j. miejsce czyli pozwoić, τινί, zwykle nieosob. uchodzi, wolno, można, jeszcze czas, τινί, dla kogo, komu; tudzież z Inf. *per-mitto, licet*.

εγγώρωσις, ία, ίων, i εγγώρωσις, όν, krajowy, swojski, ojczysty. Rzecz. z dod. γής, mieszkaney, ziomek. 2) wiejski. Przysl. τό εγγώρωιον, po swojsku, przekazanym zwyczajem.

εγγωσις, ή, zasypanie, zalamanie przez groblą. **εγώ,** (przez krasis łączące się z οίδα, εγφάα, z οίμαι, εγμαι, και εγώ w κάγω) dor. i ep. przed samogłoskami **εγών,** zaim. osob. 1. ja; gen. έμοσ, ep. i ion. έμέτο, έμετο, έμεδ, έμέθεν, enklit. μοσ, ep.

μεσ (przez krasis łączące się w έμοσσι, μοσσί, τοσμοσ za έμοσ έστι, τοσ έμοσ), mnie; dat. έμοί, dor. έμίν, enklit. μοί a z elizyą u Homera μ', mi, mnie; acc. έμέ, enkl. μέ (elid. μ' mię, mnie; dual. nom. νόσ, νόσ, wót, my obadwa; gen. i dat. wót, wót nas dwóch, nam obudwom; acc. wót i wót, nas obu; Plur. nom. ήμεις, ion. ήμέες, col. άμμες, my; gen. ήμών, ion. ήμέων, (czas. 2 zgłosk.), ήμείων, dor. άμών, nas; dat. ήμίν, ep. i poet. ήμίν, ήμίν, eolskie άμμι i άμμιν, enkl. ήμιν, nam; acc. ήμάς, ion. ήμέας, ήμας, col. άμμε, nas. Klądzie się zaimek ten w antytezach, gdzie ma oscbliwszy przyzlic, ale często i bez tego. Dat. μοί często jako Dat. ethicus kładzie się, aby wykazać, że rzecz jakaś w związku z osobą przez μοί wyrażoną stoi; έξ έμεσ, z mojego domu; Herod. 6, 130. μή μοί (z dom. λέτης) nie wspominaj mi; *ego*.

εγωγε, ja, z przyciskiem, ja z mej strony, ja przynajmniej; dat. έμοιγε, co do mnie; w odpowiedziach znaczy: tak.

εγωγα i εγώνη, p. εγώ.

εδανός, ή, όν, jadalny, śniedny; *edulis*.

εδανός, ή, όν, (ήδουμαι) przyjemny, smaczny.

εδαφος, τό, z artykuł, przez krasis zlane τοόδαφος, (έδος), to, na czem co spoczywa; fundament, grunt, dno, podloga, ziemia; έξ έδαφος, do gruntu, ές έ. καθελειν, κατακαίπτειν, z ziemią zrównać. Ztąd **εδαφιζώ,** zrównać z ziemią.

εδεσμα, τό, pokarm, jedzenie.

εδεστήρ, ήρος, ό, jadacz, jedzący.

εδεστός, ή, όν, jedzony, użarty, zjedzony, πρός τινος, i to δέμας, na ciełe; przen. pożarty, έξ αττοσ, w sobie, w ciełe. t. d. έδεστά, żywność na sprzedaż, wiktualy.

εδητός, ύος, ή, pokarm, jadlo, żywność.

εδνάομαι, dać wyprawę, wiano, τινά, komu, wyposażyć.

εδνον, τό, zwykle w l. mng. **εδνα** i ep. **εδνα, τά,** (εδανός) dary ślubne. a) podarunki oblubienicy, dane oblubienicy czyli pannie, o której rekę się ubiega. b) podarunki konkurenta, dane ojcu panny. c) podarki ojca dane narzeczonej, wyprawa, wiano, posag.

εδνώω, dać posag 1. wyprawę, wyposażyć. Med. **εδνωσασο** w temże znaczeniu; zaręczyć; *despondeo*. **εδνωτής, ό,** ep. **εδνωτής,** wyposaający, dający posag.

εδος, τό, poet. siedzenie, a) krzesło, na którym się siada. b) siedzenie; οδχ έδος έστι, nie czas gnuśnie siedzieć. c) siedlisko, pobyt, bóstwo t. p. posada, posady, miast 1. ludów; świątynie zowią się zwykle siedliskami bóstw. 2) dno, podstawa.

εδρα, ή, prozaiiczn. = έδος. 1) krzesło, siedzenie, ławka, miejsce, gdzie się siedzi; τινε τιν έδρα, uczcił kogo miejscem honorowóm; tron; **εδραν** εχειν, siedzieć. 2) siedzenie, tył. 3) plac, stanowisko, pobyt, mieszkanie, **ναλοχοι** **εδρα,** stacye okrętowe, ostój; dno, grunt, położenie; **δωων** **εδραν** λαμβάνειν, znaleźć przytułek u bogini; **εδραν** εχειν Τύρονθι, obracć mieszkanie, osiąść w Tyryncie; **εδρας** επ' όμων κάμπειν, siedlisko u was zalożyć (siadając). Zwl. siedlisko bóstw, świątyni, kaplicy, oltarz. — 4) siedzenie a) główn. blagaczy; οδ — ήδ' **εδρα** σμεκροσ λόγσο, to wysiadawanie (na oltarz Pozeydona), a zatem to blaganie nie oznacza nic małoważnego. b) miejsce wypoczynku, οδχ **εδρας** ακμη, nie czas ociagać się. 5) posiadzenie, rada.

ἑδραῖος, α, ον, siedzący, osiadły; postanowiony, trwały, niewzruszony; urządzony do siedzenia.
ἑδραῖός, ω, umocować, ubezpieczyć.
ἑδραῖωμα, τό, podpora, umocowanie, potwierdzenie.
ἑδρανόν, τό, tylko w l. mng. siedzenie.
ἑδραῖός, ω, siedzieć, usadowić się, usiąść, ep. inf. ἑδραῖασθαι, impf. ἑδραῖώντο. *sedeo.*
ἑδραστρόφος, ὁ, obracający tył, ἀπό σκελέων, za pomocą nog; podkładający, podstawiający nogę, przerzucający kogo przez nogę.
ἔδω, w cz. terażn. poet., proz. ἔσθίω, ep. inf. ἔδμεναι, impf. ἔδων, częstotl. 3 os. ἔδσκε. f. ἔδομαι, pf. ἔδηκα, ep. imiesl. ἔδηδώς, pf. pass. ep. ἔδησομαι, aor. ἔφαγον, adj. verb. ἔδεστέον, jeść; o zwierzęt.: zrec, τί i τινός, w ogóle: pożreć, używać; przenosić. pochłaniać, roztrząsać, zmarnować; ἀλασει θυμόν, serce z żalu zagryść, martwić się. *edo, comedo, absumo.*
ἑδώνή, ἡ, p. ἑδῆς.
ἑδώνος, η, ον, jadalny, śniedny; τὰ ἔδ., żywności. *esulentus.*
ἑδῶλιον, τό, siedlisko, pobyt, mieszkanie; tylko w l. mn., ławy wioślarzy, burtnice, pokład. *sedes, transtra.*
ἑδῶνα, p. ἑδνα i t. p.
ἑδῶνομαι ep. p. ἑδῶομαι. Med. wyposażyć *eioco dote.*
ἑδωνής, η, ἑδωνής.
ἑκ: κοσάβωτος, ον, ep. za εἰκοσάβωτος, wart dwadzieścia sztuk bydła; nom. pl. εἰκοσάβωτα, wartość, cena 20 wółow. *viginti boum pretio.*
ἑκίσαι, p. εἰκοσι.
ἑκίσσορος, ον, = εἰκόσορος, dwudziestowiosłowy.
ἑκισκός, p. εἰκοστός.
ἑκίλειον, p. εἰλέω.
ἑκίπον, p. εἰκον.
ἑκισάμην, i t. p. p. Εἰδῶ i εἰμ
ἑκίδομαι, p. ἑλδομαι.
ἑκίδωρ, τά, ep. za ἑλδωρ, życzenie, żądanie.
ἑκίμεθα, ἑκίσαι, p. εἰλω.
ἑκίπομαι, p. εἰλω.
ἑκίραθῶ, p. ἐργάθω.
ἑκέρηνομι, p. κατείρηνομι.
ἑκέρω, ἑκέρωτο, p. εἰργω
ἑκέρμενος, ἑκέρωτο, p. εἰρω.
ἑκέρση, ἑκέρσηεις, p. ἔρση, ἐρσήεις.
ἑκέσατο, ἑέσατο, p. ἔνωμι.
ἑέσατο, p. εἶσα.
ἑζομαι, impf. ἑζόμεν, aor. pass. conj. ἑσθῶ, dep. usiąść, usadowić się, ἔς, κατά, πρὸς τι, ἐν τινι, ἐπί τινι i τι. n. p. εἰρεσίας ζυγῶν, ławy wioślarzkie obsadzić; ἐφέστοι, przy ognisku usiąść; θύραζε, za drzwi wypchnąć. Przen. spuścić się, skłonić się (ἤρη ἐπί χθονί) l. ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἐξεσθε, nie mieszajcie się do spraw naszych. *consideo.*
ἑζω, p. ἑζω. **ἑζην, p.** ἑζος, gen. do ἑός.
ἑθάς, ἄδος, ὁ, ἡ, nawykły, przyzwyczajony, τινός do czego; rzadziej τινί. *consuetus.*
ἑθειρα, ἡ, włos na głowie w l. mn. grzywa l. ogon koński, włosy końskie czyli kita na przylbicy; grzywa lwa, szczęc odyńca; pąkowie kwiatów. (Mosch.)
ἑθειράζω, p. ἑθάρω; mieć gęsty włos.
ἑθειρα, p. ἑθειρα.
ἑθειρω, p. pielęgnować, obrabiać, uprawiać.
ἑθέλεγθρος, 2. nieprzyjazny. Przysł. — ως.
ἑθειλήμους, ὄν, dobrowolny. T. s.

ἑθειλήμων, ον, (ἑθειλήτος).
ἑθειλοδοουκία, ἡ, dobrowolna niewola.
ἑθειλόδουλος, ον, dobrowolnie służący, poddający się, ἑθειλοδοῦλος ἔχειν, niewolę znieść dobrowolnie.
ἑθειλοθηρασκία, ἡ, samowolnie obrane nabożeństwo, obrządek religijny.
ἑθειλοκακῶς, 2. rozmyslnie złym być, zwł. o żołnierzach: rozmyslnie tchórzem być, zdradliwie postąpić, ἐν τῷ ἔργῳ, w rozprawie. Ztąd
ἑθειλοκάκησις, ἡ, rozmyslone zamędbanie.
ἑθειλοκωφῶς, 2. udawać głuchego, nie chcieć słuchać.
ἑθειλονηδόν, przysł. dobrowolnie z własnego
ἑθειλοντήν, przysł. p. poprzedzaj. [popędu.
ἑθειλοντήρ, ἡρος, ὁ, ochotnik.
ἑθειλοντής, ὁ, ὁ, rzecz. i przym. ochotny, chętny, dobrowolny; ochotnik.
ἑθειλοντί, przysł. p. ἑθειλοντήν.
ἑθειλοπονία, ἡ, miłość do pracy, pracowitość.
ἑθειλοπος, ον, ochoczy, pracowity.
ἑθειλοπρόξενος, ὁ, dobrowolny πρόξενος, narzucający się sam na Proksenosa.
ἑθειλοργός, 2. chętny do pracy, niespracowany.
ἑθειλούσιος, ον, i 3 zakończ., dobrowolny; ἑθειλούσιος ἔστι z Inf. jest rzeczą własnej woli, od własnej woli zależy.
ἑθέλω, i θέλω. impf. ἤθελον i ἔθελον, częstotl. f. ἔθεσκον. aor. ἤθελεσα i θέλησα. 1) o osobach; być skłonny, skłaniać się, chcieć, życzyć, żądać, mieć zamiar, być gotowym, dobrowolnie, chętnie coś czynić; μάλλον ἔ., woleć; zwyknąć, τί, Inf. l. Acc. c. Inf. ἔθρα lub sam Conj. n. p. τί σοι θέλεις δεῖξαι, w czym życzysz aby ci ustąpić? εἰ θέλεις, gdy wola; w imiesl. ἑθέλων l. θέλων, dobrowolny, chętny; θέλοντί ἔστι μοι, podobna mi się coś, życze sobie czego; ὁ ἑθέλων l. ὁ θέλων, kto ma ochotę, kto bądź, ktokolwiek, pierwszy lepszy; ἔς πλεόν τοῦ θέλοντος πίπτειν, więcej niżli życzy, nad żądanie. 2) o rzeczach: chcieć, zdołać, móżdż zwyknąć; n. p. ἡσασμένον δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἑθέλουσιν αἰ γυνῶμαι — ἑμοῖαι εἶναι, nie zwykli być i t. d. — γυνῶται δὲ ἑθέλει: τὰ δῶρα λέγειν, co mają znaczyć podarki.
ἑθεν, ep. i poet. = ob.
ἑθίζω, att. f. ἑθίω, adj. verb. ἑθιστέον. 1) czynn. przyzwyczaić, τινά i z nastp. Inf., który nawet τό przybiera. 2) biern. nawyknać, być przyzwyczajonym; praet. εἐθισμαι, być przyzwyczajonym, mieć w zwyczaj, być przyzwyczajonym, σὸν τινι, do czego l. z inf.; εἐθισμένον, przyzwyczajona rzecz, zwykłe. — 3) przyzwyczaić się, παῖσιν ἑθίζον και σμῶνται. *assuefacio, assuesco.*
ἑθικός, ἡ, ὄν, przyzwyczajny, nalogowy.
ἑθιμος, ον, zwykły, przyzwyczajny; τὰ ἑθιμα και νόμιμα, zwyczaj i obyczaje.
ἑθισμα, τό, zwyczaj, nawyknięcie.
ἑθισμός, ὁ, przyzwyczajenie, używanie; ἔκ τῶν ἑθισμῶν, według zwyczaj. *assuefacio, usus.*
ἑθιστός, ἡ, ὄν, do czego przyzwyczaić się, nawyknać można.
ἑθιάρχης, ὄν, władca ludu; prefekt, namiestnik.
ἑθινός, ἡ, ὄν, ludowy, właściwy ludowi; w now. Test. poganski; ἑθινικός, po poganski.
ἑθνος, τό, (ἑθός) 1) rzesza, mnóstwo, tłum, ciżba, zgraja 2) lud, gmin, naród, ludność, szczep, plemię, κατά ἑθνη, według plemion; o zwierzętach: gromada, trzoda, rój, stado. — 3) rodzaj, θῆλυ — ἀρην. — 4) poganie.

ἔδος, τό, zwyczaj, obyczaj, używanie: *σόνηδες*, długie ćwiczenie; *ἐξ ἔθους*, z zasady, zwyczajnie; *κατά, διά τὸ ἔθ.*, ἐν ἔθει εἶναι, być w zwyczaju; *τούτω τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρησάτω*, według tych zasad i tym trybem zawiadować państwem; *ἔθος τὸ πρὸς τὸ ἦμα*, od rodziców przekazany obyczaj, a zatem = ἦθος.

ἔδω, pf. 2. *ἔδωθα*, ion. *ἔωθα*, nawyknąć, zwyknąć, z inf., *εἰσθῶς*, zwykły, zwyczajny; *οἱ εἰσθότες*, zwykli mówcy; *κατὰ τὸ εἰσθός*, według zwyczajny; *τὰ εἰσθότα λέγεσθαι*, codzienna gadanina; *παρὰ τὸ εἰσθός*, wbrew zwyczajowi. *soleo, solutus.*

εἶ, spójn. ep. dor. także *αι*, 1) w poprzedniku zdani warunkowych, *γεῖη*, z Ind., Opt., a nawet (choć nie w att. prozie) z Conj., w znaczeniu: gdyby, a z Inf. w orat. obliqua obok zdania głównego stojącego w Konstr. infim., tam gdzie w orat. recta stałby Optat. Z imiesł. łączy się ei sposobem wyrzutni i znaczy: *εἴ ποτε*, gdziekolwiek: *si forte, εἴ ποθεν*, zkażdokolwiek; reszta słowo często się opuszcza n. p. *οἱ εἰ μή*, jeżeli nie, gdyby nie, chyba, *εἰ μή ὅσον*, chyba może, *εἰ δὲ μή*, nuż nie, gdyby nie, lub jak w zdaniach przeczących: w przeciwnym razie. Czasem ei δὲ stoi z domysln. *σοῦλε*, albo; a gdy poprzedza *εἰ μὲν*, gdy wola, z tem wszystkim; *εἰ δ' αἴγε*, gdy wola, nuż! Całego zdania brak po *εἰ γάρ*, lub też po ei w znaczeniu: bo jeżeli, bo gdyby t.j. gdyby tak było, gdyby przecie. 2) partyk. życzenia, oby, byleby, z Optat. 3) w pytan. zależnych zdaniach, czy, czy nie, jeżeli — nie; z Ind. Opt. i Conj; częstokroć słowa, od którego pytanie zawisło, domysleć się należy; *εἰ τινα*, czy kogo, kogoby, *εἰ τι*, czy; ale w zwrocie: *εἰ μή διά τινα* l. τι, gdyby nie ten albo to, domysleć się należy *ἐκωλύθησαν* l. c. p. W nowym testamentie stoi także w pytan. niezależnym 4) *εἰ = εἶ* po słowach *θαυμάζω, ἀγανακτῶ* i t. p. — Wszakże to połączenie tak wylumaczyć należy, że okoliczność wzniecająca podziw l. niezbyt wątpliwa l. w przypuszczeniu istniejąca się przedstawia; *že; si, si quidem, quando quidem, num, quod.*

εἶα (l. εἶῶ), okrzyk zachęty, nuż! żywo! dalej-że! stoi albo samo lub przy Imperat.; *εἶα!*

εἰαμένον, ἡ, = ἡμένη, nizina, ziemia tłusta bagnista, żuławy.

εἰανός, ep. = εἰανός.

εἶαρ i **εἶαρνός** p. *ἔαρ, ἔαρ, ἔαρινός.*

εἶαται, **εἶατο**, p. *ἦνται, ἦντο, ἔννυμι.*

εἶατο = ἦντο, p. *εἶμι.*

εἶβω, ep. = *λείβω*, przelewać, ronić, *δάκρυα εἶβον*. Biern. spadać, kanać, sączyć się. Med. = f. czynn.

εἰδάλματος, η, ον, pięknej postaci (*εἶδος*) = *εἰσείδης.*

εἶδαρ, ατος, τό, (ἔδω) jedzenie, pokarm, 2) pasza.

3) *panēta; cibis, esca.*

εἰδεχθῆναι, ἑς, obmierzonego wejrzenia, straszny.

εἰδηθῆναι, ὄν, świadomy, biegły, doświadczony, *τινός.*

εἶδοι, αἰ, = *ιδυς.*

εἰδοποιῶ, wyobrazić, przedstawić na obrazie, *τί.*

εἰδοποιῶν, ἡ, przedstawienie, wizerunek.

εἰδοποιός, ὄν, tworzący gatunek, specyficzny.

εἶδος, τό, 1) pojed. i mng. 1) wyglądanie, postać, postawa, kształt; często w Acc. dalszego określenia, pod względem postaci; *εἶδος τῶν δέμας*, tak że n. p. *δασεῖα εἶδει παντοίων δένδρων* — *δασεῖα παντοίας δένδρον* a *τὰ τῶν ζώωντων εἶδη*, żyja-

ce wzory. Szczegół. twarz, piękność. 2) pierwowzór, idea, pojęcie, *τὸ ἐπ' εἶδει καλόν*, piękno idealne. 3) przymiot, istota, tryb, gatunek, sposób, stan, położenie, stanowisko, forma rządu, *ἐν εἶδει τινός εἶναι*, być na wzór, gatunkiem czego; 4) forma; opp. *ἔλη*, materyał.

εἰδότης, przysł. biegły, zrećnie, umiętnie.

ΕΙΔΩ, używane jedynie i) w aor. *εἶδον*, ep. *ἶδον*, inf. *ἰδεῖν*, ep. i ion. *ἰδέσθην*, part. *ἰδών*, conj. *ἶδω*, ep. *ἰδωμι*, opt. *ἰδομι*, imper. *ἰδε*, aor. med. *εἰδομην*, ep. *ἰδομην*, imper. *ἰδοῖ* i jako wykrzyk *ἰδοῖ*. inf. *ἰδέσθαι*, conj. *ἰδωμαι*, acr. l. med. *εἰσάμην*, *εἰσάμην*. Znaczy: 1) l. jako aor. do *ὁρᾶσθαι*, a) widzieć, dostrzedz, spostrzedz, *ὀφθαλμοῖσιν*, oczyma, t. j. wyraźnie; podobn. *ἐν ὀφθαλμοῖσιν*, t. j. tak, że widziany przedmiot niby w oku się zwierciadli. Często w Inf. dodaje się jako bliższe określenie do imienia lub przysłówka, w znaczeniu: z wejrzenia na widok, na oczy, *θεῶμα ἰδέσθαι* l. *ἰδεῖν*, cud na widok, na oczy, dziwo z wejrzenia t. j. cudowny widok. Objekt widziany, gdy wyrażony przez całe zdanie, stoi w Acc. imiesłowu, ale też w zdaniu wprowadzonym przez *ὅτι*. b) dostrzedz, poznać, zmiarkować, doświadczyć, doznać, zażywać, *τί*, n. p. *χάρην*. c) przypatrzeć się, badać, dociekać d) przenosić. *ἐνὶ φρεσὶν τῇ διανοίᾳ*, duchem, rozumem przejrzeć; *τῆν δικήν*, uznać, przeznac słuszność; *ἔπος ὀρθόν* sc. ὄν, widzieć uznane słowo jakiej; *ζβδακ*, rozważać, *περὶ τινός*, tudzież z nastp. pytan. zależn. 2) spojrzeć, zwrócić oczy na co, (*ἐς, πρὸς τινα, ἐς τι*), *κατ' ἐνώπια* = *εἰς ὄψα*, w twarz, podobnie: *ἐς ἅπαντα, ἀντην, ἅπαντα*. *ἰδεῖν τινα*, zejść się z kim, rozmówić się z kim, odwieźć kogo; *νadać spojrzniu* wyraz jaki, n. p. *ὀπίδρα, ἀχρεῖον*. II) ep. Biern. i med. form. a) zjawić się, pokazać się, zdawać się, z Inf. lub bez niego. b) nadać sobie pozór, udawać, z Inf. c) być podobnym, równać się, *τί τιμ*, komu pod jakim względem. B.) Pf. *οἶδα* 2 sing. *οἶσθα* i *οἶδας*, pl. *ἴδμεν* i *ἴδμεν, ἴστε, ἴσασαι*, conj. *εἶδω*, ep. *ἴδω*, 1 pl. *εἶδομεν*, = *εἰδῶμεν*, 2 pl. *εἶδετε* ep. = *εἰδθητε*, opt. *εἰδείην*, imper. *ἴσθη, ἴστω*, *beat. ἴτω*, inf. *ἰδέσθαι*, ep. *ἴδμεναι* i *ἴδμεν*, part. *εἰδώς*, fem. także *ἰδοῖσα*, *εἶδον* ep. f. dat. plur. *ἰδοῖσιν*, plsqpf. *ἴδεν*, *ἴδον*, ep. także *ἴδεα*, 2 os. *ἴδεις*, ep. *ἠείδης, ἠείδεις* i *ἠείδασθα, ἠείδης*, 3 os. *ἴδει*, ep. *ἠείδη, ἠείδει*, *ἠείδεν, ἠείδε, ἠείδη*, 1 pl. *ἴδμεν*, 2. pl. *ἴδετε*, 3 pl. *ἴδσαν*, ep. *ἴσαν*, fut. *εἰσομαι*, rzadz. *εἰδήσω*, *ἴνφ. εἰδησέμεν*, Adj. verb. *ἴστέον*, własc. dostrzegłem, 1) dowiedziałem się, wiem, rozumiem, znam, i to *φρεσὶ, ἐνὶ φρεσὶ, κατά φρένα, κατά θυμόν*, w duszy, w sercu; *χάρην εἰδέναι*, wdzięcznym być; *φίλα ἀλλήλοισι*, świadczyć sobie nawzajem przyjaźń, przyjaznym być sobie; *σάφως τινα*, dokładnie kogo znać. Zdanie zależne wprowadza się przez *ὡς, ὅτι, ὅπως*, tudzież *ὅ* (= *ὅτι*), albo jest zdaniem względem lub pytającym z part. *εἰ*, czy, lub *ἢ* — *ἢ, οὐκ οἶδ' εἰ* = wątpli czy. Wreszcie po *οἶδα* kładzie się imiesłów. w Nom. l. Acc. n. p. *οἶδα ἄνθρωπος ὄν*, wiem, że jestem człowiekiem, albo przymiotn. zam. imiesł. lub z *ὡς* imiesł. Infinit. zam. Imiesłowu stoi tylko w tenczas, gdy o przyszłych rzeczach i to z myśli podmiotu mowa. Przy tem podmiot zależnego zdania nie rzadko jako przedmiot przenosi się do zdania głównego. I to, zkaż co wiemy, kładzie się także w Imiesłowiu lub w Dat. lub *ἐκ τινός*. Często formy tego słowa, stanowią zdania wtrącone, n. p.

σὺ, σὰφ' ἴσθι, powinienes to wiedzieć, bądź przekonany; podobnie, οἶδα, οἶδ' ἐγὼ i t. p. niewątpliwie, rzeczywiście; οὐκ οἶδ' ὅπως, nie wiem jak, gdy czego powiedziec nie chcemy, lub nie możemy; οἶσθ' ὧς z Inf., wieszli, jak począć sobie? a ἴστω Ζεὺς, zaklinam się na boga, świadczę się bogiem; αὐτὸς εἰδείης, zobacz, przekonaj się sam. Imiesl. εἰδῶς często znaczy, znawca, doświadczony, biegły. T. s. znaczenie ma εἰδότες. 2) znać się na czym, być biegłym, módz, potrafić, τί, τι-νός, περί τινος, inf. fut. εἰδήσεμεν znaczy „poznać“ także.

εἰδωλόθυτον, τό, ofiara bożyszczu, balwanowi złożona; reszki ofiarnego bydłęcia.

εἰδωλολατρεία, ἡ, bałwochwalstwo.

εἰδωλολάτρης, ὁ, bałwochwalca.

εἰδῶλον, τό, (εἶδος) obraz, postać, rzeczywistość istotę kłamliwie naśladowającą postać, mara, widmo, z dod. lub dom. σκιάς, cienie zgasyłych, upiór, strach. 2) naśladowanie, wizerunek, kontrfekt, obraz. 3) u Stoików, pojęcie, obraz w duszy wyryty. 4) bożyszczce, balwan.

εἰδωλοποιεῖω, zrobić obraz, dać obraz; w przeciw. do rzeczywistości, ἀληθείας.

εἰδωλοποιία, ἡ, obraz, wizerunek, kontrfekt.

εἰδωλοποιτικός, ἡ, ὄν, naśladowający, naśladowczy.

εἰδωλοποιός, ὁ, naśladowca, robiący podobizny l. kopie.

εἰδωλουργικός, ἡ, ὄν, t. c. εἰδωλοποιτικός.

εἰδωλοφανής, ἐς, niby obraz się ukazujący.

εἶναι, p. εἶμι.

εἶθαρ, przysł. ep. (εἶδος) natychmiast.

εἶθε, przysł. (εἶθε p.) oby! gdyby! z Optat., gdy życzenie może się urzeczywistnić; z Indic. Impf. lub Aor., gdy wyraża się niepodobieństwo ziszczenia się życzenia. *utinam*

εἶθίζω, p. εἶθίζω.

εἶκα, p. εἶκα.

εἰκάζω, impf. ἤκαζον, aor. εἶκασα, zrobić podobnym. a) obrazowo: odwzorzyć, wyobrazić, przedstawić, oddać, *γραφῆ*, odmalować. W form. biern. równać się, komu, *ἐς τινα*. imiesl. εἰκασμένος i εἰκασθεῖς, równy, podobny, *τινί*, tudzież *τοῖς τράποις τινός* l. *τῆ ἐπιπέσει τινός*, komu pod względem obyczajów; broni. Tudzież: obrazowo wyrażać. b) w myśli: porównać, *τί τι*, co z czym; l. *τί τι*, n. p. *τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας*; z czembys to potównał? co to znaczący może? zwykle *τί τε καί τι*. c) przez porównanie okoliczności lub cechy odgadnąć, przeczuwać, wnioskować, spodziewać się, wyprodukować, tłumaczyć, osądzić, *τί* lub *ze* zdán. względ. poboczny. i to *ἐκ, ἀπό τινος* l. *τινί*, z czego, według czego; *εἰκάσαι* z dod. *ὧς* lub bez tego, o ile odgadnąć można, prawdopodobnie, podobno, zdaje się. W f. biern. *ἐπί τι*, są na to domysły, lub z nastp. *δοῦτι*, czynią domniemywania, czemu.

εἰκάθω, p. εἶκω.

εἰκατός, α, ον, (εἰκή) bez planu, nierozważny, daremny, przypadkowy. *temerarius, vanus, futillis*.

εἰκάς, ἄδος, ἡ, dwudziesty dzień miesiąca; Od 20-tego dnia mies. Boedromion, w którym posag Jakchosa do Eleuzyjskiej świątyni (Anaktoron) w procesyi uroczystej zanoszona, dzień szósty wielkich świąt Eleuzyjskich zwał się *εἰκάδης*.

εἰκασία, ἡ, 1) obrazowe przedstawienie, obraz 2) porównanie; podobizna. 3) domysł.

εἰκασμα, τό, wizerunek, kopia.

εἰκασμός, ὁ, domysł.

εἰκαστής, ὁ, domniemywacz, obliczający, *τινός*, co. **εἰκαστικός, ἡ, ὄν**, wyobrażający, odtwarzający; *τό εἶκ.*, domniemywanie.

εἰκαστός, ἡ, ὄν, przekopiowany, podobny. *similis*.

εἰκατι, dor. — εἶκοσι.

εἰκλόναριος, ον, podobny do sennego widzenia.

εἶκελος, ἡ, ον, podobny, *τινί. similis*.

εἰκή, l. εἰκή, przysł. bez rozważgi, nierozważnie,

na oślep, niedbale, płocho. *temere*.

εἰκονίζω, oddać w obrazie, naśladować.

εἰκονικός, ἡ, ὄν, wyobrażający l. przedstawiający wiernie co l. kogo.

εἰκόνιον, τό, (εἰκών zdrobn.) obrazek.

εἰκονισμός, ὁ, kopiowanie, obrazowanie, przedstawienie.

εἰκονογραφία, ἡ, przedstawienie, wyobrażenie.

εἰκονογράφος, ὁ, malarz; obrazotwórca.

εἰκονολογία, ἡ, mówienie w obrazach; mowa w przenośniach.

εἰκονοποιός, ὁ, obraznik, obrazotwórca.

εἰκός, ὄτος, τό, — εἰκότος, od εἶκω, właści. podobizna, podoba, ztąd. a) prawdopodobieństwo, naturalność, rozumne; *τό οὐκ εἰκός*, niespodziewane.

b) przywrotność; słuszność; *εἰκότα* l. *τά εἰκότα λέγειν, παρηγορεῖν*, słusznego żądać, do słuszności namawiać; *τά εἰκότα πάσχει*, słusznie cierpi, nadzieje mu się krzywdą, dobrze mu tak. Jako przymiotn. w r. n. łączy się z *πράγμα* l. *ἐστί*, choć najczęściej *ἐστί* opuszcza się, naturalną jest rzecz, prawdopodobnie, stósownem jest, słusznie, z Inf. l. Acc. c. Inf.; tudzież nawiasowo: *ὅσον οἶα, ὧς, ὡσπερ, ἡ εἰκός*, jak się spodziewać należy, jak słuszną jest l. naturalną rzecz, jak zwykle; tudzież z artykul., *ὧς* *τό εἰκός*, jak słuszném jest, jak się zdaje, jak prawdopodobnem jest. Często w odpowiedzi: *εἰκός γε* l. *γούβ*, naturalnie, samo przez się rozumie się. Przymiółkowo: *τὸ εἰκότι* i *κατά* *τό εἰκότος*, według prawdopodobieństwa, prawdopodobnie; także: *διά* *τῶν εἰκότων* i *μετά* *εἰκότος τινός*, *ἐκ* *τοῦ εἰκότος*, prawdopodobnie, jak spodziewać się należy, słusznie; *παρά* *τό εἰκότος*, bezprawnie, niesłusznie; *ἐξ* *τοῦ εἰκότος*, nieprawdopodobnie; *consentaneum, probabile, par.*

εἰκοσαέθρος, ον, dwudziestolcian.

εἰκοσαετής, ἐς, dwudziestoletni; *μέχρι* *εἰκοσαέτους*, do 20go roku, właści. do 20toletniego; r. *ζ.* *εἰκοσιέτις, ἰδός*.

εἰκοσαίκις, przysł. dwadzieścia razy. *vicies*.

εἰκοσά - κλιτος i -- **πηγυς**, p. *εἰκοσάκλιτος* i t. d.

εἰκοσαυλάσις, ον, dwudziestokrotny.

εἰκοσάς, ἄδος, ἡ, dwadziestka.

εἰκοσαστάδιος, ον, długo 20 stadów.

εἰκοσι, przed samogłosk. *εἰκοσι'* lub *εἰκοσιν*, poet. *εἰκοσι*;

liczb. nieodm., dwadzieścia; *viginti*.

εἰκοσάκλιτος, ον, o dwadziestu miejscach przy stole.

εἰκοσάνηριτος, ον, (podejrzany wyraz, lepiej rozdzielić) dwadzieścia razy w nieskończoność; albo według innych: niezaprzeczenie dwadzieścia razy.

εἰκοσίπηγυς, ο, dwudziestolokciowy.

εἰκοσιτέτταρες, liczb. nieod. dwadzieścia i cztery.

εἰκοσούργιος, ον, dwudziestu sążni.

εἰκόσορος, ον, z 20 wioślarzami.

εἰκοστο - ἐξθρομος, ον, dwadziesty siódmy.

εἰκοστολόγος, ὁ, zbierający dwadziestą część czego; dzierzawca poboru.

εἰκοστός, ep. εἰκοστός, ἡ, ὄν, dwadziesty.

Rzecz. (ἡ) *εἰκοστή*, dwadziesta część, podatek (ὄδ

owoców — i od towarów okrętowych przymierzeńców ateńskich.)

εἰκοτοστάτατος, *ov*, dwudziesty czwarty.

εἰκοτολογία, według prawdopodobieństwa sądzić.

εἰκότως, przysł. imiesl. εἰκός, według prawdopodobieństwa, jak spodziewać się można, naturalnym sposobem, słusznie, należycie, przyzwyczajenie, jak łatwo wyrozumieć l. pojąć; εἰκότως πράττει, ma słusność.

εἰκω, *eike*, p. εἰκω.

εἰκω, conj. 3 pl. dor. εἰκωντι zam. εἰκωσι, aor. εἶξα, ep. f. częstotl. 3 sing. εἶξασκε. Obok tego pl. poet. εἰκάθω, εἰκάθειν, ustąpić, t. j. a) cofać się, często z dod. ὀπίσω, τινί, przed kim, τίνος i ἐκ τίνος, zkąd ustąpić, oddalić się; ztąd, τινί τινος, komu czego ustąpić, τῆς ὁδοῦ, z drogi zejść, unikać; przen. εἶκε θεοῦ ἐξείδω z drogi gniewowi, t. j. zaniechaj go, τινί μῆνιν, zaniechaj gwoli komu gniewu. b) ustępować pierwszeństwa, być posledniejszym, τινί τι, w czym od kogo; πόδεσσι: zostań w tyle w wyszcigach. — folgować, nie móż czoła stawić, ustąpić, oddać się, uleść, κακοῖς, τῇ ἡλικίᾳ, skłonnościom młodzieńczym; εἶξαι ἦντα ἴππω, porucić wodze; ἀν πλοῦν ἦμιν εἶχε, jeżeli źeśle nam pomysłny wiatr. *cedo*.

εἰκών, *ónos*, lub εἰκούς, acc. εἰκόνα i εἰκώ, acc. pl. εἰκόνας i εἰκόβς, ἦ, obraz, kopia, kontrfekt, posąg; w ogól. obraz, wizerunek, n. p. ἀψόχους εἰκόνας ἀγαμάτων, bezduszne wizerunki obrazów. Przenosić. porównanie, przypowieść: pojęcie.

εἰλαπινάξω, biesiadować, ucztować. *epulor*.

εἰλαπιναστής, ó, biesiadnik, spółbiesiadnik. *conviva*.

εἰλαπίνη, ἦ, poet. biesiada, bankiet, (później συμπίσιον); w ogóle; uczta uroczysta.

εἰλαρ, *ατος*, *τό*, (εἴλω) w Nom. i Acc. zasłona, obrona; przedpiersień, wal, twierdza, τίνος, od czego [ἡλ.]

εἰλαρχης, ó, dowódzca roty, hufca, (od εἰλη = εἰλατικός, poet. p. ἐλάτινος.

εἰλέω, p. εἴλω.

εἰλη, ἦ, ciepło słońca. *calor solis*.

εἰλη, ἦ, częściej ἡλη, rota, hufiec.

εἰληθήρω, t. c. ἡλίω θέρωσθαι.

εἰληλούθα, p. ἐρχεσθαι.

εἰλησις, ἦ, skwar słońca; obok χεῖμων.

εἰληκρινέω, czyścić.

εἰλ: — i **εἰληκρινής**, *és*, właśc. rozłączony według rot; w ogóle: nie pomieszany; dobrze rozłączony; przen. a) jasny, przejrzysty. b) czysty. przysłów. εἰλακρινῶς, czysto; *sincere*.

εἰλίπους, *οδος*, ó, ἦ, właśc. wlekący nogi, powłóczący nogami (włóczynoga), ocieślały, ciężkonożni.

εἰλετηνής, *és*, ἄηρωσσι, przez bagna l. po bagnach się krzewiący.

εἰλομα, *τό*, odzienie, okrycie, odzież, powłoka, zasłona.

εἰλόω, ó, kryjówka, nora. *latibulum, lustrum*.

εἰλοράω = εἰλω. 1) φλόγα, toczyć, wirem pedzić. 2) nprzch. wirem się toczyć l. kłębić. *verso, torqueo*.

εἰλοράω, t. c. poprzedzają.

εἰλώ, p. εἴλω.

εἴλω i **εἴλω**, ep. zam. εἰλέω, aor. 1. εἴλω, inf. εἴλω, ep. f. εἴλω, pf. pass. εἴλωμαι, aor. 2. pass. εἴλωην, 3 pl. dor. ep. ἄλεν zam. ἄλησαν, inf. ἄληναι i ἄλημεναι, przeć. I czynn. a) ścisnąć, uciśkać, spędzić, nacierać, dręczyć, często ὀμοῦ τινα

i to τινί, dokąd, do czego, κατά, ἐς τι, ἐπί i ἐν τινι. b) wepchnąć, ścisnąć, zamknąć, ἐν τινι, κατά τι, razić (grom okręty); w ogóle: wstrzymać, powstrzymać, τινά, czem, τινί. II.) biern. a) ścisnąć się, zebrać się, zbiedz, ἀμφί τι, εἰς τι, ἐπί τινι. b) ściągnąć się, skurczyć się, ὀπό τινι pod czem l. za czem; ἀλείς, skurczony, skulony, pochylony, (do obrony) gotów; o źmijach: wić się w splotach, ἐν ποσί, przed nogami, w pobliskości; krażyć, o gwiazdach: opleść się, εἴλει εἰλείται, otoczyć. *pellō, cogo, comprimo, detrudo, cingo, includo, cohēbeo; volvor*.

εἰλός, *ωτος*, i **εἰλωτής**, *ov*, ó, niewolnicy rządowi w Sparcie, mieszkający osobno, lecz oddani na posługi pojedynczym obywatelom, których ani zabić, ani sprzedać, ani uwolnić nie było można; czasem także o ludziach niskiego pochodzenia, Heloci.

εἰλωσία, ἦ, stan heloty, niewola, poddaństwo.

εἰλωτικός, być helota.

εἰλωτικός, ἦ, óν, helocki, niewolniczy.

εἶμα, *τό*, (ἐννομι) odzienie, odzież, szata, suknia, dera, kobierzec, opona, w l. mnng. cały ubiór.

εἶμα, p. ἐννομι.

εἶμαραι, p. μείρομαι.

εἶμαρμένη, ἦ, dom. μοῖρα, los, ó τῆς εἶμ. θάνατος, losem przeznaczona śmierć. *fatum, necessitas*.

εἶμι, praes. 2. sing. εἶ, ep. εἰς i ἐσσι, 1 plur. ἐσμέν, ep. i ion. εἰμέν, poet. ἐμέν (wątpliw.) 3 pl. εἶσι, ep. εἶσι, dor. ἐντι, conj. ὦ, ion. i ep. ἔω, ep. przedłuż. εἶω. 3 sing. ἦ, ep. ἦσιν, ἔησιν, 3 pl. ὄσι, ep. i ion. ἔωσιν, opt. 2 i 3 sing. εἶης, εἶη, ep. i ion. ἔωτες, ἐσι, 2 pl. εἶητε, ep. εἶτε, 3 pl. εἶησαν i εἶεν, imperat. ἴσθη, ep. ἐσσι t. j. ἐσοσ, inf. εἶναι, ep. ἐμεναι, εἶμεναι, ἐμεν, ἐμμεν, part. ὄν, ep. i ion. ἔων, impf. (które w połączeniu z ἄρα także w znaczeniu czasu teraźniejszego stoi) ἦν, ἦ, ion. i ep. ἔα, ep. ἦα, ἔων, ἔσκον, ἦην (wątpliw.) 2. sing. ἦσθα, ep. ἔησθα, ion. ἔας, 3 sing. ἦν, ep. i ion. ἔην, ep. ἦην, ἦεν, ἔσκε, 2 dual. ἦσθη, 2 pl. ἦτε, ion. ἔατε, 3 pl. ἦσαν, ep. i ion. ἔσαν, ion. ἔσκον. Imperf. med. ἦμην, 3 pl. ἦντο, ion. εἶατο, fut. ἔσομαι, ep. σο, 3 sing. ἔσεται, ἔσεται i ἔσεται, dor. i ep. ἔσσειται. Inklinacyi podlega

Indic. praes. tam, gdzie εἶμι jest czystym łącznikiem, oprócz formy εἶ. Tam zaś gdzie byłby oznacza l. na początku zdania l. po *obx*, *καί*, *εἰ*, *ὡς* i to ἄλλ' i τοῦτ' zatrzymuje akcent. **Znaczy: być** i to I) mieć być, istnieć, ób, trwać, stac się, zdarzyć się; τί ἔστιν, cóż tam? ób ἔστι, broń boże! εἰεν (przysl.) niech będzie, dobrze, nuż! τῆν ὄσαν ἦμεραν, tegoż dnia; ὀδδεν εἶναι, nie mieć znaczenia były zerem, cyfrą; ó ἔων, istoiący, rzeczywisty; ó *obx* ὄν, zgasły, zmarły; ó *ἐσόμενοι*, potomność; τό *ón*, był, rzeczywistość, rzecz sama w sobie, prawda; τὰ ὄντα, istniejące rzeczy, istoty, rzeczywiste dobra, mienie, majątek; τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, pró τ' ἔόντα, teraźniejszość, przeszłość i przyszłość. a) przysłówkowo używają się τῶ *όντι*, w istocie, rzeczywiscie; κατά τό ἔόν, słusznie i sprawiedliwie. b) jako przymiotn. ἔστιν *obx*, ἦν *obx*, t. j. niejedyn, kilkoro, wielu; *obx* ἔστιν *obx*, nikt, żaden. Tudzież w l. mnng. i przypadek. zależn. ἔστιν *obx*, ἄ, ὄν, *obx*τινας, ἔσι *cap*' *obx*, niektórych, niektórych, u niektórych i t. p. W pytaniu ἔστιν *obx* τινος. Podobnie z partykułami: ἔστιν *obx*, niekiedy; ἔστιν, *ἐνθα*, gdziekolwiek, *obx* ἔσθ' *obx* l. *obx*ως, w żadnym razie. c) ἔστι z Inf., którego się

niekiedy domyśleć należy, często też z domysln. *ὄρε* stoi, tudzież z Acc. l. Dat. c. Inf., dzieje się że, może, można, wolno, uchodzi. W tém znaczeniu kładzie się nawet Imperat. i Infin. u. p. *ἔστω* — *ἔπιπορευεῖν*, niechaj że to będzie zadaniem badania. II. jako łącznik, łączący Subjekt z orzeczeniem, gdzie nietylko „być“ znaczy, ale często oddane być może, jak powyżej oznaczono. Przy imiesłowach stoąc opisuje często tylko słowo okoliczne, choć czasem imiesłów nie ściśle także ze słowem posiłkowym łączyć należy, n. p. *ἐνθάδ' εἶμι σὺν φόβῳ διάγων*, jestem tu i to strachem zdjęty. Imiesl. *ὦν* przy przymiotn. i rzeczownikach można niekiedy oddać przez „jako“ n. p. *νεανίας ὦν ἐποίησεν*, jako młodzieniec ucześnieł. Blżej zaś określają *εἶναι*. 1) przysłówki, zastępując poszczególne niedostatek przymiotnych form, poszczególne stan, położenie chwilowe oznaczając; 2) Imiona; i to a) w Genit.: od kogo lub z kąd pochodzą, brać początek, wywodzą początek, powstać, począć się z czego, składać się z czego, być zaopatrzonem w co; *ἄλλοτε ἄλλων ἐστί λόγων*, to tak, to owak mówi. Dalej znaczy: należeć do czego, należeć się komu, być właściwym; ztąd mieć (do siebie), posadać, być w czyjej mocy, być oddanym komu, oddać się komu, obdęteżan *όντες*, neutralni; wrzescie: być czymś obowiązkim, rzeczą, zwyczajem, polegać na czem; móz, zwyknąć, musieć. Podobnie: *ἀπό τίνος εἶναι*, z czego brać początek, od czego pochodzić lub być oddalonym od ko. o, zaniechać go, opuścić; *διά τινος εἶναι*, być czém zdjętym n. p. *διά φόβου*, strachem, *διά μόχθων*, być polączonym z móżłami; *διά πάντων ἦν ὤς*, pogłoska b. la ogólna, że; *ἐκ τίνος*, od kogo być zrodzonym l. spłodzonym, składać się z czego, należeć do czego; *μετά τινος*, stać po czyjej stronie, *παρά τινος*, przybyć (jako wysłaniec) od kogo; *περί τινος*, odnsrć się do czego; *πρός τινος*, być po czyjej stronie, spryjąc mu; *ἐάν τε ἦμιν πρὸς λόγου ἦ*, jeżeli posłuży do naszego zamiaru; ale też być właściwym, mieć w naturze, w charakterze. b) z Dat. mam, posiadam, dostaje mi się w udziale. Często przy tem Dat. stoi imiesłów, n. p. *ἐμοὶ ἀσμένῳ εἶη*, byłoby mi miło, *ἔστι μοι βουλομένῳ*, jest według mego życzenia. c) z przymnikami: *ἀμφί τινι*, dotyczyć kogo: *ἐν τινι*, znajdować się w jakim położeniu; *ἐν ἀξιώματι εἶναι*, być w poważaniu, u kogo, *ὀπό τίνος*, *οἱ ἐν τέλει ὄντες*, władze; tudzież, zajmować się czém, polegać na czem, na kim. n. p. *ἐν σοὶ ἐσμέν*, na tobie polegamy, w tobie nasza nadzieja; *ἐπί τινι*, być bliskim czego, zatrudniać się czém, być w czyjej mocy, *ἐπί μαντεῶν*, zależeć od wieszczków, dać się (przez nich) l. im powodować; *παρά τινι*, u kogo być; *τά παρ' ἡμῖν ὄντα*, nasze obecne położenie; *πρός τινι*, być przy czém, *πρός δεινῷ*, być, znajdować się w strasznej chwili; myśleć o czem, *σὺν τινι*, być z kim, wspierać go, a o rzeczach: przyczynić się do czego, być bliskim czego; *ὀπό τινι*, podlegać, być podległym komu; *ἐπί τι*, rozciągać się aż dokąd, *ἐπί τινα*, być przeciw komu, zagrażać mu; *κατά τι*, być w jakim położeniu, *κατά τινα*, być u kogo, przybyć do kogo; *παρά τινα*, być u kogo, dotyczyć kogo *παρὶ τι*, być koło czego, być czém zajętym, odnosić się, powoływać się na ko, należeć do czego, *πρός τινα*, powoływać się na kogo, mieć z nim do czynienia l. sprawę, brać się względem niego, stanąć po jego stronie, *ὀπό τινα*, stać, być

pod czyją władzą. III. Jako często, zwł. w Indic. praes., rzadziej w Infin. Imiesłowie i w Imperf. opuszcza się, tak *εἶναι* także; i to niekiedy z dodaniem *ὤς* stoi pleonastycznie. a) *ἐκάν εἶναι* w znaczeniu: chętny, chętnie, *τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶναι*, ile odemnie zawisło, *τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι*, co dotyczy tego; *τὸ σὺμπαν εἶναι*, w ogóle. b) po słowach: mianować, obrać, zrobić, i po *διδωμί*. *sum, habeo, licet*.

εἶμι, (ἴω) 2 os. sing. praes. ind. *εἶς*, ep. *εἶσθα*, conj. 2 os. *ἴης*, ep. *ἴσθα*, 3 os. *ἴη* (ep. *ἴσται* także) l. pl. *ἴωμεν*, ep. — *ἴωμεν*, optat. sing. *ιότην* ep. *εἴην*, 3 sing. *ιῶι*, ep. *εἴη* i *ιότην*, imperat. 3 pl. att. *ἰδῶναι*, inf. *ἰέσθαι*, ep. *ἴμεναι*, *ἴμεν*, *ἴμεναι*, impf. *ἦεν*, *ἦα*, ion. i ep. *ἦια*, *ἦιον*, 2 sing. *ἦεις*, *ἦεσθα*, ion. i ep. *ἦεις*, ep. *ἦς*, 3 sing. *ἦει*, *ἦεν*, ep. *ἦεν*, *ἦεν*, *ἦε*, *ἦε*, 3 dual. *ἦετήν*, *ἦετήν*, ep. *ἴτην*, l. pl. *ἦμεν*, *ἦμεν*, ep. *ἦομεν*, 3 pl. *ἦσαν*, ep. i ion. *ἦσαν*, *ἦσαν*, *ἴσαν*. Med. fut. *εἴσομαι*, aor. *εἴσαμην* i *εἴσαμην* (z tém samém znaczeniem, co forma czynna), Adj. verb. *ἴτων*. 1) poruszać się, iść; w indic. praes. zwł. w l. pojed. już u Homera niekiedy, a prawie zawsze u Attyków, pójść, pójde; ztąd przybyć, biedz, podróżować, odejść, oddalić się, wrócić się, z domysln. l. dodan. *πάντων*, *ἀβίης*, *ἀψ*, tudzież z *ἀντιον*, *ἀντα*, tudzież *ἀντιος*, *ὀμοσε* *τινὸς*. iść komu naprzeciw, natrzec na kogo. Szczeg. zwroty: *ἰοῦσι καὶ ἀποδοῦ*, od — i przychozącym; *ὀ λόγῳ*, poseł; *ἰόντι*, położenie miejsca oznaczając; gdy się idzie l. przybywa. Często imiesl. *ἴων* zwł. przez tragiców chętnie się dodaje, aby żywiej czynność przedstawić; często rozłączny go należy od słowa; n. p. *ἀριστάτε ἰόντες*, idziecie i zjedźcie śniadanie. Imperat. znaczy to: ruszaj! woi to: niech uchodź zdrów, niech wypadnie jak chce, niechże będzie dla mnie, to w napomnieniach: *ἴθι*; i *ἴτω*, nuże! dalej! dalej! i to niekiedy z nastp. Imperat. lub Conj. praes. Słowo *ἰέσθαι* łączy się. a) z Accus. miejsca, n. p. *οἴκου*, do domu, *χορόν*, do tańca; lub drogi, *ὁδόν*, udać się w jaką drogę; tudzież przenosi. *ἀδικον ὁδόν*, postępować drogą bezprawia; często z domysl. *ὁδόν*, *τήν ὀρεινήν*, iść drogą przez góry. Podobnie *τὸ μέσον*, *τὰ ἄνω*, t. j. środek, górną część przebyć. b) z Genit. *παιδίοτο*, iść polem. c) z Dat. zagrozić komu, l. spywać na kogo. d) z przymkami. *διά τινος*, przejść przez co, przebywać co, *διά τῶν ὁδῶν*, przez ulice; przenosi. obracać się w czém, być w położeniu n. p. *διά τόχης*, w szczęściu; stawić się do boju; *διά δίκης*, *διά πολέμου* *ἰέναι τινι*, i *πρός τινα*, być w boju, wojować z kim; *διά φιλίας* *τινὶ*, być z kim w przyjaźni, postępować po przyjacielsku; *ἐκ τίνος*, wyjść, wyniść z czego; przenosi. *κοινὰ ἐξ ἀμφοῖν ἴη*, udać się, powodzić się, *εἰς τι* i *εἰς τινα*, przyjść dokąd, l. do kogo; *εἰς Ἄϊδαο* dom. *δόμον*, pójść do Hadesu t. j. umrzeć, *πρὸς ἔτι*, przystąpić do czego, spieszyc się, *coz* zacząć, wstąpić do czego; *ἔς χεῖρας*, przyjść do starcia, *εἰς τοῖμονας*, wyjść na jaw, *ἔς ἀμφίλογον*, *ἔς ἀσπίαν*, być wątpliwym, niepewnym, niegodnym wiary; *ἔς τὰ παραγγελλόμενα*, słuchać rozkazów, *ἔς λόγους* *τινὶ*, wejść z kim w układy: — *ἐπί τι*, pójść, przybyć na jakie miejsce; *ἐπὶ δόρπος*, pójść do stołu, zasiać do uczyć; *ἐπὶ ὄρωρ*, pójść po wodę; *ἐπί τινα*, przystąpić do kogo, zbliżyć się do kogo, tudzież natrzec na kogo, ruszyć przeciw komu, w pole ruszyć, *ἐπί τὸν ἀλλήλων*, wpaść nawzajem do kra-

ju. Przenosić, przystąpić do czego, n. p. ἐπὶ τὰ πράγματα, do dzieła, przejść do czego, a z πάλιν, wrócić się do czego, ale i w nieprzyjemnym znaczeniu: ἐπὶ τὴν φάτιν, na sławę czują l. dobre imię nastawać. Często też w tém samym znaczeniu: ἐπὶ τινι, ἐπὶ πολέμῳ, ale ἐπ' οἷς, pod którymi warunkami, ἐπὶ κακῷ, w nieprzyjemnym zamiarze; ἐπὶ τῷ ὄνοματι, w mniemaniu; ἐπ' εὐτυχίᾳ, idźcie szczęśliwi! κατὰ τι, po czém chodzić, ale też, iść po co, wyjść na co, pamiętać o czém; κατὰ ἀσφαλείαν, w bezpieczeństwie ruszyć w pochod; μετὰ τινα, iść do kogo, zwł. zanurzyć się w tłumie, παρὰ τινα, iść l. przyjść do kogo, albo jak πρὸς τινος, nacierać na kogo; πρὸς τι, iść czemu naprzeciw, podjąć się czego, dojsz dokąd; ὡς τινα, iść do kogo, ὡς ἀλλήλους, tam i sam chodzić. 5) z Inf. iść, aby co zrobić. b) z Imiesl. a) futuri, aby zamiar wyrazić, w którym się idzie, to też aby oznaczyć, że do czegoś się zabieramy; τὸν ἦτα λέξαν λόγον, com właśnie miał powiedzieć. b) praes. (jedynie omówienie) ἦτε ταύτην αἰνέων διὰ παντός, całe jego doniesienie miało na celu ich pochwałę. II. o ruchach innych, n. p. o locie ptaków l. pszczoł. b) o poruszeniu nieżywotnych przedmiotów, o okręcie, ἐπὶ νηὸς l. ἐν νηί, jechać na okręcie. okrętem; o dymie, burzy, pogłosce i t. p. o broni, przeszyć, τινὸς i διὰ l. διαπρὸς τινος, przez co przejść; o czasie: minąć, ἔτος τέταρτον, ale też: zbliżyć się, nadchodzić, n. p. ἦώς, o śpiewie, o pogłosce, zabrzmieć, rozszerzyć się; o wypadkach: upływać; εἰς τινα, spotkać kogo.

εἶν, p. ἐν.

εἰναέτης, ες, dziewięćcioletni; ztąd **εἰναέτης**, przyszl. (przez.) lat dziewięć.

εἰνάκις, p. ἐνάκις, dziewięć razy.

εἰνακισχίλιοι, dziewięć tysięcy.

εἰνακῶσιτοι, p. ἐννακῶσιτοι.

εἰνάλιος, p. ἐνάλιος.

εἰναλίρωτος, ον, w morzu się poruszający l. tulający.

εἰνάνοχος, przyszl. przez dziewięć nocy.

εἰνάος, ἄδος, ἦ, p. ἐνεαός.

εἰνάτερες, οί, niewiasty, mające braci za żony; bratowe, jątrowie.

εἰνατος, p. ἐννατος.

εἰνεκα i εἰνεκεν, p. ἐνεκα.

εἰνί, p. ἐν.

εἰνόδιος, p. ἐνόδιος.

εἰνοσίγυλλος, ον, wstrząsający liście, zamajony, zaliscony, lesisty. *folia quatens*.

εἶο, ep. = εἶο, ob.

εἶος, ep. p. εἶωσ.

εἶπα, p. εἶπον.

εἶπερ, spójn. pisany także εἶπερ, wzmocnione e) a) właśc. jeżeli koniecznie, ztąd, jeżeli rzeczywiście, jeżeli w istocie, jeżeli inaczej, z Indic. b) ep. chociaż, lubo, gdyby nawet, jakkolwiek, z Indic. Optat. i Coniunct. c) z wyrzutnią słowa, εἶπερ τις, εἶπερ ἄρα, gdybyś to zrobił), chyba; b) εἶπερ τις ἄλλος, jeżeli kto inny t. c. jak żaden. c) zdania brak następnego: gdy tak rzeczy stoja, w takim razie, n. p. ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι χαλῶσαι.

εἶποθεν, i εἶ ποθεν, jeżeli l. czy gdziekolwiek. *si alicunde*.

εἶποθι i εἶ ποθι, jeżeli l. czy gdziekolwiek. *si alicubi*.

εἶπον, ep. εἶπειον, ioń. form. częstotl. εἶπεσκον, conj. εἶπω, ep. εἶποιμ, 2. sing. ep. εἶπηθα, im-

per. sing. εἶπέ, ep. f pob. εἶπαστε, aor. l. εἶπα, są to formy aor. do słów φημί i λέγω, mówić, gadać, oświadczyć, objawić, pytać, odpowiedzieć, odeprzeć, także z dodan. ἐναντίον, mieć mowę; nazywać, żądać, nakazać, potwierdzić, wnioszek uczynić; chcieć powiedzieć, mniemać. ὁ εἶπων, mówca, wnioskodawca; z dod. λέγων, gdy słowa same są przytoczone; τί, co; περί, ὅπερ τινος, ἀμφὶ τινι i samo τινός, o czém l. kim; ale ὅπερ τινοσ, za kim, za kogo; κατὰ τινα, przeciw komu; szczeḡ. εἶπειν τὴν δίκην, prowadzić rzecz swoją, bronić się, Zam. Acc. τί κładzie się także Inf. zwł. gdy znaczy; rozkazać, nakazać, lub Acc. c. Inf. lub zdanie z ὡς, εἵτι, dalej zdan. względne lub pytające zależne, lub też Acc. imiesłowu. Dalej τινί, πρὸς τινα, do kogo, τινά τι, komu co powiedzieć, εἰς τινα, do kogo (z tłumem słuchaczy), ἐν, μετὰ τισι. wśród mnóstwa; ale ἐν βραχυτέροις, zwięźle; πρὸς τι, na co odeprzeć. Z acc. τινά a) namówić, b) nazwać. c) o kim mówić, εἶ, dobrze o kim, ale: εἰς καλόν, pomysłnie, w szczeḡliwej godzinie l. chwili: φιλῶσ τινα, pożegnać kogo uprzemi. Infin. z dodan. l. domyśln. ὡς στοι często nawiasowo, ὡς εἶπειν, ὡς ἔπος εἶπειν, ὁ πολλῷ λόγῳ εἶπειν, krótko mówiąc, słowem, zgola. Imperat. εἶπέ μοι często do kilku osób zwrócony, tak jak ἄγε; dico, refero, respondeo.

εἶποτε i εἶ ποτε, jeżeli kiedy, czy kiedy, z Indic., Conj. i Opt. εἶποτ' ἔην γε, jeżeli nim kiedy był! wyraża bolesną tęsknotę za utraconem dobrem, które jeszcze tylko w wspomnieniu żyje, albo bolesne powątpiewanie, czy to, czego już nie ma, w ogóle kiedyś było: *si quando*.

εἶπου, jeżeli gdziekolwiek, jeżeli przypadkiem, czy przypadkiem. *si forte*.

εἶπως i εἶ πως, jeżeli jakim sposobem, czy przypadkiem. *si qua*.

εἶργάθω p. εἶργω.

εἶργμός, att. εἶργμός, ὄ, zamknięcie, więzienie; pęta: *inclusio, carcer*.

εἶρημοφύλαξ, ακος, ὄ, stróż więzienny.

εἶρω, aor. εἶρέα, f. med. εἶρῆμαι w znac. biern. i **εἶρω**, ioń. i ep. **εἶρω, εἶρω, εἶρω, εἶρω**, 3 pl. pf. pass. ep. ἔρχαται, plsqpf. ἔερχατο i ἐργατο, z form. pob. **εἶργάθω, ἐργάθω, ἐεργάθω, ἐεργνωμι**, adj. verb. **εἶργῶσον**, oddzielić, wyłączyć: ztąd 1) zamknąć, otoczyć, uwięzić, na klucz zamknąć, τινά i τί, ἐν τινι, w czém; ἐπὶ Κίρκης, dom. δόμῳ, w form. biern. zamknąć się, γέφοροι ἐεργμέναι, ku zatamowaniu i zamknięciu rzeki wysypane groble; w ogóle: przytrzymać, τινά. 2) wykluczyć, ἀπό τινος, odłączyć od czego, z ἀμφίς, rozdzielić; z ἀπό τινος także: odciąć; ἐκ νηῶν ἀπὸ πόρτου τάφρος ἐεργεν, przestrzeń, którą od okrętów a (z drugiej strony) od muru zamykał i ograniczał; τινός, odciąć od czego, n. p. θαλάσσης, γῆς, albo ἐκ γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης, od lądu i od strony morza odciąć, zamknąć; przen. wykluczyć od czego, ἀπό τινος, t. j. poškodować kogo, skrzywdzić w czem; powstrzymać, oddalić, hamować, przeszkodzić, zakazać, τινός, ἀπό τινος, ἐκ τινος, lub z imiesl. οὐ χαίροισαν, t. j. powściągnąć radość twoja; z przymiotn. ἐκείνον ἀνηγῆς θαλάου, t. j. od namiotu; tudzież z Inf. l. ὤστε (μὴ οὐ). W f. biern. być zakazanym, lub (Med.) wstrzymać się, powstrzymać się, wydać się, usunąć się, τινός od l. z czego. 3) w ogóle: ścieśnić, uciskać, nacierać, ἐπὶ τι, ἐπ' ἀρστηράν λαόν, τινός ἐπτός, wyprzeć, wygnać z czego.

είρεσσαι, p. έρεω.

είρερος, ó, niewola, jeństwo, είρερον, do niewól, w plon. *servitius*.

είρεσται, ion. - i ep. - ίη, ή, wiosłowanie, uderzenie wiosłem; είρεσθή χρήσθαι, είρεσθαι ποιείσθαι, wiosłować; είρεσταις ζυγών ζεσθαι, usiąść na ławę wiosłarską; την είρεσθαι ενρχειν, wiosłowanie t. j. wiosłarzy trzymać w porządku, w rzybie, w karności. 2) pieśń wiosłarzy, według której w takt wiosłowano; ζτάδ είρεσθαι αώλειν. 3) przen. gwałtowne poruszenie, uderzenie.

είρεσαιώνη, ή, (είρος) 1) welna owinięta gałęz oliwna l. wawrzynowa, którą chłopcy w uroczystość Pyanepsia i Targelia obnosili podczas ofiary składanej Heliosowi i Horom a potem w drzwiach stawali. 2) pieśń przy tém śpiewana, lub inna pieśń żebraćka.

είρη, ή, (w l. mng. είραι, αι) plac zborny do zgromadzeń w obozie.

είρηη, p. ίρήη.

είρηναίος, α, ov, pokojowy, przyjazny, τινί, komu, spokojny. W r. n. z dom. ζών = ó τροχίλος; ζτάδ jako rzecz. τὰ είρηναία (γέρεα), poczesne zaszczytne dary w pokoju.

είρηγεύω, uspokoić. npzech. ζήε w pokoju.

είρήνη, ή, dor. - να, ή, (είρη) właśc. ugoda wskutek rozmowy, uga, ugoda pokojowa, pokój, mir; τινί, dla kogo; εν είρήνη i εκ είρήνης, w pokoju, podczas, w czasie pokoju; εν είρήνη λέγειν, spokojnie powiedzieć, όπó την είρήνην, w czasie traktatu pokojowego l. zawarcia pokoju; είρήνην ποιείσθαι, zawierac pokój; podobn. συντίθεσθαι i ποιείν τινι καί τινι, między tym a owym przywrócić pokój, tudzież πρός τινα, z kim; είρήνην πράττειν, wyjednać pokój, πρσβεθείν, εί, traktować, układać warunki pokoju (jako posel). άρειν zachować, dotrzymać; είρήνην έχειν, mieć mir, spokój; είρήνην καταλείπειν, okolicę jaką opuścić spokojnie, t. j. nie zakładać pokoju, την είρήνην παραβαίνειν, łbać, zlamac, zgwałcić, zerwać ugodę pokojową; τηρειν i διαφυλάττειν, przestrzegać, zachować; *παξ, tranquillitas*.

είρηκτικός, ή, óν, pokojowy, spokojny, είρηκτικά φρονείν, być pokojowego usposobienia, być za pokojem; przysł. — είρηκτικός έχειν, zachować się spokojnie.

είρηνοποιός, óν, spokojny, lubiący pokój. Rzecz. ó, pośrednik pokoju.

είρηνοφύλαξ, ακος, ó, stróż pokoju; 2) = *jetialis*.

είρηνοός, ov, ion. zam. έρεοός, welniany.

είριον, i **είρος**, p. έριον.

είροκτή, ή, p. είρημός.

είρομός, ó, połączenie, szereg.

είροκόμος, ov, welnę skubiący l. przędący, porządek.

είροτικός, ov, welniasty, welnisty, (mający welnę do strzyży).

είρος, p. έριον.

είρω, ep. praes. f. έρω, ion. i ep. έρεω, pf. είρηκα, pf. pass. είρημαι, 3. pl. είρέσται = είρηνται, f. ήρηθήσομαι, aor. l. pass. ήρήθη. ion. είρέθηη, part. ήρηθεις, Med. ion. είρωμαι, impf. είρωμην, aor. 2. med. ήρόμην, imper. είρεο i έρειο = έρω. f. ήρήσομαι, ep. είρήσομαι, adj. verb. ήρητέον. 1) czyn. i biern. 1) mówić, powiedzieć, opowiadać, τί τινι l. πρός τινα, έπί τινι, mieć na kogo l. przeciw komu mowę, zwł. mowę pogrzebową mieć; εν ται, w kole jakim; ώς εν αβείς ήμιν είρησθαι, mówiac między nami; περί i όπέρ τινος, o

czem; pálin, przeciwić się, oprzec się. 2) wypowiedzieć, rozkazać, obwieścić, zapewnić. II Med. 1) = f. czynn. mówić. 2) dać sobie powiedzieć, pytać, τινά, pytać kogo, o rade, τί, pytać o co; τινά, τι, kogo o co l. περί τινος, άμφι τι l. άμφι τινι, l. pyt. zależne; *dicō, interrogō*.

είρω, poet. tylko wimesl. pf. pass. έερμένος, plsqpf. έερω, związać, złączyć, spoić; έερμένος τινί, obsadzony czém; *necto*.

είρων, ανος, ó, zmyślający, udający, (zwł. że czegoś nie może zrobić). *dissimulator*.

είρωνεία, ή, 1) udawanie, zmyślanie. 2) wybieg, i to. a) pozór, pokrywka, płaszczyk, pod którym się ktoś uchyla od obowiązku, jakoby przechodził jego siły. b) w mowach, udawanie niewiedomości, aby innych tém samem wyszydzić; ironia.

είρωνόμοια, dep. med. udawać w mowie, zmyślać, inaczej sądzić niż się wypowiedzi, szydzić; w ogóle: przybrać pozór, udawaniem narabiąć.

είρωνικός, ή, óν, ironiczny, udany, szydny, zdający do udawania; ζτάδ είρωνικώς, przysł. ironicznie, z szydem.

είρωτάω, ep. i ion. p. έρωτάω.

είς, ion., dor. i staroatt. ές (u Homera tylko przed samogłosk.) przym. z acc: *ω*, oznacza kierunek do środka rzeczy jakiej lub też do bezpośredniej bliskości onej, ζτάδ 1) a) o przestrzeni, do, na, w, aż do, ku, przy słowach, mówić, oznajmić, zapowiedzieć, jawić się i t. p. είς τινα, w kierunku do kogo, posród, wśród, przed kim; ζτάδ αί ές τό φανερόν λεγόμεναι αίτια, publicznie podane przyczyny; αποδύναι ές τό φανερόν, przed oblicznością publiczności, w obec p.; ές πόλιν γουος, publiczne narzekania, zam. εν przy słowach oznaczających narzekania; zam. εν przy słowach oznaczających kierunek, παρεναι ές τόπον, być przytomnym na jakim miejscu; καταληθθήναι ές Μέμφριν, w Memfis być zamkniętym. Kładzie się także είς przy słowach, oznaczających początek ruchu, także innego słowa ruchu domyśleć się należy; n p. την πόλιν έξέλιπον είς χωρίον όχηρόν (dom. φουγοντες), είς ανάγκην κειμεθα, jesteśmy przywiezieni do konieczności; podobn. είς δόμους μένειν, wszedłszy do domów tam zostać; όντα είς τό δωματίον tak samo. Napozór z Genit. w zwrot. είς Άΐδαο, dom. δόμον, είς έμαυτοό, do mojego domu; ale pleonastycznie stoi w zwrocie. είς Άλαδε. b) o położeniu, w jakie się kto dostaje. — 2) o czasie a) cel wyraża: ές ήλιον καταδύνα, do zachodu słońca; έτελεστα ές νόκτα, w noc t. j. z początkiem nocy; είς έμέ, aż do moich czasów; ές τί, aż dokąd? dopóki? ές ó, aż; ές óν, aż, do czasu, gdzie; ές τόδε, aż dotąd; aż do dzisiejszego dnia; είς ότε, aż kiedy; ές πότε: dopóki? ές τήμιοσ, aż dotąd. b) oznacza trwałość czasu, na n. p. είς ενιαυτόν, na rok, przez cały rok; ές θέρος, latem, w l. na lato; είς τρίτην, dom. ήμέραν, na trzeci dzień, pojutrze, po trzech dniach; ές έτος, rocznie; ές τέλοσ, na końcu, w końcu; óνκ είς μακράν, w niedługim czasie, wkrótce; óνκ είς αναβολάς (άμβολάς) bez zwłoki; ές τό ύστερον, ές όπιώον, είς, έπειτα, na przyszłość; ές ύστερον, późniéj; ές τόδε, latenczas; ές αώδης, na drugi raz, είς όδε, późniéj; είς άπαξ, raz na zawsze lub razem, za jednym zamachem, natychmiast. 3) a) skutek l. zamiar; na; ές ó, na co czemu óνκ άμοραφοσ εί ώς είς γυναικάσ, nie jesteś szpetny tak aby na niewiasty polować; ές μιαν (dom. γνώμην) βουλοέσθιν, t. j. że jednozgo-

dnosć nastąpi. b) wzgląd. powód; **ο**, pod względem, διαβάλλειν τινά, είς τι, kogo o co podejrzyc; **μέμφοσθαι είς φίλιον**, pod względem przyjaźni ganić; **ές τά άλλα**, pod innym względem; **είς έπαντα**, pod każdym względem; **τό πάν ποιείν ές τινα**, wszystko czynić z kim, wszystkiego doświadczyc; **δέος είς τινα**, τι, o kogo, o co lub względem kogo l. czego; przy słowie λέγειν, **να**; **τό είς έμέ**, co do mnie; **ές αριθμόν**, według liczby, liczebnie. c) miara i stopień, sposób; **είς δις σκουρα**, na rzut dyska czyli kregu; **ές τά μέγιστα**, **ές τά μάλιστα**, w najw. stp. **ές ό**, jak daleko, **ές πλήθος**, mnogo, likiem; **είς ένα**, w jednym szeregu, **είς δύο**, w dwóch szeregach; **ές εκατόν**, po stu; **ές τρίς**, po trzykroć, trzykroć; **οκolo**, prawie; **είς έξήκοντα τάλαντων λόγον**, summa okolo 60 talentów; według, w miarę, w stosunku; **ές Έλληνας τελείν**, podatki płacić według (tego jak płacą Hellenowie), należąc do Hellenów; **μή ές ολίγους οικείν**, mieć ustawę, według której władza nie jest w ręku kilku ludzi; **ίέναι ές τά παραγγελόμενα**, stósować się do rozkazów. Przysłówkowo: **ές τό ακριβές είπειν**, t. j. ściśle, dokładnie; **ές όρθόν**, prosto, do góry; **είς κάλλος**, przyzwoicie; **είς δόξαν**, według sił; **ές τό βαρβαρικόν**, sposobem, trybem barbarów. Niekiedy też przyimek ten po przypadku rządzonym; **είν, ad, apud, pro, circa, quod attinet ad**. **είς**, **μία**, **έν**, gen. **ένός**, **μιάς**, **ένός**, z ep. formą **ίος**, gen. **ίης**. 1) jeden; przy podziałach: **είς μών**, **είς δύο**, jeden, drugi; **είς z μόνος**, ale i bez tego w znaczeniu: sam jeden, jedynie; **είς ό πρώτος**, pierwszy lepszy. Przy stopn. najwyższ. „on jeden najlepszy.“ 1. przy **οδείς**, ani jeden; **μάλιστα میان πόλιν αδικείν**, największa krzywda, którą jedno państwo wyrządzić zdoła: **πλείστοι είς άνήρ δονάμενος ώφέλειν**, więcej niż kiedykolwiek mąż jeden zdołając pomóc; **ούί είς**, kilku, wielu; **οδδė είς**, ani jeden nawet; ale **είς μή** = **μηδέίς**. Przysłówkowo: **είς έν**, razem, wspóln, **ές میان dom**. **βουλή**, jednoznacznie (patrz **είς**), **έκ μιάς dom**. **μητρής**, **καθ' έν**, każdy z osobna; pojedynczo, częściami; **καθ' ένα**, każdy z osobna i = **σινγυλ**, pojedynczy; ale **καθ' έν γήγρσθαι**, polączyć się; **είς ένα**, w jednym szeregu; **έν πρós έν**, z osobna każde. 2) jako zaimek: ktoś, = **τις**, często w polączeniu z **τίς** i **έκαστος**, każdy z osobna; **unusquisque, unus**.

είς, p. **είμι**.
είσα, ułomn. Aor. 1. act. imperat. **είσων**, imiesł. **είσας**, Aor. 1. med. **είσάμην**, ep. **είσάμην**, 3 sing. **είσασατο**, part. **είσάμενος** i **είσάμενος**, usadowić, kazać usiąść, **έν τινι**, **ές τι**, **έπί τινος**, na czym; stawić, postawić, przestawić, polożyć, umieścić, osiedlić, **έν τινι**, **έπί τινι**, wskazać miejsce do osiedlenia; **τί**, **ίερών**, zalożyć, wnieść; przen. **είς τόδ' άβύχημα**, do tej dumy podnieść.
είσαγγελός i **είσαγγελέος**, **έως**, **ιοήν**, **έος**, **ό**, (w Persyi) urzędnik dający znać co, oznajmiający co, szambelan, podkomorzy.
είσαγγελία, **ή**, skarga kryminalna z powodu przewinienu jakiego głównego, przynoszącego szkodę państwu, albo z powodu zbrodni, dla których ukarania nie było osobnych przepisów; skargi te wnoszono do senatu lub ludu, n. p. przeciw urzędnikowi o nadużyciu swęj władzy, o zdradę, o zestromocenie posągów Hermesowych i t. p. **ελυτίο**.
είσαγγέλλω i **είσαγγέλλω**, 1) wejść i oznajmić, **τινά**, **ζήąd** w ogóle: oznajmić, donieść, ogłosić, **τι-**

νί l. πρós τινά τι l. ότι, **ώς**, zdanie względne l. imiesł., n. p. **πράσσων έσηγγέλλετο**, oznajmiono, że się uklada. — 2) o (zbrodni) kryminalnej (**τί**) lub zbrodniarzu (**τινά**) z powodu nadwzajemienia interesów państwa senat l. lud zawiadomic, **ζήąd τινά τι** w ogóle, obwinic kogo o taką zbrodnią; tudzież Inf. następuje.

είσαγγείρω, p. **είσαγγείρω**.
είσάγω i **είσάγω**, impf. częstotl. **είσάγεσκον**, pf. **είσάγηκα**, aor. 2. **είσάγηγον**. 1) czynn. wprowadzić, doprowadzić, **τινά i τι**, i to **τί l. είς τι**, dokąd; także **τινά τινι** i **πρós τινα**, do kogo; zwł. niewiastę zaprowadzić (do domu), ożenić się; **τί lub τινά ές τι**, sklonić do czego. b) prowadzić do sądu, zapoznać, **τινά**, **ζήąd**, oskarżyć, z dodan. l. domysln. **είς δικαστήριον**, **είς τήν βουλήν**, lub **δικήν**, proces wytoczyć; ale też o najwyższej izbie obrachunkowej, obowiazanego do zdania sprawy osobnicie przedstawić sądowi po skunstawianiu rachunków celem potwierdzenia. c) **είς τοίς φράτορας**, wciągając do listy fratrydów, o nowonarodzonych dzieciach w przeciągu roku w uroczystosć Apaturydów. d) przedstawić na scenie. 2) Med. 1) wprowadzić do siebie, podjąć; **ές τι**, przybrać za towarzysza — towarzyszkę, zwł. **γοναίκα**, ożenić się. 2) dla siebie sprowadzić.

είσαγωγή, **ή**, wprowadzenie, zapisanie, zagajenie; traktat umiejtny.
είσαγωγήμος, **ων**, wprowadzalny, co wprowadzić wolno, o towarach: dopuszczalny, dozwolony, **δί-κη**, skarga; **είσάγω**. — **ποιείν**, dopuścić.
είσαι, p. **είσεί**.
είσαιτρομαι, brać do siebie.
είσαθρόω, przypatrzyc się, patrzeć na kogo, **τινά**.
είσαιρω, wnieść.
είσαισω, att. — **ττω**, wpaść, runąć na co.
είσαιώ, (**άίω**) = **είσαιω**ub, dosłyszec, słyszec.
είσακοντίζω i **είσακοντίζω**, w co, na co pocisk rzucić, razić, prażyć pociskami, strzelać, **ές τι**. **ζακούλ**.

είσακούω i **είσακούω**, ep. aor. **είσάκουσα**, słuchać kogo, być posłusznym, **τινά i τινός**, dać komu posłuchanie, **τί**, w czym, **τινός**, usłyszec od kogo, n. p. **τοσαύτα φωνήσαντος**, słyszec o tem rozmawiającego kogo; **τί τινός**, z ust czyich co słyszec; **όρθά**, dobrze słyszec; tudzież, wiedziec z opowiadania, zatem, wiedziec, **τινά θάλλοντα**, że ktoś w rozkwicie, w kwiecie wieku. 1.

είσάλλομαι i **είσάλλομαι**, aor. 1. **είσ-είσλητο** a synkop. **είσλητο**, aor. 2. inf. **είσάλλεσθαι**, wskoczyć, przyskoczyć, doskoczyć, predko wdrzeć się, **τί i είς τι**, wskoczyć na co, zdobyć; **τά δ' έπί κρατί μοι πότμος θεοκρίματος είσλήτο**, z tem co na głowę mi runęło, spadło na mnie nieznosne nieszczęście. **insilio, irruo**.
είσαιμείβω, wejść, wkroczyć.
είσάμην, p. **ΕΙΔΩ** i **είμι**.
είσαιναβαίνω, poet. aor. 2. **είσανέβην**, inf. **είσαιναβήναι**, (także in tmesis), wstąpić, wdrzeć się, wleść, wdrapać się, **τί**. **escendo**.
είσαιναγκάζω, zmusic do czego.
είσαινω, wprowadzić, zaprowadzić, zawlec, **τινά τι**. **induco**.
είσάνεμι, (ετιμ) wejść po l. na czym, **τί**.
είσανοράω, tylko w aor. 2. **είσανείδον**, patrzeć za czym do góry. **sursum aspicio**.
είσάντα i **είσάντα**, przysl. naprzeciw, w twarz, **ίδειν**, oko w oko. **c regione, coram**.
είσάπαν t. c. **είς έπαν**. zgola **επιπνο**.

εισάπαξ, t. j. εἰς ἅπασι, i **εῖσαπαξ**, przyszl. na raz, za jednym zachodem, jednym zamachem; raz tyłko. *semel*.

εἰσαράσσω, wrzucić, rzucić na, εἰς τι.

εἰσαράζω, wedrzeć, wciągnąć.

εἰσάγω, p. εἰσαίσω.

εἰσαυθίς i **εἰσαυθίς**, przyszl. tudzież εἰς αὐθίς, na inny raz, później, w przyszłości, innym razem na potem.

εἰσαίρημι, wesłać, wpuścić; τινά.

εἰσαφίημι, **εἰσαφινέομαι**, ión. **εἰσαφινέομαι**, wnijsć; wejść, dojsć, τί i τινί, do czego i w co, τινά i ὡς τινα, tudzież dosięgnąć celu, trafić.

εἰσβαίνω i **εἰσβαίνω**, fut. **βήσομαι**, aor. εἰσέβην, 1) nprzech. wejść, wstąpić, n. p. na okręt, τί, εἰς i πρός τι, przen. dopuścić się czego, brnąć, zabrnąć w czem (κακά); przyjsć na kogo, zdejmować, ogarniać, τινί, kogo. 2) przech. w aor. I. aor. εἰσέβην, wprowadzić, poświęcić, τινά.

εἰσβάλλω i **εἰσβάλλω**, fut. εἰσβαλέω, 1) czynn. i przech. wrzucić, wpędzić, przedk. wprowadzić, włożyć, wsadzić, wtaczać, wlewać, τί i τινά εἰς τι i τί, dokąd. 2) med. wsadzić kogo na okręt i. na pokład, εἰς τὰς νέας. 3) nprzech. wrzucić się, wsiubować się, wkroczyć, przybić (do brzegu); ἐπὶ πολεμίω l. bez tego, wpaść, wtargnąć; o rzekach: wlewać się, uchodzić, wpadać, εἰς τι, w co, na co; tudzież εἰς i πρός τινα, napaść na kogo, εἰς τι, wlać się.

εἰσβασις i **εἰσβασις**, wejście, wchód, εἰς τι, wjazd, wsiadanie (na okręt). *descensus, consensus*.

εἰσβατός, dostępny. τινί.

εἰσβιάζομαι, gwałtem się wcisnąć l. docisnąć; przysłówowo: παρὰ θύραν, własc. obok drzwi się wcisnąć, t. j. inną sobie drogę utorować, nie zwykłą. *irrumpro*.

εἰσβιάζω i **εἰσβιάζω**, wprowadzić, wnicść, wsadzić, εἰς τι, zwł. na okręt, εἰς, ἐπὶ τὰς νέας.

εἰσβλέπω p. εἰσβλέπω.

εἰσβολή, ἡ, dor. — **λά** i **εἰσβολή**, ἡ, 1) napad, najazd, wtargnięcie; εἰς τι, i. εἰσβολήν ποιέσθαι τινί, napaść na co. 2) przystępie, przejście, tóρ, wawóz, ujęcie, ἐκ τινος εἰς τι, εἰς τινα, ἐν τινί.

εἰσγράφω, zapisać, wliczyć; εἰς φίλους. 2) Med. a) dać się zapisać, zapisać się, εἰς τι, z dodan. εἰστούς. b) sobie co zapisać; napisać.

εἰσδανείζω, wypożyczać pieniądze u procent nabyć co.

εἰσδέρομαι, p. εἰσδέρομαι.

εἰσδέχομαι, ión. **εἰσδέχομαι**, przyjąć, podjąć, wpuścić, z Gen. loci, ἧς, do ziemi, do kraju; l. z przymiotn. ὀπίσσω, pod dachem; εἰς τι, zrobić uczestnikiem w czem; otrzywać, τινά ἀπ' ἐλπίδων, niespodziewanie.

εἰσδοχίον, τό, przytułek, miejsce do przyjęcia.

εἰσδοχή, ἡ, przyjęcie, podjęcie; *receptio*.

εἰσδρομή, ἡ, i **εἰσδρομή**, wbieganie, napad.

εἰσδύω, ἡ, wstęp, przystępie.

εἰσδύομαι i **εἰσδύομαι**, aor. 2. εἰσέδον i **εἰσδύω**, wnijsć, wcisnąć się, wtargnąć, wrazić się, zanurzyć się; przejść, przedzierzgnąć się w co, εἰς ἄλλο ζῶον, wnikać, wrazać się, ἡ ἀλήθεια εἰς τὰς ψυχάς, przenikać, przerywać, przejmować, ogarniać; μνήμη κακῶν, przypomnieć się.

εἰσαγγίζω, zbliżyć się.

εἰσείδω, p. εἰσοράω.

εἰσεμι, **εἰσεμι**, (εἰμι) wnijsć, wejść, wstąpić, zjawić się, wkroczyć; czasem z dodan. εἰσω, w imiesł. εἰσόντα, wchodzący; gdy się wchodzi; τὰ

εἰσόντα, potrawę, pokarm; εἰσέναι ὀφθαλμούς, stanąć przed oczyma; εἰς, πρός, ἐπὶ τι, w co, do, po co; przen. εἰς τι, zapuścić się w co, przystąpić do czego; począć co; μετά, πρός, παρά, ὡς τινα, do kogo pójść, odwiedzić go; πρός τινα, wystąpić przeciw komu; εἰς τινας, być przyjętym do, wstąpić jako członek do. Szczegół. a) wystąpić, aby mówić, εἰς τινα, przed kim; n. p. εἰς τὴν σύγκλητον, w senacie. b) w sędzie l. przed ludem jawić się, aby kogo oskarżyć, εἰς τινα, tudzież, aby mówić, εἰς τινα, przed kim; n. p. εἰς τὴν ἀρχήν, wstąpić jako członek do senatu, εἰς τὸ βουλευτήριον, t. s. ὁ εἰσάω. 2) przen. przyjsć na myśl, runąć na kogo, spaść na kogo, ogarnąć, przejąć, owionąć, obrazić, dokuczyć, τινά i τινί, kogo i komu; ἀπό τινος, skutkiem czego; tudzież z acc. c. inf. l. ὡς.

εἰσέλασις, ἡ, wkroczenie. wtargnięcie.

εἰσέλαιω, ep. **εἰσέλαιω**, aor. εἰσήλασα, spędzić, wpędzić, τινά, często domyśln. zład, wkroczyć, wejść, wjechać, wtargnąć, wplynieć, przybić (do lądu), ruszyć; τὸν θρίαμβον εἰσήλασε, w tryumfalnym pochodzie wkroczył; przen. powściągnąć, nie pozwolić zboczyć; odstąpić, τινά εἰς τὸν τοῦ πράγματος ὅρον.

εἰσέλκω i **εἰσέλκω**, wciągnąć, wtrącić, εἰς τι.

εἰσέπειτα i **εἰσέπειτα**, przyszl. na dal, na przyszłość.

εἰσέπιθήμεν, jako obcy przybyć dokąd.

εἰσέρχομαι, zamknąć. *includo*.

εἰσέρπύω, wezłogać się, εἰς τι. T. εἰσέρπύω.

εἰσέρρω, wejść, wpaść; *irruo*.

εἰσέρω, wciągnąć, przyciągnąć, τί, τι, co w co l.

do czego.

εἰσέρχομαι i **εἰσέρχομαι**, 1) wnijsć, τί, εἰς τι, παρά τινα i πρός τινα, do kogo, odwiedzić, wystąpić o chórze i t. p. — εἰς τοὺς σπονδάς, zawrzeć przymierze; εἰς τοὺς ἐφήβους, dojsć do wieku efebów. 2) w att. sądownym języku, iść do sądu, εἰς τὸ δικαστήριον, i bez tego dodatku; stanąć, jawić się przed sądem. 3) objąć urząd, εἰς τὴν ὀπατείαν. 4) przen. ogarnąć, zstąpić, wstąpić w kogo, μένος ἀνδρα, a εἰσέλθτω σε μήποδ' ὡς — εἰσομι, niech ci się nie sni; zwł. o namietnościach; ogarnąć, porwać, obsiadać. P. εἰσομι.

εἰσέτι, przyszl. jeszcze dotąd, nieprzerwanie.

εἰσενπορέω, wprowadzić mnogo czego.

εἰσέχω i **εἰσέχω**, nprzech., sięgać dokąd, wnikać, wdzierać się, przebijając się; mieć wyjście, θάλαμος εἰσέχων εἰς τὸν ἀνδρα, εἰς τι, ἐπὶ τινος i to ex l. ἀπό τινος.

εἰσηγέομαι i **εἰσηγόμαι**, adj. verb. εἰσηγητέον, 1) wprowadzić, zrobić propozycyę, wniosek uczynić, wnieść, przedstawić, radzić, odradzać, wskazać na co, τί, τινί τι, περί τινος, tudzież z Inf. l. ὡς, ὅπως. 2) wyłożyć co, wytłuszczyć, objaśnić, uczęć, τί, τινί τι.

εἰσηγήμα, τό, wniosek, propozycyę.

εἰσηγήσις, ἡ, wniosek, namowa. *suasio*.

εἰσηγητής i **εἰσηγητής**, ὁ, wprowadzający; sprawa, autor, przyczyna, τινός.

εἰσηθῆω, wsikać, wstrzykać.

εἰσέκω, wnijsć, dojsć, ἤλιον πρός ἀντολάς.

εἰσέδω, wbiadać, εἰσω, πρός τινα, przybiadać.

εἰσθλίβω, wcisnąć, wrazić.

εἰσθρόσκω, wskoczyć.
εἰσθρόω, wbudować.
εἰσίζομαι, λόγον, zasadzić się.
εἰστήμι i **εἰστήμι**, wleśać, naślać, wlewać się, ucho-
 dzić (o rzekach). Med. wpuścić; udać się.
εἰσθμῆ, ἤ, wstęp; wejście (od εἰσμαι).
εἰσκνεομαι, wnijsć; przedrzeć się.
εἰσπείω, wjechać konno.
εἰσπίταμαι, wlecieć. *involare*.
εἰσπήριος, 3. w l. mng. τὰ εἰσπήρια, ofiara przy
 objęciu urzędu.
εἰσκαλέω i **εἰσκαλέω**, (także in tmesi) 1) czynn.
 f. przywolać, zaprosić, τινά, πρὸς τινα. 2) Med.
 przywolać, zawezwać do siebie. *intra voco*.
εἰσακαταβαίνω, zstąpić. *ingredior*.
εἰσκαεμαι, być włożonym w co, leżeć w czym.
εἰσκέλλω, wpędzić; nprzech. σάφαε, przybić do
 brzegu.
εἰσκηρούσω, att. — ττω, przez herolda wezwać.
 τι. *proclamo*.
εἰσκομιδή, ἤ, wprowadzenie, dowóz.
εἰσκομιζω i **εἰσκομιζω**, 1) czynn. wnieść, wpro-
 wadzić, włożyć, τι, tudzież, sprowadzić do domu,
 ἔς τι, παρὰ τινα. 2) F. biern. cofnąć się, ἔς τι.
 3) Med. a) sprowadzić dla siebie, τι, koło czego,
 παρὰ τι. b) swój dobytek, mienie wprowadzić,
 wnieść. *introducō, importo*.
εἰσκηρύσσω, być wybranym do czego, wstąpić do.
legi, cooperari.
εἰσκρισις, ἤ, wnijscie.
εἰσκριλέω, wkręcić, zasunąć kogo za pomocą ma-
 chiny (w teatrze); wprowadzić, wnieść.
εἰσκριώ, wtoczyć; przén. zawikłać.
εἰσκω, tylko w praes. i impf. p. ἔσκω.
εἰσχωμάζω, w procesyi wesoło i wrzaskliwie cho-
 dzić; natarczywie wkroczyć. *irrumpro*.
εἰσλήπτω, świecić w co. *illumo*.
εἰσλεύσσω, patrzeć w co, na co, τι. *inspicio*,
εἰσμάομαι, p. MAQ.
εἰσμάτω, w Med. wrazić, τι ἔς τι. *insero*.
εἰσμήνημι, wmięszać. *immisceo*.
εἰσνήω, wpłynąć, dopłynąć. *innato*.
εἰσνοέω, (także in tmesi) dostrzedz, spostrzedz, po-
 znać, τινά. *animadvertio*.
εἰσοδος, ἤ, (εσοδος) a) wstęp, wchód, εἰς τι, przed-
 sionek, drzwi wchodowe, przystęp, παρὰ τινα, do
 kogo. b) wejście, tudzież w l. mn. wchód, wkró-
 czenie; dopuszczenie, τῆς δικῆς εἰς τὸ δικαστήριον,
 wprowadzenie, zagajenie.
εἰσοκείω, zrobić przyjacielem l. powiernikiem,
 τινί, czém. *familiarē reddo*.
εἰσοίκησις, ἤ, osiadanie, zamieszkanie.
εἰσοικίζομαι, p. εἰσοικίζομαι.
εἰσοικοδομέω, wbudować, użyć na budowlą.
εἰσοιστέος, (εἰσέρω), νόμος, wnieść należy.
εἰσοιγνέω, wnijsć, τι, do czego. *introco*.
εἰσόκε, przed samogłosk. **εἰσόκεν**, tudzież εἰς ὅ
 κε, spójn. ep. 1) dopóki, aż, z Conj. i Opt. 2) do-
 póki, z Conj.; *donec, quamdiu*.
εἰσόπν, potem, w następstwie, χρόνον, czasu.
εἰσοπίω, przysł. na przyszłość, nadal.
εἰσοπτος, óν, widzialny.
εἰσοπρίζω, odzwierciedlić; Med. przeglądać się
 w zwierciadle. *in speculum inspicio*.
εἰσοπτρικός, ἤ, óν, zwierzciadlany; εἰκόνες.
εἰσοπτρικός, ó, odzwierciedlenie.
εἰσοπτροειδής, ἔς, zwierzciadlany.
εἰσοπτρον, τό, zwierciadło. *speculum*.
εσορώω, ep. εσοράω, ion. εσορέω, part. εσο-

ρών = εἰσρών, f. εἰσφομαι, aor. εἰσείδον, εἰσεἶδον,
 ep. εἰσείδον, inf. εἰσείδαι, ep. εἰσεἶδέειν. Med. inf. praes.
εἰσοράσθαι = εἰσοράσθαι, 1) czynn. a) oglądać,
 przypatrywać się, τινά, zwł. spoglądać z podziwem,
 ze czcią, ztąd, czcić; ἔς τι, zajrzeć w co, wnikać
 w co; πρὸς τι, chciwie za czem się oglądać, n. p.
 πρὸς χάριν βορᾶς; w ogóle: dostrzedz, przezwadzać,
 przejrzeć, pojąć, rozważyć, zważyć. b) dostrzedz,
 zobaczyć, zoczyć; po przymiotn. w Inf., z wej-
 rzania. Łączy się z Imiesł. w Acc. lub z zdani-
 nym pob. z μή, ὅς, a nawet z Genit. absol., n. p.
 ὡς ἔρποντος εἰσοράς ἐμοῦ, ponieważ widzisz mię
 czolgającego się. 2) Med. a) oglądać co, τι, zwł.
 w inf. po przymiotn. z wejrzenia, z postaci, n. p.
 ἀθανάτος εἰσοράσθαι. *aspicio, inspicio, conspicio*.
εἰσορμάομαι, wrzucić się, wpaść, τι.
εἰσορμίζω, dostawić do portu. Med. wpłynąć, za-
 winać do portu.
εἰσός, p. ἰσός.
εἰσογή, ἤ, zagłębenie.
εἰσοφίς, ἤ, wejżenie, spojżenie.
εἰσπαίω, nprzech. wpaść, *irrumpro*.
εἰσπέπω, εἰσπέπω, wleśać, wysłać przeciw ko-
 mu, posłać, dostawić, τι τι l. ἔς τι, εἰς i πρὸς τι-
 να l. τι. tudzież przén. napędzić, φόβον.
εἰσπερώω, przejechać, przeprawić się.
εἰσπέτομαι i **εἰσπέτομαι**, aor. l. εἰσ—εἰσπέταμην,
 wlecieć, τι, w co; przén. prędko się roznieść, τινί,
 pomiędzy.
εἰσπήδω, wskoczyć, εἰς τι. *insilio*.
εἰσπίτω i **εἰσπίτω**, wpaść. 1) wkroczyć, wtar-
 gnać, wlać się, wrzucić się, zaczepić, spaść na
 kogo, wpłynąć, wpaść, wlewać się, ἔς i κατὰ τι.
 2) wpaść, być wrzuconym, ὅπό τιος, ἔς τι i τι,
 w co. T. s. *εἰσπίτω*.
εἰσπέρωμι, inf. εἰσπέρωναι, wpuścić, zamknąć.
εἰσπλέω i **εἰσπλέω**, ion. εἰσπλώω, f. εἰσπλέω-
 μαι, aor. l. εἰσπέλευσα, wpłynąć, wjechać, zawina-
 ć, n. p. εἰσπέλοντι, dosł. wjeżdżającym t. j.
 przy wejściu (do); τι, εἰς τι l. παρὰ τινα. Przen.
 wpłynąć na morze małżeńskie bez brzegów bez-
 piecznych. b) τινί, przywieść, dostawić morzem,
 wpłynąć, być dostawionym, τὰ εἰσπέλοντα, wpro-
 wadzone towary.
εἰσπλόος, p. εἰσπלוός.
εἰσπνήω, owiać, nadmuchać, owionąć. 2) wciągać
 w siebie. *inspiro, adsilo*.
εἰσπνήλος, ó, kochający. *amansius*.
εἰσπνοή, ἤ, wciąganie oddechu, oddychanie.
εἰσοπέω, włożyć, wprowadzić, wcielić, zwłaszcza
 w rodzinę jaką; εἰσπτόν τινα, zrobić się komu sy-
 nem, dać się przysposobić na syna; εἰσπτόν εἰς τι,
 wciągnąć się w co, przywłaszczyć sobie co, rościć
 pretensyę do czego; a biernie: τινί, być w coś
 wrażonym t. j. dostaje mi się coś niesłusznie
 w podnie. *attributione*.
εἰσποήσις, ἤ, przyjęcie, przysposobienie za
 dziecie.
εἰσπορεύω, wprowadzić. F. biern. i med., wnijsić,
 wjechać, εἰς τινα.
εἰσπραξις, p. εἰσπραξις.
εἰσπράσσω, 1) czynn. ścigać, zebrać, żądać,
 τινά τι, od kogo co ścigać. 2) Med. ścigać dla
 siebie, poszukiwać prawa, słusności, brać pom-
 stę, ścigać od kogo, τινά τι. Tudzież wy-
 módz, wydusić.
εἰσρέω, wpłynąć, διά τιος, przez co; κατὰ τι,
 do okolicy jakiej. Przenosi. wejsć, powstać, egar-
 naó πόθος εἰσρέουή πάντας. *influxo, illabor*.

εἰσφορὰς, ścǫg. εἰσφορὰς, ὁ, wplywanie; ποιεῖσθαι, uchodzić.

εἰστέλλω, wliczyć, policzyć do czego.

εἰστέθημι, p. εἰστέθημι.

εἰσοξέω, strzelić w co. *sagitta ferio*.

εἰσρέπω, zwrócić w środek. *verto intra*.

εἰσρέχω i **εἰσρέχω**, aor. 2. ἐσδραμον, wbieść, wkroczyć, wtargnąć, *πρὸς τινα*.

εἰσίστηρον, przysł. później; lepiej pisać εἰς ὑστερον.

εἰσέρω i **εἰσέρω**, f. εἰσέρω, aor. 1. ἐσήνεγα, ἐσήνεκα iōn. inf. εἰσενεγξαι, part. εἰσενεγών. Pass. aor. εἰσενέθη, part. iōn. ἐσενεθείς. Med. εἰσνηγέω, pl. ἐσνήγω, inf. pf. pass. iōn. ἐσνήγευθαι, z pob. formą **εἰσφορέω** i **εἰσφορέω**. 1)

czytn. f., z dodaniem niekiedy εἶσω, wnieść, przynieść, donieść, nieść, wystarać się; ἐς τι, τινί, szczeg. a) wyświadczyć, zapłacić, uiszczyć, τί τι, zwł. εἰσφορᾶν i εἰσφοράς, podatek płacić; ztąd w ogóle: płacić, dostarczyć pieniędzy. 2) objawić, γνωμεν, mniemanie l. zdanie; wogóle: τι, εἰς τινα, wniosek podać, zrobić podanie do kogo, περί τινος, o czém: wnieść prawo, przedstawić, przedłożyć co, uprowadzić, zaprowadzić co. 2) Biern. i Med. a) Biern. wpaść w co, εἰς τι. b) Med. a) z sobą unieść, wprowadzić. b) dla siebie, dla swego użytku wnieść, τί l. τί εἰς τι. c) = Act. wprowadzić, wyuaścić, τινί dla kogo.

εἰσφορέω, często wnieść, wchodzić.

εἰσφορά, ἡ, podatek, danina, haracz; zwł. w Atenach nazwa na nadzwyczajny podatek od majątku obywateli i tak zwanych Metojków na pokrycie potrzeb wojennych; czasem też z dodan. χρημάτων, jako podatek pieniężny l. εἰσφ. κατά κτήσεως, podatek od majątku l. dochodów. *tributum*.

εἰσφορέω p. εἰσφέρω.

εἰσφέρειω, wpuścić, dopuścić. Med. wpuścić do siebie, τινά, rzucić się komu w ramiona, oddać się.

εἰσχειρίζω, wręczyć, τινί τι, poruczyć, polecić, zaufać.

εἰσχεύω, wlać. Med. wplywać, wpadać, κατά τι, przez co; aor. sync. 3 pl. ep. ἐσέχοντο.

εἶσω i **εἶσω**, przysł. (εἰς) 1) wewnątrz, w środek, z acc. i genit. często przed przyimk. stojącemi; łączy się tudzież z innemi przyimkami: εἶσω ἐπί τινος, nadto w znaczeniu: wgląd (kraju), ἀπό τινος. 2) w środku, wewnątrz; ἡ εἶσω, οἱ εἶσω, ὁ εἶσω, wewnątrz, środkowy; τὸ εἶσω, środek, głębia, wewnątrz. Stop. w. ἐσωτέρω, bardziej w głębi, głębię.

εἰσθόσομαι, Med. wcisnąć się. *intrudor*.

εἰσώπεις, ὄν, (ὄψ) w obliczu, przed oczyma; ἐγένοντο εὐόν, mieli przed sobą okręt.

εἶτα, przysł. 1) o czasie: potem, następnie, dalej; zwł. przy podziałach, n. p. po πρώτον μὲν, tłumaczy się: potómre i stoi bez dzł., tudzież po imiesłowiu, który oddać należy przez „chociaż”, a εἶτα, a potem. 2) oznacza następstwo lub wniosek: zatem, i tak, zaczem, a więc, przeto, a w pytaniu: tak? a wiec? cóż tedy? Ζαὶ łączy się przez krasis w *κατα*.

εἶτα: p. ἐνωμι.

εἶτε = εἶτε.

εἶτε — εἶτε, właśc. już to gdy — już też jeśli, bądź — bądź, bądźże — bądźże, częścią — częścią, czy — czy, z Ind. Conj. i Optat. Czasem brak pierwszego εἶτε i poprzedza jedynie εἰ lub ἡ l. εἰ μὲν, albo też następuje ἡ, ἡὲ καί.

εἶω, p. εἶμι. εἶω, p. εἶω.

εἶωθα, p. εἶθα.

εἶωσ, p. εἶωσ.

εἰωθότως, przysł. imiesł. εἰωθώς, zwykłym sposobem.

εἶκ, przed samogl. ἐξ., 1) przysł. miejsca, ztąd; często in timesi. 2) przyim. z Genit. a) o miejscu: z, od, zkad, ἐκ γῆς, od lądu; po za, ἐκ βελών, po za obrębem strzału, właśc. od strzału (oddalony); przeciwnie: ἐκ τοῦσ ῥήματος, na strzał z luku; ἐκ τοῦ μέσου καθήστο, usiadł (wystąpiwszy) ze środka, t. j. nie dbał już na sprawę. Często ἐκ ze zmianą stanowiska odpowiada nazemu: na; n. p. ἐκ δίφοροιο καθήμενος, z ławki, na której siedział; στάς ἐξ Οὐλύμποιο, z Olympu, na którym stała; zwłaszcza przy słowach: wisieć, być przymocowanym, n. p. ἐκ πασσαλόφω κρέμασεν φόρμιγγα, zwiolsł z gwoździu, czyli zawiesił na gwoździu; ἐκ τῶν ζωστήριων φορέιν φιάλας, zwieszono z pasa czyli na pasie; δάτε οἱ ἐκ κόρυθος πόρ, t. j. na helmie; τὰ ἐκ νεώσ, co ze strony okrętu, na okręcie potrzebne do żeglugi (jako to podniesienie masztu, rozpięcie żagli i t. p.). Podobn. ἐκ τοῦ βραχίονος, na ramieniu, ἐκ σκήπτρου ὁδοπορεῖν, na kij (o, przy kij) oparty; ἐκ προηγῆτο, za ręką przewodnika; ἐξ ἐνός ποδός, na jednej (zdrowej) nodze; przenosi. ἐξ ἐκεῖνων ἔχειν τάς ἐλπίδας, na nich ugruntował nadzieję; ἐκ πάντων, nade wszystko, ale i wszelkimi środkami; ἐξ ἀριστερᾶς, po lewej ręce; οἱ ἐξ ἐναντίας, przeciwnicy, po przeciwnej stronie będący; ἐκ χειρῶς, na rękę, t. j. z bliska; ἐκ τρίτων, jako trzeci. b) o czasie: ἐξ οὔ, odkąd, ἐκ πολλοῦ, oddawna. ἐκ τοῦ, odtąd, ἐκ τότε, od tego czasu; ἐκ πάλα, oddawna; ἐκ πολλῆς ἡσυχίας, po długim milczeniu; ἐκ συναλλαγῆς, po układzie pokojowym; ἐκ νύκτων, od noc. nocy; ἐξ ἡμέρας, w biegu dnia. c) oznacza przyczynę, pochodzenie: od kogo pochodzić, ἐκ θρόνός εἶναι, być początek, słyszeć od kogo; — ὑπό l. παρά τινος, n. p. πάσχειν τι ἐκ τινος, ze strony czyjej, od kogo; za przyczyną, z woli czyjej, n. p. ἐκ θεῶν πολεμίζειν. według, do: ἐξ ἐμοῦ, według mnie, o ile odemnie zależy; ὀνομάζειν ἐκ γενεῆς, według rodu nazwać; ἐκ ὑπερβολῆς χειρῶς, po zwyciężeniu i wyprawie; ἐκ καταλόγου, w skutek poboru; ale i: od poboru; ἐξ αὐτῶν, ἐκ τούτων, skutkiem tego; ἐκ τῶν παρόντων, według obecnych okoliczności; ἐκ τού, zaczem, zatem. Do opisanja przysłówków: ἐκ τοῦ ἀδίκου, niesprawiedliwie, ἐκ τοῦ ἐμφανέους, ἐκ τοῦ εὐθέως, otwarcie; ἐκ ταχειάς, zwało; ἐξ ἴσου, równo, pod równemi okolicznościami l. stosunkami, ale j. z tego samego miejsca, z równej wysokości. Oddziela się ἐκ i ἐξ często od wyrazu, którym rządzi albo po nim nawet się kładzie. W drugim razie przybiera akcent, który mu się daje też wtenczas, gdy przycisł pada na przyimek; e, *ex extra*.

εἰκαστογὰς, ὄν, zdala działający, zdala rażący, przyoom. Apollona, rażącego z dala pociskami; częścią przymioto. cz. rzeczow.

εἰκαθεν, przysł. a) z dala, z oddali. b) daleko, w oddali, *ex remoto, procul*.

εἰκαστός, przysł. stp. w. **εἰκαστέρω**, nw. **εἰκαστάτω**. 1) o przestrzeni: daleko, odlegle, w oddaleniu; jako przyim. z Genit., po którym często stoi, ale też łączy się z *ἀπό τινος*. 2) o czasie: daleko, dawno, ὄχι ἐκὰς χρόνου, w bliskim czasie, w niedalekim czasie. *procul, longe*. [wszad.]

εἰκασταχόθεν, przysł. za wszystkich stron, **εἰκασταχόσε**, przysł. na wszystkie strony; εἰδέναι, znać drogę w każdym kierunku; T. s. *εἰκαστοχόσι*.

εκαταχολο i **εκαταχολοι**: i **εκαστοθι**, przysł. wszędzie, na każdym miejscu, w pojedynczych państwach; ai **εκαταχολο**, każdorazowe.

εκαστος, η, **ov**, każdy, każdy z osobna l. pojedynczy: wzmacnia się często przez εἰς, τις, wszystkie i każdy; εἰς τις **εκαστος**, każdykolwiek z osobna (z nas); αὐτος **εκαστος**, każdy sam, w sobie w r. n. wszystko (razem) i każda część (z osobna) Jako imię zbiorowe często ma słowo po sobie w l. mng. lub jako appozycya dodaje się do liczby mnogiej, καθ' **εκαστον**, καθ' **εκαστους**. καθ' **εκαστα**, pojedynczo, szczegółowo, jeden przy drugim, głowa przy głowie, w szczegółach; εν **εκαστω**, przy każdym wypadku; τα καθ' **εκαστα**, szczegółoly. W l. mng. kładzie się, gdy o jakich sątościach, oddziałach osób l. rzeczy mowa.

εκαστοτε, przysł., zawsze, za każdą razą, w każdej chwili, zwykle: w połączeniu z rzeczownikami; każdorazowy; po negacyi: nigdy.

εκατεροκις, przysł., raz i drugi, w obu razach. **εκατεροθε**, prz. ysl., przed samoglosk. **εκατεροθεν**, z obu stron, po obu stronach, τινος, z artykuł. obustronny.

εκατερος, α, **ov**, każdy z dwóch (z osobna); w l. mn. obydwa (αμφοτεροι, obydwa razem). Gdy stoi przy rzecz., tenże ma artykuł regularnie: czasem też Genit. następuje, n. p. ἡμῶν, lub stoi w l. mng. w łącz. z αὐτοι, obydwa. każdy dla siebie. Zresztą w l. mng. znaczy: każda z dwóch stron l. części, nawet o dwóch tylko osobach, jeżeli są stronami; ως **εκατεροι**, każda strona według sposobu swego. Jako imię zbiorowe przybiera w l. pojed. często słowo w l. mng. lub jako appozycya w l. pojed. dodaje się do l. mnogiej. Przymysłkowie zwroty: καθ' **εκατερα** τινος, z obu stron czego; εν **εκατερα**, na obie strony, na obydwa skrzydła; τα εν **εκατερα**, po obu stronach znajdujące się części; παρ' **εκατερων**, z obu stron; παρ' **εκατερα**, po obu stronach, po obydwóch brzegach; απ' **εκατερων**, od obu stron, po obu stronach; **utergue**.

εκατεροθεν, z obu stron. **utringue**. **εκατερωθι**, po obu stronach. **utraque**. **εκατερωσ**, obojmi sposobem.

εκατερωσε, na obiedwie strony; w obu kierunkach, obustronnie.

εκατηβελτης, **ov**, ó, daleko l. z dala rażący. **εκατηβολος**, θ, t. c. poprzedzaj.

εκατι, p. **εκατη**. **εκατοκεφαλος**, **ov**, i **εκατοκεφαλας**, ó, stuglowy. **centum capita habens**.

εκατοχρονος, **ov**, t. c. poprzedzające. **εκατοχρειο**, **στρος**, ó, sturęki.

εκατοχρειος, **ov**, t. c. poprzedzające. **εκατοχυρος**, **ov**, synkop. z **εκατοχυρος**, stu wiosłowy, ze stu ławkami wiosłarskimi.

εκατομβαων, **ωνος**, ó, l. miesiąc roku attyckiego (przypada na koniec Lipca i początek Sierpnia.) Przydomek miał od uroczystości **εκατομβαια** w aneji. **εκατομβαη**, η, (βουε), hekatomba, ofiara ze stu sztuk bydła; w ogóle: troczysta ofiara, wielka, publicznie składana ofiara.

εκατομβοιος, **ov**, (βουε) sto sztuk bydła wart. Rzecz **εκατομβοιον**, cena stu sztuk bydła, według Eustath: sto czterwieńców wart, gdyż na złotych monetach wól był wybijany.

εκατομπεδος, **ov**, sto stóp długi l. szeroki. **εκατομπολις**, t, ze stu miastami.

εκατομπους, **ονος**, ó, η, stunogi t. j, wielonogi, liczny (o Nereidach). **multipes**.

εκατομυλος, **ov**, stumramny.

εκατομφωνα, **τα**, ofiara za stu zabitych nieprzyjacioł.

εκατον, liczb. nieodm. stoi; w ogóle. bezlik, wielo. **centum**.

εκατονταετηρις, η, stulecie. **saeculum**.

εκατονταετης, **ες**, segn. **εκατοντουετης**, stuletni.

εκατοντακρηνος, **ov**, stuglowy.

εκατονταλαντος, **ov**, sto talentów wart.

εκατονταπλασιον, **ονος**, ó, η, stukrotny, sto razy tyle, τινος.

εκατονταρχης, **ov**, i **εκατονταρχος**, ó, dowódca stu ludzi, setnik.

εκατοντας, **αδος**, η, setka, setnia. **centuria**

εκατονταχειρ, ó = **εκατοχχειρ**.

εκατοντορηνος, **ov**, stusząniowy.

εκατοντοριτης, p. **εκατοντοριτης**.

εκατος, ó, daleko rażący.

εκατοστομος, **ov**, stugebny, ze stu ujściami.

εκατοστος, η, óν, setny. **centesimus**.

εκατοστις, **ους**, η, = **εκατοντας**.

εχθαζω, wypowiadać, obwieszczać. **eloquor**.

εχθαινω, f. — **βησομαι**, aor. 2. — **εβην**, dor. f. poboczn. **εχθαινω**, z imiesł. praes. **εχθωντες**, (często in tmesi), 1) prz. wyjść, wystąpić, τινος i εκ τινος, κέρτης, ze skały wyskoczyć; w ogóle: kraj, mienie opuścić, ustąpić z niego. Szczegół. z dodan. l. opuszczon. **νηος** l. εκ τής νεως, z okrętu wyjść, wysiąść na ląd, ładować; ale też w ogół. wysiąść, wyjść, n. p. z powozu; τί, podchodzić, n. p. wschodzi, wyjść po za co; w ogóle: wleść na c., przekroczyć, zjad przem. przekroczyć, obrazić, zgwałcić, złamać, τί εἰς τι, lub z przysłówkami miejsca, dotrzeć dokąd, wyjść; przejść do innego przedmiotu, przerwać, zboczyć. b) wypaść, zdarzyć się, uskutečnić się, stać się; κατά νόυν l. γνώμην, według życzenia; zτάδ τό **εχθάν**, wypadek, mylnik, zwrot; εἰς πληθος, odnosi się do wielu, rozciągać się na wielu 2) czynn. aor. 1. i fut. act. kazac wysiąść; wysadzić, τινά.

εχθακχεωρα, **τα**, natchnienie, szal bakchancki.

εχθακχισια, wprawić w szal bakchancki, biern. f. i przch. w dzikiej namiętności być pogrążonym, szaleć, odejść od przytomności.

εχθαλλω, aor. 2. **εεβαλον**, ep. **εχβαλον**. 1) Przech. a) wyrzucić, wypchnąć, zerpnąć, wytrącić, wyrugować z miejsca, τινά i τι, τινί τι l. επί τινος i εἰς τι, τινος εκτος l. εκ τινος, z czego, zwł. wydać kogo za granicę, z kraju, wygnać, wywołać, γης a τής αρχης, l. εκ τής αρχης, usunąć z urzędu, wypchnąć, wyrugować, z rządu; do upadku, niepoważenia się czyjzego przyczynić; w ogóle: wysadzić z własności, obrac z czego, wykluczyć od czego, pozbawić czego, τινος, από τινος, τινά τινι, zjad w f. biern. τινος, stracić, postradać, a εἰς τινα, być wydanym na łup nieprzyjacielowi. b) dać wypaść, τινος z czego, porzucić c., przelać; επος, miotać, plusnąć słowem; λόγον πάλιν, odwołać słowa, ale i bez πάλιν, odwołać i tak **εχθαλλειν** τι w ogóle: coś poświęcić, odstąpić od czego, porzucić, wzgardzić czem; podobn. τας **επιστημας**, sprowadzić stratę wiadomości, przyczynić się do utraty, τί εἰς τι, odwołać co do, odroczyć. Szczegół. pędzić z ziemi, wydawać. 2) przch. wypływać, wytryskać, κατά μέρος, w środku. 3) Med. ze swego coś wyłożyć (z okrętu) wysadzić na ląd, wyrzucić.

εχθαροβαρω, barbarem uczynić, dać zdziczeć.

za zapłatą, wynając, wydzierżawić, oddać, κατά συγγραφῆν, według układu, z nastp. Inf. i z Genit. ceny, za którą coś się robi. II) nprzech. ująć, uchodzić, wpadać. III) Med. swoje, córkę wydać z domu, wydać za mąż, τινί. *dado, ejfundor, eloco.*

ἐκδικάζω, 1) pomścić, φόνον. 2) proces rozstrzygnąć, rozjać.

ἐκδικαστής, οὔ, ὅ, mściciel. *vindex.*

ἐκδικέω, τινά ἀπό τινοσ, bronić.

ἐκδιχησις, ἡ, pomsta, kara, ἐκδιχησιν ποιεῖσθαι l. ποιεῖν, mścić.

ἐκδικος, ον, wyjęty z pod prawa, bezprawny, niesłuszny, niesprawiedliwy, ἐκδικα πάσιω. 2) karzący, mszczący. Przysł. **ἐκδικός**, niesprawiedliwie

ἐπίφρω, z woza zepchnąć. *e curru excutitio.*

ἐκδιφάω, bardzo być spragnionym.

ἐκδιφός, ον, bardzo spragniony.

ἐκδιώω, wygnać, wygnąć, τινά. *expello.*

ἐκδοσις, ἡ, wydanie, n. p. ἱκετέων, wydanie za mąż, ἐκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι. wynajęcie, w dziedzielnawienie, wyprzedzić: wydanie, n. p. ksiątki.

ἐκδοτος, ον, wydany; zdradzony, ἐκδοσιν ποιεῖν τινά ἐξ τινά. wydać kogo komu: w ogóle: wydać; παρέχειν ἑαυτήν, samą siebie wydać, tudzież: oddany, wylany.

ἐκδοχή, ἡ, przejęcie podjęcie, następstwo, zwodzenie się, t. j. złozowanie, ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι: πολέμου, dalej prowadzić; 2) oczekiwanie. 3) wytłumaczenie, wniosek, ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν, ἔτι, z czego było można wyprowadzić wniosek.

ἐκδρακοντόω, zamienić w smoka.

ἐκδρομή, ἡ, wybieganie, wycieczka: zwł. skłonność do podbojów zewnętrznych. 2) napady żołnierszy przewa zonych do wycieczek 3) zloczenie, dygresja w mowie.

ἐκδρομος, ὁ, żołnierz przeznaczony do wycieczki I. harców z nieprzyjacielem, harcownik. *excursor.*

ἐκδουσις, ἡ, ioh. — σις, a) wyjście, τὴν ἐκδ. ποιεῖσθαι, wyjść, wycisnąć się. b) ująć, ucieczka, ἐκ τινος, l. z Inf. alb. μῆ. c) miejsce do wyjścia, wychód.

ἐκδύω i **ἐκδύωμ**, aor. 1. ἐξέδυσσα, ao. 2. ἐξέδου, opt. ἐκδύμεν zam. ἐκδύμεν = ἐκδύμεν. 1) przen. (w fut. i aor 1) wyciąć, τινά τι. komu co. 2) Med. z aor. 2. a t. a. sobie co wyciąć, złożyć, zuzuć, t. j. w przenośn. znaczy. γήρως, wyciąć starość, τὸ ἄγριον, dzikość. b) nprzech. wydobyć się, wymknąć się, τινός i ἐκ τινος; z czego; przenośn. usunąć się, uśc. umknąć, τί i τινός, ująć nieszczęścia n. p. wynurzyć się, ἐκ τῆς θαλάσσης.

ἐκδουριόμην, pf. pass. ἐκδουριόμηνται, stać się Doryczykiem (sercem i duszą).

ἐκείθε, i **ἐκεῖθε**, przysł. 1) o miejscu, tam, tamże, w owej okolicy, w owym miejscu; z artykuł. tamedzny, ów, tamże, tamedzna o olica. tamtejszy, ale i tamtejsze osobliczności, sprawy; lub w ogóle: tam, a w szczególności w owym świecie. 2) pozornie = ἐκεῖθε, tam dotąd do owego świata (przy byw-
szy i) tam (będąc teraz. 3) o czasie: w owym czasie, wów czas 4) przenośn. w owym razie l. przypadku. καὶ ἐκεῖ łączy się w καὶ ἐκεί, i wtenczas.

ἐκείθεν, przysł. 1) o miejscu, ztamąd, z owej strony. καὶ ἐκείθεν, καὶ ἐκείθεν, po słowach ruchu pozornie zam. ἐκεῖ. n. p. κομισθέντας τὰς ἐκείθεν ναύς, aby ztamąd (l. tamtejsze) okręty zabrać, τοῦκείθεν (= τὸ ἐκείθεν ἄλσους τοῦδε, po za gaem, właści. w tamedznym kierunku: l. kierunku tamtego gaju. Często z artykuł. ten, ta, to ztamąd, tamtejszy, a τακείθεν, ztamąd, 2) o czasie: z owe-

go czasu, z owych czasów. 3) o przyczynie: z tego, przez to, przeto.

ἐκείθι, p. ἐκεῖ.

ἐκείνους, od owego pochodzący.

ἐκείνος, ἡ, ο, ιοῦ, i poet. **κεῖνος**, (ἐκεῖ) ów, jako przym. zwykle przy rzeczowniku z artykułem i odnosi się do dalszej osoby l. rzeczy, w przeci-

wieństwie do óbros. Wszakże wskazuje też na to, co bezpośrednio poprzedza. Dla tego przed zaimk. wzgląd znaczy, *taki, ten* l. t. p. tudzież przed inf. lub zd. pobocz. z ἔτι, εἰ lub pyt. zaleźnemi.

Niekiedy stoi po rzeczown. aby mu większy nadać przyścisł, lub po zaimk. względ. lub zam. óbros albo w połączeniu z óbros n. p. τοῦτ' ἐκεῖνο, toż jest to owa znana rzecz, to owo, co chcę powiedzieć; κεῖνος ὄν, ów tam, ów oto. Pente-

wał **ἐκεῖνος** wskazuje na nieobecnego, przeto zmarli = ἐκεῖνοι, nadzmysłowość = ἐκεῖνο w przeci-

wieńst. do zmysłowego świata. Wyrzutnia jest w zwrocie ἀλλ' ἐκεῖνο, świąto to jeszcze (t j. po-

tem). Przysłowi. μετ' ἐκεῖνα, potem: ἐπ' ἐκεῖνα τινος, po drugiej stronie czego, właści. w przeciw-

legle okolicy, na drugą stronę czego. — ἐκεῖνι, a) tam, na owém miejscu, z artyk., tamedznie. b) owym sposobem, tak 2) ἐκεῖνως, κεῖνως, na ten

sposób, następnym sposobem, w owym przypadku.

ἐκείνοσ, wzmocnion. ἐκεῖνος, ów oto: *ille.*

ἐκεῖσ i poet. **κεῖσ**, tam dotąd, tam, potem, z Genit., w owym kierunku do; tudzież z arty-

kuł. *illuc.*

ἐκέκαστο, p. καίνομαι.

ἐκέκλετο, p. κέλευμαι.

ἐκχευρία, ἡ, ἔχω i χέω) a) zaprzestanie kroków nieprzyjacielskich, zawieszanie broni, πρὸς τινα, ἐκχευρίαν ἄγειν, przetrwać działania wojenne. b) przerwa w działaniach wojennych z powodu świąt, świętowanie. *induciae.*

ἐκξέω, zawrzeć, kipieć, ζωσα εἰδένω ἐξέξωσ, za życia roztoczyć się, pojsć w robaki, rość się.

ἐκζητέω, wyszukać, poszukiwać, pomścić.

ἐκζωπορέω, tlejący ogień rozniecić; przen. znów rozniecić, podżogić, dać, t. j.

ἐκζωπορήσις, ἡ, rozżalenie.

ἐκκβολή, ἡ, sztuka strzelania i trafiania w ceł z oddalenia, celne strzelanie.

ἐκκβόλος, ον, dor **ἐκαβόλος, ον**, daleko rażący, przym. i rzecz.

ἐκκλος, ον, i eolsk. **εὐκκλος, ον**, spokojny, bezpieczny, bez roski. b) niezakłócony, niedoznający przeszkody, gnuśny. Jako przysłowi. ἐκκλα

ἐκκτις, dor. i att. **ἐκατι**, poet. przym. z Genit., po którym się stawia, według woli, gwoli, dla; u Homera: za przyczyną, z laski, z woli.

ἐκθαλαττόομαι, zamienić się w morze.

ἐκθαμβέω, być zdumionym, odurzonym być.

ἐκθαμβός, ον, przelękniony.

ἐκθαμβίω, wycię ie z pniem, do szczytu.

ἐκθαρρέω, ioh. **ἐκθαρρέω**, mieć wiele ufności, odwagi, nabrać ducha, τινί. *confirmo.* Ztąd **ἐκ-
θάρρημα, τό**.

ἐκθάρρημαι, dep. med. przyglądając się, widzieć w zupełności, t. j. *contemplor.*

ἐκθειάζω, ubóstwić, bogie m zrobić, jak boga czcić; wielbić. T. s. **ἐκθεοῦμα.**

ἐκθεσμα, τό, nakaz, ogłoszenie urzędowe.

ἐκθεραπέω, wzmocnić, wzmocnić. 1) wyleczyć. 2) zjednać sobie przyjeźdźczyją, τινά, uprzejmo-
ścią

ἐκθερίζω, zjąć, sprzątnąć zupełnie.

ἐκθερμαίω, zupełnie rozgrzać; gorącem, potami wypędzić.

ἐκθεσις, *ή*, porzucenie. 2) objaśnienie.

ἐκθεσμος, *ον*, bezprawy; złąd; szkodny.

ἐκθετος, *ον*, porzucony. *expositus*.

ἐκθέω, wybiedz, uciec, wycieczkę zrobić.

ἐκθηλάζω, wysssać, *αἶμα*, biern. o piersiach.

ἐκθηλώω, pf. pass. *ἐκθετηλωμένος*, zwycięścić rozpieścić. *effemino*.

ἐκθηρώμαι, wyploszyć, schwytają.

ἐκθηρώω, t. c. poprzedz.

ἐκθηρίωω, zrobić dzikiem zwierzęciem.

ἐκθλίβω, wycisnąć, wyprzeć. Ztąd *ἐκθλίβεις*, *ή*, wycisnienie.

ἐκθνήσκω, aor. 2. ep. *ἐκθανον* = *ἐξέθανον*, umierać, konać, *ὅπο δέους*, ze strachu umierać, *γέλω*, ze śmiechu się pukać. *ezanimator*.

ἐκθονάομαι, dep. pass. wyrzeć.

ἐκθρηγέω, oplakiwać, *τί*.

ἐκθρούσκω, aor. 2. *ἐξέθρουον*, ep. *ἐκθρουον*, (także in tmesi), wyskoczyć, *τινός*, z czego; ale i *ἐξω στηθίων*, t. j. *κραδίη*, serce z piersi wyskoczyć chce, tak gwałtownie bije; wybiedz z kraju, z łona matki, urodzić się, *ἀπό τοῦ ἔβρου*, ze snu wyskoczyć, przebudzić się nagle.

ἐκθρούια, *ή*, gwałtowne wzruszenie.

ἐκθρούιαω, zapalić, kadzić.

ἐκθρούος, *ον*, mężny, namiętny, gorączkowy. Przysł. *ἐκθρούος*, namiętnie, gwałtownie.

ἐκθρούμιος, *ον*, mający być błagany.

ἐκθρουσις, *ή*, błaganie. błagalna ofiara.

ἐκθύω, 1) przez. czynn. ofiarę błagalną złożyć, poświęcić, zniszczyć. 2) Med. przebłagać sobie ofiarę zbrodnią; *ὄπερ τινός*, za kogo ofiarę złożyć błagalną, aby odwrócić od niego nie-zczęście.

ἐκκαγχαζω, wybuchnąć w głośny śmiech, *ἐπ τινα*. *effuse rideo*.

ἐκκαθαίρω, wyczyścić, oczyścić; wypiększyć, wyglądzić, zgładzić, wytepić, *τήν δωροδοκίαν*, zatlakwio, *λογισμόν*, rachunek; *εαργυρο*, *tollo*.

ἐκκαθεύδω, spać za domem, mieć straż nocną. *excubo*.

ἐκκαίδικα, liczb. nieodm. szesnaście; *sedecim*; w ogóle: liczba nieoznaczona.

ἐκκαίδεκάδωρος, *ον*, szesnaście szerokości dłoni mający.

ἐκκαίδεκάετης, *ες*, szesnastoletni.

ἐκκαίδεκάκλιτος, *ον*, szesnastokłowy.

ἐκκαίδεκάπηγος, *υ*, szesnaśtolokciowy.

ἐκκαίδεκάστυδιος, *ον*, szesnaście stadiów długi.

ἐκκαίδεκάτης, *ον*, *ὅ*, p. *ἐκκαίδεκάτης*.

ἐκκαίδεκάτης, *ες*, *ναῦς*, okręt z 16 szeregami wiosłarzy.

ἐκκαίω, att. *ἐκκάω*, impf. pass. *ἐξέκαετο*, aor. 1. act. *ἐξέκαωσα*. 1) wypalić (gorącem żelazem wykłócić), i tak biern. *ἐκάηται τοῦσ ὀφθαλμοῦς*. 2) zapalić, podpalić, *τί*, pod - rozniecić, zagrzać, skłonić, *τινά πρός τινα*. Biern. wpaść w gorączkę. *exuro*, *accendo*.

ἐκκακέω, w nieszczeniści tracić odwagę, zużywać się. *segnesco*.

ἐκκαλέω, wywołać, *τινά*, *δῶμα*; z domu; przen. wywołać, przyczynić się do, *φόνον φόνος*, zachęcić, zagrzewać, podbechtać, *τινά πρός τι*, *τινά*, *czém*. 2) Med. a) dla siebie wywołać. b) zawezwać, *τι*, do czego, i z inf. bliższego przeznaczenia; w ogóle: wyłudzić, podbechtać, poruszyć, wzruszyć. *evoco*, *elicio*.

ἐκκαλύμμα, *τά*, odsłonięte, znamię.

ἐκκαλύπτω, (także in tmesi) 1) Czynn. odsłonić, odkryć, *τί* i *τινά* n. p. *ἀσπίδας*, w znaczu własc. i przenośn. 2) Med. odsłonić się, odkryć się. *revelo*. **ἐκκαίρω**, zużywać się, użnoić się, stepić, *τινά*, od czego; *τί* i *πρός τι*, być sytym czego, obmierzlic sobie co, stracić ochotę do czego; także z dodan. *ταῖς γνώμας* i to: *ὅπο τινος*, przez co.

ἐκκαναζω, wypić, wyczerpać.

ἐκκαοπίζομαι, zrodzić owoc. *fructus fero*.

ἐκκαυρόομαι, med. 1) zbierać zkąd owoce dla siebie, zażywać owoców; - 2, zbyt wielkiem używaniem wyczerpać, wysssać.

ἐκκατανώω, = *κατανώω*.

ἐκκατείδον, spoglądać z czego, *τινός*.

ἐκκαταπάλλομαι, Med. aor. 2. *ἐκκατέπαλτο*, z góry się zrzucić, zeskoczyć. *desilio*.

ἐκκαυλίω, lodzgi, szybukli wypuszczają.

ἐκκαυλίωω, lodzge z korzeniem wyrwać.

ἐκκαυμα, *τά*, chubka, żagiew; podpał, podżoga, podnietna. *fomes*, *quo accendimus*.

ἐκκαοσις, *ή*, zapalenie, podpalanie; zapalenie, rozpalenie. *accensio*.

ἐκκαυχάομαι, chlępić się, puszyć.

ἐκκαώ, p. *ἐκκαίω*.

ἐκκεμαί, niby pf. pass. do *ἐκτίθωμι*, być wysadzonym, porzuconym, o dzieciach; ztąd leżeć na widoku; być poświęconym 1. wystawionym na sztych; być przeznaczonym; Soph. Ant. 998. wy-paść.

ἐκκενώω i **ἐκκενώω**, wypróżnić, wyłudnić; wystrzelić, *λοῦς*, oddać ducha. *vacuō*.

ἐκκεντέω, wykłócić; przebić, zażgać.

ἐκκεχυμένος, wylanie, ztąd *λέγειν*, obszernie; *ζήν*, wyuzdanie; *ἀγαπᾶν*, bez miary.

ἐκκηραίω, zgładzić, wytepić, osłabić.

ἐκκηρούσω, att. - *ττω*. 1) przez woźnego publicznie wywołać lub rozkazać, z nastp. *μή* i Inf. bez lub z artykuł. 2) przez woźnego obwołać kogo bannitą, wyгнаć, wywołać z kraju, *ἐκ τινός* lub z przysłówk. miejsca.

ἐκκινέω, wyruszyć, wzruszyć, poruszyć, spłoszyć, *τινά* i *τί*, *ἀπό τινος*, przenośn. wyrzucić, mioać, słowo; podniecić; zmiesznać, *λοιδορίας σώμματος*. *excito*.

ἐκκίω, (in tmesi) wyjść. *eo foras*.

ἐκκλάζω, wydać głos.

ἐκκλάω, odłamać; przen. *θράσος*, złamać.

ἐκκλείω, ion. **ἐκκληίω**, staroatt. *ἐκκλήω*, wykłu-czyć, nie wpuszcic, *τινός*, przenośn. powstrzymać, przeszkodzić, *τινά*, *czem*. *excludo*.

ἐκκλέπτω. 1) ukraść, potajemnie wprowadzić, komu skrycie pomódz do ucieczki, chytrze wydrzeć, *τινά* i *τί*, często z dod. *τινός* l. *ἐκ τινος*, z czego. 2) pozbawić czego, oszukać, okpić, odrzucić; zataić, *μή ἐκκλέψης λόγον*, ale *δραπέτην ἐκ δόμων πόδα*. *ἐκκλ.*, wyknąć się chylikim.

ἐκκλήζω, p. *ἐκκαίω*.

ἐκκλησία, *ή*, 1) zgromadzenie ludu, sejm, (w rzeczach pospolitych); tudzież zebranie żołnierzy; *ἐν ἐκκλησίᾳ* i *ἐπ' ἐκκλησίας*, w zgromadzeniu; *ζωάλο* się *σὺγκλήτος*, gdy było nadzwyczajnem i zwolaniem przez woźnych. Mówilo się: *ἐκκλησίαν ἔχειν*, *ποιεῖν*, *συνάγειν*, *σουλλέγειν*, *ἀθροίσειν*, *πληροῦν*, doprowadzić do skutku, odbywać, zebrać, zgromadzić; *διαλέθειν* i *ἀφιέναι*, rozpuścić; *γίγνεται*, *καθίσταται*, odbywa się, *περί τινος*. Znaczu tudzież: zgromadzeni. 2) pokój, miejsce zgromadzenia, dywan. 3) W now. testam. gmina, kościół. *contio*, *contionis locus*, *ecclesia*.

εκκλησιασάζω, impf. ἐξεκκλησιαζών i εκκλησιαζών,

a) zwołać zgromadzenie, odbyć zgromadzenie. b) zwiedzić, być na zgromadzeniu; radzić, być czynnym na zgromadzeniu, περί τινος, o czym, traktować, radzić.

εκκλησιασμός, ó, odbywanie zgromadzenia ludu.

εκκλησιαστήριον, τό, miejsce zgromadzenia.

εκκλησιαστής, ó, uczestnik w zgromadzeniu ludu; mówca w takim zgromadzeniu.

εκκλησιαστικός, ή, ov, należący l. odnoszący się do zgromadzenia ludu, se mowy; τό εκκλησιαστικόν, plac, którą Ateńczyk na zgromadzeniu ludu będący otrzymywał od Thesmothetów z kasy skarbowej (1.— od Ul. 96, 3, trzy obole).

εκκλησις, ή, wywołanie. *ενοατίο*.

εκκλητεύω, p. κλητεύω.

εκκλητίζω, ov, wywołany, wybrany; zwł. sędziowie polubowni, rozjemcy w sporach (nawet dwóch miast); οι εκκλητικοί, członkowie komitetu l. delegacyi ludowej.

εκκλήω, p. εκκλείω.

εκκλίμα, τό, wyboczenie, omijanie.

εκκλινής, ές, wygięty, skrzywiony.

εκκλίνω, wygiąć, ónoμα, odmienić: zбочыць, odwrócić, τί από τινος. 2) nprzech. odwrócić się, cofnąć się, προς τι, także τινά, przed kim, wymijać kogo. Przenośn. odstąpić od, zбочыць, skłaniać się, upaść.

εκκλύω, wyplókać, wymyć.

εκκνώω, zetrzeć, znekać, ponękać.

εκκνώω, wytrzeć, odrapać.

εκκοβαλιπέομαι, hgle, psoty, psikusy wyrządzać, sztydzić, drwić. *circumvenire*.

εκκοβαίνω, wydrażać.

εκκομιάζω, biern. wyspać się, ocknąć.

εκκοκιάω, wyjadrazać, wyluszczać, τας πίστες t. j. wyludnić; wydrzeć, τρίγας, wywinąć, σφρόν.

εκκολάπτω, wydrapać. ψήφισμα, t. j. zniszczyć; wylegać.

εκκόλαφίζω, ή, wyleganie.

εκκολιμβάω, wypłynąć, ujeść pływaniem.

εκκομιδή, ή, wydobyć, wnieście, ranunek; pogrzebanie.

εκκομιζώ, 1) f. czynn i biern. a) wynieść, uprzętnąć, unieść w miejsce bezpieczne, τινός i εκ τινος, z czego, ές τι l. δεσρό, dokąd. Biern. uciec, schronić się. b) zwł. umarłego wynieść, pogrześć. 2) Med. a) swoje uprzętnąć, ratować, τί, ές τινά do kogo. b) dla siebie unieść, zabezpieczyć sobie co. c) wyrzucić, σίτον, z koryta. d) nieść aż do końca, znosić, τό κερωμένον.

εκκομισμός, ó, wyprowadzenie.

εκκομιζάω, chwalić się, pysznić się, κατά τι, czym l. z czego; *glorior*.

εκκομφεύομαι, dowcipnie przedstawić.

εκκοπή, ή, 1) wycinanie, wycięcie. 2) ucięcie, odcięcie; zasiłek, wynia; zniszczenie. *επισκίο*.

εκκόπτω, 1) wyciąć, ścinać; przen. wycępić, złaździć, zniszczyć, udaremnić; zwł. drzwi wylamać, wybić, zrobić wyłom. 2) wybić, wypędzić, wygnać gwałtem.

εκκορῶω, wymieść, oczyścić; spustoszyć, μη εκκόρει την Ελλάδα, a z alluzją do κόρη, τίς έξεκόρησε; któż ci odebrał państwo?

εκκορῶω, główne punkta przedstawić.

εκκορῶω, podnieść do góry, ulżyć.

εκκράζω, wykrzyknąć, wrzasnąć. T. s. *εκκραυγάζω*.

εκκρέμαται, być zwieszonym, zawisnąć, zależeć od czego; uczerpić się, αλπίδος.

εκκρεμάνομαι, zawiesić, zwiesić, τί εκ τινος. Med. zawiesić się na czym, uwiesić się, uczerpić się, τινός, kogo κατά τι, o co.

εκκρήνημι = εκκρεμάνομαι. F. biern. εκκρήνημαται = εκκρέμαται.

εκκρίνω, 1) wybrać, wyłączyć. 2) a) wydzielić, odosobnić. b) wypchnąć.

εκκρίτος, wybrany; wyborowy, przedni. Przyśłówk. *εκκρίτος*, przedewszystkiem, szczególnie.

εκκρούσις, ή, wybić, wypędzenie.

εκκρουστικός, ή, óν, do wyparcia, wypędzenia zdany.

εκκρούστος, ov, pędzony, ryty, wypukły.

εκκρούω, wybić, zepchnąć, spędzić, odeprzeć, powstrzymać; έσώτην τινος, odstąpić od czego; τούδ λόγου, udaremnić; τινά της έλπίδος, pozbawić, wyzuć; χρόνους, zwlec, odroczyć.

εκκρούω, wyrzucić kości, zwykl. przen. postawić na kartę, na szanie wystawić Biern. przegrać.

εκκρουστιάω, na głowę się zrzucić z czego, na głowę rzucając się wypaść z czego.

εκκρουκλώω, wykreć (na teatrze); ztąd, pokazać się; dobyć na jaw, ές αγοράν τι.

εκκρουκλώω i **εκκρουκλώω**, wytoczyć; zwykle w f. biernej: wytoczyć się, stoczyć się, wypaść, τινός i εκ τινος, przen. ές τι, zabrać w co, runąć; wykreć się, wydobyć się.

εκκρουαίνω, wybałwanić, t. j. z bałwanami wyrzucić. Przenośn. w marszu wyjść, wybiedz za szereg, tak ze szereg skrzywił się a reszta, aly nie został w tyle, biedz musiała.

εκκρουατίζω, t. c. poprzedz.

εκκρούω, o psie złe, po kniei się tułać, nie isć za śladem jednym ciągle trop stracić.

εκκρουηγητέω, ścinać, gonić.

εκκρούω, ov, wzył nie idący za śladem jednym i tym samym.

εκκόπτω, wyglądać; wychylać, τί, tudzież: sterzoc; *prospicio, promitico*.

εκκορῶω, w zwaskiem udać się w pochód.

εκκορῶω, l. *κωρῶω* i *κωρῶω*, zagluszyc.

εκκλαζάω, losem co dostać w udziale, otrzymać.

εκκλακτίζω, wierzeć, bić nogami w tył.

εκκλαίω, wybać, wygadać, τί.

εκκλαβάνω, wyjąć t. j. a) pracy się podjąć zamówionej. b) otrzymać, przyjąć. c) przyjąć, pojąć, rozumieć, tłumaczyć, objaśnić.

εκκλαίω, jasnieć, bić blaskiem, zajaśnieć, okazać się. επί τινι, przy czym. 2) przech. zapalić.

εκκλαίνω, ep. aor. 2. redupl. εκκλαίνων, pf. med. εκκλέλησμαι, poet. **εκκλαίνω**, (in tnesis) 1) czynn. zatrzeć w pamięci, wskazać na zapamiętanie. τινά τι. 2) Med. zapomnieć, τινός l. z inf.

εκκλαπάζω = εξακλαπάζω, τινός, wyrzucić.

εκκλαπάζω, wychleptać, chęciwie wypić, pochłonać.

εκκλαίνω, wyglądać, poterować; ociosać, wyrównać.

εκκλέγω, 1) czynn. a) wybrać, wyjąć τινά, τί, częst. z Genit. partit. i to εκ τινος, z czego; b) od kogo (παρά τινος) żądać, ścinać, wybiernąć pieniądze, podatki 2) Med. dla siebie wybrać, τινός i εκ τινος, z czego; w ogóle = f. czynn. wybrać, zabrać.

εκκλέγω, 3. odnoszący się do εκκλεψής.

εκκλεπω, poet f. **εκκλεπώνω**, 1) przech. wypuścić, opuścić, zaniechać, zaniedbać, odstąpić od, τί i ές τι t. j. opuścić i dokąd się schronić, uciec; wylamywać się, uwolnić się od czego, nie do-

trzymać, n. p. przysięgi. 2) nprzech. zaprzestać, wyjść, skończyć się, być pominiętym, wypróżnić się, odejść, oddalić się, przejść, przeminać, zniknąć, zemdleć, umrzeć; nie stawić się, nie jawić się, o słońcu l. księżycu, zaciemnić się; z imiesł. τμήσασα. przestać, zcieść.

ἐκλειπτουργεῖω, do końca liturgii doprowadzić.
ἐκλείψεις, ἤ, 1) opuszczenie, uchylecie się, tynós, czyjś. 2) niestawienie się u sądu, zniknięcie, zajęcie; zwł. zaciemnienie (słońca).

ἐκλειπτός, ἤ, óν, wybrany.
ἐκκλειομένως, przysł. imiesł. zupełnie niedbale; wyuzdanie. *solute, remisse.*

ἐκλέξεις, ἤ, wybieranie; wybór.
ἐκλέπω, z łupiny obrać, wylupać, wyluszczyć; zwł. wyladź.

ἐκλευκος, ον, zupełnie biały.
ἐκλήγω, zupełnie zaprzestać, ustać, z imiesł.
ἐκλήθην, p. ἐκλανθήνα.

ἐκλήξω, niedorzecznie postępować.

ἐκλήσις, ἤ, zupełne zapomnienie.

ἐκλεμπάνω, p. ἐκλεμπώ.

ἐκλεπαίνω, 1) tuczyć. 2) biern. utyć.

ἐκλεπαρός, uprosić, prosić mi poruszyć, tινά, usilnie prosić *caoro.*

ἐκλεπίης, ἐς, opuszczony, brakujący, pominięty, tινί, przez kogo. Rzecz. ἐκλεπίης τι τοῦ ἡλίου, częściodowe zaciemnienie słońca; τῆς σελήνης τὸ πολεῖ ἐκλεπίς, wielkie (ale zawsze nie zupełnie) zaciemnienie księżycy. Zresztą τὸ ἐκλεπίς, przerwa; niedbałość, gnuśność.

ἐκλογεῖσθαι, uniewinniać się, składać się.

ἐκλογή, ἤ, wybór; ściąganie, wybieranie (podatków).

ἐκλογίζομαι, wyliczyć, obliczyć; ztąd, rozważyć, rozpałiętywać; mieć wzgląd na co, uwzględnić; tινί, περί τινος lub ze zdani. względem; zdać sprawę.

ἐκλογισμός, οὔ, ó, obliczenie, ocenienie, rozważenie; przedstawienie. *computatio, aestimatio.*

ἐκλούω, wymyć, oczyścić.

ἐκλούσω, wydać, zrodzić.

ἐκλωσις, ἤ, wybawienie, uwolnienie, tynός, od czego; 2) osłabienie, słabość.

ἐκλωτήριος, ον, zbawczy, wybawczy; τί ἐκλωτήριον τινί, ratunek dla kogo; sc. ἱερόν, ofiara błagalna.

ἐκλωτος, ον, odwiązany, lózny, lekki; ἕμπορ, nieokielzany; słaby.

ἐκλώω i ἐκλώομαι, Med. wybawić, tινά τινος i ἐκ τινος, z czego. Szczeg. a) rozwiązać, otworzyć, n. p. usta. b) oddalić, unuć, uprzemnić, zapłacić, przestać, znieść, koniec położyc. c) osłabić, z sil obrac. tινά. πρόσ τι, rozstroić; zwłaszcza w f. biern. ἐκκλωμένως, zniewieściał; ἐκλωθεῖς, bezsilny, wątpli.

ἐκλωβάομαι, biern. τί, doznać hańby, obelgi.

ἐκλωπίσω, odsłonić, obnażyć.

ἐκλωπίσειν, τό, 1) masa, w której coś odciska się, gips, wosk i t. p. sam odcisk, wizerunek; tudzież *idea*. 2) rzecznik.

ἐκκλωσις, 1) czynn. wprawić we wściekłość, w gniew, drażnić; tινά δωματίων, kogoś drażnieniem doprowadzić do tego, że z domu się wynosi, wypędzić w gniewie z domu, τι, zapalić, rozniecić, φιλερω πόθων. 2) biern. pałać, rozpałić się, spłonać napiętnością, gniewem, ὅπως ὀργῆς εἰς τινά τι, przeciw komu l. na kim wywrzeć wściekłość.
ἐκκλωτρον, τό, = ἐκκλωμα, odcisk, wizerunek.

ἐκμολάσσω, emiękczyć, zlagodzić, ὀργήν, rozpieścić, τά σώματα *emollo.*

ἐκμυνής, ἐς, szalony, wściekły.

ἐκμυνθάνω, a) z gruntu l. dokładnie się nauczyć, dowiedzieć się. b) uczyć się na pamięć, wrazić sobie w pamięć. c) zbadać, poszukiwać, śledzić. W cz. teraz... dokładnie wiedzieć, τι, co l. o czym, tudzież z nastp. zd. względna, pyt. zależna. l. ὧς, εἰ. Osoba od której się czego uczymy l. dowiadujemy, stoi w Genit. l. κατά τινος.

ἐκμυνθεῖς, ἤ, wy — otarcie; *de abstertio.*
(ἐκμύομαι, p. MAΩ). aor. ἐκμύσατο, wynalazł.

ἐκμυραίνω, wysuszyć, dać zwiednać.

ἐκμυράω, do wściekłości przewieść l. doprowadzić; w form. b., oszaleć. *insanio.*
ἐκμυρατρούω, zaświadczyć; jako świadek wypowiedzieć; tudzież w oddaleniu świadczyć dać. Ztąd ἐκμυρατορία, ἤ.

ἐκμύσσω, att — ττω, 1) czynn. otrzeć, tινί, czym; wytrzeć. b) w masie, wosku l. gipsie wycisnąć, odcisnąć, wytłócić w formie, wyobrazić przedstawić. 2) Częścij med. wrazić sobie, τήν ἰδέαν τοῦ παιδός, odtworzyć, ποδῶν ἕλην, odcisnąć, wycisnąć.

ἐκμύστω, wyszerzać, wytropić.

ἐκμυλίσσω, wcale ułagodzić, udobruchać.

ἐκμυρίομαι, ep. perf. ἐξέμυρα, przedewszystkiem l. głównie dostać w udziale, tynός.

ἐκμυλετάω, bardzo starannie ćwiczyć, tινά, dokładnie uczyć *exercito.*

ἐκμυλής, ἐς, niestojny, nieharmonijny; przesadzony.

ἐκμυστώ, (in tmesi) wypełnić.

ἐκμυσταλλεῖω, wyczerpać kopalnie.

ἐκμυτρέω, wymierzyć, odmierzyć, spędzić, χρόνον. Med. sobie co odmierzyć, brać miarę z czego (τι); szczeg. τήν Κορνυθίαν ἀπτραίς χθόνα, według gwiazd wymierzyć położenie Koryntu.

ἐκμυτρησις, ἤ, wymierzenie.

ἐκμυτρος, ον, 1) bez miary, niezmierzony. ὄλβος. 2) = ἀμετρος, prozaiczny.

ἐκμυτρός, ον, szesściomiesięczny, półroczny.

ἐκμυτρώω, zdradzić, wydać.

ἐκμυτρώω, rozwikłać; tylko w Med. rozwinąć się (o wojsku); κατά τι lub τι, przeciągać, przechodzić deflować pojedynczo wychodzić; przebiegać się.

ἐκμυαίνω pokalać. Med. samogwałt załawać sobie.

ἐκμυαίνομαι, dep. med. wiernie naśladować, dokładnie oddać, τι.

ἐκμυμῆσις, ἤ, wierno naśladowanie.

ἐκμύσω, bardzo nienawidzieć.

ἐκμυσθίω, wynająć, wydzierzać, tινά τινί.

ἐκμυλοειν, p. ἐκβλώσκω.

ἐκμυλοφώω, wskazać; odtworzyć.

ἐκμυοσάω, tινά τι, uczyć kogo czego.

ἐκμυροχθέω, z biedą wypracować, wywalczyć, τί, a βίον, zarobić na: ale τόχας, wywinać się, unikać, *exantlo.*

ἐκμυροχθεῖω, wysadzić ewaltem dźwigniami.

ἐκμυροχθίω, wysadzić *casuga.*

ἐκμυροκτιρίζω, wystydzić *irridio.*

ἐκμυροζέω, zdężyć, zwł. zupełnie.

ἐκμυροζέω, po młodzieńcze mu wzrastać.

ἐκμυροζέω, udzielić celom odznaczenia. σέβας, zwyczaj Med. wysadzić, πόδα ἀφόρρον, krok zwroczyć; spasać, zerzyść.

ἐκμυροστίζω, wyladź, wysiadywać.

ἐκμυροσιζω, osłabić, wycennczyć. *enervo.*

ἐκμυροσις, ἤ, unikanie, pochylenie głowy; zakręć. *declinatio.*

ἐκνεύω, unikać, omijać, τῆ κεφαλῇ, na bok się schylić, εἰς τι, ku czemu, ἐξ θανάτου, chylić się do zgonu; 2) skinieniem wzywać, τινά ἀποστῆραι πρὸσω.

ἐκνεφία, ó, sc. ἀνεμος, burza ze starcia się wiatrów z obłoków wypadająca.

ἐκνέω, aor. I. ἐξένευσσα, i ἐκνήχομαι, wypływać, odpływać, ἐπὶ τι, dokąd; τινός, pływaniem ratować się z czego, w ogóle: ujsć, εἰς τι. *ενυτο*.

ἐκνηστέω, pościć do końca.

ἐκνήψω, wyluzować; zbyc szalu, τινός.

ἐκνήχομαι, p. ἐκνέω.

ἐκνικέω, zupełnie zwyciężyć, pokonać, podbić, χρυσός τότε. Częściej przecz. gorować, górę otrzymać, przeważać mieć nad kim, wznudzić się, szerzyć się, spogęowane l. powiększone ukazać się.

ἐκνίπτω, 1) czynn. obmyć: przecz. oczyścić, błagać, τινά. czém. 2) Med. obmyć się, oczyścić się, τί.

ἐκνοεῖα, ή, bezmyślność, nierozum.

ἐκνόμιος, ov, niezwykły. *omistatus*.

ἐκνομός, ov, bezprawny, nieprawny, niesprawiedliwy, zbrodniczy. Przysl. **ἐκνόμιος**, bezprawnie, zbrodnictwo.

ἐκνοος, ov, ścęg. **ἐκνοος**, nierozumny, nierozsądny.

ἐκοντί, przysl. dobrowolnie, z własnego popędu.

ἐκούσιος, (a). ov, dobrowolny, samowolny, umysłony, z własnej winy spowodowany. Rzecz. τό ἐκούσιον, wolna wola, swoboda, chętność. Przysłów. ἐξ ἐκούσιος, καθ' ἐκούσιον = ἐκούσιος, dobrowolnie, z własnej woli.

ἐκπαύλασμα, tylko w part. praes., bardzo się zdziwić, zdumieć, πολλά τινα, kogo podziwiać.

ἐκπαγλός, ov, (ἐκπαγλίζω), wznęcający przerażenie, strach: straszny, okropny, szkaradny, przerażający. Jako przysl. ἐκπαγλόν i ἐκπαγλα, strasznie, okropnie; w ogóle: okropnie, ogromnie, niezmiernie, dziwnie.

ἐκπαθής, ες, bardzo namiętny, odchodzący od przytomności, ἰσθ' ἠρόνης, z radości, uniesiony radością, nie posiadający się z radości; chciwy czego, bardzo stroskany o co, πρὸς τὸ μέλλον.

ἐκπαίδευμα, τό, wychowanie. *alumnus*.

ἐκπαίδεω, wychować, wykształcić, uczyć.

ἐκπαράσσω, z wściekłością wyskoczyć l. napadnąć. *irruo*.

ἐκπαῖω, wyrzucić, wybić; δόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες, zawiodły moje oczekiwanie. Med. przebić się. διὰ τῶν πολεμίων, nrzech. wyuobyc się, ujsć.

ἐκπαλαί, przysl. oddawna.

ἐκπάλλω, w Med. i to w aor. 2. wytryskać, prysnąć, μυελός σφονδουλίων. *expulso*.

ἐκπατασσω, wypchnąć, wybić, wyrzucić. Biern. φρονέας, ponieść szwank na rozumie; ἐκπαταταγμένος, bez myśli, duszy; zatrwożony.

ἐκπάτιος, ov, z drogi leżący, daleki, ἄλγος καίθων ἐκπάτιον, ból z powodu dalekich (porwanym) dziełek; inni: z toru zbaczający zwykłego, niezwykły.

ἐκπαύω, kazać przestać; Med. ustać.

ἐκπαυλάζω, z sykiem bąblę, łanki wyrzucać; niby wrząca woda.

ἐκπειθω, namówić do czego, τινά l. z Inf.

ἐκπειρέω, doświadczać kogo, wystawić na próbę; tylko w Med. używane z aor. pass., τινός kogo; wybadać — σοῦ — ἐκπειρέωμαι, tudzież z Inf., kuścis; *tentio*. T. s. **ἐκπειρέωμαι**.

ἐκπέλει, nieosob. = ἐξέστη.

ἐκπέπω, 1) czynn. wysłać; odesłać, kazać odejść, l. rozejść się, rozpuścić, τινά, wyrzucić τί, wy-

prowadzić, dostawić. Szczególn. a) γουσίνα, odepchnąć, wypchnąć, wzgardzić. b) w biern. f., untrzeć. c) wyprowadzić, towarzyszyć. 2) Med. a) rozpuścić, odesłać. b) = f. czynn. odesłać, kazać ujsć, wypędzić, odpędzić, odegnać z dom. l. dodan. φηγάδα, τινός z czego. *emitto, dimitto*.

ἐκπεριψίς, ή, wysłanie, wyprawa.

ἐκπεριπνέω, przysl. niezmiernie, wyuzdanie.

ἐκπεραινώ, przeprowadzić do końca, dokonać, βίον, życia; χρηρήσιος ἐκπεραινεταί, iści się.

ἐκπεράω, τό, wyjść. *exitus*.

ἐκπεράω, wyjść, μελάρων. 2) przejść, przerzynać, prac, τί, (okrętami) θάλασσαν, wejść, przejść, przedrzeć się, przetrknąć.

ἐκπεροδικίζω, niby kuropatwa pierzechnać.

ἐκπέροθω, aor. ep. ἐκπερσα, i ἐκπεροθέω, a) zupełnie zniszczyć: na proch zetrzeć, spustoszyć, τινά i τι. b) splundrować, zrabować, zabrać.

ἐκπεριόω, uprowadzić i prowadzić w okół.

ἐκπεριστοι, z miejsca jakiego wyszedłszy chodzić na okół.

ἐκπεριόροχομαι, chodzić koło czego wyszedłszy z kąd, włożyć się koło czego.

ἐκπεριουδέω, obejść zupełnie w koło.

ἐκπεριπλέω, z miejsca jakiego opłynąć, τί. T. s. ἐκπεριπλώω.

ἐκπερισπασμός, ó, pochod naprzód i wstecz, jakiś manewr jazdy.

ἐκπέροισι, przysl. przed rokiem.

ἐκπέσσω, wygotować, wypieć; dojrzeć; strawić; wylęgać.

ἐκπετάνημι, rozprzestrzeć, rozpiąć, n. p. żagle, skrzydła, sieć; rozdzielić, otworzyć, rozczepierzyć.

ἐκπέτασις, ή, rozzerzenie, rozpostarcie.

ἐκπετησιμος, lotny, dorosły, dojrzwały.

ἐκπέτομαι, ἐκπέταμαι, p. ἐξίπτωμαι.

ἐκπέσθωμαι, p. ἐκπιθάνωμαι.

ἐκπεψίς, ή, dojrzewanie (roślin).

ἐκπήγχομαι, sprawić, że coś się scina, drętwieje; biern. marznąć, scinać się.

ἐκπηδάω, iou. **ἐκπηδέω**, wys' oczyw. wyrwać się, εἰς τι ἐκ τινός, przeskoczyć od — do czego; ujsć, zrobić wycieczkę, πρὸς τινα.

ἐκπήδημα, τό, wyskoczenie; saltus. T. s. **ἐκπήδησις**, ή.

ἐκπηγνέωμαι, wyskrobać; αὐτοῦ ἐκπηγνέεται ταῦτα, przebiegami adwokackimi urwać, szarpać, majatek *extrico*.

ἐκπιέθωμαι, wytryskać.

ἐκπίεζω, wycisnąć, wydusić; wyprzeć; ἐκπιεστά ξόλα, wysuszone. Żład ἐκπιεσις, ή, i ἐκπιεσιός, ó, wytłoczony, to co wyduszone.

ἐκπιέζω, ov, bardzo gorzki.

ἐκπιερόω, bardzo gorzkim uczynić.

ἐκπίμπλημι i ἐκπιληρόω, wypełnić, zapełnić, dopełnić: przeność. a) sycić, nasycić, zaspokoić, uzupełnić, uskutecznić; odplacić, przyplacić, odpokutować, wyczerpnąć w opowiadaniu co; wytrwać, przetrwać. b) uzupełnić, dopełnić. εἰς τι, do liczb; jakiej, δίκαστον ὄρον lic bę wozów do dziesięciu uzupełnić; στοιχαζομένην, odgadnięciem uzupełnić; t. j. odgadnąć. *expileo, persolvō*.

ἐκπίπω, f. ἐκπίωμαι, aor. 2. ep. ἐκπίων = ἐξέπιων, pf. ἐκπέπωκα, pf. pass. ἐκπέπομαι (także in tmesi), wypić, wypóźnić, przecz. wysysać, wyczerpać, wychleptać, τί i τινά. *elibo, haurio*.

ἐκπιπράσω, pf. pass. ἐκπέπραται, wyprzedać.

ἐκπίπτω, f. ἐκπεσθώμαι, aor. 2. ἐξέπισσον, ep. ἐκπεσον, inf. iou. ἐκπεσέσθω, perf. ἐκπέπτωκα. 1) wy-

paść, spaść; *τινός*, z czego, leżeć na ziemi; o rzecze, toczyć się, uchodzić, εἶς τι, wypaść (słowo), w mowie zaciąć się; rozszerzyć się (o pogłosce); o rzeczach: wypaść, wziaść obrót, zakonać się, *πρός τι*, czém. Przenośn. wylecieć (z mienia, ze wsi) wyjść, *τινός*, *ἐκ τινος*, zniknąć; być wypędzonym, wygnanym, wyrzucanym; *οἱ ἐκπεπαιωότες*, wygnańcy (*exules*); o żeglarzach: być pędzonym burzą, być wyrzucanym na ląd, rozbić się; tudzież o podróżujących: być zbitym z toru, zablakać się, a o konkurentach, aktorach, mówcach, przepaść; o panujących: być straconym z tronu; *τῆς ἀρχῆς*, *τινός* l. *ἐκ τινος*, od steru, od urzędu być oddalonym; podobnie z imiesłow. i bez wszystkiego z domysłu. *τοῦ ἐπιχειρήματος*, mieć niepowodzenie z czém, być w czém nieszczęśliwym, być pokonanym, upaść; *τινί*, przez co, *ὅτι* i *πρός τινος*, z przyczyny czyjjej l. przez kogo. 2) wypadać, zrobić wycieczkę, stracić się, wyskoczyć, *ἐκ τινος*, *ἐκ Ἀθήνας*, schronić się do Aten; *πρός τινα*, przypaść do kogo, a o rzecze: wpadać, εἶς τι. *εκπινέω*, t. c. poprzedz.

εκπλαθρός, *ές*, przestraszony, przerażony.

εκπληθρός, *ον*, sześć pletrów t. j. 1 stadium długi.

εκπλοιάζω, przelewać się, być zbytcecznym.

εκπλώω, f. *πλωσοῦμαι*, ion. *ἐκπλώω*, wypłynąć, odpryłać, puścić się na morze, z d d. niekiedy *τῆ νηί*, *τινός* i *ἐκ τινος*, z kąd, εἶς i *πρός τι*, dokąd, *ἐπί τι* l. *τινα*, naprzeciw; *ἐπί κέρατα*, w długim szereg; *ἐκπλ. ἔξω τι*, po za miejsce jakiej; *τάς ναῦς*, wypłynąć z obwodu t. j. daleko od okrętów. Przenośn. *τῶν φρενῶν*, *ἐκ τοῦ νόου*, odejść od przytomności od zmysłów.

εκπλωσ, *ων*, (*ἐκπλωσ*, a, *ον*) att. Neutr. pl. *ἐκπλω* i *ἐκπλωα*, wypełniony, pełny, zupełny, obity.

ἐκπλήγνομαι, p. *ἐκπλήσσω*.

εκπληκτικός, *ή, όν*, przerażający.

εκπληκτος, *ον*, przerażony, odurzony, zgłupiony.

εκπληξίς, *ή*, wstrząśnienie, zład, odurzenie, osłupienie, popłoch, strach, *τινός*, zdumienie, cześć, uszanowanie, *ἐκπληξέν έχειν*, być przerażonym.

εκπληρόω, p. *ἐκπλήρηναι*.

εκπληρωσις, *ή*, wypełnienie, nasycenie.

εκπλήσσω, att. — *πρω*, aor. 2. *ἐξεπλήγην*, ep. *ἐκπλήγην*. 3. os. pl. ep. *ἐκπληγην* zam. *ἐξεπλήγηναν* (często in timesi), wybić, wypędzić, spłoszyć; *τί* l. *τινά*. Przenośn. odurzyć, ogłuszyć, przerazić, obłakać, oczarować, *τινά*, także z Inf. Hiern. być odurzonym, odejść od zmysłów, stracić przytomność, nie posiadać się ze strachu, być zgłupionym, przerazić się, zdumieć, *φρένας*, *θυμόν*, w duszy, w sercu, *ὅτι τινος*, *ἐπί τινι*, *διά*, *κατά*, *πρός τι*, *τινί* i *τί*, a *τινά*, kogo się uleknąć, bać się, ale *τινί* i *πρός τι*, być porwanym, unicjonem czém, do czego; *ἐκπλαγείς*, przestraszony, odurzony, *ἐκπληγμένους φόβος*, dziki strach l. twoga. *επειὸς ο, percellō, stupeo*.

εκπλοος, *εκπλοος*, *ό*, wypłynienie, wyjazd, wyprowadzenie (okrętów) *ἐκ τινος*, z kąd; *ό ἔξω* *εκπλοος*, wyprawa morska; *ἐκπλοον ποιέσθαι*, wypłynąć. b) miejsce wypłynięcia.

εκπλώω, wyniść, wyplukać, *τί*.

εκπλωτος, *ον*, wymyty, oczyszczony.

εκπλώω, p. *ἐκπλέω*.

εκπνευματώω, zamienił w powietrze l. wiatr. 2) wywietrzyć. 3) wiatrem wzdąć.

εκπνευσις, *ή*, wzięwanie. *expiratio*.

εκπνεύω, 1) wzięwać, wypuszczać oddech. Szczeg.

a) wzięwać ducha, *τόν βίον*, umrzeć, *ὅτι τινος*. b) wyrzucać, wzięwać, *τόν θυμόν*, gniew, wybuchać gniewem. c) wiać, dać, *τινός* i *ἐκ τινος*, z kąd, wzięwać, osłabnąć, uspokoić się.

εκπνοή, *ή*, wzięwanie, wypuszczenie oddechu.

εκπνοος, *ον*, ścgn. *εκπνοος*, wzięwający. 2) bez ducha, bez tchu będący, zziębły.

εκποδών, przel. — *ἐκ ποδῶν*, z drogi, won, daleko, *τινί*, *τινός*, *ἐκποδῶν εἶναι* i *γίγνεσθαι*, być oddalonym od czego, wyjść z drogi (*τινί*), oddalić się, być oddalonym, być usuniętym, nie stać na przeszkodzie; *ἐκπ. ποιέσθαι*, uprzętnąć, usunąć, ukryć, zabić.

εκποείω, odczynić (dosłownie); nasienie puszczać. Szczeg. a) oddać dziecko na przysposobienie. b) sprzątać. 2) dokończyć, ukonczyć, wybudować. 3) wystarczyć. 4) Med. spłodzić, stworzyć.

εκποίησις, *ή*, wydanie (od siebie), puszczanie nasienia.

εκποιστος, *παίς*, dziecko dane komu innemu do przysposobienia; *πρην*. *ἐκπ. τῆς κακίας*, uwolniony.

εκποκίζω, weln, włosy wydzierać.

εκπολεμῶ, 1) z jakiego miejsca wojować. 2) do wojny podbechtywać. 3) wojować.

εκπολεμῶω, nieprzyjaciółmi zrobić, poduszczac do wojny. *τινά*, *τινά τινα*, *πρός τινα*. f. biern. po- ważnie się, wszcząć z kim wojnę, *τινί*, *πρός τινα*, w nieprzyjaźni być.

εκπολεμῶσις, *ή*, zienawidzenie się, nieprzyjaźń. *εκπολεμῶσιν*, obłączone miasto zdobyć, obleżone zmusić do poddania się, obleżeniem wypędzić, *τί*, *τινά* *ἐκ τινος*, w ogóle: zdobyć.

εκπορῶσθαι, dumnie kroczyć, stapać z partesu (o pawiu); stawić pod piegiem.

εκπομπή, *ή*, wysłanie, odesłanie.

εκπορεύω, 1) czynn. *πρzech*. a) wypracować, mo- zolnie o co się starać, dokończyć, wykończyć, do- prowadzić do skutku, uprawić w ruch, poruszyć sprężynę. b) co opracować, mozownie w czém się ćwiczyć, przykładac się do czego, *τί*, *περὶ τοῦς θεοῦς*, gorliwym być w oddaniu czci bogom c) przelać, strawić; *τινά*, pracą usilną kogo zużyć. d) ćwiczyć usilnie, *τί*, a *πρός μάθησιν*, celem rozszerzenia wiadomości ćwiczyć się. 2) Med. sobie co wypracować, zapracować na co, *βίον*, przyzwyczaić się do czego, *τάδε*, tudzież, zbać, poszukać, *τήν τεκοῦσαν*, usunąć, *τόν θάνατον*, zużyć się, zniszczyć się; *ελαθω*, *επερω*.

εκπορεύω, kazać wyjść, wyprowadzić, *τινά*. Med. wyjść, wyruszyć, udać się w pochód, marszerować.

εκπορθέω, p. *ἐκέρθηω*.

εκπορθήσις, *ή*, spustoszenie.

εκπορθήτωρ, *ό*, burzyiciel; *vastator*.

εκπορθεύω, na okęcie uprowadzić. T. s. Med., ale jako f. b. wypłynąć na okęcie.

εκπρόσσω, f. — *ω*, 1) czynn. wyprostkować, do- stareczyć; zarobić, *βίον*, dać, podać, *τινί* *τι*, doko- nać, dopuścić się, *φόνον*, *ἀδικα*. 2) Med. zjednać sobie, zgotować sobie, *τινί* *czém*.

εκπορνεύω, wzmocni. *πορνεύω*.

εκποτέομαι, ion. wylecieć, *τίος*, z nieba, zlecieć; *ἐκπεότημαι*, *θυμόν* *ἐπί τι*, wzbijam się, zbyt się wynoszę.

εκπραΐτις, *ή*, ściąganie, zbieranie.

εκπράσσω, ion. *ἐκπρίσσω*, 1) wykonać, *τί*, *εἶς τι*, do czego, pod względem. b) skończyć, trafić do końca z kim, zabić, zniszczyć. 2) ściągać, wybierać, *τινά τι*, od kogo co; *πρην*. *τί*, pomścić co —

pomścić się za co. 3) Med. brać pomstę na kim za mord dokonany.

ἐκπρηξίς, ἔς, odznaczający się, znamienity, przedni, wyborny, znakomity, ἐν τισι, wśród liczby jakiej. Przysł. ἐκπρηξίς, znakomicie, nadzwyczajnie, przednio.

ἐκπρέπω, odznaczać się, τινί, czém.

ἐκπρηξις, ἦ, zapalenie, spalenie.

ἐκπρήσσω, p. ἐκπρήσσω.

ἐκπρίασθαι, wy-od-kupić, κίνδυνον, skargę przepkustwem odwrócić; okupić, przekupić.

ἐκπρισμα, τό, wypilowane, opilki.

ἐκπρίω, wypilować, wyrznać.

ἐκπρόθερος, ὁ, nie dotrzymujący terminu, nie placący długu na czas oznaczony.

ἐκπροθύμιος, p. προθυμέομαι.

ἐκπροίημι, wysłać; *emitto*.

ἐκπροκαλέομαι, do siebie wywolać; kazać wyjść, τινά τινος, aor. ep. ἐκπροκαλέσασθαι.

ἐκπροκρίνω, wybrać i przenosić.

ἐκπρολείπω, wyszedzszy opuścić, τί.

ἐκπροτιμάω, osobliwie czcić, τινί, czém.

ἐκπυροσομαι, rozwartemi skrzydłami bić.

ἐκπύσσω, wyploszyć. *expulso*.

ἐκπύω, biern. przestraszyć się, przerazić się.

ἐκπύω, wypłuć, ἀλμυρῶν, wypłwac; wybajac, poronić; nienawidzić.

ἐκπτώσις, ἦ, wypadanie, opadanie; upadek, nieszczęście; wygnanie.

ἐκπυθάνομαι, (także in tmesi) a) wybadać, wywiadywać się, wypytać, τινός, z nastp. ἦ—ἦ. b) dowiedzieć się, słyszeć, τί.

ἐκπυρριξίς, wyjadrczac; w ogóle: wycisnąć.

ἐκπυρός, ον, zapalony, gorący.

ἐκπυρόω, zapalić, ogniem zniszczyć, rozniecić.

Biern. rozpalic się, spalić się, τινί.

ἐκπύρωσις, ἦ, wypalanie, zniszczenie w ogniu; zapalenie. *inflammatio, arder*.

ἐκπύστος, ον, znany, powszechnie wiadomy; ἐκ. γίνεσθαι, roznosić się, ἐκπ. ποιεῖν, oznajmić.

ἐκπύω, τό, pułkar, kubek. Zdrobn. ἐκπυμάτιον, ἐκπυβόδω, plagami wypędzić. [τό.

ἐκπυών, rozpryskać.

ἐκπύω, p. κρέμαται.

ἐκπύω, aor. 2. ἐξερρήθη, pf. ἐξερρήθηκα (także in tmesi) wyplynać, ἐκ τινος, przen. wycieć, zwolna znikac, szczoznać, z rąk wypadać. *effluo*.

ἐκπυρριμα, τό, przerwa, rozpadlina; przerywanie się wody.

ἐκρήγημι, aor. 1. ἐξερρήξα. 1) przech. wylamać, wydrzeć, udrzeć, τί, co, τινός od czego; 2) nprzech. i biern. a) złamać się, pęknać, pukać się. b) wylamać się, rzucić się, ἔς τινα, καθ' ἡμῶς, droge, przetór zrobić; ἐξερρήγη ἔς τὸ μέσον, doszło do ogólnej wiadomości. c) wybuchnąć, otworzyć się, o ranie.

ἐκρήξω, wytepić.

ἐκρηίξω, wytropić, zwachać, wypęchotić.

ἐκρηίξω, podniecić, podniety dać.

ἐκρηίπτω i ἐκρηιπέω, wyrzucić, rzucić, τινός, zkad; τινά θάλασσιον, rzucić do morza; wypchnąć, miotać, ἔπη.

ἐκροή, ἦ, wpływ. I. s. **ἐκροος**, ścgn. **ἐκροός, ὁ**.

ἐκροφέω, wychleptać, wypić; przen. τὸν μισθόν. *casorbeo*.

ἐκροφια, ἦ, wydrzeć z niebezpieczeństwa, wybawić.

ἐκρουσις, ἦ, = **ἐκροος**. 2) poronienie w pierwszych 7 dniach.

ἐκσαρηγέω, niewodem, matnią schwytać.

ἐκσαλέω, wytrząść.

ἐκσαώω, p. ἐκσώζω.

ἐκσαιώω, wytrząść, otrząść, τινός, z czego.

ἐκσάωω, wypędzić, f. biern. z aor. sync. ἐξέσαστο, aor. p. ἐξέσθηγ, 1) wybiedz, wypasć, wyplynąć, τινός, z czego. 2) prysnąć, ulecieć, zniknąć; τινός, zkad.

ἐκσαρταίνω, donieść, wypowiedzieć.

ἐκσωπάω, milczeć. biern. być zmuszonym do milczenia. *sileo*.

ἐκσαλεόω, wygrzebać, wydrapać.

ἐκσκορπισμός, ὁ, wyrzucenie, wypędzenie.

ἐκσκιώω, wytrześć, otrzeć.

ἐκσάωω, wyciągnąć, dobyć, τί, we f. czynnej i medialnej, τινός, z czego. *extrahō*.

ἐκσπένδο, bogom wylewać ofiarę płynną, libacyą czynić.

ἐκσπένδο, wybiedz.

ἐκσπονδός, ον, wykluczony z przymierza lub pokoju; zwł. zwolniony z układowych obowiązków; przeciw układowi działający.

ἐκστάδιος, ον, po za stadyum, inni: **ἐκστάδιος, ον**, sześciu stadyów

ἐκστασις, ἦ, oddalenie z miejsca, przedstawienie; pomieszenie umysłu, szaleństwo, tudzież: natchnienie, szal, podziw, zdumienie, ekstaza.

ἐκστατικός, ἦ, ὄν, poruszający z miejsca; mięszający umysł, pomieszany, szalony, opętany; ἐκστατικός ἔχειν, nie mieć przytomności, nie posiadać się.

ἐκστέλλω, przyozdobić, τινί, czém.

ἐκστέφω, 1) zdjąć wieniec (o kubkach). 2) ozdobić wienieciami. Med. być zaopatrzonym, wlaśc uwiecznionym, ἱετρίους κλάδοισιν ἐκστεμμένος, w rękach święte gałęzie trzymając owinięte wolną. *ut is involvo*.

ἐκστρατεύω, ἦ, wymarsz, pochód wojska.

ἐκστρατεύω, wymarszerować, ruszyć w pochód, ἔς τι, przeciw; τινί, z kim. 2) Med. a) = f. czynn. b) zakończyć wyprawę.

ἐκστρατοπεδεύω, rozbić obóz i założyć. I. s. w Med. ἔξω τινός, po za obwodem czego, ἐπὶ τινος, na czém. *castra loco*.

ἐκστρέφω, wykrecić, wywrócić; δένδρον βόθρον, drzewo z rowu wydrzeć; przen. τρόπους, zmienić; ἱππέας, rpsuć.

ἐκστροφή, ἦ, wykrcenie, przen. przekrcenie.

ἐκστροίξω, att. **ἐκστροίττω**, wygwizdać.

ἐκσφραγίζω, wykluczyć, δόμων.

ἐκσώζω i ep. **ἐκσαώω**, 1) czynn. wybawić z czego, τινός i ἐκ τινος, δόμων; wybawić (t. j. z Lemnos) do domu. 2) Med. wyratować i zachować swoje. *servo*.

ἐκσπυρόω, napiętrzyć, nasypać.

ἐκσάδην, przysł. na powal, κείσθαι, leczć wyciągniętym (o umarłych i śpiących).

ἐκσάδιος, α, ον, wyciągnięty, przestrony.

ἐκσάσις, α, ον, szóstego dnia; szóstodzienny.

ἐκσπυρόω = **ἐκστρωω**, rozpiąć, rozszerzyć, rozprostować, powalić, drzewo; runąć we f. biern.

ἐκσαξίς, ἦ, wyprowadzenie i ustawienie wojska w szyku bojowym. *instruco aciei*.

ἐκσαπεινός, upokorzyć.

ἐκσαράσσω, bardzo niepokoić, zakłócać; δῆμον, podburzać. Zwykle w f. biern. przestraszyć się, πρὸς τι. *perturbo-r*.

ἐκτασις, ἦ, wyciągnięcie, wyteżenie.

ἐκτάσσω, att. — ττω, 1) czynn. wyprowadzić, porządkować, ἐπί τι, do czego; mian. wojsko sprawić, ustawić w porządku bojowym. 2) Med. ustawić się w szyku bojowym, sprawić się.

ἐκταίνω, pf. pass. ἐκτέταμαι, rozciąć, rozpostrzedz, ἐπί τι, o wojsku, wystawić, wyciągnąć wzdłuż. Biern. rozpostrzedz się, ἐκτεταμένω, w długim szeregu l. kolumnie. Przenosn. a) coś przedłużyć, z dodan. l. domyśln. μακρόν ἢ μακρόν, zwł. rozciąć się zbyt długo; o czasie, przeciągnąć się, minąć. b) zaprzazd, natężyć, pobudzać, wprowić w bieg taki (że koń wyciągnięty), w cwał pędzić; biern. być rozciągnięty na torturach, być w oczekiwaniu. 2) rozciągnąć, powalić, porzucić na powal, ἐπί τι. Biern. być powalonym, paść jak dług; lecz rozciągnięty.

ἐκτερίζω, całkiem murem opasać, ταίχος. b) wymurować, postawić, wnieść.

ἐκτερισμός, ό, obwarowanie murem l. opasanie. murinlo.

ἐκτεκνώω, płodzić dzieci; w Med. t. s.

ἐκτελείω, p. ἐκτέλω.

ἐκτελετώω, zupełnie ukończyć, dokonać. biern. minąć.

ἐκτελέω, ep. **ἐκτελείω**, fut. ἐκτελώ, ep. i ion. ἐκτελέω, aor. ἐξέτελεσα, ep. σσ. (także in tmsi) 1) dokonać, ukończyć; biern. minąć. 2) wykonać, uskutecznić, trafić (z czem) szczęśliwie do końca, τί, τίς, γόνον, dać komu potomka. Biern. uskutecznić się, ucieść się.

ἐκτελής, ές, zupełny, dokładny, doskonały; νεανίας, dorosły, dojrzały.

ἐκτρέπω, ep. i ion. ἐκτρέπω, aor. 2. ἐξέταμον. ep. ἐταμον, 1) wyrzącać, trwać z czego; zwł. wyrzbieć; otrzbieć, wyrzekać. b) wylupać, odciąć, wyciąć.

ἐκτρέπω, ή, wyczerzenie; usłużność; wytrzymałość, t. j. obfitość.

ἐκτρέψω, ές, rozpięty, wyczerzony; usłużny, gorliwy, żarliwy; obfity, starczy. Przysł. ἐκτρέψω, gwałtownie, νοσηλεύω, gorąco; obficie.

ἐκτρέψω, ή, wyleganie, rodzenie.

ἐκτρέψω, ό, szósta część miedynau.

ἐκτρέψω, ή, zamienić w popiół.

ἐκτρέψω, ή, spalenie na popiół.

ἐκτρέψωμαι. Med. τί, użyć fortelu, chytrze wymyśleć, zażyć.

ἐκτρέπω, 1) wytopić, stopić, wypalić, dać wypocić. Biern. wypocić, wydobyc, αίμα, μήποτ' ἐκτρέψω, oby nigdy nie znikło. 2) roztopić, zmiełczyć; zmęczyć, wycieńczyć. Perf. na znac. biernie: ἐκτέτραχα καρδίαν θρήνοις, wyplakalem serce, t. j. wycieńczyłem je.

ἐκτρέπωρος, ov, wynoszący część szósta, οι ἐκ. placacy ^{1/6} dochodów z roli jako czynsz.

ἐκτρέψω, 1) czynn. wysadzić, (na ład), wystawić (na widok) ἄθλο, wyznaczyć; wylżyć, opowiadać. 2) Med. swoje przynieść, łupy, λείων εἰς Ἡθρόνους. εὐρονο.

ἐκτρέψω, ή, żywić, w Med. ενυθρο.

ἐκτρέψω, ή, όν, posiadający własność, odnoszący się do jakiej własności: ἐκτρέψω, biegle.

ἐκτρέψω, ή, płodzić, pf. ἐκτέταμαι.

ἐκτρέψω, ή, wylupać, wyskubać.

ἐκτρέψω, ή, bardzo, nazbyt szanować. ἐκτρέψω, ή, wielką część.

ἐκτρέψω, ov, bez czci, nieszanowany.

ἐκτρέψω, ή, wyrzącać, wypchnąć przez wstrząśnienie, wypędzić; otrząsać.

ἐκτρέπω, odpłacić, przyplacić, wypłacić, zwł. karę, na którą kto wskazany, pieniężną złożyć, τί ἢ τί-νί τι, w ogóle: czynić coś jako powinność, uskutecznić. 2) Med. pomścić się, ukarać, τίνα ἢ τί, n. p. ὄφριν κατά τινοσ, haniebną wzięść pomstę na kim.

ἐκτρέπω, ή, zapłata, kara za coś, τινοσ.

ἐκτρέπω, ή, złożona kara.

ἐκτρέπω, ή, wykarmić (piersią).

ἐκτρέπω, ή, aor. ἐξέτρωσα, poronić.

ἐκτρέπω, ή, wyrznięty kawał, kawał, odcinek. ἐκτρέπω, ή, p. ἐκτρέπω.

ἐκτρέπω, ή, przysl. (na) zewnątrz, po za, na dworze; bez —; extra.

ἐκτρέπω, ή, wpadłszy splondrować; w ogóle: obrać, wyznać.

ἐκτρέπω, ή, odwijając skończyć, dokonać.

ἐκτρέπω, ή, wyrznięcie, odcinek, kawał; zwykle: obrzezanie, otzbiebienie; w obrębie budka.

ἐκτρέπω, ή, on, ó, trzeźnienie, trzeźwienie.

ἐκτρέπω, ή, 1) strzelać z kąd, z jakiego stanowiska; w ogóle: strzelac. 2) wystrzelać; przem. βίον, przeżyć; nrzch. zniknąć

ἐκτρέπω, ή, oddalić, usunąć z miejsca, ἐκτρέπω, ή, a εἰς τι, przekreślić w dziwną baśń. Część: oddalić się, wywędrować; o mówcy, zbieżyć od przedmiotu.

ἐκτρέπω, ή, ov, ή, ἐκτρέπω, on, oddalony, daleki; τινός' ἐδράνων ἐκτρέπω ἐκτρέπω, abys był daleki, wynos się daleko (prolepsis). Rzecz. obcy, inny. 2) niezwykły, nadzwyczajny.

ἐκτρέπω, ή, ό, oddalenie (z miejsca).

ἐκτρέπω, ή, όν, zmieniczny, koczujący.

ἐκτρέπω, ή, wywiercić; zaoarać.

ἐκτρέπω, ή, ov, szósty.

ἐκτρέπω, ή, przysl. zewnątrz, z ὅπου się łączy lub z nastp. εἰ μή, oprócz, jeśli nie, tudzież: na zewnątrz, zewnątrz, na dwor. Jako przym. z Genit, po którym się kładzie: zewnątrz, oprócz, bez, wbrew, za, ταίχος ἐκτρέπω, ἐκτρέπω αἰτίας bez winy; ἐκτρέπω ἀκρίδος, wbrew oczekiwaniu t. j. niespodziany; ἐκτρέπω εἰ τινοσ, daleki jesteś czego; ἐκτρέπω τούτων λέγειν, oprócz tego mówić; τά ἐκτρέπω, rzeczy zewnętrzne; οι ἐκτρέπω, cudzoziemcy; w ogóle przem. obcy i odrodzony. O czynie: ἐκτρέπω — πάντα ἡμέρας, więcej niż; ἐκτρέπω ἐρασθαί, przestąpić, n. p. przysięgę. extra, foris, extrinsecus, procul, contra.

ἐκτρέπω, ή, przysl. na zewnątrz, po za, τινοσ, extra.

ἐκτρέπω, ή, przed samogłosk. ἐκτρέπω, a poet.

ἐκτρέπω, ή, 1) przysłów, z zewnątrz, zewnątrz, za, na dworze; w prozie rzadko, ἐκ. γενεθαι, odchodzić od siebie. 2) przylim. z Genit zewnątrz, zdala od; foris, extra.

ἐκτρέπω, ή, tragiczono - wyniosłem, pompatycznym opowiadaniem lub przedstawieniem powiększyć, prze-adzić; τίνα, tragicznie przedstawić, o-slawić, okrzyścić.

ἐκτρέπω, ή, on, wykluczony od stołu, t. j. niedający się na stół, wyjęty z liczby potraw. ἐκτρέπω, ή, zrzucić z siebie przez kark, strząsać, zrzucić (o koniu); w ogóle: spaść, zlamać kregi, ząd, zniszczyć się. Biern. na łeb strącić się w niedole, w przepaść nieszczęścia.

ἐκτρέπω, ή, szorskim uczynić; w ogóle, rozjątrzyć; biern. gniewać się; rozjątrzyć się.

ἐκτρέπω, ή, ion. ἐκτρέπω, 1) czynn. odwrócić; τὸν νότον τι, komu tył, tyłem się do kogo obrócić, tył podać t. j. uciekać; ἀπίδας θόρσοισα, z tarczami tył podać przed —; τίνα, odpędzić kogo; przem. powstrzymać; ale τί, coś odwrócić, uni-

kać; przec. πρὸς, ἔς τι, odwrócić dokąd; skierować dokąd: τί ἐς τὸ χεῖρον, πρὸς τὸ ἀληθές, w złem znaczeniu l. wedlug prawdy wykladać. 2) Biern. z Aor. 2 med. odwrócić się, tynós, od czego, ustapić na bok, uchylić się, zboczyć, odstąpić, obrócić się, zmienić się, ale ἐπὶ τινός l. παρὰ τι, odwrócić się i obrócić się dokąd; ὀδόν, inną puścić się droga; τινά, zejść komu z drogi; u lekarzy: byc wywichniętym.

ἐκτρέφω, wychować, wypielegnuwać.

ἐκτρέφω, wybiedz; zrobić wycieczkę; τὸν καιρὸν, przekroczyć, θομός ἐκθαμών, przekraczający granice t. j. nieumiarkowany, niepowściągliwy; przebiecz, di. a tynós, o roślinach: wystrzelić. **εὐαυροῦ**.

ἐκτραϊνόνω, trójzębem wyrugować, wstrząsnąć.

ἐκτριβῶ, fut. pass. ἐκτριβήσομαι: 1) wytrzeć, tarcieciem dobyć, skrzeseć (ogień), πέτροισι πέτρον. 2) wytrzeć, wytepić, wyniszczyć, τί, także z dodan. πρὸ ὀρίζον, ἐκ τινος, zetrzeć, wycieńczyć, znękać; κακῶς βίον ἐκτριψαί, nędznie przepędzić. — 3) gładzic, polerować.

ἐκτριχῶ, pozbawić włosów.

ἐκτροπή, ἡ, 1) odwrócenie, skierowanie, spuszczenie, ὄδατος. 2) zбочzenie, dygressya, λόγῳ, miejsce wypoczynku; droga boczna, wybieg.

ἐκτροφῆ, ἡ, wychowanie.

ἐκτροπιᾶ, 1) wyswidrować. 2) dziurą umknąć.

ἐκτροπῶ, być bardzo rozpustnym, rozwiązłym.

ἐκτροχῶ i **ἐκτρόχῳ**, zetrzeć, wytrzeć, wycieńczyć, zniszczyć. τινί, czem.

ἐκτρόχῳ, wyżreć, orłodać.

ἐκτρομα, τό, zawczasie wydany plód.

ἐκτρομός, ἡ, zawczesny poród. T. s. **ἐκτρομαρός**, ὁ.

ἐκτροπικός, ἡ, ὄν, zawczesny poród czyli poronienie sprawiający. **abortivus**.

ἐκτρομπάνωσις, ἡ, nabrzmienie bębenkowate.

ἐκτροπος, ὄν, wyrażony, wycisnięty; o wypukłej robocie.

ἐκτροπῶ, wycisnąć, odcisnąć, o wypukłej robocie: wybić; κατὰ γραφήν, odwzorować, wyrzucić. **effigie**.

ἐκτροπιμα, τό, pól wypukła robota; wizerunek.

ἐκτροπῶ, zupełnie oślepić, zaślepić.

ἐκτροπῶ i **ἐκτόφῳ**, zamienić w dym l. parę, zapalić.

ἐκτρος, ὄρος, ὁ, dzierzący, kotwica.

ἐκυρά, ἡ, poet. = πανθερά, świekra, (świeść), teściu l. teszcza, teściowa, matka żony l. męża. **socrus**.

ἐκυρός, ὁ, świekr, świekier, teść l. cieść. **socer**.

ἐκφαιδρῶνα, wyczyścić, ozdobić, τι τινός i ἐκ τινος. **mundō**.

ἐκφαινω, aor. 1. pass. ep. ἐξεφάηνθεν za ἐξεφάνθησαν. aor. 2. pass. ἐξεφάνην, 1) czynn. dobyć na jaw, pokazać, wystawić na widok; ἐς ὀφθαλμούς, stawic przed oczy, dać poznać, objawić, obwieścić, donieść, oznajmić, zakomunikować; πό, εἰμον πρὸς τινα, otwarcie kłmu wojnę wypowiedzieć. 2) biern. wzyerać, wysładać, ukazać się, wyjść, wyjawic się; τινός, z czego. T. s. **ἐκφάνω**.

ἐκφάνης, ἔς, otwarty, jawny, widoczny.

ἐκφασίς, ἡ, wyrzeczenie, oświadczenie.

ἐκφάτως, przysł wyrażnie, jawnie.

ἐκφασιλίζω, umniejszyć, uwłóczyć, wzgardzić, τί. **detrecto**.

ἐκφέρω, f. ἐξείσω, f. med. ἐξείσομαι (z biern. znaczn.), pob. form. **ἐκφορέω**. 1) czynn. przech., wynieść, wyprowadzić, kazać wynieść, unieść, -

przatrnać, τί, τινά i to ἐπὶ i ἐς τι dokąd, a τινός i ἐκ τινος z czego. Szczeg. a) wynieść umarłego, τινός, z czego; w ogóle: pochować. b) πόλεμον, wojnę rozpocząć, πρὸς τινα, z kim. c) unieść, skryciec wynieść, skraść; publicznie nagrodę, palmę odnieść. d) wyprowadzić, uprowadzić, do celu, nieść, prowadzić, porwać l. unieść, n. p. konie co się rozbiegły; sprowadzić z toru, unieść, ἔς i πρὸς τι. e) wydać, dostawić, dostarczyć, ukazać, wykazać, donieść, roznieść, opowiadać, rozpowszechnić, τινί, ἔς, πρὸς τινα, także: wypowiedzieć. 2) czynn. nprzech. a) z dom. ἐσπτόν, wybiedz (ze szranki przy wyścigach. b) ἐς ὄρθόν, wprost do celu zmierzać, uiścić się. c) zamykać się, kończyć się. 3) Biern. a) wypychać się, dobywać się, wynikać, τινός, z czego. b) być zapędzonym, dostać się, ἔς, κατὰ τινα, ἔς, πρὸς τι, dokąd. Przeczn. być uniesionym; πρὸς τι, dać się namówić do czego; πρὸς ὀργήν, unieść się gniewem. 4) Med. a) swoje unieść, od siebie co wynieść; zwł. τὰ ὀπλα, za broń chwycić; γνῶμην, zdanie swoje wyrazić, κατὰ τῷδ'α, w równy sposób. b) dla siebie unieść, t. j. odnieść palmę, zjednać sobie sławę.

ἐκφυγῶ, f. — ξομαι, aor. 2. ἐξέφυγον, ep. ἐκφυγον. 1) uciec, zbiedz, czmychnąć, zniknąć, τινός, z czego, ἀπὸ τινος, daleko od czego: wylecieć, ulecieć. 2) ujsć, uniknąć, wymknąć się, wydrzeć się, τινά i τί, μικρόν ἐξέφυγες z τό i Inf. z μή, ledwie ujsć, aby nie, bez mała nie -; τὰ πράγματα ἐκφεύγει αὐτόν, rzecz mu się nie udala, zysk wymknął się z rąk, minął l. zawiódł go; **effugio, elabōr**.

ἐκφυγῶ, tylko w Inf. praes. med. ἐκφασθαι, wypowiedzieć, oznajmić, obwieścić, τινί τι **eloquor**. **ἐκφθεῖρω**, zupełnie zniszczyć; zwykle biernie: zniszczyć, zmarnieć; ledwie wybrnąć; ἐκφθεῖρου, ruszaj do dyabła.

ἐκφθῖνω, tylko w aor. sync. ἐξεφθίμην, zupełnie być zniszczonym; wyjść, wyczerpnąć się, οἶνος γῆων.

ἐκφλουρίζω, p. ἐκφαιλίζω.

ἐκφλέγω, rozniecić, podniecić, πόλιν δε wojny; rozżarzyć, **accuro**.

ἐκφλογῶ, t. c. ἐκφλέγω. Biern. buchnąć płomieniem.

ἐκφλουρίζω, szydzić, naigrawać się.

ἐκφοβῶ, wypłoszyć, przerazić, przestraszyć, zatrwożyć, τινά τινί, kogo czem, tudzież τί, pod jakim względem: κατὰ πάντα, od każdym względem. Biern. zatrwożyć się, mieć strach, τινά, przed kim, ἀπὸ τινος, o kogo.

ἐκφοβος, ὄν, pelen trwogi, wystraszony.

ἐκφοβιάσω, krewią zrumentić, zakwawić, τινί czem.

ἐκφοιτάω, wyjść, odjeść; λόγοι ἐξεφοίτων, rozszły się.

ἐκφορά, ἡ, wyniesienie, τῶν τεθνεώτων, pogrzeb. 2) wyniesienie, wygadanie; wyrażenie. 3) uderzenie, napad gwałtowny; 4) πνεύματος, wyziewanie.

ἐκφορέω, p. ἐκφέρω.

ἐκφορικῶς, ἡ, ὄν, należący do wyrażenia; τὸ ἐκφορικόν, zdolność oznaczenia wyrazami.

ἐκφόρον, τό, wydane (na świat), owoc. 2) podatek, dziesięcina; w l. mng. dochody.

ἐκφορος, ὄν, do wyniesienia; do zawiadomienia. 2) uniesiony namiętnością, błądzący. 3) wynoszący; rozgłaszający.

ἐκφορτίζομαι, być przedanym, zdradzon-

ἐκφράζω, dokładnie opowiedzieć i. opisać.

ἐκφρασις, ἡ, dokładnie opowiadanie, opisanie.

ἐκφράσσω, to, co zapchane było, otworzyć.

ἐκφρέω, wynieść, dobyć, rozpuścić.

ἐκφροντίζω, wymyśleć, zmyslić.

ἐκφροσύνη, ἡ, nierozum, dementia.

ἐκφρων, ον, bez zmysłów, w zachwyceniu będący, zachwycony, przestraszony, spłoszony, odrzuty, zbity z terminu, skonfundowany.

ἐκφράς, ἄδος, ἡ, wyrostek, narośl.

ἐκφραγᾶω, p. ἐκφραγᾶω.

ἐκφραλάσσω, starannie strzedz, zachować.

ἐκφυλλοφορέω, liśćmi, za pomocą liści (oliwnych, na których głosy rada pisała) wyrzucić, wypchnąć.

ἐκφυλλος, ον, nie należący do szpecu, obcy; niezwykły, nienaturalny.

ἐκφυσάω, wydymuchać, wyziewać πόλεμον, wzniesić; ἐκπερυσμένος, nadęty człowiek. *εχλα'ο*.

ἐκφυσιάω, t. c. poprzedzające.

ἐκφυσίς, ἡ, wyrastanie, wyrosnięcie, kielkowanie; 1. arosl.

ἐκφυσέω, sadzić, przesadzić; wysadzić.

ἐκφύω, 1) przech. płodzić, rodzić, wydać. 2) nprzech. aor. i ep. Perf. part. ἐκφυοῦσαι za ἐκπεφυκοῦσαι, powstać, pochodzić, wyrosnąć, rodzić się, tynós, z czego.

ἐκφρονέω, wywoływać, obwołać.

ἐκχαλινέω, zdjąć munsztuk, rozkiewać.

ἐκχαράδρῶω, p. χαράδρῶω.

ἐκχαονέω, nadąć, wzbudzić w dumę.

ἐκχέω, ep. ἐκχέωω, aor. 1. med. ep. ἐκχεοάμην, πλῆσφι. p. ἐξεκχεοάμην, ep. aor. synacp. 2. ἐξέχυτο i ἐχχτο, part. ἐκχόμενος, 1) czynny wylać, wytrząść, wysypać; przen. wylać, wzyonąć (gniew), εἰς τινα, δάκρυα, przelać łzy lub wycisnąć. Przenosno wydać, zmarnować, zniszczyć, roztrwonić; udaremnić; w Perf. pass. być zapomnianym, zmarnieć, zniknąć. 2) Med. aor. 1. dla siebie wylać, wysypać. 3) Biern. z ep. aor. sync. 2. być wylanym, wytrząśniętym; przelać się, wypłynąć, wypadać, zstąpić, εἰς τινα, oddać się komu.

ἐκχεοσέω, wybuchnąć w krzyk, pohutnywać. M-d. wypchnąć z chóru.

ἐκχράω. 1) wystarczyć, być dosyć, podobać się, τινί, komu. 2) dać wyrocznią, ogłosić.

ἐκχρηματίζομαι, wycisnąć pieniądze, wydusić, wymusić, τινα, z kogo, na kim.

ἐκχυλίζω, sok wycisnąć, wysssać.

ἐκχυμιζω, sok wysssać.

ἐκχύνω, p. ἐκχύνω.

ἐκχυσίς, ἡ, wylanie, przelanie.

ἐκχύτης, ὁ, marnotrawca.

ἐκχύνουμι, grobię wysypać l. usypać; o rzecze: zamulić.

ἐκχρῶω, 1) wyjść, cofnąć się, odejść, ἔκ τινος, z czego. 2) wyjść z drogi, ustąpić, τινί, a επειδή ἐξεκχωρήσει, zrzekłszy się spadku.

ἐκχύθω, wzyonąć ducha, umrzeć.

ἐκω, t. c. ἔχω w ustach Scyty u Arystofanesa.

ἐκώω, ὄσα, ὄν, 1) dobrowolny, z własnego popędu l. namienienia, chętny, bez przymusu; ἐμὸν ἔκόντος, wbrew mojej woli. 2) umysłny, rozumnysły, z rozwagą; o rzeczach: samorodny. Łączny się z infint. εἶναι lub ἐκώω w znaczeniu przyszłownikem kładzie się przy słowach i imiesłowach.

ἐλαίω, iob. ἐλαίῃ, ἡ, 1) oliwa, oliwne drzewo. 2) Atenie poświęcone. ztąd ἐλαίῃ. 2) owoc drzewa, oliwka.

ἐλατήσις, εσσα, ev. oliwami zaplantowany.

ἐλατήριος, ἄ, ον, olejny.

ἐλαίνος i ἐλαίνος, z oliwnego drzewa zrobiony.

ἐλαϊολόγος, ον, zbierający oliwki.

ἐλαίου, τό, oliwa; olej, olejek do namaszczenia ciała po kąpielu; 2) tłustość; *oleum*.

ἐλαϊόπυρρος, ὁ, z przodu jak olejne drzewo.

ἐλαϊοπόλητος, ὁ, handlujący oliwą.

ἐλαϊος, ὁ, dzikie drzewo oliwne, *αγριος oleaster*.

ἐλαϊουργέιον, τό, młyn olejny.

ἐλαϊοφύρος, ον, wydający oliwne drzewa.

ἐλαϊοφυής, ἐς, zarosły oliwnymi drzewami.

ἐλαϊοφύτος, ον, zasadzony, zaplantowany oliwnymi drzewami; τὸ ἐλ., sad oliwny, ogródjec.

ἐλαίωω, namaścić (olejkiem).

ἐλαίς, ἴδος, ἡ, oliwka, szczerp oliwkowy; *oliva*.

ἐλαϊώδης, ἐς, oliwkowy.

ἐλαίωω, ἄνος, ogród oliwkowy, oliwnik, ogródjec. *olivetum*.

ἐλανδρος, ον, (ἐλεῖν) mężów chwytający czyli zabijający.

ἐλαπρος, t. c. ἐλαφρός w ustach Scyty u Arystofanesa.

ἐλασός, ἄνος, ὁ, ptak zmysłony. [fauna.]

ἐλασίοις, chcioci marszerować.

ἐλασία, = ἐλασις.

ἐλασίβροντες, ον, gromy ciskający.

ἐλασίος, ον, przepędzający (zwł. epilepsya).

ἐλάσιππος, ον, rumak pędzący, jezdny. *equus*.

ἐλασις, ἡ, 1) przepędzenie, wygnanie. 2) marsz, pochod, wyprawa, ἐπὶ τινα, napad, atak; pochod, wjazd, ἔκ τινος.

ἐλάσσω, att. — ττώω, 1) czynn. unniejszyć, zmniejszyć, uszczuplić, skrócić, uwłóczyć, uszkodzić; tynós, τινα i τινα τι, kogo w czym. 2) biern. zmniejszyć się, stracić, opadać, ubywać, znikać; uleźć, ze stratą wyjść, nie wyjść na swoje, τινί, w czym; πολλά, pod wielu względami; ἀπό τινος, doznać szkody ze strony czyjej, przez kogo; tynós, zostawać w tyle za kim. Szczeg. a) ubliżyć sobie, ustąpić prawa swego, uwłóczyć sobie czego, ἔν τινι. b) być gorszym, niżli się kto wydaje, udawać, obłudą narabiać.

ἐλάσσωμα, τό, att. ἐλάττωμα, zmniejszenie, strata; kłęska; *jaclura, clades*.

ἐλάσσων, ον, att. — ττων, ον, (Stp. wyższy do mało używanego ἐλαχός = μικρός), mniejszy, szczerplejszy, drobniejszy, mniej znaczny, gorszy; ezczerpóln. a) mniej wypowiedziający, o słowach; b) ustępujący, ulegający, pokonany; οἱ ἐλάσσωνες i τὸ ἐλάσσων, mniejszość; ale τὸ ἐλ. także, mniejsze dochody, Hrdt. 3, 95. a bez artykułu z nastp. Inf. drobnotka, nie wielkiego; ἐλάσσων ἔχειν, wyjść ze strata, stracie ponieść; νέμειν, uposiedzić, odsuwać kogo, ἐς ἐλάσσων ἕοντέμειν, zmniejszyć; ἐλάττων εἶμι παρά τινι, w mniejszych jestem laskach l. względach u kogo. Przysł. ἐπὶ ἐλάττων, w mniejszym stopniu; a ἐλάσσων l. att. — ττων, przysłown. mniej. Ale ἐλάττω, mniej często = ἐλαττονάκις.

ἐλαστρέω, iob. i poet. = ἐλαβων, pędzić.

ἐλάτη, ἡ, dor. — ἄτα, ἡ, 1) sosna, świerk. (od ἐλαῖν, ἐς βίφος ἀνατεράσθαι). 2) przen. wiosło (z drzewa bęso), łódź.

ἐλατήρ, ἦρος, ὁ, 1) pędzący, poganiacz (koni), woznica; wioślarz; βροντάς, rzucający gromy. 2) długi chleb l. placek.

ἐλατήριος, ον, przepędzający. *abigens*.

ἐλάττωσις, poet. *εἰλάττωσις, ἡ, ον*, sosnowy, świerkowy.

ελαττώσιν, mniej mieć lub dostać.

ελάττωσις, ή, zmniejszenie, strata, klęska; brak.

ελαττωτικός, chętnie ustępujący.

ελαών, poet. **ελάω**, ep. rozl. **ελώω**, (zład 3 pl. ep. **ελώωσι** = **ελώσι**), inf. **ελάω** = **ελαῶ**, impf. poet. **ελων** = **ελαον**, fut. **ελάσω** i **ελώ**, **ελάς** i t. d. aor. 1. ήλασα, ep. ήλασσα, czestotl. form. do aor. **ελάσασκε**, ep. 2. sing. conj. **ελάσασθα**, aor. 1. med. **ελάσασθην** (σθ) pf. pass. **ελήλαμαι**, plsqpf. **ήληλάμην** i **εληλάμην**, 3 pl. **εληλάδατο** i **εληλάδατο** = **εληλάσαντο**. 1) czynn. przech. a) pedzić, w ruch wprawić, odpędzić, wypchnąć, odesłać, u-prowadzić, nacierać na kogo, przywieść do ostateczności, uciskać, męczyć, dręczyć, katować; przywieść do upadku, pchać w przepaść; **πόντον**, morze pruć; w ogóle: bić, pchać, żgać, ranić (ale nie pociskami); **τινί**, czem; **τινά** τι, ranić kogo w co; **οὐλήν**, bliźnię zadać, pokresować, ranić; szczeg. **εἶπον** i **τινί** **εἶπον**, jechać konno, wierzchem; **ναῦς**, okrętami kierować, wiosłować, żeglować, **νηῦς** **ελαονομένην**, płynący okręt, **ελαονοτας**, wiosłujący.

b) rozpedzić, **ασπίδα** t. j. **κνή**; **ציגנאג**, pociągnąć wzdłuż n. p. **περί** τι, w kolo czerny, **εἶμον**, pokosem kłaść; przen. **κολών**, robić hałas. 2) przech. z dom. **εαυτών**, **στράτευμα**, **εἶμα**, **ναῦν**, biedza, isć, jechać, jeździć, dopędzić, wyjechać, podjechać (tudzież **εφ' ἑαυτών**, **επί** **εργών**), n. p. **ήκεν ελαόνων**, przybył konno, na koniu podjechał, **ἀντίον** **ελ.**, wyjechać na przeciw, wyruszyć, udać się w pochód, zacząć p. Pizenosń. **εἰς** **τοσοῦτον**, **πρόσω** **τινός**, tak daleko zająć, doprowadzić do tego, **πόρθω** **τινός**, tak daleko postąpić w czem; **εἰς** **τριβάζ**, brózdzić, wykrety robić, **εἴω** **τοῦ** **φρονεῖν**, być szalonym; **εἰργάζε** **μανιών** **ελαόνων**, bliski szaleństwa; **εἰς** **πάσαν** **κακότητα**, brnąć, zabrnąć, dopuścić się.

3) Med. dla siebie odpędzić, **τί** **εκ** **τινος**.

ελάφοσις, on, jeleni; **κρέα**, jelenina. **cerwinus**.

ελαφρο(α)βολία, ή, polowanie na jelenie; w l. mng. **ελαφροβολίας** **ἀδωροισ**, dla bezskutecznego polowania.

ελαφροβολών, **ωνος**, **ό**, 9ty miesiąc w attyckim roku (druga połowa marca a pierwsza kwietnia), w którym święto jelenie (**ελαφροβολία**) obchodzono. U Eleów zwany **ελάριος**, **ό**.

ελαφροβόλος i **ελαφαβόλος**, **ον**, jelenie zabijający l. polujący; **ἀνήρ**, myśliwy.

ελαφοσιδής, **ες**, jeleni.

ελαφοκράνος, **ον**, jeleniogłowy.

ελαφοκτόνος, **ον**, zabijający jelenie.

ελάφος, **ό**, ή, jeleni, łania; **ελάφοι** **κραδίην** **εχων**, sorce jelenia mający, tchórz. **ceruus**.

ελαφρός, **ή**, lekkość; przen. płochość.

ελαφρίων, 1) ulżyć, lekkiem zrobić. 2) uprz. być lekkiem.

ελαφρός, **ά**, **όν**, (i 2 zakończ.) 1) lekki t. j. zwa-wy, szparki, zwiny, szybki, świsn w biegu, tudzież z dodan. **πόδας** i **ποσί**. Związczą do lekko uzbrojonych żołnierzech; ruchawy, żwawy, raźny, dziarski. 2) lekki pod względem ciężaru, lekko uzbrojony; przenosń. nie uciążliwy, **ἐν** **ελαφρώ** **ποιεῖσθαι** **τι**, lekko sobie cenić, za fraszkę poczytać, robić byle zbyć: w ogóle: lekki, bez muzu, małoważny, nieznacząy, słaby; o rzecze, łagodny, tudzież o charakterze: lekki, płochy; przysłów. **ελαφρώς**: a) żwawo, prędko. b) lekko, bez muzu.

ελαφρότης, ή, lekkość, żwawość.

ελάχιστος, **ή**, **ον**, st. najw. do **ελάσσων**, najmniejszy, najdrobniejszy, najkroćszy; **περί** **ελάχιστου** **ποιεῖσθαι**, bardzo mało cenić. Rzecz (**ό**) **ελάχιστοι**,

bardzo n. a liczba, (**τό**) **ελάχιστον**, ile możności najmniejsza część; **ὡς** **ελάχιστον**, bardzo mała przestżeń; **δι'** **ελάχιστου**, w bardzo krótkim czasie, bardzo krótko. Przysłów. (**τά**) **ελάχιστα**, **ελάχιστον** i **τό** **ελ.** l. **τολάχιστον**, najmniej, bardzo mało; **παρ'** **ελάχιστου** **ήλθε** z Inf. bez mała że. Zład **ελαχιστότερος**, daleko mniejszy.

ελαχιστέροξ, **υρος**, małoskrzydły, krótkoplewty.

ελαχός, **εἶα**, **ό**, mały, krótki.

εἰδομαί; i zwykle **εἰσδομαί**, ep. depon. tylko w praes. i impf. używam, życzę, tęsknić, pożądać, czego, **τινός** l. **τί**, z Inf. Jedyny raz biernie: **νῶν** **τοι** **εἰλεῖσθαι** **πόλεμος**. **ευρίο**.

εἶα, ή, jakiś ptak błotny.

εἰσαίρω, poet. = **εἰσεώ**.

εἰσῆς, **άντος**, **ό**, gatunek sowy.

ελεγεία, ή, sc. **όδή**, elegia, poemat pisany w dystychach bez względu na treść.

ελεγείον, **τό**, wlasć. przymiotn. z dom. **μέτρον**, a) pentamet. b) dwuwiersz, dystychon, z heksametru i pentametru. c) napis poetyczny. d) różno: żal, tren; **e ogium**. Zład **ελεγείοποιός**, **ό**, poeta elegijny.

ελεγίος, **ό**, gatunek ryby.

ελεγκτήρ, **ήρος**, **ό**, przekonywający o czem.

ελεγκτικός, **όν**, zdalny do przekonywania, dyalektyczny.

ελεγγίς, ή, dowód; przekonanie o czem; strofowanie, karcenie.

ελεγος, **ό**, (od **ε**, **ε** **λέγειν**), tren, żalosa pieśń, **ελεγον** **αἰδέων** **τι**, w elegii co opiewać.

ελεγκτήρ, ή, zarzut, obelga, zakal.

ελεγκτής, **ες**, pod zarztem będący, zelżony, wzgardzony; tchórzliwy. Stp. najw. **ελέγκτος**, **προβόσος**.

ελεγκσιδής, **ες**, mający pozór odparcia dowodnego l. odporu prawnego.

ελέγχος, **τό**, zarzut, obelga, hańba; zwł. hańbiąca tchórzliwość; tudzież abstr. za concret. **κάκ'** **ελέγχου** lub samo **ελέγχεα**, tchórze, baby. **ορροβίον**.

ελέγχος, **ό**, 1) dowód, środek próbieczy, próba, dowiadzczenie; **εἰς** **ελ.** **εξίεται**, **μολεῖν**, **καταστῆναι**, przystąpić do dowodzenia; **χειρός**, próba odwagi; **εργου**, dowód czynnem l. czynny. **τό** **πράγμα** **ήδη** **τόν** **ελέγχον** **δίδωσι**, dowiedzie l. da dowód; **τοῦς** **ελέγχους** **ἀποδέχεσθαι**, uznać za ważne; **ελέγγω** **δοκιμάζειν**, według ścisłego obrachunku badać, dochodzić; zład, zarzut, odpór prawny; **ελέγχον** **εχειν**, dopuścić odparcia dowodnego, z samym sobą nie zgadzać się. 2) badanie, dociekanie, poszukiwanie, indagacya; **οἱ** **ελ.** **περί** **τινα**, względem kogo; **ελέγχον** **ποιεῖσθαι** **τινός**, śledzić czego, poszukiwać; **ελ.** **διδόται**, kazać poszukiwać; zdawać sprawę, usprawiedliwiać co; **τῶνδ'** **ελέγχον** — **πέθο**, aby to zbadać, pytać.

ελέγχω, 1) zesromocić, szańbić, lżyć; ganić, karcie, zniweczyć, obwinieć, **τινά** **ὅπερ** **τινός**. 2) przekonąć, dowiesić, dać dowody, wykazać, pokazać, zbić, zawstydzić, **τινά** i **περί** **τινα** l. **τι** z Imiesl. l. nastp. **ὡς**, **εἶτι**, czem **τινί**, **ἐπ'** **ἀποφώρω**, na gorącym uczynku. Biern. dać się przekonąć l. być wzgardzonym. Zład a) wyrzucić, wytykać, wymawiać, zgromić. b) pociągnąć do odpowiedzialności, poszukiwać, badać, dochodzić, wypytywać, wywiadywać się, **τινά** i **τί** l. z zależ. zdau. pytać, którego Subjekt prznosi się często jako obiekt do zdania głównego.

ελεθρινάς, z loża wypłaszający.

ελεθρίων, ή, gatunek małych sepia.

ἑλευθερολογία, ἡ, do litosci pobudzająca mowa.

ἑλευνός, i **ἑλεινός**, ἡ, ὄν, 1) litosć wzbudzająca, godzien litosci pożałowania godny, żalowny, oplakany. 2) pelen litosci, litosciwy, milosierny; δάκρυον, Iza spródczucia; ἑλεινὸν ὄραν, litosciwem okiem patrzeć. Rzecz. οὐδὲν ἔλ. bez litosci, bez współczucia. R. n w l. mn. ἑλευνά, przysl. żalownie, oplakanie; ale ἑλεινός, przysl. z współczuciem.

ἑλεῖω, litować się, kajać się nad kim, ulitować się; imperat. z dod. πῶς τέχνῃ καὶ μηχανῇ, na wszystko w świecie, τινα, z dod. l. domysłn. λόγους, żalować, oplakiwać. Aor. 1. jest ἠλέησα i ep. ἐλέησα, a obok forem. ἑλεῖω jest ep. **ἑλευίρω**. τὸ ἑλεούμενον, to co wzbudza litosć lub pobudza do litosci.

ἑλεημοσύνη, ἡ, litosć; zwł. względem ubogich, jałmużna.

ἑλεήμων, ον, litosciwy, milosierny. T. s. **ἑλεητικός**, ἡ, ὄν.

ἑλεητός, ὅσος, ἡ, litosć.

ἑλεινός, p. ἑλευνός.

ἑλειοβάτης, ὁ, właśc. chodzący po bagnach; mieszkający w bagnach.

ἑλεῖος, ον, w bagnach będący l. żyjący l. rosnący. 2) bagnisty, bagienny; οἱ ἑλεῖοι, mieszkańcy żuław, zamieszkujący bagna.

ἑλειός, ὁ, gatunek myszy. 2) gatunek sokółw.

ἑλεῖον, udział **ἑλεῖολεῖον**, okrzyk wojenny, jak ἀλάλα, ura ho! także okrzyk biadania i pobużniania.

ἑλελίξω, fut. ἐλελίξω. 1) (ἐλίσσω) wstrząsnąć, zachwiać, Ὀλυμπον, φόρμιγγα, uderzyć w struny lutni, miaotać Biern. zadrzeć, zachwiać się; trzepotać. — wprawie w ucieczkę, porazić. W med. o smoku: w ić się, zwiąć się w pierścienie. 2) (ἐλελεῖν) podnieść krzyk wojenny; biadać.

ἑλελίχθων, ονος, ὁ, (ἐλελίξω) wstrząsający ziemię, ziemiorburca; tudzież, o tym, co w tańcu rej wodzi.

ἑλένας, ἡ, (ναῖς) chwytająca, niszcząca okręty, o Helenie.

ἑλεόθροπος, ον, z bagna zrodzony, bagienny.

ἑλεόν, przysl. = ἑλεσίνον.

ἑλεόν, τό, p. nastp.

ἑλεός, ὁ, = μαγειρική τράπεζα, stół kuchenny do rozkładania mięsa, stół 2) jakiś ptak drapieżny.

ἑλεος, ὁ, (i τό), litosć, miłosierdzie; ἑλεον ποιῆσθαι ἐπὶ τινι, mieć litosć nad kim; ἑλεον ἔχειν, pobudzić do litosci. τινός, nad kim, tudzież εἰς τινα, κατ' ἑλεον, z litosci, wszystko, co do litosci pobudza. *misericordia*.

ἑλέπολις i **ἑλέπολις**, **ιδος**, ἡ, miasto zdobywający, o Helenie, Ifigenii. Pierwsze także nazwisko jakiegś maszyny oblężniczej.

ἑλετός, ἡ, ὄν, chwytny, pochwytny.

ἑλευθερία, ἡ, wolność, swoboda, niezależność, niezawisłość; δι' ἑλευθερίας ἐξέλθειν, wyrzec się, wybić się na wolność; niepodległość; εἰς ἑλευθερίαν ἐκασομένη, jako wolny mać (nie niewolnik) prawną drogą być reklamowanym; ἐπ' ἑλευθερίῃ, z zapewnieniem wolności. *libertas*.

ἑλευθερία, **τά**, święto niepodległości, przez Helenów co 5 lat wysycami i innymi gimnastycznymi ćwiczeniami na cześć Zeusa ἑλευθερίας w mieście Platce obchodzone na pamiątkę pokonania Persow pod Platami.

ἑλευθεριάζω, byc wolnym, mówić i działać jak wolny mać; τοῖς λόγοις, bez przygotowania mówić

ἑλευθερικός, ἡ, ὄν, właściwy wolnemu, wolny.

ἑλευθεριος, ον, wolny, swobodny, wolnomysłny, szczodry, hojny, zacny, szlachetny, przystojny, przyzwitoj, delikatny, uprzejmy; τὸ ἑλευθερίον, zacny sposób myślenia, zacne postępowanie, umysł szlachetny, wspaniałomyślność. 2) uwalniający, oswobodziciel; przydomek Zeusa, przystoi wolności. Przysłow. **ἑλευθερίως**, jak przystoi, jak wypada na wolnego człowieka, dobrze, wolnomysłnie, przyzwycioje, uprzejmie. Stp. w. ἑλευθεριώτερον, najw. ἑλευθεριώτατα.

ἑλευθεριότης, ἡ, zacny sposób myślenia, wolnomysłność, wspaniałomyślność, szczodrość.

ἑλευθεροπρεπής, ἐς, zdojający wolnego męża.

ἑλεύθερος, α, ον, (tudzież 2 zakończ.) wolny, wolnego urodzenia, niekrępowany, niewiązany, niezawisły, niepodległy, ἀπο τινοσ, od kogo; podobn. **πρὸς τινα**, względem kogo; zjad, sam sobie pan; wolny opieki; l. wolny od zarzutu, kary. Nastp. wolny, władający sobą, zacny, szlachetny, ale i: bezwzględny, nieukrócony. O rzeczach: wolny, zacny, wspaniałomyślny. Szczególn. **ἡμαρ**, dzień wolności, t. j. swoboda; **κρητήρ**, na cześć wolności napełniany. Rzecz. (τὸ) ἑλεύθερον, wolność, swoboda, τῷ ἑλευθέρῳ, mocą l. za pomocą wolności; przysłow. **ἑλευθερώσ**, wolno, swobodnie, niezależnie, wolnomysłnie, ἐλ. **ἐυμαχεῖν**, byc w swobodnem przymierzu, ἐλ. **τεθραμμένος**, o tém szlachetnem wykształceniu, które wolnych zdoj, dobrego wychowania.

ἑλευθεροστομῆσ, wolnomysłnie mówić, swobodnie, otwarcie mówić.

ἑλευθερόστομος, ον, szczery, otwarty, śmiały.

ἑλευθεροργῆσ, ὄν, p. **ἑδελουργῆσ**.

ἑλευθερόω, uwolnić, **τινός** i **ἀπό τινοσ**, od czego, **τινί** czem; ὁ ἑλευθερών, oswobodziciel; puszcic na wolność (niewolników) b) powstrzymać, trzymać (język za zębami), **στόμα**, milczeć, τὸ εἰς ἑαυτόν, co dotyczy swj osoby; ἐκ δρασμῶν πόδα, powstrzymać od ucieczki; t. j. przestać uciekać. W sądzie uwolnić; t. s. *Medium*.

ἑλευθερώσις, ἡ, uwolnienie, **ἀπό τινοσ**, l. **τινός**. Szczeg. puszczenie na wolność.

ἑλευθεροτής, ὁ, oswobodziciel.

ἑλεφαίωμα, med. (ἔλπω), próżna, **czczą** nadzieją zwodzić. o snach przybywających z bramy ze słoniowej kości (**ἑλεφας**); w ogóle: zwodzić, **τινά**. *deceptio*. U Herodota też: zranic, obrazić.

ἑλεσαντάρχησ, ὁ, dowódzca słoni wojennych i ludzi siedzących na nich.

ἑλεσαντίασις, ἡ, gatunek trądu, nazwany dla podobieństwa do skóry słoniowej.

ἑλεφάντιος, ἡ, ον, słoniowy, ze słoniowej kości; piękny (biały jak kość słoniowa).

ἑλεφαντιστής, οὗ, ὁ, prowadzący słoniu.

ἑλεφαντόδετος, ον, słoniową kością spojony.

ἑλεφαντοκόπος, ον, z rękojęścią ze słoniowej kości.

ἑλεφαντομαχία, ἡ, walka słoni. [ści.]

ἑλεφαντομάχος, ον, walczący ze słoniami.

ἑλεφαντοπούσ, **οδος**, ὁ, ἡ, z nogami ze słoniowej kości.

ἑλέφωσ, **αντος**, ὁ, 1) słoń. 2) ząb słoniowy, słoniowa kość, która w starożytności umiano miękczony.

ἑλίγηδν, przysl. kręcać się, wijąc się, w pierścieniach.

ἑλιγματώδης, ἐσ, zwinęty, skręcony.

ἑλιγμός, ὁ, skręt, wir, spłot, obłaz, kołowanie.

ἑλίκη, ἡ, 1) konstellacya wielkiej niedzwiedzi. 2) skręt, zakręt.

ἐλκίαις, ὁ, skręcony, wijący się.
ἐλκιοβλέφαρος, ον, ze skręconemi l. ruchliwemi brwiami, żywocki, pięknooki.
ἐλκιοδρόμος, ον, w skrętach, oblażem bieżący.
ἐλκιοειδής, ἔς, niby skręcony, toczony.
ἐλκιστήρ, ἥρος, ὁ, kędziór, zausznice.
ἐλκιστός, ἥ, ὄν, tudzież ἐλκιστός, skręcony, zwinięty, zjęty; wężykami się kręcący, wijący się; przenosn. krety, uludny, zwodniczy; niejasny.
ἐλκιστός, ἔς, = ἐλκιστότης.
ἐλκισώπις, ιδος, ἥ, p. nastp.
ἐλκισώφ, ωπος, ὁ, z żywim, hożem, ruchawem okiem l. spojrzaniem, (jako wyraz odwagi l. inności); inni; z okragłem, sklepistym okiem.
ἐλκισός, ὁ, was l. gałązka winnej macicy.
ἐλκισός, αἰ, uroczystości. *supplicatio*.
ἐλκισώ i **ἐλκισώω**, odpoczywać, wypoczywać, czasować się, ociągając się; z imiesł. παρέσσοντα, przestać mieć gorączkę.
ἐλκίξ, ικος, 1) przymiot. ὁ, ἥ, skręcony, zwinięty, jako przydom. wolów: krzyw orogi. Tudzież: wijący się. 2) rzecz. ἥ, zwój, pierścień, kłęb, gzygawk, wężyłowatość, splotu; zjad też; bransoletka, zausznica; gatunek bluszczy; kolo, krąg, sklepienie, wasy winnej macicy.
ἐλκισώ, aor. 1. med. ἐλκίσθηγ, poet. form. *ελκισω*, wzmocnione; ἐλκίσω, co patrz. 1) czynn. toczyć, kręcić, nakręcić, okręcić, wirować, w kolo obracać, θιάσος t. j. piąsy, plesne tańce zawodzie; πλάτων ἐ ἄλων, wiosłem machać, obracać, przez morze. Przenosn. τοισὶθ', obracać, rozważać w duszy, περί τι l. κύκλον, w kolo, ze wszech stron; wtrząsać, a w f. biern. drzeć, trząść się. Szczególn. a) dom. ἵππος, obracać w kolo mety (περί τι). b) pr dko obrócić, zwrócić, do uciezki zmusić, τινά, a biern. obrócić się, tył podać; ἐ-λυθεῖς, ten co tył podać; ale δράσον ἐλυθεῖσαι, w kolo skropiona. 2) Med. a) toczyć się, wić się, ἀμφί τι, wirem się kręcić; οὐν ἵπασ, zawikłać się, biedz tam i sam, harcować, περί τι i διά τι, w splotach, kręgach, wężykami się posuwać, biedz. b) = f. biern., drzeć, zatrząść się. c) = f. czynn. machać, miotać; rozważać.
ἐλκιστροχος, ον, kolo obracający.
ἐλκισσοσ, ὁ, bluszcz, łomikamień żółty.
ἐλκισώω, być rannym.
ἐλκισώπεπλος, ον, włóczący za sobą rucho długie, długoszatny.
ἐλκιστριβών, ονας, ὁ, włóczący płaszcz za sobą.
ἐλκιστριών, ονας, suknie z ogonem l. ruchem włóczący, długoszatny.
ἐλκίσω, p. ἔλκω.
ἐλκισθόν, włócząc w zapasach.
ἐλκισθμός, ὁ, porwanie, włóczenie, gwałt.
ἐλκιστήρ, τό, zdobycz, łup uprowadzony.
ἐλκιστοπέω, rany, wrzody sprawiać.
ἐλκιστοποιός, ὁ, zadający rany.
ἐλκισ, τό, rana; wrzód, bolączka; z Genit. ὄρου, rana przez żmję zadana; ἀλαόν, ślepotę sprawiająca rana. 2) pizen. zle, klęska, cios.
ἐλκισός, rany, bolączki zadać, sprawiać, klęskę ściągnać; biern. jatrzyć się, nabierać się.
ἐλκισκός, ἥ, ὄν, ciagnący, sprowadzający.
ἐλκισδριον, τό, mala rana l. bolączka.
ἐλκισώ, p. ἔλκω.
ἐλκω, ep. inf. praes. ἐλκόμεναι i ἐλκόμεν = ἐλκεῖν, impf. ἐλκων, ep. ἔλκων, aor. 1. ἐλκωσα, inf. ἐλκῶσαι, z 1. pobocz. ἐλκῶ, impf. ἔλκεον, aor. 1. ἔλκησα, 1) czynn. a) przech. ciągnąć, włóczyć

tam i sam, kolować, znećąc się, rozodrzeć, ciągnąć l. wlec za sobą; odwlec, przewlec, przyciągnąć, naciągnać, napiąć; tudzież nastawić, ściągnąć, spuścić, zedrzeć, zawlec do więzienia, naciągnać. Szczęg. περιφορᾶν δρόμου, utrzymać, zachłować. ἴσγος ἐπί τινι, kolo czarodziejskie zakreślić. dla zwabienia kochanka, t. j. czarami sprowadzić kochanka; κλίνθους, cęglę strychować, robić, ἔγγος, dobyć, ważyć, z acc. wagi; βίστον, wlec życie; ἔσαν, pelzać; προσάσας, naciągnać, wciągnąć, powietrze; πῖ, ἄμωστιν σσας; wyprawdzać, tó γένος, ἐκ τινος ἀπό τίνος, z kąd, z czego, od czego; εἰς τι, dokąd. 6) nprzech. odwlec się, przewlec się. 2) Med. a) = act., n. p. ἔξωσ, dobyć; χαιτάς ἐκ κεφαλῆς, wydrzeć sobie włosy, διφρον ἄσσοτέρω πορός, przysunąć; τμήας, ἀφενος, zabrać, przywłaszczony sobie; o drzewie: pukać się; o okolicach; rozciągając się, πρὸς ανατολήν, naciągnać, napiąć, τόξον ἐπί τινι. **ἐλκίσω**, u Pindara, Arystofanesa, Platona i t. c. ἔλκω, κόρδακα, tańczyć.
ἐλκισθός, ἔς, bolączkowy; owrzodziały; przen. drzaźliwy. *ulcerosus*.
ἐλκισίαις, ἥ, ranienie; ropienie; gnojenie. *ulceratio*.
ἐλλοκιστός, ἥ, ὄν, robiący, sprawiający bolączki.
ἐλλαμπρόνομαι, jasnieć wczem, chępić się z czego.
ἐλλάμπω, jasnieć, błyszczeć. Med. odznaczyć się, górować.
ἐλλαμψίς, ἥ, świecenie, blask.
ἐλλανοδίαι, οἰ, a) sędziowie w grach Olympijskich, b) sędziowie w wojsku sprzymierzeńców Peloponezkiej.
ἐλλεβοροίξω, ciemiernikiem l. ciemierzycą leczyć, przywrócić do rozumu.
ἐλλεβοροίξαι i ἐλλεβορός, ὁ, ciemiernik, ciemierzycza: πῖθ' ἐλλεβορον = szalony's. *helleborus*.
ἐλλεδανός, ὁ, powrózlo ze słomy kręczone, powiaślo do wiązania snopków.
ἐλλειμμα, τό, niedostatek, brak, niedobór; mitrega, zmda, zwłoka, opuszczenie, καθ' ὅμας, z wazszej strony, t. j. nie wypełnienie obowiązku.
ἐλλειπασμός, ὁ, t. c. poprzedz.
ἐλλείπω, 1) przech. zostawić w czym, pozostawić, opuścić, zaniechać; zaniedbać τι, οὐδὲν προθυμίας, nie szczędzić gorliwości, zachodów; nie skąpić; podobnie w f. biern. ἐλωτθ' πολλά, odmawiać sobie wiele. τὸ μὴ ὄν ποθεῖσθαι, nie zaniechać wywiadowania się l. dociekania, tak z Inf. l. imiesł., tudzież w f. biern. zostawać w tyle, ustępować pierwszeństw, n. p. εἰ ποτῶν, w oddawaniu dobrodziejstw, l. zaprzestać. 2) nprzech. zostać w tyle, być pośledniejszym, τινί, ἐν τινι, κατά τι, w czym, τινός za czym, od czego; nie mieć, mieć niedostatek czego. obywać się, τινός, nie dostawać, braknąć; τὸ ἐλλείπω, brak, niedostatek, niedobór, τινός, czego; błąd, wina, τὸ ἐλλειφθέν, opuszczenie zaniedbanie, powody do zaniedbania, κατ' ἐμέ, z mojej strony. Tudzież nieosob. ὡν ἐνέλειπε τῇ πόλει, na czyn państwu zbywało.
ἐλλειψίς, ἥ, zostawienie w tyle, opuszczenie, zaniedbanie (wyr-utnia w gramatyce); niedostatek, niedobór, *defectio*.
ἐλλεσχος, ον, (ἐνλέσχη), ten co przedmiotem jest rozmów i gawędek, znajomy po całym świecie.
ἐλληγίξω, aor. pass. ἔλληγισθηγ. 1) mówić po grecku. 2) przech. zrobić Grekiem, hellenizować, przekładając na greckie. τὴν γλῶσσαν.
ἐλληγιστής, ὁ, naśladowca Greków; mówiący po grecku ζῶδ. ἡλληγιστῆ.
ἐλληγιστί, przysł. po grecku; greckim sposobem.

ἔλληγοκοπέω, Grękom pochlebiać; udawać Greka.
ἔλληγοταμίαι, οἱ, podskarbiowie sprzymierzeńców, urzędnicy, którzy podatki od sprzymierzeńców ściągali (φόροι) i skarbem związkowym w Delos (do r. 460 w Atenach) zawiadowali.

ἔλληγοποντίας, ὁ, iou. — ἰης, wiatr od Helespontu wiejący. (Północno wschodni.)

ἔλλημενεός, ἡ, ὄν, należący do portu, portowy: τὸ ἔλλ. c. τέλος, cło portowe:

ἔλλημνός, w porcie będący, n. p. πύργος, τὸ ἔλλ. cło portowe: *portorium*.

ἔλλημενιστής, ὁ, robierający cło portowe.

ἔλληπής, ἐς, niedostateczny, niedokładny, πρός τ. l. τινός, w czym, τινί, ἔλληπτες γυγόμενοι μήμητις, ponieważ ich pamięć opuszcza; ἔλλ. τί, pozostawanie w tyle; τοῦτο σφισιν ἔλληπές εἶναι τῆς καθάρσεως, że tego im niedostaje do ; τὸ ἔλλ. niedostatek; τὸ ἔλλ. τῆς γνώμης, niezaspokojenie życzeń.

ἔλλόβιον, τό, zausznica.

ἔλλόγῳ, policzyć, doliczyć, zaliczyć.

ἔλλόγημος, ον, co wchodzi do obrachunku, znakomity, znaczny, sławny, słynny, ἐπὶ τινι. *speciatus*.

ἔλλογος, ον, obdarzony rozumem, rozumny; opp. ἄλλογος.

ἔλλός, ὁ, i ἔλλός, jelenek; *hinnulus*.

ἔλλός, ἡ, ὄν, niemy; *mutus*. (Według innych: żwawy.)

ἔλλοχάω, leżyć w zasadzce, czyhać, czatować na kogo, τινά.

ἔλλοχίζω, t. c. ἔλλοχέω. 2) umieścić kogo w zasadzce, τινά.

ἔλλοψ, ὀπος, = ἔλλός, niemy; jako rzecz. ryba; jesiotr.

ἔλλοπος, ον, smutny w smutku pogrążony.

ἔλλοχγιον, τό, knot w lampie = φροαλλίς, ἔλλοχγιῶν ὄζειν, pachnąca lampą literacką t. j. luku-bracya.

ἔλλινθιάω, cierpieć na robaki.

ἔλλινθιον, τό, zdrobn. ἔλλινθς, robaczek.

ἔλλινθώδης, ἐς, podobny do robaka.

ἔλλινθς i ἔλλινθς, ἰνθός, ἡ, robak (we wnętrzościach), glista, taśmieniec. *lumbricus, tinea*.

ἔλλις, ἡ, przyciąganie t. j. atrakcyja (n. p. burztynu), włóczenie, naciąganie.

ἔλλος, τό, bagno, stojąca woda, trzęsawisko, żuławy, błonie, pastewnik; niziny Egiptu.

ἔλλιπῶ, ἔλλπω i Med. ἔλλπωμαι, ep. ἔλλπωμαι z impf. ἤλλωμην i ἔλλωμην, pf. i plsqpf. ἔλλωπα, ἔλλωπειν, oczekiwać 1) zwykle: spodziwać się, mieć nadzieję, z dod. często: θομῶ, κατά θομῶν, ἐν στήθεσιν, τί l. περί τινος, τί παρά τινος, spodziewać się czego po kim; τινί, na czym zakładać nadzieję l. ufać, dufać w czem; z Inf. zwykle futur. łączy się, ale też z ὅπως, ὡς, δευ. W form. biern. τὸ ἔλλωσθῆναι — ἦξειν, co, spodziewano się, że nastąpi; παρά τὰ ἔλλωσθέντα, wbrew oczekiwaniu, niespodziewanie. 2) przeczucwa, lękać się. τί lub z Inf. l. μῆ. 3) wierzyc, miećmac, τί l. z Inf. i Acc. — 4) przech. (zwł. ἔλλπω) czynić nadzieję, kazać się spodziewać, wzbudzać nadzieję; a ἔλλιζῶ u Luc. próżno czynić nadzieję, zwodzić.

ἔλλις, ἰδος, i ep. ἔλλωρή, ἡ, oczekiwanie, widok; zład z dod. l. dom. ἀγαθή, καλή, nadzieja, ufność, a z dod. l. dom. πονηρά l. c. podobn., obawa; ἔλλισι ἵσχειν, utrzymać w nadziei, ἔ. πέτεσθαι, unosić się nadzieją; ἀγαθῆ ἔλλιδί, dla dobrej wróżby; δεῖ ἔλλιδος, w nadziei; ἐπ' ἔλλισιν,

w trwoźném oczekiwaniu wśród obawy i nadziei; ἐν ἔλλισι τρέφω, mam dobrą otuchę, obiecuję sobie; εἰς ἔλλιδας διαλέγειν i ἔλλιδας λέγειν, dodawać odważy, ducha, pocieszać nadzieją; ἔς ἔλλιδας προχωρεῖν, rokować nadzieję, brać obrót, co nadzieję wzięcia dobra; εἰς ἔλλιδας καθεστάναι τινά, wzniesić, wzudzić w kim nadzieję. Przeciw. παρ' ἔλλιδά l. ἔλλ. ἄς, ἀπ' l. ἐκτός ἔλλιδος l. ἔλλ. πῶν, wbrew oczekiwaniu, niespodziewanie, bez nadziei, ὅπερ ἔλλιδας, nadszpdiwanie. Podobn. τὸ ἔλλιδων ἄπιστον, niespodziewana rzecz: ἀ παρά τινος ἔλλιδες, wzniesione przez kogo nadzieję; ἔλλιδος ἔχειν ἐν τινος, zakładać nadzieję na czem. Często następuje Inf. Fut. lub Praes. Aor. i wykliczy z dodan. μῆ, lub zdanie zależne z ὡς i ὥστε. **ἔλλιστικός**, ἡ, ὄν, spodziewający się; οἱ ἔλλ. φιλόσοφοι, poczytujący nadzieję za jedyną podporę w życiu.

ἔλλω, p. ἔλλιζῶ.

ἔλλωρή, p. ἔλλις.

ἔλλαι i ἔλλας, p. ελλέω.

ἔλλωμα, τό, krzywulec, nasad; grządziel.

ἔλλωμος, ὁ, proso. *panicum*.

ἔλλωρον, τό, (ἔλωβ) pokrowiec, puzdro; τοῦ ὕδατος, wodozbiór, basyn, kotlina; — nadlotka (owadów), skorupa, czaszka, lupina; ciało jako powłoka duszy.

ἔλλω, tylko biernie ἔλλωμαι, 3 pl. pf. pass. iou. εἰλόσασαι, aor. ἔλωσθη, obok tego formy εἰλόω, εἰλωφάζω, εἰλωφάω, 1) toczyć, kulać, kręcić, w wirze obracać. Biern. kręcić się, wic się, naginać się, gjać się, tuljć się, πρὸς τ, do czego; ὅπο τ, pod co; ἐπὶ τ, toczyć na czem. 2) otulić, pokryć, τινί, czm.

ἔλλωδης, ἐς, bagieny, bagnisty.

ἔλλωρον, τό, ἔλλω, tylko w Nom. i Acc. i ἔλλωρον, τό, lup, plon, zdobycz, pastwa (o trupach niepogrzebionych) w połączeniu z ἀνοδοσι δυσμενεσσι, οἰωνοισι, θήρεσσι, σρομοτα, Πατροκλίου ἔλλωρα ἀποτίσῃ, t. j. to, że Patroklosa trup był parażony na wszelaką sromotę, przypłacić cżm, a zatem: karę, kaźń wziąć l. przypłacić gardłem za zabicie Patrokla.

ἔλλωτοῦ, ἔλλωτης, iou. ἔλλωτοῦ, zaim. zwrotn. 1 osoby, tylko w Gen. Dat. Acc. sing. f. m. i ż. mnie samego l. samej; zwykle zam. pojedyncz. ἔμοῦ. *mei (ipstus)*.

ἔμβάδων, τό, zdrobn. ἔμβάς.

ἔμβάδων, τρῶσι, krocząc, piechota, ładem.

ἔμβάδων, πύλ, podstawa. *basis*.

ἔμβάδων, wykopać; τὴν κακίαν ἑαυτοῖς, dopuścić, pozwolić się zakorzenić.

ἔμβάδων, aor. 2. ἐνέβην, ep. ἐμβην, conj. ἐμβέη, ἐμβήη iou. za ἐμβή, pf. ἐμβέθηκα part. ἐμβεβασώς, plsqpf. 3 pl. ep. ἐμβέβασαν za ἐμβεβήσαν (często in tmesi). Form. robocz. **ἔμβασῶ**, 1) przych. a) wstąpić, wnijsć, wylądować, τινί, ἔν τινι, ἔς τ, εἰς τὴν ὕδον, puścić się drogą. Przen. wejść, zgłębić, zapuścić się w co, dochodzić, przystać na co, zabnąć w co, dostać się dokąd, ἔς τ. b) kroczyc, chodzić po czem, τινί, perf. stać, na czem, ἐπὶ τινι, być przymocowanymi, κατά τ, do czego, l. ἐν τινι, być wśród czego, znajdując się w czem. c) nadejść, przystąpić, przeszkodzić, ἀπό τινος, zkąd. 2) przech. aor. 1. ἐνέβησα, wnieść, wprowadzić, τί, przem. wprawić, τινά ἔς τ, doprowadzić do czego.

ἔμβάλλω, aor. 2. ἐνέβαλον, ep. ἔμβαλον, inf. ἐμβάλλειν (także in tmesi, 1) czynna. a) przch. wrzu-

cić, wcisnąć, włożyć, wstawić, wpędzić, wagnać, wtrącić, przyprowadzić, doprowadzić, τί, τινά, kogo, cini, eis τί, w co; πλήγας l. πλήγην, wydzierzyć komu, dać plagę; χείρας πίστον, powaniem prawej ręki przyrzekać, i samo też: przyrzec; ἄρμα eis τινα, na wozach natrzeć na kogo, κατά τι, w stronę jaka, dokąd. Przenośn. pobudzić, wzniecić, podniecić, natchnąć kogo czem, wpoić, napawać czem, τινί τι l. τί eis τινα, wtrącić w kogo co, wbić komu co (w pamięć), trwać eis τι, wtrącić kogo w co, zawikłać, a z ἀγροντες, wprowadzić w co; λόγους, βουλήν, przedłożyć do narady l. roztrząsać; i bez λόγους, cos wykladać, a λόγους ἐμβάλλειν, włożyć rozumowę, na tō wprowadzić; φῆσθαι περί τινος, głos swój, mniemanie o kim oddać, podać; χρόνον τινι, zyskać czas do czego; i podobn. τί, cos wtrącić, wtrącić; ἐμβ. κόπιαις sc. χείρας, wiosłowac, μοχλόν, zasuwać; φως, szczybić; 2) pozost. nieprzych. z dom. ἐαυτών, στρατόν i t. p. rzucić się na co, przyłożyć ręki do czego, attack przypuszczać, napasać na co (τινί), zaczepić kogo z dod. l. domysln. eis τι, wpaść, wtargnąć, wkroczyć w co, udać się dokąd, także διά τινος l. z przyszłów miejsca; o rzecze, z eis τι l. bez tego, wylinać, wpadać, uchodzić do; spotykać. 3) Med. a) rzucić się na co, wpaść, zaczepić. b) wrazić sobie, τί θρωψ l. eis τόν νοῦν, wziąć co do serca, przedsięwziąć co, marzyć o czem, myśleć o czem; μαρτυρίαν eis τόν ἔγινον, świadectwo złożyć; ἐμβάλλεσθαι τινός u komików, nasycić się czem. c) = f. czynn. τινά, wrzucić kogo dokąd t. j. przyprowadzić.

εμβάριμα, τό, rosół, sos, przyprawa.

εμβάπτω i εμβαπτίζω, zanurzyć.

εμβάς, ἄδος, ἦ, obuwie niskie, niby pantofle, z czciworzęd skóry, które rzemykami na lytkach przywiązywano; zwykłe obuwie Beutek, z Tesalii wprowadzone; w komedyi obuwie gminu, urzewik; *solea*.

εμβασιλεύω, (także in tmesi) być królem, panować, władać.

εμβασίς, εως, ἦ, wchodzenie, wstąpienie; eis τὰς γὰς, chodzenie, stapanie. 2) obuwie, posiadka, t. j. to po czem się stapa; ztąd o zwierzętach: noga, kopyto.

εμβαστάζω, nosić w czem, wnosić.

εμβαστεύω, wstąpić, wchodzić; πόλιν, wejść do miasta; p. εμβαίνω.

εμβατήριος, α, ον, 1) należący do wchodzenia, t. j. εμβατήρια, sc. ιερά, ofiary przed wypłynieniem na morze złożone. 2) należący do pochodu, πατών, μέλος, pieśń pochodowa l. wojenna.

εμβάτης, ος, wchodzący, wstępujący, bądź morski żołnierz bądź jeździec. 2) obuwie pilsniowe, jazdy; tragiczne obuwie, koturn.

εμβάφισος, ον, do za l. umoczenia; τὸ εμβάφισον, małkie naczynie, służące także za lampę, do soli. *acetabulum*.

εμβολίης, ες, wśród strzału będący.

εμβολίζω, fut. — ῶ, wprowadzić, wsadzić, zwł. do okrętu, z dod. l. dom. εἰς τὰ κλισία i t. p. eis τὸ λῆστον, pokierować; αὐτοὺς eis ἀπέχθειαν, powasnić; eis τὴν δικαιοσύνην, sposobie, wdroyzić, prowadzić do; *εμpron*.

εμβισος, ον, żywy, przyjmujący się (o roślinach); dozywotny.

εμβισίω, żyć w czem, pod czem. t. s. εμβιστεύω. Ztąd **εμβισίωσις, ἦ**, udanie się, przyjmowanie się, wzrost.

εμβιωτήριον, τό, mieszkanie, pobyt.

εμβλάπτω, p. βλάπτω.

εμβλεμμα, τό, spojrenie w twarz.

εμβλέπω, spojrzeć komu w twarz, patrzeć, spoglądać, eis οφθαλμόν. ποῖ ἐμβλέψασα, w jakim zamiarze, δεῖνόν, strasznie spojrzeć, πικρότερον, ponuro spojrzeć na kogo; na co spoglądać, t. j. ufać.

εμβόλημα, τό, wsadzone; τὸ eis τὸν σίδηρον ἐμβόλημα τοῦ ἔξλου, koniec drzewca oszczepowego wsadzony w żelazo.

εμβόωω, nawoływać, τινί, wzywać; wszcząć krzyk wojenny.

εμβόλος, ἄδος, ἦ, latość do szczerpienia w pniak.

εμβολή, ἦ, 1) wyzuczenie, wstawienie, wsuniecie, wtrącenie n. p. litery. 2) rzut, strzał. 3) wkroczenie, wtargnienie, napad, najazd, eis τινα, natarcie; zwł. napad dziobem okrętowym, τοῖς ἐμβ. χρηθεῖν, robić napady, ἐμβολήν ποιεῖσθαι, zahaczyć (okręt). 4) ujść, o rzekach. 5) a) punki do zachępić stósowny, klucz, wstep do czego, τινός, b) miejsce, gdzie rzeka wpada. c) dziób okrętowy. d) głowa tarana.

εμβολισμός, ον, wtarcony, przybyszowy, μῆν.

εμβολοειδής, ες, klinowy, w klin ustawiony.

εμβολον, τό, i **εμβολος, ὁ**, wszystko to, co się wstawia, wtrąca; ztąd 1) klin, przen. klin ziemi między rzekami, sztyk bojowy, klinowy. 2) w l. mng. a) dzioby okrętowe, dwie silne, w żelazne grotty zaopatrzone belki, które na przodzie okrętów wojennych pod trzema przymocowane były i służyły do chwytania z boku i zanurzenia nieprzyjacielskich okrętów; ztąd także jako tłumacz łać, *rostra*, mównicy w Rzymie. b) zrab filarowy z Dat. κίσσω, ponieważ εμβόλα = εμβεβλημένα, a później także (w l. mng.) do gmachów przybudowane portyki. c) zasawa.

εμβροδώνω, w czem bawić, ociągać się, τινί.

εμβροαχυ, przysł. słowem, krótko mówiąc, w ogóle.

εμβροέμαι, dep. med. huczeć, hukac, szumieć, świszczać w —; *sereno in* —.

εμβρόχω, zmiekczyć, zmoczyć, zrosić.

εμβροχίης, ες, przysgniatający, ciężący, ciężki, ważny; stały, ściśliwy, tęgi; przen. przytany, trudny, mozolny; gwałtowny, namięty; poważny, godny, z dod. l. bez ἦθος.

εμβροχάομα, huczeć, paśkać, mruczeć; ogólnie wac się na co, obrażać się na co.

εμβρονταίον, τό, piorunowisko.

εμβροντάω, zagłuszyć gromem, piorunem razić; ztąd, zagłuszyć, odurzyć.

εμβροντησία, ἦ, zagłuszenie gromem; szaleństwo, durnowatość.

εμβροντήσος, ον, piorunem rażony, gromem zagłuszony, εμβροντήστος ποιεῖν, przerazić gwałtownym grzmiotem. Przen. odurzony, zgłupiony, szalony.

εμβροχή, ἦ, zwilżenie, rozmięczenie; obkładanie wilgotne, sidło, petlica do powieszania.

εμβροδοχός, ος, przejmujący zapłod (embryon).

εμβρονον, τό, nieurodzony piód w żywocie; nowonar. dzole jagnię.

εμβροθίζω, zanurzyć w gębi.

εμβροσώω, weknać w skórę.

εμβρόω, zapchać.

εμεθεν, = εμοσ p. ετώ.

εμετικός, ἦ, mieć skłonność do wymiotów.

εμετικός, ἦ, ὄν, 1) sprowadzający wymioty. 2) często wymiotujący, hulaka.

εμετός, ὁ wymioty.

εἶμα, fut. ἐμέσω, perf. ἐμήμεκα, wypluć, wymiotować, wyżgać; τί, co; b) wymiotować.

εἰμαίνομαι, szaleć w —.

εἰμαλος, **ος**, wełnisty, kudłaty, kosmaty.

εἰμικανής, **ές**, szalony, wściekły, **τινί**, czem do szaleństwa przywidziony. *furiosus*.

εἰμαπίτως, ep. przysł. niebawem, zaraz, *zwauo. statim, celeriter*.

εἰμάχομαι, walczyć w — l. na czém.

εἰμαδίτιω, uśmiechnąć się na co.

εἰμολεία, **ή**, zgoda w śpiewie; istota modulacyja głosu; zgoda, stósowność. 2) chórowy taniec w tragedji; poważny taniec.

εἰμολετώω, ćwiczyć się w czém l. na czém.

εἰμολής, **ές**, (*μέλος*) zgodny, dźwięczny; stósowny, przyzwrotny, zdolny, biegły; porządny, grzeczny, delikatny, dowcipny, uprzejmy; skromny, mierny. Przysł. **εἰμολώς** i **εἰμολέως**, mądrze, wyśmienicie, zręcznie, układnie.

εἰμμεμαῖος, **οἰα**, **ός**, ep. nacierający, napadający, natarczywy, zapędny, gwałtowny.

εἰμμέμονα, perf. (spokrown. z μένος i μενεαίνω) być wzburzonym, uniesionym dziką namietnością, *φρήν*.

εἰμμενετικός, **ή**, **όν**, zostający w —, trwający w czém.

εἰμμενής, **ές**, wytrwały, stały; τὸ εἰμμενές, wytrwalność, stateczność. Przysłówkowo: εἰμμενές αἰεί, ustawicznie, nieprzerwanie.

εἰμμενητικός = εἰμμενετικός.

εἰμμένο, a) zostać w —; ἐν τινι, przen. bawić w —, wytrwać w czém, trzymać się czego wiernie, strzedz czego, pilnować, **τινί** i ἐν τινι. b) o rzeczach: trwać; ἀπερ φής εἰμμενεῖ σοὶ τελοῦντι, dotrzymasz słowa twego; uciepić się czego, **τινί**, być wiernym komu, stać się zwyczajem. *permaneo*.

εἰμμεστος, **ος**, pełny, napełniony.

εἰμμεστόω, (tylko in tmesi) napełnić.

εἰμμεστρία, **ή**, 1) umiar, wymiar, równość.

εἰμμεστρος, **ος**, miara, miarowo, poetycznie. 2) umiarkowanie, miara, umiar; *εἰμμεστρα*, jako przysłów.

εἰμμηνος, **ος**, miesięczny, trwający miesiąc cały lub co miesiąc się powtarzający, n. p. *ἑσπρά*, co miesiąc obchodzony dzień śmierci Agamemnona: *menstruus*.

εἰμμητρος, **ος**, rdzeń l. mlecz l. jądro zawierający, *ξύλα*, drzewa od rdzenia.

εἰμμήνυμι, wnieść, **τινί**, w co; przyn. zaplać, *αὐταρκεῖ βλά τινα*, zetrzeć się.

εἰμμισθός, **ος**, najety, na żołdzie będący, mytny; w ogóle: otrzymujący nagrodę, wsparcie, *εἰμμισθὸν ποτεῖν τινα*, sprawić, że ktoś otrzymuje myto l. nagrodę; dać wsparcie.

εἰμμοιρος, **ος**, mający udział.

εἰμμονή, **ή**, wytrwanie, *κακοῦ*, w nieszcześciu.

εἰμμονός, **ος**, zostający w czém, wytrwały, stały, wierny.

εἰμμορα, p. *μείρομα*.

εἰμμορος, **ος**, ep. uczestniczący, mający udział, *τινός*, *particeps*.

εἰμμορφος, **ος**, mający postać, cielesny.

εἰμμοτος, **ος**, szarpiami obłożony; przenośn. τὸ εἰμμοστον, lek, balsam; *remedium*.

εἰμμοσος, **ος**, = *μοστικός*.

εἰμμοχθός, **ος**, z trudami złączony, znojnny.

εἰμμοσω, wtajemniczyć, wyswięcić.

εἰμός, **ή**, **όν**, 1) przymiotn. a) czynn. do mnie należący. dla mnie przeznaczony. odmownie wcho-

dzący, mój, często z art. połączonym przez krasis *οἰμός*, *τοῦμοῦ* i t. d. Niekiedy zamacnia się przez Genit. zainka *αὐτός*, mój własny, lub przez inny Genit. się objaśnia. Niekiedy też kładzie się przy rzeczownie wziętych przymiotnikach za *εἰμοί*. b) biernie, lub przedmiotowo, n. p. *ἐμὴ ἄγγελική*, wiadomość o mnie, mnie dotycząca, *αἰ εἰμαὶ ἰαβολαί*, potwarz na mnie rzucana; *ή ἐμὴ δαρεά*, dar mnie dany, *οἰμός πόθος*, tęsknota za mną; 2) (Rzeczowni) τὸ εἰμός, moje dziecko; *ή ἐμὴ*, moja córka l. mój kraj; *οἰ εἰμοί*, moi, krowi moi, mojej opiece powierzeni, moi stronnicy, zwolennicy; (τὸ) *εἰμόν* l. *τοῦμόν*, moja rzecz, moja dola, mój interes, coś mojego, przyrzeczenie, obietnica, często też, = ja; potem przysł. zdaniem mojem, co do mnie, z mojej strony, co mnie dotyczy, dla mnie, τὰ ἐμά l. *τάμα*, moje, moja istota, moja rzecz l. sprawa, mienie moje, moja własność, mój kraj, moje dzieła, moi; *meus*.

εἰμα, p. *εἰμας*.

εἰμαίνομαι, ep. depon. tylko w Praes, i Imperf. używane, troszczyć się, kłopotać się o co, *τινός*, na kogo zważać, mieć wzgląd l. baczenie.

εἰμαθής, **ές**, gwałtownie wzburzony; zwł. bardzo zasmucony, **τινί**, czém. Przysł. *εἰμαθώς*, stp. w. *εἰμαθίστερον*, namietnie, *εἶχεν πρὸς τι*, być usposobionym względem.

εἰμαθοτροφέω, wychować w czém l. z czego.

εἰμαίειω, w czém l. na czém grać, igrać, **τινί**, igrać, naigrawać się z kogo; *χοροῖς* w chórze tańczyć wspólnie. Zład

εἰμαίγμος, **ός**, naigrawanie się, wyszydzenie; i **εἰμαίγνης**, **ός**, ozust.

εἰμαίος, **ος**, uderzający, *τόχαι*, nagle spadające.

εἰμαίος, **ος**, = *εἰμαίρος*, biegły, doświadczony, *τινός*, w czém.

εἰμαίω, wbić, wrazić; przenośn. *εἰμαίει* *τί μοι φυχῆ*, staje z natury żywością przed oczyma duszy.

εἰμακτώω, wtykać, zatykać, **τινί**, czém.

εἰμαλάσσω, zawikłać, powikłać, zagmatwać; biern. zabznąć w co; ἐν τινι.

εἰμαλιν, z artykuł. τὸ *εἰμαλιν* i krasis *τοῦμαλιν*, także τὰ *εἰμαλιν* 1) napowrót, wstecz, tudzież *εἰς τοῦμαλιν*. — 2) odwrotnie, przeciwnie, z *ἀναστρέφειν*, przewrócić, wywrócić; przeciwnie, w sprzeczności z tem, c) było wprzód; z Genit. przeciwnym sposobem: τὰ *εἰμαλιν* *πεφοκέναι τινός*, mieć naturę wręcz czemu przeciwną. Tudzież jako rzecz. *τοῦμαλιν*, przeciwna strona, *τινός* czego; *ἐκ τοῦμαλιν*, z przeciwnej strony. 3) znowu, powtórnie.

εἰμανηγυρίζω, o co uroczyście obchodzić.

εἰμαρέχω, podać, wydać; pozwolić; *εἰμαραχόντες τήν πόλιν προκινῶντες*, pozwolili miastu narazić się na niebezpieczeństwo, wystawili l. podali na sztych miasto; *δυσμά τινι*, dać nazwisko swojej; *εἰματόν*, narazić życie swoje.

εἰμαρίημι, wrzucić; wrazić się.

εἰμαρονέω, własc. po pijanemu wytkroczyć, przeciwnie; zuchwało z kim się obejść, obrazić, *τινός*, rozkoszować, labować.

εἰμαρρησιάζομαι, wolnoślnie mówić l. działać przeciw komu.

εἰμας i **εἰμα**, ep. i ion *εἰμης*, przysł. własc. ἐν πάσι, z tem wszystkim, pod każdym warunkiem, zgoda; przecie, j dnak-że, atoli. Przy imiesłow. z dod. lub opuszcz. *πέρ*, akkolwiok, chociaż.

εἰπάσσω, aor. l. *ἐπέπασα* (σσ ep. także in tmesi; *ποσπάει*, *wsypać*; *utkać*, *wetkać*.

εμπάτω, wstąpić, wejść, τι, w co, do. — stapać po czym, deptać.

εμπεδάω, ion. **εμπέδω** i **εμποδίζω**, okuć w kajdany, spętać, włożyć więzy, pęta.

εμπεδόμοχος, ον, w ucisku, w niedoli wciąż będący

εμπεδορικός, wiernie lub ściśle trzymać się przysięgi, dochować przysięgi.

εμπεδος, ον, właśc. na gruncie stojący, t. j. nieporuszony stojący, zład a) trwały, niezmienny; niewzruszony, cały, nieosłabiony niekiedy. b) o czasie, trwały, nieustanny, wieczny. c) przenośn. stateczny, mocny, stały, wytrwały, τινι, w czym; szczerzy. Przysłów. **εμπεδον** i **εμπέδως**, niewzruszenie, stałe, trwałe; b) nieustannie, nieprzerwanie, ustawicznie.

εμπεδοσθενής, ές, silny, jedyny.

εμπεδός, impf. ήμπεδον, utrwalić, umocnić, ubezpieczyć; wiernie l. niechlornie dochować.

εμπειράζω, doświadczyć

εμπειρώω, być biegłym, świadomym.

εμπειρία, ή, tudzież w l. mg. doświadczenie, εκ πολλού, długoletnie ćwiczenie, biegłość, znajomość, świadomość, τινός, czego, έν τινι, w czym; περί τι, co dotyczy czego, tudzież z Infm. ή κατά τήν πόλιν, świadomość miejscowości; zwłaszcza, doświadczenie na wojnie nabyte, dzielność; εμπειρία, z doświadczenia.

εμπειρικός, ή, όν, empiryczny, odwołujący lub opierający się na doświadczeniu.

εμπειροπόλεμος, ον, doświadczony w sztuce wojennej; stary wojak.

εμπειρος, ον, 1) doświadczony, biegły, świadomy, τινός, próż tu. 2) doświadczony (rzynami), wypróbowany, wyćwiczony. Rzecz. τó εμπειρότερον αὐτών, ich większe doświadczenie. Przysł. εμπειρώς, biegle, zrecznie; έ έχειν τινός, znać co z doświadczenia, być biegłym w czym, znać się na czym; περιτε.

εμπιλάζω i **εμπιλάζομαι**, (biern.) zbliżyć się, τινι, do kogo; przystąpić, zewrzeć się, tudzież τινός.

εμπιπειόχομαι, przechadzać się w czym.

εμπιροτέγω, zawierać w sobie, ogarniać.

εμπιρολαμβάνω, t. c. poprzedz. Zład εμπιρλήψις, ή.

εμπιροπατέω, 1) chodzić po czym; έν τινι, wsród.

2) deptać po kim, ponieważ.

εμπιροπειροω, ze wszystkich stron przebić.

εμπιρορήγομαι, wypełnić w czym rozdzielić.

εμπιρονημα, τό, spinkami l. klamrami po nad ramionami spięta szata.

εμπιρονημα, na czym rozszerzyć, rozpostrzeć, έν τινι, rozprzać

εμπιρήγομαι, (także in tmesi) wrazić, wbić, τινι, w co, przymocować do, utykać. Biern. utkwic, τινι. ήσθω.

εμπιρηάω, skoczyć, wskok dopaść czego.

εμπιρηος, ον, skaleczony, uszkodzony, kaleka; mutilus.

εμπιρης, p. έμπαξ.

εμπιρίζω, ion. εμπιρίαζω, wcisnąć, wrazić.

εμπιριρίνομαι, być rozjąłtżonym, τινι, na kogo

εμπιρίω, wcisnąć, scisnąć.

εμπιρίω, wpiąć, wciągnąć w siebie, chlonać, lrykać; oi εμπιριριώτες, napili, pijani.

εμπιρίλημι, impf. ένεμπιρίλην, aor. 1. act. ένέπλησα, pass. ένηπλησθη, inf. ep. ένεπλησθηνοι, aor. 1. mod. ένεπλησάμη, aor. 2. syncop. εμπιλήτε i εμπιλητο, także in tmesi, 1) czynn za

za — na — uzupełnić, zapchać, τί i τί τινος, co czém, zład nasycić, τινά i przenośn. obciążyć. Biern. napelnic się, nasycić się, zmęczyć się, τινός i τινι, έπνοω, być pełnym snu; z imiesl. Θηρών, napelować się do syta. 2) Med. a) siebie l. swoje napelnic, τινός, czém; nasycić się. b) napelnic co sobie, nalac l. dać nalac sobie; przen. άγρτω μένεος θυμών t. j. gwałtownie się rozgniewać.

εμπιπρωμι, (πμπρωμι) ep. **εμπιρήθω**, fut. εμπιρήσω i εμπιρήσω, aor. 1. ένεμπιρησασ, pf. pass. part. εμπιρηρησένος i εμπιρηρημένος, (także in tmesi) 1) zapalić, podpalić, spalić, często wzmożnionem dodanem πορ. biern. ή νήσος εμπιρηροθεσσα, pożar, który na wyspie się przytrafił. 2) o wietrze, dąć w co, szumieć, ιστίων, w środek żagla; *izcendo, comburo*.

εμπιπίτω, aor. ένέπιπεον ep. έμπεσον, form pobocz.

εμπιπίνω, wpaść, paść na co, spaść, natrzeć, napasć, zaczerpić, runąć, trafić na co, zejść komu w drogę, zejść kogo, popaść w ręce włamać się, zapuścić się w co, zejść w co, dojsz dokąd, przytrafić się; τώ ροδίω, paść na wiosła i wiosłowac; άλλήλοισ, paść wzajem na siebie, ale też έν τινι, έπί l. ες τι, z podwojn. Inf. τινι θυρωμ, przypomnieć się komu, ες εριν powasnić się, ες ασθήσαν εμπι., podpadać pod zmysły.

εμπιπίς, ίδος, ή, komar; *culex*.

εμπιπιστεύω, zawierzyć, zaufać, τινι τι.

εμπιπίτω, p. εμπιπίτω.

εμπιπλάζω, blikać się, tulać się. T. s. **εμπιπλανάομαι**, dep. pass.

εμπιπλάσσω, att — πλάττω, posmarować, zapchać, wrazić, zaprawić, έν τινι. *obduco*.

εμπιπλάτων, rozszerzyć w czym; Med. τοίς λόγους, rozwodzić się szeroko.

εμπιπλεος, p. έμπλεος.

εμπιπλεωω, wpleść, upleść, zagmatwać, powiklać, τινι, zwykle biern. być w co zawikłanym; przen. γουακί.

εμπιπλεεις, ή, wplatanie, przetykanie.

εμπιπλεωσ, α, ον, att. **εμπιπλεωσ, ον**, ep. **εμπιπλεωσ** i **ένεμπιπλεωσ**, napelniony, pełny, τινός, czego; przenośn. óμαζ, bystre.

εμπιπλεωω, żeglować w czym, pojeżdżać, płynąć; oi εμπιπλεωτες, osada okrętu; *vehor*.

εμπιπήγομαι, przysł. nierozważnie, plocho.

εμπιπλητικός, ή, ον, łatwy do wystraszenia, łatwo się zdumiewający, głupi.

εμπιπληκος, ον, właśc. nierozważny, chwilejny. 2) od rzynny, zdumiony.

εμπιπλην, ep. przysł. blisko, tuż przy, τινός, *prope*.

εμπιπλήζω, ή, odurzenie, zdumienie, nierozwaga, kłopotliwe położenie.

εμπιπλήσω, att. — **πλήττω**, nprzech. wpaść, runąć, έρχε, w sidła wpaść, τάφρω, w row; napasć na kogo, zaczerpić go.

εμπιπλοή, ή, wplatanie, splot.

εμπιπνευματός, napelnic wiatrem; nadać, podmuchać. *insflo*.

εμπιπνεωσ, ep. **εμπιπνεωσ**, aor. 1. ένέπνευσα, ep. έμπνευσα, 1) dmuchać w co, dąć, τινι, na czym, τί i z Inf. Biern. ichem milości być napelnionym l. ożywionym. 3) odychać, żyć, bez przypr.

εμπιπνοή, owianie, podmuch. T. s. **εμπιπνοια, ή**.

εμπιπνοσ, ον, ścgn. **εμπιπνοωσ — ουν**, oddychający, żywy.

εμπιπνυτο, p. **εμπιπνυτο**.

εμποδιζω, nogom stęć w drodze zład. 1) spętać,

związać, εμπασποδισμένος τούς πόδας, mieć nogi (przednie) splecione; przzen. wpaść w sidła, być przywiedzionym do upadku. 2) stać w drodze, przeszkodzić, powściągnąć, powstrzymać, τινά, τί, z inf. i μή, tudzież, robić trudności, z nastp. ότι.

εμπόδιος, ον, stojący w drodze, zawadzający, przeszkadzający, τινί, l. z Inf. Rzecz. εμπόδιον τι, przeszkoda jakaś.

εμπόδισμα, τό, przeszkoda, zawada, hamulec. T. s. **εμποδισμός, ό**,

εμποδιστικός, ή, όν, przeszkadzający.

εμποδών, przysł. (έν ποσίν όν), przed nogami, zład 1) w drodze, na przeszkodzie, έμπ. έπισθαίαι l. στήναι τινι, stanąć w drodze, być na przeszkodzie; podobn. έμποδ. γίγνεσθαι, είναι, εργειν, ale έμπ. ποισθαίαι, stawiać w drodze, tamować. *ante pedes, in medio, τινί, komu; τινός, w czem, l. z Inf. i μή, a τί εμποδών, μή όχι, cóż przeszkadza, aby nie; quid obs'at quominus.* Rzecz. τό μή έμπ., co już nie stoi w drodze, co już nie zawadza; ώς όσι τό έμπ. εγεγόνεε καθάρων, gdy uprzątnięte przed ich nogami były zawady. 2) co komu w ręce wpada, spotyka; έμπ. γίγνεσθαι, wpaść w ręce. 3) obecny, przedsobny; niniejszy; zład znany.

εμποϊός, (także in tmesi) 1) wzynić, zacząć, wrazić, τί έν τινι, włożyć, wtrącić, τί ες τί, podobn. χρόνος, διατρεβάς, τριβήν έμποισείν τινι, zyskać na czasie l. czasu do czego, odwiec co, puścić w odwołkę co, odwlekać, odkładać, puszczać w dale i odkład. W ogóle: przyczytnić się, sprawić, zrodzić, zruadzić, napędzić, wzniecić, wzbudzić, wpoić, przelewać.

εμποικιλία, wetkać, wprząść w co.

εμπολαϊός, ον, handlowy. kupczący.

εμπολάω, 3 pl. impf. med. ep. έμπολόωμαι. 1) czynić. zakupić, kupić. Przenośn. a) przynieść, τετρακισχιλιας δραχμάς έκ τινος, wziąć za co. b) przekupić, oszukać, odwrócić. c) w ogóle: kupczyć, handlować; uskutecznić; Soph. Aj. 957. d) sprzedać, δρέπανον πεντήμοντα δραχμών. 2) Med. kupić dla siebie, τί.

εμπολεμύς, prowadzić wojnę w czem, wojenny.

εμπολεμϊός, ον, w wojnie się zdarzający.

εμπολή, ή, to, czem się handluje, towar; handel, zysk, kupno; *emptio, merces.*

εμπολήτσια, τό, zysk; towar, kupno.

εμπολορκέω, oblegać w czem.

εμπολις, εως, ό, spółobywatel. *civis.*

εμπολιτεύω, żyć w m.escie, być osiadłym, oby-watelem miasta.

εμπομπεύω, prowadzić w uroczystym pochodzie; przzen. chępliw się, junaczyć, τινι.

εμπορέυμα, τό, przedmiot handlu, towar.

εμπορεύομαι, Med. z aor. pass. 1) powędrować, pojechać, wynieść się, έπί τί, dokąd, l. z przysł. miejsca. (2) (εμπορος) prowadzić handel, τί czem; wprowadzać towary, zyskać; oszukać.

εμπορευτικός, ή, όν, należący do handlu; kupiecki.

εμπορία, ion. — *ή, ή*, handel; zwł. morski handel, handel calowy, hurtowny, πρός τινα, z kim; kupiectwo, kupieckie interesa, κατ' εμπορίαν, dla handlu, w handlu, także w przenośn. znac. podobn. δι' εμπορίας, a εμπορίαν ποισθαίαι, prowadzić handel; *mercatura.*

εμπορικϊός, ή, όν, należący do handlu, τέχνην, πάρ άλλήλων, sztuka handlowania między sobą; kupiecki, χρήματα; δίκα, procesa przed trybunałem kupieckim (szybciej zalatwiane): νόμοι, pra-

wa; διήγημα, wiadomość kupiecka, t. j. niegodna wiary.

εμπόριος, α, ον, należący do handlu, kupiecki; εμπορία γή, kraj handlowy. Zwyczaj to εμποριον rzecz, plac handlowy, miejsce skladowe, miejsce portowe; έμπ. θαλάσσιον, miejsce skladowe dla handlu morskiego; εμπορίον κατασκευή, nabycie miejsca handlowego za granicą; przzen. niekiedy: handel, zład προστάται τοό εμπορίου, urzędnicy dozoruający i opiekujący się handlem.

εμπροσθί, ό, (i ή). 1) pierwotn. kto na obcym okręcie puszcza się w podróż, pasażer; w ogóle: podróżny, wedrowiec. 2) kupiec, zwł. kupiec calowy, hurtowny, hurtownik; przzen. κακή έμπορος βίου, zaprzędająca życie swoje; κακός έμπ., obciążony nieszczęściem. Może czytać należy εμπειρος. 3) przym. kupiecki, ναός.

εμπροσθα, klamra l. spinka przymocować; zwykl. w Med. ενεπορπίετο = ενεπορπίετο, przymocować sobie odzienie (τί) spinką l. klamrą, zapiąć, spiąć.

εμπρακτός, ον, 1) wykonalny. 2) wykonawczy, czynny, skrzętny; τό έμπ., przekonawcza siła mowy.

εμπροσθη, ές, jasniący; odznaczający się.

εμπρόσω, l, jasnieć, błyszczeć, odznaczyć się. τινί, między, wśród; przzen. αλγεσιν, niby odznaczył się wśród cierpień, czyli raczej dla, z powodu cierpień, być otoczonym strapieniem, kłeskami. 2) przypadać do serca, do swaku, zdobić, stroić, τινί, παρά πλοή, bardzo dobrze.

εμπρήθω, p. εμπρίσθημι. Zład

εμπρήσις, ή, zapalenie; spalenie. T. s.

εμπρησμός, ό, i **εμπροιαμός, ό**.

εμπροίω, wpilować, wgręsz, wżreć.

εμπροσθεν, p. εμπροσθεν.

εμπροσθεσιός, ον, w oznaczonym czasie, do terminu jakiego.

εμπροσθεν, a przed spółgłosek. **εμπροσθε**, przysłów. 1) o tym miejscu, przed, naprzód, z Genit. lub bez; έμπρ. των πραγμάτων είναι, wyprzedzić wypadki, czyli stać na przodzie, na czelu wypadków, t. j. kierować niemi od samego początku; ή έμπρ. Εβρώπης, przednia część Europy, Azji przeciwległa część Europy; tā έμπρ. μέρης, przednia strona. Rzecz. tā έμπρ., to co na przędzie, ó έμπρ., przedni, na przodzie będący, ές τή εμπροσθεν i ές τούμπροσθεν, naprzód, dalej po za; έκ τοό έμπρ., naprzeciw, έν τώ έμπρ. τινος, przed kim. Przenośn. έμπρ. ποισθαίαι, stawiać na przędzie l. na czelu, t. j. wyżej cenić. 2) o czasie: przedtem, niegdyś, dawniej także z Genit. έμπρ. τής γνώμης, przed wnioskiem l. podaniem; z artyk. poprzedni, niedawny, miniony; τώ έμπρ., poprzednio; rzecz. tā έμπρ., poprzednio powiedziane; *ante, supra.*

εμπροσθίος, ον, przedni. *anterior.*

εμπροσθόκεντρος, ον, na przdzie żądło mający.

εμπροσθιορητικός, ή, όν, naprzód mówiący.

εμπροσθός, ον, na przdzie okrętu, na sztabie.

εμπρόσω, oplwać, pluć w co; ές τί. [cach.

εμπρόσω, wewnętrzne wrzody mieć, zwł. na płuc. **εμπροκάτω**, ukryć w czem, νόος óί εμπροκάστα, jest skryty, podstępny.

εμπροσός, ον, mający wrzód wewnętrzny; βάσις, wrzodami pokryta noga, owrzodziały. *purulentus.*

εμπροσώω, zapalić, rozżarzyć.

εμπροσθητής, ον, ό, na ogniu, (wł. nad ogniem) stojący.

εμπροσθίω, zapalić, spalić.

εμπροσθιδής, ές, zamien. na έν πορί σφαιροειδής.

ἐμπύρος, ον, 1) w ogniu, ogniasty, t. j. w ogniu wyrobiony, τέχνη Ἡφαίστου, sztuka pracujących l. wyrabiających w ogniu. Rzecz. ἐμπύρα, a) glownia, ofiara zapalna, całopalenie, służące do zbadania woli boga. b) ofiara zmarłym, z mleka, miodu i oleju. zjadł ἐμπύρα φέρειν. — 2) palący się, płomienny, ugotowany, pieczony; wystawiony na słonce, gorący; rozpalony, tudzież rozgorączkowany. **ἐμπύρωσις, εὼς, ἦ**, zapalenie *inflammatio*. [ny. **εἰρός** 1. **εἰρός, ὄδος, ἦ**, żółw' wodny l. bagieniany. **ἐμφραστῖν**, aor. 2. do ἐνεσθῖω.

ἐμφραίνω i **ἐμφρανίζω**, pokazać w czém, ukazać, postawić na widoku, dobyć na jaw, wywydatnić, τί ἐν κατόπτρῳ, oznaczyć, dać do zrozumienia, z nastp. ὄτ. Biern. pokazać się, być spostrzeżonym, odzwierciedlić się, τίω, w czém.

ἐμφανής, ἐς, widoczny, istotny; publiczny; jawny, jasny jak na dłoni, wyraźny; ἐμφ. γίνεσθαι ἐργῶ ὡς, czyniom okazać, jak; εἰς τοὺς ἐμφανῆς λέγειν, jawnie się obawiając, wyjść na jaw. Rzecz. τὸ ἐμφανές, jasność; τὰ ἐμφανή, położenie jawne, stan widoczny; ἐμφανῆ καταστήσαι τὰ χρήματα, przedłożyć dokumenta, aby przed sądem tak dowieść. Przysł. τοὺς ἐμφανῆς τὸ νῦν τόδῃ, równie wyraźnie i pewnie; ἐκ τοῦ ἐμφανέους, otwarcie, nie skrytacie; ἐν τῷ ἐμφανί, przed oczyma; ἐν τῷ ἐμφανί λέγειν τίνα, kogo publicznie nazwać. Przysł. **ἐμφανέως** i **ἐμφανώς**, publicznie, jawnie, wyraźnie, otwarcie, przed oczyma wszystkich.

ἐμφρανίζω p. ἐμφραίνω.

ἐμφανίσαις, ἦ, objawienie, dowodzenie.

ἐμφανισμός, ὁ, ogłoszenie.

ἐμφανιστικός, ἦ, ὄν, objawiający, ogłaszający.

ἐμφρασις, ἦ, ukazanie się na czém, odzwierciedlenie się, odbicie; obraz, wizerunek; pozór, ἐμφρασιν ἔχειν ὡς, mieć pozór, jakoby; ἐμφ. ποιεῖν ὡς, przybrać pozór. 2) wzmianka, obwieszczenie, ogłoszenie.

ἐμφρατικός, ἦ, ὄν, przedstawiający, oznaczający; wyrażny.

ἐμφερόβηται, w czém żywić się.

ἐμφερέω, ἦ, podobieństwo, πρὸς τι, do czego.

ἐμφερότης, ἐς, równający się, podobny, τίω τι, komu, do kogo w czém, czém.

ἐμφερω i **ἐμφερέω**, wnieść; wykazać, zanieść przeciw komu, τίω τι, zarzucać co komu. 2) Biern. a) być unoszonym, τίω, na czém; b) do siebie wnieść; napelniał się; τινός, nasyścił się; o wyroczni, zbyt często, do przesyty pytać, a o potędze, nadużywał jej. — 3) wnieść, napelniał, ἀκρατον, a πληράς τι, dać komu plagi.

ἐμφερωω, ucioc w —. **ἐμφεθέγγομαι**, dać słyszeć przy czém, odezwać się.

ἐμφιλοκαλέω, szukać w czém sławy, τίω.

ἐμφροβόμαι, być w obawie.

ἐμφροβός, ον, straszny, okropny, groźny. 2) bojazliwy.

ἐμφροβίω, skórzany munsztuk, (φορβία) przy ερτε na pięcie włożyć; *capistrum injicio*.

ἐμφρορέω, p. ἐμφερω

ἐμφρόρησις, ἦ, przesyty, nadużycie.

ἐμφράγμα, τό, zapchanie, ἐμφράγματα ποιεῖσθαι τινός, ztądło czego zapchać. *obex*. T. s. **ἐμφραξίς, ἦ**.

ἐμφράσσω, att. — **ττω**, napchać, zapchać, wypełnić; przen. wstrzymać, przeszkodzić.

ἐμφρουρέω, strażować l. straż odbywać w czém, stać załoga, obsadzić co.

ἐμφρουρός, ον, 1) na straży będący, do załogi

należący; οἱ ἐμφρουροί, załoga; tudzież do wojskowej służby l. do służby w wojsku obowiązany. 2) strażowany, mający załogę, ἐμφρουρον ποιεῖν τι, włożyć, umieścić gdzie załogę.

ἐμφρών, ον, 1) przytomny, przy zmysłach, rozważny, ἐμφρ. καθίσταται, przychodzi do przytomności. 2) rozumem obdarzony, rozumny, rozsądny, mądry.

ἐμφρώνης, ἐς, przyrodzony, wrodzony.

ἐμφρόλιος i **ἐμφρούλος, ον**, 1) należący do tego samego szczepu l. ludu; a) krajowy, rodzinny, γῆ-obywatelski, domowy, πόλεμος. b) pokrewny, a z αίμα a) wina za krwi rozlacie, przewinięcie gardłowe, β) krew jednoplemienna; οἱ ἐμφρόλιοι, plemiennicy.

ἐμφρόω, wmiejszać.

ἐμφρόσω, dmuchać w co, nadmuchać.

ἐμφροσώω, p. ἐμφρόω.

ἐμφροτεία, ἦ, sadzenie, szczepienie.

ἐμφροτεύω, wsadzić, wszczepić, zaszczerpić; przen. osadzić, usadzić (na tronie).

ἐμφροτός, ον, wsadzony, przyrodzony, wrodzony, naturalny, *μαντική* (przez bogów) dany dar wieszczenia; *πατρός αίμα*, przyrodzona, rodem przekazana wina przelanej krwi.

ἐμφρόω, aor. 1. ἐνέφροσα, aor. 2. ἐνέφρον, perf. ἐμπέφροκα, 3 pl ep. ἐμπέφρασα, part. ἐμπέφροσά (także in tmesi) 1) czyni. (Praes. Fut. Aor. 1. act.) wrodzić, wsadzić, wszczepić, nadać, τίω ἐν τιω 2) nprzech. w Med. i Aor. 2. Pf. act. być wrodzonym, wyrosć, powstać, wszczepić się, rosnąć, τίω i ἐν τιω, na i w czém; przen. mocno uczepić się, uchwytyć się, usadowić się, wgrzyść się, przytulić się, uchwycić, ἐν — χερσί, uściśnąć się; zaufać, a πρὸς τι ἐμπεφροκέναι, ucieć zdolności przyrodzone do czego. *γενερα*, *innascor*.

ἐμφρολέω, ukrywać się w czém.

ἐμφροχία, ἦ, 1) ożywienie, posiadanie życia, duszy. 2) zimno. *animatio*.

ἐμφροχός, ον, obdarzony życiem, żywy.

εν, poet. także **ἐνί**, ep. **εἰν, εἰνί**, 1) przysł. zwł. ἐν δέ, i w tem, potem, przyletem, nadto (gdzie jednak często do słowa należy), tudzież zam. ἐνεσσι, ἐνήν, ἐνήσαν, jest, było w tém, zwł. w form. ἐνί. 2) przym. (niekiedy po rządonym przypadku stoi, gdzie ἐνί cofa akcent), z dat. w, na, przy. a) miejsce oznacza, między, pod, z, w obec, przed. Tu należy zwrot ἐν τοῖς, niezmienne i każdemu przypadkiem i rodzajem stp. najw. się łączący, n. p. ἐν τοῖς πρώτοις — κατέβητο — ἐν τοῖς καθεμένοις πρώτοις ἀπέβητο, a zatem, naprzód. Podobnie z przysl. n. p. ἐν τοῖς μάλασι, jeden z najgorliwszych; ἐν ἐπιστολαῖς ἴστε, wiecie, że w listach się mieści, t. j. wiecie z listów; ἐν ἐκπώματι πίνευ, pić to, co w naczyniu się znajduje, a zatem pić z naczynia; ἐν ὁρῇ ἔχειν τίνα, być na kogo zagniewanym. Nadto ἐν oznacza pobyt przy czém, blisko czego, przy, na, w; jeżeli w tem znaczeniu stoi przy słowach ruchu, a zawierają wtenczas, oraz pojęcie nastąpnego spoczynku; dla tego przy imiesł. Perf. lub innych czasów przeszłych głównie stoi, gdzie znaczy n. p. oddalwszy się żkąd być gdzie przytomnym; a gdy Genit. za Dat. następuje, domysleć się należy rzecz. *ὄχω*, a niekiedy jak n. p. w zwrocie ἐν εαυτοῦ εἶναι, być przy sobie, władając sobą — ἐν εαυτῷ εἶναι. b) o czasie; w, podczas, w rzeciaгу, za, ἐν χρόνω, z czasem; ἐν ταῖς πληγαῖς, podczas plag, ἐν τούτῳ, ἐν τούτοις, ἐν ᾧ, ἐν ὅσῳ, tymczasem, pod-

czas tego, potem, ale ἐν τοῖσδε, w takich okolicznościach, ἐν τῷ αὐτῷ, w jednym miejscu, razem. c) oznacza przyczynę. d) o narzędziu l. środku; przez, z, zwykłe przez narzędnik, ἐν χειρὶ λαβεῖν, ręką uchwycić, wzięść do ręki; κατακτείνεσθαι ἐν παλαμῆσιν, przez, z rąk, w; ἐν τοῖς τόξοις, z łuku, ἐν δόλω, podstępem; ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, oczyma; ἐν τινι δηλοῦν, na czym pokazać; σημαίνειν ἐν ἱεροῖς t. j. przez ofiary; ἐν γυμναστικῇ παιδείᾳ, gymnastycznymi ćwiczeniami kształcić; ἐν αἰσῶσι, τρέφεσθαι, żyć powietrzem. β) o zgodności; stosownie, według, ἐν νόμῳ, na mocy, według brzmienia prawa; ἐν μέρει, kolejno według udziału, według porządku, na przemiany; ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαι, na równi kłaść; ἐν ψήφῳ λέγειν, wyliczać, ἐν αὐτοῖς za ἐν σαυτοῖς, za siebie samego. γ) o położeniu, stanie, w którym się kto znajduje. δ) przy r. n. przymiotn. zam. przysłówka: ἐν ἰσῷ, równo, zgodnie; ἐν τῷ φανερῷ = φανερώς i t. p. *in, intra, secundum.*

ἐν, p. eis.

ἐναβρόνουαι, chępić się z czego, puszyć czem, nadymać się.

ἐναγής, ἔς, (ἄγος) a) obciążony klątwą, winą, zbrodnią, zbrodniarz, występca, przeklęty. b) przysięga związany t. j. kto przysięga przyrzekł podać się kłajwie bóstwa, gdyby czegoś nie dotrzymany; zjad, święty.

ἐναγίζω, zmarłym składać ofiarę, τινί, bohaterom ofiarę składać; τί τινι, złożycie co na ofiarę komu.

ἐναγισμός, ὁ, składający ofiarę; sama ofiara.

ἐναγικός, ἡ, ὄν, = ἐναγής.

ἐνάγισμα, τό, ofiara zmarłym złożona.

ἐναγκάλισμα, ἡ, wzięcie w objęcia, objąć.

ἐναγκολέω, zaopatrzyc w rzemieniu, τινί, co. Med. swój pocisk. T. s. ἐναγκολέω i ἐναγκολίζω.

ἐναγως, przysł. niedawno. *nuper.*

ἐνάγω, 1) wprowadzić; do sądu, więc; zaskarżyć.

2) doprowadzić, napędzić, podbechtać, poduszczyć, τινά, kogo, τί, do czego, τινι, czem; tudzież z Inf. bez i z ὄστε, radzić do czego, τί.

ἐναγωνίζομαι, dep. med., walczyć w czem; na czem; z 3 przyp. osoby, wśród, n. p. δμῖν, stoczyć walkę, wejść w szranki.

ἐναγώνιος, ὄν, należący do ἀγῶν, do zapasów, zapasowy, wysięgowy, igrzyskowy, n. p. βόγ; παῖς, biorący udział w ἀγῶν, o rzeczach, κῆσμος, ἐσθής, płaszcz wojenny. U retorów: procesowy, pieniaczki.

ἐναέριος, ὄν, wiszący, bujający w powietrzu.

ἐναέριος, ὄν, powietrzny, barwy powietrza.

ἐναεῖδω, silić się, τινί, ćwiczyć się w czem.

ἐναμιος, ὄν, mający krew, krwisty; tudzież: krwawy, zakrwawiony.

ἐναίρω i **ἐναίρομαι**, (Med) aor. 2. ἤραρον, aor. 1. med ἐνήρατο, zniszczyć, zabić, zrubić, zgładzić, zniweczyć, τινά lub τι i τινι czem. *tollo.*

ἐναίσμιος i **ἐναίσμιος, ὄν**, 1) wróżący, wieszczbiarski, wieszczy, n. p. ἐναίσμια μωθήσασθαι, wieszczę mówić słowa. 2) zastosowany do losu, stosowny, słuszny, sprawiedliwy. ἐναίσμια ἐργάζεσθαι, powinnosć pełnić, ἐναίσμιος συντυχεῖν, losu doznać względnie, względów. R. n. jako przysłów., ἐναίσμιον εἶθεῖν, przyjąć w słusznym czasie; przyl. ἐναίσμιός, godzinnie, stosownie.

ἐναιωρόμαι, wisić, bujać na czem; θαλάττῃ, na morzu się tulać.

ἐνακόσιοι, αι, οι, dziewięćset. *noncenti.*

ἐνακούω, τινός, słuchać, podsłuchiwać.

ἐνάλειμμα, τό, masło.

ἐναλείφω, smarować, masłem; potrze masłać.

ἐναλήθως, prz. sl. prawdopodobnie.

ἐναλήγκιος, ὄν, ale i ἐναλήγκη, podobny, równy τινι, do kogo, τί w czem. *similis, par.*

ἐνάλιος, α, ὄν, poet. **ἐνάλιος**, (dwóch także zakończen.) morski; nadmorski, pomorski; ἔργον, bitwa morską; λέως, lud okrętowy, majtkowie.

ἐναλλαγῆ, ἡ, zamiana: κατ' ἐναλλαγῆν, na przemian. U Gramatyków, zamiana części mowy i t. d. T. s. **ἐνάλλαξις.**

ἐναλλάξ, przysł. na przemian, z kolei.

ἐναλλάσσω, zamieniać, pomieniać, wymieniać; φόρον θανάτω przyzwać; z Acc. c. Inf. zmieniać tak, że, nadając inny kierunek. 1) τί τινος, zamieścić co za co 2) ἐναλλαγήσθαι τινι, w związkach być, w stosunkach handlowych, obcować. — krzyżować się.

ἐνάλλομαι, wskoczyć, przyskoczyć, przysięgnąć szturm Aor. 1. ἐνήλαμην, aor. 2. ἐναλόμην, τινί, napasać, nastawać na co; lýzy.

ἐναλλος, ὄν, zmieniony, przewrotny.

ἐναλος = ἐνάλιος.

ἐναρβλίνω, stępić przy l. na czem.

ἐναρέλω, τινί, doić w co.

ἐνάμιλλος, ὄν, współzawodniczący, równy komu w zawodach, ἐνάμιλλον τιθέναι τινά τινι, postawić kogo obok kogo.

ἐναμμα, τό, węzeł, taśma; właści. to, co przywiązano.

ἐναντα, przysł. naprzeciw, w obliczu, τινός, a bez względu, przed sobą, przed oczyma, nosem. *coram.*

ἐναντίβιον, przysł. opornie; przeciw, naprzeciw, po nieprzyjacielsku.

ἐναντιοδρομέω, bieżać na przeciwną stronę.

ἐναντιολογέω, przeciwieć się, spierać się, τινι.

ἐναντιολογία, ἡ, sprzeczność.

ἐναντιόμοια, Pass. z fut. med. (ἐναντιωθήσομαι = ἐναντιώσομαι), przeciwieć się, zaprzeczać, τινι, zastąpić drogę, być na przeszkodzie; opór stawić, buntować się; z dodan. lub bez, ἐν τῷ λόγῳ, protestować, zaprzeczyć, zakazać, τινί i πρὸς τινα, τί, τινός, εἰς τι, πρὸς τι, περί i ὀπίρ τινος, tudzież z Inf. bez lub z μὴ ὀχλῆ. — Bez Obj. οἱ ἐναντιόμοιοι, przeciwnicy.

ἐναντιοποιολογικός, ἡ, ὄν, przyczyniający się do tego, że ktoś w odpowiedziach w sprzeczności jest z sobą.

ἐναντιοπραγέω, należę do przeciwnego stronnictwa.

ἐναντίος, α, ὄν, 1) przeciwny, przeciwny, w przeciwnym kierunku, ἐναντίος ἐλαθόνουσα, naprzeciw sobie idący, spotykający się z przodu, w obliczu, widoczny. 2) przeciwny, nieprzyjacielski, nieprzyjazny, niechętny, wstrętny, τινός i τινι, komu; λόγος, odepra. replika; ἐναντία ποιεῖν τινι, brzdzić komu: τάναντία ποιεῖν τινι ἢ, inaczej zupełnie z kim obchodzić się, niż: ἐ. μαρτυρεῖν τινι, świadczyć przeciw komu. Rzecz. οἱ ἐναντίοι, przeciwnicy, nieprzyjaciela, τινί i τινός, τὸ ἐναντίον lub τὸναντίον, τὰ ἐναντία i τάναντία, przeciwnieństwo, wprost przeciwnie, odwrotna strona, przeciwnie wrażenie, przeciwny kierunek, εἰς τὸναντίον πράττειν πάντα, wszystko przeciwotnie poczynać. Często: τὸναντίον, znaczy: przeciwnie, odwrotnie, i owszem. Przysłówkowo używają się: ἐναντίον, ἐναντία, τὸ ἐναντίον = τὸναντίον, τὰ ἐναντία = τάναντία. a) naprzeciw, wprost, w twarz. w obliczu, w przymiotności, τινός, τινι. b) naprze-

ciw, przeciwnie, odwrotnie, na opak, i owszem; ἐξ ἐναντίας z lub po naprzeciwległej stronie; na przeciw, to ἐξ ἐναντίας, to nam naprzeciw wychodzi. Przyszł. ἐναντίως, w przeciwnym kierunku, przeciwnie, przewrotnie, τινός, ἐναντίως ἔχει, daje się lub ma się odwrotnie: przeciwnie.

ἐναντιότης, ηὗτος, ἡ, przeciwność, sprzeczność. ἐναντία, τό, opór, zawada, trudność, upokorzenie: τῷ, dla kogo.

ἐναντίας, ἡ, sprzeczność, odparcie, odepra. ἐναντιάζομαι, w czem wydać, rozwinąć, spłodzić.

ἐναπεριθεῖν, oprzeć na czem; med. oprzeć się na ciele: τῇ μήτρῃ, opierać się.

ἐναπογεννάω, spłodzić w czem.

ἐναπογράφω, napisać na, med. εἰς τι.

ἐναποθεῖναι, pokazać się w śródu, ἐν τισι.

ἐναποθνήσκω, umrzeć na, w, ἐν τινι.

ἐναποθραύω, złamać w czem

ἐναποκείμαι, leżeć zachowanym w czem.

ἐναποκλάω, złamać, odłamać w czem; ἐναποκλάστο, to ulamaniu tkwie w czem.

ἐναποκρύπτω, przekryć w czem, τι τινι.

ἐναποκρύβω, przewagi dokonać, ταῖς — ψυχαῖς, na szanc stawiając życie

ἐναπολαμβάνω, zamknąć w czem; biern. być razem porwanym.

ἐναπολαύω, przy czem użyć, τινός, czego.

ἐναπολείπω, zostawić w —. Ziąd ἐναπέλειψες, ἡ, ἐναπέλιπον, zabić w — lub przy czem; med. zginać ramię.

ἐναπολογίζομαι, (w czem) bronić się, πρὸς τινα.

ἐναπομίσσω, odcisnąć.

ἐναπομύσσομαι, utrzeć w co, wysmarkać się w co, τινι.

ἐναπονήζομαι, obmyć się w —.

ἐναποπατέω, na czem kichać.

ἐναποπλένω, w czem obmyć.

ἐναποπνέω, wyzionąć ducha w —, umrzeć, τῷ αὐτῷ, przy flecie.

ἐναποπνέομαι, zadusić się w czem.

ἐναποσβέννομι, zgasić w czem.

ἐναποστραίω, w czem wskazywać.

ἐναποτίθημι, złożyć w czem, schować.

ἐναποτρέπω, pieniądze, które kto winien, policzyć w rachunku, τι τινι.

ἐναποτινύω, w czem odplacić.

ἐναποτυπέω, odcisnąć w czem l. na czem.

ἐναποχράομαι, użyć w czem, nadużyć.

ἐναποφύγω, ulżyć sobie w czem, = ἐναποκρίσω.

ἐνάπτω, 1) przywiązać, łączyć z czem, wpleść, wsadzić. M. d. otulić się, wdziać; opasać się, τι. Tądzież dotknąć. — 2) zapalić.

ἐναρα, τά, z zabitego nieprzyjaciela ściągnięta zbroja; w ogóle: lup, plon.

ἐναραίσσω, wstawić; εὖ ἐναρηρός, dobrze wstawiony, wprawiony, zaczołowany.

ἐναράσσω, wbić; uderzyć.

ἐναργεῖα, ἡ, jasność, przezroczystość.

ἐναργής, ἔς, widoczny, jasny, jawny, istny, wierny; wspaniały, wielki. Przysłów. ἐναργεὺς i ἐναργὺς, jawnie, jasno, oczywiście, istnie. Stp. wż. ἐναργέστερον.

ἐναρέσς i ἐνάριε, οἶ, wyraz scytyjski, mężczyźni mający θῆλιεza wołos.

ἐνάρτος, ον, cnotliwy, wybory.

ἐναρθρός, ον, mający członki i stawy; o głosie: mówny, artykulowany.

ἐναρίζω, aor. 1. ἐνάριζα, zabitego nieprzyjaciela

wyznó (ze zbroi); w ogóle, zabić w boju, zabić, zamordować. Biern. οὐδὲ ἐναρίζομενα, noc wyzuta z szaty gwiazdzistej, która niknie przed światłem dziennem.

ἐναρίζω, wliczyć, doliczyć, liczyć; przenośn. cenić, włożyć w rachunek, położyć na wagę.

ἐναρίζμιος, ον, wliczony, doliczony, dopełniająca liczby, należąca do, τισι, ztąd, ceniony, ἐν τινι.

ἐνάριθμος, ον, t. c. poprzedzający.

ἐναρίφροτος, ον, ludobójczy. homicida.

ἐναρίφω i ἐναριότω, 1) wprawić, wstawić, zastosować, wepchnąć, wrazić; αὐτόν, wrazić się, wsrubować się (w łaski, we względy). 2) być stosownym, przypadać (do smaku), wsrubować się, przypodobać się, τινι, komu.

ἐναριμίνιος, ον, zgodny, dzwięczny; γένος ἐναριμόνον, w muzyce greckiej następstwo tonów, w którym tetrachord z 2 odstępów 1/4 i jednego z 2 tonów złożony był.

ἐναριφόρος = ἐναρηφόρος, zbroje w plon zabierający. spolia gestans.

ἐνάριχομαι, zacząć, od czego, τινός. Mian. τὰ κανῶ, rozporządził ofiarę, biorąc z koszyków jęczmienia święty, ολοχόηται.

ἐνάριχος, ὁ, w urzędzie będący, urzędnik.

ἐνάς, ἄδός, ἡ, jednostka. unitas.

ἐνασίζαίνω, być rozwiązłym, rozpusztynym.

ἐνασκέω, ćwiczyć w czem. Med. ćwiczyć się w czem.

ἐνασπάζομαι i ἐνασπιδόομαι, p. simplic.

ἐνασχημονέω, nieprzywoicie się zachować.

ἐναταίος, α, ον, dziewiątego dnia, przez dni 9-ć.

ἐνατμος, ον, pełen wyziewów.

ἐνατος i ἐνατος, poet. ἐνάτος, η, ον, dziewiąty; τὰ ἐνατα, ofiara zmarłym, składana dnia 9-go po pogrzebie.

ἐναύλαια, ἡ, mieszkanie. habitatio.

ἐναυλίξω, przenocować w —, ναυτα, przepędzić, τινι, na miejscu jakim, ἐν τινι. T. s. Medium.

ἐναύλος, ον, w komnacie, wewnątrz.

ἐναυλος, ὁ, 1) (αὐλός) wydrążenie, rów, wyłobienie, koryto; sam potok. 2) (αὐλή) mieszkanie, pobyt.

ἐναυλος, ον, 1) αὐλός) przy flecie brzmiający, u. p. κηθάρσι, wciąż brzmiający, w świeżej pamięci będący. 2) (αὐλή) mieszkający w —, w domu będący.

ἐναυξάνω, mnożyć w —, wzmódz. Biern. wzrastać.

ἐναυσια, ἡ, zapalenie, rozniecenie.

ἐναυσια, τό, zapal, żagiew, zarzewie, a) podnieta.

b) ślad, resztki, szczątki.

ἐναύω, zapalić, πῶρ τινι, pozwolić zapalić. Med. zapalić sobie ogień; ducha zapalić, zagrzać.

ἐναφανίζω, zniszczyć, zniweczyć. Biern. zniknąć.

ἐναφίημι, ion. ἐναπίημι, wpuścić, wrzucić, wrazić. ἐναφίημι, kom. za ἐναοδίημι.

ἐνδαῖς, ἀδοῖς, ὁ, ἡ, z pochodniami.

ἐνδαύω, zapalić w czem, πόθω, wzniecić.

ἐνδάκνω, wgryść, uziąć, ukąsić; gryść.

ἐνδακρως, ο, υος, we łzach, płaczący.

ἐνδακρῶω, zaplakać; fleo.

ἐνδάπιος, α, ον, swojski. domesticus.

ἐνδατέομαι, dzielić, rozdzielić, λόγους ἐπονειδίκτης, lżyć, szarpać; ale i bez tego, lżyć, przekłać; wylizywać. 2) biern. być rozrzuconym, rozszarpanym.

ἐνδοξός, ἔς, 1) mający niedostatek, potrzebujący, τινός, γίγνεσθαι τινος, cierpieć niedostatek; ἐνδοξότεροι βίου, biedni, potrzebujący; οὐδὲν ἐνδοξότεροι βίου, nie nie skarpić, nie nie pominać, t. j. nie

nie zataić. Dalej: niewystarczający, niedostateczny, niezadowolniający, niedokładny, zwł. niedostatecznie pouczony; *τινί, τί, w czym, πρὸς τι*, do czego. Rzecz. *ἐνδείξ τι*, ulomność, *τὸ ἐνδείξ*, słabość, ograniczoność, niedostateczność. 2) w tyle zostający, zaległy, winny, słaby zwł. w stp. wyż. *τινί, w czym, τινός, od czego, za czym; τοῦτοσθ ἐνδείξ φαίνεσθαι*, nie odpowiadać oczekiwaniu; *α ἐνδείστέρος τινος* z Inf. mniej być chętnym od drugiego do czego. Rzecz. *τὰνδεσθ*, gorsze, śliskie, niebezpieczne. Prysł. *ἐνδείξωσ*, stp. w. *ἐνδείστέρωσ* i *ἐνδείστέρον*, mało, powierzchownie, niedostatecznie, z biedą; *ἐνδείστέρωσ δηλοῦσθαι πρὸς τι*, w przedstawieniu zostać w tyle za czym; *ἐνδείξωσ ἔχειν*, być niedostatecznym, *ἐνδείστέρωσ ἔχειν*, pozostać w tyle.

ἐνδεία, ἡ, niedostatek, potrzeba, bieda, nędza; *ἐνδείαι σώματος*, ulomności. [liwości.]

ἐνδείξιμα, τό, dowód; *ἐνδείξωσ*, okaz, wyraz życzenia *ἐνδείξιμου*, 1) czynn. donieść, wskazać, z pyt., zd. zawisł. — Sąd. do sądu donieść, denuncyować, *τινά* lub *τινά ὡς τινά*. 2) Med. a) odkazywać się, oświadczyć się za kim l. przeciw komu; okazać się powolnym. b) wyjawić co o sobie, wynurzyć, wykazać, dowieść, przekonać. *τί* i *τινί* l. z nastp. *ὄτι, ὡς l. pyt. zaw. lub z imiesł. ὧν*, że jes. em. Szczególn. pokazywać co, popisywać się, chwalić się; *ζτὰν τινί*, chcieć się przypodobać. c) = Act. pokać, przedstawić, przekładać, wymawiać.

ἐνδείξις, ἡ, pokazywanie, dowód, *τινός, czego, κατὰ τινος* przeciw komu, oskarżenie, denuncyacja. b) pokazywanie, popisywanie się; *ζτὰν* chęć przypodobania się.

ἐνδέκα, jedenaście; *οἱ ἐνδέκα*, w Atenach zwierzchność z 12 mężów złożona; mających dozór nad więzieniami i baczących na wykonywanie kar, zwł. straconia. Mieli także w sprawach o gwałt lub podstęp jurysdykcją i zamieszono do nich skargi (*ἀπαγογή*). Do ich sług należał także kat. *ἐνδέκαζωσ*, obchodzić uruczyście dzień dziesiąty.

ἐνδέκακις, jedenaście razy. undecies.

ἐνδέκακλινοσ, ον, wielki, jak pokój z 11 sofami jadalnemi, każda licząc na 2 osoby.

ἐνδέκαπήχοσ, υ, σοσ, jedenastolokciowy.

ἐνδέκαξ, ἄδωσ, ἡ, jedenastka.

ἐνδέκατοσ, α, ον, w jedenastu dniach, przez dni jedenaście.

ἐνδέκατοσ, ἡ, ον, jedenasty. *undecimus.*

ἐνδέλεχίξ, εσ, ciągły, nieprzerwany. Rzecz. *τὸ ἐνδέλεχίξ*, trwałość, ciągłość.

ἐνδέμα, w budować, zabudować.

ἐνδείξίσομαι, uchwycić prawą ręką.

ἐνδείξιωσ, α, ον, po prawej stronie będący, *ζτὰν* szczęście wróżący. Acc. *ἐνδείξια*, na prawo, w prawo, kierunek, którego przestrzegano przy biesiadach, losowaniu i t. d.

ἐνδείξιμώσ, przywiązać. a ligo.

ἐνδέχομαι, ion. *ἐνδέχομαι*, przyjąć na się; podjąć, zwł. przyjąć za prawdę, dopuścić, zgodzić się, przystać na co, zatem, wierzyć, pochwalić, *τί, l. z Acc. c. Inf.; περί τινωσ*, zgodzić się. 2) bezosob. *ἐνδέχεται*, uchodzi, podobna, można; *ἂ πολλὰ ἐνδέχεται*, we wielu razach to możliwem; *τὰ ἐνδέχομενα*, to, co jest możliwem; *ἐκ τῶν ἐνδέχομένων*, według możliwości; *τοίξ φαίλωσ ἐνδέχεται ποιεῖν*, zli mogą zrobić, wolno zlym; *αἱ ἐνδέχομεναι τιμωρίαι*, możliwe, dozwolone kary.

ἐνδέχομένωσ, przysł do imiesł. cz. ter., ile można, według możliwości.

ἐνδέωσ, l) przech. wwiązać, przywiązać, *πρὸς* *τι*, *ἐν τινί, εἰς τι*. b) wwiązać kogo czem t. j. zobowiązać, *τινά τινί*, powściągnąć, spętać, zawikłać. II) npzech. a) być w czym przeszkodą, niedostawać, schodzić na czem, *τινός*. Często bezosob., niedostaje, braknie, brak czego, *τινός, τινί τινωσ*. { *παντὸσ ἐνδέει*, brak wszystkiego. t. j.; nie ma nic, czego potrzeba, aby n. p. był takim, jak być powinien. b) Med. z Acc. pass. mieć niedostatek, potrzebować, *τινός, τι*.

ἐνδῆλοσ, ον, jawny, oczywisty, wyraźny, widoczny; *ἐνδῆλον εἶναι τινί*, wyjawić się komu, zdradzić, z Imiesł. dać komu uczuć, *εἰδ. n. p. βαρύνόμενοι*, są uciśnieni; *ἐκείνωσ ἐνδῆλον ἦν βουλόμενον τὸ πλέον*, jawnem, widocznem było im, że większość życzyła; *ἐνδῆλον τι ποιεῖν περί τινωσ*, dać dowód czego; *ἐνδῆλον τοῦτο εἶχε ὄτι*, trudno było nie poznać, że. Prysł. *ἐνδῆλωσ*, stp. najw. *ἐνδῆρότατα*, (jak) najwidoczniej.

ἐνδῆμέωσ, być w kraju, w domu.

ἐνδῆμοσργέωσ, przygotować, zrobić w —.

ἐνδῆμοσ, ον, 1) w domu będący l. zostający, swojski, domowy, *αἱ ἀρχαί*, t. j. wewnętrzne, domowe, w przeciwnieńst. do *ὕπερβοιοσ*, n. p. strategicowe; — *τὰ ἐνδῆμα*, domowe przedmioty, podlegające podatkiowi, ocenieniu, *πόλεμοσ*, domowa w.; narodowy, *νοσῆματα*. W stp. najw. *ἐνδῆμότατα*, zawsze w domu bawiący.

ἐνδίαβάλλωσ, spotwarzać w —.

ἐνδίασραφεινήχοτοσ, wyraz przez Arystofanesa ukuty, celem wyszydzenia poetów dytyrambicznych, podobne słowa zlepiających, znaczy niby: na skrzydłach powietrzne obłoki przepływający.

ἐνδιάζωσ, wczasu południowego używać.

ἐνδιάθετοσ, ον, w duszy, wewnętrzny.

ἐνδιαθρόπτομαι, upartym, dżikim być.

ἐνδιακάομαι, ion. — *ἐομαι*, przebywać żyć w —, *ἐν τινί, παρά τινί*, u kogo.

ἐνδιακίτριά, τό, mieszkanie, siedziba

ἐνδιαλλάσσωσ, zmienić w —.

ἐνδιαρένωσ, zostać w

ἐνδιαρέπωσ, odznaczyć się w —.

ἐνδιασπείρωσ, rozsiać, rozrzucić w —; Pass. perf. być rozproszonym.

ἐνδιασσωσ, rozstawić, uporządkować, w —; uszykować, sprawić.

ἐνδιατρέβωσ, zostać w —, czas na czem spędzić, *χρόνωσ, περί τι, ὅπὸ ἀνέμων*, być wstrzymany przez wiatry; bawić, zatrzymać się, zwlekać, ociagać się, *τινί, ἐν τινί*, l. z Imiesł.

ἐνδιαγισμιάζωσ, przezimować w —.

ἐνδιάωσ, (ἐνδιωσ), pod gołem niebem przebywać, bawić gdzie: przech. *πασαὶ* pod gołem niebem. Theocr.

ἐνδιόσωμι, II. przech. 1) podać do, wręczyć, oddać, *τινί τι*, w ogóle; polecić, poruczyć, przekazać, *τί πρὸς τι*, poświęcić na co; ofiarować; *φίλιον τι*, oświadczyć się z przyjaźnią, *ἐσώτων τινί*, rzucić się komu w objęcia, skłonić się do kogo. 2) podać, podsunąć, poddać, n. p. ton. oznaczyć, określić, sprowadzić, sprawić, podnieść, naklonić, namówić, wpoć, *τί, τινί τι*. 3) oddać, wyjawić, okazać, dowieść, t. j. 4) dozwolić, przynąć, folować, *τί, w czemu; μικρά πρὸς τι*, cokolwiek się zniżyć, ustąpić. II. npzech. (z dom. *ἐσώτων*) 1) poddać się, ustąpić, sfolgować, *τινί*, słabnąć, nikać, ustawać, dać się unieść, skłonić się. 2) wylewać się, uchodzić do, o rzecz.

ἐνδοξίμη, ep. 3. os. impf. ἐνδοξίσαι za ἐνδοξίσαι, przepędzić, przegnać.

ἐνδοκίος, ov, według prawa, słuszny, sprawiedliwy, uzasadniony, prawdziwy, τὴν ἐν οὐρανοῖς, sprawiedliwy dla kogo. rzecz. τοῦ ἐνδοκίου, prawda, τὰ πάντων ἐνδοκίωτατα ἔχειν, mieć największą słusność. Przysl. **ἐνδοκίως**, słusznie, zasłużenie.

ἐνδοκίνα, τά, wnetrze, trzewa.

ἐνδοκινέω i **ἐνδοκινέω**, obracać się —.

ἐνδοκίος, ov, (Zebs, Dodg, sub dio). 1) południowy, na południe. 2) pod gołem niebem będący. ὄδωρ, z nieba spadająca woda, deszcz.

ἐνδοκίρρος, ov, właśc. na jednym krześle siedzący, sąsiad przy stole, współbiedniak.

ἐνδοκίθον, przysl. 1) z wewnątrz, z domu, bez i z τινός. 2) wewnątrz, w środku, w domu. Rzecz. τὰ ἐνδοκίθον, stan wewnętrzny.

ἐνδοκίθι, przysl. wewnątrz, w domu, w ciele.

ἐνδοκί, l. ἐνδοκί, to samo.

ἐνδοκίάζω, (ἐν δοκίῃ) powątpiewać, wachać się, chwiać się, dwoić się, (na dwoje), τῇ γνώμῃ, a ὁ καὶ λόγῳ ἐνδοκιάσθηνα: ἀσχερόν, pozwolił myśli powstać, rozdzieli się. *Dubito*.

ἐνδοκιάστος, ἦ, όν, powątpiewany, wątpliwy. Przysl. ἐνδοκιάστως, wątpliwie, dwuznacznie; *duhitas*. T. s. **ἐνδοκιάσμιμος** i **ἐνδοκιάσιμος**.

ἐνδοκίμωχος, ό, w domu walczący, kogut.

ἐνδοκίμωχος, we wnętrzu ukryty, w kącie.

ἐνδόν, (ἐν), wśród, w środku, wewnątrz; w domu, w mieście, w twierdzy, w książce (niżej). ἐνδόν μοι: ἦσαν, gotówką było w domu; z Genit. Διός, ἡγῆς ἐνδόν, w domu Zeusa, w głębi ziemi; ἐνδόν εαυτοῦ ὧν, mieć przytomność, ἐνδ. γενέσθαι, wejść w siebie. O: ἐνδόν, w środku będący, przytomni, mieszkańcy, swoi, rodzina; zaloga. τὰ ἐνδόν, gospodarstwo domowe. Przen. wewnątrz. *Inius, intrinsecus*.

ἐνδοξολογία, szukać sławy w mówieniu.

ἐνδοξός, ov, 1) sławny, czczony, znakomity, czesny, παρά τινι, εἰς τι, ἀπό τινος, z czego, czczeniem. 2) według zwykłego mniemania, zastosowany do zwykłego mniemania. Przysl. ἐνδοξός, stp. najw. ἐνδοξότατα, sławnie, chwalebnie.

ἐνδοξόσιμος, ov, 1) to, co się daje. 2) ustępujący, οὐσια τῇ ψέφῃ, (zlatwością) strawny. Rzecz. τὸ ἐνδοξόσιμον, przegrawka; pobudka, ἔς τι, do czego; n. p. ἐνδ. τι παρῆχεν εἰς σύμβασιν, podać sposobność do ugody.

ἐνδοξία, ἦ, (ἐνδοξίμη) ustępowanie.

ἐνδοξίατος, stp. najw. i **ἐνδοξίστερος**, stp. wyż. do ἐνδόν, wewnętrznieszy, głębszy, w środku. Człowiek przysl. ἐνδοξίω i ἐνδοξίω, wewnętrzniej, głębiej, ściślej, Plut. Arat. 43. ἐνδ. οὐστῆλαιν εαυτῶν, więcej się ograniczyć. O książce, poniżej, niżej.

ἐνδοξόπῳ, aor. 1. ep. ἐνδοξόπησα, z trzaskiem runąć, wpaść z loskotem τινι, w co, μέσσω do środka.

ἐνδορομίη, ἦ, zapęd, natarcie.

ἐνδορομίς, ίδος, ἦ, 1) obuwie myśliwskie. 2) zwierczyna suknia gruba.

ἐνδοροσός, ov, zroszony, wilgotny.

ἐνδοροσόν, τό, kolek u pług, przechodzący w poprzek przez łożę jarmozwy i dyszel (ισοροσός) i przymocowany przez rzemień (μέσαζον).

ἐνδορκέως, przysl. (ἐν-δόν) usilnie, starannie, serdecznie, uprzejmie, gorliwie, wiernie, chętnie, smacznie.

ἐνδορμίτια, τά, gatunek muzyki tanecznej i tańca w Argos.

ἐνδοναστυεω, panować w lub nad czcēm, τισί, παρὰ τισι lub ὄστε, dokazać tego znaczeniem, *ἐνδοκίω, ἐνδοκίω*, p. ἐνδόν.

ἐνδοκίσι, ἦ, wejście, wstęp, napad.

ἐνδοκίστω, być nieszczesliwym w —.

ἐνδοκίτρον, ἦρος, ό, suknia, odzienie, πέπλος, suknia święta.

ἐνδοκός, 2, przywdziany, włózony, przyodziany; rzecz. ἐνδοκόν, τό, odzienie, τινός z czego, σαρκός ἐνδοκία, ołona z ciała, ciało kości osłaniające.

ἐνδόνω, aor. 1. ἐνδόνωσα, aor. 2. ἐνδόνω, z form. pobocz. ἐνδόνω, ión. ἐνδονέω, 1) przech. otulić, osłonić, τινά τι, kogo czem; przydziać czcēm, 1. κατὰ τοῦτο, podobnie. 2) uprzech. (Med. i Aor. 2. i Pf. act.) a) włożyć na się, przywdziać, τί. b) wnieść, wczłogać się, wargnąć, wniknąć, wrazić się, przeniknąć, τί, τινι, εἰς τι. Przen. zapuścić się, poświęcić się, wślizgnąć się, wsrubować się, podjąć się, wniknąć, τινι, εἰς τι.

ἐνεαορίζω, wiosnę gdzie przeździeć.

ἐνεγχεα: i **ἐνεγχεσθαι**, p. φέρω.

ἐνεδία, ἦ, 1) siedzenie, leżenie na czcēm. 2) zasadzka, podstęp, praktyka, łapka, sidło; *ἐνέδραν ποιεῖσθαι τινι*, zasadzić się, zasadzka zrobić na kogo: *insidiae*.

ἐνεδρῶω, być w zasadzce, czatować, czyhać, podstępem chcieć zażyć i schwytać; εἰς τι, na miejscu jakim zasadzić się; τινι, czcēm chcieć schwytać; sidła na kogo stawić. We form. bierniej *ἐνεδρῶομαι*, czyhając, czatują na kogo. Med. zasadzkę zrobić. *In insidiis subsido, insidior*.

ἐνεδρῶν, p. ἐνέδρα.

ἐνεδρῶς, ό, mieszkawiec, obywatel, osiadły, gdzie, τινός.

ἐνεζήρομαι, siedzieć w —; τόδ' ἐνεζήρομαι στέγος ἀρχαίων, wejść, aby tam zasiąść.

ἐνεζήρονίζω, Med. umieścić obraz swój, zwierciadlić się. τοῦς λόγους τοῖς ἐτέρων, mowy swoje odbić, wyobrazić w cudzych.

ἐνεζήλω, owijać, zawikłać; wrazić, wepchnąć, ścisnąć, τί á τινι, τί ἐν τινι.

ἐνεζήλωω, p. ἐνεζήλωω.

ἐνεζήλω, p. poprzedzaj.

ἐνεζήμι, 3. sing. i plur. ἐνι za ἐνεσσι i ἐνεσι (p. ἐν), 3. sing. opt. ἐνεζήι i ión. ἐνέσι, impf. 3. sing. ep. ἐνεζή, 3. pl. ep. ἐνεσων, być przy czcēm, w czcēm, pod czcēm, leżyć w czcēm, być objętym czcēm, stać w czcēm, być w połączeniu, łączyć się, dziać się, następować, uchodzić; o czasie: minąć. Szczegół. w mieście, w domu, w ciele, w układzie być 1. mieścić się; o osobach: być w kim, mieć, τινι, μηδέν ἔμυ ἐνόν, że o was nie chodzi, że już po was; ze stp. najw. ὡς ἐνι ἤριστοι, jak można najprzyjemniej, ἐνεσσι, bezosob., uchodzi, można, wolno, z Dat. lub bez niego i z nastp. Inf. lub Acc. c. Inf.; ὁκ ἐνεσσι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστολῇ τὸ ποιεῖν, nie ogarnia tego moja wiedza, nie sięga tak daleko; τὰ ἐνόντα, τάνόντα, treść, majątek.

ἐνεζήρω i **ἐνεζήρομαι**, (pracs. się nie trafia), zaniknąć, zawrzeć; *includeo*.

ἐνεζήρω, wpleść, wstawić; Pass. part. perf. ἐνεζήμενός, przepłatany, περί τι.

ἐνεκα, ἐνεκων, ἐνεκα, ἐνεκων, przyim. z Genit., który poprzedza zwykle, czasem następuje, dla, z powodu, celtem. — Plut. dys. 218 d. mówi, że chory jest przyjacielem lekarza, διὰ νόσον ἐνεκα ἡγέτας, ponieważ chory aby wyzdrowieć; τὸ ἐνεκα, dla czego? τὸ ἐνεκα, dla tego; τῶν ἐνεκα ἴνα — ὄκως, w tym celu aby; ὧν ἐνεκα, dla tego;

Ἐνεφάντος ἔνεκα, za przyczyną Ksenofonta; ἐμοῦ γὰρ ἔνεκα, dla mnie, co do mnie, nie mam nic przeciw temu; ἔνεκά γὰρ φηγομαίων, według uchwali; gdyby według uchwali stać się miało; εἰ-νεκὴν γὰρ χρημάτων, jeżeli chodzi tylko o pieniądze, ἔνεκά γὰρ τῶν ἡμετέρων, o ile od naszych oczu zawisło t. j. pomimo naszych o. zu. Pleonastycznie: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα, o ile krzykiem było mózgu, t. j. tylko na pozór. Po colsku także ἔνεκα.

ἐνελάωω, w pędzić, wepchnąć, wrazić; prz. wjechać, wpłynąć, przybić.

ἐνελλίσσω, ion. i poet. ἐνελλίσσω, att. ἐνελλίτω, zawiązać, zawiłkać. Biern. być zawiniętym w co, τί l. εἰς τι. Med. zawiązać się, otulić się, ἐν τινι ὀστέω. *Involvor.*

ἐνεμεῶω, płuć na co, εἰς τι.

ἐνενήκοντα, ep. ἐνήκοντα, liczb. nieodm., dziewięćdziesiąt. *nonaginta.*

ἐνενηκονταετής, εἰς, dziewięćdziesięcioletni.

ἐνενηκονταῦτος, ου, ὄ, ściągn. z poprzedzającego, τ. j. — τούτῃς, ἰδὸς, ἦ, τ. s.

ἐνενηκιστός, ἦ, ὄν, dziewięćdziesiąty.

ἐνεοράζω, świętować w —.

ἐνεός, (por. ἄνεως) i ἐνεός, bez mowy, niemy; tudzież, głupi *surdus.*

ἐνεότης, ἦτος, ἦ, niemota.

ἐνεπείκωμι, wykażać w — Med. wyjawić.

ἐνεπορεύω, fałszywie wzywać boga na świadka, krzywo przysięgać.

ἐνεπαικώπειαι, med., na majątek zadłużony polożyć ar. sūt, powołać do sądu dłużnika i hipotekę zagarnąć.

ἐνέπω i ἐνέπω, ep. impf. ἐνεπον i ἐνέπινεν, form. pob. ἐνίσπω, aor. ἐνισπον, ἐνισπας, fut. ἐνίψω i ἐνιστήσω, 1) zapowiedzieć, rozkazać, opowiedzieć, oznajmić, donieść, wspomnieć, τινί, komu, τί lub τινά, co lub o kim, τοῦ παιδὸς μῦθον, o synu, tudzież z pyt. zdani. zal. lub δτι, ós z przeniesieniem Subj. zdani. pobocznego do głównego jako objekt., z Acc. c. Inf. lub z Imiesł. φανόντ' Ὀρέστην, że Orest. umarł. 2) mówić, przemówić, odezwać się, powiedzieć, τινά i πρὸς τινα.

ἐνεργάζομαι, Dep. med. 1) w domu, na swój sposób pędzić życie, zarabiać, τῇ ὀσείᾳ, majątkiem zarabiać, facyendować. 2) wyrobić, umieścić w czem, τί τινι, n. p. τὸ ζωτικὸν εὐμεγεθαι πῶς τοῦτο ἐνεργάζει τοῖς ἀνδράσι, jakże w pracujesz, wprowadzisz życie, jakże umieścisz to w posągach, aby żywemi być się wydawały. Złąd wrazić, włać (życie). *Quaestum facio, insero.*

ἐνεργεῖα, ἦ, skuteczność, sprzężystość, czynność.

ἐνεργημα, τό, czyn.

ἐνεργεῶ, działać, być czynnym; τί, działość. Eufemistycznie = βίωειν.

ἐνεργής, εἰς, czynny, sprzężysty; płodny.

ἐνεργιστέω, εἰς τι, skutecznie i z energią, przystąpić do czego.

ἐνερολαβέω, mieć zysk przy czem.

ἐνεργός, ὄν, pia ujący, czynny, działający, dzielny, skuteczny, zdalny, płodny, urodzajny, zyskowny, procentujący się. Przysł. ἐνεργῶς, dzielnie, usilnie, gorliwie.

ἐνερεῖδω, wepchnąć, wrazić, wecisnąć; prz. τὴν ψυχὴν, umysł na co zwrócić stale; podobnie ὄψιν τινί, wlepić w oczy. Med. oprzeć się na czem.

ἐνερεύω, aor. ἐνήρουον, rzygnąć w co, plwać w co.

ἐνερευθής, εἰς, czerwonaawy.

ἐνερούε, przed samogł. ἐνερούειν, tudzież νερούε i

νερούειν. 1) przysł., z dolu, w dole, w głębi, w podziemiu, ὁ ἐνερούε, podziemni, n. p. θεοί, Tytanie. 2) przylim. z Genit. poprzedz. l. następują., pod. Przenośn. z σίνα, być pod kim, nie być równym, nie sprostać.

ἐνερούε, οἱ, podziemni, zmarli, zgasli. Stp. w. **ἐνερούερος**, α, ον, głębiej pod ziemią będący, θεοί, podziemni bogowie. hyperbol. ἐν Ὀβριωνῶν, głębiej niż Tytanie.

ἐνερούε, ἦ, wplatanie, wrazenie, wstawienie, usadnienie; *innexio.*

ἐνερούερος, p. ἐνερούε, = ἐνερούε, Eschyl.

ἐνεσθίω, zreć, pochłoniąć, polykać. 2) jeść na czem, z czego.

ἐνεστιάω, ugościć w —; med. jeść w —.

ἐνεστή, ἦ, sprzączka, spinka spilka.

ἐνεσθαιμονέω, być szczęśliwym w —, szczęśliwie życie prowadzić. *beate vivo.*

ἐνεσθουκίω, chwale zjednać sobie w —, znaćzenia nabyć, szukać w czem chwaly.

ἐνεσθώω, spać na czem, τινί. *Incubo.*

ἐνεσημερεύω, mieć szczęście, powodzenie w czem.

ἐνεσύνω, w łóżu będący, δέσμα, do podestawia. L. mng. podestawienie, posciel.

ἐνεσυχολέω, wczasu użyć na co.

ἐνεσυχράζω, zastaw dla bezpieczeństwa wziąć od kogo; wyfantować: ἐνεσυχράζομαι τὰ χρήματα, zabierają mi majątek jako zastaw, fantują mię. Med. kazać sobie dać zastaw.

ἐνεσυχρασία, ἦ, fantowanie, zabieranie majątku.

ἐνεσυχρον, τό, zadatek, zastaw. ἐν. ἀποστικνόνναι τι, zastawić co, τὰ ἐν. λαμβάνειν ὄς, wziąć zastaw, aby. *Pignus.*

ἐνέχω, mieć w —, zachować, chować; χόλον, warzy gniew. fut. ἐνέξομαι, aor. ἐνεσχέθημι i ἐνεσχέθημι, być przez co trzymanym, sprzętanym, zostawać w —, być uciążliwym, nękanym, ἐν τινι, τινί, podlegać, τοῖς ἐπιτιμίαις, zawiłkać się, zaplaćać się, τὴν φωνήν, utknąć, ἦ αἰχμή κατά τὸ ἔνιον. Tudz. nieprz. dokuczać komu.

ἐνέχουμι, wiarznić, τινά τι, wtroczyć, wtroczyć, zaplaćać. *Con tringo.*

ἐνέχωραφέω, malować na czem.

ἐνέχωννυμι, przypassen, przywiązać.

ἐνή, att. ἐνή, sc. ἡμέρα, 1) dzień 30ty w att. miesiącu, gdzie stary miesiąc księżycowego roku z nowym się styka; albo w pol. ἐνή και νέα, stary i nowy, od czasów Solona dzień, w którym konjunktka księżycowa i słoneca miała miejsce, gdzie część dnia, popr. edzająca konjunktka, do poprzedzającego miesiąca 2) 1/2 dniowego (ἐνή), a reszta do zaczynającego się miesiąca (νέα) była liczona, a zatem ostatni i pierwszy dzień miesiąca. Po nim następowała νομήνια. 2) pojutrze, εἰς ἐνήν, ἐνῆς, dor. ἐνάς.

ἐνήθητηριον, τό, miejsce zabawy, rozrywki.

ἐνήθω, rozweselić w —.

ἐνήτης, ἦ, zyczliwość, łagodność, ludzkość.

ἐνήτης, εἰς, zyczliwy, łagodny, przyjaźnielski.

ἐνήλατον, τό, wpędzone, n. p. ξύλον, klin. a) κλιμάκων ἐνήλατα, drabina, ostrzew, do których szczeble wpuszczono, lub szczeble same. b) ἀξόνων ἐνήλατα, śworzeń, śworznie, (szpernal).

ἐνήλικος i **ἐνήλεξ**, ικος, dorosły.

ἐνήλικαι, siedzieć w —.

ἐνήμερεύω, dzień na czem spędzić, τινί.

ἐνήνοθε, p. ἀνήνοθε.

ἐνήνοχα, ἐνήνεγμα, p. φέω.

ἐνήρηγς, εἰς, zaopatrzony we wiosła.

ἐνγῆσσι, brzmieć w —, nawoływać.

ἐνθάδε, przysł. (ἐν) 1) o miejscu: tam, tu, gdzie. Przy słowach ruchu; tam, tu dotąd, dokąd; właściwie tam dotąd gdzie. (Często się podwaja: ἐνθα καὶ ἐνθα, ἐνθα μὲν — ἐνθα δέ, ἐνθα μὲν — πρὸς δὲ τοῦς, ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα, tu i tam, bądź tu, bądź tam, tam i sam, tam i napowrót, wszersz i wzdłuż, ze wszystkich stron; ἔστιν ἐνθα, niekiedy. 2) o czasie: wtedy, następnie, teraz, łączy się z ἔπειτα l. ἐνθα δὴ, wtedy właśnie, kiedy; ἐνθα πρῶτον, skoro.

ἐνθάδε, przysł. 1) o miejscu: a) tam, tamże, tu dotąd. b) tam, tu, zwł. tu w okolicy, w mieście, w domu, na ziemi, ὅ ἐνθάδε, tutajsi, ziemianie, τὰ ἐνθάδε, świat na ziemi, państwa na ziemi, okolica, stósunki, stan ziemi; ἢ ἐνθάδε, tutajsze, nasze miasto, tutajszy kraj; τὰ ἐνθάδε jako oppos. do τὰκεῖ, tutajsze położenie rzeczy. 2) o czasie: teraz, w teraźniejszości, w tém położeniu, w tym razie. Wzmocnione jest att. **ἐνθάδι**.

ἐνθάκειν, siedzieć na czém, τινί.

ἐνθάκρησις, ἡ, siedzenie na, ἡλίω διπλῆ, siedzenie na słońcu podwójnem, rannem i wieczornem. *Sedes*.

ἐνθάλασσοσ, ον, — ττιος, ον, na morzu będący, morski. T. s. **ἐνθάλασσοσ, ον**.

ἐνθάπερ, przysł. właśnie gdzie.

ἐνθάπτω, pochować w —.

ἐνθαῦτα i ἐνθεῦτεν, p. ἐνθαῦθα, ἐνθεῦθεν.

ἐνθαῦζω, boskim napelić duchem, być natchnionym.

ἐνθααστικὸσ, ἡ, ὄν, natchniony, w szalę wprawio-
ἐνθεῖν, p. ἐλθεῖν.

ἐνθεν, przysł. (ἐν) 1) o miejscu: a) wskazuj. ztąd, ztamąd, także z Gen. l. podwojion. ἐνθεν μὲν — ἐνθεν δέ, ztąd — zonąd, tu — tam; ἐνθεν καὶ ἐνθεν, po obu stronach, z obu stron; podobn. ἐνθεν μὲν — ἐτέρωθι δέ. Przenosi z tamtąd, z tegoż gniazda, miejsca, rodu b) względ., zkąd, z czego, gdzie. 2) o czasie: odtąd, odkąd, potem, następnie; τὸ ἐνθεν, to co następuje l. nastąpiło, dalsze (wy-
padki). 3) o przyczynie; ztąd, dla tego, z tego powodu.

ἐνθένδε, przysł. 1) o miejscu: ztąd, z tej strony, z miejsca tu, z onąd, (z mównicy) οἱ ἐνθένδε ἐσάτ-
ροι, tutajsi towarzysze, ὁ ἐνθένδε, tutajszy. Mian-
po słowach ruchu przez atrakcyą za ἐνθάδε, n. p. τὸν ἐνθένδε πόλεμον διοριζόμεν, wojnę u nas się toczącą przeniesić. 2) o czasie: ztąd, od tej chwili, τὰνθένδ' za τὰ ἐνθένδε, dalsze to co na-
stępuje teraz, co teraz czynić należy. 3) o przy-
czynie: ztąd, zatem, zaczem; ἐνθένδε πόθεν, ztąd może. *Hinc*. Wzmocnione: **ἐνθενδέ**.

ἐνθενπερ, przysł. zkąd, zkąd właśnie.

ἐνθεος, ον, (także ściąg. ἐνθεος) przez boga natchniony, n. p. Ἄρατ, t. j. męźny; w ὄγοσι, natchniony; τέγνατ, wieszczenia sztuka, talent przepowiadania przyszlności; γυναικες, Bakchantki; ἐνθεον ποιῆν τινα πρὸς τι, natchnąć kogo do czego.

ἐνθεοματών, rozgrzać w —; ἐνθεοματῶναι πόθω, miłości zapaleć rozgrzany.

ἐνθεσις, ἡ, wstawienie; kąsek.

ἐνθεσιμος, ον, = ἐννομος.

ἐνθετος, ον, wsadzony, szczepiony.

ἐνθεῖτεν, p. ἐνθεῦθεν.

ἐνθηρος, ον, pełen zwierzyzny; 2) dziki, rzadczaj-
szy, straszny.

ἐνθηρῶσσω, umrzeć w, na czém, τινί.

ἐνθηροσάξω, być natchnionym przez bogą; wzru-
szyć, porużyc, ἐπαινοσ ἢ φόροσ. Ztąd **ἐνθηου-**

σάσις, ἡ, boskie natchnienie, i t. s. **ἐνθηροσασ-
σμός, ὁ** — a **ἐνθηροσαστικὸσ, ἡ, ὄν**, natchnio-
ny, szaleń porwany a czynnie dający natchnienie.
ἐνθηροσάω = ἐνθηροσάξω. Ztąd **ἐνθηροσάωθης,
ες**, natchniony, fanatyczny, zapaleniec. T. s.
ἐνθηροσάωσ.

ἐνθηροῦσ, zawinać (w liść figowy).

ἐνθηρολλίξω, wybajać.

ἐνθηροπτεος, ον, wdrobiony, wkruszony; τὸ ἐνθ. właściwie drobniaka; biszkokt, sucharek

ἐνθηροπτεω, wdrobić.

ἐνθηροσσω, wskoczyć, wrzucić się, spać na, τινί.
ἐνθηροσμομα, dep. pass. z Adj. verb. ἐνθηρομῆτεον. duchem pojać. a) wymyślić, τινί, plany układać, nowe mić pomysły, wynaleść, zauważyć, dostrzedz. b) brać do serca, rozważyc, uwzględnić, myśleć o czém, zastanowić się, τί, τίνος, περί, ὁ-
πέρ τινοσ, z pyt. zależn. l. z ὅτι, ὡσ, ὅπωσ, z Acc. c. Inf. lub Imiesl.

ἐνθηρομημα, τό, to co rozważono, myśl, zastano-
wienie; zamysł; pomysł; wniosek retoryczny.

ἐνθηρομηματικὸσ, ἡ, ὄν, złożony z wniosków re-
torycznych.

ἐνθηρομησις, ἡ, rozważanie, zastanowienie.

ἐνθηρομια, ἡ, t. c. poprzedz.

ἐνθηρομιοσ, ον, w sercu będący, ciężący, ciężący na ser-
cu. μη σοι — ἐνθηρομιοσ ἔστω, nie frasuj się, wzru-
szaj się za nadto. — ἐνθηρομιοσ τι ἐγένετο, wyrzu-
cał sobie; ἐνθηρομιοσ παύσθαι, zastanowić się nad
czém, starannie, sumiennie nad czém rozważać. τι
δ' ἐστί σοι ἐνθηρομιοσ τοῦτο, czemuż cię to przera-
ża? ἐνθηρομιοσ ὄνοαί, frasobliwe, kłopotów pełne
malżeństwo.

ἐνθηρομιστόσ, t. c. poprzedz. ἐνθηρομιστόν τι ποι-
σθαι, załżwić się nad czém, zastanowić się.

ἐνθηρομοσ, ον, odważny.

ἐνθηρομακίξω, włożyć pancerz; biern. ἐνθερωρα-
κισμένος, w pancerzu, pancerzem okryty.

ἐνι, Ion. i poet. za ἐν.

ἐνι = ἐνεστί, p. ἐνεμι.

ἐνιατοσ, pojed. ńczy.

ἐνιαωσάτοιοσ, p. następ.

ἐνιαωστόσ, 3. i 2. zakoń. (ἐνιαωτόσ), roczny, mają-
cy rok. 2) coroczny roczny. 3, rok trwający, ca-
loroczny, na rok, od roku.

ἐνιαωτόσ, ὁ, (ἐν ἐνωτῶ), obieg czasu, każdy ogra-
niczony okres czasu z pewnym szeregiem obja-
wów, ἔτοσ ἡλθε περιπλομένων ἐνιαωτῶν, w obiegu
czasów nadszedł rok; o większym okresie czasu,
ośmioletnim u Apollod. 3. 4. 1. ὁ μέγασ ἐνιαωτόσ
= 19 ἔτη. Diod. Zwykło: rok, Διὸσ ἐνιαωτοί, lata
Zeusa, o ile on porządkuje bieg czasu; ἐνιαωτόν,
przez rok; ἐνιαωτόν τινα, może rok; τοῦ ἐνιαωτοῦ,
κατ' ἐνιαωτοῦ, rocznie: κατὰ τὸν ἐνιαωτοῦ ἕκαστον,
w każdym roku, co rok. *annus*.

ἐνιαωῶ, spać, mieszać w —.

ἐνιαχῆ i ἐνιαχοῦ, prz. sl. 1) z Genit., na niektó-
rych miejscach, gdzieindziej w —. 2) niekiedy,
czasem.

ἐνβάλλω, i t. p. poet. p. ἐμβάλλω.

ἐνδρόρω, pocić się w —, wyleźać się, natężać
s. l. y.

ἐνδρόρω, wsadzić, pomieścić. Med. założyć (so-
bie), wznieść, τί τινι. W Praet. pass. usadowić
się w —.

ἐνδρουσις, ἡ, wsadzenie, osadzenie.

ἐνίξω, wsadzić; siedzieć, usiąść, τινί, na co,
w czem.

ἐνίγμι, ep. aor. 1. ἐνέγχα = ἐνίγα. 1) o oscbach,

a) wysłać, wpędzić, wpuścić, *τινά*, n. p. na wojnę. b) przem. *τινά τινι*, kogo zażyć, zanurzyć w czym, *ἀγγορήσαν*, w bucie, wzbic w psychę; *πόνοισα*, wtrącić w niedole; *ὀμοσφοσόνησιν*, przywieść do zgody. c) podbechać, poduszczyc; pozorn. npzech. z dom. *εσών*, wtargnąć, zapuścić się. — 2) o rzecząc, włożyć, wrzucić, *τί τινι*, *ἐν τινι*, *ἐς τι*, n. p. *πῦρ τινι* lub *ἔσ τι*, zapalić co, podłożyć ogień; *πόντω* z dom. *ἤνα* spuścić na morze (okręt), wypłynąć. Przen. *τινι τι*, wrazić co komu, wnieść co w kim. — Npzech. *σκλητήγων ἐνικμένων*, gdy uderzono w trąby, zatrąbiono. **ενικλάω**, ep. = *ἐγκλάω*, zlańcać, poiamac, zmieciocić, zmiąć, zmiećczyc, udaremić, *τί*. **ἐνοια**, *αι*, *α*, *ἔλ* = *ἔστιν οἱ*) niektórzy, *ἐνια ἔστιν ἄ*, jest niejedno; *ἐνια μὲν—ἐνια δέ*, jedno — drugie, *ἐνοιοι μὲν οἱ* δε, jedni — inni; często z Genit. podzieln., *πάν ποταμῶν ἐνάων*, niektóre z rzek; R. n. liczb. mgg. *ἐνια*, pod niejednym względem.

ἐνόιως, przysl. niekiedy, czasem. **ἐνιπή**, *ή*, nagana, bura, przestroga, zgromienie, groźba, lżenie, obelga; zarzut, *τινός*. **ἐνίπλειος**, i t. p. p. *ἐμπλειος*. **ἐνιπάξομαι**, Med. i **ἐνιπῶω**, jeźdźcać po **ἐνιπτομαχέω**, walczyć z konia na —. **ἐνίπτω**, aor. 2. *ἐνένιπτε*, a z redupl. *ἠνίπαπε*, ep. form. pob. *ἐνίσπω*, zlańcać, zgromić, ofukać, napomnieć, zelżyć; *τινά* z dod. l. dom. *μύθη*, *ἔπεον ἠδὲ βολῆσιν*, obelgami i kamieniami nacierać. **ἐνικίπτω**, poet. za *ἐνκίμπτω*, aor. 1. p. *ἐνισκίμψθη*, umocować na czém, utkwić, *τί τινι*, n. p. *οὐδέε καρῆατα*, mieć głowy schylone i nieporuszone na ziemi. Biern. utykać.

ἐνίστω (*εἰπῆστω*), powiedzieć, rzecz opowiedzieć; zresztą p. *ἐνίπτω*.

ἐνίσσω = *ἐνίπτω*. **ἐνίστημι**, 1) Czynn. wstawić, postawić na l. posadzić; *ἔς τι*, *τί*. 2) Med. a) Pracs. Impf. i Aor. 1. czyn. tam się ustawić, w Praet. (*ἐν τινι*) stać na, być w —, być; *τὰ ἐνστάτα πράγματα*, obecny bieg rzeczy, *ὁ τότε ἐνστάτος πόλεμος*, ówczesna wojna; *ἔς τι*, przystąpić do czego, *εἰς τὴν ἀρχήν*, objąć rządy. c) stanąć na przeciwko, zagrozić, w Plusperf. o wojnie, być wszczętą, wybuchnąć; opór stawić, przeszkodzić, stać na przeciwko, *τινι*, komu, *πρός τι*, w czym, *ἐπὺς μῆ*. W sądow. protestować, wnieść instancją; u Rzym. o intercesyj trybunów; *τινι*, nacierać na kogo, ściogać, napędzać.

ἐνισχύω, 1) zmocnić, spotęźnić w czym; *ἐνίσχυσεν*, *ὤς*, górę wzięło mniemanie, że. 2) wzmacniać.

ἐνίσχω = *ἐνέγω*, trzymać; biern. utknąć.

ἐνιστάω, *ή*, r. z. do *ἐνναστήρ*, mieszkańca.

ἐνναστηρίς, *ἰδος*, *ή*, okres dziewięcioletni.

ἐνναστήριος, *ον*, i **ἐνναστήης**, *ες*, dziewięcioletni *ἐννάστης*, przysl. przez 9 lat.

ἐννατίω, mieszkać w —; miesić się w —; *τινι*, być otoczonym. *inhabito*.

ἐννάκις, liczb. mn. dziewięć kroć. Lepiej *ἐνάκις novies*.

ἐννακισχίλιοι i poet. **ἐνναχιλίοι**, *αι*, *α*, dziewięć tysięcy. *novem milia*.

ἐννάκισσω, wpycham. *intrudo*.

ἐνναυμαχέω, stoczyć bitwę morską w —.

ἐνναυπηγέω, okręty budować w —.

ἐννάα, *οι*, *αι*, *τά*, dziwość; *novem*. Tudzież święta liczba, jako z trzech złożona; ztąd *τρίς ἐννάα*,

uroczyste wyrażenie wyroczeni i sztuki wieszczbiarskiej. —

ἐννάβροτος, *ον*, wart dziesięć wólów

ἐνναγήρωος, bardzo stary.

ἐννεακίδεσκα, dziewiętnaście.

ἐννεακαιδεκαστηρίς, *ἰδος*, *ή*, obwód czasu 19 toletni.

ἐννεακίδεσκαέτης, *ὁ*, dziewiętnastoletni.

ἐννεακαιδεκαπλευσιον, *ονος*, 19 razy.

ἐννεακαικοσμοεισπετακοσμοπλαστικός, 729razy **ἐννάκρονος**, z 9 źródlami; *ή*, studnia w Atenach, z której, woda 9-ciu rurami wytryskała.

ἐννάβλιος, *ον*, *ἄρκος*, dziewięcioletni.

ἐννάβηρος, *ον*, dziewięćmiesięczny.

ἐννάβηρος, *ο*, dziewięćlokojowy.

ἐννάβς, *ἄδος*, *ή*, liczba dziewięć, dziewiątka

ἐννάβστηρος, dziewięćopiętrowy.

ἐννάβρωτος, *ον*, dziewięćogłosy.

ἐννάβχιλοι, *αι*, *α*, = *ἐννακισχίλιοι*.

ἐννεκα, p. *ἐνεκα*.

ἐννεκρούμαι, biern. być zabitym w —, umrzeć, *τινι*.

ἐννενηκοντα, p. *ἐννενηκοντα*.

ἐννεοργυιος, *ον*, (4 zgl. *ε* — o łączy się), dziewięćiosażniowy.

ἐννεοσάωω, — *πτεώω*, gnieździć się, wylegać, nasadywać; przes. pielęgnować, wychować,

ἐννόπω, p. *ἐνεπω*.

ἐννόστη, *ή*, (*ἐν-ἠμῆ*) poddawanie, natchnienie, rada, rozkaz; *τινός*.

ἐννεώω, skinać, z Acc. c. Inf. *admo*.

ἐννεώριος, *ον*, (3 zgl. *ε* — o łączy się), dziewięćcioletni, dziewięć lat. Czasem w ogóle: wielki, wyrosły.

ἐννήκοντα, p. *ἐννενηκοντα*.

ἐννήμαρ, przysl. dziewięć dni.

ἐννηχομαι, pływać na, po. —

ἐννοέω, ion. aor. 1. part. *ἐννώσας*, pf. 3. pl. *ἐννενώκασα*. 1) Czynn. mieć myśl, zamiar, zamierzać, rozważać, uważać, rozmyślać, trutynować, wynaleść, wymyślić, zwiarkować, pojąć, przejrzeć, zrozumieć, mniemać, wyobrażać sobie, obawiać się, podejrzawać, *τί*, z Inf. *ὅτι*, zd. pyt. zal. *μή*. *τί τινος*, *τινός ὤς*, zmiarkować po kim, poznać, że; *ἐκ τινος* z czego, *ἀπό τινος* w skutek czego, *τί περί τινος*, knuć przeciw komu co; o słowach: znażyczy, *τί ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο*. 2) Med. z Aor. pass., rozważyć w sobie, w duchu, przezuwać, obawiać się, *τί*, *τοῦτο* z Inf., *ἐκεῖνο*, *ὤς*, lub pyt. zal. zdan. l. *ὅτι*, *εἰ*, *μή*.

ἐννόησις, *ή*, rozważanie, roztrząsanie.

ἐννοήτικός, *ή*, *όν*, rozważający.

ἐννοια, *ή*, myśl, pojęcie, wyobrażenie, idea, *τινός*, znaczenie; rozważanie, rozmyślanie; *λαβεῖν τινος ἔν*, myśleć o czém, wyobrażać sobie, domniemywać się; mniemanie, zdanie; *τοισάστῃν ἐννοιαν ἐπιποιεῖν τινι*, takim sposobem myślenia natchnąć kogo; *ἐννοια ἤμῃν ἐξήσνητο* lub *ἔσχε αὐτόν*, wpadło mu na myśl, *μή* nastąpiła się.

ἐννομος, *ον*, 1) (*νέμομαι*) mieszkający w —, *γὰς*, mieszkaniec. 2) (*νόμος*); prawny, słuszny, prawem przepisany; *ἐννομα πείσονται*, zasłużoną karę wezmą. O osobach: sprawiedliwy, uczciwy; o śpiewie: zgodny, dzwiczny. Przysl. **ἐννομως**, prawnie, słusznie, sprawiedliwie.

ἐννοος, ségn. **ἐννοος**, *ουν*, rozmyślający, rozumny, rozsądny, rozważny, poważny. *ἐν γίγνεσθαι*, zmadrzeć, *ἐν γίγνομαι*, *ὅτι*, widzieć, że.

ἐννοσίγαιος = *ἐνοσίγαιος*, *ὁ*, wstrząsający zie-

mie, t. j. Pozejdon, którego za sprawce trzęsienia ziemi poczytywano.

ωννοσιδᾶς, ὁ, dor. (δᾶ = γῆ) t. s. **ἑνοσι-φυλλος, ον,** wstrząsający liście, o wiatrze.

ἑνοσιος, α, ον, wilgotny. *humidus.*

ἑνωκταρῶω, przenocować w —.

ἑνωμι: (*ἱεῖς, ἑσθῆς, vestis*) ion. **ἑνωμι,** poet. fut. ἑσω, ep. ἑσω, aor. 1. ἑσσα, aor. 1 med. ἑσάμην, ep. ἑσάμην, inf. ἑσασθαι, pf. pass. 2 sing. ἑσασαι, 3 sicut, pl-qpf. 3 sing. ἑστο i ἑεστο, 2. dual. ἑσθῆν, 3 pl. ἑσταo. 1) Czynn. ubrać, przyoblec, τινά τι. 2) Med. i Pass. ubrać się, przywdziać, się; włożyć na się, nakryć się, ἀπιδᾶς, zasłonić się; otulić, τί, czém, 1. τινί. Perf. być ubranym, τι, w co, przen. λάινον χιτῶνα, w kamienny kaftan, t. j. być kamienowanym; γαλαῖ, pobity spiżem; ἀλκήν, być zagranym odgawa, τὸν σκότον, otoczonym ciemnością, umrzeć. *Induo.*

ἑνωχεῶω, przenocować w —, τινί i ἐν τινί, skrycie czuwać, czyhać; przebywać. *Pernocto.*

ἑνόχιος, ον, i **ἑνοχος, ον,** (Bierwszy przym. ma też 3 zakończ.). nocny, ponocny, w nocy. Rzecz. οἱ ἐνόχιοι, w podziemiu będący, cienie.

ἑνωσις, p. ἑνωσίο.

ἐνόδιος, ion. i ep. **ἐνόδιος, α, ον,** na drodze, przy, po drodze, przydrożny, nadrożny, podróżny.

ἐνοικεῶω, przyswoić, przywłaszczyć; med. wsrubować się, wcisnąć się.

ἐνοικεῶω, 1) mieszkac w —, τινί, zajmować się, ἐν τοῖς φουκίοις. 2) z Acc. zamieszkać, πόλιν. Często też przyp. οἱ ἐνοικέοντες, ἐνοικεούτες, mieszkańcy. *Inhabito.*

ἐνοικησις, ἡ, zamieszkiwanie

ἐνοικίζω, wnieść, wprowadzić celem zamieszkania, osadzić, wsadzić, zaszcześcić, πόλιν, założycie i zaludnić. 2) Biern. osiaść, mieszkać.

ἐνοικοῖος, ον, domowy; ὄρνις. Rzecz. τὸ ἐνοίκιον, a) mieszkanie. b) najem, czynsz, komorne.

ἐνοικοδομέω, 1) budować w —, na τινί, ἐν τινί. 2) budzić, zabudować, zamknąć budowlą, τί. 2) Med. zbudować sobie, zależyć, oszańcować się, przygotować sobie, τί.

ἐνοικος, ον, mieszkający w —, mieszkawiec; τινός, ἐνοικα, siedliska.

ἐνοικουρέω, w domu zostać, zostać w —.

ἐνοιοφλόω, bając przy winie.

ἐνοιογοεῶω, nalewać wino, οἶνον.

ἐνολισθαίνω, wślizgnąć się, zapasć.

ἐνομιλέω, przestawać w —; poznaćmię się z, τινί.

ἐνομορροῖμα, Med. wycisnąć w —; przen. pozwolić wpływać na kogo, τινί, τί, obrazać się.

ἐνόπαι, αἱ, = ἐνότια.

ἐνοπή, ἡ, (ἐπέω) a) ton, głos, dźwięk, brzmienie, trzask, chrzęst. b) krzyk, krzyk wojenny, jęk.

ἐνόπιλος, ον, w zbroi, z bronią, pod bronią, zbrojny; ῥοθμὸς ἐνόπ, takt tanca w zbroi.

ἐνοπιλος, ον, uzbrojony, zbrojny.

ἐνοποιεῶω, zjednoczyć.

ἐνοπτός, widoczny w —.

ἐνοπτρίζω, pokazać w zwierciadle. Med. oglądać w zwierciadle.

ἐνοπτρον, τό, zwierciadło.

ἐνορύω, ion. **ἐνορέω,** aor. ἐνεῖδον, 1) widzieć, dostrzedz, spozstrzedz, poznać, pojać, dożyć; bez przyp. lub τινί i ἐν τινί, τί, poznać po kim l. po czém, τί, z przymiot. lub appoz., uznać za co; lub z imiesł. w Nom., Dat. l. Acc. albo też ὅπως, powziąć przekonanie, że. 2) oglądać, zatopić wzrok, τινί.

ἐνόροκος, ον, przysięga stwierdzony.

ἑνοροκος, ον, 1) w przysiędze, zład a) przysięga zobowiązany, τινί, ἐνοροκόν τινα θεῖσθαι, przysięga zobowiązać. b) układem jakim objęty, κατά τι, ze względu na co. 2) o rzeczach: przysięga uświęcony, potwierdzony; θεῶν ἐν. δίκη, przysięga boska, święte prawo; ἑνοροκον ποιεῖσθαι z Inf. fut. zaklinać się, zaprzysiężać się, że —.

ἑνορομάω, wpędzić; nprz. wpaść.

ἑνορομέω, stać na kotwicy w —.

ἑνορομίζω, Med. wpłynąć do portu.

ἑνόρονον, 1) Czynn. wzbudzić, wzniecić w —, τινί. 2) Med. powstać wśród, wszcząć się, τ.σλ.

ἐνοροσῶω, aor. 1. ἐνόροσα, zapędzić się, wskoczyć, napaść, zaczepić, τινί.

ἐνόρηγος, ὁ, = ἐνοροχος.

ἑνοροχος, ιως, p. następ.

ἑνοροχος, ον, mający jądra, nierzetany, nie trzebiony.

ἑνος l. **ἑνος, η, ον,** roczny, łośński, ἑναῖ ἀρχαῖ, łośnijskiego roku.

ἑνοσήγαιος, p. ἑνοσήγαιος.

ἑνοσις, ἡ, poruszenie, wstrząśnienie, trzęsienie (ziemi).

ἑνοσιχθων, ονος, p. ἑνοσιχθαιος.

ἐνότις, ητος, ἡ, jednostka, jedność.

ἑνοτρέωω, szczać, εἰς τι, w co; τινί, oszczać kogo, ὡς περ ἐνοτροπῆτες, jak gdybyśmy się poszczali, **ἑνοτροπήρα, ἡ,** urywał, nocnik. T. s. ἐνοτροπῆρον. τό.

ἑνοφείλομαι, jako dług być intubalowanym; jako dług ciężać na —.

ἑνοφθαλμιάζω, dać się szcześcić, okulizować. Zład **ἑνοφθαλμισαῖος, ὁ,** okulizowanie, szczeplenie.

ἑνοχλέωω, impf ἐνόχλοω, być ciężarem, naprzykrzać się, narzucać się, natrętnym być, niepokoić, nagabywać, τινί, τινά, z Nom. imiesł. n. p. λέγων, mowa; l. τοῖς ἀνθρώποις — ἀναγκαζομένους, lu dziom tem, że —. Biern. doznawać przykrości, mieć trudności, starać się, περί τινος, o co, lub z Imiesł. ἀκούων, słysząc, że słyszę. — Eolsk. ἐνοχλεύω.

ἐνόχλησις, ἡ, naprzykrzenie, obciążenie, przykrość, niepokojenie.

ἑνοχρός, ον, (σνέχομαι) schwytany, τινί, podpadający, podlegający, wystawiony, narażony, podległy; winny; τῆ γρασῆ, skarga zwrócona, wymierzona przeciw l. na; πάντ τοῦτοις εἶνα, na wszelkie te zaczepki być wystawionym

ἐνόρπτωω, wszyć, zaszyć, εἰς τι, τινί. Biern. być wszytym, zaszytym. Med. = Act.

ἐνορύωω, marznąć w —.

ἐνορῖπωω, wrzucić, wtracić.

ἐνοροπῆτος, ον, według taktu, taktowy.

ἑνοσιώω, 1) czynn. wstrząsać, wepchnąć, wrzucić, wtrącić, wrazić, τί τινί, wiać; τήν γαῖν τῷ χύματι, wpędzić na; przen. wtrącić, τινά εἰς τι, popchnąć. 2) nprzech. wtargnąć, wpaść, τισί, εἰς τι.

ἑνοστραίνωω, oznaczyć, naznaczyć w —. Med. oznaczyć sobie, wrazić znak; zład, oznaczać, dać znak, Xen. Cyr. 8, 2, 3. dać uczuć.

ἑνοστρεψομα, Xen. Cyr. 6, 22. lepiej czytać ἐνοστρεψομαι.

ἑνοσκέδᾶω, przygotować, przyrządzić, δεῖπνον, ubrać, złożyć, τοῖς ἱπποῖς, ubrać, przyodziasć, ἱματίω τινά, Med. uzbroić się, ubrać się, przyodziasć się, otulić się.

ἑνοσκήπτωω, ep. ἐνοσκέπωω, 1) przech. wrzucić, τί εἰς τι, miotać, ciskać, ὁ θεός — τὸ βέλος. — zesłać na kogo, nawiedzić czém, νόσον τινί. = 2)

npzch. wpaśé, wkroczyć, rzucić się, runąć, uderzyć w co (piorun), razić, nawiedzić (ύόσος), ξς τι. **ενσικιατροφέω**, w cieniu, w zaciszu, w domu z biedą wyżyć; przen. έλπισιν, karmić.

ενσικίπτω, patz ενσικίπτω.

ενσικιρόω, zabartować w —. Biern. stwardnieć, zagnieździć się.

εσπαράγώω, (w pieluchy) owinąć.

ενσπείρω, ep. ενσπείρω, wsiadć, posiadć, posypać. Biern. rozsiewać, rozjeżdżić się.

ενσπονδός, ov, objęty przymierzem l. traktatem pokojowym; ztąd, sprzymierzony, sojusznik, bez przyp. lub τινί, τινός. ενσπονδούς ποιείσθαι τινας, przyjąć do przymierza l. sojuszu; καθίσταται τινί, zrobić komu l. czymś sprzymierzeniem.

ενστάζω, wsączyc; n. p. μένος, wlać, wszczepić.

Instillo.

ενσταλάζω, t. s. c. poprzedz.

ενστασις, ή, 1) początek, początkowe urządzenie, wstęp; ζωής, βίου, sposób, tryb życia. 2) opór, zarzut.

ενστάτης, ό, przeciwnik, adwersarz.

ενστατικός, ή, όν, operujący się, opór czyniący.

ενστάσιω, wdziadć. Biern. być przyodzianym, τί w co, czém. *Ornor, instruo.*

ενστήμι, τό, przeszkoda. *impedimentum.*

ενστήριζω, oprzeć na czém, utkwić w czém. Biern. utkwić, τινί. *Injiro, haereo.*

ενστραπεδεύω, i Med. w temże znac., rozłożyć się obozem, obozować w —.

ενστρέφω, 1) wkręcić. Med. okręcać się, obracać się w —. 2) przen. obracać się, bawić.

ενσφραγίζω, wycisnąć pieczęć; wrazić, wyrzyć.

ενσχολάζω, bawić, przestać na czém.

εντέμνω, ion. p. εντέμνω.

εντένω, p. εντένω, Med. αόλακας, bródzy robić, poprowadzić.

εντασις, ή, 1) wyteńżenie, nateńżenie; τοῦ προσώπου, przybranie surowej twarzy. 2) wprężanie.

εντάσσω, wstawić; upozadkować w —, ustawić w szyku; κωμωδία, wliczyć do twórców starej komedyi; przeciwstawić, δόρω. —

ενταῦθα, ion. ενθαῦτα, wzmocn. **ενταυθί**, przysl. (έν) 1) o miejscu, a) tu, tam, tamże; często z (γέν. έν. τοῦ λόγου, na tém miejscu, na tym punkcie, w tej części mowy; zastępn. zaim. wskaz. i odpowiedzią względń. παρ' οίς, όπου. b) tu, dotąd, sam, tam. — 2) o czasie; wtedy, teraz, następnie; μέχρις ενταῦθα, aż dot. d. 3) ogóln. w tym punkcie l. względzie, pod tym względem, w tym razie, przy tej sposobności, n. p. ενταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν. Często w zdaniu następn. dla wzmocnienia.

ενταυθαί, tu, dotąd; = ενταῦθα.

ενταριάζω, pogrześóć umarłego, zabalsamować. Ztąd **ενταριασμός, ό**, balsamowanie umarłych.

εντάριος, ov, pogrzebowy; τά εντάρια, ofiary zaurlym; το εντάριον, suknia smiertelna, gzió, czechło, całun, εντάρια, pieniądze pogrzebowe, pokladne; grobowy.

εντεα, τά, rzadko w l. pojed. το έντεος. 1) przybory, sprzęty, naczynia, narzędzia; ἵππεα, szory. 2) mianow. zbroja, broń, rynsztunek, pancerz, głównie, ale i o przyłbicy, dzidzie i t. d.

εντένω, ion. też εντανόω. 1) Czynn. i Biern. zaprzadź, wprządź, τί, τινί, do czego, w co. Przen. wysilić, wyteńżyc λόγον εἰς τι, uczonośóć na co. Part. perf. pass. έντεταμένος, rozpięty, κατά τι, w czém, na czém; b) rozpiadć, wprzęgać, naprężyć, wyprężyć, τί τινί, rozpiadć w czém, zawiesić w czém;

ταίνιας τι, wstęgamí co poobwieszać; wybíó czem-Szczeg. πληγήν τινί έντ., wyprężoną ręką uderzyć; uderzyć, cios zadać, ξς τι, w co. Przenośń. εἰς τά καθαρίσματα, podłożyc pod melodye, τήν πολιορκίαν, obłężeniem usilnie żądać się; τήν αρμονίαν, umiarkować; μάλλον έντεταμένος εἶπον, z większym przyciskiem, gwałtowniej. πρόσωπον έντεταμένον, surowa, poważna twarz. Med. napiadć (sobie) co. 3) Npzech. stopniowac się, potęgowac się; wzmacniać się. Plut. opierać się. *Intendo.*

έντεχιδός = έντεχιτός, ov, wśród murów, murem otoczony.

έντεχίζω, 1) Czynn. otoczyć murem, obwarować, τί, n. p. άκροπόλιν, έν τινί, zaradki gdzie zakladać.

2) zamknąć się okopami, okopać się gdzie (τί).

έντεκνος, ov, mający dzieci.

έντεκνόομαι, spłodzić dzieci w —.

έντελευτάω, zakończyć, umrzeć w —.

έντελέχεια, ή, czynność, działalność.

έντελεχώς, rzeczywiście. Inni ένδελεχώς.

έντελής, ές, skończony, zupełny, doskonały, cały, dokładny, wykończony, bez zarazy, bez niedostatków, niemiaganny, w dobrym stanie; οί έντελεῖς, znaczenie mający, urzédnicy, wzręczelność, władcy.

έντέλλω, polecić, nakazać. Med. ma to samo znaczenie; nakazać, polecić, τινί τι. lub z Infin. Biern. τά έντεταμένα, nakaz, rozkaz, polecenie. Ztąd ένταλα, nakaz.

έντελόμισθος, pobierający całkowity zóld.

έντέμνω, 1) wyrzynać, wyrzyć, έν τινί, την μήτηρον, rozczynać. 2) rozebrać bydłę ofiarne, zabić ofiarę, ήρω. 3) ziola lekarskie krajać; ztąd άκος όπου, leki przeciwko snu przygotować.

έντερικός, ή, όν, należący do trzewów, do wnętrzości.

έντεριωνίς, ίδος, ή, i έντεριωνή, ή, rdzeń, mlecz, miękisz, mięśó, osrodek (w rośl.)

έντερον, τό (έντός) wnętrze, kiszka, w l. mng. kiszki, jelita, trzewa; έντ. οίός, flak owczy, stróna (barania); δός, macica.

έντερόνεια, ή, drzewo do tramu i do wręgów okretowych.

έντεσειργός, ov, pracujący w szorach, ciągnący.

έντεσειργένος, przysl. wyteńżenie, usilnie, mocno.

έντεσθεν, ion. ένθσθεν, wzmocn. **έντεσθενί**, przysl. 1) o miejscu ztąd, ztamąd, zonąd. 2) o czasie; ztąd, otdąd, potem, następnie; podobń. το έντεσθεν, τοῦντεσθεν, dalej, następnie, potem, to co następnie, τάντεσθεν tak s — 3) o przyczynie; ztąd, zatem, zaczem, dla tego.

έντευκτικός, ή, όν, uprzejmy, towarzyski.

έντευξίδιον, τό, prosba na piśmie mala.

έντευξής, ή, spotkanie, zetknięcie się; obcowanie; έντ. όχλικαί, mowy ludowe; zejście, schadzka, rozmowa, τινός, z kim; έντ. ποισσθαι τινί, rozmawiać z kim; przemowa, próba, posłuchanie, instancja, wstawienie się, προς τινα, έντ. τής πραγματίας, czytanie.

έντευτενί = έντεσθενί, tak Scyta mówi u Arystof.

έντευτανόω, w ówiekó, botwień włożyć i gotować (węgorze.)

έντεχνος, ov, sztuczny, artystyczny, misterny; o osobach; rzeczny, mistrzowski. *artificiosus.*

έντήκω, stopić, stopiwszy wlać, τινί, w co. 2) przen. pass. i perf. act. wrazić się, wyrzytm być niepożycie, τινί. — topić się, rozplywadć się z miłóści, umierać, schnadć, τινί.

έντί, p. ειμί.

έντίθημι, ep. 3 sing. impf. έντιθεῖ, aor. 2. inf.

ἐνθήμεναι za ἐνθείναι, aor. 2. Med. 3 sing. ἐνθετο, imper. ἐνθεο. 1) Czynn. wsadzić, włożyć, położyć na co, wprowadzić; przen. włożyć, sens w co, nadać sens, sciągnąć, sprawić, wlać, napędzić czego, nabawić, dać, udzielić, tył ti. 2) Med. włożyć sobie, się των φορτία, towar na okręt, brać, wziąć co do serca, powziąć, warzyć w sercu; klasz, stawiać, ἄμοιγ τιμῆ, na równi, podnieść do równej godności; wziąć do ust; ἐνθοῦ.

ἐντίκτα, zrodzić, spłodzić w—; νόκος ἐντεκοῦσα, przyrodzona.

ἐντιλάω, kichać w —, τινί τι.

ἐντιμάω, w summie pewnej za pieniądź policzyć (w wyprawie); cenić.

ἐντιμός, on, w cenie. 1) szanowany, ceniony, znaczny, znakomity, szacunku godny, τινί i παρά τινι, ἐντιμόν τι ἡγεῖσθαι, wysoko co cenić, ἐντι. τι ποιεῖν ἐν τινι, rzeczy jakiej przeznaczyć chlubitne, zaszczytne miejsce. Rzecz. οἱ ἐντιμοί, zacni, szlachta; τὰ ἐντιμα, zaszczyty, godności; τὰ των θεῶν ἐντιμα, co u bogów w cenie. 2) zaszczyty, chlubny, przywoity. Przysł. ἐντιμῶς ἔχειν, być w cenie, mieć znaczenie, poważanie, παρά τινι.

ἐντιμότης, ητος, ή, cześć, cena.

ἐντιμα, τό, ciosna, narznięcie, karb, wrąb.

ἐντολή, ή, polecenie, rozkaz, nakaz; ἐντολάς δοῦναι, dać instrukcyę, κατά τι, stosownie do.

ἐντομή, ή, narznięcie, karb, wrąb; rozpadlina.

ἐντομος, on, narznięty, karbowany. b) σφάγια, bydła ofiarne, ofiary zmarłym; ἐντομα ποιεῖν, ofiary składać.

ἐντονος, on, napięty, zład, gwałtowny, ognisty, silny, nami, tny; γνώμη, namiętnie broniłone; εἰρεσία, usilnie; Przysł. ἐντόνωσ, z natężeniem, usilnie, gorliwie, gwałtownie.

ἐντόπιος, on, na miejsru, swojski, domowy.

ἐντοπος, on, domowy, swojski, w okolicy, w miejscu bawiący, mieszkaniec, sąsiad.

ἐντοροῖω, dlotem wyręć, wydłotować.

ἐντοροσος, on, utoczony, zaokrąglony.

ἐντός (ἐν), ep. ἐντοσθε i ἐντοσθεν i ἐντοσθε: 1) przysł. i przym. z Genit. w środku, wewnątrz, ἐντός ποιεῖσθαι lub ἔχειν τι albo τινά, wziąć co 1. kogo w srodek, z Gen., postawić wśród czego; ἐντός ποιεῖσθαι i ποιεῖν τι, zamknąć w co, wnieść, wciągnąć w co; ἐντός γίγνεσθαι, wniść, wkroczyć, dostać się do środka. Z artyku: srodkowy, ή ἐντός θαλάσσα, sroddziemne morze; τὰ ἐντός, wewnętrzne części; ἐκ τοῦ ἐντός, z srodku, eis τὸ ἐντός, do srodku; ἐντός ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, wejść w siebie; ἐντός ὧν, przy zmysłach, będąc przytomnym, ἐντός λογισμῶν εἶναι, być przy rozumie, ἐντός μανίας, szalonym być; ἐντός βέλους, wśród, w obrębie pocisków donośności, w odległości wystrzali. ἐντός τοῦ ἀκριβοῦς, być dalekim od losadnego dławodu; οὐδ' ἐντός πολλοῦ, ani z daleka; ἐντός οὐ πολλοῦ χρόνου, w przeciągu, wśród; ἐντός εἰκοσιν ἡμερῶν, w przeciągu 20 dni; ἕσα ἐντός δραχμῶν πενήτηκοντα, niżej 50 drachm. O krowienstwie: οἱ ἐντός ἀνεψιότητος, kuzyni, lub w bliższym od kuzynów krowienstwie będący; z tej strony, τοῦ πόντου, τοῦ πελαγοῦ, ἐντός Πολων εἶναι, z tej strony Pylów być, mieć je za sobą.

ἐντόσθια, τά, wnetrze, jelita. (ἐνδόσθια). T. s. ἐντοσθίδια, τά.

ἐντραυφῶδω, chępcić się, puszyc, przed kim, τινί.

ἐντρέπω, 1) Czynn. obrócić, zwrócić, τὰ ὦτα, uciec, tył podać. W ogóle: zmienić. 2) Biern. a) wzruszyć się, κηρ ἐντρέπεται. b) obracać się,

oglądać się, zwlekać. c) dbać na co, zwać na kogo, mieć wzgląd na kogo, τινός, mieć litość, spólczyć, poszanowanie; wstydzić się czego, lekac się, τί, z Inf. starać się, aby co stało się.

ἐντρέφω, wychować w — τινά τινι.

ἐντρέχεια, ή, biegłość, mądrość, troskliwość.

ἐντρέχης, es, biegły, ćwiczony, ἐν τινι.

ἐντρέχω, 1) biedz w —, swobodnie się obracać, ruszać się; λόγος ἐντρέχει, jest w obiegu. 2) wiedz, przystęp mieć, osadzać się.

ἐντριβή, es, wytarty, szczwany, biegły, τινί.

ἐντριβω, 1) Czynn. natrzeć, wetrzeć, τινά, przen. τινί τι, dać komu, sprawić, zrzadzić, τὰς πυγὰς, zgwałcić, splugawić chłopców. 2) Med. natrzeć się, rzuwać się, malować się, ἐντριμμένην τοσοῦτα χρώματα, tak mocno urużowana.

ἐντριμμα, τό, wtarte, barwiczka, ruż.

ἐντριωνίζω, przygotować mieszaninę z 3 miar wody a dwóch wody; umiarkować trzeczną. P!

ἐντριχος, on, włosisty. Rzecz. τὸ ἐντ. perka. ἐντριχωμα, τό, sito włosiane.

ἐντριψί, ή, wcieranie, χρώματος, barwiczkowanie; barwiczka.

ἐντρομος, on, drżący, strwożony.

ἐντροπαλίζομαι, tylko w imiesł. cz. terazn., często się obracać, oglądać się w tył.

ἐντροπή, ή, wstyć; wzgląd, poszanowanie, ἔχειν τινός.

ἐντροπία, ή, t. c. poprz. — δόλαι ἐντροπιαί, chytre obroty, fortele, podstępny.

ἐντροφος, on, wychowany w —, zrosły w —; przen. παλαιὰ ἐντροφος ἡμέρα λευκῶ τε γήραι, w siwym wieku żyjący i podeszły w latach; μόθω τοῦ ἐνέθρηκας ἐντροφον, wtrąciłeś mię w tę niedole; ὁ Σαλαμίνος ἐντροφος, wychowaniec Salaminny.

ἐντρολλίζω i ἐντρουλίζω, szeptać, τινί τι.

ἐντρουάω, zbytkować w rozkoszach, bobrować w —, hulać, zuchwalić; τινί, zuchwałym, kapryśnym, himerycznym, dziwacznym być względem kogo; dać uczuć, dać się we znaki, naigrawać się, dumnie sobie poczynać, ἐντροφως πεπακῶτι. Biern. być wyszydzoneym, swawoli czyjiej doznawać.

ἐντρούω, pożerać, wż rać, zjadać.

ἐντροχῶνω, f. ἐντρούζομαι. 1) spojkać kogo przyrądkiem, wpaść, dostać się, zabznąć, τοιούτους κακοῖς, zalesić, dożyć, dostąpić, osiągnąć; o rzeczach, stać się, bez Obj. ὁ ἐντροχῶν, οἱ ἐντροχόντες, pierwszy lepszy; ἐντ. τινί, n. p. τῶ ἀρίστῳ, trafić na biesiadę, brać udział w biesiadzie, rzadz. τινός. 2) zetknąć się z kim, przystać do, odwiecizć, udać się do, obcować z, przestawać, mówić z kim, przemówić. O książkach: zajmować się niemi, brać je do ręki, czytać, τινί, rzadz. τινός. Biern. ὑπέρ τινος, być proszonym, aby za kim się wstawić; z prośbą udają się do kogo za kim, tudz. ψεπὶ τινος.

ἐντολίσω, otulić, owijać.

ἐντόνω i ἐντόω 1) Czynn. przygotować, przyrządzić, ἔκποω, ubrać, założyć; δέσας τινί, zmieszać, umiarkować; ἀοιδῆν, rozpocząć, ἔ ἀπτήν, ustroić się; uzbroić; ὑπόσχεσιν, uskutecznić; napędzać. Med. a) uzbroić się, przygotować się; zwykłe: przygotować sobie, przyrządzić, δαῖτα, ἀρμυρον, to czugo potrzeba; ustroić się.

ἐντοπάς, przysł. ἐν τοπάς ἐνχλαίνη κεκαλυμμένος, szczelnie płaszczem okryty, tak że członki i gło-

wa rysowały się na odzieniu; według innych: powalony.

ἐντυπόω, wrazić, odcisnąć w —. wyobrazić w —, *τήν μορφήν*.

ἐντύω, dać kopcić się w —, w ogóle: zapalić.

ἐντυχία, *ή*, = ἐντυχίς, rozmowa.

ἐνούλιον, *τό*, świątynia Enyaliosa.

ἐνούλιος, (Ένωδ), wojenny, bitny, przyd. Aresa, morderczy, zabójczy. Zwykle rzecz. = ἄρης. Rzecz. *τό ἐνούλιον*, krzyk wojenny.

ἐνοβρίζω, zuchwałe z kim poczynać, katować, skrzywdzić, *τινά τιν*.

ἐνοβρίσμα, *τό*, przedmiot zuchwałego obchodzenia się.

ἐνοβροθηρευτής, *ός*, w wodzie polujący, rybitw.

ἐνοβροθηρικός, *ή*, *όν*, do rybolóstwa należący, rybolowczy.

ἐνοβρος, *όν*, mokry, wilgotny.

ἐνοδρίς, *ίος*, *ή*, wydra; *lutra*. (—ίδος, *ή*).

ἐνοδρος, *όν*, w wodzie. a) woda napełniona; b) żyjący w wodzie, wodny. c) *ός ἐνοδρος*, po beocku = ἐνοδρίς.

ἐνολος, *όν*, materyalny.

ἐνοπατεώω, być konsulem w, przy.

ἐνοπνιάζω, śnić. Częściej w Med.

ἐνοπνιον, *τό*, senny objaw, widzenie senne, sen; *ός ἐνοπνιον*, zjawisko, ważne i nie ważne, kiedy *δνειρον* znaczy, senne widzenie, mające znaczenie ważne. *Insomnium*.

ἐνοπνιος, *όν*, wo śnie się objawiający; ἐνοπνιον, przysł. we śnie. *In somnis*.

ἐνοπνιώδης, *ές*, 1 a kształt snu, marny.

ἐνοπνιος, *όν*, = ἐνοπνιος.

ἐνοφαίνω, wetkać, wpleść. *τί τινί*, co w co; ἐνόφαντος, wetkany.

ἐνόφασμα, *τό*, wetkane, tkanka.

ἐνωθεύω, wpełznąć, wpełdzić, wcisnąć.

ἐνωμοτάρχης i **ἐνωμοτάρχος**, *ός*, dowódzca enomotyi.

ἐνωμοτία, *ή*, oddział wojska złączony wspólną przysięgą złożoną przy ofiarze. Składała się z 32 ludzi, 4 w fronicie, 8 w głąb, u Tuicydyd.; u Ksenofonta 3 ludzie w fronicie, 12 w głąb, zatem 36 ludzi; według Swidasa tylko z 25 ludzi, p. Ksen. *Anab.* 3, 4, 2i.

ἐνωμοτος, *όν*, związany przysięgą, *όρκιος*, na mocy przysięgi, *θεών*, ten co przysięgił na bogów: sprzyśnięty. Przysł. *ἐνωμοτός*, pod przysięgą.

ἐνωπαθίω, w obliczu, przed oczyma, w twarz.

ἐνωπή, *ή*, twarz, oblicze; tylko *ἐνωπή*, jako prz., śl. jawnie, otwarcie.

ἐνώπια, *τά*, 1) wewnętrzne, boczne ściany wstępu z ulicy na dziedzińiec, tak nazwane, ponieważ wchodzącemu najprzód w oczy wpadały. Częścią były pokryte przysionkiem i zwaly się *παμφανώματα*, świetliste, ponieważ b. ły pobielane. 2) oblicze, wzrok.

ἐνώπιος, *όν*, w obliczu, widoczny, obecny.

ἐνώπιον, przysł. z Gen., w obec.

ἐνωραίζομαι, chcieć komu przypodobać się, *τινί*.

ἐνωσις, *ή* połączenie się, zlewanie się.

ἐνωτικός, 3. jednoznaczny.

ἐνωτίζομαι, usłyszec.

ἐνώτιον, *τό*, zausznica; zwykle w l. mng. kolczyki.

ἐνωτοκοίτης, *ός* i *ἐνωτοκοίτος*, długouchy, że na uszach śpi.

ἐνωχρος, *όν*, nieco bladej.

ἔξ, *ρί*, *αί*, *τά*, liczb. sześć, przed *κ* i *π* w wyrz.

złoż. przechodzi zwykle w *ἐκ* —; nadto często *α* wtrąca się.

ἐξαγγελία, *ή*, wiadomienie, wygadanie, wybażanie.

ἐξαγγέλλω 1) Czynn. Biern. a) donieść, wynieść wiadomość z domu na dwór, donieść, zawiadomić, wyjawić, wybajać, zdradzić; częśc. bez Obj., *οί ἐξαγγέλλοντες*, donosiciele, częśc. *τινί τι* l. *παρατινός* *τι*, częśc. z nastp. *ός* Inf. I. Imiesl. b) wygłosić, ogłosić, zawiadomić, obwieścić, nakazać, zapowiedzieć, *τινί* i *πρός τινά* *τι* l. z nastp. *οδνεκα*, i *παρα τινός*, od kogo. 2) Med. a) z siebie, od siebie okazując i zapowiadając. b) = Act.

ἐξαγγελλος, *ός*, donosiciel, posłaniec, który po za domem ogłasza, co w domu się stało (na scenie). *γίγνεσθαι ἐξ τινί τινος*, donieść komu co.

ἐξαγγελλτικός, *ή*, *όν*, zdany do donoszenia.

ἐξαγγελλος, *όν*, donosiony, zdradzony.

ἐξαγγέω, jako nieczyste wydalic. Biern. być poświęconym na przeblaganie; w ogóle: być wydalonym, *τινός*.

ἐξαγγνέω, *ιον*. = ἐξάγω.

ἐξάγιστος, *όν*, przekłety, opętany; *ά ἐξάγιστα μηδὲ κινείται λόγῳ*, co w tajemnicy zachować należy, o czym grzechem mówić, czego przeblagać nie można no rozprowadaniu.

ἐξαγκωνίζω, 1) zagiąć łokcie i tak stanąć naprzeciw. 2) związać ręce na plecach.

ἐξαγκωμι, wylamać, strzaskać, zgruchotać, *τί τινος*.

ἐξαγοράζω, wykupić, *παρα τινός*.

ἐξαγορευτικός, *ή*, *όν*, wynoszący, ten który wybaje, *τινός*.

ἐξαγορεύω, wypowiedzieć, wygłosić; wygadać, zdradzić, *τί*, *πρός τινα*.

ἐξαγοραίνω, dzikim zrobić, rozjuszyć, rozjątrzyć *λόγους*, *τινά* *πρός τινα*.

ἐξαγρίωω, pozwolić zdziczeć, opusteszyć. Przen. rozgniewać, rozjątrzyć.

ἐξάγω, Aor. 2. *ἐξάγαγον*, ep. *ἐξάγαγον*, z ion. form. *ἐξαγγνέω* 1) Czynn. o osobach: wyprowadzić, uprowadzić, wynieść, wytransportować, zabrać z sobą, kazać wejść l. wyruszyć, *τινά*, *τινός* l. *ἐκ τινός*, lub z przysł. miejsca, zjazd, *ἐς τι* dokąd. — a) o boskim przewodzie (szczęśliwie) do celu doprowadzić, *ἐς τι*. β) o wodzu: wyprowadzić, ściągnąć, poprowadzić z sobą, *πρό τινός* przed co; γ) uprowadzić niewolników, *ἐκείθεν* i *ἐς τι*, δ) wyprowadzić na śmierć. — b) o rzeczach: α) wyprowadzić, wywozić, z kraju *ἐκ τινός*, β) dalej wysunąć, posunąć. γ) *Ἰακχων*, procesją Jakchosa odbyć; δ) o wodzie: puścić w inną stronę, odwrócić. c) Przenosn. wydać, *καρπὸν λόγῳ* wydać na świat, *πρό φώσεω*. wycisnąć; *δακρό* *τινί*, skłonić, porwać, namowić, *ἐς*, *πρός*, *ἐπ*, *τι*, l. z Inf., *τινί*, *czem*, d) pozorn. npzch. z opuszc. Acc. wy-ruszyć, posunąć się dalej, awansować, ruszyć, *ἐπ* *τι*. 2) Med. a) dać się uprowadzić. b) (o wozie) wyjechać, wytoczyć się. c) dać się namowić, unieść się, zanosić się, *ἐπ* *όικτον*, od placu; namiętnością unieść się. d) wycisnąć z kogo, *ἐκ τινός*.

ἐξαγωγεύς, *ός*, wyprowadzający; przewodnik.

ἐξαγωγή, *ή*, wyprowadzenie, wyjazd, okrętu, wyjście, wywóz, *ἐπ* *ἐξαγωγῆ*, do wywozu, za granicę; *ἐξαγ* *δοῦναι*, dać pozwolenie do wywozu; *ἐξ*. *λαβείν* korzystać z takiego pozwolenia.

Przen. wyjście: z życia, śmierć; wypadek, koniec.

ἐξαγωγήμιος, *όν*, wyprowadzający. 2) wywozowy.

ἐξαγωνίζομαι, walczyć, wywalczyć, do końca walczyć.

ἐξαγώνιος, *ov*, nie należący do walki, do rzeczy.

ἐξάδαρχος, *ός*, dowódzca sześciu ludzi.

ἐξάδραχμος, *ος*, za sześć drachmów.

ἐξάδονατέω, wzmocnione Simplex.

ἐξάδω (ἀείδω), wspięwać, zacząć śpiew; wielbić, opiewać; pieśniami przegnać.

ἐξαιεῖω p. ἐξαιίρω. — **ἐξασρόω**, zamienić w powietrze.

ἐξαιετς, przysł. przez sześć lat.

ἐξαιετής, *ές*, sześćoletni. R. 2. **ἐξαιετις**, *ιδος*, *ής*, sześćoletnia.

ἐξαιθλιος, *ος*, niezdatny do walki.

ἐξαθροίζομαι, med. wyszukać i zebrać.

ἐξαθροῦνέω, zniechęconym być, struchleć, upaść na duchu.

ἐξαιάζω p. αἰάζω.

ἐξαιθερόω, zamienić w eter.

ἐξαιμαίωσω, skrwawić zupełnie; odświeżyć (rany).

ἐξαιματώω, zamienić w krew.

ἐξαινομαι, ep. Dep. wyjać, wyrzucić, odebrać, *τινά* *τι*.

ἐξαιρέσιμος, *ος*, wyjmujący się, do wyjmowania.

ἐξαιρέσις, *ής*, wyjęcie.

ἐξαιρέσιος, *ος*, 1) wyjęty. a) ἐξαιρέτον τινα ποιήσθαι, wyjać; ἐξαιρέτων ἐστίν τινα, wyjątkowo wolno mu. 2) wybrany, wyborowy, przedni, odznaczający się; wyszukany; wybrany i przeznaczony do pewnego zamiaru, uprzywilejowany, wyłączone, odrębny, osobliwy. 3) nadzwyczajny. στρατηγία. 2) (ἐξαιρέτος) do wynajęcia. — Przysł. ἐξαιρέσιος, przedewszystkiem.

ἐξαιρέω, f. ἐξελώ i ἐξαιρήσω, Aor. ἐξείλον, ep. ἐξελον. Pf. pass. ἐξήρημαι, ion. ἐξαρήρημαι, 1) Czynn. i Biern. a) wyjać, wydobyc, wyciągnąć, *τινός* i *ἐκ* *τινος*, z czego, wykładać, *ἐν* *τινι*, wylać, dować i wprowadzić (do kraju). 2) wybrać, wylać, *τινί*, dla kogo, przeznaczyć co komu, dać co wybrać, zład, poświęcić, *τινί*. Szczeg. wyjtek zrobić, wyjać, b) wziąć, usunąć, oddalić, wyrzucić, zbawić, pozbawić; biern. ἐξαιρέομαι *τι*, wdzierający mi co, uwolniony jestem od czego; gwałtem zabrać, zdobyć, pokonać, gwałtem przynąć, zająć, wypędzić, *τινός*, *ἐκ* *τινος*, w ogół. zniszczyć, zniweczyć, zburzyć; obalić, wyrwać, o *ἔργα* *τινι*: *φόβον*, odjąć, uwolnić od. *ἀπιστίαν*, usunąć, uciszyć; *τά* *ιστία*, zwinąć. 2) Med. sobie wybrać, *τί* *τινος*, z czego zabrać, wplonąć, wziąć, zdobyć, *ἐκ* *τινος*, *τινά* *τι*, komu co zabrać, obrać kogo. *τί* *τινος* i *τί* *τινι*. Szczeg. dla siebie od kogo co unieść, w darze otrzymać, ze swego, z okretu wziąć i wylać gdzie (*ἐς* *τι*), złożyć. b) wybrać z kilku, sobie wybrać, wyszukać, z podw. Acc. kogo lub co na co wybrać, przeznaczyć, z Dat. dla kogo przeznaczyć. c) wyrzucić, wybać, uwolnić, *ἐκ* *τινος*, z czego; *εἰς* *ἐλευθερίαν* i bez tego; pomódz do wolności, wyswobodzić; znieść, *νεκος*, zabrać, wobn, odjąć rozum, *φρένας*. T. s. w form. biernej

ἐξαιρήσις, *ής*, wybranie, odebranie.

ἐξαιρῶ = ἐξαιεῖω, 1) Czynn. wynieść, podnieść (do góry), wywyższyc, wyrzucić, wyprowadzić, uprowadzić, *οἶκόν* *θεν* kazać wyjść z domu; *ἐκ* *τινος*, z dod. 1. opuszczać. *ὄψω*, a) wywyższyc, wzmocnić, nadać potęgę, wynosić, wielbić, b) wynieść, *βίον* *ἡδοναίς*, w rozkoszy żyć, bez przynębnienia umysłu, bujać, hulać, *τινί*, w czym; *μέγος* *πρός* *τι*, rozgniewać się, unieść, się gniewem: *θρόνον* *εἰς*

τι pobudzić, poruszyć, *ἐξαιρεῖ* *θανεῖν*, pobudza do śmierci: *διπλήν* *χάριν* *χορεύας*, zacząć tany, unosić się w tańcu. 2) Biern. unieść się, wzruszyć się, *ἐλπίσι* *κεναίς*, kołysać się czem; wzbudzić się (w psychę), unosić się namiętnością. 2) Med. a) dla siebie unieść, upolować, zdobyć, zarobić, uprowadzić, *τινός*, z czego. b) spotęgować, pogorszyć. 4) Npzech. podnieść się: wyruszyć, *ἐξαιραντας* *παντί* *τῷ* *στρατεύματι*. *Atollo*, *erigo*, *tollo*, *excito*.

ἐξαισιος, *ος*, przechodzący miarę, przobierający miarę. a) niesłuszny, niesprawiedliwy zbrodniczy, b) niezwykły, ogromny. straszny, *δέμα*, *χερῶν*, *σεισμοί* *ἀνεμος*. Rzecz. *ἐξαισιόν* *τι*, bezprawie.

ἐξαιίσω, art. — *ἄτω*, Czynn. i Biern., wskoczyć, wypaść; ulecieć, *παλάμην*, z ręk. *τὸ* *ἐξἄνω*, gwałtowność.

ἐξαιστόω, niewidzialnym uczynić, zgładzić.

ἐξαιτέω. 1) Czynn. i Biern. żądać, *ζήταω* *ζήτησθαι*, *τί* *1. τινά*, z Acc. c. Inf., *τινός*, od kogo Szczeg. a) żądać, aby wydano, *τοῦς* *θανόντας*, b) niewolników żądać, aby wzięto ich na tortury i pytki, reklamować. 2) Med. żądać dla siebie, prosić, wymagać, bez przyp. 1. *τί*. z Inf. *τινά*, prosić kogo, *ἐπὲρ* *τινος*, za kim, *τινά* *τι*, uprosić sobie co od kogo, pr-sbami dopiąć, uzyskać; Szczeg. uprosić sobie a) ulaskawienie, uwolnienie czyje, uwolnić, wzbawić kogo prośbami, ocalić. b) wydania żądać, *ἐκ* *τινος*.

ἐξαιτήσις, *ής*, żądanie wydania, — b) prośba o ulaskawienie l. uwolnienie.

ἐξαιτός, *ος*, wybrany, przedni, *οἶνος*.

ἐξαιφνης, przysł. nagle, niespodzianie; z art. i rzecz, nagły; *τὸ* *ἐξ*, na chwilę, z imiesł. skoro.

ἐξαιφνιδιος, *α*, *ος*, nagły.

ἐξαιρέομαι, Dep. Med. wyleczyć, wylać, naprawić, *τί*. Przen. a) wspomóc, zaradzić, zapobiedz, *τί*. b) ulagodzić, uśmierzyć, uciszyć, *τί*.

ἐξάκσις, *ής*, wyleczenie.

ἐξάκις, sześćkrot. **ἐξάκιςμύριοι**: 60000. **ἐξάκιςγίλιοι**, 6000.

ἐξακολουθέω, postępować z *τινί*, śledzić, ściagać. *Sequitur*.

ἐξακονίζω, pocisk wyrzucić, rzucić, miotać, *τί* *ἐπὶ* *τινα*, przn. *τῶς* *χείρας*, ręce porывczo wyciągnąć, *τινός*, po co; *κόλον*, nogę w rzucić, uciec, *τινός*, z czego. — *πόνος* *ἐξ*, z groźbą zznajmiać; *εἰς* *ματῆος* *λόγους*, *Ἐξακοντορ*.

ἐξακοντισμός, *ός*, gatunek błyskawicy.

ἐξακόσιοι; sześćset. *sexcenti*.

ἐξακούω, słyszeć, *ζῶν*, z daleka, *τί*, co, *τινός* kogo, *τινά* *τι* *1. niesł.*, że coś robi; *τί* *ὑπό* *τινος*, słysząc od kogo; *λόγῳ*, ze słuchu wiedzieć, z opowiadania, *τί*. *Audio*.

ἐξακριβῶω, starannie probić, wyprawować; *λόγον*, dokładnie wyprawiedzić; *τοῦς* *χρήνους*, podać dokładnie; *ὅπερ*, *περὶ* *τινος*, dokładnie zbadać.

Accuro.

ἐξακρίζω, wzbudzić się, wdrapać się.

ἐξαλαύω, oslepić, zaślepić, *τινά*, *τί*.

ἐξαλαπάξω, poet. Aor. *ἐξαλάπαξα*, wypróżnić, a) *πόλιν*, przez przesiedlenie mieszkańców b) zburzyć, zniszczyć, zburzyć. Przen. *νόσος* *με*, wycienzożyła, z *νευ* *ἡ* *αἰ* *1. Vaso*.

ἐξάλειπρον, *τός*, puszka, stojak do maści.

ἐξάλειψω, aor. II pass. *ἐξάλειψή*. 1) namaścić, pomazać, potynkować, *τινί*, cz.-m. 2) wymazać, wykreślić, skreślić; znieść, zniszczyć, zburzyć, zgl-

dzić; Tudzież. Med. εξαλειψασθαι φρονος, z serca wygladzić. *Illino, delco.*
εξαλέομαι; i εξαλεύομαι, Dep. Med. i **εξαλόσκω,** unikać, ująć, τι
εξάλειρος, ov, szesciofuntowy.
εξάλινδω, pozwolić się wybaraszkwować, przewalać, wyharcować; przen. εξήλικας με εκ των έμων, baraszkami wyrugowałeś mnie z mienia.
εξαλλαγή, ή, przemiana, zmiana: oddalenie się, odstąpienie; — ονομάτων, niezwykle formy wyraż. T. s **εξάλλαξις.**
εξαλλάσσω; 1) zamienić, wymienić, zmienić, opuścić. Biern. κακοισιν μηδέν εξαλλάσσεται, nie doznaje zmiany w niedoli, Εδρωπαν, opuścić; zostawić. εξηλλαγμένος, różny, odmienny; niezwykle. — 2) nadać odmienny kierunek, δρόμον, odwrócić, usunąć; nprzech. odstępować, różnić się, τινός, εξαλλάσσοσα χάρις, odznaczający się.
εξάλλομαι, aor. εξήλαμην, ep. Imiesł. Aor. 2. synk. εξάλμενος. 1) wyskoczyć, τινός, z czego, ze środka; κατά τινος, z (wozu), διά τινος, przez co. — 2) odskoczyć, zeskokczyć, rzucić się. 3) podskoczyć, stawać dębem.
εξαλλος, ov, różny; obcy; wyborny, wyszukany.
εξαλλοτριών, sprzedac w obczyźnie.
εξαλος, ov, z morza się wynurzający.
εξαλόσκω p. εξαλέομαι.
εξαμαρτάνω, f. εξαμαρτήσομαι, zabiłkac się, zbroczyć, chybić; przen. nie dopiąc zamiaru, chybić celu, rozminac się z czem, przewinąć, zgrzeszyć, bez przyp. I. τί, nie nie wskórać; uchybienia, usterki, błędy popełniać; ου δικαία niesprawiedliwe postanowienia, wyrokj robić, dawać, περί, εις τι I. τινα, ανήκεστα εξ, εις τινα, niesłychanego beprawia się dopuścić. Biern. ή εξαμαρτανομένη chybiomy.
εξαμαρτία, ή, uchybienie. *peccatum.*
εξαμαύρωσις, ή, zupełne osłabienie, ustawianie.
εξαμάω, zżac, skosić, żniwować, θέρως, mieć żniwo, dokonaczyc żniwa. Przen. z gruntu zniszczyć, wyterpić, ταπειν εξαμαήσω, wydzwic wnetrznosci z brzucha. Podobn. w Med.
εξαμβλώω, poronić, φροντιδ' εξήμβλωκας, sprawic, że myśl wynaleziona będzie plodem poronionym: ιαχός, tepi sie.
εξαμβλώω, stepić, oslabić.
εξαμβύβω 1) zamienić, zmienić, przegnać, τρόμον. 2) przejść przez, minac, przebiec; wyjść, zejść, ομίματος, z oczu. 3) nprz. przemieniac, na przemian czynić, έργου έργον, praca po pracy nastepowała. 4) odwetowac. dac odwet, zaplacić, κακαίσι ποινάσι. *Immuto.*
εξαμειψίς, ή, za — wy — z — przemiana.
εξαμείλω, wydoić, wycisnac.
εξαμελω zupełnie zaniedbac, τινός, nie dbac na co, περί τινος.
εξάμετρος, 2. sześciomiarowy, heksametrowy.
εξαμήνηος, ov, sześciomiesięczny, ο εξ. sc. χρόνος, półrocze, t. s. ώρα. *Semestris.*
εξαμνηανέω, wybawić z kłopotu.
εξαμιλλάομαι, wynieść z zapasów palme; wygnac, γής, przegnać, τινά φέβω, wyterpić, ομματος οφτις, wydoszac się, wydobyć się.
εξαμπρωώ, wywlec, wywinac.
εξαμυρόμαι, obronić, odpiacac, odegnac.
εξαμφοτερίζω, zrobic dwuznacznym.
εξαναρρώ, εξαμβρῶσαι, wywabić, wykrzesac.
εξαναρηνώσκω, wyczytac, przeczytac, τι πρόσ τινα, komu co. *Praelego.*

εξαναρκάω, wymusić, wydusić, τί τινα, co czem; τινά, kogo zmusić, spowodowac do czego; την αρχίαν πληγας, wypędzić.
εξανάγω, wyprowadzić. Med. wyplynac na o-twarte morze, wyplynac; przen. wyruszyć.
εξαναδοομαι, z aor. 2. act. wyunurzyc się, wyplynac; μάχησι, usunac się, uchylić się, τινός.
εξανασσω, wykpicieć co, χόλον, wybuchać.
εξανασρώ, wyjąć.
εξανασρούω, odbić, tylko w Med. cofnac się, odbić od brzegu.
εξανάλισκω, zużyć, zniszczyć.
εξανάλωω, uwolnić, ocalić, τινά τινος.
εξανάλωσις, ή, zużycie, zniszczenie.
εξαναπλήρωω, uzupełnić, dopełnić.
εξανανπωω, odetchnac, ochlonac.
εξανάπτω, 1) przyczepić, przgwiżzac, zawiesić. Med. δσκαλειαν, sciagnac na siebie 2) rozniecić, zapalić.
εξαναρπάω, wydrzec, uprowadzić, uniesić.
εξανασπίω, wydzignac, dobyć do góry. τινός, z czego, εκ τινος.
εξαναστυσις, ή, uprowadzenie, przegnanie; wywedrowanie. 2) zmartwychstanie.
εξαναστέρω, calkiem utwieczyc.
εξαναστρέφω, spaść na leb; zniszczyć.
εξαναστήλω, wydawać, ποιήν, wzniecac, θόροβον. Nprzech. wyjść, wyrastac.
εξαναρανδών, przysl, wcale jawnie, otwarci.
εξαναρρωω, wynieść, wyrzucić. Nprzech. wrócić do sil, wydobrzec, przyjść do siebie; προς τι, odweżyć się na co.
εξαναρρωώω, wyjść I. wrócić zkad, cofac się. πρώτω από τινος, z Acc. τά ειρημένα, cofnac slowo, nie dotrzymac obietnicy.
εξανδραποδίωω, przywiesić do niewoli, podbić, Ἀδ'ήνας. Ozesiejć w Med, podbić sobie, zabrac do niewoli; w ogóle: uprowadzić do niewoli, sprzedac w niewola. Fut. εξανδραποδιομαι, — ιεμαι, w biern. i czynn. znaczeniu, odebrac, τος βίους.
εξανδραποδισις, ή, i **εξανδραποδισμός, ο,** ujarzmienie, wlozenie jarzma niewoli; niewola.
εξανδρόομαι, pass. pf. pass. εξανδρωμένος, dojść do mekiego wieku, zmęzniec. — λόχος δδόντων υφους εξηνδρωμένος, z zębów zamieniony w mezo v.
εξανασρώω, gwałtownie wzruszyć.
εξάνεμι, wejść, wzejść, οδρανοῦ, na niebie; ἄγρης, powrócić, wracać.
εξανεμώω, 1) przewietrzac, wywietrzyc. 2) wiatrem napelnic, nadymac, μωρία. 3) w niwecz obrócić, zniweczyć, własc. puścić na wiatr. 4) wzruszyć, podlegac, εις τι, o klaczy, grzac się, palic się, być bestliwa.
εξανόρχομαι — εξάνεμι.
εξανουρίσκω, wynalesc, wykryć; wymyslic.
εξανέωω, 1) wystawać, sterczyć. 2) Med. brac na się, zniosc, τί, τινά, zwykle z Imiesł. w Nom. u. p. κλώω, jego mowy, lub w Acc. εμπ' ξυρόντα, ze się lacze.
εξανότωω, 1) nprzech. wykwitac, rozkwitac, γή, wydajaca kwiaty; przen. wybuchać, ὄβρις, wyrzynać się, wyrzucac się; αμιατρών, krwawa rozkwitac, t. j. krwią się zraniciec, ελκεσι, być pełnym wrzodów; εξανθεῖν μανίας, wybuchać w szalenstwo, konczyc się na szalenstwie; być pokrytym. 2) przekwitac, okwitac; o farbach:

zblaknąć. 3) przech. puszczać kwiaty, wydawać, rodzic, pędzić. *Effloresco.*

εξανθήμα, τό, kwiat; wyrzut, małe wrzody.

εξανθίζω, ozdobić kwiatami; ozdobić. Med. kwiaty dla siebie zrywać.

εξανθρωπίζω, ludzkim zrobić.

εξανήμι, a) wysłać, wypuścić, ті, wyrzucić; miotać, *αράς, θόρουσος χερών,* z rąk; *δδμήν,* wyziewać b) puścić, *τί τινος,* co z czego; folgować, ustawać, uczyć się, *όργή,* biern. być uwolnionym. *πόνων.* Med. rozwiąć, rozwijać, *στροφιόσας.*

εξανίστημι, 1) przech. a) kazać powstać, wyruszyć; podnieść, spłodzić, wyprostować, wskrziesić. b) wyprzeć, przepędzić, przegnać, *τινά, τί, τινός* i *έκ τινος* zkad. Szczeg. *πόλην,* miasto wygnawszy mieszkańców spustoszyć, wyprowadzić, zburzyć. 2) uprzec. w aor. 2. pf. i pl. *pf. Act. i Med.* powstać, *δειπνοῦντες,* od stołu, podnieść się, *έπί τινα,* wyruszyć, powstać; *δδρω,* wywedrować, *τινός* l. *έκ τινος* zkad. Przen. odejść od siebie. *πρυτμόσος* stracić, *όργή.* Biern. być wygnanym z siedlisk, *όπό τινος,* przez kogo; *έκ τινος,* z miejsca jakiego; *ές τι,* być zaprowadzonym dokąd; o kraj ch: być dostosowanym.

εξανοίγω, zupełnie otworzyć.

εξανοίξω nabrzmiawszy wydobywać się, *γήσ.*

εξάνοιξής, ή, otworenie, *τών στομάτων.*

εξανορθώω, wyprostować, przywrócić, wyleczyć.

εξάντης, ος, (άντα, άτης) po za widnokregiem; *cał. τινός,* wolny, nietknięty, nienaruszony, bezpieczny.

εξαντλώω, 1) wyczerpać, czerpać; zużyć, używaniem, marnotrawstwem zużyć. 2) wytrzymać, wycierpieć, z biedą dokonać.

εξανότω i **εξανώω,** 1) dokonać, wykonać, sprowadzić, uskutecznić, polecić do wykonania, *τινί τι,* dopiąć, osiągnąć, *παρά τινος.* Szczeg. z dom. *όδοσ,* upalić, odbyć drogę, *πρωϊός,* przebyć. 2) zabić, *τινά, τί.* 3) Med. dokonać dla siebie, zjednać sobie, *τί.*

εξαπάλαστος, ον, sześć piędzi mający.

εξαπαλλάττω, fut. pass. *εξαπαλλάσθησομαι* i *εξαπαλλάσσομαι,* u wolnić z czego, zkad, *τινός.* Pass. być wolnym, S ph. El. 990. gdzie άτης zawisło od *άλωπος,* zejść ze światła, *ζώης,* uwolnić się.

εξαπαντώω, spotkać. *occurro.*

εξαπαρτίομαι, pass być powieszonym, wisieć.

εξαπατάω, aor. 1. *εξαπάτησα,* fut. pass. *εξαπατηθήσομαι* i *εξαπατησομαι* i *εξαπατησομαι* w biern. znaczy Adj. verb. *εξαπατητέος,* oszukać, zwieść, woblei wprowadzić, znanieć, *τινά* i *τινά τι,* w czym, o co; *τινί,* czim. Przen. *τήν νόσον,* ulagodzić, usmierzyć. *Decipio.*

εξαπάτη, ή, oszukaństwo, szalbierstwo.

εξαπατητικός, ή, όν, szalbierski, zwodniczy, podstępny. *fraudulentus.*

εξαπατίσσω = *εξαπατάω*

εξαπαφίσσω, oszukać, okłamać. aor. 2. *έξήπαφον.* Aor. 2. med. z czynn. znaczy. *Decipio.*

εξάπειθος, ον, sześciopowój.

εξάπειθον, aor. do nieładz. *εξαπαράω,* z oddalenia dosiżyć z, zoczyć, *τινά.*

εξάπλοκος, ος, z sześciu toporami l. siekierami, o pretorze.

εξάπληχρος, ό, sześciolokciowy.

εξάπιναιος, 3 i 2. n. gły, niespodziany. Przysł. *εξάπιναιος,* nagle.

εξάπινης, przysł. nagle, niespożiznane. T. s. *εξάπινα.*

εξάπλοσος, ία, ον, ión. *εξαπλήσιος,* sześciokrotny, sześć razy tak wielki, *τινός,* jak co.

εξάπλεθρος, ον, sześć pletrów długości mający. *sex jugerum.*

εξάπλωω, rozwinąć; *explico.* Ztąd **εξάπλωσις, ή,** rozwijanie.

εξάποβαίνω, zejść z okr. tu, *τινός.*

εξάποθίομαι, przegnać, *μάχη,* z boju.

εξαποθίνω, wyznąć, *τί, co.*

εξάποθησσω, t. c. *αποθνήσκω.*

εξάπολις, ή, związek z sześciu miast złożony.

εξάπόλλομι, 1) zgładzić, zabić. 2) Med. i Perf. 2. *εξαπόλοια,* zginać, zniszczyć, zniknąć.

εξάπολιζω, obmyć, oplaścić, umyć.

εξαποξώνω, zupełnie nastrzyć.

εξαπορώω, być we wielkim kłopotcie, T. s. Med. **εξαποστέλλω,** wysłać, wyprowadzić.

εξαποσολή, ή, wyprawa.

εξαποτίνω, całkiem odpokutować, odcierpieć, zadosyć uczynić; *zgaładzić, τί*

εξάπους, οδος, ό, ή, sześciopopowy.

εξαποραίνω, p. *αποραίνω.*

εξαπορθερωω, całkiem zgładzić.

εξάπτω, 1) Czynn. a) przyczepić, zawiesić, przymocować, połączyć, *τινός, εκ τινος, ές τι* za widnym uczynić b) okryć, zawiesić, *πέπλους.* 2) Med. zawiesić się o c; zawiesić na siebie co, zarzucić, zawiesić sobie co, *σφραγίδια, τρίηρεσι τήν ναύν,* zawiesić na line, ciągnąć. Tudzież: *zaczepić kogo; poleμω,* za zać ją, zapalić, rozniecić, *τί διά τινος.*

εξαποθέω, wypchnąć, odepchnąć.

εξαροαία, (t. i. *εξαράσασθαι* lub *εξάρασθαι*) modlitwa poświęć; *αράς,* miotać przekleństwa, złorzeczyć, przeklinać *divas imprecor.*

εξαράσσω, wytłuc, wybić, zdruzgotać, *ιστόν, οδόντας,* wypędzić, *αθθάδιαν,* zolżyć, *τινά αίσουσι.* *Επύρινο.*

εξαροβιάω, niedbale czym zajmować się, niedbale obrabiać; *γή εξαρρηθείσα,* wcale nie uprawiona.

Przech. być zupełnie nieczynnym.

εξαρογορίζω i **εξαρογορόω,** zamienić na srebro, spieniężyć; sprzedać, *οσίαν.* Med. sprzedać dla siebie; ale też: pozabwić pieniądze, obrać z.

εξαροσκένομαι i **εξαροσκόομαι,** uprzejmym być dla kogo i zjednać z bież jego względu; *τοίς θεοίς,* ofiarami bogom przypodobać się; *δωροίς τινά,* zjednać sobie darami.

εξαρορώω, wywichać, wykrecić; *εξηρθρωμένος,* członkowaty.

εξαροριθμέω, wyliczyć, licząc naliczyć, *στρατίον, μυριάδας,* gotowizną wypłacić.

εξαρορκεωω, 1) o rzeczach: starczyć, wystarczyć, być podostatkim, *τινί, komu; πρός* i *έίς τι,* na co: *πρός τινα,* w obec kogo, *έπί τινα.* 2) o oso bach: zadosyć uczynieć, podolać, sprostać, *τί πρό τινος,* uczynić co dla kogo. *φίλοις εξαρκείν,* nastarczyć t. j. przysług dosyć wysładczyć przyjaćiel m. 3) Bezosob. wystarcza, *τινί, komu,* jest zadowolniony, z nastp. Inf., lub *έάν* lub zdani. pob. względ. lub z imiesł. *καί ταύτα έχουσιν ούκ εξαρκεσεν αθροίς Satis sum, sufficio.*

εξαρορκής, ος, wystarczający, podostatkim będący; *εξαροκή τιθέναί τι,* wszystko w dobry ład wprowadzić.

εξαροκόντως, przysł. podostatkim, dosyć; *έξ έγειν,* zadowolnić się, zaprzestać.

εξάρμα, τό, nabrętkość, puchlina; o ciałach nie-

bieskich; wysokość na niebie, ήλιου, wysokość gwiazdy biegunowej, wysokość bieguną.

εξαρμόσιος, ον, nieharmonijny.

εξαρνέομαι, z aor. biern. zaprzeczony zapierać; wzdragać się, τί, l. z Inf.; odmówić.

εξάνρησις, ή, zaprzeczenie; odmowna odpowiedź, odmowa.

εξαναρητικός, ή, όν, zdalny do zaparcia, odmówienia.

εξαρνος, ον, zapierający, εξαρνος είναι, zapierać; przec. όμολογείν, εξαρνος ήν μη επικαταίναι, zapierał, że nie zabił. T. s. εζ. γίνεσθαι τι, περί τινος, όπέρ τινος. *Pernegans.*

εξαρπάζω, f. pass. εξαπαρήσομαι. 1) Czynn. wydrzeć, porwać, τινά τινος, kogo z czego, l. s. τινά, kogo z oczu usunąć, wydrzeć z niebezpieczeństwa, uchylić karę od kogo, ochronić, uwolnić. 2) porwać dla siebie, óf εξαπαρμένει, rozbójnicy; τινά, kogo na własną korzyść wydrzeć z niebezpieczeństwa; pozbawić, της πολιουκίας, uwolnić od obłąkania. *Eripio.*

εξαρτάω, 1) Czynn. zwiesić z czego, zawiesić na czym (άπό τινος), w ogóle: zaczepić, przyczepić, przymocować, zawisłym uczynić, τινά, τί τινος. 2) Pass. z fut. med., od czego lub kogo być zawisłym, τινός i εκ τινος, wisieć na czym, τινός, być z czym połączonym, łączący się, a) o przestrzeni: leżeć u stóp; w polskim odda się przez stósowny zwrot i słowo: górować. b) o wojsku: być wleczonym, στρατόκεδον. Ale τόξοισιν εξηρημένει, ten co luk sobie zawiesił. Med. uwiesić się; być zwolennikiem, της 'Ακαδημίας.

εξάρτημα, τό, waga; kotwica.

εξάρτησις, ή, zawieszenie, wylądanie.

εξαρτίζω, uzupełnić, dopełnić, dokonać. Biern. εξήρτιστο, zaopatrzył się, εξηρτισμένος πρός τι, πλοία, zaopatrzone, wylądowały.

εξαρισμός, ό, dopełnienie, wykończenie; ładowanie okrętów.

εξαρύω, 1) Czynn. i Biern. uzbroić, przygotować, przysposobić, urządzić, zaopatrzyć, τί, ες τι, a τινί przeciw komu. Biern. być zaopatrzonym, opatrzonym, τινί czém. τά περί τό σώμα, na ciele. 2) Med. a) uzbroić się, przygotowania robić, πρός i ες τι, przeciw lub do czego; w ogóle; stósownie się używać, τί, ze względu na co. b) sobie co urządzić, przygotować; naprawić, τί, άπό τινος, επί, ες, πρός τι.

εξαρύω, wyzierać; wydusić, wycisnąć.

εξαρχος, ό, zac ynający, όρήνων, zadający głos, przewodzący w lamencie; pierwszy, sprawca, dowódca.

εξάρχω, 1) poczynać, zaczynać, rej prowadzić, zagajać, być dowódcą, zadawać gł. s, być sprawcą, τινά, dać przykład komu. Biern. być zaopatrzonym, opatrzonym, τινί czém. τά περί τό σώμα, na ciele. 2) Med. a) uzbroić się, przygotowania robić, πρός i ες τι, przeciw lub do czego; w ogóle; stósownie się używać, τί, ze względu na co. b) sobie co urządzić, przygotować; naprawić, τί, άπό τινος, επί, ες, πρός τι.

εξέξ, άδος, ή, liczba sześć, szóstka.

εξασθενέω, słabym być bardzo, wpaść w niemoc.

εξασκώ, 1) wycwiczyć. 2) dokładnie, misternie wypracować, τί, przyzdrobić, zaopatrzyć, τινά τινι.

εξαστάδιος, ον, sześciu stadów.

εξαστρέπω, błyskać z kądem.

εξατριμάζω, uważać za rzecz obojętną, być komu zarówno, z nastp. ελ.

εξατριμάζω, wyp. rować, ulatniać co, o słońcu, τὸ ὕδωρ. Biern. ulatniać się, wywarować.

εξάτονος, p. άτόνω,

εξάτονος, ον, sześciogłosowy, sześciu tonów.

εξαναίνω, wysuszyć, τί. Biern. wyschnąć, schnąć.

εξανήγης, ές, świecący, jasno świecący.

εξασδάω, wypowiedzieć; mówić, τί τινι.

εξασλήγομαι, dep. pass. wyruszyć z zobożu, wyruszyć, udać się w pochod i ες τι.

εξαστήρ, ήρος, ό, widelec.

εξαστής, sc. άρος, tej chwili, niebawem.

εξαστής, (εξαστής), przysł. a) znówu, na nowo, powtórnice. 2) napowrót.

εξαστομολέω, p. ατομολέω.

εξασχω, bardzo chępieć się, z Imiesl. λαβών, że wziął. W ogóle, ufać, wierzyć, twierdzić.

εξάσω, wykrzyknąć, krzyknąć głośno.

εξασφαρέω, wyjąć, wbrać. Med. wydrzeć (sobie). ψοχήν τινος, zniszczyć, zgladzić; ες τι, wydrzeć z czego i dać co.

εξασφαιζώ, p. ασφαιζώ.

εξασφίττω, wypuścić, τί τινος, uwolnić.

εξασφιστήμι, tylko w Med. i w czas nieprzech. używane, wystąpić, odstąpić, wstrzymać się, odmówić. *Abitino.*

εξασφρίζω, odszumować, wypienić, τί.

εξασρώ i **εξασρόσω**, wyczerpać, τί.

εξάχειρ, ος, szescioręki.

εξάχη, szesciuroc.

εξάχος, sógn. εξάχος, οον, sześć miar mający

εξάχως, szesciorako.

εξαχθις, ή, zapalenie.

εξαχρύωω, dawczy rękomią uwolnić kogo, za-reczyć za kogo, co ma pójść do więzienia. Biern. επί τινι, w skutek rękojmii czyjś być wypuszczonym.

εξεγγύη, i **εξεγγύησις, ή**, rękojmia.

εξεγείρω, obudzić, przebudzić; przen. podniecić, roznamiętnić. Biern. być przebudzonym, ocknąć. W temże znaczeniu aor. 2. med. εξεγρήθη i perf. II εξεγρήθη, powstać. *επρηγισαοr.*

εξεγερσις, ή, ocknienie, powstanie.

εξεδρα, ή, siedzenie po za czém; kryty ganek przed domem; pokój bawialny, krużganek.

εξεδρος, ον, daleki od siedliska; opp. εντοπος, zewnątrz, po za, χθονός. Przen. εξεδρον φρενων λόγος, szalone mowy; όρνις εξεδρον χωριαν έχων, nie mający właściwego miejsca, złowieszczy; nie-stosowny.

εξεξικάζω, zupełnie przypodobić, przypodobnić, naśladować, w mowie otworzyć, Biern. p. do bnym być, równać się, przypodobnić się.

εξεξικονέω, ściśle podług wzoru ułożyć, naśladować, przez obraz wyrazić, przedstawić; εξεξικονεμένος, w przypowieściach.

εξεξίσλω, rozwinąć; otworzyć, βίβλον.

εξεξίλησις, ή, rozwijanie.

εξεξίλλω, p. εξίλλω.

εξεξιλω, wytężyć, wywindować.

εξεξιμ, (εξιμ, 2 sing. ep. εξεξιθα, inf. εξεξιναί, ep. εξιμαίναί, Adject. verb. εξεξιτηέον. 1) o osobach: wyjść, odejść, wydalic się, τινός, εκ τινος, z czego, opuścić, κατά πόλας, wyjść bramą ες, επί τι, wyjść na co, wyprawic się, πρός, ες τινα, do kogo. Szczeg. ruszyć w pole. wyruszyć, udać się

w pochod, τινί, όόν τινι, z czém; όπέρ τινος, za co, οδκ επί ποδβ όπό τινος, nie odważać się daleko wyprzedzić kogo, εξόδους λαμπράς εξίναί, z pompą wyjść na ulicę. 2) o rzeczach: minąć, przejść,

ustać, kończyć się, ἔγηγ. Ale ἔξιόν ἐκ τῆς ἀρχῆς, składając urząd.

ἔξεμι, (ἐμί), tylko bezosob. **ἔξεσι**, wolno, można, uchodzić, z Inf. l. Acc. c. Inf., Zwykłe rzecz. l. przym. przy Inf. stoi w Dat. Imiesl. ἔξόν, ponieważ było wolno; ὡσπερ ἔξόν, jak gdyby było wolno; licet.

ἔξεϊπον, p. ἔξερέω.

ἔξεϊργασμένος, przysł. ściśle, dokładnie.

ἔξεϊργω, ien. **ἔξεϊργω**, 1) wykluzyć, w oddaleniu trzymać, wydać, wstrzymać, przeszkodzić, powściągnąć, odciąć, zabrać, τί, τινά τινας, τινί czem. 2) Biern. niekiedy z d. d. ἀναγκάζει, być ciśnionym, dręczonym, pociętnym, zmuszonym, ἔς τι, do czego, l. z Inf. ἄπό τοῦ νόμου, własną, być przez prawo powstrzymanym, aby działać inaczej, a zatem, zmuszonym. P. dobn. τῷ νόμῳ ἔξεϊργοντο, prawo im nie pozwalało.

ἔξεϊρομαι i **ἔξεϊρόω**, p. ἔξεϊρομαι — εἶρω.

ἔξεϊρω, wyciągnąć, wywalić.

ἔξεκκλησιάζω, p. ἐκκλησιάζω.

ἔξελασία, ἦ, p. nastp.

ἔξελασις, ἦ, wygnanie. Nprzech. wyruszenie, pochód, wyprawa, napad, najazd.

ἔξελαῖον i **ἔξελάω**, f. ἐξελάω i ἐξελαῖω, inf. ἐξελαῖν i ep. ἐξελάων, pf. ἐξελάηκα, aor. l. ἐξήλασα. ep. ἐξέλασα, pass. ἐξηλάθη, 1) wypędzić, wygnać, przegnać, przepędzić. spłoszyć, τινά, τί, τινας l. ἐκ τινας, z czego. Szczeg. a) z dod. często φορτάδα, posłać na wygnanie. b) ὀδόντας γναθμῶν, wybić zęby ze szczęki; ἔς κόρακα, do biesia, do diabłów wszystkich; τὸν Ἰακχόν, w uroczystym pochodzie wynieść. Przen. δίκην, prawo nagiać. παρήγοσαν ἐκ τινας, wykluzyć. 2) τὴν στρατιάν, wyruszyć, i na pozór nprzech. z domin. στρατόν, ἔπιπος, πόδα i t. p. wyruszyć, udać się w pochód, pójść dalej, posuwać się naprzód, wyjechać, wyprawić się. 3) uderzeniem młota żelazo pędzić, kuć żelazo, cegłę robić. 4) Med. — Act. wypęzić.

ἔξελέγγω, wyp. tać, wybadać, poszukiwać, poszukiwaniem wykryć, wyposz. dkować; dowieść, przekonać, zbłą, winny uznać, fałszywie przedstawić; τινά, τί, τινά τι, kogo o czem; l. z ὧς l. z l. imiesl. ἔξελέγχομαι διαβάλλων, o potwarz mnie przekonano, τινί, czem; οὐ δὴ τοῦτο γε ἐξελέγχομαι, pod tym względem przynajmniej nie zarzuć mi nie można; ἐξηλέγθη ἔς τὸ ἀληθές, wystąpił na jaw w swej właściwej postaci. — spróbować, dowiedzieć, τόχην lub z nastp. εἰ.

ἔξελευθερικὸς, ἦ, ὄν, dotyczący wyzwolenia; rzecz. syn l. potomek wyzwolenca.

ἔξελευθεροστομέω, swobodnie wypowiedzieć, wolnomyslnie mawiać mić.

ἔξελεγκτός, ὄ, rozwinięty, ewoluca, szuku wojskowego. εὐολυτο, explicatio.

ἔξελισσώ, att. **ἔξελιττω**, 1) rozwinąć. τὴν φάλαγγα, wyznęć; θεσπίσματα, tłumaczyć; λόγον, wysnuć; główn. tylnym szeregiem awansować i we froncie stanąć kazać. 2) prędko ruszyć, w ruch wprawić, obiegać; τὴν τάφρον, ruch wykonać w kole; ἐπὶ δεξιᾷ ἔξ., w prawo się obrócić; cofać się. Evolvō.

ἔξελεκώω, sprawić rany l. wrzody, τὸ σῶμα ἐξελεκώωτα, wysypiają się wrzody. Ztąd **ἔξελεκωσις**, ἦ.

ἔξελεκω, aor. ἔξελεκωσα, wydobyc, wyciągnąć, τινά i τι, wyciąć, ocalić, τινός, ἐν, ἔξω τινας, z czego. 2) wlec, powlec, πόδα πρὸς τι.

ἔξελεβορίζω, ciemiernikiem, ciemierzcą wyleczyć, oczy ścić.

ἔξελλήνιζω, zgreczyć całkiem. w grecki zamienić, ἔξνομα.

ἔξελλω, wypłuć, wyrzgać, wyrzucić.

ἔξεμπεδώω, pilnie chować, przestrzegać, συνθήκας.

ἔξεμπολώω, ion. — έω, sprzedać; na hanalu zyskać, przefymarzyć; zdradzić.

ἔξεναίρω — ἐναίρω, zabić.

ἔξεναρίζω, aor. l. ἐξενάρησα, zabitemu (τινά) ściągnać zbroję (τί), zabić.

ἔξενέπω, wypowiedzieć.

ἔξεπέθοω, czarami usmierzyć, leczyć. Biern. dać się usmierzyć, przestroić.

ἔξεπαίρω, podniecić, podbechtać, napędzić.

ἔξεπέουχομαι, chwalić się przy czem.

ἔξεπισπολήω, przysł. powierzchnie.

ἔξεπιστομαίω, impf. 3. pl. ἐξεπιστάτο — ἐξεπιστάντο, dokładnie znać, poznać, wiedzieć, pojąć, być przekonanym, rozumieć; ἐξεπιστάμενος, o ile wiem, τί, τινά z Imiesl. o kim. że, l. z ὧς l. z Acc. c. Inf. Umieć na pamięć.

ἔξεπίτηδες, przysł. umyślnie, z umysłu, z rozważa, rozważnie.

ἔξεραμο, τό, plwociny.

ἔξεράω, wyrzgać, wyrzucić, wysypać.

ἔξερογάχομαι, Dep. Med. Pf. ἔξερογαμαι, ion.

ἔξερογαμίω, aor. l. ἐξερογάμημι i ἐξερογάθημι, ion. ἐξερογάμημι, ἐξερογάθημι, wypracować. 1) a)

wykonać, dokonać, wykończyć, wybudować, czynić, robić; ὀξέεργασμένος, uczynica; τί, τινά τι, dopuścić się czego na kim; ἐπ' ἐξεργασμένους, l.

ἐπ' ἐξεργασμένους, po czynnie dokonany, za późno, ale też, przy końcu, celu usłowań. b) sprząć, zdziałać, τί l. z Inf. ztąd ἐξεργασμένος έωσθη

κακόν, sprząć być własnego nieszczęścia; ἐξεργάσατο πρᾶξις

πρᾶξις, ὀξέεργασμένος, przeprowadził; ze; συμμαχίαν, skojarzyć; do skutku przywieść, uskutečnić co, dokazać czego; wykonywać, zajmować się; wykstałcić. 3) obrabiać, uprawiać, ἀγρούς 4) zmordować, zniszczyć, zniwieczyc; ἐξεργάσμεθα, już po nas.

ἔξεργασία, ἦ, wypracowanie, wykonanie; uprawianie; uprawiano.

ἔξεργαστικός, ἦ, ὄν, do wykonania zdany.

ἔξεργω, p. ἔξερίρω.

ἔξερεῖνω, i Med. — ομαι, wypytać, wybadać, wywiadywać się, iść na zwiady; τ.

ἔξεροδίξω, podzegać, podszczuwać, τινά.

ἔξερεπίω, rzucić na ziemię, powalić. Aor. 2. ἐξήριπον, runąć, spadać, τινός, z czego.

ἔξερεσις, ἦ, oparcie, opieranie się.

ἔξερέομαι, med. ἔξερέω, wybadać.

ἔξεροίω, zwykłe Med. wyrzucić, wyrzgać; wyplwająć, wynikać, στόμασι, uchodzić, εἰς τὸ πέλαγος.

ἔξερονώω, wybadać, wytropić, wywiadywać się, wykolatać, zbadać, docieć.

ἔξερονητικός, ἦ, ὄν, dobrze tropiący, wiatr dobry mający.

ἔξερέω, att. **ἔξερω**, aor. ἐξείπον, i t. d. wypowiedzieć, donieść, mówić, zdradzić, τί, τινί τι, τί τινα, wypowiedzieć co o kim, lub z ὅτι. 2) i ἐξείρομαι, ion. ἐξείρομαι, w Act. wybadać, wypytywać, wywiadywać się, przepażyć, przeszczerzać, dociekać czego, τί. Med. wypytać, τινά, τινός o co, lub z pyt. zd. zależeć.

ἔξερημώω, spustoszyć, zniszczyć, γένος, wytepić; οἴκους, opróżnić; γένον, pozabawić kłów.

ἐξερῶζω, trwać, niepoprzestać sporu
ἐξερῶθεύομαι, τὸς νεός, przebiegami i przepukstwem młodzieź się zjednać.
ἐξερῶσις, ὄ, uporczywy zapaśnik l. szermierz.
ἐξερῶσιν, 1) wytłumaczyć. 2) dokładnie opisać.
ἐξέρωμαι, p. ἐξέρω 2).
ἐξερῶξω, wypelzać.
ἐξέρπω, wypelżnąć, wyczołgać się, wyleść; o wojsku, zwolna wyruszyć. U Spartan: wyjść.
ἐξέρρω, wyjść, wynosić się.
ἐξερῶρος, ὄν, bardzo czurowy.
ἐξερῶκω, powstrzymać, zapobiedz, τι.
ἐξέρω i ἰόν. **ἐξέρω**, Aor. 1. ἐξέρωσα — σα i ἐξέρωσα, ἰόν. form. częst. ἐξέρωσακε, wyciągnąć, wydobyć, wyrzeć, τί, τί τιος, czego, lub co na czem, τινί.
ἐξέρωμαι, 1) a) o osobach, wyjść, wystąpić, odejść, oddalić się, wywedrować, opuścić, wyruszyć, wyprowadzić, ruszyć w pole, zrobić wycieczkę, τινός, ἐκ i ἀπό τιος, τί, zkąd, ἐπί, εἰς, τὸ dokąd; εἰς ἡσυχίαν, na puszcza, ustron, samotność; οὐδὲ ἐπὶ πολὺ διὰ τινα, dla kogo nie odważył się wysunąć się daleko; przen. wyjść z czego, wynikać; τί, czemus się stać, wykonać; ἐπὶ τι, zboczyć; εἰς τινας, wstąpić, przejść do liczby; ἐκ παιδων, wyrosć, wyjść z lat chłopcych; b) o rzeczach: wyjść, wychodzić, pochodzić. c) o czasie: minąć, przeminać, upłynąć. τοῖσδε, od tego wypadku, 2) skutecznie się wypaść, σαφής, urzeczywistnić się widocznie: κατ' ὄρθον, pomyslnie wypaść, pomyslny mieć obrot; ἄλλος, wyjść innym, stać się innym.
ἐξέρωξω, zboczyć z drogi, rozbiegać się.
ἐξερῶτάω, wypytać, τί, o co.
ἐξέρωθω i **ἐξέρωθω**, wyjść, zjeść, fut. ἐξέρωμαι, perf. ἐξέρωθωσα, aor. 2. inf. ἐκπαγεῖν.
ἐξέρωθια, —η, ἡ, poselstwo; ἐξ. ἐλθεῖν, wyjść w poselstwie.
ἐξέρωσις, ἡ, to co poprzedz. 2) odesłanie, γυναικός, rozwód.
ἐξέρωσις, 1) Czynn. wybadać, ztąd a) poszukiwać, zbadać, doświadczyć, objaśnić, osądzić, przyjrzeć się, uważać, rozważać, wnikać do głębi, wziąć pod rozważę; οἱ ἐξετάσωντες, kommissya egzaminacyjna, dozórca, kontrolująca władza; τί, τινά, z pyt. zd. zal. τί παρὰ τι, zestawić, porównywać co badawczo, τινά πρὸς τινα, porównać kogo z kim, ocenić, τί πρὸς τι, obliczyć co według czego, τινά τι, kogoś w czem doswiadczać. Szczeg. o wojsku: przegładać, przegład odbywać, stać w paradzie, uszanowanie składać; pokazać się postąpić, okazać się, μετὰ τῶν ἄλλων, jak reszta. Wypytać, pytać, τινά, τινά τι, pytać o co, sądownie badać; być policzonym do. Biern. wystąpić na jaw, sprawdzić się, znaleźć się. 2) Med. rozważyć w duchu, τί, ocenić, ἐπὶ τινι, według czego.
ἐξέρωσις, ἡ, i **ἐξετασμός**, ὁ, badanie, poszukiwanie, dozór. τινός, czego, nad czem; καὶ τι, względem czego: ἐξετασμών ποιεῖσθαι τινος ἐπὶ τινος, poszukiwanie czego zacząć na czem. Szczeg. przegład wojska, ἐξετασὶν ποιεῖν i ποιεῖσθαι, odbyć przegład. ἐξετασὶς βίαν, cenzus Rzymian.
ἐξετασής, ὁ, badający, sędzia, inkwirent. W Atenach a) kommissya, badająca czy wojska najmnicze kompletne. b) władza odbierająca sprawozdanie od urzędników. c) wogóle: inkwirent, τῶν κλαπέντων.
ἐξεταστικός, ἡ, ὄν, zdany do badania i poszu-

kiwania; ἐξ. εἶναι τινος, mieć co do zbadania; τὸ ἐξεταστικόν, placę sędziowska za inkwizycyę. Przym. **ἐξεταστικός**, ściśle, dokładnie.
ἐξέρωσις, ες, sześćoletni.
ἐξέρωσις, przysł. jeszcze dotąd, od owego czasu, ἐξέρωσις τῶν ὄτων, od kiedy; ἐξέρωσις πατρῶν, od czasu ojców.
ἐξέρωθω, żądać sprawy, τινά, od kogo.
ἐξέρωλαβέομαι, mieć się na baczności starannie, unikać, strzedz się, τι.
ἐξέρωλαβήω, 1) ulżyć. 2) Med. z łatwością wystarac się.
ἐξέρωλαβήω, skłonnym uczynić, skłonić.
ἐξέρωλαβήω, p. ἐννοήω.
ἐξέρωλαβήω, wyposrodkować, dostarczyć, mieć środki.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, wynalezienie, wynalazek. T. s.
ἐξέρωλαβήω, τὸ, wynalazek, wybieg, odkrycie.
ἐξέρωλαβήω, wynaleść, wykryć, odkryć, wymyślić, zmyślić, wyszukać, poszukać, zarobić, przywłaśczyć, upodobnić, τί, τινά, τινά τι, τινά z Imiesł. τινί dla kogo; z pyt. zd. zal. i poprzedz. περί τιος, l. z Inf.
ἐξέρωλαβήω, nisko cenić. *attento*.
ἐξέρωλαβήω, p. ἐβρπελίω.
ἐξέρωλαβήω, 1) głośno się chwalić, z uwielbieniem opowiadać. 2) głośno l. gwałtem życzyć, z Acc. c. Inf.
ἐξέρωλαβήω, = ἐβρπελίω, Med. nakazać, rozkazać.
ἐξέρωλαβήω, wystawać, sterczyć; o słońcu: wschodzić. Med. być zawisłym od czego.
ἐξέρωλαβήω, wygotować, wywarzyć.
ἐξέρωλαβήω, ten co wyszedł z lat młodzieńczych; p. ἐξέρωλαβήω.
ἐξέρωλαβήω, Dep. Med. 1) wyprowadzić, prowadzić, dowodzić, być naczelnym dowódcą, τινός, isć na czele, τινί, ἐπὶ, εἰς τι, dokąd; τί, idąc naprzód wskazać. Przen. być przelożonym, rzadzić, sprawować urząd, zarządzić, przepisać, kierować, dawać przykłąd; γαλεπῶς, srogo rzadzić; μετρίως, z umiarkowaniem kierować; τινά, kim. 2) wykonać jako mówca, wyłożyć, wyluszczyć, rozprawić, podać, opisać, opowiadać, przedstawić, wykazać, objaśnić, wytłumaczyć, wyznać.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, 1) dowództwo, ἡ ἐν κόσμῳ ἐξ., roztropne zawiadanie urzędem. 2) opowiadanie, wyluszczenie, tłumaczenie.
ἐξέρωλαβήω, ὁ, 1) sprawca, doradca, τινός. 2) tłumacz głównie prawa świętego. 3) przewodnik.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, ὄν, tłumaczący, objaśniający; τὰ ἐξέρωλαβήω, książki do tłumaczenia znaków cudownych.
ἐξέρωλαβήω, liczb. sześćdziesiąt.
ἐξέρωλαβήω, según **ἐξέρωλαβήω**, ες, sześćdziesięcioletni. *sexagenarius*.
ἐξέρωλαβήω, 60, okres lat 60.
ἐξέρωλαβήω, 60 razy. *sexages*.
ἐξέρωλαβήω, z miejscem dla 60 stołów biśiadnych, οἶκος.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, **ἐξέρωλαβήω**, ἡ, sześćdziesiątka, sześćdziesiąta część.
ἐξέρωλαβήω, 60 stadyów długości i t. p.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, summa 60 talentów, grońno mężów tę sumę placących.
ἐξέρωλαβήω, ἡ, ὄν, sześćdziesiąt.
ἐξέρωλαβήω, wyjść, dojsć do końca, ὄδων, sięgać dokąd, πανταχῶς, odnosić się dokąd, dojsć, ἐλπίς ἐν ἐξέρωλαβήω, dosć tego, dokąd doszedłś we łzach; t. j. dosć już plakałś. 2) o czasie: minąć

upłynąć. 2) dojść do końca, uiszczyć się, spełnić się. (Praes. ma znaczenie Perfecti).

ἑξήλατος, on, pędzony, kuty, ostro kuty.

ἑξήλαόμαι, wyjaśnić się, jak słonce ja nym być.

ἑξήλλαμένως, zmieniony, obcym sposobem.

ἑξήλασις, ἡ, wyjście, ἕκ τινος.

ἑξήμαρ, sześć dni *sex dies*.

ἑξήμαρτημένως, przysł. błędnie, źle.

ἑξήμερόω, uprawić, okrzesać. γαίαν, τινά διὰ παιδείας, ogładzić. Zład **ἑξήμερσις, ἡ**.

ἑξήμοιβός, óν, zmieniony, ἕματα, do przemiany, do przebrania.

ἑξήμιος, óν, wyuzdany, niesforny.

ἑξήπειρόω, p. ἡπειρόω.

ἑξήπεροπέω, szukać, z manki zażywać.

ἑξήρησις, σς, sześciowiosłowy, z sześciu ławami, burmicami dla wiosłarzy.

ἑξήραρον, p. ἑξαπαράσκω.

ἑξήσις, ep. **ἑξήσις**, przysł. 1) a) z kolei, kolejną, w porządku (o faldach sukni); ó ἑξήσις, najbliższy w następstwie, krewny. b) po sobie, podług, tuż przty, τὰ ἑξήσις τινι. co po czym następuje, z niem się łączy; ἑξήσις τούτου, potem: 2) o czasie; dalej, następnie, potem. *Deinceps, ordinē.*

ἑξήττώμαι, być słab-zym; ustępować, uleżć. τινός. *Inferior sum.*

ἑξήχέω, brzmieć, rozlegać się z czego; τὸ κώκνειον, wygłosić, t. j. uderzyć w płacz, w prośby.

ἑξήχομαι, wylecieć. τινά, τί, ἀλωσιν πόλεως, odwrócić; διψαν, φόβος, uciszyć, uśmierzyć. *Persano.*

ἑξήιδιάζομαι, p. ἑξήιδίομαι.

ἑξήιδιασμός, ó, przywłaszczanie.

ἑξήιδιώομαι, przywłaszczanie sobie.

ἑξήιδίω, wypocić, za tładw. T. s. **ἑξήιδόρω**, a

ἑξήιδρωσις, ἡ, wypocenie.

ἑξήιδρόω, usadowić na wypoczenie. Med. osiąść, zalożyć sobie, βίστον.

ἑξήιμι, aor. 2. inf. ep. ἑξήμεν i ἑξήμεναι za ἑξεῖναι, aor. 2 med imper ἑξέω 1) Czynn. wysłać, wyprowadzić, wypuścić, wyjąć, wyrzucić, τί, τινά, ἕς, ἐπὶ τινα i ἐκ τινος, przten. ἔρον, żądze uśmierzyć, πάντα κάλων, rozpuścić żagle wszystkie, t. j. wszystkiego doświadczyć do dopięcia celu. 2) pozorn. nprzech. z dom. τὸ ὕδωρ 1. βῆμα, wylewać się, wpadać, uiszc, ἕς τι. 3) Med a) wyprowadzić z siebie, wygnąć, przten. ἔρον, za-pokoić. b) odprawić, γοναίκα, rozwieść się.

ἑξήιδνω, wyprostować, prostym zrobić, odmierzyć według modły; τί, kierować.

ἑξήικετόω, pokornie błagać, z Inf.

ἑξήικράζω, wypocić, saczyć; ułatniać się. 2) wysuszyć, pożreć. *Tudzież* oplakać.

ἑξήινδύομαι, Dep. med. dojść dokoła odkad, posunąć się, przybyć, dosięgnąć, sięgnąć, starczyć, trafić; τὸδε τάχος, z taką predkością; τί, ἕς, πρὸς τι, dokoła, uskutecznić, dopiąć, τινά, ἕς τινα, τινός, kogo dosięgnąć, trafić, lub czego dopiąć, osiągnąć; ἐπὶ τι, aż dokońdsię siegnąć. Zład ἕς, ἐπὶ βραχέω, nie pójść daleko, nie dosięgnąć; ἐπὶ πλεῖστον, jak najdalej sięgnąć; ἑξήικεσθαι ἀκοῇ, uszy pusić, t. j. zbadać, ἐπὶ πάν τῶ ὀνόματι, wszędzie imieniem swoim dostać się, wszędzie być sławnym; πρὸς τι, sprostać, podolać czemu.

ἑξήιω, p. ἑξήιω.

ἑξήιάσσομαι, Med. aor. ἑξήλασάμην, pogodzić, przebłagać, prze ednać T. s. **ἑξήίλωω**.

ἑξήίλω, p. ἑξήίλω, t. c. ἑξήίρω, tropić

ἑξήίπω, wycisnąć. P. ἑξήίω.

ἑξήίπάζομαι, wyiechać konno T. s. **ἑξήίπτω**.

ἑξήιππος, on, sześciokonny; τὸ ἕξ, sześciokonny zaprząg.

ἑξήίπτωμαι, wylecieć; *evolo.*

ἑξήίσις, εως, ἡ, 1) mienie, posiadanie. 2) stan, przyimoty, własność, konstytucya, budowa ciała. 3) sposób l. tryb życia, postępowanie. c) biegłość, doświadczenie.

ἑξήίσω, adj. verb. ἑξήίσωτέον. 1) przech. zrównać, wyrównać, τί, n. p. τὴν πόλιν, równość w niej przywrócić, lub ζυγά, zrównać w biegu; zwykle τί τινι, n. p. τόσδε τις ἐμοῖς κοιός, ich los zrównać z moją nędzą; lub z dom. Dat. ἀπτόης, zrównać komu (w) cześć; 2) Bierm. być zrównanym, τινί, z cegm, διπλή φύλοπις; οὐκ ἔξισούται φιλοτασιφ διαίτα, wasła nie uśmierzy się w poz, cciu serdecznoem, nie wyg adzi wasła pożyczyc. b) daci się potównać, τινί, z czem. c) wyrównać, διεξήίσω, w biegu, τινί τι, pod względem czego, w czeću. 3) nprzech τινί τι, zrównać się z kim; οὐκ ἑξήίσωτέον τὸ ἀντιλέξαι, nie ustąpić, nie daruję odpowiedzi; τινί, naśladować.

ἑξήίστημι, 1) Czynn. odstawić, ruszyć z miejsca, φρονέων 1. ἐκ τοῦ φρονεῖν, odebrać przytomność, rozum, zmieniać rozum. W ogóle zmienić, τί, τί πρὸς τι, zamienić w gorsze, pogorszyć. 2) Nprzech w Med. i Aor 2. i Pf. act odstąpić, odejść, oddać się, uciec, ἐκ τινος, τινί, ustać ié komu. Prztenośn. zmienić się, wyrodzić się, odejść od siebie, stracić przytomność, πρὸς τι przy czóm; w Pf. πρόσωπα ἑξήίστηκότα, zesła econe twarzy; τινός, odstąpić kogo 1. czego, poświęcić, złożyć co, opuścić, stracić, wydobyć się, zapomnieć, τοῦ φρονεῖν, przytomność stracić. W perf stać po za obrebem czego, stać z daleka, τῶν πολιτικῶν, od spraw krajowych Niekiedy Acc. się dodaje; καρδίας τὸ δρᾶν, daje się skłonić do zrobienia; τινά, komu zejść z drogi, uniknąć. Kilka innych zwr tów: ἑξήίστηκει τῶν ἑαυτοῦ, zbankrutować, τῆς φιλίας, porzucić, τῶν παραγμένων, wyrzekać się; za ierac; κρείττον ἐκστήναι — τὸν πατρός, lepiej nie mieć ojca; τῶν μαθημάτων, zapomnieć; o koniu: rozbiegać się; οὐκ ἑξήίστημαι, nie zmieniam zdania; τὸ μὴ ἐξήίστημαι ἐκ τῆς — φόβου, wyrodzić się, zepsuć się; οὐκ ἑξήίστηκός, zepsute wino.

ἑξήίστορέω, wybadać, wywilywać się, τί.

ἑξήίστω, być mocnym, potężnym, skutecznym.

ἑξήίσχω, wynurzać, τί τινος.

ἑξήίσισις, ἡ, porównanie, wyrównanie, równy podział, τινός.

ἑξήίσωτής, ó, za cesarzy Rzymskich urzędnik, rozdzielający równo podatki, i równający miarę i wagę.

ἑξήίτλος, on, (ἑξήίνα) plowiący z łatwością, łatwo wylazący, pelznący, tracący kolor, puszczający farbę; zład, nikły, zimkowy; ἕξ. γενέσθαι, ἕσσομαι, spelznąć, zniknąć, zblaknąć, wymrzeć, wygasnąć; μηδέπω ἑξήίτλοι αἱ συμφοραί, jeszcze nie zapomniane.

ἑξήίγνεω, wytropić, zwietrzyć, τί, τινά, pójść za w a rom. śladem, jako przyczynę wysledzić.

ἑξήίγνοσοπέω t. c. p. pr/edz.

ἑξήίκαπεντηκονταπλάσιος, pięćdziesięciokraki.

ἑξήίμδύμος, on, sześciu medymnów, korców.

ἑξήογκώω, nadać, roś ić, narodzić, nasypać napiętrzyć, μητέρα τάφω, matce wznieść mogiłę i tak ją uczcić. Bierm. nadać się, wczbrać, nabrzmić, τραπέζαις, odymać, obciążyć żładek czem; napełnić. Przten. napuszyc się, wzdm, mac się, nadać się. τὰ ἑξογκώμενα, szczeście.

εξόγκωμα, τό, nasyp. mogiła, kurhan.
εξοδαω, sprzedac.
εξοδεύω, wyjść, wyruszyć. *επεο.*
εξοδία, ή, wyjście, pochód, wyprawa. T. s.
εξοδιασμός, ό. — **εξόδιον**, τό, wyjście; koniec dramatu.
εξόδοος, ον, końcowy, na wyjściu śpiewany, μέλος.
εξοδοιπορέω, wyjść, wywędrowac, τινός.
εξοδος, ή, wyjście, t. j. 1) miejsce wyjścia, droga, wychód, ujście, otwór. 2) wychodzenie, wydalenie się, nieobecność; ἐπ' ἐξόδω, aby wyjść; ὡς ἐπ' ἐξόδω, myśląc o wyruszeniu. Szczeg. a) wyjście wojska, wymarsz, pochód, wyprawa; wycieczka, εις, ἐπι τι, dokąd l. na co; b) pochód uroczysty, wyjście z domu niewiasty, wizyta, wyjście chóru w tragediach; ἐξοδον ἀδελφίν τινι, przyzytywać komu przy wyjściu. 3) Wogóle: wyjście, koniec, kres; μνήμη, wyjście pamięci, ustanie; ἐπ' ἐξόδω εἶναι, kończyć się, gasnąć; λόγων, wypadek. 4) o pieniądzech: wydatek, rozchód.
εξοδωτικός, wzmożone ὀδονάω.
εξόζω, wyziewać, pachnąc, κακόν ἐξοσδειν, dor., śmierdziec.
εξοίδα, p. οἶδα.
εξοιδέω, nabrzmieć; w Perf. być nabrzmiałym, napuchłym. *εαλίωμεσο.*
εξοικεῖω, Pass. ἐξοικετοῦσθαί τινι, przyjąć cudze obyczaje i zwyczaje. Med. τινά, zjednać sobie w kim przyjaciela, τήν χώραν, przywłaszczyć sobie.
εξοικέω, wyjść z mieszkania, z ojczyzny, domu, εις τι, dokąd. 2) Biern. być zamieszkanym.
εξοικησιμός, όν, mieszkalny, zamieszkaný.
εξοικησις, ή, wyjście, wywędrowanie.
εξοικίζω, wygnać z domu, z siedziby, τινά τινος, wyludnić, zburzyć, przenieść do innego kraju. Med. wywędrować, opuścić;
εξοικσις, ή, wygnanie, wprowadzenie.
εξοικοδομέω, wybudować, wznieść, τί, zabudowanie zniszczyć, n. p. πόλιν, zabudowane bramy otworzyć, t. j. zniszczyć; τόν κρημνόν, drogę przez niego utworować, γέφυραν, most wybudować.
εξοικώζω, uderzyć w lament, οἰμυγιάς, skargi wygłaszać, γόσσιν, płacząc narzekać.
εξοικῶν, upoić. Biern. upić się, σποιέ σι, λοιπῶς, na nieszczęście.
εξοιστέον, p. ἐκφέρω.
εξοιστρέω, p. οἰστρέω.
εξοιστροηλάτω, p. οἰστροηλάτω.
εξοιχνέω, 3 pl. ἰόν. ἐξοιχνεῖσθαι i Dep. Med. **εξοιχνίζωμαι**, wyjść, odejść, udać się, ἐξ τι.
εξοιωνίζομαι, uważać co za złą wróżbę, i dla tego, unikać, lękać się czego.
εξοκέλλω, wyrugować, zbić z toru, okręt, zapędzić go na mieliznę l. na skały; przen. τινά εις ἄταν, wtrącić w nieszczęście, pogrzyżić w nieszczęściu. Zwykle przech. zejść z toru, rozbić się, osiąść na mieliznie; biern. δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται, (rzecz) na to wychodzi; zabląkać się, zgubić się.
εξοκισθαίνω, wyslizgnąć się, wymknąć się, τινός τάς διαβολάς, ujęć potwarzom; wyjść z pamięci, zabnąć w co, ἐξ.
εξόλλομι, zniszczyć zupełnie, zgubić, wyniszczyć, zgładzić, τινά, τί. 2) Med. i pf. 2. act. ἐξόλωλα, zginać, przepaść.
εξολοθρεύω, spustoszyć, zburzyć.
εξολολύζω, żawyc.
εξομαλίζω, wygładzić, wyrównać; ulagodzić.
εξομηρευσις, ή, zabezpieczenie wierności wzięciem zakładników.

εξομηρευώ, zabezpieczyć sobie wierność czynią wzięciem zakładników, τινά. Med. brać jako zakładników.
εξομιλέω, 1) obcować, przestawać z kim, τινί, obwiązać w kolo czego, opłacać co, τι περί τι. Med. ἐν ὄχλω, po za zwykłym otoczeniem w tłumie się obracać. 2) przech. τινά, zjednać sobie obcowaniem, sklonić.
εξόμιλος, ον, niezwykły, daleki.
εξομματώω, 1) otworzyć oczy; ztąd wyjaśnić. 2) pozbywać oczu, oslepić.
εξόμνυμι, odprysnąć, pod przysięgą odwołać l. zaprzeczyć. Zwykle w Med. przysięgą stwierdzić niewiadomości czego, τὸ μη εἶδέναι, προσβείαν, przysięgac, że poselstwa przyjąć nie można, ἀρχήν, uroczystą przysięgą rzec się urzędu. *Εμυρο.*
εξομοιόω, 1) czynn. przypodobić, przypodobnić, τί, τινά τινι. 2) przyswoić sobie, przywłaszczyć, przejąć, φθάν.
εξομοιώσις, ή, przypodobnienie, nasładowanie.
εξομοιολόγομαι, wyznać, przyznać, τήν ἀλήθειαν. Czynn. form. obiecać, przyrzec.
εξομολόγησις, ή, zemnie, wyznanie.
εξομόργυμι, wytrzeć, ocz. ścić; przen. μορῖαν τήν σήν μοι, zarazić się twoją głupotą. Med. otrzeć się. a) wyrazić się, wycisnąć się, εις τι. b) komu wycisnąć co swego, zarazić.
εξόμορσις, ή, wyrażenie, wycisnienie się.
εξονειδίξω, rzucić, zarzucić, sfukać, złać, κακά. Biern. ἐξονειδοῦσθεῖς κακά, haniebnie zelżony; ale i τί, coś wylajac, wyszkalować, τινί, ότι, zarzucić komu, że. *Εαπρόβο.*
εξονειρωγμός, ό, wypływanie nasienia we śnie, pomazanie przez sen. Ztąd
εξονειρωκτικός, ή, όν, skłonny do—.
εξονειρώττω, pomazać się przez sen.
εξονοράζω, wymówić, wypowiedzieć. 2) później: nazwać, dać nazwę.
εξονομαίνω, wołać, nazwać się po imieniu l. nazwisku, nadać nazwisko.
εξονομαβλήθητι, przysł. po nazwisku wołając, po imieniu, z imienia.
εξοπιξίω, sok wycisnąć.
εξόπιθε(ν), **εξόπιν**, **εξόπισθε(ν)** i z Scytyjska, **εξόπιστο**, w tył, z tyłu, εις τὸ ἐξ. w tył, wstecz. o czasie: potem; ἐξωπίστο πρωκίτιω, pederastyą trudnić się.
εξοπίσω, w tył, napowrót, wstecz; τινός, za kim: o czasie: następnie, w przyszłości.
εξοπλιζέω, uzbroić, τινά, κκο; τινί, czym; από τινος, bronią czynią. Biern. uzbroić się, włożyć zbroję, stanąć pod bronią, zbrojno ruszyć na nieprzyjaciela.
εξοπλισία, i **εξόπλισις**, ή, uzbrojenie; ἐν τή ἐξ. pod bronią, gdy wojsko w szeregach się ustawia.
εξοπλος, ον, bez broni, bezbronny.
εξοπτάω, wypieć, wyważyć, prażyć, wysmażyć. Przen. wysuszyć.
εξοράω, wyglądać, przeglądać; z daleka widzieć; rozważać, baczenie przypatrywać się.
εξοργιάω p. ὀργίω. — **εξοργιάζω**, do orgiów przygotować, wtajemniczyć.
εξοργίζω, bardzo rozgniewać, rozjuszyć, obruszyć, τινά, πρός τι. Biern. zakpić gniewem.
εξορθιάζω, wyprostować; obwołać, oznajmić.
εξορθύω, wyprostować, wznieść do góry; ztąd, naprawić, przywrócić. Med. naprawić się.
εξοριζώ, wyprowadzić za granicę; wygnać, odda-

lic. Med. τινός, wychodzić, pochodzić od kogo; być na wygnaniu.

ἔξορῖνω, wrzucić, wniecić, poruszyć.

ἔξορισιμός, ὁ, wygnanie. *externium*.

ἔξορῖστος, ον, wygnany; *extorris*.

ἔξορῖκῶ i **ἔξορῖκίζω**, kazać przysiądź, odebrać przysięgę, τινά, pod przysięgą zobowiązac, z Inf. fut. ze i t. d. τί, na co. **ἔξορῖσιμός, ὁ**, odebranie przysięgi; a **ἔξορῖστίης, ὁ**, zaklinający, exorcysta. — **ἔξορῖκος, ον**, zaklinający.

ἔξορῖσις, ἡ, odebranie przysięgi, przysięga.

ἔξορῖάω, 1) czynna. wypędzić, wysłać, skłonić do wyprawy, ἐς τι, dokąd; πάλιν, sprowadzić napowrót; w ogóle: poruszyć, w ruch wprawić; przenośn. napędzić, zachęcić, ἐπί τι, do czego lub z Inf. — 2) przerw. i biern. wybiedz, wylecieć, oddalić się szybko ἀπό τινος, z kąd: πρὸς τινα, do kogo; szczeg. wyruszyć, udać się w pochód, wymarszować. Przenośn. przyjść do gwałtownego wybuchu.

ἔξορῖμενίζω, w łodygi ziarniste wystrzelić.

ἔξορῖμεω, za przystanią stać na kotwicach; wypłynąć; oddalić się; ἐκ τοῦ νοῦ, stracić rozum.

ἔξορῖνῆ, ἡ, i **ἔξορῖνῆσις, ἡ**, zachęta, napomnienie. 2) wybieganie, wymarsz, wyruszenie, pochód.

ἔξορῖνίζω, okręt z przystani na morze sprowadzić, wydobyć, wyciągnąć; πόδα, wysłać.

ἔξορῖμος, ον, wypływający z portu.

ἔξορούω, wyskoczyć, wylać się w pędzie. *exsilio*.

ἔξορούσσω, att. — **τιω**, wykopać, wydrzeć, wyklóć. *effodio*.

ἔξορῖεομαι, witańczyć, przetańcować. b) w tańcach wnieść się; przen. τὴν ἀλήθειαν, przesunąć się, mimo siebie puszczając l. nie uważając na prawdę. c) w tańcu przedstawić; wybając, zbawca; τινά, śmiechem kogo okrzyć, wyszydzić.

ἔξοσιώω, 1) poświęcić. 2) Med. odwrócić od siebie, τί, τὰ θεῖα, czekać na boskie znaki, aby uniknąć nieszczęścia; uczynić zadość obowiązkowi świętemu.

ἔξοστρακίζω, w sądzie skorupkowym wygnać; w ogóle: wygnąć, wypędzić.

ἔξοστρακισμός, ὁ, wygnanie w sądzie skorupkowym.

ἔξοστρῶνω, napędzić, zagrzewać.

ἔξουθενέω, **ἔξουθενίζω** i **ἔξουθενώω**, tudzież **ἔξουθενέω** i t. d, lekceważyć.

ἔξουλίης δίκη, skarga przeciw temu, przez którego kto gwałtem z posiadłości swojej wypchnięty został, jako też przeciw temu, który karze przez sędziów wymierzonej nie uczynił zadość, l. powodowi przyznanej posiadłość, własność wydarł. **ἔξουρέω**, wyszczać.

ἔξουσία, ἡ, możność. — 1) pozwolenie, wolność, prawo, uprawnienie do czego, τινός l. z Inf. κατά τὴν οὐκ ἐξουσίαν, dla tego że nie był uprawniony; ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ σοφ., gdyż miał moc i t. d., ἐπ' ἐξουσίας ἐστὶ, wolno, według upodobania; ἐξ. ἔχω, mam chęć; μάλλον ἐξουσία, prędzej zdolają l. mogą; ἐπ' ἐξουσία εἰρήνης, pod zasłoną pokój; swawola, rozwiolność, ἐς τὴν διαταν, w życiu. 2) moc, przemoc, gwałt, żądza panowania; ἐξ. πλοῦτου, potęga piciędzy. W l. mng. ἐν ταῖς ἐξουσίαις, w czasach potęgi, w szczyście; tudzież: urzędy. 3) obfitość, bogactwo.

ἔξουσιάζω, mieć pozwolenie, moc, prawo, τινός, nad kim. Biern. dać nad sobą przewodzić.

ἔξουσιαστικός, ἡ, ὄν, samowolny.

ἔξοφέλλω, bardzo pomnożyć, ἔεδνα, coraz większe dary znosić.

ἔξοφθαλμος, ον, z wyskakującymi oczyma. 2) widoczny.

ἔξοχευία, ἡ, sprowadzenie za pomocą kanału.

ἔξοχευώω, sprowadzić przez kanał.

ἔξοχή, ἡ, sterczenie, wystawanie, wyniosłość; pierwszeństwo; guz, brodawka; koniec, ostrze: κατ' ἐξοχὴν, mianowicie, głównie; *praecipue*.

ἔξοχος, ον, właśc. wystający; przenośn. wyborny, przedni, odznaczający się, τισίν, τινῶν, ἐν τισι, prósód, między — τί czém. Stp. najw. ἐξοχώτατος. Jako przysł. **ἔξοχον**, **ἔξοχα**, **ἔξόχως**, głównie, najwięcej, przedewszystkiem często z Genit. n. p. ἄλλων, lub wzmocnione przez μέγα, albo przed stp. najw., ἐξοχῆριστος, wcale najlepszy.

ἔξοχρόω p. οχρόω.

ἔξοβρίζω, wpadać w zuchwałość, brnąć w swawoli, zuchwalić, buntować się, ἐῖς τινα, przeciw komu; τινί w czém; ἐπί τινι przy czém; τί, zuchwale odezwać się z czém, bluźnić, miotać obelgi; o roślinach: bujno rozrastać się, wyrastać.

ἔξοχιάω, wyleczyć, przywrócić zdrowie.

ἔξοχραίνω, zwilżyć zupełnie, rozmiękczyć. Biern. zwilgotnieć, przejść wilgocią.

ἔξοδαρούω, Biern. w wodę się obrócić, wodnistym być.

ἔξοδρίας, ὁ, wiatr z deszczem.

ἔξοδρακτέω, szczelecać, wyszczelecać.

ἔξομνέω, p. ὀμνέω.

ἔξοπανίστημι, tylko w Aor. 2. z miejsca jakiego lub gdzie podnieść się, powstać pod czém (ὅπο τινοσ). *Exsurgo*.

ἔξοπεπῆν, dogodzić, τινί τι.

ἔξοπερθε, przysł. z góry, z τόδε, tu górą.

ἔξοπερητέω, być na służbie, na posługach, oddać się, τινί.

ἔξοπνίζω, zbudzić ze snu.

ἔξοπυος, ον, przebudzony ze snu.

ἔξοπιτιάω, odgiąć, wstecz wygiąć; ἑαυτόν, wziąć na kiel, uprzeć się dumnie.

ἔξοφαινω, tknąć do końca, wytkać; przen. μέλος, dokończyć; δόλος, knuć. *Perlego*.

ἔξοφασμα, τό, tkanina, tkanka.

ἔξοφηγήεομαι, prowadzić, iść na czele. *praeco*.

ἔξω, przysł. (ἔξ) 1) zewnątrz, po za, daleko od, za, ἔξω βλάπτειν, wyglądać, ἔξω εἶναι l. γενέσθαι, być w polu, przed murami. Ztąd ὁ ἔξω, zewnętrzny, zagraniczny, daleki, nieobecny; οἱ ἔξω, będący za miastem l. za granicami państwa, wieśniacy, wygnańcy, oblegający; ἡ ἔξω πόλις, przedmieście, ἡ ἔξω θάλασσα, ocean; ὁ ἔξω πόντος, morze po za egejskiem; τὸ ἔξω, zewnętrzna część; ἐς τὸ ἔξω, na zewnątrz, na dół, ἐς τὸ ἔξω βιάσασθαι, wymódlz, wycalczyć sobie wyjście; τὰ ἔξω, posiadłości po za miastem; τὰ ἔξω τῶν ἀγαθῶν, zewnętrzne korzyści. 2) na zewnątrz, po za, częścią z Genit. i to: a) o miejscu, po za, ἔξω βελῶν po za obwodem strzałów, b) o czasie, po, ἔξω μέσων νοκτῶν, po północy. 3) przenośn. bez l. z Genit. l. z nastp. ἡ. a) zewnątrz, wolny od, bez, nie należący, od, φρενῶν, wbrew; ἔξω καρῖου, na niestósowném miejscu; ἔξω τοῦ εἰκότος, bez prawdopodobieństwa; ἔξω τοῦ θεῖου, bez wpływu boskiego; ὀδδὲν ἔξω τοῦ φουέσαντος δράξ, nie nie czynisz, coby nie było podobnem do (czynów) ojca; ἔξω εἶναι τοῦ ἐπίνοσιν, nie módlz poznać; ἔξω λόγου τίθεσθαι, pominąć, nie wliczyć,

οὐ ἔξω, nie należący do rodziny; τὰ ἔξω τῆς τέχνης, co nie należy do sztuki. b) oprócz. wyjąwszy, ἔξω τούτων, krom tego, odrębnie. Pleonast. poląc. z ἐλευθέρος, wolny od czego; ἰοδονβίοι stoi pleonastycznie po słowach z eis złożonych. W Krasis: τάξω = τὰ ἔξω, κάξω = καὶ ἔξω, τὰ ἔξω τῶν ομμάτων, wystawianie oczu.

ἔξωθεν, przyszl. 1) z zewnątrz; z obczyzny, z zagranicy, z daleka, 2) = ἔξω, zewnątrz, zewnętrznie, z Gen. ἔξωθεν εἶναι τῆς συμφροῦς, być obcy czemu; τὸ ἔξωθεν σώμα, zewnętrzna część ciała; οἱ ἐξ. λόγοι, mowy nie należące do rzeczy; τὸ ἔξωθεν, zewnętrzna strona; οἱ ἔξωθεν, zewnętrzni, zagraniczni, na boku stojący, nie należący do liczby, słuchacze; właściw. przytomni oprócz sądjów; τὰ ἔξωθεν, zewnętrzne części.

ἔξωθέω, impf. ἐξώθηον, fut. ἐξωθήσω i ἐξώσω, aor. I. ἐξέωσα, wypchnąc, wyprzeć, wygnac, τινά, τινός i ἐκ τινος, wypchnąc, zepchnąc, ἐκ τῆς τάξεως, z szeregu wyprzeć i zamieszać, τινά, τινά ἐς τι, zaprowadzić na kaj, na brzeg, πρός, εἰς τι. Biern. ciskać się dokąd, εἰς τι. Przenośn. a) γλώσσας ὀδύνας, złośliwie I. urągaliwie sztydźić. b) wstrzymać, ἐς τι, aż dokąd; οὐδεχθῆναι, wzgardzić, τινά i τί, niedopuszczać, tamować, udaremniać, τὸν νόμον, τὴν πόλιν εἰς χελευτόν, do krytycznego przyjęcie położenia, wtrącić w —.

ἔξωκεανίζω, umieścić po za oceanem. Ztąd. **ἔξωκεανισμός**, ó.

ἔξώλεια, ἡ, zupełna zagłada, z παρασθαι, zapr. sięgając się na duszę t. j. życzyć sobie czyli chcieć własnej zagłady, gdyby fałszywą miała być przysięga. **Pernicies**.

ἔξώλης, ες, (ὄλιον) zniszczony, zgładzony, zgubiony. ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιῶναι τινας, wyterpić ze szczerem. b) moralnie zgubiony, zgubny, zuboższy, zepsuty, str. ἐξωλέστερος.

ἔξωρίας, ó, z wystającymi l. obnażonymi plecami. **ἔξωριδοποιία**, ἡ, robenie surdutów l. kaftanów, krawiectwo.

ἔξωρίζω, obnażyć barki, plecy.

ἔξωρίς, ἰδος, ἡ, kaftan l. zwierzechni surdut z jednym rękawem, tak że prawe ramię i piersi były obnażone, odzienie niewolników i robotniczej klasy ludzi.

ἔξωρισία, ἡ, zaprzeczenie zaprzysiężone.

ἔξωνόμοια; 1) wykupić sobie z czego, τινά. 2) wykupić sobie co, tak że tego już nicma. τὴν φιλοτιμίαν παρά τινος, odkupić dumę od kogo, τοῦ κινδύνου χρήμασι, okupić; μη ζ. Inf. aby nie być. **Redimo**.

ἔξωπίος, ον, z twarzy, z oblicza, ὀμμάτων, z domu. **ἔξωπιάζω**, nie zważać, nie dbać, nie pamiętać na.

ἔξωρος, ον, niewczesny, niestosowny. b) przekwitły, okwitły. **intempestivus**.

ἔξωστῆς, ó, wypychać; ἄνεμοι, zbijające z toru. **ἔξωστάτω**, przyszl. str. najw. do ἔξω, (jak) najdalej po za l. czém. **Maxime extra**.

ἔξωπερικός, ἡ, óν, zewnętrzny, zagraniczny; τὰ ἔξωπερικά, pisma łatwe filozoficzne na większą publiczność obliczone, które i po za szkołą będący zrozumieć mogli; διάλογοι, zrozumiałe, jasne.

ἔξώτερος, α, ον, zewnętrzny; ἔξωτέρω τινός, po za. **ἔξωτικός**, ἡ, óν, zagraniczny.

ἔξωροσ, ον, bardzo błądy; **verallidus**.

ἔω, ep. = ὄω, ἔωι, ep. = οἱ. **ἔω** i **ἔων** p. εἰμί.

ἔωο, ep. = ἔωδ.

ἔωικα, ión. οἴκα, perf. 2. do ΕΙΚΩ, 3 dual. ep.

ἔϊκτον, I. pl. poet. ἔωικμεν za ἔοικαμεν, part.

εὐικός, εὐικός, ión. οἴκός, fem. ep. εἰκότα, plur. raz εἰκόται, plsqpf. ἔωικεν, ep. dual. ἔϊκτην, 3. pl. ἔοικεσαν i biern. 3 sing. ἔϊκτο i ἔϊκτο. 1) być podobnym, równać się; mieć wejrzienie, podobieństwo, zdawać się, być prawdopodobnym, τινί, komu, τί, w czém: z Imiesl. ἐπιβροσμένοις ἔϊκτην, podobni byli do takich, co chcą wskoczyć, t. j. sądzono, że wstąpią; podobn. ἔοικα λέγοντι, zdaje się, jakobym mówił, sądzę, mniemam, ὀδὲν ἄλλο ἢ πόλει: ἔωικεσαν, do niczego innego nie byli podobni jak do miasta. Ponieważ ὡς ἔοικας, ὡς ἔοικεν często nawiasowo stoi, niekiedy dwie konstrukcje się mieszają. n. p. ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν za ὡς νεμεῖ ὡς ἔοικεν i ἔοικεν οὐ νεμεῖν. 2) przyrównać do twarzy, wypadać, należeć się; zwykle nieosiobiście, ale i osobiście. Często nie łączy się z przyrz., zwykle z Dat. Inf. lub Acc. c. Inf. Imiesłown używa się przymiotnie: stósowny, zdający, przydatny, należący, przyzwolony, zasłużony, n. p. εἰκότα ἄοικτοι, stósowna t. j. mnie przyjemna małżonka, οἰκότα ἐπίκτοι, w sprawiedliwym, słusznej nadziei t. j. słusznie się spodziewając; τὰ οἰκότα εἰρηκας prawdą to, co powiedziałeś. Θεώτερον τοῦ οἰκότος, więcej boskiego wpływu zdradzając, niż spodziewać się było można. P. εἰκόσ.

ἔωισ, ep. = εἴης. **ἔώλοι**, według Boeckha za αἰόλοι, według Buttmana do ὀλέω, εἴλω.

ἔώλητο, (εἴλω) ciśnięto, parto.

ἔωλπα, **ἔώλιπεν** p. ἔλω. **ἔων** = ἦν, do εἰμί. **ἔων**, ión. = ὄν. **ἔωργα** p. ἔρδω.

ἔωρτάζω, ión. ὀρτάζω, uroczyść, święto obchodząc, ἐν ἧ (ἔωρτή) brać udział w uroczyści; z Acc. γάμου, obchodzić świątecznie.

ἔωρτάσιμος, ον, świąteczny; οὐ πᾶν ἔωρτάσιμα ὄντα ἔμοι, nie poznaję u mnie świąt.

ἔωρτασις, ἡ, obchodzenie uroczyści l. święta. T. s. **ἔωρτασιμός**, ó.

ἔωρταστικός, ἡ, óν, należący do święta, świąteczny.

ἔωρτή, ἡ, ión. ὀρτή, święto, uroczyść; zabawa świąteczna; w ogóle: zabawa, rozrywka; ἔωρτήν l. ὀρτήν ἀνάγειν, ποιεῖν, ἀγεῖν uroczyść obchodząc, święcić, po czém następuje nazwisko święta, albo w Nom. n. p. Ἀπατούρις, albo w Genit. τῶν Παναθηναίων, τινί, na cześć boga, lub z Genit. boga. ἔωρται ἐπίθετο, święta po Solonowych przez uchwałę ludu dodane. Przysłowio: κατόπιν ἔωρτῆς ἦκειν, po święcie, przyjść po obiedzie, za późno. **Festus dies**.

ἔός, ἡ, ὄν, p. ὄς. **ἔός**, po beocku = ἔω, ὄδ.

επαγγέλλομαι, być dumany z czego, chęć się, τινί, ἐπὶ τινί, czém, z czego.

επαγανακτέω, oburzać się, gniewać się.

επαγγελία, ἡ, oznajmienie, a) rozkaz, żądanie. b) przyrzeczenie, obietnica, ποιῶναι τινι πρός τὴν ἀπόστασιν, robić na przypadek odpadnięcia. c) doniesienie do sądu.

επαγγέλλω, I) czynn. 1) oznajmić, donieść, zawiadomić, τινί z nastp. ὡς, ὅπως, obwieścić, τί τινι, τί ἐς τι. 2) zapowiedzić, nakazać, rozkazać, wezwać do czego, ἦσαν ἐτόιμοι επαγγέλλομαι, byli gotowi, gdyby wezwał; τινί τι, τινί z Inf. I. z Acc. c. Inf., nakazać komu dostawę wojska, posilków od niego żądać; wymagać, τί I. z Inf. tyni, udać się do kogo, τινά τι, wezwać do czego. II. Med. 1) oznajmić o sobie, ἀρετήν, wydać się za nauczyciela cnoty; w ogóle: obiecać, oświadczyć gotowości do czego, przyrzec, τί, τινί

τι, l. z Inf. i bez, ώστε, obietnicę l. gotowość innych oświadczyć, zakomunikować. 2) żądać dla siebie, wymagać, dać rozkaz, z Inf. Szczej. τινά, pożywać kogo, skargę wytoczyć komu, że jako mówca wystąpił, kiedy s raciejszy prawa obywatelskie dla jakiejś przewiny, nie miał prawa do wystąpienia na mównicy tém samém.

επάγγελμα, τό, oświadczenie, wyznanie zawodu. **επαγγελματικός, ή, όν**, obiecujący (a nie dotrzymujący).

επαγείρω, zebrać, zgromadzić. Biern. zgromadzić się.

επάγερσις, ή, zebranie, ściąganie, επ. ποιεισθαί τος στρατός, zaciągać, wydać wici.

επαγνώω, p. **επάγω**.

επαγλαίζω, uwielbić. Med. chęłpić się, przechwalać się. *jacto me.*

επαγρος, ον, szczęśliwy, powodzenie mający na polowaniu.

επαγρονώνω, czuwać na co, nad czém, επί τινος. *Insidió.*

επαγγέω, jeszcze do tego przelać, sc. *δάκρυα*, płakać przy tém.

επάγω, I czynn. 1) do — przy — za — prowadzić, dostawić, τινά, τί, co, τινί komu, τινί lub επί τινι, do czego. a) o osobach, kogo przywieść, skłonić do czego, zwabić, namówić aby się wdał w co, επί τινα, επί τι, przeciw. b) o rzeczach, skierować, wymierzyć co na co, sprowadzić, sprawić co, przyczynić się do czego. 2) Szczej. a) prowadzić do boju, na nieprzyjaciela, zacząć ruszyć naprzód, επί τινα, przeciw k. — A z dom. Acc. στρατόν i t. p. pozór. np. zach. przystąpić, zbliżyć się, zaczepić, atak przypuścić, uderzyć na. b) *δικήν τινι*, wytoczyć komu proces, wnieść o karę; *γραφήν τινι*, dokuczyć komu skarga, *αίτίαν τινι*, обвинić kogo. c) *ψήρον επ.*, kazać głosiwać, podać pod głosowanie, *τινι*, nad kim, co. Biern. *οὐπω ψήφος επήκτο περί φυγής*, wygnania jeszcze nie uchwalono; kazać przysięgać; *πληγήν τινι*, uderzyć. II) Med. 1) a) o osobach: sprowadzić do siebie, wezwać do siebie, na pomoc wezwać, ściagnąć, zwołać, τινά a εἰς τι, dokąd. Szczej. w mowach przytoczyć, wspomnieć, τινά. Przenośn. przyciągnąć do siebie, zwabić, zjednać sobie, τινά, *ξυνοίκους*, jako współloków mieszkania, *δεσπότην*, mianować panem sobie; tudzież poruszyć, skłonić, do czego, z Inf. — b) o rzeczach, sprowadzić sobie, sprawić sobie, zrządzić, *συμφοράν*, nieszczęście; *φθόνον*, ściagnąć na siebie; *δούλωσιν των συμμάχων*, sprowadzić, zrządzić, *φεδξιν*, uciec. 2) *pedzić ku sobie kogo*, zjednać sobie, *τό πλήθος*.

επαγωγή, ή, a) sprowadzenie, ściąganie, *των επ. τριβέτων*, dowozu. b) zbliżanie się, marsz na, *επί τινα*. c) zakłęcie, wezwanie. d) indukcya, wniosek postępujący od szczególnu do ogólnu.

επαγωγίμος, ον, wprowadzony, obcy.

επαγωγός, ον, sprowadzający, *δανου*, sen; wabny, powabny, zwodniczy, uludny, zdający do naklonienia, επ. *εστιν*, z Inf. ujmującym jest, wabi, *νεци*; *επαγωγία*, przekonywające dowody; o potrawach: zapraszający, wabiący, przyjemny.

επαγωνίζομαι, walczyć, *τεμμηρίοις*, dowodami; *ταξιν νικαις*, do zwycięztw dodać nową walkę; znów walczyć.

επάδω lub **επαείδω**, fut. *επάσομαι*, 1) śpiewać przy czém, do czego, τί. 2) śpiewać komu, przedkować w śpiewaniu, *πρσεπiewać komu*; *τι, θεώ*,

bogu na cześć. Szczej. śpiewem zjednać, oczarować, śpiewem czarownym wyleczyć, urzec, zażegnać, zamawiać (chorobę), *τινί*, co lub kogo; krew zatamować urokiem.

επαίρω, p. **επαίρω**.

επαίλω, przyczynić się do wzrostu, błogosławić, szczęścić, sporzyć. Med. wzrastać.

επαθλον, τό, nagroda walki, dykni, przodek.

επαθροίζω, zebrać do tego.

επαύλω, narzekać, opłakiwać.

επαυγίζω, napadać, z wichrem wpaść, zaszumić, szaleć przez l. po, *πόντον. irruo.*

επαίδωμαι, aor. *επίγδέσθη*, wstydzić się przy tém; wstydzić się, *ελάττω* się, z Inf. lub z *εἰ. Pudet.*

επαίξιλον, τό, wety.

επαίνεσις, ή, pochwała.

επαίνετις, ό, chwaleca; rapsoda, gęslarz.

επαίνετικός, ή, όν, skłonny do chwalcenia; pochwalny.

επαίνω, f. ep. — *ήσω*, att. — *έσω* i — *έσομαι*, 2 sing. praes. pass. *επαίνεται* za *επαίνεσαι*, colska form. **επαίνημι**. a) dać poklask, przyklaskiwać, pochwalić, τί. b) chwalić, wielbić, publicznie zaszczyścić, podziękować, *winiszować*, *τι i τινά, τινά τι, τινά τινος*. *τινά επί τινι, εν τινι, από τινος, κατά τι*, ale *επί τό γελοιώτερον*, z szydem, z urąganiem; często łączy się z Inf. Acc. c. Inf. *εἰ, ότε, ώς*. c) namówić, naklonić, polecić, doradzić, τί l. z Inf. d) bardzo grzecznie podziękować, odmówić, *τήν κλητήν*, za zaprosiny. c) uroczyście recytować.

Aor. *επήνεσα*, już dobrze, dobrze z a *σγών*, milcz *że!* Po lacedem. **επαίνω**.

επαίνή, ή, straszna, grzyna, przydomek Perfezonu; *saeva*.

επαίνος, τό, pochwała, poklask, chwala, uwielbienie, pochwała a mowa, pieszcz pochwalna (na ludzi), *τινός*, *περί τινος*, *επί τινι*, *εἰς τινα, τινός τινος*, pochwała czyja na co; *ό παρ' ήμων εκ.* nam przyznana pochwała, nasza chwala; W l. ung. *γιοchwaly*, chwalebne przy mioty, slawa; *wtad επαίνους έξαινειν*, to co chwaly godne chwalić; Szczej. pochwała, jako zaszczyt publiczny, nagroda.

επαίω, ion. **επαίρω**, I) czynn. wnieść, podnieść, wynieść, włożyć, *τινός*, i a co; wynosić, rozslawić, uwielbić, *τι i τινά*. 2) pobudzić, zachęcić, zagrzewać, odwagi dodać, spowodować, namówić, bodzca dodać: *τινά z Inf. I. επί τι*. Biern. być pobudzonym, popedzonym, dżganym, rozjątrzonym, dać się odurzyć, podnieść się, *πρός τινα* l. *τι, a τινι, όπό τινος* przez co, czemi; *szczę*, wzbić się w pychę, zuchwalić się, zdumnieć, wynosić się, chęłpić się, nadać się, pobuhtnywać, *τινι, επί τινι*. *πρός τι*, lub z Inf. 3), podnieść się, *πρός τινα*, przeciw komu. 4) Med. a) podnieść się. b) podnieść dla siebie c) podnieść swoje, *δπλα*, *βακτηρίαν*, broń swoją, *κij swój*, *τινι*, przeciw komu.

επαισθάνομαι, dostrzedz, dosłyszec, uczuć, zmiarkować, *τι τινος* lub z Nom. imiesl., *ζε*.

επαίσθημα, τό, dostrzezenie. T. s. **επαίσθησις, ή**.

επαίσω, att. **επάσω**, **επάττω**, aor. 1. ep. *επήεξα*, z form. częst. *επαίεσσε*, 1) czynn. pedzić na co, runąć, rzucić się na, *τινός, τινι τινα*, l. *τί, na kogo* l. co, uderzyć na kogo, napasać, zaczepić, *τινι, czém, τινι τινι*, na kogo czém: *εἰς τι, na co*; poruszać, *πόδα*, z *πάλιν*, cofać się *z wawo*. 2) Med. poruszać się predko, runąć, rzucić się skwapliwie, *pedażać*, *τινός, τι*.

επαίσιος, ov. słyszany, głosny. γινέσθαι, rozgłosić się, z imiesł. że —. *compertus*.

επαισιγόνομαι, f. επαισιγονθήσονται, wstydzić się czego, twni. lub z Imiesł. lękać się, twná kogo. Właśc. biernie: być zawstydzonym

επαίτεω, 1) czynn. żądać nadto; kilkakrotnie, usilnie błagać, prosić, żebrać, twná, to co, twná, kogo, twná tí. 2) Med. dla siebie żądać, twná, czego. *Pesc.*

επαϊτιάομαι, Dep. Med. 1) αιτίας, powody podać, εγίς τε, względem czego. 2) obwinić kogo o co, przypisać komu winę, twná tí, twnós, μέζονα, ważniejsze obwinienie podać. Do obu przypadków, do Gen. i Acc. dodaje się czasem Inf. lub zdanie z έτι. Biern. επαϊτιαθείς, obwiniony. 3) narzekać, tí, na co; podawać za pretekst, zasłaniać się.

επαίτιος, ov. a) wiony, twnós. b) obwiniony, podlegający naganie, naganiony, stp najw. επαϊτιώτατος, τά επαϊτιζ, sądownie naznaczone kary.

επαΐω i έπάειν, έπήρα, 1) słuchać czego, tí, dostrzedz, usłyszeć, uczuć, miarkować, z Imiesł., że. 2) τί περί τινος i samo περί τινος, τί τινος, rozumieć co, pojmwować; έ παΐων, znaćca.

επαϊωρέω, zwykle biern. wisieć nad czém, bujać, έλπίσι, nadziejami uniesieni; zwł. grozić, zagrażać; έπιχωρείτο τῷ πολέμῳ, prowadził ją oporem, ociągając się.

επακμάζω, wzrosć do potęgę, rozkwitnąć.

επακμιος, ov, rozkwitu bliski, dojrzały. 2) zaostryżony, ostry.

επακολούθημα, 1) nastąpić, pójść za kim, twni, nastawać, nacierać, ścigać, έπι πολό, daleko, έπι πλέον, dalej. 2) przcn. a) ścigać, śledzić, τοιζ ένούσιν, zapuścić się w szeregach; λέγρουσι, λόγῳ, rozumieć. b) πάθει, pójść za namieniościami, folgować, ulgać. c) zastósować się do kogo, należeć do stromnictwa. d) o nieżywot. przedm. ustępować, wyciągać się, wolnieć.

επακολούθημα, τό, następstwo, twnós, czego.

επακολούθησις, ή, t. c. pop. κατ' έπ. w następstw.

επακουός, 2. przysłuchujący się, twnós.

επακούω, aor. έπήκουσα, ep. έπακουσα, 1) stać przy tem i słyszeć, przysłuchiwać się, słuchać, podsłuchać, zasłyszec, τί, twnós, τί τινος, co od kogo l. z nastp. έτι. 2) słuchać czego, być powolnym, posłusznym, twni. 3) przcn. τί, o czém wiedzieć ze sluchu.

επακρίζω, dosięgnąć szczytu, dopuścić się najgorszego.

επακρούομαι, p. επακούω.

επακτιήρ, ήρος, ό, myśliwy; *venator*.

επακτικός, ή, όν, podniecający; uludny; indukcyjny.

επακτιος, α, ov, nadbrzeżny, pomorski.

επακτός, ή, όν, przyprowadzony, przywieziony, wprowadzony, dostawiony, obcy; άνήρ έπ. t. c. ξένος, cudzoziemiec, przybłęda; στρατός, z obcych, cudzoziemców złożony; όδρο, cudzoziemscy kopijnicy na pomoc wezwani. Szczeg. νόσος, samowolnie ściągnięta; όμβρος, spędzony, gwałtowny; όρκος, deferowana przysięga.

επακτος, ov, dorobiony, dodany do.

επακτιός, ίδος, ή, lódz (nadbrzeżna).

επακτροκέλης, ητος, ό, szybko żeglujący okręt rozbójniczy.

επαλαλάω, wnieść przytem krzyk wojenny; w ogóle: krzyczeć przy tém, krzyk podnieść.

επαλαίομαι, ep. Dep. pass. przybłakać się, zablą-

kać się, obłakać się; πόλλ' επαληθεΐεις, po długim obłędzie.

επαλαίστω, oburzyć się na co, gniewać się.

επαλγέω, boleć nad czém, bólu doznawać, twnós.

επαλγής, ές, bolesny.

επαλείω, nasmarować, natrzeć, namazać, namaścić; przcn. drżać, podbechtac. *πιπρω*.

επαλέξω, f. — ήσω, 1) odebrać, oddalić, τί τινι, co od kogo. 2) pomódz, wesprzeć, twni kogo.

επαληθεύω, stwierdzić, potwierdzić, λόγον twnós.

επαλής, ές, rozgrywany l. rozgrzewający.

επαλητής, ές, wzmacniający, pokrzepiający siły.

επαλλαγή, ή, γάμων, śluby małżeńskie wzajemne, — έπιγαμία.

επαλλάξ, p. εμαλλάξ

επαλλάξις, ή, zmiana, wymiana; przejście z klasy jednej do drugiej; pokrzyżowanie.

επαλλάσσω, 1) czyn. zmienić, επαλλάξαντες, na przemiany co robić; zamienić, odmienić; έπ. τοιζ όδόντας, mieć zęby wchodzące, jedne w drugie, ποδς επαλλαχθείς ποδί, noga za noga, έπ. χείρας zalożyć ręce, επαλληλαγμένα ίχνια, krzyżujące się ślady; o mowie: inaczej być tłumaczonym, przekreślonym; ποιεί τοιζ λόγους επαλλάττειν, czyni dwuznacznymi. 2) Nprzech. przejść od jednego do drugiego, zbliżyć się, τῷ γένει τῶν ιχθύων, przechodzić w co, przerażać się.

επαλίηλιος, 2. i 3. zakończ. jeden po drugim, ścisły, φάλαγξ, trwały, βροή.

επαλιξίς, ή, obrona, przedpiersień, przedmurze, ganki na murze, blanki; wogóle: zasłona. pomoc, twnós, εις τι.

επαλιπος, ov, przyjemny, νόστος.

επαλιπότης, ό, ten, co przy wymłacaniu zboża przez woły kłosa obraca i wtyka pod nogi bydłom.

επαμαζέω, iou. za εφαμ. — jeździć po czém (wozami), twni, utrzeć.

επαμαίωμαι, Dep. med., nagromadzić, nasypać, ένώνη, rozესлąc podściółkę, ήην nasypać. *Accumulo*.

επαμβατήρ, ήρος, ό, poet. za επαναβί, wstepujący na co, siedzący na czém

επαμείβω, 1) czynn. zmienić, zamienić, τί τινι, na co z kim pomieniać się. 2) Med. na przemianę temu l. owemu dawać, νίκη επαμείβεται άνδρας, zwycięstwo na przemian meżom się dostaje.

επαμερος, dor. — έφημερος.

επαμμένο, poet. — επαμαμένο.

επαμοιβάδης, przysl. na przemian, na wzajem.

επαμοιβήσις i επαμοιβός, óν, kolejny, odmienny.

επαμπέχω, wdziac, włożyć, otulić, zasłonić.

επαμύνητωρ, ορος, ό, ep. pomocnik, opiekun, obrońca.

επαμύνω, pomódz, wesprzeć, twni, zasłaniać, bronić, poradzić zaradzić.

επαμφοτερίζωντις, przysl. dwuznacznie.

επαμφοτερίζω, nachylać się na obiedwie strony,

a) stać w środku, pośrednie zajmować stanowisko, twni, między. b) chwiać się, być wątpliwym; to z tym, to z owym trzymać, być neutralnym, dwuznacznym.

επαμφοτερισμός, ό, dwuznaczność.

επάν i επήν, iou. **επάν,** segn. z έπας άν, spójn. skoro, kiedy; έπ. ός τάχιστα, skoro, z Conj. na oznaczenie a) wypadków zawisłych wprawdzie od okoliczności, ale prawdopodobnych, główn.

z Conj. Aor. zastępującym Fut. exact. Rzyskie; w Orat. obl. w takim razie stoi także Optat. b) na oznaczenie powtarzających się czynności lub

powtórzenia się wypadku jakiego w teraźniejszości lub przyszłości, gdy tymczasem o powtórzeniu się czynności w przeszłości Optat się kładzie; „ilekroć.” *Cum, postquam.*

επαναβαθμός, ό, stopień, wschód.

επαναβαίνω, poet. *επαμβαίνω*, wstąpić, wejść; a) o jeźdźcach, dosiadać, wsiadać na koń., b) o nieprzyjaciolach, wysiadać, podchodzić, wejść na mury; εἰς τι, postąpić na co; o zwierzętach: pokładać.

επαναβάλλω, podnieść; zwykle w Med. zarzucić na siebie, *θομάτια*, odwlec, odroczyć, τί.

επαναβιβάζω, kazać wejść, *άνδρας*.

επαναβιλήθών, przysł. zarzucony z góry, wdziany.

επαναβοάω, wolać przy tem.

επαναγγώσκω, czytać przy tem.

επαναγκάζω, zmusić do tego, zniewolić, z Acc. c. Inf.

επάναγκος, przysł. koniecznie, z konieczności,

z przymusu, μηδέν επ. είναι, aby przymusu nie było.

επαναγορεύω, głośno oznajmiać.

επαναγω, 1) czynn. a) własc. doprowadzić, zaprowadzić, *ός ήμας*, przed wami stawić; przemożn. podniecić, wzbudzić, wzniecić (gniew). b) sprowadzić do czego napowrót, εἰς, ἐπί τι, kazać odejść, przedstawić znowu. 2) pozorn. nrzch. z dom. στρατών, ναύς itp. powrócić, cofać się, nawrócić, przywrócić; *εμαυτών επανήγαγον από τών κακῶν*, wythnałem, przyszedłem do siebie. 3) Biern. z ταῖς ναυσί, a) ruszyć wypłynąć przeciw komu (τινί) na morze, wypłynąć przeciw. b) być zaniezionym, zapędzonym na brzeg, rozbić się.

επαναγωγή, ή, sprowadzenie, wyprowadzenie, τοῦ βελτίστου, wypłyniecie, wyjście pod żagle; τὰς επ. ποιεῖσθαι, pójść do ataku. *Impetus.*

επαναδιπλασιάζω, podwoić, powtórnie pytać.

επαναδιπλώω, t. c. *επαναδιπλασιάζω*. Ziąd **επαναδιπλωρα, τό,** podwojność, w dwójnasób tyle.

επαναδιπλοσις, ή, podwojenie, powtórzenie.

επαναθεάομαι, Dep. med. powtórnie przyglądać się, τινά, komu.

επαναθερόσκω, skoczyły przytem pod górę.

επαναίρεσις, ή, uprzątnienie, zgładzenie, zabicie; zburzenie.

επαναιρέω, sprzątnąć, zabić. Zwykle Med. 1) brać na się, podjąć się, unieść, pozyskać, λατρεῖαν, πόλεμον, φίλιαν. 2) sprzątnąć, zabić, zabrać; πόλιν. 3) cofnąć, νόμον.

επαναίρω, podnieść do góry, wnieść. Zwykle w Med. podnieść na kogo (τινί) co, podnieść się, wstać, powstać.

επανακάμπτω, w tył nagiąć.

επανακείμαι, być położonym, przeznaczonym.

επανακλιγγάνω, przytem zaszczekać. *adlatro.*

επανακοινώω, zakomunikować, oznajmiać, τινί τι.

επανακρεμάννω, zawiesić na czém. Biern. Zawisnąć.

επανακρούω, odepchnąć. Med. powrócić, *δεύρο.*

επανακυκλώω, powtórzyć. Med. w kóło się obracać. Ziąd. **επανακύκλησις, ή,** obracanie się w kóło.

επανακύπτω, podnieść się do góry; opierać się, τινί.

επαναλαμβάνω, podjąć, powtórzyć.

επαναλιόσκω, jeszcze użyć do tego, *χρόνον.*

επαναλιόω, p. *παλλιλλογέω*.

επαναμένω, i poet. *επαρμένω*, 1) dłużej czekać. 2) τινά, czekać kogo, grozić komu, zagrażać, z Inf.

επαναμνησκόω, znów napomnieć, τινά, z pyt. zależ.

επανανεόομαι, dep. med. ponowić, powtórzyć, λόγον.

επαναπαύομαι, wypocząć na czém, spocząć, o-
przec się na czém, polegać na kim, τινί.

επαναπηδάω, skoczyć przytém do góry.

επαναπλώω, ión. **επαναπλώω,** wyjechać na morze, ἐπί τινα, przeciw komu; *δεύρο*, płynąć napowrót. Przen. *ώστε επαναπλῆσεν ήυιν ύπερα κακά,* ile słowa wypływają, wylewają się z ust waszych.

επαναποδίζω, odwołać i dokładnie zbadać.

επαναπολέω, p. *αναπολέω*.

επαναρρόγγυμι, odedrzeć, *ελεαα*, ból odnowić.

επαναρρόπτω, rzucić pod górę; nrzch. podskoczyć.

επανασεισις, ή, podniesienie i wstrząsanie, od *επανασειω*, wstrząsać. grozić.

επανασκέπτομαι, (fut. i aor.) znów przegłądać się, badać. T. s. **επανασκοπέω.**

επανάστασις, ή, 1) powstanie, bunt; τινί, przeciw komu; burzenie, obalenie, *θρόνων*, w l. mng. powstańcy, *τύπος*, przeciw komu. 2) podniesienie, wzniosłość, λόγου.

επαναστέλλω, odbić i podnieść do góry; przeskodzić.

επαναστρέφω, odwrócić się; wykonać ruch odwrotny. Med. powrócić.

επανάστασις, ή, wyciąganie, podniesienie.

επαναστεινω, wyciągnąć, τί, a) *μείζονας ελπίδας*, przedstawiać. Med. trzymać do góry, τί τινι, grozić komu czém.

επανατέλλω, poet. **επαντέλλω**, nrzch. podnieść, *ποδός ήγνος*, nrzch. podnieść się. wschodzić, *σβ-υής*, z łoża; zwykle o słońcu; okazać się.

επανατίθημι, włożyć na co; przydać, dać, przypisać, τινί τι, przysunąć, zamknąć, *σανιδας*.

επανατρέφω, powrócić, *πρός τι*.

επαναφέρω, poet. *επαμφέρω*, sprowadzić, odnieść do, τί εἰς τι, składać na kogo co; przypisać czemu, εἰς δεινότητα cet. donieść o czém (referować); policzyć, wliczyć. Nrzch. — wrócić, ἐπί τι.

επαναφορά, ή, sprawozdanie celem powzięcia postanowienia.

επαναφυσάω, dać, dmuchać przy tsm.

επαναφωτέω, cofać się, ustępować, *πάλιγ, από τιος*, ες, *πρός τι*. *Recedo, recipio me.*

επαναχωρήσις, cofanie się, ustępowanie. *Recessus.*

επανδρός, ον, męzki; *virilis.*

επανειγίρω, obudzić, zagrzewać.

επάνεμι, wrócić, ἐπί τι, o głosie, odbić się i wracać. Przen. znowu czyli powtórnie co przechodzić i zbadać, *περί τιος*, τι, powtórzyć, isć pod górę, εἰς τι.

επανεπειν, do tego oznajmiać, obiecać nadto jawnie; *edicto pro-ono.*

επανελκύω, przyciągnąć, podwlec. τί.

επανέρομαι, ión. **επανείρομαι**, w Att. tylko Aor., znów zapytać, pytać, τινά τι lub z pyt. zd. zal.

επανέρομαι, znowu podejść, podchodzić, εἰς τι, wejść, dostać się. Zwykle wrócić, εἰς τι, *σκάδε*, w mowie wrócić do czego; powtórnie roztrząsać.

επανερωτάω, znowu powtórnie pytać, τινά.

επανέγω, przy tem trzymać do góry; znosić przy czém, τί τινι. Nrzch. trzymać się, ucześcić się czego, ἐπί ταῖς ελπίσιν.

επανήκω, powrócić. *redeo.*

επανθήω, kwitnąć na czém, rozkwitać, wykwi-
tać, własc. i przen. n. p. o rumiecu, wystąpić,

pokazywać się; osadzać się, wydawać, wnieść czem; mieć czego w obfitości, opływać w co, obfitować.

επανθίζω, kwiatami przyozdobić, urozmaicić; χρυσόν, wykladać, ἐρυθρίημα, wydać czerwony kolor; πόντοι, uwieńczyć niedolą; κωκυτοῖς, przepłatać. Med. ozdobić się, przystroić się, αἷμα, krwią się pokalać. *Esorno.*

επανθρακίδες, αἱ, małe ryby, pieczone na węglach.

επανόομαι, smucić się, τινί. *lugo.*

επανίημι, popuścić, puścić, τινά τῶν πόνων, dać wytchnienie od; zaniechać; poprzestać. Zwykle nprz. ustępować, słabnąć, spaść w cenie. Biern. opuszczonym być, darowanym być.

επανίσσω, wypróżnić, τί, przyprowadzić do równowagi, τινά πρὸς τινα. Biern. zrównać, τινί.

επανίστημι, 1) kazać wstać, wskrzęsić, podnieść, τὰ τεύχη. 2) Med. i Aor. II i pf. act. a) (po kim) wstać, powstać, podnieść się; postawić się l. stanąć na czem; b) powstać przeciw komu, zbuntować się; zrobić powstanie. O rzeczach: podnieść się, nabrzmieć.

επανόσθω, ἦ, 1) pochodzenie, wejście. 2) powrót. 3) koniec.

επανοιδέω, nabrzmieć.

επανορθόω, 1) Czynn. i biern. podnieść, przywrócić, naprawić, do ładu przywieść, wesprzeć, dźwignąć, poratować, τί, τινά, przen. τοῦς φιλοσοφούντας, uczyć. 2) Med. przywrócić swoje, poprawić się (w mowie, w tłumaczeniu); w ogóle = Czynn. f., naprawić, co, dźwignąć co.

επανόρθωμα, τό, na — poprawa, pomoc, porada. **επανόρθωσις, ἦ**, przywrócenie, poprawienie; obrona.

επανορθωτικός, ό, poprawiacz, przywracający.

επανορθωτικός, ἦ, όν, poprawiający, zdalny do poprawienia.

επάντης, ες, stromy, *acclivus.*

επαντιάξω, spotkać, *occurro.*

επαντλέω, czerpać w co, εἰς τι, zalewać, τί, napełnić, τί τινι. Bez Obj. tryskać czem, bujać. Biern. być czerpanym, wylewać się.

επαντλησις, ἦ, oblewanie, *irrigatio.*

επάνω, zupełnie ukończyć; οὐδέ — ἐπιτύσθη, nie było rozstrzygnięte.

επάνω, przysł. wierzchem, na wierzchu, na górze; ό ἐπάνω, górny; tudzież z Genit. χρημάτων ἐπάνω εἶναι, z góry patrzeć na pieniądze, gardzić. O pokrewieństwie — ό ἐπάνω, przodkowie; o książce, ἐν τοῖς ἐπάνω, poprzednio, w poprzedzających rozdziałach; o czasie: przedtem, ό ἐπάνω χρόνος, czas przedtem. — więcej, z górą, ἡδύνατο πρῶθ-ηναί τρακασίαν δηναρίων, za 300 z górą denarów. *Supra.*

επάνωθεν, przysł. z góry, po nad, ἡμῶν, ό ἐπάνωθεν, dawnych czasów ludzie; z głębi kraju.

επάνωθι = ἐπάνω, po nad, τινός.

επάξιος, α, ον, godny, wart, stosowny, bez przyp. i τινός l. z Inf. Szczeg. wspomnienia godny, pamiętny, osobliwy. Przysł. **επαξίως**, godnie; w miarę zasługi, zasłużenie.

επαξίωσθαι, za godne, godnego poczytać, za słuszne uważać, z Inf. τι δράν. W ogóle: sądzić, mniemać.

επαξίνος, ον, po nad osia.

επαοδή, ἦ, śpiew czarowny, czarodziejski, urzekający, p. επώδη.

επαπειλέω, nadto jeszcze grozić, τί czém, τινί

komu, tudzież τινί τι l. z Inf, zagrozić, *ze.* Biern. πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκείν' ἐπιπειλημένοι, tak straszniemi groźbami przez ciebie zatrwożeni.

επαποδύω, wzywać kogo przeciw komu, τινί, aby z nim walczył. Med. i aor. II wzywać się przeciw komu, uzbroić się, przygotować się do walki; przen. τῷ πράγματι, zakasać się do czego, zacząć kogo. **επαποδνήσκω**, umrzeć po kim, τινί, po czém.

επαπολογέομαι, jeszcze nadto bronić; jako drugi obrońca wystąpić.

επαπορέω, wąpić przy czém, podnieść kwestyą.

επαποστέλλω, posłać jako następcę; wysłać przeciw komu, posłać, odesłać.

επάπτω, p. ἐπάπτω.

επαρά, ἦ, przekłętwo, przeklećcie, kłątwa. Ion.

επαρή.

επαράομαι, przekląć, zlorzczyć, τινί, miotać kłątwy; przekłętstwem zagrozić, εἰ τι cet. — 2) życzyć czego sobie, błagać, modlić się o co, τινά τόνδ' ἐπιγράσω λόγον, jakież życzenie w tem słowie zawarte?

επαράσσω, zarzucić, zatrzasnąć, τί.

επάρατος, ον, przeklęty; ἐπάρατον ποιεῖσθαι τινα, przekląć kogo, kłątwa obciążyć; pod kłątwa zakazany, ό και ἐπάρατον ἦν μή οἰκεῖν.

επαργγμος, ον, z plamą (białą) na oku, ślepy, niewidomy; ciemny, niezrozumiały.

επαργγρος, ον, srebrem wyłożony, wykładany.

επάδω, zrosić, zwilżyć, zalać.

επαρήγω, pomódz, posilkować, τινί.

επαριθμέω, doliczyć.

επαρίστερος, ον, właści. lewy; potem, niezręczny, przewrotny.

επαριστερότης, ἦ, niezręczność.

επαρξια, ἦ, pomoc; dowóz.

επαρκεσις, ἦ, pomaganie, pomoc, wsparcie, opieka.

επαρκέω, 1) nprzch. wystarczyć, starczyć, trwać, νόμος, dać utrzymanie. 2) czynn. a) pomódz, wesprzeć, dźwignąć, ό ἐπαρκούντες, pożyczający, dawcy; τί, wesprzeć czém, dać, udzielić co, τινί i τινί τινος. b) przyzwolić co komu, pomoc dać, posilkować, być powolnym; τί, poradzić, zarządzić czému, zapobiedz; τινί τι, odwrócić co od kogo, oddalić, z Inf. pomódz.

επαρκής, ες, wystarczający, dostateczny.

επαρκούντως, przysł. dostatecznie, podostatkiem. *ita ut alicui satisfaciat.*

επαρμα, τό, wzniesienie, nabrzmienie; duma.

επαρούρος, ον, żyjący na wsi, rolnik, wieśniak.

επαρούα, zawiesić na czém; φόβον, sprawić, τινί. Biern. grozić, wisieć nad kim.

επαρτής, ες, gotów, uzbrojony, przysposobiony; *paratus.*

επαρτώω, przygotować. Med. przyg. sobie.

επαρτώω, przymocować; przen. przemaczyć za co.

επαρτώω, dolewać czerpaniem, doczerpać.

επαρχία, ἦ, namiestnictwo; dowódcy (Rzymka), rząd ὀπατική, konsularna.

επαρχικός, ἦ, όν, dotyczący prowincyi l. namiestnika.

επαρχος, ό, namiestnik, dowódzca, naczelnik, u Rzymian, prokonsul, propretor lub prefekt.

επαρχότης, ἦ, t. c. *eparchia.*

επαρχω, 1) Czynn. a) jeszcze oprócz tego wla-

dać, panować, τινός, na obcym gruncie posiadać; b) panowanie rozszerzyć, starać się rozszerzyć, τινός, nad czém; u Rzymian: być namiestnikiem, prefektem. 2) Med. zacząć od czego; co rzecz l. czynność poświęca; *νόμισαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρ-*

ζήμενοι δεκάεσσι. Tu πᾶσιν zawisło od ἐπαρέζα-
μενοι a δεκάεσσι od νόμησαν t. j. do wszystkich
przystępując czynność światłą zacząć, wszystkim
rozdzelić l. nalać celem libacji l. zalewki.

ἐπάρω, 1. ἐπαρωίσκω aor. 1. ἐπήρως, aor. II. ἐπι-
-ήραρεν, perf. ἐπάρηρα, ἐπαρηρώς, plsqpf.
ἐπαρήρει, part. aor. med. sync. ἐπάρμενος. 1) czynn.
Aor. 1. przymocować, przyczepić, τινί τι. 2)
nprzech. pf. i plsqpf. być przymocowanym, sie-
dzieć, stać mocno, przylegać, przystawać, przy-
padać szczerlinie: ἐπάρμενος, urządzony, gotów, przy-
gotowany. *Adaptio.*

ἐπαρωγή, ἡ, pomoc, wsparcie, νόστος, przeciw
chorobie.

ἐπαρωγός, ὁ, pomocnik, posilkujący.

ἐπασκῶ, 1) starannie pracować przy czém, w co
zapatrywać dobrze (τινί). 2) ćwiczyć, τί, ćwiczyć
się w czém, zajmować się czém usilnie; ἀρετήν
ἐς τὸ κοινόν, dzielnosci swojej w staraniu się o
dobro publiczne nadać znaczenie, μνήμην, pamięć
zachować. Perf. pass. jest zwyczajem, τίς, nie-
których.

ἐπασσύτερος, α. ον, ścisły, gromadnie tuż po
sobie χῆμα, balwan po balwaniu, zwykle w l.
mng. jeden po drugim.

ἐπασσυτεροτριβής, ἐς, przedko po sobie nastę-
pujący, δρέγματα χερῶν, rak ciosy l. razy.

ἐπαστρέπτω, błyskać się, przy tem.

ἐπαυγάζω, oświecić. *colluceo.*

ἐπαυδάομαι, wezwać, τινά. *Intoco.*

ἐπαυλέω, grać przy czém na flecie, wygrywać.
ἐπαυλιζομαι, w polu, na dworze przenocować l.
obozować, τινί, przy czém.

ἐπαύλιον, τό, zdrobn. ἐπαυλις, wioska.

ἐπαυλις, ἡ, wieś, włość. 2) = ἐπαυλος. 3) kwa-
tera, ἐπαυλιν ποιεῖσθαι, zakwaterować się.

ἐπαυλος, ὁ, 1) stajnia, obora, koszary, zagroda
(dla bydła). W l. mng. z dod. γὰς, siedliska,
siedziba.

ἐπαυξάνω i ἐπαύξω, Aor. 1. ἐπήρξηξα, jeszcze
powiększyć, pomnożyć, wznieść, usświetnić, τί.
Biern. spotężnić, wzrosć w siły.

ἐπαύξηη, ἡ, wzrost.

ἐπαύξησις, ἡ, powiększenie.

ἐπαύρησις, ἡ, z rzeczy jakiej wynikający zysk l.
szkoda; zwykle w l. mng. zysk, korzyści, ταχέ-
ας τὰς ἐπ. καί πρὸς τὸ τεργνὸν ποιεῖσθαι, przed-
ko i przyjemnie zażywać.

ἐπαύριον, ἡ, sc. ἡμέρα, jutro, dzień jutrzejszy
l. następny.

ἐπαυρίσκω, Aor. 2. inf. ἐπαυρέμεν, za ἐπαυρεῖν.
Med. f. ἐπαυρήσομαι, Aor. 2. ἐπαυρήσῃ, 2 sing.
conj. ep. ἐπαύρηται i ἐπαύρηγ. 1) Czynn. a) zażyć,
użyć, dostać, dopiąć, τινός. b) przen. o poci-
skach: niby liźnąć, dotykać, ranić, obrazić, mu-
snać, drasnąć, τί, τινός. 2) Med. a) mieć udział
w czém, użyć, zysk mieć, mieć w zysku, τινός,
tudzież, mieć, doznać szkody, czuć, zbierać owo-
ce, τινός, a ótam μιν ἐπαυρήσασθαι, myślę, że po-
zna to z własną szkodą. b) z Acc. dopiąć czego,
ściągnąć co na siebie.

ἐπαυτέω, nawoływać, krzyzczać przy czém, wy-
krzykiwać.

ἐπαυχένος, ον, na grzbiecie.

ἐπαυχέω, przechwalać się czém, τινί, a z Inf.
fut. spodziewać się, ufać, że.

ἐπαυθω, wołać, nawoływać.

ἐπαφναινομαι, biern. wyschnąć przy czém; γε-
λών, umierać ze śmiechu, śmiać się do rozpuku.

ἐπαφάω, dotknąć. Med. χειρὶ τινος, glaskać pie-
szczotliwie.

ἐπαφή, dotknięcie; uczucie: zaczepek, nagana,
szarpnięcie.

ἐπαφῆμι, wypuścić przeciw komu, παλλά, rzucić,
miotac; κῶνας, podszezuwać, rzucić na kogo, κ-
ραμίδα φωνῆ, wydać z siebie.

ἐπαφρόδιτος, ον, pełen wdzięku, powabny, po-
nętny: Sulla, przez Wenere uszczęśliwiony.

ἐπαφρόσω, doczerpać, dolewać, aor. ἐπήρσα.

ἐπαφθής, ἐς, ciężki, przyniatający ciężarem,
trudny, uciążliwy, nieprzyjemny, εἰς τινα, τινί,
znienawidzony, nieprzyzwoły, niegrzeczny, z Inf.
τὸ ἐπαφθῆς, odrażające, τινός, od czego.

ἐπαφθῶμαι, doznawać przykrości, być zakłopotan-
ym, troskę mieć.

ἐπέαν, p. ἐπάν.

ἐπεγχεῖω, wymściac, wyszydzić, τινί, κατά τινος.

ἐπεγγράω, dostawić jako poręczyciela.

ἐπεγερῶ, aor. sync. med. ἐπεγρόμη. 1) Czynn.
ze snu przebudzić, τινά, przen. poruszyć, obud-
dzić, τί. 2) Biern. i Med. a) być obudzonym, za-
grzewanym, ἐπηγείραντο ταῖς ψυχὰς, dodawano
ducha. b) przy tem obudzić się, ocknąć.

ἐπεγερτικός, ἡ, ὄν, budzący, zagrzewający, pod-
niecający.

ἐπεγκάλεω, oskarżyć, τινί.

ἐπεγκλέω, przytem rozkazać.

ἐπεγκροάνωμι, jeszcze domięszać, τί τινι, Med.
brać w siebie.

ἐπεγχεῖω, dolać; przen. zmieszać, połączyć.

ἐπέδρη, ion. = ἐφείρα.

ἐπέη, ep. także ἐπετή (ἐπί) Spójn. na oznaczenie
czasu i przyczyny. 1) o czasie: gdy, kiedy, od-
kad; ἐπ. τάχιστα, skoro. a) z Indic., którego nie-
kiedy domysł. się należy. b) z Optat. w Or. obli-
ka i na oznaczenie często w przeszłości powta-
rzającej się czynności, lub gdy myśl ma być uo-
gólniona, ilekroć, tudzież z ἄν l. κῶν. c) z Conj.
w ogólnu. zdaniach, zwłasz. z ἄν, κῶ, skoro. d)
przy Inf. w Or. obli. obok zdania głównego sto-
jącego w Inf., gdy zdanie poboczne także zawiera
słowa tego którego mowę się przytacza. 2) o
przyczynie: a) gdy, gdyż, ponieważ, że, często
też, zresztą, tymczasem, w przemowie bez stoso-
w nego zdania głównego, gdzie domyśleć należy
się słów: przeto powiem ci l. czegoś podobnego.
b) bo, bo też, po dłuższym poprzedniku l. wprost
za γάρ, gdzie też często zd. główn. domysł. się
należy, podobnie na początku pytania, przy Im-
perat. „bo inaczej;” ἐπεὶ καί, a nawet ἐπεὶ γε,
gdy przecie, ἐπεὶ οὖν, gdy więc, ἐπεὶ ἴα, kiedy,
skoro, ἐπεὶ τε, czasem = ἐπειδὴ, zresztą tylko do
ściślejzego połączenia. U poetów ἐπεὶ czasem się
przestawia, a ἐπεὶ οὖν zlewa się w czytaniu w dwu-
zgłoskowy wyraz.

ἐπέημι, 1) Czynn. i biern. przech. a) cisnąć, na-
ciskać, uciskać, nacierać, ścigać, nalegać, τινί.
Biern. πρὶ ἐπειγόμενος, rozpalony. b) pedzić, na-
pedzić, przepędzić, cisnąć, poruszyć, zdą nalegać,
przyśpieszać. τί. 2) nprzech. cisnąć, natrzeć, spie-
szyć (się), τὰ ἐπειγόντα, nagłać sprawy, konie-
czność; ἐπειγε, zdążaj. 3) Med. z Aor. biern. a)
cisnąć się, nacierać, zład, spieszyć się, bez Obj.,
l. z Inf. l. z Imiesł., δρόμω, krokiem przyspieszo-
nym. b) starać się dla siebie, przyspieszać dla
siebie, γάμων. Imiesł. ἐπειγόμενος jako przymiot.
a) spieszący, skwapliwy, żwawy. b) z Genit. spie-
sząc się do czego, tęskniący, żądający, pożądli-

wy; περί νίκης, żądza sławy ciśniony, l. z Acc. c. Inf. żyjący, aby.

ἐπειδάν, (ἐπειδή ἄν), Spójn. z Conj. odnoszący się zawsze do przyszłości; ztąd Conj. aor. — fut. exact. Kzymian. Gdy łączy się z Praes., znaczy, gdy, za każdą razą gdy, podczas gdy; przy czas. przeszł., gdy, skoro; ἐπειδὴν τάχιστα, (podobn. ἐπ. θάρτος), skoro. Także w mowie nie wprost, gdzie niekiedy Opt. stoi.

ἐπειδή, spójn. 1) o czasie: gdy, gdy więc, odkąd, skoro, ἐπ. πρώτα, odkąd, odkiedy pierwszy raz; zwykle z Ind. Praeter., ale oznacza także czynność powtarzającą się w cz. teraźn., z Conj. albo przytacza zdanie cudze lub czynność powtarzającą się w przeszł. i wtedy łączy się z Opt., albo z Inf. jak ἐπεὶ. 2) o przyczynie: gdyż właśnie gdy więc, ἐπειδή γὰρ, z Indic. ἐπειδήπερ, przysł. a ponieważ, **ἐπειδὴν**, p. ἐπορώω. [że przecie. **ἐπειή**, ep. ἐπεὶ, gdyż.

ἐπεικάζω, domniemywać się, domyślić się, óς ἐπεικάζομαι, ἐπεικάζομαι i óς ἐπεικάζομαι, o ile domyśleć się wolno, według domysłu, podobno, zdaje się.

ἐπειμι, f. ἐπέσομαι, ep. σσ. Impf. I sg. ep. ἐπέην. 3 sing. ἐπήεν, 3 pl. ἐπέσαν, 1) być przy tém, na tém, leżeć, τινί, ἐν, ἐπί τινι, ἐπί τινος, być, przestać przy czém; ztąd, być przełożonym, stać na czele. 2) o czasie: pozostać, zostać się, być przyszłym, przyjść, zagrazać, γήρας, ποῦ τις. 3) być nadto, krom czego, ἐπί τινι. 4) być z czém połączonym, być przeznaczonym. 4) ἐπήν i ἐπι, było, jest przy tém, jest, dzieje się

ἐπειμι, impf. 3 s. ep. ἐπήεν, 3 pl. ἐπήσαν, i ἐπήσαν, f. ep. ἐπέσομαι, aor. I. med. ἐπέσομαιν. w Praes. ze znaczeń. cz. przyszl. 1) przystąpić, dochodzić, przyjść, zbliżyć się, przybyć, przyjść na myśl, stawić się, napaść, najść, grozić; częśc. bez przyp. ó ἐπίων, pierwszy lepszy, cz. τινά, τινί, do kogo, na kogo, komu, τί, do, na co, cz. z Inf. Szczeg. a) nacierać, zaczepić, nachodzić, wtargnąć, wkroczyć, wpaść, ściagać; cz. bez przyp. ó ἐπίων, zaczepiający, τὸ ἐπίον, wtyłe następująca siła zbrojna. b) o mówcy: wystąpić. c) o tłumie, przejść. 2) o czasie: zbliżyć się, grozić, zagrazać, nastąpić, ó ἐπίων, następujący, εἰς τοῖσιν (τὸ ἐπίον) sc. ἔτος, za rok, ἐς τὴν ἐπιούσαν sc. ἡμέραν, na jutro, τῇ ἐπιούσῃ, jutro, τὰ ἐπίοντα, to co następuje; πράγματα ἐπίοντα, nadchodzące, gotujące się, wiszące nad kim sprawy.

ἐπεινομι, ion. p. ἐφύνομυ.

ἐπειξίς, ἡ, przyspieszenie, pośpiech.

ἐπειπερ, spójn. kiedy już, gdy, ponieważ, przecie. **ἐπειπον**, aor. 2. mówić przy tém, dodać w mowie, zauważać.

ἐπειρομαι, p. ἐπέρομαι.

ἐπειρωτάω, p. ἐπερωτάω.

ἐπεισαγμα, τό, przywicie, przywóz.

ἐπεισάγω, wprowadzić oprócz tego, dowieźć; Med. sobie sprowadzić. *Praeterea invehō.*

ἐπεισαγωγή, ἡ, wprowadzenie; plur. miejsca do wpuszczenia l. wprowadzania.

ἐπεισαγωγήμος, jeszcze do tego wprowadzony; τὰ ἐπ., dowóz towarów, wprowadzony towar.

ἐπεισακτος, ον, wprowadzony, dowieziony; obcy, przejęty.

ἐπεισβαίνω, jeszcze wejść do czego, εἰς τι. **ἐπεισβάλλω**, jeszcze dorzucić, dolożyć. 2) potwornie wpaść, napaść. *Invado.*

ἐπεισβάτης, ο, posiadający nadto jeszcze; nadliczbowy ἐπιβάτης.

ἐπεισοδοχομαι, jeszcze nadto przyjąć l. przejąć.

ἐπεισοδῶ, nprzech. ἐπεισοδοῦσαι, nieznacznie wciśkać się.

ἐπεισοίμι, jeszcze wejść; τραγωδία, na scenę wprowadzić.

ἐπεισορχομαι, 1) przyjść za czém l. kim, wejść po kim, πόλιν, do miasta, τινί, do kogo, εἰς τι, ἐπεισορχεῖται τὰ πάντα, wszystko wnoszą. 2) przyjść, wpaść na myśl, nasunąć się, nastreczyć się, τὸ ἔπος τινά. ἢ ἐπελθοῦσα, macocha.

ἐπεισκαλέω, jeszcze do tego przywołać.

ἐπεισκοκλέω, wtoczyć do czego, wnieść.

ἐπεισκαμάζω, własc. hulaszczo, szalenie wlecieć; zuchwalo wcisnąć się.

ἐπεισοδῖος, ον, dochodzący do czego, nie istotny, do rozrywki służący, obcy, wrażony, dodatni, zbyteczny, τὰ ἐπεισοδία, w dramatach, epizody, poboczne wypadki zawierające lecz całość w sobie stanowiące, ἐπ. τῆς τύχης, igraszka losu. *Adventicius.*

ἐπεισοδίω, wtrącić jako epizod. Ztąd

ἐπεισοδιώδης, ος, epizodyczny.

ἐπεισοδος, ἡ, wnijscie, wkroczenie, nadejście, zwł. aktora wystąpienie, który do innego nadchodzi na scenie.

ἐπεισπαίω, uderzyć jeszcze po czém.

ἐπεισπηθάω, jeszcze do tego wskoczyć.

ἐπεισπίπω, jeszcze wpaść, wkroczyć do tego; wtargnąć, napaść, τινί.

ἐπεισπλώω, wpłynąć nadto jeszcze, zawiązać, do ataku wpłynąć.

ἐπεισρώω, wpływać, wpaść nadto jeszcze.

ἐπεισφέρω, wnieść do tego, πῆμα, zastawić. 2) Biern. zająć, mieć miejsce, nastąpić, τὸ ἐπεσφερόμενον πρήγμα, wypadek zaszły. 3) Med. z sobą l. dla siebie wprowadzić.

ἐπεισφέρω, jeszcze wpuścić do tego.

ἐπειτα, ion. ἐπειτεν, (w kras. κάπειτα) przysł. 1) nadto, potem, poczem, zacetem, wtedy, następnie; a po πρώτον (μὲν), μάστιγα (μὲν) i t. p. z dod. lub opuszcz. δέ, dalej, następnie. Z artyku. ó ἐπειτα, różniejszy, τὰ ἐπ. μέλλοντα, w przyszłości następujące, ó ἐπ. χρόνος, czas różniejszy; τὸν ἐπ. χρόνον, potem, εἰς τὸν ἐπ. χρόνον, na przyszłość, οἱ ἐπ. ἄνθρωποι, później żyjący. Zatem ἐν τῷ ἐπειτα, w przyszłości, ἐς τὸ ἐπ. l. τὸ ἐπ. dla potomości; ἐς τὰ ἐπ. w następnym czasie, τὸ i τὰ ἐπ. najbliższa przyszłość; οἱ ἐπειτα, potomni, potomstwo. 2) w następniku często tytko stoi, aby go wykazał dobitniej, wtedy, to; podobnie po imiesłowach i spójn. warunkowych. 3) zatem, więc, nie mniej, przecie, z tém wszystkiem, jednak, zwł. w pytaniach i po imiesłow.

ἐπεισβαίνω, nadto jeszcze wysiadać, ἐς γῆν, na ląd wysiadać; τί, wylewać się na co.

ἐπεκβοηθῆω, na pomoc wyruszyć, przybyć, wybiedz na przeciw.

ἐπεκδιδάσκω, nadto pouczyć.

ἐπεκδιηγέομαι, Dep. Med. nadto jeszcze objaśnić, rozwinąć. *explico.*

ἐπεκδρομή, ἡ, wycieczka. *eruptio.*

ἐπεκκείνω, przysł. — ἐπ' ἐκείνω, z tamtej strony, po za, bez przyp. i z Genit. τὰ ἐπέκκείνω τινος, to, co po za czem l. na przeciwległej stronie czego jest; τὸ ἐπ. tamtostronny, na tamtej stronie będące; ἐν τῷ ἐπ. z przeciwległej strony czego, po za czem. O czasie: οἱ ἐπ. χρόνοι, dawniejsze czasy. *Ultra.*

ἐπεκθῆω, wycieczkę zrobić przeciw. *excurro.*

επεκκίνω, wypić przy czém.
επεκροφῶ, wycedzić przy tem.
επέκλους, ó, wycieczka (na okrętach); ἐπ. ποι-
 εἶσθαί, wypląkać przeciwi.
επεκκίνω, jeszcze nadto rozszerzyć; rozciągać
 się po czém.
επεκτρέχω, p. ἐπεκθῆω.
επεκφῶρω, jeszcze nadto wydać, rodzić.
επεκχωρέω, wyruszyć nadto w pole.
επέλασις, ή, wyjście, atak, zaczepienie, napad,
 jazdya.
επελαύνω, 1) Czynn. przech. pędzić po czém, a)
 o kruszcw, wybijając, wykuć na czém, pokryć czém,
 obwodzić. b) nalożyć, włożyć, niby więzy, τινί.
 c) w ruch co wprawić przeciw czemu, τήν στρα-
 τήν, z wojskiem nadechodzić; 2) pozorn. przech.
 z opuszczen. στρατιάν, έκποιν, ruszyć, zbliżyć się,
 nadjechać, przybieść, zaczepić, τινί, επί τι, przy-
 być, przyjechać, περί τι, w okolicy czego.
επελαφῶνω, ulżyć, zwolnić.
επέλευσις, przyjście, zejście, przypadek.
επελευστικός, ή, óν, nadchodzący; przypadko-
 wość, u Stoików.
επεπίσω, 1) czynić nadzieję, wzbudzić, τινά. 2)
 τινί, pokładać w czém nadzieję, 3) = ἐπιπίω.
επέλομαι, spodziewać się przy tem.
επεμβίβαω, part. pf. ep. ἐπεμβεβαώς, wstąpić na
 co, τιτός, stanąć na czém, τινί, wejść na co, wkro-
 czyć; εἰς τι, wstąpić, nogę postawić na czém. —
 wsiąść na okrętą potem. — Deptać po czém, ποδί
 ἔχθροισιν, wyszydzić, zelżyć, κατά τινος, τινί, τῷ
 καιρῷ τινος, użyć sposobności na szkodę czyjąś;
 skrzywdzić.
επεβάλλω, jeszcze dorzucić, rzucić na co, nar-
 rzucić, σαοτόν ἐπεβάλλεις, narzucasz się na,
 osiadać czas się z, γράμματα, dodac, wrazi: τι-
 νά, στόμά τινι, grozić komu paszczą swoją, na-
 paść. 2) nprz. z dom. ὀδω, oprócz tego wpadać.
επεμβάτης, ó, dosiadacz, szczeg. jeździec.
επεμπίθω, jeszcze, znów wskoczyć na co; *insilio*.
επεμπίπτω, nadto wpaść; βάσιν. wpaść na (kro-
 kami); przykładać się do czego.
επεναρίζω, potem zamordować, τινά.
επενδίδωμι, dodac, dać potem.
επένδυμα, τό, zwierzchnia szata. T. s. **επενδύ-
 τής**, ó.
επενδύω, wdziac na co. T. s. **επενδύω**.
επενήνοθε, 3 sg. star. Perf. ze znac. cz. terazn.
 1. Impf. siedzieć na czém, trzymać się czego, cze-
 pić się, przygnać; τινά, być rozlanym.
επενθρόσκω, wskoczyć na co; obraz. rzucić się
 na kogo (επί τινα).
επενσαλεύω = σαλεύω επί.
επεντανύω i **επεντείνω**, rozpiąć na czém; oprzeć
 na czém; nprzech. jeszcze więcej się nateżać.
επεντέλλω, jeszcze dodac zlecenie, τινί τι.
επεντύω i **επεντύω**, 1) czynn. przygotować,
 χείρα επί τινα, chcieć użyć przeciwi komu; έκποιος,
 zakładać. 2) Med. przygotować się, uzbroić się,
 ἀεθλα, do otrzymania nagród walki.
επεξάγω, wyprowadzić przeciwi, tylko bez przyp.
 a) kazac wyruszyć, wyprowadzić, b) wyruszyć,
 από τινος, ze stanowiska dotychczasowego; roz-
 ciągać się, rozpostrzeć się, τῷ πλῆ πρόσ τι, po-
 sunąć do; o mowie: dotknąć, wynurzyć.
επεξαγωγή, ή, wyprowadzenie naprzeciw, dal-
 sze wciągnięcie ludu bojowego.
επεξίμαρτάνω, jeszcze więcej pobłądzić.
επεξίμη, (εταί) 1) wyruszyć przeciwi komu, zrobic

wycieczkę, τινί, εἰς τι. 2) sądownie, zaczepić, po-
 zwac, δίκη, τινί τινα, τιός τινι, o co kogo, τινά
 τινος, zład, pomścić, ukarać. 3) przechodzić, wspo-
 minać, ἄστυα, τῷ λόγῳ, τὰς τιμωρίας, podwyższać
 kary.
επεξελαύνω, kazac wyruszyć, wyprowadzić, τινά,
 przeciwi.
επεξέλεγχος, ó, poboczne odparcie.
επεξερομάζομαι, jeszcze nadto wypracować, do-
 konać; czynić; ὀλοῦσθ' ἄνδρα, powtórnie zabić,
 zgładzić, ἀγρόν, uprawić.
επεξέρχομαι, 1) wyjść przeciwi komu, wyruszyć,
 wycieczkę zrobić, εἰς τι, godzić w co. 2) sądo-
 wnie ściagać, pozwać, τί, o co skarżyć, τινί τινος,
 kogo o co, τινί δίκην. Zład, chłostać, karać, u-
 karać, pomścić się na kim, τινί. 3) pójść dalej,
 posunąć się, przebieść, χῶραν, przechodzić co,
 rozbiierać, τί, περί τινος, πάν, wszystkiego się po-
 dejmować; przeszukać, przeszczerać; επί τέλος,
 doprowadzić do końca, dochodzić czego, isé za
 czém, ἔργῳ, czyniein wykonać.
επεξέτασις, ή, powtórny przegląd.
επεξευρίσκω, jeszcze do tego wynaleść.
επεξηγῶμαι, obszerniej opowiedzieć.
επεξήγης, p. ἐφεξήγης.
επεξικαχάζω, przychylnywać, przyklaskiwać ko-
 mu, radość okazać.
επεξόδος, óν, należący do wymarszu; τὰ ἐπεξ.
 sc. ἱερά, ofiary przed wymarszem.
επεξόδος, ή, wyjście przeciwi nieprzyjacielowi,
 wymarsz, πρόσ τινα. *Eruptio*.
επέοικα, 1) osob. własc. być podobnym; zład, być
 w zgodzie, dać się pogodzić, wypadac, przysta-
 wać, należeć się, podobac się, τινί. 2) bezosob.
 z plsqpf. ἐπέφκει, przystoi, godzi się, przyzwolita
 jest rzeczca, należyć się, wypada, τινί lub τινά
 z Inf. Imiesł. ἐπεοικώς, równy, podobny, mocący
 być porównanym.
επέπω, p. ἐπέπω.
επεράστος, óν, kochany, miły, wdzięczny.
επεργάζομαι, rola uprawiać bezprawnie, upra-
 wiać; ó ἐπεργαζόμενος, rólnik. — Biern. ἐπείργα-
 σταί τινί τι, jest coś na czém wydane, wypracowa-
 wane.
επεργασία, ή, 1) bezprawne uprawianie roli ob-
 czej lub świętej. 2) wzajemne prawo obywateli
 dwóch sąsiednich krajów do posiadania roli i u-
 prawiania jej w obu państwach.
επερεθίζω, podżegać. *incito*.
επερεθισμός, ó, podżeganie.
επερείδω, oprzeć, weprzeć, wepchnąć, przymknąć,
 przén. wyteżyc; nprzech. oprzeć się; przén. διάνου-
 αν, skierować na co. Med. oprzeć się na czém,
 oprzeć się komu.
επερέθω, pluć na co; Med. wylewać się na, τί.
επερέθω, pokryć dachem, wybudować, τί.
επερούαι, ioi. ἐπερούαι, fut. ἐπαρήσομαι, w aor.
 używane, ἐπερόμη, ἐπερέσθαι, znów pytać, dalej
 pytać. W ogóle: pytać, τινά, o zdanie, radzić się;
 boga, wyroczenia pytać; tudzież lud pytać, t. j.
 kazac mu głosować.
επερώω, aor. 1. ἐπέρωσα, ep. σα, ioi. **επειρώω**, 1)
 czynn. przyciągnąć, wciągnąć, τί τινι, co czém;
 tudzież, wnieść co na czém, σετήρη. 2) Med.
 wdziac, wciągnąć na siebie.
επέροχομαι, aor. 2. ἐπήλθον, poet. ἐπήλοθον. 1)
 przyjść, przybyć, nadejść, zbliżyć się, przystąpić,
 τινί, τινά, zejść, nastąpić, zaskoczyć, τι. Szczeg.
 a) udać się dokąd, przystąpić do czego, zejść się

czem. b) εἰς τι, przyjść do czego, być wprowadzonym w co, wprowadzonym; nabawionym czego. c) ἐπὶ τινα, udać się do kogo, wystąpić przed nim, zdać w ogóle, wystąpić, ukazać się (o mówcach). d) najść, napasać (trwoga), nastreczyć się, nasuwać się, przyjść na myśl, do głowy; ἐπαθών, gdyż przypomniał się, τινί z Inf. I. τινά, przyjść na kogo. e) dojść, dostać się na miejsce przeznaczone. 2) w nieprzyj. sensie, pójść, ruszyć na kogo, postawać się, zaczepić, napasać, wojować, τινί, πρὸς τινα, wtargnąć w co, τι, zaatakować co; ἔς τι, wyprawić się na co. 3) przechodzić przez co, obchodzić, przebyć, odwiedzić, τι. O rzekach, bez przyp., nabrzmić, τι wystąpić na. Przen. co wykonac; τινί τι, wytłumaczyć co komu; w mowie rozbiegać. Chodzić po czem.

επερωτάω, ión. ἐπειρωτάω — téω, nadto pytać, τινά περί τινος, pytać wyroczenie, boga, τινί, radzić się za pomocą ofiar, θυσίας. Pytać przy tem; przedstawić jako kwestyą do rozważenia i decyzji.

επερώτημα, τό, ión. ἐπειρώτημα. 1) zapytanie, pytanie. — 2) ślub.

επερώτησις, ή, ión. ἐπειρώτησις, pytanie, rodzenie się. *Interrogatio*.

επισβάλλω, p. ἐπισβάλλω.

επιβολή, ή, miotanie słowami, ép. ἀναφαίνεσθαι, zuchwałe miotać słowa, bzdurzyć.

επισβόλος, ον, miotający słowa, zuchwale, śmiało mówiący, co ślina do gęby przyniesie, na wiatr mówiący.

επισθίω, jeść przy tem, dojadac, przygryzac, zjadac do czego, ον.

επέτειος, α, ον, ión. ἐπέτειος, roczny, rok trwający, zmienny.

επέτηςος, ον, t. c. poprzedzający.

επισπένδω, kierować dokąd, po czem; zawiadywać.

επέονακτοι, οί, (εὐνάω) Heloci, którzy z żonami panów w 2. Messenkiej wojnie zabitych dzieci spłodzili i obywatelstwo otrzymali.

επευρίσκω, p. ἐφευρίσκω.

επευφημέω, 1) przyklaskiwac, radość wyrazić, życzyć szczęścia, pochwalić, wielbić, τύχας. 2) słowa dobrze wrozące przy czem wypowiedzieć, βμους, celem pomysłnego powodzenia pienia przy czem zanucić; εὐχάσθαι παιάνα, pean nucąc modły wspierali.

επευχή, ή, modlitwa.

επευξομαι, aor. I. ἐπευξάμην i ἐπηυξάμην. 1) modlić się do bóstwa, wzywać bóstwo; w ogóle: modlić się, wybłagać, błagać, prosić, τινί, bóstwo. τι, z Inf. co; λίτας, modły odmawiac; błagać przy czem, słubować. b) życzyć złego, zlorzeczyc; τινί, kłac, przeklinać. 2) chwalić się, chęlpić się, pochłinywać, τινί, z czego; τί τι, chwalić co jako co, I. z Inf.

επωωνίζω, taniem uczynić, πολωδισιν επωωνίζοντες, sprzedawali tanio.

επφονω, aor. II do ΦΕΝΩ. = φονέω, zabić.

επέφραδον, p. φράζω.

επέφουκον, p. φώω.

επέχω, f. ἐπαχθήσω i ἐπέξω, 3 pl. plsqpf. pass. ἐπωχαστο, z form. roboczną **επίσχω**, I) Czynn. 1) a) przech. mieć, trzymać na czem, przy czem, τί τι, zdać, podać, skierować, τινά, szczeg. mieć kogo naprzeciw siebie, stać na przeciwno. b) nprzech. dążyć, kierować (siebie) dokąd; τινί, na kogo, pójść na przeciw, sterować ku czemu, ἐπὶ τινί, τινά, ruszyć na kogo, nacierać, nastawać. κατά

τι, na co, a τούτη, być obróconym ku jakiej stronie. Przenośn. myśli swoje, uwagę na co zwrócić, zamierzać, zmierzać, z Inf. 2) przech. a) wstrzymać, powstrzymać, zaprzestać, zaniechać, odroczyć, odwiec, τι I. τινά, τινός, od czego, czego, tudzież z Inf. z dod. lub bez μή, z Acc. c. Inf. b) wstrzymać, powstrzymać się, od czego; bawić się, ociągać się; z Inf. bez lub z τό, ociągać się z czem; lub z nastp. ἕως, często z Acc. temp. ἐπισχών μικρόν, po chwili. O wiatrach, okolicznościach; trwać, panować. 3) dzierżyć, zajmować, rozciągać się, rozszerzać się, dopiąć czego, mieć w mocy, panować, władać, zaprzatać, τί, τινά, kogo zatrzymywać, zatrudnić, ἐπὶ πολὸ τινος daleko co zajmować, pokrywać. II. Med. 1) dokąd zmierzać, ἐπισχόμενος, zmierzając. 2) zamknąć to, co swoje, τὰ ὄσα, zatknąć. 3) ku sobie trzymać, przyglądać się, τί. 4) = Czynn. podać, τί. 5) Biern. ἐπόχαστο, być zasuniętym, zamkniętym.

επηβάω, p. ἐφηβάω.

επιβόλος, ον, za ἐπιβολος, ten, który czegoś dopiął, mający udział, posiadający, zdjęty, nawiedzony; z Inf. zdalny do. Tudzież, należący się, należny, τινί.

επηγκνίδες, αί, dyle okrętowe, t. j. długie deski na poprzek do szpagów z zewnętrznej strony na bokach okrętowych przybite, zaczawszy od dna okrętowego, zewnętrzne pokrycie zrębu okrętowego.

επηγορεύω, — ρέω, mówić przeciw komu, zarzucać mu co, τινί τι.

επηστανός, όν, (ἐπὶ i ἀσὶ) wiecznotrwaly, trwały, nieprzerwany, wystarczający, obfity. **επιεστανόν**, przyszł. ciągle, trwałe, obficie. Według innych pochodzi od ἐπὶ i ἔτος, przez cały rok trwający.

επήκοος, ον, 1) słuchający, słuchacz, τινός, ten który wysłuchuje; ép. γίνεσθαι, wysłuchać. 2) w r. n. miejsce, z którego słyszeć I. słyszonym być można, εἰς ἐπήκοον, na odległość, na donosność głosu, w stp. najw. ἔς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ ὀρανοῦ, na miejsce nieba, zkąd najlepiej dosłyszec było można; ἀναγνώσσει ἐς τὸ ἐπ. czytać głośno, donosnie, że.

επηλυτάω, zacienić, pokryć. Med. a) pokryć się, pokryć sobie (usłać gniazdo), pokryć, zataić swój interes, τὰ σφέτερα, τινί, czem; — τινά, zaslonić się kim, schować się za kim. T. s. **επηλυγίζομαι**.

επήλυξ, υγος, zacieniający, zakrywający.

επήλος, υδος, ό, N. pl. ἐπήλοσα, i **επιλότης**, ον, ό, (ήλοθον) 1) przym. przybyły, zagraniczny, obcy. Opp. do αὐτόχθων. 2) przybylec, przybłęda, cudzoziemiec, ἔλθετ' ἐπήλοδες ὄδις, przyjdźcie i powróćcie.

επηλοσίη, ή, oczarowanie, uroczenie.

επηλότης, p. ἐπηλος.

επιλυτος, przybyły.

επιμαίβοος, όν, odmienny, ὀχθες, dwie nasuwy w przeciwnym kierunku wsuwane po nad sobą lub w siebie; χιτώνες, do przebrania.

επήν, ión. p. ἐπάν.

επήρατος, przyrzykiwać z radości, przychłinywać, pokleskiwać, τινί.

επήρατος, ον, kochany, miły, przyjemny, powabny, wdzięczny, nadobny.

επηρέαζω, intrygować, grozić, do pogroźek się uciekać, i ogóln. uwłóczyć komu, skrzywdzić, spotwarzyć, τινί, rzadziej τινός, tudzież, krytykować. źle obeisć się. τινά. εἰς τινα w N. Test.

σπηραασμός, ό, uwłóczenie, zawiść, niechęć.

σπήρεια, ή, gróźba, zuchwale obejście się, obelga, potwarz, skrzywdzenie, rozjątrzenie, złość; κατ' σπήρειαν, ze złości, w złościwym zamiarze.

σπηραεμός, wyprocać przy l. po czem.

σπηραετος, ου, 1) przy wiosle, wioslujący 2) we wiosla opatrzony.

σπηραετής, ές, 1) z góry zacięniący, sterczący. 2) z góry zacięniony, zasklepiony.

σπήρης, ές, uzbrojony, zaopatrzony.

σπητής, ό, wyrozumiały, uprzejmy, przyjacielski.

σπηρμος, ου, własé przytkany, ztąd scisły, gesty, bliski siebie, prędki (jeden po drugim), gromadny; *densus*.

σπηρτός, όος, ή, ludzkość, uprzejmość, przyjaciel-skość. *Comitas*.

σπήχεω, brzmieć przeciw, odbrzmiewać, odbić głos, krzyknąć przy czém. *Obstrepo*.

επί, Α. Przysłów. przy czém, na czém, nadto, po-tem, épi dé, potem, obok, krom tego. Czéstó nale-ży do słów, choć stó po nich i ma akcent co-finięty. Β.) Przyim. I) z Genit. 1) o miejscu na pytanie gdzie? a) na, u, w, przy, obok, blisko, w obec, przed; έφ' ίππου, konno. έπι προσπόλου μιάς, tylko na jednéj towarzysze oparta, tylko z jedną. b) przy słowach ruchu na oznaczenie kierunku, lecz z zamiarem zatrzymania się u celu; w kierunku do, ku, na, aż do, γεγωνειν έπι κλι-σίης, aż do namiotu. 2) o czasie: w, przy, pod, podczas, za, έπ' είρήνης, za czasów l. w pokoju, έφ' ήμιών, za naszych czasów, έφ' ήμέρας, za dnia, ale też: dzień po dniu; έπι τού καιρού, wed-ług okoliczności, sposobności. 3) a) przyczynę oznacza l. zamiar, według, po, przez, dla, za przyczyną, według woli, celem, έπ' αληθείας οδ-δεμιάς, wbrew wszelkiéj prawdzie, έφ' ότου, dla czego. b) na oznaczenie urzędó l. zatrudnienia, względu, przy, u, nad, ói έπι τών πραγμάτων, sprawy krajowe obrabiający. c) podział oznacza: έπι τεττάρων, po czterech, 4 ludzi w głęb; έφ' ένός, pojedynczo, po sobie, jeden po drugim w szeregu, έπ' αδύοφιν = έφ' έαυτών, każdy na swoim miejscu, dla siebie, samodzielnie, έφ' έαυτών, co ich dotyczy, ich interes prywatny; έφ' όμείων, sami w sobie, sami sobie zostawieni; έπ' έαυτών, έαυτής, odrębnie dla siebie, έπ' κέρως, na skrzy-żdu, w szeregu po sobie, έπ' μετώπων, na froncie; έπ' ίσας, równie, w równy sposób; έπ' έξουσίας, z zupełną swoboda, έπι τής αληθείας, w rzeczy-wistości; έπ' οικήματος καθήσθαι, być w borde-lu, w nierządny domu; ύπαρχειν έπι τής γνώμης, zostaé przy zdaniu swojem; έπι μαρτύρων, przy świadkach, έπ' όμμάτων είσοράν τινα, przed oczyma; καλείσθαι έπι τινός, być po kim nazwanym; έφ' έαυτοό κείσθαι, οικήραι, być niepodległym; έπι σχολής, w godzinach wczasu, έπ' άδελάς, w bez-piecznictwie; έπι σπουδής = σπουδαίως. II) z Dat. 1) o miejscu: w, na przy, blisko, pod, u, obok, za, nad, przed, do; a) o następcwie: po, za, oprócz; έπι τούτω, nadto, krom tego, dalej; έπι τώδε, potem, następnie, έπι τούτοις, potem, w nieprzyjac. znaczy, naprzeciw, ku; έπι τινι είναι, być za kim, ói έπι πάσι, wszędzie ostatni, ói έπι τούτοις, następujący. 2) o czasie: za, przy, pod-czas, w, έπι νυκτί, w nocy, za nocy, έπ' ήματι, dzień cały, dzień po dniu, dzienne; έπ' έξερχασ-μένοισι, po dokonanyim czynie. 3) przyczynow; a) powód, zamiar: dla, z, celem, o, ze względu na, ze względu na, έπι τινι, na rzecz czyją λέγειν,

mówić; θνήσκειν έπι τινι, umrzeć, zostawiając ko-go spadkobiercą, έπι θανάτω na śmierć, aby na śmierć wskazać; έφ' ότω, έφ' φ, dla czego, έπι τóις τούτοις, dla tego; έπι τώδε i τούτω, w tym celu, έπι πάσι, przy każdéj sposobności; έπ' Όμ-φάλη, na rozkaz Omfali. b) warunek: έπι τóις αδύοις, pod temi samemi warunkami; έπι τούτω, έφ' φ, pod warunkiem że; έπι τóις ήμίσει, pod warunkiem zwrotu połowy; c) cena: za, έπι πώσω, za ile; έπ' οδδένι, za nic w świecie. d) o naczel-nictwie, podległości, zatrudnieniu; nad, pod, przy; ói έπι τóις πράγμασιν όντες, mężowie stanu; έπι τινι είναι l. γίγνεσθαι, być w czyjéj mocy, dostać się pod moc, tó έπι σφισιν, o ile w ich mocy, ile do nich zawisło. Inne zwroty: ανιστάμαι τινά έπι τινι, podburzyć przeciw, όγγυη έπ' όγγυη γηράσκει, gruska po gruszcze; έφ' αίματι φέβειν, dla mor-du popelnionego pójsé na wygnanie; θανείσθαι έπι μεγάλους τότοις, na wysoki procent; ale έπι τóις άμώσι μηδένα δαν, aby brać ciało w zastaw. III) z Accus. 1) o przestrzeni, na oznaczenie ru-chu lub kierunku: na, ku, do, aż do, przeciw, na; przez, po; έπι τάδε τινός, aż po za co; έπι τολό, daleko; 2) o czasie: aż do, έφ' ήμέρας, do białego dnia, ale i: dzień jeden; έπι έξ ήμέρας, przez sześć dni; έπι τολό, na dlugo. Przy liczbach, miarach i t. p.: do, koło, na, έπ' ολίγους, pojedynczo, έπ' άσπίδας πέντε και είκοσι, w 25 szeregach, έφ' όπόσον, o ile. 3) przyczyn. a) za-miary, do, ku, celem, dla, έφ' ότι, dla czego: nad. b) na oznaczenie stósowności, względu: według; έπ' ίσα, równo; κατά τήν κόρην, co, do, względem dziewicy; έπι τά γελούτερα, z przekąsem; έπι πλέον, jeszcze więcej; έπι τολό i έπι μέγα, stói czasem za rodz. nijaki rzeczown. w Acc. Inno zwroty: έπι τάδε, z téj strony; έπι τινα λέγειν mówić do kogo; έπι πάν έλθειν, wszystkie podjąć się; έπι βούν ίτω, niech idzie po wolu. έπι τó μειζον, κοσμειν, z przesada; έπι πάντα, w ogóle. **επι,** 1) w Anastrofe, za έπι. 2) = έπεσσι, l. έπει-σι, jest przytem, pod ręką, na pogotowiu, staje się, ma miejsce. τινί, dano komu, także z Inf. p. έπειαι. **επιάλλω,** aor. l. έπιήλα, zarzucić, rzucić, wysłać, zesłać, sprowadzić, sprawić, τί τινι. *Immitto*. **επιάλμενος,** p. εφάλλομαι. **επιάχο,** krzyczeć przy czém, przyhutywać ko-mu, przyklaskiwać; okazać radość; głośno krzy-żać. **επιβα,** p. επιβαίνο. [czec. **επιβάθρα, ή,** drabina; przenośn. przystęp, wstę-p, szczebel, stopień, sposobność do czego, winós. **επιβαθρον, τό,** przewozowe, zapłata od przewo-zu; zapłata. *Nautium*. **επιβαίνο,** z form. pob. **επιβάσκει,** 1) nprzech. a) nogę postawić, nastąpić: zwykł. podejść, wejść na górę, wstąpić, wnijsć, zwł. z doliny, na górę, z morza na ląd, lub też; wsiąść na okręt, wypły-nać, τής vsós, έπι νηός, έπι τήν νηα, dojść, dosię-gnąć, έτών, posunąć się naprzód l. dalej, πάρωσ, τινί, pokładać; pojeżdżać, kierować, b) przejść, przecho-dzić, przebyć, przebywać, τινός, τι i έπι τι, przen. άναδείξιν, pójsé drogą bezwstydu, ίσέ torem, w ogó-le, oddać się czemu, u. p. εφφροσύνης, radości; posta-wić nogę na co, dosięgnąć, uchwyć, pochwyć; τού λόγου, zabrać się do niego. o) w nieprzyjac. zna-czen., wyjść na przeciw, ruszyć na, wkroczyć, wtarg-nąć, wystąpić przeciw komu, τινός i τινί, u. p. ταις ναυαίσι i vsós, wzdrzeć się, wnijsć na okręt (nie-przyjacielski). Przenośn. o nieszczęściu: spaść na kogo, razić, uderzyć, przypaść na kogo, τινά i

πρός τινα. 2) przech. kazać wnieść, wsadzić, wnieść; wesiąć, τινός, na co, w co, przenośn. podnieść, doprowadzić do czego, dźwignąć, ἐκκληΐης, zrobić uczestnikiem.

επιβάλλω, 1) Czynn. przech. narzucić, zarzucić, wrzucić, włożyć, przyłożyć ἱμάσθλην, chłostać, zaciąć (konie). Przenośn. a) nałożyć, prze-wy-znać, τινί τι. b) wtrącić, pograżyć, τινά εἰς τι. 2) Npzech, z dom. ἐστών. a) udać się dokąd, τί, płynąć, uderzyć, ruszyć na co, zaczerpić, τινί. b) przystąpić do czego; τοῖς κοινοῖς, poświęcić się sprawom publicznym, c) przypadać, τινί, na kogo, trafić go, τὸ ἐπιβάλλον, z dodan. l. domysłn. μέρος, przypadająca na kogo część, τινί, ciążący na kim obowiązek; l. niesob. z Acc. c. Inf. przypa-dło na nich. 3) jest obowiązkiem ich, ποιεῖν, zro-bić; 3) Med. a) sobie narzucić, włożyć na się, τί, ztąd: ἐπιβεβλήμενοι οἱ τοῖστέα, luznicy gotowi do strzału. b) zarzucić na się, opleść się, odziać się, τί i τινί, czém. Przenośn. brać na siebie. c) rzucić się na co, napaść na co, zakroić na co, godzić w co, pokusić się o co, zamierzać, usilo-wać, εἰς ζήν, τινός.

επιβασις, ἡ, wchodzenie; pojeżdżanie, stanowie-nie, ὄνων. 2) zbliżanie się, atak, zacepka. 3) za-lew morza. 4) Przen. przystęp, pochop, powód, εἰς τινα ποιεῖσθαι, wiaść pochop, powodować się czém przeciw komu.

επιβάσσω, wprowadzić, pograżyć, p. ἐπιβαίνω.

επιβαστᾶω, nosić na, χερσίν, ważyć.

επιβατεύω, 1) być podróżnym l. żołnierzem na okręcie, być żołnierzem morskim, służyć w mary-narce, ἐπὶ τινι, na okręcie, 2) stapać po czém, wstąpić na co; a) myślą wzbudzić się (τινί) do czego, posunąć się do. b) opierać się na czém, du-fać w co. c) wstąpić, wkroczyć, a Κλεισεῖνε, po-jeżdżać po nim.

επιβάτης, ὁ, dosiadający (okręt) jako podróżny l. żołnierz; dosiadający wóz, jeździec, walczący z wozu; ἐλεφαντων, kierownik; ὄνος, pojeżdżacz, pokładający.

επιβατός, ὄν, dostępny; τινί, dla kogo l. czego, χρωσῶν, przekupny.

επιβᾶω, ἡ, zwykl. w l. mng. dzień po weselu; ἔρπειν πρὸς τραχεῖαν ἐπιβᾶν, doczekać się bole-snych skutków, zgryzot po uczynku.

επιβεβαῖω, potwierdzić, zapewnić.

επιβήτωρ, ορος, ὁ, a) ἔπων, jeździec. b) νεώς, — ἐπιβάτης. c) pojeżdżać, ὄων, kiernoz.

επιβιβάζω, kazać wejść l. wsiąść, wsadzić.

επιβιβάζω, dopuścić.

επιβίωω, żyć do tego, dożyć, τί, czego; przeżyć, τινί, czas jakiś co przeżyć, τινί τι.

επιβλαστᾶω, wypuścić, wyrastać przy czém.

επιβλέπω, patrzeć na co (τί), uważać, spoglądać, ζηγῶ lub bez tego, τοχίαις ἐπιβλέπειν, zazdrości okiem patrzeć na co, zazdrościć.

επιβλεψίς, ἡ, oglądanie, przypatrywanie się.

επιβλημα, τό, to, co wrzucono na co, wieko, zwierchnia sukna, kobierzec, βαβυλωνία, ko-bierzec Babilońskie; tudzież, laty.

επιβλήεις, ἦτος, ὁ, wrzeczadź, zasawa, zapora.

επιβούω, f. med. i pass. ἐπιβούωμαι. ión. z ἐπι-βοήσωμαι. 1) Czynn. wołać na kogo, τινί, z nastp. Inf. μέλος γένηται, śpiewać przy; tudzież biern. być okrzykiem, na, τί, pod względem, z czego; o psie, szczeleć na co. 2) Med. a) wołać do siebie, wzywać, na pomoc wołać, bez przyp. i τινά. Tu-dzież, podnieść krzyk wojenny. c) — Czynn. f.

wołać, nawoływać, z Inf. i μή, głośno zarzucac. **επιβοήθειαι**, ἡ, przybywanie na pomoc, wzaje-mna pomoc, pomoc, τινί.

επιβοηθέω, isć na pomoc, stanąć do obrony, u-dać się do wojska; przybyć na pomoc, zbliżyć się, spieszyć się; w ogóln. pomódz, τινί, komu, πρὸς τινα, przeciw k., ἐκ τινος, τινά, ἄλλοσε, gdzieindziej.

επιβόημα, τό, odezwa, zawołanie na kogo.

επιβόησις, ἡ, okrzyk, poklask.

επιβόητος, ὄν, okrzyczany, περί τινος, dla czego.

επιβολή, ἡ, 1) zarzucenie, także w l. mng. a) osłona, odzienie. b) pokład, warstwa, szychta. c) przykładanie, narzucenie. 2) nakład, podatek, wy-mierzona kara, kara pieniężna. 3) zaczerpa, atak, starcie; przedsięwzięcie, zamiar, przewaga, zakrój, zamysł.

επιβουβέω, τρυπάνω, hałasować, bębnić na ko-tłach.

επιβουκίς, ἰδος, ἡ, ryjek pszczoły i much.

επιβούκομαι, pasć, żywić się; pożerać, pochłaniać.

επιβουκόλος, ὁ, ἀνήρ βοῶν, pasterz wołów, pa-stuch do wołów.

επιβουλομα, τό, zasadzka, zamysł, przewaga, zamach.

επιβουλοσις, ἡ, dybanie, zasadzka.

επιβουλοσύτης, ἡ, czatownik, przesładowca, dy-biacy na co.

επιβουλεύω, fut. med. ἐπιβουλεύσομαι ze znac. biern. 1) Czynn. i Biern. zamierzać, knuć co, a) wszczytać, knuć coś nieprzyjacielskiego, po-dejść, podstępem zażyć, ztąd ἐπιβουλεύωσως, zdradliwie, chyttrze, w podstępny zamiar; τί l. z Inf. l. τί τινι, ale i samo τινί, zasadzić się, czy-chać, dybać, godzić na życie. Biern. być wysta-wionym na zasadzki, być w niebezpieczeństwie życia; podstępnie być przywiezionym do czego,

z nastp. ὅπως μή, τὰ ἐπιβουλεύόμενά τινι, zama-ry, zamysły, knowania na kogo. b) zamiar, plan powiażyć, z Inf. zamierzyć, pracować nad czém, τί, zamyslać, w myśl ułożyć, zamyslić o czém, wychodzić na co, kroić na co, zakrawać, godzić na co, dążyć do czego, z nastp. ὅπως, upatrzeć, wypatrzeć porę, uczałować. 2) Med. w duchu roz-ważać.

επιβουλή, ἡ, zamiar, zamach, zasadzka; ἐξ ἐπι-βουλής, zdradliwie, podstępnie; ale też, z umysłu, z rozważa.

επιβουλία, ἡ, To co poprzedz.

επιβουλος, ὄν, czychający, podstępny.

επιβούρω, dmąć rozjarzyć l. rozniecić, τὸ πῦρ εἰς ἀνέμοιοι, z loskotem dąć, brzmieć. Med. hałasować.

επιβουρήεις, εἰς, ciężący na czém, obciążający się nad kim.

επιβουρίω, ciężyć na czém, całym ciężarem przy-gnieść, gwałtownie spaść; w ogóle, z siłą na co rzucić się, przygniatać, działać na co potężnie, skutecznie wbić, sporzyć co. Praegravo.

επιβουροντάς, gromić przy czém.

επιβουρόνητος, ὄν, osłupiały.

επιβουρώω, tryskać, pukać; pukać w ofiście puszczać.

επιβούστρα, ἡ, łatek, szopek, zatyczka.

επιβούω, zatykać. Med. zatykać sobie, τὰ ὄτα.

επιβούμιος, ὄν, na ołtarzu, ἐπιβούμια πέτραι, ołta-ry składac.

επιβουμιστάριον, postawić na ołtarzu, stać na ołtarzu.

ἐπιβωτος = ἐπιβόητος.

ἐπιβώτωρ, ορος, ó, pasterz.

ἐπίγειος, ον, na ziemi, nad ziemią, ziemski.

ἐπιγαμβρεύω, τινά, jako krewny żenić się.

ἐπιγαμέω, druga pojąć żonę; ή ἐπιγαμηθεΐσα, druga żona; τή θυγατρί τήν μητέρα, obok córki matki; tudzież o niewiastcie: drugi raz iść za mąż; mianow. dzieciom z pierwszego małżeństwa dać macochę.

ἐπιγαμία, ή, 1) drugie śluby, 2) wzajemne kojarzenie się przez małżeństwa; wzajemne prawo łączenia się przez śluby.

ἐπίγαμος, ον, żeniebny, panna na wydaniu.

ἐπιγάστριος, ον, na żołądku, nad żołądkiem będący; τó ἐπιγάστριον, brzuch od piersi do pępka.

ἐπιγαυρόω, wzbudzić w dumę l. w pychę, εαυτούς. Biern. być dumnym, zachwalać, unosić się z radości nad czem, τινί.

ἐπιγδοοπέω, ep. = ἐπιδουπέω, trzask wydać przy tém, trzeszczeć.

ἐπιγεύομαι, t. c. ἐπιγίνομαι.

ἐπίγειον, τό, cum, lina, za pomocą której okręt do ladu przywiązuje się.

ἐπίγειος, ον, ziemski, na ziemi będący.

ἐπιγελάω, f. ἐπιγελάομαι, śmiać się przy tém, z czego, λόγος ἐπιγελώντας, przyjacielskie, wesołe mowy; ἐπιγελάσας, z uśmiechem. b) jeszcze do tego wysmiać się, wyszydzić, drwić, τινί. Przen. ryć, τó κβμα.

ἐπιγεννημα, τό, i ἐπιγέννημα, τό, następstwo, wypadek.

ἐπιγεννηματικός, ή, óν, wynikający.

ἐπιγεραίρω, uczcić, nagrodzić, τινά. honoro.

ἐπιγεύομαι, smakować, używać przy tém.

ἐπιγίγδω, cieszyć się z czego, τινί.

ἐπιγίνομαι i ἐπιγινομαι, 1) do tego, potem zrodzić się, później urodzić się, powstać, wzrosnąć, nastąpić, χρόνος ἐπιγενομένου, po upływie czasu; τó δ' ἐπιγενομένου θέρους, następnego lata; ói ἐπιγιγνόμενοι, potomkowie, τά ἐπιγιγνόμενα, nowiny, nowe kształty; żyć po kim, przyjść po kim, spaść na co. 2) zbliżyć się, przystąpić, dojść, wstąpić, zająć, wypaść, napaść, zaczepić, przypaść na kogo, urość komu, spotkać kogo, τινί, wszcząć się, άνεμος, podniósł się, powstał; άρρωστία, słabość przypada; αi ἐπιγενομένοι μισθώσασαι, przypadające na niego, płatne pieniądze za dzierżawę. 3) starczyć.

ἐπιγινώσκω i ἐπιγινώσσω, 1) poznać, znać. 2) poznać, widzieć, przypatrywać się, dostrzedz, uważać, pojąć, przeznaczyć, przejrzeć, przeniknąć, wymyślić, τί, τινά, z Imiesł. l. Przymiotn., tudzież z Imiesł. w Nom. poznać, spostrzegł się, że. 3) rozpoznać, postanowić, wyrokować, uchwalić, τί.

ἐπιγλωσσάομαι, lżyć kogo językiem, τινός, złowieszcze słowa wymawiać.

ἐπιγλωσσίς, ιδος, ή, att. — ττίς, czopek przy krtani, nakrywka krtaniowa.

ἐπιγναμπτός, óν, nagięty.

ἐπιγνάμπτω, zgłąć, zagiąć, nagiąć, τί, przenosić, nawrócić, nastroić, przeznaczyć, dać myślom inny kierunek; w kręgi, w kleszcze ująć, uśmierzyć, τινά i τί.

ἐπιγνάπτω, wł. wywałkować, εαυτόν, niby stare odzienie wyczyszczyć, wystroić.

ἐπιγνώμων, ον, wyrokujący; rzecz. rozjemca, sądzia oceniający. 2) poblazliwy, τινί.

ἐπιγνωρίζω, obwieścić, zawiadomić.

ἐπιγνωσις, ή, uznanie. 2) wyrok.

ἐπιγονή, ή, potomstwo, przybytek, przychówek.

ἐπιγονήν λαμβάνει τι, wzrastać, wzmagać się.

ἐπίγονος, ον, później zrodzony; z drugiego małżeństwa spłodzony; ói ἐπίγονοι, potomkowie; plód, zapład, czerw.

ἐπιγονυίδιος, ον, na kolanach.

ἐπιγονυΐς, ιδος ή, część nogi po nad kolanem, ledźwie, biodro, udo. Femur.

ἐπιγράβδην, ep. przysł. drasnawszy. strictim.

ἐπιγράμμα, τό, napis; tytuł; podanie czyli wniossek o kwotę wynagrodzenia. 2) epigram, gatunek wiersza.

ἐπιγραμμάτιον, τό, zdrobn. ἐπιγράμμα.

ἐπιγραφή, ή, napis, tytuł; sława, ἐπιγραφήν τών πραγμάτων λαβείν, zapisanie nazwiska w skardze; ἐπιγραφαί, podatki wojenne, oszacowanie.

ἐπιγράφοι, i Czynn i Biern. 1) drasnąć na powierzchni, drasnąć, τί, τινά τι, lekko ranić. 2) ryć, τί, τήν γήν, znaki na ziemi ryć; potem. 2) pisać na czém, τί, τινί, położyć napis na czém, τινί, lub położyć komu napis; zjad, część oddawać, przyznawać część l. zaszczyty, tudzież położyć napis na liście do kogo, adresować; przypisać komu co, przyznać komu co, coś napisem oznaczyć, dać napis l. tytuł; biern. mieć napis. 3) zapisać kogo do rejestru l. spisu, celem rozłożenia podatku. 4) przeznaczyć, ocenić, wymierzyć. II. Med. 1) podpisać się, skargę l. w ogóle dokument podpisać, z Inf., że —, l. τούνομα ώς Άθηναιός, τινί, pod czém; Biern. τή δική κατάγορος, pod skargę jako powód onę wnoszący; zjad zasłonic się czém, τί. 2) kazać sobie napisać, τί, wnosić, τών ἐπιγεγραμμένων έτίμησας, według wniosku oznaczali karę; kazać kogo zapisać jako spadkobiercę; spadać oszacować, sądownie domagać się spadku. 3) kazać się zapisać, zapisać się do rejestru, spisu obywateli. Nadto w formie czynnej znaczy też, polecić, nakazać; nazwać, Όμηρον, jako źródło, Πλάτωνα, nauczycielem, a w Med. sobie nakazać, sobie przypisać, i b) wykonanie czegoś polecić komu.

ἐπίτροπος, ον, nieco wgięty, z orlim nosem, z krzywym dziobem. aduncus.

ἐπιδαίρομαι, wydzielić, óρνω, dodać.

ἐπιδάσκω, nagryść, wygryść.

ἐπιδαπέρω, plakać nad czém, opakiwać; steo.

ἐπιδαίριος, p. έπίδημος.

ἐπιδανείζω, dapożyczyć na drugą hipotekę. Med. dapożyczyć sobie.

ἐπιδαφιλεδομαι, dep. med. dodać obficie, τινί τι, τινί τινος, wogóle, dodać, zrobić dodatek, obszerniej rozwinąć.

ἐπιδεής, ές, i ion. έπίδειος, ές, 1) potrzebujący, mający niedostatek, τινός, άλλης μείν λάβης οδκ έπίδεεις, innej hańby już wam niepotrzeba, dosyć szanbicz. 2) gorszy, późniejszy, τινός, od czego, τινός τινος, gorszy w czem od kogo. έπίδεεις έχειν τινός, nie mieć czego.

ἐπίδειγμα, τό, okaz, próba, widowisko, dowód, przykład, έπ. έπίδειξαι, dać dowód.

ἐπιδεικνυμι i επιδεικνύω, 1) Czynn i Biern. 1) wykazać, pokazać, wystawić na widok, stawić przed oczyma, przedstawić, τί, τινά τιν, τί τιν, dać poznać, przedłużyć, odznaczyć, τινά, dać sposobność do odznaczenia się. 2) dowieść, wykazać, wyjawiać, udowodnić, έπίδειγμα έπ. dać dowód; szczeż. dowieść czynnem, pokazać się, τί l. τινά, czém podobn. τινά l. τί, z Acc. przymiotn. l. τούτου τινός, okoliczności, naturę przedstawić

tudzież z $\delta\tau\iota$ l. $\omega\varsigma$ l. z Acc. c. Inf. albo z $\mu\eta$ i Inf. l. ze zdani. względ., też z Nom. c. Inf., pokazać że, lub biern. z Nom. i Imiesl. okazać się że; w f. biernej także $\tau\upsilon\upsilon\iota$, czém (udowodnić). 3) przedstawić, opisać, $\tau\upsilon\upsilon\alpha$ z Imiesl. lub $\tau\upsilon\upsilon\alpha$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$, okazać; o pisarzach: wykładać, odczytać, czytać, recytować, deklamować, $\tau\iota$ i $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$. II. Med. 1) popisywać się z czém, pokazywać się, wyjawiać co, podać do wiadomości publicznej, na jaw wydobyc, przechwalać się, popisywać się z sztuką swoją, z Nom. Imiesl. l. $\tau\iota$, n. p. $\tau\alpha$ $\epsilon\rho\gamma\alpha$, dać przykład ludzkości, $\tau\iota$ $\omega\varsigma$ $\tau\iota$, l. $\tau\iota$ z Acc. Imiesl. $\epsilon\upsilon\tau\upsilon\iota$, na kim l. w czém. 2) = Czynn. f. pokazać, okazać, opisać, wykazać, $\tau\iota$ l. $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$ albo z $\delta\tau\iota$.

επιδικαικός, ή, όν, wystawiający się na widok, ή επιδικαική sc. τέχνη, pokazywanie, popisywanie się z czém, ή γένος λογών, krasomówność nastrojone, na okaz. Tudzież o mówcy: krasomówna. Przysl. **επιδικαικός**, na okaz, celem popisania się z sztuką krasomówną.

επίδειξις, ή, ión. επίδειξις, 1) pokazywanie, wystawienie na widok, okaz; $\epsilon\varsigma$, $\pi\rho\sigma$ $\tau\eta\eta$ $\epsilon\pi\iota\delta\epsilon\iota\chi\epsilon\iota\upsilon$, przed oczy, przed oczyma, na widok; $\tau\eta\eta$ $\epsilon\pi\iota\delta\epsilon\iota\chi\epsilon\iota\upsilon$ $\pi\omega\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, złożyć dowód, próbę dać, dać słyszeć się, wystąpić z czém, wykład mieć krasomówny; pokazać potęgę swoją, wykazać, ze zdani. pytaj. zal., ztąd. 1) próba, dowód, przykład, przegląd (wojska), wykład, sposobność do popisania się, λαμβάνειν, odbyć próbę, popisywanie się czém, $\tau\upsilon\upsilon\omega\varsigma$, wykład krasomówny; $\epsilon\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\delta\epsilon\iota\chi\epsilon\iota\upsilon$ $\alpha\pi\kappa\epsilon\tau\omega$, doszło do wiadomości.

επιδειπνέω, jeść potem, jeść wety.

επιδειπνός, ον, po obiedzie.

επιδικατός, η, ον, jedenaste dziesiątych; każdy dziesiąty; $\tau\omega$ $\epsilon\pi$, w dziesiątej części.

επιδελιάζω, jako ponętę położyć na czém.

επίδημιος, ον, na łożu.

επίδηξιός, ον, 1) po prawej, επίδεξις, jako przysl. ku prawej stronie, na prawo. kierunek ten uważano za pomyślność, szczęście wróżący. 2) zręczny, biegły, delikatny, gustowny.

επίδηξιότης, ή, zręczność, biegłość, uprzejmość.

επίδημοιαι, potrzebować nadto; zbywać, schodzić na czém. $\tau\upsilon\upsilon\omega\varsigma$, $\tau\iota$.

επίδηκομαι, patrzeć, przyglądać się, $\tau\upsilon\upsilon\alpha$, komu.

επίδηρμις, ιδός, ή, skóra zwierzętna.

επίδησις, ή, bandaż, opatrzenie rany, T. s. **επίδησμα, τό**.

επίδησιος, ό, bandaż, zawiązanie rany.

επίδησιμοχαρής, ες, lubiący bandaże, o podagrze.

επίδησόςζω, panować nad, $\tau\upsilon\upsilon\omega\varsigma$, dowodzić.

επίδησης, p. επίδησης.

επίδησομαι, ep. = επίδησομαι. potrzebować, nie mieć, mieć niedostatek; być słabszym, pośledniejszym, μάχης.

επίδησω, zrosić.

επίδηχομαι, ión. **επίδηκομαι**, przyjąć, $\tau\iota$, $\tau\upsilon\upsilon\alpha$. 2) pozwolić, zezwolić; tudzież, pochwalić.

επίδηω, przywiązać, nawiązać; zawiązać, przewiązać. Med. przywiązać l. zawiązać sobie, $\epsilon\pi\iota$ $\tau\iota$, do czego.

επίδηω, potrzebować nadto, mieć potrzebę; schodzić, zbywać, $\tau\upsilon\upsilon\omega\varsigma$. P. επίδηομαι i επίδηομαι.

επίδηλος, ον, jawny, oczywisty, wyraźny, θέλω $\mu\eta$ $\epsilon\pi\iota\delta\eta\lambda\omega\varsigma$ $\epsilon\iota\upsilon\alpha\iota$ $\tau\omega\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\delta\eta\lambda\omega\varsigma$, gdy chciał zaż. na swój utwór κλέπτων δήπου' $\sigma\tau$ $\epsilon\pi\iota\delta\eta\lambda\omega\varsigma$, ty złodzieju; $\epsilon\pi\iota\delta\eta\lambda\omega\varsigma$ $\pi\omega\epsilon\iota\tau\upsilon$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$, objawić

przez co; odznaczający się.

επίδημείω i **επίδημείω**, pierwsze w poezyi, 1) pomiędzy swoimi, w kraju bawić, być w domu, być przytomnym, być swojskim, $\epsilon\upsilon\tau\upsilon\iota$, do domu, do kraju wrócić. 2) przyjść gdzie jako obcy, $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\iota$, bawić za granicą, przebywać gdzie, $\tau\upsilon\upsilon\iota$, na miejscu jakim; odwiedzać, $\tau\iota$. w Medycynie: upowszechnić się w kraju.

επίδημησις, ή, przybycie i pobyt obcego.

επίδημητικός, ή όν, domowy, $\zeta\omega\alpha$.

επίδημία, ή pobyt w domu l. w jakim miejscu; o chorobach: epidemia.

επίδημιος, ον, i dor. **επίδημιος, ον**, 1) w kraju, wojski, domowy, πόλεμος, upowszechniony w ludzkie, ludowy, epidemiczny; przytomny. 2) z obczyzny przychodzący do kogo, $\tau\upsilon\upsilon\iota$, bawiący gdzie jako obcy, $\epsilon\iota\upsilon\alpha\iota$ $\epsilon\pi$. $\tau\upsilon\upsilon\iota$, przebywać gdzie.

επίδημοσσοροί, assessorowie, kolekdzy demurgów. władze w osadach doryckich, wysłane do nich przez miasto macierzyste.

επίδημιος, ον, t. c. επίδημιος.

επίδημιαίνω, 1) po kim, potem także przejść l. przeprowadzić się, pójść za kim. 2) naprzeciw nieprzyjacielowi przeprowadzić się przez co, $\epsilon\pi\iota$ $\tau\iota$, $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$, przesadzić w czém.

επίδημιαίνω, jeszcze raz rozważyć, śledzić.

επίδημιάρω, jeszcze nadto podzielić, podzielić. Med. między kogo (siebie) podzielić, podzielić się czém.

επίδημιάρω, rozstrzygnąć, ostateczny dać wyrok l. sąd.

επίδημιάρω, jeszcze następnie rozłamać. Biern. $\epsilon\pi\iota\delta\eta\mu\iota\alpha\rho\omega\tau\omega$, pęknać nad czém.

επίδημιαφέω, wyjaśnić więcej. Biern. być jaśniejszym.

επίδημιαίνομαι, rozpostrzeć; roznieść się, $\phi\eta\mu\eta$.

επίδημιαίνομαι, potem rozporządzić. Med. dla siebie jako zastaw złożyć.

επίδημιαίνομαι, zabawić przy czém.

επίδημιαίνομαι, jeszcze potem przeprowadzić. Biern. później być przeprowadzonym.

επίδημιαίνομαι, douchyć. **addocoe**.

επίδημιωμι, 1) Czynn. przech. 1) dodać, naddać dołączając, $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$. Szczeg. a) jako wyprawę dodać, $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$. b) dobrowolną składkę l. wsparcie dodać do obowiązkowych, z kieszeni swojej dodać, $\tau\iota$, $\tau\alpha\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\delta\eta\mu\iota\omega\mu\epsilon\iota\varsigma$, ofiary pieniężne sować, $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$, na co komu, $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\iota$, do czego. 2) w ogóle: chętnie dodać, naddać, $\tau\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\iota$, wydać, poświęcić, ofiarę zrobić z czego; $\epsilon\omega\upsilon\tau\omega\upsilon$, poświęcić się. 3) dać komu, oddać, poruczyć, polecić, $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\rho\upsilon\phi\eta\eta$, wylać się na. 2) Czynn. nprzech. wzbierać, wzmacniać się, wzrastać, postąpić, $\epsilon\iota\varsigma$ i $\pi\rho\sigma$ $\tau\iota$, w czém l. czém, $\epsilon\varsigma$ $\tau\omega$ $\mu\iota\sigma\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, powiększyć nienawiść ku sobie; tudzież $\epsilon\pi\iota$ $\tau\omega$ $\beta\epsilon\lambda\tau\omega\upsilon$, polepszyć się, $\epsilon\pi\iota$ $\tau\upsilon\upsilon\omega\varsigma$ $\pi\omega\lambda\omega$, w czém μ wydoskonalić się, i to $\tau\upsilon\upsilon\iota$, przez co. 3) Med. dla siebie co dodać, $\theta\epsilon\omega\varsigma$, bogów sobie nawzajem dać jako świadków i poręczyeli, wezwać jeszcze jako świadków.

επίδημιωμι i **επίδημιωμι** i **επίδημιωμι**, przejść jeszcze potem; powtórnie objaśnić.

επίδημιωμι, Dep. med. jeszcze nadto szukać, $\tau\iota$, śledzić, szperać, tropić, $\tau\upsilon\upsilon\alpha$.

επίδημιωμι, **ή**, powtórne opowiadanie, powtórzenie.

επίδημιωμι, sądownie przysądzić, $\tau\upsilon\upsilon\iota$ $\tau\iota$. Med. sprawę przed sąd wytoczyć i przyprowadzić do wyroku, zwł. kazać sobie przysądzić spadek. W ogóle: ubiegać się za czém.

επιδικασία, ή, sprawa sądowa o spadek, do którego się ma pretensye.
επιδικάσιμος, ον, umiejący sprawę czyją prowadzić w sądzie, służący do poparcia prawnych pretensyi.
επιδικεῖν, rzucić potem.
επιδικως, ον, to, do czego kto rości pretensya, zwł. o spadkach: ztąd, sporny, πρὸς τινα, z kim.
επιδινεῖω i επιδινεύω, 1) Czynn. i biern. w koło obracać, machać celem rzucenia, szybko okręcać; biern. okręcać się, w koło szybować (o ptakach). 2) Med. w duchu co obracać, wszechstronnie rozważać.
επιδιορθώω, potem poprawić.
επιδοπιόζω, podwoić, powtórzyć.
επιδιοφριάς, ἄδος, ή, brzeg l. kraj pudła u wozu, kosza wozowego. T. c. ἄνωξ.
επιδιορτός, ον, na siedzeniu wozu będący, ἐπ. δῶρα τιθέναι, składać podarki w pudło wozu.
επιδιωγμός, ό, dalsze ściganie. T. s. **επιδιωξις, ή.**
επιδιώκω, jeszcze dalej ścigać, τινά z dod. i bez ἐπὶ πολύ, ἐς τι, μέχρι τινός. W ogóle: ścigać. Biern. być ściganym, ὅπό, ἐκ τινός.
επιδοκέω, wydawać l. zdawać się przy tem.
επιδοξός, ον, a) o rzeczach, przewidziany, oczekiwany. b) o osobach, πολλοὶ ἐπιδοξοὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο πείσασθαι, wielu mogło tego samego lekać się, οἱ ἐπιδοξοὶ ἀμαρτήσασθαι, którzy prawdopodobnie, jak przewidzieć można, dopuszczają się uchybienia; łączy się z Imiesł. l. Inf. lub bez dodatku stoi. c) znaczenie mający, sławny, słynny, κδοξος.
επιδορατίς, ἰδος, ή, grot (lancy).
επιδορπέω, wetować t. j. wety zjadać.
επιδορπος, ον, do wetów nalezący, ὄδορ.
επιδοσις, ή, dobrowolny dar, dodatek, dokładka, naddatek, τινός, z czego. Szczeg. dobrowolny datek państwu, μεγάλη ἐπιδ. wielkie ofiary pieniędzy. 2) folgowanie, ustępowanie, w medyc. — 3) wzrost, postęp, powodzenie, błogosławieństwo; ἐ λαμβάνειν, wzmagać się; τινός ἐστι, ma coś powodzenie, postępuje, wzmagają się, ἐκ τινός, w skutek czego.
επιδοτής, ό, darzący, sporzący.
επιδουπέω, p. ἐπιδουπέω.
επιδοχή, ή, późniejsze przyjęcie, ἐπιδοχαί τῶν πολιτειῶν, zaprowadzenie nowych ustaw.
επιδορμεῖν, p. ἐπιτρέχω.
επιδορσσομαι, att. — τρομαι, zachwyścić, sięgać po co, τινός, brać co do ręki; przywłaszczyć sobie; tudzież, duchem pochwyścić, pojąć.
επιδορομή, ή, napad, atak, zaczepka nagle, τινί, na co; ἐξ ἐπιδορομής; w skutek napadu; σημαίνειν ἐπιδορομήν, dać znak do ataku; ἐξ. ἐπ., niespodzianie, zienacka, z kopyta; λέγειν, bez przygotowania. 2) przystęp, brzeg.
επιδορμος, ον, zaczepny, narazony na napad, przystępny, do wzięcia l. zdobycia. Tudzież, zaczepiający, szturmujący; splawny. Przen. lekkomyślny, nierozważny. — ό ἐπιδορμος, powróz u góry sieci, który na dół spada; zagiel na rufie okrętu; δι' ὀργάνων ἐπιδορμών, na linach z góry ciągnio-
επιδοσημημά, γανί, [nych].
επιδύω, aor. 2. inf. ἐπιδύων, zachodzić (nad czem).
επιεικεία, ή, 1) powolność, pobłażliwość, łagodność, πρὸς τινα, przyjacielska propozycja, τινός, do czego. Także w l. mng. ταῖς ἐπ. χρήσθαι, pobłażliwie, wtaś. z względami na korzyść dłużnika a z uszczerbkiem litery prawa postępować. Ogóln. dobry, przyzwolity tryb życia.

επιεικείλος, ον, podobny, mogący być porównany.
επιεικής, ἐς, 1) o rzeczach, stósowny, przyzwolity, należny, należyty, słuszny, właściwy, rozumny, chwalebny, względny, powolny, łagodny, zgodzający, ἐπιεικής τοῖος, właśnie jak się należy. Rzecz. τὸ ἐπιεικέες, za τὸ ἐπ., łagodne usposobienie, ludzkość; ztąd, łagodne obejście się; πρὸς τὸ ἐπ. z łagodnością; ὡς ἐπιεικέες, jak się godzi, jak się należy, tudzież z Inf. lub Acc. c. Inf. b) o osobach, dzielny, dobry, zdatny, krzepki, stósowny, πρὸς τι, rozumnie myślący, słuszny, umiarkowany, powolny, pobłażliwy, uczciwy, zacny, chwalebny, skromny, znośny. 2) pozorny, prawdopodobny. Przysl. **επιεικῶς,** iοή. ἐπιεικῶς, dostatecznie, dosyć, poniekąd, jako tako, łagodnie, słusznie, należyście, bardzo, w części, prawie.
επιεικτός, ή, ὄν. (εἶνω) ustępujący; zawsze z negacyją, a zatem nieprzystanny, niezłomny, niepokonany, nieznośny.
επιειμένως, p. ἐπιένωμι.
επιεισόμενος, ἐπιεισομαι, p. ἐπιεμι.
ἐπιέλωμαι, p. ἐπεκλιῶ.
ἐπιένωμι, iοή. — ἐπένωμι, aor. 1. ἐπιέσα, ep. ἐπιέσα, pf pass. 3 sing. ἐπιέσται, part. perf. pass. ἐπιειμένος. 1) Czynn. na co włożyć l. wdziać, rozprostredz, rozłożyć, τί. Przenośn. ἐπιειμένος, odziany, opancerzony, uzbrojony, τί, czém. 2) Med. rozciągając się, rozprostredz się nad czém, τί. Przen. otulić się, pokryć się, τί, czém, n. p. γῆν, ziemią, t. j. być pochowanym. **Induo.**
επιείτης, ἐς, tegeroczny.
επιζαρέω, t. c. ἐπιβαρέω, obciążyć.
επιζαφέλω, ον, gwałtowny, namiętny. Przysl.
επιζαφέλιος, ον, gwałtownie, bardzo.
επιζάω, iοή. **επιζῶω,** żyć dłużej, przeżyć, tak długo żyć, jak kto inny.
επιζουγγυμι i επιζευγνώω, wprzadź w jarzmo, ujarzmić, przyprzadź, zaprzadź, do jarzma; w ogóle, połączyć, τινί, z czém; στόμα φήμαις πονηραῖς, nie zwiążuj ust słowami złowieszczeni t. j. nie bierz w usta słów; — rozpiąć, położyć nad czém, γέφυραν, dodać, κοινὸν ὄνομα, otoczyć.
επιζέω, i poet. ἐπιζέωμι, gotować nad czém, wygotować, wywarzyć, kipieć; przen. paląc męczyć, rozpalić się, plonąć, zakipieć, τινί. Czynn. zagotować, rozgrzać, λέβητα.
επιζήλιος, ον, zazdrości godny, szczęśliwy.
επιζήμιος, ον, 1) szkodliwy. 2) podległy karze. ἐπιζήμιον ἐστί τινι, podlega ktoś karze; τὰ ἐπιζήμια, kara.
επιζήμιώω, ukarać. **ρυντο.**
επιζήτωω, dalej szukać, tropić, szperać; żądać, wymagać, nie doliczyć się, τινά. — pytać, badać, poszukiwać; i, stracić.
επιζυγῶω, zamknąć, zasunąć.
επιζώνωμι, pass. perf. ἐπέζωσμένοι, podpasać.
επιζῶω, p. ἐπιζάω.
επιήμι, p. ἐπήμι.
επιήθωμι, p. ἐφανδάνω.
επιήρα, ep. Neutr. do ἐπήρος nieużywanego, in-ni pisza ἐπὶ ήρα, w połącz. ἐπήρα φέρειν τινί, wygodzić komu, okazać miłość. **Grata.**
επιήρανος, ον, przyjemny, wygodny, dogodny, požądany, τινί. (Później ήρανος = κοίρανος).
επιβαλάριμος, ον, nalezący do loźnicy, weselny; ὄμνος, weselna, ślubna pieśń.
επιβαλασίδιος, ον, u att. — ττιδιος, i **επιβαλάσσιος,** u att. — ττιος, ον, nad morzem leżący, admorski, pomorski, morski, ἐμπόριον, miasto

handlowe morskie, τὰ ἐπιθαλάσσια πάντα, cały brzeg, nadbrzeże, pomorze.

ἐπιθάλαπω, rozgrzać. calefacio.

ἐπιθανάτιος, *ov*, na śmierć wskazany, zabójczy. ἐπιθανάτος, *ov*, chory na śmierć, blizki zgonu; zabójczy.

ἐπιθαρόνω, ufać w co; spuścić się na co, τινί, polegać na kim.

ἐπιθαρόνω i — *ρόνω*, dodać odwagi, zagrzewać serce, τινά. *Confirmo*.

ἐπιθαυμάσω, podziwiać; uczcić podarkami.

ἐπιθεάζω, bogów wezwać przeciw komu, przekląć kogo.

ἐπιθειάζω, 1) wzywać bogów, zakląć się. 2) nadać znaczenia boskiego, otoczyć blaskiem boskim, τινί, τί, tudzież boski znak (τί) objaśnić, tłumaczyć; prorokować.

ἐπιθειασίς, *ή*, wzywianie bogów, zaklinanie się.

ἐπιθειασμός, *ός*, t. c. poprzedzające.

ἐπιθελω, oczarować przy czém, uśmierzyć.

ἐπιθεραπεύω, służyć w czém, być powolnym, τὰ μέτρια, z uszanowaniem otaczać; starać się, myśleć o czém, pamiętać o czém.

ἐπιθεσις, *ή*, 1) włożenie, χειρῶν l. lekarstw.; dodatek, przymiotnik. 2) (ἐπιθεσθαι) napad, napaść; uchwylenie, przedsięwzięcie.

ἐπιθεσιζώ, 1) na czém ogłasza wyrocznie. 2) o bogach l. wyroczniach; zgodzić się na co, potwierdzić, pochwalić, τινί, przyrzecz. z Inf.

ἐπιθεσιπιάω, *ός*, potwierdzenie, stwierdzenie przez wyrocznię.

ἐπιθέτης, *ός*, czatownik, dybiący na co, oszust.

ἐπιθετικός, *ή*, *όν*, chętnie l. odważnie zaczepiający, przedsięwzięczy; odważny; prędki, chętny; podstępny zwodniczy; dodany, τὸ ἐπιθετικόν, przymiotnik.

ἐπιθετός, *ov*, dodany, dołączony; przywłaszczony, obcy, później zaprowadzony. Rzecz. τὸ ἐπ. przymiotnik. Przysl. ἐπιθέτως, przymiotnie.

ἐπιθέω, przybieść, πρὸς μάχην, ścigać.

ἐπιθεωρῶ, przyglądać się nadto l. dalej. Ztąd

ἐπιθεωρία, *ή*, przyglądanie się.

ἐπιθήγω, jeszcze naostrzyć na czém, ostrzyźć; podyscać.

ἐπιθήκη, *ή*, dodatek, pomnożenie.

ἐπιθήμα, *τό*, = ἐπίθεμα, pokrywka, wieko; pomnik na grobie; grot (lancy).

ἐπιθηματοουργία, *ή*, robienie pokrywek l. wieków l. der.

ἐπιθηγάνω, dotknąć, τινός.

ἐπιθλίβω, wcisnąć na co, σπῆγγος.

ἐπιθρόαζω, siedzieć na czém, na ołtarzach jako błagacz, bogów wzywać.

ἐπιθρόλω, na powierzchni zbrudzić, zamącić, zaciemnić; zeszpecić.

ἐπιθρόρνωμαι, pokładać, pojeżdżać; spółkować, parzyć się.

ἐπιθοροβῶ, hałasować przy tom, krzykiem, wrzawa, przyklaskiwać l. nieukontentowanie dać poznać.

ἐπιθορνῶ, skarżyć nad czém, oplakiwać, τινί.

ἐπιθορνήσις, *ή*, skarga, lament.

ἐπιθορῶσω, zmieklżyć. Biern. zniewiesić

ἐπιθρόω, wskoczyć na co, τῷ τῶμψ i Genit. skakać po czém naigrawając się; przeskoczyć, przesadzić przez, τόσσον, tak wielką przestrzeń. Nprzech. wytryskać, wyskakiwać, wznosić się.

ἐπιθροῶω, żądzę na co skierować, pożądać czego, τινός, zadać, starać się, chcieć, pokusić się. Ży-

czyć, τινός, l. z Inf. pożądać zwł. przyjaźni, pożycia z kim, chcieć obcować z kim. Rzecz. τὸ ἐπιθοροῶν, żądza, τινός.

ἐπιθορμία, *τό*, przedmiot pożądany; żądanie, życzenie. T. s. ἐπιθορμῆσις, *ή*.

ἐπιθορμητής, *ός*, żądający, życzący; miłośnik, zwolennik, τινός, uczeń.

ἐπιθορμητικός, *ή*, *όν*, żądający, życzący, chciwy, τινός, czego; τὸ ἐπ. żądza, władza chcenia;

ἐπιθορμητικός, przysl. n. p. ἔχω, t. c. ἐπιθορμῶ.

ἐπιθορμητός, *ή*, *όν*, pożądany.

ἐπιθορμία, *ή*, ioh. — *μή*, *ή*. 1) chciwość, żądza, tęsknota, życzenie, τινός, czego, za czém, l. z Inf. ἐς ἐπιθορμῖαν ἔλθειν τινός, pożądać czego, a ἔς τινα, mieć szczególnie upodobanie w kim; ἐπιθορμῖαν ἐμποισίη, wznieść żądzę. 2) zmysłowa chęć, popęd, rozkosz, chęć, pożądliwość; zamiar, przedsięwzięcie.

ἐπιθορμίαμα, *τό*, kadzidło. *Suffimentum*.

ἐπιθορμῖα, kadzić przy czém, kadzidłem zapalić, tudzież τινί, na czesć komu. *Suffio*.

ἐπιθορμῶδετινος, *ov*, żądający uczyć.

ἐπιθῶνω, kierować; *rego*.

ἐπιθῶω, kadzidło na ołtarz, za ogień rzucić; na ołtarzu ofiary składać, potem. później ofiarować.

W ogóle: ofiary składać, τινί.

ἐπιθῶω, ep. pedzić szalenie. rzucić się, z naturczywścią uderzyć. W ogóle: gwałtownie pożądać.

ἐπιθωρακίδιον, *τό*, odzienie na pancerzu.

ἐπιθωρακίζομαι, pancierz włożyć na siebie.

ἐπιθῶσσω, wołać na; brzmieć, odbrzmiewać, τινί.

ἐπιθῶω, *oros*, *ός*, *ή*, wiedzący o czém, świadomy, doświadczony, biegły; współwinowajca, ἔργων.

ἐπικαθαίρω, zupełnie zwalić, zniszczyć, τί.

ἐπικαθῆζομαι, usiąść.

ἐπικαθῆδω, spać na czém.

ἐπικάθημαι, siedzieć przy l. na czém, τινί, ἐπὶ τινί, być położonym; leżeć, oblegać.

ἐπικαθίζω, posadzić na co. Zwykle nprzech. usiąść na czém, siedzieć.

ἐπικαθίστημι, posadzić na, nad czém; posadzić w miejscu czystem. Med. włożyć (sobie), φολακῆν.

ἐπικαινώω, zmieniać, nowość zaprowadzić.

ἐπικαινομαι, odznaczyć się, pf. ἐπικέκαμαι, τινί, czém.

ἐπικαιρός, *ov*, w stosownym czasie l. miejscu; niebezpieczny, śmiertelny, τόποι σώματος. Oί ἐπικαίροι, oficerowie w wojsku od lochaga w górę. oί ἐπικαιρίωτατοι, głowy powstania; oί θεραπεύεσθαι ἐπικαίροι, potrzebujący leczenia l. ci, o których wyzdrowienie chodzi. — Zdalny, zdolny, pożyteczny.

ἐπικαιρός, *ov*, t. c. poprzedzający.

ἐπικαίω, att. — *κῶω*, spalić na czém, τί a τινί, na czesć komu; (osłońcu) spalić, opalić. *Comburo*.

ἐπικαλαρομαι, zbierać, co pozostało, poklosie zbierać. F. s. ἐπικαροπολογέομαι.

ἐπικάλω, poet. ἐπικέλωμαι, z ep. Aor. 2. redpl. ἐπεκλήωμην. 1) Czynn. i Biern. 1) przywołać, przyzwać, zaprosić, wezwać do czego, szczeg. bogów wzywać. 2) wołać na kogo, ztąd a) nazwać, mianować, τινά τι, dać przydomek. b) zarzucić, winować, poczytać za występki, τινί τι, ale i z nastp. ότι l. Acc. c. Inf. Biern. τὰ ἐπικαλέωμενα χρήματα, o które komus zarzut czynia l. oskarżają; τὰ ἐπικαλούμενα, zarzuty. II. Med. przyzwać do siebie, zaprosić; wołać na pomoc. τινά, i to ἐπὶ τινί, do czego, l. z Inf. l.

σύμμαχόν τινα, wezwać kogo do przymierza, wezwać do walki spólnej. Szczeg. a) τον δήμον, odwołać się do ludu, από τινος, od kogo, apello-wać do. b) bogów, bohaterów, wzywać, σωπή, w duchu. c) wzywać na rękę, do walki z sobą. c) zawezwać, pozwać, przed Eforów.

επιχώλια, τό, dera; pokrywka; koldra; ogon taka.

επικαλυπτήριον, τό, pokrywka, nakrycie, pokrycie. **επικαλύπτω**, pokryć, nakryć, zaciemnić.

επικάμπειον, τό, skrzywienie, zakrzywienie.

επικαρπή, ή, zakręt, nawrót, ές έπ. προΐσται, zakrzywiać się, wyskakiwać; szyk; wojska, gdy na skrzydłach czolo skrzywiało się na lewo l. prawo i tworzyło kąt.

επικαρπής, ές, skrzywiony, zgięty, krzywy.

επικάμπιος, t. c. επικαρπής.

επικάμπω, nagiąć, skrzywić; o wojsku: skrzydła wgiąć l. wygiąć, εις κόκλωσιν, celem opasania l. otoczenia; zwrot zrobić.

επικάμπυλος, ον, skrzywiony, zakrzywiony.

επικαρπία, ή, zbiór owoców polnych; plon, dochód; użytek, procent.

επικάρπιος, ον, owocodorny, sporząca owoce.

επικάρσιος, ον, właśc. na głowę, na łeb, naprzód pochylony, νής. b) na ukos, ukosny, οδοί, skosny, z Gen. του Πόντου, po stronie czego, na ukos ku Pontowi. Rzecz. τα επικάρσια, obie strony.

επικαταβαίνω, zejść do, spuścić się, εις, προς τι. **επικαταβάλλω**, rzucić, τά όπτα, zwiesić.

επικατάγω, sprowadzić do tego; Med. potem przybić do brzegu, wylądować.

επικαταδαρθάνω, usnąć nad czem.

επικατυδέω, związać na czem l. nadto jeszcze, τί τιν.

επικαταίρω, spaść, rzucić się na co.

επικατακλύζω, jeszcze nadto zalać, τί.

επικατακομόομαι i — μέομαι, położyć się na czem, spać na czem. *Incuo.*

επικαταλαμβάνω, dosięgnąć; zaskoczyć, τινά.

επικαταμένω, jeszcze dłużej zabawić.

επικαταπίπτω, spaść l. rzucić się na co.

επικαταπίλω, płynąć przeciw komu.

επικαταρρέω, spływać na co, spuścić się na co.

επικατάρατος, 2. przeklęty.

επικαταρρήγομαι, Biern. spaść na co.

επικαταρριπτέω, zrzucić na co.

επικαταστρατοπεδεύω, rozłożyć się naprzeciw komu.

επικατασφάζω i — σφάττω, zarznąć, zabić na czem, τή τμήβω.

επικατατέμνω, w kopalni z pracą posunąć się po za granicę. [chu.

επικαταφάω, zdrapać powierzchnią l. na wierze. **επικαταφθεύομαι**, dolgać, dokłamać, τί, (i to na szkodę czyją).

επικίπτει, (εΐμι) schodzić, spuścić się, ές τι.

επικατέχω, trzymać przy l. nad czem.

επικατηγόρω, oskarżyć jeszcze do tego, obwinąć, τί τιν, dopowiedzieć.

επικατος, ον, na końcu palony l. opalony.

επίκειμαι, Impf. 3 plur. ión. επίκετο, Depon. med. leżeć przy — na — przed — za czem, obok, blisko czego; sąsiadować, graniczyć, τινί i έπί τινος, szereg. θόραι, były zamknięte; ale θόραι γλώσση επίκεινται, zamykają usta. Przenośn. stać na czem, być przeznaczonym, wisieć nad czem, władać, obciążyc się, uciskać, κάπικείσονται βα-

ρός, nacierać, πολέμοι, τινί, nalegać prośbami. Tudzież o karach, być przeznaczonym, przepisany, ztąd, czekać, grozić, zagrażać, θάνατος, κακά, przypisać, przydać, τί τιν. Tudzież, siedzieć na karku, nastawać, rzucić się na kogo, spaść na kogo, buntować się, τινί. Biern. mieć na sobie, zwł. w imiesł. επίκειμένος, mieć włożony, επίκειμένον κάρ κούεας, z helmem na głowie; opatrzoney w co; wystawiony na co, κίνδονον.

επίκειρα, ep. aor. επέκερα, rznąć, ząć, skosić, φάλαγγας, powalić, przebić, επί μήδεα κείρειν, zamysły udaremnić, im zapobiedz.

επιελαδέω, krzyczeć przy czem, przyklaskiwać. **επιελεούσις**, ή, nawoływanie, zachęcanie, zagrzewanie.

επιελεύω, 1) Czynn. częściej nawoływać, zagrzawać, zachęcać, dodawać serca, τινά i τινί, kogo, komu, τί, do czego. 2) Med. rozkazywać, τινί, z Inf.

επικέλλω, poet. Aor. επέκελα, 1) Czynn. przy-pędzić, νήσας, a zatem, przybić do lądu. 2) pozorn. nprzech. przybić, lądować, ήπειρω, przybić **επιχώλια**, p. επικαλέω. [do lądu.

επικεράννομι, inf. aor. 1. επικήρασι, ep. za επικεράσσα, wraz z ión. f. poboczną **επικίρνημι**, jeszcze raz domięszać; w ogóle: domięszać, τί.

επικεραθάνω, jeszcze nadto zyskać, ένιαυτόν τη άρχη.

επικέρδιω, τά, zysk kupiecki na kupnie.

επικεροτιεύω, wylać, żelżyć, wyszydzić, sztyderczo zmierzać do czego, stósować, przytykać, τί, naigrawać się, kupić, drwić z kogo, τινά.

επικεύω, ukryć, utaić, τινά, zataić, τί.

επικεφαλαίομαι, w ogólnym przeglądzie glównie rzeczy zestawić.

επικεφαλαίος, ον, glówny; τό έπ., poglównne, poglównszczyzna.

επικεγόδωσ, ό, u Arystof. komiczna nazwa ptaka, niby: srajek, fejdacz.

επικήδειος, ον, pogrzebowy; τό έπ., pieśń żalonna.

επικήριος, ον, i **επικήρος**, ον, podlegający przeznaczaniu l. śmierci, śmiertelny, znikomy, niłdly; τό έπ., nikłość. Przysł. **επικήρωσ**, n. p. της φιλοσοφίας διακειμένης, gdy na słabych nogach stoi filozofia. *Caducus.*

επικερούκεια, ή, poselstwo przez herolda uskutecznione, układ.

επικηρόκομμα, τό, t. c. poprzedzające.

επικηρुकομαι, Dep. med. wysłać herolda, przez herolda obwieścić, przez posłów układać się opokój, τί, περί τινος l. Inf. i to τινί, προς, ές, ώς τινα, powitać kogo przez posłów, układy wszcząć, układać się, oznajmić, oświadczyć: ούδέν, nie zapuszczać się w układy, nie wdawać się. **επικηρόσω**, att. — ττω, przez woźnego obwolać, ogłosić, obwieścić, zwł. karę l. nagrodę, τινί, dla kogo; επί τινι άργύριον, nałożyć cenę na głowę czyją, ogłosić za wyjętego z pod prawa; z Inf. 2) na sprzedaż wystawić, przedać.

επικίνδημι, 1) czynn. poprzyczyć czem, prz. κακοίς θυμόν, uzdatnić do stawienia czola nieszczęściom, wnieść ducha po nad. 2) Med. rozszerzyć się, τί, po czem; όσον επικίνδυνται ήώς, jak daleko jutrzienka się rozlewa. *Inspergo.*

επικινδυνεύω, odważyc się na co, ryzykować, επικινδυνεύεται τή δανεϊσαντι τά χρήματα, towary jada na ryzyko, na karb tego, co pożytył pie-niędzy do przygotowania okrętu.

επικίνδονος, ον, z niebezpieczeństwem polączony,

narazony na nie, niebezpieczny, τίς, dla kogo; ἐπικίνδυνον ἦν z Inf., było trzeba obawiać się, *ζε, ἐν ἐπικίνδυνῳ γίνεσθαι*, być w niebezpieczeństwie. *Periculosus*. Przysł. — *δύνας*, niebezpiecznie, pełen przycąd.

ἐπικρίνημι, p. ἐπικράνημι.

ἐπικρίνημι, pożyćcie do tego.

ἐπικλάω, krzyczeć przy tem; zabrznieć.

ἐπικλαίω, att. — *κλάω*, płakać po tem, oplakiwać. Ztąd. *ἐπικλαυτος, ον*, płacziwy.

ἐπικλάω, łamać, gnać, zgiać, skrzywić, περί τι, ἐς τι, w kolo, według czego; przen. zmiękczyć, poruszyć do litości, zwykła biern. dać się wzruszyć, τῇ γνώμῃ, dać złamać upór; stracić odwagę; τὸ ἐπιεκκλασμένον τῶν μελῶν, to co wzrusza. *Frango*.

ἐπικλαίω, zamknąć; przylegać. Także w Med.

ἐπικλαίω, chwalić l. wielbić przy czém, wielbiąc śpiewać l. opowiadać, τί.

ἐπικλήσω i **ἐπικληῖω**, t. c. poprzedz.

ἐπικληρα, τό, zarzut, obwinienie.

ἐπικλην, przysł. λέγεσθαι, καλεσθαι, być nadany przydomkiem, wołany po imieniu, mieć imię. **ἐπικληρος, ον**, dziedziczący po ojcu: ἡ, dziewczka, córka dziedziczka, nie mająca braci, którą najbliżsi krewni pojąc z żoną byli obowiązani, aby majątek nie przeszedł w obce ręce. W ogóle: dziedziczka (uniwersalna).

ἐπικληρόω, losowaniem przyznac; losując dać.

ἐπικλησις, ἡ, nazwa, imię, przydomek, miano. Acc. niezależnie często: na imię, z przydomkiem; tudzież: według zwykłej tradycyi. 2) odwołanie się, apellacya; tudzież, wzywianie.

ἐπικλητος, ον, wywołany, przyzwany, zwolany, οἱ ἐπικλητοί, zgromadzenie obradujących. b) wołany na pomoc, οἱ ἐπ. przyzwani, wezwani pomocnicy; obrany, zaproszony (przez gościa); obcy. **ἐπικληνής, ἐς**, spadzisty, pochylły; ἐπικληνεῖς ἐκπαρδίξεν, na łeb przepędzić różgami.

ἐπικληνής ασίμος, trzesienie ziemi w ostrych kątach na bok.

ἐπικληνίω, 1) oprzeć; ztąd też, w tył zgiać, pochylić, τί. Biern. ἐπιεκκλιμένα, oparty, przymknięty, σανίδες, przymknięte l. zamknięte podwoje; τὰ ὄτα, uszy przytulić do Iba. 2) nprzech. sklonić się do czego, leżeć przy, τινί, przen. zająć się czém, τινί, κρός τινα.

ἐπικλισις, ἡ, oparcie o co, pochylenie się.

ἐπικλοπος, ον, złodziejski, podstępny, chytry, szczywany, obrotny, τινός, w czém. Rzecz. złodziej. — biegły, δογμάτων.

ἐπικλώω, przech. zalewać, zatopić; τινά, wyczerpać. Nprzech. tryskać czém.

ἐπικλοσις, ἡ, zalew, powódź.

ἐπικλωστος, ον, zalany.

ἐπικλώω, słuchać, wysłuchać, słyszeć, τινός i τί.

ἐπικλώω, 1) Czynn. uprząć, o Mojrach, przadkach losu i doli ludzkiej, potem o bogach, w ogóle: dać, wydzielić, wymierzyć, przeznaczyć: ἐπικλωσθέντα, los. 2) Med. jako Depon. o bogach: dopuścić, zrzadzić, sprawić, τί τινι, dać.

ἐπικνώω, skrobać, trzeć do tego.

ἐπικνώομαι, p. ἐφικνώομαι.

ἐπικνοιάομαι, z aor. biern. spać na czém, zalegać, być ozięziałym.

ἐπικνωος, ον, spółny, μίξις ἐ. γυναικῶν, spółne żony, ἡ ἐπ., spółnica; Przysł. spółnie.

ἐπικνωός, zespolić, udzielić, τινί περί τινος. Med. udzielić komu wiadomości, zawiadomić.

ἐπικνωώω, mieć co z kim współnego.

ἐπικνωονία, ἡ, spółność. *communitas*.

ἐπικνοτάζομαι i **ἐπικνοτέω**, spać gdzie.

ἐπικνοκλάστρια, ἡ, ἡχώ, naśladowące, sztydzące, małpiące.

ἐπικόλονος, ὁδός, droga przez pagórek.

ἐπικόμπάζω, chełpić się przy czém, chełpliwie dodać, λόγῳ.

ἐπικόμπω, t. c. poprzedzające.

ἐπικόποιν i **ἐπικόπανον, τό**, stolnica, siekalnica.

ἐπικόπω, bić na co, uderzyć w co, uderzeniem zabić, τί, wybić, o monetach, bić, ociosać, naostrzyć, przen. osłabić, przytłumić; ganić, lając, fukać. Med. bić się, na znak żalu, żaloby, oplakiwać.

ἐπικουρόσομαι, uzbroid się przeciw czemu, τινί.

ἐπικουρέω, przyozdobić, wystroić; uświetnić, τινά τινι, i λόγῳ, chwalić.

ἐπικότος, ον, gniewny, oburzony, rozjątrzony; Przysł. **ἐπικότως**, gniewnie.

ἐπικούρέω, 1) przyjść na pomoc, pomódz, wesprzeć, a) τινί, na wojnie l. w chorobie, τινί τι, przeciw czemu, od czego zaslonic, oddalić co od kogo; πολλά τινι, wiele być przydatnym, bardzo wygodzić, pomódz. b) τινί, poradzić, zaradzić, zapobiedz czemu, zaslonic od; τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ, o utrzymanie starać się. 2) służyć jako najemnik.

ἐπικούρημα, τό, pomoc, lekarstwo, obrona, zasłona, τινός, od czego, τινί, dla kogo.

ἐπικούρησις, ἡ, t. c. poprzedz.

ἐπικούρια, ἡ, ion — *τη, ἡ*, pomoc, wsparcie, posiłek; na wojnie: posiłki; ἐπ. ποιεῖσθαι = ἐπικουρεῖν.

ἐπικουρικός, ἡ, ὄν, pomagający, wspierający. Ztąd rzecz. τὸ ἐπικουρικόν, posiłkowe wojsko.

ἐπικούριος, ον, wspierający, pomocny, ratujący, θεοί.

ἐπικούρος, ον, pomagający, pomocny, wspierający, ἐπ. ἦκειν, przyjść na pomoc; καλεῖν, wołać na pomoc, εἶναι, pomódz, posłużyć; z korzyścią być dla kogo; τινί, a τινός, opiekować się czém, θανάτων, pomagając, mszcząc się; κακῶν γίνεσθαι ἐπ., zaslaniać od. Rzecz. pomocnik, opiekun, opiekunka, wspomóżyciel, obrońca; a w l. mng. posiłki, ludy posiłkujące, wojska posiłkowe: służba najemna, mytnicy, najemnicy, νῆες, flota posiłkująca; δεσπότης, opiekun, patron.

ἐπικούριζω, ulżyć, podnieść, πλεωρὰς πατρός, νῆα, πόνους, a τινά, zdźwignąć, wesprzeć kogo, τινί, czém; w ogóle: dodać serca, odwagi, uwolnić od czego, δέουος, tudzież, lekkomyślnym uczynić. *Sublevo*.

ἐπικράζω, krzyczeć, wrzasnąć na kogo, τινί.

ἐπικραίω, aor. 1. opt. ἐπικρήνεις, aor. 2. ἐπικρανον, wraz z ep. **ἐπικραίνω**, imper. aor. ἐπικρήνον, spełnić, uskutecznić, ziszczyć, dopełnić, uiszczyć, przychylić się do, τί, τινί τι, τινί.

ἐπικρανός, ἴδος, ἡ, błona mózgowa.

ἐπικρανόν, τό, strój głowy, nakrycie na głowę, czepek. W architekt. głowica, kapitel, makowica.

ἐπικράτεια, ἡ, przemoc, moc, zwierzchnictwo, zwierzchność; zwł. kraj, będący w czyjej mocy, obwód, państwo, panowanie.

ἐπικρατέω, 1) wziąć górę, być zwyciężcą, zwyciężyć, opranować, τινός i τί, przemocą wziąć, odnieść zwycięstwo, μάχη, w bitwie, wygrac bitwę; τῷ ναυτικῷ, τῷ πεσῷ, flotą, wojskiem przemagać. κατά θάλατταν, na morzu, παρά τινι (u sędziego) przemądź, otrzymać sprawiedliwość, τι-

vós, przeciw, nad kim. 2) dostać w moc swoją, opanować, dopiąć, wygrać, sprawić, zrzadzić, τινός, co, τῶν πραγμάτων, przewagę mieć, górę otrzymać; tudzież z Inf., przeprowadzić, że 3) wykonywać rządy, rządzić, panować, mieć przodek, pierwszeństwo, przewagę, τινί i τινός, nad kim l. czém, τῶν ψήφων, rozrządzać głosami. Tudzież, utrzymać się, rozejść się, upowszechnić się.

ἐπικρατής, *es*, potężny, zwycięzki; tylko w stp. wyższ., ἐπικρατέστερον τῆ μάχῃ γίνεσθαι, być w bitwie zwycięzcą. Przysł. **ἐπικρατέως**, z przymocą, gwałtownie, gwałtem.

ἐπικράτησις, *ή*, przemożenie, zwyciężenie, τινῶν.

ἐπικράτουμεν, zawiesić przy, na czém, i biern. **ἐπικρεμαίωμι**, wisieć nad czém, sterzyć, grozić, zagrażać, τινί, być przeznaczonym, czekać.

ἐπικρίνω, sądownie przyznać, wyrok wydać, rozstrzygnąć, περὶ τινος, τί, ἐκ τινῶν, wybrać.

ἐπικρίων, *τό* reja, (drzewo w poprzek masztu wiszące, które żagiel nosi).

ἐπικρίσις, *ή*, ocenienie, rozstrzygnięcie, sąd.

ἐπικριτής, *ός*, osadzający, sędzia, sprawdzający.

ἐπικροῦμαι, halas robić, turkotać, ἄρματα, szczególnie, τοῖς ὀδοῦσι, szczerkać; klasnąć, τινί, przyklaskiwać.

ἐπικροτός, *όν*, udeptany, ubity, twardy; ἐπικροτόν ποσίω, udeptać, ubić.

ἐπικροῦω, bić na co, uderzać, wbić.

ἐπικρούπω, 1) czynn. i biern. ukryć, utaić, zataić, schować, τί. 2) Med. ukryć się, schować się, τινί, w co; τῷ ὀνόματι, skryć się pod nazwiskiem, za. b) coś swojego ukryć, przechować, utaić, τί, πρὸς τινα, przed kim, εἰς τὸ ὄνομα, pod nazwiskiem; ἐσθῆτι, ukryć się.

ἐπικρυφός, *όν*, ukryty, tajny.

ἐπικρυφίς, *ή*, ukrycie, zatajenie, przechowanie.

ἐπικρούωμι, zakrakać, krakać na kogo.

ἐπιπέτομαι, *ιόν*. — **πέτομαι**, dorobić sobie, zjeść, przyjąć, dodać; ἐπιμέτρομαι, dobierać na świadków; ἀρχήν, rozszerzyć panowanie.

ἐπιπέτω, 1) nadto zabić. 2) powtórnie zabić.

ἐπιπέτινον, *τό*, przy czesaniu lnu na grzebieniu (κτεῖς) osadzające się grzebień l. pakuły. 2) włosy na członku wstydnym i po nad nim.

ἐπιπέτησις, *ή*, dorobek, zysk dodatkowy.

ἐπίκτητος, *όν*, pozyskany nadto, na nowo uzyskany l. zjednany; przyniesiony, ἀπό τινος, z kąd. Zjadł, przyjęty, przyswojony, obcy, niedorzeczny.

ἐπιπέτω, przy, na czem budować l. założyć; odbudować.

ἐπιπετώω, halasować przy czém, τοῖν ποδοῖν, stapać; loskot sprawiać, szczerkać, trzaskać, brzdąkać, bębnić na czem, τῷ τομπάνω, wrzeszczeć, brzmieć, odbrzmiwać, zatrząsać się. *Perstrepo*.

ἐπιπυδής, *ής*, świetny, sławny, w stp. wyższ. tylko, ἔλας, świeżniejsza, pewniejsza nadzieja. Przysł. ἐπιπυδέστερως ἀγωνίζεσθαι, odnieść zwycięztwo. *Illustris*.

ἐπιπυδός, *ός*, znowu, powtórnie zając w ciąży lub chodzić brzemieniem; τὸ ἐπιπυδής, drugi plód w żywocie.

ἐπιπύημα, *τό*, brzemienne, ciąża.

ἐπιπυδίσκα, powtórnie brzemieniem obciążać; biern. powtórnie być brzemienią, zając w ciąży, zastąpić. Zając w ciąży, nim pierwszy plód żywota na świat wydany.

ἐπιπυκλός, *ός*, koło poboczne w astronomii.

ἐπιπυκλῶω, toczyć, przewalać na l. po czém.

Nprz. toczyć się, κύματα. T. a. **ἐπιπυκλῶω**.

ἐπιπυκλῶω, t. c. poprzedzające; τόκων, τόκοις, procent na procent gromadzony, piętrzony.

ἐπιπυκλαίω, toczyć się, wylewać się po czém; toczyć się, zbliżać się, niby powódź, τινί.

ἐπιπυκλώω, po-schylić się na co, ἐπί τι, po co, aby zajrzeć w co, εἰς τι, ale τινί, na kim się oprzeć.

ἐπιπυκλώω, aor. ἐπέπυκλα, spotkać, trafić na co, τινί. Tudzież, dostać w udziale, z genit.

ἐπιπυκλώω, potwierdzić, zezwolić, upoważnić, postawić; καλῶς, doprowadzić do końca dobrego, τί, przeznaczyć, ὁμάς θανεῖν. Biern. być także aprobowanym, przyjść do końca.

ἐπιπυκλώω, *όν*, nieco pochyły, garbaty.

ἐπιπυκλώω, pochylić nad czém; med. αἱ σάρκες, zaokrągliła się nad tem.

ἐπιπυκλώω, słochoać, oplakiwać.

ἐπιπυκλώω, przeszkodzić, stać na przeszkodzie, τινί, wstrzymać kogo od czego.

ἐπιπυκλώω, w uroczytym, wesołym pochodzie zbliżać się; zapędnie wchodzić; εἰς τι, hulać, rozgardyasz strojąc pójść.

ἐπιπυκλώω, 2 i 3. r. uwielbiający zwycięztwo.

ἐπιπυκλώω, *όν*, należący do wesołego pochodu hulających, strojący rozgardyas.

ἐπιπυκλώω, szydzić z czego. *rideo*.

ἐπιπυκλώω, *όν*, siedzący przy wiosle.

ἐπιπυκλώω, *ή*, chwytanie, πέλω.

ἐπιπυκλώω, w końcu dostać się w udziale; γῆρας. — przez losowanie zostać wybranym do urzędu jako zastępca; być zastępcą.

ἐπιπυκλώω, zaczerpić, zatrzymać.

ἐπιπυκλώω, *ίδος*, *ή*, = ὀλοαίς, ptak jakiś.

ἐπιπυκλώω, 1) Czynn. i biern. 1) dobrać, od innych wzięść dla siebie, dodać; οὐράριον, nieco wina wypić; τῆς ἀρχῆς, dobrać do urzędu czas t. j. przedłużyć urzad po za czas przeznaczony. 2) a) chwycić, pochwyć, zachwycić, zaskoczyć, przerwać, a nprzech. νοκτὸς ἐπιπυκλώωσῆς, za nadziściem nocy; napaść, nawiedzić, o chorobie, ζῆλα ἐπιπυκλώωσθαι, być nawiedzonym chorobą, a ἐπιπυκλώωσῆς τῆν ἀσθῆτην, zmysłów pozbawiony; zaczerpić, οἱ πολέμοι. b) zatrzymać, zatrzymać, τὸ ὕδωρ, klepsydrę; przeszkodzić, powstrzymać od czego. c) spotkać co, dosięgnąć, sięgać, τί, τινί, dokąd, dożyć, czego, τί, rozpościć się, δεσὺς κέρασ ἐπ., jak daleko skrzydło sięgało. 3) zając. II Med. trzymać się, uchwyć się czego, τινός, uciepić się; ζῆλα, przywalczyczyć sobie, zaczerpić, dotknąć, uchwycić, προφάσις, uchwycić się pretekstu; λογισμῶν, pojąć rękę przyłożyć, trzymać, τινός, τί, τινί, czém. Szczeg. a) z dodan. l. opuszczon. τῷ λόγῳ, słowami zaczerpić, łajac, fukać, αὐτοῦ, wyrzuty sobie robić; zbijać. b) przystąpić do czego, podjąć, w rozmowie dotknąć. c) dosięgnąć czego, dopiąć, dojść do czego, dobrać się; τράφω, przypadkiem, τινός.

ἐπιπυκλώω, wyjaśnić, jasnym, świetnym uczynić, przyzdobić, przystroić; τῆν φωνήν, głośno zawołać.

ἐπιπυκλώω, *όν*, *ιόν*. = ἐπιπυκλώω, złapany, schwytany na.

ἐπιπυκλώω, świecić nad czém, znowu świecić, zaśnieć. ἡμέρα, ἔαρ, nastać.

ἐπιπυκλώω, (Med.) i ἐπιπυκλώω, dor. ἐπιπυκλώω, 1) Czynn. aor. l. zatrzeć, ἐπέληρα, zatrzeć w pamięci, zatrzeć pamięć czego. 2) Med. zapomnieć; być niewdzięcznym, zaniechać, nie wyko-

νάσ, τινός, τινί, ἔτι l. Imiesłów, że i t. d. ὅπό τινος ἄλλου, przy czem innym, nie zachować w pamięci, wyjść, wypaść z pamięci, nie przychodzić na pamięć.

πιλεῖνω, wygładzić; ułagodzić, uśmierzyć, przyjemnym uczynić, wystroić, wystrzynać, τί.

πιλέγω 1) Czynn. i biern. a) dobrać, wybrać, obrać, τινά, ἀριστήνδην, z najlepszych, włas. według dobroci. b) domówić, dopowiedzieć, dodać, przytoczyć nadto; wołać, τί, ὡς l. inne zdani. c) zarzucać, wytykać. 2) Med. a) sobie dozbierać, zbierać, wybrać sobie, wyszukać. b) czytać, odczytać, przeczytać, βιβλίων. c) rozważyć w duchu, rozmyślać, dbać o co, ztąd też, starać się, lękać się, τί l. μή z Inf. fut. ὡς εἶη, d) wspomnieć, nazwać.

πιλεῖβω, zalewać, nalać, pokropić, zwł. zalewkę, libacyą w ogień wlać.

πιλεῖται 1) nprzech. wyjść, zabraknąć, przebrać się, τὰ φρέατα, wyschnąć, ὄδωρ τινά, zabrakło komu wody; τὸ πῶς, wyszedł, wyszł, starł się; ἡμέρα τινα, zabrakło dnia, γλαυκός, odbiedź, rozjeżdż się, przebrać się. 2) przech. opuścić, τινά l. τὸ βῆσθρον, t. j. wysechł; ὁδὸν τῶν ἐμῶν, nic nie opuszczam z mojej strony, wszelkich sił dokładam, zanichać, pomijać. Biern. τὸ ἐπιλεπόμενον, zostając w tyle części.

πιλεῖταις, ἡ, brak, ubytek, τινός.

πιλεκάρχης, ὁ, wódz wyborowego zastępu.

πιλεκτός, ὄν, wybrany, wyborowy, ztąd; znamienity; οἱ ἐπιλεκτοί, wojsko wyborowc. *Selectus, princeps.*

πιλοκαῖνο, być białym, wygladać biał.

πιλοκνία, ἡ, p. λεύκη. [gnać.]

πιλοῦσσω, spoglądać, dojrzeć, wzrokiem dosię-

πιληθός, ὄν, zacieraający pamięć czego.

πιληθῶ p. ἐπιλανθάνομαι.

πιληθῆς, ἴδος zdobyty, w plon wzięty.

πιληκτός, ὄν, halasować, wtórować klaskaniem.

πιληγνός, ὄν, należący do winobrania.

πιληπτιζώ, być epileptycznym, mieć wielką chorobę.

πιληπτικός, ἡ, ὄν, epileptyczny; τὰ ἐπιληπτικά, napady padaczki, wielkiej choroby.

πιληπτός, ὄν, schwytyany, złapany, zdybany, epileptyczny.

πιληπταρῶ, ὄρος, ὁ, zaczepiający, przyganiacz.

πιλησις, ἡ, dor. ἐπιλασις, zapomnienie.

πιλησιμονῆ, ἡ, zapamiętliwość.

πιλησιμον, ὄν, zapominający, niepamiętny, zapamiętliwy.

πιληψία t. c. ἐπιληψίς.

πιληψίμος, ὄν, ten, którego schwytać, zganić można.

πιληψίς, ἡ, chwytywanie, zaczepienie, napad, mian. padaczki, wielkiej choroby; nagana; zabieranie jak swoje, przywłaszczanie.

πιληψῆν, przysł. drasnawszy.

πιληψάω, tworzyć jezioro przez zalew. Biern. rozlać się w jezioro, τινί, przez co.

πιληπαῖνω, potłuścić, tłuszczeniem wysmarować.

πιληπής, ἔς, — ἐπιλοιπός.

πιληγνάω, obliżać.

πιληξώ, kiwnąć, mrugać, τινί, na kogo.

ἐπιλογίζομαι, dep. med. z aor. pass. rozważyć, rozmyśleć, uwzględnić, ὅτι, τινί, przy czem.

ἐπιλογίσις, ἡ, i **ἐπιλογισμός**, ὁ, rozważenie, roztrząsanie, obliczenie; zbadanie.

ἐπιλογος. ὁ. 1) obliczenie, rozważanie. 2) konioc.

zamknięcie mowy.

ἐπιλογος, ὄν, z grottem.

ἐπιλοιπός, ὄν, pozostawiony, pozostały, zalagły, ἔς τι, τὰ ἐ. τοῦ λόγου, w biegu powieści, καπιλοπα τῶν λόγων, dalsze postanowienie. *Reliquus.*

ἐπιλοτρον, τό, lazlebno.

ἐπιλογίζομαι, p. ἐπιλογίζομαι.

ἐπιλοποιῶμαι, szkodzić, zakłócić.

ἐπιλοπέω, jeszcze więcej zasmucić, τινά.

ἐπιλοιπός, ὄν, smutny, zasmucający.

ἐπιλοις, ἡ, uwolnienie, wybawienie. b) rozwiązanie, wytłumaczenie.

ἐπιλότρος, ὄν, wykupiony.

ἐπιλόω, f. med. ἐπιλόσομαι, z biern. znac. 1) Czynn. i biern. rozwiązać, objaśnić, rozstrzygnąć, zbici. biern. stracić potęgę. 2) Med. a) uwolnić, oswobodzić, zasłonić, τινά τι, kogo od czego. b) zapłacić, z własnej kieszeni; τί. *dissolvo.*

ἐπιλωβέω i **ἐπιλωβάω**, sztydzić z czego, wysztydzić; *illudo*, a *ἐπιλωβητός*, zelżony.

ἐπιλοινοῖμαι, Dep. med. szaleć za czem, szalenie pożądać, tęsknić; τινί, szalenie być zakochanym. Tudzież; wściekać się, srożyć się; czekać się (o zwierzętach.) *Furo.*

ἐπιμαίομαι, fut. ἐπιμάσομαι, aor. 1. ἐπεμασάμην (σ). Dep. med. 1) dotykać, chwytają, macać, τί, ἔλκος, badać, τινί, czem, μάστιγι ἵππου, macać konie biczem, chłostać; χειρί, chwytając. 2) chcieć doriać czego, τινός, dążyć do czego, pożądać, σκοπέλω, zdążyć do, νόστου, pożądać, staraj się.

ἐπιμανδαλώτον, τό, lubieżny calus, w którym języki się dotykają.

ἐπιμανής, ἔς, szalenie czego pożądamy, szalenie zakochany, próżny, ἔς τινα, w ogóle, wściekły, szalony.

ἐπιμανθάνω, dowodzić się.

ἐπιμαρτυρέω, być świadkiem, świadectwem stwierdzać, zaświadczyć, τί.

ἐπιμαρτυρήσις, ἡ, stwierdzenie.

ἐπιμαρτυρία, ἡ, wzywianie na świadków, τινός.

ἐπιμαρτύρομαι, złożyć świadectwo, zaświadczyć, ὅτι, że; 2) wzywać na świadków, θεός, zaklinać, τινί, kogo, z Inf. i μή, aby nie czynić. 3) w obec świadków wypowiedzieć, zapewnić, ὅτι, że.

ἐπιμαρτυρός, ὄν, świadek czego, o bogach.

ἐπιμαρτός, ὁ, t. c. poprzedzaj.

ἐπιμάσω i — **ομαι**, p. ἐπιμαίομαι.

ἐπιμαστίδιος, ὄν, przy piersi będący, ssący, βρέφος, niemowlątko, dziecię, przy piersiach.

ἐπιμάστος, ὄν, zebrany z ulicy; zbierający jałmużę.

ἐπιμαχέω, zasłaniać w bitwie, τινί. [znę.]

ἐπιμαχία, ἡ, przymierze odporne.

ἐπιμαχος, ὄν, zaczepny, łatwo zaczepić się dający, łatwy do wzięcia l. zdobycia, τὰ ἐπιμαχώτατα, najłatwiej zaczepić się dające punkta.

ἐπιμειδάω i **ἐπιμειδάω**, śmiać się, uśmiechać się przy czem, szyderczo się uśmiechać, τινί, z czego.

ἐπιμειδασίς, ἡ, uśmiechanie się.

ἐπιμελαῖνω, poczernić na powierzchni.

ἐπιμέλεια, ἡ, (w l. mng. także) staranie, staranność, τῶν ἔργων, w działaniu; usilność, gorliwość, troska, pielęgnowanie; τοσαύτης ἐπιμελείας οὐσης περὶ ἀρετῆς, gdy tyle starania mają o cnotę, ἐπιμέλεια ἐνὶ τινί, zdany do starania się; ἐπιμέλεια ἀποστειθαι, staranie mieć, lożyć na co, zwrócić uwagę na co, myśleć o, τινός, περὶ τινος. Przeciwn. δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινά, grzechnym, uprzejmym być dla kogo. Przysł. ἐπιμελεῖα, z umysłu,

z rozważa, a δι' ἐπιμελείας, starannie, akuratnie. Szczeg. a) staranność, gorliwość, pilność, uwaga. b) wychowanie, wykształcenie, τιμός. c) chodzenie koło czego, zawiadowanie, zajmowanie się, pilnowanie, ćwiczenie. d) uwaga, wzgląd, uwzględnienie, pielęgnowanie, uszanowanie, ocenienie, ὑπό τιμός, biern. e) umiejętne zajęcie, sztuka, umiejętność.

ἐπιμελέομαι: i **ἐπιμέλομαι**, fut. ἐπιμελήσομαι i ἐπιμελήθησομαι, adj. verb. ἐπιμελητέον. Dep. pass. 1) mieć staranie, starać się, zająć się czem, baczyć na co, pilnować czego, mieć baczenie, baczne oko na co, po-wy-starać się, zatadzić; ztąd ἐπιμεληθεὶς, starannością, τιμός, o co, o czem; τῶν ἄλλων, wszystko zresztą urządzić, περί τιμός, a τί, o co postarać się, dostawić, dać, dalej z Inf. i Acc. c. Inf. l. ἔπαυ, ὥς, εἰ i t. p. tudzież z Genit., po czem ἔπαυ, l. Inf. Szczeg. przewodniczyć jakiej rzeczy, τιμός, urząd sprawować; τῶν πραγμάτων, mieć władzę w ręku, dozorować; οἱ ἐν τῇ πόλει ἐπιμεθέμενοι, miejska zwierzchność. 2) ćwiczyć się w czem, zadawać sobie pracę, poświęcić się czemu,łożyć staranie na co, τοῦ διαλέγεσθαι, trudnić się wykładami. 3) dbać, kłopotać się o kogo, τιμός, uwzględniać go, względy okazywać, być uprzejmym, pielęgnować go, τινά, opatrzyć kogo.

ἐπιμέλημα, τό, zatrudnienie, zajęcie, nauka.

ἐπιμελής, ὅς, 1) czynn. mający staranie, staranny, gorliwy, starowiny, skrzepny, przeczony, obaczny, τιμός i περί τι. 2) Biern. ἐπιμελῆς τινί ἐστὶ: l. γίγνεται, zwraca czyjąś uwagę na siebie, kłopotce, frasuje się o to, bierze do serca, chodzi mu o to, wprawia w zdumienie l. ma obowiązek, należy, wypada mu; ἐπιμελῆς ποιεῖσθαι, pilnować czego, zająć się czem z usilnością, τί, l. z Inf. Rzecz. τὸ ἐπιμελῆς, troska, akurat, o co. Przyszł. ἐπιμελῶς, starannie, pilnie, akuratnie, wybornie.

ἐπιμελητής, ὁ, starający się o co, zawiadowca, dozorca, przełożony, naczelnik, opiekun, τιμός, n. p. ἐπ. τῶν δημοσίων προσόδων, podskarbi, ἐπ. ὁδοῦ, dozorca dróg i komunikacji; namiestnik. *Curator.*

ἐπιμελητικός, ἦ, ὄν, zdalny do starania l. pielęgnowania; pielęgnowanie, ἦ ἐπ. sc. τέχνη, pielęgnowanie, staranie.

ἐπιμελήν, ἦ, iοῦ, — ἐπιμελεία.

ἐπιμέλω, śpiewać przy czem, wtorować. T. s. **ἐπιμελωδῶ**.

ἐπιμέμονα, dażyć, życzyć. *cupido.*

ἐπιμεμφομαι, Dep. med. skarżyć się na co, być niezadowolonym, zarzut czynić, gniewać się, ganić, τί, τιμός i ἔνεκα l. ἐν τιμός, o co, dla czego; τινά τιμός, τινί τιμός, żalić się, mieć żal do kogo, warzyć gniew w sercu.

ἐπιμένω, i poet. **ἐπιμένω**, 1) zostać przy czem, wytrwać, τινί, ἐπὶ τινι. 2) pozostac jeszcze, czekać, leżeć, siedzieć, ociagać się, ἔξ τι, ὄψρα, lub Inf. l. sam Conj., τί, czekać, oczekiwać, τινά, zagrażać.

ἐπιμεταπέμπομαι, później kazać przyjść, później posłać po co.

ἐπιμετρέω, 1) wymierzyć, rozdzielić. 2) domierzyć, dodać, dołączyć. τὶ τινι. 3) przemierzyć, τὸν ὄψραν. Npřich. λόγος ἐπιμετρῶν, stanowiąca dodatek.

ἐπιμετρον, τό, dodatek, nadmiar; ἐν ἐπιμέτρῳ, nadto, prócz tego.

ἐπιμήδομαι, ep. Dep. med. wymyślić, zmyślić, uknuć, τί τινι.

ἐπιμηθής, ἔς, — ἐπιμελής.

ἐπιμηκής, ἔς, długi, podłużny. *longus.*

ἐπιμηκῶνα, przedłużać.

ἐπιμηλιάδες, αἱ, i **ἐπιμηλίδες** νόμφοι, opiekuńki trzód (l. owoców).

ἐπιμήνιος, ὄν, miesięczny; αἴτος, τὰ ἐπιμήνια, a) miesięczne ofiary, ἐπιτελεῖν. b) żywość na miesiąc. c) miesięczka, regularność. *Menstruus.*

ἐπιμήνιος — μήνιος.

ἐπιμηνίω, gniewać się, τινι, τινί τι.

ἐπιμηνοτής, ὁ, donosiiciel. *denunciator.*

ἐπιμηχανόμαι, dep. med. a) starać się później, jeszcze do tego wymyślić l. uknuć, τί. 2) wymyślić, zdradzieckie knuć zamiary, τινί, τί. *machinator.*

ἐπιμήχανος, ὄν, zdradnie knuający, κακῶν, sprawca.

ἐπιμήνομαι i Med. **ἐπιμήνομαι**, z forum. pob.

ἐπιμήσο, i med. **ἐπιμήσομαι**, skojarzyć l. polączać się z kim, obcować; przestawać, spółkować, być w związkach l. stosunkach, τινί, πρὸς τινα i παρὰ τινα, ztąd też: jeździć do kogo, przy być. Szczeg. wmieścić się do walki, τινί, zetrzeć się z kim-, spotykać się z kim. Czynnienie, domieszać, αἶμα θνητοῖς.

ἐπιμήκτος, ὄν, dołączony, zmieszany, τινί, z kim, spólny.

ἐπιμηνήσομαι, f. ἐπιμηνήσομαι i ἐπιμηνησθήσομαι, aor. l. ἐπιμηνησάμην i ἐπιμηνήσθη, pf. ἐπιμήμηναι, przypomnieć sobie co, pamiętać, wspominać, wspomnieć, pomańc, przytoczyć, wzmiankę uczynić, τιμός i περί τιμός, τί, l. z Acc. r. n. zaimka, τάδε, τοσαῦτα, tyle, to.

ἐπιμήνω, p. ἐπιμήνω.

ἐπιμήξ, zmieszani, w zamieszaniu, bez różnicy.

ἐπιμήξω, ἦ, — ἦ, ἦ, iοῦ, zmieszanie; obcowanie, τινί, πρὸς i παρὰ τινα, z kim lub między kim.

ἐπιμήξω, ἦ, t. c. poprzedz.

ἐπιμήσω, p. ἐπιμήνομι.

ἐπιμοχέω, cudzość nadto cudzolożyć, τινά, żyć z kobietą w cudzolożtwie.

ἐπιμολέω, aor. do nieużyw. ἐπιβλώσω, przybliżyć się, spotkać, napaść, iść obcesem.

ἐπιμόλος, ὄν, przystępujący napadający, γῆς.

ἐπιμορφή, ἦ, i **ἐπιμορφής**, ἦ, nagana, zarzut.

ἐπιμορφος, ὄν, naganny, nieprzyjazny. 2) czynn. ganiący.

ἐπιμονή, ἦ, pozostanie, trwanie przy czem, ἐν τινι, ociaganie się, zabawianie. *Commoratio.*

ἐπιμονοῦ, ὄν, trwający, pozostający przy czem, wytrwały, cierpliwy; ἐπ. τι ποιεῖν, przerwać co.

ἐπιμόζω, szukać jęcząc, mruzcąc.

ἐπιμόθεω, αἱ — θεομαι, lagodzić, słowami uśmierzyć.

ἐπιμόθιος, ὄν, do bajki dodany, τὸ ἐπ. nauka do bajki dodana.

ἐπιμοκτηρίζω, nos przy tem wykrzywiać, wyszydzać.

ἐπιμοκτος, ὄν, wyszydzony.

ἐπιμόω, oczy, usta ramknąć, τί, na znak zgody.

ἐπιμοιόμαι, ganić, τινί, przy czem, ἐπιμοιμήτος, naganny.

ἐπιμόομαι — ἐπιμοίμαι, wynaleść, wymyślić.

ἐπιμόσσω, dopchać, za - napechać.

ἐπιμοανέομαι, z młodzieńczej swawoli coś zrobić, po młodzieńczeniu swawolici.

ἐπιμόσιον, τό, miejsce do wyrucenia kotwicy zlatne, ostój; przystan. 2) miasto portowe, główny skład państwa morskiego; warsztat okrętowy.

ἐπινοήσεις, *ή*, 1) rozdział. 2) rozszerzenie się, porós. **ἐπινοέω**, f. med. ἐπινοήσομαι, 1) czynn. a kazać spaść, wypasać, spasać. b) podzielić, udzielić, rozdzielić, τί τισι, co pomiędzy kilku, τραπέζης, na stole. 2) Med. paść się, spasać, chłonać, rozszerzać się l. rozlewać się pustosząc l. chłonać, przedk się rozszerzać, τινά, τί, po czem l. kim. dotknąć, zamieszkać.

ἐπινοέω, kiwnąć t. j. a) skłonić się, pochylić się, skinać, κόρυδι, helm. b) dać znak, τινί, czem, t. j. skinąwszy coś przyrzec l. zezwolić na co, albo: skinieniem dać poznać, potwierdzić; μόλις, ledwie zgodzić się; o górach: pochylić się, wisieć nad czem.

ἐπινοέω, zachmurzony. **ἐπινοφέω**, zachmurzyć, chmurami pokryć. **ἐπινοφίς**, *ή*, zachmurzenie.

ἐπινοφρίδιος, *ον*, przy l. nad nerkami będący. **ἐπινώω**, uprząść, τινί τι, przeznaczyć los, dopuścić, zrzadzić, λίνω, nici żywota. *Neo*.

ἐπινώω, nagromadzić na czem, napiętrzyć. — i **ἐπινώω**, pływać po czem, επί τινος.

ἐπιπνήω, nagromadzić, obciążać, τινά τινος.

ἐπιπνήω, być trzeźwym przy tem, τινί.

ἐπιπνήσομαι, pływać po czem; ἐπανάχτο, u Teo. **ἐπιπνικεῖος**, *ον*, zwycięzki. *victor*.

ἐπιπνικεῖος, *ον*, do zwycięstwa należący, a) ἐπιπνικιον sc. μέλος, hymn zwycięzki. b) τὰ ἐπιπνικια, nagroda za zwycięstwo, palma, dank, πάντα ταύτα, wszystkie wyznaczone dla zwycięzów nagrody. c. sc. ἑσάρ, ofiara za zwycięstwo, biեսiada, uroczystość zwycięzka, ἐπ. θύειν, ofiarę uroczyszia za odniesione zwycięstwo składać; τοῖς ἐπιπνικεῖος, na uroczystość zwycięstwa.

ἐπιπνικεῖος, *ον*, t. s. c. poprzed.

ἐπιπνισσομαι chodzić po czem, τινός, o rzecz, zraszać co, przebiegać po; bez przyp. nadejść, zbliżyć się.

ἐπιπνίω, śnieg pada, na za-śnieżyć.

ἐπιπνέω, i Med. **ἐπιπνέσομαι**, z aor. biern. ἐπιπνήθη, rozważyć, robić plany, mieć na myśli, myśleć o czem, wymyślić, wyszukać, zamierzać, mieć zamiar; τудzież dostrzedz, poznać, τί, n. p. τήν γήν, całą ziemię w duchu myślam l. zamieram swojemi ogarnąć, l. z inf. albo z Imiesl. nie myśleć o tom, że.

ἐπιπνέω, myśl; zamiar.

ἐπιπνέω, *ή*, myśl, pomysł, wynalazek; wynalazczość; zamiar, cel, plan, τινός. ἐς ἐπιπνέων ἔνα: l. ἔρχομαι, wpaść na myśl, τινός, rozważać nad cōim, ἐπ. ποιεῖσθαι τινός, myśleć o czem; τήν ἐπ. σπεύδειν, plan, życzenie w sobie pięścić, żywić; πάσων ἐπ. ἐμπράλλειν, przechodzić pojęcie; for. l. 2) późniejsza rozważa. W ogóle: objęcie, rozśadek.

ἐπιπνέω, *ή*, rozszerzenie się, o ogniu l. jadzie.

ἐπιπνέω, *ή*, prawo pasania bydła na wzajemnym granicę, prawo wygonu.

ἐπιπνέω, jeszcze nadto prawami przepisać.

ἐπιπνέω, *ον*, 1) dołączony. 2) = ἐνομος.

ἐπιπνέω, *ον*, chorowity; na choroby narazony.

ἐπιπνέω, przenocować przy.

ἐπιπνέω, *ον*, słubny, ὕμνος, pieśń weselna.

ἐπιπνέω, *ον*, t. c. poprzedzaj.

ἐπιπνέω, uderzyć na powierzchni, zgać po skórze.

ἐπιπνέω, usnąć nad czem, τινί.

ἐπιπνέω, wydzielić; τινί τι, udzielić; ὄμματος ἀγαθῆς, przegłądać, wymyślić, lub npzech. zbliżyć się. *Infero*.

ἐπιπνέω = λιαν. (Poprawiono: ἐπιπνέω).

ἐπιπνέω, z tyłu za-zepić, na plecy wziąć.

ἐπιπνέω, *ον*, = ἐπιπνέω, *ον*, na plecach, grzbiecie.

ἐπιπνέω, *ον*, żółtawy, brązowy, bury.

ἐπιπνέω, gościnie być podjętym; ἐπιπνέωμαι ταῦτα ὁ δὲ θανομένη, tem gościnę witam i t. d. Inni tłumaczą: jako obca wyzywać na świadków. τί, gościnie stósunki mieć. 2) jako obcy przybyć dokąd, τινί.

ἐπιπνέω, *ον*, stolnica, do krajania mięsa; picie, kata do ścinania głowy.

ἐπιπνέω, poet. = ἐπιπνέω.

ἐπιπνέω, skrobać, trześć na czem.

ἐπιπνέω, nalewać wina.

ἐπιπνέω, poet. = ἐπιπνέω.

ἐπιπνέω, fut. med. i act.; perf. ἐπιπνέωτες, ἐπιπνέω u Herod. krzywo przysiadz, próż τινός, na imię boga, a θεός, bogów krzywo przysięstwem obrazić; τὰς ἐστίας, na bogów domowych krzywo przysiadz.

ἐπιπνέω, *ή*, krzywo przysięstwo, wiarołomstwo.

ἐπιπνέω, *ον*, krzywo przysiężny, krzywo przysięski; ἐπιπνέων ἔργον ὕμνος, popelić krzywo przysięstwo; t. s. ἐπιπνέων, (rzecz.) ὀμνών, daremny, (tō) ἐπιπνέων, darem a przysięga.

ἐπιπνέω, *ή*, = ἐπιπνέω.

ἐπιπνέω, ep. Dep. spoglądać na co, z spóliczaniem patrzeć, τί, na co

ἐπιπνέω, *ον*, przodek, wyciągnięcie. p. ὄφρον.

ἐπιπνέω, *ον*, ep. = ἐπιπνέω, dozorca, stróż, pa-sierz. τινός i τινί.

ἐπιπνέω, *ή*, (doin. ἡμέρα, dzień następny.

ἐπιπνέω, *ον*, na następny dzień przeznaczony, albo też, do następnego dnia starający, codzienny.

ἐπιπνέω, *ον*, kruszec na mle u

ἐπιπνέω, wzmocnione πάγγο.

ἐπιπνέω, śpiewać pieśń zwycięzka do czego.

T. s. ἐπιπνέω, i zdaj ἐπιπνέω, ὄ.

ἐπιπνέω, coś wymyślić przeciwnego.

ἐπιπνέω, pokropić, zmazać.

ἐπιπνέω, machać, miotać, izuścić naprzeciw.

ἐπιπνέω, przysię, w ogóle, ogólnie, po-zecznie; t. s. ὡς ἐπίπν, τὸ ἐπ. i ὡς τὸ ἐπ. być.

ἐπιπνέω, jeszcze do czego, dokąd przy-piπνέω, na wzgórze obok marszerować, iedz.

ἐπιπνέω, jeszcze więcej nagromadzić, napię-trzyć, τί.

ἐπιπνέω, je zozce nadto przygotować.

Med jeszcze do tego nabyć, przysposobić s b e, τί.

ἐπιπνέω, b e bliskim, w poblizkości, przybyć.

ἐπιπνέω, (εἶμ) przybyć nadto dokąd; τινί, wzdali czegoś, iedz, t. s. τί, a κατά τι, na co, obok szeregu ruszyć, τῷ δεξιῷ, ruszyć na prawe skrzydło.

ἐπιπνέω, dorzucić na nowo; τήν φίλαλα-γα, przywrócić; npzech. jeszcze nadto wkroczyć.

ἐπιπνέω, jeszcze nadto podnieść, τί, a próż τι.

ἐπιπνέω, p. πάρος.

ἐπιπνέω, posiać, rozsiać po czem, poprzeszyć; τί ἐπ. τι, w cz m rozczynieć, rozpuścić nasypać.

ἐπιπνέω, *ον*, posypyany; τὰ ἐπιπνέω, w tunek chleba solą posypanego, a ἐπιπνέω, pró hum.

ἐπιπνέω, *ον*, na ziemi, równy, płaski; τὸ ἐπι-πνέω, równina; płaszczyna, w geometryi, ἀριθ-μός ἐπ., czworogran l. kwadrat liczby; τὰ ἐπ. πε-ρί τι, równiny w kolo czego. Stp. wyż. niefor.

ἐπιπνέω.

ἐπιειθής, ἔς, słuchający, posłuszny.
ἐπιειθεῖναι, biern. z fut. med. dać się namówić l. przekonać; w ogóle. słuchać, być posłusznym, tynί i tynί ἔπεισοι, usłuchać. (Poet. słowo).
ἐπιελάω, zbliżyć.
ἐπιπέλωμαι, zbliżyć się; sync. aor. part. ἐπιπλόμενος, nadszedłszy; ἐπιπλομένων ἐνταυτών, po upływie lat. zbliżyć się ponieprzyjaciełsku, najść.
ἐπιπεμπτος, ον, całosć i 1/2 zawierający; δάνεισμά ἐπ., pożyczka, za którą oprócz kapitału dostaje się jego piątą część, a zatem 20 procent.
ἐπιπέμπω, posłać później, τί, πρός τι, posiłki posłać (za pierwszym wojskiem), τί na kogo zesłać, przeznaczyć komu, o bóstwu, t. l. tynά, na kark sprowadzić, nasać. tudzież, podhechtać, podzegać, podszczuwać, tynί, na kogo.
ἐπίπεμφις, ἦ, posłanie; rozdział, tynός ἐπὶ πολλά, na wiele punktów rozesłanie.
ἐπιπερκάζω, ściemnić.
ἐπιπερκός, l. ἐπίπερκος, ον, ciemny, bury.
ἐπιπεράνομι, rozposturzedz nad czem.
ἐπιπέτοιαι, aor. 1. ἐπεπτόμην, a aor. 2. ἐπεπτόμην, inif. ἐπιπέσθαι, a u pościów późniejszych, ἐπιπτήναι, nadlecieć, przylecieć, dolecieć, tynί, do kogo, o ptaku l. pocisku, καθ' ἑμῖλον, wśród tłumu wo ujących; ἐπὶ τι, na co, przen. rzucić się na co, niby drapieżnie ptaki.
ἐπιπετρον, τό, jakaś roślina rosnąca na skałach.
ἐπιπήγνυμι, 1) na powierzchni dać stwardnać l. ścigać się. Biern. ścigać się, zamarnażać.
ἐπιπηδάω, wskoczyć; napaść, zaczepić; przen. **ἐπιπήδησις, ἦ**, wskoczenie, napad. [λόγφ.
ἐπιπίεζω, przycisnąć, tłoczyć na co; naderpnąć.
ἐπιπίλωμαι, zbliżyć się.
ἐπιπίμπλημι, dopełnić nadto.
ἐπιπίνω, dopijać, przypijając, τοῦ οἴνου, pić potem.
ἐπιπίπτω, f. ἐπιπσοῦμαι, 1) wpaść, napaść, zaczepić, rzucić się, runąć, tynί i ἔς τινα, na kogo, lub na co, w co; napaść, wtargnąć, nastąpić, przypadać na kogo, tynί, wpaść na co. 3) padać na co, przypadać, przypruszyć, o śniegu.
ἐπιπιστωσις, ἦ, pobożne potwierdzenie.
ἐπιπλα, τά, ion. **ἐπίπλα, τά**, rachomości, sprzęty, porządek domowy, tłumoki.
ἐπιπλάσσω, pedzić, błakać się po czem; biern. tulać się po, t. l.
ἐπιπλάσσω, 1) pomazać, τί tynν. za — namazać.
ἐπιπλαστος, ον, Adj. verb. do poprzedzaj. pomazany, pobielony; ztąd, sztuczny, udany, obłudny.
ἐπιπλαταγέα, przyklasnąć.
ἐπιπλατίνω, rozposcierać.
ἐπιπλέω, dopieść, wpleść; zaplatać, obcować, powikłać, spółkować.
ἐπιπλέω, jeszcze więcej, dalej, obszerniej.
ἐπιπλέω, a, ον, att. **ἐπιπλέωσις**, zapelniony, pełny, tynός.
ἐπιπλευσις, ἦ, wypłynięcie, napad na morzu, ἀπό tynός, zkad. *Impetus*.
ἐπιπλώω, f. ἐπιπλεῖομαι, ion. **ἐπιπλώω**, aor. 2. 2 sing. ἐπέπλωσ, part. ἐπιπλώσ, aor. 1. ἐπέπλωσα, płynąć po czem, a) zwiadać morze, płynąć po niem, t. l. b)jechać na okrętach, brać udział w wyprawie morskiej, οἱ ἐπιπλέοντες, załoga okrętowa. Szczeg. jako naczelnik być na okręcie, wypłynąć na przeciw; przypłynąć, zaczepić, uderzyć na kogo, tynί, ἐπὶ, πρός, ἔς τι, ἔς ἑμβόλην, celem zaczepki dziobem nacierać. Także o okrętach.
ἐπιπλήξεις, ἦ, chłosta, kara, nagana, ἔχειν, ścigać na siebie.

ἐπιπληρώω, napelnić; Med. ludźmi osadzić, opatrzyć.
ἐπιπλήσω, att. — **ττω**, bić, uderzyć na co, tynί, czem. Przen. Zajać, łukać, tynί, kogo; tynί τι, ganić coś w kim, zarcuwać ko komu, l. z nastp. δτι.
ἐπιπλοκή, ἦ, zaplątanie, zawikłanie; połączenie; obcowanie; spółkowanie.
ἐπίπλοον, τό, i ἐπίπλοος, ὁ, osierdzie, otrzewna. *Omentum*.
ἐπίπλους, ἔσγν. — **πλους**, 1) płynący po czem. 2) zaczepiający.
ἐπίπλους, ἔσγν. — **πλους, ὁ**, wypłynięcie, zbliżanie się, zaczepka, napaść na moizui. ἔξ ἐπίπλου, przy pierwszym napadzie, τὸν ἐπίπλοον l. τοῦς ἐπ. ποιεῖσθαι, z dod. l. opuszcza. tynί, ἐπὶ τι, wypłynąć przeciw komu, zaczepić. W l. mng. sprosobności do zaczepki. 2) nadpływająca flota, wyprawa morska.
ἐπιπλώω, p. ἐπιπλέω.
ἐπιπνέω, p. ἐπιπνέω.
ἐπιπνευσις, ἦ, owianie, deia, boskie natchnienie.
ἐπιπνέω, ep. — **εἶω**, 1) wiać na co, nawiać, dać dżiko l. szalenie, wiać, dać po czem, przewiać, dżgać, napędzić; przen. owiać, natchnąć; przewiać, przynieść, t. l. 2) później, potem wiać, ἔκ tynός, zmienić się z wiatru.
ἐπίπνοια, ἦ, owianie, natchnienie, πρός τι.
ἐπίπνοος, ἔσγν. **ἐπίπνοος, ουν**, owiany, przen. natchniony, παρὰ, ἔκ tynός.
ἐπιπόδιος, a, ον, przy, na nogach, πέδα, kajdany na nogi, dyby.
ἐπιπόθειω, poządać kogo lub czego, tęsknić za czem, żalować mocno że nie ma czego, tynά τι. Ztąd **ἐπιπόθητος**, adj. verb. uęskniony, pożą-dany.
ἐπιπόθησις, ἦ, żądanie, pożądanie, tęsknota. T. s. **ἐπιποθία, ἦ**.
ἐπιπομίνη, ἔνος, ὁ, pasterz, stróż; pasterka.
ἐπιπολάω, być na powierzchni, płynąć po wierzchu; zostać na powierzchni, oppos. κάτω ἕρεσθαι. Przen. wypłynąć na wierzch, wzięść górę, φιλιππος ἐπιπολάει, tynός, dumnie się podnosić; uro-wszecznicić się, rozszerzyć się, brać górę, wzma-gać się, wygótować. Tudzież, zajmować się czem, τῆ ῥητορικῆ, o winie, odurzyć; o pokarmach, nie-strawione leżeć w żołądku.
ἐπιπόλαιος, ον, na powierzchni będący, powierzchowny, οφθαλμοί, wystające oczy. Przenos. widoczny, wyraźny; tudzież, powierzchowny, zwykły, pospolity, ἕπνος, lekki, tudzież τραῦμα. Przysł. — **αἰώς, ἔσγν.**
ἐπιπόλασις, ἦ, przebywanie na powierzchni, wy-nurczanie się.
ἐπιπολασμός, ὁ, t. c. poprzedzaj.
ἐπιπολαστικός, ἦ, ὄν, pływający góra, wynu-rzający l. dobywający się.
ἐπιπολή, ἦ, powierzchnia, ἐπιπολής, przysłów-kowo: na wierzchu, góra, τό ἐπιπολής to co na wierzchu; podniesienie, τοῦ ἄλλου, po nad okoli-cą; ἔξ ἐπιπολής, powierzchnie; ἐπιπολής zna-czy także: jasno; wyraźnie, ἰδεῖν, ἐπικ. δοσεῖ-ρωτα
ἐπιπολόωμαι, siwieć. *canesco*.
ἐπιπολόος, ον, siwociący.
ἐπιπολος, ὁ, = προσπολος, stróż. *Minister*.
ἐπιπορεύω, tryumfować nad czem, tynί.
ἐπιπνέω, pracować usilnie l. dobrowolnie, wy-trwać w pracy.

ἐπίπονος, ον, z pracą, z nateżeniem połączoney, przycy, trudny, ciężki, mozolny, uciążliwy, fraso- biły; utrudzony, trudy znoszący; mozół zapo- wiadający, οἰωνός. Przysł. ἐπίπονος, z biedą, z trudnością, uciążliwie, mozolnie.

ἐπιπορεύομαι, z aor. biern. przejść przez co, prze- jeżdżać, przeprawiać się, τί. Przen. rozważyć, τῆ διανοία, ὄψει. *Percurro*.

ἐπιπόρταμα, τό, szata zwierzchnia, kłamrami na ramionach spięta.

ἐπιπόρτω, κλამρα zapiąć; Med. sobie.

ἐπιπόρτωμα, p. ἐπιπόρταμα.

ἐπιποτάομαι, rozlać się, rozpostrzedz się.

ἐπιπροεπής, ἐς, przyżywoity, deradny.

ἐπιπροέπω, odznaczać się czém, uderzyć zmysły, pokazać się, widocznym być; być dobrze, przy- padać do twarzy, stósować się, zdobić, przystoić, τι.

ἐπιπροεβέομαι, med. posłować dokąd; tudzież, wysłać do kogo poselstwo.

ἐπιπροβάλλω, rzucić na, ἐπί τι.

ἐπιπροβάλλω, ep. aor. l. ἐπιπροίηλα, postawić przed kim, τι, wysłać jednego po drugim.

ἐπιπροίημι, wysłać naprzeciw, wypuścić prze- ciw l. na kogo, ἴον, pocisk, τιὰ Ἰλιον εἶσω, do Ilionu; odesłać, wyprawić, rzucić. 2) przch. z dom. woju, płynąć, zmierzać dokąd, τι.

ἐπιπροσέχω, nadto jeszcze dojść, przybyć.

ἐπιπροσθεν i **ἐπιπροσθε**, przysł. przed, ἐπ. ὀφθαλμῶν, przed oczyma, i bez Genit. — ἐπ. ποι- εῖσθαι τινα, wysunąć, kogo, κόμης καὶ γεωλόφους, ukryć się na niemi; τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπ. ποιούμε- νος, przedstawiając sobie wstyd. b) o następcie, ἐπ. τιθέναι, przekładać, τί τινος. c) przed kim w drodze, na zawadzie, ἐπ. γίγνεσθαι. *ante*.

ἐπιπροσθέω, być przed czem, stać w świetle, za- wadzać, τοῦς πόρτους, zasłaniać widok.

ἐπιπροσθήσις, ἡ, stanie przed czem, zawadzanie, ocienianie, zaciemnienie.

ἐπιπροστέω, dopłynąć, τι, dokąd.

ἐπιπροχέω, dolać, θρήνον, zabrznieć.

ἐπιπτειρω, kichnąć przy czém, τι, co było zna- kiem pomysłnym; zjad przenoś. być laskawym.

ἐπιπτωμα, τό, wicko, pokrywa, skorupa.

ἐπιπτώσω, pokryć, γραμματεῖον, zamknąć. Med. polożyć się na co, zawrzeć się.

ἐπιπτωχή, ἡ, położenie na czém; = ἐπιπτωμα, a τῶν ῥακίων, szmat, galgan do zalatania. *Plicatura*.

ἐπιπτωσις, ἡ, przypadek.

ἐπιπυνοῦσι, więcej zgęścić.

ἐπιπυλέομαι, Dep. med. chodzić w kolo, (τί) przegładając.

ἐπιπύλοισι, ἡ, przegład.

ἐπιπυρόω, stwardnieć górą, pokryć twardizną; biern. zleczyć.

ἐπιραβδοφορέω, właśc. trzymając różgę przed sobą grozić; nprzech. o koniu, czwalem biedz, czwałować.

ἐπιρραθυρέω, być lekkomyślnym przy czém, opuścić się.

ἐπιρραίνω, pokropić czém; τί τιν l. ἐπί τι, po- sypać.

ἐπιρρακτός, gwałtem na co rzucony, przenikają- cy, θόρα, spust, spuszczone drzwi.

ἐπιρραβισμός, ὁ, nagana, lajanie.

ἐπιρράπτω, przyszyć, przysztukować.

ἐπιρράσσω, att. i **ἐπιρρόσσω**, gwałtem zatrza- snać, zamknąć, zasunąć, rzucić na co. 2) nprzech. wdzierać się, wkroczyć, zdruzgotać, wpaść.

ἐπιρροαφθεῶ, śpiewać przy czém.

ἐπιρρόξω, impf. częst. poet. ἐπιρρόξεσκον ofiaro- wać przy czém, na czém.

ἐπιρρόπης, ἐς, skłaniający się, pochylający się, πρὸς τι, wylany na; ἐλπίς ἐπιρροπεστέρα, przyja- źniejsza nadzieja.

ἐπιρρόπω, 1) skłaniać się, pochylać się, dokąd, o szali, przchylić się, τι, ząd, dostać się w u- dziale, przypaść na kogo, ἀσίδειν. 2) przech. od- ważyć, prz. zlażyć.

ἐπιρρόω, aor. 2. ἐπιρρόβην, płynąć przez, po: ście- kać, wpływać; przen. toczyć się, walić się tłumnie, ἐθνεα, οδὲρρέων χρόνος, nadcho lżący, przyszedł czas; przypliywać, przybywać obficie, αγαθά.

ἐπιρρόγγυμι, p. ἐπιρράσσω, zatrzasnąć; πόλας. 2) rozedrzeć przy czém, πέπλον.

ἐπιρρόσις, ἡ, dopowiedziane, dodatek, dokładka. 2) kłatwa, rym.

ἐπιρρόσσω, p. ἐπιρράσσω.

ἐπιρροητορζώω, pisać, frazesami miotać, τοσαῦτα τινι.

ἐπιρρότης, ον, okrzyczany.

ἐπιρρικός, ον, skurczony, chudy.

ἐπιρρικός, ον, nosaty.

ἐπιρρίπτω i **ἐπιρρίπτω**, rzucić na kogo, τι, τί, spuścić na kogo, dopuścić. *Injicio*.

ἐπιρρόή, ἡ, przypliyw, rozlew.

ἐπιρρόθω, właśc. szumieć (ku l. do czego), przen. szumieć, hałasować, λαοὶ δ' ἐπιρρόθησαν, przyklaskując wrzeszczeli; lżać, sztydzić.

ἐπιρρόδος, ον, i **ἐπιρρόθος, ον**, poet. z szu- mem dobiegający. 1) u Hom. na pomoc przybie- gający, pomagający. Rzecz. pomocnik, opiekun, opiekunka; τινός, przeciw czemu. 2) lający, lżący, obelżywy, fukliwy, κακά, hałasliwe obelgi l. fukanie.

ἐπιρρόβδην, przysł. z szumem, z loskotem przy- biegając l. wpadając.

ἐπιρρόξω, warzeć, świstać, φογάζ τινι, war- kiem, warczącym głosem l. ochrzypłym do uciesz- ki zmuszać.

ἐπιρρομβέω, z szumem przybiedz.

ἐπιρροφέω, popijać, τινός.

ἐπιρροφί, ἡ, lyanie.

ἐπιρρόξω, szcuzć na, ἐπί τινος.

ἐπιρροθυζω, na nowo lepszym gymem nadać; wogóle ubrać, ustroić, wystrychnąć.

ἐπιρρόομαι, wybawić, zasłonić, τί.

ἐπιρροπαίνω, na powierzchni zbrudzić.

ἐπιρροτος, ον, wpływający, κόμα ἐπ., do któ- rego coś wpływa; zjad, zalany, zroszony wodą, πεδίον, a przen. opływający, obfity, καρπῶν. *Ir- riguus*.

ἐπιρρόνωμι, 1) Czynn. właśc., wzmoćnić, sił do- dać, włać ducha, zagrzać, τιὰ. 2) Biern. nabrać serca, otuchy, διά τι, przez co, πρὸς, ἐς τι, do czego, odważnie zabrać się do czego. Bezosobście: ἐπιρρόσθη κείνοισι — λέγειν, nabrali ducha, por- wali się.

ἐπιρρόομαι, ep. Dep. med. 1) stoczyć się na co; spływać, poruszać się. 2) wyteżyć siły przy czém, usilnie nad czém pracować, ποσείν, praco- wać nogami, t j. tańcować.

ἐπίσαγμα, τό, juki. — ciężar; wzrost.

ἐπισαλεύω, na otwartem morzu stać na kotwi- cach. Biern. chwiać się, kołysać się, spływać

ἐπισάσω, att. — ττω, nagromadzić, ojuczycy, ἐπί τινα, kogo; osiodlać, ojuczycy, ἴππων, τιὰ τι, czém.

Bibl. Jap.

επισθηνουρι, zgasić przy czém. Biern. zgasnąc. **επισθηνουρι**, τό, (επισθηνουρι v. l.), okolica Ionowa, krok, włosy tamże.

επισθηνουρι, **ον**, strząsnięty; **κόμεν**, spływający (o włosach maski tragicznej).

επισθηνουρι, ep. **επισθηνουρι**, wstrząsać naprzeciw kogo, machać, mijać na kogo, τί τινι, ztąd, poruszyć na kogo, podbechtać, wzniecać; **ήν χείρα**, rękę wstrząsać, τός ήλφρας, odgrażać się Persami.

επισθηνουρι, ep. **επισθηνουρι**, 1) Czynn. pędzić przeciw komu, τινι, poruszyć, podszczuwać, podżegać, τί i τινά, przen. τί τινι, nasłać komu co, sciągnąć, sprowadzić na kogo. 2) Biern. i to Perf. w znaczen. cz. terazn. i Plusqpf. jako ep. Aor. sync. własc. być napędzonym, ztąd a) dopaść, rzucić się dokąd, επισθηνουρι, spieszący, pędzący, **ες τι**, **αγορήνδε**, ale i **τι**, dokąd, po co; l. τινι, do kogo dążyć, i πεδίον, pędzić przez równinę, wreszcie z Inf. Przen. **θουρις επισθηνουρι**, idzie za popędem serca, ma ochotę b) w nieprzyj. znac. napasać, wpaść, uderzyć, puścić się na, τινι i τί, τείχεος, na wysoki mur. Przen. o ogniu i wodzie, runać, ogarnąć.

επισθηνουρι τό, p. επισθηνουρι.

επισθηνουρι, 1) Czynn. a) przech. oznaczyć, dać znać, w ogóle, dać znak, τόν οφθαλμοί, oczyma skinąć. b) nprzech. być znakiem, oznaką, pokazać się, być wróżbą, prognostykiem. 2) Med. naznaczyć sobie co, znak na co położyc; **τας εδδνας**, podpieczetować, t. j. podpisem i pieczęcią uznać za prawdziwe; przez znak wyrazić zadowolenienie swoje, chwalić, **δωρον τινα**, podarkami odznaczyć, wynagrodzić; rzadziej: ganić.

επισθηνουρι, **ης**, oznaczenie, **καρωνων**, uderzenie piorunu.

επισθηνουρι, **αία**, **ης**, znak, wróżba. 2) pochwała. 3) usposobienie ludu.

επισθηνουρι, naznaczyć; pochwalić przyklaskiwaniem.

επισθηνουρι, **ον**, w znak zaopatrzony, ztąd, wybity, wyrazony, **χροςος**, bite, wybijane na pieniądże; z napisem, **αναθηματα**. Ztąd, nacechowany, znaczny, widoczny, odznaczający się, znakomity, znamienity, wyborny, sławny, τί, pod względem czego, w czem, **εν τινι**, από τινος, rzadziej, **ες τι**, **επι τι**. Rzecz. τό επισθηνουρι, znak, znamię, godło, cecha, herb, piętno, stępel.

επισθηνουρι, szczuć (psa).

επισθηνουρι, τό, szczuwanie.

επισθηνουρι, nieco wgiąć, skrzywić; o wojsku, na strone, bokiem kazać marszować.

επισθηνουρι, dostarczyć żywności. Med. dostarczyć sobie żywności, zaopatrzyc się w żywność, zaprowiantować się, picuwać. **ex τινος**, τινι, **ες τι**, i **τι**, n. p. **αριστον**, poszukać sobie żywności na śniadanie. **επισθηνουρι**, **ον**, za żywność pracujący, dostający stół za pracę.

επισθηνουρι, **ος**, 1) branie, szukanie żywności, picowanie. 2) prowiant, żywność, zapas żywności, **ημερων τεσσαρων**, na dni cztery.

επισθηνουρι, posypać, rozproszyć na czem.

επισθηνουρι i **επισθηνουρι**, **ης**, przyłożenie nog, zasadzenie się do biegu czwalowego.

επισθηνουρι, **ης**, góra kryty, zasłonięty.

επισθηνουρι, pracs. επισθηνουρι, przypatrzyc się, przejrzeć, przyglądać się, zbadać; rozważać, poszukiwaniu robic, z nastp. **ει**, odwiedzić.

επισθηνουρι, 1) Czynn. a) przygotować, nakłasić,

naladować, τί **επι τινος**, na co; coś w ład wprawić, naprawić, dźwignąć, **ναόν**, utrzymać w dobrym stanie. Szczeg. b) o okrętach; naprawić, dziury zatykać, τί. 2) Med. przygotować sobie. **επισθηνουρι**, **ος**, przysposabiacz, zbrojący, narządzący.

επισθηνουρι, **ης**, **ον**, przygotowany, przysposobiony.

επισθηνουρι, **ης**, naprawienie, odbudowanie, utrzywywanie, uzbrojenie. W l. mng. sprząty.

επισθηνουρι, **ης**, przyglądanie, oglądanie, przegląd, **ιπεών**, odwiedzanie; rozważanie, poszukiwanie.

επισθηνουρι, **ον**, przed namiotem, publiczny.

επισθηνουρι, wniósć do namiotu, zakwaterować się, mieszkac w — τινι, **επι τι**.

επισθηνουρι, 1) Czynn. i biern. własc. oprzeć na czem, l. rzucić na co; przenoś. nałożyć, włożyć na kogo, polecieć, zdać, poruczyć, rozkazać, rozporządzić, polecieć staraniom, usilnie prosić, zaklinać, **προς τινος**, na co; mian. o rozporządzeniu umierających, **εσχία** ustnie rozporządzić, w części, **δια των γραμμάτων**, i to τινι, komu, ale i τινά, prosząc zlecić komu, i to τί l. **περι τινος**. Szczeg. życzyć komu czego, tudzież, zaklinać, **δμιν προς θεών**, z Inf. a biernie, **κίττω** być obciążonym, być przekleństw. 2) Med. oprzeć się, τινι, przeciw komu, **μαρτυρι**, zaprzeczyć wiarygodności świadka, **μαρτυρι**, skargę wytoczyć o fałszywe świadectwo, w og. zaskarżyć, pozwać o co. Biern. **αίτιαν επισθηνουρι**, obwiniają cię, że przyczyniłeś się do. — Nprzech. rzucić się, runać, wybuchnąć.

επισθηνουρι, **ης**, włożenie, polecenie. 2) skarga, **τινός**, o co, pozwanie.

επισθηνουρι, ocienić, zaciemnić, zakryć, τινι i τινά. Biern. **επισθηνουρι** **ομα**, ukrywszy oko w ciemnicy t. j. z ukrycia.

επισθηνουρι, **ον**, ocieniający, zakrywający. 2) ocieniony, ciemisty, ciemny, **βίος** **ει**, życie w ukryciu, w zaciszu domowem.

επισθηνουρι, wskoczyć na co, przen. deptać nogami, **λίζε**, **κεφρ**.

επισθηνουρι, i Med. **επισθηνουρι**, (tylko w Praes. i Impf.) patrzeć na co; oglądać, spojziac na co; przyglądać, nawiedzać, łączy się z Acc. l. zd. **ζαλε**, **πει**, **περι τινος**, przegląd odbywać (wojska), odwiedzać (chorych); rozważać, badać, roztrząsać. T. s. w Med.

επισθηνουρι, **ος**, dozór, urząd biskupa; nawiedzenie.

επισθηνουρι, **ος**, 1) widz, dostrzegac, szpieg, wysłaniec, zawiadowca; szpiegujący, idący na wiadady, **τινός** i τινι, zawzięty na co. 2) dozorca, zawiadowca, opiekun, o Bakhosie; zw. adowca podobitych krajów l. miast. 3) dozorca gminy; biskup.

επισθηνουρι, **ον**, dosięgający ce'u, trafiający w cel, **τινός**, tudzież, zmierzający do czego, godzący w co; stósowny, zręczny. Przysł. **επισθηνουρι**, trafnie, celnie.

επισθηνουρι, zaciemnić, zasłaniać światło, τινι τινος, przeszkodzić komu w czem, zaważać, τινι. Przenośn. stać na przeszkodzie, przynieść uszczerbek, zaszkozić, τινι.

επισθηνουρι, **ης**, zaciemnienie, ciemność.

επισθηνουρι, zaciemnić. **Οθληνο**.

επισθηνουρι, **ον**, zaciemniony, ciemny.

επισθηνουρι, rozgniewać się, oburzyć się, rozłościć się. aor. **επισθηνουρι**.

επισθηνουρι, dać według zwyczaju Scytów komu niemilezanego, czystego wina po biesiadzie.

επισκοπρωπάξω, pomrocnie wyglądać, mrukliwym być.

επισκόνιον, τό, skóra czola, pokrywająca zwierzcchni brzeg jamy ocznej, na której są brwi, marszcząca się lub wygladzająca stósownie do wzruszeń namiętnych; zład o lwie: πάν — κάτω ἔλκεται, ściaga zmarszczone czolo i pokrywa niem oczy; ἑνώγειν, ściągac, zmarszczyć czolo. Przen. duma, powaga, βαρότης ἐπισκόνιον.

επισκόπω, a) nprch. sztydzić, żartować przy czém, l. żartobliwie, z szydem odezwać się l. dodac, z nastp. óg. b) czynn. wyszydzić, wysmiać, τινά l. τι, drwić, sztydzić z kogo, drażnić, natrzasc się, przekomarzac się. *Jocor, irrideo.*

επισκόφως, ή, żart, szyd. *Jocus, risus.*

επισράω, namazac, τί — κακῶν οὐκ ἐπισρή, jakieje łaki nie przynię?

επισρωγρός, όν, haniebny, straszny, nędzny. Przysł. ἐπισρωγρός, haniebnie, samotnie, nędznie.

επισρόχος, ον, równego obvodu l. massy.

επισρόω, wyrównac.

επισπαίρω, podrygac przy czém.

επισπαστήρ, ήρος, ό, pierścien l. rzemień u drzewi, którym je przywicyzowano ze środka.

επισπαστικός, ή, όν, przyciągający.

επισπαστος, ον, ściągnięty, z własnej winy ściągnięty; ale βρόχοι, zaciągnięty.

επισπάω, 1) czynn. i biern. a) przyciągnac, pociągnac za soba, wlec, τινά, przen. zarobic, zjednac, κλέος. Biern. b) być uchwyconym: τή γαστήρ, ręka; być ciągniętem, pociągniętem. z czém; przen. być porwanym, uniesić się, pochop wziac do czego, z Inf. βρόχου ἐπισπασθέντος, gdy zaciągnięto l. ściągnięto petlicę. 2) Med. a) ściągnac na się, zjednac sobie, przyciągnac do siebie, z soba uniesić, zyskac, otrzymac, τινά τίς b) przywabić, ale πωγώνα, zwiesić. c) jak czynn. form., przywiesić do czego, τὸν Κόρον z Inf. dac się przywabić, l. zwabić. d) wlec za soba, τί.

επισπαίρω, posypac, posiac, τί, przen. μομφάν, ganić.

επισπασίς, ή, polewanie, zalewka, libacya.

επισπασίρα, τό, to co nalano.

επισπένδω, 1) Czynn. lac na co, z dod. l. opuszcz. οίνου, wino wylewac, zalewkę czynić, κατά τινος, επί τινος i τινί, n. p. τοῖς θεοῖσι, ofiare poświęcić; δάκρυ, wylać przy czém. 2) Med. jeszcze raz, powtórnę przymierze zawrzec, nowy układ zrobic.

επισπεργής, ές, predki, zwawy, zartki, porywczy, namiętny; przysł. — χός, predko, porywczó.

επισπέρχω, przyspieszyc, napędzac, dzgac, zachęcac, zagrzewac τινά κέντρον, spiać ostrogą l. zerwrec. 2) nprch. spieszyc się, szybko napadac. dopadac.

επισπείρω, t. c. poprzedz. i, przybiedz na pomoc.

επισπονδή, ή, późniejszy układ, zawieszenie broni. w l. mg.

επισπορία i **επισπορά**, ή, zasiew późniejszy, powtóruy.

επισπορος, ον, późniēj siany, ol έπ., potomkowie, τὰ έπ., jarzyny.

επισποδάξω = επισπεδω, nprch. przybiedz.

επισσώω i **επισσώω**, p. επισσώω, επισσώω.

επισσυντος, ον, przybiegający, dopadający, wybuchający.

επισσώτρον, τό, ep = επισώτρον, szyna zelazna na drewnianem kole, obręcz, dzwono. *canthus.*

επισταδών, przysł. przystępujac, dochodzac; przen. zabierajac się do —

επιστάξω, spuszczac na co krople, skrapiac.

επισταθιόμαι, odmierzyc, zmierzyc, rozważyć.

επισταθιεύω, zakwaterowac się, stanac kwatery, zawitać, wnijsć gdzie.

επισταθια, ή, zakwaterowanie, kwatunek.

επισταθιος, ό, kwatermistrz; namiestnik (u Persów), prezes biesiady (w Sycylii).

επισταλάξω = επιστάξω.

επισταμαι, 3 pl. iοñ. επιστάται = επιστανται, conj. επιστάνονται = επιστανται, impf. ήπιστατο = ήπιστατο, Imperat. ήπιστασο i ήπιστω, fut. ήπιστήσομαι, Dep. 1) znac się na czem, znac, być biegłym, znawca, zdolac, módz, umiec, rozumiec, τί, n. p. Ἐλληνα—φάτιν, umiem po grecku, mówię po grecku, lub z Inf. εἰ — ήπιστήθη μή πολυπρημοναί, gdyby był umial zachowac się spokojnie, przewiesic na sobie. Imiesl. επιστάμενος, biegly, świadomy, rozumny, rozsąd. y, (ό έπ., znawca), cwiczony, zęczny, obrotny, przenikliwy, a τινός, w czém, τινί, znający się na czem. 2) wiedzieć, mieć wiadomosc, być obczanym z czém, pojac co, umiec na pamiec; μήθους, περί τινος, o czém l. kim, τινά, τί, znac kogo l. co, l. z nastp. ότι, ώς, τοῦτο ότι, ώς, l. ze zd. iοñ. albo z Acc. c. Inf. l. z Imiesl. επισταμαι — ήμων, wiem że przych dzie. 3) z dod. l. opuszcz. όόςή, być zdania, sadzić, myslec, wierzyc, mniemac, z nastp. ότι, ώς, Acc. c. Inf. Imiesl. być przekonanym. ze.

επισταμίνας, przysł. rozumnie, rozsądnie, biegle, zęcznie, miernie.

επιστασία, ή, = ἐπίστασις, ή, 1) zatrzymanie, zatamowanie, ustanie, zabawienie, γίνεται έπ., stanac, zatrzymac się; przen. άξιος επιστάσιως, godny rozwagi, zastanowienie. 2) uwaga, wzglad; biczność, dozór. 3) prz stapienie, podchodzenie, ποιεσθαι τήν έπ., zblizac się. έπ. επί άλλήλοισ; είχεν, staly po za soba (lodzie); tudziez, poczatok, έπ. ποιεσθαι.

επιστάσιος, ζεύς = Jupiter Stator, zatrzymujący.

επιστατέω, być επιστατής, t. j. dozorca (mlodziezy), przewodniczacym w kraju, dowodzca w wojsku; w ogóle: dozorowac, przewodniczyc, starac się o co; dogladac, τινός, τινί, być przelozonym nad czem; stac na czele, wdrozyc, sposobic, wprawic, instrukcyą dawac, τών νοοθόντων, odwiedzac, leczyc. Tudziez, przystapic: zbliżyć się.

επιστατής, ος, ό, 1) przystępujący, ος επιστατής, przystępujący do ciebie, zóbrak. 2) w bi-twie po za innym stojący: zaplecznik, zasobnik, (rogalnik). 3) stojący na czém, τινός, woźnica; rzadzca slonia. 4) przewodniczacym, naczelnik, kierownik, wódz. przewodnik, stróz, opiekun, dozorca, wladca, zawiadowca, ksiazę. Szzeg. a) dozoru-jący swiatynią slugi i kapłani. b) sedzia walki, jako dozorca rozstrzygający w rozdawnictwie publicznych nagród. c) przewodnik czasowy przytanów. d) έπ. έργων (sc. δημοσίων), nadzyczajnac zwierzchnosci w Atenach, które mianowano w razach potrzeby do dozorowania i kierowania publicznemi robotami i budowlami. e) έπ. τών οδών, t. j. miejskiej poliayi. Baczyl na to, aby nie marnowano lub nierozdzielano niesprawiedliwie wody z rzeczki Kefissos i innych strumyków. 5) mistrz, biegly, τινός, w czém.

επιστατικός, ή, όν, dozorczy. ή επιστατική, sc. τέχνη sztuka dozorowania.

επισταίβω, postapic, wstapic na co, τί, stanac na

ήπιστεύω, przejść, przebiec przez co.

ήπιστέλλω, posłać, wysłać, przysłać (przez gońca) oznajmić, zapowiedzieć, donieść, zamówić, listownie donieść, zawiadomić, zadencynować, posiadać, dać rozkaz piśmienny, w ogóle: polecić, zlecić, rozkazać, τί, ταύτα ήπιστέλλας, z temi poleceniami, περί τινος, l. z Inf. albo ότι, o to, τινί, ές τι. Biernie: ταύτα ήπισταλμένοι ύστε, odbrawszy to polecenie, έ;: τὰ ήπισταλμένα, list, polecenie, τὰ ήπισταλέντα εκ τινος, to co od kogo doniesiono, ale i zlecenia czyje.

ήπιστενάζω, jęczeć, wzdychać nad czem.

ήπιστεναχίζω i **ήπιστοναχίζω**, p. ήπιστενάζω.

T. s. ήπιστενάχω.

ήπιστενος, ον, nieco ciasny.

ήπιστόνω, t. c. ήπιστενάζω.

ήπιστοφανόω, uwieścić, βρωμόν.

ήπιστοφής, ές, napełniony, pełny, τινός.

ήπιστόφω, 1) czynny, na czesć komu, (τινί) napełnić, nalać po brzeg. 2) Med. napełnić, nalać do pełnego; τί τινος. U Sof. El. 433, ofiarę czyli libacją zmarłemu na grób wylać.

ήπιστημα, τό, to, co na czem postawiono, grób, grobowiec, pomnik, ozdoby okretów.

ήπιστήμη, ή, wiedza, wiadomość, świadomość, pojęcie, wyobrażenie, rozumienie, możność, biegłość, wprawa; szcz. nauka wojenna, wprawa w prowadzeniu wojny, πολέμου, ή προς τόν πόλεμον. — ήπιστήμη λέγειν, jako kto wiedział, tak mówić, jak umiał mówić; τούτων ήγω πάντ ήπιστήμη, o tem mam wiadomość pod każdym względem.

ήπιστημονικός, ή, όν, dotyczący wiedzy, wiedzący; mający wiadomość.

ήπιστήμων, ον, znający się na czem, wiedzący, uczony, świadomy, biegły, zręczny; rozumny, rozsądny, przenikliwy, bez przyp. i τινός i τί, περί τινός. Przysłów. **ήπιστημόνως**, biegle, rozumnie, zręcznie.

ήπιστηρίζω, oprzeć na czem. Med. oprzeć się na czem.

ήπιστηρός, ή, όν, co kto wiedzieć może.

ήπιστίλω, błyszczeć na czem, jaśnieć.

ήπιστιος, ión. = **εφέστιος**, należący do ogniska domowego, podjęty w domu, gość, τό έπ. rodzina, gospodarstwo.

ήπιστιον, τό, miejsce składowe; t. j. miejsce, gdzie okrety na warsztacie lub na ład wyciągnięte stoja; stanowisko okretów.

ήπιστολάδην, podkasany sposobem, podkasawszy, podpasawszy.

ήπιστολεύς, ό, 1) wiceadmiral, zastępca admirała. 2) listonosz, listowy.

ήπιστολή, i zdrobn. **ήπιστόλιον, τό**, 1) zlecenie, rozkaz, często w l. mg. τινός i παρά τινος, od kogo; λόγην ήπιστολάι, poselstwo, orędzie, z Inf. i ύστε, τας ήπιστολάς πορεύειν, wypełnić rozkaz. Przysł. ήπιστολάις i έξ ήπιστολής τινος, z ramienia, z polecenia czyjego. 2) listowne doniesienie, list, często w l. mg. o jednym liście, pismo, τινός, από, παρά τινος, od kogo, τινί i προς τινα, do kogo, περί τινος, o kim, z ότι, λέγειν τας έπ., list otworzyć, δι ήπιστολής, piśmiennie, listownie. **ήπιστολογράφος, ήπιστολογράφος, ό**, do pisania listów sekretarz.

ήπιστολοφόρος, ό, = ήπιστολεύς.

ήπιστολμαίος, α, ον, listowny, piśmienny, na piśmie l. papierze (będący), δνάμις, nie istniejąca rzeczywistość. **epistolarius**.

ήπιστομίζω, konia okrócić l. kierować wędzidłem

l. munsztukiem, zatykać gębę, zapchać, zmusić do milczenia; τινί, zaopatrzyć w co gębę.

ήπιστοναχέω i **ήπιστοναχίζω**, szumieć przy czem. p. ήπιστενάζω.

ήπιστορνώμι, rozpostrzeć na czem.

ήπιστρατεία, ión. **ήπιστρατήη, ή**, wyprawa, τινός, na kogo.

ήπιστρατεύς, ή, t. c. poprzedzaj.

ήπιστρατεύω, i Med. **ήπιστρατεύομαι**, wyprawie się na kogo, ruszyć w pole, wojnę wnieść, wtargnąć, wkroczyć, zacząć, być w polu, częśc. bez przyp., cz. τί, επί τι, na co, τινί i τινά, na kogo.

ήπιστρατήγος, ό, poddowódzca.

ήπιστρατοπεδός, naprzeciwko nieprzyjaciela obozem stanąć.

ήπιστρατος, ον, przyciągający do siebie, zwracający oczy na siebie, piękny i szczęśliwy, αίων, όρα.

ήπιστραφής, ές, zwracający uwagę na co, stary, baczny; surowy, forsowny; φωνή, śpiewny; Przysł. **ήπιστραφώς**, zapędnie, z wysileniem, żywo.

ήπιστροφή, z poet. form. pob. **ήπιστροφάω**, 1)

Czynn. przech. a) zwrócić, skierować, ήλιος έπ. τροπας, słońce nawraca się, o przesileniu dnia z nocą; szczeg. gwałtownie, zapędnie nawrócić, τινά μετά, εις τινα. Przenośn. τινά, kogo z sobą porwać l. zmusić, z Inf. i τί, do czego zmusić, naglić, nastawać, εις έαυτόν, sobie przywłaszczyc. Biern. ήπιστραμμένα (επη), ważne, związane. b) obrócić, nawrócić, τί. — biern. obrócić się, nawrócić się. Przen. sprowadzić na inny tór, popędzić kogo, skłonić do zmiany zdania; τόν λόγον, ton mowy zmienić. Biern. zwrócić się w inną stronę, zmienić się. — 2) przech. (z dom. έαυτόν). a) zwrócić się do kogo, επί τινα, odwiedzić miejsce. b) obrócić się, nawrócić, wrócić do domu. 3) Med.

a) udać się dokąd, przybyć dokąd, γαίαν ήπιστρέφεται, przebiega ziemię; przen. zwrócić uwagę na co, uwzględnić. b) zmienić zdanie, imieśl. perf. ήπιστραμμένη λέγειν, z przyciskiem, poważnie, σεμνότης, poważna; ale ερχοιν ήπιστραμμένον, kędzierzawy, zwijający się włos.

ήπιστρογγολος, ον, zaokrąglony.

ήπιστροφάδην, przysl. zwracając się tam i sam, na wszystkie strony (się obracając), βαδίζειν, tulać się.

ήπιστροφή, ή, 1) nawracanie, obracanie, τινός, przen. przestroga, κατά τι, pod względem czego. 2) a) zwrócenie się, odmienny kierunek; przen. troska, wzgląd, πρό τινος, na kogo b) nawracanie się, wir, powrót, nawrót, ήπιστροφή κακών, wcięż wracające cierpienia; ztąd w wojsk zwrot, dywersja; ruch wojska, tak samo w l. mg.; zwrot wypadków, ztąd też, wypadek, koniec. 3) zwrócenie się dokąd, wstęp, wchód. 4) kazń, kara. W now test., nawrócenie się.

ήπιστροφός, ον, 1) obracający, w ruch wprawiający, τόν έπ. τώδε, sprawcę. 2) obcający, przedstawiający, ανθρώπων. 3) skrzywiony, κλειυθος. **ήπιστροώννυμι**, = ήπιστροώννυμι, pokryć, τινί. Biern. rozciągnąć się.

ήπιστροφάω, p ήπιστραφω.

ήπιστόλιον, τό, sęstrzan, nadstępnio, na słupach czyli kolumnach bezpośrednio, leżąca spodnia balka.

ήπιστομοφαντέω, jeszcze spotwarzyć do tego, szyć kanowac.

επισύλληψις, ή, drugie poczęcie, zastąpienie brzmieniem.

επισυμβαίνει, zdarza się jeszcze nadto.

επισυμμαχία, ή, przymierze zaczepno-odporne przeciw spólnemu nieprzyjacielowi.

επισυναγωγή, sprowadzić, zebrać potem.

επισυναγωγή, ή, zebranie, zgromadzenie.

επισυναπτω, dodać, połączyć jeszcze z czem, μάχην τινί, stoczyć bitwę z kim; πολέμου, sprowadzić wojnę.

επισυνδέσις, ή, połączenie z kim.

επισυνδιδωμι, ustępować.

επισυνθήκη, ή, dodatek do przymierza, drugi traktat.

επισυνίστημι, zestawić. Med. złączonymi siłami powstać.

επισυνοικίζω, jako drugą osadę zaprowadzić.

επισυντρέχω, zbiedz się przy czem.

επισυρίζω, gwizdać, sykać przy czem, na co.

επισυρμα, τό, ogon, rucho; **επισυρματα του ξύλου,** ślady wleczonego ciała.

επισυρρέω, spłynąć dokąd, zejść się.

επισύρω, wlec ciągnąć za sobą, τό πόδα. T. s. med. **ποδήρεις τούς χιτώνας επισυρόμεναι,** wlokąc za sobą powłóczyście szaty. W ogóle: pobieżnie, niedbale opracować, zaledwie tknawszy się czego przejsić, **τά πράγματα, επισυρομένα γράμματα,** niedbale napisane dzieło. Med. czolgać się, **πελάζει, επί της γής,** wlec się.

επισύστασις, η, bunt, zbiegowisko.

επισυντέλλω, coraz więcej ściągnać.

επισφάζω i **επισφάττω,** zabić przy, na czem, ofiarować, zarznąć, **τινός,** szczeg. **τί τι. i. επί τι. v.** ofiarować na cześć czegoś, ofiarę zmarłemu składać. 2) Med. zabić się, **τινί,** na kim. Przen. mówią zabić.

επισφαιρα, τά, skórzany pokrowiec pięści lub szpady; ze skórzaną galką.

επισφαλής, ές, skłonny do upadku, chwiejący się, pochylły, niepewny, ulomny, wątplwy, słaby; ślizki, niebezpieczny; **ές, πρός τι,** skłaniający do czego, przywodzący do. Przysł. **επισφαλώς,** stpanjw. **επισφαλίστατα έχειν πρός τι,** być wcale skłonny do czego; **διακείσθαι,** być w niebezpieczeństwie.

επισφάτω, p. **επισφάζω.**

επισφίγγω, nawiązać, przywiązać; ścisnąć.

επισφοδρίζω, oboszyrzć, surowszym uczynić, **τι.**

επισφορηίζω, ión. i ep. **επισφορηίζω,** wycisnąć pieczęć, zapieczętować; zwykle w Med. wycisnąć piętno, nacechować, położyć znamię; oznaczyć.

επισφορηιστής, ό, pieczętujący.

επισφύριον, τό, klamra, spinaka która z dwóch części złożone nagolenice (nabiodrki. **κνημίδες**) spiniała na kostkach (**σφυρόν**). Inni tłumaczą; Iubek kostkowy.

επισχεδόν, blisko czego, **τινός, τινί.**

επισχέθω = **επέχω,** powstrzymać, **επισχέθω.**

επισχερό, ep. przysł. po kolci, jeden po drugim, kolejno; zwolna; **τρίς έπ.,** trzykrot po sobie.

επισχεσίη, ή, udawanie, pozor, pozoromy powód.

επίσχεσις, η, wstrzymanie, powstrzymanie, powściąganie, **τι** a) powściągliwość, umiarkowanie, z Inf. b) pobyt, ociąganie się, zwłoka, przeszkoda; **φωνής,** jąka nie się.

επισχίζω, krajać; krajać; werznąć.

επισχναίνω, wycł ludzi, wysuszyć.

επισχυροίζομαι, za bezpieczyć się, obwarować się; opierać się.

επισχύω, wzmocnić, **τήν πόλιν,** wesprzeć. Nprzech. wzmocnić. W Nom. Test. **ναγλί.**

επίσχω, p. **επέχω,** powstrzymać; skierować na co.

επιταγή, ή, polecenie, rozkaz; podatek, haracz. W sobio, **επιταχόμενος έξέστη,** jednym tchem, duszkiem

επισύρωσις, ή, nagromadzenie. [wypil.]

επίσωτρον, p. **επίσωτρον.**

επιταγή, ή, polecenie, rozkaz; podatek, haracz.

επιταγμα, τό, polecenie, rozkaz; żądanie; tylna

straż (w wojsku), rezerwa.

επίταδε, z tój strony, p. **επί.**

επιτακτήρ, ήρος, ό, naganiaacz; dowódzca.

επιτακτικός, ή, όν, rozkazujący, ή **επιτακτική** sc.

τέχνη, sztuka rozkazywania.

επιτακτός, ή, όν, polecony, nakazany, **μέτρον.** 2)

επιτακτος, w tyle postawiony; **οί έπ.,** rezerwowe

wojska, posiłki.

επιταλακτορέω, umozolić się przy tem, siłić się,

możoly znosić l, podejmować.

επιταλώριος, ον, koszyczkowa, Afrodyte.

επιταρια, τό, naciąganie.

επιταρνω, ión. p. **επιτέμνω.**

επιτανώ, p. **επιταίνω.**

επιτασις, ή, rozporządzenie, rozkaz, nakaz, **τινός,**

τό κατά την τής αδοθ ψυχής επιτασιν, według

życzenia.

επιτάραξις, zamącenie, zakłócenie.

επιταράσσω, att. — **ττω,** nadto zamącić, zakłó-

cić, niepokoić; przeszkodzić, przerwać, **τινά, τί.**

επιτάρροδος, ό, ή, p. **επιρροδος.**

επίτασις, ή, naciąganie, **των χορδών,** Opp. **άν-**

σις, rozszerzenie, wozbranie, gwałtowność, prze-

sada.

επιτάσσω, — **ττω,** i Med. **επιτάσσομαι,** 1) usta-

wić przy czem, obok czego. Biern. stać obok, **τι-**

νί, επί τι. i ές τι. v. ustawić w tyle, z dod.

lub bez **κατόπιν** l. **όπισθί τι. v.** zwł. w rezer-

wie; **πάσιν έπ.,** na samym końcu ustawić, **επ. s.**

z Inf. aby, ustawić naprzeciw, **τινί, πρός τινά**

2) przełożonym uczynić, postawić na cele, **τινά**

τι, zrobić, mianować. 3) przepisy zrobić, dać po-

leczenia, rozporządzić, polecieć, nakazać; o lekarzu,

zapisać l. przepisać, **τινί, τί** l. z Inf. Biern. **επι-**

τάσσομαι, nakazują mi; **τά επιτασσομένα,** polecenia,

rozkazy.

επιταφιος, ον, pogrzebowy, **λόγος,** i bez tego,

n. p. **επιτάφιον** έπε, **αγών,** uroczystość, igrzyisko

pogrzebowe, na cześć zmarłego; **επιτάφιον αγωνι-**

σσοθα, igrzyiska pogrzebowe urządzić. **funeris.**

επιταχίζω, przyspieszyć, **τι, το,** l. napędzić, **τί,**

do czego; **ποπέδζα, τινά** i **το τής οδοϋ,** po dro-

dze; **accelero.**

επιτείνω, Inf. częstotl. **επιτείνεσθε,** ión. i dor.

επιτανώ, f. ep. — **σσω,** 1) rozpiąć nad czem,

επί τι i **διέρ τι. v.** rozszerzyć, rozpostrzeć, **τί.**

Przen **κλιθήα,** zasuwę wyciągnąć, wysunąć, po-

sunąć naprzód; **τί τι. v.** coś nad czem l. nad kim

rozpostrzeć. Biern. nad kim się rozposcierać. 2)

wszczać się między kim a kim. 3) napiąć, na-

ciągnąć, **τί,** wyżej nastroić, wysrubować, podnieść,

τήν φωνήν, wzmocnić, wyteńczyć głos, l. **τινά,** spo-

tegować, wzmocnić; bez obj. **ετι μάλλον,** zakra-

wać na co więcej; więcej żądać; Biern. wysilić się,

νατίζώ się, **εις τι,** gorliwie o co starać się.

επιτεχίζω, mur, okop, przedpiersien wznieść

przeciw komu, **τινί,** złożyć twierdze, **έν τι. v.** podzić,

umocnić, wybudować, **τυραννίδα,** zaprowadzić;

przen. **τη πλούτω την δημοκρατιαν,** bogactwu po-

gardę przeciwstawić niiby ostróg.

ἐπιτείχιος, ή, zakładanie twierdz; wzmocnienie.
ἐπιτειχιον, τό, okop, twierdza, przedmurze, przedpiersie, ἐπί τι.
ἐπιτειχιωώς, ό, = ἐπιτείχιος, ἐπιτειχιωδών ἐζήτει, szukał zaczepki.
ἐπιτελειώω, dokończyć. *absolte.*
ἐπιτελειώσις, ή, dokończenie, koniec; τής πολιτείας, najwyższa godność w państwie, koniec kariery politycznej; ofiara dziękczynna po narodzeniu się dziecka.
ἐπιτέλεισις, ή, dokończenie.
ἐπιτέλεω, 1) Czynn. dokończyć, dokończyć, uskuńczyć, wykonać zrobić, biern. uiszczyć się; dotrzymać, wypelnic, τὰ τών θεών, pelnić służbę bogów, τὰ νόμια, żyć według praw. Szczeg. a) ofiarę składać, εὐχαλάς, ślub wykonać, όρτάς, obchodzić uroczystość, i to τινί, na cześć jakiego bóstwa, άγώνια, igrzysko urządzić, odbywać; λαμπάδα, uroczystość pochodniową obchodzić, t. j. wyjść z pałacami się pochodniami urządzić. b) podatek, haracz płacić. 2) Med. brać na się, podejmować się.
ἐπιτελής, ές, dokonany, wykończony, wykonany, spełniony, uiszczony, ἐπ. γίνεσθαι, urzeczywistnić się, spełnić się, τινί, komu, być wykonanym, ἐπ. ποιείν, wykonać, spełnić, dać, τινί.
ἐπιτέλλω i Med. **ἐπιτέλλομαι,** 1) przech. polecić, włożyć na kogo, zadać, powierzyć, nakazać, rozkazać, τί, τινί, τί τινι, groźnym słowem nakazać, dać ustne zlecenie, polecić troskliwości, συνηθετάς, dać polecenia l. rozkazy; także z Inf. 2) nprzech. wejść, o słońcu, gwiazdach itp. podob. τέρματα, się okazać?
ἐπιτέμνω, ion. **ἐπιτάμνω** 1) czynn. ciosnę, karb, wcięcie zrobić, τί, w czem; wrzynać, wcinać, rozrzynać, τήν πληγήν, ranę rozszerzyć narznięciem. 2) Med. zadrasnąć, sobie co, τήν κεφαλήν, oberzynać; skrócić, sciągnąć; zniweczyć.
ἐπιτεΐς, εκος; ή, porodzenia, połogu blizka.
ἐπιτερπής, ές, zabawny, przyjemny, uciесzny. 2) oddany rozkoszy.
ἐπιτερπνος = τερπνός.
ἐπιτερπομαι, Med. zabawić się, uciесzyć się, bawić się, τινί.
ἐπιτεργμα, τό, dopięcie, co się powiodło, szczęście.
ἐπιτεροκτικός, ή, όν, zdalny do dopięcia zamiaru, szczęśliwy.
ἐπιτεροξίς, ή, dopięcie; traf, szczęście.
ἐπιτερόχο, przysposobić do tego, zrobić, dorobić.
ἐπιτεροχομαι, chytrze wymyślić, podstępnie poczynać, zażyć podstępu l. podstępem kogo, τινί τι — wzniecić, πολέμους, zapalić. **ἐπιτεροχνητός,** szluczny, φώς.
ἐπιτεροχνησις, ή, dalszy wymysł, poprawa wynalazku l. wymysłu dawniejszego, podstęp wymysłony dalej.
ἐπιτήδεος, i dwóch zakończ., ion. **ἐπιτήδεος,** 3. 1) zrzeczny, sposobny, pożądany, przyjemny, zdalny, pożyteczny, dzielny, stósowny, dobry, przyjazny, potrzebny, dogodny, celowi odpowiadający, stworzony l. zrobiony do czego, zastosowany, godny, zasługujący, n. p. καθείν, τινί, ές, πρός τι, γυρίων εὐπρεπεύειν, dogodny dla jazdy. Zład. ἐπιτήδειον (έστ) potrzeba, konieczną, pożyteczną jest rzecz, z Inf. i z konstr. osob. lub przez atrakcyą, τόν ἐπιτήδειον έπατειν, takiego który zasłużył na to, sc. καίεσθαι. Zład, ές τό έπ. καθίστάται, według życzenia nadać postać, όν ἐπι-

τηδείω, w stósownem miejscu; τὰ έπ. to, co jest stósownem, potrzebnem, potrzeby, przybory, ko-rzyści, szczeg. żywność. 2) skłonny, chętny, po-wolny, zaprzyjaźniony, oddany, przyjacielski, ό έπ., pokrewny, swój, przyjaciel, zwolennik, uczeń, τινί, τινός, όν ἐπιτήδεα, nieprzyjazne kroki. Przysl. **ἐπιτηδείωσ,** ion. **ἐπιτηδείωσ,** a) stósowne, dogodnie, odpowiednio, według życzenia, ko-rzystnie, τινί. b, pilnie, gorliwie. Stp. w. έπι-τηδείατερον.
ἐπιτηδείοτης, ητος, ή, zdatność, pożyteczność, po-trzeby.
ἐπιτηδές, przysl. z umysłu, z rozważa, umysłnie, własnie dla tego, w tym celu, często z nastp. Ino, όπως, ότι, όσπερ ἐπιτηδές, jak gdyby tak musiało być; έρίτας, tytu ilu potrzeba, w dostatecznej licz-bie. Czasem też: wyszukanie, udanym sposobem, nieszczerze.
ἐπιτήδεσμα, τό, zatrudnienie, rzemiosło, nauka, tryb życia; τὰ τής χώρας έπ., ustawy, zwyczaje; τὰ καθ' ήμεραν, zatrudnienia dzienne; ές τό θετων, przekazana cześć bogów; πρός τινα, postępowanie z kim; zwyczaj, obycaj.
ἐπιτήδευσις, ή, t. c. poprzedzająca; ές άρετήν έπ. cnotliwy żywot; przesadzona staranność.
ἐπιτηδέωσ, impf. έπιτηδέωσ, pf. έπιτετήδεωσα, pilnie zajmować się, starannym być, starać się o co, ówczyć, pielęgnować, trzymać się jako za-sady; poświęcić się czemu, chodzić kolo czego; wylać się na co, τί, έπί τινι, silić się, bez Obj. Szczeg. coś sztucznie przywrócić, włożyć, wdru-żyć w co, wprawić do czego, wytresować, κόνωσ, έπιτηδებοντες, z umysłu, porządnie; τὰ αὐτὰ έπι-τηδებοντες, tego samego trzymając się trybu ży-cia; równo postępować. Tudzież, zwyknać κομάν.
ἐπιτήχω, topić na czem, przylutować; τήν κηρόν έπί τὰ γραμματα, wosk na pismo wylać.
ἐπιτηροω, czyhać, czatować, czekać, uważać, ba-czyć na co, τί, τινά, Iniesl. l. ήν, l. t. p.
ἐπιτηροητικός, ή, όν, uważający, uważny, τινός, na co.
ἐπιτήρημα, 2. pl. aor. 2. opt. ep. έπιτεήριτε sógn. z έπιθειητε, Adj. verb. **ἐπιθετός,** I) Czynn. przoch. 1) posadzić przy, na czem, postawić, u-kląść, τί, τινί, τινός i έπί τι, na co, włożyć, przy-łożyć. Szczeg. potrąwy zastawić, ofiary składać, ofiarować. τί τινι. Przen. a) włożyć, obciążyć, przygotować, przyczynić się, τί τινι, szczeg. δίκην, wymierzyć karę, przecznaćzyć; όνομα, nadać, jarz-mo włożyć na kogo. b) dać, użyczyć, nadać, τί τινι, szczeg. πέρας, położyć koniec, l. kres, τέλος έπ. τινι, do końca co doprowadzić; ήδη κολοφώνια έπιτήρησ τή σοφία, niby zwornik położyć na sklepienie mądrości; na domiar czego zrobić co. πίστιν, zaprzysiądzić. c) polecić, poruczyć staraniu, wysłać, τί ές τι, dać polecenie do, aby. — d) φρένα τινί, zwrócić ducha na co, zważać, baczyć na co. 2) położyć obok, przymocować, przystoso-wać, umieścić, τί i τί τινι. 3) położyć co przed czem, θόρας, zamknąć drzwi. II) Czynn. nprzech. położyć się na co, przykładać się, zabrać się do czego, przedsięwziąć, a τινί, zaczepić kogo, na-paść niespodzianie. III) Med. 1) dać sobie po-stawić na czem. 2) wsadzić sobie, włożyć, χείρας, τινί, na co, ale θόος, wpaść w szal, w szaleństwo. 3) = Czynn. a) nałożyć, wymierzyć, karę l. jako karę, τί i τί τινι, φόβον τινί, strachu napędzić, zatwożyć. b) wziąć się do czego, przystąpić do czego, przedsięwziąć, zacząć, a o osobach: rzucić

się na kogo, starać się zjednać go sobie, a w nieprzyjac. znaacz., zaczepić kogo, zasadzić się na kogo, z nienacka wpaść na, κατ' ἀμφοτέρα, z obu stron zaczepić, τιῆς l. Inf. w Aor. 1. τινά, τινί, kazać kogo zaczepić. c) polecić, rozkazać. d) włożyć na co, (sobie), πόδας μεγάλας τοῖς ὤσιν, zatkać sobie uszy, αἶτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τραπέζαν, kazał zastawić sobie stół; ściągnąć na siebie.

ἐπιτίκτω, później porodzić: τινί.

ἐπιτιμῶ, ion. **ἐπιτιμέω**, 1) potem go czcić, czcić po śmierci, cześć nadto jeszcze oddawać, τινά. 2) sędownie przyznać, przysądzić, δίκην, karę, τάλαντον ἑκάστω, karę jednego talentu (na jeden talent) przeznaczyć; w ogóle: karę. 3) przeciw czemu żarliwie wystąpić, łatkę przypiąć, zarzucać, wytykać, ganić, przyganiać, być niezadowolonym; καλῶς, zrecznie, λόγῳ, słowami, ὅτι τοῖς ἑνοῦσιν, ganić, co nagannem w czem jest; τινί τ.

ἐπιτιμημα, τό, zarzut, obwinienie.

ἐπιτιμησις, ή, 1) drogość, αἰτου. 2) zarzut, nagana. 3) karanie.

ἐπιτιμητής, ό, przyganiacz, chłoszczący; taksator. **ἐπιτιμητικός**, ή, όν, chłoszczący, ganiący, skłonny do ganienia.

ἐπιτιμητήρ, ορος, ό, opiekun i mściciel, o Zeusi. *Vindex.*

ἐπιτιμία, ή, zażywanie praw obywatelskich, prawo obywatelskie czynne, którego nie mieli dłużnicy państwa. Oppos. do ατιμία. 2) prawem przepisana kara.

ἐπιτιμῶς, ον, poczesność oddający, na cześć: τὸ ἐπιτιμῶν, zapłata, kara, odwet, τοβπιτιμῶν λαβῆσιν, w attyck. prawie: przez sędziów wyznaczona kara, zwykle pieniężna, ἐπ. δίδου τινί, wymierzyć na kim karę, τοῖς ἐπ. τινὸς ἑνοχος, podległy karze za co.

ἐπιτιμῶς, ον, szanowany, czczony, będący w posiadaniu wszystkich praw obywatelskich. Oppos. ατιμῶς, χρήματα ἐπιτιμα, nienaruszony majątek obywatela.

ἐπιτιμῶσις, ον, przy pierśi będący, ssący.

ἐπιτιλῆσαι, ep. imper. aor. ἐπιτιλήτω, cierpliwie wytrwać w czem, τινί μύθοισιν, słuchać ich cierpliwie.

ἐπιτόκος, ον, 1) porodzenia blizki. 2) procentujący się, τόκοι, procent.

ἐπιτολή, ή, wschód, gwiazd, ἄστρων, roczny.

ἐπιτολίμω, nabrać serca, odwagi, przenieść na sobie, z Inf. cierpliwie wytrwać; τινί, ołważyć się na co.

ἐπιτομή, ή, narznięcie, nacięcie, rana; skrócenie, wyciąg.

ἐπιτομος, ον, ucięty, odcięty, skrócony: ἑδός l. ή ἐπιτομος, najkrótsza droga, poboczna droga, drożyna, przebieg; τὰ τῆς χώρας ἐπ., traktami przetrzynięty kraj.

ἐπιτόνω, τό, kolok, waleczek do naciągania strun; ή συντροφία τῆς σβόιας ὡστερ ἐπιτόνωσιν, wspólna wychowanie potęguje, wzmacnia życzliwość.

ἐπιτόνος, ον, napięty, naciągnięty. Rzecz. ό ἐπιτόνος. 1) sc. ἱμάς, lina, którą reja do masztu przywiązuje się; według innych: sztak, t. j. lina od masztu do sztaby okrętu pociągnięta. 2) pas łózka. gurt. 3) ściągacz, sucha żyła, ścięgono.

ἐπιτοξάζομαι, Dep. med. do kogo strzelać z łuku, mierzyć, τινί.

ἐπιτοξασαῖς i **ἐπέτοσσα**, dor. formy aor. przy-padkiem napotkać.

ἐπιτρογία, ή, przydom. Afrodyty, od kozy w kozła zamienionej. b) οἱ ἐπιτρογίαι, rodzaj ryb tłustych lecz nieplodnych.

ἐπιτραγος, ον, bujnie się zapuszczający; οἱ ἐπ., długie, nieplodne gałązki winnej macicy.

ἐπιτραγῶθεο, przedstawić nadto tragedya; dodać na wzór tragedyi, przedsadzić. *Exaggero.*

ἐπιτραπέζιος, ον, stołowy, ὄδωρ.

ἐπιτρέπω, 3 pl. pf. pass. ion. i ep. ἐπιτεράραται, ion. także **ἐπιτρόπω**, i ep. **ἐπιτραπέω**, z adj. verb **ἐπιτρεπτόν** i **ἐπιτρεπτός**, 1) Czynn. 1) obrócić, oddać, natręczyć, przekazać, zostawić, poruczyć, powierzyć, τινί z dom. Acc. n. p. straż, rzecz, opiekę; szczeg. rzecz oddać pod sąd, zład, przystać, zezwolić na postępowanie sądowe, τινί δικαστή, komu jako sędziemu rzecz oddać w ręce, powierzyć, τινί τ., n. p. σκόνω τινί, pod dozór oddać, θεοῖσι μύθον, poruczyć bogom rzecz, zdać na wolę, zostawić do woli, szczeg. τινί, losswoj, za τὴ i τινί τ. stoi także Inf. lub D. i Acc. c. Inf. — 2) przyzwolić, zezwolić, ścierpieć, dżwolić, przepuścić, τινί, τὰ πράγματα, zezwolić na czyją władzę l. na rzecz jaką Znegacya czasem to, co, zakazać, przeskodzić; ἐπιτραπέης, ten, któremu rządu ustapiono l. na którego rządu zezwolono, zgodzono się; ὅτω ἐπιτεράραται, ten co ma władzę, który mocen; ἐπιτρέπομαι τὴν διαταν. sąd, rozstrzygnięcie mnie zostawiono. 3) kazać zwrócić się dokąd, ἐπὶ τ., dać rozkaz, nakazać, przykazać, z Inf. l. Dat. i Acc. c. Inf. II; nprzech. (z dom. εἰσότην) τινί, ustąpić, poddżać czemu. 2) poruczyć się, ufać. 3) folgować komu, pobażać. III. Med. 1) zwrócić się dokąd, skłaniać się z Inf. 2) siebie i swoje zawierzyć komu, τινί, szczeg. udać się do kogo jako do sędziego rozjemczego, sądowi czemuemu poddać się. 3) — Czynn. f. powierzyć, τί τινί.

ἐπιτρέφω, żywić u siebie, utrzymywać. Biern. a) rosnać później, οἱ ὀστερον ἐπιτραφέντες, późniejsi; następcy. b) dorastać.

ἐπιτρέχω, aor. 2. ἐπέδραμον, aor. 1. part. ἐπιθρέας, pf. ἐπέδραμα, 1) przybieđz, nadbieđz; wybiedz, do ataku, wycieczkę zrobić, wypaść; ἐπιδραμών, cheiwy, łakomie chwytający, ἐπιδραμόντες, na wycieczce l. przez wycieczkę; τινί, napasć, τί l. ἐπὶ τ., zagony zapuszczać, najeżdżać, podjazdy robić. 2) biedz po czem l. przez co dotknąć, trącić, drasnąć; rozszerzyć się, rozpostzedz się, okazać się, objawić się; a τοῖς θήλεσι, parzy się. W mowie przedko przebieđz, zwieźle opisać.

ἐπιτριβω, f. Med. ἐπιτριψομαι. ze znac. biern. natrzeć. Med. barwić się; natrzeć, wytrzeć, τὸν ὄμων, co wytarte mam plecy; zetrzeć, wycieńczyć, ἐπιτριβεῖης, bodajś zginął; zniszczał! ἐπιτριβεῖην εἰ τ., niech zginę, jeđli itd. W ogóle, znisz czyć, zepsuć, pogorszyć; (na psa wyjść, biernie), popsuć, zabić, męczyć, τινά, τί, τινί, czem.

ἐπιτριραρχέω, być tryerarchem dłużej niż prawo kaze. Zład **ἐπιτριραρχημα**, τό.

ἐπιτριμω, τό, starte, barwidło, przen. ἐρίωτων, ścierka, wytrawny w miłostkach.

ἐπιτριπτος, ον, wytarty, wytrawny, wywiczony, szczwany, przebiegły, niegodziwy.

ἐπιτριτός, 1 3/4 zawierający, λόγος, stósunek 3: 4. δάνειαμα, lichwa, biorąc trzecia część kapitalu w procentcie; τόκοι, t. s., πλέον ή ἐπιτριτόν ζήτητος, żyć 1 3/4 dłużej od kogo.

επιτροποιος, α, ον, opiekunicy; w opiekę oddany.
επιτροπεία, ή, opieka, dozór. T. s. **επιτρόπου-
 ζου, ή, α επιτροπευτικός, ή, ον,** wysłany do do-
 zoru.
επιτροπεύω, być zawiadowcą, opiekunem, namiest-
 nikiem; pośrednio władać, α ἄρχειν, bezpośrednie
 władanie oznacza; zawiadować czem, opiekować
 się czem, τινός, τί, τινά.
επιτροπέη, ή, 1) pełnomocnictwo, urząd sędziego
 rozjemczego; δίκης έπ., wyrok sędziego, έρχεσθαι
 εις έπ., udają się do sędziego na układ. 2) dozór,
 zawiadowanie, opieka, επιτροπής δίκη, skarga o-
 piekuńcza. 3) zdanie na wolę, poruczenie.
επιτροπία, ή, opieka, δίκην λαχέιν επιτροπίας,
 skargę podać na opiekuna.
επιτροπικός, ή, ον, opiekunicy.
επίτροπος, ον, obrońcy. Rzecz. ó, dozorca, za-
 wiaďowca, opiekun, stróż; sprawujący interesa,
 sprawnik; namiestnik.
επιτροχάδην, ep. przysł. mimochodem, pobie-
 żnie, krótko i zwięźle. b) biegle, wprawnie.
επίτροχος, ον, ι επιτρόχαλος, ον, predki, żwa-
 wy, biegly, wprawny. Przysł. επίτροχα, predko.
επιτρόχω, jeść przytem, potem τινός, co.
επιτορχάνω, spotkać, napotkać kogo, zdybać na
 kęm; ó έπιτορχών: a) pierwszy, kórego spotkano,
 pierwszy lepszy, niewybrany, zwykły, prosty,
 nieznaczący; τοίς επιτορχούσιν άνύμιασιν, wyrazami
 bez wyboru. b) szczęśliwy, szczęśliwiec. Dalej:
 τινί, spotkać kogo, zejść się z kim, rozmówić się;
 własc dostać, dopiąć, dosięgnąć, znaleźć, τινός,
 zastać; albo dostać w udziale, uczestniczyć, τοῦ
 άγώνος, wygrać proces; z Inf. uzskać, wymódz,
 że; z imiesł. λέγουσα έπ., w mowie trafić, uderzyć
 w co; bez przyp., dojść do celu, mieć powodze-
 nie. Biern. udać się, powodzić się.
επιτυμβίδιος ι επιτύμβιος, ον, grobowy, άίφος,
 θρήνος, mowa pogrzebowa, skarga, lament gro-
 bowy; χοάι, ofiara zmarłym, zalewka nad gro-
 bem; Ἐφροδίτη = Libitina; α κοροδαλλίδης, dzier-
 latki.
επιτυφλώ, oślepić przy czém; stepić, zatkać.
επιτύφω, z dymem puścić; biern. być spalonym;
 płonąć, spłonać, paląc miłością.
επιτυχής, ές, w cel godzący, celny, trafny; do-
 pinający życzenia, szczęśliwy.
επιτυχία, ή, powodzenie, szczęście.
επιτυδιάζω, wysztydzić, wysmiać.
επιφαινω, pokazać przy, na czém, τί τιw, wyka-
 zać, τί, a nprzech. ukazać się. Biern. **επιφαινο-
 μαι,** ukazać się, objawić się, zjawić się, τὰ έπι-
 φαινόμενα, okoliczności i wypadki towarzyszące;
 επιφανήναι τῷ δήμῳ, publicznie wystąpić; obj-
 awić się, we śnie, εν τινι.
επιφάνεια, ή, 1) zjawienie się, zjawisko, widze-
 nie, widmo, ukazanie się, objawienie się. 2) ze-
 wnątrzną strona, powierzchnia, płaszczyna; front,
 l. czoło wojska. Przen. blask, zasz; żyć; blishtar;
 επιφάνεσθαι ποιείν, zwrócić uwagę, uderzyć oczy,
 być świetnym; godność, chwala.
επιφανής, ές, i poet. **επιφαντος, ον,** 1) widoczny,
 przejrzysty, jak na dłoni będący, τινί, komu, μέ-
 χρι τινός, aż dokąd; przenośn. jeszcze widzialny,
 t. j. żyjący. 2) łatwy do poznania, jasny, wyra-
 źny; επιφανέστερον ποιείν τινα, w lepszym posta-
 wie światle; έπ. γένοιτο, οίος ήγ, pokazało by
 się wyraźniej, jakim był. 2) jasniejący, wybor-

ny, wysmienity, znakomity, znaczny, sławny,
 słynny, dostojny. **επιφάνως,** przysł. Stp. najw.
 επιφανέστερα, jawnie, otwarcie; widocznie, udo-
 rzajaco, wybornie. *Aperte.*
επιφαισις, ή, zjawienie się, wyraz, postawa ze-
 wnątrzną.
επιφανίδιος, ον, korytowy, korytny; φορβία, kan-
 terek, udzielnica stajenna.
επιφασκω **επιφασω,** ukazać się i jasnieć;
 wschodzić.
επιφασω, fut. act. έποίσω, pass. έπεσχηθίσομαι,
 aor. 1. ion. έπένεκα, zwykle έπήνεγκα i aor. 2.
 — *o*, z formą poboczną **επιφορώ,** 1) czynn. 1)
 namiesć, narzucić, nasypać, τινί, tudzież, napędzić,
 nawiać, napruszyć. 2) niesć na przeciwi, γειράς
 τινι, targnąć się na kogo, zaczepić, napaść. *Άρση,*
πόλεμον τινι, wojować, poljąc wojnę, wszczęć
 z kim, δουλείαν τινι, jarzmić, αίτιαν τινί, winę
 zwalić na kogo, wytoczyć skargę, przystoczyć jako
 powód do czego. (*o*) co kto kogo winuje, stoi w Ge-
 nit. lub w Acc. z ές, niktiedy za αίτιαν, stoi
 rzecz, o którą się winuje. w Acc. n. p. μωρίην,
 zarzucić, winować, τί, ψόγον, ganić, w ogóle: wy-
 rzadzić, wykonać. 3) przy-*o* do za-niesić, έλευθε-
 ρίαν, wolność dać, szereg ofiarę niesić, składać,
 τινί, być powolnym, έπαρβολήν τινος, spotego-
 wać, stopniować. 11) Med. i Pass. 1) spaść na co,
 runąć na co, napaść, zapędzić się, uderzyć, τινί,
 przypaść do kogo, zaczepić; także słowami: łajać,
 sfukać; a o okrętach: ciężko, ociężale się poru-
 szać. 2) przyść potem, powstać, wszcząć się, τὰ
 επιφασόμενα, przyszłość. 3) przynieść z sobą, wniesić,
 wniosok; przynieść w posagu.
επιφροντός, ή, ον, przed czém kto ucheka.
επίφρημι, 1) przyrzec, obiecać. 2) pochwalić.
επιφρημίζω, 1) Czynn. nazwać, nadać imię; mia-
 nować sprawcą, przypisać komu co; ofiarować,
 poświęcić; w ogóle: mówić, udawać. 2) Biern. o
 bogu, za sprawcę być wydanym, być w związku
 z czém, przez boga być wyniesionym l. wywyż-
 szonym. 3) Med. słowa zwłoczecze wołać za kim.
επιφρημια, τό, głos, wołanie, wyrażenie, zawi-
 erające prognostyk l. wróżbę, mian zwłoczecze.
Omen
επιφρημισμός, ó, poświęcenie.
επιφθάνω, wyprzedzić.
επιφθέγγομαι, mówić, wołać przy czém, wymó-
 wić, τί, przygrywać.
επιφθονός, α, nieżyczycy, z zazdrości odmówić,
 zabronić, τινί. b) nienawiedzić, τινί.
επιφθονος, ον 1) czynn. nieprzyjazny, gniębny,
 τινι. 2) biern. zlenawidzony, nienawistny, godny
 zazdrości, nienawisli, nagany; wzbudzący zawist
 l. zazdrość, τινί i πρόσ τινος, w kim; τὸ έπ. λαμ-
 βάνειν επί τινι, ściągnąć na siebie nienawist z po-
 wodu. Stp. w. επιφθονότερος, zbyt nienawidzony.
 Rzecz. τὸ επιφθονον, nienawist. Przysł. **επιφθό-
 νως,** zazdrośnie, nienawistnie, obmierzle, niecnie,
 έπ. έχεν πρόσ τινα, zazdrośnem okiem patrzeć na
 kogo.
επιφθύζω, dor. **επιφθύσσω,** wypluć przy czém,
 splunąć, aby czary odwrócić; (cicho wymruzczeć).
επιφιλοπονέομαι, τινι, gorliwie przykładać się
 do prac.
επιφίεθος, ον, z widocznymi na powierzchni ży-
 łami.
επιφλεγής, ές, rozpalony, żagony.

ἐπιφλεγμαῖνο, być zaognionym, nabrzmiałym.

ἐπιφλέγω 1) zapalić, podpalić, spalić. 2) palić, dopiekać o słońcu. Przenośn. wysławiać, uwielbić, zajaśnieć; zapalić do czego.

ἐπιφοβός, ον, straszny, okropny, przeraźliwy, przerażający. *terribilis*.

ἐπιφρονίσιον, wpadać w kolor purpurowy; na powierzchni zarumienić.

ἐπιφροτιάω, ion. — **τέω**, często dochodzić, dojeżdżać, dobieść, przyjść, odwiedzić, *τινί, τινά, ἐς τι*. Szczeg. po kilka razy wkroczyć, wpadać.

ἐπιφορόν, ή, doniesienie, dodanie, *δωμάτων*, do-datek (do żołdu), *πρός τι*, datek, ofiara umarłym. 2) przybycie, napływ, natarcie, nacisk, nawal, napad, atak; zład, kargać; wydobywanie się; **ἐπιφορέω**, p. *φέρβω*. [wniosek]

ἐπιφορέω = *ἐπιφέρω*. Zład **ἐπιφόρημα, τό**, później wniesione; l. mng. wety.

ἐπιφορός, ον, 1) z tyłu dmący, dmący ku czemu, *ἐς τι, ἀπ' ή*. 2) skłonny, mający skłonność do czego; *αἰός, πρὸς τι*. 2) blizki pochodzenia, brzemnienny, szczenny; *ἐπιφόρος ἔχω πρὸς τι*, być skłonny do czego. Biern. spadziły.

ἐπιφράγμα, τό, korek.

ἐπιφράζω, zwykle Med. **ἐπιφράζομαι**, aor. 1. med. *ἐπεφράσαμην* (σσι) i pass. *ἐπεφράσθη* w równym znaczeniu, rozważać w duchu, roztrząsać, zastanowić się, z acc. *βουλήν, μῦθον*, nad czem; tudzież z Inf. W ogóle: spozstrzedz, dostrzedz, poznać, odkryć, odgadnąć, wymyślić; usłyszeć, knuć co, *τι, τί τινί i δικως*. — *μῦθον ἀγορεύειν*, przysłono ci się (przyszło ci na myśl) wypowiedzieć. Tudzież, dodać w mowie, podać.

ἐπιφραξίς, ή, zachowanie.

ἐπιφράσσω, att. — **τιω**, z góry zatkać, zamknąć. Med. zatkać sobie.

ἐπιφρίσσω, att. — **τιω**, być szorstkim na powierzchni; tężeć, trząść się, wzdrygać się.

ἐπιφρονέω, tylko w Imiesl. *ἐπιφρονέουσα*, być bacznym, rozważnym, roztropnym.

ἐπιφροσύνη, ή, rozum, roztropność, uwaga, *ἐπιφροσύνας ἀνελεσθαι*, przyjść do rozumu, przytłumić; rada. *prudencia*.

ἐπιφρορός, ον, czuwający przy czem, *τινί*.

ἐπίφρον, ον, rozważny, uważny, mądry, roztropny, z acc. *βουλήν*, w radzie.

ἐπιφυλάσσω, uważać, czekać, *πλοῦν*.

ἐπιφύλιος, ον, na, między szczepy podzielony.

ἐπιφωλλίς, ἰδος, ή, małe winogrono; przenośn., o złych poetach: pobierki.

ἐπιφωτεύω, sadzić, szczepić na czem.

ἐπιφύω, aor. 2. *ἐπέφω*, perf. *ἐπέπεφα*, i biern. **ἐπιφύομαι**, rosnąć na czem; uciepić się, trzymać się czego mocno; przen. wyrość, naprzeciw kogo, wypłynąć, wzrosnąć w potęgę, wystąpić, przeciw komu, ganić, siedzieć na karku, *τινί*, ale *ἐπιφύοντα νέον ἄνδρα*, później zrodzony.

ἐπιφωτέω, wolać na kogo, wolać przy czem *τινί*, dobyć głosu, *τί*, nazwać.

ἐπιφώνημα, τό, okrzyk, odezwa; żart, dowcip, pomysł; koniec mowy.

ἐπιφώνησις, ή, wołanie na, okrzyk.

ἐπιφώσκω, p. *ἐπιφάσκω*.

ἐπιφωτισμός, ό, oświecenie, światło padające na co.

ἐπιφύω, gębą rozdziawiać do czego, chcieć czego pożądać, *τινί*, także z dod. *στόμα*, pochłaniać co z chciwością.

ἐπιχαιροκακία, ή, radość z cudzej krzywdy. [wy.]

ἐπιχαιροέκακος, ή, cieszący się z cudz. krzywdy, złośli-

ἐπιχαιρώ, cieszyć się z czego, *τινί*, szczeg. cieszyć się ze złego, z krzywdy czyjej, ale też *τινί* *εὖ πρὸς τόντα*, cieszyć się, że komu dobrze się wiedzie, cieszyć się z czyjego szczęścia.

ἐπιχαιλόζω, zasypać gradem.

ἐπιχαιλώω, zwolnić, *δεσμών*, folgować, ustąpić, *δύσασιν*.

ἐπιχαιλέω, kuć na czem, bić młotem; przygotować na kowadło; przen. albo, misternie opracować, albo, wzruszyć.

ἐπιχαιλέος, ον, spiżem l. miedzią pokyty, spiżowy; *aeneus*.

ἐπιχαιράσσω, wyrzyc na czem, wybić, *νομίσμασι βούβιν*.

ἐπιχαιρός, ές, 1) pocieszający, przyjemny, *τινί*. 2) uciechouy z czego, *τινί*.

ἐπιχαιροτέζομαι, żartować przy czem.

ἐπιχαιρίζομαι, dać z łaski, *τινί*.

ἐπιχαρίζ, ι (τος) Stp. wyż. *ἐπιχαριστώτερος*, powabny, przyjemny, uprzejmy, ujmujący. Rzecz *τὸ ἐπιχαρι*, uprzejmość, ujmujące branie się. Przysł. *ἐπιχαριτός*, n. p. *ἐλεῖν*, u mować sobie mową kogo.

ἐπιχαρίττα, dor. l. beocki Imperat. = *ἐπιχαρίζω*, bądź grzecznym dla niego.

ἐπιχαριτός = *ἐπιχαριτός*, chętnie.

ἐπιχαυρία, τό, radość z czego; radość z cudzej krzywdy; przedmiot takiej radości.

ἐπιχαίροτος, ον, ku radości, radośny; wzbudzający radość złośliwa, **ἐπιχαίρον γενέσθαι**, stęć się pośmiewiskiem; *οἱ δὲ δικαιοὶ τὰ ἐναντία ἐπιχαίροισι εἶναι*, zasługują, aby przeciwnie cieszyć się z ich nieszczęścia.

ἐπιχέζω, feydać przy czem.

ἐπιχειρίής, ές, do brzegu, po brzeg.

ἐπιχειμάζω, przelimitować przy czem. Czynn. rozburzyć, roznamietnić.

ἐπιχειρέω, z adj. verb. *ἐπιχειρητέον* i *ἐπιχειρητέα* 1) wiaść się do czego, *τινί*, sięgać po. Szczeg. napaść, ruszyć na co, zaciepić, *τινί, ἐπί, πρὸς τινα*, a *τινί*, czem. Biern. być napadniętym. 2) w ogóle, zacząć co, zabrać się do czego, podjąć się czego, kroki czynić, dążyć do czego, przykładać się do czego, próbować, doświadczyć, zacząć, oważyć się, mieć zamiar, zamierzyć, *τινί* n. p. *ἐργῶ*, przystąpić do dzieła l. czynu, *τοιοῦτος ἔργους*, pokusić się na coś podobnego; *τοῖς πράγμασι*, planów swoich pilnować, i *τι* l. Inf. Biern. *τὸ μή ἐπιχειροῦμενον*, zaniechanie przedsięwzięcia, *ἀπὸ τιωσ*, zład, obrabianym być.

W logice, wnioskować, wnioskami udowodnić

ἐπιχειρήμα, τό, przedsięwzięcie; wojenna wyprawa; zajmować się czem; zamysł; wniosek.

ἐπιχειρηματικός, ή, όν, należący do wniosku, wyniku.

ἐπιχειρήσις, ή, przedsięwzięcie; sprysiężenie; napad, *ή δμετέρα*, na was; *ἐπ. δίδουσι εἰς τι*, dać powód do czego; wniosek.

ἐπιχειρηστής, ό, przedsiębiorca, przedsiębiorczy, *τινός*.

ἐπιχειρητικός, ή, όν, do przedsięwzięcia, zaciepienia zdatny; *ή ἐπ.*, sztuka wyprowadzania wniosków.

ἐπιχέρον, τό, tylko w l mng., zadatek, naręczne; zapłata, nagroda; kara.

ἐπιχειροτονία, ή, głosowanie, podniesieniem rąk, uchwalić, postanowić, potwierdzić, *τί*, n. p. *τάς γνώμας*, głosować za wnioskami.

ἐπιχειροτομία, ή, głosowanie ludu podniesieniem

ράκ, νόμον, nad prawami: ποιείν, δίδουσι τινί ἐπ. poddać pod głosowanie, — wybór.

επιχρῶννησιάζω, zbliżyć się kształtem do pół-wyspu.

ἐπίχυσμα, τό, = ἐπίχυσις.

ἐπίχυνω, aor. 1. ep. ἐπέχυσα, ep. aor. 2. sync. med. ἐπέχυντο. 1) Czynn. nalać na co, oblać co, tyni, wysypać na co; przen. ἔκνον τινί, zesłać na kogo; δούρατα, rzucić oszczerpy. 2) Med. i biern. a) wysypać sobie, βέλεα. b) w Aor. pass. i synkop. aor. 2. med. przenośn. dopłynąć, tyni, wpaść, spaść, τινί, na kogo; toczyć się dokąd, rozwodzić się nad czem. Tuzdzień: kazać sobie nalać; aby wypić czyje zdrowie.

ἐπιχθόνιος, ον, żyjący na ziemi, ziemski, οἱ ἐπ., ludzie; zamieszkujący ziemię.

ἐπιχλευάζω, wwszydzić, wysmiać, τί. **ἐπιχλευάω**, rozrzucić na powierzchnię.

ἐπιχούη, ἡ, = ἐπίχυσις.

ἐπιχούω, ον, złościć, do gniewu skłonny, gniewliwy. (Czynn. zółć sprawiający, rodzący. **ἐπιχουρέω**, tańczyć przy czem, tańcząc przy-stąpić.

ἐπιχορηγέω, jeszcze nadto łożyć na co; τινί τι. jeszcze nadto dać, wesprzeć. Żąd **ἐπιχορηγία, ἡ**, dostarczanie.

ἐπιχρᾶίνω, na powierzchni ubarwić, przyrumieniść.

ἐπιχρᾶομαι, jeszcze do tego potrzebować; zwł. być wstosunkach przyjacielskich, obcować z kim; przestawać z kim, τινί.

ἐπιχρᾶω, 1) = ἐπιχίρημι. 2) tylko w Impf. napasać, zaczepić, rzucić się na co, τινί, μητέρα, nacierać na matkę złotami.

ἐπιχρῆμπτομαι, wypluć przy tem, τοῖς λεγομένοις.

ἐπιχρῆμπτω, oprzeć, przyłożyć. **ἐπιχρῆσις, ἡ**, pomazanie maścią. **ἐπιχρῆσμα, τό**, masę, plastr.

ἐπιχρῆω, 1) Czynn. pomazać, namazać, maścić, τί, τί τινι, co czem, namaścić, wysmarować. 2) Med. namaścić się, τινί, czem. Adj. verb. ἐπίχριστος, ον, pomazany, ubarwiony nieszczerzy. **ἐπιχρῶνίζω**, trwać. Med. ἐπιχρῶνιζόμενος, oppos. do ἀρχόμενος.

ἐπιχρῶσος, ον, złotem wykładany, powłokę złotą mający, wyzłacany.

ἐπιχρωματίζω, farbą pomazać, farbować; δόξαις ἐπιχρωμασμένους, mający pozór, przystrojony.

ἐπιχρῶσις, ἡ, nałarcie, farba, kolor, pomazka, pomasta, pozór.

ἐπιχρῶσις, ἡ, nalanie, nalew, napar; — napływ; picie zdrowia, przedzwonia. toasty, ἐπίχυσεν λαμβάνειν, ποιεῖσθαι = ἐπιχυσάσαι, τινός, pić na, przez zdrowie.

ἐπιχρώνομι, nasypać na co; nasypem, tamą przegródzić, w groble zaopatryć.

ἐπιχρῶνέω, 1) dojsć, przybyć dokąd, πρὸς τινα, zaczepić, posunąć się naprzód, ruszyć na; przystąpić. 2) ustąpić, poblaźać, przyznać, τινί τι, folgować.

ἐπιχρῶρησις, ἡ, folgowanie, ustąpienie, pozwolenie, ἐπ. ὡς γγνωσχομένων, jakoby o tem wiedział i zezwalał na to.

ἐπιχρῶριάζω, być w kraju, bawić gdzie, obcować z kim, τινί. Zwykle być swojskim, u siebie, w domu, w zwyczaju, w modzie.

ἐπιχρῶριος, ον, w kraju, krajowy, swojski, domowy; właściwy, odrębny, ὁ ἐπ. krajowiec; τὰ ἐπ., krajowe ustawy.

ἐπίχυσις, ἡ, zasypanie, wysypanie grobli.

ἐπιψυαλάζω i **ἐπιψυκαλάζω**, spuszczać krople na

co, cedzić, sączyć, zlewać kroplami, τινί τινος. **ἐπιψυασις, ἡ**, dotknięcie na powierzchnię.

ἐπιψέλλω, ον, łącuszek z uzdeczki.

ἐπιψαύω, dotknąć na powierzchni, drasnąć, τινός, lekko dotknąć; mieć udział w czem, τινί, ale φιλοτάτων, ubiegać się za miłością.

ἐπιψεύδομαι, kłamać przy czem; τινί τι, przypisać co kłamliwie, pomawiać o co.

ἐπιψηλαράω, dotknąć, macać czego, τινός.

ἐπιψηφίζω, 1) czynn. kazać głosować, podać pod głosowanie; zwł. wniosek jaki; τί, co, o co, l. z Inf. tyni, żądać głosu od kogo, τινί, na czyją korzyść głosu zbierać. 2) głosem swoim potwierdzić, uchwalić, zezwolić, pochwalić, postanowić, τί.

ἐπιψόχος, ον, wystawiony na nagane, naganny: Przysl. ἐπιψόχως, nagannie.

ἐπιψόχω, ochłodzić, chłodzić.

ἐπιψάι, αἱ, miejsce bezpieczne, zasłonięte od wiatrów i burz, nał brzegiem, kędy okręty na kotwicach stać mogą; stanowiska, zatoki, wbrzeża.

ἐπιε, **ἐπιελο**, **ἐπλετο**, p. πῆλω.

ἐπιπόθοος, ον, 11/8 część zawierający; τόκος, gdy procenta ósmą część kapitału wynoszą; λόγος, stósunek 8 : 9.

ἐποδιάζω, ión. p. ἐφοδιάζω.

ἐποδόω, p. ἐφοδόω. sprowadzić na tór.

ἐποικέω, 1) jako osadnik pójść dokąd, i tam zamieszkać, osiaść, ἔν τινι. Biern. o nieprzyjacielach, którzy osiedli na obcym gruncie i w oblężeniu są. 2) mieszkać, przy czem, obok, τινί, sąsiadać, być nad granicą, ἔν τινι l. τί, zamieszkać co l. mieszkać, ἔν τινι.

ἐποικίζω, osadzić, zaludnić, wnieść.

ἐποίκιον, τό, domek, przybudowanie.

ἐποικισις, ἡ, osiedlenie.

ἐποικοδομέω, wybudować na czem, ἔν τινι. 2) wynieść, wzniesić. 3) wyreparować, naprawić, dźwignąć. 4) Med. wybudować walcieś, wzaićś w celu obrony.

ἐποικῶνις, ἡ, wybudowanie, wystawienie na czem.

ἐποικονομέω, zawiadować przy czem.

ἐποικῶς, ὁ, ἡ, 1) przybysz, osadnik; obcy, cudzoziemiec, mieszkaniec, τινός, 2) sąsiad. **ἐποικτιρίζω**, litować się, τινά, nad kim, ulitować się.

ἐποικτιζέω, pobudzić do litości.

ἐποικτιστός, oplakany; i **ἐποικτος, ον**, t. s.

ἐποικνέω, narzekać nad czem, wzdychać.

ἐποικῶμαι, poet. 1) pójść, dojsć, przybyć, zbliżyć się. 2) τινά, a) przystąpić do kogo, nachodzić prośbami, żebrać u kogo. b) przechodzić, prze-głądać, obejrzeć, στίχας ἀνδρῶν. c) zaczepić, napasać, τινί, czem, ἀνά τι, o pociskach, dolecieć. 3) τι, przystąpić do czego, δόρπον, chudzić kolo czego, przygotować, podjąć się czego, ἰσθῶν, chodźcie tam i sam: kolo kroisen l. warsztatu tkackiego: ἀγαθαῖς ἀμοιβαῖς ἐποικόμενους τίνεσθαι, zapłacić, odwet dać.

ἐποκέλλω 1) przech. pędzić dokąd, τήν νεά, okręt do brzegu przybić, zapędzić na mieliznę, bro-dowinę l. brzeg morski. 2) uprzech. być zapęd-zonym na brzeg morski i t. d. przybić do brze-gu, osieść, uwięznąć na brodownie, rozbić się, ἔς, κατά τι, ἐπί τινι.

ἐπολολόζω i **ἐπολολόζομαι**, podnieść krzyk radości; radośnie wykrzykuje; pochutnywać.

επομβρία, *ή*, zbytek deszczów, potop, slota, ulewa.

επομβριος, i **επομβρος**, *ον*, dżdżysty, słotny, wilgotny.

επονοω, przysł. następnie, po πρώτως, z dal. według, wedle.

επόνομι i **επονώ**, f. επονομαι, aor. ἐπόμοσα, 1) Czynn. a) przysięgać na co; επομόσας, przysięga, ὄρκον, ἐπορκον, przysięgać, krzywo-przysięgać; θεός, ἦλλον, na bogów, na słońce, τῆν φίλαν, zaklinać się na przyjaźni, l. z Inf. z dod. l. opuszcz. ἤ μὴν. b) jeszcze nadto przysięgać, z nastp. ὅτι, ὄρκον τινί, przysięgać za kim. 2) Med. zaklinać się, zaprzysięgać się, pod przysięgą zaręczać, ἐπί τιος, przed kim, τινά l. κατά τινος, na boga.

επορφάλιος, *ον*, właśc. penkowy, napępkowy, zład τῶ ἐπ., okolica przypępkowa. Ale βάλεν σακος μέσον επορφάλιον, trafił w środek tarczy przy garb'e, pepie l. wypukłości s. galce.

επονειδιστος, *ον*, haniebny, sromotny, naganny, okrzyczany; przysł. — **δισσως**, haniebnie.

επονοράζω, a) nazwać według czego, po czem, dać przydomek; τῆ ἐπωνυμία τινός, po imieniu czyjsem, lub też, τινός, samo, ἀπό τινος, po kim, πατρόθεν, po ojcu. b) τὸ οὐνομά τινος, nazwisko czyje wymienić l. wolać.

εποπίσσομαι, lękać się, bać się, τί.

εποποι: (ἐποψ), głos dudka (ptaka).

εποποιία, napisanie poematu epickiego; sam poemat epicki.

εποποιικός, *ή*, ὄν, epicki, μίμησις, epos.

εποποιός, ὁ, poeta epicki; w ogóle: pisorym, rymotwórca.

εποπιόω, piec, smarzyć, ἐγκατα πάντα.

εποπτεία, *ή*, oglądanie; wyższe święcenie w Eleuzyńskich misteriach.

εποπτέω, Imperf. iterat. ἐποπτεύσκε, patrzeć na co, oglądać, spoglądać na co, baczyć, τί, dozorować, strzedz czego. Tudzież, otrzymać ostatnie i najwyższe święcenie w eleuzyńskich misteriach, zład największego szczęścia doznawać, jak gdyby m. był Epyoptesem.

εποπτήρ, *ήρος*, i **επόπτης**, ὁ, oglądający, spoglądający na co, widz, dozorca, m. anowicie Epyptes, t. j. ten co trzecie i najwyższe święcenie otrzymał w eleuzyńskich misteriach.

εποπιτικός, *ή*, ὄν, należący do najwyższego święcenia; τὰ ἐπ., najwyższe święcenie; tajemny, ἐπ. διδασκαλία, tajemne wiadomości, które nie dla każdego są. Arcanus.

εποπτος, *ον*, widoczny, widok na.

εποπία i **εποπέω**, p. ἐφορέω.

εποργιάζω, orgie w czem odbywać.

επορσγω i **επορσγομαι**, wyciągać się za kim, aby go zaczepić, składać się, dzięć do pełnienia dobyć, zrobić zamach; w ogóle: dostępnąć, schwytać, pożądać; podać.

επορθηάζω, podnieść głos, zabrzmieć, pokrzykiwać; γόος, jęczyć, jęki wznosić.

επορθηβοάω, głośno krzyczeć na kogo, γόους, πατρι, wrzyskiwać.

επορθηριος, i Med., coś zrobić rano, rano wstawać.

επορθηρισμός, ὁ, rychło wstawanie, τελωνικῶν ἐπορθηρισῶν κευραγῶν; krzyk celników rano.

επορριέω, p. ἐφορμέω.

επορριμι i **επορριώ**, plsqpf. act. ἐπορρίρει, aor. l. ἐπόρριεν, Pass. ἐπόρριμαι, ep. aor. sync. med.

ἐπόρριτο. 1) Czynn. 1) pobudzić, obudzić, τί τιν, co w kim. 2) przygnać, napędzić, ze-na-słać, τί i τί τιν, podbechtać, poduszcząć, podżegać, τινά i τινά τιν, kogo na kogo, l. z Inf. II) Biern. podnieść się przy czem, na co, powstać, poruszyć się, zabrać się do czego, przystąpić do pracy; szturm przypuścić, ruszyć na, wpaść, na kogo.

επόρομαι, t. s.

επορούω, aor. l. ἐπόρουσα, skoczyć naprzeciw, dopaść, rzucić się, porwać się, zerwać się, biedz prędko, napaść, spaść na kogo, τινί, τινί τιν, do kogo z czem; τί, skoczyć na co.

επορχέομαι, mcd. tańczyć przy czem l. na czem.

επος, *εος*, τὸ, *slovo*, *wyraz*, często jako opp. do czynu, dalej, *μουα*, opowiadanie, *powieść*; piosn., poemat powieściowy, bohaterski, ἡ ἐπῶν ποιήσις, epicka pęczyła: w l. pęd. *wiersz*, zład ἐπη ελεπίν, wiersze robić. U Homera często to, co λόγος, a μῦθος jest poufne zwierzenie. Dalej znaczy: a) mowa ozdobna, zwrot, frazes, λόγιε ἔπεια κοσμηθέντες, mowy zdobno we frazesy; słowo, czcze słowo. b) przyrzeczenie, obietnica. c) wieść, pogłoska, powieść. d) słowo boskie, wyrok, wieszczba. e) przypowieść, zdanie, przysłowie. Zład ἄς ἐπος ελεπίν, jak to mówią, że tak powiem l. się wyrażę, jeżeli tak wolno powiedzić, zwł. po πῶς, ὁδῶεις, ὄλος, aby oznaczyć, że wyrazu tego literalnie brać nie należy; aby prawdę powiedzić, bez ogródki, nie obwijając w bawełnę; παύρω ἐπει, w kilku słowach, jednym słowem. f) treść mowy, rzecz, historia; τοῦτος ἱστορεῖ, do opowiadaasz? ὁδῶν πρὸς ἐπος, nic do rzeczy; za nic, napróżno.

εποτιτόζω, n. zekać nad czem.

εποτιτόνω, 1) Czynn. a) o osobach, pobudzić, napędzić, ἐς τὸ πρόσω, pedzić naprzód, z grzewać, zachęcić, wezwać, nakazać, τινά, πολλά τινε, bardzo napędzać, rzadzić, τινί, l. z Inf. Tudzież w zlem znac. podburzyć, podżegać, oburzyć. b) o rzeczach: dać pochoy do czego, zajmować się czem gorliwie, τί, l. z Acc. c. Inf. i τινί τ, pobudzić co przeciw komu l. do czego przeciwi; ἐξ ὁδῶν τινι, dać komu znak do ataku, zagrzewać go do tego, ἀγγελίας, poselstwa do miast rozęsłać. 2) Med. dla siebie zajmować się czem, τί, napędzać się, spieszyć.

εποτιτόνω, (*α*), *ον*, na niebia, w niebie, niebieski, niebiański. Rzecz. ὁ ἐπ., mieszkawiec niebios, τὰ ἐπ., zjawiska niebieskie.

εποτιτώω, szczać na co, naszczać.

επουριάζω i **επουριέω**, przech. dąć z tyłu przyjaźnie, pedzić, pomysłnie wzdymać, τῆν ὁδόνην, żagiel. Przenosi. skierować na co, wysłać za — Nprzech. płynąć z pomysłuym wiatrem; πρέχε κατά τὸς κῆρας ἐπουρίας, ruszaj do kata z pomysłuym hysen!

επουρος, *ον*, pomyslnie dmący, pomyslny wiatr dający.

επουρούω, z pomysłuym. płynąć wiatrem, mieć szczęście.

εποφείλω, jeszcze dłużnym być, nadto zostać dłużnym, pozostać dłużnikiem, τί.

εποφθαλιέω i **εποφθαλιέω**, oczami świdrować, chciwie l. zazdrośn o patrzeć na co, τινί, πρὸς τι.

εποχέτω, *ή*, skierowanie, spuszczenie wody dokąd.

εποχετώω, skierować, poprowadzić, sprowadzić, spuścić, wodę kanałem; dokąd zanieść, wylać, zw-

sić, zwilżyć. Med. do siebie srowardzić, pomieścić w sobie.

εποχῶω, pokładać, pojeżdżać, duptać; przén. la-czyć się.

εποχέω, nosić na czém; tylko biern. z fut. Med. być noszony na czém, jeżdżać, jechać, τινί, ἐπί τινι, τῷ ἀέρι, płynąć po powietrzu: ἐμβαταίς ὀφηλοῖς, na wysokich trzewikach kroczący.

εποχή, ἡ, utrzymanie, wstrzymanie, powściągnięcie: przerwa, μετ' ἐποχῆς, w biegu zatrzymując się. U Skeptyków: wstrzymanie się od stanowczego zdania, sądu; epoka.

εποχλεύς, ὁ, hamulec (u woza).

εποχον, τό, właściwe siedzenie na siodle, siodło: według innych, poprąg, podciągacz.

εποχος, ον, 1) jadący na czém, siedzący na czém, λόγος μανίας εποχος, mowa, którą poddało szalenstwo; mocno na siodle siedzący, mocny w czém, wyćwiczony; przysl. ἐπόχως, mocno, niewzruszenie. 2) po czém pojeżdżać można, spławny.

εποφ, οπος, ὁ, drudek; *urupa*.

εποφάομαι, (do chleba) dojadać, przekasić.

εποφίμος, ον, znośnego wejrzęcia, znośny na widok.

επόπιος, α, ον, 1) widzialny, w dali widziany, τόπος, τινί, złąd, słynny. 2) przenikający wszystko oczyma, wszechwidzący.

εποπίης, ἡ, widok; oblicze; widnokrag, ἐκτός ἐπόψεως, za widnokregiem.

επόφομαι, p. ὄρω.

επτά, licz. nieod. siedm. *septem*.

επταβόειος i **επτάβοιος**, ον, z siedmiu pokładów skór wołowych złożony, siedmioskórny; przén. θομαί, mocny, niewzruszony, nieczuły.

επτάγλωσσος, ον, siedmiogłozyczny, siedmiostruny.

επτάγωνος, ον, siedmioboczny, τὰ ἐπ., gatunek instrumenta muzycznego.

επτάδραχος, ον, siedm drachmów kosztujący.

επτάδοιος, siedmioraki, siedmioro.

επταετής, ἐς, i **επταετής**, ον, ὁ, siedmioletni; ἐπταετες, przysl. przez lat siedm.

επταετία, ἡ, przeciąg, wiek lat siedmiu.

επτακαίδεκα, οί, αἱ, τὰ, nieodm. siedmnaście.

επτακαίδεκαετής, ἐς, p. **επτακαίδεκαετής**.

επτακαίδεκάποος, — πόδος, siedmnaście stóp długi.

επτακαίδεκάτοος, ἡ, ον, siedmnaście.

επτακαιεκοσάπλάσιος, ον, 27-raki.

επτάνκις, przysl. siedmkroć; *septies*.

επτακισμύριοι, αἱ, α, 70 tysięcy.

επτακισχίλιοι, αἱ, α, 7 tysięcy.

επτάκλιος, ον, z siedmiu sofami stolowemi; τὸ ἐπτ., pokój biesiadny z 7 sofami stolowemi.

επτακόσιοι, αἱ, α, siedmset. *septingenti*.

επτακοσιοπλασίονες, siedmsetkrotnie.

επτάκτυπος, ον, siedmiostruny.

επτάλοχος, ον, siedmiodzienny; στόλος, wyprawa 7 wodzów na Teby.

επτάλοφος, ον, siedmiopagórkowy.

επταμηνιαῖος, α, ον, i **επτάμηνιος**, ον, siedmiomiesięczny, τὰ ἐπτ. siedmiomiesięczne rodzenie; τέκνον, a ἡ ἐπτ., czas siedmiu miesięcy.

επτάμητος, ον, siedmiostruny.

επταμύριον, τό, siedmiu części całość. Inni, ἐπταύριον.

επτάπηγος, ο, siedmiolokciowy.

επτάπλευρος, ον, siedmioboczny, o siedmiu żebrach, żyłach i nitkach.

επταπόδης, ὁ, siedm stóp długi.

επτάπορος, ον, siedmiotory.

επτάπυλος, ον, siedmiobramny.

επτάπυργος, ον, o siedmiu wieżach i basztach.

επτάρροος, — ροος, siedmiorzerny.

επτάς, ἄδος, ἡ, siódemka; = *εβδομάς*.

επταστάδιος, ον, siem stadiów (stajów) długi.

επτάστολος, ον, z siedmiu wojskami.

επτάστομος, ον, z siedmiu ujściami, siedmiobramny. [mi.]

επταταιγείς, ἔθοδοι, z siedmiu murami i basztami.

επτάτονος, ον, z siedmiu tonami, siedmiostruny.

επτάτοργος, ον, siedmiostruny.

επτάφωνος, ον, t. s. στόα, krużganek w Olympii z siedmiorakim echem.

επταχ, siedm razy, na siedm części podzielnou.

επταίτης = *επταίτης*.

επταίτης, ἴδος, ἡ, r. ż. do poprzedz.

επτορόβριος, siedm sążni długi

επτόροφος, πόργοι, z siedmiu piętami.

επτόρος, ἰόν. εφτόρος.

επτόλλων, τό, z drobn. έπος, mały poemat bohaterki; wierszyk l. piosnka.

επω, impf. ep. *επον*, A.) Czynn. (tylko ep.) być około czego, być zajęty czém, τί, n. p. τούτῳ, czyszcić. B) Med. *επωμαι*, ep. także *εσπομαι*, impf. *εἰπόμην*, i ep. *επόμην*, aor. 2. *εσπόμην*, imper. ep. *σπει*, *εσπέσθω*, inf. *εσπείσθαι*, i *σπείσθαι*, następować, i to 1) iść za kim, towarzyszyć, iść w tyle, zaslaniać, ruszyć, marszerować, także zapadać się za czém, n. p. *δορι*, za oszczepem. — Zbliżyć się, postąpić. W imiesl. *οἱ ἐπόμενοι*, towarzysze, orszak, czasem z Dat. lub *ἐπὶ τινα*, wyruszyć w pole wraz przeciw komu; *πρὸς τι*, iść w tropy za kim dokąd, zdążyć, t. s. *μετὰ i σύν τινι*, *εσπείθαι σύν τινι*, towarzyszyć komu, przeprowadzać kogo, *μετὰ τινα*, pójść, chodzić za kim. Przenosn. o przedmiotach niezwywtnych, nastąpić, być z czém połączonym, uciepić się, *ἐκ τινος*, *ἐπαλέξῃς εσπετο*, runąć, zapasć się za kim. 2) zdążyć, tyni, za kim. Przen. nie pozostać w tyle, nie zamówić (komu), odpowiadać, pojąc, zrozumieć. 3) poddać się, ulegać, stósować się do kogo, pójść za zdaniem czyjem, być powolnym; *σλuchać, τινί, zład τοῖς κακοῖς*, poddać się, stósować się, *τοῖς παροσιν*, do okoliczności obecnych. 4) *σείγα*, przesładować, *τινί, a κατοῖς τοῦ πολέμου*, pochwyć, użyć. 5) wynikać, wypadać.

επφάξω, siedzieć na jajach, wylegać, — kazać wysiadywać. Zład *επφάσις*, ἡ, wyleganie. T. s. *επωαμῶς*, ὁ, a *εφραστικός*, ἡ, ὄν, wylegający, siedzący na jajach, zdany do tego.

επωβελία, ἡ, podatek obola od drachmy, a zatem szóstej części od jakiej summy. Powód, który przepadł ze skarga, za karę tyle płacić oskarżonemu; *την ἐπ. ὀφλήσω*, ściągnę na siebie tę karę pieniężną.

επφδή, ἡ, poet. i ἰόν. **επιαιδή**, ἡ, 1) śpiew poświęcający i mędry przy ofiarach Persów; wzywano przyjętem wszystkich bogów i duchów świętych. 2) śpiew czarodziejski. Szczeg. a) klątwa, zaklęcie, rym, urzekanie, urzeczzenie, zażeganie. b) urok, czary; czarowna, łagodząca, ujmująca serca mowa.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

επφδός, ον, czarami, rymami uśmierzający, łagodzący, pomagający, *τινός*, na co. Rzecz ὁ, zażegnawca, zaklinacz, czarownik, *τινός*, lekarz.

2) śpiewany po czém, ἡ, końcowy śpiew, dośpiewka; ὁ, — końcowy wiersz, krótszy; wreszcie, wrotka, wiersz wtrącony i powracający, śpiewka; ὁ κοινῆς ἀδολεσχίας, zwykła śpiewka galatiwych ludzi; śpiewny.

ἐπώδυνος, *ov*, bolesny; dotkliwy; **δάκρυα**, bólem wycisnięte.

ἐπώψω = ἐπώψω.

ἐπωψέω, pchnąć, popychać, odepchnąć.

ἐπωπίξω, t. c. poprzedz. Nprzech. rzucić się na co.

ἐπωλένιος, *ov*, na ramionach, w objęciach.

ἐπωμάδιος, *ov*, na plecach.

ἐπωμίξομαι, wziąć na plecy.

ἐπώμιος, *ov*, t. c. ἐπωμάδιος.

ἐπωρίς, *ιδος*, *ῆ*, górne barki l. ramię; gdzie o-boczyki z łopatką się łączą; barki, łopatka, ramię.

ἐπώροτος, *ov*, przysięgający na boga, pod przysięgą, ἐπώροτος λέγων, pod przysięgą zarcęzając. 2) = ἔρκος, bóg, na którego kto przysięga, od którego przydomek wzięty.

ἐπώνιον, *τό*, akcyza.

ἐπωνομία, *ῆ*, *ιοῦ*. — *ἰη*, *ῆ*, przydomek, imię, nazwa, miano. W Acc. często przysł. na imię, po imieniu, καλέσθαι i łączy się często ja o appozycyza, to z Genit. nazwiska, do którego pl. onastycznie εἶναι dodaje się, to z Genit. tego, od którego przydomek wzięty.

ἐπώνομιον, *τό*, t. c. poprzedz. Tudzież. **ἐπώνομιον**, *τό*.

ἐπώνομος, *a, ov*, i **ἐπώνομος**, *ov*, przezwany, po czem nazwany, przydomek mający, ὄνομα ἐπ., nadany imieniem l. przydomkiem, zwykle z odniesieniem się do charakteru lub doli osób; zjad, pełen znaczenia, z genit. l. ἐπὶ τινος, po kim nazwany, równoimienny, imiennik ἐπ. ποτεῖν τί τινος, nazwać co po kim, ἐπ. εἶναι τινος, mieć czyje imię. W Atenach pierwszy Archont tak wwał się, od którego rok brał nazwisko; urząd jego, ἀρχὴ ἐπώνομος, dosłów. nadający nazwisko, potem, pierwszego archonta urząd,

ἐπωπάω = ἐφορᾶω, uważać na co, τί, kierować.

ἐπωπή, *ῆ*, miejsce, zkąd obszerny widok, smug, parów łączny.

ἐπωπίδες, *αι*, belki do obu stron sztaby okrętów wojennych przymocowane i niby uszy (ὄτια) odstające, które wstrzymały miały uderzenie obcego, a wzmocnić cios własnego; na nich kotwice się zawieszaly, taran okrętowy.

ἐπωφέλιω, pomódz przy czém; wesprzeć, być pomocnym, τινί i τινά, τινά τι, komu w czém, ἐδεξιμένη δῶρον, ὃ μήποτ' ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι, otrzymałem podarek, lecz bodajbym nigdy miastu nie był dopomógł, aby dar ten otrzymać.

ἐπωφέλημα, *τό*, pomoc, pożytek, korzyść.

ἐπώγατο, p. (ἐπώγω i) ἐπέγω.

ἐραζε, przysł. na ziemię; dor. ἐρασε. U Mosch. ἐραζε θαλάσσης, na ziemi.

ἐραμαι, dep. aor. ep. ἐρασάμην, ἐράσατο, w prozie ἡράσθη, tudz. ἡρησάμην, fut. ἐρασθήσομαι, kochać, pożądać, τινός, tudz. z Inf. Aor. zwykłe o zmysłowej miłości.

ἐρανίζω, składki, zwł. pieniężne zbierać, pobierać, wybierać, wyzbrać; pożyczać; τινί, dla kogo zbierać składki. Biern. przez składki być wspieranym Med. dla siebie zbierać, pobierać. Przen. πανταχόθεν ἡθονὴν ἐρανίζεσθαι, ze wszystkich stron zmysłowe rozkosze sobie zgotować.

ἐράνσις, *ῆ*, i **ἐρανισμός**, *ός*, pobieranie składek.

ἐρανιστής, *ός*, współuczestnik biesiady.

ἐρανός, *ῆ*, *ός*, miły, powabny, przyjemny.

ἐρανος, *ός*, 1) biesiada składkowa, skromna, piknik. 2) towarzystwo, mieszczenie składki placące w celach wzajemnego wspierania się, zabawy, l.

polityczny klub, cech. 3) składka sama członków, εισφέρειν τινί, celem wsparcia kogo; συλλέξας ἐρ. wspomóżkę zebrać; kto skladek nie placil, bywał karany; ἐρανον αἰτεῖν, prosić o wsparcie, συνδιαλέσθαι, za kogo zapłacić razem skladek. W ogóle: uczynność, grzeczność, przyszłość, wygoda, dobrodziejstwo, τὸν αὐτὸν ἐρανον ἀποδοῦναι τινί, za otrzymane dobrodziejstwo odwdetować się; a ironiczn. wet za wet oddać, odpłacić się. — wzajemny oblig, rewers z danego zastawu, ἐράνοος διευνηκεῖν, wykupić fant, zastaw.

ἐρασιγίολπος, *ov*, lubiący śpiew.

ἐρασιπλόκαμος, *ov*, lubiący kędziory, zwoje kędzierzawe, pięknowłosy.

ἐρασιχρήματος, *ov*, lubiący pieniądze, chciwy.

ἐράσιμος, *ov*, i 3 zak., przyjemny, miły, powabny, wdzięczny, uroczy.

ἐραστῆω = ἐράω, τινός.

ἐραστής, *ός*, kochanek; czciiciel, przyjaciel, wielbiciel, zwolennik. ἐπ. γίνεσθαι τινος, uwielbiać co, zachwycać się, unosić się nad czém, ἐρ. εἶναι περί τι, być miłośnikiem czego.

ἐραστός, *ῆ*, *ός*, = ἐρατός, kochany, pożądany, przyjemny, miły, wdzięczny, uroczy; skłonny do miłości, zakochany.

ἐρατενός, *ῆ*, *ός*, przyjemny, powabny, wdzięczny; pożądany.

ἐρατέω, lacedem. = ἐράω.

ἐρατίξω = ἐράω, κρείων, pożądliwy, chciwy.

ἐρατός, *ῆ*, *ός*, = ἐραστός, kochany, pożądany, przyjemny, powabny, wdzięczny, nadobny.

ἐρατώω, dor. ἐρητώω.

ἐρατώπις, v. l. za ἐρητώπις.

ἐράω, praes i impf = ἐραμαι, kochać, miłować, pożądać, o zmysłowej miłości: ὁ ἐρώμενος, kochanek, ἡ ἐρωμένη, kochanka, — mieć apodobanie w czém, pożądać, ἀμυγχανόν, kusić się o niepodobne rzeczy; z inf. θανεῖν, życzyć sobie śmierci. **ἐργαδεις**, *οί*, l. **ἐργάδεις**, robotnicy, = ἐργάται, τὸ ἐργατικόν. Nazwisko jednej z 4 starych fyl iónskich.

ἐργάζομαι, Dep. med., Augm. ei, pf. εἴργασμαι, ión. ἐργασμαι, (w czynn. i biern. znac.) 1) nprzech. pracować, działać, być czynnym, rzemiosłem trudnić się, rolnictwem trudnić się; *οί* ἐργαζόμενοι, robotnicy, mian. uprawiający rolę, rolnicy; i ἐργαζόμενος, sztukmistrz, ἐργαζόμενοι ἡριετιῶν, śniadaniali podczas pracy; ale εἰργασάμενα εἰδεῖνθον, po pracy obiadowali, ἐν τινί, w warsztacie jakim, τινί, dla kogo pracować.— 2) przech. pracować co l. nad czém, τί, obrabiać co, zrobić, wykonać, zajmować, trudnić się czém, podjąć co; skutecznie, skończyć, stworzyć, czynić, θαυμάσια πρὸς τι, dziwnie sobie w czém poczynać. Szczyg. pole, grunt uprawiać. Biern. τὰ πρόσθεν εἰργασμένα, dawniejsze czyny, τὰ εἰργασμένα κακά, czyny niegodziwe; zbrodnie. 3) wypracować, przyczą zarobić, wogóle: wydać, sprowadzić, τί, co, a σὺ σώματι, pracą rąk. 4) zrobić co z kim, wyrządzić mu co, τινά i περί τινά τι, wydać, zrobić co na kim, dopuścić się; ζημιᾶν εἰργασμένος, który zasłużył na karę; przepracować, przetrwać, τὴν τροφήν, o żołądku. Zrobić kogo czém. Biern. τὸ χρημ' ἐργάσεται, dzieje się, jest w biegu, inni, nagli. Perf. λίθοι εἰργασμένοι, obrobione, ociosane kamienie.

ἐργάθω i **ἐεργάθω** = εἴργω, ἐργω, εἰεργαθεν ὄμων, rozłączyć, odciąć, ἀπὸ τινος.

εργαλείον, τό, ιοῦ. εργαλῆιον, narzędzie, περί, ες τι.

εργασίω, desiderat. chce, mam chęć zrobić l. zamiać.

εργασία, ἡ, ιοῦ. — **σίγη, ἡ,** 1) pracowanie, czynność, praca, zatrudnienie, zajęcie się czém, rzemiosło; a) kurewstwo, nierząd. b) uprawa roli.

c) wekslarstwo, bankierstwo. 2) wypracowanie, wydanie, stworzenie, opracowanie, obrobienie, przemyśl, trawienie. 3) twór, wyrób, sztuka, praca, narzędzie, skutek, zysk, zarobek. W. N. T. **εργασίαν διδόναι,** zadać sobie pracę.

εργάσιμος, ον, pod uprawę, co może być uprawione, βλή, las złożony z drzewa użytkowego, zdatnego do ścięcia; o ziemi: wykarczona, uprawiona, τὰ **εργάσιμα,** uprawiona ziemia; γυναῖκες l. εἰσάται, publiczne nierządnice.

εργαστήρ, ἡσός, ὁ, robotnik; rolnik; rzemieślnik.

εργαστηριακοί, οἱ, rzemieślnicy.

εργαστήριον, τό, warsztat, fabryka, μαχαιροποιῶν, nożowników l. plamierzy; huta, sklep, skład, golarnia, barwiernia; bordel; πολέμου ἐργ., warsztat wojenny; ἐρ. σοφικωτῶν, zgraja użytkantów, τῆς **μαντικῆς,** chata, buda wróbity. **Officina.**

εργαστικός, ἡ, ὄν, pracujący, pracowity, czynny; o ludziach, rzemieślnik, wyrabiający, trawiający.

εργατεύομαι, pracować.

εργάτης, ὁ, robotnik; uczynica, sprawca, wykonawca; rolnik, περί τι, τινός, n. p. **πολεμικῶν,** dzielny wojownik. Także przymiotnie: czynny, pracowity.

εργατήσιος, ον, intratny, zyskowny.

εργατικός, ἡ, ὄν, do pracy, wykonania zdatny, czynny, skuteczny, silny, pokrzepiający. Przyszł. **εργατικῶς, πρὸς τι,** zdatny do. —

εργατίνης, ὁ, robotnik. Przym. pracowity.

εργάτις, τιδος, ἡ, r. z. do **εργάτης,** uskuteczniający; pracowity. **Μοῦσα οὐκ ἐργ.,** nie za pracę pracująca.

εργμα, τό, 1) = **εργον,** dzieło, czyn, czynność, sprawa. 2) **εργμα,** ogrodzenie, przeszkoła.

εργουμι, tylko **εέργω,** zamknąć.

εργοδοτέω, dać pracę, wynająć.

εργοδότης, ὁ, dający pracę l. robotę, wynajmujący robotę.

εργολαβέω, podjąć się pracy za umówioną płacę, τί, zwłaszcza dla zysku; ztąd, szukać zysku.

εργολαβία, ἡ, i εργολάβεια, ἡ, żądza, chciwość zysku.

εργολάβος, ον, podejmujący się pracy za płacę, przedsiębiorca; **redemptor.**

εργον z form. pob. **εργμα, τό, 1)** dzieło, czyn, sprawa, czynność, przedsięwzięcie, wykonanie, skutek, wypadek, rzeczywistość; **ἀθανάτων,** władanie bogów, τῶν νεῶν, przedsięwzięcie, wyprawa floty, **εργος τῶν ἐργων,** świeżo po czynnie, **εργα πιστότερα,** większe dowody wierności; ἐν **εργῳ εἶναι,** być przy pracy; **εργον ἔχουσα,** przystąpić do dzieła, wykonać, uskutecznić, αὐτῶν τὸ **εργον γενέσθαι,** sława czynu im się należy. Szczeg. zbrodnia, τὸ **εργον τὸ περί τινα,** zbrodnia na kim. Często w przeciwieństwie do słowa, do mowy, jako przedmiot, rzeczywistość, **ἅμα ἔπος τε καὶ ἐργον ἐπιτεῖ,** rzekł i wykonał; ztąd (τῶ) **εργῳ, (τοῖς) ἐργοῖς,** w rzeczywistości, rzeczywistość. 2) dzieło, praca, zatrudnienie, zajęcie, sposób postępowania, użycie, sprawowanie czego, rzemiosło, sztuka, także rozrywka, zabawa, τὰ **εργα τῶν πό-**

νων, trud i praca. **εργον σὸν l. τινός (ἐστι)** z Inf. z artyk. lub bez, jest rzeczą, zadaniem: należy do kogo, oἷς τοῦτο **εργον ἦν,** na których to złożono; a bez Dat. z Inf., ważnym jest, korzystnym, pożytecznym, potrzeba, także z Genit. idzie o to, także z **ὅπως, ἐμὸν τὸ εργον ὅπως,** moją to rzecz, mogę to staraniem, aby. Z przyciskiem z dodania l. opuszcz. **μέγα, πολὺ, κawał** pracy, trud sprawia, jest trudno, mozolnem, niebezpiecznem, także: jest rzecz chwalębną; **πλείονος εργου ἐστὶ,** trudniej jest, ὀδὸν **εργον (ἐστὶ),** wcale nie trudnem to zadaniem. Ztąd **εργον ἔχειν** z Imiesł. lub Inf., starać się usilnie, dbać na co, myśleć o czém. Rodzaj zatrudnienia lub praca określa się bliżej przez przymiotn. l. rzeczownik, n. p. **εργα πολεμῆγας,** dzieła l. sprawy sztuki wojennej, ale τὰ **κατὰ πολέμουσ l. εἰς τὸν πόλεμον εργα,** czynu wojenne; **εργα θαλάσσια,** sprawy morskie t. j. żegluga, rybołówstwo. Szczeg. a) **εργα ἀνδρῶν,** prace mężów t. j. uprawa roli, ztąd **εργον** samo, praca w polu, a **εργα,** uprawione pola, grunta, łany, ztąd, mienie, b) **εργα γυναικῶν,** roboty niewiast, t. j. prace gospodarskie, mian. tkaniny, przędza i inne ręczne domowe roboty niewiast. c) **εργον μάχης** i bez tego, praca wojenna, walka, bój, obleżenie, napad, wojna. **Τρωτικὸν εργον,** wojna Trojańska, ἐν **εργῳ εἶναι,** być w potrzebie wojennej; w ogóle: zajęcie, wypadek, zdarzenie. 3) to co przez pracę wykonano, dzieło, twór, praca, dzieło sztuki, budowle, **εργα δημόσια,** zakłady, budowle, τὰ **εργα τὰ ἀργύρεα,** kopalnie srebra. 4) w ogóle, dzieło, sprawa, rzecz, własność, stan, dola, **μέγα εργον,** wielki odłam ogromnego kamienia, **πάν εργον,** w ogólności. Opisuje: **εργα δαιτὸς,** biestiada.

εργω, p. εέργω.

εργώδης, ες, mozolny, trudny, przykry

εργονια, ἡ, t. c. εργολάβεια.

εἶρω i εἶρωδ, impf. częst. ἐρδσκων, fut. ἐρῶ,

aor. ἐρῆα, pf. ἐοργα, plisprf. ἐώργειν, 3 sing. iοῦ.

εἶργεσ, 1) czynić, działać, robić, wpływać, uskutecznić, wykonać, τί i τί τινι, φίλα, przyjacielskie posługi czynić, wyświadczać grzesność; kszto z podwójn. Acc. **κακόν l. κακῶσ τινα,** komu krzywdę wyrządzić, i samo **εἶργασ τινά,** depuściwszy się bezprawia na kim; **πρὸς τινα,** czynić z namowy czyjś. Szczeg. 2) nieść w ofierze, składać w ofierze, ofiarować, τί i τί τινι.

εἶρα, ἡ, welna. [ny.

εἶρεθηνός, ἡ, ὄν, ciemny, pochmurny, pomroc-

εἶρεθίνθος, ὁ, ciecioraka, groch włoski. Przen.

wstydny członek mężki.

εἶρεθιδιάω, przeszkakać ciemnią, zbadać ją.

εἶρεθίδειν, z Erebu.

Ἐρεβός i εἶρεβος, εος, ep. Genit. ἐρεβέου, ἐ-

ρεβέου. τό, ciemna otchłań, w ziemi na dnie,

głębia państwa zmarłych, podziemie, piekło; **εἶ-**

ρεβος ὡ φαινότατον, grobowa noc, co jasno mi

przyswieceasz. W ogóle: ciemnica podziemna, po-

mrok ponury, głębia morza. Przyszł. **εἶρεβόου,**

do Erebu, do piekiel.

εἶρεβώδης, ες, piekielny, ciemny.

εἶρεθίνω, = **εἶρεθα,** pytać, wypytac, wybadać, z

acc. osoby i rzeczy. Med. = Act. Ogóln. mówić;

doświadczyć, **κιδάραν,** próbować; pożądać.

εἶρεθίζω i εἶρεθίω, drażnić, podrażnić, poruszyć,

τινά, do walki, gniewu; **ἔπει,** obelgami oburzyć;

pobudzić do cielkawości, rozciekawić, **τινά,** czem;

rozniecić, rozzarzyć, podsycać, mairwić, niepokoić,

πνεῦμα ἡρεθισμένον bieganiam sprawione oddychanie szybkie, zziąkanie się; wabić, nęcić.

ἔρεθισμα, τό, drażnienie, podrażnienie. T. s. **ἔρεθισμός, ὁ**.

ἔρεθίζω, drażnić, pobudzić do gniewu, niepokoić.
ἔρεθισα, aor. 1. ep. ἔρεσσα, pf. pass. ἐρήρησμαι, 3 pl. ion. ἐρηρέδαται, plsqpf. 3 sing. ἡρήρηστο, 3 pl. ἐρηρέδατο. 1) Czynn. 1) przech. a) oprzeć, podeprzeć, τί, τινί l. πρός, περί τι, ἐπί τι, ἐπί τινος, na czem. Biern. (pf.) περί τι, w koło o mur oparty (o ścianę), stać w koło przy ścianie; tudzież; gwałtem być przypartym, ὀδᾶε, na ziemię być powalonym, a w perf. upaść, runąć na ziemię. b) coś pchać, τί, popychać, uderzyć o co, τινά τι, kogo czém naciskać, ztąd biern. być pchanym, partym, przepchniętym, przejść, przedrzeć się. 2) wbić mocno, zaryć, przykładać, wlepić, spuścić; włożyć, przylegać; przen. τήν γνώμην, zdanie (chwiejące się) umocnić; ὁ χορὸς ἤρειδεν ὀρμαθῶδὸς τέσσαρας συνεχῶς, śpiewał skwapliwie, popędliwie, (żó jedna wrotka jakby druga); γυναικία = βίβειν. 2) nprzech. oprzeć się na czem, cisnąć się, ἀλλήλησιν, cisnąć się nawzajem, wbić się, walić się, pokładać się, νέφους ἐρείσαντος, nawałnica spadła na ziemię; pędzić, rzucić się na, νόσος, grozić; εἰς τινα, lżyć, obwiniać, oskarżać kogo; ἐρείθε, żwawo! II. Med. i Pass. oprzeć się, wbić się, stać mocno, dostać mocna, trwała podstawę, rzucić się na siebie. Ale ἀμύβν, przeznaczają za nagrodę.

ἔρεικη, ἡ, wrzos. *erica arborea*.

ἔρεικω, perf. pass. ἐρήρημαι. 1) czynn. złamać, zdruzgotać, rozbić, rozdzielić, rozłupać, περί δουρί, przebić; χθόνα, krajać, pruć plugiem; πέπλον, rozedrzeć; na miazgę zbić, zemleć. 2) Med. z Aor. 2. ἤρικον, nprzech. rozedrzeć się, pęknąć, złamać się.

ἔρειοί, οἱ, u Teokr. 15, 50 wyraz dotąd niewytlumaczony.

ἔρειπτον, τό, w liczbie pojed. rzadko; ruina, zwaliska, rozwaliny; szczątki, resztki, łachmany; zewłoki, trupy.

ἔρειπω, pf. pass. ἐρήριμμαi, 3 sing. plsqpf. ἐρέριπτο — ἐρήριπτο — ἤρειπτο. 1) przech. obalić, wywrócić, zerwać, zburzyć, τί, przen. wytepić, zgładzić, γένος. 2) nprzech. Aor. 2. ἤριπον, i pass. zapaść się, runąć, upaść, γνῶς, na kolana, ukleknąć; ἐν τι, w co, εἰς τινα, na kogo; ἐκ τινος, z czego. Przenośn. na kogo uderzyć, paść na niego, runąć.

ἔρεισμα, τό, podpora, podstawa; ulga.

ἔρειψιμος, ον, zapadnięty, zapadły.

ἔρειψίτοιχος, ον, mury zdierający, obalający.

ἔρειμνος, ἡ, ὄν, ciemny, czarny, ponury, mroczny; straszny; φάτις, wieść, której autor ginie w pomroczny czasów

ἔρεοῦς, ἄ, ὄν, wełniany.

ἔρέπτομαι, poet. dep. med. skubać, szczypać, zrywać, gryść, żreć.

ἔρέπτω, = ἐρέφω.

ἔρεσία, p. ειρσία.

ἔρέσσα, att. — ττω, fut ἐρέσω, aor. ἤρεσα. 1) nprzech. wiosłować, pruć, τινί, czém; przen. πεποῖς τι, skrzydlami prując co. 2) przech. na spód wiosła poruszać, wiosłami posuwać naprzód, τί, przen. poruszać, obracać (w duchu) tam i sam, rozważyć, ἀπειλάς, groźby miotać. Biern. być ręką kierowanym; bić, razić piersi; ἐρέσσετ' ἀμφὶ νεοῖσι πούπυρον νεοῖν πέπλον. niby skardza

wtórzące ciosy (wiosłowe) rąk wymierzające w koło głowy.

ἔρραχελῶ l. **ἔρραχλῶ** żarty stroić, psocić się, figle wyrabiać, drażnić, τινά, z Inf.

ἔρρατης, ὁ, wiosłarz, majtek, tylko w I mng.

ἔρρατικός, ἡ, ὄν, wiosłarski, ἡ ἔρρατικῆ sc. τέχνη, sztuka wiosłowania; πληρώματα ἔρ., wiosłarze.

ἔρρατμόν, τό, zwykle w I mng., wiosło.

ἔρρατμός, ὁ, wiosło; ster, περρατῶν.

ἔρρατμῶν, zaopatrzyc we wiosła; χέρας, wręczyć wiosła, czyli zaopatrzyc.

ἔρρατμομαι, impf. 3 sing. ἐρέυετο, aor. 2. ἤρρατον, Dep. med. 1) nprzech. a) odbijać się, odzywać się; porzygać się, zwrócić: przen. o morzu, łamać się, z szumem pryskać do góry, ἡπειρόνδε, na ląd wyrzucać fale, rozłukać się, wypieniać na ląd fale. b) w aor. 2., rzyceć, huczeć. 2) przech. wyrzągać, zwrócić, wypływać, wyrzucać; o rzekach wylewać się. Tudzież: głośno wymawiać.

ἔρρατθέδανον, τό, marzana farbierska, reta. *rubia tinctoria*.

ἔρρατθέω, być czerwonym, czerwienić się.

ἔρρατθῶς, τό, czerwoność, zarumienienie się.

ἔρρατθῶν, zaczerwienić, czerwono pomalować, τί τι, czem; biern. zarumienić się.

ἔρρατῶν, ἡ, poszukiwanie, szperanie, badanie, ἐρρατῶν τιος ἔχειν, śledzić, wywiadywać się.

ἔρρατῶν, wytropić, tropić, wysledzić, wyszukać, zwietrzyć, zbadać, τί, n. p. ἔγνια, ślad tropić, iść w tropy za śladem, μετ' ἔγνια, za śladem wietrzyć; τὰς ἀκτίας, przetrząsać domy, odbyć rewizye, κατά τινα, według czyjej instrukcyi poszukiwać, χρεῖαν τιος, coś za godne zbadania poczytać; z Inf. spróbować, doświadczyć, przedsięwziąć.

ἔρραφω, 1) Czynn. aor. 1. ep. ἐρραφα, pokryć zwł. dachem, przen. brzeg dzbanów uwieńczyć, po brzeg napelnić. 2) Med. uwieńczyć się, pokryć się, przystroić się, τινί.

ἔρραφῶν, ep. rozdzierać, τί τι, co czém, zniszczyć, zgnękać, strawić, miotać.

ἔρραφίμος, ον, do pokrycia podatny, δένδρα, drzewa do krokwi, do kozłów w dachu.

ἔρραφίς, ἡ, pokrycie, pokrywanie, dach.

ἔρραω = ἐρῶ.

ἔρραμάζω, żyć w samotności, być samotnym.

ἔρραμάτος, p. ἔρημος.

ἔρημία, ἡ, 1) samotność, ustron, pustynia, puszca, βροτῶν, pusta, niezaludniona okolica. 2) a) samotność, zacisze, ustron, ἐρ. ἄγειν, żyć w samotności. b) samotność, opuszczenie, opuszczoneść, niedostatek pomocy, brak, nieobecność, κατ' ἐρημίαν, w braku przymiernenców; διά τήν κατ' αὐτᾶ ἔρ., dla braku załogi. c) w ogóle: brak, niedostatek, τῶν καλοσάντων, takich, coby opór stawili; inne zwroty: κακῶν ἐρημία, wolność od nieszczęścia, τῶν ἐναντιοσμένων ἐρημία, nieobecność przeciwników; ἐρημία δοῦναι, spustoszyć.

ἔρημιάς, ἄδος, ἡ, i **ἔρημιάς, ἄδος**, opuszczone, obrany, τιος, z czego.

ἔρημόπολις, ἰδος, ὁ, ἡ, pozbawiony miasta ojczyzstego.

ἔρημος, ἡ, ον, att. **ἔρημος, ον**, ale i 3 zakończ. a) o miejscach, przedmiotach, samotny, pusty, nieuprawiony, niezaludniony, próżny, odludny, nieobsadzony, niestrzeżony, opuszczoney, ogołocony, ὀδός, nieurtarty, nieprzystępny, nieuczęszczany; ὀπλα, opuszczone stanowiska; ἀμαξαι, bez pociągów; ἐρημιον ποιεῖν τι, opróżnić miejsce, wyprowadzić załogę: częścią bez przypad. cz. τιος. — πλάνος

ἐρ. opuszczone błąkanie się, gdyż ojcu byli wy-darci; podobn. πότμος. Rzecz. ἡ ἐρημία sc. χά-ρα, i τὰ ἐρημία, pustynia, puszcza, samotne, nie- uprawnione okolice, odludne miejsca; τὸ ἐρημι- on, bezbronność. b) o ludziach, zwierzętach, samotny, sam jeden, opuszczony, obrany z pomocy; bez matki, τινός, πρὸς τινος. Szczeg. ἡ ἐρ. δικη, proces, w którym nikt nie broni się, a zatem gdzie strona nie stawiała się w terminie; ztąd ἐρημίην (δι- κην) κατηγορεῖν, nieobecnego zaskarżyć; ἐρημίην καταγγιλάσκειν τινός, w postępowaniu zaocznie wyrok śmierci dać, lub w ogóle, kogo zaocznie wskazać i ztąd ἐρημίην (δικην) ὀφείλιν, być wskaza- nym zaocznie (*in contumaciam*); ἐρημίην τινὰ λαβεῖν, wygrać proces, w którym wyrok zapadł zaocznie; ἐρημίην καταδικατάν, καταδικάζειν τινός, wskazać *in contumaciam*.

ἐρημιάω, opustoszyć, ogolocić, opróżnić, obrać, τινός, z czego; opuścić, ustąpić, wydłubić; ἐόν ἐρημιάσασα χάρον, o drzewie spuszczone, opuścić miejsce swoje; wolności, τῶν ὁσμῶν ἐρημιάθέν, wolny od zalu, τσατῶν ἐρημοῖς, obierasz sie- bie; τί l. τινά, τινός, ἐρημιάεις ὁμῶν, bez was.

ἐρήμωσις, ἡ, spuszczenie, zburzenie; *vastatio*.

ἐρηρέδαται, p. ἐρεῖδω.

ἐρητόω, dor. ἐρατόω, Aor. 1. ἐρήτωσα. Częstotl. f. ἐρητόσασκε. Aor. 1. pass. ἐρητόθη, 3 pl. ἐρή- τωθεν, dor. i ep. = ἐρητόθησα, bez Augm. 1) Czynn. a) wstrzymać, powstrzymać, stać na prze- szkodziu, powściągać, przeszkodzić, τινά a τινί, czém. b) przenosić. powściągnąć, okrocić, usmie- rzyć, ułagodzić, udobruchać, τί, τινά. Biern. być powstrzymanym, τινός, od czego, l. z Inf. od zro- bienia czego. 2) Med. jako Depon. τινά, kogo po- wstrzymać. Ale πολλά κέλευθος ἐρατῆς, wiele, t. j. kawał drogi stoi na przeszkodzie, leży mię- dzy czém.

ἐρ:—, praefixum, jak ἀρι—, wzmacnia pojęcie wy- razu, z którym się składa; *bardzo*; *per* —

ἐριάχην, *evos*, z wysokim, wyniosłym karkiem.

ἐριβρομέτης, ὁ, głośno grzmiący, Zeus; głośno ryczący, lew; głośnobrzmiący, rozgłośny.

ἐριβρομος, *ov*, t. c. poprzedzający.

ἐριβρογής, *es*, i ἐριβροχος, *ov*, głośno ryczą- cy l. brzmiający.

ἐριβώλαξ, *acos*, i ἐριβωλος, *ov*, brylowaty, brylisty, brylasty, właści. wielkoskiby, ztąd, uro- dzajny, o tłustym gliniastym gruncie, kracający się we wielkie mocne skiby, które przy pogodzie bron- nować i rozbijać należało. *Glebosus, ferax*.

ἐρήδουπος i ἐρίδουπος, *ov*, głośno grzmiący, tętniący, loskot sprawiający.

ἐριδαίνω, z aor. 1. Med. ἐριδήσασθαι, później aor. 1. act. ἐρίδω, klócić się, wałnić się, τινί, ἐπέ- σοσι, o kłótni ustnej, słowami, ἀλλήλοισιν, z sobą wzajemnie, περί τινος, o co; ἀντα πάντων, ze wszystkimi t. j. wszystkim stawiając czoło; współ- zawodniczy, rywalizować, iść w zawody l. zapa- sy, μετ' ἀνδράσιν, εἰνεκά τινος, τινί, z kim, τινί, w czém. Później, walczyć, drażnić.

ἐριदानεύς i ἐριδάντης, ὁ, kłótnik, sprzecznik.

ἐριδιον, τό, zdrobn. ἐριον.

ἐριδαινώ, a) = ἐρεδίζω, drażnić, zaczepiać, zar- tować. b) = ἐριδαίνω, walczyć, spółzawodniczyć, δρέπτον ἐριδαινούσαι, na wścigi, o zakład, spie- rać się.

ἐριδματος, *ov*, bardzo, mocno okrótcający.

ἐριδουπος, p. ἐρήδουπος.

ἐρίξω, dor. ἐρίσσω, fut. ἐρίσω, ep. ἐρίσσω, dor.

ἐρίξω, perf. p. ἐρήρισται, 1) klócić się, sprzeczać się, wadzić się, ἀντιβίην τινι, jawnie z kim wal- czyć; τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον ἄλλοι ἐρί- ζειν, słuszność nie powinna waśni wzniecać; 2) spółzawodniczyć, rywalizować, w zawody pójść. τινί, τί, pod względem czego: ποσί, nogami t. j. w biegu; z Inf. i bez przyp. wystąpić w szranki, stawić czoło, dokonać. Med. = Act., τινί τ.

ἐρίρηρος, *ov*, (ἄρω) l. mg. metaplast. ἐρίρηρος, właści. bardzo stósowny, mocno złączony; wierny; miły, wszystkim drogi i przyjemny, εταῖροι i αἰδοῖς.

ἐριθάακη, ἡ, miód z woszczynami, perzga, pszczeń- ny chleb.

ἐριθακίς, *ιδος, ἡ*, = ἐριθος, najemnica.

ἐριθακος, ὁ, ptak, który jak papugi uczył się mówić. T. s. ἐριθούς, ὁ

ἐριθάλλος, *ov*, bujnie rosnący.

ἐριθία, ἡ, podstępne otrzymywanie urzędów, do- chrapanie się urzędu.

ἐριθίομαι, *α*, chrapać za placę, najemnikiem być; ubiegać się o względy, dochrapać się podstępnie dostojenstw.

ἐριθηκίς, *es*, bujnie rosnący, bujny, wybujały; urodzajny, zieleniejący się.

ἐριθός, ὁ, ἡ, najemnik, robotnik, o kosiarzach, wiazących snopy, i chłopach, co żęte zboże pod- nosza. W r. z. gospodynii; prządka, tkaczka; slu- ga, pomocnica; τλήμων γαστρός ἐριθός, biedny poseł brzucha l. wysłaniec brzucha t. j. wiatr.

ἐριυλάτης, ἡ, głośno brzmiący.

ἐριυτεπος, *ov*, straszny loskot wydający.

ἐριουδής, *es*, bardzo sławny, chwalebny, słyn- ny, świetny, wśmieniony.

ἐρικύμων, *ov*, bardzo płodny.

ἐρίμυκος, *ov*, głośno ryczący, βεός.

ἐρινώς, *αδος, ἡ*, dzikie drzewo figowe.

ἐρινεῖός, ὁ, = ἐρινός.

ἐρινός, τό, owoc dzikiej figi.

ἐρινός, ὁ, dzika figa; miejsce pod Jlios, pagó- rek dzikimi figami zarosły.

ἐρινώδης, *es*, pelen dzikich figi.

ἐρινός, ὁ, = ἐρινέβν.

Ἐρινός, *ος, ἡ*, l. mg. ἐρινός scgn. ἐρινός, cza- sem Ἐρινύος pisane. 1) Ἐρινύδα, bogini pomsty, p. imion. własne. 2) im. pospol. a) kłatwa, w liczb. mg. przekleństwa, μητρὸς matki; Λαῖου, kłatwa na Lajosie ciążąca, a σή, zły duch pomsty, który cię neka i ród twój do waśni pobudza. Ztąd: pomsta, kaźń, i skutkiem tego: niedola, zagłada, φρενῶν, zaślepienie zmysłów, odurzenie. b) o lu- dziach: kłatwa, zagłada, zguba, zatrata. Ztąd ἐρι- νώδης, *es*, na wzór Ἐρινύων.

ἐριον, τό, ion. i ep. *εἶριον*, (właśc. zdrobn. ἐρος, εἶρος), welna; często w l. mg. bawelna.

ἐριοπιλικῶς, przysł., na wzór kupców welną han- dlujących, po szalbiersku.

ἐριοίνης, ὁ, i ἐριοίνιος, ὁ, bardzo pożytecz- ny, zysk dający, zbawca, spozający.

ἐριοουρgeo, welnę obrabiać, wyrabiać z wel- ny

ἐριπλευρος, *ov*, φηί, z mocnemi żebraw- kami

ἐριπινα, ion. ἐρίπνη, ἡ, stroma skala; r- ma wyżyna, blanki.

ἔρις, *ιδος*, Accus. tv i ἰδα. 1) spó- kłótnia, waśni, zwada, niezgoda, 7 walka, spór; ἐ. περί τινος, o co, kilkoma; ἡ πρὸς ἀλλήλους, we- da: ἐριδι μάχεσθαι, w sporze t.

czyć; namietnie spierać się, προς ἀλλήλους, na ostre się spotkać, tudzież δι' ἐρίδων εἶναι, wasić się; ἐρίδι ξυνέειναι i ξυνελαύνειν, napędzić, poduszczyć do sporu, i. ἐριν τιθέναι i. στήσαι τισι i ἐν τισι, zżądzić, wywołać, przyczynić się do sporu między kim a kim; ἐρίδα ἐνόησεν Ἀρηος, poddmuchać płomień wojny; οὐ κατ' ἔριν, nie w sporze, zwadzie; ἐρίδος ἔνεκα, z chęci sprzecznania się, dla ducha sprzecznego i. sprzecznego; ἔριν λόγων διδόναι ἀλλήλοις, zawiązać rozmowę. 2) spór; współzawodnictwo, zapaska, zawód, współubieganie się, emulacja, τινός, wczem, i z kim; ἐξ ἐρίδος, z gorliwości, κατ' ἔριν τινός, dla emulacji z kim; ἔριν ἔχειν ἀμφὶ τινι ἐξ τὸ μέσον, między sobą w czem współzawodniczyć; ἐρίδα προφέρειν, προφέρεσθαι, wywołać; Διὸς βρονταίων ἐξ ἔριν κτυπεῖν, z grzmotem Zeusa na wysięgi loskotać.

ερισάλληξ, ἡγος, ὁ, głośno trąbiący, trębacz, ptak.

ερίσθεν i ερίσθειν, p. ἐρίσειν.

ερίσθενής, ἐς, bardzo potężny, mocny, dumny.

ερίσμα, τό, przedmiot sporu, kość niezgody, powód do kłótni. *ús.*

ερισμάραγος, ον, bardzo grzmiący, mocno loskotający l. szumiący.

εριστάφυλλος, ον, wielkie grona l. jagody mający.

εριστικός, ή, ὄν, sporny, kłótniwy, spreczny, τέχνη l. σοφία, sztuka dysputowania; λόγος, mowa sporna, rozprawa, lub mowa do sporów przyczyniająca się.

εριστός, ή, ὄν, zapierany, sporny; τὰ δὲ οὐκ ἐριστά, o to spierać się nie ma potrzeby, τινί, z kim; ἐριστά πλάθειν τινί, ze sporem, kłótnią zbliżyć się do kogo.

ερισφάραγος, ον, głośno szumiący, o Pozejdonie.

ερίτιμος, ον, bardzo ceniony, cenny, χρυσός, wyniosły, wysoki.

ερίφειος, ον, od kozłatka, kozłecy.

ερίφορος, ὁ, kozłecy; οἱ ἐρίφοι, konstellacja, kozłeta, *hoedi*, kiedy zachodziły, zapowiadały burzę, *hoedus*.

ερίώλη, ή, wicher, nawalnica; u Arystof. o Kleonie burzliwym; o (futerku) lasicy.

ερίώπτης, ὁ, i r. *ζ.* ἐριώπτης, wielkooki.

ερίωπος, ον, i 3 zakończ. domowy, dziedziczny, przedstonkowy, Zebś, opiekun domu, ogniska i podwórza.

ερίων, τό, ogrodzenie, opłot, zagroda.

ερίοθηρικός, ή, ὄν, do polowania z sildami należący.

ερίος, τό, 1) zamknięcie, zagroda, ogrodzenie, płot żywy, parkan, αὐλής, ztąd, odziedziczenie, podwórce, przedsiemek, dwór, a ἑρόν, święty ob-

wokoło ołtarza, t. c. τέμενος (ἄλος) święte, ἐρέων, w obwodzie wałów t. j. w obozie,

owianie; χάλκεον ἐριος, spiżowy płot, jaki zbrojnych tworzyły ku zaslonie okrętów.

sidła, matnia. Przenośn. zasadzka, si-

η κατά εἰσβάλλειν, w matni, w si-

uwikłać, niby zwierzyne, εἰς ἐ-

waś w sidła, ułowić się w sieci;

σαν φίλατα ἐρηκ, i χρυσόθετα

chędóstwem l. strojem złotym

last t. j. sidła niewiast, pod-

na, zasłona, τινός, od czego,

nie; ὀδόντων, płot, obrona,

ἐριος σφραγίδος, pię-

brona przeciw namulce.

εριστή, ἰοῦ, = εἰρητή.

εριστός = βεριστός, do działania, możliwy.

ερίμι, τό, A) (ἐρίδω, ἔρω). 1) właściw. podpora, podstawa, zwł. długie belki lub podpory, które podkładano pod okręty dla nadania mu ciężkości, aby nie gniły. 2) przen. a) o ludziach, podpora, filar miasta. b) balast, piasek ciężki, kamienie i t. p. (jako ładunek okrętu dla nadania mu ciężkości). c) hak morski, wał piaszczysty albo skalisty w wodzie, odmiał, rafa, skala pod wodą. d) ἔριμα τρυβόχωντων, na wzór kurchana sklepienia grób kamienny, mogiła, kurchan e) o strzale: ἔριμ' ὀδονώων, sprawa bólow, przyczynica. 5) ἔριμα δίων λαβούσα, ciężar, brzemie, plód od boga mająca; ruiny. B) (εἶρω, niżać) tylko w l. mg. wszystko co na sznur nanizano, kołczyki, zausznice.

ερίμιον, τό, rzecz znalezione, niespodziewany zysk lub korzyść, przypisywane względem Hermesa, z Inf.

ερίμιος, α, ον, od Hermesa pochodzący, zyskowy **ερίματις i ερίμάζω**, balastem obciążący. Med. naladować.

ερίμαφρόδιος, ὁ, hermafrodyta, dwupłciowy.

ερίμησια, ή, wytłumaczenie, objaśnienie; wyraz. możność l. zdolność tłumaczenia się, mowa.

ερίμησευμα, τό, wytłumaczenie, objaśnienie.

ερίμησός, ἐως, ὁ, obwieszczający, woźny, herold; objaśniacz, tłumacz.

ερίμηρευτής, ὁ, = ερίμησός.

ερίμηρευτικός, ή, ὄν, zdalny do tłumaczenia, objaśnienia; ή ερίμηρευτική sc. τέχνη, sztuka tłumaczenia, t. s. ὀνομαίε.

ερίμηροός, 1) objaśnić, wypowiedzieć, tłumaczyć, wyłożyć, wytłumaczyć. Szczeg. być tłumaczem, przekładać z obcego języka na znany. 2) obwieszczać, donieść; a Med. udzielić sobie.

Ἐρήης, οἰ, ὁ, w sztuce: każda głowa spoczywająca na czworobocznym słupie; *herma*. ἐρήην ἔλαειν, ostatni łyk zrobić. ἴγκησθαι, podciągnąć po raz ostatni, bo przy biesiadach ostatni kubek ofiarowano Hermesowi; ἐρήης κούρος, połowina, do połowy, gdy co znalezione, ἔριματ, a ἐρήης ἐπισετήλοθε, aniol śmierci wleciał.

ερίμιδιον, τό, mała, główka Hermesowa.

ερίμις i ἐρίμι, ἴνος, ὁ, podpora, słupiec l. noga łoża.

ερίμογλυφειον, τό, warsztat rzeźbiarski l. snycerski **ερίμογλυφικός, ή, ὄν**, rzeźbiarski, snycerski; ή ερίμογλυφική, snycerstwo, rzeźbiarstwo.

ερίμογλύφος, ὁ, i **ερίμογλύφος, ὁ**, snycerz.

ερίμοκοπίδης, ὁ, rozbijający l. zwalający posąg Hermesowa.

ερίνος, τό, ped, odrósł, latorósł, wypustek, wyrostek, wąsy, gałązka, gałęz; drzewko, ἔρως ἴσος, wieniec; o ludziach: dziecko, latorósł, szczerp, potomek.

ερίνοξ, υγος, ὁ, = κέρασ.

ερίξσις l. ερίξσις, ὁ, przekład nazwiska Darejosa (albo od ἐρῶ, sprężysty, albo εἶργω, wstrzymujący).

ερίξω, fut. do ἐρῶ.

ερίσεις, εσσα, εν, przyjemny, miły, wdzięczny.

ερίματα, ep. i ion. εἶρημα p. ἐρῶ.

ερίος, ὁ, p. ἐρως, miłość, chęć, żądza, γόου. Używ. tylko w Nom. Acc. i Dat.

ερίότη, ή, po cypryjsku, i **ερίοτις, ή**, po eolsku za ερίότη.

ερίπετόν, τό, pełzający zwierz, płaz, gad; zwł. wąż. żmija, ale i o psach, i innych zwierzętach.

Ολόγλ. ὅσα ἐπὶ γαίαν ἐρπετά γίνονται, wszystko co po ziemi pełza.

ἔρως, **ἦρος**, **ὄ**, choroba skórna, wrzód szerzący się po skórze. T. s. τὰ ἐρμητικά.

ἔρπυζω, impf. εἶρπυζον, leść, pelzać, czolgać się, wlec się.

ἔρπουλος, **ὄ** i **ἦ**, macierzanka, dzięcielnina, tymianek.

ἔρπουστικός, ζώω, pelzający, pla y.

ἔρπω, impf. εἶρπον. 1) wlec się, pelzać, czolgać się, ἄλλοτ' ἄλλοτ' t. j. πόρον, mozolino tam i sam wlec się, biedować się z—; przen. ὁ φθόνος, dopelznać, πόλεμος, przewlec się; ἐξ εὐνῆς, wywlec się; o czasie: staczać się, mijają, zbliżać się, przemijać; *παρά, ἀνά, ἐπί, εἰς τι, n. p. εἰς ἀφανές*, do niezbadanej, nieprzewidywanj przyszłości: *τινὶ i πρὸς τίνα*, do kogo. 2) w ogóle: poruszać się, iść, pójść, przychodzić, ὡς τάχιστα l. samo ἔρπε, woni, ruszaj, precz! κέλευθον, iść droga, odbyć droge, *πρὸς τι*, dokąd; *πρὸσω*, postąpić naprzód, posunąć się, *εἰς τι*, przejść w stan jakj; *εἰς οἶον ἔρπετε μῦθον*, co chcesz powiedzieć? *καὶ δὴ πρὸς φθᾶς εἶρπε*, zabrał się do śpiewu, zaczął śpiewać; *ale ἔρπει συμφορὰ πρὸς τὰγαθὰ*, nieszczęście zamienia się w szczęście; ἦβη ἔρπει — φθίνει, wzrastać, przybierać.

ἔρρᾶδαι, p. ῥάτω.

ἔρρῶθμος, **ον**, w taktie, taktowy.

ἔρρω, mozolino, wolno iść, chwiać się, smutnie chodzić, tulać się, blikać się; zwł. na szkodę swoją pójść gdzie, na zgubę odejść, ruszać; ztąd, *ἔρρω*, ruszaj na zatracenie, won z toba, precz, won mi z oczu; *ἔρρω*, niech przepadnie, niech go dyabli porwą, bodaj go dyabli wzięli, bodaj przepadł; *ἐκηλος ἔρρω*, bodaj spokojnie t. j. bez mojego przyczynienia się biegł na zatracenie. Ztąd, zniszczyć, zniknąć, upaść, runąć, *ἔρρω* 1) *τάμα*, już po mnie, zgubiony jestem; *τάκείνου δέ σοι σωτήρ' ἔρρω*, nadzieja w zbawienie l. ocalenie przepadła, spelzła; *ἔρρω* *τὰ καλά*, już po szczęściu; *ὄχι ἔρρω* *ῥησεται*, samo i z *ἐξ κόρακας*, nie pójdziesz do dyabła! *ἔρρω* *ἀπ' ἐμοῦ*, precz odemnie.

ἔρρωμενός, **η**, **ον**, mocny, silny, krzepki, odważny, stały, gwałtowny. Stp. w. *ἔρρωμενέστερος*, stp. najw. *ἔρρωμενέστατος*, to bez przyp. to z Dat. lub toż *ἔρρωμενεστέρας* *ταῖς ψυχαῖς*, z większą odwagą, to z *πρὸς τι*, do czego. Przysł. *ἔρρωμενός*, silnie, dzielnie, odważnie, krzepko, z przyściem, gwałtownie.

ἔρρη, **η**, poet. i ep. *ἔρρη*, **η**, u Pind. *ἔρρη*, *ἔρρη* i *ἔρρη*, (*ἔρρω*), 1) rosa, w l. mng. kropkle rosę, *τεθαλοῖτα τ' ἔρρη*, perląca się rosa; *ἔρρησας αἵματι μοδαλέας*, krwawe kropkle rosę. 2) Ogól. wilgoć, *ποντία*, wody morskie, plyn. 3) *ἔρρη*, nowo narodzone jagnięta, i to, różniaki.

ἔρρησις, **εσσα**, **εν**, ep. także *ἔρρησις*, rosisty, zroszony, soczysty, tłusty, świeży, nieczepsuty, o ciele Hektora, nie zgniły.

ἔρρησιν, **ενοσ**, ion. p. *ἔρρησιν*, *ἔρρησιν*.

ἔρρησις, p. *ἐνερασις*.

ἔρρησανά = *ἔρρηγομαι*, *τί, n. p. οἶνον*, odbija, odzywa mi się; tudzież, zwrócić.

ἔρρησιν, **η**, odbijanie się, plwanie. T. s. *ἔρρησμός*, **ὄ**.

ἔρρησμηλος, **ον**, głośno ryczący; sprawiający odbijanie.

ἔρρηθαινώ = *ἔρρηθαινω*, zaczerwienić, czerwono pomalować. Biern. zarumienić się.

ἔρρῶθημα, **τό**, czerwoność, rumienność; zapalenie.

ἔρρηθίζιος = *ἔρρηθίζιος*.

ἔρρηθαινώ, zaczerwienić, zarumienić; Med. zarumienić się, zaplonić się.

ἔρρηθραῖος, czerwony, poet. = *ἔρρηθρός*.

ἔρρηθραῖω, zaplonić się, zalać się rumieńcem, splonąć, *τινά*, ze wstydu przed kim.

ἔρρηθρινός, **ὄ**, czerwona barwna morska, ryba.

ἔρρηθροδάκτυλος, **ον**, z czerwonymi palcami.

ἔρρηθρόπους, **οδος**, czerwono nogi; jakiś ptak.

ἔρρηθρός, **ά**, **όν**, czerwony, czerwony; ztąd, *ἦ ἔρρηθρᾷ θάλασσα*, morze czerwone (część oceanu indyjskiego z arabską i perską zataką.)

ἔρρηκᾶω = *ἔρρηκω*. T. s. *ἔρρηκᾶω*.

ἔρρηκω, aor. 1. *ἔρρηκα*, aor. 2 redpl. *ἦρρηκαον* i *ἔρρηκαον*, inf. ep. *ἔρρηκαέιν*. 1) Czynn. powstrzymać, a) wstrzymać, zatrzymać, nie puścić, *τινά* b) powściągnąć, przeszkodzić, tamować, hamować, n. p. *λαόν*, od uciezki, l. *τί*, powściągnąć serce. woła. c) powstrzymać, zasłonić, bronić, oddalić, *τινά*, kogo, *τινός*, od czego, *τινὶ τι* l. *τί ἀπὸ τινος*, oddalić, odeprzeć co od kogo. d) rozdzielić, trzymać w rozdziale, w oddaleniu. 2) Med. zatrzymać się; bawić. b) = Czynn. wstrzymać kogo.

ἔρρημα, **τό**, zasłona, obrona, opieka, przedmurze, twierdza, wał, szaniec, oszańcowanie, obóz obronny, miejsce warowne, warownia, zamek, *τινός*, przedpiersień. a) *τινός*, czyja l. rzeczy jakiej. b) *τινὶ*, od kogo l. czego, *περὶ τι*, w kolo czego.

ἔρρηματιον, **τό**, zdrobn. *ἔρρημα*.

ἔρρημῶς, **η**, **όν**, zasłoniony, mocny, obronny, niedostępny, obwarowany, warowny. Rzecz. *τὰ ἔρρημᾶ*, obronne, mocne miejsca, fortyfikacye, oszańcowania; stromy.

ἔρρημῶτης, **η**, obronność, obwarowanie; niedostępność, siromosć.

ἔρρησάρματος, **ον**, tylko w l. mng. metaplast. *ἔρρησάρματος*, — *ας*, wozy ciągnący.

ἔρρησίβη, **η**, tudz. w l. mng. rdza, maczna rosa, mszyca roślinna, uschła miodowa rosa. *Rubigo*.

ἔρρησιβάδης, **ος**, rdza pokryty.

ἔρρησιπέλας, **ατος**, **τό**, róża (na ciele).

ἔρρησιπολις, **η**, zasłaniająca miasto, opiekunka miasta.

ἔρρησιμός, **ὄ**, = *ἔρρημα*, zasłona, obrona.

ἔρρηστός, **η**, **όν**, ciągniony, wydobyty, *ἔρρησιν*, *τινός*, z czego.

ἔρρω, ion. i ep. *ἔρρω*, także, fut. *ἔρρωσ*, ep. *σσ* i po wyrzuceniu *σ*, *ἔρρω*, aor. *ἔρρωσ*, ep. *σσ*, Conj. *ἔρρωσ* *α* i *ἔρρωσ* *α*, pf. pass. i med. *ἔρρωμαι*, 3 plur. ion. i ep. *ἔρρωται*, 3 pl. plsqpf. *ἔρρωτο* i *ἔρρωτο*, dalej jako synkop. praes. **ἔρρωμαι**, *ἔρρωμαι*, z 3 pl. *ἔρρωται*, inf. *ἔρρωθαι*, *ἔρρωθαι*, impf. 3 sing. *ἔρρωσ*, — *τα*, *ἔρρωσ*, 3 pl. *ἔρρωτο*, *ἔρρωτο*, *ἔρρωτο*. 1) Czynn. 1) ciągnąć, dobyć, *ἔρρωσ*, miecza, *τὸ τόξον*, napiąć *πλευθῶσ*, strychować, palić; *πάλιν*, ciągnąć napowrót; *ἐκ τειχε*, wydobyć; *ἐκ κεφαλῆς*, wciągnąć na głowę; *ἔρρωτιν*, napiąć na kogo, wymierzyć; wydobyć, *ἔρρωσ*, ciągnąć do góry, *ἐπὶ τινος*, na co; zwł. *ἦρα εἰς ὄλα* i *ἦραπρόδῃς*, *ἐπὶ ἦραπρότο*, okręt wysunąć z morze lub wciągnąć na ląd. 2) gwałtem ciągnąć ztąd a) porwać, oderwać, wydrzeć, *τί τινος*, *ἔρρωσ*, *ἔρρωσ*, zwł. *νεκρόν*, wydrzeć, albo porwać go do siebie. b) wlec, ciągnąć targać, szarpać, szamotać, rwać, *τινά τινος*, za co, ztąd, rozdzielić. II. Med. 1) siebie, za sobą, dla siebie, sobie przyciągnąć, wyciągnąć, dobyć, napiąć, 2) do siebie porwać, *τινά τινος*, w

z czego, νέων, poważyć, uprowadzić, umieścić, τιμή, komu, od kogo. 3) z niebezpieczeństwa wydobyć, a) ocalić, uwolnić, zasłonić, τινά i τί, χροσά, za pieniądze. b) wydrzeć dla siebie, oddać, odeprzeć, obronić, hamować, powściągnąć, χόλον, uśmierzyć. c) coś wydrzeć, aby zachować dla siebie, zasłonić, zachować, strzedz, τί ἔφεσιν, w sercu t. j. zamilczeć, ztąd, uważać, oglądać, czatować (o psach); zachować, przestrzegać, szanować; czatować.

ῥατάω, ep. form. do εἶρω, 3 pl. impf. ἔρχατόωντο, zamknąć; biern. być zamkniętym. *Includo*.

ῥοχάω, fut. ἐλεύσομαι, u Att. za to εἶμι, aor. ἤλθον, poet. ἤλυθον, inf. ἐλθεῖν, ep. ἐλθέμεναι pf. ἐλήλυθα, ep. εἰλήλυθα, 1. pl. εἰλήλουθαμεν, part. εἰλήλουθός i ἐλήλουθός, przyjsć, isć, kroczyć, przybyć, nadejsć, dąjsć, zbliżyć się, przystąpić, nadchodzić; wyjść na spotkanie, odejsć, wrócić, z dod. l. opuszc. ἀδύς, πάλιν, i t. p. tudzież, wyjść pod zagle, żeglować; pływać; o rzekach: płynąć, dostać się dokąd, dotrzeć, zniknąć, przepaść. To bez przypadku 1) z przysł. εἶσω, wnijsć; ὄμοσ, zejść się; ὄμοσ, zetknąć się, wszcząć się, n. p. μάχη, a ἐκτός, sc. ὄρων, przestąpić, wykroczyć, t. j. fałszywie przysiądź. To 2) z Acc. a) ὄδον, albo samo ἦν z dom. ὄδον i t. p. isć w drogę, udać się drogą, chodzić po; νόστον βάρβαρον, do kraju barbarów wrócić; ἔξοισίην, sć z ordziedem, w posłanictwie; b) τί, dokąd rójsć, τινά, dojsć kogo, spotkać, trafić, uderzyć. To 3) z Genit. πείθοιο, przez pole pójsć, γῆς, z kraju przybyć. To 4) z Dat. τινί, do kogo, wł. dla kogo, według życzenia l. potrzeby czyjej przyjsć, dostać się w udziale, przepaść, ἔρχεται τινί τι (dzie co komu w pożytek, κακώς τινι, nieszczęście przypada na kogo, wyjść komu na zle; τοῖς Ἀθηναίοις τὰ γενημένα, wypadki doniesiono do Aten; ὄμοισ, wrócić do ojezyny. To po 5) z przymk. a) ἀπό τινος, od kogo przyjsć, z czego zniknąć. b) διά τινος, przejechać, przedzeć się przez co, przeniknąć, ale διά μάχης, puścić sprawę na los bitwy, τινί, odważyć się, narazić się na bitwę; διά δίκης, dopuścić, aby przyszło do procesu, διά πάντων τῶν καλῶν, wszystkie obowiązki wypełniać. c) εἰς τινα, przyjsć do kogo, przyjsć w posiadanie czego, εἰς τι, przyjsć dokąd, przystąpić do czego, wpaść w co, pogrążyć się w czem; Szczeg. εἰς ἐν, odnosić się do jednego punktu, złączyć się, spotkać się; ἐς ἀσθενές, wyjść na o małoważnego, ἐς ἀγνεύα, wpaść w niedolę, ἐς τὸ ἰστών, narazić się na niebezpieczeństwo, wystąpić się na sztych; ἐς λόγους — τινί, zawiazać ozmowę, rozmówić się, układać się, mieć schadzki, εἰς ὄψιν τινί, pokazać się komu, stanąć przed im, na posłuchanie; εἰς ἐπιθυμίαν, bierze kogo heć, ochota, εἰς ἐλπίδα, powziąć nadzieję; ἐς ἐπεσὼν ἐλθεῖν, przyjsć do siebie, namyślić się; εἰς τὴν ἐλθεῖν, wszelkich środków doświadczyć. d) ἐπί τινα, do kogo l. przeciw komu wyjść l. wyrzucić; ἐπί τι, dokąd l. po co pójsć lub ruszyć, wyrzucić w co, przystąpić do czego, wpaść na co, sięgnąć na co, εἰς τόδε, dosięgnąć celu swego; ἐπί ὀδόν, na psa, nie nie pomódz, ἐπί τινι, przyjsć po czego; ἐπί τιμωρίᾳ, przybyć na pomoc. Szczeg. z kąd, z czego przyjsć, wyjść, wyniść, εἰς κακίαν, wniknąć w co, wedrzeć się, εἰς τινα, do kogo isć. b) παρά τινα, do kogo, εἰς τινα, po czyjej stronie; szczeg.

παρά τήν γυναῖκα, pojsć w małżeństwo, παρά μισθόν, παρά ὄλιγον, παρά ἔλαχιστον. Z tąd, prawić przyjsć do czego, nie wiele brakło, być blisko czego; παρά τινος, od kogo przybyć. c) περί τινα, o co, dla czego przyjsć. k) πρὸς τινα, do czego, πρὸς τι, do czego przyjsć, nadejsć. l) ὄπερ τι, przejechać po czem. m) ὄς τινα, do kogo przyjsć. b) z Appoz. l. przymiotn. φωνός, przyjsć jako zbójca, stać się zbójcą, βογητός, przyjsć na pomoc. 7) z imiesłow. a) ἤλυθε φέουσα, przybiegła, dopadła w biegu. b) z imiesl. fut., rzadko praes. (ἀγγέλλων) przyjsć, aby co zrobić, mieć zamiar, zabrać się do czego; ἔρχομαι ἐρέων, niebawem opowie: tak więc niekiedy można oddać w takich zwrotach słowo przez przysłówkę „niebawem, zaraz.” Przeciwnie imiesłow. ἐλθῶν stoi często pleonastycznie, ὄδύναμαι — μάχεσθαι ἐλθῶν δισμυνεέσσει, nie mogę (poszedłszy) walczyć z nieprzyjaciółmi; ἤλυθε φθάμενος, wyprowadził w biegu.

ἔρωτις, ἦ, pełzanie, czolganie się.

ἔρω, ep. εἶρω, f. ἐρῶ, ion. i ep. ἐρέω, z Conj. praes. ep. ἐρείμεν, opt. ἐρέομεν, part. ἐρέων, pf. εἶρηκα, pass. εἶρημαι, 3 pl. ion. εἶρέσεται za εἰρηνηται, f. pass. ῥηθήσομαι, ep. εἰρήσομαι, aor. l. pass. ἐρήθη, ion. tez; εἰρεθην, part. ῥηθείς, mówić, powiedzieć; πάλιν ἐρέει, przeciwci się, zaprzeczają; ἔπος, ἀγγέλλην, ordzie za-o-powiedzieć, ogłosić; wypowiedzieć, zapewnić; oznaczyć, χρόνον. Med. — Act. εἶροτο θεότερον, powiedziałem powtórnie; b) εἶρομαι, pytam, zwykłe ze zd. pytań. zaleźnemi, τινά τι, kogo o co; radzić się kogo, τινά, θεῶν βουλάς, τινά περί τινος, τινά ἀμφί τι i ἀμφί τινι, wybadać, wypytwać, τι, o co, l. co, τινά, pytać o kogo.

ἔρωδός, ὄ, czapla, ptak dobrej wróżby.

ἔρωσ, ἔ, (spokr. z ῥέω) 1) uprzech. gwałtownie potoczyć się, biedz, z dod. lub opuszc. ἔπισσα, w tył odskoczyć, cofnąć się, biedz nazad; w ogóle: cofać się, ustępować; zaniechać, zaprzestać, ociągać się, opróżnić, τινός, czego l. z czego. 2) przech. pędzić nazad, powstrzymać, τινά ἀπό τινος, opuścić.

ἔρωτή, ἦ, ep. 1) każde przedkie poruszenie, zamach, pęd, zapęd, napad, ciężar, siła, moc; przene. popęd, skłonność, żądza. 2) ustępowanie, zanichechanie, wczas, wypoczynek, tινός, czego, po czem.

ἔρωσ, ὄσ, (p. ἔρος) 1) miłość, zwł. płciowa, εἰς ἐρωτά τινος ἐλθεῖν, rozmiłować, rozkochać się w kim; ἔρωτες, miłostki, miłosna sprawa. 2) W ogół. miłość, skłonność, pociąg, żądza, pragnienie, dążność, chciwość, życzenie, tινός, n. p. τοῦ ὄνομαστοί γενέσθαι, żądza nabycia sławy, πρὸς τι, — przedmiot miłości.

ἔρωτάω, ion. i ep. εἰρωτάω i εἰρωτέω, pytać, zapytać, τινά, kogo, ze zd. pyt. zależ., τί, pytać o co, badać, wywiadywać się o co; τινά τι, pytać kogo o co, τινά ἀμφί τι, περί τινος. — dowodzić pytaniami. W N. Test. prosić, błagać, τινά.

ἔρωτρία, τό, zadane pytanie, pytanie.

ἔρωτηματιζέω, do dowodu należące zdania tak uporządkować, że dyalektyk je komu w formie pytań przedstawić zola.

ἔρωτηματικός, ἦ, ὄν, należący do pytania, w formie pytania.

ἔρωτησις, ἦ, pytanie, τινός, o co; ποιέσθαι, pytać.

ἔρωτητικός, ἦ, ὄν, biegły w zadawaniu pytań.

ἔρωτικός, ἦ, ὄν, należący do miłości, miłosny; ὀργή, złość; λήπη, obrażona, zmartwiona miłość, ἀκατάληπτος, skłonny do miłości, πρὸς τι. ἔρ.

ξοντοχία, sprawa miłosna; τὰ ἐρωτικά, miłostki, sprawy miłosne, skłonnosci, popędy miłosne, żądza, pożądliwość; πρὸς τὸ χρῆσιον, chciwy, podobn. περί τι. τὰ ἐρωτικά = τὰ ἐρωτικά, t. j. uroczystość na czesć Erosa. Przysł. ἐρωτικῶς, na kształt zakochanych, διατίθεσθαι, w usposobieniu być miłosnem, być zakochanym, πρὸς τινα, w kim; podobn. ἐρ. εχειν, διακείσθαι τινας, πρὸς τινα, mieć z kim stósunek miłosny lub pożądać czego. **ἐρωτιον, τό**, mały bożek miłosci. **ἐρωτις, ἰδος, ἧ**, kochanka, miła, bogini miłosci. **ἐρωτομανία, ἧ**, szalona miłosc. **ἐρωτιλος, ὁ**, mały bożek miłosci; kochanek. ἐρωτῶλα ἀείδειν, śpiewać pieśni miłosne.

ἔς, ión. i staroatt. za εἰς.

ἑαγγελεῖός, ἑαγγέλλω, i t. p. p. εἰσαγγελεύς, εἰσαγγέλλω.

ἑαγείρω, 1) czynn. zebrać w czém, zgromadzić, τινά ἐς τι. 2) Med. zgromadzić się w czém. przen. θυμόν, nabrać znów odwagi. **ἑαβλέπω**, patrzyć, zajrzeć, ἐς τι, na co, w co; *spe- cū*.

ἑαδέρκομαι, Dep. (aor. ἑαδρακον) przypatrz się, dojrzeć, spozzedz. (Pf. εἰσέδρακα).

ἑαθίζομαι, biern. tylko w perf. pass. ἑαθημένος, ubrany, odziany, τινί, τί, w co, czém.

ἑαθημα, τό, odzienie, szata, zwykle w l. mng.

ἑαθηής, ἦτος, ἧ, szata, suknia, ubranie, odzienie; zbiorowo; szaty, ochędźstwo, o kobiercach i t. p. χρηστήρια, odzienie wieszczki; μετρία ἑαθηής, proste, pojedyncze odzienie; ἑαθητα τοῖς στρατιώταις αἰτεῖν, odzież, przyodziewek. L. mng. o szatach jednej l. kilku osób; τὰς ἑαθητάς μεταβάλλειν, zmienić odzienie (w Rzymie, w czasach żałoby i klęsk publicznych i prywatnych). *Vestis*.

ἑαθηής, ἧ, ubranie, odzież.

ἑαθίω, poet. **ἑαθω**, tylko w praes. i imperf. f. ἑδομαι, Pf. ἑθηδα, pf. pass. ἑθηδομαι, p. ἑθω, aor. ἑθαον, aor. pass. ἠέθεον, jeść, żreć, pożerać; o ludziach i zwierzętach; pochłaniać, chłonać, biern. οἶκος ἑαθηται, dom chłonie marnotrawstwo; ἑαυτὸν, gryść się, martwić się; τὰ ἑαθίοντα, to co potrzebuje pokarmu, τὰ ἑαθίμενα, ostre, szczypiące rzeczy. *Edo; voro*.

ἑαθλός, dor. **ἑαθλός**, dobry, dzielny, szlachetny, chwacki, tęgi; zwykle o ludziach jako oppos. do κακός, ἐν τινί, w czem dzielny, doskonały, wyborny, wymieniony; wierny; tudzież, bogaty, zamożny; o rumakach, szlachetny; φάρμακα, skuteczny, zbawienny; ὀρνιθεῶς, pomyślność l. szczęście wrożące; τὸ ἑαθλόν, szczęście; ἑαθλόν (sc. ἔστι z Inf. pomaga, pożytecznem jest; τὰ ἑαθλά, dobra; αἱ ἑαθλοί, zaci, szlachta.

ἑαθλότης, ἦτος, ἧ, dobroć, zacność, poczciwość.

ἑαθλος, τό, = ἑαθής.

ἑαθότε, = ἔστιν δε, jest czas kiedy, niekiedy, tedy owedy, a gdy nastp. δε, to — to.

ἑαία, ἧ, (ἑαία) staroatt. za οὐσία.

ἑαίς, ἧ, dążenie, dążność.

ἑακεμμένος, rozważnie, πράττειν, działać.

ἑακον, p. εἰμι.

ἑακός, ὁ, l. **ἑακός**, rój, (ἔζομαι) usiadający, spuszcający się gdzie, gł. pszczoł. Dalej w ogóle, mnóstwo, tłum, mnogość, bezlik, obfitość, ἑακὸν λαμβάνειν, spuścić się rojami.

ἑαοικίζομαι, biern. i med. osiaść, osiadać, osiedlić się, ἐς τι, wejść aby osiaść.

ἑαομαι, = ἔσομαι, εἰμι.

ἑσπέρα, ἧ, wieczór, ἑσπέρας, wieczorem, w l. mng. wieczorne godziny, εἰς ἑσπέραν, ku wieczorowi, βίον ἐσ., wieczór życia; — o stronie nieba, wieczór, zachód, τὰ πρὸς ἑσπέραν, zachodnie okolice.

ἑσπερινός i ἑσπεριος, 3 i 2 zakończ., wieczorny, ἑσπεριος ἦλθεν, pod wieczór. zachodni, ἑσπ. ἀνθρωποι, na zachodzie, τὰ ἑσπέρια, zachód; z. chodnie kraje.

ἑσπερίς, ἰδος, ἧ, wieczorny; nocny fiolek.

ἑσπερος, ὁ, ἧ, wieczór; wieczorna gwiazda, wieczernica; wieczorne światło, zmrok; przym. ἑσπ. θεός, bóg zmroku, Pluto; τὰ ἑσπερα, wieczorne godziny, wieczór, ποτὶ ἑσπερα, ku wieczorowi; tudzież, zachodni.

ἔσπετε, p. εἰπεῖν.

ἑσπλους, śogn. z οὐς, ὅ, także w l. mng. a) wpływanie, wpłynięcie, przybicie do brzegu, zawijanie do portu, ἐς τι. b) miejsce, gdzie się wpływa, wjazd.

ἑσπραξίς, ἧ, ściąganie, τινός. *Exactio*.

ἑσρος, ὁ, niby to co ἔρωσ, od εἰσρέω.

ἑσσομαι, ión. = ἦσσομαι.

ἑσσομένος, przysł. od imiesł. ἑσσομένος p. σεῶω, zapędnie, natargowie, skwapliwie.

ἑσσω, ον, ión. = ἦσσω.

ἔστε, aż. 1) przysł. aż, aż do, aż ku, o czasie i miejscu, zwykle z przymk. ἐπί. 2) spójn. a) aż, ażby, z Inf. — b) o czasie, aż, dopóki, póki, z Inf. l. z Opt. w Or. obl. albo o czynności. się powtarzających, z Conj. zwykle z ἄν, później też z Acc. c. Inf. c) dopóki, tak długo jak, podczas gdy, z Indic. implf., Conj. praes. i w Or. obliq. z Opt.

ἑστία, ἧ, ión. i ep. **ἰστία**, i **ἑστία**, ognisko domu, w środku domu na dziedzińcu będące, żtąd μεσόμαλος zwane; było zarazem ołtarzem bogów domowych, zwł. Zeusa, Żeῦς ἐρκείος, (l. Hekaty). Było więc prztyłkiem wszystkich blagaczy. Przysięga na ognisko domowe nie tylko u Greków, ale i u Skytów byłaświątą. W ogóle znaczy: ognisko, gospodarstwo, siedlisko, dom, rodzina, πατρώα, ojczysta siedziba, dom ojcowski, ojczysta; πατριον ἑστίας βόθρον, próg kraju przodków (Salamis); Κοιλωπίτης ἑστία, domy Cyklopowe rodzinne (Mycenae). Ponieważ w środku domu było ognisko, żtąd przysłowiowo; ἀπ' ἑστίας ἀρχεσθαι, zacząć od środka, od głównej rzeczy, od siebie. 2) ołtarz. Przenośn. χθόνιος, grób, gdyż dla córki τῆρβος ojca jest ołtarzem; ἧ κοινῆ ἑστία, ognisko państwa, dom zgromadzenia prytanów. Żtąd w ogóle: dom, mieszkanie.

ἑστίαμα, τό, uczta, biesiada; żywność, pokarm.

ἑστιαρχεω, być gospodarzem, ucztodawcą.

ἑστιαρχής, ὁ, ucztodawca, gospodarz.

ἑστίας, ἄδος, ἧ, Westalka.

ἑστίασις, ἧ, ugoszczenie, wydanie biesiady, uczta; żywienie, stołowanie.

ἑστιατωρ, ὁ, dający ucztę, gospodarz; w Atenach, ten co podjął się jako liturgii, nakarmienia rodu uczestników.

ἑστίαω, z augm. εἰ, ión. **ἰστίαω**, przy ognisku podjąć gościnie, do stołu, na ucztę zaprosić, ugościć; οἱ ἑστίαωτες, ucztodawcy; τινά, kogo; τί, n. p. νικητήρια, dać ucztę za zwycięstwo odniesione; pod. γάμον, wesela obchodzić; τινί, czem ugościć, τῶν λόγων ἦμας ἑστία, ugościć, uraczyć nowami; γενέθλια, obchodzić dzień urodzin. Biern. być ugoszczonym, τινί, czem: biesiadować, ucztodawać; inauguralna, instalacyjna ucztę mieć; niekiedy τινός, czem.

ἑσπερίαι, η, czynn. włożyć, wsadzić, τί εἰς τι.

2) Med. swoje włożyć, zwł. na okręt włożyć.

ἑσπερίαιος, ον, mający ognisko, γαῖα, rodzinna ziemia; ἀδλή, zawierający mieszkanie. 2) zasłaniający ognisko, θεός.

ἑσπερίω, ognisko, dom założycy.

ἑσπερίαις, ἰδός, ἦ, ogniskowy, domowy, αἶθρα, od domu.

ἑσπεριασμένως, trafnie, celnie, dobrze.

ἑσπερίς, po trzykroć.

ἑσπερ, ορος, ὄ, sworzeń, gwóźdź dyszlowy, szperan; lon, przetykadło, zatyczka; sworzeń, gwóźdź na przednim końcu dyszla, do zakładania kręgu (ῥηκός), do którego rzemień jarzmowe przywiezywano.

ἑσπέρα, ión. ἑσπάρη, ἦ, z ep. Genit. i Dat. ἑσπεραρόν, 1) ognisko, kominiek; fajerka. Ponieważ na kominu l. ognisku, jako na domowym ołtarzu ofiary palono, przeto blagaczy był oraz przytułkiem. 2) ognisko, pogorzelsko, spalisko, zgłiszcznia. 3) W ogóle: podkładka, kratka, rozst, do ognia lub węgla; u Arystof. Eq. 1283 τὰ χεῖλη τῶν γυναικείων αἰδίοων. strup, zapieklizna, rana. *Focus.*

ἑσπεράων, ἄνος, ὄ, = ἑσπέρα, ognisko.

ἑσπερίον, τό, fajerka.

ἑσπερίς, ἰδός, ἦ, fajerka.

ἑσπερίαις, ἦ, strupienie; a ἑσπεράω, strupieć. ἑσπερία l. ἑσπερία, być ostatnim; tylko w imiesł. ἑσπερίων, — τώσα, maroder; na ostatnim krańcu położony. T. s. ἑσπερέω.

ἑσπερία, ἦ, ión. ἑσπετή, ostatnia, najdalsza część, kraniec, granica. koniec, νήσος, λιμένος, ujście, πολεμῶν, najtylniejsze szeregi walki; tylniej straży bój, krańce skrzydeł; ἀγροβ, najodleglejsza część włości; ἑσπετή samo, grunt od miasta oddalony, nad morzem lub górą położona włość, włość graniczna, pograniczna; ἑσπερίαί, odgraniczone role. Przen. granica, szczyt, πρὸς ἑσπερίαν ἀρεταίων ἰκάνων, a ἑσπερίαίς, na najwyższym szczycie, na brzegu.

ἑσπετήριος, ον, w bardzo podeszłym już wieku, bardzo stary.

ἑσπετός, η, ον, i ἑσπεταίς, ἑσσα, εν, 1) o miejscu; ostatni, najodleglejszy, najdalszy, na samym końcu l. tyle będący, ἑσπετής πύργος (Genit. loci), na końcu mogiły, σάρκες, najgłębszy, w samém wnętrzu; ἑσπετος κατακλιθεῖσθαι, leżeć na dole; zτάδ, po za granicami społeczeństwa ludzkiego. Przysł. i rzecz. ἑσπετα, na krańcach, ἐπ' ἑσπετά, w tyle; ἐξ ἑσπετῶν ἐς ἑσπετα, od jednego końca do drugiego, ἑσπετων, miejsce graniczne, τὸ ἑσπετον, koniec szczytu, ostrza; τὰ ἑσπετα, sam kraniec, brzeg, koniec, skrzydła koniec, pogranicza, παρ' ἑσπετα, po nad granicą; τὰ ἄκρα τῶν ἑσπετων, największe ostateczności. 3) pizenoci, ostateczności, ostatnie, najgorsze, kres, ἑσπετ' ἑσπετων κακά, najgorsza potwarz l. obelga; τὰ ἑσπετα λέγειν ἀλλήλους, największe obelgi miotać na siebie; τὰ ἑσπετα πάσχειν, śmierć ponieść; περὶ τῶν ἑσπετων κινδονεῖσθαι, stać pod przępscią; ἐν τοῖς ἑσπεταῖς εἶναι, w ostateczności być toni; ἀδικία, największa niesprawiedliwość ἐπ' ἑσπετων ἔλθειν, przyjsć do kresu ostateczności, ἐπὶ τὸ ἑσπετον, ἐς τὸ ἑσπετον, do ostateczności, ἔλθειν, ryzykować wszystko; ἐς τὸ ἑσπετον, aż na koniec; τὸ ἑσπετον, na koniec. Przysł.

ἑσπεταίς, bardzo. niezwłk. w najwyższym stopniu.

ni; διακείσθαι, ἔχειν, być w najniebezpiecznym położeniu. Stp. wyz. ἑσχατώτερος, najw. ἑσχατώτατα. n. p. παθεῖν.

ἑσχηματισμένως, przysł. obrazowo.

ἑσω p. εἶσω.

ἑσωθεν, przysł. 1) zewnątrz, ze środka; ἐξεννητημένα. 2) w środku, wewnątrz; w duszy.

ἑσωτερικός, ἦ, ὄν, wewnętrzny; opp. do ἐξωτερικός.

ἑτάζω (ἑτός), patrzeć czy co prawdą, badać, dośledzić. Zwykło ἐξετάζω.

ἑταῖρα, ἦ, r. z. do ἑταῖρος, ep. ἐτάρη, towarzysza, przyjacielka; przen. φόβου, ucieczka; δατὶ ἐτ. lutnia. U Attyków, kochanka, nalożnica; hetera. Ἀμικια. (ze wzgardą; lubieżnica, nierządnicą, umizgantką.)

ἑταρεία, ἦ, ión. ἑταρητή, towarzystwo, kompania, bractwo, koleżeństwo; pobratanie się, przyjaźń, szczeg. polityczny tajny klub, głównie arystokratów ateńskich, aby wzajemnie przy wyborach lub skargach wspierać i zasłaniać się od ochłokracy; stronnictwo, aby demokracją wywrócić; ποτεῖσθαι, συνόγειν. U Arystotelesa, o zwierzętach, p. ἑταρία.

ἑταρειος, ión, ἑταρηῖος, odnoszący się do towarzysza l. przyjaciela. Zebś, opiekun wszystkich towarzyszy i związków; φιλότης, nierządny, iu-bieżny.

ἑταρειόμοι, być członkiem związku, klubu, hetery; nierządne życie prowadzić, wszeteczność plodzić.

ἑταρέω, nierządu się dopuszczać, wszeteczne życie pędzić, o chłopcach i niewiastach; φιλία ἑταρεῖωσα, wszeteczna, lubieżna.

ἑταρησις, ἦ, wszeteczność, nierząd; szczeg. pederastyja.

ἑταρία, ἦ, przyjaźń; związek przyjacielski; bractwo.

ἑταριδίων, τό, zdrobn. ἑταρία.

ἑταρίζω, ep. ἑταρίζω, być komu towarzyszem, wspierać, ἀνδρῖ, ludzie, towarzyszką być. Med. przybrać sobie kogo za towarzysza, przytowa-rzyszyć się do kogo, połączyć się z kim. 2) być nalożnicą, hetera.

ἑταρικός, ἦ, ὄν, towarzyszy, koleżeński; τὸ ἑταρικόν, bractwo, związek polityczny; sprzy-sięgli; ἑταρικά ἱππος, jazda Macedońska hetaj-rów, jądro wojska, 2) nalożniczy; lubieżny.

ἑταρικός, przysł. na wzór heter, lubieżnic.

ἑταρίως, ον, = ἑταρειος.

ἑταρίς, ἰδός, ἦ, = ἑταρία.

ἑταριστρια, ἦ, nierządnicą, wszetecznicą, kurwa.

ἑταῖρος, ὄ, ión. i poet. ἑτάρος. Właśc. przy-miotn. 3 zakończ., połączony, zespolony, zaprzy-jaźniony, ἀνδρῖ. Stp. najw. ἑταῖροτάτος, bardzo scisły, zaprzyjaźniony, τινός, z kim. Rzecz. towa-rzysz, kolega, kamrat, przyjaciel, stronnik, zwo-lennik, pomocnik, poplecznik, τινός, czyj l. w czém, tyni, czyj. Szczeg. a) towarzysz rodowy, ple-miennik. b) uczeń. c) członek związku, hetery. d) w wojsku Macedońskim, gwardya i rden, kwiat konnicy, podzieleni na 7000 szwadrony, z któ-rych jeden zwal się ἑταῖροι, τῆ βασιλικῆ. e) ma-łż. Dłóś powiatników Aleksandra, najwyższe stop-nie w wojsku mający; z nich najprzedniejsi σω-ματοκράται. f) w odczynie, brat, kum, druh. *adobus.*

ἑτεῖος, α. on. roczny, rok trwający l. mający.

ἑτελέειν, ἔλθειν, zakończyć.

ἔτεος, ἄ, ὄν, poet. (εἰμί) prawdziwy, istotny, rzeczywisty. Neutr. sing. ἔτεόν, zwykle. **ἔτεος,** przyszłów. prawdziwie, stósownie do prawdy. b) wprowadzić, rzeczywiście, ei ἔτεόν περ, jeżeli rzeczywiście się stało, jeżeli rzeczywiście, w istocie; ei ἔτεόν γε, ei δ' ἔτεόν δή, gdyby tylko, byleby. W ironicznych pytaniach: w istocie? na seryo? do prawdy? τί δὲ τοῦτ' ἐγέλσασαι ἔτεόν: tak chciałbym wiedzieć, czemu się śmiałeś.

ἑτεραλκίης, ἔς, przechylający zwycięstwo na jedną z dwóch stron; νίκη ἔτ., stanowcze, δήμιος ἔτ., rozstrzygający bitwę tłum ludu. Przysl. **ἑτεραλκίως ἀγωνίζεσθαι,** nie rozstrzygnięone bitwy staczać, walczyć z odmiennym szczęściem.

ἑτερείος = ἑτεροίος.
ἑτεροήμερος, co drugi dzień.
ἑτερογενής, ἔς, innogatunkowy.
ἑτεροχλωκος, ὄν, z jednym okiem niebieskiem, a drugim innego koloru.
ἑτεροχλωσος, ὄν, innojęzyczny.
ἑτερόγαυθος, ἵππος, koił, którego pysk po jednej stronie za twardy l. za miękki.

ἑτεροδιδασκαλέω, inaczej, fałszywie uczyć.
ἑτεροδοξέω, innego zwł. mylnego być zdania.
ἑτεροδοξία, ἡ, inne zwł. mylne mniemanie.
ἑτερόδοξος, ὄν, innego, zwł. mylnego mniemania będący.

ἑτεροσθνής, ἔς, z innego ludu.
ἑτεροειδής, ἔς, innej postaci.
ἑτερόζηλος, ὄν, stronnicy.

ἑτεροζυγέω, z innymi zwierzetami w jarzmo być wprzężonym; z innymi, nierównogatunkowymi ludźmi się połączący.
ἑτεροζύγις, υγιος, wł. nierównogatunkowy; jednosprężny; przen. πόλις, miasto pozbawione miasta bratniego.

ἑτεροίος, α, ὄν, odrębny. *diversus.*
ἑτεροιώτης, ητος, ἡ, odrębność, odmiennność.
ἑτεροίωω, zmienić, przekształcić. Biern. odmienić się, inny kształt przybrać.

ἑτεροίωσις, ἡ, zmiana, przemiana.
ἑτεροκλήνης, ἔς, na jedną l. drugą stronę się składający, spadzisty.

ἑτερόμαλλος, ὄν, po jednej stronie kosmaty.
ἑτερομήκης, ἔς, rozmaitej długości, nierównoboczna, podłużny; τὸ ἔτ., prostokąt; ἀριθμός, liczba temu odpowiadająca t. j. iloczyn z dwóch nierównych czynników.

ἑτερόπλοος, scgn. — πλοος, ἀργύριον, zapłata li za podróż dokąd (bez powrotu).
ἑτερόπνοος, różnobrzmiący, podwójny flet.
ἑτερορρήτης, ἔς, i ἑτερορρόπος, ὄν, przechylający szalę na tę, to na drugą stronę, każdemu część jego przysadzający.

ἑτερορρέπω i ἑτερορρόπέω, na jedną stronę się przechylić.

ἔτερος, α, ὄν, z ep. dat. r. ž. ἐτέρῃφι, w kras. ἕτερος, ion. ὄτερος = ὁ ἔτ., ἄτερα = ἡ ἔτ., θάτερα, ion. τούτερον, = τὸ ἔτ. Dat. θάτερα = τῇ ἔτερα, nom. i acc. pl. θάτερα = τὰ ἔτερα, χάτερα = καὶ ἔτερα. 1) z artykułem i bez, drugić, zład oí ἔτεροι, strona druga, przeciwna, przeciwnicy, nieprzyjaciele. Przy wyliczaniu: drugi, wtóry; τῆς ἑτέρας sc. ἡμέρας, drugiego dnia pó wschodzącym, zatem, pojutrze; ἔτερον, powtóre. Często dwa razy stoi z μὲν—δέ, albo za jedno z nich stoi τὰ δὲ—ἄλλος δέ, tudzież ὁ μὲν—ἕτερος δέ, i t. p. jeden, drugi. Często też obok siebie stoją, n. p. ἔτερα δ' ἕτερος ἕτερον ἄλφι παρήλαυν, jeden drugiego prze-

chodzi tem, inny owem. b) jeden z dwóch l. obu, jeden, inny, ἐξ ἑτέρων μύθων, z opowiadania innego, γερὶ ἑτέρῃ, jedną z obu rąk, albo jedną ręką, drugą ręką, i tak też samo ἐτέρῃ, ἐτέρῃφι, jedną, drugą ręką. Z negac. ὀδδ', μηδ', ἕτερος, żaden z dwóch l. obu, zwykle οὐδέτερος, μηδέτερος. Z τοιοῦτος, τοιοῦδε, inny tegoż gatunku, takiż drugi, ἕτερον τοιοῦτο, drugie tyle, ἔτερα τοιαῦτα, równo, i przysl., równie. 2) a) inny, kilku przeciwstawiony, jak ἄλλος, ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν, tam jedno z drugim się łączy, inne z innym. W tym razie można oddać także przez: oprócz tego, nadto b) inny, innego gatunku, różny, przeciwny, niestósowny, odmienny, τινός, od czego; τούτων ἕτεροι, znów inni od tych. Podob. inny niż być powinien, nieszczęśliwy, zły, πλεόν, θάτερον, górdziej złe. Przysl. zwroty są: καθ' ἔτερα, gdzieindzie, na innych miejscach; ἐπὶ θάτερα, na drugą stronę, po drugiej stronie, przeciwnie; ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τινος, na przeciwną stronę, po przeciwniej stronie czego; ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, z drugiej strony, z przeciwniej strony, po drugiej stronie. ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα — ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα, po jednej — po drugiej stronie. Acc. ἔτερα, tym, owym sposobem, tak — owak, θάτερα, inaczej, źle; ἔτερα τοιαῦτα, podobnie, tak samo. Przez wyrzutnią tłumaczy się ἔτερα, θάτερα = τῇ ἔτερα, a) z dom. ἡμέρα, dnia następnego, drugiego dnia. b) z dom. ὄδφι, inaczej, albo gdzie indziej; θάτερα, po przeciwniej stronie. Przysl. ἕτερος, inaczej, ós ἕτερος, jak inaczej, wcale inaczej, przeciwnie, ἕτερος συμβάντων gdy niepowiedzie się, w niepomysłnym razie.

ἑτεροσκόπος, ὄν, na jedną stronę cież rzucający.
ἑτεροσχήμων, ὄν, innokształtny.
ἑτερότης, ητος, ἡ, inakość; odmiennność. Opp. ταυτότης.

ἑτερότροπος, ὄν, inaki, inakszy, odmienny.
ἑτεροσφάλλος, jednooki, na jedno oko ślepy.
ἑτεροφασία, ἡ, rozmaitość tonu, głosu.

ἑτερόφωνος, ὄν, innego, odmiennego głosu, obcym językiem mówiący.
ἑτερόχρως, ὄν, innego koloru. 2) ὄννοι, spanie z innym ciałem, spółkowanie.

ἑτερόθεν i ἑτέρωθε, przysl. 1) z drugiej, przeciwniej strony. 2) pozornie za ἑτέρωθε.
ἑτέρωθε, przysl. 1) o miejscu: po drugiej stronie, na innym miejscu, gdzieindziej, przy innej sposobności. 2) o czasie: innym razem.

ἑτέρος, przysl. a) na drugą stronę, ku drugiej stronie. b) na jedną (lub drugą) stronę. c) w inną stronę, na bok.
ἔτης, ὄν, ὁ, tylko w l. mng. prawie, swój, kolligat, powinowaty, ziomek, spółobywatel, przyjaciel.

ἐτήσια, ἰων, sc. ἔνημοι, (ἔτος) wiatry co rok w pewnym czasie wiejące i to w jednym kierunku, zwł. *sievier,* podczas dni kanikularnych wiejące na egejskim morzu. Zimą wiatr taki wiał z południa na północ. (Oblachniak).

ἐτήσιος, ὄν, roczny, coroczny, rok cały trwający, πένθος. 2) co rok wracający; zład οὐ ἐτήσιοι ἄνεμοι = ἐτήσια u Arrjana też Muzon wiatr na indyjskim morzu.

ἐτήτιμος, ὄν, (ἔτός, ἔτεός), prawdziwy, istotny, rzeczywisty; ἐτήτιμον, przysl. rzeczywiście, w istocie; πάις ἐτήτις, istotny, prawy, ἐτήτιμον στόμα, prawdziwone. Przysl. **ἐτήτιμος,** prawdziwie, w istocie, rzeczywiście, stósownie do prawdy.

εἶ, przysł. 1) o czasie: jeszcze dotąd, wciąż jeszcze, jeszcze dalej, jeszcze kiedyś, εἶτι γὰρ, jeszcze dotąd, εἶτι καὶ νῦν, jeszcze i teraz; νῦν εἶτι, wciąż jeszcze; z negacją, czasem następującą także, *już nie*. 2) nadto, krom tego, jeszcze dalej; poprzedzającemu πρώτον μὲν odpowiada εἶτι δέ, tudzież przy wyliczaniu używ. πρὸς δ' εἶτι, εἶτι δέ albo πρώτον μὲν — ἔπειτα δέ — εἶτι δέ. Ze str. wyższ., jeszcze, a εἶτι πρόσθεν, jeszcze przedtem.

εἶλην, p. κληνά. **εὐνήρουσις**, ἡ, warzachew, czerpaczka kuchenna. **ἴντος**, τό, gęsto uwarzone jadlo, gąszcz, famuła; zwł. groch gęsto uwarzony; zacierka. **puls**.

ἰομάζω, f. ἰάσω, ep. oo. 1) Czynn. przygotować, przysposobić, mieć na pogotowiu, sprawić, zrzadzić, dostawić, dostarczyć. 2) Med. a) przygotować co sobie, przysposobić, mieć pod ręką, τί, sprawić sobie, zaopatrzyć się w co, τί. b) — Czynn. ofiarować, przynieść, τί, τίνι. **Para**.

ἰομασία, ἡ, chętność, gotowość.

ἰομοθάνατος, γότων umrzeć.

ἰοίμος i **ἔοίμος**, 3 i 2 zak., przygotowany, przysposobiony, urządzony, gótown, na pogotowiu będący, uzbrojony; chętny, ohochozy, skory; jawny, widoczny, istotny, rzeczywisty, uskuteczniiony; często z opuszc. ἐστί, część. bez przyp. ἔτοιμον ποιεῖσθαι τινα, kazać komu być na pogotowiu; τί, przygotować, rozporządzić, spowodować; ἐξ ἔτοιμου i ὡς ἐξ ἔτοιμοτάτου, na miejscu, bez wszystkiego, niebawem, ἐξ ἔτοιμου εἶναι, udawać się, być łatwym, τίνι, komu, dla kogo; ἔξ, πρὸς τι, do czego; z Inf. bez l. z artykułem τό lub z ὄσπε, l. z imiesł. fut.; τροφαίς ἴππων, oddany chodowaniu koni; λήμα, zdecydowany; o ludziach: prędki, żywy. Rzecz. τό ἔτοιμον i τὰ ἔτοιμα, to co jest, to co kursuje, powszechnem, używanem jest; stanowczość. Przysł. **ἔτοιμος**, skoro, żywo, krzepko, chętnie, ohocho, stanowczo, ἔτοιμος ἔχειν πρὸς τι, zapalić się do czego; łatwo, γιγνώσκειν, jawnie, widocznie.

ἔτοιμότης, ητος, ἡ, gotowość; λόγων, biegłość w mówieniu bez przygotowania; chętność, ohochość, skłonność.

ἔτος, τό, rok, w l. mng. w ogóle, czas, ὥρα ἔτους, lato, pora letnia; ἔτος εἰς ἔτος, rok rocznie, co rok, κατὰ ἔτος ἕκαστον i κατὰ ἔτος, ἕκαστου ἔτους, każdego roku, co rok t. s. εἰς ἔτος, ὅσα ἔτη, ale πολλῶν ἔτων, od wielu lat; πολλὰ ἔτη, już przed wielu laty; ταῦτα τρία ἔτη, przed 3 laty.

ἔτός, przysł. = ἐπώσιως, tylko z negacją, nie bez przyczyny, nie na próżno.

ἔτομολογία, ἡ, etymologia, nauka o źródłach słowach.

ἔτομος, ον, rzadko ἐτόμη, prawdziwy, prawy, szczerzy, istotny. R. n. ἔτομον, ἔτομα, prawda, zresztą ἔτομον jako przysł., prawdziwie, w istocie, istotnie, a to samo ἔτομος, τό ἔτομον zaś, istotne znaczenie wyrazu (stosownie do źródłosłowu). **Verus**.

ἔτοιμότης, ἡ, prawda, prawdziwość; właściwe znaczenie.

ἐτώσιος, ον, ep. daremny, bezskuteczny, próżny, próżny, niepożyteczny; πάντα ἐτώσια ταῖς ἐνά, wszystko udaremnić, wniwecz obrócić, znieczyścić; δῆρα ἐτώσια χαρίζεσθαι, napróżno wyrządzić podarki, zmarnować.

εὐ, ep. εὐ przed dwiema spółg. lub podwójną spółg. tak że n. sie przedzłania. własn. r. n. do

ἔδω. 1) dobrze, pięknie, ładnie, składnie, słusznie, stosownie, ściśle, starannie, zręcznie, chytrze, cało, szczęśliwie, wygodnie; ztąd εὐ κατὰ κόσμον, w należytym l. przyzwyczajeniu porządku; εὐ δρᾶν, ἔρπειν, ποιεῖν, dobrze czynić, postąpić, a τινά, komu dobrodziejstwa wyświadczyć, wesprzeć, uwzględnić, uprzejmym być dla, wyświadczyć przysługę; εὐ πράττειν, mieć powodzenie, szczęście, być w zdrowiu; τὸ εὐ πράσσειν, powodzenie ale i; dobrze wykonać co, a εὐ πράττεσθαι τινος, być przez kogo szczęśliwym. Podobn. εὐ βεβήκωσ, wysoko wyniesiony przez szczęście; εὐ πάσχειν, dobrodziejstw doznawać, odbierać je, być wspieranym, mieć się dobrze; εὐ φέρεσθαι, być w szczęściu, εὐ ἔχειν, mieć się dobrze, εὐ ἔχει, dobrze, εὐ κατέχειν, dojsz do pomyślnego końca, dobry wzięść obrót; εὐ παρασχῶν, gdy dobra nadarzy się okazy; εὐ εἶη, oby dobry obrót wzięło; εὐ δίδουαι, sporzyć, zlewać błogosławieństwo, εὐ ἐνοεῖναι, pomoca być komu po boku stojąc; εὐ κινεῖσθαι, po dokonaniu szczęśliwym czynów przybyć; εὐ τίθεσθαι, szczęśliwie uskutecznić l. dokonać, pomyślnie pokierować, mieć pilnie na oku, εὐ λέγειν, słusznie; masz słuszność, dobrze było powiedziane; εὐ φρονεῖν i φρ. εὐ, dobrze myśleć, życzliwym być, τὰ σά, tobie, albo też świadomym, przytomnym, przy zmysłach, rozumnym, rozsądnym, mądrym, światłym być; οὐκ εὐ φρονεῖν, nie być z pełną rozumu; εὐ γὰρ, wybornie! ślicznie! cudownie! εὐ κλέβειν, mieć dobre imię. Czasem wzmacnia tylko, n. p. εὐ πάντες, wszyscy razem, εὐ μάλα bardzo! Rzecz. τὸ εὐ, zdrowie, całość, pomyślność, stósownie, dobre. **εὐ**, ión.i ep. = εὐ, gen. zaimka zwrotn. trzeciej osoby, enklityczny.

εὐα, ἡ, krzyk radosny, Bakchantek.

εὐαγγελίζομαι, f. — λούμαι, Med. bez przyp. radosną nowinę l. wieść ogłosić, τίνι, komu, τί, coś radosnego obwieścić; w N. T. ewangelią ogłosić.

εὐαγγέλιον, τό, zapłata za dobre poselstwo, za orędzie; εὐ. δὲ μοι ἔστω, spodziewam się nagrody za dobrą wieść; ἐστεφανῶν μ' εὐ, uwieńczył mnie za — lub ἐπ'εὐαγγελίους, εὐαγγέλια θῆναι, ofiarę złożę za otrzymanie pomyślnego orędzia; ἐορταῖς, dziekczynną uroczystość obchodzić za —; ἔβουθθετε ὡς εὐαγγ., ofiarował udając jakoby. W ogóle; dobra nowina l. wieść. W N. T. ewangelia Pana Jezusa, historia święta.

εὐαγγελιστής, ὁ, ogłaszający dobre orędzie; ewangelista, misjonarz.

εὐαγγελος, ον, dobra wieść przynoszący, radosną wieść oznajmujący, τίνι, komu, τίνος, o czóm, l. z Inf. ἐλπίς εὐ, nadzieja w radosną nowinę, δόξα εὐ, wiara w dobrą wieść.

εὐαγέω, czysto, niepokalnie żyć.

εὐαγής, ἐς, 1) wł. wolny od krwi przełowu, niewinny święty, zbożny. Ztąd, szczęśliwy, pomyślny, λόγιος, 2) czysty, jasny, świętny; ἔδρα, daleko widziany l. mający widok daleki. 3) lekko się poruszający, ruchliwy.

εὐαγής, ον, ruchliwy.

εὐαγής, ον, miły l. przyjemny do uściskania.

εὐαγής, ἐς, i pięknymi dolinami.

εὐαγής, ἡ, zwycięstwa zdobycz, pomyślny plon.

εὐαγής, ον, pomyślny na polowaniu; prolekt. εὐαγής, ἀπὸ τινος, pomyślnym wypadkiem.

εὐαγής, ἡ, dobra prowadzenie l. wychowanie; εὐαγής, ἀπὸ τινος, naucezliwość.

εὐάγωγος, ov, łatwy do prowadzenia, pojętny, nauczny. 2) dogodny dla dowozu l. komunikacyi. 3) dogodny do zamieszkania, zdrów.
εὐάγων, avos, walka wslawiony, uświetniony.
εὐάδε, p. εὐάδων.
εὐαδίκητος, ov, łatwo się obrażający, słaby.
εὐασερία, ή, dobre, łagodne powietrze.
εὐασερός, ov, ze zdrowem, łagodnym powietrzem.
εὐάξω, 1) Czynn. nprzech. w uroczystości Bakchosa radośnie krzyczeć εὐα, pohutnywać. 2) Med. obchodzić, świętować Bakchosa.
εὐαής, ες, dobrze przewiany, wietrzny; pomyslnie, łagodnie wiejący; pomyslny.
εὐαθλος, ov, szczęśliwie walczący.
εὐαί i εὐαίαι, okrzyk radości, hej! hej! heyda! heyda!
εὐαίητος, ov, (dobrze) uwielbiony.
εὐαίητος, ov, łatwy do wzięcia, zdobywca; łatwy do wybrania, poznania.
εὐαισθησία, ή, dobre, zdrowe zmysły.
εὐαισθητός, ov, ze zdrowemi zmysłami; łatwo dostrzegający. Przysł. εὐαισθητός εχειν, dostrzegać dobrze. Biern. łatwo dostrzegalny.
εὐαίον, avos, ó, ή, uszczęśliwiający, πνος, zład, pomyslny dla majtków, bo z łatwością ujęć mogli, pomyslny, szczęśliwy.
εὐακούω, dor. = εὐηκούω, αιδάω, dobrze słyszeć.
εὐαλαζόνευτος, ov, czem się łatwo pochwalić l. poszczycić można.
εὐαλάκευτος, dor. = εὐηλάκευτος, z pięknem wrzecionem.
εὐαλόης, ες, dobrze rosnący; 2) żywiący, zapładniająca, użyzniąjąca.
εὐάλιος, ov, dor. = εὐήλιος, dobrze słońcem oświetlony l. ogrzany; πῦρ, słońca jasny ogień.
εὐάλωτος, ες, z pięknymi gajami.
εὐάλωτος, ov, łatwy do schwywania, do zdobycia.
εὐάμπελος, ov, z pięknymi winnymi macicami.
εὐάβ, okrzyk Bakchantek.
εὐανάκλητος, ov, łatwy do odwołania, łatwy do przestrojenia, do zmiany zdania. „łatwy do wymówienia.“
εὐανάκωμιστος, ov, łatwy do ułagodzenia.
εὐανάκλητος, ov, łatwy do odebrania l. odzywania.
εὐανάλωτος, ov, łatwy do u-życia, [skania.
εὐανάπνευστος, ov, λέξις, nie tamujący oddechu.
εὐανόρεω, wiele dobrych i mężnych mieć mężów, wiele ludzi mieć, być zaludnionym, τινί, przez.
εὐανδρία, ή, 1) obfitość dobrych, dzielnych mężów; ludność wielka; εὐανδρίαί πληρωμάτων, dzielnici najjokwie. 2) mężtwo; dzielność.
εὐανδρος, ov, obfity w dobrych, dzielnych mężów; εὐανδροί συμφοραί, uszczęśliwiający mężów.
εὐάνεμος, ov, dor. = εὐήνεμος, dobrze przewiany, wietrzny, βάσσα. — z pomyslnym wiatrem, πλός.
εὐάνθεμος, ov, kwiecisty, kwitnący.
εὐανθῶς, pięknie kwitnąc.
εὐανθήης, ες, obficie, bujnie rosnący, kwitnący, kwiecisty; różnobarwny, piękny; świetny.
εὐαπάλλιακτος, ov, czego z łatwością zbyć można, pokupny.
εὐαπαντησία, ή, uprzejmość, grzeczność, przystępność.
εὐαπάτητος, ov, łatwo oszukać się dającego. Awodniczy.
εὐασπήγητος, ov, ioń. = εὐασπήγητος, łatwy do opisania.
εὐαπιβότατος, ov, wygodny do wyprawowania.

εὐαπολόγητος, ov, łatwy do usprawiedliwienia, z łatwością obronić się dający.
εὐαπόλυτος, ov, złatwością od-rozwiewający się.
εὐαπόσεστος, ov, z łatwością otrząsać się dający.
εὐαπόσπαστος, ov, co łatwo ściągnąć, odłączyć można.
εὐαποτειχιστος, ov, złatwością odciąć się dający przez wystawienie ostrogu; co łatwo zamknąć można.
εὐαορδής, ες, dobrze oblewający, zraszający.
εὐαορστέω, 1) podobać się, τινί. 2) mieć w czem upodobanie, τινί. Biern. t. s. εὐαορστησις, ή, upodobanie.
εὐαορστος, ov, podobający się, przyjemny; εὐαορστοτέρως διακείσθαι τινι, być więcej z kogo zadowolnionym.
εὐαοριθμητος, ov, łatwy do policzenia, nieliczny.
εὐαορκτος, ov, łatwo opanować, ovladnąć się dający, στόμα.
εὐαορματος, ov, szczęśliwy, zwycięzki w wysci-gach; Θήρη, pięknowozy.
εὐαορμοσία, ή, dobre skojzarzenie, zgoda, stosowność, stósowny wykład; uprzejmość.
εὐαορμοστος, ov, dobrze zlepiiony, zestawiony, złączony; dobrze ułożony; stósowny, przyzwoity; εαυτὸν ἐν πᾶσι παρέχειν, stosować się do wszystkiego, πρὸς τι. Przysł. εὐαορμώτως, składnie.
εὐαορχος, ov, dobrze zaczynający się, λόγος.
εὐασμα, τό, Bakchantki okrzyk radości, pohutnywanie. T. s. εὐασμός, ó, owacya.
εὐαυγής, ες, świetny, jasno świecający; łatwo pod oczy podpadający.
εὐαυξής, ες, z łatwością rosnący, wzrastający. Stp. w. εὐαυξέστερος.
εὐαυγήγητος, p. εὐαυγήγητος.
εὐαυγής, ες, miękki, delikatny; łatwy, νοῦς, wrażliwy, pochopny; wdzięczny.
εὐάχητος, dor. = εὐήχητος, głośno, pięknie brzmiający.
εὐβάστακτος, ov, z łatwością noszący się, znośny.
εὐβᾶτος, ov, przystępny, dostępný.
εὐβίος i εὐβιωτος, ov, dobrze, wygodnie żyjący.
εὐβλαπτος, ov, łatwo uszkodzić się dający.
εὐβουλήητος, ov, łatwo obronny, komu złatwością pomódz można.
εὐβολέω, dobrze rzucić, trafić, ugodzić. τινά.
εὐβολος, ov, celny, uszczęśliwy.
εὐβοσία, ή, dobra pasza; urodzajność.
εὐβοτέομαι, mieć wiele dobrych pastwisk.
εὐβοτος, ov, dobre, obfite pastwiska mający, dobra paszę mający; αμνός, opasły, dobrze karmiony.
εὐβότρους, ov, i εὐβοτρους, uos, pełen gron, obfity w winogrona.
εὐβουλεός, ó, doradzca dobry.
εὐβουλία, ή, dobra rada, mądrość, zaradność, dobry zamiar; περί τινας, w czem.
εὐβουλος, ov, dobrze radzący, dobrą radę dający, przeczorny, roztropany, zaradny. Przysł. εὐβούλωσ εχειν, dobrze sobie zaradzić, dobry powziąć zamiar.
εὐβουος i εὐβωος, bogaty w bydło rogatae acc. εὐβων l. εββων.
εὐβρογος, ov, dobrze zamotany.
εὐγαθής, ες, dor. = εὐγηθής, radosny.
εὐγαθήητος, ov, dor. = εὐγηθήητος, radość wzięcający.
εὐγατος, p. εὐγεως.
εὐγε t. j. εὐ γε, dobrze, wybornie! p. εβ. Okrzyk

myśliv. hejże! luzia, huż go! Także z genit., hej! *εὐγένεια*, *ή*, szlachetne urodzenie, ród zacny, także w l. mng. Przen. szlachetność, zacność, wzniosłość duszy l. mowy, przyzwoitość.

εὐγένεος, *ov*, z piękną gestą, brodą l. grzywą. *εὐγενέτης*, *ός*, = *εὐγενής*, także przymiotn.

εὐγενής, *ές*, szlachetnego, zacnego rodu l. pochodzenia, zacny, szlachetny, *έδθος*, *δέρη*, o zwierzętach: szlachetnej rasy l. krwi; przenośn. szlachetnego sposobu myślenia, zacny, wzniosłej duszy, szlachetny.

εὐγεως, *ov*, i *εὐγειος*, *ov*, (p. *εὐγατος*) z urodzajną ziemią.

εὐγηθής i *εὐγηθητος*, p. *εὐγαθής* i t. d.

εὐγηρία, *ή*, szczęśliwa starość.

εὐγηρως, *ov*, i *εὐγηρως*, *ov*, szczęśliwej sędziwości, ó *εὐ*. szczęśliwy starzec.

εὐγηρως, *u*, pięknie, głośnonbzmiający.

εὐγλαγετο, *μαζοί* i *εὐγλαγής*, *ές*, *εὐγλαγος*, *ov*, i (*εὐγλας*), obfity w mleko, w pokarm.

εὐγλωσσία, *ή*, att. — *εὐγλωσσία*, wprawność języka, piękny śpiew.

εὐγλωσσοσ, *ov*, i att. — *εὐγλωσσοσ*, wprawny mający język; w złem znaczeniu; szczekacz; w dobrem; wymowny; tó *εὐγ*. wymowa, krasomówstwo.

εὐγμα, *τό*, 1) przechwalki, junactwo, chlepa. 2) = *εὐχη*, prośba, modły; ślub.

εὐγναμπτος, *ov*, pięknie zakrzywiony.

εὐγναμνωέω, być mądrym, przeczornym, ostrożnym; dobrze, słusznie postępować, *πρός τινα*.

εὐγνωμοσύνη, *ή*, szlachetność, zacność, życzliwość; mądrość, przenikliwość.

εὐγνώμων, *ov*, szlachetnego sposobu myślenia, dobrze myślący, przenikliwy, słuszny, łagodny, *εὐγνωμόν* (*εὐτ*) z Inf., słuszna, aby. Rzecz. w r. m. słuszny, sprawiedliwy, wyrozumiały sędzia; w r. nij. Wyrozumiałość, sprawiedliwość. Przysl.

εὐγνωμόνωσ, słusznie, mądrze, sprawiedliwie, przenikliwie, spokojnie, wyrozumiale.

εὐγνωωτος, *ov*, dobrze znany; jawny, znaczny, łatwo poznac się dający.

εὐγνωμος, *ov*, dobrze spojony, połączony, zamknięty.

εὐγνωμία, *ή*, płodność, szczęśliwe rodzenie dzieci.

εὐγνωμοσ, *ov*, pięknie rysowany; tó *εὐγρ*, piękny rysunek.

εὐγνωφής, *ές*, pięknie pisany, malowany, *εὐγρον*.

εὐγνωφως, *ov*, prostokątny.

εὐδαιμονέω, być szczęśliwym, mieć powodzenie, być zamożnym; *τί*, n. p. *αληθινήν εὐδαιμονίαν*, prawdziwego używac szczęścia, tudzież *εν τι*, w czym, lub z imiesł. tó *εὐδαιμονεῖν*, szczęśliwosc; *εὐδαιμονοῦν*, bodaj ci się dobrze wiodło!

εὐδαιμονία, *ή*, ion. — *εὐτη*, *ή*, szczęśliwość, szczęście, *εν πάσῃ εὐδ. οίκειν*, żyć w zupełnej szczęśliwości; b) szczęśliwa dola, zamożność, dobry byt, możność.

εὐδαιμονίζω, za szczęśliwego poczytać, jako szczęśliwca wielbić, *τινά τινοσ*, kogo z powodu czego; w ogóle: wielbić, cenić, *τινά*, *τί*, *τινά τινοσ*, l. *δπέρ τινοσ*, *ἐπὶ τι*, *διὰ τι* l. z *δτι*.

εὐδαιμονικός, *ή*, *όν*, należący do szczęśliwości, uszczęśliwiający; *τά εὐδαιμονικά*, to na czem polega szczęśliwość. Przysl. *εὐδαιμονικῶσ*.

εὐδαιμόνισμα, *τό*, te co za szczęście poczytuje l. ceni się.

εὐδαιμονισμός, *ός*, uwielbianie, poczytanie za szczęśliwego.

εὐδαιμων, *ov*, mający dobrego ducha opiekun-
czego, który go prowadzi i uszczęśliwia, szcze-

śliwy, uszczęśliwiony, w szczęśliwej doli będący; *εὐδαιμόν* γα. to prawda wielkie szczęście; *τί*, w czym, *τινί*, czem. Rzecz. tó *εὐδ.*, szczęście; ó *εὐδ.* szczęśliwy. Szczeg. błogosławiony dobrami doczesnymi, zamożny, bogaty, obfity, ó *εὐδ.*, bogaci. Przysl. *εὐδαιμόνωσ*, szczęśliwie, szczęśliwie.

εὐδάκρυτος, *ov*, obfity w łzy, bardzo oplakany. *εὐδάκρυτος*, *ov*, wiele nakładu, wydatku czyniący, zbytujący.

εὐδέελοσ, *ov*, ep. albo od *δέλιγ* = *εὐλιγ*, pięknie we wieczornem świetle leżący, pięknie oświecony, ogrzany słońcem; albo od *δήλοσ*, *δέελοσ*, bardzo widoczny, w oczy wpadający, widzialny. *εὐδέεπνοσ*, *ov*, w obfitą ofiarę zmarłych zaopatrzony. 2) *δαίσ*, obfity, suty, bogaty.

εὐδέουροσ, *ov*, bogaty w drzewa, z pięknymi drzewami.

εὐδήλοσ, *ov*, bardzo widzialny, jak na dłoni leżący; bardzo jawny l. jasny.

εὐδία, *ή*, (*Ζεύσ*, *Διός*) spokojna, jasna pogoda; zwł. spokój morza, cisza morska, cisza, bezwietrzy. Przenośn. *εν εὐδία* i *εὐ εὐδίας εἶναι*, być w bezpiecznem miejscu, być w porcie.

εὐδιάβατοσ, *ov*, łatwy do przebycia, kędy łatwo się przepawić.

εὐδιάβλητοσ, *ov*, i *εὐδιάβολοσ*, *ov*, łatwy do spotwarzania, narażony na potwarz, mogący być łatwo źle tłumaczony l. w złe obrócony, *πρός τινα*, przez kogo.

εὐδιάζω i *εὐδιάζω*, być spokojnym, pogodnym.

εὐδιατοσ, *ός*, dziura na dnie okrętowym; otwór klistry.

εὐδιάρετοσ, *ov*, dobrze odróżniony, jasny, łatwo podzielić się dający, podzielny.

εὐδιαιήτοσ, *ov*, łatwy do rozstrzygnięcia.

εὐδιατοσ, *ov*, dobrze, skromnie żyjący.

εὐδιάλλατοσ, *ov*, łatwo się pojednać dający, pojednalny, łatwy w przebaczeniu.

εὐδιάλυτοσ, *ov*, łatwy do rozwiązania, do zniszczenia; pojednalny, strawny.

εὐδιανάξ, *κτοσ*, *ός*, władarz światła.

εὐδιανός, *ή*, *όν*, = *εὐδοσ*.

εὐδιάνητοσ, segn. *πνοσ*, *ov*, łatwo się ułaniający, łatwo przez transpirancją wychodzący.

εὐδιάσπαστοσ, *ov*, łatwy do rozłarcia, do rozszarczenia.

εὐδιάρφατοσ, *ov*, łatwo się psujący, łatwy do zepsucia. l. s. *εὐδιάρφατοσ*, *ov*.

εὐδιάρυτοσ, *ov*, łatwo się rozlewający, płynny; bardzo; łatwy do strawienia.

εὐδιάρυτοσ, *ov*, łatwy do pouczenia, pojętny.

εὐδιανός = *εὐδοσ*, pogodny; bezwietrzny.

εὐδιήγητοσ, *ov*, łatwy do opowiedzenia.

εὐδικία, *ή*, sprawiedliwość, sprawiedliwy wyrok; *εὐδ. ἀνέχειν*, wymierzać.

εὐδιόδοσ, *ov*, łatwo przechodzący; *εὐξίσ*, łatwo transpirujący.

εὐδιοπτοσ, *ov*, przejrzysty.

εὐδιόριτοσ, *ov*, łatwy do wyjaśnienia, do oznaczenia.

εὐδοσ, 3. spokojny, cichy, pogodny, łagodny.

εὐδομητοσ, ep. *εὐδομητοσ*, *ov*, dobrze, pięknie zbudowany.

εὐδοκέω, z czego zadowolnionym, zgadzać się, *πονηροσ* t. Biern. *τινί*.

εὐδόκητοσ, z czego zadowolnieniu.

εὐδοκία, *ή*, zadowolenie, upodobanie, życzenie.

εὐδοκίμοσ, *ov*, z dobrego imię, mieć znaczenie, być *εὐδοκίμοσ* t. z Gen. osoby, namiętny.

z. t. s. ἔν τισι, mieć sławę pomiędzy; περί τι, ἔν τινος, τὸ σδοκίμαῖν, honor, sława, tudzież z εἰ lub z Imiesł., tem że.

σδοκίμησις, ἡ, znaczenie, wziętość, powaga.

σδοκίμια, ἡ, sława.

σδοκίμος, ον, wzięty, znakomity, poważny, słynący, sławny, dobre imię mający, świetny, ἐπί, ἔν τινι, w czym; doświadczonej cnoty będący.

σδοκουμένος, ον, przysł. za pozwoleniem, z przyzwoleniem, τινι.

σδοξέω, dobre mieć imię, odznaczyć się, τὰ πολλά, poklaski otrzymać.

σδοξία, ἡ, dobre imię, sława, znaczenie, chwala, pochwała, poklask. W l. mug. chwalebne przyimoty.

σδοξος, ον, mający dobre imię, sławę, sławny, słynny, szanowany.

σδορακῆς, ἔς, dobrze widzący; łatwo dostrzegający l. słyszający, πάντων, wszystko.

σδοροπέω, dobrze, predko biedz.

σδορομίας, ὄ, dobry biegacz, jakaś ryba.

σδορομος, ον, dobrze biegnący; ruchliwy.

σδοροσος, ον, dobrze zroszony, wody pełen, bogaty w wodę.

σδοσώπητος, ον, łatwo wstydzący l. rumieniający się.

σδω, ep: inf. σδόμενα, impf. częstotl. σδωσκε, fut. σδήσω, 1) spać, spoczywać, położyć się, usnąć; ὄπνον, zażywać snu. 2) spoczywać, o śnie śmiertelnym, ukląść się, (o morzu), być bez trosk; być zadowolnionym, spokojnym; ociagać się.

σδέανος, ον, pięknie ubrany.

σδέδρος, ον, 1) na pięknym tronie siedzący, wspaniałe siedzenie mający; stósowny, z pięknymi burtnicami, ławami wioślarskimi. 2) wygodny, na czym dobrze siedzi się.

σδέιδης, ἔς, pięknego kształtu, urodny, dorodny.

σδέιλος, ον, dobrze od słońca oświecony l. ogrzany.

σδέμασέω, być dobrze ubranym.

σδέματος, ον, dobrze odziany.

σδέμων, ον, dobrze, pięknie przyodziany.

σδέσβολος, ον, przystępny.

σδέκπρωτος, ον, łatwy do rozpalenia.

σδέκτεω, być silnym, zdrowym.

σδέκτης, ἔς, silny, zdrów. T. s. **σδέκτικός, ἡ**, ὄν, i **σδέκτος, ον** — **σδέκφορος, ον**, łatwo donoszący.

σδέλαιος, ον, bogaty w drzewa oliwkowe.

σδέλεγκτος, ον, łatwy do przekonania, do wykazania.

σδέλπις, ιδος, r. n. σδέλπι, 1) mający dobrą nadzieję, będący pełen otuchy, pełen nadziei, περί τινος. 2) nadzieję wzbudzający, rokujący dobrze, ἐπί τινι, z Inf.

σδέλπιστία, ἡ, otucha.

σδέμβολος, ον, narażony na napad.

σδέμδοτος, ον, łatwo ustępujący.

σδέξιαγωγος, ον, łatwy do wyprowadzenia.

σδέξιαλειπτος, ον, łatwy do zagaszenia.

σδέξιαπκτήτος, ον, łatwy do oszukania.

σδέξιαλεγκτος, p. σδέλεγκτος.

σδέξιαλεικτος, ον, łatwo rozwijający.

σδέξιαστατος, ον, łatwy do zbadania.

σδέξια, ἡ, dobre mienie się, zdrowie, σδέματος, ciała.

σδέξιοδος, ον, z dobrem wychowaniem, łatwo wyjść; σδωρ, z łatwością wychodzić.

σδέπαγωγος, ον, łatwy do przekonania l. mówić łatwo się dający. πρὸς τι, z czym

σδέπακολούδητος, ον, za którym łatwo zdążyć.

σδέπεια, ἡ, wymowność; piękne powitanie, uprzejme słowo, życzenie dobre.

σδέπῆς, ἔς, wymowny; rozumny, rozsądny.

σδέπιβιατος, ον, dostępny łatwo.

σδέπιβούλευτος, ον, wystawiony na zasadzki.

σδέπιθέτος, ον, łatwo zacząć się dający, narażony na napad; τινι, łatwo komu zacząć.

σδέπιμικτος, ον, wygodny, dogodny dla handlu.

σδέπιφορος, ον, skłonny do, εἰς τι. Przysł. σδέπιφόρος ἔχει πρὸς τι, chętnie o czym mówić.

σδέπιχειρήτος, ον, czego łatwo się podjąć, co łatwo zacząć.

σδέρησεια, ἡ, ión, — **ἰη, ἡ**, dobroczynność; dobrodziejstwo.

σδέρησεύω, adj. verb. **σδέρησεύετον**, dobrze czynić, dobrodziejstwa wyświadczać, τινά, zasłużyć się komu. Biern. dobrodziejstwa otrzymać, odbierać, ὅτι τινος, od kogo, i to τι.

σδέρησθημα, τό, dobrodziejstwo, dobry czyn.

σδέρηστέης, ὄ, dobroczyńca, dobrodziej, zasłużony maż, tudzież jako przymiotn. z ἀνῆρ, bez przyp. l. τινός, τινι. Zwł. tytuł honorowy mężów, co w kraju zasługi wielkie położyli.

σδέρησευτικός, ἡ, ὄν, skłonny do dobrodziejstwa.

σδέρησευτικός, ἡ, ὄν, skłonny do dobrodziejstwa, dobroczynny; τὸ εἶπεν, dobroczynność.

σδέρησέτις, ιδος, ἡ, dobrodziejka.

σδέρησῆς, ἔς, dobrze, pięknie wyrobiony l. zrobiony. 2, dobrze zrobiony, εἰρησεία, dobre czynny, dobrodziejstwa.

σδέρησῆς, ὄν, 1) dobrze czyniący, dobroczynny, sowny; 2) dobrze opracowany, uprawiony, z łatwy do zrobienia.

σδέρεθιστος, ον, łatwy do rozdrażnienia.

σδέρεια, ἡ, pięknej welny, welności.

σδέρεια, ἡ, dobre obwarowanie, obronność.

σδέρικής, ἔς, dobrze ogrodzony, opatrzony.

σδέρηνῆς, ἔς, dobrze rosnący; kwitający, pięknie l. bujnie wyrosły, wysmakły.

σδέρος, att. — **σδέρος**, welności.

σδέστώ, οὗς, ἡ, zdrowie, dobry byt, szczęśliwość.

σδέθηρία, ἡ, rok błogosławiony, urodzaj, powodzenie, pomyślność.

σδέυρετος, ον, łatwy do znalezienia.

σδέφιικτος, ον, łatwo przystępny, łatwo zacząć się dający.

σδέζηλία, ἡ, szczęśliwe współzawodnictwo, pomyślne staranie, ἔν τινι.

σδέζυγος, ep. **σδέζυγος, ον**, t. s. **σδέζωξ, ογος**, z dobrym pomostem, z dobrimi burtnicami; w ogóle: mocno spojony, trwały.

σδέζωά, ἡ, dor. — **σδέζωα, ἡ**, dobre, rozkoszne życie, gody codzienne.

σδέζωνος, ep. **σδέζωνος**, 1) dobrze o-prze-pasany, z piękną przepaską l. pasem; przymiot niewiast, których zwierchnią szatę pas w piękne faldy układał. 2) o mężczyznach, pod-za-kasany, aby łatwiej chodzili; ztađ, żwawy, skory do walki, gotów, πρὸς τὴν μάχην, ruchliwy, lekki, potoczysty, ἄρματα, gotów do podróży.

σδέζωρος, ον, zupełnie czysty; niemieszany, οἶνος.

σδέρηνης, ἔς, p. εἰρηνης.

σδέρησια, ἡ, dobre prowadzenie, rządy pomyślne; *bonum imperium*.

σδέρησοέω, dobrze mówić, chwalić.

σδέρηρορία, ἡ, chwalenie.

σδέρηρορος, ον, wielbiący.

σδέρησεια, ἡ, ión. — **ἰη, ἡ** — **ἰη, ἡ**, dobroć, pro-

stota, prostoduszność, szczerłość, niewinność; a jako nagana, głupota, niedorzeczność, εὐθήθεια τοῦ πο-
λέμου, proste, starodawne prowadzenie wojny. *Simpli-
citas, stoliditas.*

εὐθύτης, ες, dobrego charakteru, prostoduszny, szczerzy, niewinny, prosty; zwykle z nagana, głupi, błazeński, niedorzeczny; εὐθηθές (εστ) z Inf. niedorzecznością jest, byłoby głupota. Rzecz. τὸ εὐθηθές, prostota serca, umysłu, ograniczonosc rozumu. Przysl. **εὐθύθως**, prostodusznie, głupio, niedorzecznie.

εὐθηθία, ή, p. εὐθηθεα.

εὐθηθίζομαι, być dobrodusznym, mówić głupio. **εὐθηθικός, ή, ον**, dobroduszny, niewinny, dobra dusza.

εὐθηκής, ες, dobrze zaostrzony, bardzo ostry.

εὐθηκοῦς, dobrze słyszeć.

εὐθηκοΐα, ή, dobry słuch, posłuszeństwo.

εὐθηκοος, ον, dobrze słyszający, vñ εὐηκουότερα τῆς ἡμέρας, w nocy lepiej słyszysz niż we dnie; posłuszny; skłonny do wysłuchania.

εὐηλάκατος, ον, z pięknem wrzecionem; z piękną strzałą, dobry, celny strzelec.

εὐήλατος, ον, po l. na czem łatwo jeździć, gdzie łatwo podjechać, τὰ εὐήλατα, równe okolice. *Campestris.*

εὐήλιος, ον, mający dobre słońce, słoneczny, na słońce wystawiony, ἐν εὐηλίω, na słońcu. przysl. εὐηλίως, z światłem słonecznym.

εὐημερῶς, spokojnym, pogodnym być; uśmiechać się, εὐεστο, być wesolym zwykle, mieć dobry, pogodny dzień, być szczęśliwym, być w zdrowiu, εὐημερῶς, dobrze; mieć powodzenie, z dramatem. **εὐημερία, τὸ**, udanie się, powodzenie, zwy-

εὐημερία, ή, 1) piękny, pogodny dzień. 2) dobry, szczęśliwy dzień, pomyślny wypadek, zwycięztwo, powodzenie.

εὐήμερος, ον, 1) (ἡμερος) łagodny, oswojony. 2) (ἡμερα) pogodny, szcześniey.

εὐημερία, ή, dobry, pomyślny wiatr.

εὐήμιος, ον, z dobrym wiatrem; od wiatrów za-
bezpieczony.

εὐήμιος, ον, łatwy do kierowania, kierowny.

εὐηνορία, ή, męczość, męstwo, waleczność.

εὐήνωρ, ορος, (ἀνήρ) męzki, męzów zdobiący, pokrzepiający męzów. W doryck. form. εὐάνωρ, obfitujący w dzielnych męzów.

εὐήρατος, ον, wdzięczny, miły, uprzejmy.

εὐήραμος, p. εὐήρης.

εὐήρατος, ον, dobrze wiosłujący l. prujący mo-
rze; w dobre wiosła zaopatrzony.

εὐήρης, ες, (ἄρω) dobrze spojony, dobrze wsta-
wiony, kierowny, stósowny, dogodny; o wiosle i
okręcie.

εὐήρωτος, ον, łatwy do czerpania, z łatwością
czepiający.

εὐήριος, ον, dobrze i pięknie tkany.

εὐήρηξ, ες, pięknie brzmiający, ὕμνος. T. s. **εὐ-
ήρητος, ον**, i **εὐήρηος, ον**.

εὐθαλασσοσ, ον, dobrze nad morzem położony,
potężny na morzu, ἀρχημα, dar panowania na
morzu.

εὐθαλέω, pięknie kwitnąć, zielenić się.

εὐθαλής, ες, pięknie wzrastający, zieleniący się
i kwitający; a **εὐθαλής, ες**, dor. za εὐθηλής, ες,
obfity, bujny.

εὐθανασία, ή, lekka, piękna śmierć.

εὐθανάτω, piękna, lekka, sławna śmierć; *παρὰ*

εὐθαρσέω, być dobrej otuchy, być nieustraszonym. **εὐθαρσής, ες**, nieustraszony, mężny, odważny, ἐν τινι, πρὸς τι, τὰ εὐθαρσῆ, bezpieczne miejsca. Przysl. **εὐθαρσῶς**, odważnie, nieustraszenie.

εὐθαρσία, ή, i **εὐθάρσεια, ή**, nieustraszonosc,
odwaga.

εὐθέθεια, -- θενής, — **θενής**, p. εὐθήητα i t. d. **εὐθέρεαπειτος, ον**, łatwy do zjednania przyslu-
gami, łatwy do zobowiązania.

εὐθετέω, 1) być w porządku, w dobrym stanie; stósować się, kwadrować, εἰς τι, τινι. 2) dobrze uporządkować, w ład wprawić, ἕκαστα.

εὐθετέω, w ład wprawić, ułożyć, uporządkować. **εὐθετος, ον**, dobrze postawiony, położony, upo-
rządkowany; dobrze złożony, dobrze zrobiony; a
εἰς τι, zdatny do czego. πρὸς τι.

εὐθεωρήτος, ον, łatwy poznać się dający, łatwy
do wważania, τινι, εὐθεωρήτων ἐστὶ περὶ τίνος, mo-
żna to łatwo pojąć.

εὐθέως, przysl. do εὐθός, niebawem, zaraz, nagle; εὐθέως παραχρήμα, natychmiast zaraz; ἐπεὶ εὐ-
θέως, skoro tylko; tudzież przy imiesł. t. s. οἶ-
ον εὐθέως, aby zaraz przykład przytoczyć. *Illico, statim.*

εὐθηλέω, dobrze żywić; *bene alo.*

εὐθηλής, ες, dobrze wykarmiony, obfity, pełny,
bujny. *abundans.*

εὐθηλος, ον, z dobrem, pełnem wymionem.

εὐθημονόμοι, w ład wprawić, do ładu przy-
prowadzić.

εὐθημονήη, ή, miłość do porządku, zmysł por-
ządku; ład, porządek. *aptus ordo.*

εὐθήμων, ον, porządkujący wszystko, utrzymu-
jący w ładu; lubiący porządek; dobrze ułożony. **εὐθήμεια, p.** εὐθήμια.

εὐθήμειω i εὐθηνέω, att. być w dobrym byciu,
mieć się dobrze, powodzić się; μῆλα, sporo rość,
pomyślnego wzrostu nabierać; nadawać się; γῆ
εὐθηνόσσα, urodzajna; εὐθηνεῖν τοῖς σώμασι, tyć;
οἶκος, wzmaczać się; o rybach, być w obfitości; tu-
dzież, mieć czego obficie, τινι. Med. z Aor. biern.
wzmacniać się, wzrastać, kwitnąć, potężnieć.

εὐθηνία, ή, (u Attycystów εὐετηρία), stan kwi-
tniawy, obfitosc, dostatek. *abundantia.*

εὐθηρατος, ον, łatwy do upolowania l. schwy-
tania. T. s. **εὐθήρητος.**

εὐθήρηος, ον, szczęśliwy na polowaniu; obfitują-
cy w zwierzynę.

εὐθιτικός, ον, 1) łatwy do dotknięcia. 2) dobrze
dotykający, trafny; dowcipny. W ogóle: zręczny,
obrotny.

εὐθιλαστος, ον, łatwo rozgnieść się dający.

εὐθινησίμος, ον, łatwa, lekka śmierć sprawiający.

εὐθινοιος, ον, wiele jedzący; ale εὐθινοιον γέρας,
część oddana przez suta biesiadę ofiarna.

εὐθιροβήτος, ον, łatwy do przestraszenia, strach-
liwy; łatwo zatrwożyć się dający.

εὐθιραυστος, ον, łatwy do złamania, łomny;
stukliwy, kruchy; nikły.

εὐθιρηκος, ον, z dobrym gzemsem, okrajem l.
listwą, pięknie oprawiony.

εὐθιρέξ, τριχός, ó, ή, pięknowłosey, piękno-
grzywy, gęsto zarosły.

εὐθιρονος, ον, ep. **εὐθιρονος**, na pięknym tro-
nie z siedzącym.

εὐθιρατος, ον, łatwy do zdruzgotania; łomny,
kruchy, miękki.

εὐθιρῶς, ον, 1) łatwość, łatwość, łatwość,
łatwość.

εὐθουλολία, ἡ, trafienie.

εὐθύβολος, ον, traŝający; traŝny.

εὐθύλωσσος, ον, prostomówny, szczyry.

εὐθύγραμμος, ον, prostokreślny, σχῆμα, τὸ εὐθ. figura prostokreślna.

εὐθύδικία, ἡ, proste, słuszne wyrokowanie; εὐθυδικία εἶσεναι, o obzalowywaniu, wręcz do sprawy przystąpić i bronić się od oskarżenia, nie czyniąc ekscypcy przeciw skardze.

εὐθύδικος, ον, sprawiedliwie wyrokujący, sprawiedliwy. Ma i r. żeński.

εὐθυδρομέω, wprost, prostą drogą dokąd jechać.

εὐθύδρομος, ον, prosto biegnący.

εὐθύστερος, ον, z prostemi kiszkami.

εὐθυεργής, ἔς, prosto zrobiony, τὸ εὐ., prosta robota.

εὐθυθάνατος, ον, na miejscu zabijający.

εὐθύτριξ, τριχος, prostowłosa, gładkowłosa, (nie kędzierzawy).

εὐθυμάχη, ὁ, w otwartym boju walczący.

εὐθυμαχία, ἡ, otwarty bój.

εὐθυμέω, mieć otuchę, być wesolym; być łaskawym. Przech. rozweselić. Ztąd biern. f. jak czynna, być wesolym, dobrej myśli; τοῖς ἀδοῖς παρηνίσις, cieszyć się, bawić; ἐπὶ τινι, ἔν τινι.

εὐθυμία, ἡ, otucha, myśl dobra l. wesoła, radość, wesele; εὐθυμίας παρέστιν τινί, zabawić kogo; ἐν εὐθυμίας εἶναι, przyjemności doznawać.

εὐθύμος, ον, 1) życzliwy, dobry. 2) dobrej myśli, wesoły, ochoczy, odważny. 3) przyjemny. Przysl. εὐθύμους, wesoło, ochoczko, spokojnie, odważnie, τοῖς κινδύνοισι φέρειν.

εὐθύνα, ἡ, 1. εὐθύνη, ale acc. εὐθυνα, a w 1 mng. εὐθυνα i εὐθυναί, sprawozdanie, sprawa, liczba, mowa i odpowiedź o rzetelnym stanie czego, τινός, l. z nastp. ὤς, co każdy przez gminę obrany urzędnik, posel lub inny mąż, mający szczególne jakieś polecenie na więcej niż 30 dni, w końcu urzędowania swego uczynić musiał. Zwano to εὐθύνας ἔχειν, ἀπεχεῖν l. εὐθύνην i εὐθύνας διδόναι, zdawać liczbę, uczynić l. przedstawiać sprawozdanie, a εὐθύνας ἀπατεῖν, żądać sprawozdania l. liczby z czego. Kto jej zdać nie umiał, podlegał atymii; ἐν ταῖς εὐθύναις κλοπῆς ἄλωνα, przy zdawaniu liczby być zdybanym na kradzieży; ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐρχεσθαι t. s., εὐθύνας ὀφείλειν, ὀφείναι, w razie niedostatecznego sprawozdania karę zapłacić. Ztąd znaczy też: proces o złożone sprawozdanie, odpowiedzialność; kara, εὐθύνας ἀπολεῖν τινά, uwolnić od kaźni.

εὐθύνος, ὁ, sędzia, badacz. W Atenach zwierzchność odbierająca sprawozdanie od urzędników.

εὐθύνσις, ἡ, prostowanie, kierowanie.

εὐθυντήρ, ἡρός, ὁ, kierujący, przym. — οἶαξ, ster kierujący.

εὐθυντηρία, ἡ, miejsce, gdzie ster przymocowany.

εὐθυντηριος, α, ον, prostujący, kierujący, panujący. [jący.

εὐθυντικός, ἡ, ὄν, odnoszący się do Eutyńdów l. sędziów.

εὐθύνω (εὐθῆς), ioń. i poet. εὐθύνω, I) Czynn. 1) wyprostować, kierować, wyciągnąć, τί ἐπὶ στάθμῃν, według sznuru cieślińskiego, według sznur pomiaru l. według prawidła pokierować l. odmierzyć. Biern. ἔπαυ εὐθυθήτην, rumaki znów nastawiono, t. j. postawiono obok l. wzdłuż dysza. Przen. τινά, sprostować, ukarać, τινί, czém; τινός, obwinic l. poczytać za winnego. 2) prosto wymierzyć, pokierować, τί, τινά i to ἐπὶ, παρά τι

lub z przysl. miejsca. Przen. kierować, rządzić, τινά, τί. II) Med. kierować, τί, co od siebie, ἐπὶ τινι, na kogo, τινί, czém. Pociągnąć do odpowiedzialności, τινός. Biern. być pociągniętym do odpowiedzialności, τινός, za co; wskazać, προβατεῖται, na karę wyplacić się mającą w owcach.

εὐθυνοερία, ἡ, stan, w którym się ma jasne, łatwo wytłumaczone sny.

εὐθυνοειρος, ον, mający sny jasne, łatwo wytłumaczone.

εὐθύπλοια, ἡ, wypływanie (okrętem) w prostym kierunku. Ztąd εὐθύπλους, ścg. — πλους.

εὐθύπλοκία, ἡ, prosta tkanina l. plecionka.

εὐθύπνοος, ścgn. — πνοος, w prostym kierunku dmący.

εὐθύπομπος l. εὐθυπομπός, ον, prosto prowadzący.

εὐθυπορεύω, prostą pójść drogą, ἔδόν.

εὐθυπορία, ἡ, chodzenie w prostym kierunku, prosta droga.

εὐθύπορος, ον, prosto idący, prosty.

εὐθυρρήμονέω, prosto, otwarcie mówić; mówić bez przygotowania.

εὐθυρσος, ον, z pięknym bluszczoprzętem; w ogóle, piękny.

εὐθύς, εἶα, ὁ, ioń. i ep. ἰθύς, εἶα, ἔα, ὁ, 1) prosty, wprost wyciągnięty, wprost przeciwstawiony.

2) prosty, otwarty, szczyry, sprawiedliwy, τον ἰθὺν ἐφαίνε λόγον, wyznał otwarcie rzecz całą;

z wyrzutn. ἡ ἰθεῖα, dom. δίκη, sprawiedliwy wyrok. Przysłówk. τὴν ἰθεῖαν l. εὐθεῖαν, dom. ὁδόν,

prostą drogą, otwarcie; ἐκ τῆς ἰθέης, prosto, bez ogródki, jawnie, wręcz, z dom. τεχνῆς, za co Herod. ma ἰθέη τεχνῆ, πρὸς ἰθῶ, wprost naprzeciw;

ἐκ i ἀπὸ τοῦ εὐθέος, prosto, wręcz, bez ogródki, ἔς εὐθῶ, prosto, w prostym kierunku, otwarcie. Rectus. Przysl. εὐθέως, εὐθύς, εὐθύ,

ioń. i poet. ἰθέως, ἰθύς, ἰθύ, 1) o miejscu, wprost, prosto, prostą drogą, obces na, τινός, ἐπὶ

τινος, ἐπὶ i πρὸς τι i τινι, obces, obcesem na kogo, tuż przy, tuż obok. 2) o czasie, pędem, niebawem, natychmiast, zaraz, w tej chwili; od początku, od przczmienia, od razu, bez korowodów, na przykład; εὐθύς γε, właśnie co; εὐθ. ἐκ τινός, zaraz odkąd, εὐθ. ἐπὶ l. ὤς, skoro.

εὐθυσκοπεῖω, prosto patrzyć, τινά, na kogo.

εὐθύτης, ἡτος, ἡ, prostosc, prosty kierunek, prostota.

εὐθύτομος, ον, prosto ucięty, prosty.

εὐθύτριχος = εὐθύτριξ.

εὐθυφεργής, ἔς, prosto biegnący, prosty.

εὐθυφορία, ἡ, ruch w prostym kierunku.

εὐθύφρον, ον, prostomyślny, otwarty.

εὐθύωνος l. εὐθυῶνός, υχος, z prostemi szponami l. pazurami.

εὐθυωρέω, iść w prostym kierunku.

εὐθυωρία, ἡ, prosty kierunek.

εὐθύωρος, r. n. εὐθύωρον, przysl. prostą drogą. recta.

εὐθιατος, ον, łatwy do wygojenia l. wyleczenia.

εὐθερως, ωτος, łatwo l. bardzo pocący się.

εἶτος, ον, t. j. wołający εδοί, pohuwający, pokrzykujący, bakchankci, przydom. Bakhosa, zwanego: εἶτος Βάχχου l. θεός, albo Εἶτος, i εὐ-

των πῶρ, t. j. ogień, pochodnie εδοί wkrzykujących czyli Tyjad; ogień uroczysty. Bacchaeus.

εὐδιππος, ον, 1) dobrze na koniu siedzący, dobry jeździec. 2) mający piękne rumaki, obfity w rumaki, rycerski.

εὐχῆτος, ο, rybny, rybolowny.

εὐκαθαίρετος, ον, łatwy do pokonania.

εὐκάθεικτος, ον, łatwy do poskromienia, powściągnięcia, kierowny.

εὐκαίρειω, mieć wczas, z Inf., przykładac się do czego; οἱ εὐκαίρειοι τῶς βίῳς, bogaci.

εὐκαρία, ἡ, stósowny, słuszny czas l. pora; τῶν πόλεων, dobre położenie l. stan, bogactwo, szczęście; μεγάλην εὐκ. ἔχειν παρά τινι, mieć wpływ i znaczenie.

εὐκαίρος, ον, w stósownym czasie, słuszny, dogodny. Przysł. *εὐκαίρως*, w sam czas, stósownie, οὐκ εὐκαίρως ἔχειν, nie mieć czasu, *πρὸς τι*. *Opportune*.

εὐκάματος, ον, lekkiej pracy l. roboty, beztrudny.

εὐκαμπής, ἔς, pięknie zgięty l. zakrzywiony;

εὐκαμψία, ἡ, giętkość. [giętki.]

εὐκάρδιος, ον, mężny, odważny, stały, wytrwały; pokrzepiający l. wzmacniający żołądek.

εὐκαρπεία i *εὐκαρπία, ἡ*, obfitość w owoce, urodzajność.

εὐκαρπος, ον, obfity w owoce, urodzajny, plonny, żyzny; zapładniający, użyźniający.

εὐκαταρόνητος, ον, łatwy do zwalczania.

εὐκατακόμιστος, ον, łatwy do sprowadzenia.

εὐκατάληπτος, ον, łatwy do utrzymania l. dzieczenia.

εὐκατάλλακτος, ον, łatwy do pojednania.

εὐκατάλυτος, ον, łatwy do rozwiązania l. zniszczenia.

εὐκατανόητος, ον i *εὐκαταμάθητος, ον*, łatwo pojąć się dający.

εὐκατατρόχαστος, ον, łatwy do napadnięcia, narażony na najazdy. Przen. łatwy do zbiccia.

εὐκατάφρορος, ον, łatwo wpadający, w błąd; skłonny, wylany, *πρὸς τι*.

εὐκαταφρόνητος, ον, pogardliwy, małoważny, nikczemny, lekkomyślny; οὐκ εὐκατ. ἐστί, nie można z nim żartować, *ἐν τινι*.

εὐκατάφυστος, ον, łatwo okłamać się dający.

εὐκατέργαστος, ον, łatwy do uprawienia, γῆ, łatwy do wykonania l. do pokonania l. do strawienia.

εὐκατηγόρητος, ον, łatwo oskarżyć l. zganić się dający.

εὐκέανος, ον, *εὐκέαστος, ον*, i *εὐκέατος, ον*, łatwy do rozłupania, dobrze rozłupany.

εὐκέλαδος, ον, pięknie brzmiący, głośny.

εὐκέρατος, ον, dobrze zmieszany, l. umiarkowany.

εὐκερως, ωτος, att. za *εὐκέραος*, pięknorogi.

εὐκέφαλος, ον, z dobrą głową.

εὐκηχίτερα, ἡ, uśmieczycielka, παιδων.

εὐκῆλος, ον, eol. = *ἐκῆλος*, dor. *εὐκαλος*, spokojny, cichy; bez przeszkody, niezakłócony, polemiczny, bez troski; p. *ἐκῆλος*.

εὐκίνητος, ον, łatwo się poruszający, żwawy; prędki; obrotny, pojętny; skłonny; łatwy do zbiccia, *λόγος*.

εὐκίαν, ονος, ον, z pięknymi słupami.

εὐκλήης, ep. εὐκλήης, εὐκλειῆς i *εὐκληῆς, ἔς*, acc. sing. *εὐκλέα*, za *εὐκλεῖα*, *εὐκλεῖα* i acc. plur. *εὐκλεῖας* za *εὐκλεῖας*, tudzież *εὐκληῆς*, sławny, zaszczytny, wielbiony, świętyni. Przysł. *εὐκλεῖως, ep. εὐκλειῶς*, chwaleśnie, sławnie, zwł. *τελευτήσαι* i t. p.

εὐκλεία, ep. εὐκλειῆ, ἡ, dobre imię, sława; także iron. piękna chluba. Tudzież: chwalenie. Przydomek Artemidy t. j. sławy zwyciężkiej; jej święto zwalo się τὰ εὐκλεία. *Glória*.

εὐκλειῶ chwalić, wielbić.

εὐκλεινος, ον, bardzo sławny.

εὐκλήης, ἴδος, ἡ, dobrze zamknięty; *benemunitus*

εὐκληρημα, τό, los piękny, szczęście. [seru]

εὐκλωστος, ον, ep. εὐκλωστος, pięknie tkany.

εὐκνήμις, ep. εὐκνήμις, ἴδος, δ, ἡ, tylko w Nom. i Acc. plur. z pięknymi nabiodrkami l. nagolenicami l. pleszkami.

εὐκοίλιος, ον, dobry dla żołądka, sprawiający żołądek otwarty.

εὐκοινόμητος, δ, ἡ, przez wspólną naradę dobrze o co się starający.

εὐκοινόνητος, ον, łatwo innym udzielający się; przystępny.

εὐκολία, ἡ, a) prędkie i łatwe zaspokojenie jałdem, przestawanie na małym, wstrzeźliwość, *περὶ τι*, w czem. b) łatwość; w ogóle, uprzejmość, towarzyskość, *πρὸς τι*.

εὐκόλος, ον, łatwo jałdem zaspokojony, wstrzeźliwy, skromny, przestawający na; zadowolniony, do broduzny; lekkomyślny. Przysł. *εὐκόλος*, skromnie, z zadowolnieniem, wesoło, spokojnie, lekko, wygodnie, chętnie, bez trudu.

εὐκομιδής, ἔς, dobrze utrzymywany l. pielęgnowany.

εὐκομπος, ον, mocno loskocący, hałasujący.

εὐκοπία, ἡ, łatwa robota, łatwość.

εὐκοπος, ον, łatwy; *facilis*.

εὐκόσμητος, ον, dobrze uporządkowany, przyzdobiony.

εὐκοσμία, ἡ, przyzwoite zachowanie się, skromność, obyczajność; dobry ład.

εὐκοσμος, ον, pięknie, dobrze uporządkowany, składny, porządky; pięknie przyozdobiony; τὸ εὐκοσμον = *εὐκομία*, a *εὐκομότεροι*, łatwiejsi do uporządkowania. Przysł. *εὐκόσμως*, w dobrym porządku, ozdobnie, strojnie.

εὐκραῆς, ἔς, ep. *εὐκραῆς*, = *εὐκρατος*, dobrze zmieszany, umiarkowany; łagodny.

εὐκραιρος, ον, pięknorogi; pięknodzioby.

εὐκρας, ατος, l. *εὐκράς, ατος*, = *εὐκρατος*.

εὐκρασία, ἡ, dobre zmieszanie, umiarkowanie.

εὐκρατος, ον, dobrze zmieszany, umiarkowany

εὐκρατῶς, przysł. *ἔχει*, mocno, silnie.

εὐκριθός, ον, bogaty w jeźnieniu.

εὐκρίνεια, ἡ, czystość, jasność.

εὐκρίνεις, dobrze wybrać, wyszukać.

εὐκρινής, ἔς, a) (dobrze) uporządkowany, πάντα εὐκρίνεα ποιέεσθαι, wszystko w ład wprawić, b) zdrów. Żąd o powietrzu, czysty, jasny. c) wyraźny. Przysł. *εὐκρινῶς*, ep. *εὐκρίνεως*, w porządku, porządnie; οὐκ εὐκρ., nie stanowczo.

εὐκριτος, ον, łatwy do rozeznania; wyraźny.

εὐκρότης, ον, dobrze młotem bity, dobrze kuty.

εὐκροπος, ον, łatwy do przechowania. T. s.

εὐκροφής, ἔς.

εὐκράτος, α. ον, a) poświęcony, ślubiony, wyblagany; ślub l. modły zawierający, εὐκρ. χάρις, dar ofiarny. Rzecz. *εὐκράτα*, śluby, życzenia, *φαινων*, wywyżczając się ze ślubów. b) życzony, przeklęty, godny przeklęctwa, *πατρόθεν εὐκρ. φάτις*, ojca kłątwa; *χάρις*, wyblagana łaska. c) blagany, wzywany, *Θεῖς*. Także czynienie. d) życzący, modlący się, *εὐχαι*, gorące modły.

εὐκράτεος, ον, zamożny, bogaty. T. s. *εὐκρήμων*, i *εὐκρήμων, ον*, poet.

εὐκρήμενος, ἡ, ον, dobrze zbudowany, założony, zamieszkały, l. uprawiony.

εὐκρίτος, ον, t. c. poprzedzający.

εὐκτός, 3. pożądany, według zachęcenia.

εὐκκοκλος, *ov*, pięknie zaokrąglony, pięknochoły 1. pięknokoszy (o wozie), χορεία, w pięknych kolach toczące się płasy.

εὐλάβεια, *ἡ*, (w krasis, ἡδύλαβεια) przezorność, ostrożność, rozważa, niestanowczość, mądrość, sumiennność, εὐλαβίας ἐστὶ πολλή, bardzo trzeba być ostrożnym, strzedz się; ἢ πρὸς τὸ θεῖον εὐλαβία, bogobożność, τῶν πεπραγμένων, obawa w działaniu; πληγῶν εὐλάβεια, wystrzeżenie się, t. j. odpiernanie ciosów.

εὐλαβόμαι, Dep. pass., z Adj. verb. **εὐλαβή-τεον**. 1) strzedz się, ostrożnie poczynać, ogłędnie działać, lekkać się, obawiać się, wahać się; względnie, unikać, uciekać, n. p. εὐλαβούμενον προσφέ-ρειν, z wielką przezornością użyć, τι, τινά 1. μῆ, ὅπως μῆ, 1. z Inf. bez i z artyk. bez i z μῆ. 2) baczyć na co, czuwać, pilnować, καιρόν, zręcznej porę użyć.

εὐλαβής, *ἔς*, 1) rozważnie chwytający, ostrożnie poczynający sobie, skromny, trwożliwy, περί τι, przy czem; τὸ εὐλαβές, sumiennność, przezorność. 2) dobrze trzymający, 1. biern. łatwy do uchwycenia. 3) bogobożny. Przysł. εὐλαβῶς, ostrożnie.

εὐλαβητικός, *ἡ, ὄν*, przeczorny, ostrożny.

εὐλαβίη, *ἡ*, p. εὐλάβεια.

εὐλάζω, f. ζω, dor. orać. ara.

εὐλάκα, *ἡ*, lemiesz, radło; ἀργύρεα εὐλάκα εὐλά-ζειν, poet. symb. za: głód będzie taki, że za zboże płacić się będzie tyle, jakoby srebrnym lemieszem trzeba było orać. Vomer.

εὐλαϊαντος i **εὐλαϊαντος**, *ov*, dobrze wyglądzony, starty, łatwy do starcia.

εὐλαϊριος, *ov*, i **εὐλαϊριων**, *ov*, z pięknymi łąkami, bogaty w łąki.

εὐλακτρος, *ov*, z pięknym łożem; stósowny do łożnicy, ponętny, uroczy, hoży; ale i: wzniciająca miłość do pięknych oblubienic, o Cyprydzie.

εὐλαξίς, *ι*, z pięknym wysłowieniem; pięknie tłumaczący się.

εὐλή, *ἡ*, robak, czerw¹, zwł. w gnijącym cieple, zwykle w l. mnę. αἰόλα, rojące się robaki. Vermes.

εὐλήκτος, *ov*, wnet przestający.

εὐλήπτως, *ov*, łatwy do wzięcia lub zdobycia. Przysł. εὐλήπτως, stp. najw. εὐλήπτωτατα, łatwo do wzięcia, wygodnie.

εὐλήρα, *τά*, lejce, uzda, cugle; uzdzienica.

εὐλήρως, *ov*, z pięknym portem.

εὐλήμιος, *ov*, z pięknymi jeziorami i stawami.

εὐλήμω = εὐ λέγειν, dobrze o kim mówić, chwalić, wielbić, πλεῖστα τὰς γυναίκας 1. τινά ἐπὶ τι-νι. Tudzież: błogosławić i dziękować.

εὐλήμια, *ἡ*, 1) chwalenie, sława, chwala. 2) piękne wysłowienie, piękny język. 3) błogosławienie, błogosławieństwo, obfity 1. hojny datek, wieczerza święta, stół pański.

εὐλογιστέω, z rozważa działac, πρὸς τι.

εὐλογιστία, *ἡ*, rozsądna rozważa.

εὐλογιστος, *ov*, rozważający dobrze, przeczorny, rozważny; dobrze obliczony; łatwy do zliczenia. Ztąd przysł. εὐλογιστως, rozważnie; spokojnie.

εὐλόγος, *ov*, rozumny, rozsądny, εὐλόγος ἐστὶ z acc. c. Inf., uzasadniony, zgodny. Rzecz. τὸ εὐ-λόγον, prawdopodobieństwo; ἐκ τῶν εὐλόγων, wed-ług wszelkiego prawdopodobieństwa; ἐκτός τῶν εὐλόγων πίστεω, być nieprawdopodobnym. 2) pięknie brzmiący, pozorny, upozorowany. Przysł. εὐλόγως, ze słusznych przyczyn, słusznie, εὐλό-γως ἔχειν, być prawdą.

εὐλόγος, *ov*, mający los szczęśliwy, dolę szczę-śliwą 1. ostry koniec.

εὐλόφος, *ov*, z piękną kitą (szyszak). przysł. εὐ-λόφος φέρειν, posłuszny, cierpliwie.

εὐλόχος, *ov*, pomocny przy rodzeniu, babiący (od babi.)

εὐλόρος, *ὁ*, i **εὐλόρος**, *ov*, pięknie grający na lutni.

εὐλύτος, *ov*, łatwy do rozwiązania; obrotny, gięt-ki, gibki; lekki, zwawy, możebny.

εὐμάθεια, *ἡ*, i **εὐμαθία**, *ioń*. εὐμαθίη, łatwość w uczeniu się i pojmowaniu.

εὐμαθής, *ἔς*, łatwo uczący się, łatwo pojmują-cy, εὐμαθέστερον γενέσθαι, łatwiej pojąć. Przysł. εὐμαθῶς, chętnie, łatwo, z łatwością. 2) łatwy do nauczenia się, zrozumiały, jasny.

εὐμακής, *ἔς*, dor. = εὐμακής.

εὐμαλλίος, *ov*, z piękną wełną.

εὐμαρεία, *ἡ*, *ioń*. **εὐμαρή**, **εὐμαρείη** 1. **εὐ-μαρή**, łatwość t. j. a) ruchliwość, zwinnność, szparność. b) wygoda, εὐμαρεία ἡμῖν ἐστὶν ἀκού-ειν, z łatwością przychodzi nam, że; εὐμαρεία γρήσθαι, mieć wygodnie 1. wygodę; tudzież: obfitość, dostatek; πρὸς εὐμαρείαν τινος, dla wygo-dy czyjś; δι' εὐμαρείας, z łatwością; zręczna, do-godna sposobnością, ulga; wypróżnienie żołądka, i miejsce: wychodek.

εὐμαρής, *ἔς*, (μάρη = γείρι) = εὐχερής. a) la-tny, wygodny, bez trudu. b) łatwo tworzący, χρο-νος εὐμ. θεός, bóstwo wszystko z łatwością wy-konywające; εὐμαρές ἐστι, łatwo. Przysł. **εὐμα-ρός**, łatwo, wygodnie, bez trudu.

εὐμαρίς, *ἡ*, **ἶδος**, *ἡ*, orientalne obuwie mężczyzn, tudzież kobiet.

εὐμεγέθης, *ἔς*, znacznej wielkości, ważny.

εὐμέλεια, *ἡ*, piękny śpiew, dobra modulacja; dźwięk mowy.

εὐμελής, *ἔς*, 1) dźwięczny. 2) (μέλωμαι) dobrze przygotowany.

εὐμελή, *ἡ*, p. εὐμέλεια.

εὐμελέτω, dobry miód 1. wiele miodu robić, o pszczołach.

εὐμενία, *ἡ*, i **εὐμενία**, *ἡ*, *ioń*. **εὐμενεῖη**, ży-czliwość, łaska, wzgląd, uprzejmość, przyjaciels-kość, παρά τινος, ze strony czyjś; ἐπ' εὐμενία θεῖν, aby był łaskawym; uległość, pokora, lub zgoda z wolą boga; οὖν εὐμενία, łaskawie.

εὐμενέτης, *ὁ*, życzliwy, przyjaciel.

εὐμενέω, tylko w czas terażn., być życzliwym, przechodn. uprzejmie przyjać.

εὐμενής, *ἔς*, życzliwy, łaskawy, uprzejmy, dobry; o rzeczach: pomyślny, skuteczny, zbawienny, wy-godny, łatwy, τινί 1. z Inf. Rzecz. τὸ τῶν θεῶν εὐμενές, łaska bogów. Przysł. **εὐμενῶς**, życzliwie, łaskawie.

εὐμενίδες, *αι*, życzliwe, Erinnye. p. im. własne.

εὐμενίζω, zjednać czyja życzliwość (komu). Med. życzliwym sobie uczynić; zjednać.

εὐμενικός, *ἡ, ὄν*, życzliwy, przyjacielski.

εὐμετάβλητος, *ov*, łatwo zmienny.

εὐμετάβολος, *ov*, zmienny, niestały.

εὐμετάθετος, *ov*, łatwo na-przestroić się dający, zmienny.

εὐμετακίνητος, *ov*, łatwo na inne miejsce po-ruśny się dający.

εὐμεταπειστος, *ov*, łatwo za namową zdanie zmieniałający.

εὐμετάστατος, *ov*, zmienny; niestały.

εὐμεταχειρίστος, *ov*, czem łatwo kierować lub

władać można, kierownyy; dobroduszny; łatwy; łatwy do pokonania, do poskromienia.

επιμετρος, ον, odmierzony dobrze, umiarkowany.
επιμήκης, ες, znacznej długości, wysoki wysmukły. Dor. **επιμάκης**, w ogóle: wielki; τόχα.
επιμήλος, ον, z dobremi owcami, bogaty w owce.
επιμήροτος, ον, łatwy do przedzenia, przędny.
επιμήχανία, ή, zręczność, wynalazczość; zmysłność.
επιμήχανος, ον, biegły, zaradny, obrotny, wynalazczy, zmysłny, przemysłny, προς τι, εν τι, tudzież z Genit. Przysl. **επιμηχάνως**, przemysłnie; dowcipnie, sztucznie.

επιμήχης, ον, łatwy do naśladowania.
επιμήχης, ον, bardzo znieznawidzony.
επιμιτος, ον, cienkonitny, cienkoniasty.
επιμιτρος, ον, pięknie o-l. przepasany.
επιμηλίης, ό, (μελία), gen. επιμηλίω i επιμηλείω, ep. = επιμελιās, z dobrym jesionowem oszczepem, w dziedę jesionową oparzony.

επιμημονεσετρος, εχεν, łatwiej mózdz w pamięci być zachowanym.

επιμημόνευτος, ον, godny wzmianki; łatwy do opowiedzenia; łatwo w pamięci się zachowujący.

επιμηστος, ον, i dor. **επιμαστος**, dobrze pamiętający, pamiętny, τινός.

επιμορία, ή, los szczęśliwy, szczęście; dobra własność; szczęśliwe posiadanie czego.

επιμορος, ον, szczęśliwy; mający udział.

επιμορπείω, pięknie śpiewać.

επιμορφία, ή, piękny kształt, piękna postawa, piękność. *formositas*.

επιμορφος, ον, pięknokształtny, piękny; ozdobiony, czczony.

επιμορσία, ή, dźwięczność, biegłość i znanstwo w sztukach pięknych.

επιμοσος, ον, wdzięczny, uroczy, dźwięczny.

επιμολή, ή, wyraz niewytłumaczony, za który proponowano αιμολή, επιμολή i επιμηλίη.

επιμόζω, położyć, ukłaść; ukłaść do snu; uspokoić, uciszyć. Med. ułożyć się do snu, spać, mieć legowisko; pójść na spoczynek; παρά τι, spać przy kim, i tak też sam Dat.; u Sofokl. także forma czynna wznacz. spać, choć za επιμόσαι czytają tam inni επιμόσαι.

επιμοστειών, οσα, ον, dobry do zamieszkania, mieszkalny.

επιμοτιόμενος, η, ον, dobrze zamieszkanym, zaludniony, dogodny.

επιμοτιός, α, ον, należący do łoża l. łożnicy; γάμοι, połączenie się na łożnicy; επιμοτιά χηνη, ślady legowiska; επιμοτιά πεδάλια, ster zatrzymujący okręt w biegu l. kierujący l. też spoczywający na rufie okrętowej.

επιμόσμιος, ον, wygodny do legowiska.

επιμοστήριον, τό, legowisko, łożysko; także w l. mnogiej.

επιμοστεια, ή, spółnica łoża.

επιμοστήριος, ήρος, ό, i **επιμοστρω, ορος, ό**, spółnik łoża, małżonek.

επιμόω = επιμόζω, ukłaść; usnąć, pościć; przen. uciszyć, usмирzyć. Med. z aor. pass. ukłaść się, spać. U Hom: aor. pass., o małżonkach, φιλότητι l. εν φιλότητι. Tudzież z Dat. Przenośn. o burzach: pokładać się, uciszyć się.

επιμότης, ό, spółnik łoża; małżonek. R. ż. **επιμότης, ή**.

επιμόη, ή, z ep. Genit. επιμόητι. 1) łożo, łożysko, legowisko; gniazdo; βρωτο γράς επιμόη, nory do spania, gdzie radzący się wroczeni w sen zapa-

dają. Szczeg. łożo, łożko, wezgłowie, łożnica, uścisk, małżeństwo. επιμοτιόμενης επιμόης, w niezakłóconem małżeństwie; οι επιμόης αποκλειεόμενοι, ci którym łożnicę skrytym podstępem wydarto; tudzież; małżonka; ztąd ή κάτω επιμόη, przebywająca w podziemiu. 2) spokój, spoczynek, miejsce spoczynku, grób. 3) w l. mng. kamienie, zastępujące w najdawniejszych czasach miejsce kotwicy, l. kamienie, za pomocą których okręt do brzegu przycumowano, kamienie kotwiczne, do których przywiązywano kiersztak. Tudzież, namiot.

επιμόθεν, z łoża.

επιμόημα, τό, spółkowanie, małżeństwo.

επιμόητρια, ή, = επιμόατρια.

επιμόητος, ον, ep. **επιμόητος**, dobrze uprzędzony, pięknie tkany.

επιμόητρια, ή, spółnica łoża.

επιμόητωρ, ορος, ό, = επιμόατωρ.

επιμόης, ιδος, ή, = επιμόητης, małżonka.

επιμόης, ιος, ιδος, pozbawiony, osierocony. *orbus*.

επιμόείω, być życzliwym, przychylnym, τινι.

επιμόεια, ή, ιοα. επιμόηη, žyczliwość, laskawość, względy, uprzejmość, współczucie, udział, życzliwa gorliwość; επιμοειω έχων, posiadać względy, ale i, žyczliwość okazać lub dowieść žyczliwości, τινι i εις, προς τινα, komu; εν επιμόεια έχων τι, pokazać się życzliwym, skłonnym; dalej επιμοεια l. τὰ τής επιμόειας, dowody žyczliwości. W l. mng. žyczliwość usposobienie; επιδοειω, dać gratyfikacye; επιμοεια, κατ', δι' επιμοειω, επ' επιμοεια, μετ' επιμοειας, z žyczliwości, žyczliwie, przychylnie, przyjaźnie; δι' επιμοειας, przez žyczliwość.

επιμοεικος, ή, όν, życzliwy. Przysl. **επιμοεικως**, życzliwie, przychylnie, έχων τινι, być względem kogo życzliwym, προς τινα.

επιμόμας, ό, według Scholiasty = επιμομος t. j. τῷ επιμομοσιμένῳ και δικαίῳ l. επιμόμα λιμενών.

επιμομοεμαι, dep. z f. pass. επιμομοηήσομαι, po iónsku επιμομοήσομαι, dobrze być zawiadowanym, urządzonym, przyjść do lepszego ładu, otrzymać dobrą ustawę.

επιμομοειω, t. c. poprzedzające.

επιμόμημα, τό, prawna, uprawniona czynność.

επιμομεία, ή, ιοα. επιμομείη, ή, 1) dobre przestrzeżenie praw, prawność, postępowanie prawne, uczynność. 2) dobry porządek prawny, dobra ustawa.

επιμομος, ον, dobre prawa mający dobrze urządzone; prawnie postępujący, praw przestrzegający.

επιμομος, att. scgn. **επιμομος, ουν**, z Gen. plur. επιμομών, Stp. wyż. ión. επιμομοστερος, att. επιμομοστερος, dobrze myślący, życzliwy, przyjaźliwski, przychylny; επιμομος z dod. l. opuszcz. πολιτης, zacy oby-watel, patriota. Stp. najw. επιμομοστατος τινι δια τάχους θανειν, iron. miecz, najlepszy przyjaciel, pomagający do przedkłej śmierci. Kzcz. τὸ επιμονον, žyczliwość, wierność, dobre usposobienie.

επιμομοχίας, ό, do rzezańca podobny, nieplodny.

επιμομοχίζω, wytrzebić, rzezać, trzebić.

επιμομοχος, ό, stróż łoża, pokojowy sluga i dozorca kobiet, rzeżaniec, trzebieńiec, kastrat. Bywali kamerjunkturami rzeżadco na wschodzie i dochodzili do wysokich dostojenstw. Tudzież o zwierzętach i roślinach, nie mający jądra l. nasienia, nieplodny. *Spado*.

επιμομοτα, dor. = επιμόατα, ότα, p. επιμό.

επιμόμας, ό, równo się poruszający. Poprawka wątpliwa Hermanna za επιμόμας.

επιμοωτος, ον, z silnym grzbietem.

εὐξενος, ión. i poet. **εὐξενος**, gościnny; gl. *πόντος, πῶρος, ὀδμα*, morze czarne od czasu jak Grecy tam nad brzegami osady pozakładali; przedtem *ἄξενος* dla dzikich mieszkawców.
εὐξέστος i ep. **εὐξέστος**, *ov*, i 3 zak., dobrze wyglądzony, wypolerowany, polerowany, gładki, utoczony, czysto wyrzeżany, gładko oaiosany.
εὐξήραντος, *ov*, łatwy do wysuszenia.
εὐξοος, ep. **εὐξοος**, = **εὐξέστος**. W Genit. także segn. *εὐξου* (od *ξέου*).
εὐξύμβολος, att. za *εὐσύμβολος*, zdalny do obcowania, towarzyski.
εὐξύνετος, *ov*, att. za *εὐδύνετος*, łatwy do zrozumienia: zrozumiały. Przysł. stp wyż. *εὐξυνετώτερον*, rozumnie, rozsądnie.
εὐχογος, *ov*, 1) wielkiego obwodu, wielki i ważny. 2) wygodny, 1) dogodny (do dzwigania).
εὐοδέω, mieć dobre powodzenie, wyjście, odpływ.
εὐοδία, *ή*, dobra droga, powodzenie = **εὐπραξία**.
εὐοδμος, *ov*, ión. i ep. = *εὐοσμος*, wonny.
εὐοδος, *η*, *ov*, drożny, wygodny do chodzenia, po czém wygodnie się jedzie. 2) mający dobre powodzenie, tni, chodzisty.
εὐοδῶω, zaprowadzić na dobrą drogę, szczęśliwie prowadzić. Biern. mieć dobre powodzenie. W N. T. być szczęśliwym.
εὐοῦ, bakchancki okrzyk, hey! hejże! hu ha! *εὐοῦ*.
εὐοίνεω, mieć wiele i to dobrego wina.
εὐοίνος, *ov*, dobre wino mający, obfitujący w wino.
εὐολβος, *ov*, bardzo szczęśliwy, zamożny.
εὐολισθός, *ov*, łatwo posługujący się.
εὐομβρος, *ov*, obfity w deszcz, dżdżysty.
εὐομολόγητος, *ov*, na co łatwo zgodzić się można; jasny.
εὐόνειρος, *ov*, łatwo sny mający; *τὰ εὐόνειρα*, dobre sny.
εὐοπλία, *ή*, dobre uzbrojenie.
εὐοπλος, *ov*, w dobrą broń zaopatrzonej, dobrze uzbrojonyj.
εὐορησία, *ή*, łagodność, dobroć, powolność.
εὐορηγος, *ov*, 1) łagodny. 2) łatwo się gniewający, jako opp. do *πράος*. Przysł. *εὐορηγῶς*, umiarkowanie, beznamietnie. T. s. *εὐρηγῶς*, *ov*.
εὐορεκτος, *ov*, sprawiający wielki apetyt.
εὐορίστος, *ov*, łatwy do określenia; słabo określony.
εὐορκέω, a) dobrą, nie fałszywą złożyć przysięgę. b) dotrzymać przysięgi, tni, uczciwie działać.
εὐορκία, *ή*, w l. mng., dobra przysięga; dochoowanie przysięgi.
εὐορκος, *ov*, 1) dobrą, słuszną przysięgę składaający, *εἰς τινα*, w ręce czyje l. przeciw komu. b) dotrzymujący przysięgi, uczciwy, dotrzymujący słowa. 2) o rzeczach: stósowny do przysięgi, *τὰ εὐορκια*, prawda; lub z Inf. *εὐορκῶν τινα εἶναι* z Inf., wolno komu bez nadwężenia przysięgi co uczynić.
εὐορκωμα, *τό*, = *εὐορκια*, dotrzymanie słowa.
εὐορμος, *ov*, z miejscami zdatnemi do wyrzucenia kotwicy, wygodny do ładowania; *portuosus*.
εὐοφθαλμος, *ov*, pięknooki, przenośn. *εὐοφθαλμον ἀποδοῦσαι*, co mile w ucho wpada.
εὐοχέω, dobrze pilnować, doglądać.
εὐοχθέω, mieć dostatki, być zamożnym.
εὐοχθος, *ov*, urodzajny, obfity, dostatni.
εὐοχος, *ov, dobrze, mocno trzymającyj.
εὐοφέω, mieć wiele dobrych pokarmów, zwł. ry.
εὐοφες, *ov*, obfity w ryby. by mieć.
εὐοπαχής, *ές*, dobrze spojony; silnej budowy (ciała), mocny.*

εὐπάθεια, *ή*, ión. **εὐπαθία**, dobry byt, powodzenie, zmysłowe zadowolenie, rozkosz zmysłowa. Ogóln. przystępność dla zewnętrznych wrażeń; *ἐν εὐπαθειῇ εἶναι*, błogich doznawać uczuć.
εὐπαθία, oddać się rozkoszy, rozkoszować, bawić się, ochocić się; *πρὸς τι*, cieszyć się czém; *ὅπο τινος*, doznawać od kogo czego dobrego.
εὐπαθής, *ές*, przystępny dla wrażeń zewnętrznych, uczulowy, drażliwy, *πρὸς τι*; na co; czuły na co, gniewliwy, namiętny.
εὐπαιδία, *ή*, posiadanie dobrych dzieci, szczęście z dziećmi l. z dzieci.
εὐπαις, *παῖδος*, *ὁ*, *ή*, obdarzony dobrmi dziećmi, szczęśliwy z dzieci; *γόνος εὐπαις*, dzielny, dobry
εὐπακτος, p. **εὐπρηκτος**. [syn.
εὐπάλαμος, poet. i **εὐπάλαμος**, *ov*, biegły, zmysłny, przemysłny; misterny.
εὐπαράγωγος, *ov*, łatwy do przeprowadzenia, wstawienia; łatwy do uwiedzenia, oszukania.
εὐπαράδεκτος, *ov*, wiary godny.
εὐπαράιτητος, *ov*, pojednawczy, pojednalny.
εὐπαράκλητος, *ov*, łatwy do skłonienia, skłonny
εὐπαρακολούθητος, *ov*, zacząć z łatwością postępować można, zrozumiały.
εὐπαρακόμιστος, *ov*, łatwy do za — przeprowadzenia; łatwy dowóz mający.
εὐπαράλογος, *ov*, łatwy do zamiania.
εὐπαράμυθητος, *ov*, łatwy do namówienia, do ubłagania, liśościwy, *δεινόν*, ulgę sprawiający.
εὐπάραος, dor. = **εὐπάραος** = **εὐπάρεος**, pięknolocy.
εὐπαράπειστος, *ov*, łatwo namówić się dającyj.
εὐπαράπλους, obok czego łatwo przepłynąć.
εὐπάρεδρος, *ov*, wytrwały.
εὐπάρθενος, *ή*, dobra, szczęśliwa dziewica.
εὐπάροδος, *ov*, łatwo przystępny.
εὐπαρόξυντος, *ov*, łatwy do r. zdrażnienia.
εὐπάροφος, *ov*, z pięknym wypustkiem (wypustką), z pięknym brament, zwł. purpurowym; *ὁ εὐπάροφος*, bogacz. *Prælectatus*.
εὐπατέρα, *ή*, córka zacnego ojca, zacnego rodu, *ἀλλά*, dwór zacnego ojca.
εὐπατριδής, *ὁ*, dobrego, zacnego rodzica, zacnego l. szlachetnego rodu, szlachetny; *εὐπατριδαί*, szlachta.
εὐπατρις, *ἰδός*, *ή*, r. ż. do poprzedzającego. Soph. El. 1070, dobra córka.
εὐπάτωρ, *ορος*, *ὁ*, = **εὐπατριδής**.
εὐπαχής, *ές*, bardzo gruby.
εὐπειθεία, *ή*, posłuszeństwo, powolność.
εὐπειθής, *ές*, i **εὐπιθής**, *ές*, 1) łatwy do namówienia, chętnie słuchający, posłuszny, powolny; *τὸ εὐπειθές*, posłuszeństwo; *τροφή*, strawny. 2) łatwo namawiający, przekonywający, pewny.
εὐπειστος, *ov*, posłuszny, powolny.
εὐπέπελος, *ov*, łagodny, stłoki, przyjemny.
εὐπέπλος, *ov*, z pięknym odzieniem zwierzcniem, pięknozaty.
εὐπέπτος, *ov*, łatwy do strawienia.
εὐπερίγωγος, *ov*, łatwy do oprowadzenia.
εὐπερίγραπτος, *ov*, i **εὐπερίγραφος**, *ov*, pięknych rysów, pięknej postaci; łatwy do opisania, do przedstawienia.
εὐπεριθραύστος, *ov*, łatwo w koło łamiący się.
εὐπερικκοπτος, *ov*, dobrze w koło obcinającyj.
εὐπερίληπτος, *ov*, łatwy do ogólnienia, niebardzo rozległy.
εὐπεριόριστος, *ov*, łatwy do ograniczenia.
εὐπερίπματος, *ov*, dobrze w koło chodzący

εὐπερίσπαστος, ον, łatwo odciągnąć l. ciągnąć na okół.

εὐπερίστατος, ον, łatwo otaczający l. usidłający.

εὐπερίσραπτος, ον, łatwy do zbicia.

εὐπερίσφωρος, ον, łatwy do odkrycia.

εὐπερίσχυτος, ον, łatwo się rozlewający l. rozszerzający.

εὐπέταλος, ον, piekniolisci.

εὐπέτεια, ἡ, łatwość, łatwe używanie l. dostąpienie czego, γυναικῶν, α τῆς ἀγορᾶς, łatwość dowozu. δι εὐπετείας, łatwo; t. s. μετ' εὐπετείας. Przen. εὐπέτειαν δίδουαι.

εὐπετής, ἐς, z łatwością padający, a) łatwy, lekki, wygodny, z Inf. lekkomyślny, przedki. b) o rytmie, piękny spadek, τὸ εὐπετές. Przysł. εὐπετώς, łatwo, lekko, bez trudu, wygodnie, przedko; przy liczbach, prawie, bez mała.

εὐπεψία, ἡ, dobre, łatwe strawienie.

εὐπηγής, ἐς, i **εὐπηκτος, ον**, dobrze spojony, silnie zbudowany, krępy, zwięzły, gruby, ściśliwy, krzepki, mocny, jedrny. T. s. εὐπάς, ἄγος, ὄ, ἡ.

εὐπηγος, ον, pięknie tkany.

εὐπηγος, ο, z pięknymi ramionami, pięknoramienny.

εὐπίλητος, ον, dobrze ściśnięty, gęsty, ściśly.

εὐπίνης, ἐς, ćwiczony w palestrze, zręczny, biegły, delikatny. 2) rdza starożytności pokryty pojedynczy, silny, jedrny. Ztąd **εὐπίνεια, ἡ**, prosta i jedrna piękność w wysłowieniu.

εὐπιστος, ον, wierzytelny, wiarogodny. O osobach, posłuszny, łatwowierny.

εὐπλαστος, ον, 1) łatwy do utworzenia, do zlepienia. 2) dobrze ułożony, dobrze wymyślony; φόνος εὐπλαστοτέρα, z łatwością większa tworząca.

εὐπλατής, ἐς, bardzo szeroki.

εὐπλειος, ep. εὐπλειος, ον, i 3 zak., dobrze napełniony, pełny.

εὐπλεκής, ἐς, ep. **εὐπλεκής, ἐς**, dobrze spleciony.

εὐπλεκτος, ep. εὐπλεκτος, t. c. poprzedzaj.

εὐπλευρος, ον, z silnymi bokami, mający silne piersi i płuca.

εὐπληκτος, ον, łatwy do bicia.

εὐπλωέω, dobrze, szczęśliwie płynąć, mieć szczęśliwą podróż.

εὐπλοία, ἡ, iον. i ep. **εὐπλοίη** i **εὐπλοΐη**, dobra, pomyslna podróż na okręcie; εὐπλοία, na, po szczęśliwej podróży. Przen. szczęście.

εὐπλόκαμος, ep. εὐπλόκαμος, ον, a r. z. **εὐπλοκαμής, ἴδος, ἡ**, z pięknymi włosów zwojami, z pięknymi kędziorami.

εὐπλοος, segn. — πλοος, szczęśliwie żeglujący l. płynący.

εὐπλονής, ep. εὐπλονής, dobrze umyty, czysty.

εὐπνοία, ἡ, 1) lekki, swobodny oddech. 2) dobre przewiew. 3) dobre, swobodne wzięwanie.

εὐπνοος, segn. εὐπνοος, ep. εὐπνοος, 1) dobrze, lekko oddychający; dobrze, lekko wzięwający; przyjemnie wionący. 2) dobry do wciągania, oddychania, ἀήρ. 3) dobrze przewiany, wietrzny; tudzież, dobrze wiejący l. dmący.

εὐποδία, ἡ, dobroć, siła nog.

εὐπονητικός, ἡ, ὄν, dobroczynny.

εὐπονήτος, ον, (z fem. εὐπονητή), dobrze zrobiony, pięknie wyrobiony.

εὐποσία, ἡ, dołaczyność; w l. mng. dobrodziejstwa.

εὐποκος, ον, z dobrą, piękną wełną.

εὐπόλεμος, ον, dobry, szczęśliwy w wojnie.

εὐπορπος, ον, szczęśliwie przeprowadzający.

εὐπορῶω, 1) nprzech., mieć dostatek czego l. poddostakiem czego, żyć w dostatkach, opływać w co, τινός, mieć powodzenie, udawać się, wyjść na czem dobrze; w ogóle: być zamożnym, zdołać, móżd, umieć sobie dać radę, poradzić sobie, uskutecznić, częśd. bez przypadku, cz. ἀπό τινος, czem zbhogać się, πρὸς τι. zaałecś srodek na co, τινός, dostać, dopiąć czego, cz. z zdian. pyt. zal. 2) przech., obficie dostarczyć, dostawić, λόγον, dać radę.

εὐπορία, ἡ, łatwość w zrobieniu lub otrzymaniu czego: ztąd, zapas, zasób, obfitość, dostatek, zbytek, majątek zamożności, wygoda, wczas, srodek, poręka, wsparcie, zręczna para, bez przyp. i τινός, εἰς τι, utrzymanie na; dowóz, żywność; ἡ παρ ἀλλήλων, wzajemna pomoc; τῆς: τήχης, laska, przychylność.

εὐποροστος, ον, łatwy do sprowadzenia, bez kosztu nabywający się, τὰ εὐπ. sc. φάρμακα, domowe lekarstwa.

εὐπορος, ον, 1) dobry, wygodny (do chodzenia), drożny, chodzisty, przystępny; przen. nie przedstawiający trudności, bez trudów, kierowny, łatwo uskuteczniomy, wykonalny, praktyczny, zdalny, stósowny, zyskowy, pożyteczny, w ogół. łatwy, cz. bez przyp., cz. τινί, dla kogo lub z Inf. 2) łatwo idący, lekki, obrotny, zwinny, zaradny, sprężysty, czynny, dobrze przysposobiony, hojnie wyposażony, w środki zaopatrzenia, zamożny, bogaty, τινί, w co, πρὸς τι, do czego. Przysł. **εὐπόρος**, łatwo, bez trudu, obficie, podostatkiem. εὐπ. ἐνέγκειν, umieć zaradzić sobie, dać radę, εχειν πάντα, wszystko mieć podostatkiem, εὐπ. εχειν, być zdrowym.

εὐπορηέω, mieć los szczęśliwy.

εὐπορηία, ἡ, dola, szczęście.

εὐπορηος, ον, szczęśliwy.

εὐποτος, ον, przyjemny do picia, (dobry) do picia, pijny.

εὐπους, ποδός, mocny w nogach, prędkonogi.

εὐπραγέω, być szczęśliwym, żyć szczęśliwie.

εὐπραγία, ἡ, 1) szczęście w czynach, powodzenie, szczęście. 2) dobre postępowanie, dobre obchodzenie się z czem.

εὐπρακτος, ον, łatwy do wykonania, przeprowadzenia.

εὐπραξία, ἡ, = εὐπραγία, 1) szczęście w czynach, powodzenie, szczęście, szczęśliwa dola. W l. mng. pomyslnie wypadki, zamożność. 2) dobre postępowanie, dobry czyn.

εὐπραξίς, ἡ, t. c. poprzedz.

εὐπρέπεια, ἡ, godność, przyzwoitość, układność, przyjemna postać. ztąd εὐπρ. λόσο l. λόγον, pięknie brzmiące słowa; μετ' εὐπρεπείας, układnie, powabnie; δι' εὐπρεπείαν, dla ubarwienia l. upiększenia.

εὐπρεπής, ἐς, 1) przyzwoity, przystojny, stósowny. Stp. wyż. εὐπρεπέτερος = stp. równemu, aby osłabić twierdzenie, τινί, dla kogo l. komu, l. z Inf. przystoi, wypada co czynić. 2) dobrze w oczy, pod zmysły w-podpadający, piękny, dorodny, urodziwy, zaszczepiony; αὐ εὐπρεπείας, piękni ludzie. 3) mający pozór piękny, szczeg. pięknie brzmiący, dźwięczny, pozorny, pięknie udany; ἐκ τοῦ εὐπρεπέως, pozornie, na oko; εὐπρεπέστατον τῶ λόγῳ, jako wymówka najlepszy pozór mająca; i samo εὐπρεπές, πρὸς τινα, dobry pretekst, pozór, wykręt w obec kogo; δειλία, tchórzliwość, kryjąca się pod pięknem nazwiskiem. Jako rzecz. τὸ εὐ-

πρεπές, pięknie brzmiąca usługa. Przysł. εὐπρεπῶς, str. najw. εὐπρεπέστατα, przyzwyczajenie, pod przyzwyczajonym pozorem.

εὐπρηptos, on, = εὐπρητής.
εὐπρηκτος, on, ion. i εὐπρηξίη, ion. p. εὐπρακτος, — πράξις.

εὐπρήσσα, tylko εὐπρήσασσον ἕκαστα, lepiej pisać: εὐ πρήσασσον, co patrz.

εὐπρηστος, on, gwałtownie rozdmuchany, ἀπτηή, wedł. innych, gwałtownie rozniecający, rozżarzający.

εὐπρόσδεκτος, on, przyjemny. **acceptus.**
εὐπροσγηροία, ή, stosowna przemowa. towarzyskość. grzeszność, uprzejmość.

εὐπροσήγορος, on, stósownie przemawiający, grzeczny, uprzejmy, towarzyski.

εὐπρόσιτος, on, łatwo dostępny.

εὐπρόσδοτος, on, łatwo dostępny, łatwo przystępny, ludzki. **affabilis.**

εὐπρόσιστος, on, łatwo przystępny.

εὐπροσόρμητος, on, wygodny do wylądowania.

εὐπροσώπεω, podobać się.

εὐπροσώποικος, z pogodną twarzą spoczywający. (Wapł.).

εὐπρόσωπος, on, z pięknym obliczem, wesołej twarzy; przen. λόγιος, piękne, wystawne mowy; εὐπρόσωπα διπονεσθαι, wyborną na pozór dać odpowiedź.

εὐπρόσαστος, on, czém łatwo zastawić się l. zasłonić się, αἰτία, dosadna przyczyna.

εὐπρουμής, es, i εὐπρουμος, **on,** z piękną rufą, z dobrze spojną rufą, z pięknym tyłem okrętu, z pięknym pomostem. Pierwsze też dobrze zabezpieczony.

εὐπρωρος, on, z piękną sztabą, z pięknie przystrojonym dziobem.

εὐπτερος, on, dobre skrzydła mający, prędkii; γοναίτες, górnolotne, wysokiego rodu niewiasty.

εὐπτότης, on, trwożliwy, lękliwy. T. s. εὐπτότης, **on.** [dnein.]

εὐπυνδάκωτος, on, z dobrą ziemią l. gruntem,

εὐπυργος, on, z pięknymi wieżami, dobrze obwarowany. *probe munitus.*

εὐπυρος, i εὐπυροφόρος, on, obfity w pszenicę.

εὐπύγων, onos, wielką l. gęstą brodę mający.

εὐπώλος, on, bogaty w źrebięta, w konie, δῶρον, dar pięknych rumaków.

εὐράξ (εὐρος), na stronie, z boku, u Arystof. εὐράξ, πατῆς, psł hyc! (aby spłoszyć)

εὐραφής, es, dobrze zszyty; poet. εὐρράφής, co patrz i t. podobn.

εὐρασιετής, es, znajdujący słowa, twórczy; lepij: εὐρησιετής.

εὐρασιλογέω i εὐρησιλογέω, przyczyny, słowa wymyślić, aby czego dowieść. Ztąd **εὐρασιλογία** l. **εὐρησιλογία, ή,**

εὐρασις, wynalzczenie, wynalazek.

εὐρητής, ó, wynalazca. *inventor.*

εὐρητικός, ή, ón, wynalazczy.

εὐρήτης, ή, r. ż. do εὐρητής.

εὐρημα, τό, rzadko εὐρημα. 1) rzecz znaleziona, znalazzek w l. mng. o osobach: znajdek. Szczeg., znalazzek dobry l. szczęśliwy, gratka, zdobytcz, zysk l. szczęście niespodziewane; εὐρ. εὐρίσκειν, niespodziewanie dopiąć szczęścia; znaleźć co. 2) wynalazek; τῆς συμφοράς, lekarstwo na nieszczęście l. przeciwi.

εὐρησιετής — λόγέω, p. εὐρασι: — ετής i t. d.

εὐρίς, inos, ó, ή, i εὐρίνος, **on,** własć. z do-

brym nosem, z dobrym węchem, tropiący dobrze **εὐρίπος, ó,** ciasnina zwł. dzieląca Euboję od stałego lądu; rów, kanał. *fretum.*

εὐριώνηδς, es, na kształt ciasniny; żyjący w ciasninach.

εὐρίσσω, impf εὐρίσκων, f. εὐρίσω, pf. εὐρίκηα, aor. 2. εὐρον, aor. pass. εὐρέθην. 1) Czynn. 1) znaleźć, czego kto szuka, wynaleść, wykryć, odkryć, odsłonić, wymyślić, licząc wynaleść, wyrachować, zbadać, przekonać się; w ogóle, szukać, przygotować, τινά, τί, τέκνωρ Ἰλίου, przygotować, sprowadzić, ściągnąć koniec Ilionu. Tużdzic Acc. c. Inf. ὅτι, ὅπως i τινί, dla kogo, ale tui też, czém. 2) przypadkiem, trafem znaleźć, trafić, spotkać, dostać, τινά i τί, często z przymiotn. l. imiesł. Szczeg. εὐρίσσεια πολλῶν χρυσῶν, znalazłszy kupca, co wiele złota dał, t. j. sprowadzając za drogie pieniądze; τοῦ εὐρίοντος ἀποδίδοσθαι, za każdą cenę, za byle co. 3) Biern. być wynalezionym, τὰ εὐρημένα τοῖς ἄλλοις, to co inni wynaleźli, z przymiotn. lub imiesł., pokazać się czém l. że, wypaść, wynikać, ἀπό τινος, z czego; dać się znaleźć, stać się, być; ἅπαντα εὐρήται καθ' ἡμῶν, pokazało się, że wszystko przeciw nam się zwróciło. 3. Med. 1) sobie l. dla swoich znaleźć, zjednać sobie, wymyślić. dostąpić, zarobić, ubiegać się, doznać, doświadczyć, τί i to παρά, ἀπό τινος, od kogo, tudzież παρά τινι, ἐκ, ἀπό τινος, z czego l. w czém, τινί, dla kogo; n. p. ὅτι ὄντο κακῶν, ściągnąć sam na siebie klęskę. 2) = Czynn. f., coś komu przygotować, παρά τινος, od kogo.

εὐροεω, pięknie, obficie płynąć, przen. ὁ δαίμων εὐροεῖ, gdy los pomyslnie wypadnie, powodzić się, o człowieku; mieć powodzenie, πρὸς τι, w czém.

εὐροία, ή, łatwe, lekkie płynienie, powodzenie, dobry wypadek l. spadek, τινός, czego; przen. τῶν λόγων, tok mowy lekki, potoczystość; bogactwo, pełność.

εὐρόνοτος, ó, wiatr wiejący z południowego południa ku wschodowi, wiatr południowemu poboczny ku wschodowi.

εὐροος, scgn. εὐρούος, p. εὐρόρος, pięknie płynący, pięknie się toczący; obfity; dobry, powodzenie mający; o mowie: potoczysty.

εὐρος, ó, wiatr wschodni, południowowschodni.

εὐρος, τό, szerokość, rozległość; z Genit. miary. lub z przymiotn. Zwykle w Acc. się dodaje, w szerokości, w szersz.

εὐρράφής, es, poet. za εὐραφής, dobrze zszyty.

εὐρήρης, es, genit. — ρεῖος, scgn. z ρεῖος, i εὐρήρειτης, **es,** pięknie płynący, pięknie toczący się.

εὐρόρος, p. εὐρούος.

εὐραύρουα, ή, tylko w Nom. i Acc, szerokoulicy; publiczny.

εὐραύμας, ó, z szeroką zdział, t. j. zdzie daleko (do zamachu) wyciągając.

εὐρύβατος, on, daleko kroczący, rozprzestrzeniony

εὐρύβιας, ó, ion. i ep. — βίτης, szerokowładnacy

εὐρόδης, es, z szerokimi siedzeniami, przestronny.

εὐρόθμια, ή, słuszny stósunek, symetria, proporcya, równość; dzwięczność, zgododźwięk; przenośn. przyzwolta postawa, układność.

εὐρόθμος, on, w dobrym, słusznym stósunku, taktu i rytmu przestrzegający, taktowny, stósowny, przylegający, równy, proporcjonalny, wymierny; układny, biegły, obrotny, zwinnny. Rodz. 3. Njak, w l. mng. εὐρόθμα, jako przysł. εὐρόθμα βαίειν.

równym, poważnym krokiem stapać.
εὐρύκωρος, ὄτος, ὄ, ἤδωρος.
εὐρυκόδων, ὄνος, ὄ, gwałtowny wiatr południowy. Inni czytają. εὐρακόλων = εὐρακαλόων, lub εὐροκλόων.
εὐρύκολλος, ὄν, szerokołony, wielkie zatoki mający.
εὐρυκρεῖον, ὄνος, ὄ, szeroko władający.
εὐρυλίμιον, ὄνος, ὄ, z szerokimi łakami.
εὐρυμέδων, ὄνος, ὄ, = εὐρυκρεῖων. Tudzież, szeroko rozłożony.
εὐρυμέτωπος, ὄν, szerokokoczoly.
εὐρύνω, ἀορ. 1. εὐρύνα, szerokim zrobić, rozszerzyć, rozpostrzedz, καλὸν ἀγῶνα, plac bitwy rozprzestrzenili, aby nie walczącym nie zawadzało; ἀβλακας, szerokie brudzy robić; γεῖλαα, rozdziawić gębę, t. s. μωκῆρας, nozdrza; τὸ μέσον, zostawić szerokie miacjsze w pośrodku.
εὐρύνωτος, ὄν, z szerokimi plecami, z szerokim grzbietem.
εὐρύοδευα, ἤ, z szerokimi drogami, szerokodrogi.
εὐρύοπα, ὄ, ep. za εὐρύοτης z Acc. metaplastycznym εὐρύοπα, daleko rozlegający się, donośny, w dali słyszany.
εὐρύοπεδος, ὄν, z szeroką równiną l. płaszczyzną.
εὐρύοπορος, ὄν, z szerokimi ścieżkami, szerokodrogi.
εὐρύοπρωκτος, ὄν, z szerokim zadkiem; cudzołożca; ζῆδ εὐρύοπρωκτία, ἤ.
εὐρύοπυλῆς, ἐς, szerokobramny.
εὐρύοπέδιρος, ὄν, i εὐρύοπέων, ὄνος, ὄσσα, ὄν, szeroko pływający, z szerokim korycie toczący się.
εὐρύς, εἶα, ὄ, (ion. — εἶα, w r. ż.) ep. Acc. εὐρέα = εὐρῶν, Stp. wyż. εὐρύοτερος, szeroki, rozległy, obszerzny, gruby, szeroko rozpostarty, rozprzestrzeniony.
εὐρύοθενής, ἐς, ep. daleko l. szeroko władający, bardzo potężny.
εὐρύοστερονος, ὄν, z szeroką pierśią, mocny; obszerzny. T. s. εὐρυστήθης, ἐς.
εὐρύοστομος, ὄν, z szeroką gębą l. ujściem.
εὐρύοτης, ἤτος, ἤ, szerokość, obszerność, rozległość.
εὐρύοτιμος, ὄν, szeroko, daleko czczony.
εὐρύτος, ὄν, obficie, hojnie płynący.
εὐρυφωρέτης, ὄ, z przestronnym koleżanem.
εὐρυφής, ἐς, szeroko rosnący jęczmień.
εὐρυχαθής, ἐς, szeroko rozwarty.
εὐρυχαίτης, ἐς, z gęstem, długim włosem.
εὐρύχορος, ὄν, właśc. z przestronnymi placami do piasów, przestronny, rozległy.
εὐρυχωρίς, ἐς, przestronny, obszerzny.
εὐρυχωρία, ἤ, przestronność, obszerność, rozległość; przestronny plac, przestrzeń rozległa, równina, ziemia równa, morza płaszczyzna.
εὐρυχωρίων, τὸ, τ. c. poprzedzające.
εὐρύχορος, ὄν, przestronny, rozległy.
εὐρύωδης, ἐς, poet. za εὐρύς.
εὐρύεις, ἐσσα, ἐν, spleśniały, zbótwiały, zgnity, zatechły. Według starożytnych już = εὐρύς także, przestronny, p. ἤροτες.
εὐρωπός, ἤ, ὄν, = εὐρύς.
εὐρύς, ὄτος, ὄ, pleśń, zbótwiałość, zgnilizna, zarduch; próchnienie kości.
εὐρωστία, ἤ, siła, krzepkość, zdrowie, czerstwość.
εὐρωστίας, ὄν, (ῥώνωμι) silny, mocny, krzepki, zdrow. Przysł. εὐρώστως, silnie, gwałtem, usilnie, dzielnie, dosadnie, dobitnie
εὐρωτιάω, ἤ, być spleśniałym, zaplesniałym, zgni-

łym, zgnić, zbótwieć, zatechnąć; βίος εὐρωτιῶν, życie brudne w kale.
**εὐρύς, ἐβ, ep. i ion. ἤρύς, ἤβ, ep. gen. ἐῆρος i ἐῆρος, acc. ἐβ, ἤβ, r. n. ἤβ, metaplast. gen. plur. ἐάων l. ἐάων, dobry, piękny, dzielnny, dziarski, zacny. chwata. R. n. ἐβ i ἐβ, p. ἐβ. Rzecz. τὰ ἐά, ἐάων, dobra, dobre.
εὐσα, = ὄσσα, p. εἰμί, form. dor.
εὐσαλος, ὄν, z dobrem stanowiskiem dla okrętów.
εὐσαρκία, ἤ, mięsistość, tłustość, dobra tusza.
εὐσαρκος, ὄν, tłusty, bruczasty.
εὐσέβεια, ἤ, poet εὐσεβία, bogobojność, poszanowanie, cześć, obowiązek względem bogów, pobożność, zbożność, sumienia, z artykuł przez krasis zlane: ἡσέβεια, twoja obecna pobożność; εὐσεβεία νομίζεσθαι, przestrzegać bogobojności.
εὐσεβής, ἤ, być pobożnym, wykonywać pobożny obowiązek; w ogóle: wykonywać obowiązek, postępować moralnie albo jak dziecko, bez przyp. l. τὰ πρὸς θεοῦς, εἰς i πρὸς τινα.
εὐσεβήμα, τὸ, pobożny czyn, cześć.
εὐσεβής, ἐς, bogobojny, pobożny; sumienny, wolny od winy. Rzecz. τὸ εὐσεβές i τὰ εὐσεβῆ, a) pobożność, zbożność, b) prawo boskie, zakon czei godny. Pius. Przysł. εὐσεβῶς, bogobojnie, pobożnie, według obrządku świętego, w sposób stosowny l. właściwy.
εὐσεβία, ἤ, p. εὐσεβεία.
εὐσεστός, ὄν, łatwo wstrząsany, narażony na trzęsienia ziemi.
εὐσεμνος, ep. εὐσεμμος, ὄν, w ławy wioslar-skie czyli burtnice albo w pomosty dobrze zaopatrzony; dobrze pokryty, mający piękną burtę.
εὐσεπτος, ὄν, bardzo czcigodny. pius.
εὐσημος, ὄν, 1) dobrego znaku, dobrej wieszczby l. przepowiedni. 2) po pewnych znakach (τινά) z łatwością poznać się dający, wyraźny; z imiesł. κληῖν δ' ἀλοῦσα, zburlone, po dymie łatwo poznać je zecze. Przysł. εὐσήμως, wyraźnie, jasno.
εὐσηπτος, ὄν, łatwo gnijący.
εὐσθενεία, ἤ, siła, moc, krzepkość.
εὐσθενέω, ἤ, być silnym, mocnym.
εὐσθενής, ἐς, ep. εὐσθενής, silny, czerstwy, krzepki, zdrow.
εὐσκαρῆμος, ὄν, ep. εὐσκαρῆμος, dobrze, lekko skaczący, chyży, żartki.
εὐσκαπαστος, ὄν, dobrze kryty, dobrze zasłoni-ony, bezpieczny. Stp. najw. εὐσκαπαστότατον, rzecz. najbezpieczniejsza. tutus.
εὐσκαπτος, ὄν, łatwy do oglądania, αἰεψς, łatwe badanie.
εὐσκαυέω, ἤ, być dobrze uzbrojonym, być przygotowanym do podróży.
εὐσκίαστος, ὄν, dobrze ocieniony.
εὐσκος, ὄν, cienisty. Opacus.
εὐσκοπος, ὄν, ep. εὐσκοπος, 1) (σκοπός) dobrze celujący, celny (strzelec). 2) (σκοπέω) dobrze tropiący, bystry. 3) widzialny, daleko widziany; εὐσκοπα βάλλειν, przysł. pewno, celnie strzelać, razić.
εὐσοια, ἤ, zbawienie, całość, zdrowie.
εὐσοος, ὄν, cały, zdrow.
εὐσπλαγχνία, ἤ, 1) odwaga, dzielność, hart duszy. 2) litość.
εὐσπλαγχνος, ὄν, mający dobre, zdrowe wnętrześci; przen. litościwy.
εὐστάθεια, ἤ, stałość, wytrwałość; zdrowie.
εὐσταθεῖω, ἤ, mocnym, trwałym, spokojnym być; być zdrowym na ciele i duszy.**

εὐσταθής, ἕς, ep. **εὐσταθής**, mocno stojący, bezpieczny, trwały, warowny, stały. 2) cały, zdrow, krzepki, zdrow na ciele i duszy, spokojny, wesoly.

εὐσταθής, ἦ, iou. i poet. = εὐστάθεια.

εὐσταλής, ἕς, dobrze uzbrojony, στόλος, lekki, szczęśliwy, πλοῦς, — lekko uzbrojony; przen. pojedynczy, prosty, skromny, tudzież, przyjemny, przyzwoity, przyzwoicie odziany. Przysł. bez korowodów, lekko, przyzwoicie.

εὐσταλία, ἦ, iou. = εὐστάλεια, lekkość, zwinnosć, lekka zbroja.

εὐστέφανος, poet. **εὐστέφανος, ov**, pięknie uwieczony; z piękna przepaska na czole, z pięknym czołkiem. — 2) mocno obwarowany, mocnym mur-m otoczony.

εὐστολος, ov, dobrze uzbrojony.

εὐστόμαχος, ov, dobry na l. wzmacniający żołądek.

εὐστομέω, własc. piękna mieć gębę; pięknie śpiewać. Przen. = εὐφημέω, słowa dobrej wieszczby wypowiedzieć.

εὐστομία, ἦ, dobra gęba, dobra mowa, dźwięk.

εὐστομος, ov, 1) z piękna, dobrą gębą lub pyskiem, ἵππος, a κύνες, z dobrmi zębami: o puharach, z wielkim otworem l. ujściem. 2) pięknie mówiący; zwł. słowa dobrej wieszczby mówiący; stąd εὐστομ(α') ἔγε = εὐφημέε, nie powiedz nic złowieszczonego, milcz; εὐστομα ἐστὶ τι, παρὶ τίνος τι εὐστομα κείτα, milczy ktoś o czem.

εὐστοχεῖω, trafić w cel szczęśliwie; umieć się zastosować do czego l. z czego korzystać; odgadnąć.

εὐστοχία, ἦ, szczęśliwe ugodzenie w cel, zręczność w trafieniu do celu; zręczność w odgadrywaniu, w dostrzeganiu słusznej l. zręcznej pory; trafny dowcip.

εὐστοχος, ov, celny; niezawodny, niechybny; przen. szczęśliwie odgadujący, bystry, przenikliwy; przysl. **εὐστόχως**, trafnie, celnie, słusznie, dobrze.

εὐστρα, ἦ, miejsce, gdzie zabite świnie opalają.

εὐστρεπτος, ov, ep. **εὐστρεπτος**, dobrze skręcany.

εὐστρεφής, ἕς, ep. **εὐστρεφής**, to co poprzedz.

εὐστρεφία, ἦ, giętkosć, powolność, obrotnosć, zręczność.

εὐστρεφος, ep. εὐστρεφος, ov = εὐστρεφής. 2) kierowny, łatwo kierować się dający, pętki.

εὐστρωτος, ov, dobrze rozpostarty, pokryty matercami.

εὐστολος, ov, z pięknemi posągami.

εὐσχυομένητος, ov, łatwo narażony na potwarz.

εὐσχυλόγιστος, ov, co łatwo wnioskować, odgadnąć można.

εὐσύμβλητος, ov, łatwy do odgadnięcia l. zrozumienia, łatwy do wytłumaczenia; att. εὐσύμβλητος.

εὐσύμβολος, ov = εὐδύμβολος, t. c. poprzedzające. 2) dobrej wieszczby l. przepowiedni, πρὸς τι. 2) dobry do obcowania; towarzyski.

εὐσυνάγωγος, ov, gdzie łatwo zwięść można, τόπος, miejsce składowe.

εὐσυνάλλακτος, ov, towarzyski, obcujący.

εὐσυνάρμοστος, ov, łatwy do spojenia.

εὐσυνεσία, ἦ bystrość, dobry spogład.

εὐσύνετος, ov, 1) łatwo pojmujący, bystry. 2) łatwo zrozumiały. T. s. εὐδύετος.

εὐσυνθετέω, sumiennie wykładać miewać; w ogóle: sumiennie postępować.

εὐσύνθετος, ov, dobrze spojony l. ułożony.

εὐσύνοπτος, ov, przejrzysty, jasny.

εὐσύντακτος, ov, dobrze uporządkowany.

εὐσύντριπτος, ov, łatwy do złamania, łomliwy.

εὐσφυρος, ov, ep. **εὐσφυρος**, z pięknemi kostkami (nugami).

εὐσχημονέω, zachować przyzwoite ułczenie.

εὐσχημος = εὐσχημω. Przysl. **εὐσχημωσ**, przyzwoicie.

εὐσχημοσύνη, ἦ, ład przyjemny, układność, udatność, przystojność, przyzwoitość.

εὐσχημω, ov, dobrej postaci l. postawy, układny, udatny, przystojny, przyzwoity; o mowie: w pięknych zwrotach l. ruchach. Przysl. **εὐσχημωσ**, przyzwoicie, przystojnie, wdzięcznie.

εὐσχολίω, mieć wczas do czego, τι.

εὐσχοςλος, ov, wczasujący, spokojny.

εὐσωματέω, być dobrej tuszy, być mocnym.

εὐσωματώδης, ἕς, dobrej tuszy.

εὐσωτρος, ov, dobrze okuty; ἀπήνη, z dobrmi kołami.

εὐταλῆς, ἕς, łatwo topniejący, łatwo miękający.

εὐτακτέω, przestrzegać ładu, porządku, ordynku, karności, w karnosci trzymać l. w ryzie; być porządnym, obowiązku dopełniać, być posłusznym l. skromnym, słuchać.

εὐτακτος, ov, 1) w dobrym porządku, dobrze uporządkowany. 2) porządku pilnujący, porządny, prawny, posłuszny, skromny, przyzwoity. Przysl. **εὐτάκτως**, porządnie, karnie, skromnie, posłusznie.

εὐτακμίτως, ov, dobrze zawiadowany, dobrze rozszafowany.

εὐταξία, ἦ, dobry ład l. rozkład; dobry stan; porządek dobry, karnosć, przestrzeganie porządku, miary; subordynacya, posłuszeństwo, dobre zachowanie się.

εὐτάρακτος, ov, łatwy do zaniepokojenia, trwożliwy, straszliwy.

εὐτε, poet. i iou. ἦρτε = ὅτε. I) Spójn. 1) czasu, u Homera zwykle z partykułą w zdaniu następnym. Własnie gdy, kiedy. a) z indic. b) z Conj. z **αν** i bez niego, gdyby, skoroby. c) z Optat. o czynnościach się powtarzających, ielekrođ. d) z **αν** i Imiesłow. (wątpliw.) 2) przyczynny, ponieważ z Indic. II. Przysłów. porównania, = ἦτε, jak, (wątpl.) *Quanto, ex quo.*

εὐτεχιστος, ov, w dobre mury opatrzony, dobrze obwarowany; z metaplast. Acc. εὐτεχιστα.

εὐτεχίης, ἕς, εὐτεχίητος, ov. εὐτεχίητος, ov, i εὐτεχίος, ov, to samo co poprzedz.

εὐτεκνέω, być szczęśliwym z dziećmi, ożywać w dzieci.

εὐτεκνία, ἦ, szczęście z dziećmi, ożywanie w dobre dzieci.

εὐτεκνος, ov, szczęśliwy z dziećmi, płodny w dzieci; χρημαί, obiecujące dzieci. Także o zwierzętach, płodny; a γονή, zdalna do rodzenia dzieci.

εὐτέλεια, ἦ, iou. **εὐτελετή, ἦ**, 1) taniosć. 2) mała wartość, nikczemność, lichota. 3) prostota, oszczędność, ograniczenie się, μετ' εὐτελείας, bez rozrzutności.

εὐτελής, ἕς, 1) z łatwością zapłacony, tani. 2) nie wiele nakładu czyniący na co, oszczędny, skromny; biedny, na małym przestający. Bez przyp. i παρὶ τι, na co lub w czem. Rzecz. τὸ εὐτ., przestawianie na małym. Przysl. **εὐτελῶς**, stp. wyższy, εὐτελέστερον. 1) tanio, z małym kosztem. 2) pojedynczo, εὐτελέστερον συσκευάζεσθαι, w prostszą żywnosć zaopatrzyć się.

εὐτελήςω, lekce ważyć, źle zrobić.
εὐτελήςσιμος, ó, lekceważenie, pogarda.
εὐτερπής, ές, bawiący, ucieszny.
εὐτεχνία, ή, biegłość w jakiej sztuce, umiejętność, wiedza, zręczność.
εὐτηξία, ή, własność łatwego topnienia.
εὐτιθάσσειτος, ον, łatwy do okroczenia.
εὐτιλήμων, ον, wytrwały.
εὐτμητος, ον, poet. **εὐτμητος**, dobrze, pięknie rżnięty. *bene sectus*.
εὐτοκία, ή, łatwe, szczęśliwe porodzenie.
εὐτοκος, ον, łatwo, szczęśliwie rodzący.
εὐτολμία, ή, odwaga śmiałość.
εὐτολμος, ον, odważny, śmiały, mężny. Przysł. **εὐτόλμως**, nieustraszenie.
εὐτοπος, ον, dobrze poprzerzynany, o domach, z wielu przejściami.
εὐτονω, mieć siłę, εἰς τι, mózł.
εὐτονία, ή, siła, moc charakteru. *Vigor*.
εὐτονος, ον, dobrze napięty, wyteżony, silny, mocny; gorliwy. Przysł. **εὐτόνωσ**, usilnie, gorliwie. *Validus*.
εὐτορονος, ον, i **εὐτόρνευτος**, ον, dobrze utoczony, zaokrąglony.
εὐτράπεζος, ον, zaopatrzony w dobre stoły l. biesiady, szczerze goszczący, hojny, dobry do biesiady.
εὐτραπελία, ή, biegłość w żartach i dowcipach, grzeczność, dowcip; także w l. mng.
εὐτράπελος, ον, obrotny, zwinnny, zmienny, umiejący się zastósować do okoliczności; podchlebny, zwodniczy, uludny, dowcipny; **εὐτράπελόν** εἶσι z Inf., niedorzecznością jest. Przysł. **εὐτραπέλωσ**, biegle, obrotnie. *Facetus, lepide*.
εὐτραφής, ές, ep. i poet. **εὐτρεφής** i **εὐτρεφής**, ές, dobrze karmiony. tusty; silny, krzepki; dobrze wychowany. 2) pokrzepiający, pożywny, żywny.
εὐτρεπής, ος, obrotny, krzepki, zwinnny; przygotowany, gotów, ochoczy, uzbrojony; **εὐτρεπές** τι ποιέσθαι, przygotować, przysposobić, a Perf., mieć co na pogotowiu. Przysł. **εὐτρεπώς**, w dobre przygotowanym stanie, εἶχειν, być dobrze przygotowanym.
εὐτρεπίξω, 1) Czynn. przygotować, uporzadkować, urządzić, uskutecznić, przysposobić, mieć na pogotowiu, bez przyp. i εἰς τι, do czego. Med. pf. **εὐτρεπίσμαι**, sobie co przygotować, przysposobić swoje, uzbroić się, uporzadkować, do ładu przywieść.
εὐτρεπτος, ον, obrotny, zmienny, łatwo przechodzący w zgniliznę.
εὐτρητος, ον, ep. **εὐτρητος**, dobrze, sztucznie przewiercony; dziurkowaty. Według innych: dobrze wyglądzony, cienki, delikatny.
εὐτρηαιήης, ó, z pięknym trójzębem.
εὐτριχος, p. εὐτριξ.
εὐτροπία, ή, obrotność, zwinnność, łgiełość; dobry charakter, dobry sposób myślenia.
εὐτροπος, ον, t. c. **εὐτράπελος**, dobrze myślący, dobry, uobyczajony.
εὐτροφέω, być dobrze karmiony, dostać dobry pokarm; rosnąć.
εὐτροφία, ή, dobry, obfity pokarm, żywny pokarm, dobre wyżywienie.
εὐτροφος, ον, pożywny, żywny.
εὐτρόχαλος, ον, dobrze, pięknie bieżący; dobrze zaokrąglony.
εὐτροχος, ον, p. **εὐτροχος**, o pięknych kołach,

pięknokolny; przen. prędko biegnący, zwinnny, obrotny, ruchliwy, bez przyp. i ἐν τινι, dobrze zaokrąglony.
εὐτυκος, i **εὐτυκτος**, ον, ep. **εὐτυκτος**, dobrze zrobiony l. wyrobiony, misterny; *κρέα*, dobrze przygotowany, gotowy.
εὐτύπωτος, ον, co z łatwością cechę przyjmuje l. stępel.
εὐτυχέω, wytkniętego celu, czego życzone, osiągnąć; być szczęśliwym w przedsięwzięciach; w ogóle: mieć szczęście, a nieosob. wzięść dobry obrót, zmienić się w lepsze, być przyjaznym (τινί, komu) bez przyp. n. p. **εὐτυχίτε**, bądźcie zdrowi τί, n. p. τό **εὐτύχημα**, mieć szczęście; πάντα, we wszystkim mieć powodzenie; οὐ τὰ πρόσ θεῶν **εὐτυχεῖ**, nie są mu życliwi; tutajεὶ τινί, ἐν τινι, czem być uszczęśliwionym, mieć w czem powodzenie; οἷς **εὐτύχησιν** — οὐ μετρίως χρῆσθαι, nadużywać szczęścia; z imiesł. n. p. **βλαῶν**, trafił szczęśliwie, miał szczęście, że trafił. Biern. **εὐκάνη** τοῖς πολεμίοις **εὐτύχηται**, nieprzyjaciele mieli dosyć szczęścia; οὐκ **εὐτύχησ** μήτηρ γενέσθαι, nie miała szczęścia zostać matką; **εὐτυχοῦντις**, ironiczn. z panem bogiem! niech ci bóg skonduje!
εὐτύχημα, τό, powodzenie, traf szczęśliwy.
εὐτυχής, ές, a) ten któremu się powodzi, szczęśliwy. b) o osobach i rzeczach: uszczęśliwiający, przyjazny, życliwy, zbawienny, τινί, komu. Rzecz. τό **εὐτυχές**, szczęście. Przysł. **εὐτυχώς**, ion. **εὐτυχεώς**, szczęśliwie, a) trafem szczęśliwym, **εὐτ. πῶσ**, jakimś szczęśliwym trafem. b) z dobrym l. pomysłnym skutkiem, ku zbawieniu, na szczęście.
εὐτυχία, ή, szczęśliwe trafienie l. ugodzenie w cel, dopięcie zamierzonego celu, dobry l. pomysłny skutek l. wypadek; szczęście, pomyślność, zbawienie, traf szczęśliwy. δι' **εὐτυχίαν**, z powodu że szczęście sprzyjało; ή **εὐτ. κατά** τι, szczęście w czem, **κατὰ πόλεμον**, szczęście na wojnie, **παρὶ** τι, koło l. przy czem t. j. przy miejscu jakim. W l. mng. pomyślnie stosunki l. położenie, zamożność, μετ' **εὐτυχίας**, bywszy w zamożności. Szczeg. dary szczęścia, szczęśliwe przymioty, zalety; **εἶ** **εὐτυχία** l. **εἶ** **εὐτυχίασιν**, na szczęście!
εὐυδρέω, mieć obfitość wody, obfitować w wodę.
εὐυδρία, ή, obfitość wody.
εὐυδρος, ον, mający piękną wodę, obfity w wodę.
εὐυμνος, ον, bogaty w hymny, wielce wielbiący w hymnach.
εὐυπερήλυτος, ον, łatwy do przewyższania.
εὐυφής, ές, pięknie tkany.
εὐυφάρετρας, dor. za **εὐυφάρετρας**, οσ, ó, z pięknym kołczanem l. sądkakiem.
εὐφρηγής, ές, pięknie jaśniejący, świecący.
εὐφροσύνη = **εὐφροσύνη**.
εὐφημέω, dor. **εὐφαιμέω**, mówić życliwie, użyć dobrych, pomyślność wróżących słów; **δολογμὸν**, wzniesć okrzyk dzwięczny, wielbić, pohuptywać; lub, wstrzymać się od słów złowieszczych, **szczeg.** przy ofiarach i religijnych czynnościach; ztąd, pobożnie milczeć; w ogóle, ostrożnie być w mowach l. milczeć o czem; ztąd **εὐφήμησον**, cyt! milcz o tem! **αὐ** i słowa o tem! **Βροῖ** boże! bóg niech zachowa! **οὐκ εὐφημήσεις**, będziesz ty bluźnił? Czynn. **θεοός**, bogów wielbić, modlić się do nich, pozdrowić, witać. Biern. **εὐφρημον** τοῦτον εἶη **εὐφρημομένη**, powiedz słowo życliwie ty, któraś powitana życliwemi słowy.
εὐφημία, ή, słowa l. mowa dobrej przepowiedni

pobożna modlitwa, pobożne milczenie, milczenie nabożne εὐφ. ἵσχειν, zachować milczenie nabożne, ἐν εὐφ. τελευτᾶν, spokojnie t. j. wśród milczenia przytomnych umrzeć.

εὐφρημος, on, słowa dobrej przepowiedni mówiący, εὐφρημα φωνεῖ, mów słowa dobrej przepowiedni l. wieszczby; wstrzymujący się od słów zło-wieszczych, pobożnie milczący; εὐφ. φροντίζει, nastrój pobożny umysłów. W ogóle: pomysłny, wróżący szczęście, szczęśliwy. Przysł. **εὐφρήμωνος**, z okrzykiem szczęście wróżącym. 2) święty, poświęcony; δόμοι, świątynia. 3) wielbiący, chwalcący. **εὐφρηματος, on**, łatwy do zburzenia; znikomy. **εὐφρογογος, on**, pięknie brzmiający, bene sonans. **εὐφριλής, ἐς**, bardzo drogi. 2) bardzo kochający. **εὐφριλήτος, η, on**, bardzo kochany. **εὐφριλύπαις, παιδος, ὅ, ἡ**, młode bardzo kochający, lub, kochany od dzieci. **εὐφρολιτίμητος, on**, z żądzy sławy zrobiony. **εὐφρολεπτος, on**, łatwo zapalający się, τα-παλνύ. **εὐφροσεω**, być płodnym, urodzajnym; o okręcie: dobrze nosić, dobrze płynąć.

εὐφρόρητος, on, znośny. **εὐφροσίνος, on**, 1) łatwy, wygodny do noszenia, łatwy do przeniesienia, przenośny, lekki. 2) łatwo noszący, zręczny, łatwo poruszający; o ziemi, wiele wydający, żyzny, urodzajny; o ciele, zdrów: νοσήματα, łatwo się rozszerzające; πρὸς τι, skłonny do. Przysł. **εὐφρόρωσ**, lekko, łatwo, bez trudu. **εὐφροαδής, ἐς**, wymowny. Przysł. **εὐφροαδέως**, wymownie wcale.

εὐφραίνω, ep. **εὐφραίνω**, f. — ἀνώ, ión. — ἀνώω, a Med. 2. os. sing. — ἀνάει, synkop. — ἀνάειαι, impf. εὐφραίνω, aor. εὐφρήνα, optat. εὐφράναμι. 1) Czyny, ucieszyć, rozweselić, zabawić, τινά i τι i to τινί l. διά τι, czemu; ἐν τινι, w czym; z imiesł. ἄδω, śpiewem. 2) Med. z aor. pass. cieszyć się, bawić się, weselić się, ochocić się, być wesołym, mieć zabawę, rozkosz, τινί, czem l. z czego, ale τῷ γέλῳτι, serdecznie śmiać się. Także z imiesł. n. p. εὐφραίνόμενον διαχεῖται, radość go przejmując, l. wosząc, bawić się swoim szaleństwem. *exultatio*.

εὐφραστος, on, łatwo dostrzeżony; z łatwością pojęty l. wymówiony.

εὐφρονέω, έουσα, on, ep. **εὐφρονέων**, dobrze myślący, dobrze pojmujący, pojętny, życzliwy, rozumny.

εὐφρόνη, ἡ, ión. i poet. właśc. dobrze myślący, życzliwy. t. j. noc, tudz. pokrępciający, ἄστρον εὐφρόνη, noc gwiazdzista, κατ' εὐφρόνην αἰε, kaź-dziej nocą. *Nox*.

εὐφροσύνη, ep. εὐφροσύνη, ἡ, wesołość, ochota, radość, zabawa, uciecha; zwł. οὐλοτα βιησι-δνα. W l. mng. ochocze biesiady. *Hilaritas*.

εὐφρων, on, ep. εὐφρων (φρή) 1) wesoły, ochoczy, radosny, chętnie widziany, żywy. 2) czynny, rozweselający, przyjaźnie usposobiony, przyjemny, ożywiający, Διὸς εὐφρονη βήματα, krokiem przez Zeusa pokrzepionym l. zasilanym. 3) życzliwy, łaskawy. 4) rozumny; jasny, zrozumiały. Przysł. **εὐφρόνωσ**, życzliwie, rozumnie, wesoło, ochoczo.

εὐφρούς, ἐς, 1) pięknego wzrostu, urodny, piękny, wspaniały, szlachetny. 2) dobrze wyposażony, utalentowany, genialny, z natury usposobiony, zdatny, zdolny, pożyteczny, πρὸς l. ἐς τι, do czego, l. z Inf., z Acc. τῆν γνάμην, dowcipny. Przysł. **εὐφρούς**, z talentem, genialnie.

εὐφρούα, ἡ, dobry, piękny wzrost; piękność, uro-

da, krasa; zdolność, talent; dalej: pomyslnie położenie miejsca naturalne, dogodna miejscowość. **εὐφύλακτος, on**, czego łatwo dopilnować, nad czem łatwo straż odbywać; ἐν εὐφύλακτω εἶναι, być w niebezpieczeństwie; εὐφύλακτοτερα γὰρ ἐγι-γνετο, mogły łatwiej mieć się na baczności. -- czego łatwo się ostrzedz.

εὐφύλλος, on, pięknie zagajony, pełnoliści. **εὐφρανία, ἡ**, piękny, dobry; dzwieczny głos; dzwieczność.

εὐφρανός, on, piękności, z mocnym głosem, dzwieczny, miłe brzmiający.

εὐφραματος, on, łatwy do zdybania l. odkrycia. **εὐχαιτής, ὅς** długim włosem t. s. **εὐχαιτίας**.

εὐχαιλος, on, z pięknego spiżu (wyrobiony) l. pięknie ze spiżu wyrobiony, ulany, w spiż okuty.

εὐχαρις, ι, ιτος, 1) wdzięczny, przyjemny, powabny, uroczy, miły, grzeczny, uprzejmy, zartobliwy, dowcipny. 2) wzięty; życzliwy, łaskawy. **εὐχαριστώ**, być wdzięcznym, poczuwać się do wdzięczności, dziękować.

εὐχαριστήριος, on, dziękczynny.

εὐχαριστία, ἡ, wdzięczność, dziękczynienie; stół pański. *Gratus animus*.

εὐχάριστος, on, 1) przyjemny, uprzejmy, dowcipny. 2) dzwieczny. 3) dobroczynny. Przysł. **εὐχάριστος**, według życzenia, łagodnie.

εὐχάρητος, on, t. c. poprzedzaj.

εὐχαιμερος, on, z łagodną zimą; znoszący zimno. **εὐχειρ**, χειρος, ὅ, ἡ, zręczny, misterny.

εὐχειρία, ἡ, zręczność ręki.

εὐχερος, on, t. c. εὐχειρ. [cenia.]

εὐχειροτος, on, łatwy do pokonania, do okró-
εὐχέρεια, ἡ, łatwość w obchodzeniu się l. w u-
żywanii; τοῦ Πραξιτέλους, artystyczna ręka; ruch-
liwość ciała, skłonność, ochoczość, lekkomyślność,
niebaleśność; wielka pobłażliwość; swawola, zbro-
dnia; łatwość; z jaką coś wykonać można, τῆς
πρόεξως. *Agilitas*.

εὐχερός, ἐς, (χειρ) z łatwością, zręcznie coś trak-
tujący; zwł. ganiący, lekkomyślny, niestały. 2) kierowny, z łatwością kierować sobą dający, łat-
wy, z Inf. Tudzież o ludziach: dobroduszny, po-
wolny, pobłażający; τὸ εὐχερές, niebaleśność; przedki,
żwawy. Przysł. **εὐχέρως**, stp. w. εὐχερέστερον,
łatwo, bez trudu, spokojnie, lekkomyślnie, bez na-
mysłu.

εὐχετόμα, ep. — εὐχομαι, tylko w praes. i
impf., błagać, prosić, δεῖν, modlić się do boga,
błagać boga: cześć oddawać, dziękować. 2) z ufno-
ścią wypowiedzieć, chwalić się, chęlić się, zu-
chwale uragać.

εὐχή, ἡ, prośba, modlitwa, ślub, życzenie; εὐχῆς
ἄετα, czegokolwiek od bogów życzyć możemy;
τάς εὐχὰς ποιεῖσθαι, εὐχὰς χρηθεῖσθαι, εὐχὴν εὐ-
χεσθαι, ślub uczynić, modlić się, śluby ofiarować;
εὐχὰς ἀποδιδόναι, ślub wykonać, cześć, bez przyp.,
cześć. τινός, do kogo l. czego, l. z nastp. ὄσ. γο-
νήν εὐχαί, błogosławieństwo l. kłątwa; κατ' εὐ-
χὴν ποιεῖν τινι, uczynić wedle życzenia komu;
ἐκ δ' εὐχῆς, według życzenia; próżne, płonne ży-
czenie. *Precatio, votum*.

εὐχίλος, on, pełn paszy; ἴππος, wiele paszy po-
trzebujący.

εὐχίλος, ὄσgn. εὐχίλους, zieleniejący; przydom.
Demetry, wszystko rozzielająca; *floridus*.

εὐχομα, Dep. med. 1) uroczyścić, z ufnością
o sobie wypowiadać, chwalić się, chęlić się,

szczyć się, przechwalać się, τιμή, czceni, z czego, tudzież ἐπί τι. Podobn. też: uragać, nągrawać się, częśc. z Inf. l. przez wyrzut. z opuszcz. εἶναι, ἐκ Κρητῶν γένος εὐχομαι, szczyć się wprowadzam ród swój z Krety. 2) uroczyście słu-bować, śluby czynić l. ofiarować, słu-bować, zape-wnić, przyrzec, obiecać, mian. bogom; bez przyp. l. τι, z Inf. l. bez niego lub z domysln. Inf. 3) prosić, błagać, modły wznosić, życzyć, zlorze-czyć, bez przyp. lub τί, n. p. μέγα, μεγάλη, glo-sno, gorąco, l. εὐχῆν, ślub czynić; ale τάχαθᾶ, o szczęście prosić, błagać o, podobn. πολυκαρπίαν, o rok urodzajny; τι, l. πρός τινα, do kogo, ale τιμή i ἄλλο τιος też, dla kogo, lub z Inf., Inf. fut. albo Dat. l. Acc. c Inf. l. 4) cześć oddawać, dziękować komu.

εὐχοποιέομαι, modlitwę odmawiać.

εὐχορδός, ον, w dobre struny opatrzony.

εὐχορτός, ον, obfity w paszę; dobrze żyjący, łat-wotuczny.

εὐχος, τό, poet. 1) sława, zaszczyt: sława wo-jenna, zwycięztwo. 2) życzenie. 3) ślub, dar słu-bowany.

εὐχρηστέω, być użytecznym, służyć do czego, τι. Biern. ὅπό τιος, mieć z kogo zysk, odbie-rac dobrodziejstwa.

εὐχρηστῆμα, τό, korzyść, zysk.

εὐχρηστία, ἡ, łatwość w używaniu, użytek.

εὐχρηστός, ον, łatwy do użycia, dogodny, pozy-teczny, użyteczny, próż tu.

εὐχρῶω, mieć czerstwą, zdrową cerę, dobrze wy-gładzać.

εὐχροία, ἡ, czerstwość, zdrowa cera.

εὐχρόος, ες, i **εὐχροός, ον**, pięknego koloru, zdrowej cery, czerstwy.

εὐχρούος, ον, bogaty l. obfity w złoto.

εὐχρῶς, ον, p. εὐχρούος i εὐχροός. T. s. εὐχρωτός.

εὐχρῆμος, ον, i **εὐχρῆλος, ον**, smaczny, soczysty.

εὐχρῆλη, ἡ, ion. i ep. 1) chwalenie, chępa, juna-cowo, okrzyk radości. 2) przedmiot chwaly, za-groda. 3) ślub, modlitwa, błaganie.

εὐχρῆλμαίος, α, ον, ślubem związany.

εὐφροκτός, ον, łatwy do ostudzenia.

εὐφροχέω, być mężnym, odważnej duszy. **εὐφύ-χου, habe pia anima.**

εὐφροχία, ἡ, mężstwo, dzielność, odwaga.

εὐφροχός, ον, mężny, odważny, dzielny, próż tu, do czego. Rzecz. τό εὐφροχόν, odwaga. 2) bardzo chłodny, zimny.

εὐω, ion. (εὐω u Luc.) opalić, oparzyć, o świniach, którym szczer opalono. Przen. ἄνδρα, palić. — Smarzyć, picc na ogniu. **Ustulo.**

εὐώδης, ες, wonny, pięknie pachnący. τό εὐω-δέες = εὐωδία.

εὐωδία, ἡ, woń. W l. mng. kadzido.

εὐωδιάζω, wydawać woń, wonić.

εὐώλενος, ον, z pięknymi ramionami, piękno-razónny. [mienny.]

εὐώλετος, ον, w dobrój cenie, tani.

εὐώνυμος, ον, dobrego imienia, sławny, słynny, czczony, χάρις, chwalebny, zaszczytny; λόγος, ozdobiony pięknymi imionami; zimnieniem dobrój wieszczby; zjadł eufemistycznie za „lewý,” bo ἀρίστερος złą zawierało wróżbę. Zjadł τό εὐώνο-μον, dom, κέρα, lewe skrzydło. **Sinister.**

εὐώπις, ὄψις, ἡ, z pięknymi oczami, pięknoooki l. pięknej twarzy.

εὐώπιός, ὄν, pięknoooki, pięknej postaci. 2) do-brze, bystro widzący.

εὐωχέω, (εἶω) 1) Czynn. nasycić dobrze, dobrze ugościć, τιμή, zaprosić kogo do stołu, wydać ucztę komu, τιμή τι l. τινός. Przen. zabawić, roz-weselić, uraczyć. 2) Biern. nasycić się, mieć po-dostatkim paszy; biesiadować, ucztować, zajadać z apetytem, τί, τὰ ἐπιβίβια, zwycięztwo ucztą ob-chodzić; τοῦ λόγου, uracz się mową.

εὐωχία, ἡ, a) ugoszczenie. b) biesiadowanie, bie-siada, labowanie, hulanka, ochota; żywność.

εὐώφης, ὄψις, = εὐωπός, piękny; szczęśliwy, po-myślny. **Faustus.**

εὐφαιριστέω, świętych obrządków przy czem prze-strzegać.

εὐφαιρίζω, poświęcić i ofiarować przy czem, zwł. ofiarę zmarłym dać; καί τὰ πάντα εὐφαιρίσαι, do-dać wszystko co stroi l. przyozdabia ofiarę. **Ius-ta facio.** [ny.]

εὐφαιρέω dobrać. Biern. εὐφαιρημένος, jeszcze dobra-**εὐφάλλομαι**, 3 sing. aor. sync. ἐπάλλτο i imiesł. ἐπάλλμενος, i ἐπάλλμενος, dep. mod. a wskoczyć, τινός, na co. b) skoczyć na kogo, wpaść, uderzyć na kogo, przypaść do kogo, bez przyp. i τιμή. **In-silio, irruo.**

εὐφάλλος, ον, marynowany.

εὐφάλλος, ον, nadmorski, nadbrzeżny.

εὐφάμιλλος, ον, 1) przedmiotem sporu będący **εὐφάμιλλον ποιεῖν** τό πνεῖν ἀλλήλοισ; εὐ, dobro-czynność zrobić przedmiotem współzawodnictwa. 2) czynn. współzawodniczący z czem, blizki cze-go, podobny, τιμή, τινός tu, a τοῖς τοῦ πα-τρὸς ἐπιτρέδουσαι, naśladować. Przyszł. **εὐφάμι-λλως**, rywalizując, podobnie.

εὐφωμ p. εφημί.

εὐφρανάω, poet. także **ἐπιφρανάω**, podobać się, być miłym, dogodnym, τιμή. **Placeo.**

εὐφραπαξ, przysł. na raz, od razu, raz na zawsze.

εὐφραπτις, ἴδος, ἡ, zwierzędnie odzienie mężów w wojnie, płaszcz, także niewiast. **Najum.**

εὐφάπτω, ion. ἐπάπτω, A. 1) Czynn. przycze-pić, przywiązać; w og. zrządzić. Biern. w l. być przyczepionym do czego; przenos. wisieć nad kim, być przeznaczonym, grozić komu, τιμή. l. być zaopatrzonym, obdarzonym, τινός, czem; zjadł ἐπαμ-μένα: εἶδος, obdarzone pięknoscią; τοῦργον ὡς ἐφάπτεται τῶδε, t. j. przedsięwzięść. 2) Med. cze-goś dotknąć, namacać, pochwycić, uchwycić, τι-vós tu, co czem; przyłożyć rękę, zetknąć się, brać udział, połączyć się, dopomódz, dopiąć, τι-vós, dosięgać, wziąć się do czego, przedsięwzięść; tudzież, pojąc co duchem.

εὐφάπτω, zapalić, biern. zająć się.

εὐφάπτωρ, ὄρος, ὄ, dotykający.

εὐφαιρογῆ, ἡ, przymierzanie, przystosowanie, nalożenie.

εὐφαιρέζω, zwykle **εὐφαιρόω**, przy-za-stoso-wać, przykładać, nadać czem; porównać, τι ἐς τι-να, odnieść do kogo. nprzech. być sióswonym, do-godnym, wygodnym, przyłączać, τιμή, a πρός tu, za-stosować się do. Dor. **εὐφαιρούσθω.**

εὐφαιροσις, ἡ, zastosowanie, zgoda

εὐφαιψις, ἡ, dotknięcie.

εὐφάδρα, ἡ, siedzenie przy, na czem, obłożenie; ion. ἐπέδρα.

εὐφάδρανον, τό, siedzenie, zadek.

εὐφάδρεία, ἡ, siedzenie na czem; zjadł, czatowanie; czychanie, następstwo, wystąpienie nowego szcer-mierza; zjadł na wojnie, rezerwa.

εὐφάδρεω, 1) siedzieć na, przy czem, być na cza-tach, być w zasadzce, czekać, dybać, cychać na

kogo, τινί, siedzieć komu na karku. 2) być w rezerwie, wstąpić po kim jako zastępca; stanąć, zatrzymać się.

ἔφεδρος, ον, 1) na czem (τινός) siedząc, jadąc. 2) siedząc obok, czatując, czychając, τινί, na kogo. 3) będący w rezerwie, wstępujący w czyje miejsce, τινός, rząd, ἔφεδρος βασιλευς, następca tronu. Zwl. świączy szermierz, rząd w ogół. niebezpieczny przeciwnik: βασιλείας, pretendent do korony, τῶν καιρῶν, czychający na zręczną porę; βίον, czekający na śmierć cudzą.

ἐφέξω, posadzić na czem, tylko aor. inf. ἐφέσσαι, wysadzić na ład. Med. usiąść na czem, τινί, τινός, τί, siedzieć na czem. 2) bez przyp. usiąść obok, przysiąść się; aor. ἐφεσάμενος ἐμὲ γούνασιν ὄσαν, posadziliśmy mnie na swoich kolanach; a imperat. ἐφεσσαι με νηός, posadź mię obok siebie na okręt.

ἔφεισι, ep. Conj. aor. 2. do ἐφίημι.

ἔφεισα, p. ἐφέξω.

ἔφεκκαίδεκατος, 1 calosć i $\frac{1}{16}$ wynoszący.

ἔφεκτος, ον, calosć i $\frac{1}{6}$ zawierający.

ἔφελκῶν, aor. med. ἐφελκώσασθαι, i ἔφέλω i ἰόν. **ἐπέλω**. 1) Czynn. i biern. a) przeciągać: w ogóle: zwabić, przynęcić, τινί, czem. b) ciągnąć za sobą, wlec za sobą. τί i τινά, i to ἐκ τινος, na czem; przén. sprowadzić, pociągnąć za sobą, τί. Biern. wlec się za kim, dać się wlec za kim; οἱ ἐφελκόμενοι, maroderzy. 2) Med. a) ciągnąć do siebie, przén. przywabić do siebie, τινά, przyciągnąć, przywłaszczyć sobie, τί. b) ciągnąć za sobą, porwać z sobą, unieść, wlec z sobą, τί i τινά, przén. prowadzić z sobą, sprowadzić, ściągnąć, τί. c) ściągnąć na co, κατὰ τινος, τί.

ἔφελξις, ἡ, = ἐφελκισμός, ściąganie, pociąganie.

ἔφεξής, poet. **ἔφεξείης**, ἰόν **ἐπεξής**, przysł. porządkiem, kolejją, po kolei, kolejno, πάντες ἐφ., wszyscy bez wyjątku, obok, καθιζόμενος, po sobie, jedno po drugim, τὸ ἐφ. następujące, porządek. [φασίς.]

ἔφεξις, ἡ, 1) zatrzymanie. 2) = ἐπιχειρία, πρό-
ἔφεπτακαίδεκατος, calosć i $\frac{1}{17}$ zawierający.

ἔφειπον, ἰόν. **ἐπέπων**, impf. ep. ἔφειπον za ἐφείπων, częst. f. ἐφέπεσκον, aor. ἐπέσπον, inf. ἐπισπεῖν, part. ἐπίπων, i t. d. I) Czynn. 1) a) ściagać, gonieć za, nacierać, docierać, uciskać, dopiekać, dokuczyć, τινά. b) pędzić przed sobą, τινά, a ἴππους τινί, pędzić na kogo. c) przebiec jakie miejsce (τί), przejechać, przelecieć. 2) przénosić gorliwość czem zając się, dążyć do czego, ubiegać się za czem, przyspieszyć co, τί. II) Med. a) iść za czem, postępować za kim, nastąpić, τινί, za kim, ποσίω, nogami zdążać za kim, to jest, biec za kim, zdążać; przén. dać sobą po wiodować, słuchać, iść za przykładem, zgodzić się, τινί, przypaść na kogo, dostać się komu. b) w nieprzyj. znac., ściagać, nacierać, uderzyć na kogo, τινί.

ἔφερόπῳ i **ἔφέρω**, przyczołgać się, nadejść, zbliżyć się.

ἔφεσίμος, ἡ, ον, należący do ἐφείσι, γνώσις, wyrok od którego się apeluje do innej instancyi; δίκη, proces w którym apelować wolno.

ἔφείσις, ἡ, 1) rzucanie do czego; 2) dążenie, ubieganie się za czem; skłonności i dążności. 3) w języku sądowym, apelacya, odwołanie się, proces, w którym apelacya ma miejsce.

ἔφέσπερος, ον, ku wieczorowi, zachodni; ἐφέσπερον, (dom. χῶρον) πέτρας νυφάδος, na zachodzie góry śnieżnej będący przesmyk l. wąwóz.

ἔφεσσαι i **ἔφεςσαι**, p. ἐφέξω.

ἔφέστιος i **ἐπίστιος, ον**, należący do ogniska l. ołtarza, na l. przy ognisku l. ołtarzu, w domu, ἐφ. ἡδαι, do domu; ztąd, swojski, domowy, rodzimny, ojczysty. ἐφέστιοι ἐξόμεθα. siedzimy na stopniach ołtarza, (jako błagający opieki); podobn. ἐπίστιον τινί γίγνεσθαι, być pod opieką czyją, będąc w jego domu. Opiekunem ogniska był Zeus; ztąd jego przydomek ἐφέστιος l. ἐπίστιος, opiekun domu = ἐρπίτος. Tudzież: w gościnie będący.

ἔφεστρίς, ἰδος, ἡ, i Demin. **ἔφεστρίδιον, τό**, suknia zwierzchnia, płaszcz. *amiculum*.

ἔφετα, οί, dowódzcy. W Atenach 51 sędziów w sprawach garldowych.

ἔφετη, ἡ, rozkaz, nakaz, napomnienie, przestroga, nauka.

ἔφετός, ἡ, ον, (adj. verb. do ἐφίημι), rożądany.

ἔφευάζω, = ἐπευάζω, okrzykiem wtórować.

ἔφευετής, ὁ, twórca, wynalazca.

ἔφευρίσκω, aor. ἐφεύρον, perf. ἐφεύρηκα, ἰόν. **ἔφευρίσκω**, 1) znalazć przy czem, spotkać, zdybać, zastać, bez przyp. i τινά, lub z imiesł. albo przymiotn. 2) wynalosć, odkryć, stworzyć, dorobić, dodać, ὅσα — τὰ τέλη, wnosić. Med. posiadać.

ἔφεψιάμοι, sztydzić z czego, naigrawać się, wyszydzać. τινί. *Illudo*.

ἔφίβηλον, τό, = ἐπίστιον.

ἔφιβάω, ἰόν. **ἐπνβάω**, dorosnąć, wyjść na młodzieńca; *pubesco*.

ἔφιβέσιον, τό, miejsce ćwiczeń dla młodzieńców.

ἔφιβικός, ἡ, ον, młodzieńczy; τὸ ἐφ., wiek młodzieńczy; *juvenilis*.

ἔφιβος, ον, dor. **ἔφραβος**, dorosły. W Atenach: młodzieniec od 18-go, dziewica od 14-go roku życia. εἰς τὸς ἐφήβους εἰσαλθεῖν l. ἐξέρχεσθαι, εἰς ἐφήβους ἐγγραφῆναι, z rokiem tym był bawiem młodzieniec zapisany w poczet obywateli. Dostawał broń i do 20-go roku był strażnikiem granicznym, περίτολος, ale ἐξ ἐφήβων γίγνεσθαι, wyjść z lat młodzieńczych.

ἔφιβόμοι, Dep. med. zaprowadzić dokąd, przeciw komu przytoczyć. W Atenach: do zwierzchności donieść o zbrodniarzu tak, że go pochwycić było można.

ἔφιβόμοι, dep. pass. cieszysz się z czego l. kogo, radować się, zwl. cieszysz się z cudzoj szkody, τινί z Imiesł. Tudz. ἐπὶ τινί.

ἔφιβόνω, uprzyjemnić, zaprawić.

ἔφίηω, nadejsię, nadbiec, sięgać.

ἔφίησις, ἰδος, ἡ, piega.

ἔφίησις, ον, piegowaty.

ἔφίηλῶ, przygwoździć; ἐφίηλωται γόμφος, nieodwołalnie postanowiono.

ἔφηναι, poet. depon., siedzieć na czem, przy czem, τινί l. τί.

ἔφηνμερόν, być cały dzień przy tém; τινί.

ἔφηνμερία, ἡ, kolej według porządku dziennego.

ἔφηνμερίς, 2 i 3 zak., dor. ἔφηνμερίς, dzienny, przez dzień, dnia: ἐφηνμερία φρονεῖν, tylko na jeden dzień (o jednym dniu), nie o przyszłości pamiętać; οἱ ἐφηνμερίοι, ludzie, twory dzienne, w stosunku do wieczności; λάτρις, wyrabnik, a θυμός, chwiejny, zmienny; κήδος, codzienny. *Per totum diem*.

ἔφηνμερίς, ἰδος, ἡ, dziennik w l. mng. n. p. βασιλείου, Aleksandra W., dziennik dochodu i rozchodu; ztąd εἰς τὸς ἐφηνμερίδας φιλοσοφεῖν, niby, filozofować w celu z bogactwa sakterki, oszczędzenia; kalendarz. *Commentarii, acta diurna*.

εφήμερος, ον, = εφημέριος, na dzień jeden, przez dzień cały, dzienny, jednodniowy; φάρμακα, w tym samym dniu zabijająca; οἱ εφήμεροι, ludzie, twory dzienne. W ogóle: krótki, krótkotrwały, znikomy, nietrwały; codzienny. τὸ εφήμερον, dzienny plód.

εφημοσύνη, ἡ, = εφετημή.

εφθήμερος, ον, siedmiodniowy.

εφθήμερη, ἑς, μέτρα, 7 połówek stopy czyli $3\frac{1}{2}$, stopy zawierające; caesura.

εφθός, ἡ, ὄν, adj. verb. do εἶψω, got wany, u-warzowy.

εφιδρωσις, ἡ, pot cieniki, lekkie, na górnym ciele.

εφίσσω, dor. εφίσσω, uśiąść na czym, spuścić się na.

εφίσω, dor. εφίσσω, uśiąść na czym, siedzieć na czym; obciążać się, przyniatać.

εφίτημι, aor. 1. sing. εφίτηκα, ep. ἐφέτηκα, aor. 2. ep. εφίτω, ep. za εἶψω, aor. 2. Med. 3. sing. εφείτο iοn. ἐπίτημι, 1) Czynn. przech. 1) a) o osobach: wysłać ku, przeciw, dosyłać, posłać, zapędzić dokąd, τινά τινι, kogo do kogo, tudz τινά ἐπί τι l. z Inf., o zwierzętach, τινά τινι, przypuścić, dopuścić, podobnie. τινά z Inf. W nieprzyj. znaczn. napędzić, podrażnić, poduszczyć, podobieć, szczuć, wysłać na nieprzyjaciela, kazać zaczepić, τινά, τινά τινι, τινά ἐπί τινα l. τινά z Inf. b) o rzeczach. puścić, wypuścić, spuścić, wysłać, mierzyc, godzić, τί, τί τινι l. τί ἐπί τι, rzucić, miotać, τί, rzucić się na kogo. 2) przenośn. a) zesłać co na kogo, τί τινι, przygotować, spuścić na kogo. b) opuścić, sfolgować, zostawić, dopuścić, dozwolić, zezwolić, polecić, poruczyć, τινί, τινί τι l. τινί z Inf. II) Czynn. nprzech. oddać się, wysłać się, τινί. III) Med. 1) mieć oko, bacznosc na co, τινός, godzić na co, pożądać czego, życzyć, τινός z l. Inf. 2) polecić, nakazać, rozkazać, τί τινι l. Inf. l. Acc. c. Inf. 3) pozwolić, zwł. na subiekcje czegoś dokonać, τινί, z Inf.

εφίτημαι, iοn. ἐπιτιμήμαι, Dep. med., dojsć dokąd; siegać, dostać się dokąd, bez ded. l. ἐπί, ἄχρι, πρὸς τι, l. ἀλλήλων, zetknąć się, dosięgnąć, spotkać, ugodzić, τινός, kogo l. co: τινά także, παρὰ τινος, od kogo, τινί, czem l. z Inf. trafić co czem: λέγων ἄριστα, w przedstawieniu dobrze oddać, φθιγγόμενον, głosem sięgnąć, móz być dosłyszany.

εφικτός, ἡ, ὄν, czego dosięgnąć można, wykonalny, ἐργον, ale λόγος δλίγους ἐφ., dla mało kogo zrozumiały; ἐν ἐφικτῷ γενέσθαι, εἶναι, być w obrębie czego; móz być schwytany.

εφίμερος, ον, wzbudzający żądze, pożądany, przyjemny, miły, z Inf.

εφίπιάζομαι, jechać na czym, ἐπί τινος, pojeżdżać.

εφίππευω, jechać na kogo, z jazdą zaczepić, τινί.

εφίππιος i εφίπιειος, na koniu, koniski, konny; τὸ ἐφίππιον, siódło.

εφίππος, ον, na koniu, konny, ἐφ. κλύδων, wrzawa, łoskot konnych l. jadących.

εφίπταμαι, przy-nad-do-lecieć.

εφίσταμαι, p. ἐφίστημι.

εφίστημι, iοn. ἐπίστημι, pf. 3 pl. ἐφέστασι za ἐφεστήκασι, inf. ep. ἐφέσταμαι, part. ἐφεστηκώς, gen. ἐφεστατός, nom. pl. iοn. ἐφεστῶτες, plsqpf. ἐφεστήκειν, 3 pl. sync. ἐφέστασαν. I. Czynn. przech. postawić, na czym l. nad czem, wnieść, postawić, wystawić, τί i τινά, i to τινί, na, nad czym, zjad, postawić kogo na czele, dać władzę l. moc nad czym, τινά, τινί l. ἐπί τινι, a ἐπί τι, do czego. 2) obok, przy, kolo czego postawić, wyprowadzić,

wynieść. 3) postanowić. a) naznaczyć, rozporządzić, nakazać, τί. b) zastanowić, powstrzymać, hamować, trzymać w ryzie, okrócić; czasem niy bez Obj. z dom. ἔκπον. l. t. p. l. τινά i τί, także τινά τινος, kogo od czego powstrzymać, l. τινά, kogo odurzyć, zmieszać, w zadumienie wprawić. II) Czynn. nprzech. (perf., plsqpf. i aor. 2. tudzież Med. 1) u-po-stawić się, stanąć przy, obok, na czym, przystąpić, zbliżyć się, przyjść, nadejść, zająć w drogę, zastąpić drogę, zaskoczyć, stać u boku, pomódz, wesprzeć; w Pf. być na miejscu; mieć się na bacznosci; częśc. bez przyp. n. p. τὸ ἐπιστάμενον, na górze będąca, górna częśc; cz. z Acc. n. p. τὴν βίαν ἐπιστάσθαι τινι, zbliżyć kroki do kogo, komu zająć w drogę, cz. τινί, ἐπί, παρὰ τινι l. ἐπί τι. Szczeg. 2) przystąpić do czego, wziąć się do czego. 3) stać przy czym, aby dorozować, być przelożonym, mieć dozór, władzę, dowództwo, rzady objąć, stać na czele, zawiadować l. kierować czem, zwrócić uwagę na co, coś przedsięwziąć; cz. bez przyp. ol' ἐφρονηκότες, ἐφροσῶτες l. ἐπιστῶτες, przelożeni, dozorczy, naczelnicy, zwierzchnosc, cz. z Genit., cz. τινί, ἐπί τινός, przelożonym być, mieć co polecone sobie. 4) W nieprzyj. sensie: napaść na kogo, wznieść się, zagrozić, grozić, czekać, zjawić się, napaść, τινί. 5) przystać, stanąć, zatrzymać się, tudz. ustawić się. III) Med. = Act. trans., postawić na czele.

εφοδία, ἡ, chodzenie na okoł, odwiedzanie, przeglądanie; patrol, rent.

εφοδῶμαι, obchodzić, odwiedzać, przeglądać, objeżdżać. Ogóln. opisać, τοῖς δ' εφοδῶσαι ἐεροδηλήτοιαν ἀγῶνι, do walki prowadzić l. pilnować, doglądać jęj.

εφοδιάζω, iοn. ἐποδιάζω, zaopatrzyć w żywnosc na drogę; zaopatrzyć, uzbroić, wesprzeć. med. dać się zaopatrzyć w żywnosc na drogę, kazać wyplacić pieniądze na drogę.

εφοδῖος, ον, iοn. ἐπόδιος, podróznny, drożny, na drogę, τὸ εφοδῖον, zasoby na drogę, potrzeby w podróży, nadrożne, strawno, żywnosc, jadlo, wikt, prowiant na drogę. Przenośn. wsparcie, zasoby, pomoc, zasilek. τινός, εἰς τι.

εφωδός, ον, przystępny, dostępnny, τινί.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

εφωδος, ὄν, = εφωδῶτης, wizytujący strażę, komisarz krolewski. *circitor*.

εφωδος, ἡ, 1) przystęp, droga, scieżka, ἐπί τι, do czego. 2) przystąpienie, zbliżenie się, παρ' ἀλλήλων, wzajemne obcowanie, l. przedstawianie, w nieprzyj. znaczn., natarcie, zaczepka, napad, najście, εἰς εφωδον, zaraz przy pierwszym natarciu.

ξαν. założę konie do wozu. 2) Med. przygotować co sobie. τι.

ἐφορητικός, ἡ, ὄν, zdający do dozoru.

ἐφορᾶς, ion. ἐφόρα, 3 pl. ion. ἐφορεύουσι, impf. 3 sing. ion. ἐφόρα, att. (biern.) ἐφεώροτο, fut. ἐπιφόρομαι i ἐπιφόρομαι, aor ἐπέειδον, inf. ἐπιείειν i poet. w tymże znac. ἐπέδειξθαι. 1) oglądać się za kim l. za czem, patrzeć na, szybko spojrzeć, oglądać, dopatrzeć, śledzić, przejrzeć, mieć na oku, uważać, dozorować, baczyć na, mieć dozór; odwiezdać, pielęgnować, starać się, dbać o co, troskliwym być, i w ogóle widzieć, cz. bez przyp., cz. τινά l. τί, n. p. τὰ πράγματα, w stanie rzeczy rozpatrzeć się, wnikać, przenikać. Często z dod. Imiesł. lub z Imiesł. ze zd. pyt. zależ. a τινός, wejrzeć w co. 2) do pewnego celu wypatrzeć, wybrać. 3) patrzeć na co spokojnie, cierpliwie przyglądać się, doświadczyć, τί i τινά, zwykle z przyimiotn. i imiesł., dożyć od kogo czego, że.

ἐφορεία, ἡ, urząd i godność efora w Sparcie.

ἐφορέων, τό, miejsce zgromadzenia eforów w Sparcie.

ἐφορέω, 1) być eforem. 2) = ἐφορᾶς, przypatrywać się, doglądać, dozorować.

ἐφορηικός, ἡ, ὄν, należący do efora.

ἐφόρος, α, ον, na granicy, graniczny, pograniczny.

ἐφορμαίνω, napaść na co, nacierać, rzucić się na, τινά.

ἐφορμία, ion. ἐπορμῆω, z okrętami stać l. być w porcie, aby czatować na nieprzyjaciela, stać na kotwicach, być na czatach, czatować, uważać ra, pilnować czego, blokować, cz. bez przyp., cz. τινά, czyczać na kogo, w oblężeniu trzymać, obsaczyć, i. πρὸς, ἐν τινι, przed czem stać na kotwicach, stanąć gdzie celem obserwacji; podobn. περί τι. Biern. bez i z ναυσίν, być osaczonym (okrętami), być w oblężeniu. Przenosn. a) czuwać, czatować, strażować. b) τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς, na każdą zręczną porę czatować, z brzegu.

ἐφορμία, aor. ep. ἐφόρημα. I Czynny. a) pędzić najwzeciw, poduszczyć, podbechtać, τί, τί τινα, na kogo. b) napędzić do czego, τινά τι. II) Med. z aor. pass. 1) być napędzonym, zachęconym, czuć popęd, pożądać, z Inf. 2) biedz na co, rzucić się na co, zwł. nacierać, napaść, τινά, czem l. na kogo. 3) przech. zacheścić, τινά l. τί.

ἐφορητή, ἡ, miejsce do wdarcia się, wstęp, otwór. 2) zaczepka, atak.

ἐφορητής, ἡ, = ἐφορητή, miejsce do zaczepki, zaczepka, atak. 2) wpłynięcie okrętów, aby stanąć na kotwicach, zajazd, przystęp; blokada.

ἐφορμίζω, wprowadzić okręt do przystani; med. wpłynąć do portu, ἐς τι.

ἐφορμος, ὁ, zarzucenie kotwicy celem oblężenia; punkt operacyjny, τῆς νυκτός, nocne stanowisko.

ἐφορμος, ον, w zatoce l. przystani stojący na kotwicach; tudzież mający zatokę l. przystań.

ἐφορος, ὄν, dozorujący, pilnujący, baczný; zwykle rzecz. ὁ ἐφορος, dozorca, zawiadowca, przełożony, naczelnik; zwł. w Sparcie i innych krajach Doryckich, pięciu potężnych urzędników, którzy władzę obu królów umiarkować i zrównoważyć mieli. W Atenach po bitwie pod Aegos Potamos: urzędnicy obierani przez oligarchiczne stronnictwo celem wywołania obywateli na zgromadzenia.

ἐφωβρίζω, zuchwale postąpić z kim, natrząsać się, naigrawać się, uragać, zelżyć, spotwarzyć, szydzić, τινά i τινά, tudzież τί, wyszydzić co, μετὰ, bluźnić, zbrodnią popełnić; κελαινόπαν θυμόν,

czarna duszę wyzioną t. j. złośliwą radość pokazać, ἄλλα z nastp. εἰ, szydzić i w inny sposób i pytając, czy.

ἐφωβριστος, ον, zelżony, wyszydzony, haniebny, sromotny. Przysl. sromotnie.

ἐφωδρος, ον, ion. ἐπωδρος, ον, wilgotny, mokry, wodnisty. a) dżdżysty. b) zroszony, τινά, czem.

ἐφωλακτέω, szczekać na kogo, τινά.

ἐφωρῆναι, śpiewać przy czem, wtórować śpiewem. b) τινά, uwielbić pieśnią. 2) wśród narzekañ wypowiedzieć, τί, narzekając błagać, τινά i τινά, życzyć komu czego, zlorzeczyc, przekląć.

ἐφωπερῆε i ἐφωπερῆεν, z góry, górą, po nad, nad, wierzchem, na wierzchu. *superno.*

ἐφωπερῆζω, stać się później, l. potem, przybyć później.

ἐφωρῆ, ἡ, wątek (w tkaninie).

ἐφωρῶ, napadać, popadać, ἐφωρῆσέναι, spadany.

ἐφωγγυος, ον, (ἐχων ἐφωγγυή) 1) czynny. rękojmnia dający, ręczający, pewny, οὐκ ὄν z inf., który nie sprósta czemu; τῆν δόσαν ἐφωγγυον ποιεῖν, potwierdzić; πρὸς τι, ręczający za co. 2) biern. ten, któremu poręka składa się, ubezpieczony, (niby w list żelazny zaopatrzony) ἰκτίς.

ἐφωλωττία, ἡ, zawieszemie (t. j. uciszenie) języka. Wyraz utworzony, jak ἐκχεῖρία.

ἐφωθημία, ἡ, stare nazwisko Akademii.

ἐφωθμος, ον, mający rozum; οὐκ ἐχ., lekko-myślny.

ἐφωκωλλος, ον, klejący, klepiający; τὸ ἐχ., klej.

ἐφωμυθῶ, powstrzymać mowę; być mało mównym, umieć milczeć.

ἐφωμυθία, ἡ, malomówność, cichość.

ἐφωνηξ, ἰδος, ἡ, wstrzymujący okręty, wiatry. 2) ryba morska.

ἐφωπεικίης, ἐς, βέλως, według jednych: przykry, bolesny; a lepiej: ostry, przykry.

ἐφωπειτος, ον, sprawiający westchnienia l. narzekanie.

ἐφωπέλη, ἡ, socha, klęk, rogacz. *stiva.*

ἐφωπειον, ον, mający rozum, rozumny, rozsądny, roztropny, mądry.

ἐφωπαίρω, f. ἐφωπαῶ, aor. ἤφωθηρα dor. ἤφωθαρα, być nieprzyjacielem, nienawidzieć; ἐφωπος ἐφω, żywić nienawiść, warzyć gniew. Biern. być nienawidzonym, ἐκ τινος, przez kogo.

ἐφωπατός, α, ον, Adj. verb. do poprzedz., nienawidzenia, nienawidzi godny.

ἐφωπός, = χωπός, przysł. wozora; *heri.*

ἐφωπόνως, przysl. do stp. wyższ. ἐφωπιων, nieprzyjaźniej, nienawistniej.

ἐφωπτος i ἐφωπιων, p. ἐφωπός.

ἐφωποδικῶς, działac po nieprzyjacielsku lub wystąpić tak przeciw komu, τινά.

ἐφωποδοπός, ὄν, nieprzyjaźny, nieprzyjacielski.

ἐφωπος, τό, nieprzyjaźń; nienawiść; τινός, ku; τῶ ἐκείνου ἐφωπει, z nienawiści ku niemu.

ἐφωρα, ἡ, nieprzyjaźń, nienawiść, ἐχ. ἰδία, nienawiść osobista, εἰς ἐφωραν ἐμβάλλειν τινά, poróżnić kogo, τὴν ἐφωραν συμπεραινέσθαι, zażegnać, podniecać, nieprzyjaźni, ἐφωραν μεταπορέεσθαι, isć za głosem nienawidzi, dać się powodować nieprzyjaźnią, τὴν ἐφωραν προϊέσθαι, nieprzyjaźń podawać za przyczynę, πρὸς ἐφωραν λόγον ποιεῖσθαι, na złość l. psotę komu mówić; εἰς ἐφωραν βάλλειν, ściagnąć na kogo nienawiść, κατ' ἐφωραν τινός, z nienawidzi, z nieprzyjaźni do kogo; εἰς ἐφωραν ἐλθεῖν, poróżnić się, καθιστάναι τινά εἰς

ἔχθραν τινί, poróżnic kogo z kim, ἔχθραν ἔχειν πρὸς τινα, mieć gniew, waśń do kogo.

ἔχθραῖνο = ἔχθραῖνο.

ἔχθρα, = ἔχθρα.

ἔχθροδαίμων, *ov*, zniechędzony bogom, nieszczęśliwy.

ἔχθροόξενος, *ov*, nieprzyjacielski dla obcych, niegospinny. *inhospitalis*.

ἔχθρός, *ά, όν*, stp. w. ἔχθριος, *ov*, stp. najw. ἔχθριστος, a rzadko ἔχθρότατος, 1) Przym. a) zniechędzony, nienawistny, straszny, obrzydliwy, obmierzły, τινί, n. p. θεός, l. z Inf., wstręt wzniesca, że. b) zanieprzejazdny, nieprzyjacielski; ἡ ἔχθρά, kraj nieprzyjacielski, tudz. τινί. II) Rzecz. nieprzyjaciel, wróg, τινός i τινί. Właśc. łac. *inimicus*, ale i o publicznych nieprzyjaciolach t. c. πολέμιος i zład = *hostis*.

ἔχθρος, przysł. po nieprzyjacielsku, ἔχθρ. ἔχειν τινί, być nieprzyjacielskiego usposobienia względem kogo. Stp. wyż. ἔχθροτέρως.

ἔχθρόδης, *es*, nieprzyjacielski, nieprzyjazny.

ἔχθω, nienawidzieć, tylko w cz. terażn.

ἔχθιδον, i ἔχθιδιον, *τό*, żmijka.

ἔχθιδον, *ή*, żmija. Zdrobn. ἔχθιδιον, *τό*.

ἔχθινες, *αι*, gatunek myszy libijskich z kolczastymi włosami. Inni czyt. ἔχθινες.

ἔχθινομήτρα, *αι*, gatunek jeży.

ἔχθινόπους, *οδος, ό*, wilczy bób, wstężeniec, roślina.

ἔχθινος, *ό*, 1) jeź, morski i lądowy. 2) urzuci ksciencek zwierząt odzwyczajnych. 3) naczynie z kruszcem l. gliny, do którego w czasie badania stron wszelkie dowody kładziono i które w końcu tegoż badania zapieczętywano i dopiero w terminie sądowym otwierano. 4) wędzidło.

ἔχθινόδης, *es*, jeźowaty, kolczysty.

ἔχθις, *ις*, i εως, *ό*, żmija, padalec.

ἔχθια, *τό*, ep. to, co wstrzymuje; przeszkoda; zład a) obrona, wał, τινός. b) podpora, podstawa, podkładka, rvńów. 2) wieży, pęta, ἔχθιατα πέτρης, wiązadło, wbiąsło, ogniwa, to, co kamień do skały przywiązało, z nią złączyło, bądź to korzenie, krze, bądź ziemia.

ἔχθονή, *ή*, = ἔξις γού.

ἔχθόντως, przysł. do ἔχων, tylko ἔχόντως νοῦν, rozumnie, w rozumny sposób.

ἔχθρός, *ά, όν*, (ἔχω) trwały, mocny, pewny. ἔχθρον ποῖνι τινί, coś czem ubezpieczyć, obsadzić czem, ἔχθρον παρέχεσθαι τινί, za coś zrobić, zać porękę, rękojmią. Rzecz. τὸ ἔχθρον, to co ubezpiecza, obwarowanie, mocne miejsce. ἐν ἔχθρῳ εἶναι, być w bezpiecznem miejscu; przysł. ἔχθρῶς, stp. w. ἔχθρῶτερον, bezpiecznie, pewnie, słusznie, niechybnie, dla bezpieczeństwa.

ἔχθροῶ, umocnić, ubezpieczyć.

ἔχθρορμα, *τό*, umocnienie, bezpieczeństwo.

ἔχω, (EX-), 2 sing. conj. eol. i ep. ἔχῃσθω, impf. ἔχω, ep. ἔχων, częstotl. f. ἔχεσθον, f. ἔξω i ἔχῃσω, pf. ἔχηκα, aor. act. ἔχων, inf. ἔχειν, ep. ἔχμεν, aor. 2. med. 3sing. ep. także ἔχετο, imper. ἔσθω, inf. ἔχεσθαι, part. ἔχόμενος, ep. f. aor. ἔχεσθεν, ἔχθειον. Od aor. utworzony nowy czas terażn. ἔχω. A) przech. trzymać, mieć, dzierżyć, τινί, ἐν, μετά, ἀμφί τινί, διά τινος, w ręku l. ręką; l. τινά, τινά τινος, trzymać kogo za co l. z przyimk. i przysłówk. ἔπιρ τινος, nad kim, ἀπό τινος, zdala od kogo; podobn. ἀντίον, πρόσθεν, naprzeciw, przed kim trzymać; a τινί τι, co komu podać. Przenośn. μετά χειρός τι ἔχειν, mieć co pod ręką; t. s. διά χειρός, ale też: w ręku zatrzymać;

di' ἡσυχίας τινά, kogoś do zachowywania pokoju zmusić, trzymać w pokoju. 2) mieć, posiadać, wygrać, zyskać, dopiąć, otrzywać; zład ὁ ἔχω, ὁ ἔχωντες, zamożni, bogaci, majetni, potężni, wielcy, magnaci; ale też, posiadacz, małżonek; a τὸ ἔχειν, bogactwo, majątek, mienie; częst. τί, ale też τινός, (Genit. partit.) mieć czego, i to, διά τινα, ὅτ, ἐκ, παρά τινος, przez, od kogo; ἐν τινί, w czym. Biern. być w posiadaniu czyjem. βεβαίως, być w bezpiecznem posiadaniu lub też, brać co na własność, obsadzić, zająć, zwł. kraj; zład ὁ ἔχωντες, zwycięzcy; a ἔχω ἔχη, chwytasz się we własnych siłach, zastawiłeś na siebie samego sidła; zład w ogóle: dopiąć, dostać, otrzywać, znaleźć. Szczeg.

a) τινά l. τί τι, mieć kogo l. co za co, do czego; jako co: podobn. τινά l. τί z przymiotn. i imiesł., widzieć, znaleźć kogo; i εἶς, ἐπί τι, mieć do czego. Zład τινά γυναίκα, mieć kogo za żonę, żyć z nią jak z żoną, a w aor. pojać za żonę, w małżeństwo; często z opuszcz. γυναίκα, i tak w formie biern. τὸ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορ, więc córkę miał Hektor za żonę. b) z dod. l. opuszcz. ἐν γαστρί, mieć płód w zymocie, zająć w ciąży, zastąpić brzemieniem. c) zamieszkać, l. podobn. mieć w swojej mocy, zawiadować czem; mieć pod dozorem swoim, ustanowić, urządzić. 3) mieć, na sobie, nosić, o odzieży, zbroji, broni, τί i to περί τι, na czem, ἀμφοί, nosić na sobie l. przy sobie. 4) mieć w sobie, zawierać; obejmować, ogarniać, panować, górować nad czem, chwytać, w sobie zawierać, brzmieć tak, (o książkach), l. ἐν τινί n. p. ἐν ἑαυτοῖς, być w duszy przekonanym, mieć przekonanie, ὡς, dalej σταθμῶν, ważyć; ἔχει τε πρόξενος, (mord) uniwinia l. usprawiedliwia nieco prawo. Szczeg. a) znosić, doznać, wycierpieć, wytrzymać, τί, τήν δίκην, karę; schwyć kogo, uchwycić, przynieść, zająć, przyjąć, zdjąć, spotkać, τὸν θεῖνόν τι ἔσχε, gwałtownie mu to dopiekło, gwałtowny wpływ wywarło; κλέος μιν ἔχε, sława go otacza l. zdobi. ἀγνοία μ' ἔχει, nie mogę tego pojać l. adtożs eδεργασίαι, krepowały ich dobrodziejstwa, tudzież τινά τι, n. p. εἰ οἶνος ἔχει φρένας, wino zajęło, oderżyło zmysły twoje. Często w form. biern., ἔχεσθαι τινί, być zdjętym, przejętym czem, nawiedzonym czem, συμφορῇ, nieszczęściem; tudzież ἐν τινί, n. p. ἐν ἀπορίῃ, ἐν κακοῖς, być w kłopotcie, w niedoli, περί θυμῷ, splonąć gniewem. b) z rzeczownikim służy do opisania słowa tego, co rzeczownik, zdłosisłowny; n. p. (τήν) αἰτίαν ἔχειν, mieć odpowiedzialność, winę, podlegać zarzutowi, dać powód, i αἰτίας ἔχειν, mieć powody, ἀνάγκην ἔχειν, być zmuszonym; ale αἰσχρόν, ściagnąć hanbę, dikhν, być oskarżonym; εὐνοῖαν, zjednać sobie życzliwość; ἔγκλημά τινι, skargi wznosić, żalić się na kogo, τινός, mieć žal o co; ἔρευναν, śledztwo urządzić; ἐκπλήξεν, być zdumionym, stworzonym; θαῦμα, zadziwił się, być zdjętym podziwem; καρῶν, mieć porę zreczną l. sposobność, przyjść w sam czas, być dobrym, τινί, dla kogo; μνήμην, pamiętać, ale i: wspominać, wzmiarkować; παροῖσταν, okazać się, objawić się; πράγματα, narobić sobie kłopotu; προσβολήν, podać sposobność do zakępienia, narazić się na, πρόφασιν, podać pretekst l. wymówkę, ale też, mieć wymówkę, podobn. συγγνώμην ἔχειν, przebaczyć, mieć usprawiedliwienie; δι' αἰτίας l. ἐν αἰτίῃ ἔχειν, obwinić, obypać zarzutami; ἐν εὐνοίᾳ ἔχειν τινά l. τί, życzyć dobrze komu l. czemu, życzyliwym być; ἐν ἡσυχίᾳ,

chętnie widzieć; ἐν θεραπείᾳ, uprzejmie z kim obchodzić się; διὰ φολακῆς ἔχειν, być ostrożnym l. przeczynnym; ἐν φολακῇ τι l. τινα, czuwać, stróżować, trzymać w więzieniu, uwięzić. Podobnie z przymiotn. ἔλασσον, μεῖον ἔχειν, ustąpić, uleźć, ze stratą wyjść, πλεόν τι τὸ πλεόν ἔχειν, zysk odnieść l. mieć, wziąć górę, w korzystniejszym być położeniu, ἔκ τινος, ale i, zysku szukać, za nim ubiegać się, skrzywdzić, omamici, bezprawia dopuścić się; ἴσον, mieć równą część z kim, być bezstronnie sądzonym. c) mieć siłę, siłki, władzę do czego l. czego, zład α) móżdź zdołać, z Inf. l. zd. zal., rzadziej ἔτι, n. p. τῶν κοκκῶσιν, zdołać zamknąć, οἶα κ' ἔχωμεν, według możności; ἀφ' ὧτων ἔχει, o ile zdoła. β) usłyszawszy wiedzieć, pojąć, rozumieć, znać, τι, n. p. ἔχετε τὸ πρᾶγμα, macieź o to, t. j. wiecie teraz, jak rzecz stoi; πρὸς τινος, od kogo, τινά τι, znać kogo jako, za co uważać, τί ἀμεινον, coś lepij wiedzieć. 5) mieć przy sobie, po stronie, przy boku. n. p. kogo jako gościa lub co; przen. τινά, mieć kogo po swojej stronie l. z sobą sprowadzić, τιμαρίας τινί, sprowadzić, ściągając na kogo karę; προσόδου, dać dochody; ἀδυνας, sprawić bóle. 6) trzymać przy sobie, trzymać, zatrzymać, παρ' ἑαυτοῖς, u siebie trzymać w zamknięciu, w petach, we więzieniu, τὰ ἐπιτήδεια, nie sprzedawać ich; ταῦτα παρ' ἑαυτοῦ, tego trzymać się w duszy, λῆρον ὄπο ζυγῶ, kark spokojnie nachylić pod jarzmo; Biern. ὁ ἀράτωρ ἔχειται, wychodzący na lup jest w mocy zwycięzcy; ἐν τελεί τούτω ἔσχοντο, przy tym końcu byli zatrzymani, tu końca, kresu dobiegli; ἐν ἀπόρω ἔχουθαί, być w kłopotcie, w przykrem położeniu. Przenoś. ἐν φρεσίν, ἐν νῷ, zatrzymać w pamięci, namyślić się, zastanowić się, także: zatrzymać, przytrzymać, τινί τι. l. na kupie trzymać, τί. Szczeg; podtrzymać, podbierać, nieść; przenośn. zasłonić, bronić, zachować, starać się, dbać o co, dozorować, doglądać. 7) wstrzymać, powściągać, zatrzymać, przeschodzić, uciszyć, okrócić, τινά, τί, tudzież τινά τινος, od czego powstrzymać, ἐσωτὸς κατ' οἴκους, trzymać się, przebywać w domu a z opuszc. τὸ πρήγμα, εἶχε στήθ', zatrzymał to u siebie, zamiechał o tem, zataił; l. στήθε, ὄμπερ εἰ, stój, zatrzymaj się, gdzie właśnie jesteś; α ἔχε, nuż! πόδα ἐκτός ἔχειν τινος, czego unikać. Tudzież z Inf. cz. dla bliższego określenia, cz. τινά z Inf. l. sam Inf. z artyk i μή. ὦστε μή, wstrzymać, powściągnąć kogo, aby nie. Z opuszc. Subj. ἔχει με, μήποθ', wstrzymuje mnie (co), aby nie. 8) trzymać przed sobą, kierować, mierzyć, τι, i to τινί, ἐπὶ τινί, ἐπὶ τινί, na co; l. ἰσοδόνη, ale i bez przyp. lecz z dom. ἵππους l. νῆας, jechać dokąd, żeglować, wpłynąć dokąd, przybić do lądu, τινί, κατά, ἔς τι, lądować przy, na, ale ἔς τι, płynąć dokąd, sterować, a πρὸς τινί, zatrzymać się przy czem; a o okrętach, νῆες ἔσχον ἔς τι, okręty płynęły tam dotąd. Przenośn. ὄμμα, νοῦν, ἀράν, oko, myśl, kłątwe zwrócić dokąd, i to τινί, πρὸς τινα, l. πρὸς τι, ἐπὶ τινί, a ἐπ' ἀμφοτέρα ἔχειν, chwiać się, wachać się między dwoma zamiarami. 9) Imiesl. ἔχων stoi a) często przy innych słowach dla ściślejzego określenia i można go oddać przez przyimek z, na, οἵετα ἔχων, ucho dzisz z nią, χρήματα ἔχων, z pieniędzmi, ἵππων ἔχων, na koniu. b) przy ἐστί, φῶσιν ἔχον ἐστί, jest stosownem, przyeśsowanem do natury rzeczy. c) aby stan trwający oznaczać; φλοαρεῖς ἔχων, zawsze jesteście plecigają, bajesz nieustannie. Odwrotnie czę-

sto przysłowie ἔχω stoi imiesłów, aby czyn l. stan równocześnie wyrazić, n. p. θαυμάσιος ἔχω, jestem wprawionym w zadumienie, jestem zdumionny, εἶχε γενόμενον, stało się. B. nieprzech. 1) mieć się, być w stanie, być, być ustrojonym, usposobionym; διατελοῦσιν ἔχοντες, jeszcze są ci sami, a) z przysl. εὐ, dobrze się mieć, być zdrowym, w dobrem być położeniu, dobre mieć przymioty, τί, w czem; ὀκτῶρως, być opiekania godnym; σίγα, cichym być, cicho się zachować; podobn. εὐστομα, ακορῶσιν, mieć walor prawny, φιλοσόφως, pokazać się filozofem, μειζόνως ἔχειν, mniej godnym, niegodnym być; ἡδέως τινί i πρὸς τινα, być życzliwym dla kogo, ἕψαζο dobre, ὀκτώπως ἔχειν τινί, być podejrzliwym, mieć podejrzenie na kogo; ὀκτ ἀχαριστῶσ μοι ἔχει πρὸς ὁμῶν, spodziewam się wdzięczności po was; καλῶς ἔχειν τινί, być przyzwoitem dla kogo, wypada komu l. na kogo; τὸ καλῶς ἔχον, przyzwoitość, przystojność, wdzięczność; μαλακῶς ἔχειν ἀπό τινος, być niezdrwym od czego l. po czem. b) przysłówk. zwroty, κατά νοῦν ἔχειν τινί, być komu powolnym, czynić według woli czyjej. c) z ὧς, ὅπως, ὅπως ἄν ἔχωμεν, w stanie, w jakim się znajdujemy; ὧς εἶχε, jak był l. stał, bez zwłoki, niehawem. Często z Genit. ὧς ὀργῆς ἔχω, jak właśnie rozgniewany jestem; ὧς πῶδων εἶχον, co nogi starczyły l. nadażyły; ὧς ἐκίστοις τῆς ξυντοχίας ἔχεν, jak przypadek każdemu zdarzył; l. z przyimk. ὀτῶς ἔχειν παρὶ τινος, o kim l. o czem tak myśleć, mieć przekonanie; ὀτῶα ἔχει παρὶ ἐλπίδας, tak stoi z nadziejami; τινί i πρὸς τινα l. τί, tak być usposobionym względem kogo l. czego; ἀμφί τι, być zajętem czem, bawić przy czem; ale i myśleć o czem; podobn. ἀμφί τινα, n. p. ἀμφί ἑαυτῶν, pielęgnować się; ἔχειν ὅπερ τινα, przechodzić kogo majątkiem; ἐπὶ τινί, być nieprzyjaźnie usposobionym względem kogo. 2) a) trzymać się, oprzeć się, utrzymać się, ostać się, górować, wytrwać, wytrzymać, spokojnym być; bez przyp. κατ' οἴκους, zostać w domu, trzymać się kogo, n. p. ojca. b) polegać na czem, być zawisłym od czego, τινος. 3) rozciągać się; przechodzić, λόγος, wieść chodzi, utrzymuje się l. στέφανον, rozryć piersi; διὰ τινος, przez co, n. p. διὰ πάσης ἀγωγίας, każdy gatunek walki obejmować, ogarniać; ἐπὶ i ἔς τι, aż dokąd sięgać, rozciągać się, dokąd prowadzić; ἔς τινα, odnosić się do kogo, dotyczyć kogo; παρὶ τι, starczyć w kolo czego; ale παρὶ τινος, rozciągać się przez co, rozwodzić się nad czem, roztrzacać co; ὄπο τι, aż do czego się rozciągać l. sięgać, być w bliskości; a ἐπὶ τινί, po nieprzyjaźnielsku iść na kogo. 4) wstrzymać się, τινός, od czego. C. Med. 1) trzymać się, opór stawiać, utrzymać się, uczepić się, spętać, zostać przy czem, wziąć się do czego, ἰσχεσθε, trzymajcie się, ale i: zatrzymajcie się, tak jak ἰσχεο, powstrzymaj się, bądź spokojnym, milcz! ἔσχετο φωνή, glos się zatrzymał, zaciął się, zamarł; τινί, przeciw komu; τινί, τινός, ἐν τινί, ἐπὶ τινος, przy, na czem; n. p. ἀχει, wytrwała, została się przy narzekaniu swojem l. smutku swoim; τινός, πρὸς, ἀνά τινί, kogo się uczepić, uczepić się jak pijawka, przyłączyc się do kogo, trzymać się kogo, zostać przy czem; τοῦ ἔργου, dalej nad niem pracować, ale i: zabrać się do njego; τῆς σωτηρίας, pracować nad swoim zbawieniem; ὅτι ἐγγύστα τῆς γνώμης, ile możności trzymać się sensu l. myśli; przen. τῆς γνώμης, τοῦ λόγου, trzymać się

zdania, wytrwać w mniemaniu, stać przy niem, polecić wniosek. Ale ἔχ. τινός znaczy też: wystąpić przeciw komu, τινός i ἐκ τινος, być zawistnym od kogo, tudzież z Inf: τῆς πλήρης, chwycić się ręką za miejsce, gdzie cios padł. Szczeg. łączyć się z czem (τινός), graniczyć z, następować po czem, bez przyp. τὸ ἐχόμενον, graniczący, następujący; τὰ τῶν ὑνερατῶν ἐχόμενα, co do snów należy, wszystkie gatunki snów; 2) tamować się, dać się powstrzymać, wstrzymać się, zaniechać czego, przestać, odstąpić od czego, ociągając się, stanąć, κακολογίης περί (dom. ἀπ' αὐτῆς), co dotyczy potwarzy, rozkazuje, aby od niej się wstrzymać. 3) trzymać, nosić swoje l. od siebie oddalić, ἀπὸ ἐο, od siebie usuwać, χεῖρας, wytrzymać, trzymać w dali, cofać także; ἀσπίδα πρόσθε, tarczę przed sobą nosić. W Il. 7, 248 zatrzymać się, utknąć. Soph. Antig. 463. ścierpieć.

ἐφ'ανός, ἀ, ὄν, łatwy do ugotowania; miękki.
ἐφ'ανόμενος, p. φέδμαι.
ἐφ'ημα, τό, 1) ugotowane, rosół gęsty. 2) to, co się da ugotować.

ἐφήσις, ἡ, gotowanie; *coctio*.
ἐφήτος, ἡ, ὄν, adj. verb. do ἐψω, gotowany, warzony, uwarzony; οἱ ἐφήτοί, gatunek małych ryb (do pieczenia), jaziec, ryba pieczona.

ἐφιάομαι l. **ἐφιάομαι,** Dep. med., grać w kamyski l. kamyszkami (ψία), w ogół. grać, żartować, bawić się, weselić się, τινί, czem.

ἐψω, imperf. ión. ἐψες, fut. ἐψήσω, aor. ἐψησα, gotować, warzyć, przygotować, czyścić na ogniu, χρυσόν, a γήρας ἀνώμοτον, w posępnych myślach pedzić, wlec starość. Med. gotować dla siebie.

ἔωθα, nawykłem. plsqp. ión. ἔωθα, p. ἔθω.
ἔωθεν, przysł. od rana, od świtu, z rana, ἀύριον ἔωθεν, jutro rano.

ἔωθινός, ἡ, ὄν, ranny, poranny, nad ranem; τὸ ἔωθινόν, nad ranem, t. s. ἔω τὴν ἔωθινήν, zład προσεπεινὸ τὸ ἔωθινόν, dzień dobry powiedzieć; tudzież: wschodni; ἔωθινῆς φολακῆς, nad ranem, ἐξ ἔωθινού, od rana.

ἔωλοκρασία, ἡ, mieszanina starych potraw: męty, stek, fusy, osad, którym w nocnych pohulankach najwytrzymalsi pijacy spiących towarzyszy polewali; w ogóle, o niesmacznych, niedorzecznych

przedmiotach, niedorzeczne potwarze, mowy. *Crappula*.

ἔωλονακρός, ὁ, trup nie świeży.
ἔωλος, ὄν, (ἔω) wczorajszy; zdechły, zasnięty, śnięty, o rybach: niesmaczny, zwietrzały, wywietrzały, zwiędły, bezsilny, na pół nieżywy; odurzony, przykry, jałowcy.

ἔωρον, conj. aor. 2. pass. do ἘΩ = πλήρω, z gen. πολέμοιο, nasyconym być, przesyć się.

ἔφος, α, ὄν, i 2 zak. 1) poranny, ranny. 2) wschodni, t. ἔφα, wschód.

ἔωρα, ἡ, = ἀλώρα, wieszenie, uniesienie, πλεκταῖς ἔωραις, powrót do powieszenia się, w splotach powrozu. *Laqueus*.

ἔωρέω = ἀιωρέω.

ἔως, gen. i acc. ἔω, dat. ἐφ, ión. i ep. ἡώς, g. ἡός, d. ἡοί, a. ἡώ (ἄημι) wł. powiatrze poranne. 1) jutrzeńka, świt, ἀμ' ἡοί, ἄμα ἐφ, ὅπὸ τὴν ἔω, ze świtem, ἄμα τῇ ἔφ, nad ran: m. 2) rano, poranek, ἐως γίγνεται, dnieje, świta, ἡώ, przez całe rano, ἐξ ἡός, od rana, ἐπὶ τὴν ἔω, nad ranem, ἡός, jutro rano, ἐς ἡώ, aż do jutra rana l. εἰς τὴν ἔπιουσαν ἔω, z nadchodzącym porankiem. 3) świt dnia. 4) rano, wschód, τὸ πρὸς τὴν ἡώ l. πρὸς ἡώ, ku wschodowi. Dor. αἴως.

ἔως, raz jambiennie, zwykle trochaicznie ἔως się czyta, ep. εἴως i εἰός. I. Spojn. czasu. 1) oznacza współczesność: dopóki póki, podczas gdy, z Indic. zwł. czasu teraźn., w następniku zwykle τῶς, ale i τῶρα, τῶρα δὲ isamo δέ. 2) oznacza kres w czasie: aż, z Indic., a jeżeli cel zamierzony, z Conj. z ἄν i κέ l. bez nich, a po historycz. czasach z Optat. z dod. l. op. κέ. 3) zamiar, aż, w tym celu aby, jak ὥρα, z Opt. 4) w ogół. kiedy. II. Przysł. z τῶς, czas jakiś, chwilę, tymczasem, właśc. dopóki, póki; nieustannie, wciąż. b) z Genit. przy liczb., po oznaczeniu, stopnia, aż do którego coś sięga, aż do, na. *quam diu, donec, dummodo*.

ἔωσπερ, przysł. dopóki, właśnie, z Conj. i ἄν. 2) aż właśnie; z ind. i conj. z ἄν. *Quam diu, donec*.

ἔωσφόρος, ὄν, (3 zgłoskowo się czyta), dor. αἰσφόρος, ranek, dzień zwiastujący. ὁ ἔωσφ. poranna gwiazda, piszą też w dwóch wyrazach.

ἔωστοῦ i t. p. p. ἔωστοῦ.

κ. liczb. b

Ζ, ζ, ἕτα, szósta głoska alfabetu greckiego. Jako znak liczb. = 7, ζ' 7, a ζ = 7000.

ζα —, nierozdzielna partykuła, jak δα —, zwł. z przymiotnikami składana dla wzmocnienia, l. praefixum ἐπατακτόν). W niektórych kompoz. za δία. *Lacper*.

ζάγκλον, τό, sycylijski wyraz, sierp.
ζαῖς, ἔς, gen. ἔος, acc. ζαῖν za ζαῖ, gwałtownie dmąca, wichrowy.

ζάδης, 3. bardzo boski l. święty, wzniosły.
ζάκορος, ὁ, ἡ, sługa boży l. świątyni. kapłan.

W ogóle = δπηρέτης.

ζάκοτος, ὄν, bardzo gniewny, rozjuszony.
ζάλη, ἡ, gwałtowne wzruszenie morza, burzliwość, nawałnica; ulewa. *turbo*.

ζάλος, ζάλω, p. ζήλος, ζήλω.
ζαμνέω, bardzo się gniewać.

ζαμνής, ἔς, bardzo silny, odważny, gwałtowny, nieprzyjazny; *gravis*.

Z.

ζαπληθής, ἔς, bardzo pełny. gęsty.

ζάπλουτος, ὄν, bardzo bogaty.

ζάπορος, ὄν, bardzo ognisty l. rozpalony.

ζατα p. ζητάω.

ζατρωφής, ἔς, dobrze karmiony, tuczny, tłusty. *saginitus*.

ζαφλεγής, ἔς, bardzo ognisty; silny, żywy, krzepki, odważny. *fervidus*.

ζαχρῆσις, ὄν, bardzo potrzebny, pożądający czego bardzo, ἰδοῦ, o pospieszającym wędrowcu.

ζαχρηής, ἔς, ión. za ζαχραῖς, gwałtownie nacierający, zapędny, natarczywy.

ζάχρυσος, ὄν, bardzo bogaty; zlotodajny, złoto w zysku dający. *dives auri*.

ζώ, scgn. ζώ, ζῆς, i t. d. imper. ζῆ, opt. ζῶν, ζῶμεν, inf. ζῆν, part. ζῶν, impf. ἔζων, ἔζη i t. d. z poet. i ión. form. pob. ζῶω, inf. ζῶειν, ζῶμεναι, ζῶμεν, 1) o lud/iach i zwierzętach: żyć, być przy życiu, być, istnieć, opp. umarłym być: τὸ ζῶν, τὰ ζῶντα, żyjące twory, οἱ ζῶντες l. ζῶον-

τες, żyjący, ludzie; μετά ζώντων εἶναι, żyć jeszcze; często z Acc. czasu. 1. ἀγαθὸν βίον, dobre życie wieść; δηλοῖς ἐξ ὧν ζῆς, dowodzisz życiem swojem; a τινί, κατά, πρὸς τι, πρὸς τινα, życie swoje; tryb życia do czego zastosować; τινί, żyć dla kogo, poświęcić mu życie, 1. τινί, ἀπό, διά τινος, διά τι, σὺν τινι, żyć z czego, ἀπὸ τῆς ἀγοράς, żywności na rynku kupić. 2) o przedm. międzywot., być, istnieć, być w sile, kwitnąć, zład z ὧν, χρόνω τῶ ζῶντι καὶ παρόντι, gdyż czas żyje, dopóki jest tożsamość, umiera, skoro minął: jeszcze nie zupełnie zginąć, tleć, trwać, żyć w pamięci, powodzenie mieć.

ζῆσα, *ή*, p. ζῆσα.
ζογέριος, wyraz libyjski, = βοῦνοί, gatunek myszy.
ζῆσα, *ή*, pszenica orkisz, orkisz. *fur*.
ζῆσθωρος, *ον*, rudzacy zbuzę, owocorodny.

ζῆσρά, *ή*, ioh. — *ρή*, obszerny, do stóp sięgający, w środku przepasywany płaszcz Arabów, Traków (trackich jeźdźców); *paenuia*.

ζῆσις, *ή*, gotowanie się, warzenie się, kipienie.
ζουγάριον, *τό*, zdrobn. ζῆγος, zły, lichy zaprząg.
ζουγλάτης = ζουγηλάτης, *ός*, poganiacz zaprzęgu koni l. wół, oracz.

ζουγηλάτης, p. poprzedz.
ζουγηλάτω, popędzać zaprząg, pojeżdżać, orać.
ζουγηπτης, *ός*, walczący z dwuprzężnym wozu.

ζουγίτης, *ου*, *ός*, rodz. ż. ζουγίτης, *ιδος*, sprzężony, parami złączony, n. p. w szyku bojowym. Nawzisko obywateli trzeciej klasy według podziału Solonowego, dla tego że mieli po jednym zaprzęgu rolnym, ze sprzętem 150 medimnów czyli z kapitałem podatkowym drachm 1000.

ζεύγη, *ή*, (ζεύγα, *ή*) chomała. *jugum*.
ζεύγμα, *τό*, 1) spojenie, most, (łyżwowy); jarzmo, *ανάγκης*, a lipięsio, zamknięcie portu, *τὸν ποταμῶν*, zawaly rzek. Tuzdzień, z kilku małych łodzi zrobiony, większy statek, jarzmo mostowe. *pons*, *claustra*.

ζεύγνυμι i **ζευγνύω**. ep inf. ζευγνύμεν i ζευγνύμεναι, att. ζευγνύω, impf. ep. ζεύγνυον i aor. ζεύξα za ζεύξωνον, *εξουξα*, aor. pass. *εξεύχθη* i *εξεύχην*. 1) sprzedaż w jedno jarzmo, ujarzmić, zaprzężyć, założyć, *ἵππους*, *ὅπο τινα* i *ὅπο τι*, do czego. Przenosić ujarzmić; *σπῆτα*, przywiązać, zmódz, *τινί* i *ἐν τινι*, czem l. w jarzmie, w więzieniu trzymać. b) obraz. Biern. *γῆμοις τινος*, poślubić kogo, pojąć w małżeństwo; *εξευγμένῃ*, zamężna, żona. 2) Ogóln. spojic, polączyć, zjednoczyć, skojarzyć, zamknąć, *τινί*, czem, *πρὸς τι* i *παρά τι*, do czego, obok czego. Szczeg. a) o okrętach, naprawić, spojic, zalepić, zatękać, zabijać, dychtować. b) *γῆφορον*, budować most, *ἐπὶ τινι*, na czem, *τὸν ποταμῶν*, mostem pokryć, pomóc. II. Med. zaprzężyć sobie konie, założyć i kazać założyć.

ζῆγος, *τό*, 1) a) jarzmo, zaprząg, zwł. bydła. b) dwuprzężne szory l. dwuprzężny wóz, zaprząg parolenny i czterekonny; *μίσθων*, wóz najemny, wóz najety. 2) ogóln. stadło, para.

ζευγοτρόφος, *ον*, pare koni l. bydła trzymający.
ζευκτήριος, *α*, *ον*, jarzmiński, łączący, spajający: *τὸ ζ*, jarzmo; *ή ζ*, węzeł, ogniwo.

ζεύξις, *ή*, pokrycie mostem. *τινός*. 2) zaprzęczenie, zaprząg.

ζεφύριος, *ον*, 3 zak. zład *ζεφυρίη*, dom. *πνοή*, wiatr zachodni; *ῥα ζεφύριος*, wylewki, zbęki, burchle, próżne jaja.

ζεφύριος, *ός*, A. 1) Zefir; wiatr zachodni. 2) zachód, B) bóg wiatrow.

ζῆσω, poet. ζῆω, fut. ζῆσω, aor. *εἰσο(σ)α*, gotować się, warzyć się, kipieć, burzyć się, wrzeć, belkotać, z Gen. *τινός*, od czego; przen. falić się, wrzeć, kipieć, wzdymać się, wzburzyć się, płonąć, palić się; roić się. *Effervesco*, *aestuo*.

ζηλήμων, *ον*, zazdrośny, zawistny.

ζήλος, *ός*, 1) gorliwość, staranie, popęd, zarliwość, zapal, *πρὸς τι*, do czego, *τινός*, o co. W złem znaczeniu. zawisać, zazdrość; w l mng. zazdrośne skłonności i dążności, żądze. 2) przedmiot zapalu, podziwu; świetny blask, świetność, szczęście, studium.

ζηλοσόνῃ, *ή*, zawisać, zazdrość.

ζηλοτοπέω, zazdrościć, być zazdrośnym, *τινά*, na kogo.

ζηλοτοπία, *ή*, zazdrość, rywalizacja, *περί τινα*, a *τινός*, w czem. *Aemulatio*.

ζηλότοπος, *ον*, zazdrośny, współzawodniczący.

ζηλόω, 1) naśladować gorliwie, gorliwie starać się o co, *τινι*, *τί*. 2) a) zazdrośnie podziwiać, zazdrościć; *τινά* l. *τινά τινος* i *τινά τι*, kogo dla czego, komu czego. b) za szczęśliwego poczytać, wielbić, *τινά*, *τινά τινος*, *τινά κατά τι*, dla czego, z powodu.

ζηλωμα, *τό*, w l. mng. zazdrośczone l. podziwiane położenie, przedmiot podziwu, szczęście. 2) dążności, usiłowania.

ζηλωσις, *ή*, współzawodnictwo, naśladowanie.

ζηλωτής, *ός*, naśladowca, współzawodnik, rywal, podziwiacz; zwolennik.

ζηλωτικός, *όν*, gorliwy, współzawodniczący, *τινός*.

ζηλωτός, *όν*, dor. *ζαλωτός*, podziwiany, podziwienia godny, szczeg. a) zazdrości godny. b) szczęśliwy, szczęsny, za szczęśliwego poczytany, *τινί*, *ὅπο τινος*.

ζημία, *ή*, (kreteńskie *δαμία*, damnum), 1) strata, szkoda, *ἐπὶ* (ζημία, na szkodę. 2) kara, ukaranie, *τινός*, za co; zwł. kara pieniężna, z dod. lub dom. *χρηματικῆ*, ale i kara śmierci, *τὸ θανάτου*, l. *ζημιαν θάνατον ποιεῖν ἐπὶ τινι*, karę śmierci ustanowić na co. 3) niewart. *Νοσα*, *multa*, *poena*.

ζημιόω, f. pass. *ζημιώομαι* obok *ζημιώθησομαι*. 1) stracić, strządnąć, przynieść, uszkodzić, *τινά* i *το τινί*, czem l. *τινά μεγάλα*, *πλείω*, komu bardzo, więcej szkodzić, Biern. mieć szkodę, doznać straty; utracić, *μεγάλα*, wielką szkodę ponieść, wiele wycierpieć, *περί τι*, przy l. w czem utracić. 2) karać, ukarać, *τινά* l. *τί* i *το τινί*, czem, l. *κατά τι*, pod względem przewinięcia, zwł. wskazać na karę pieniężną, *χρήμασι*, ale i *φογγή*, *πληγῆς*, *θανάτω*, na wygnanie, kiję, śmierć; zład biern. *ψογγή* *τινος*, przypłacić życiem czym.

ζημιώθησις, *ες*, szkodliwy, dolegliwy.

ζημιώμα, *τό*, kara; zwł. pieniężna, i prawo wymierzenia jej.

ζημιώσις, *ή*, ukaranie.

ζητέω i **ζητέω**, 1) szukać, wyszukać, śledzić, wysledzić, badać, wytropić, *τινά* *τι*. Szczeg. a) badać, pytać, wywiadywać się. b) dociekać, dochodzić, *τοῦς αἰτίους*, winnych, *φόνον*, mordu. 2) starać zjednać sobie, starać się, dążyć, ubiegać się, *πορεύεσθαι*, myśleć o czem, *τι*, *τινά*, *ὄ* *ζητεῖν τινα*, nie chcieć nic wiedzieć, słyszeć o kim; *τὰ ἔργα παρά τινος*, czyn komu przypisać; najcz. z Inf. **ζητήμα**, *τό*, poszukiwanie, badanie, przedmiot badania.

ζητήσιμος, *ον*, mogący być wytropiony, wysledzony.

ζήτησις, ή, szukanie, poszukiwanie, badanie, śledzenie, ζήτησιν ποιείσθαι τινός, poszukiwać kogo. Szczeg. a) sądowe poszukiwanie. b) dociekanie, rozważanie, roztrząsanie; rewizja domuwa.

ζητητός, α, ον, do poszukiwania, do badania.

ζητητής, ος, ό, dozorca: w Atenach: sędziowie, inkwircenci do zbadania zbrodni, zwł. defraudantów i dłużników państwa.

ζητητικός, ή, όν, skłonny do poszukiwania l. badania περί τι.

ζητητός, ή, όν, poszukiwany, pożądany, τιní. *Exoptilus.*

ζηνίς, ή, gatunek małej jaszczurki.

ζιάνων, τό, chwast, kakol. *Lotium.*

ζοή, ή, ión. 1) = ζωή. — 2) (od ζέω) kozuszek na mleku.

ζοία, ή, eolsk. t. c. poprzedz.

ζοός, dor. = ζωός.

ζορκάς, άδος, ή, i **ζόρξ,** ζορκός, = δορκός.

ζοφερός, ά, όν, ciemny, cieniasty, pochmurny, pouczny. *Unehrosus.*

ζοφοδορπίδας, ό, w ciemności wieczorzący. T. s. *Zofoodorpias.*

ζόφος, ό, (véφος, δνόφος, κνέφας), ciemność, ciemnica, zwł. 1) podziemna ciemnica, piekło. 2) okolica zachodu słońca, zachodni zmrok, zmrok wieczorny; zachód, wieczór.

ζορώω, zaciemnić.

ζώα, ión. i poet. = ζώω.

ζώαινα, ή, gatunek ryby żarłoka, mlótek.

ζώαστρον, τό, skrzynia (zbita z desek l. tarcic), skrzynie zka.

ζωηφόρος, ον, jazyno dźwigający, w jazynie chodzący.

ζώγος, ον, (tudż. ζογία), opiekunka małżeństw, kojarzący, Afrodyta. 2) jarzemny, zaprzężony, zaprzężon, w uprzęży.

ζωγόδεσμον, τό, i **ζωγόδεσμος, ό,** rzemień jarzmowy, którym jarzmo do dyszla przywiązywano.

ζωγοιαχέω, niesfor: ym, brykliwym być, z zaprzęciem cz. sprzęgiem l. to: arz. sztem niezgadzać się l. kłócić się; z domownikami, ze swoimi spierać się, waśnić się, próś tyva. W ogóle: walczyć. *Rixor.*

ζωγον, τό, z ep. gen. ζωγόφιν, i **ζωγός, ό,** (ζέβ-ζουμ), wszystko, co dwa przedmioty z sobą łączy, czyli spaja; zatem. 1) a) jarzmo, otaczające grzbiet bydła, przymocowane do dyszla (δυστρί) za pomocą powrozu (δεσμός) i zatyczki (έστρω). Za czasów Homera było to szlemię przy dyszlu, przy którym po obu stronach drewniana chomouto było (ζέβγλη), *πτελε* które przotykało się szyję bydłęcia. W środku t. j. gdzie szlemię leżało na dyszlu przymocowane do niego, miało wzniosłość (δμπαλός, ό φαλόσιν), a celem przeciąwania leżąc miało pierścienie (οίτηρεσων άρρηός) Zład όπδ ζέγον άγειν, zaprzęzaz, b) przyn. jarzmo niewoli, z Genit. lub z Inf. ζογία τό μή όβρισαι, aby nio i t. d. c) zaprzaz (dwukonny). 2) kobyłka, podstawek, do którego przymocowane były kolki w okolo których kręciły l. ciągnęły się struny lutni (φόρμυξ). 3) w l. po ed l. mng. Jawy wioslarskie, burinic; t. j. tarcice poprzeczne w środkowym przestworze okręgowym, od burty do burty, na których wioslarze siedzieli Zład όθων έτερεσας ζογον έξεσθαι, obgadzić ławy wioslarskie l. burnicie, έπi ζογφ δορός, miejsce steru okrętowego. 4) most. 5) kłbie u wagi, kołowrot szaliny szale, έν ζογφ τι στήσαι, coś ocenić, na szali polozyć i odwa-

żyć. b) szereg, έν τφ πρώτφ ζογφ, w pierwszym szeregu. *Jugum, transtrum, libra, ordo.*

ζωγόσαδμος, ό, waga, szala.

ζωγοστατέω, polożyć na szali, odważyć; porównać; utrzymać w równowadze.

ζωγοφόρος, = ζογηφόρος.

ζωγία, za pomocą szlemienia połączyć, ujarzmić, wprzadź w jarzmo; lutnią zaopatrzyć w kobyłkę, l. podstawę, nawiązać struny.

ζώγωμα, τό, szlemię; belka poprzeczna; obojęczk.

ζωγότας, ή, όν, dwuprzęzny, dwukonny. *bijugis.*

ζώδος, (ζόθος) τό, dat. ζόθει: l. ζόθφ, piwo jeczmienne.

ζώμη, ή, kwas. W. N. T. a) cudowna siła królestwa bożego, że serca ludzi przenika. b) skutek zlej nauki i złego życia: kwas, grzeszna istota.

ζωμίτης, ό, άρτος, chleb zakwaszony, *μεγάλοι τριχόινικες,* z jednej trzeciej miary mąki, placek.

ζωμούω, mieszać z kwasem i sfermentować, rozczynić, wzburzyć. Biern. kwasieć się, fermentować, robić. [towan.]

ζωμάθης, ες, skwaszony, rozczyniony, sfermentowany, *τό,* = ζώμη, a *ζώμασις, ή,* kważenie.

ζωάριον, τό, (według Arystarcha tylko w l. mng. τά ζωάρια) (od ζωός i άρρεών) właśc. zapłata od jeńca dana zwycięzcy za zachowanie życia, więc; zapłata za zachowanie i ocalenie życia, zapłata za wybawienie; *ζωάρια όφέλλειν τιní,* zawdzięczać komu życie. W l. pojed. wdzięczność l. podziękowanie za ocalenie ojczyzny. Przymiot. *ζωάριος,* u Babryosa.

ζωωγραφείον, τό, warsztat malarski, malarnia.

ζωωγράφος, ον, malować żywe istoty l. z natury.

ζωωγράφημα, τό, obraz, rycina.

ζωωγραφία, ή, malarstwo: obraz.

ζωωγραφικός, ή, όν, biegły, doświadczony w malowaniu, sc. τέχνη, malarstwo

ζωωγράφος, ό, malujący żywe istoty l. według natury; w og. malarz. *Pictor.*

ζωωρεια, ή, wzięcie żywcem.

ζωωρσιόν, τό, klatka; sadzawka, rybnik, kubel. *Vivarium.*

ζωωρτέω, żywcem wzięść, darować życie, Przen. zachować kogo przy życiu, l. *θωμόν,* nie dać mu umrzeć.

ζωωρία i ζωοτήη, ión. ή, p. *ζωωρεια.*

ζωοδάριον, τό, (zdrobn. ζωον) zwierzątko.

ζωοδιολόφος, ό, rzeźający zwierzątka l. obrazki.

ζωοδόν, τό, (zdrobn. ζωον) zwierzątko, obrazek, ozdoba (rzeźba) różnego gatunku. Szcz. znak zwierzyńca.

ζωή, ión. i poet. *ζήη,* eol. *ζοία* (od ζάω), życie, byt fizyczny, έπi τής ζωής i *παρά την ζήην,* podczas życia, za życia, przez całe życie. Szczeg. a) tryb życia, żywot. b) życie, utrzymywanie. c) (u Hom.) mienie, majątek.

ζωηδόν, przysł. na sposób życia.

ζωοθάμιος, ον, krzepki, żywy, czerstwý.

ζωοθήκη, ή, sypialnia w której się we dnie wczasu zażywa; *zotheca.*

ζωτικός, ή, όν, zwierzęcy.

ζώμα, τό, (ζώνουμ) a) przepaska, fartuch skórzany l. z innej piętkiej, lecz mocniej mat. ryj, do pancernia przymocowany, pokryty kruszczołami blatyni (πτεσώγες), sięgający do kolan, aby zastąpił słabiznę i biodra. b) fartuszek (do pokrycia słabizny, wsiydł. członów) c) pas, przepaska niewiast, p *ζώνη Campestre subligaculum, zona.*

ζώμαρτος, τό, rosół; jus.

Σωμάω, gotować w rosole.

Σωμήρουσις, η, warzachew do szumowania.

Σωμίδιον, τό, zdrobn. Σωμός, zupka, rosółek.

Σωμοποιός, ό, gotujący rosół l. zupę.

Σωμός, ό, (ζώ) rosół, (z mięsa) wygotowany, zupa, Zwl. czarnina u Spartan.

Σώνη, η, dor. **Σώνα**, ep. **Σώστρον**, τό, (ζώνουσι).

1) pas, przepaska, przewiązka, tudzież w l. mng.; za pomocą pasa zbierano i podciągano szatę zwierzchnią, ztąd ζώνην λβειν, opuścić pasa, o podróżnych l. żołnierzach na morzu będących: zatrzymać się, wypocząć. Na pasie l. za pasem miał broń ręczna, miecz, sztylet; wpasie pieniądze; a uchwycić kogo za pas i uprowadzić było u Persów znakiem wskazywania na śmierć. Perskie królowe miały dochody z pewnych okolic przeznaczone sobie do opędzenia potrzeb stroju; ztąd εις ζώνην δεδούσθαι znaczy: być danym do opędzenia potrzeb stroju, na szpilki. Przenośn. już u Homera παρθενικήν ζώνην λβειν, wł. pas dziewiczy rozwiązać; odebrać panienstwo; potem w ogóle za: ślub, małżeństwo, od zwyczaju że oblubieniec w dniu wesela oblubienicy pas odwieszywał. (W Att. ζώνη jest pas mężki, ζώνιον niewiast; u Homera zaś ζώνη niewiast, a wojowników ζωστήρ). 2) u Hom. słabizna, część ciała między biodrami a kłótkami łożami, kibić, stan, wzrost. 3) W archit. fryz; w geograf., pas, strefa ziemi.

Ζώνιον, τό, pas (niewieści), p. ζώνη.

ζώνουσι, aor. ζώσα, med. praes. 3 pl. conj. ζώνοντα, za ζωνώοντα, a impf. częstotl. ζωνώονετο. 1) Czynn. opasać, przepasać, do walki. 2) Med. opasać się, przepasać się, τινί, czém, ale i tt. W ogóle: przygotować się, uzbroić się. *Cingo*.

ζωογενής, ές, zwierzęcy.

ζωογενεω, co żywego wydać na świat, wylądź, rodzić; tudzież, ożywić, zachować przy życiu. *Fertifico*

ζωογόνησις i **ζωογονία**, η, wydanie na świat, rodzenie żywych płodów.

ζωογράφος, t. c. ζωγράφος.

ζωοθηρία, η, polowanie na (żywe) zwierzęta. Ztąd **ζωοθηρικός**, η, όν, odnoszący się do takiego polowania.

ζωόμορφος, ów, postaci zwierzęcej.

ζών, τό, i ζώνον. 1) żyjące, żyjątko, istota żyjąca, płód, twór, szcz. zwierz. 2) naśladowana istota, w tkaninie, rzeźbic, malaturze, ozdoba, figura; τὰ ζωα γράφειν, figury, obrazy malować ζωα γρά-

φεσθαι τι, kazać sobie co wymalować; τὰ ζωα ποισιν, malować.

ζωοποιέω, wydać istoty żywe na świat, rodzić żyjące istoty.

ζωοποιτικός, η, όν, ożywiający, zdolny do rodzenia żyjących istot.

ζώος, 3 zak. ep. **ζώς** (segn. z ζαός), acc. ζών (ζάω) żywy, żyjący.

ζωότης, ητος, η, zwierzęcość.

ζωοτοκία, żywe istoty rodzić.

ζωοτοκία, η, rodzenie żywych istot.

ζωοτόκος, ów, rodzący żywe istoty.

ζωοτροφία, η, pasienie, karmienie zwierząt, chodowanie.

ζωοτροφικός, η, όν, odnoszący się do chodowania zwierząt.

ζωοφαγία, η, żarcie zwierząt cz., jedzenie mięsa.

ζωοφάγος, ów, mięsożerny.

ζωοτροφέω, płód żywy nosić w żywocie.

ζωοτρέφω, rozdmuchać, rozniecić ogień. Przen. rozzarzyć, wzniecić, rozdrażnić, zapalić.

ζώπυρον, τό, zarzaryć węgiel l. popiół, zarzewie; przen. szczątki, własć niedopałek.

ζωρός, ów, własć silny; o winie: niemieszany, czysty, mocny, ognisty. Neutr. stp. w. ζωρότερον κέρατα, czystsze mieszają wino t. j. mniej dolej wody; ζωρότερον πίνειν, mocniejsze, ogniste pić **ζώς**, ζών, p. ζώος. [wino.]

ζωστήρ, ητος, ό, pas wojowników, który w okło brzucha po nad μητήρ celem słabizny słabizny opasowano tak, że dolną część pancerza (θώραξ) a górną fartucha (ζώμα) pokrywał i one związywał. Do pancerza przymocowany był za pomocą złotych śpinek l. klamer i, jak się zdaje, ze skóry różnokolorowej (πανατολος, φοίνικι φαινός) i może rozmalcie przyozdobiony (δαίδαλος). Przen. pas, do zatykania miecza, sztyletu, pendent. Rzadko za pas, mający podkasać χιτών.

ζωστός, η, όν, opasany, do opasania.

ζώστρον, τό, pas, p. ζώνη.

ζωτικός, η, όν, należący do życia, ożywczy, ożywiający. 2) żywy, pełen życia, silny, kizepki. τό ζ, wyraz życia. **ζωτικός**, έχειν, mieć ochotę do życia, chęć do życia. *Vitius*.

ζωωτικός, ów, ożywiający, urodzajny.

ζωώδης, ές, zwierzęcy.

ζωοτός, η, όν, pomalowany zwierzętami, tkany, εφαιτός.

H.

H, η, ητα, siódma głoska greckiego alfabetu; jako znak liczb, η' = 8 a η = 8'00.

η, ep. też ης, partyk. rozłącz. *alio*, lub porównawcza: *jak*. I) 1. Jako part. rozłącz. zestawia już to takie pojęcia, które się wykluczają = *lac. aut*, już też takie, które wzajemnie zastąpić się mogą, = *lac. vel, sive; alio. inaczej, chyba że*, n. p. δρώτα η λέγοντα, czynem albo słowem; δύο η τρεις, dwóch albo też trzech. Często powtarza się η — η *alio* — *albo, bądź — bądź, czy* — *czy: η — η που*, albo może: η τις η οδεις, jeden albo żaden, t. j. ledwie jeden. Za jedno, zwł. pierwsze η stoi niekiedy η τοι, nadające więcej pewności jednej części zdań rozł. albo za η wstepuje είτε l. τε, czasem też brak zupełnie jednej części zdań. 2) W zd. pytając. a) własć. partyk. pytaj. po *πότερον* l. po-

dobnych; u Epików też w pytaniach zależnych *czy; a w podwój.* pytając. zd. η — η, *czy — czy też*. b) wprowadza pytanie, które bliżej określa poprzedzające pytanie lub domysłową odpowiedź na nie zawiera: albo czy może. c) w niezależnem pyt. podw. *czy, czy też*, czasem w pierwsze części pytania η *opuszczone*. II. jako potówn. partyk. *jak, quom*, bądź po stopniu wyższym, bądź po wyrazach zawierających pojęcie stp. wyższego, *άλλος* i t. p. i po zdaniach przeczących, podobn. po *παρά δόξαν* w znaczen., w inny sposób, l. po φάνειν, βουλεσθαι, woląc, επιθυμειν, pożądać więcej i t. p. Tudzież po stp. równ. W potówn. zd. zawsze stoi stp. wyższ, kiedy mowa o dwóch przymiotach jednego przedmiotu tak, że jeden drugi przeważa; n. p. *ελαφρότεροι πόδας*

εἶναι ἢ ἀφνεύτεροι, lepiej przedkonogim być niżli bogatym, Gdy ἢ stoi po stp. wylz., przed którym już porównawczy Genit. zaimka wskazującego położony, wtedy zaimek zapowiada następujące ἢ, n. p. τοῦδε κρείσσον ἢ ὅτε, t. j. niż gdy. Jak tu i niekiedy przy Genit. położone jest pleonastycznie lub zdaje się przynajmniej być zbytecznym, tak czasem jest opuszczonem zupełnie, n. p. przy Lieblich, n. p. εἴη μὴ ἔλαττον ἐξήκοντα γερωνῶς. Czasem ὡς stoi przy tem, ἢ ὡς, niż jak, niż że. Negacya przydaje się do ἢ — ἢ ὅ l. ἢ ὅκ, kiedy obie części się wykluczają lub pierwsza też jest przecząca.

ἢ, przysl. 1) w zdan. dodatn. zapewnia, wzmacnia, potwierdza: zaiste, pewnie, iście, łączy się z innymi partykulami, które wyrażają albo ufnosć, jak ἢ μὴν (μὲν, μὴν) *pewnie i doprawdy, na prawdę, zaiste* (w przysięgach); ἢ ὅρα, ἢ ῥα, ἢ ἄρ, ἢ ἄρ τε, *zaiste bo*, wyraża przekonanie oparte na jawnem spostrzeżeniu; ἢ δὴ, *tak zaiste*; ἢ μάλα, *tak zaiste, zaiste chętnie*; ἢ μάλα δὴ, *zaiste z największą pewnością*, ἢ θ' ἦν, *wierze, w istocie*, ἢ τοι i ἢ τῶν = ἢ τοι ἄν, ἢ κάρτα, *zaprawdę, o tak*; ἢ też oznacza niepewność, *pewnie tak*, podobn. ἢ νο, ἢ πο, *pewnie może* Stoi zawsze na czele zdania i to nawet przy infin. w mowie zależn. 2) w pytaniu, *prawda?* ἢ γάρ, δὴ, δὴ τέ, σου, και ὄν, μὴ i μὴν, n. p. ἢ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπαιστὴ ἀρχῆς Δία; *prawda że kiedyś i t. d.?* Nadto oddać można *przez, może, albo czy*, lub też tylko przez ton pytający.

ἢ, ἢ, wykrzyk. aby uwagę czyjąś wyteńczyć i ozywić: ej!

ἢ, rzekl. p. ἢμί. — 2) impf. do εἶμι.

ἢ, patrz. ὅ, ἢ, τό, a ἢ, p. ὅς, ἢ, ὅ.

ἢ, r. ż. zaimka względn. ὅς, ἢ, ὅ, z dom. ὁδῶ, μερίδι, używany jako przysłow. 1) o miejscu: *do kąd*, odpowiada poprzedzają. τῆ. W zwrocie ἢ θεμεις ἐστίν, zamieniono na ἢ θεμεις ἐστίν, jak jest słuszną rzeczą, według słusności. ἢ ἐμελλον σί "Ελληνες παριέναι, *kedy; τῆν ὁδὸν ἔρρασαν ἢ εἴη*, *kedy szła*. Także z Genit. — ἢ τοῦ πάπου, *kedy w parowie*. 2) u Attyków.: o sposobie; *jak, jakim sposobem, ile, ἢ ἔδωναντο τάχιστα*, *jak można było najprędzej, ile można było spiesźnie*. 3) *dlu czego, za czem*, zwł. z δὴ i μάλλον, o też tem *la-ἢα*, ep. = ἦν, p. εἶμι. [twięc.]

ἢβαιός, ἄ. ὄν, mały, lichey, drobny. Zwykle z negacyą: ὁδὸ ἢβαιόν, ani dźbła, ani odrobiny, ani krty, ani tyle, ani za grosz; **ἢβαιόν**, nieco, trocha. **ἢβάσκω**, zmniejszać, drożać. *pubesco*.

ἢβάω, imiesł. ἢβῶν, ep. acc. ἢβῶντα, ἢβῶσα, opt. ἢβῶμι, ἢβῶσμι. 1) być w męzkim wieku, być w sile wieku l. w kwiecie wieku, οἱ ἢβῶντες, *młodzi mężowie, dorośli*. 2) przen. a) o roślinach, bujnie rozzastę i pięć się. b) być świeżym, w młodzieńczej sile; być wesolym.

ἢβη, ἢ, a) męskość, wiek dorosły; ztąd. *młodość*, kwiat l. sifa wieku; ἢβης ἰκῶσαι μέτρον, *dosięgniąc celu młodości t. j. dorosłym być, a ἰκῶσαι*, *dorość*. b) *młodzieńcza sifa, krzepłość*. c) *młódz*, *młodzię* kraju jakiego. d) *wiek w ogóle*. e) *piękność, świeżość, czerstwość młodzieńcza, ochota młodzieńcza, duch młody*. *Tudzież o zwierzętach, młódz, plód nowy*.

ἢβηδόν, przysl. młodzieńczo, po młodzieńczemu; w dorosłym wieku, w wieku zdatnym do bronii, *πάντες ἢβ.*, *cała młódz*. *oreżna*.

ἢβητήριον, τό, miejsce zgromadzenia młodych

ludzi, miejsce zabawy l. do rozrywki przeznaczone **ἢβητήρις**, ὅ, i **ἢβητήρ**. **ἢρος**, ὅ. dorosły młodzieńiec; przym. *młodzieńczy*.

ἢβητικός, ἢ, ὄν, młodzieńczy.

ἢβος, dor. ἄβος, η, ὄν, dojrzwały

ἢβουλία, dosyć młodym być.

ἢγάθεος, η, ὄν, (ἄγα) bardzo boski, bardzo

świety, świetny, wzusłoty, wielbiony, czczony.

ἢγεμονεῖα, τό, dowództwo, przewodnictwo.

ἢγεμονεῖω, 1) być dowódcą, prowadzić, iść na czele, towarzyszyć, bez przyp. i τινί, *tudzież z przysłowk. ἢ πρόσθεν*, lub z Acc. ὁδόν, *wskazać drogę*. *Przenosi. ὁδόν ὕδατι*, *wodzie drogę uterować* *nadać kierunek, koryto zrobić; τῆς ἀξέφωος*, *prowadzić śledztwo*. 2) *prowadzić wojsko, πρὸς τι*, *dokąd; dowodzić, władać, rządzić, zawiadować, τινός i τινί*. *Szczeg. hegemonia, naczelne dowództwo mieć nad innymi państwami; ztąd biern. zostawać pod czujną wodzą.*

ἢγεμονεῖω, r. ż. do poprzedz.

ἢγεμόνη, r. ż. do ἢγεμόν.

ἢγεμονία, ἢ, ἰοῖ. — *ἢη*, ἢ, dowództwo, naczelnictwo, naczelne dowództwo, kierownictwo, przewodnictwo, namiestnikostwo, najwyższa władza w kraju, panowanie, wodza, *τινός*, *państwo*. *Szczeg. a) hegemonia, przewaga i przewodnictwo jednego państwa nad innymi, sprzymierzonymi*. b) *pierwsze miejsce w szeregu, w marszu, naczelnictwo*.

ἢγεμονικός, ἢ, ὄν, 1) a) *zdatny do prowadzenia, πρὸς τι*, n. p. *πρὸς τὰ κοινῆρά*, *namawiający do zlego*. *Rzecz. ἢγεμονικόν*, *przewodnicząca rzecz: τὸ ἢγ.*, *zasadnicza myśl, przewodnicząca zasada*. 2) *zdatny do przedsięwzięcia czego*. 2) *skłonny, zdatny do dowodzenia, uprawniony do tego, godny dowództwa, biegły w dowodzeniu, ἢγεμονικώτατος*, *najzdadniejszy naczelnik*; ale i o tym co wielokroć był naczelnikiem, *naczelniczy; πολιτεία*, *stanowisko w państwie, które uprawnia do rozkazywania, urząd w państwie, stanowisko rządowe; podobnie także*. *Tudzież zdatny do panowania, potężny, możny, wielowładny*. *Przysl. — κῶς*, *po naczelniczeniu, na wzór dowódcy, po cesarsku, ἢγ.* *ἔχειν*, *mieć rodzaj piewzszentwa*.

ἢγεμονικός = ἄγεμονικός, *przeprowadzający (do piekiel) Hermes*.

ἢγεμονίς, ἰδος, ἢ, r. ż. do ἢγεμόν, *prowadzić*. *cielka*. *władczyni*.

ἢγεμόσυνα, τὰ, sc. ἱερά, *dziękczynna ofiara za szczęśliwe dowództwo, l. szczęśliwą wyprawę*.

ἢγεμόν, ὄνος, ὅ, *właśc. idący na czele lub na przedzie, wskazujący drogę, przewodnik*. *Ztąd szczeg. dowódzca, naczelnik, wódz; król; tudzież, woźnica; przewodniczący*. *Ogól. produjący, prowadzący, nakłaniający do czego*. *Przymiotn. πᾶς ἢγεμόν*, *przewodniczący okręt, na czele będący*. W metryce stopa Pyrrhicijus.

ἢστορια. Dep. med. (ἄγω) 1) *prowadzić i to a) być przewodnikiem, wskazywać drogę, iść na czele, ruszyć naprzód; o wodzu: być w awangardzie l. w przedniej straży*. *ruszyć, posuwać się, częścią bez przyp. n. p. τὸ ἢστομενον*, *przednia l. pierwsza straż, czoło wojska, awangarda; cz. τινί, komu, i to ἐπὶ τι, πρὸς τι i τινα, ἐπὶ θάνατον*, *ruszyć pierwszym na śmierć; ἐκ Δουλιχίου μνηστήρισαι*, *na czele gachów z Dulichium przybyć, l. z samym Acc. celu, n. p. πόλιν, ἄστεα, δῶμον* l. *wresz. ὁδόν τιμ*, *wskazać komu drogę, ale i bez ὁδόν* t. s. *Przenosi. przewodniczyć w czem, zro-*

bić początek, zacząć, *τινί, τινός* i *τί*, w czym l. czego l. co, n. p. *τινί κερδοσύνῃ*, komu w przebiegłości przewodniczyć t. j. dać mu przykład; *ήμιν δεχθήσομαι*, prowadzić do tańca za pomocą gry, grać nam do tańca, *χορόσ*, rej prowadzić. b) szereg. o wodzu; być wodzem, prowadzić do boju, w pole wyprowadzić, dowodzić, przodować, przewodniczyć, wskaźówki dawać, tor, drogę przepisać: dać powód, spowodować, rozkazać, stanąć na czele, stać na czele, rządzić, kierować. Szereg. mieć hegemonią, przewodniczyć, przodować, *οί ήγούμενοι*, kierownicy; częśc. *τινί* i *τινός*, kim, kogo, nad kim l. t. p. *ές τι*, do czego. Ale *ήγ. τινι εις τι* znaczy też: iść komu na pomoc dokąd. 2) mniemać, sądzić, wierzyć, utrzymywać, za co uważać, *θεοός*, za bogów l. że są bogowie, *τι επί τινα*, uważać co za szkodliwe dla kogo; z podwójn. Acc. uważać kogo za co, cz. z Inf l. Acc. c. Inf. i to *περί πλάστου*, wielką wartość do czego przywieźć, *l. περί οδδώνός, παρ' οδδέν*, za nic mieć.

ήγερέθουμαι, ep. przedl. do *ήγερω*, zebrać się, zgromadzić się.

ήγγιλάω, ep. form. pób. do *ήγγεομαι*, prowadzić, *τινά* i *τί*, n. p. *κακόν μόρον*, znosić los nieszczesny. **ήγγησερα**, ή, r. ż. do *ήγγησερ*, przewodnicielka, kierownik.

ήγγηθη, **ήρος**, ó, — *ήγεμών*, prowadzący, przewodzący, przewodnik, wódz.

ήγγησε, ó, i **ήγγησεω**, **ορος**, ó, t. c. poprzedzają. **ήγγου**, przysl. — *ή γε ούν*, albo przynajmniej, albo właściwie, to jest.

ήδε, poet. zwł. ep. spójn. *ε* to *καί* po nim następuje, to *ε* poprzedza, lub *ήμέν, μέν* odpowiada; *ήδε καί*, i też. *ε*.

ήδη, przysl. o czasie, a) terazniejszym: czasem z *ών* połączone, *właśnie teraz, dopiero co, teraz, już, już, nareszcie, oddać*; *οδ — ήδη, jeszcze nie*. b) przeszłym: *już*. c) przyszłym i to niezwłocznie nastąpić mającym. *zaraz, wkrótce, niebawem, niezwłocznie, niawczo*: *tudzież teraz, teraz właśnie, ήδη κατέ, przecie raz, nakoniec przecie, tudzież już teraz*. 2) o przetrzeżeniu: *już niebawem*. 3) przenośn. a) dosadniejszy dowód wprowadza, *ήδη ών, ήδη ήάρ, a zatem już, jużci, zgola, wcale* i t. p. b) pąteguje, przy *άλλος* i podobn. przymiota, *jeszcze, nado*: *przy stp. wyż., zaiste, iście, zgola*, l. przy liczebn. i t. p. *navet, a przy zaimk. wsk. zgola, wcale, już ήδη δέ, owszem, ha! navet; μέντοι ήδη, teraz dopiero, rzeczyswiście, w istocie, doprawdy*; *ήδη τοίνον, zapewno, jużci*. Często wzmacnia się przez *καί, navet* *jeszcze, przecie* *jeszcze, już w istocie*; *ήδη navet za καί stoi*, bo *άλλ' ήδη* odpowiada często poprzed. *οδ μένον*.

ήδομαι, fut. *ήσθησομαι*, aor. *ήσθη*, ep. *ήσαμην*, Dep. cieszyć się, bawić się, mieć w czym upodobanie, rozkoszować w czym, lubować w czym, być zachwyconym, radować się, weselić się, zwł. o zmysłowych wrażeniach, zażywać, doznawać, częśc. bez przyp. *ήδομενος*, chętnie, z chęcią; *ήδομενω τινί εστι*, przypada komu do smaku, przyjemnem jest, podoba się; cz. *τινί* i *επί τινι* w czym, z czego, czem l. kim; *αλε τινός*, z rozkoszą czego zażywać, l. Acc. c. Inf. *βραχεία ήσθησα*, po krótkiej radości l. z nastp. *οτι* l. z Imiesl. *λαμβάνων ήσθηται*, chętnie bierze; *ήδομαι συνών*, chętnie obcuje. Dor. *άδομαι. Lactor, delector*.

ήδομενος, przysl. do imiesl. *ήδόμενος*, chętnie, z chęcią, z rozkoszą, z upodobaniem.

ήδονή, ή, dor. *ήδονά*, ή, 1) przyjemne uczucie,

radość, rozkosz; upodobanie, chęć, zabawa, zysk, korzystać. Szczeg. a) towarzyskość. b) smak dobry. c) radość z cudzej szkody. d) chęć, żądza, namieśtność, w l. mng. wesołe, hulaszce życie, żądze, chuci; *ήδονά άκοσίαν*, chętnie, z upodobaniem słuchać; *βρ' ήδονής*, z radości, radując się z cudzej szkody; *καθ' ήδονήν* i *καθ' ήδονάς*, według życzenia; *τά καθ' ήδονήν*, przyjemność, to czego pożądanego, co przypada do smaku l. do serca, *καθ' ήδ. τι όράν*, dogadzać sobie, *genio indulgeo*; *πρός ήδονήν*, ku radości, ku zabawie, gwoli ochocie; *πρός ήδονήν λέγειν*, mówić ku zabawie, dla rozveselenia; *πρός ήδονήν εστι*, chętnie się słucha; *άπαντα πός ήδονήν ζητειν*, szukać we wszystkim przyjemności, ubiegać się za tem wszystkim, co przyjemność sprawia; *έν ήδονή εστι τι τινι*, przyjemność sprawia, z Inf. i o osobach. *έν ήδονή εχειν τινά*, chętnie kogo widzieć; *ήδονή χρησθαι*, powiedzieć przyjemności; *ήδονήν διδόναι τινί*, według życzenia komu zadający uczynić; *ήδονάς εχειν* sprawiać rozkosz. Dalej *ήδονή* łączy się z genit. *του σώματος*, zmysłowa rozkosz; *αί των αφροδισίων*, rozkosze miłości; *λόγου*, powab, wdzięk mowy, *άκοής*, przyjemność słuchania, rozkosz dla uszu; l. *λόγων*, upodobanie w mowach; z Inf. i toδ, n. p. *εί όμιν ήδονή (εστι) του ήγεμονεσθιν*, jeżeli wam podoba się dowodzić; i podobn. *τινί, επί τινι*, w czym, czem: l. *αί διά των σωμάτων ήδονάί*, cielesne, zmysłowe rozkosze; l. z *εί, n. p. τοισιν επελθείν ήδονήν*, *εί μέλλοισιν άκοεσθαι*, rozkosz l. radość ich zdejnowała na widok że słyszec mieli. 2) to co sprawia radość, powód radości, przyjemność, względę, *ήδονάς φερειν*, przyjemne przynieść wiadomości.

ήδον κόσ, ή, ον, rozkoszny, oddany rozkoszy.

ήδοπλήξ, ήτος, upojony radością; wylany na rozkosze.

ήδος, τό, radość, rozkosz, ochota, zmysłowa rozkosz, zabawa.

ήδοβόας, dor. — *ήδοβόης*, **οσ, ό**, przyjemnie brzmiający, dźwięczny.

ήδουέλιος, οτος, słodko się uśmiechający.

ήδουέλιος, ον, pięknie brzmiający, miły.

ήδουόριαν, ον, przyjemnego usposobienia, umyślnu wdzięcznego.

ήδουεπής, dor. άδουεπής, ες, mile brzmiający. a) o głosie Zeusa w wyroczni, obwieszczającym rozkaz boga. b) mile l. przyjemnie mówiący, dźwięczny. R. ż. także *ήδουεπαι (Μουσα)*.

ήδύπνοος, ον, przyjemny, dźwięczny.

ήδύκρεως, ω, ze smacznym mięsem.

ήδύλόγος, ον, przyjemnie mówiący, schlebający.

ήδυμκλής, ες, przyjemnie śpiewający.

ήδουος, ον, t. c. ήδός.

ήδουοτικός, ή, ον, przyjemny, przyprawiający.

ήδύωνω, uprzyjemnić, osłodzić: o potrawach: *przyprawić, okrasić, smacznie przyrządzić*.

ήδύοθμος, ιον — *ήδύοθμος*. [winem.]

ήδύοινοος, ον, słodkie wino rodzący, ze słodkiem *ήδύοθμος, ον*, wonny; *τό ήδ.*, miętkiew, miętka kędzi-trawa.

ήδουπάθεια, ή, dobre życie, miękkie, wygodne życie, rozkosz, upodobanie, przyjemność.

ήδουπαθία, ή, żyć dobrze, miękkie prowadzić życie, być wylanym na rozkosze.

ήδουπαθής, ες, wylany na rozkosze, zniewiesciały.

ήδύπνοος, scgn. — *πνοος, οον*, dor. *άδύπνοος*, przyjemnie t. j. łagodnie wiejący l. dmący; mile

brzmiający; łagodnie owiewający, szczęśliwej wróby: przyjemny.

ἡδύπολις, ó, ἡ, przyjemny miastu.

ἡδύποτος, ov, przyjemny do picia, przyjemnie się pijący, łagodny: *cujus potus est suavis.*

ἡδύς, εἶα, ó, dor. **ἠδύς,** Stp. w. ἡδίων, nawsz. ἡδίστος. 1) o rzeczach: przyjemny, słodki, powabny, smaczny, łagodny, dogodny, miły, ucieśzny, rozkoszny; ἡδύ (ἔστε), miło, przyjemnie jest, τίνι, komu; καί μοι ἡδὲν ἡδύ, i choćby nieprzyjemnym było. Często z Acc. c. Inf. l. z Inf. i to nawet takimi, które na pozór zbyt technicznie są dodane, n. p. ἔχειν, εἶπειν, φαγεῖν. Rzecz. τὸ ἡδύ, przyjemność, rozkosz; τὰ ἡδέα, rozkosze, zabawy, rozrywki. R. n. jako przysł. ἡδὺ γελᾶν, śmiać się serdecznie l. do rozpuku; w st. w. ἡδίων, serdeczniej niż zwykle. 2) o osobach: wesoly, uprzejmy, przyjemny, miły, drogi, kochany; a ironicznie: dobroduszny, bez przyp. i πρὸς τι l. z Inf. ἡδύς σουεῖναι, συγγενεῖσθαι, przyjemny w obcowaniu, w towarzystwie. Przysł. **ἡδέως,** stp. w. ἡδίων, ἡδίστα, a) chętnie, rozkosznie, obojętnie, zabawnie, uprzejmie, miło, dogodnie. b) życzliwie przyjaźnie, ἡδ. ἔχειν τίνι, życzliwym być dla kogo; ἡδίων ἔχειν πρὸς τινα, chętnie słuchać kogo, trzymać się, czepić się chętnie kogo.

ἡδυσμα, τό, przyprawa; okrasa; korzenie, wonne rzeczy; pońeta, wdzięk. *Condimentum.*

ἡδυσματος, ov, z przyjemnem, powabnem ciakiem.

ἡδω, uprzyjemnić, ucieśzyć, pokrzepić, rozweselić. τὰ ἡδωτα, uciechy, rozkosze. Zwykle biern. ἡδωμαι, co patr.

ἡς, albo, p. ἡ. **ἡς** = ἡει. p. εἶμι. **ἡσιδῶσιν, ἡσιδῶ,** i t. p. oἶδα. **ἡέλιος, ó,** ión. i poet. p. ἡλιος.

ἡέπερ, poet. p. ἡπερ.

ἡερῶθαι, epick. przedziw. sl. ἀειρομαι (tylko w 3 os. plur.) wisieć, bujać; chwiać się, φρῆνες, są płochę, wietrzne, trpiotliwe, roztrzępane.

ἡέριος, a, ov, ep. za **ἀέριος** (ἀήρ) właśc. wietrzny; a jak ἀήρ znaczę, gęste mgliste powietrze, zwł. z rana, w zmroku rannym, tak ἡέριος znaczę, w mglistym poranku, z rana, poranny, u późniejsz. wietrzny.

ἡεροσιδής, ἐς, ep. = ἀεροσιδής, powietrzny, pomroczny, mglisty; siny; πέτρον, zamglona, oblokciem otoczona; ὄσσον δ' ἡεροσιδῆς ἀνήρ ἰδεῖν, jak daleko sięga wzrok męża w mgliste przezrocze, zamglony, rozpryjący się we mgle. *Caliginosus, nigricans.*

ἡερόσις, εσσα, ev, ión. i ep. za ἀερόσις, pomroczny, mglisty, ciemny.

ἡεροφροῖσις, ως, ἡ, w ciemności kroczący.

ἡερόφωρος, ov, rozlegający się, rozgłośny.

ἡήρ, eros, p. ἀήρ.

ἡθαιος, dor. = ἡθαιος.

ἡθιάς, άδος, ión. εθιάς, ó, ἡ, nawykły do czego, świadomy czego, obeznany z czem, τινός, ἡθιάδες φίλοι, poufni, wierni przyjaciele, ὀρθῶς, znane; α, ἡθιάδα, zwykle, znane rzeczy.

ἡθίσις, α, ov, zaufany, drogi, kochany; rzecz. w przysowie: druch, przyjaciel serdeczny, brat, pan drogi.

ἡθεος, att. = ἡθεος.

ἡθεώ, przecedzić. Ztąd **ἡθητηήριος, ov,** zdalny do przecedzania: τὸ ἡθητ. p. ἡθμος.

ἡθικός, ἡ, óv, należący do charakteru, obyczajny, spokojny, λόγος, moralność, etyka, praktyczna część filozofii, zajmująca się zasadami moral-

ności, τὰ ἡθικά, charaktery l. opisy charakterów charakterystyczny; wyraźny, dobitny. Przysł. **ἡθικός,** spokojnie, obyczajnie, skromnie: tudzież, znacząco, μεθῶν, śmiać się.

ἡθιστός, ἡ, przecedzanie, przepuszczanie przez sito **ἡθιμός, ó,** przetak, filtr, sito, lejek. Przysłów. τῷ ἡθιμῷ ἀντλεῖν, nosić wodę w przetaku; cediwoerek, poważka. *Colum.*

ἡθογράφος, ó, przedstawiający obyczaje l. charakter; obyczajów malarz. T. s. ἡθολόγος.

ἡθονόγη, ἡ, niby, rozumnie myśląca.

ἡθοποιείω i **ἡθολογείω,** przedstawiać obyczaje i charakter. 2) charakter kształcić, uszlachetnić.

ἡθοποιία, ἡ, przedstawienie obyczajów i charakterów.

ἡθοποιός, óv, kształcący charakter, uczciwiający, uszlachetniający.

ἡθος, τό, tylko w l. mng. zwykłe siedliska, stanowiska, miejsca pobytu, siedziba, mieszkanie, oczyszcznia. O zwierzętach: stajnia, obora, kubel, o słońcu: ta część półkuli, z której codzień zwykło obieg swój rozpoczynać; ztąd τεράκις ἐξ ἡθῶν ἀνατελεῖ, albo: 4 razy stanowisko zmieniać l. 4 razy tylko na zwyczajnym miejscu wschodzić. 2) a) często w l. mng., zwykły sposób myślenia i postępowania, zwyczaj, obyczaj, używanie, ἐν τοῖς δημοτέροις ἡθεσι ὠρισταί, taki u nas zwyczaj; obyczaj, moralny przymiót, charakter, usposobienie, dusza, uczucie, zasady, duch, moralność. b) o osobach samych, τοιαῦτα ἡθη, tak usposobione istoty. c) charakterystyczny, naturalny wykład czyli zastosowany do natury, wydajnie przedstawienie.

ἡία, τά, ep. = ἐφοδία, żywność (na drogę), strawa, strawne, pokarm, karmia, żywność, pasza, ἡία καρφαλεῖα, plewy, jako pasza ptaków. *Vaticana.*

ἡία, ión. = ἡειν do εἶμι.

ἡιθιστός, ó, att. ścgn. ἡιθιστός, dorosły, niezamężny młóźzieniec, kawaler.

ἡικτο, plsqpf. do εἶκα.

ἡιονός, εσσα, ev, właśc. ἡιονός synkopw. ἡιρζυστύ, ze wzgórkowatemi brzogami. (Pochodzenie i znaczenie wątpliwe.) Inni od τόν, Butt. od ἡικα, inni od ἡία). *Utorosus.*

ἡιος, ó, (ἐός l. ἡός), przydomek Apollona, wspierający, wspomóżyciel, dobry. Według Arystarcha, od ἡικα lucznic, według iunych = ἡίος l. od okrzyku ἡή, ἡ. *Propylus.*

ἡίων, óνος, ἡ, dor. **ἠίων,** att. i poet. ścgn. ἡών, brzeg, n. p. brzeg morza, wybrzeże, pobrzeże, pomorze; późn. także: brzeg rzeki.

ἡικα, stp. równ. do ἡισσόν, ἡικιστός i ἡικιστά) słabo, nieco, łagodnie, powolnie, cicho, nie mocno, nieznaczenie; zwolna.

ἡικαχον, p. ἀκαχίω.

ἡικιστός, ἡ, ov, (t. c. ἀ-κιστός) nie bodzony, nie dżgany, nieokrocony, nieujarzmiony, dziki, o bydłe.

ἡικιστος, ἡ, ov, (stp. najw. do ἡικα), najslabszy, najpowolniejszy, z Inf. *Infirmus.*

ἡικιστος, ἡ, ov, stp. w. do ἡισσών, najgorszy, najslabszy, najmniejszy, najpodlejszy. Zwykle jako

Przysł. **ἡικιστα,** najmniej, najnieodstateczniej, najrzadziej, bynajmniej, wcale nie, zgola nie. W odpowiedziach, gdzie niekiedy γε dodane: bynajmniej. Często z negacją ób jako litotes, najlepiej, najmniejszej, najprzodniej, szczególnie, osobliwie. Niekiedy wzmacnia się przez dodan. Genit., n. p. πάντων ἀνθρώπων l. przez ὄσ. *Minime.*

ήκω, impf. ήκων, (często ze znaczen. Aoristu, tak jak Conj. Praes. i t. d.), fut. ήξω. 1) O osobach, przyjsz, przybyc, stanac, zjawić się; pograzyc się, byc w polozeniu, byc wskazanym l. przeznaczonym; z dod. l. opuszcz. παλιν albo αποφρον, byc z powrotem; zawsze ze znaczen. dokonanej czynnosci; cz. bez przyp. cz. εν, απο τινος, παρα τινος l. σκοθεν i t. p. od kogo l. zkąd; przcn. εν γενεας, pochodzic; a εις, παρα, επι, προς, ως τινα l. τι, do kogo, dokąd, ale επι τινα takze: przeciw, na kogo, zaczepic go, επι τι, po co, w jakim celu przybyc; podobn. επι τινι, n. p. επι αγαθω, w dobrym zamiarze; εις χειρας ήκειν, zetrzec się; εις τοσοτον αμαθιας, do tego stopnia nierozum dojsc; προς τι, dojrzec do czego. Rzadziej stoi sam Acc. miejsca: łączy się jednak z δδων, przybyc jaką droga; δδω παρεργον, mimochodem, pobieznie; κατά θεαν, z chęci widzenia; δι' οργης, zapalic się, uniesc się gniewem. Mówiono takze ήκειν τινος, dojsc do czego, dopiac czego, posiadac; ώρσαν οδυ δρωιων, nie miec równie dobrego klimatu; zwykłe z dod. εδ, n. p. του βίου εωρων, życ dobrze, byc w dobrym polozeniu, przepedzic życie szcześnie, byc w dobrym stanie, των χρηματων, byc zamożnym, θεων χρηστων, cieszyć się względami l. laską bogow, i tak też εδ ήκειν bez tienit., zowie się, byc w szczesciu. Nie rzadko łączy się z Inf., aby i t. d.; καρ' ολιγον ήκω z I. f., byc mała że jestem i t. d.; ήκε μοι γενει z Inf., przypadko na mnie tytułem pokrewienstwa. Zwykłej jednak z Imiesl., służącym wtedy do żywszego przedstawienia l. opisanja, n. p. ήκω ατων, przynoszac z soba, przychodz z czem. l. z imiesl. fut. mam zamiar, bede i t. d. Podobnie łączy się z przymiotn. ήκω εχθιστος, przybywam jako znie-nawidzony, t. j. jestem znie-nawidzony. 2) O przedmiotach niezwyotnych, o czasie, wiadomosciach, przyjsz, zbliżyc się, nadejsz, byc doniesionym, przyjsz, zdarzyc się, spotkac, dostac się w udziale, spasc, nawiedzic, uderzyc; εν ήκει τα μαντευματα, w cóż obrócily się wyrocznie; cz. επι, προς, εις τινα l. τι, poslužyc komu, przydarzyc się komu, εις δυναμι ήκειν τινι, byc użytym komu; οσα εις δδωμιν τινος, jak daleko siega potega czyja; εις μέσον, dostac się w udziale; επι ακμην, dojrzec; ποι ήκει λόγος; dokąd zmierzamowa? εις ταδτων ήκειν, wychodzi na jedno i to samo, zgadzac się; ήκει εις έμε τω έλλειπον, na mnie spedzaj. Dalej: należec się; polegac na czem, n. p. οσα της—σωτηρίας επι την πρεσβειαν ήκε, ale ο και νων ήκει γενόμενον, co i teraz zwykło się zdarzac.

ήλαινω, ion. i poet. = αλαινω, byc obłąkanym.
ήλακατα, τά, welna na wrzecionie l. nici, przędza; złąd, ήλ. στρωφάν i στρωφαλιζειν, wysnuwac nić z wrzeciona, krećcic przędze, przasc.
ήλακάτη, ή, (ελκω—ελαβων) kółko (do przędzenia), kądziel, przesłacia; αρακτου ήλακάτη, drażek u kądzieli. 2) wrzeciono, walec, kolowrot. 3) w ogóle: trzcina, źdźbło, słomka, lodzka. *Colus*.
ήλασκάζω i **ήλάσκω**, op. = αλάομαι, 1) błąkać się, tułać się błądzic, bez przyp. i κατά τι. 2) z Obj. τί, przed czem błąkać się, unikać tułania się.
ήλεκτρικος, η, ον, podobny do elektron, jak elektron świecac się; z elektron zrobiony, bursztynowy.
ήλεκτρον, τό, i **ήλεκτρος**, ό, spokrewn. ήλέκτωρ, więc własc. blask, i to blask złojasny.

Zład szczeg. 1) mieszanina srebra ze zlotem, t. j. 4/5 złota a 1/5 srebra, elektron. 2) bursztyn; a w l. mug., korale bursztynowe. *Electrum, succinum*.
ήλεκτροφαής, ες, blyszczący jak elektron lub bursztyn.
ήλέκτωρ, ορος, ό, 1) przym., promienisty. 2) r/ecz. promieniste słońce.
ήλέματος, η, ον, próżny, głupi; czczy.
ήλεός, ά, όν, Voc. apokop. ήλέ za ήλέε, obłąkany, odurzony, φρηνος, umysly obłąkanego. Czynn. odurzajacy, obłąkajacy, ολως.
ήλιάζω, 1) w Med., wygrzewac się na słońcu. 2) byc sędzia w Heliaja (p. nastp.) zwykłe w Med.
ήλιαία, ή, własc. (w Atenach) zebranie; szczeg. najwzyszy sąd l. trybunal, rozstrzygajacy najwazniejsze publiczne sprawy; a złąd, grono sodziow samo, złożone z 6000 wylosowanych przysięgłych sodziow, rozpadajacych się na 10 oddzialow po 500 sodziow.
ήλιακός, ή, όν, słoneczny. 2) dotyczacy najwzyszego trybunalu w Atenach.
ήλιας, άδος, ή, r. z. do poprzedz. słoneczny.
ήλιασις, ή, 1) blask słońca. 2) urzad sędziowski i posiedzenie w trybunale heliastow.
ήλιαστήριον, τό, miejsce do wygrzewania się na słońcu.
ήλιαστής, ό, sędzia w heliaji, heliast.
ήλιαστικός, ή, όν, dotyczacy heliaj sędziowski.
ήλιβατος, ον, stromy, wyniosly, niedostepny; niezmierny, dor. αλιβατος. Tudziez, wysoki, głęboki, podlug starozytn. za ήλιεβατος od αλιετιν.
ήλιθα, przysl. dostatecznie; ήλ. πολλή, bardzo liczny.
ήλιθιάζω, po blazeński poczynać sobie.
ήλιθιος, α, ον, t. c. ήλεός. 1) daremny, próżny, czczy. 2) głupi, blazeński, nierozumny, niedorzeczny. Przysl. ήλιθιος, διακαίεσθαι, byc nierozumny.
ήλιθιότης, ή, głupota, niedorzeczność. [mym].
ήλιθιώω, zblaznić, odurzyc, omamiec.
ήλικία, ή, ion. — *ιη*, ή, 1) wiek, wiek życia; złąd όπο (της) ήλικιας, dla podszego wieku; zwykłe jednak: silny, meżki wiek, od 18 do 50 lat; złąd εν τη καθεστηκυια ήλικια, w kwiecie wieku, w najpiekniejszym wieku życia; εν τη ήλ., w mlodości; οί εν ήλικια, mlódz zdolna do bronii; έξω της ήλ., po za wiekiem sluzbowym, ohowianym do sluzby wojskowej, emeryt; ήλικια, w skutek l. na mozy wieku mego; οί καθ' ήλικιαν, rownienicy; z Inf. οί εν ήλικια στρατευσθαι, zdadni do sprawy rycerskiej l. ήλ. τω μανθανειν, wiek zdatny do uczenia się. Szczeg. znaczy jeszcze: a) mlodzięczy zapal. b) rownienicy, zwl. mlódz orężna, zastępy. jadro wojska. 2) wiek, stulecie, ród ludzi, επι της νων ήλικιας, za czasow obecnego rodu ludzi l. pokolenia; nawet w l. mng., pokolenia. 3) wzrost, wysokość, nawet o posagach.
ήλικιωτης, ό, i r. z. ήλικιωτις. εδος, ή, równego wieku, rówieśnik, rówiennik, zwl. towarzyszy mlodości, zabaw mlodzięczych; ιστορία, społecznosc. *Aequalis*.
ήλικος, η, ον, jak wielki, tak wielki, jak potężny, jak możny, w jakim wieku, ilu lat; οί ήλικιοι, my co jesteśmy w tym wieku; w okrzyku podziwienia: θαυμαστός ήλικος, zdumiewa jak wielki, do zadziwu wielki; *qualis*.
ήλιεξ, κος, ό, ή, τό, rówieśnik, równego wieku (i sily). Przysl. ήλικια γαρ και ό παλαιός λόγος τέρπειν τον ήλικια, szuka swój swego.

ηλιονόημενος, imiesł. perf. pass. do ἀλιονόημι, ten, który wiele się uiał, bawił, ἐν τινι.

ηλιόβλητος, *ov*, na słońcu ogorzaly, opalony przez słońca promienie.

ηλιοειδής, *ēs*, *sczp.* **ηλιώδης**, *ēs*, kształtu słońca, jasny jak słońce.

ηλιοκαής, *ēs*, ogorzaly, opalony przez słońce l. na słońcu.

ηλιοκαΐα, *ή*, spieka, skwar słońca.

ηλιοκαυστος, *ov*, dor. ἀλιόκαυστος, t. c. ηλιοκαής.

ηλιοκτεπτος, *ov*, t. c. ηλιόβλητος.

ηλιομανής, *ēs*, szalejący za słońcem, lubiący słońce szalenie.

ηλιος, poet. **ήλιος**, dor. **άλιος**, (ἄλη) 1) słońce, φάος ήλιου, blask dzienny, światło dzienne, życie, ziad, φάος ήελιοιο ὄραν jak ήλιου βλέπειν, żyć, i oi ὅπο τὸν ήλιου τούτου ἀνθρωποι, ludzie pod tym słońcem t. j. na tej ziemi. U wschodzie słońca mówilo się: ἀνιέναι, ἀνίσχειν, ἀνατέλλειν, o poludniu, μέσον ὀδρανὸν ἀμφιβαίνει, o popołudniu, μετενίστοιο βουλιτόνδε, o zachodzie, ὄδεν l. δύσθαι. Inne zwroty p. pod słowami rozmaitemi. O zaciemieniu słońca, ήλιου ἔκλειψις, ὁ ήλιος ἔκλειπται, l. τὸν ήλιου ἔκλιπτε τὴ γίγνεται. 2) blask słońca; skwar słońca, w l. mng. promienie słońca. 3) jako strona światła, wschód. 4) bóg słońca.

ηλιοστερής, *ēs*, pozbawiający słońca, broniący od słońca. [cony.]

ηλιοστασίβης, *ēs*, przez słońce wyjaśniony l. oświe-
ηλιοτρόπιον, *τό*, 1) słonecznik, kwiat. 2) zegar słoneczny.

ηλιόω, słońc się, tylko biern. **ηλιόομαι**, być oświeconym przez słońce, być ogorzalym, opalonym od słońca; ὀδδ' ἕεται ὀδδ' ήλιόωται, ani ziębi ani grzeje, albo, ani prosba, ani groźba (wł. ani mroź, ani skwar go nie porusza).

ηλιούμηνος, *ov*, wł. chybający miesiąca (słusznego), t. j. zawczesny.

ηλιφ, *πος*, ὄ, obuwie doryckie.

ηλιώτης, *ov*, ὄ, mieszkanie na słońcu.

ηλιώτης, *ιδος*, *ή*, słoneczny.

ηλιος, ὄ, gwóźdź; u Homera, strój i ozdoba berła, miecza i puhara. Przysl. ἄλλω ήλω ἔπιτροβειν τὸν ήλου, klin klinem wybić. 2) nagniotek.

ηλός, p. ήλεός.

ηλόγη, *ή*, ciemność, pomroka, zaciemnienie, zawisłość, przekraczanie.

ηλυθον, p. ἔρχομαι.

ηλόσιον, *τό*, pole elizejskie, miejsce tych, co zeszliz do świata cz. świat zgasłych.

ηλυσις, *ή*, iscie, chód, przyjscie, krok.

ηλφον, p. ἀλφαινω.

ημα, *τό*, (ήμη), rzucanie, strzelanie, rzut, miotanie, grom.

ημαδός, *εσσα*, *ev*, ion. za ἀμαθός, piaszczysty.

ημα, (właśc. perf. pass. do ἘΩ, ἘΔΩ) 3 pl. praes. ήται l. ion. i ep. ἔταιαι ἔσταται, impf. ήμην, ήστο, ήσο, 3 pl. ion. i ep. ἔατο l. ἔστατο za ήστο, być usadzonym, postawionym, wzniesionym, o świątyni. Zwyczaj: siedzieć, z założonymi rękoma siedzieć, tudzież, siedzieć, być na czatach, rozłożyć się w zasadzce; w ogóle: bawić, przebywać gdzie; a przy imiesł. słów oznaczających stan duszy l. ciała, być w położeniu, być; ήμενος χῶρος, okolica, która osiadła się, opadła, niska.

ημαρ, *ατος*, p. ήμέρα.

ημαρτημένος, przysl. do imiesł. perf. pass. sl. ἀμαρτανω, fałszownie. mvlnia.

ηματίος, *a, ov*, a) za dnia, na dniu. 2) każdego dnia, codzienny.

ημαρτων, p. ἀμαρτανω.

ημαδαπός, nasz, swój, swojski; krajowy. Rzecz. ziomek, krajowiec.

ημαίς, i t. p. p. ἔγώ.

ημαημένος, przysl. imiesł. perf. pass. słowa ἀμελέω, niedbale, niestarannie.

ημέν, ep. correl. odpowiadaj. nastp. ήδὲ καί — καί, już to — już też, i — i. Tudzież ήμέν — δέ, l. τὴ l. καί, bądź — bądź. et — et, sive — sive.

ημεν, dor. = εἶναι.

ημεναι, megaryjski. = εἶναι.

ημέρα, ion. — *ov*, dor. **άμερα**, *ή*, l. podw. τὴ ήμέρα, gen. i dat. ήμέραν, l. część. l. mng. poet.

ημαρ, *ατος*, *τό*, dor. **άμαρ**, *τό*. 1) dzień, w przec. do nocy, albo jako czas od jednego wschodu słońca aż do następnego. Cz. bez przyp. i to a) w Genit., dnia, na dniu, w dniu, za dnia; w l. mng. τριῶν ήμερῶν, w przeciągu trzech dni; codziennie, z dod. lub opuszcz. ἐκάστης, ἐκάστης ήμέρας, każdego dnia, co dzień; τῆς ήμέρας ὅλης, przez cały dzień, διαλυτοσης ήμέρας, po upływie dnia; ήμέρας μέσης, w południu; ήμέρας ήδη, kiedy już dialo. b) w Dat. τῇ ήμέρα, dniu, ήματι τῷδε l. τῷ αὐτῷ, tegoż dnia, dzisiaj; ήμέρα καί νυκτί, o jeden dzień i noc. c) Acc. ήματα πάντα, po wszystkie dni, wciaż; νυκτας τε καί ήμαρ, we dnie i w nocy; ήματα, dziennie; podobn. πάσαν ήμεραν καί νυκτα, dzień jeden i noc, ale tῆν ήμεραν, za dnia; πάν, prócz ήμαρ, cały dzień. d) z przyimkami α) ἀμα (τῇ) ήμέρας, z braskiem dnia, ze świtem; β) ἀπο τῆς ήμέρας, od dnia tego. γ) ἀνα πάσαν ήμεραν, dnia każdego. δ) δι' ήμέρας, przez dzień cały. e) ἐν (τῇ) ήμέρα, dnia, ale ἐν ταῖς ήμεραις także, za dnia. ζ) ἐξ ήμέρας, w biegu dnia. η) ἐπ' ήμέρης ἐκάστης, dzień za dniem, co dzień; ἐφ' ήμέρας τῆς νῦν, dzisiejszego dnia, ἐπ' ήματι, przez dzień jeden, jednego dnia, ale też, dziennie, dzień za dniem; a τὸ ἐφ' ήμεραν na jeden dzień, ἐπὶ δύο ήμέρας, przez dwa dni. θ) ἐξ μίαν ήμεραν, jednego dnia l. w jednym dniu. i) κατ' άμαρ, dziś l. dziennie, t. s. καθ' ἐκάστην ήμεραν, a ὁ, ή, τὸ καθ' ήμεραν l. κατ' ήμαρ, z dod. l. opuszcz. ἐκάστην, l. ἐκαστον, codziennie, ale καθ' ήμεραν też, za dnia. κ) μεθ' ήμεραν, po świecie, za dnia, ale i, dnia następnego. λ) παρ' ήμεραν, w czasie dnia, παρ' ήμαρ ήμέρα, jeden dzień po (za) drugim, t. s. παρ' ήμεραν, jeden ήμαρ, co drugi dzień, na przemiany; ή παρ' ήμεραν χάρις, chwilowa przyjazność l. życzliwość dnia. μ) πρὸ ήμέρας, przed początkiem dnia. ν) πρὸς ήμεραν, ku porankowi, nad ranem. ήμέρα ἀποφαίνει, διαφώσκει, dzień wschodzący, swita, (ή) ήμέρα ἐγίγνετο, ήν, zadniało, ale też, nadszedł dzień; (ή) ήμέρα ἐσφηκε, dzień nadszedł i męββλακε, postąpił, pomykać, ubiegło wiele dnia; λευκή, dobry, szczęśliwy dzień, nazwany tak od zwyczajn Scytów i Traków, oznaczać dzień szczęśliwy białym, dzień nieszczęśliwy czarnym kamieniem; ale może też w przeciw. do ciemnej nocy. Nadto ήμέρα znaczą: a) czas, dni, życie, αἱ μακρά ήμέραι, długie dni żywota; παλαιά ήμέρα εντροπος, podeszłego wieku l. dni. b) los, Dies.

ημαρῶω, spedzić dzień, μακρὰς κελεύθου, na długiej wędrówce; cieszyć się życiem.

ημαρῆσιος, *a, ov*, i 2 zak., dzienny, λόγιος, dzień cały l. waiace. τὸ ήμ στρανω πλοα

ήμεριδης, ό, lagodny, swojski.
ήμερινός, ή, όν, dzienny, za dnia przybywający; codzienny.
ήμεριος, ον, dor. **ήμεριος,** dzienny, dniowy, άνθρωποι, śmiertelny, zwykomy.
ήμερις, ιδος, ή, f. z. do ήμερος, lagodny, oswojony, swojski; pielegnowany, chodowany.
ήμερογράφος, ό, piszący gazecie.
ήμεροδρομέω, być kursorem, gońcem.
ήμεροδρομος, ό, biegający przez cały dzień, gońiec, biegun.
ήμεροθηρικη, ή, sc. τέχνη, sztuka chwytania oswojonych zwierząt.
ήμεροκοιτος, ον, za dnia śpiący.
ήμερολεγδόν, przys., licząc dzień po dniu, licząc dzień każdy.
ήμερολογέω, liczyć według dni.
ήμερολόγιον, τό, obliczenie dni, kalendarz.
ήμερος, 2 i 3 zak. dor. **ήμερος,** swojski, oswojony, okrócony, nie dziki; stucznie pielegnowany, uszlachetniony, δένδρα, owocowe drzewa; o gruncie: uprawiony; o ludziach: uobyczajony, lagodny, uczacniony. Stp. w. ήμερώτερον i ήμερώτερος, nw. ήμερωτάτος, n. p. όδοί, utorowany, wyrównany, oczyszczony. Przysl. **ήμερός,** lagodnie.
ήμεροσκοπος, ό, stróż dzienny.
ήμερότης, ή, lagodność, uobyczajenie.
ήμεροφανής, ές, we dnie świecący.
ήμερόφαντος, ον, we dnie objawiający się, όναρ, sen dzienny.
ήμεροφύλαξ, ακος, ό, stróż dzienny.
ήμερόω, okrócić, oswoić, obłaskawić, o zwierzętach: pielegnować, chodować, uszlachetnić, o drzewach: uprawić, o ziemi. Przen. kraj od dzikich zwierząt i rozbójników oczyścić, uwolnić; o ludziach: uobczyć, oswiecić, oswiatać podbić sobie. Med. podbić sobie, ujarzmić.
ήμερωσις, ή, oswojenie, obłaskawienie; oczyszczenie, uobyczajenie, uszlachetnienie.
ήμετερος, dor. ήμετερος, α, ον, (ήμετις), nasz; czasem wzmochnione przez αὐτῶν. Szczeg. ή ήμετέρα θάλασσα, śródziemne, głównie, nasze morze. Pozornie rzeczownie: εἰς ήμετέρων i ἐφ' ήμέτερα (δῶμα i δῶματα), do naszego domu, do nas, do domu. Podobn. ἐν ήμετέρου za ἐν ήμῶν, dom. οἰκῶ i z dom. χώρα, ή ήμετέρα, nasz kraj, nasza ojczyzna. Rzecz. τό ήμ., co nas dotyczy; τὰ ήμέτερα, nasze mienie, dobytek, nasze sprawy, nasz stosunek, nasza potęga, nasze starania, τὰ ήμέτερά αὐτῶν, nasz obowiązek; οὐκ ἐπὶ δούροις τὰ ήμέτερα, nam nie chłodzi o podarki. W ogóle często = my, a οἱ ήμέτεροι, nasi, nasi ludzie, nasi spółobywatele, nasze wojsko, naszego stronnictwa ludzie. Przysl. **ήμετερόνδε,** do naszego, do naszego domu.
ήμην, p. ετιμ. [go domu.
ήμι = φημι, powiadam, mówię; lac. *inquam*, używane przy powtarzaniu żywym słów w attyckim dialogu, n. p. καί, ήμι, καί, chłopcze, powiadam, chłopcze! Oprócz tej 1-szej osob. praes. używ. jeszcze impf. ήν, zawsze w połączeniu ήν δ' έγώ, powiedziałem ja, a 3-cia ή δ' ός, powiedziała on, i. ή δ' ή, powiedziała ona; dodaje się też czasem jeszcze Subjekt, n. p. ό Σωκράτης, albo Imiesl. ή δ' ός λέγων. U Homera trařa się 3-cia osoba ή po mowie jakiej, stanowiąc przejście do opowiadania, w połąc. z καί lub ή βα καί. Dwa razy z powtórzonem subj. ή βα γυνή ταμίη i ή βα γέρον.

ήμι, — w kompozycyi za ήμισος, pol. *semi*.
ήμιάνδρος, ό, pół meża. *semivir*.
ήμιάνθρωπος, ό, pół człowieka. *semihomo*.
ήμισαστραγάλιον, τό, pół astragala.
ήμιβάρβαρος, ό, na pół barbarzyniec.
ήμισβρωτος, ον, na pół zjedzony. *semesus*.
ήμιγένειος, ον, połowę brody mający.
ήμιγενής, ές, na pół stworzony, niezupełny.
ήμιγυμνος, ον, na pół nagi; *seminudus*.
ήμιδαής, ές, na pół spalony; *semustus*.
ήμιδακτύλιον, τό, pół palca, a **ήμιδακτυλαίος, pół** palca długi; *semidigitalis*.
ήμιδαρσικόν, τό, pół darejki, tyle co 2 rable.
ήμιδάση, ές, w czem braknie połowy. *semipennis*.
ήμιδαπλοίδιον, τό, at. ήμιδαπλοίδιον, pół płaszcza, sukna spodnia niewiast.
ήμιδοουλος, ό, na pół niewolnik.
ήμιεκτέον i ήμιεκτον, τό, pół (έκτεός) Hektusa, t. j. 12 część Medymnu.
ήμιέλλην, γνος, ό, pół Greka, na pół Grek. *semigracicus*.
ήμιεργής, ές, i ήμιεργος, ον, do połowy zrobiony, na poly gotowy. *semifactus*.
ήμιεφιδος, ον, na pół ugotowany. *semicoctus*.
ήμιεψανής, ές, na pół umarliy. *semimortuus*.
ήμιειδος, ό, półboga; przymiot. na poly boski *Semideus*.
ήμιεθηλος, ον, na pół niewiasta.
ήμιεθνης, ητος, ό, ή, na pół martwy i. umarliy; *semimortuus*.
ήμιεκλαστος, ον, na pół złamany.
ήμιεκλήριον, τό, pół spadku.
ήμιεκοτύλιον, τό, i ήμιεκοτύλη, ή, pół kotyli t. j. miary.
ήμιεκραρα, ή, pol głowy, t. j. jedna strona głowy.
ήμιεκρανια, βόf głowy po jednej stronie. *Migraine*.
ήμιεκύκλιον, τό, półkole. *semicirculus*.
ήμιεκυκλιώδης, ές, na kształt półkola.
ήμιελεπτος, ον, na pół z jaja obłupany.
ήμιελετριαιος, ον, półfuntowy.
ήμιελετρον, τό, pół funta *Semilibra*.
ήμιεμανής, ές, na pół szalony.
ήμιεμάραντος, ον, na pół zwiałly.
ήμιεμέδμνος, ό, pół medymnu, zawierające 96 kotyle.
ήμιεμναίον, τό, pół miny, około 10 rubli. T. s. *ήμιεμνον, τό*.
ήμιεμοχθηρος, ον, na pół zły.
ήμιόδιος, ον, przelożony nad połową drogi.
ήμιολία, ή, 1) stosunek liczbowy 1 : 1¹/₂, półtoraczny; *sesquialter*. 2) sc. ναός, lekki okręt rozbójników, mający może półtora rzędów ław dla wiosłarzy.
ήμιόλιος, α, ον, całość i połowę zawierający, półtoraczny, o połowę i. półtora razy większy, τό ήμιόλιον, półtoraczność. *sesquialter*.
ήμιόνειος, α, ον, muli.
ήμιονηγγός, ό, poganiacz mulów.
ήμιονεκός, ή, όν, t. c. ήμιόνειος.
ήμιόνος, ή, ό, mul, mulica, półosła; ἐφ' ήμίωνων κείμενος, leżąc na wozie przez muly ciagnionym.
 2) przymiot. muli, βρέφος, przen. βασιλεύς t. j. z ojca Persa a matki Medyjskiej. *mulus, mula, mularis*.
ήμισποτος, ον, na pół pieszczony. *semicoctus*.

ήμισαγής, ές, na pół zarwany, na pół twardy.
ήμισέλακκον, τό, pół siekiery, mającej ostrze tylko po jednej stronie.
ήμισέπτος, ον, na pół dogotowany na pół dojrzwały. *semicoctus*.
ήμισπλεθρον, τό, pół pletry t. j. 50 stóp greckich.
ήμισπλίνθιον, τό, półcegły, przez pół tak długiej jak zerroka.
ήμίπνοος, ścgn. **ήμίπνοος, ουν**, na pół żywy. *semivivus*.
ήμισπόνηρος, ον, = ήμισυχθήςος.
ήμίπυρος, ον, na pół palący się.
ήμισσοφος, ον, na pół mądry.
ήμισσαπτος, ον, przez pół oddarty, zburzony.
ήμισσαδαισιος, ον, długi pół staja; a **ήμιστάδιον, τό**, pół staja.
ήμισστρατιώτης, ό, pół żołnierza, na pół żołnierz.
ήμισστρόγγυλος, ον, (na) pół okrągły.
ήμισος, εια, υ, ιον, εα, υ, gen. ήμισος, nom. i acc. plur. ιον. ήμισος, εος, att. ήμισεις, neutr. ήμισια, a u Plut. ήμιση, gen. pl. ήμισων, (od μέσος), połowiczny, pół, na pół, do połowy, zwykł. rzecz. a) ή ήμισια (sc. μοίρα), połowa, έξ ήμισιας, na poly, pół, a z Genit. επί τή ήμισια τής γής, za nagrodę połowy kraju. b) (τò) ήμισυ, a w l. mg. (τò) ήμισια cz. jako appozyc. τὰ άρματα τὰ ήμισια, t. j. do połowy, albo połowa wozów, τì τών ήμισων, jedna z półów; επί τού ήμισου τών τóτς όντων, przyrzekając połowę mienia ówczesnego; ήμισαι, o połowe; όπερ ήμισό τινοσ, więcej niż połowa czego; ήμισος ήμισρας πλοον, podróz połowy dnia, półdnia. c) zgadza się w rodz. i liczbie z rzeczownikiem, którego częsć oznacza, σίτου τών ήμισων, l. z dod. πās, ó ήμισος τού άριθμού πās, cała połowa liczb; także τής στρατιάς = τών στρατιωτών τούς ήμισεις, podobn. τούς ήμισιας τού στρατού. *Dimidius*. Dor. ήμισος. Przysłów. **ήμισέως**, na poly. Przenośn. połowiczny.
ήμισφαίριον, τό, półkuli, półkul.
ήμιστάλαντον, τό, pół talentu, jako waga; τρίτον ήμισ., półtrzecia talentu.
ήμιστέλας, ή, połowa. *dimidius*.
ήμιστέλαστος, ον, na pół skończony. *semiperfectus*.
ήμιστελής, ές, na pół gotow, niezupełny, niedokończony, *semiperfectus, imperfectus*.
ήμίτομος, ον, na pół prze-ode-rznięty.
ήμιτροβής, ές, na pół wytarty, wyszarzany, znoszony, zdarty.
ήμιτρέβιον, τό, rocznik l. chustka na szyję.
ήμιφανής, ές, na pół jawny.
ήμιφανυλος, ον, na pół zły.
ήμιφλογής, ές, i **ήμιφλοπτος, ον**, na pół spalony, przen. płomieniem miłości. *Semiustus*.
ήμιφφονος, ον, na pół brzmiący, półgłoska.
ήμιχουον, τό, połowa miary χούδς.
ήμιχρηστος, ον, na pół pożyteczny l. dobry.
ήμιψυχτος, ον, na pół ostudzony.
ήμιωβολιαος, α, ον, wart pół obola, wielki jak pół obola.
ήμιωβόλιον, τό, pół obola.
ήμιώριον, τό, półgodziny. *semihora*.
ήμος, dor. άμος, (własé = ήμαρ) ión. i poet. przysł. oznacza dokładniej niż έτε ściśle okroslony punkt w czasie: a) własnie gdy; kiedy; odpowiada mu τήμος, τότε, άρα i t. p. skoro, wra

z zsem. b) podczas gdy, gdy tymczasem; z Ind. Praes. *Quum, dum, quando*.

ήμύω, aor. ήμυσα, (μύω) poet. skłónić się, schylić się, pochylić się, κάρην, ale καρήαται, kiwać, kiwnąć głową, l. pochylić głowę; przen. runąć, upaść, pochylić się, zginać.

ήμιων, ονος, ό, (ήμι) przym. rzucający, miotający (pocisk).

ήν, ścgn. z έάν, co patrz. 2) ήν, wykrzykawk, otól ot! ήν ίδού, oto patrz.

ήνεκτής, ές, (ENEKΘ) rozprzestrzeniony; przysł. **ήνεκώς**, wzdłuż i nieprzerwanie.

ήνεμοείς, εσσα, εν, poet. = άνεμοείς, wystawiony na wiatr, wietrzny, przewiewny.

ήνθιον, p. ήλθον i έρχομαι.

ήνι, wykrzykwn. = ήν.

ήνια, ή, (ήνι), uzda, hamulec, lejezyk, άδειν, roz-wiązać, odmotać, έπέτειν, przyciągać. Zwykle w l. mg. τὰ ήνια i ατ ήνιαi, lejce, wodze. (Odró-żnione od γαλινός, wędzidło, musztuka: εν ήνια-ων έχειν στόμα, trzymać język na wodzy; προς ήνιας μάχεσθαι, walczyć z lejcami, być wyuzda-ny, gryść wędzidło; ήνιας τινι άνίσται. έπίναι, χαλάν, puścić wodze, lejece, έφ ήνιαi, w lewo. Czę-sto przen. za, rząd, moc; a ogólnie: rzemień skó-rzany, rzemyk do obuwia.

ήνιδς i **ήνιδς**, patrz! otól!

ήνικα, dor. άνικα, przysł. kiedy, w czasie tym, gdy, gdzie. 1) z Indic. 2) z Optat., gdzie oznacza czynność powtarzającą się w przeszłości, ilekroć. 3) z conj. i άν, gdzie oznacza czynność powtarza-jącą się wteraźniczości: kiedy, ilekroć; albo też wskazuje na przyszłość, skoro. **ήνικαπερ**, gdy wła-śnie.

ήνιοποιειον, τό, warsztat rymarski.

ήνιοποιέω, lejce robić.

ήνιοστρόφω, obracać, kierować lejcami.

ήνιοστρόφος, ό, woźnica. *auriga*.

ήνιοχαια, ή, trzymanie lejców, powożenie.

ήνιοχέος, εως, ό, p. ήνιοχος.

ήνιοχέω i **ήνιοχέω**, trzymać lejce, lejcami kie-rować, jechać; kierować, trzymać na wodzy, rzą-dzić, t. *Aurigor*.

ήνιοχησις, ή, kierowanie, rządzenie.

ήνιοχηκός, ή, όν, zdarty do l. biegły w powoże-niu, w kierowaniu konni: ή ήνιοχητή, sc. τέχνη, sztuka kierowania konni l. kouiem.

ήνιοχος, ό, własé. trzymający lejce: ztąd, woźnica, jeździec; u Homera, woźnica, stojący na wo-zie po Bok u wojownika (παροβάτης) lewym. Zwał się też ήν. **θεράπων**, towarzyszy wozem kierujący i był wojownikiem równie szlachetnego rodzaju jak **παροβάτης**. W ogóle: kierownik, rządca. *auriga*.

ήνικαπερ, p. ενίπατα.

ήνις, ιος, acc. sing. ήνι, acc. plur. ήνις, ścgn. z ήνιας, ή (ένος) ep., roczna, latosia; *annua*.

ήνορέα, ep. ήνορέη, dor. **άνορέα**, (άνήρ) Dat. ήνορέηρι, meztwo, meztkość, moc, siła.

ήνοφ, οπος, ό, ή, zaokrąglony, okrągło sklepio-ny, **χαλκός**, skrzywiony haczyk u wędki; kociel spiżowy. Według innych, skrzacy, błyszczący.

ήνπερ, spójn. choćby, chyba że, z Conj. *si*.

ήνπεσον, τό, czwarty ksienic odzływających

ήνιστα, ep. poemat Hezyoda, katalog niewiast bo-
ήνιστικα; **ήνιστά**; **ήνια**.

ήτος, p. także **ήτόος**, att. **ήφος**, poranny, ranny,

πάσαν ἡοίην sc. ὄραν, cañe rano. 2) wschodni, ku wschodowi położony. Zład **ἡοίη**, ἡ, rano, przedpołudnie, wschód. Por. **ἁοίος** ἀστήρ, gwiazda poranna.

ἡονή, ἡ, od ὄνησις ma być = ἡδονή.

ἡπαρ, ατος, τό, wątroba. Według starożytnych siedlisko uczuć i namiętności, w ogóle życia; zład też zważano na jej przymioty (czy wszystkie uszy ma czyli skrzydła) u bydła ofiarnych, gdy z ich trzewów wrożono. Przenosi. wewnątrz, πρὸς ἡπαρ χωρεῖν, przenikać serce, krajać serce.

ἡπατικός, ἡ, ὄν, wątrobiany; chory na wątrobę.

ἡπατίτης, ὄ, t. c. poprzedzaj. r. ż. ἡπατίτης, ἡ, a ἡπ. φλέψ, pusta żyła, (wielka) żyła próżna.

ἡπατος, ὄ, wątroba morska, wątrobnik.

ἡπεδανός, ἡ, ὄν słaby, ułomny, nikły, znikomy, nieudolny.

ἡπειρογενής, ἐς, zrodzony na stałym lądzie.

ἡπειρος, ἡ, dor. ἄπειρος, 1) stały ląd, w przeciwieństwie do morza, κατὰ ἡπειρον, na lądzie; lądowy; ἐς τὴν ἡπειρον i ἡπειρόνως, ku lądowi, do stałego lądu, do brzegu. 2) ląd stały, w przeciwieństwie do wysp. 3) szczególn. Epirus kraina. b) Akarnania z Leukadyą, zwana ἡπ. μέλαινα. c) wielki stały ląd t. j. α) Azya z Afryką, a szczeg. Perskie państwo w Azyi. β) Europa. Zład ἐπ' ἑκατέρω τῆς ἡπείρου, na obu stałych lądach.

ἡπειρώς, zamienił w ląd stały; biern. zamienił się w ląd stały.

ἡπειρώτης, ὄ, r. ż. ἡπειρώτης, ἰδος, ἡ, dor. ἀπειρώτης, na stałym lądzie, opp. νησιώτης, n. p. πόλις ἡπειρώτης, miasta w głębi kraju; ἐπιμαχία, epimachia, przynajmniej państwa lądowego. 2) azjatycki. 3) epirocki. Epirota; Rzecz. τὸ ἄλλο ἡπειρωτικόν, reszta mieszkańców stałego lądu, i. πᾶν τὸ ἡπειρωτικόν, cały ląd stały.

ἡπειρωτικός, ἡ, ὄν, na stałym lądzie; stałego lądu.

ἡπερ, poet. **ἡέπερ**, niż właśnie, niż nawet. Tundzież za ἡ po stopn. wyższych. *Quam*.

ἡπερ, (właśc. dat. do ἕπερ) 1) gdzie, na którym miejscu; bez przypadku l. z Genit. 2) w ten sam sposób jak, jakim sposobem. tak jak, jak właśnie.

ἡπεροπέως, ὄ, oszust, szalbierz.

ἡπεροπέωω, ep. oszukać, odwręcić, omamić, zdurzyć, τινά, φρένα τινί i τινά ταῦτα, takim zażyć podstępem, użyć fortelu. *decipio*.

ἡπεροπευτής, ὄ, = ἡπεροπέως.

ἡπεροπητής τέχνη, sztuka mamienia.

ἡπητής, ὄ, poet. latacz, krawiec. *Sartor*.

ἡπιαιέω, mieć febrę. *febris quæruera laboro*.

ἡπιαιός, ὄ, febra, w której ciało dreszcz i gorączka razem przejmują. *febris quæruera*.

ἡπιόδωρος, ον, dający dary lagodne, dobry, szczerzy, hojny w rozdawaniu darów.

ἡπιόλος, gatunek mola.

ἡπιος, 2 i 3 zakończ. 1) lagodny, dobry, łaskawy, sprawiedliwy; właśc. udobruchający, lagodnemi słowami usmierzający. l. kojący, bez przyp. l. τινί, dla kogo; ἡπια εἰδέσθαι τινί, być względem kogo przyjaznie usposobionym. Rzecz. τὸ ἡπιώτερον, większa lagodność. 2) czynny. lagodzący, usmierzający, kojący, przyjazny, sprzyjający. Przysł. **ἡπιος lagodnie**, πᾶς ἡπιός, na pozór lagodnie i życiowie.

ἡπου, albo może; lepiej ἢ που pisać.

ἡπου także lepiej rozdzielić ἢ που, pewnie, zaiste może, doprawdy może; ἡπου δὴ i ἡπού γε δὴ

z poprzedz. l. opuszka. μέν, cóż dopiero; w pyt., bo pewnie. *Profecto*.

ἡπύτα, ὄ, ep. za ἡπύτης, wołacz, głośno wołający.

ἡπύω, (ἕπος) dor **ἄπύω**, i) głośno wołać, wywołać, τινά μεγάλα, na kogo wołać, wymieścić, nazwać, τινά τινι, wołać, mówić, τινί na, do kogo. 2) nrzecz. brzmieć, zabrzmieć, zaszumieć, świstać, wycę, szyczeć.

ἡρ, ἡρος, τό, = ἔαρ.

ἡρα, acc. sing. do ἡρ = χάρις, przysługa przyjacielska, uczynek miłości, zwykle ἡρα φέρειν τινί i ἐπὶ τινι, wświadczyć komu czczenność, przyjacielską przysługę, δομαῖ, poblażać, folgować skłonności. *Grata*.

ἡρατος, ὄ, pan, władca.

ἡρέμα, przed samogł. także **ἡρέμας**, (spokrewn. z ἔρημος i ἀρέματος), lagodnie, cicho, powolnie, wolno, cicha zem, nieco; ἡρ. γελᾶν, śmiać się nieco, uśmiechnąć się; powoli, krok za krokiem, zwolna.

ἡρηματός, α, ον, stp. w. ἡρημαστός, jak gdyby od ἡρημής, spokojny, cichy, lagodny. Przysł. **ἡρημαστός**, ciszej.

ἡρημέω, być cichym, spokojnym; stać mocno, zostać; τὸ ἡραεῖν, spokój.

ἡρέμης, ἡ, spokojność, spokój.

ἡρημείω i **ἡρημίζω**, p. ἡρημα.

ἡρημίζω, i) uspokoić, trzymać w miejscu; biern. odpocząć. 2) być spokojnym, cichym.

ἡρι, (ἔαρ i ἀήρ) rano; nad rankiem, zawsz. μάλ' ἡρι l. ἡρι μάλα. *Mane*.

ἡριγένεια, ἡ, ep. przymod. jutrenki, rano, nad ranem, w zaradku r z dzona, z rannej mgły zrodzona, córka poranka, tudzież uosob. bogini poranka, l. zaranie, poranek.

ἡρινός, ἡ, ὄν, = ἑαρινός.

ἡρίον, τό, wzgórek, mogiła. *hustum*.

ἡρουγγος, ἡ, 1) rośl. mikołajki, boży dar, płodzień swojski, jaskółcze ziele. 2) ὄ ἡρουγγος l. τὸ ἡρουγγον, kozia broda; albo też rośl. śmiadek siwy.

ἡρωικός, ἡ, ὄν, bohater, τὴν ὄν, na wejrzenie; μέτρον, wiersz sześciemiarowy.

ἡρωίνη, ἡ, r. ż. do ἡρωος, bohaterka; pół bogini.

ἡρωίς, ἰδος, ἡ, = ἡρωίνη.

ἡρωολογέω, opow. adać o bohaterach, opiewać ich.

ἡρῶον, τό, świątynia, jakiego bohatera; po ión. ἡρώων. Z art. zlane θ' ἡρώων. *heroum*.

ἡρῶος, α, ον, i ἡρώος, ión. dotyczący bohatera, bohaterski. τὸ ἡρῶον sc. ἕπος, wiersz bohaterski, a τὰ ἡρῶα δευραεῖν, biesiada w uroczystości bohatera jakiego.

ἡρως, ὄ, gen. ἡρωος, dat. ἡρωί, poet. ἡρω, acc. ἡρω, ep. ἡρωσ, cliz. ἡρω', ión. ἡρων, acc. plur. ἡρωσ i ἡρωας. 1) bohater, zacny, dzielny, dzielnego ran'enia, każdy nie w niewoli urodzony maż, witez, rycerz, junak, bojownik, wojownik. 2) pół bóg, ród pośredniczący między bogami a ludźmi, pochodzący ze strony ojca lub matki od bogu. 3) bóg opiekuńczy kraju l. miasta, założyciel miasta, zaszczepta.

ἡσσα, ἡ, att. ἡσσα (ἡστων) klęska, porażka, ἡσταν προσίστα, da się pokonać; upokorzenie, strata, podleganie, uleganie, τινός. *Clades*.

ἡσάομαι, att. ἡσάομαι, f. ἡσθηθήσομαι ale i ἡσθησομαι, ión. ἑσάομαι, segn. ἑσάομαι, impf. ἑσάομην, aor. ἑσάωθη, adj. verb. ἡσθητά, być słabszym, l. posiadniejszym, nie wyrównać,

pozostać w tyle, uleść, podleść, być pobitym, ponieść klęskę i porażkę, być zgniecionym; podać się, zawisły być, folgować; szczeg. przegrac proces; częst. bez przyp. τὸ ήσσησθαι, klęska, τὸ ήττώμενον, pobita strona l. τι ἢ τινί ἢ ἐν τινί w czem, czém, biał, προς τινος, przez kogo, l. τινός t. s., διά τινα, przez kogo; czasem z dod. imiesł. ἀντιδωρόμενον, w podarkach odwetowych l. τινός ἐδ ποιούντος, w dobrodziejstwach, w czynieniu dobrze być przewyższonym przez kogo. Przen. τής ἀληθείας, nie módz prawdy zblić, pokonać, αίσχρου, dać się sklonić, unieść się, porwać się do zlego czynu; τοῦ δεινοῦ, bieda być znękanym; τοῖς ἐλοις, być zupełnie straconym; τοῖς λογισμοῖς, mądrości uleść.

ήσσαν, ov, att. ήττων, ion. έσσαν, ov, (stp. w do ήμα) zwykle ka niemorem. stp. wyż. do κακός uważany, gorszy, słabszy, mniejszy liczbą, niezdatniejszy, mniej udolny, posłedniejszy. Szczeg. podlegający, pobity, pokonany, zajęty zupełnie, poddany, oddany, cz. bez przyp. τὸν ήττω λόγον, κρείττω ποιεῖν, bezprawie w prawo zamienić, złą sprawę w dobrą, z krzywdy słusznosc zrobić; δ ήττων, poddany; cz. τί, τινί w czém n. p. τὸν νοῦν, za słaby w tem, co ktoś poczytuje za słusne zdanie; podlegający komu, τινός, podlejszy, słabszy od kogo, nie równy komu, πάου, niezdolny do zniesienia trudów: χρημάτων, być przekupnym, dostępnym dla, τιμής, chciwy sławy. R. n. jako przysłów. gorzej, słabiej, mniej; καὶ μάλλον καὶ ήττων, mniej l. więcej; z nast. Acc. od czego. l. z ή albo z Genit.; οὐχ ήττων, nie mniej, z tem wszystkim; jednakowoż: a jako fig. retor. Litotes: tem bardziej, w równym stopniu.

ήσσιός, ήσσησ.

ήσσησάζω, t άσω i — άσσησ, spoczywać, mieć spokój, być spokojnym l. cichym, leżeć spokojnie, milczeć, τὸ ήσσησάζω, cisza nocny; b) wczasować, wypocząć, odetchnąć, zatrzymać się. c) być uspokojonym. d) wytrwać w czém, επί τινος. e) przech. uspokoić.

ήσσησάιος dor. άσσησάιος = ήσσησος, spokojny.

ήσσησάη, przysł. ήσσησάιος, cicho: powolnie, zwolna.

ήσσησάη, ή, ion. — ήσ, ή, cisza, spokój, milczenie, nieczynność, wczas, odetchnienie, wywczas, wypoczynek, spoczynek, zacisza, zadowolenie, bezpieczeństwo, ustron, samotność; ἐν ήσσησάη εἶναι, żyć spokojnie, w pokoju; ήσσησάην άγειν, zażywać spokój, cieszyć się pokojem, zachować się spokojnie, przestrzegać l. zachować pokój, żyć w zaciszu, cichym być, milczeć, albo, zatrzymać się, wywczasować się, odetchnąć; ήσ. πολλήν άγειν, żyć w głębokim pokoju; την ήσ. άγειν, zażywać w czasie zwykłego, unowionego spokoju przestrzegać, zwykły spokój zachować; ήσσησάην εχειν, mieć spokój, stać cicho, spoglądać na co spokojnie, cicho się zachować. nic nie podejmować, προς τινα, przeciw komu nic nie przedsiębrać; ἐν ήσσησάη τὴ εχειν, l. ἐν ήσ. σπείας αὐτός εχειν, co zamilczeć, zachować co dla siebie; zachować się spokojnie, milczeć. Przysłów. καθ' ήσσησάην, w pokoju, w zaciszu, zwolna, spokojnie, powolnie, ale i w czasie pokoju; κατά πολλήν ήσσησάην, wcale spokojnie; zupełnie spokojnie; ἐφ' ήσσησάην, spokojnie; w pokoju; μετά πλείστην ήσσησάης, bez żadnej przeszkody, z wielkim bezpieczeństwem: ἐν ήσσησάη, w pokoju; ἐκ τής ήσσησάης ἐβάνη, z zacisza. Cz. bez przyp., cz. z Genit. ήσσησάη τὸν ανθρώπων ἐβαστακεῖν τι. cisza nastąpiła w kolo czego: ή ἀπ' ήσσησάη

εἰρήνης ήσσησάη, spokój w skutek pokoju, l. z Inf. ήσσησάην ποιεῖν τινι πράττειν, pozwolić komu robić co, nie przeszkadzać komu w czem.

ήσσησάιος = ήσσησος. Dor. άσσησάιος, ov.

ήσσησάιος, ov. = ήσσησος, spokojny, rozważny; τὸ τής εἰρήνης, cisza pokoju. Przysł. ήσσησάιος.

ήσσησάιος, ov, stp. w. ήσσησάτερος ἢ ήσσησάτερος, spokojny, cichy, niezamącony. ήσσησάην γίνεσθαι, uspokoić się. 2) powolny, ostrożny, δόρη ὑποτιθένα ήσσησάην πόδα, hamować gwałtowne kroki gniewu, powściągnąć gniew o tyle, że wybuch zwalnia, usmierza. 3) lubiący pokój; umiarkowany, beznamiętny, nieczynny. Przymiotnik często kładzie się za przysłówek. Przysłówk. zwrot: ἐν ήσσησάη, niezakłócenie, spokojnie, ἀφ' ήσσησάην ποδός, siedząc spokojnie. Rzecz. τὸ ήσσησάην, stau pokoju, milście pokoju. Przysł. ήσσησάιος, spokojnie, cicho, zwolna, ostrożnie.

ήσσησάμενος, p. αίσσησάω.

ήσσησ, albo też; ήσσησ — ήσσησ bądź — bądź, już to, już też. Sive.

ήσσησ, p. ή. ήσσησ, p. ή. ήσσησάου, = ή ετέρα.

ήσσησά, także ή τὸι l. ή τὸι pisane. 1) = ή τὸι, zaprawdę, naprawdę, zaiste, prawdziwie, przecie, jednak, z tem wszystkim; ἀλλ' ήττοι, a przecie, owszem; często z μέν odpowiada partykulom δέ l. ἀλλά, często samo stoi; czasem jak μέν stoi na czelu zdania. po czém δέ następuje. 2) albo, albo też, zwykle nastp. ή, albo — albo.

ήσσησά, oros, τό, ep. serce, jako część ciała ludzkiego; niekiedy za στήθος. Przen. życie, lub o skłonnościach, popędach, radości, b. lu, jak w polskiem, serce, dusza. Ale znaczy też, dusza, duch.

ήσσησάιος, α, ov, podbrzuszy.

ήσσησάιον, τό, osnowa, zawicie, postawa (u tkaży) w przec. do πρόκη, watek. W ogóle: postawa, th-

ήσσησάιον, τό, podbrzusze. [nina]

ήσσησά, ήττώμαι i t. p. p. ήσσησάη ήσσησάμαι.

ήσσησάειος, ov, p. εὐγένειος i t. p.

ήσσησάμος, ov, pięknowłosy.

ήσσησ, p. έδς.

ήσσησά, ep. part. = εδς. 1) jak, niż. 2) jak gdyby = ὡς εδς, z Ind. i Conj. Veluti, sicut.

ήσσησάστόπῶνος, ov, przez Hefajstosa zrobiony, stworzony, wydany.

ήσσησάστότευκτος, ov, t. c. poprzec.

ήσσησά, p. ή.

ήσσησά, τό, cymbały, kociel, taraban; beben; = τὸμπανο, (właśc. obręcz l. pierścien kruszcowy tamburynu).

ήσσησά, δ, ep. = ήσσησάης, głośno brzmiały l. śpiewający.

ήσσησά, z impf. czestotl. ήσσησά. 1) nprzech. brzmieć, huzeć, rozlegać się, zadzwonić, zatętnić. zachrobotać, zachrzęsnać. 2) przech. wydać brzmienie, zabrznieć, ukazotón, wydać jęk. 3) Biern. = Czynn. ήσσησά ή, ton, dźwięk, brzmienie, głos, odgłos, szum, chrzęst, ryk, wycie, syk, powisł, jęk, szloch, tudzież, mowa, rozgówór. Sonus.

ήσσησάεις, εσσα, ev, brzmiały, szumiący, hucający, rozlegający się, odbijający głos; wzrawliwy.

ήσσησά, τό, dor. άχσησά, dzwonienie, brzmienie.

ήσσησά, ep. p. ή, gdzie; ubi.

ήσσησά, δ, = ήσσησά. Tudzież, dzwonienie w uszach.

ήσσησά, εδς, ή, dor. άχά, acc. ήσσησά, brzmienie, dźwięk, głos, odgłos, echo; skarga, lament, jęk.

Przenosić, wieść, pogłoska. Sonus, echo

ήσσησά, ε, p. ήσσησάης.

ἡὼθεν, ep. = ἔωθεν.

ἡὼθη, ep. przysł, z rana, nad ranem; zawsze ἡὼθη πρό, kolo świtu, przed jutrzienką, przededniem. mane.

ἡφως, p. ἔφως.

ἡώς, dor. ἁώς, eol. ἄως, p. ἔως.

θ.

θ, ϑ, θήτα, ósma gloska greckiego alfabetu; jako znak liczb. θ' = 9, ϑ = 9000. Na tabliczkach używanych w sądach kryminalnych θ. znaczyło θάνατος, iac. *condemno*.

θαλάσσω, ep. = θάσσω, tylko w praes. i impf. siedzieć; *sedeo*.

θασομαι, dor. = θασομαι.

θάγμα, τό, dor. = θαγμα.

θαγρός, adj. verb. do θασομαι, dor. = θατός, godny widzenia l. podziwu.

θαρός, ó, hak l. czop zawiasowy (u drzwi), czop na dole i na górze u drzwi l. wrót, który w zagłębieniu progów l. nadedrzwia czyli nadpróżka (macica) się kręci.

θαρέω, siedzieć.

θαρέω, siedzieć, tylko praes. i impf., ion. **θωκέω**, siedzieć bez przyp. l. τινί, ἐν τινι, na czym, i κατά τι, przy czym, ἐν τινι, wśród kilku. *Sedeo*.

θάκηρα, τό, siedzenie, blagających na ołtarzu. 2) miejsce siedzenia, siedzenie, krzesło.

θάκησις, ή, siedzenie.

θάκος, ó, ion. θήκος, ep. rozl. **θώκος**, ó, 1) siedzenie, krzesło, w l. mng. θώκοι ἀναπαυστήριος, ławki do odpoczywania; królewski tron (przed palacem), tron wieszczka; tudzież, siedziba, mieszkanie. 2) posiedzenie, zgromadzenie; **θώκονδε**, przysł. na posiedzenie.

θαλάραξ, ακος, ó, = θαλαμίτης.

θαλάρορα, τό, = θάλαμος, mieszkanie, zamieszkanie, siedlisko.

θαλάμη, ή, legowisko, leże, pobyt, nora, jama, kryjówka.

θαλαμηγός, ó, gatunek okrętów egipskich, opatrzoney w pokoje.

θαλαμηγός, ion. = θαλαμηγός, óβρα, budulec, budulcowe drzewo; βρυκος, ślubny, nad lożnicą.

θαλαμηγός, ó, ή, przebywający w pokoju sypialnym, pokojówka; garderobiana. 2) wchodzący do I żnicy, sługa l. dozorca sypialni, rzeźnic, sługa haremowy.

θαλάμη, ó, ή, 1) = θαλαμίτης. 2) ή θαλαμία, sc. κώπη, najkrótsze wiosło t. j. wiosło tak zwanego θαλαμίτης. i otwór w brzegu, burcie okrętu, przez który wiosło przechodzi.

θαλαμίτης, ó, siedzący na najniższej ławie wiosłarskiej i dla tego najkrótsze ławicy mający.

θάλαμος, ó, miejsce, gdzie ciepło, pokój w środku domu, mieszkanie, dom, zwł. sypialnia, sypialna komnata, komnata małżeńska, lożnica, w og. pokój, izba; spiżarnia. Og. miejsce pobytu, zamieszkanie; w okręcie: spód okrętu. Tudz. przybytek, kaplica w świątyni.

θάλασσα, ή, att. θάλαττα, 1) morska woda, słona woda. 2) morze. a) w przeciw. do lądu, θαλάσση χρησθαι, żegluga się trudnić, po morzu jeździć; το της θαλάσσης κράτος, panowanie na morzu; από θαλάσσης, od morza, od brzegu; τὰ από θαλάσσης, nadbrzeże, pomorze; από θαλάσσης, zdaleka od morza, w odległości od morza; διά θαλάσσης, na morzu, na wodzie; εκ θαλάσσης, od strony morskiej; ἐν (τη) θαλάσση, na morzu, na wo-

dzie; ἐπι (τη) θαλάσση, nad morzem; na morzu, morzem; κατά θαλάσσαν, na morzu; τὰ κατά θαλάσσαν, okrętowe towary; περί (την) θ., nad morzem; τὰ πρὸς θαλάσσαν, po stronie morza leżący. b) w przeciw. do stałego lądu, ek. θ. ξομμαχίων. t. j. z wysp. c) w przeciw. do Ωκεανός, wozie sroczinnie. Tudzież o wielkim oceanie, z dod. μεγάλη l. ή έξω. Tudzież: studnia ze słoną wodą, w świątyni Erechteusa na zamku w Atenach. Wreszcie przeni. o wojsku l. n. p. ἀγαθῶν θαλάσσα.

θαλασσαίος, p. = θαλάσσιος.

θαλασσέω, być na morzu, w morzu.

θαλάσσιος, 3 i 2 zak., morski, θαλάσσιον ἐκρίπταιν, wzięciu kogo do morza; ἀνήρ, ἀνθρωπος, żeglarz, marynarz, majtek.

θαλασσοκοπέω, sieć morze; niedorzeczności bając.

θαλασσοκρατέω, i θαλαττοκρατέω, panować na morzu, wazsiv.

θαλασσο(ττο)κρατία, ή, panowanie na morzu.

θαλασσοκράτωρ, opoz, ó, panujący, pan, władca na morzu; γίγνεσθαι, mieć przewagę na morzu. T. s. θαλαττοκράτωρ.

θαλασσόνομος, on, żyjący na morzu.

θαλασσόπληκτος, on, błąkający się po morzu.

θαλασσόπληκτος, on, sieczony przez morze.

θαλασσοργέω, prowadzić handel morski.

θαλασσουργός, ó, prowadzący handel na morzu l. morski; tudzież o rybolowstwie.

θαλασσοται, w morze zamienić, zalać; ναὺς θαλαττοῦται, wodę wpuszcza, ma dziurę. Med. plynąć po morzu.

θάλαττα, p. θάλασσα i podobn. złożone.

θαλέω, = θάλλω, w imiesl. zieleniejący, kwitnący; nałany czem. U Teokr. przechodni. wydawać.

θαλεία, ή, kwitnący, suty, bogaty.

θαλέρος, á, óν, kwitnący, zieleniejący; w kwiecie wieku będący, świeży, czerstwy, krzepki, silny, bujny, gęsty; γάμος, ślub w kwiecie młodości. 2) tryskający, mocny, jasny, donośny, głośny, zdrów, pokrzepiający.

θαλέω, dor. = θηλέω, a θαλέω z krótkiem α, = θάλλω.

θαλία, ή, ion. — τη, ή, własć. kwitnienie; szczęście, zamożność, obfitość, rozkosz, ἐν πολλή θαλή, we wielkiej zamożności. L. mng., rozkosz uroczystości, zabawy, bankiety, uczt, biesiady.

θαλιάζω, ucztę, biesiadę mieć, obchodzić uroczystości ucztą.

θαλλός, ó, świeża, zielona gałąź, odrośl, pcd, latorośl, wyrostek; szereg. gałązka oliwna, z dod. i. opuszc. έλαιας, zbior, liście.

θαλλοφόρος, on, niosący gałązkę oliwną.

θάλλω, ep. θηλέω. aor. 2. έθαλον, pf. 2. τέθηλα (znac. cz. terażni), part. τεθηλώς, r. z. ep. τεθαλωία za τεθηλωία, plsqp. τεθηλίει. 1) kwitnąć, mieć znaczenie, slynąć, być w sile l. kwiecie wieku, imiesl. kwitnący, bujny, silny, slynnny. 2) przenośn. udać się, mieć powołzenie, wzrośc, wzmódz się, τινί, kwitnąć czem, obfitować, mieć częg zbytek, βίφ, być w sile, kwiecie wieku; μετά

μνήμησ, żyć w pamięci, νόσος, wzmacniać się. Czynn. przywieść do kwitnienia, wydać.

θάλος, τό, = θάλλος, odrósł, latorósł, pęd, zwł. galaz oliwna; przen. o czlowieku, syn, potomek, latorósł; ale θαλέων έμυληγόμενος κήρ, rozkasz życia.

θαλπιάω, ogrzać się, rozgrzać się.

θαλπύος, ή, óν, rozgrzewający, ocieplający.

θάλπος, τό, ciepło, gorąco, zwykł. w l. mng. żar, spiekta, ogień. Przen. ogień, żar, ból dopiekający.

θάλπω, przechod. ogrzać, rozgrzać, τί, a έτι άλλω έθάλπετο, żył jeszcze; φοίνικας πέπλος, suszyć. Przenoś. zapalić (miłoscia, rozplomienie, τί τιν, a ni rzech, zapalić się, dopiekać; katować, dreczyć, męczyć. We formie czynn. pielegnować, chodowić.

θαλπυρή, ή, rozgrzanie; zwykle przen. pokrzepienie, posilenie, pociecha i nadzieja, powód do radości i radość.

θαλώσια, τά, (θάλλω) sc. έσρά, pierwociny l. pierwiastki owoców polnych, pierwociny żniw, ofiara żniwna.

θαλωσίας, ή, óδός, podróż na okrężne, na święto żniwio l. dożytki.

θαμά, (άμα), gromadnie, często, prędko po sobie, nieprzerwanie.

θαμάς, przysł., często. *Saepius.*

θαμβάω = θαμβέω, ze zdumieniem patrzeć, podziwiać.

θαμβέω, aor. έθάμβησα, ep. θάμβησα, 1) przech. przestraszyć, przerazić; żąd biern. bez przyp. i διά τινος, być przerażonym przez co. 2) przech. zdumiewać się, słupiec, zadziwić się, wystraszyć się, bez przyp l. τί, nad czem, na co, z powodu czego, ze zdumieniem na co patrzeć.

θαμβος, τό, g-m. θάμβεος, (θάσμαι) zadziwienie, podziw, zdumienie, osłupienie, przestrasz.

θαμίς, ά, óν, tyłko w l. mng., ep. także θαμύς, ol, ai, dat. θαμίσι, acc. θαμίεας, czesty, gęsty, ściśly, ściśnięty, w ściśniętych szeregach, gromadny.

θαμίς, impf. ep. θαμίξεν za έθάμ., często przyjść, odwiedzać, επί τινα, zaglądać do; być czestym, θαμίξων έστιν, idzie, jedzie często tam i sam; κομιζόμενος θαμίξεν, często był pielegnowany.

θαμνά, przysł. często, częstokroć.

θάμνος, ό, i ή, gąszcz, gęstwina, krze, zarośla, zagajonie, gależie, krzewina, liście.

θανάσιμος, ov, 1) zabójczy; θανάσιμον άνδρός αίμα, krew umierającego czlowieka; θαν. γόος, żal z powodu śmierci, lament po zmarłym; ήδη θανάσιμος, blizki śmierci; θανάσιμα εβωχέσθαι, zmarlemu stypę wyprawić; θανάσιμον βαίνειν, iść drogą śmierci; θηρία, zjadle, jadowite. Przysł. θανάσιμος, zabójczy, śmiertelnie.

θανάτω, desiderat. do θανειν, umrzeć pragnę, życzyć sobie śmierci. *Mori cupio.*

θανατηφόρος, ov, zadający śmierć, zabijający. z bójezy.

θανατιάω = θανατάω.

θανατικός, ή, óν, śmiertelny, zabójczy, gardłowy.

θανάτωεις, εσσα, εν, = θανάσιμος.

θάνατος, ό, (θανειν) 1) śmierć, i to a) naturalna, która zysła μοίρα, żąd też θανάτου μοίρα zwana l. θανάτου τελευτή. θανάτω i θανάτου θνήσκειν, umrzeć śmiercią. W l. mng. śmiercie, l. śmierci gatunki l. śmierć kilku. Przen. równy śmierci, gorzki, przykry jak śmierć, z Inf., do znie-

sienia. b) gwałtowna śmierć, którą Ker daje, zabicie, zabójstwo, ścięcie, kara śmierci; zwykle w l. mng. o gwałtownych wypadkach śmierci, mord; τίως, śmierć czyja l. przez kogo zadana; θανάτου δίκη, proces, sprawa gardłwa; θανάτου κρίνειν, sądzić, wyrokować nad życiem l. śmiercią, θάνατον θανάτω άνώσασα, podwójny mord sprawiając; επί θανάτω άγειν i άπάγειν, prowadzić na śmierć. Często też do επί θανάτω domyśleć się należyj subjektu stosownego ze słowa; έδρασθη επί θανάτω (sc. δέσιν), spętao na śmierć, a κεκοσμημένος την επί θανάτω sc. κόσμησιν, wystrójony na śmierć. 2) imię włas., bóg śmierci, syn noczy, brat snu. 3) przyczyna śmierci, niebezpieczeństwo śmierci, wyzeczenie się grzechu.

θανατούσια, τά, sc. έσρά, uroczystość, święto zmarłych.

θανατοφόρος, ov, = θανατηφόρος.

θανατώω, f. med. θανατώσμαι ze znac. biern., zabici, w-kazac na śmierć, kazac ścisać, τινά. Biern. ol θανατούμενοι, ścięci, zabici. Tundziej przen. zabici, zgladzić; biern. odumrzeć dla, być wolnym od czego.

θανάτωσις, ή, zabicie, ścięcie, utrata życia.

θανειν, ep. θανέιν, p. θνήσκα.

θάσμαι, f. θήσμαι, i dor θάσμαι, aor. θήσασθαι, podziwiać, zdumiewać się; w ogóle, oglądać, przyglądać się.

θάσσω, aor. 1. έθασα, ep. θάσα, pf. pass. 3 pl. ίου. τεταραται, aor. 1. pass. έθασθη, part. θασθείς, aor. 2. έτασθη. Adj. verb. θαστέον, pochować ciało t.j. w Homerowym czasie spalić i zebrać kości w ziemi zagrzebać; żąd έθάσσετο υπό χθονός, pogrzeb any, (pod ziemią) w ziemi do grobu złożony. Później, pogrzebać, pochować, złożyć do grobu, spuścić do grobu.

θαρσάλεος, późn. att. **θαρράλεος, a, ov,** a) śmiały, zuchwały, odważny, mężny, pełen ufności, wytrwały, ufny; tudziej, bezczelny; z dod. l. opusz z. τη γνώμη, w sercu, odważnego l. ufnego serca; τιν, ufny, zaufanie mający w kim, w czem, προς τινα, lub z Inf. b) dotylajac odwagi, pokrzepiający; εν τό θαρσάλεω ειναι, być w bezpieczeństwie; τό θαρράλεον, na co odważyć się można, czego bez obawy podjąć się można. Przysł. **θαρράλεος,** śmielo, odważnie.

θαρσαλότης, ητος, ή, i **θαρράλεότης,** nieustraszonosc, odwaga, otucha.

θαρσώω, aor. έθαρσωσα, ep. θάρσωσα, nowoatt. **θαρήρέω,** być odważnym, pełnym otuchy, dobrzej mysli, ufności, zaufania, mieć otuchę, bezpiecznym się, być śmiałym, zuchwałym, nieustraszonym, bezczelnym; nabrac odwagi, serca; być zagrzany; imperat. θάρσει l. θάρρει, odważnie! bądź dobrej mysli! uspokój się, nie frasuj się; inf. τό θαρσειν, ufność w siebie, zaufanie, odwaga l. imiesł. θαρρών, θαρσειων, θαρσήσας, odważny, śmiały, bez lęku, nieustraszony; τεθαρσώνος, rozśmielony, zagrzany. Jako rzecz. τό θαρσών, ufność. Słowo łączy się też z acc. τί l. τινά, względem czego, czem, w kim l. w czem; uspokoić się, polegać na kim, spodziewać się po kim, ufać komu, nie lękać się kogo l. czego; τιν, przez kogo wczem być zachęconym, pokładac w czem ufność, polegać; tudziej περί τινος, liczyć z pewnością na co; οθ θαρσειν, nie lękać się o kogo, όπερ τινος, być spokojnym o co; l. pod względem czego; τινος οδνεκα, polegać zakładac nadzieje na czem; εκ τινος, czerpać z czego otuchy; από τινος,

w skutek czego nabrać serca; ἐπί τι, z ufnością, na co spoglądać; ἐπί τι, ufać w czymś l. w co, ale ἐπί πλείον, mieć więcej ufności; ἐξ τι, mieć w czem otuchę l. zaufanie; πρός τι, być śmiałym do czego. Tudzież z Inf., z ufnością wierzyć, że; odważyć się, pokusić się, targnąć się; l. z ὅτι, być pełnym odwagi, ponieważ; l. z Imiesl. *κρατήσαντας*, ufnosć swoją na tem zasadzać, że zwyciężają; *ιδόντας*, widokiem być zagrzany l. na widok; l. z Genit. abs., być zuchwałym przy czem.

Δαρσείσις, ή, nabranie serca, odwaga, ufnosć.
Δάρσος, τό, nowoatt. **Δάρρος** i przestawi **Δάρσος, τό,** dobra myśl, otucha, odwaga, meztwo nieustrasznosć, śmiałość, ufnosć, pewnosć; tudzież, zuchwałosć, beczczelosć, bezwstydnosć, zapamiętałosć; tudzież, zarzut, kara za beczczelosć, ὅσο **Δάρρος** l. **Δάρσος**, śmieie, odważnie; Cz. bez przypadku, cz. *τινός* i *τινί*, l. *περί τινός* l. z Inf. z dod. l. opuszcz. *τό*. Tudzież to, co wznieca zaufanie.

Δαρσούντως, późn. **Δαρρόούντως,** przysl. do imiesl. czas terażn. **Δαρσέω**, odważnie, śmieie.

Δάρσονος, ον, poet. p. **Δαρσαλέος.**

Δαρσόνω, ioh. i staroatt. od Platona zacz. **Δαρρόνω.** Czesztotl. impf. *Δαρσόνεσκε*. 1) przech. osmielić, odważnym uczynić, dodać odwagi, zachęcić, zagrząć, *τινά* l. *ἤτορ τινι ἐν ψεσσί, τινί*, czem. 2) nprzech., być dobrej myśli.

Δάρσων, nowatt. **Δάρτων,** r. n. do *Δάρσων*, r. *ταχύς*, przysl. przedźjęć, zwawiej, chyżej, lżej, *ἢν δάρτων* — *δάρτων*, skoro — niebawem l. czem przedźjęć; *ἴνα δάρτων*, ahy tēm przedźjęć.

Δάρσων, ep. segn. z *Δάρσων*, tylko w praes. i impf. siedzieć; *ἐν τινι*, na czem, *ἐπί τινι*, przy czem; *τί*, zajmować siedzenie, rozłożyć się.

Δάρσων, włascie. **Δάρτερον,** r. n. do *ἀρτερος*, gen. **Δάρτερου**, powstało przez zlanie się (krasis) z *τό ἔτερον*, *τοῦ ἔτερου*, jeden (lub drugi) z dwóch, jedno z dwojga, lewy; *δουῖν Δάρτερον*, jedno z dwojga; często z nastp. *ἤ* — *ἤ* i t. p. tudzież *δουῖν Δάρτερα*, a *Δάρτερον ἀπεργάζεσθαι*, rzecz pogorszyć l. źle zrobić; *Δάρτερα*, druga, odwrotna strona; *ἐπί Δάρτερα*, po przeciwniej, przeciwniejszej stronie; *ἐξ τῆ ἐπί Δάρτερα*, na przeciwną stronę.

Δάρμα, ioh. **Δάρμα** i **Δάρμα, τό,** 1) cudo, dziwo, obraz cudowny, dzieło cudowne, cudowny l. zadziwiający widok; wszystko na co z podziwem l. zdumieniem patrzy się; cz. bez przyp., cz. *τινός*, cudo czego, *τινί*, dla kogo l. czego, l. z Inf. n. p. *ιδεῖν* i *ιδεῖσθαι*, cudny widok, l. ze zdan. zal. pytaj., *μεγα δάρμα* l. *ὄδ, ὀδδὲ δάρμα*, bardzo dziwnie l. cudownie, nie dziwi. 2) podziwienie, zdumienie, podziw, zgroza, *δάρμα ἔχειν* l. *δάρμα ἔχει τινά*, zdumiewa kogo, podziwem zdjęty kto, l. mng. *δάρματα*, kuglarstwa, sztuki, figle kuglarskie, skoki na linie.

Δαρμάξω, f. **Δαρμάσσομαι,** ep. ss, ioh. **Δαρμάξω** i **Δαρμάξω** podziwiać, dziwić się, z podziwem oglądać; *ζῆτα* też, wielkie mniemanie mieć o kim, wysoko cenić; szacunek, cześć swoją wyrazić, chwalić; *τινά* l. *τί*, podziwiać kogo l. co, b) *τινός*, dziwić się komu, *τί τινός*, co w kim, podziwiać l. *τινός* z Imiesl. l. ze zdan. z *ὅτι*, Inf. l. Acc. c. Inf. e) *τινί*, czemu dziwić się. d) ze zdaniem zależnem z *ὅτι*, *ὄς*, *ὄπως*, *εἰ*, *ὅταν* l. z Acc. c. Inf., dziwić się, *ζο.* e) w form. biern. z Imiesl. *μη παρὼν Δαρμάξεται*, dziwi mnie, że, się nie jawi. 2) chcemy być widoku jakiego, pragnąc co wiedzieć, z nastp. *εἰ* l. pyt. zal.

Δαρμάξω = **Δαρμάξω**, podziwiać, ti.

Δαρμάσιος, α, ον, i 2 zak., podziwionia godny, dziwny; **Δαρμάσιον ὄσον**, podziw zdejmując, ile; 2) dziwaczny, osobliwy; przysl. **Δαρμάσιος**, dziwnie, osobliwie; *ὁ Δαρμάσιος* podziwiany wielce, wielki bohater, *ὁ Δαρμάσιος*, iron. mój dziwaku, **Δαρμάσια ἐπαθον**, dziwnie mi było na duszy.

Δαρμασίτης, ητος, ή, cudownosć, zadziwienie.

Δαρμασιουργέω = **Δαρμασιουργέω.**

Δαρμασιός, ὁ, podziwianiec.

Δαρμαστής, ὁ, podziwiazcz, wielbiciel.

Δαρμαστικός, ή, ὄν, chętnie podziwiazjący.

Δαρμαστός, ή, ὄν, podziwiany, dziwny, cudny, podziwionia godny; *ὁδδὲν Δαρμαστόν* z Inf. lub *εἰ* i t. p. nie ma powodu dziwić się l. jeźli; **Δαρμαστόν ὄσον**, bóg nie wie ile; **Δαρμαστά ὄσα** i **Δαρμαστά** samo: dziwnie, osobliwie. Przysl. **Δαρμαστός**, dziwnie, cudnie, niezwykłe, nadzwyczajnie.

Δαρμαστόω, cudnie zrobić. Biern. być poczytanym za cudo.

Δαρματοποιέω, cuda robić, kuglarskie sztuki pokazywać, kuglarstwa stroić. *praestigiōr.*

Δαρματοποιία, ή, kuglarstwo. T. s. **Δαρματοποι-**

Δαρματοποιικός, ή, ὄν, kuglarski. [*γία, ή.*]

Δαρματοποιός, ὁ, kuglarz; *praestigiator.*

Δαρματός, poet = **Δαρμαστός.**

Δαρματοουργέω, *τεδαρματοουργημένα*, kuglarstwa. **Δάρφινος, ή, ον,** żółtawy; przten. biały.

Δάρφος, ή, Ziele l. drzewo do farbowania na żółto. **ΘΑΡ,** karmić. Med. *θῆσθαι*, doić; *σσαί*; ale *Ἀπόλλωνα θῆσατο μήτηρ*, karmila.

Θέα, ή, ioh. Θέη, ή, 1) oglądanie, przeglądanie się, widok, inspekcya, przegląd wojsk; zwiady; bez przyp. i z Genit. *τινός*. *ὡς ἐπί θεῶν τῆς ἑλλάδος*, pod pozorem obejrzenia Grecy; *ἐπί τῆ θεῶν*, na widok, ale *ἐπί θεῶν τινός* też, aby był widzianny. 2) widok, widowisko; *τῆς θεῶς*, jakżi widok! Tudzież: widowia; *αἱ θεῶν*, igrzyska; *spectacula*, *αἱ μεγάλαι θεῶν*, *ludi magni*. Tudzież: miejsce do przypatrywania się widowisku, *θεῶν καταναίματα*, miejsca honorowe wyznaczyc; *θεῶν ἔχειν ἐν θεάτρῳ*, mieć siedzenie (łoża) w teatrze.

Θεά, ή, gen. *θεῶς*, dat. pl. *θεαῖς*, ep. też *θεῆς*, *θεῶν*, r. z. do *θεός*, bogini; często przymiotnie obok rzeczownika. Dual. *ταῖν θεαῖν* i *μεγάλαιν θεαῖν*, o Demetrze i Perze fonie.

Θεάνα, ή, bogini. *dea.*

Θεαμα, τό, widok, widowisko; *τὰ ἐπτά θεάματα*, siedm cudów świata; *ζαωισκό*, rzecz godna widzenia, z Genit. *τινός* l. z Inf. *ιδεῖν*. Dor. *θεάμα, τό.*

Θεάρομαι, f. — *ἀσσομαι*, pf. *τεθέαμαι*, ep. **Θεάρομαι;** (co p.) i ioh. **Θεήρομαι,** 2 sg. praes. opt. *θηροίε*, part. *θηρούμενος*, impf. 3 sg. *εἰθηροίε* 3 pl. *εἰθηροῦντο*, ep. *θηροῦντο* — *εἰθεῶντο*. Dep. med. patrzeć, oglądać, przyglądać się, urzeć, dojrzeć, spostrzedz, dostrzedz; w znaczu wojsk. przeglądając, odbyć przegląd. Często połączone z tem pojęciem podziwu, *ζῆτα* też, podziwiać, z podziwieniem patrzeć, z dod. Imiesl. *ιδόντες*, cz. bez przyp., cz. z acc. *τινά* l. *τί*, *τὰ ἐαυτῶν κακῶς*, własnie nieszczęście; zwykle z dod. imiesl. l. przym. widzieć kogo co *κρίνοντος*, *γομνήν*, nagą widzieć; tudzież z dod. *θυμῶν*, w sercu l. ducha, l. *ἐργῶν*, w rzeczywistosci, l. z nastp. *ὅτι*, *ὡς* l. z pyt. *ζαλεχ.* Aor. pass. *θεθεάθη*, pf. pass. inf. *τεθεῶσθαι*. Być na widowisku; *οἱ θεῶμενοι*, widzowie; *ροζαωυζέ.*

Θεατής, ὁ, ioh. **Θεητής** i ep. **Θηητήρ, ήροος,** *ὁ,* ogladzający, widz, spostrzegacz, dostrzegacz,

badacz, znawca. Zwl. spektator, widz w teatrze, słuchacz, τινός. *Spectator*.

θεατός, ή, όν, do widzenia, podziwiania; godny widzenia, poszanowania godny, τινί, dla kogo. Dor. **θαητός**, 3 z. c. patrz.

θεατρίζω, przedstawić na scenie, wystawić na widok publiczny. N. T.

θεατρικός, ή, όν, stósowny do teatru l. dla teatru, teatralny; pompatyczny, z partesu stąpający. **θεατροιδής, ές**, postaci teatru, teatrowy.

θεατοκρατία, ή, panowanie w teatrze (widzów sądzących o sztuce.)

θεάτρον, τό, ion. **θήητρον, τό**, 1) teatr, widowiska, scena, deski teatralne; a metonym. spektatorowie, publiczność w teatrze; tudzież, widowisko, zwł. w Rzymie, pantomimiczne. Tudzież, teatr, jako miejsce zgromadzenia ludowego.

θεατροπόλης, ό, dzierżawca teatru. **θεατρώτης** t. s.

θειώω, ep. za **θειώω**, 1) czynn. siarkować, siarką wykadzić i oczyścić. 2) Med. oczyścić sobie co siarką, wykadzić *suffulu sulphuris exsilio*.

θείσιον, τό, p. **θειον, θήη**, p. **θεία, θείσιος** i **θειήσιος**, p. **θειος, θεητής**, p. **θεατής**.

θειήσιος, ό, kapłan.

θειήλατος, ον, pędzony od boga; βοός, (do ołtarza jako ofiara) 2) zesłany od boga, przeznaczony, nakazany, objawiony. 3) wzniesiony dla boga, έδραι

θειήμα, p. **θειήμα**.

θειάζω, ubóstwić, bogiem zrobić, czcić jak boga. 2) natchnąć, w boskim natchnieniu prorokować.

θειασμός, ό, natchnienie, prorocтво; zabobon, άγαν θειασμό προσκείμενος, być oddanym prorokom, wiara w fałszywe natchnienia i objawienia. *religiones*.

θειήκελος = θεοείκελος.

θειλόπιδον, τό, miejsce na promienie słońca wystawione, plac do suszenia, suszarnia, dział w winnicy, gdzie winogrona suszono na żerdziach l. tyczkach, aby potem z nich przygotować tak zwane *vinum passum* (rodzenne wino).

θεινώ, poet. (spokr. z κτείνω i θινώ) bić, siec, razić, smagać; ztąd też ranić, τινά i to τινί, czem. Biern. *θεινομένου προς όδδεις*, powalony na ziemię. Aor. *θεινον*, *θεινείν*, *θεινών*.

θειον, τό, ep. = **θειέον**, θήηον, siarka, zaduch siarczany.

θειος, a, ον, boski 1) do boga należący, pochodzący od boga, od boga zesłany; ztąd też, cudowny, nadnaturalny, *θειω πορί*, wśród grzmotu i błysku, w śród ognia z nieba. R. n. w l. poj. jako przysł. i to w stp. w. *θειότερον του οικότος*, więcej boskiego wpływu dowodzący, niż spodziewać się było można. w stp. najw. *εν τοια θεοτάτων γενέσθαι* t. j. jako boskie zesłanie. 2) boga poświęcony, święty, *γόρος, άγών*, ale *θειος αγών* też: zgromadzenie bogów. 3) boski, do bogów podobny, świętym, pięknym, wyborny, nie tylko o ludziach, n. p. o śpiewaku, i ironicznie: *ώ θεώτατε*, boski człowieku! ale i o rzeczach, o wyborem winie. Rzecz. *τό θειον*, a) boskość, boska istota, bóstwo. b) wpływ boski, znak, prognostyk, wyrok bogów, wyrocznia, dar prorokowania. c) zwyczaj boski, zwyczaj bogów. 2) *τά θεια*, a) rzeczy boskie, dzieła, sprawy boskie, tajemnice bóstwa. b) religijność, świętość, wiara, cześć dla bogów. Przysł. **θειος**, stp. w. *θειότερος*, bosko, z boskiego zesłania l. zrządzenia, nie-

zwykle, cudownie, boskim wpływem.

θειος, ό, stryj l. wuj, (ojca l. matki brat).

θειότης, ης, boskość, boska natura, boska piękność l. majestat boski. 2) ufność w bogach.

θειώω p. **θειέω**.

θειώω, (**θειός**) bogu poświęcić. — **θειώσις, ή**, ubóstwienie.

θειήσιμυθος, ον, słowami czarujący; urzekający.

θειήγητρον, τό, oczarowanie, urzekanie, utrok, uśmierzenie, powab. *Ulecebrae*.

θειήγω, 3 plur. aor. l. pass. *έθηγηθεν* ep. za. — *θησαν*, własc. głaskać, głaskaniem podbić, ogłaskać; ztąd, oczarować, odurzyć, uspić (czarami), *όσε φαινώ*, jasny, bystry wzrok pomieścić l. obłąkać; wzrok odjąć, ośmnić, zaćmić, lub czarami przedzierzgnąć w co, zamienić, *τι i τινά*. 2) przen. o duszy, pozbawić kogo sil ducha, władz duszy, zbalamucić, zamiać, ośmnić, zdurzyć, obłąkać, rozum zakłócić, pomieścić zmysły, uwieść, *τινά i τόον*, odebrać rozum l. przytomność; *θυμόν*, odjąć serce l. odwagę, *τινί*, czem; in bonam partem: zająć, zachwycić, *τινά τινε*, kogo czem, *νόημα*, zmieknąć, wzruszyć serce; z Inf. natchnąć, zapalić do czego.

θειήμος, όν, dobrowolny, sam z siebie (od *θειω*), według innych od *θάλλω*, ożywiający, użyźniający. **θειήλος, ον**, dobrowolny. **θειήμα, τό**, wola. T. s. *θειήμηη*, ή, i *θειήσις*, ή, wola, prośba, chęć, upodobanie.

θειήτηρ, ηρος, ό, uśmierzający, kójący.

θειήτηριος, ον, czarujący, czarodziejski.

θειήτηριον, τό, i **θειήτρον, τό**, a) czary, *επί τινε*, na kogo czar, utrok, rozkosz, ponęta; leki, ulga.

θειήτωρ, ορος, ό, = **θειήτηριος**.

θειήσις, ή, oczarowanie, czary.

θειήσιρον, ον, i **θειήσινος, ον**, odbierający rozum; pętający, czarujący serce.

θειήμνον, τό, zwykł. w l. mng. pierwiastki (rzeczy).

θειήω p. *έθειλω*.

θειήμα, τό, zdanie, temat; *ζλοζονε* u wekslarza pie-niadze. Ztąd *θειήσιω*, podać temat.

θειήμηλον, τό, tylko w l. mng. podstawa, głab, ton; *οφθαλμοι θειήμηλα*, jama oka, *στομάχιο θειήμηλα*, gardziel, krtani.

θειήμιον, τό, t. s. Też tylko w l. mng., *προβάλ-λεσθαι*, *πηγνύσθαι*, *τιθέσθαι*, położyć l. założyć fundamenta.

θειήμιον, τό, t. c. porzedz. T. s. *θειήμιον, τό*.

θειήμιος, ό, zwykłe w l. mng. własc. przymiotn. *λίθοι*, kamienie węglane, fundament; *εκ θειήμιων*, z gruntu, do szcztetu, ze szcztetem, z korzeniem.

θειήμιώω, położyć grunt, założyć; przen. umoc-ować. *Fundo*.

θειήμιώσις, ή, założenie węglanego kamienia czyli fundamentu; założenie.

θειήμιεν. *θειήμιεναι* p. *τιθήμι*.

θειήμιωπις, (*ιδος*, ή, *κσιγιόδης* twarzy, poważny).

θειήμιωσ, sądzić. = *θειήμιωσθαι*, hamować, *θειήμιωσθαι* *όργας*.

θειήμιπλετος, ον, spleatany z prawa, uczciwie zarobiony.

θειήμις, ep. gen. *θειήμιωσ*, att. *θειήμιος*, ion. *θειήμιος*, acc. *θειήμι*, att. i dor. *θειήμιος*, (*τιθήμι*). 1) zwy- czajem i obyczajem ustalone, uświęcone; ztąd, szacunność, należytosć. a) porządek, zwyczaj, prawo, zwł. boskie, jak łac. *fas*, podczas gdy *διχη* ludzkie prawo znaczy; *θειήμις* (*εστί*), słuszną, należy się, wolno; z Gen. Dat. l. Inf., przy czem *θειήμις*

za nieodmienny wyraz się uważa. b) w połączeniu z ἀγορή o miejscu: miejsce sądu, sąd. 2) w l. mng. θεμιστας, ustawy, uchwały, prawa, zakon, przywileje; podatek, danina, należność, zwykłe dary, Δός, wyroki Zeusa, wyrocznia, κριτεν θεμιστας σκολιάς, nagiąć prawo, fałszywe wyroki dawać. 2) nosob. Themis, córka Uranosa i Gei, uosobiona sprawiedliwość i opatrność.

Θεμισκόπος, ον, patrzący na prawo.

Θεμισκροειν, οντος, ό, sprawiedliwie rządzący.

Θεμιστεία, ή, prorocтво, wyrocznia.

Θεμιστειος, α, ον, prawy, prawny, sprawiedliwy.

Θεμιστεω, 1) sędzić, τινά, kogo; τιώσ, być prawodawczym sędzią czym; ζητά, panować, władać, mieć władzę i moc; όργια, sposobem, jakim prawo przepisuje, obchodzić je. 2) dawać wyrocznie, dawać rady.

Θεμιστιος, ό, prawa opiekun.

Θεμιστοπόλος, ον, prawem władający.

Θεμιστός, p. Θεμιστός.

Θεμπεω, p. Θεμπεω.

Θεμπεός, ή, όν, według starego zwyczaju, prawy, prawny, słuszny, dozwolony, prawie dozwolony, τινί i z Inf. Zwykle z negacją.

Θεμω, postanowić, zmusić, zniewolić, τί z Inf.

Θεν, nierozdzielna partyk. przyczepiająca się do wyrazu. a) do rzeczown., aby kierunek czyli ruch żkąd, od miejsca jakiego oznaczyć. Czasem εκ lub από dodaje się. b) do przysłówk., jak άνωθεν w temże znaczeniu; tu v często odrzuca się. c) w έμειθεν, σέθεν, έθεν uważać należy to **θεν** za starą końcówkę Genit., a może wszędzie to za Genit. stary poczytać wypada.

Θέναρ, αρος τό, (θενω) dłoń; βωμοιο θέναρ, wyłobienie w górnej płaszczyźnie ołtarza, do którego wkładano ofiary; άλός, grunt, dno morza. **Vola. θέω, za θεοο, θεω, p. τιθ-ημι.**

Θεοβλάβεια, ή, obłąkanie rozumu.

Θεοβλαβέω, 1) bluźnić przeciw bogom. 2) być obłąkanym.

Θεοβλαβής, ές, obłąkany.

Θεογενής, ές, boskiego rodu.

Θεογονία, ή, ιον. — **ιη, ή**, pochodzenie i ród bogów, dzieje bogów, jak je Herodot. w poemacie tegoż nazwiska opisał.

Θεόγονος, ον, boskiego rodu.

Θεοδιδάκτος, ον, od boga nauczony.

Θεόδομητος, ον, i 3. zak. poet., od boga zbudowany l. założony, o Troi; tudzież: dla bogów wzniesiony.

Θεοδοσία, ή, datek bogom.

Θεόδοτος, ον, od boga daný.

Θεοειδής, ές, do boga podobny, boski.

Θεοεικελος, ον, t. c. poprzedz.

Θεοσχηδια l. Θεοσχηρία, ή, obmierżłość bogom.

Θεόθεν, przysł., od bogów, od Zeusa; także = θεός; **Divinitus.**

Θεόθρεπτος, ον, od bogów wychowany.

Θεοίνια, τά, uroczystość boga wina w Atenach.

Θεοκλυτέω, bogów błagać, modlić się do bogów, τινά i ταυτα, oto. Biern. być wysłuchanym od boga.

Θεόκλυτος, ον, boga o wysłuchanie prośb błagający; wysłuchany od boga.

Θεόκραντος, ον, dokonany przez boga.

Θεόληπτος, ον, natchniony; zabobonny.

Θεοληφία, ή, boskie natchnienie.

Θεολογεϊον, τό, ta część sceny attyckiej, na której bogowie występowali.

Θεολογέω, mówić o bogu i boskich rzeczach, badać sprawy boskie, περί τινος, τά θεολογούμενα, badania co do istoty boga i spraw boskich.

Θεολογία, ή, badania, boga i boskich rzeczy dotycząca.

Θεολογικός, ή, όν, dotyczący wiadomości o bogu i boskich sprawach.

Θεολόγος, ό, mówiący i nauczający o bogu i boskich rzeczach; teolog.

Θεομανής, ές, szalejący za przyczyną bogów, szalony; przez bogów zrzadzony; στόγος, szalony, zaciekły gniew bogów.

Θεόμαντις, ό, natchniony przez boga wieszczek l. prorok.

Θεομαχέω, z bogiem walczyć.

Θεομαχία, ή, walka bogów między sobą.

Θεομάχος, ον, walczący z bogami.

Θεομήτωρ, ορος, ό boski doradca.

Θεομισής, ές, znienawidzony bogom.

Θεόμορος, ον, przeznaczony od boga; dor. θεύμορος.

Θεόμορφος, ον, boskiej postaci.

Θεομωής, ές, znienawidzony bogom.

Θεόπεμπτος, ον, zesłany od boga.

Θεόπνευστος, ον, od boga natchniony.

Θεοποιέω, bogiem zrobić, ubóstwić.

Θεοποίητος, ον, od boga zrobiony, boski.

Θεοποιός, όν, wizerunki bogów robiący.

Θεοπολιε i Θεηπολιε, być kapłanem.

Θεοπόλεμος, t. c. Θεόσημτος.

Θεοπόνητος, ον, przez boga sprawiony.

Θεοπρέπεια, ή, boska godność i wspaniałość.

Θεοπροής, ές, stósowny dla boga, godny bogu, wspaniały, cudowny.

Θεοπροΐεω, ep. prorokować wieszczyc.

Θεοπροπία, ή, ιον. — **ιη, ή, i Θεοπρόπιον, τό**, prorocтво, wyrok boski, wyrocznia, εκ Θεοπροπίου, według wyroku boskiego t. s. κατά τό θεοπρ.

Θεοπρόπος, ον, 1) tłumaczący znak, wieszczący. 2) rzecz. ó δ-η, wieszczek, prorok. b) badający wyrocznia.

Θεόπτωστος, ον, znienawidzony od boga.

Θεόπτωρος, ον, przez boga roznieciony l. zapalony.

Θεόρπος, ον, od boga pochodzący.

θεός, ό, ή, ep. gen. i dat. plur. θεόφιν, (θεοί, θεών, θεοίς; u poetów nierzadko jednozłogkowo, a θεοίον; raz u Homera dwuzłogkowo się czyta.) 1) przym. boski, stp. w. θβραι θεώτεραi, wiejąc przez bogów używane. 2) rzecz. bóg, bogini, a) jeden, pojedynczy, szczególny bóg, ό θεός i ή θεός, o rozmaitych bogach i boginiach; ή νεπετρα, άφαινής, Persefone, τώ θεω, Demeter i Persefone; οι δώδεκα θεοί, najwyżsi bogowie (dwunastu) Greków, Rzymian i Egipcyan. ή θεός niekiedy t. c. posag l. świątynia bogini. Nadto bohaterów i bohaterki, rodzinne bóstwa, wreszcie wszystko, co w swoim rodzaju wielkie i potężne, zwano θεός (θεά), n. p. zarazę. Często l. mng. stoi. choć mowa tylko o jednym bogu. 2) boska istota, bóstwo, w Sing. i Plur. ον (τή) θεω, έβν τώς θεοίς, z bogiem, za boską pomocą, gdy bóg zechce; ον θεω ειρήσεται, bóg słowa spełni; podobn. ήν ό θεός έλεη, ήν οι θεοί έλέωσι, βούλονται, jeżeli taka wola Boża; όπερ θεών, wbrew woli boga; μη θεών μετά, nie bez zrzadzenia boskiego; μετά τωδ θεός, po bogu; θεών έπι συντυχίαις, w skutek pomysłnych wyroków bożych; εκ θεόφιν, wola bogów; θεοίς, według woli bo-

gów, bogom gwoli; τοῖς θεοῖς τιμωρεῖσθαι, bogom dać zadosyćczynienie; τὰ τῶν θεῶν, boskie zrządzenie, los, ale i, prawo boskie, ofiara, służba boża, τὰ ἐκ ἰπὸς θεῶν, dary boże, wola boża, τὰ παρὰ τῶν θεῶν, boskie znaki, τὰ πρὸς, τὰ περὶ τοὺς θεοὺς, cześć bogów, religijne obrządki, w ogóle: to, co bogów dotyczy. Jako przysięga: θεὸς ἴστω, bóg świadkiem, πρὸς (τῶν) θεῶν, l. Ὁλομῖων πάντων l. ὦ πρὸς θεῶν, na bogów, na imię boga (ów); dla boga; τῶν, ὦ θεοί, νῆ, μὰ (τοὺς) θεοὺς, tudzież z dod. πάντας, bogowie! na bogów wszystkich!

θεοδότης, on, poet. = θεοδότης, od boga dany. **θεοσέβεια, ἡ**, cześć bogom oddawana, bogobożność. **θεοσεβής, ἐς**, boga czczący, bogobożny, pobożny. Przysł. **θεοσεβῶς**, bogobożnie.

θεοσάπτος, on, cześci godny jak bóg. **θεοσάπτω, ορος, ὄ**, = θεοσεβής. **θεοσχυρία, ἡ**, nieprzyjaźń l. pogarda bogów. **θεοστυτος, on**, = θεόστος. **θεοστυτής, ἐς**, 1) bogom znieawidzony. 2) nieawidzący bogów.

θεοστήριος, on, t. c. poprzedzaj. [Zeus. **θεόταυρος, ὄ**, bogobój, w byka przedzierzgniony **θεστής, ητος, ἡ**, bóstwo. *divinum numen*. **θεοτήμητος, on**, cześci godny jak bóg. 2) od bogów czczony, uszanowany t. j. zwyczajem zaszczycony.

θεοτρέπτος, on, od boga nawrócony, przemieniony; θεότρεπτα, zmiana szczęścia. **θεουδής, ἐς**, (θεοδής od θεῶν) bogobożny, pobożny, sprawiedliwy, uczciwy. *pius*.

θεοφάνια, τά, uroczystość w Delfach wiosenna; obchodzona na cześć zdow. jawiącego się boga. (W uroczystość tę ludowi wszelkie wizerunki bóstw pokazywano).

θεοφαντος, on, pokazany, objawiony od boga. **θεοφιλής, ἐς**, bogu miły; bardzo szczęśliwy; bardzo piękny. Przysł. — *λῶς* (ἐχειν), być pobożnym.

θεόφω, p. θεός. **θεοφωέω**, nosić boga w sobie. Biern. być uniesionym l. natchnionym od boga.

θεοφόρησις, ἡ, natchnienie, zapal. T. s. θεοφορία, ἡ.

θεοφόρητος, on, zachwycony, natchniony od boga, duchem boskim owiany. 2) noszący boga (w sobie). T. s. θεοφόρος, on.

θεοφορος, on, zesłany od boga, *δοῦα*. **θεοφρων, onος**, boskiej myśli, *κορπος*, boski. **θεῶν**, ubóstwieć; i 2) = θεῶν.

θεράπινα, ἡ, służąca, dziewczka; *ancilla*. T. s. **θεραπεινίς, ἰδος, ἡ**, i **θεραπεινίδιον, τό**.

θεραπεῖα, ἰοή. — **πηγή, ἡ**, 1) służenie, służba, posługa; przysługa, usłużność, gorliwość w służbie, uprzejmość, uważność, baczność, okazywanie szacunku, składanie uszanowania, cześć, szacunek, poważanie, powolne służby; schlebianie, pochlebstwo; ἐν πολλῇ θεραπειᾷ ἔχειν τινά, bardzo uprzejmie obchodzić się z kim. Szczeg. z dodan. lub opuszcz. τῶν θεῶν, cześć, czczenie, uszanowanie bogów. 2) chodzenie koło czego, staranie się o co, wyświadczona przysługa, obchodzenie się z czem, traktowanie, pielęgnowanie, obcowanie, *τινός, πρὸς τι*, staranie o co. Szczeg. a) pielęgnowanie, leczenie chorego. b) z dod. lub bez περὶ τὸ σῶμα, pielęgnowanie, strojenie ciała, strój. 3) zbiorowo: służba, studzy, dworzanie, orszak; *ἱεπικῆ*, poczet jezdnych.

θεράπειμα, τό, usługa, przysługa, pielęgnowanie ciała; leczenie; okazywanie części.

θεραπειτής, ὄ, i — ἦρ, ἦρος, sluga, lokaj; orszak; pielęgniujący, stróż, pilnujący czego *τινός*.

θεραπειτικός, ἡ, ὄν, posługujący, pielęgniujący; ἡ *θεραπειτικῆ*, pielęgnowanie; leczenie. Tudzież: pielęgnowania potrzebujący. 2) skłonny do służby l. posłuszeństwa, służbisty; przen. powolny, uprzejmy, unizony. Przysł. pokornie.

θεραπεύω, z Adj. verb. *θεραπειτός*. 1) być sługą, służalcem; służyć, usługiwać, *τινά, komu*; przysługiwać się komu, uprzejmie l. życzliwie obchodzić się, być uprzejmym dla, powolnie służyć zalecać komu, być uważnym, względy okazywać, szanować, cenić, czcić, być pomocnym l. powolnym, być oddanym komu l. wylanym dla kogo, trzymać z kim, chcieć zjednać sobie kogo, przypodobać się komu, schlebiać komu, zjednać sobie kogo, *τινί, czem*, nagrodzić, przekupić; bez wzgl. τὸ *θεραπεύω*, o względy l. łaskę ubiegający się ród ludzki. Szczeg. a) czcić bogów. b) komu (*τινά*) uszanowanie składać, zalecać się do kogo; *τάς θράπας*, wlaść, usługiwać drzewom czyjim, t. j. przybyć celem złożenia uszanowania. 2) troskę zwrócić l.łożyć na co staranie, starać się, dbać o l. na co, starannie z czem obchodzić się, pielęgnować, leczyć; wspierać co, oszczędzać, przygotować, wycwiczyć, włożyć l. wdrzeć w co, pamiętać o czem, zwać na co, naglić, ubiegać się za czem, służyć jakiej rzeczy, holdować, poblebiać. Cz. bez przyp. ὄ *θεραπεύω*, stróż, cz. *τινά, τί, n. p. τήν γῆν*, ziemię uprawiać, *τήν τὸν πατρός συμφορᾶν*, pielęgnowaniem w niebezpieczeństwie ulgę przynieść, pielęgnować ojca w niedoli; *τοὺς ἱερεῖς ἐχθρῶν καιρούς*, dostarczać rzecznych pól l. żręczności nieprzyjaciółom, l. z *ὄτι, ὅπως*, z Inf. z dod. l. bez τὸ, i z Acc. c. Inf. *τοὺς ναοὺς*, pełnić służbę w świątyni; *πονοῦντα μέρη τῆς νεώς*, naprawić; *ὀψοφίαν*, starać się odwrócić podejrzenie. Biern. *θεραπεύεσθαι εἰς τι*, być wychowanym, wkładanym w co, *εἰς ἀρετήν*, w cnotę.

θεραπίς, ἰδος, ἡ, służebna, służebnica.

θεράπινη, ἡ, 1) służąca, dziewczka, *θεράπινα*. 2) pobyt, mieszkanie.

θεραπίωντος, τό, zdrobn. *θεραπίων*, z pogardą.

θεραπεινίς, ἰδος, ἡ, dotyczący dziewczki, slugi.

θεραπειν, onος, ὄ, sluga; u Hom. towarzyszy, giermek; woźnica. W ogóle: sluga domowy, (wolny), sluga Zeusa, muz, itp., wielbiciel, zwolennik. Przymiotn. *οἶκος θ.*, gościnny, usłużny.

θεραψ, απος, ὄ, = *θεράπων*.

θεραψία, ἡ, *ἰοή*, sc. ὤρα, letnia pora, lato; *θεραψίαι*, latem. Także w l. mg.

θερέος, α, on, letni, latowy.

θεροτρον, τό, letnie mieszkanie.

θερίζω, poet. siewk. **θριζώ, dor. θεριδῶ**. 1) przech. letnie siewy żać, zniwoliwać; przen. skosić, zżynać, urnąć, uciąć, zniszczyć, wytepić, *τί, zabić, zgładzić*. 2) lato przepędzić. Tudzież: wzięść zapłatę l. nagrodę.

θερινός, ἡ, ὄν, = *θερέος, δοσῆ*, zachód czyli miejsce zac odu słońca latem.

θερισμός, ὄ, żęcie, koszenie, żniwowanie; żniwo, pole żniwne.

θεριστήρ, ἦρος, i **θεριστής, ὄ**, kosiarz, żniwiarz. **θεριστήριος, α, on**, żniwny; τὸ *θεριστήριον* sc. ὄργανον, kosa, sierp.

Θεριστικός, ἡ, ὄν, = θεριστήριος, τὰ θ., żniwio.
Θεριστρον, τό, ἢ θεριστήριον, szata letnia, lekka chustka na głowę, na wzór zasłony.

Θεριστροποι τροπαί, nawrót słońca latem.

Θερμαίνω, grzać, ogrzać, rozgrzać, spalić, ożnagać, ożegać, τί. Biern. ogrzać się, ocieplić się, rozpa- lić się, bez przyp. i z Imjels. czew. rozgrzać się, bawic się, cieszyć się, τινί, czem.

Θερμανσις, ἡ, rozgrzanie. **Θερμαντικός, ἡ, ὄν,** ogrzewający. **Θερμαντός, ἡ, ὄν,** ogrzewalny, rozgrzewalny.

Θερμασία, ἡ, gorąco, żar. **Θέρμασμα, τό,** roz- grzewanie, kataplazm.

Θερμαστρίς, ἰδος, ἡ, cęgi, kleszcze do ognia; rodzaj tańca. Żtąd θερμαστρίζω l. θερμαστρορίζω, wykonak taniec θερμαστρίς, w którym na kształt kleszców nogi krzyżowano.

Θέρμη, ἡ, gorąco, ciepło. w l. mng. gorączka; αι θερμαί, łazienki ciepłe.

Θερμηρορέω, gniewnie, namiętnie mówić.

Θερμημερία, αἰ, ciepłe dni letnie.

Θέρμινος, lubinowy, słonecznika strączastego.

Θερμόβουλος, ον, gorąco kapany.

Θερμοεργός, π. θερμοεργός.

Θερμολουσία, ἡ, kąpanie w ciepłej wodzie. Pod. θερμολουσία, ἡ, a θερμολουστέρω i θερμολουτέω, kąpać w ciepłej wodzie.

Θερμομιγής, ἐς, z ciepłem zmieszany.

Θερμόνως, 2. gwałtowny, zapalony, ognisty.

Θερμοπόλιον, τό, traktiyer (gorących napojów).

Θέρμος, ὁ, lubin, słonecznik strączasty.

Θερμός, ἡ, ὄν, ciepły, gorący, ukrotny, wrzący, jak węgiel rozpalony; przen. o łzach, krwi. Dalej: a) gorąco kapany, namiętny, zapalczywy, zuchwały, zapalony; dogrzewający, dopiekający, θερμήν ἐπὶ ψυχραῖς καρδίαν ἔχειν, gorące miód serce, gdzie zimnej krwi trzeba. b) mocny, silny, twardy, szorstki: τὸ θερμόν, gorąco, a sc. ἔδωρ, ciepła woda, gorący napój, τὰ θερμά, cieplice: a γυνή, ciepłe ślady t. j. święze.

Θερμότης, ἡ, ciepło, gorąco, π. θερμασία.

Θερμοτραγέω, ciepłe potrawy l. lubin jeść.

Θερμοτρογός, ὄν, gorący, śmiały, nierównie l. zuchwale działający.

Θερμώω = θερμαίνω.

Θέρω, 1) Czynn. grzać, ogrzać, rozgrzać, wa- rzyć. 2) biern. θερμαιναι, impf. ep. θερμετο, roz- grzać się, zagotować się, wrzeć.

Θερμολή, ἡ, gorączka; febra gorączkowa.

Θέρως, τό, gen. dor. i ep. θέρως za θέρους, dat. θέρει, właśc. ciepło; szczeg. 1) ciepła, gorąca po- ra roku, lato, (τούθ) θέρους, ἐν (τῇ) θέρει, θέρους ὄρα, latem, letnią porą; τὸ θέρως τοῦτο, w tem lecie; περὶσσι τῇ θέρει, w pozostłej części lata t. j. w końcu lata. W znac. wojsk., czas do wy- praw wojennych: žtąd ἀμα ἦρι τὸ ἐπιτηγμένον θέρους, wiosną następnego półrocza letniego. 2) żniwo, a przen. θράκοντος, siew.

Θέρω, f. θέρσω, grzać, ogrzać, rozgrzać. Zwykle Med. θερμαί, θερσομαι, aor. ἐθήρην, conj. θερέω, ogrzać się, rozgrzać się; spalić się, τινί i τινός.

Θές, π. τίθημι.

Θέσις, ἡ, ustawienie, umieszczenie, ἐπέωv, porzą- dek, sądek, ład; nadanie, νόμος, złożenie (broni), opp. ἀναιρέσις, wydawanie, ustanowienie, ἀγώνων. 2) danie w zastawie, zastaw, ἵπποω. 3) przypso- bienie na syna, kłopotyca. 4) położenie, stano- wisko, τινός, miejsca. 5) zdanie, tomat, teza. 6) spadek rytmu.

Θέσκελος, ον, poet. właśc. podobny do bogów = θεοείκελος, ale tylko o rzeczach; przen. boski, nadnaturalny, cudowny. Przysł. θεσκελον, dziwnie.

Θέσμιος, ἰα, ἰον, i 2. zak. dor. τέθμισ, prawny, prawem przepisany, przekazany (zwyczajem), θέσμιόν (ἐστὶ), słuszenie; τὰ θέσμια, ustawy, uchwa- ly, zwyczaje; co bogom należy się według zwy- czaju przekazano bogom.

Θεσμοθέτω, być tesmotetą; dać prawo.

Θεσμοθέτης, ὁ, prawodawca. W Atenach tesmo- tetami są ostatni Archontowie w liczbie 6, będą- cy przewodnikami w sądach kryminalnych i in- nych; w ogóle dozór mieli nad prawami.

Θεσμοποιέω, prawa robić, dać.

Θεσμός, ὁ, dor. τεθμός, (poet. też τὰ θεσμά), ustawa, prawo; zwyczaj, obyczaj. rozporządzenie, przepis, rozkaz; θ. πορός, przepisany porządek l. następstwo znaków ognistych. Tudzież: nuta, me- lodya, śpiew.

Θεσμοφόρια, τά, Tesmoforye, starodawne świę- to, które kobiety w Atenach na cześć Demetery θεσμοφόρος obchodziły od 9 do 13 miesiąca Pya- nepsion. Drugi dzień γστρία poświęcony był surowemu postowi. Mężczyźni nie mieli przystępu. **Θεσμοφορίζω,** obchodzić Tesmoforye.

Θεσμοφορίον, τό, świątynia Demetery. p. nastp.

Θεσμοφόρος, ον, prawodawczy, przydom. Deme- tery, ponieważ nauczywszy rolnictwa położyła fundament do społeczeństwa obywatelskiego, do prawego małżeństwa, do prawa: τὸ θεσμοφόρο, Demeter i Persefone, bo wspólnie czone były. **Θεσμοφύλαξ, ακος, ὁ,** stróż prawa.

Θεσπέσιος, α, ον, 1) czynn. bosko mówiący, bos- ko brzmiący, boskie rzeczy obwieszający. 2) biern. od boga pochodzący l. natchniony, žtąd a) boski, θεσπεσίη sc. βουλή, jako przysł. wyro- kiem bożym, zesłaniem, żrządzeniem boskiem. b) nadludzki, wyniosły, wspaniały, wyborny, wysuie- nity, dziwny, cudowny, niezmierny, mnogi. bez liku; άσφα, niezmierna, ogólna rozsyпка, a przed przymiott. ἡδέτα θεσπεσίη, niewypowiedzianie miły. Podobn. r. n. jako przysłów. θεσπέσιον ὡς ἡδύ l. θεσπέσιον ὄιον. Przysł. θεσπέσιος, niezmiernie.

Θεσπιδαής, ἐς, od boga zapalony, gwałtowny.

Θεσπιτεία, ἡ, πέτρα, wieszająca prorocza skala w Delfach. *fabulosus.*

Θεσπίω, ait. fut. θεσπιῶ, inf. θεσπέειν, dor. fut. θεσπιῶ, dać wyrocznię, prorokować, przepow- iedzieć; φέα, τίνι, komu. l. Acc. c. inf. w wyroczni przepisać, aby i t. d. Przenośn.: wieszczyć, oznaj- mie jako prorok, przepowiedzieć, τί.

Θέσπιος, ον, = θεσπέσιος.

Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, acc. θεσπιν, od boga natchnio- ny, bosko mówiący; tudzież, niezmierny, ἀελλα

Θέσπισμα, τό, wyrok boski, wyrocznia.

Θεσπιιδέω, dać wyrocznia, wieszczyć, prorokować.

Θεσπιιδός, ὄν, od boga natchniony, boskie slo- wa mówiący, prorokujący, wieszczający; τέχνη, wyrocznie, przepowiednie.

Θέσσασθαι, tylko w aor. poet., błagać, szukać opieki błagając, = ἱκετεῖω.

Θεσφατήριος, ον, = Θεσπιιδός, prorokujący.

Θέσφατος, ον, od boga wypowiedziany, proroko- wany, przepowiedziany, przeczynający, τινί, komu; tudzież: z dodan. ἄδουv ὄτο, t. j. z pieczyrą, z przepaści ziemi, jako miejsca wyroczni. Żtąd rzeczow. **Θέσφατον, τό,** boskie przeznaczenie, wieszczba, prorocstwo, wyrok boski, wyrocznia. 2) od boga stworzony, od niego pochodzący, boski.

θεῖος, adj. verb. do τίθημι, co postawić, i. przyjąć należy.

θεῖσις, ἡ, nadający, dawca; zastawiający, w zastaw dający.

θετικὸς, ἡ, óν, ustanawiający, przeznaczający, dodatni, pozytywny.

θετός, ἡ, óν, adj. verb. do τίθημι, postanowiony, uchwalony, przeznaczony; przysposobiony, adoptowany, θετὸν παῖδα ποιῶμαι, przybieram za syna, t. s. ποιήσασθαι. W ogóle; przyjęty, obcy.

θεομορία, ἡ, = θεομορία.

θεόμορος = θεόμορος.

θεός, dor. = θεός.

θεῖω, ep. **θεῖω**, imperf. iterat. θεῖσκον, fut. θεῖσσομαι i θεῖσω, biedz, spieszyć się, lecieć. a) o żywotnych istotach, cz. bez przyp. i z dodatkiem, jak ταχὺ, δρόμῳ, ποσί, cz. τὴν ὁδόν, po ulicy, na drodze; πολὺς πεδίον, przez przestronną równinę; μετὰ τινα, biedz za kim, εἰς, ἐπὶ τινα l. τι, do czego l. kogo, przez co, ἐπὶ τινα, naprzeciw kogo, πρὸς τι, o co uderzyć się; περὶ τινοσ, o co sięgać się, walczyć, pójść w zawody; biedz, narażać się na niebezpieczeństwo, z dod. l. op. τὸν δρόμον, n. p. περὶ τοῦ παντός, być sam wystawionym na sztych. W imiesł. przy innych słowach ruchu oddać można przez: pędem, żwawo, w pędzie, cwałem, n. p. ἤθεε θεῖων, przybiegli w pędzie, dopadł w żwawym biegu. b) o nieżywotnych, ruchomych i nieruchomych przedmiotach, biedz, τινί, z czem; κατὰ κῆμα, κατ' οὖρον, z balwanem lub z pradem, z wiatrem pomysłnym; ἀπὸ χειρός, z rąk wylecieć; ἀνὰ νότα, wzdłuż grzbietu, o żyło, ἀντοξί, obiegać; ὀδόντες, w koło bieżące l. umieszczone.

θεωρεῖω, 1) oglądać, przypatrywać się, przyglądać się, patrzeć, w wojsk. znac., przeglądać, o umysł. czynni., mieć przed oczyma, rozważyć, roztrząsać, zastanowić się, rozbiierać, baczyci na co, τί i τινα, παρὰ τι, u kogo, ἐν τι, w czym l. na czym, ze zd. pyt. zal. Biern. θεωρεῖσθαι πρὸς τινα, być uważanym w porównaniu z kim, być porównanym. 2) Szczeg. być widzem przy uroczystościach l. igrzyskach, udać się na obchód uroczysty, być posłem na uroczystość, stać na czele towarzystw ofiary składających; wysłać posłów na uroczystość, cz. bez przyp., cz. τί, przy czem być spektatorem, εἰς τι, udać się na co; ἐν τοῖν ὀβελόισιν, na zwyczajnem dwuobolowem miejscu siedzieć w teatrze.

θεωρημα, τό, 1) widowisko. 2) Przen. rozważanie, badanie, poszukiwanie; zwł., twierdzenie (w matem.) przepis, prawidło.

θεωρησις, ἡ, przypatrywanie się, widowisko.

θεωρητήριον, τό, miejsce w widowisku, trybuna, loża.

θεωρητικός, ἡ, óν, trudniący się umysłowemi roztrząsaniem, teoretyczny, spekulatywny, kontemplacyjny, ὁ περὶ φύσεωσ θεῖ, badacz natury.

θεωρητός, ἡ, óν, oglądany, widziany, odbić ὄψε: θεωρητήν, niewidzialny; zwł. pojęty.

θεορία, ἡ, ión. — ἡ, ἡ, 1) oglądanie, przypatrywanie się, obejrzenie się; tudzież: chęć, żądza oglądania, rozkosz; umiejetne opracowanie, umiejetność, teoria w przeciw. do praktyki. 2) Szczeg. uroczyste widowisko, pochód uroczysty, ἡ Ὀλυμπιαξ θεῖ, procesya uroczysta do Olimpii; uroczyste poselstwo, pochód ofiarny, poselstwo uroczyste z chórami, pielgrzymka; uroczystość, święto.

θεωρικὸς, ἡ, óν, należący do uroczystości; tá

θεωρικὰ, oplata za wstęp na widowisko, do teatru. (2 obole); ὁ ἐπὶ τῷ θεωρικῷ, przez kasy, z której opłacano wstępnie czyli bilet do wejścia na teatr. *Lucar.*

θεωρίς, ἰδος, ἡ, świętego poselstwa dotyczący; ναὺσ θεῖ, święty okręt, przewożący widzów (θεωροί) i poselstwa; dalej za-i od-wożący osoby, będące w służbie państwa, i pieniądze rządowe; w Atenach głównie sławny okręt do Delos jadący, gdzie pamiętkę wyprawy Tezeusza do Krety obchodzono corocznie. Tudzież o łodzi Charona.

θεωρός, ὁ, widz, spektator. 1) poseł na uroczystość, t. j. poseł pokrownego państwa, który w imieniu tegoż przytocnym bywał przy obchodzie starodawnych, co rok zwykle odbywających się uroczystościach, igrzyskach i t. p. 2) mający polecenie w imieniu miasta pytać wyroczenia, legat, poseł, albo aby złożyć ofiarę c. dar ofiarny; w ogóle, podróżujący w świętej sprawie, pielgrzym. 3) w og. spektator. świadek. 4) jakaś nieznana władza w Mantynoi.

θηγάνη, ἡ, oselka, brus. Przen. podbechtanie, podszczerwanie. *cos.*

θήγω, ostrzyż, na-za-ostrzyż, τί. Przen. zagrzewać, podżegać, rozjaźnić, odwagi dodać, τί i εἰς τι. Biern. ἡλώσα τεθηγμενη, ostrzy, (cięty) język. 2) med. naostrzyż co sobie, τί. T. s. θηγάνω.

θησομαι, ión. p. θεάομαι.

θήσις, p. τίθημι.

θηγήτηρ, ἡρος, ὁ, = θεατής.

θηήτος, ión. = θεατός, podziwienią godny

θηήιον, τό, = θεῖον.

θηκαίος, α, ον, grobowy. *sepulcralis.*

θήκη, ἡ, miejsce do schowania, schowanie, skrynia, ξίφος, pochwa. Szczeg. grób, kurchan, mogiła, sklep grobowy, jama grobowa; sposób pochowania, pogrzeb.

θηκτός, ἡ, óν, adj. verb. do θήγω, naostrzony, ostrzy.

θηλάξω, karmić, dać piersi; ssać. T. s. θηλάζομαι.

θηλασμός, ὁ, ssanie.

θηλέω, p. θέλλω, kwitnąć, zielenić się.

θηλή, (θήλω) ἡ, włos, brodawka; pierś macierzyńska; dydek, cycek.

θηλοναί, αἱ, mamki; *nutrices.*

θηλογενής, ἑσ, rodzaju żeńskiego, żeński, niewieści.

θηλογονία, ἡ, płodzenie dzieci płci żeńskiej.

θηλογόνος, ον, płodzący dzieci płci żeńskiej.

θηλυθρία, ión. **θηλυθρίτις**, zniewiesiały, pa-pinkwiaty.

θηλυθριώδης, ἑσ, niewieściej, zniewiesiałej natury.

θηλυκρατής, ἑσ, władający niewiastami, ἔρωσ.

θηλυκτόνος, ον, niewiasty zabijający.

θηλυμπίρης, ὁ, z mitra niewieścia, noszący cze-piec po niewieściemu.

θηλυμορφος, ον, postaci niewieściej.

θηλύνοσς, ον, niewieści, niewieściego sposobu myślenia, spokojny.

θηλώω, zniewiesić, zmiękczyć. Biern. być zmiękczo-nym, zmiękczyć. Med. stroić się po niewieściemu.

θηλόπους, βάσις, krok l. stapanie nogi niewieściej.

θηλυπρατής, ἑσ, stósowny dla niewiast, niewieści.

θήλος, εια, α, r. z. ión. θήλασ, stp. w. θηλότερος = θήλος. 1) żeński, płci żeńskiej, nawet przy γυνή, jako opp. do ἀρσέν. Rzecz. ἡ θήλαια, samica, n. p. kura, τὸ θήλο, płeć żeńska, ród niewiast. 2) przen. a) urodzajny, żyźny, orzeźwiający,

krzepiący. b) słaby, zniewieściał; w r. n. θήλο, zniewieściała, słaba istota; delikatny, miękki, wygodny.

θηλώσπορος, ον, żeński, niewieści.

θηλωστολέω, nosić szaty niewieście.

θηλώτης, ητος, ή, natura niewiasty, zniewieściałość; ἐσθ'ήτων, w odzieniu. *Mollities*.

θηλωτοκέω, córki rodzici, młode samice rodzici. Ztąd **θηλωτοκία, ή**, i **θηλωτοκος, ον**.

θηλωσανής, ές, po kobiecemu wyglądający, niewieści, kobiety.

θηλώφων, ον, zniewieściały, niewieściego, babzkiego sposobu myślenia.

θηλωγίτων, ονος, ό, ή, z niewieścim odzieniem.

θηλώ, ούς, ή, mamka.

θημών, άνος, ό, złożone, kupa, stós, stóg.

θην, ep. enklit. Partyk, wyraża przekonanie, twierdzenie z pewnością, lecz oraz skromnie wyrażone, *πεινίε, πρεϊε, έε* (dodane do tryb. rozkaz.) *εσκαζε, ή θήν, τόε niewατρίλιε, ού θήν, πρεϊε nie, πεινίε nie*; ού θήν θή, *τόε ζαϊε nie, ού μέν θήν γε, τόε πρηναιμνίε nie. Scilicet, δι-θηοίό, do θήεομαι, p. θέεομαι.* [*delicet*.

θήρ, θήρός, ό, (θήρ, *fera*.) zwierz, a) dziki zwierz, zwierzyna, zwierz drapieżny; *άφοβοι θήρες*, domowe, oswojone zwierzęta, owce; o owadach i t. p. Przen. dzicy, potężni ludzie, potwór, poczwara.

θήρα, ή, ion. **θήρη**, łowy, polowanie, polowanie na dzikie zwierzęta, *θήραν ποιεϊσθαι*, polować, *τινός*, na co; myślistwo, łów, polów; przen. pilne szukanie, dążenie, uciekanie się za czem; ztąd *θήρας έχειν* l. *ποιεϊσθαι* *τινός*, polować na co, upolować; staraniem, poszukiwaniem dopiąć, *τόύ ήδέος*, 2) łup, plon, zdobycz, dziczyna; przen. o jenciu, plon.

θηραρετής, ό, myśliwy, łowczy.

θηραμα, τό, polów, plon, łówka, zdobycz myśliwska; *praeda*.

θηραμιος, η, ον, na co polować należy, za czem ubiegać się należy, *γάμοι*.

θηρατέος p. **θηράω**.

θηρατής, ό, łowczy, myśliwy, polujący, *λόγων*.

θηρατικός, ή, όν, łowczy, myśliwski, do polowania należący; *τά θηρατικά τών φίλων*, sztuka polowania na przyjaciół, zyskania przyjaciół; *chętny, ochoczy do łowów*.

θηρατρον, τό, narzędzie myśliwskie, sieć, matnia, sidło.

θηράω, f. άω, Med. **θηράομαι** f. **θηράσομαι**, ale też z biern. znac. ion. **θηρέομαι**, polować, łowić; *πλωϊε, upolować, τι*. Często o ludziach, chwytac, łapać, zasadzki czynić, dybać, cychać. Przen. ubiegać się za czem, starać się o co usilnie, godzić na co, *τορανίδα*. Med. w tém samém znaczeniu; **θηρατέος**, do upolowania, co schwytać, za czem ubiegać się należy.

θήρεος, ον, i 3 zak. zwierzęcy, *φύσας*, ale *κρέα*, dziczyna, t. s. **θήρεα** z dom. *κρέα*, zwierzyna; *βία*, potwórów (Centaurów) *ferinus*.

θήρευμα, τό, = **θήραμα**.

θήρευσις, ή, polowanie, *δοματων, na*.

θηρευτήρ, ήρος, ό, i **θηρευτής, ό**, myśliwy, strzelec, łowczy. Przymiotn. *άδρες*, myśliwy, myśliwski; przen. polujący, ubiegający się za czem.

θηρευτικός, ή, όν, = **θηρατικός**, ή **θ.**, sztuka polowania, t. s. *τό θηρευτικόν*.

θηρέω, fut. **θηρέσομαι**, różn. **θηρέσω**, = **θηράω**.

θήρημα, τό, ion. = **θήραμα**.

θηρητήρ, ήρος, ό, ion. = **θηρατήρ**.

θηρόττωρ, ορος, ό, t. s. = **θηρατήρ**.

θηριακος, ή, όν, z dzikiego zwierzęcia zrobiony, przygotowany.

θηρόβρωτος, ον, pożarty przez dzikie zwierzęta.

θηρομαχείω, ze zwierzętami walczyć. Ztąd **θηρομαχία, ή**, walka ze zwierzętami.

θηρομάχος, ον, i **θηρομαχης, ό**, walczący z dzikimi zwierzętami i potworami.

θηρίον, τό, (niby zdrobn. do **θήρ**), zwierz; zwierzątko, twór, istota.

θηρούομαι, stać się zwierzęciem, zbydlęcić, zdziczeć.

θηριότης, ητος, ή, zwierzęcość.

θηροτροφος, ον, dzikie zwierzęta żywiący l. wydający.

θηριώδεια i **θηριωδία, ή**, = **θηριότης**.

θηριώδης, ές, zwierzęcy, dziki, bydlęcy, *θήριώδες τας φύσας*, zwierzęcość natury. b) pełen dzikich zwierząt, *θηριωδέστατον τών ορέων*, najdzikszy punkt góry t. j. miejsce najwięcej przez dzikie zwierzęta zamieszkałe l. odwiedzone. Przysł. **θηριωδώς**, na kształt dzikich zwierząt, po zwierzęcemu, *ζήν*.

θηριώσις, ή, zamienienie, przemienienie w dzikie zwierzę.

θηροβολέω, strzelać do dzikich zwierząt, zabijać je, *τινί, czem. feras εσπίγο*.

θηροβρωτος, ον, = **θηρόβρωτος**.

θηροκτόνος, ον, zabijający dzikie zwierzęta, zwierzynę.

θηροκρητης, ές, 1) zmieszany ze zwierzem. 2) *αρογή*, zmieszany ryk dzikich zwierząt.

θηροσκοπος, ον, cychający na zwierzynę.

θηροτροφος, ον, żywiący zwierzynę, chowający dzikie zwierzęta; a **θηρότροφος, ον**, wychowany przez dzikie zwierzęta.

θηροφώνος, ον, i 3 zak. zabijający zwierzynę l. dzikie zwierzęta.

θήξ, ητός, ό, wolni ludzie, nie posiadający gruntu i pracujący za zapłatę, najemnik, robotnik, mytnik, cz. rzecz. cz. przymiotn. z *άνήρ*. W Solonowej klasyfikacyi 4-ta klasa obywateli, wolna od płacenia podatków, lecz wykluczona od wszelkich urzędów. Później w wojnie służyli; lekkozbrojna piechota, majtkowie.

θησαίατο = **θήσαυρο**, za **θήσαυρο**.

θησαυρίζω, nagromadzić, w spichlerzu, zbierać i zachować, zwł. co kosztownego, *τι* i *το* *εν τιν*, w czem, *παρά τιν*, u kogo. Także w Med. używane. *Repono*.

θησαύρισμα, τό, zasób, zapas, zachowane w spichlerzu.

θησαυρισμός, ό, zbieranie i zachowywanie.

θησαυριστικός, ή, όν, składając w spichlerzu.

θησαυροποιός, ό, άνήρ, i **θησαυριστής, ό**, gromadzący, składający w spichlerzu.

θησαυρός, ό, 1) miejsce do zbierania i chowania, spiżarnia, skarbnica, skarbiec, izba skarbowa, komora, sklep skarbowy, skrzynia do pieniędzy, i t. p. 2) to, co zachowano, zapas, zasoby, skarb, *τιμών, σοφίας* i t. d., *οίωνός γλωκός θ.*, skarb, t. j. żer, gratka.

θησαυροφυλακέω, być stróżem skarbu.

θησαυροφύλαξ, ακος, ό, stróż skarbu, skarbnik.

θήσθαι, p. **ΘΑΣ**.

θήσσα, ή, att. **θήσσα**. r. z. do **θήξ**, wyrobnicza;

τρᾶπεζα, wyrobniczy. U Plut. Cor. 25, rydwan boży, *tensa*.

θῆλα, τό, głoska grecka nieodmienna θ, (gen. θῆλατος u Democr.)

θῆλας, ἡ, służba najemnicza, najemstwo.

θῆλας, być najemnikiem, iść za najem, ἐπὶ μισθῷ, τινὶ ἠ κατὰ τι, u, do kogo.

θῆλας, ἡ, óv, najemniczy, najemny, τὸ θῆλας, klasa najemników, podły.

θῆ, part. przyczeplaj. się do imion, celem utworzenia przyszłówków, oznaczających pobyt na miejscu jakim lub w jakim czasie.

θιασούργης, ó, przewodząca l. naczelnik zgromadzenia bakchackiego θιασός.

θιασεύω, 1) wprowadzić, wdróżyć, χόρους, wplasy chórowe. 2) Med. coś swego n. p. ψυχάν, duszę wdróżyć w Tyazos, t. j. przez udział w Tyazosie duszę swoją oczyścić.

θιασός, ó, (θῆτος) uroczyste zebranie pod opieką bóstwa, schodzące się w pewnych dniach, aby mu ofiary składać i biesiadować; w ogóle: orszak, poczet, towarzystwo, grono, εἶναι τοῦ θιασού τινός, należeć do jakiego grona. Szczeg. uroczysty pochod Bakchantek. Na cześć Bakchosa samego odbywana ta procesja składała się z Silenów, Satyrów, Bakchantek, Nimf. Menad i t. d.; powiększona następnie przez udział niewiast, które odkryte pstrą skórą jelonka (νεβρίδες), trzymając w ręku θύραος, nocą przy blasku pochodni i wśród okrzyku „E-voi“ i przy wtrórze zagłuszającej muzyki Bakchankiej częścią płąsy w chórze wykonywały, w części, w gwałtownym biegu z rozwianym włosiem przez pola cieleży. Podobnie w innych mysterych procesje ludzi, uwienconych koprem i liściami topoli, oswojone węże w rękach niosących, wśród okrzyków εὐοὶ σαβοὶ i w płąsach tanecznych przez ulice przebiegały; pochód uroczysty, procesja, ale i „biesiada.“

θιασώτης, ó, członek Tyazosu, biorący udział w pochodzie l. w uroczystości Bakchankiej; zład, wielbiciel boga. W ogóle: uczeń, zwolennik, wielbiciel. R. ż. θιασώτης, ἰδος, ἡ.

θιασωτικός, ἡ, óv, należący do θιασός.

θιγγάνω, fut. θίξω, zw. θίξομαι, aor. ἔθιγον, θιγαίνω, ruszyć, dotknąć, położyć rękę, uchwycić, objąć, uściskać; schwycić, pochwytywać, trafić, ugodzić: o wodzie, czerpać; o niewiastach, zająć się nią, obcować, spółkować; w ogóle: czem zająć się bez przyp. l. τινός, n. p. θίγω τί σου, czy cię mam dotknąć? τινί, u Pindara; πρὸς τι, dotykać dokąd, przeniikać, τινί, czem, διά τινός t. s.

θινώδης, es, piaszczysty.

θίξεις, ἡ, dotykanie, dotknięcie.

θίξ, θινός, ó, według Gram. także θίν, stós, kupa, zwł. nasypt piasku nad morzem; pagórek piaszczysty na wybrzeżu, zaspą, odep, piasek morski, brzeg, pobrzeże, nadbrzeże: ale i piasek na dnie morza, na pustyni; przen. ὡς μωσ τὸ θίνα παράταε, jakże mi dno serca rozkopiesz.

θλάσις, ἡ, gniecienie, zduszenie, przyskrzynienie, zdruzgotanie.

θλάσις, es, ion. ιος, ἡ, tudzież θλάσις, τό, zielen, gatunek rzeżuchy, której nasienie gnieciono i używano w miejsce musztardy (gorczyca).

θλάω, f. θλάσω, aor. ἔθλασα, pass. ἐθλάσμαι, rozdusić; rozetrzeć, zdruzgotać, zemleć, zetrzeć, strzaskać, polamać. *contundo*.

θλάμι, ó, i θλαδίας, ó, z ja-drami zduszonemi, rzezaniec.

θλίβω, czyn. i biern. dusić, gnieść, przygnieść, zetrzeć; Med. θλίψεται ὤμος, wytrze sobie plecy; ὡς θλίβονται, jak dusi mnie, nagli; przycisnąć, naciskać, nacierać, dolegać; ściągnać; wciśnąć, χεῖλα, calusa na usta; w og. ściśnięć, θλιβομένα καλόβα, ciasna chata; τινί, naprzykrzyż się; βίω; τῆθλιμμένοι, skapo żywności.

θλίψις, ἡ, gniecienie, przgniatanie, nacisk; ucisk, prześladowanie, niedola.

θνήσκω, (za θανήσκω od θΑΝΩ.) f. θανοῦμαι, inf. aor. θανέσθαι, aor. 2. ἔθανον, pf. τέθνηκα, part. τεθνηκώς, óτος, z synkop. form. τεθνάτης, τέθναμεν, τέθναω, opt. τεθναίην, imper. τέθναθι, inf. τεθνάται, ep. τεθνάμεν i τεθνάμεναι, part. τεθνεώς, ὡσα, óς, dat. τεθνεῶτι (u Hom. 3 zgłosk.), zwykle ep. τεθνήως, ὡτος i óτος, zład nowe fut. τεθνήξω, umrzeć, zginać, trupem paść, stracić życie, poledz, być zabitym, gardło położyc l. życie, być ukaranym śmiercią, zostać na placu boju, paść w bitwie; tudzież konać, umierać; fut. θανοῦμαι, chćciec umrzeć, τεθνήξω, będzie po mnie, życie polożę; w Perf. być umarłym, nieżywym; imiesl. zmarły, umarły, zgasył, poległy, zabity; zład, τεθνήως νεκρός, trup zabity. Często ze słowami εἶναι, κείσθαι, οἰχεσθαι się łączy, leżeć trupem, zejść ze swiata. Przenosn. zginać, zniszczyć, zamrnieć, odumrzeć. Stoi cz. bez przypadku, cz. óπο, ἔκ, πρὸς τινος, z rąk czyich, przez, od kogo, tudzież óπο χειρῶν τινος, z rąk czyich poledz, l. τινί. a) na co l. z czego umrzeć, οἰκτίστω θανάτω, nędzną śmiercią umrzeć l. zginać. b) λόγῳ, μηχανασαί, według wieści być umarłym, chytrze zmyślić śmierć. c) pasę komu ofiara, przypłacić śmiercią: być dla kogo umarłym, nie być już dla kogo; a τέθνηκα ἐγὼ σοι, twoja śmierć i mnie zabiła.

θνητογενής, es, śmiertelnego rodu. Dor. θνατογενής.

θνητοειδής, es, na sposób śmiertelnych, śmiertelny.

θνητός, dor. θνατός, ἡ, óv, właśc. Adj. verb. do θνήσκω, śmiertelny, ludzki. Stp. w. θνητοὶ μάλλον, łatwiej do zabicia. Rzecz. ó θνητός, śmiertelnik, człowiek; τὸ θνητόν, a) to, co śmiertelne, znikome, w przec. do bóstwa. b) żyjąca istota, która śmierci podleży musi, twór, stworzenie, θνητά, śmiertelne, co śmiertelnika zdobi; μη θνητά φρονεῖν, wzbic się w pychę, unieść się za wysoko nad naturę. Tudzież: zmarły, umarły, trup.

θουάω, 1) wprawić w ruch prędko, prędko poruszyć, przyspieszyć, πτερούργος, nprzech. prędko się porusza, biedz, lecieć, unosić się. 2) = θαάσω, siedzieć, posiadac, ἔδρας, t. j. na siedzeniach siedzieć; choć inni lepiej pewnie, jakież posiedzenie mi przyspieszacie.

θουάτιον, τό, = τὸ ἱμάτιον.

θουάω = θουάω.

θουάμα, τό, biesiada, uczta.

θουατήρ, ἡρος, ó, wydający ucztę, ucztodawca.

θουατήριος, ia, ion, ucztowy, biesiadny.

θουατικός, ἡ, óv, należący do uczt, biesiadny.

θουατωρ, ἡρος, ó, biesiadnik, ucztujący.

θουάω, wydać ucztę, ugościć, pożerać, ἔθδς. Zwykle Biern. z fut. med., biesiadować, ucztować, jeść, t. (δεῖναι) θουάω τινά τιν. komu l. przed kim zastawić stół z czem.

θούνη, ἡ, dor. θούνα, biesiada, uczta; uczta ofiarna, pokarm, żywność. Przen. rozkosz, zabawa.

θούνημα, p. θούνημα.

δοκίμιον, urościć, wydać ucztę.

δολερός, ἄ, ὄν, błotnisty, mulisty, brudny, nieczysty; burzliwy, metny; ponury, mglisty. Przysl. *ἔδαι νέκειν δολεράν πλίνθον*, z czarnej wrony chceć zrobić białego łabedzia; τὸ δολερόν, nieczystość, brud. Przen., zakłócony, zamącony, λόγος, namieszaniem zamącony, przekrecone; δολερῶ κείτα χειμῶν νοσήσας, w skutek burzy obłąkany leży chory, l. zapadł na zdrowiu. *turbidus*.

δολία, ἡ, czapka l. kapelusz od słońca (kobięcy).

δόλος, ὅ, błoto, mul, brud, zamulona woda; sok sepii.

δόλος, ὅ, właśc. coś okrągłego; ztąd a) rotunda, okrągły budynek, z dachem kopułowatym, sklepienie kuchenne, spiżarnia kopułowata, między domem głównym a ogrodzeniem dziedzińca, gdzie codziennych żywności był skład. b) w Atenach rotunda, gdzie prytanowie większą część dnia przesiadywali, ofiary składali i kosztem publicznym jedli; pisarze rządowi także tam jedli. c) kopuła.

δόλοσ, ζ, zbrudzić, zamącić. Przen. niepokoić, zamścić.

δολώδης, ες, i Φολοσ:δής, ες, kopułowaty.

δόλωσις, ἡ, zamącenie, τοῦ ὕγρου.

δοῶς, ἡ, ὄν, (θέω), 1) predki, żwawy, chyży, *δοῶς*, w lot, predko przyrzadzona; prolept. *δοῶν νόμραν ἀγαγες* za *δοῶς*, a per hypallag. *δοῶν εἰρασαε* *ζυγόν*, za *ζυγόν* *δοῶς* *εἰρ.* Szczeg. a) o wojowniku, gotów w każdej chwili, żwawy, skory, krzepki, meżny; b) o nocy, chyża, bo nagle zapada w południowych krajach bez zmroku i wieczora, nagła. 2) ostry, ostro zakończony, *νήσοι* *δοῶι*, mające skały ostro zakończone, wyskakujące w morze. Przysl. *δοῶς*, predko, żwawo, chyżo, niebawem, krzepko, ochoczco.

δοῶσ, ὄ, predko zrobić, *ἄρον*, predko koniec zastrzyć.

δόρος i Φοραῖν, p. *Φρώσκω*.

δορή, ἡ, nasienie (męzkie).

δορικὸς, ἡ, ὄν, nasionowy, nasienny, *πόρος*, plynienie nasienia, ciekaczka.

δορῶμα = *Φρώσκω*. Dep. med. parzyć się.

δορός, ὅ, p. *δορή*, ludzi, zwierząt, ryb.

δοροβήτω, 1) Czynn. a) hałasować, wrzawę, hałas robić, loskotać, rozruch sprawić, krzyczeć, wrzeszczeć. Szczeg. głośno nieukontentowanie wyrazić, poklask dać, przyklaskiwać, z głośnym poklaskiem oświadczyć się za czém. b) wrażeń sprawić, zwrócić uwagę; zamącić, zakłócić, zaniepokoić, odebrać przytomność, *τινά i τί, ἄλλα και ἄλλα*, to taki, to owaki rozruch sprawić, *τινί, komu; ἐπί τινι i τινί, o co; l. z nastp. ὧς i Ind. l. Part. fut. οἱ δοροβούμενοι*, o wojsku, w zamieszaniu będący. 2) Biern. być otoczony hałasem, być niepokojonym, zamąconym, zakłóconym, być przywiedzionym do nieładu, niepokotić się; być w kłopotcie, fransku, być niespokojnym, być pełnym obawy, odejść od przytomności, frasować się, bez przyp. *περί τι, o co, l. ὧς i Gen. abs. Conturbatio*.

δοροβητικὸς, ἡ, ὄν, sprawiający niepokój, wrzawę, hałas; skłonny do tego.

δοροβοποιέω, robić hałas, zamieszanie sprawić.

δοροβοποιός, ὅ, ἡ, burda, wicherzyciel, buntownik.

δόροβος, ὅ, w l. pojed. i l. mng. hałas, zgiełk, wrzawa, krzyk, loskot, mrużenie, rozruch, zamęt, niepokój, zbiegowisko, burza; w l. mng. burzliwe czasy, oznaki niezadowolnienia, poklaski, oklask gromiący, cz. *bez przyj. cz. z Gen., βοῆς i περί*

τινα, w okolo kogo, περί τινος, o co, ἐπί τινι, w skutek czego; μεγάλοι δόροβοι, złe mowy; *ἐξ δόροβον ἢ δον λεοσθήνα*, byli w niebezpieczeństwie.

δοροβώδης, ες, hałaśny, wrzaskliwy. 2) niespokojny, niepokój sprawiający.

δοῦριος, ἰα, ἰων, i Φούρος, ὅ, r. ž. Φούρις, ἰδος, (Φρώσκω), natarczywy, zapędny, gwałtowny, niepowstrzymany, wojenny, dziki.

δοῦρις, p. poprzedz.

Φούρος, p. poprzedz.

Φώκος, ὅ, ep. = *Φῶκος*, siedzenie, posiedzenie, zgromadzenie.

Φρανῶσ, garbować, ἡ βόρσα σου, skórę wygarbować komu.

Φρανιον, τό, (zdrob. *Φράνωσ*), krzeselko, stolec, laweczka, *ἀπὸ κάλων και Φρανιον*, powrót i laweczka, jak tego używają przy wieszaniu.

Φρανίτης, ὅ, wioślarz pierwszej klasy, na najwyższej z trzech burtnic siedzący, *λεῶς*. Mieli najwięcej roboty z powodu długich wiosel, i dla tego placę podwójną otrzymywali; *σκαλμός*, najwyższy rząd wiosel.

Φράνωσ, ὄ, siedzenie, lawka, krzesło, stolec. b) lawa wioślarska, burtnica. c) stolec, wychodek.

Φράσος, τό, = *Φάρος*, odwaga, nieustraszeność, śmiałość, zachwalność, czelność, bezwstyd.

Φράσσω, att. Φράττω, scgn. z ταρασσω, niepokoić.

Φρασύγιος, ὄν, silnych członków, silny.

Φρασόδειλος, ὄν, tchórz jenający; *λίθος*, gatunek kamienia nad Eurotasem.

Φρασσάρδος, ὄν, odważny, śmiały.

Φρασμημένων, ὄν, śmiały, zuch, zuchwały.

Φρασμητής, ες, śmiały.

Φρασμηχωνος, dor. Φρασμηχωνος, śmiałe mający plany i z amysły.

Φρασμόμος, ὄ, zuchwale mówiący.

Φρασῶσ, 1) Czynn. zagrzewać odwagę, ośmielić, *τινά i τί i τινί, czem.* 2) Biern. Med. być śmiałym, zuchwałym, hardym; bezczelnie mówić l. działać, junaczyć, bez przyp. l. *πολλά, niezwykłe, τινί, w czém, ὅπερ τινος, za kim (wstawiając się),*

πρὸς τινα, przeciw komu; *πριν ὄρμω ναῶν Φρασσωθήνα*, zanim okręt w zatoce bezpiecznym (w śmiało pojedźdząc) będzie; τὸ Φρασσόμενον, zbyt wielka ufnosć w siebie.

Φρασξήνωσ, ἡ, śmiałość cudzoziemca.

Φρασόπωνος, ὄν, śmiało pracujący, waleczny.

Φρασός, εἰα, ὅ, a) śmiały, odważny nieustraszony, dobrej myśli, meżny, ufny, pełen ufnosci, bezpieczny. b) hardy, krnąbrny, zuchwały, ociętny, zuchowaty, bezczelny. Cz. bez przyp. cz. *τινί, dla kogo bezpieczny, l. w czém, czém, ἐν τινι, w czém, πρὸς τι, ufny w czém. tudzież z Inf. Przysl. Φρασέωσ, stp. w Φραστέρον, stp. najw. Φρασάτα, śmiało, meżnie, odważnie, zuchwale.*

Φρασόπλαγχιος, ὄν, meżnego serca. Przysl. — *ωσ, meżnem sercem.*

Φρασσοτομέω, śmiało mówić: *proci lingua utor.*

Φρασσοτομος, ὄν, śmiały, zuchwale mówiący.

Φρασότης, ητος, ἡ, śmiałość, zuchwalność, bezczelność, zuchwalstwo.

Φράττα, ἡ, ryba morska.

Φράττω, p. *Φράσσω*.

Φραῦμα, τό, = *Φραβδισμα*, ułamek, łom, część.

Φραπίς, l. Φραπίς, ἡ, inni *θλοπίς*, gatunek szczygła.

Φραυάντοξ, ογος, łamiący koło, kololomay.

Φραυσις, ἡ, łamanie.

Φραῦσμα, τό, p. *Φραῦμα*.

Δραυστός, ἡ, ὄν, zlamany, i, kruchy.
Δραῖο, perf. τέδραομαι, aor. ἐδραόσθην, łamać, drugotać, kruszyć, strzaskać; przcn. osłabić, zniekać, zgiać, upokorzyć, zniszczyć.
Δρεμμα, τό, wychowanie, wychowanek; plód, ród, plemię, załag.
Δρεμματοτροφῶν, bydło na wychówek, przychówek mieć.
Δρέομαι, p. δρέω.
Δρέπτειρα, ἡ, żywicielka, karmicielka.
Δρεπτεόν, do wyżywienia, żyć należy.
Δρεπτήριος, ia, ιον, 1) żywiący. τὰ δρεπτήρια, a) żywność. b) zapłata za wyżywienie, za zamczenie, placca manczyna. 2) wykarminio, chowany.
Δρεπτικός, ἡ, ὄν, zdalny do wyżywienia, żywiący.
Δρεπτρα, τά, p. δρεπτήριος pod. 1) b.
Δρεττανελό, tralalala? naśladowanie głosu lutni podobno.
Δρεττα, τό, podobn. = φαρσαλέον, n. p. οὐκ ἐνι μοι τό δρεττα, nie mam odwagi.
(Φρέω), tylko w praes. i impf. medij, **Φρέομαι,** poet. **Φρεδμαι,** zabrzmieć, zwł. κακά, wyrzekać.
Φρηγέω, 1) nrpzech. skarżyć, wyrzekać, narzekać, jęczeć, szlochać; οὐκ φρηγείς, twój jęk dotychczasowy niczem jeszcze nie jest; αὐδῆν, ᾠδᾶς, tren żalobny, lament zacząć, płakać wśród narzekania; podobn. ἐκπῶδες φρηγεῖν πρὸς τι, klątewne rymy przy czym mówić. 2) przech. τινά l. τί, oplakiwać kogo l. co, żalować, narzekać na, τί.
Φρηγήμα, τό, skarga, lament, tren.
Φρηγητήρ, ἡρος, ὄ, lamentujący, narzekający, płaczek. T. s. **Φρηγητής, ὄ.**
Φρηγητικός, ἡ, ὄν, skłonny do narzekania lub płaczu.
Φρηγος, ὄ, lament, tren, zwł. nad umarłym skarga, narzekanie, pieśń żalobna, pieśń pogrzebowa.
Φρηγος, οὐς, ὄ, stolec, podnożek, ławeczka pod nogi, przy φρόνος l. κλισμός będąca; ale i, ławeczka pod nogi dla wioślarzy. scabellum.
Φρηγώδης, ες, płacziwy, narzekający, τὸ φρηγώδες, płacliwość.
Φρηγηδία, ἡ, tren, lament.
Φρησκεία, ἡ, nabożeństwo, część bogu oddawana.
Φρησκεία, przepis, obrządek święty wprowadzić i przestrzegać go, obrządki, nabożeństwo zaprowadzić, czcić, być oddany ćwiczeniom religijnym i obrządkom.
Φρησκείη, ἡ, ion. (inni Φρησκία) służba religijna, religijny nakaz, περί τι, dotyczący czego.
Φρησκος, ον, bogobojny.
Φριαμβευτικός, ἡ, ὄν, dotyczący tryumfatora, κηδύματα, spowinowacenie się z nim.
Φριαμβεύω, odbywać pochod tryumfalny, w tryumfie wjeżdżać, odprawiać tryumf; biern. ἑπὶ τοῖς, być prowadzonym przez kogo w tryumfie (o jeńcach), ὄ φριαμβεύσας, były tryumfator.
Φριαμβικός, ἡ, ὄν, tryumfalny; były tryumfator.
Φριαμβός, ὄ, 1) właśc. hymn na pochodach Bakchanckich śpiewany, dalej: pochod uroczysty, procesya zwyciężkiego Bakchosa jako dowódcy w Indyi; zład przydomek Bakchosa samego, podobno od φριον, liść figowy; ponieważ chłopcy na pochodach Bakchanckich liście figowe w rękach trzymali. 2) u Rzymian, tryumf czyli uroczysty wjazd zwyciężkiego wodza w Rzymie aż do kapitolu, który odbywać mogli jedynie dyktatorowie, konsulowie i pretorowie, zawiśł od różnych warunków ale uchodził za najwyższy zaszczyt.
Φριγικός, ὄ, i **Φριγιόν, τό,** zdrobn. gzyms, gzyms,

frez, blank l. blanki, górnokryw, wyskakująca najwyższa część muru po zewnętrznej jego stronie; Φριγικός ὄτ' αὐτοῖς, po nad wystawą (kolumnadą) przy wejściu do świątyni, gdzie łupy, broń nieprzyjaciół odebraną zawieszano. W ogóle: plot, ogrodzenie; przcn. szczyt, zwornik, zawornik, spojny kamień, korona.

Φριγκώ, gzemsem otoczyć, górą obwieść, τινί szem: przcn. ἄτας, dokonać, dopełnić, położyć koniec; δῶμα κατὰς, posunąć niedole do ostateczności.
Φριγκμα, τό, = Φριγός.

Φριδάκνος, η, ον, salatny.

Φριόας, ακος, ἡ, ion. i dor. za **Φριδακίνη, ἡ,** **Φριζώ,** p. Φριζώ, [salata].

Φριζαξ, ακος, ὄ, trójzab, widły.

Φριξ, τριχός, ἡ, włos, i zbior. włos, za włosy; szczeg. wzdój, pukiel, kędziór, splot; zwykle w l. mczeg. włosy: τρ. ἀρνῶν, wełna, κάπρου, szczec, obratai, włosie końskie; ἐκ τριχός κρέμασθαι, wisić na włosku, φριξ ἀνά μέσσον, na włos; ἀξίον τρ. τριχός, funta klaków nie wart, to nic nie wart.

Φριον, τό, (τριξ) 1) liść figowy i innych drzew. 2) potrawa ze smalcu, jaj i pszennej mąki w figowym liściu upieczona; figowego liścia używano w ogóle do zawijania.

Φριός, οί, p. τέρθριος.

Φριπήδεστος, ον, robaczywy, stoczony przez robaki, spróchniały. T. s. **Φριπόβρωτος, ον.**

Φριποφάγος, ον, żrący kolatkę, świdyryki, drewniaki.

Φρίσσα, att. Φρίττα, ἡ, ryba jakaś, = τριχίς.

Φρίξ, Φριπός, ὄ, drewniak, koletek, świdyryk.

Φρόσῶ, 1) ogłosić, rozgłosić, mówić, oznajmić, wołać, obwołać, opiewać, τί, co, τινί, komu lub z kim. 2) biern. zatrzwożyć się, bać się. N. T.

Φρόμβος, ὄ, (τρέπω) wł. zsiadła krew; krew co w gruzły zsiadła, tudzież o mleku zsiadłem w gruzły, gruzła soli. *Grumus.*

Φρομβώδης, ες, gruzłowaty, zsiadły w gruzły.

Φρόμα, τά, kwiaty jako ozdobę w tkaninach i haftach, które farbą od reszty tła w tkaninie się odróżniały. U Teokryta (2, 59.) czary, z ziół i kwiatów, podobno po eolsku za *φάρμακα. Flores.*

Φρόνος, ὄ, 1) siedzenie, krzesło, stolec, φ. ἀμαξήρης, siedzenie na wozie; mianowicie krzesło z poręczami, przed którym stał podnożek, na którym rozkładano dery, chusty, aby miękkiejsze było siedzenie. Zwykle misternie zrobione z drogiego materiału. 2) Szczeg. a) w l. pojed. miejsce l. siedzenie honorowe, siedzenie dla królów i władz, stolec królewski, stolec państwa, tron, stolica, w mng. rząd(y). b) stolica boska, świątynia, przybytek święty.

Φρόνωσις, ἡ, sadzanie na krześle (mającego być członkiem tajemnic korybanckich, około którego korybanci tańcowali.)

Φρόσος, ὄ, att. scgn. φροός, głośne wołanie, krzyk, wrzask, nawoływanie. b) mówienie, mruczenie, skryte szepty, poszept, pogłoska, z nastp. ὄς, ζε.

Φροαλλίδιον, τό, zdrobn. do **Φροαλλίς, ἰδος, ἡ,** knot do lampy.

Φρογονάω, p. φρογονάω.

Φρολλέω, u Aityków φρολέω, wiele wrzasku robić, wiele gadać; ogłosić, wygadać, wybajać; τὸ φρολοῦμενον, rzecz znana; τί, περί τινος l. ὅτι.

Φρολλίζω l. Φρολλίζω, skrzygieć na lutni (o złym graću).

Φρολλίζω, l. Φρολλίσσω, i Φρολλίσσω, zlamać, zdruzgotać. *collido.*

Θρόλλος, ὁ, 10 att. **Θρόλος, ὁ**, wrzawa, balas, wrzask.
Θρόον, τό, rogóz, sitowina, situik.
Θροπτικός, ἦ, ὄν, zdający do starcia. Przenośn. zniewiesiały, miękki, żeński, kruchy.
Θρόπτω, 1) czynn. zetrzeć, pokruszyć, rozdrobić, τῆς χιόνος τὰ θροφθησόμενα, miejsca, gdzie śnieg się pokruszy; aor. 2. pass. ἐθρόφην, ἐθρόβην, zlamac, zdruzgotac. 2) Biern. i Med. a) zbyt kować w rozkoszach, zniewiesiać, zdelikacieć, zład, być bezsilnym, zniewiesiałym, miękkim, rozpierzczonym. b) pieścić się, drożyć się, wzdragać się, krygować się, udawać. c) chęłpic się, wzdymać się. d) pobliżliwym się okazać, pieścić kogo, πρὸς τινα.
Θρόψις, ἦ, ścieranie, druzgotanie, zniszczenie. — miękkość, zbytek, hulanka, rozkoszowanie.
Θρώσκω, aor. 2. ἔθροον, ep. θόρον. a) skakać, skoki robić, latać, biedz na co, uderzyć na co, ἔκ, ἀπὸ τινος l. κατὰ κῆμα (o rybie) l. ἐπὶ τινος, ἐπὶ, ἐν τινι i też τί, skakać po czem; zład, zwałwym krokiem pójść, poskoczyć. b) przyskoczyć, uderzyć, napasę na co, ἐπὶ i ἐν τινι, na kogo, lub na co. c) chować, upłodnić.
Θρωσός, ὁ, wyskakiwanie, πείθω, wyżyna, pagórek.
Θυάω, krzekać, kiernozić, slinić się (o świniach).
Θυγάτηρ, ἦ, gen. θυγατέρος i t. d. voc. θύγατερ. w l. mng. θυγατέρας i θύγατρως dat. ep. θυγατέρεσσιν, córka. W N. T. potomstwo.
Θυγατριδεός, ὁ, scgn. att. θυγατριδοῦς, ὁ, syn córki, wnuk.
Θυγατρίδῃ, ἦ, córka córki, wnuczka.
Θυγάτριον, τό, zdrob. córeczka.
Θυεία, ἦ, stępor, mozdierz. **Θυείδιον, τό**, zdrobn. mozdierzek.
Θυεῖλια, ἦ, gwałtowny natłok wiatru, wicher, das wiatru, burza, wiatr gwałtowny, wir powietrzny, często z dod. ἀνέμου l. ἀνέμων, a ποντία κινήσεισα, z morza się wznoszący, ale τυρός θ., burza z błyskawicą. Usob., bogowie wiatru. **Θυελοφοροφόρος**, przez burzę być uniesionym.
Θυήεις, εσσα, εν, dymiący, wonięjący; otoczony wonią ofiar.
Θυήϊη, ἦ, część ofiary, którą palono; dar ofiarny, kadzidło.
Θύημα, τό, = θυήϊη.
Θυηπολέω, być ofiarnikiem, ofiarę składać, εθαγέλεισιν, w nadziei otrzymania dobrego orędzia.
Θυηπολία, ἦ, ofiarowanie.
Θυηπόλος, ον, ofiarnik i wieszczek; ofiarnik, kapłanka ofiarująca l. ofiary sprawująca.
Θυηφάγος, ον, pochłaniający kadzidło, kadzidłem podsyćany.
Θυία, ἀδός, ἦ, szalona, Bakchantka, Tyada.
Θυίδων, τό, p. θυεία.
Θυίω = θβω, o wieszczym szale.
Θυλάκιον, τό, zdrobn. kieszeń, worek, sakwa.
Θυλακοειδής, ες, podobny do worka, workowaty.
Θύλακος, ὁ, wór, kieszeń, sakwa, biesagi, torba od chleba. Dla podobieństwa, obszerne spodnie barbarów (Persów).
Θυλάματα, τά, to co złożono w ofierze, ofiary.
Θύμα, τό, ofiara, kadzidło: θύματα τῆς ἀλώσεως ῥέειν, ofiary składać za wzięcie (Echallii); ofiarowanie.
Θυμαίνω, gniewać się, τινι, na kogo.
Θυμαλγής, ες, martwiący, dolegliwy, bolesny.
Θυμαλώφ, ωπος, ὁ, głownia, podpałek; mielerz.

Θυμαρέω, mieć upodobanie, pochwalić.
Θυμαρής, ες, = θυμήρης, przypadający do serca, drogi miły.
Θύμβρα i Θυμβραία, ἦ, czabr. T. s. θυμβρον i θυμβρος.
Θυμβρεπίδειπνος, ον, jedzący czabr na obiad, t. j. mający niedzne utrzymanie.
Θυμβροφάγος, ον, jedzący czabr: θυμβροφάγον βλέπειν, patrzeć z miną kwaśną jak oceć.
Θυμέλι, ἦ, miejsce gdzie ofiarują, świątynia. W Ateńskim teatrze wysoki oltarz na środku Orchestry, na którym przodownik chóru stoi. Wogóle: teatr, scena; θυμέλαι: Κυκλώπων, mury Cyclopow. **Scena**.
Θυμελικός, ἦ, ὄν, sceniczny, teatralny; οἱ θυμελικοί, tańczący w chórze.
Θυμηγερόν, (imię) (do θυμηγερέω) nabierający odwagi, przychodzący do siebie.
Θυμηθής, ες, rozweselający serce, przyjemny.
Θυμηθία, ἦ, rozweselenie serca, rozkosz.
Θυμηθής, ες, = θυμαρής.
Θυμίαμα, τό, ión. θυμήημα, kadzidło. T. s. θυμίασμα, τό.
Θυμίασις, ἦ, kadzenie; ulatnianie się, wyparowanie.
Θυματήριον, τό, ión. θυμητήριον, kadzidelnica, kadzidelnik, fajerka do kadzenia, turybularz.
Θυματικός, ἦ, ὄν, dobry do kadzenia.
Θυμιάω, 1) kadzić, kadzidło palić, z dymem puścić. 2) dymić się. Adj. v. θυματός.
Θυμίδιον, τό, zdrobn. θυμός.
Θυμήημα, τό, ión. = θυμίαμα.
Θυμητήριον, τό, ión. θυματήριον.
Θυμικός, ἦ, ὄν, odważny, gniewny, namiętny.
Θυμητός, ὄνος, z tymiankiem czyli dzięcieliną ściągnięty; ἀλες, tymiankiem wytarta sól.
Θυμοβόρος, ὄνος, gryść, toczyć, roztoczyć serce.
Θυμοβόρος, ον, toczący serce, martwiący, nawet z dod. φρένα.
Θυμοδακής, ες, t. c. poprzedzaj.
Θυμοδαχής, ες, odważny, gniewny, dziki, namiętny; τὸ θ., gniew, odwaga.
Θυμολέων, ὄνος, ὁ, lwie serce, odważny jak lew.
Θυμορανής, εως, ὁ, wieszczek duchem, proroczego ducha.
Θυμοραχέω, mężnie, dzielnie walczyć, ἐπὶ, πρὸς τινα, ἐπὶ τινι, τινι, gniewać się.
Θύμον, τό, p. θυμός.
Θυμοπληθής, ες, gniewny, bardzo gniewny.
Θυμοραϊστής, ὄν, ὁ, życie niszczący.
Θυμός, ὁ, właści. to co ruch i życie sprawia w człowieku; zład, serce, dusza, i to 1) serce, jako życie, siła żywotna, siła, pełność życia; θυμὸν ἀγείρειν, zebrać siły żywotne t. j. przyjsć do siebie. 2) serce, jako siedlisko uczucia wszelakiego rodzaju zwł. gwałtownej namiętności, wzruszenie umysłu, wzruszenie; oburzenie, żywość, gwałtowność, odwaga, gniew, niechęć, namiętność; w l. mng. gniewy, rozjątrzenie, τὸν θυμὸν ἐπαγάγειν, niechęć, odrzęz wzniecić, περὶ θυμῷ ἔχεισθαι, władzy nad sobą dopu cię gniewowi; εστε καταστῆναι αὐτοῖς τὸν θυμὸν, aż wzruszenie ich minęło, aż przyszi do siebie; θυμῷ, odważnie, namiętnie, niechętnie. 3) serce, jako siedlisko woli i myśli, a) wola, życzenie, chęć, skłonność, popęd, żądza, apetyt, πρὸς θυμῷ, według życzenia; cz. τινός, czego, l. z Inf. b) postanowienie, myśl, zamysł. Wogóle. c) uczucie, serce, dusza, myśl, duch, głowa: παντὶ τῷ θυμῷ, z całego serca, ze wszystkich sił; θυμῷ, θυμόν, κατὰ θυμόν, ἀπὸ

θυμός, ἐκ θυμοῦ, ἐν θυμῷ, w duchu, w sercu, w myśli, w głowie, w duszy; ale i, seryo, z serca, z myśli; ἐκ θυμοῦ πίπτειν l. ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, stracić, postradać czyste serce, być komu obcym na dale; ἐξ θυμὸν βαλεῖσθαι l. βαλεῖν τι, wziąć co do serca, przelożyć sobie co, pamiętać na co; ἐξ θυμὸν φέρειν τι, przypomnieć sobie; δῖχα θυμὸν ἔχειν, dwojakiego, różnego być zdania.

θύμος, ὁ i **θύμων, τό**, tymian, dzięcieliina, macierzanka. — Tudzież: gatunek cebuli. 2) narośl, brodawka.

θυμοσοφικός, ἡ, ὄν, mądry przez własną przeukliwosc rozumu; mądry z własnej nauki.

θυμοσοφος, ον, z natury, sam przez się mądry, zdalny z natury; pojętny: τὸ θ., pojętnosc.

θυμοφθόρος, martwić serce, dręczyć się, trapić się, trwogi nabawiać się.

θυμοφθόρος, ον, ep. niszczący serce l. życie. a) trapiący, martwiący, utrapiony. b) zabójczy, śmiertelny.

θυμῶ, rozgniewać. Zwykle biern. z fut. med. rozgniewać się, oburzyć się, rozjątrzyć się, zapalić się, unieść się gniewem, warzyć gniew, rozsierdzić się, cz. bez przyp. z dod. δι' ὀργῆς, gwałtownie, cz. jako rzecz. τὸ θυμοῦμενον τῆς γνώμης, rozjątrzenie serca; cz. τινὶ i ἐξ τινος, na kogo obruszyć się, a εἰς τι, do czego zapalić się, n. p. εἰς ἔργον, do waśni, ale εἰς κέρας, o byku: po rogach gniew pokazać, albo one spuścić gniewnie celem ubodzenia: l. ze zd. albo z ziemsl. n. p. παθῶν, gniewać się o obrazę.

θυμῶδης, ες, gwałtowny, namiętny, gniewliwy.

θύμωμα, τό, gniew.

θύμωσις, ἡ, rozgniewanie się.

θυμῶν, p. θύων.

θυμῶσις, τῆς, tuńczyka trojzębem przekłóć; przen. εἰς τι.

θυμῶσις, α, ον, tuńczykowy, κρέας, mięso tuńczyka.

θυμνευτική, ἡ, σαγήνη, do poławiania tuńczyków.

θυμνεύω, łowić tuńczyki.

θυμνίς, ἰδος, ἡ, zdrobn. do θυμνός.

θυμνοκέφαλος, ον, z głową tuńczyka.

θύμνος, ὁ, tuńczyk, ryba morska.

θυμνοσκοπεῖον, τό, miejsce, zkąd czatują na tuńczyków.

θυμνοσκοπεῖω, czatować, czychać na tuńczyków.

θυμνοσκόπος, ον, czatujący na tuńczyka. Poławiając je z wień lub z rusztowań umyślnie wzniesionych uważano, kędy gromadnie przepływać będą.

θυμνώδης, ες, tuńczykowi, głupi jak sadio.

θύων i θύωνε, p. θύω 2.

θυοδόκος, ον, kadzidło odbierający, biorący w siebie.

θυόεις, εσσα, εν, wonny, pachnący kadzidłem.

θύον, τί, cyprysowe drzewo życia, dla przyjemnej woni drzewo palone. 2) ofiara.

θυοσκῆνος l. **θυοσκῆω**, (wątpl.) ofiarować, ofiary czynić. *sacrifico*.

θυοσκῆδος, ὁ, ἡ, (κωῶω = νοῶω) poet. świadomy ofiar, ofiarnik, kapłan ofiar; mianow. libacyjne winne porządkujący i przy tem modlący się.

θυοσκῆπος, ὁ, wieszczący z ofiar.

θύω, wykadzić.

θύρα, ion. **θύρη, ἡ**, (zwykle w l. mng.) 1) podwoje, drzwi, brama, broda, wrota, nie tylko gmachu, komnaty, miasta, dworu, ale i drzwi powozu, drzewiczki: θύρα βασιλίδης, podwoje, skrzydła drzwi podwójne, dwuskrzydłaste; θύρη καταπικκότη, drzwi spuszczone, spusť; παρὰ θύραν εἰσβῆναι, ebek drzwi włamać się, inną drogę sobie

utorować; θύρων, odedrzwać, **θύρησι**, dor. **θύραι**, a przysl. **θύρησι** i **θύρηθε** (l. θύραθεν), przeddrzwiami, na dworze, w obczyźnie, po za morzem, *foris*. Ale ἐπὶ i παρὰ Ἡράκλειο θύρησιν, u wrót Pryama t. j. przed domem, na zamku; w przeciww. do ἐνδόν l. ἐντὸς θυρῶν, w domu, w środku domu. Dalej ἐν l. ἐνὶ θύρησι; a drzwi; we drzwiach, na progu, ἐν πρώτῃσι θύρησιν, przy samym progu; κατὰ τὰς θύρας, przez drzwi, drzwiami; διὰ θυρῶν, bramą, drzwiami. 2) dom, dwór, pałac, αὶ τοῦ βασιλέως θύραι, dwór króla perskiego; ζῆνδ, τὰς θύρας θρασυπέσειν, złożyć uszanowanie jakiemu dostojnikowi; ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις, na dworze perskim, ἐπὶ θύραις, na dworze; οἱ ἐπὶ θύραις βασιλέως, dworzanie królewscy. 3) wstęp, przystęp, wchód, próg, granica, ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος, na progu l. granicy Hellady; a hyperbolicznie ἐπὶ ταῖς θύραις, na progu jero t. j. tuż przy nim. 4) ἐκ μωρῆκης παπορημένη θύρη, tablica zbita z desek, do drzwi podobna, l. plecionka, zagroda z ramami z wrześnieowego drzewa a w środku plecionkę z trzciny mająca.

θύραζε, przysl. (właśc. θύραζε) a za drzwi. b) w ogóle: na dwór, zewnątrz, po za domem; zkąd inąd; w przeciww. do ἐνδοθεν, bez przyp. l. z ἕκῃν. τινός i ἐκ τινος, z czego.

θύραθεν, z zewnątrz; zewnątrz: οἱ θύραθεν, nieprzyjaciele.

θύρασις, α, ον, i 2 zak., do drzwi należący, i to 1) przeddrzwiami stojący, przed drzwiami, na ulicy będący, uliczny; θύρατων ἐλθεῖν. σίγναι, wyjść, wystąpić; θ. ἔχειν στίβον, po za domem chodzić. 2) przel. a) nieobcy, obcy, zagraniczny. b) obcy, nie własny, **δῶξα**, napływowe, narzucone. (kraju).

θύρασι, p. θύρα, przed drzwiami, po za granicą **θύρασι**, po za domem, na polu przebywać, leżeć, obozować.

θύρακλια, ἡ, nocowanie przed drzwiami, obozowanie pod golem niebem.

θύρσός, ὁ, 1) kamień przed drzwiami, wielki kamień przed drzwiami położony celem zatankowania ich 2) wielka tarcza, na kształt drzwi, gdy tymczasem ἀσπίς, jest okrągła lub owalna tarcza.

θύρσοφορος, wielką tarczę nosić.

θύρσοφορος, ον, wielką tarczę noszący, tarczownik, tarczownik, ciężkozbrojny.

θύρσπανοικτης, ὁ, otwierający drzwi; tak zwano filozofa Kratesa, któremu wszystkie drzwi stały otworem, bo chętnie był widziany.

θύρστρον, τό, drzwi, zwykle w l. mng.

θύρηθε, ion. i ep. za θύραθεν, przed drzwiami, na dworze.

θύρησι, p. θύρα.

θύρηδον, τό, zdrobn. do θυρίς.

θύρον, τό, zdrobn. θύρα, drzewiczki, fórtka.

θυρίς, ἰδος, ἡ, drzewiczki, otworek, okno, ἐκ θυρίδος παρακίπτειν, oknem patrzyć, z okna wyglądać; μέλιτος, komórka pszczół.

θυροκοπέω, do drzwi stukać, pukać.

θυροκόπος, ὁ, stukający do drzwi, zebrzący.

θυρώω, w drzwi zaopatrywać, zamknąć, τί τιν.

θυρσάξω, obchodzić święto Baachosa z prętem tyrtusowym. Imiesł. gen. plur. τ. z. lacoden.

θυρσαδῶων l. **θυρσαδῶων** = **θυρσαζούων**.

θυρσαδῶον, τό, zdrobn. θυρσός.

θυρσάλογος, ον, na wzór dziid tyrtusowych.

θυρσομανής, ες, szalejący z prętem tyrtusowym, w bakchanckiem natchnieniu.

uzbroić się, przyodziać się w pancerz, τινί, σύν τινι, τί τινι, włożyć sobie co na co: a Ἐφόρος μετά θωρήσεσθαι, uzbrojonym pójść do Efytów.

Θώς, θωός, ó, gen. pl. θώων, szkał.

Θώσω = θωρήσω.

Θωύμα, τό, ión. = θαύμα.

Θωοράζω, ión. = θαοράζω.

I.

Ι, ι, ιατα, 9-ta głoska greckiego alfabetu, jako znak liczbowy ι = 10, ι = 1000, Jota jest samogłoską, choć niekiedy z następującą samogłoską n. p. w πόλιος zlewało się w pronuncyacji w jedną zgłoskę (πόλις). W attyckim języku potocznym i może być dodane do wszystkich przypadków zaimka wskazującego, gdy bezpośrednio niby palcem wskazuje się na przedmiot jaki (ί επιδεικτικόν l. demonstrativum).

ι lub ι, stary Nomin. zaimka 3-ciej osoby; Acc.

ίν i tak samo Dat. za ε, óf.

ιά, ή, ión. **ή**, krzyk, wołanie; dźwięk.

ία, ής, ή, ίαν, i. ż. do się za μία, jedna.

ιά, τά, ep. l. mng. do ίός, pocisk, strzała.

ιαί, lub ιαί, wykrzykn. radości, hej!

ιαίβοι, jak αίβοι, okrzyk zadziwienia.

ιαίνω, ep. aor. l. act. ίηνα, pass. ιάνθη. 1) rozgrzać, rozpalic; napalic, uwarzyć; ztąd (oz, roztopić, w plyn zamienić, τί, co; i to τινι, czem. 2) przenosć. rozgrzać, pokrzepić, zmiekczyć, poruszyć (do litosci), τί i to τινι, komu. Biern. być rozgrzanym czem, przen. rozweselić się, rozjaśnić, wyprowadzić, cz. bez przyp., cz. τί, l. ένι, μετά φρεσί i t. p. l. τινι, w kim.

ιακχαρογός, ó, noszący na bakchanckich pochodach obraz Jachhosa.

ιακχάζω, po bakchancku weselić się, pohutnywać sobie, φωνή, wrzeszczeć lub krzyczeć po bakchancku.

ιακχέω, po bakchancku krzyczeć, wykrzykiwać, pohutnywać, tudzież: z trwogi narzekać.

ιάλεμος, ó, ión. i ep. **ήλεμος**, tren, narzekanie, lament. Przymiotn. narzekający, nędzny, jęklivy.

ιάλλω, aor. ήηλα, posłać, wysłać, rzucić: spuścić, διστόν, χείρας επί τι, wyciągnąć ręce po co; δεσμών περι χερσί, kłaść rękę na rękę, ατίμησίν τινα, zarzucić, obrzucić, okryć kogo czem. 2) nprzech. wysłać siebie, μεταχρόνιοι γάρ ίαλλον, sc. έαυτάς, przybiedz. Adj. verb. ιαλτός, wysłany.

ιαμα, τό, ión. ήμα, lekarstwo, lek, τινός, środek na co:

ιαμβειον, τό, wiersz iambicki. W l. mng. wiersz iambicki.

ιαμβειοαγός, ó, iambożerca, zły deklamator.

ιαμβίζω, pisać iamby, potwarzać, sztydzić.

ιαμβοειδής, ές, podobny do iambu.

ιαμβοποίω, iamby składać.

ιαμβοποιός, ó, iambotwórca.

ιαμβος, ó, (ιάπω) iamb, stopa wierszowa —; iambicki wiersz, iambicka pieśń, pieśń sztydu.

ιάσμαι, fut. ίάσμαι, ión. i ep. ήσμαι, dop. med. leczyć, κακόν κακώ, złe złemu; wynagrodzić, naprawić, άδικίαν. Aor. pass. ιαθήναι, fut. ιαθήσμαι.

ιαππασαιάς, komiczny biadania okrzyk.

ιάπω = ίάλλω, wysłać, posłać, wyprowadzić. 2) zabrzmić; όρχήματα, szeregi taneeczne w ruch wprowadzić, λόγους, miotać słowami, dokuczać sło-

θωομαστός, ión. = θαομαστός.

θωόσω, aor. l. θώόξεν za έθώόξεν, poet. a) wołać, krzyczeć; o komarach, brzęczeć. b) τί, wywoływać co, oznajmić, wydać głos; τινά, kogo wołać.

θωότός, ep. = θαοματός, dziwny.

θωφ, θωφός, ó, pochlebca; przym. pochlebny λόγος.

wami zjadłemi, χροά, zespecić, zniszczyć; w ogobrazci, uszkodzić, martwić; a nieprzech. poruścić się przedko, bujać.

ιάσμος, on, do uleczenia, leczebny; do ulagodzenia, gniewny; do naprawienia. Ión. ήσμος.

ιασις, ή, ión. ήσις, leczenie, lek; naprawa, porawienie, τινός, τινι.

ιασις, ιός, ή, drogi kamień, jaspiz

ιασι; przysł. po iónsku. ιονice.

ιατήρ, ήρος, ó, ep. ιητήρ, lekarz.

ιατορία, ή, sc. τέχνη, sztuka lekarska.

ιατός, ή, óν, do wyleczenia l. naprawić się dający.

ιατρεία, ή, leczenie.

ιατρείον, τό, mieszkanie lekarza, warsztat, pokój

lekarza, gdzie leczy; szpital, lazaret; L. mng. τά

ιατρεία, zapłata lekarzowi dana l. należąca się.

ιατρεύματα, τά, lekarstwa, środki.

ιατρευός, ή, leczenie.

ιατρεύω, być lekarzem, leczyć. Med. dać leczyć **ιατρικός**, ή, óν, ión. **ιατρικός**, lekarski, świado-

my leczenia, odnoszący się do lekarza l. sztuki jego, περί τι, pod względem czego; ιατρ. περίοδοι, odwiedziiny, wizyty lekarza; ή ιητρική l. ιητρική

z dod. l. domysl. τέχνη, sztuka lekarska, medycyna; τά ιατρικά, zatrudnienia lekarskie, medycyna.

ιατρόμαντις, ó, lekarz i wieszczek.

ιατρός, ó, ión. i ep. **ιατρός**, leczący, lekarz, ιη-τρος άνήρ. Przenosć, lekarz, πόνων, i r. ż. ή l.

ιατροτεχνής, ó, lekarz.

ιατρεαί, **ιατρεαιάς**, biada! z Gen. τών κακών, biada mi z nieszczęści!

ιάτωρ, ορος, ó, ión. ήτωρ, p. ιατρός.

ιαουί, wykrzykn. hej! hej!

ιαύω, poet. spoczywać, spać, nocować, άπνοους νύκτας, spędzić bezsenne noce; έννοχίαν τέρψιν, zażywać rozkoszy nocnego spoczynku. Tudzież: dać odpocząć, wytchnąć.

ιαχέω = ίάχω, aor. ίάχησε. 1) nprzech. głośno krzyczeć, zakrzyknąć, zawrzasnąć, brzmieć, loskotać, szumieć, syczeć, grzmieć, trzeszczeć, świstać, huczeć. 2) przech. zabrzmić, τί, ύμνον, hymn, zawodzić, podnieść. Biern. ιαχήθης άδικος, okrzyczano cię za.

ιαχή, ή, krzyk, krzyk wojenny; biadanie; brzmienie, rozgłos, dźwięk, hałasowanie, nawoływanie.

ιάχημα, τό, krzyk, okrzyk, loskot.

ιάχω, p. ιαχέω.

ιβίς, ιος, att. ιδος, ή, i εως, Ibis, ptak egipski na błotach żyjący, czczony jako bóstwo.

ιβνία i **ιβνότη**, ή, podkolanek; ιβνούς όφθαίρεσις, podstawianie nogi zapasnikowi przez cios wymierzony w podkolanek. poples. T. s. **ιβνός**, **ός**, ή, acc. ιβνός za ιβνών.

ιδά, ή, ión. ίδη. 1) p. Imiona własne. 2) jako imię pospolite: góra lesista, lasy.

ιδάλμιος, 3. wzbudzający poty.

ιδέ, ión. i ep. = ήδέ, i. Ostatnia zgłoska u Ho-

mera przedłuża się przez wzniesienie rytmiczne, jeżeli w skutek elizyji nie wypadła. *et.*

ἰδέα i *ἰδέε*, patrz, oto! imper. aor. do *εἶδον*.

ἰδέα, *ἦ*, ión. *ἰδέη* (*ἰδέιν*), wyglądanie, wejrzenie, widok, postać, własność, przymiot, sposób, zdanie, pozor, *ἰδέαι ἕξακατάσι γνάμην*, pozory mylą; *ἰστοία; πᾶσαν ἰδέαν πεύρασαντες*, używszy wszelkich środków; *φύσις ἰδέης*, naturalny przymiot; *εἰς ἰδέαν*, na sposób = podobnie; *διὰ μίτης ἰδέας* = τῶν αὐτῶν τρόπων. W filozoficz. znac., pierwowzór, prawzór, idea, przedmiot pomysłany l. w myśli istniejący, w przeciwieństwie do zmysłowo dostrzeżonego. Szczeg. z dodan. l. dom. *λόγου*, sposób przedstawienia, forma i rodzaj stylu; styl, wyśłowienie.

ἰδέειν, p. *εἶδος*.

ἰδέεω, być odosobnionym; być osobliwością.

ἰδιοβουλεύω i *ἰδιοβουλέω*, działać według własnego widzimisię l. postanowienia, pójść za własnym natychmiem.

ἰδιογενής, *ἔς*, odrębnego gatunku.

ἰδιόλογος, *ον*, osobnej mowy l. odrębnej.

ἰδιογνώμων, *ον*, postępujący według własnego zdania; uparty, uporczywy.

ἰδιογένεια, *ἦ*, splodzenie z własnego rodu.

ἰδιοθηροσυτικός, *ἦ*, *όν*, dla siebie na własną korzyść polujący; *ἦ* *ἰδ.*, prywatne polowanie.

ἰδιοθηρία, *ἦ*, polowanie na własną korzyść, prywatne polowanie.

ἰδιόκτητος, *ον*, własny, co kto sam zarobił.

ἰδιολογέομαι, na osobności z kim rozmawiać, w cztery oczy mówić, *τυτὶ*, z kim.

ἰδιολόγος, *ός*, odrębny urzędnik w Egiptcie.

ἰδιόμορφος, *ον*, osobnej, odrębnej postaci.

ἰδιοποιέομαι, przywłaszczać sobie; zjednać sobie.

ἰδιοπραγία, interesa swoje sam zalać, starać się o siebie, nie dbać na drugich; samowolnie działać.

ἰδιοπραγία, *ἦ*, zalać własnych interesów, staranie się o własne korzyści.

ἴδιος, 3 i 2 zakończ., własny, odrębny, prywatny, osobliwy, właściwy, oddzielny, osobisty, *ἴδιος*, proces cywilny. Bez przyp. i *τινός*, z Inf. l. *ἦ*. Łączy się często z zaimek. dzierżaw. lub z Genit. zwrotnego, zwłaszcza z *σφέτερος*, n, p. *ἐπὶ τοῖς ἴδιοις τοῖς σφέτεροις αὐτῶν* t. j. o własne swoje; rzecz. *τὸ ἴδιον*, własna korzyść, właściwość; *εἰς τὸ ἴδιον*, na własność, *τὰ ἴδια*, co dotyczy pojedynczej osoby, osobistości, prywatne l. odrębne stosunki, procesa prywatne, własność l. mienie prywatne, majątek prywatny, życie prywatne. Przysl. *ἴδια*, odrębnie, dla siebie samego, prywatnie, na swoją osobę, z własnego popędu, na własną rękę, pojedynczo, samonnie, osobno, w osobistych interesach, w prywatnym pożyciu, jako osoba prywatna, w domu, w cichości, w ustroniu; zwł. jako opp. do *δημοσία* l. *κοινή*, *τὰ ἴδια συμφέροντα*, własna korzyść, *τὰ ἴδια διάφορα*, prywatne interesa.

ἰδιόστολος, *ον*, na własne koszta uzbrojony; *ἐπλευσε*, na okręcie uzbrojonym własnym nakładem.

ἰδιότης, *ητος*, *ἦ*, własność, właściwość; odrębny sposób.

ἰδιότητος, *ον*, odrębny, osobliwy, właściwy komu.

ἰδιοτρόφος, *ον*, pojedynczo, z osobną żywiący l. utrzymujący.

ἰδιοτρόφος, *ον*, w szczególny sposób, osobnemi potrawami żywiący się.

ἰδίω, Med. przywłaszczać sobie.

ἰδίως, *ἦ*, pocenie się, poty.

ἰδίω, pocieć się, potem zalewać się ze strachu.

ἰδιωμα, *τό*, to co kto sobie przywłaszczał, właściwość, odrębny przymiot, idiom.

ἰδίωσις, *ἦ*, odłączenie, odnośnienie się do pojedynczej rzeczy.

ἰδιωτεία, *ἦ*, życie prywatne. 2) nieświadomość, nieogląda.

ἰδιωτέω, 1) prywatnie wieść życie, *ζυγὲ* w ustroniu, w zaciszu, zdala od spraw publicznych; żąd, być bez znaczenia. 2) prywatnie trudnić się sztuką jaką. 3) być nieświadomym, nie być biegłym w czem, *τινός*, tak że publicznie tém zajmować się nie można.

ἰδιότης, *ός*, l. przymiotn. a) prywatny, w zaciszu l. ukryciu żyjący. b) nie uczony, nie świadomy sztuki. II. rzecz. a) w przeciw. do ogółu l. państwa pojedynczy, człowiek z ludu, obywatel, jednostka; w l. mng., lud. b) w przeciw. do urzędników: prywatna osoba, nie będący na urzędzie, prosty, podły człowiek, prosty żołnierz. c) w przeciw. do tego, który sztuką l. umiętnością jaką się trudni, nie biegły, nieświadomy, niecierczony w czem, nieobeznany z czem, nieuk, prostak, partacz. nie poeta, nie mówca. Łączy się z Genit. *τινός* i *κατὰ* *τι*, w czem lub z *πρός* *τινα*, w obec kogo, w porównaniu z kim, l. z *ὧς* i Inf., za nadto nie świadomy, aby.

ἰδιωτικός, *ἦ*, *όν*, należący do prywatnego człowieka l. ludzi, prywatny, podły, codzienny, zwyczajny. Rzecz. *ός* *ἰδ.* = *ἰδιότης*. Przysl. *ἰδιωτικός*, na wzór nieświadomego człowieka, niedbale.

ἰδμοσύνη, *ἦ*, wiedza, świadomość.

ἰδνώω, skrzywić, *ἰδνώθη*, skrzywił się.

ἰδος, *τό*, pot; skwar letni, wyciskający pot.

ἰδοθ, imper. aor. med. do *εἶδωμι*.

ἰδοθ, jako przysl. oto, ot! patrz-no. *en.*

ἰδρεία, *ἦ*, ión. *ἰδρήσις*, świadomość, wiedza, doświadczenie, biegłość, *τινός*.

ἰδρία, *ἦ*, ión. *ἰδρή*, t. s.

ἰδρῆς, t, att. *ἔως*, ión. *τός*, acc. pod. *ἰδρῆδα*, poet. (*εἰδῶναι*) świadomy, doświadczony, zręczny, biegły, mądry; *οὐδέν*, w niczem, nie nie wiedzący, nie nie przeczuwający, *τινός*, l. z Inf.

ἰδρῶω, seg. w ión. i ep. w *ω* za *ου* i *ου*, n. p. *ἰδρῶη*, pocieć się, potem zalewać się; *ἰδρῶσαι* *αἱματώδεις* *περιττώματι*, krwawą wypocić l. sączyć wilgoć. *sudo*.

ἰδρυμα, *τό*, wzniesione, posąg; budowa, świątynia, obrona, założenie.

ἰδρυσίς, *ἦ*, założenie, wzniesienie.

ἰδρῶω, aor. pass. *ἰδρῶνθημι* (*ἰδρῶθημι*), z formą poboczną *ἰδρῶω*, Adj. verb. *ἰδρῶτεον*, 1) Czynn. kazać usiąść, dać spocząć, usadowić, rozłożyć, zagnieździć, *τί*, *ἐπὶ*, *ἐν* *τινι*, *εἰς* *τι*, *παρὰ* *τινι*. 2) Biern. usiąść, usadowić się, rozłożyć się obozem, spocząć, zagnieździć się, być wzniesionym. W Perf. bawić się, być położonym l. leżeć, wznosić się, stać, stać mocno, tkwić mocno, stać na podstawie bezpiecznej, przycpieć się, uczepić się, przytęgnąć, polegać, spocząć, i *το* *ποῦ*, *ἐν* *τινι*, *περὶ* *τι* i *ἐκ* *τινός*, do czego l. na czem; *πρός*, *ἔς* *τι*, dokąd, ku miejscu jakiemu, *μετὰ* *τινός*, opierać się na czem; Med. wzniesie sobie co, założyc, zbudować, zwł. świątynią boga, *ἰδρῶνται* *ἰρῶν* = *ἰδρῶσάμενοι* *ἔχουσι* *ἰρῶν*, zbudowawszy świątynią dzierżyć ją, trzymać się jej; tudzież, zaprowadzić, *ἀναστασ*. Przen. mieścić się, być.

ἱδρωμα, τό, wy pocenie. *exsudatio*.

ἰδρώς, ὄτος, ὁ, Dat. ἰδρῶ, acc. ἰδρῶ, ep. za ἰδρῶτα att., pot, znój. U roślin: wy pocena wilgoci, żywica. Tudzież: zarobek w pocie czola. *Sudor*.

ἰδρωτικός, ἦ, ὄν, pędzący poty. Przysł. ἰδρωτικώτερος διακρίσθαι, być skłonniejszym do potów.
ἰδρωπιῶτα, ἦ, sprząca poty. Biern. pocić się. Ztąd **ἰδρωπιῶτα, ἦ,** poty l. sprawianie potów.

ἰδρωτοποιός, ἄ, ὄν, sprawiający poty.

ἰδρῶν, p. ἰδρῶν.

ἰδύτα, ep. = εἰδυτά, p. ὄρυα.

ἰεν, ἰεῖν, p. εἰμι.

ἰεῖ, ἰέμεναι, ἰεν, p. ἔημι.

ἱεραγωγός, ὄν, wiozący ofiary, sprząty święte.

ἱερατικός, ὄ, zdrobn: ἱεραξ.

ἱεραξ, ἄκος, ὄ, ión. **ἱεραξ,** ep. ἱεραξ, ptak drapieżny: jastrząb, sokół.

ἱερόματι, ión. ἱερόματι, dep. med., być kapłanem l. kapłanką, θεός, boga. U Herod., być członkiem dziedzicznych kolegiów kapłańskich l. przelożoną jakiego obrządku.

ἱερατεία, ἦ, kapłaństwo; *sacerdotium*.

ἱεράτευμα, τό, t. c. poprzedz.

ἱερατευματικός, ἦ, ὄν, p. ἱερατικός.

ἱερατικός, ἦ, ὄν, kapłański, dotyczący kapłana; ἦ ἱερατικός, = ἱερατεία.

ἱεραφόρος, ὄν, ofiarne naczynia noszący.

ἱερεα, ἦ, dor. i ἱερεία, ἦ, kapłanka; ión. **ἱερεα i ἱερεῖν,** poet. **ἱερία.** Jako przym. kapłański.

ἱερίων, τό, ión. i ep. ἱερίων. 1) bydlę ofiarne. 2) bydlę na rzeź (zwl. w l. mng.)

ἱερός, ὄ, ión. i ep. także **ἱερός,** kapłan, składający ofiary i wieszający z ich trzewów; ofiarnik. Ztąd też za rzymskie *augur*; a μέγιστος τῶν ἱερέων, *pontifex maximus*. Przenośn. **ἱερός τις ἄσας.**

ἱερούσιμος, ὄν, zdalny do ofiar i do przepowiadania przyszłości z trzewów.

ἱερεύω, ión. i ep. ἱερεύω, ἱερεύσκον, zabić na ofiarę, τί, co; a τινί, komu na cześć. To samo w Med.

Później t. s. c. ἱερούω. *Mactio, immolo*.

ἱερίων, τό, = ἱερίων.

ἱερός, ὄτος, ἦ, = ἱερεα.

ἱερογλυφικός, ἦ, ὄν, hieroglyficzny, τὰ ἱερογλυφικά, z dod. l. dom. γράμματα, Egipcyan obrazowe pismo, ryte przez kapłanów na świętych pomnikach.

ἱερογραμματεύς, ὄ, kapłan w Egipcie, znający i tłumaczący pismo święte; znający obrządki i baczący na ich wykonywanie.

ἱεροδόκος, ὄν, przyjmujący ofiary; jako ofiara w świątyni przyjęty.

ἱερόδουλος, ὄ, ἦ, niewolnik l. niewolnica do służby w świątyni przeznaczeni i należący tem samem do bóstwa, zwł. Afrodyty w Koryncie.

ἱερόστροφος, ὄν, bogu ofiarowany. θάνατος, śmierć dla ofiarowanego poniesiona w ofierze, κάπνος, dym ofiary.

ἱεροσκοπέω, spelić jako ofiarę,

ἱεροσκοπέω, ἄκος, ὄ, woźny, sluga ofiarny.

ἱεροσκοπία, ἦ, w rzeczach świętych, święte słowa mówić. T. s. ión. ἱερολογέω.

ἱερολογία, i ἱερολογίη, ἦ, mówienie o rzeczach świętych i święte słowa.

ἱεροστασία, ἦ, właściwy święty miesiąc lub święty księżyc. T. s. τὰ ἱερόμηνια, w miesiącu takim uroczystości rozmaite obchodzono i nieprzyjacielskich krańców zapraszali uczestniczące w igrzyskach uroczystych zwł. w Atenach. Ztąd, miesiąc uroczystości; ἱερόμηνια, w dniu uroczystym, ἱερόμηνιας,

w czasie uroczystości. W ogóle każda uroczystość; ἱερ. ἄγειν, obchodzić.

ἱερομνημονέω, być pomnym ofiar i świętych rzeczy.

ἱερομνήμων, ὄνος, ὄ, dor. **ἱερομνήμων,** a) pełnomocnik i dożywotny poseł państw należących do związku Amfiktyonów. b) najwzwyższa osoba urzędowa w Bizancjum, będąca Eponymosem roku.

ἱερονίκης, ὄ, zwycięzca w świętych igrzyskach publicznych.

ἱεροποιέω, przygotować ofiary; uświęcić.

ἱεροποιός, ὄ, ofiarnik; w Atenach 10 mężów, z 10 gmin wybrani, których rzeczą było uważać na nienagannie bydląt ofiarnych dostawianych do ofiar publicznych i dozorować w ogóle ofiar tychże.

ἱερορρηπής, ἔς, to, co się należy świętości, przyzwoity, czcigodny.

ἱερός, 3 i 2 zak., ión. i poet. ἱερός, α, ὄν, święty, 1) błogosławiony, święta cześć wzbudzający, a) dla tego że pod szczerólną opieką bogów zostaje, n. p. książęta, dalej στρατός, τέλος φυλάκων, zastęp poświęcony; święty; δίφρος, ze rumaki nieśmiertelne, dar bogów, go ciągną; nawet epilepsya, jako choroba bezpośrednio od bogów zesłana, zowie się νόσος ἱερή, b) dla tego, że coś nie ludzi, lecz własnością jest bogów, tworem, urządzeniem ich, n. p. ziemia, deszcz, morze, światło dzienne, noc, zboże, i t. p. — 2) bogu poświęcony, do bóstw należący, n. p. o zwierzętach, których niewolno ludziom zabić i spożyć. Ztąd ἀπὸ ἱερός νομῆς, o bydletach ofiarnych, jakich dostarcza poświęcony bóstwom wygon, πόλεμος ἱερός, wojna, którą Sparta r. 448, dla tego że Delfijskiom świątyni Apollona wydarli Focenzowie, z tymi prowadziła: τριήρης, o okręcie, którego tylko w publicznej służbie i do świętych celów używano, n. p. w Atenach παράλος i Σαλαμίνια, mianowicie do tak zwanych θεωρία — Łączy się z Gen. i Dat. boga. 3) przen. a) wyborny, wysmieniony, ἦ ἱερά συμβουλή, przysłowiowo: święta rzecz dobra rada. b) z άσολος połącz., nietykalny, o Plateńskich, których nikt nie miał wjować ani podbijać, o rzymskich trybunach, Rzecz. **ἱερόν, ión. ἱερόν, τό,** rzecz poświęcona, ztąd a) dar ofiarny, przedmiot poświęcony, plon, pierwiastki owoców polnych. b) inne przedmioty bogom poświęcone, n. p. zwierzęta chodowane. c) w l. mng. ofiara, ἱερόν, za ofiarę, bydlę ofiarne i trzewa bydląt ofiarnych, i znaki, wieszczby, wróżby, z nich, gdy tymczasem σφάγια są wróżby z ruchów bydlęcia ofiarnego; d) święty obwód l. okrag, mieszkanie, przybytek dla posagu boga, świątynia, przybytek boga z przestronnemi częściami i budynkami, z gajem, z właściwym domem bożym, z purtykami, z skarbcem; κοινά, powszechnie odwiedzane świątynie państwa, cz. bez przyp. cz. τινός, boga. e) obrządki religijne, nabożeństwo, uroczystość; święto; τὰ ἱερά πράττειν, brać udział w obrządkach religijnych; χρῆσθαι τῷ ἱερῷ, mieć udział w uroczystości.

ἱεροσκοπέω, zwykle w Med., oglądać trzewa bydląt ofiarnych i wróżę z nich. Ztąd ἱεροσκοπία, ἦ, i ἱεροσκοπός, ὄ.

ἱερόσπετος, ὄν, spleciony do świętego użytku.

ἱερόσταλος, ὄ, kapłan egipski, przygotowujący odzienia święte dla posagów boskich.

ἱεροσταλέω, świątynie okraść, splundrować; świętokradztwo popełnić

ιεροσόλησις, ή, i ιεροσουλία, ή, świętokradztwo.

ιερόσουλός, ό, świętokradzca. *sacrilagus.*

ιερουργία, ή, pełnić służbę święta, szcz. ofiarować.

ιερουργία, ή, iοη. *ιερουργία* lub *ιροργία*, święty obrządek religijny, ofiara. Ztąd *μέγιστα ιερουργία*, *majora auspicia* (*consularia, censoria, praetoria*).

ιεροφάντης, ό, być hierofantem.

ιεροφάντης, ό, iοη. *ιεροφάντης*, kapłan ofiarny, *τύπος*, boga; uczący ofiarne obrządki i nabożeństwo odbywać; szczeg. przelozony eleuzyńskich tajemnic. *pontifex maximus.*

ιεροφάντια, ή, kapłaństwo. urząd hierofanta.

ιεροφαντικός, ή, όν, dotyczący hierofanta, βββλοι, księgi o pontyfikach. Przysł. *ιεροφαντικός*, na wzór hierofanta.

ιεροφαντις, ιδός, ή, kapłanka, pomocnica hierofanta w urzędzie.

ιεροφύλαξ, ακός, ό, stróż świątyni, dozorca świętości.

ιέρωω, ep. ιέρωω, imperf. iterat. 1) Czynn. i biern. a) wł uświęcić, poświęcić, *ιέρωσθαι*, być poświęconym; zwł. ofiarę zabić, poświęcić, ofiarować. *τινά i to τινί*, bogu jakiemu, *τινί τινι*, bogu dla kogo, w ogóle. b) zarzącać, *τί*, bydlę, którego częsci tylko pojedyncze bogom ofiarowano; *τινί*, komu na cześć. 2) Med., zabić sobie.

ιερώνωμος, ον, ze świętem nazwiskiem.

ιερωσώνη, ή, iοη. *ιερωσώνη*, kapłaństwo, urząd kapłanski; szszcz. zaszczyty, dochody kapłańskie.

ιέρσις, ή, (*τέναι*) chodzenie.

ιέρω, wykrzyk. szydu; bał —

ιζάνω, forma przedłuż. do ζωω, tylko prac. i imperf., posadzić, usadowić; nprzech., usiąść, osiadać, padać się, zniżyć się.

ιζήμα, τό, usiadanie, osiadanie, zapadanie, zniżenie.

ιζω, impf. częstotł. *ζέσκω*, dor. *ζέσω*. 1) usadowić, posadzić. 2) zwykl. nprzech. usiąść, siedzieć, *έν τει*, wstód, *εις τι*, *έπί τι* l. *τύπος*, na czem; *έν βέπωνω*, do stołu, do uczy, *έν κώπα*, przy stole; *τί*, zajmować miejsce, osiadać na; med. w temże znaczeniu, usadowić w zasadzce; *ζέσω*, usiąść, *τί*, na czem, *ες τι*, *έν τινι*. osiadać, zniżyc się, opasć, zanurzyć się. *ή νήσος*, a o żołnierzach: rozłożyć się obozem.

ιή, ή, iοη. — *ία*, głos. *ωα*.

ιή, wykrzyk. radości, zwł. *ιή ιή παιών* l. *ιή παιών*, od 2) wykrz. boleści, u Esch. i t. d. *οή ιο!*

ιήσις, ον, 1) skarżący, narzekający, *γός*, lament jęklivy, *κάματοι*, jęklive bole rodzenia. 2) jako przydom. Apollona: wołany *ιή*, opiekun w biedzie (lub od *ήμη*), lekarski, leczący.

ιήκοπος, αρωγή, cios zadający l. od ciosu broniący, albo od *κόπος*, oplakany, albo od *ίαομαι*. niedoleć leczący.

ιήλεμος, p. ιάλεμος.

ιήμελιστρια, ή, płaczka. *praefica.*

ήμη, (EW) 2. s. att. *ιεις* za *ιης*, 3 pl. ep. *ιεις* za *ιας*, inf. *ιέναι*, ep. *ιέμεναι*, imperat. *ιει*, imperf. *ιην*, 3 s. *ιει*, 3 pl. ep. *ιουν* i synk. *ιου*. *ιεν* za *ιεσων*. fut. *ήσω*, aor. l. *ήμα*, ep. *ήμα*. I) Czynn. 1) w ruch wprawic, ztąd, ślać, posłać, odesłać, wysłać, puscic, rozpuszcic, odprawic, wyprawic, rzucic, miotać, strzelic, zabrzmic, głos wydać, mówic, wypuscic, wyłać, spuścic, opuścic, wypuscic, zwiesic, zapuscic; zaprzadz; *τινά i τί*, n. p. *άφώνος τό στόμα* l. *φώνη*, cicho wyszeptać. 2) nprzech. zapłynać, toczyć się, wytryskać, *έπί τι*. II. Med. ruszyć się dokąd, rzucic się, zapędzić się, pedzić, obrócić się dokąd, pokierować się,

zwrócić uwagę, umysł na co, pożądać, pragnąć, dążyć do, ubiegać się, z dod. l. bez *θωμ*. *ιέμενος*, usilny l. pragnący, ehcwi, *τύπος*, *πρός*, *εις* i l. *τινα*, o co, za kim; l. z inf.

ιηπαίων, ονος, ό, przydomek Apollona, p. *ιήιος*. Tudzież pieśń spiewana na cześć jego.

ιηπαωνίζω, zabrzmic hymn na cześć Apollona.

ήσις, ιητήρ, i t. p. p. *ιασις* i t. d.

ιαγενής, ές, i poet. *ιαγενής, ές*, 1) w prawem małżeństwie zrodzony, prawy, równego rodu, (właśc. prostą drogą dziejący się; ztąd *νότος*, *ζέφυρος*, dmyący wprost z południa, zachodu. 2) — *αυτόχθων*, naturalny, przyrodzony, pierwotny, z siebie zrodzony.

ϊθι, p. έπι.

ϊθμα, τό, chód, ruch w ogóle; *incessus.*

ϊθω — porównaj wyrazy zaczynające się tak z wyrazami *εθω* —

ϊθουδίκης, prosto, sprawiedliwie wyrokujący. T. s. *ιθουδικος, ον.*

ϊθούθρηξ, τροχος, z prostemi, gładkimi włosami.

ϊθουμαχή, ή, iοη. — *ια, ή,* otwarty bój, potyczka.

ϊθόντατα, p. ιθός.

ϊθόνω, iοη. i ep. — *εθόνωω*, wyprostować, prosto wykierować, biern. biedz w prostym kierunku; wymierzyć; kierować, rządzić, władać; o sędzin: sprawiedliwie dawać wyroki; naprostować, naprawić; *ιθόνεσθαι θανάτω*, śmiercią być ukaranym; *τινί τό πλέον ιθόνεω*, sędziowski wyrokim przyznać. Med. wykierować na siebie nawzajem. — Zresztą p. *εθόνω*.

ϊθουπίων, ονος, ό, ή, prosto, w prostym kierunku bieżący l. lecący.

ιθός, εια, ό, r. z. ιθεία także; p. *εθός*, prosty, wprost wymierzony; przen. prawy, sprawiedliwy, prawdziwy; *ή ιθεία* sc. *δικη*, sprawiedliwy wyrok. Przysłówk. *την ιθειαν sc. όδον*, prostą drogą, w prostym kierunku; *εκ της ιθειης*, prosto, jawnie, bez ogródki. przysł. *ιθός*, prosto, obces na, wprost, naprzód, wprost naprzeciw, *κατ' ιθού*, w prostym kierunku naprzeciwko; *ιθό τυος* t. s. — p. *εθός*.

ιθός, όσος, ή, tylko w Acc, prosty kierunek w chodzie, *αν ιθών*, wprost do góry. Ztąd: napad, natarcie, zaczepka, przedsięwzięcie, zamysł, zamiar, dążność, staranie, ubieganie się.

ιθουθενής, ές, prosto wyciągnięty, sterczący.

ιθούφαλλός, ό, sterczący członek męzki, który w niektóre święta Bakchosowe w procesjach obnoszono na przedzie. Ci co go nosili, tak też zwali się, jako też spiewane przy tem pieśni. Demosten. tak zowie lajdaków, tłuk, wila.

ιθώω, aor. ιθωα, wprost l. obces biedz na co, nartzec, posuwać się naprzód; *ιθων στρατεύεσθαι*, wyprawę, oręż zwrócić na kogo; w ogóle, dążyć, ubiegać się, starać się, *έπί*, *πρός τι*, *διά τινος*, cz. z inf.

ικανός, ή, όν, (*ικάνω*) dosięgający, wystarczający, dostateczny, dostatni, zadawalniający, dosyć odpowiedni, wielki, wiele, dosyć długi, dosyć wykształcony, dosć silny i potężny, umocniony, równy, równie silny, stosowny, zdolny, zdalny, biegły, zręczny, dzielny, wiarogodny, na zaufanie zasługujący, przywoity, *ικανόν είναι*, móżdż, zdolać; *ικανόν έπιληθούέναι*, dosyć daleko zajść, wypzedzić dosyć znaczny kawał, *πλείω των ικανών*, więcej niż potrzeba; także: nad miarę, za wiele. przysł. *ικανός*, dostatecznie, podostatkiem,

dosyć, obficie, dzielnie, wysmienicie, wybornie, trafnie, gracko, lepsko; ἴκ. ἔχειν, być dosyć daleko, w dobrym być stanie, mieć podostatkiem, za-dowolniam się, τινί, czemu, πρὸς τινα, być komu równym, sprostać, podolać.

ἰκανότης, ἡ, dzielność, biegłość w mowie.

ἰκανός, uzdatniony, zręcznym zrobić; biern. być za-dowolnionym.

ἰκάνω, p. ἴκω.

ἰκελος, i. ion. 3 z. = ἔικελος, podobny, τινί, τινός. **ἰκεσία, ἡ**, błaganie, uciekanie się pod obronę. Tudzież, sposób l. środek błagania.

ἰκέσιος, α, ον, i 2 zak., odnoszący się do błagającego opieki, błagający. Zebś ἰκέσιος, opiekun błagających.

ἰκαταδόκος, ὁ, podejmujący, zastaniający błagających.

ἰκετεία, ἡ, błaganie opieki, = ἰκεσία, ἰκετεῖαν τινός ποιεῖσθαι, prosić kogo.

ἰκέτωμα, τό, t. c. poprzedzaj.

ἰκετώω, błagać opieki, siedzieć jako błagający opieki, błagać o pomoc; w ogóle: błagać, prosić usilnie, gorąco modlić się o co, τινά, kogo l. do kogo; l. z Inf. l. z Acc. c. Inf., tudzież z Imper. Med. także.

ἰκετήριος, α, ον, należący l. odnoszący się do błagającego opieki; tylko w r. ż. zwykle ἡ ἰκετήρια sc. ἐλαία l. ῥάβδος, gałązka oliwna, którą błagający opieki trzyma w ręce; ἰκετήριον θεῖναι, pokazać się jako błagający opieki i złożyć gałązkę oliwną, w ogóle, błagać.

ἰκέτης, ὁ, przychodzący błagać opieki, błagający opieki l. oczyszczenia od krwi przelewu; ἀνήρ, dający opiekę, opiekun.

ἰκετήσιος, ὁ, Zeus, opiekun błagających.

ἰκέτις, ἰδος, ἡ, r. ż. do ἰκέτης, błagająca opieki. **ἰκμάζω** i **ἰκμαίνω**, zrosić, zwilżyć. Part. aor. pass. ἰκμασθέντος.

ἰκμάς, ἄδος, ἡ, wilgoć, mokrość; o krwi.

ἰκμενος, ον, = ἰκόμενος, przyjazny, pomyślny.

ἰκνέομαι, p. ἴκω.

ἰκνομένωσ, ἰον. z ἰκνομένηωσ, w należyty sposób, przyzwolnicie. należyćie. *rite*.

ἰκρίον, τό, zwykle w l. mng. τὰ ἰκρία, ep. gen. l. dat. ἰκρόφιν, tudzież ἰκρία, τὰ bale, tarcico, dy-le okrętowe, żrąb okrętowy, bunt, szpągi w okrecie. 2) pokład, pomost. 3) rusztowanie drewniane, trybuna, siedzenia w teatrze: drewniana wieża. **ἰκρίωω**, rusztowanie zrobić z drzewa, θέατρον, zbudować z drzewa.

ἰκταίωσ = ἰκετήριωσ.

ἰκταρ (ἴκω) przysłów. jednym rzutem, za jednym zamachem, razem, wspóln. 2) o miejscu: blisko, z Genit. τὸ λεγόμενον οὐδ' ἰκταρ βάλλει, trafić jak kulą w plot.

ἰκτήρ, ἦρος, ὁ, 1) błagający opieki (rzeczownie i przymiotnie). 2) opiekun, Zeus.

ἰκτήριωσ = ἰκετήριωσ.

ἰκτίς, ἰνος, ὁ, i **ἰκτίνοσ, ὁ**, ptak drapieżny, kania. *milvus*.

ἰκτίσ, ἰδος, ἡ, gatunek lasicy. Ztąd ἰκτίδεωσ, p. κτίδεωσ.

ἰκτωρ, ορος, poet. = ἰκέτισ.

ἰκω, aor. ἴξω, z form. przedłuż. **ἰκάνω**, med. **ἰκάνουαι**, i dep. **ἰκνέομαι**, sgn. **ἰκνόμεαι**, l. plur. ion. ἰκνέμεθα i imiesł. ἰκνεόμενοσ, fut. ἴξομαι, pf. ἴξμαι, aor. ἰκόμεν, przysjść, przybyć, dojsć, zbliżyć się, dotrzeć, dosięgnąć, dopięć, uchwycić, trafić, napaść, ujsć, dotyczyć,

należć się, okazać, wrócić, powrócić; a **szereg**, przysjść jako błagający opieki: ztąd, prosić, błagać, modlić się. Praes. ma często znaczen. Perf., εὖ ἰκάνεις, dobrą obrales droge; εὖ γινεθα, przybywamy jako chętnie widziani; τοῖσ' ἰγμένωσ, przez przybyłych; ἰκνόμενοσ, należący się, należyty; ἐν ἰκνομένω χρόνω, w stosownym czasie l. w biegu czasu; μάλλον τοῦ ἰκνεόμενου, za wiele, łączy się z Acc. τί, ἔσ, ἐπί, κατά, παρά, πρὸσ, ὅπο τι, dokąd; ztąd γονά τινωσ, prosić kogo na klęczkach; ἦώ, dożyć następnego poranka; ὀστέον, dojsć do kości, ὀδρανόν, do nieba wzbić się, sięgać do stropu niebios; χειρασ, wpaść w ręce; cz. τινά, τινί, εἰσ, ἐπί, μετὰ τινα, do kogo: być przy kim, przy czem; zepchnąć kogo w co, natrzeć w czem na kogo, ugodzić kogo gdzie, w co; τινί, czem; błagać.

ἰλαδόν i **ἰληδόν**, przysl. gromadnie, tłumnie, kupami, rzesza po rzeszy, ἰλ. τάττεσθαι, w hufcach być ustawionym.

ἰλαμαί, ep. = ἰλάσκομαι p. ἰλάομαι.

ἰλάομαι, fut. ἰλάσομαι, ep. σσ. aor. ἰλασάμην, ep. σσ, gładzic, pogodzić, pojednać; w ogóle: zjednać sobie, nastroić kogo życzliwie, życzliwym zrobić, τινά, kogo, τινί, komu, l. czem.

ἰλαοσ, ον, zwykle ἰλαωσ, ον, neutr. pl. ἰλαοσ, pojednany, pogodzony, wypogodzony; życzliwy, przyjazny, łaskawy, względny; łagodny, uprzejmy, dobry, τινί, komu, dla kogo.

ἰλαρία, ἡ, wesołość, pogoda. Ale ἰλάρια, τὰ, święto wesołości.

ἰλαρός, ἄ, ὄν, wesoły, pogodny. Przysl. ἰλαρῶσ, wesoło.

ἰλαρότης, ητοσ, ἡ, = ἰλαρία.

ἰλάσκομαι, tylko w inf. praes., zreszta od ἰλάομαι, z sobą pojednać, pogodzić, błagać, przebłagać, θεὸν πὸσ ἰλασάμεθα καὶ τίνι λόγω, jak go przekonamy? Μουσαῖν δόσιν ἀνδράσιν πέμπων ἰλάσκομαι — νικώτεσσιν, zwyciężcom pieśń posyłając jednam ich sobie albo holdując im.

ἰλασμός, ὁ, pojednanie, przebłaganie.

ἰλαστήριωσ, α, ον, błagający, pojednawczy; τὸ ἰ, blagalnia.

ἰλάομαι, att. = ἰλάομαι.

ἰλάομαι, att. = ἰλάομαι.

ἰλαωσ, ον, = ἰλαωσ.

ἰλη, ἡ, (εἰλω) tłum, rota, mnóstwo, gromada, hufiec; κατά ἰλασ, hufcami, gromadnie, rotami: szwadron: ztąd κατ' ἰλασ, szwadronami. W Lacedemonie także oddział młodzieży.

ἰληδόν, p. ἰλαδόν.

ἰλημι, życzliwym być; tylko w imper. ἰληθι, bądź łaskaw: zmiłuj się; conj. ἰλήκησι, Opt. ἰλήκησ.

ἰλιάσ, ἄδος, ἡ, = ἰλιάσ.

ἰλληγιάωσ, doznawać zawrotu głowy (omroku), chwiać się; przen. być odurzonym, zmieszczanym.

ἰλληγγοσ, ὁ, zawrót głowy, taczanie się, zakręć, omrok, zamęt.

ἰληγῆ, γηγοσ, ἡ, t. s.

ἰλιάσ, ἄδος, ἡ, 1) skręcony powrót, sznur; kobyłka, pętlica.

ἰλλομαι, p. ἰλλω.

ἰλλόσ, ὁ, waz, świder; ἰλλόσ γεγένημαι προσδοκῶν, wypatryzłem sobie prawie oczy; = στραβόσ.

ἰλλω (= εἰλω); zwykle biern., obracać się, nawracać się (o plugu), inni: przedzierać się.

ἰλόσ, ὄδοσ, ἡ, mul, błoto, szlam, bagno, trzęsawisko.

ἰλόσπαισ, ἡ, kręty, wężykowaty ruch. Ztąd ἰλοσπαστικὰ ζώα, mające ruch wężykowaty.

ἰλιόδηγος, es, błotny, błotnisty, mulisty.
ἰμαντελικτός, ó, kręcący rzemień, wykrętarz.
ἰμαντινός, η, on, rzemieńny.
ἰμαντόδηγος, es, rzemieński, rzemienny.
ἰμάς, άντος, ó, skórzany rzemień. Szczeg. a) w l. mnog. rzemień, postronek rzemienny, polka, do zaprzęgu. b) rzemień, w którym wisi pudło wozu. c) uзда, hamulec, lejczyk. d) bicz z rzemienia, korbacz, harap. e) rzemień w przyłbicy, który ją pod brodą do szyi przywiązywał. f) rzemień w środku przyłbicy. g) rzemień na dłoni do walki na pięście. h) pas, przepaska Afrodyty czarodziejska, napelniająca miłością wszystko za pomocą siły magicznej. i) rzemień obuwia za pomocą których podciszwy czyli trzewiki do nóg przywiązywano. k) rzemień u drzwi do wysuwania zasuwki. l) pas u lóika.
ἰμάσθλη, η, bicz, harap. *scutica*.
ἰμάσσω, fut. ἰμάσω, conj. aor. ἰμάσσω, ἰμάσθη, biczować, bić, τινά i τινέ, czem; sicz.
ἰματίδιον, τό, zdrobna ἰματίων. Z artyk. *θαιματίδιον*.
ἰματίζω, odziać; *accidit*.
ἰματιοκάπηλος, ó, handlarz, sprzedający ubiory, odzień.
ἰματιον, τό, z artyk. *θειμάτιον*, zdrobna. εἶμα, 1) zwierchnia suknia, szata, odzienie, płaszcz. 2) mieł, wór: sukno, pokrowiec, dera
ἰματιουρήτης, sc. τέχνη, krawiecczyzna, krawiectwo.
ἰματιουριλάκος, zachowak suknie l. szaty.
ἰματισμός, ó, odzienie, zapas szat, garderoba.
ἰμάω, na sznurach, rzemieniach ciągnąć do góry, dobywać, doić.
ἰμαίρω, i ἰμαίρομαι, z aor. 1. med. ἰμαίραμην i pass. ἰμαίρην, poet. i ion., tęsknić, do czego, za czem, pożądać czego, τινός, rzadziej τί l. z Inf. życzyć, pragnąć.
ἰμεροείς, esσα, en, a) wzniecający tęsknotę, zwł. miłosne pragnienie, chęci wzbudzający, ponętny, miły, przyjemny, powabny. b) pelen tęsknoty, tęskliwy, wzruszający, γόος. R. n. jako przyszł. ponętnie, powabnie.
ἰμερος, ó, tęsknota, pragnienie, żądza, zwykle miłość, rozkosz miłości, ponęta, powab, τινός, do czego, za czem; *εναρήης βλεφάρων ἰμερος νόμωας*, świetny powab oczu obłudniczy.
ἰμερόφωνος, on, ponętnego l. tęskliwego głosu.
ἰμερόω, eol. = ἰμαίρω.
ἰμερός, η, óν, adj. verb. do ἰμαίρω, upragniony, pożądany; zład, miły, ponętny, powabny; cō .. powab.
ἰμητήριον, τό, i ἰμηνιά, η, lina, którą wodę ze studni się dobywa, żóraw'.
ἰμηναια, = ἰεναί.
ἰμνιοσπύρος, on, kręcący l. wyciągający linę studzienna.
ἰν, kretenski. = ἰν.
ἰνα, od starego zaimka ἶ, I. Przyszł. miejsce; gdzie, a wskazuj. jak ἔνθα, tam gdzie; łączy się też z part. *ε*. Rzadziej: tam dotąd gdzie, n. p. ἰν ὄχρεται, dokąd wydalil się: ἰν' ἕκει, dokąd zaszło, co stało się. Przen. o czasie i okoliczn. gdy, kiedy, przy jakiej sposobności, przy czem, *κάνταυθ' ἔνα*, przy tej sposobności gdzie. Czesć. bez przypadku, czesć. z Genit. ἰν' αὶ κακοῦ, jak daleko w nieszczęściu zagrzazłeś; *ἄλις ἰν' ἐξήκεις δακρύων*, dosyć tego, dokąd zaszedłeś w płaczu, t. j. dosyć naplakafes się. II. Spójn. zamiarowy, aby, z Conj. i Opt. ale i z Indic. czasów histor. po-

bocz. Ind. kładzie się, aby wyrazić zamiar niedopięty dla tego, że okolicznosci towarzyszące nie były po temu, aby go było można dopiąć; a z *ἄν*, gdy wyrazić chce piszący, że zamiar nie mógł być dopięty, choćby były sprzyjały okolicznosci. Wreszcie ἴνα τί (z wyrzutnią i domysln. *γένηται*), po co? na co? ἴνα τί ταῦτα λέγεις, aby co się stało, powiadasz to? t. j. po co to mówisz, dla czego to powiadasz? Później znaczy też: tak że.
ἰναπέρ, spójn., gdzie właśnie, dokąd właśnie.
ἰνδάλλομαι, tylko w Praes. i Imperf., okazywać się, zdawać się, wydawać się, bez przypadk. i τινί, komu, l. z Imiesł. *λαμπόμενος*, zdawało się że promienieje. *Τυδείη* bezosob. *ὤς μοι ἰνδάλλεται ἕτορ*, jak mi się wydaje w sercu, snuje po myśli; staje na myśli. 2) równać się, τινί. 3) = *δοκείν*, a δ' ὀφθαλμῶν ἰνδάλλόμενα ἤμιν, objawiać się.
ἰνδάμα, τό, obraz, mamidło, mara.
ἰνέω, wypróżnić, wyprzątnąć. *Ζιάδ ἰνηθμός, ó*, wypróżnienie.
ἰνών, τό, kość tylnęj części głowy, kregi, kark. *occipitium*.
ἰνύς, ó, η, syn, córka.
ἰνοσιδήγος, es, = *ινώδηγος, es*, nerwisty, włókniasty.
ἰξάλη, η, segn, z ἰξάλεα, skóra kozia.
ἰξάλος, on, zwawy, skory, żartki. *salax*.
ἰξουτήρ, ηρος, ó, ptasznik, łowiący ptaki za pomocą różzerek lepem namazanymi. T. s. ἰξουτήρης, ó, i ἰξουτάς, ó, *Ζιάδ ἰξουτήριος*, należąca do łowienia ptaków za pomocą różzerek lepem namazanymi. R. z. ἰξουτήρια i ἰξούτρια, η, τὸχη. Wszystko od ἰξόω, ptaki na lep chwytac.
ἰξία, η, 1) jemiola. 2) = *κισός*.
ἰξίς, η, ion. ἰξίς (l. ἰξίς), przybycie.
ἰξυβόρος, ó, jemiolucha.
ἰξώς, ó, jemiola. Przen. brudny sknera; pasorzyt. 2) lep (na ptaki) wygotowany, z kleistych liści i jagód jemioly.
ἰξώς, óος, η, ep. dat. tylko ἰξῶι za ἰξῶι, słabiźna, cialo po nad biodrami. *lumbus*.
ἰξώδηγος, es, kleisty, lipki (jak lep ptaszny).
ἰξωλέφαρος, on, sialkowy oczu, ciemnooki.
ἰοβόλος, on, zjadly, jadowity. *Venenosus*.
ἰοβόστρογος, on, sialkowego koloru włosy, ciemnowłosy.
ἰόδετος, on z sialków spleciony l. uwity.
ἰοδωφής, es, sialkowego koloru, ciemny.
ἰοδόκος, on, strzaly zawierający, strzalonośny.
ἰοσιδήγος, es, sialkowego koloru, ciemnoniebieski.
ἰόσις, essa, en, t. c. poprzedzaj.
ἰόμωρος, on, ep. z pgrada o Argeach, nawykly do walki strzalami (łukiem).
ἰον, τό, sialek l. fiolek, *μέλαν, viola odorata*; żółty lak, *κρόκεον, Cheiranthus Cheiri*; biala lewkonia, *λευκόν, Cheiranthus, incanus*.
ἰονήάς, ἄδος, η, kudłaty, kosmaty, brodaty.
ἰονθος, ó, wlos mlody, mech; krosty na twarzy.
ἰονόλαμος, on, ciemnowłosy, sialkowego koloru sploty l. kędziory majacy.
ἰός, ó, (ἔμυ), l. mnog. *οἱ ἰοί i τὰ ἰά*, właśc. po-cisk. 1) strzala, 2) jad, *ἰὸς αἵματος μέλας* t. j. czarny i napelniony krwią hydry, zatruty. 3) rdza, grzynspan.
ἰος, η, gen. ἰῆς, dat. ἰῆ, ep. za εἰς, *μία*, jeden, jedna; *τῆν ἴαν* sc. *μοίραν*, czego domysleć się należy z *διεμοιράτο*.
ἰοστέφανος, on, uwieneczony sialkami.
ἰότης, ητος, η, poet. wola, uchwała, rada, nakaz

przyczyna, pobudka, podnieta; ἰότητι i dor. ἰό-
τατι, = χάριν, dla.

ἰού, i ἰού, zwykle podwojon. 1) okrzyk boleści:
oh! och! biada! łączy się z ὤ, stoi samo albo
Nom. i Vocat. 2) okrzyk radości i podziwiania,
hej! ha! hu ha!

ἰουλίς, ἰδός, ἦ, ryba morska.

ἰουλος, ó, 1) meszek (na brodzie), mech, wąsik.
2) owad, wielonóg. Ztąd ἰουλώδης, ες, podobny
do wielonoga.

ἰοχάραια, ἦ, 1) przym. wypuszczająca strzały. 2)
rzecz. myśliwa (z łuku), t. j. Artemida.

ἰόν, rdza powlec. Biern. zardzewieć.

ἰννη, ἦ, ptak, dzięcioł.

ἰπνοκαῖς, ες, w piecu palony, pieczony.

ἰπνολέβης, ἦτος, ó, kociel wmurowany w piec,
(w łaźniach).

ἰπνοπλάθος, ó, zdun, garnarcz.

ἰπνοποιός, ó, stawiający piece zdun.

ἰπνός, ó, piec; ogniska, kuchnia, latarnia.

ἰπνώω, piec, suszyć w piecu.

ἰποκτόνος, ó, zabijający robaki.

ἶπος, ó, i ἦ, zapadka w pułapce na myszy, pu-
łapka sama. 2) cieżar, brzemie.

ἰπόω, obciążać, cisnąć, uciskać, τινί, czem.

ἰππαρχεῖται, ó, dowódzcy straży konnej króle-
wskiej w Lacedemonie.

ἰππαγωγός, ον, prowadzący, przewożący konie,
z dodan. l. domysln. ναός, okręt do przewozu ko-
ni l. jazdy.

ἰππάζουσαι, dep. med. kierować koniem, powozić;
później, jechać (konno) wierzchem. ἐπὶ ἵππου, ἵππον.

ἰππαρχμος, ον, z konia walczący.

ἰππάκη, ἦ, ser koński Scytów.

ἰππακοντιστής, ος, ó, kopijnik na koniu, lanc-
knecht jezdny, należący do lekkiej jazdy.

ἰπαλακτρών, óνος, ó, kogut koński, bajeczny
zwierz na kobiercach Perskich.

ἰπακλίδης, ó, poet. = ἵππος.

ἰππαπαί, komiczny okrzyk o koniach.

ἰππάροδιον, τό, p. πάροδος.

ἰππάριον, τό, zdrobn. ἵππος, konik.

ἰππαριστής, ó, u Lacedemonczyków: dowódzca
jazdy.

ἰππαρχέω, być dowódcą jazdy. Biern. podwła-
dnym być hiparcha.

ἰππαρχής, ó, = ἵππαρχος.

ἰππαρχία, ἦ, 1) urząd, ranga, stopień hiparcha;
z nastp. gen. τῆς ἵππου. 2) oddział jazdy złożony
z 512 koni, pułk jazdy.

ἰππαρχικός, ἦ, óν, dotyczący hiparcha, zdalny
na naczelnika jazdy.

ἰππαρχος, ó, dowódzca pułku jazdy, naczelnik
jazdy, dowódzca jeźdźców. W Olincie i gdziein-
dziej: władza wysoka miejska.

ἰππάς, ἄθος, ἦ, r. ż. do ἵπτικός, στολή, odzież
do konnej jazdy. 2) stan rycerski, ἰππάδα τελεῖν,
należec do niego; wł. majątek rycerski.

ἰππασία, ἦ, jeżdżenie, jazda, ćwiczenie w jeźdź-
ni, manewr jazdy; jazda, konnica.

ἰππίσμιος, η, ον, do ujeżdżenia, zdalny do jaz-
dy, wygodny dla jazdy, χύρη l. τό ἵππ. Przen-
dający sobą powodować komu.

ἰππαστής, ó, jeździec, ujeżdżony (o koniu).

ἰππαστικός, ἦ, óν, chętny jeżdzący.

ἰππάστρια: κάμηλοι, pod wierzch zdane.

ἰππεία, ἦ, jazda, wyscigi; chodowanie koni.

ἰππίος, α, ον, koński, konny, jezdny, δίτροπος, z
zaprzęgiem koni; λόφος, kita szyszaka z włosów

końskich, ἰππίω γένηε, z końmi i mulami.

ἰππέλαφος, ó, gatunek gazeli.

ἰππερος, ó, chuc końska, żądza koni.

ἰππευμα, τό, jazda konna.

ἰππεύς, εως, ἰόν. ἦτος, ó, nom. pl. — εἰς, ἰόν. —
εἰς i — ἦες, i att. też — ἦς, acc. att. — εἰς i

— εἰς. 1) jezdny. a) u Homera, woźnica, walczą-
cy, bojownik z wozu wojennego. 2) jeździec, w l.

mng. jazda, kawaleria, konnica. Szczeg. a) u
Spartanów: rycerz, 300 efebów wybornych, stan-

owujących straż przyboczną króla; wszakże zwy-
kle pieszo jako hoplici w boju występowali. b)

w Atenach według Solonowego podziału obywa-
teli: druga klasa obywateli, którzy od 500—300

medymnów zbierali z pola, oprócz zaprzęgu do
órki jeszcze konia wojennego utrzymywali i byli

obowiązani do służby wojennej na koniu. c) w
Rzymie, rycerz, stan rycerski.

ἰππεύσιμος, p. ἰππίσιμος.

ἰππευτής, ó i ἰππευτήρ, ἦτος, ó, jeździec.

ἰππεύω i Med. ἰππέομαι, być jeźdźcem, cwi-
czenia na koniu odbywać; służyć w konnicy; być

rycerzem; o wiatrce: pojeżdżać, pędzić; walić się.
Med. ἰππέσθαι ἀγαθοί, zdadni do służby konnej.

ἰππηγός, ó, = ἰππαγωγός.

ἰππηδών, przysł. na kształt koni, jak konie.

ἰππηλάσιος, α, ον, zdalny, wygodny do jeźdźe-
nia, óδος, droga bita.

ἰππηλάτα, ó, ep. za ἰππηλάτης (εἰλάνω), porę-
dzający konia, jeździec, jezdny; przydom. boha-
terów znamienitych; powoźca, powoźnik.

ἰππηλατος, ον, po czem jeździć wygodnie można,
równy.

ἰππηολόγος, ó, dojący konie. Nazwa ludu Scy-
tyjskiego, który pił mleko końskie.

ἰππιναξ, ακτος, ó, książę jezdnych l. jeźdźców
l. powoźników.

ἰππίκος, ἦ, óν, 1) koński, często = ἵππων, ἵπ-
δρός, wyscig. Ztąd też: wozowy; powozowy, ry-
dwanowy, ναοῖα ἵππικά, rozbitki rydwanów. Jak-

o rzecz. τό ἵππικόν, ogół koni, jazda, pociąg, ko-
nie pociągowe; a τὰ ἵππικά. a) to co należy do

chodowania koni, rzeczy dotyczące koni. b) rze-
czy, sprzęty powozowe; ἵππικῶν ἀνέπους ἀγών,

walka szybkoconych biegunów, t. c. ἵππικός ἀγών
2) do jeźdźca należący l. do jazdy, jezdny, konny,
ἄναξις, λόφος, siła zbrojna konia l. na ko-
niu, szwadron jazdy, jazda, ztąd, biegly w ob-

chodzeniu się z koniem, umiejący jeździć, bie-
gly jeździec, kawalerzysta; ujeżdżacz, objeżdżacz.

Także rzecz. b) rycerski (w Rzymie), rycerz. Rze-
czowa. 1) ἦ ἵππική, a) dom. ἐπιστήμη, nauka l.

szuka jeżdżenia l. jeźdźnia. b) służba na koniu,
w konnicy. c) biegłość w jeżdżeniu. 2) τό ἵππι-
κόν, to co dotyczy jazdy, jazda; konnica; b) prze-

strzeń 4 stadów. Przysł. ὅς ἵππικώτατα προκιν-
δονεῖσσι, jak najlepszy jeździec.

ἵππιος, ἰα, ον, koński, konny; Ἰαθῆνᾶ, opiekun-
ka koni i jezdnych.

ἵππιόχαιτης, ó, λόφος, z włosów l. z włosia koń-
skiego.

ἵππιόχουρης, ó, dzielnik bojownik z wozu wojen-
nego; jeździec.

ἵπποβίαιον, óνος, ον, 1) na końskich nogach
idący, jak koni stąpający, κάμηλος, a konny, στρα-
τός. 2) przen. stąpający z partesu, wyuliości, na-

ἵπποβιαιός, ó, jeździec; a ἄβος, ogier. [dęty.

ἵπποζότης, ó, żywiący, utrzymujący konie. W
Chalkis arystokraci, rycerstwo, bogacze.

ἵπποβωτος, ον, mający paszę dobrą dla koni, żywiący konie, mający wielkie stada koni.
ἵπποβουκόλος, ὁ, pasterz koni.
ἵππογέρανός, ὁ, rycerz żórawi.
ἵππογνώμων, ον, ὁ, znawca koni, koniarz, w og. biegły.
ἵπποήρως, ὁ, rycerz sępi l. sępowy.
ἵπποδάμος, ον, poet. okrącający konie, ujeżdżacz koni, jeździec.
ἵπποδάσιος, εια, ον, tylko w r. ż. użyt. ep. gęsto włosiem koniakiem pokryty, z gęstowłosym buńczukiem, κόρος.
ἵπποδέσμα, τό, uzda, hamulec.
ἵπποδέτης, ὁ, ῥυτήρ, uzda.
ἵπποδιώκτης, ὁ, (dor. — ας, ὅ,) popędzający konia, jeździec.
ἵπποδρομία, ἡ, wysięgi konne, wysięgi na koniu l. wozach.
ἵπποδρόμιος, ον, należący do wysięgów konnych.
 1) Pozejdon, jako twórca konia, 2) Beocji miesiąc.
ἵπποδρόμιος, ὁ, plac do wysięgów l. gonitw na koniach i wozach, same wysięgi, cyrk, hippodrom. Przenośn. o torze na niebie. U Rzymian, igrzyska Cyrczeńskie.
ἵπποδρόμιος, ὁ, jeździec, gatunek lekkiej kawalerii Sycylijskiej.
ἵππότην, przysł. od konia, z konia.
ἵπποθήκης, ὁ, osiel przez klacz karmiony i używany następnie do stanowienia klaczy.
ἵπποθώρος, ὁ, osiel do stanowienia klaczy używany; ἵππ. νόμος, pieśń, którą przygrywano przy tem.
ἵπποθύοτος, konie ofiarować l. w ofierze składać.
ἵπποκάμπης, ὁ, bajeczny potwór morski postaci konia z zakrzywionym ogonem rybim, na którym morscy bogowie pojeżdżają.
ἵπποκάνθαρος, ὁ, chrząszcz koński, koniobrzaszcz.
ἵπποκάλεινός, ὁ, woznica, wojownik z wozu, jezdny.
ἵπποκένταυρος, ὁ, hippocentaur, chłopogier, chłopokón, chłopokóny. Przenośn. urojenie, mara, dziwactwo.
ἵπποκορῆω, konie utrzymywać, chodować.
ἵπποκόρος, ὁ, koniuch, stajenny, masztalerz, ciura, luzak. *Equiso.*
ἵπποκόμος, ον, z końskiego włosia, końskiem włosiem, buńczukiem przyozdobiony.
ἵπποκοροστής, ὁ, uzbrojony w konie l. wozy wojenne; ἄνεπες, wojacy na koniach l. wozach.
ἵπποκρατέω, konnicą przemagać l. przewyższać, konnicą zwyciężyć. Biern. być słabszym od nieprzyjaciela w konnicy.
ἵπποκρατία, ἡ, przewaga, przemoc jazdy, zwycięstwo przez konnicę odniesione.
ἵπποκρημνός, ον, przen. wyniosły, karkołomny.
ἵπποκροτός, ον, rozlegający się uderzeniem kopyt końskich, deptany kopytami.
ἵππομανέω, 1) być koniarzem. 2) być bestliwym. *equire.*
ἵππομανής, ες, 1) przepadający za końmi. 2) rojący się dla mnóstwa koni, po czem konie hasają l. harcują. 3) bestliwy. Ztąd τὸ ἵππομανές, a) roślina, za którą konie przepadają l. której użycie konie w szaleństwo wprawia. b) narosł na czole nowonarodzonego zrebienią, używana do spętania miłościa. c) słóz ciekawy bestliwym klaczom z pochwy macicznej i używany do czarów.
ἵππομανία, ἡ, przepadanie się za końmi; namiętne zamilowanie w wysięgach konnych.
ἵππομαχέω, walczyć z konia, walczyć z konnicą, konną mieć utarczkę.

ἵππομαχία, ἡ, konna utarczka, bitwa jazdy
ἵππομάχος, ον, walczący na koniu.
ἵππομήτης, τος, znawca koni, jezdny.
ἵππομορφός, ον, mający postać konia.
ἵππομόρμηξ, ἡκος, ὁ, rycerz mrówczy l. mrówczany. 2) gatunek mrówek.
ἵππονόμος, ον, pasający konie; a **ἵππινόμος, ον**, na czem konie pasają się.
ἵππονάμας, ὁ, jeździec, kierujący koniem.
ἵπποπόλος, ον, harcujący na koniach, harcerz jezdny.
ἵπποπόταμος, ὁ, koń Nilowy, hipopotam.
ἵππος, ὁ, 1) koń, rumak, ἡ ἵππος, klacz, cz. z dod. θήληα l. θήλος, a ogier przez ἄρσιν oznacz. Sławne były klacze tesalskie, ἵππος κέλης, koń jeźdźca sztucznego; (τῶ) ἵππῳ, ἐπ' ἵππῳ, ἐπὶ τοῦ ἵππῳ, ἐπ' ἵππων. ἐπὶ τῶν ἵππων, ἐκ τοῦ ἵππου, οὐν τοῖς ἵπποις, ἵππον ἔχων, konno, na koniu, z konia, na koń. L. pojed. często stoi za l. mng. ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀναβαίνειν, wsiąść na konia, dosięść koni. Ztąd w l. mng. 2) zaprząg koni, wóz, powóz, ἵππων ἐπιβαίνειν, wsiąść na wóz, ἀφ' ἵππων, z wozu wojennego; podobn. καθ' ἵππων. Ἄ ἄλλος ἵππος, okrety. 3) w l. mng. także: wojownicy z wozu, jezdni; a później jako im. zbior. ἡ ἵππος, jazda, konnica, w przeciwny. do πεζοί, ἵππος μορφή, χίλιε, 10000, 1000 jazdy l. koni; ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀναβαίνειν, wstąpić do konnicy, służyć w konicy. — 4) członki wstydlive rodne u niewiast.
ἵπποσόας, ὁ, harcujący na koniu. T. s. ἵπποσόος i r. ż. ἵπποσόα. [kon].
ἵπποστάσις, ἡ, stajnia; wytchnienie, wypoczynek
ἵπποστανή, ἡ, 1) sztuka kierowania końmi czyli powożenia i walczenia z wozu, biegłość w powożeniu. 2) konnica.
ἵππότης, ὁ, ep. = ἵπποτής.
ἵπποτής, ὁ, powoźca, powoźnik, jezdny. U Hom. zwykle ep. nom. ἵππότης. Przydom. bohaterów. Przym. konny. *equus.*
ἵπποτοξότης, ὁ, łucznik na koniu, jazda łuczniczków. uzbrojonych w proce i łuki. W Atenach stanowili miejską policją, zwani też Θράκες l. Σκῆθαι.
ἵπποτροφεῖον, τό, stadnia. *equarium.*
ἵπποτροφία, ἡ, a) utrzymywanie koni, w Atenach obowiązek i zaszczyt bogaczy. b) stadnia, stado koni, stajnia końska.
ἵπποτροφός, ον, utrzymujący konie zwł. do wysięgów. Szczeg. koniarz, handlujący końmi.
ἵπποτροφία, ἡ, duma końska, nieokrócona duma.
ἵπποτρος, ἰδός, ἡ, 1) przym. z buńczukiem, w buńczuk l. kitę z włosia końskiego zaopatrzony. 2) rzecz. buńczuk, koński ogon.
ἵπποτροφός, ὁ, koński ogon, jakaś ryba i owad.
ἵπποτροβία, ἡ, = ἵπποτροφία.
ἵπποτροφίον, τό, stado koni, stajnia l. wygon.
ἵπποτροφός, ὁ, chodujący konie; koniuch.
ἵπποχάρμηξ, ἡ, p. ἵπποχάρμηξ.
ἵπποχάρμηξ, ὁ, zrobić koniem; biern. stać się koniem.
ἵππώδης, ες, podobny do konia, koński.
ἵππων, ὄνος, ὁ, stajnia. 2) stacya koni, stacya pocztowa.
ἵππωνεΐα, ἡ, kupno, kupowanie koni.
ἵππωνεω, kupować konie.
ἵππω, Med. ἵππομας, obciążać, nacisnąć, cisnąć, przygnięść, obłożyć, nałożyć; w ogóle, uszkodzić, zranic, schłostać, ukarać, wychłostać.
ἵραξ, ἱράσμαι, ἱράα, ἱρέη, ἱρέως, ἱρέω, ἱρήν-ων, ἱρήξ, p. ἱραξ, i t. p.

ἰσφαριότης, = εἰσφαριότης, Bakchus.

ἰσπίν, ἄνος, ὁ, ἰσπίν, spartańska nazwa młodzieńca od 20 roku życia, odkąd częścią do-zór miał nad młodszymi, częścią w wojnie male-mi oddziałami dowodził.

ἰσρυσώτης, ἔς, irysowy.

ἰρῆς, ἰδος, (ἰος i εως) ἦ, acc. ἱρην, voc. ἱρη, dat. pl. ἱρσαιν. 1) p. imiona własne, wł. oznajmiciel-ka od εἶρω. 2) jako imię pospol., tęcza uważana za orędzie z nieba. Tęcza w okolo księżycy czyli pierścienia, płomieni światła, pierścienie w okolo oczu w ogniu pawia. 3) roślina, iris, gatunek li-lii. 4) błonka łezkowa w oku.

ἰριώδης, ἔς, tęczyowy, kolorów tęczyowych.

ἱρῶ —, zaczynające się od ἱρῶ — wyrazy złożone p. p. ἱρῶ —

ἱρρηγία, ἦ, ἰσπίν. = ἱερουργία

ἱρσώνη, p. ἱερσώνη.

ἱς l. ἱς, zaimek przestarzały, p. ἕ.

ἱς, ἰβός, acc. ἱνα, d. pl. ἱνεσι (lac. vis.) 1) w l. mg. ściegacze, ściegana, suche żyły, nerwy; tu-dzież w l. pojed. zbiorow. t. s.; zwł. sine ściega-cze karku, kręgi. — 2) siła w muskulach, siła fi-zyczna, siła; tak w opisujących zwrotach, ἱς Τε-λευμάχοιο, święta moc Telemacha, siłny, dzielny Telem. Τροίας ἱνας ἑκταμόων, siłę, potęgę Troi; ἀρθρων ἱνες, ściegniętość, siła członków. Tudzież, włókno, włochacina, łyko, żyła, nitki.

ἰσάγγελος, ὄν, podobny do anioła, anielski.

ἰσάδελφος, ὄν, podobny do brata, bratni.

ἰσάξω, aor. 1. med. częstotl. imperf. ἰσάσκητο. 1) Czynn. wyrównać, zrównać, zrównoważyć. 2) sta-wiać się, kłaść się na równi, równo się cenić, τινί.

ἰσάκις, przysł. tyleż razy, równą ilość razy; ἴσος ἰσάκις, przysł. się pomnożony.

ἰσαν, a) 3 pl. impf. do εἶμι. b) ep. za ἦδσαν p. εἶδον.

ἰσάνεμος, ὄν, jak wiatr prędko.

ἰσάργυρος, ὄν, równy srebru, cenny jak srebro.

ἰσάρθμος, ὄν, równy liczbą, równie liczny, τινί.

ἰσατις, ἦ, ἰδος, roślina, urzet, farbownik.

ἰσάτῳδης, ἔς, do urzetu (farbownika) podobny, pod względem koloru.

ἰσάτῳδης, ἔς, równo mówiący.

ἰσαχώς, przysł. tytulz sposobami.

ἰσεννώ, (ἔνος), być w równym wieku.

ἰσηγορία, ἦ, ἰσπίν. — ἰση, ἦ, równa wolność cz. ró-wne prawo mówienia; ztąd w ogóle: swoboda oby-watelska, wolność, równość.

ἰσηλιξ, ἰκος, ὁ, ἦ, równieśnik.

ἰσημερία, ἦ, porównanie dnia z nocą, ἑαρινή, we wiosnę, φθινοπωρινή, w jesieni.

ἰσημερινός, ἦ, ὄν, odnoszący się do porównania dnia z nocą, ekwinokcyjalny.

ἰσημι, dor. ἰσαιμι, wiem, znam, = οἶδα, 3 os. ἰσαιμι, plur. ἰσαιμεν, ἰσαντι.

ἰσηροτμος, ὄν, równa ilość wiosel mający.

ἰσηρης, ἔς, równo składany l. przykładany, równy.

ἰσηρ, p. 1) εἶμι. 2) οἶδα.

ἰσημιον, τό, naszyjnik, kanak, chustka na szyję. — krtkań, gardło.

ἰσημιός, ὁ, przesmyk, międzymorze, cieśnina; przzen. o szyi. Zwykle o przesmyku koryncekim. p. imion. własne.

ἰσημιώδης, ἔς, = ἰσημιεῖδης, 1) podobny do przesmyku. 2) leżący na przesmyku.

ἰσσω, ep. i z tego przedłuż. **ἰσσω**. 1) zrównać, przypodobnić, przypodobnić, τινά l. τί τινα, co ko-

mu; ztąd, prawdę, rzeczywistość naśladować, pra-wdopodobnie zmyślić, z Imiesł. 2) poczytać za podobne, w myśli l. duszy za podobny uważać, stawiać na równi, cenić, porównywać, τινά l. τί i to τί, pod względem czego. 3) według prawdo-podobieństwa domyślić się, domniemywać się, są-dzić, unieć. 4) mówić.

ἰσβαρήτης, ἔς, równie ciężki.

ἰσβασιλεύς, ἔως, ὁ, równy królowi.

ἰσγάτος, ὄν, równy ziemi.

ἰσγονία, ἦ, równie urodzenie l. pochodzenie.

ἰσγωνίος, ὄν, równokątny.

ἰσοδαίμων, ὄν, równy bogu; równy losem komu.

ἰσοδαίτης, ὄν, równie dzielnicy l. rozdzielający.

ἰσοδενδρος, ὄν, równy drzewu, jak drzewo.

ἰσοδαίτης, ὄν, równego sposobu życia.

ἰσοδρομέω, ὄν, równie bieżę, ἀλλήλοισ.

ἰσοδρομος, ὄν, równie bieżący, [wna]

ἰσοδοναμέω, ὄν, równie mieć znaczenie l. potęgę ró-

ἰσοθέος, ὄν, równy bogu l. bogom, boski.

ἰσοκίνδυνος, ὄν, ten, co stawi czoło niebezpie-czeństwu.

ἰσοκληρος, ὄν, mający równy udział, równą część (spadku, majątku.)

ἰσοκλινής, ἔς, mający równą skłonność l. nakło-nienie, w równowadze będący.

ἰσοκόλος, ὄν, równie wydrążony.

ἰσοκρατής, ἔς, równie mocny l. potężny, równy z kim prawa mający.

ἰσοκρατία, — ἦ, i ἰσοκράτεια, ἦ, równie upra-wnienie wszystkich, równa potęga l. władza, de-mokracja.

ἰσοκόλος, ὄν, równych członków l. części, równie długie części zdania l. okresy mający.

ἰσολογία, ἦ, = ἰσηγορία, ἔχειν πρός τινα, móż z kim otwarcie pomówić.

ἰσομαλος, ὄν, prawie blizki.

ἰσομαχος, ὄν, w bitwie równy, równy.

ἰσομεγέθης, ἔς, równie wielki.

ἰσομέτρητος, ὄν, równie mierzony, pod względem miary (rozmiarów) i wagi równy.

ἰσομετρία, ἦ, równa miara.

ἰσομετρεπος, ὄν, z równym czołem, frontem. (o wojsku).

ἰσομήκης, ἔς, równie długi.

ἰσομητωρ, ορος, ὄν, ἦ, matce równy, ὁ, ἦ.

ἰσομήχαιος, ὄν, równy welnie Milezyjskiej.

ἰσομορέω, mieć równy udział, mieć równie pra-wa, na równe części rozpadąć się.

ἰσομορία, ἦ, równy udział, równość, wspólność, równość stopnia.

ἰσομοιρος i **ἰσμοιρος**, ὄν, mający równy udział l. równy los; równouprawniony; równego rodzaju, ró-wny, τινός, komu l. z kim.

ἰσόνεμος, ὄν, równy snu, marny.

ἰσόνεκος, υος, ὁ, ἦ, równa śmierć zmarły.

ἰσονομομαι, mieć równe prawa i swobody, za-życwać zupełnej równości w obec prawa.

ἰσονομία, ἦ, ἰσπίν. — ἰση, ἦ, równość prawa, równe uprawnienie, równość polityczna, równość praw obywatelskich. Szczeg. swoboda mówienia l. mowy.

ἰσονομικός, ἦ, ὄν, żyjący w demokracji.

ἰσονομος, ὄν, równo uprawniony.

ἰσόπαις, ὄς ὁ, ἦ, równy dziecku, niby dziecka; puero similis.

ἰσοπάλης, ἔς, równy w zapasach l. walce, z ró-wnym szczęściem walczący, równy. T. s. ἰσόπαλος, ὄν.

ἰσοπαχής, ἔς, równie gruby.

ἰσόπεδον, τό, równina, otwarto pole.

ισόπεδος, ov, w tej samej równinie, równy pod względem gruntu; ztąd, równie wysoki.
ισοπλάτης, ές, równie szeroki.
ισόπλευρος, ov, równościenny, równoboczny, płaski, równoległobok, kwadrat, zwykle πλυνθιον zwany.
ισοπληθής, ές, równie liczny.
ισοπλιτεία, ή, równość praw obywatelskich.
ισόπρεσβυς, υ, równy starcowi.
ισορόπεω, równoważyć; równym być, równać się komu, niustępować.
ισορόπια, ή, równowaga; *aequilibras*.
ισορόπος, ov, równoważny, równoważący, równy, nierozstrzygnięty, niustępujący komu, bezstronny, stósowny.
Ίσος, η, ov, Stp. w. *ισαίτερος*, ep. *Ίσος, η, ov*, z r. *ΐση*, równy, jednaki, ten sam, podobny, *των αριθμων*, równie liczny, tyleż, równie mało, równie silny, równie wielki, równie, jak przedtem, znou tak, stósowny, odpowiedni, równający się, w równym stanie będący, nie wynoszący się po nad drugich; ztąd, słuszny, równy, bezstronny; *ΐση δαΐς*, równo podzielona uczta, gdzie każdy równą dostaje porcy; *γής*, równo unoszące się l. płynące, na żadną stronę nie przechylające się okryty; *ΐσπες πάντος ΐση*, tarcza wszędzie równa t. j. od śródnicy równie daleko się rozszerzająca tarcza, okrągła; *φρουρά*, równa solio zawsze, porządna załoga, *φρένες ΐσαι*, równy, stateczny umysł; *δικη*, słuszny wyrok; *πολιτειαν ΐσαίτεραν καθιστάνα*, zaprowadzić ustawę według zasad równości; *οδδεν ΐσον* (sc. *εΐσι*), nie mając nic wspólnego z sobą, nie są jednakimi; *οδδεν ποτ ΐσα ΐσσεται*, sc. *χρήματα*, nigdy już nie wyrównują się, t. j. nigdy już potewować nie będzie można; *ΐσα σφι προς ΐσα γεγέσθα*, wet za wet, równą monetą; *ΐσος εν ΐσοις άνηρ*, stateczny l. uczciwy między uczciwymi. Często z Dat. *σταφύλη*, prosiuteńki; *ΐσον άγειν τινα τη κεφαλή τινος*, cenić kogo l. w równéj mieć cenie jak własną głowę. Dat. osoby nawet w teneczności, gdy równanie odnosi się do czegoś, co do osoby należy, n. p. *σοι ΐσον γερας*, gdzie *σοι* = *τω σοι γερα*, równy twojemu dar poczesny. Ale i *προς τινα* za Dat., równający się komu, *ΐσος τινι* znaczy też, równy pod względem, gdzie częściej Acc. używano; *ΐσος* jak *δικαιος*, o-sobiscie kładzie się za *ΐσον*. Często przymiotn. *ΐσος* odpowiada przym. *οιος* l. *ως*, *ωσπερ* a *ωσπερ* *εγω* nawet pleonastycznie po poprzedzaj. *εμοι*, porównane zaś przedmioty połączone są przez *και*, n. p. *οτω γε νοϋς ΐσος και σοι πάρα*, ludziom l. dla ludzi twojego sposobu myślenia; *ΐση μοιρα*, równy udział; t. s. (*ή*) *ΐση* bez *μοιρα*. Ztąd *της ΐσης και ομοιας μετέχειν*, równych praw i prawa (l. równo) zażywać; *ΐσην ετισεν*, równą (kara) przypłacić. Częściej (*τω*) *ΐσον* i *τα ΐσα*, rzeczownie: równość, równy udział, równa cześć, równo prawa, *προς τι* i *τινος*, do czego l. w czém; stateczność, równość w obchodzeniu się, słuszność, prawo, sprawiedliwa ustawa, równość; *τα ΐσα*, równo dźwięki; *ΐσον εμοι φάσθαι*, równie przemawiać (taimż językiem) jak ja; *τω ΐσον δύνασθαι*, równą mieć potęgę l. władzę. Przysłówek. a) *απο τοϋ ΐσον*, na stopie równości, będąc równie potężnym; podobn. *απο της ΐσης*, dom. *μοιρας*, na stopie równości. b) *αχρι της ΐσης*, aż do punktu zrównania się, w równy sposób. c) *εις (τω) ΐσον καθιστάνα τι*, postawić na równem szczeblu wyso-

kości; *εις το ΐσον καθιστάμενοι έμάχεσθε*, wlaść. walczyliście postawiwszy się w równem położeniu, t. j. w równych stósunkach, warunkach, t. j. na otwartem polu; *ΐσον καθιστάνα*, przywrócić równowagę *εξ ΐσον ερχεσθαι*, wyrównać, dorównać, równać się; d) *εν ΐσω*, równym sposobem, w równéj mierze, równo, równie; szceg. w równéj linii, równym krokiem, *εν τω ΐσω* (dom. *εΐνα*) stać, być na równi; *εν ΐσω και*, równie dobrze jak, nie więcej niż (od); e) *εξ ΐσου*, *εκ τοϋ ΐσου*, równym sposobem, w równéj mierze, równo, w równéj wysokości, równo l. podobnie jak przedtem; *εΐνα*, być w równem położeniu; *αποσασθαι*, bezstronnie słuchać, *αμβνεσθαι*, równą monetą odplacić; f) *εν ΐσα*, w równém być zawieszeniu, nierozstrzygnięty; *εν ΐσον*, w równych częściach, *εν ΐσης* (sc. *μοιρας*), w równych częściach, proporcjonalnie; *εν τη ΐση*, pod słusznemi warunkami; *εν τη ΐση και ομοιας*, pod warunkiem zupełnej równości w obec prawa; *εν τη ΐση και ομοιας*, z zupełnem równouprawieniem; ale *εν ΐσοις*; *ζην*, żyć w równém, jednakim położeniu z innemi ludźmi; g) *κατά ΐσα τανδων*, utrzymać w równowadze; h) *περι ΐσου εΐνα και*, za tę samą cenę co. — R. n. w l. pojed. i mng. przysłówk. użyte znaczą: równie jak, podobnie, takóž, takimże l. równym sposobem, jednako, równie daleko, *τινι*, jak kto lub co; ale *ΐσον εμοι βασίλκε*, rządź w równéj części ze mną, albo nastp. *και*. Przysł. **ΐσως**, 1) według prawa równości, równo, słusznie, sprawiedliwie. 2) według oczekiwania, prawdopodobnie, może, według domysłu, podobno, często w połąc. z *τάχα*. U Aityków często nawet w twierdzeniach niewątpliwych „pewnie, sądzę, przecie, naturalnie, może, za, w każdym razie, niewątpliwie; a przy liczbach: około, ze, z.

ισοσκελής, ές, równoramienny.
ισοστάσιος, ov, równie ciężki; równy, *τινι*.
ισοταχής, ές, równie prędki.
ισοτέλεια, ή, równość podatków i ciężarów, przypadający na obcego równie jak na obywatela.
ισοτέλειος, ov, wszystkim wspólny.
ισοτελής, ές, ponoszący równé ciężary publiczne, jak obywatel.
ισότης, ητος, ή, równość, jednakość; zwł. polityczna równość w demokracji, z dod. l. dom. *δημοκρατική*, równouprawienie. Tudzież, sprawiedliwość, słuszność.
ισοτιμία, ή, równość zaszczytów, równa godność.
ισότημος, ov, równie czczony, szanowany, równego stopnia; mający równe prawo do urzędów i dostojenstw.
ισοτριβής, ές, jak inni przebywający gdzie, równéj części doznawający na miejscu jakim.
ισοτυραννος, ov, równy tyranowi l. rządowi tyrana.
ισουής, ές, równie wysoki.
ισοφαρίζω, kłaść się na równi, porównywać się l. mierzyć z kim, ważyć z kim o pierwszeństwo, *τινι τι*, dorównać komu, *τινι*, zrównać.
ισοφóρος, ov, równo dźwigający, równie silny.
ισοσηής, ές, równéj własności.
ισοσηλής, ές, równy z brzegiem, na powierzchni pływający.
ισοχροnea, być równym pod względem czasu; równie starym być.
ισόχρυσος, ov, równy złotu.
ισοψηφία, ή, równość głosów; równe prawo do głosowania.
ισοψηγός, ov, równogłosy, 1) równe prawo glosow-

wania mający, równy głos mający z kim l. równe znaczenie. 2) równa ilość głosów mający, δίκυ. 3) równa ilość (czegobądź) wynoszący.

ισόφωτος, ον, równego sposobu myślenia.

ισού, 1) czynn. równać, wyrównać, τί, τινά i το τινί, z czém. 2) biern. i Med. dorównać, wyrównać, być równym, τινί i εν τινι, w czem.

ιστεύς, p. οίδα.

ιστημι, impf. ἴστην, 3 sing. częstotl. ἴστασθε, f. στήσω, aor. I. ἴστησα, 3 pl. ἴστασαν za ἴστησαν, aor. 2. ἴστην, 3 pl. ἴσταν i ἴσαν za ἴστησαν, conj. στήω, 2. i 3. sing ep. στήης, στήη za στής, στή, 1. pl. ep. στέωμεν (dwuzgłosk.) i στέωμεν za στέωμεν, inf. ep. στήμεναι za στήναι, ep. częstotl. form. στάσιον, pf. ἴστημα, dor. ἴστακα, dual. i plur. synk. ἴστατον, ἴσταμεν, ἴστατε, ep. także ἴστητε, 3 pl. ἴσῃσι, ion. ἴσῃσαι, conj. ἴσῃω, opt. ἴσταίην, inf. ἴσῃναι, ep. ἴσῃμεναι, ἴσῃμεν, part. ἴσῃώς, ἴσῃα, ἴσῃ (i ἴσῃ). gen. ἴσῃωτος, ep. ἴσῃώτος, ion. ἴσῃώως, ἴσῃα, plsqpf. ἴσῃκειν, synk. dual. ἴσῃατον, pl. ἴσῃατε, ἴσῃασαν. Od Perf. pochodzi nowe fut. ἴσῃξω i Med. ἴσῃξομαι, fut. med. στήσομαι, dor. σῃσσομαι, 2 os. σῃσσαι, pf. i plsqpf. pass. i med. ἴσῃσμαι, ἴσῃσμεν, aor. pass. ἴσῃσθη. Z formą poboczną **ιστάω**, impf. ἴστα. 1) przech. (w Praes. Imperf. Fut. i Aor. I. act. 1) stawić i postawić, ustawić, wzniesić, dźwignąć, wynieść, najeżyć, wyprostować, podnieść, przetranszować, wprowadzić jako, wzniesić, wszczać, τί i τινά. Szczeg. στήσις i t. p. ustawić w szyku bojowym, χάροος, zawozić tany, płaszać; παννυχίδα τινί, na czesć bóstwa nocną obchodzić uroczystości; περιεξιματα, czesć, ofiarę składać na grobie. Biern. ἀγορή ἴσταται σφι, odbywają zgromadzenie. 2) powstrzymać, powściągnąć, przeszkodzić, hamować, zatamować, usadwić, przywieść do zdrętwialości, τινά i τί, n. p. véas, postawić (stanać) na kotwicach okręt (z okrętem); τὸ πρόσωπον, sześlaż twarz t. j. minę przybrać poważną; a z dom. Obj. niby nrzech., στήσις, sc. ἡμίονος, wstrzymać. 3) stawić, położyć na wadze l. szali, odważyć, ważyć, τί. II. nrzech. i zwrotn. w form. biern. i med. tudzież aor. I. i aor. 2. pf., plsqpf. act., 1) być postawionym, wzniesionym, stanać, wstąpić, wystąpić, przyglądać, uczeplić się, zostać, utknąć, w cz. przeszłym, stać, ἴσῃκειν, stałem; tudzież, powstać, podnieść się, stanać do góry, najeżyć się z dod. l. dom. ἑρῆός, zacząć, zabrznieć, przybrać kształt l. postać, być w położeniu, stajdować się, cz. bez przyradk. ἴσῃώς, jeszcze stojący, niezakłócony, istniejący, obecny; μὴν ἴσῃμενος, zaczynający się miesiąc t. j. pierwsze dziesięć dni jego; κατά τινας, stać przeciw komu, κατά i πρὸς τί, stósować się do czego, zwrócić oczy na co; πρὸς τήν γνώμην τινας, stać w duszy po czyjej stronie, starać się o, oddać się komu l. czemu: πρὸς τινα, stać na przeciw komu ale zwykle, łączyć się z kim; μετά τινας, stać po czyjej stronie, połączyć się z kim; ἐς δίκυην, stawić się przed sądem l. w sądzie, ἐς ἀγορήν, na tron być wyniesionym, zostać władcą; σῃσῖν τινας, przedstawiać, wydać czyją postać. 2) usadwić się, rozsiać się, zakorzenić się, zagnieździć się, opierać się, mocno stać na czem, utrwalić się, ustalić się, stanać, zatrzymać się; tudzież: stawić czoło, oprzeć się; cz. bez przyradk. ἀνεμοῖ ἴστανται, wiatry trwają, dmą nieustannie l. trwale; stać głuśnie, być nieczynnym, przestać, odpoczywać. III. Med. (Aor. I.) sobie l. dla siebie ustawić l. wzniesić, kazać sobie wzniesić

lub ustawić, przetranszować, wprowadzić, zaprowadzić, wszczać, zacząć, τί. W N. T. także ἴσῃνω.

ἰσάτιωρ, p. ἰσάτιωρ.

ἰσῃτή, p. ἰσῃτή.

ἰσῃτήριον, τό, ion. — ἰσῃατήριον l. ἰσῃατήριον, dom gościnny, dla obywateli i gości przybyłych na uroczystości.

ἰσῃών, τό, (zdobn. ἴσῃός), właśc. każda tkanina, sukno; szczeg. żagiel, zwykle w l. mnę.

ἰσῃοποιέω, żagle robić lub w żagle zaopatrywać.

ἰσῃοθεός, ἔως, ὁ, grządziel l. grądziel, nasad plugowy.

ἰσῃοδόκη, ἡ, łożysko dla masztu spuszczonego, miejsce do pomieszczenia masztu spuszczonego.

ἰσῃοπέδη, ἡ, belkowanie l. rusztowanie, do którego w okręcie most przymocowany.

ἰσῃορέω i Med. **ἰσῃορέωμαι**, 1) zbadać, wybać, wypytać, rozpytać; wywiadywać się, uważać, wyszperać, dowiedzieć się, poznać, cz. bez przypad. cz. τινά, kogo, o kogo, τί, o co, o czem, co, i z pyt. zależn. — τινί, czém. 2) donieść, opowiedzieć, wspomnieć; ὁ ἰσῃορέων, ręczyciel, świadek, τὰ ἰσῃορέομενα, opowiadanie, τί, περί τινας l. ὅς, ἔτι l. Acc. c. Inf. Osob. w f. biern. 3) starać się poznać kogo, odwiedzić go.

ἰσῃορήμα, τό, przyglądanie się czemu, obraz, widok; opowieść.

ἰσῃορία, ion. — ἴη, ἡ, 1) zbadanie, badanie, zwiady, wywiadywanie się, ἰσῃορήσις, wywiadywanie się, παρά τινας, u kogo; zwl. badanie historyczne.

2) wiadomość nabyta badaniem, wiedza, umiejętność, τινας i περί τινας, o czem l. częgo. 3) historyczne przedstawienie, opowiadanie historyczne, historia, dzieje, tudzież w l. mnę., ἡ πρώτη ἰσῃορία, pierwsza część (obecnie) opowieści.

ἰσῃορικός, ἡ, ὄν, świadomy dziejów, dziejowy, historyczny. Rzecz. ὁ ἴσῃ, dziejopisarz.

ἰσῃοριογράφος, pisać historiją.

ἰσῃοριογράφος, ὁ, historyk, dziejopisarz.

ἰσῃοριστογράφος, ὁ, dziejopisarz.

ἰσῃός, ὁ, (ἰσῃήμι) 1) maszt okrętowy. 2) nawój tkacki, wal krosnenny, utok, warsztat tkacki, krosna, nawój, na który osnowane (ze snowidla) przedziwo wprowadzono czyli nawijano, tak że nici spadływały na dół. Tkacka musiała tedy, i to dla szerokości tkaniny, stać i zwykle była rełkoma śpiewając chodzić tam i sam (ἐπιπέσθαι), gdy na przemian już to czołnek (κάνων) celem przerzucenia przez postawę wątku przetykała. już też płochą (κρηκίς) przerzuconą nie przybijała. Ten sposób tkania po części jeszcze w Indyach wschodnich używany. 3) osnowa, zawicie, postawa, zład ἰσῃν σῃσῃσθαι, osnowę nawoju tkackiego ustawić t. j. osnowę na nawoju tkackim prostopadłe nawijać; w ogóle, tkanina, tanka.

ἰσῃόνοτος, ὄν, wprowadzony l. nawinięty na nawój tkacki.

ἰσῃοργίω, tkac; *τενω*.

ἰσῃοργίω, ἡ, tkanie; *textrina (ars)*.

ἴστωρ, ὄρος, ὁ, ἡ, i **ἴστωρ**, świadomy, τινας, czego. Jako rzecz. ὁ ἴστωρ, świadek, rozjemca, sędzia.

ἰσῃάδιον, τό, zdobn. ἰσῃάς.

ἰσῃαδοπώλης, ὁ, i **ἰσῃαδοπωλῆς, ἡ**, sprzedajacy, — a figi.

ἰσῃαμος, ὄν, tamujący krew.

ἰσῃανώ = ἰσῃανώ, hamować, powściągać.

ἰσῃαλδός, α, ὄν, p. ἰσῃνός.

ἰσῃανώ, ep. używ. w praes. i impf., ἰσῃανάας, ἴσῃανώσιν, -νῶων, -νῶωντο, i ep. częst. impf. ἰσῃανά-

ακρον i *ισχάω* poet. form. pob. do ἰσχω 1) czynn. trzymać, powstrzymać, powściągnąć, τινά. Biern. zatrzymać się, chwiać się, ociagać się, ἐπί τινι. 2) uprzch. trzymać się czemo, wytrwać w czym, nieprzerwanie dążyć l. ubiegać się, τινός l. z Inf.

ισχάς, ἄδος, ἡ, suszona figa. — 2) brodawka. 3) kotwica.

ισχυάς, ἄδος, ἡ, sc. νόσος, ból w biodrach, biedrzna choroba, scyatyka, kuliszowy ból.

ισχίον, τό, biodro, kłęb (kłęby) u koni; czaszka biodrowa; zwł. górna część biodr. *σώα*

ισχυοῤρωτικός, ἡ, ὄν, biodra ulomne albo wywinione mający.

ισχναίνω, aor. ioń. ἰσχηνα, wysuszyć, ususzyć; wychudzić. 2) osłabić, upokorzyć, trzymać w ryżcie.

ισχναντικός, ἡ, ὄν, suszący, wychudzający.

ισχνασία, ἡ, i *ισχνασις*, ἡ, suszenie, osłabienie, wychudzenie. T. s. ἰσχνασμός, ὁ.

ισχνός, ἡ, ὄν, z form. pobocz. *ισχάλεος*, a. oν, suchy, wysuszony; chudy, cienki, słaby, smęgly, chuderlawy. Tudzież o głosie, cichy. O stylu, wymowie: krótki, zwięzły, jaloowy, suchy.

ισχνοσκελής, ὅς, cienkonogi, laskonogi.

ισχνότης, ἡ, suchość, chudość.

ισχνοφωνία, ἡ, cienki, słaby głos, cicha mowa. Tudzież jakanie się.

ισχνοφώνος, ον, mający głos cienki l. skrzeczający. 2) jakający się, zajakliwy, bblekot.

ισχνώω, wysuszyć, wychudzić, skurczyć.

ισχυρίωνος, przysł. do imiesłow sl. ἰσχω, z przeszkodami, z powściągnięciem.

ισχυρίζομαι, Dep. med. fut. att. ἰσχυριόμην, pokazać się silnym, τῷ σώματι, mieć siłę fizyczną. Przenośn. a) opierać się, polegać na czym, ufać w czym, bezpieczyć się, τινί. b) silić się, starać się gorliwie, περί τινος, trwać w czym, upierać się przy czym, pozostać przy zdaniu swojem, utrzymywać usilnie i dobitnie, cz. bez przyp., cz. τί i πρὸς τι, przeciw, ἀπό τινος l. z nastp. ὅτι, Acc. c. Inf. 2) Biern. siły nabyć. ὅπό τινος, przenośn. być utwierdzonym, τινί, utwierdza kogo co.

ισχυρικός, ἡ, ὄν, mocny, silny.

ισχυρογνώμων, ονος, stalego, upornego sposobu myślenia.

ισχυροποιέω, umocnić, utrwalić; uzasadnić.

ισχυρός, ἄ, ὄν, 1) silny, mocny, krzepki, dzielny, tegi, potężny, przymocowany, trwały, cz. bez przyp., cz. τὸ, do czego, l. z Inf. ἰδαί, na oko. 2) przenośn. potężny, gwałtowny, bystry, twardy, uporny, uparty, stanowczy, pewny, dobitny, wyraźny, odważny, mężny; Tudzież z Inf.; κατά τὸ ἰσχυρόν, siłą broni l. oręża. Rzecz. τὸ ἰσχυρότατον τινος, najwarowniejsze miejsce kraju, warownia; εἰς εὐάτερα τὰ ἰσχυρότατα καθίστασθαι, w jednym i drugim (w skwarze i mrozie) dojść do najwyższego stopnia. Przysł. *ισχυρός*, silnie, gwałtownie, mocno, twardo, ostro, ciężko, dzielnie, krzepko, gorliwie, usilnie: χαρίζεσθαι, wielką wysiadażyć łaskę.

ισχύς, βός, ἡ, siła, moc, świeża, nieznużona siła, wytrwałość, trwałość, ciężkość, ciężar; przen. potęga, moc, siła zbrojna, dzielny opór, męstwo, odwaga; ἰσχύ, gwałtem, przemocą.

ισχύον, być mocnym, silnym, zdrowym, potężnym, ogromnym, możnym; mieć wagę l. przewagę, mōdz, zdolać; tudzież: spotężnieć, przeważać,

dojść do przewagi. Cz. bez przypadk. πλείστον, bardzo wiele wpływu mieć; τί, mieć jakąś przewagę; μηδέν, nie mieć sił, nic nie znaczący; ἐς χρημάτων λόγον, pod względem punktu pieniężnego; l. z Inf. brachiloriczn., ἰσχυσαν ὁσον γένεσθαι, t. j. o ile, jak daleko (tō κράτος) upoważnienie sięgało, aby i t.d.

ἰσχύω, p. ἐχω, tylko w praes. i impf. 1) Czynn. trzymać, powstrzymać, powściągnąć; παῖδας, mieć, dostać dzieci; ἐν γαστρὶ ἰσχεῖν, być brzemienną. 2) Med. zatrzymać się; τινός, zaniechać czego; τάλαντον ἰσχεῖν, zawierać, być warti; ἰσχετο ἐν τοῦτω, przy tem się zostało, układ nie przyszedł do skutku.

ἰσωνία, ἡ, równe kupno.

ἰσωνομος, ον, równomierny, równego nazwiska.

ἰσως, przysł. p. ἴσως.

ἰταμός, ἡ, ὄν, (εἰμι), idący śmiało, obces na co, śmiały, zuchwały, bezczelny, bezwstydný, τί, w czym, τὸ ἰταμόν, zuchwałość, stanowczość. Przysł. ἰταμῶς, stp. w. ἰταμώτερον, śmiało, nierozważnie.

ἰταρότης, ἡ, śmiałość, zuchwałość, bezczelność.

ἰτέα, ἡ, ioń. ἰτέη i ἰτέη, wierzba *salix*. 2) z łóz, z prętów wierzbowych spleciona tarcza, pokryta szpitem.

ἰτένωσ, ἡ, ον, z wierzby, z łóz spleciony. *salignus*.

ἰτης, ὁ, (εἰμι), śmiało, zuchwale na co nacierający; bezwstydný, bezczelny, zuchwały, nieustraszony.

ἰτηρόν, = ἰτέον, trzeba iść. (p. εἰμι).

ἰτητικός, = ἰτης, ἰταμός.

ἰτιέλη, ἡ, ioń. = διφιέσαι.

ἰτρον, τό, w l. mng. gatunek placków ciemierzycznikiem i miodem zaprawionych.

ἰτω, beeck. = ἴτω, imperat. do ἰδω.

ἴτος, οος, ἡ, zaokrąglenie, obwód; u Hom. obwód kola, dzwono u kola; tudzież: kraniec, brzeg, brzeg wozu, = ἄντρος. 2) brzeg, kraniec tarczy, tarcza.

ἰογή, ἡ, krzyk, okrzyk radości, pochutnywanie; jęk, lament, narzekanie.

ἰομός, ὁ, t. c. poprzedzaj.

ἰογῆ, (i ἰογῆ), ἡ, krętogłów (ptak); do czarów, do spętania kochanka niewiernego używany; kolo czarownic, ἰογγα ἔλκεν ἐπὶ τινι, obracać kolo czarodziejskie ku spętaniu kogo, kochanka przyciągnąć l. czarami sprowadzić. Zjadł w ogóle: urok, wdzięk czarodziejski, gwałtowna żądza czego, n. p. ἰογγα ἔλκομαι ἦτορ, urok serce moje pęta.

ἰῶξ, fut. ἰῶξω, głośno krzyknąć, wrzasnąć, wycryzczeć.

ἰῶκτής, οῦ, ὁ, krzykacz, hałaśnik, gwizdacz, piszczałek. T. s. *ἰῶκτά*, ὁ, Theocr.

ἰφθίμος, ἡ, ον, i 2 zakońc. silny, potężny, ogromny, dzielny, krzepki, tegi, mężny, sprawny, o bohaterach głównie, ale i o bydle i o gwałtownym potoku.

ἰφτ, przysł. ep. (właśc. Dat. do ἴς, według innych neutr. do przym. ἴφς, potężnie, dzielnie, gwałtem, mocą, mężnie.

ἰφιος, a, ον, silny, mocny, krzepki; spaśny, karminy, dusty.

ἰφουον, τό, jakaś jarzyna.

ἰχθύα, ἡ, ioń. — ὄν, ἡ, suszona skóra ryby, rinę (pistugi, raszpłi), używana do raszpławiania czyli tarcia.

ἰχθυάω, łowić ryby; impf. czestotł. ἰχθυάσκων.

ἰχθυόβολος, ον, chwytający lub łowiący ryby,

chwytający harpuną, dzirytym. Rzecz. rybak.
χθούδιον, τό, rybka, rybeczka.
χθούρηματα, τά, luski, szczeszuję, szczeżuje; rasz-
 plowiny, opilki z pod raszpli.
χθουρός, ά, όν, dotyczący ryb, πινακίσκος, stol-
 nica do wyprawiania ryb; rybi.
χθουόβρωτος, ον, pożarty przez ryby.
χθουοειδής, ές, mający kształt ryby, podobny do
 ryby; rybny.
χθουολόρης, ό, (zaraza na ryby), u Arystof. o
 strasznym ryb żarłoku.
χθουοπόλιον i **χθουοπολείον, τό,** rynek, targ
 rybny, jatki rybne.
χθουοπολις, ιδος, ή, sc. αγορά, t. c. poprzedzaj.
χθουοτρόφος, ον, żywiący l. karmiący ryby, rybny.
χθουοφαγέω, jeść ryby.
χθός, ός, ό, nom. i acc. pl. χθόες, χθόας,
 scgn. χθός, ryba. — O konstellacyi na niebie, ry-
 ba. Przewisko na głupich ludzi, bydłę, sadio;
 αφωνότερος των χθόων, niemy jak ryba; οί χθ-
 θός, jatki rybne.
χθουόδης, ές, p. χθουοειδής, λίμνη, rybny staw.
χθναός, α, ον, tropiący ślad.
χθναομαι, dep. med. = χθνεω.
χθνεία, ή, tropienie. χθνευμα, τό, ślad, trop.
χθνεύμων, ονος, ό, wyzół a) gatunek lasicy w E-
 gipcie. 2) osa, tropiąca pająki.
χθνευτής, ό, i χθνευτήρ, ηρος, ό, wyzół, kłwv.
χθνεύω, tropić, śledzić, badać, szperać, dociekać,
 wytropić, tyná.
χθνεώ, t. c. poprzedz.
χθνηλάτης, ό, tropiący, śledzący trop.
χθνιον, τό, poet. = χθνος, trop, ślad, χθνα έρсу-
 νάω, iść za tropem, znalesć, wysledzić trop.
χθνος, τό, ślad, trop, tór, bieg, λόγων χθνος, a

λεπτόν χθνος τιθέναι, lekko, cicho stapać l. kroczyć;
 noga; stopa; ταύτων χθνος μετένει, czynić to sa-
 mo; κατ' χθνη, w ślady, za śladem; Tudzież, znak,
 τραδάματα, blizna.
χθνοσκοπέω, ślad rozeznac, śledzić. Τζαδ χθνο-
 σκοπία, ή.
χθρό, ώρος, ό, acc. ep. χθώ za χθώρα. 1) krew
 bogów; plyn do krwi podobny, w żyłach bogów
 płynący. 2) limfa (we krwi). Przen. νέος χθρό,
 świeża śmierć (pesoka). W l. mng. 3) οί περί τον
 μυσκόν χθρός, szpik w pacierzowej kości; tudzież,
 mleko, serwatka; jucha, otok, ropa.
χθροσειδής, ές, zropiały; t. s. χθωρρώδης, ές, a
 χθωρρώδης, rupić się.
χθ, ήπος, ό, (έπτομαι) robak, drzewojad, szkodliwy
 winnej macicy i głodający róg.
χθ, wykrytkn, radości, bólu, smutku, często
 powtórzony, to przy Nom. i Vocat., to przy Gen-
 nit. to z μοι zestawiony, to z innymi wykrzyknika-
 mi, jak αιαί, έ έ, ώ ω. o! oh! ach! biada! ο! ο! ο!
ιωγή, ή, zasłona, obrona, τινός, przed, od czego
 (wiatru).
ιώδης, ές, a) jadowity. b) rdzawy, jak rdza po-
 zerający.
ιωή, ή, krzyk, wołanie, brzmienie l. dźwięk gło-
 śny, ton, szum, trzeszczenie, syk.
ιωκή, ή, z acc. metapl. ίωκα, wrzawa wojenna,
 ścisk l. zgilek wojenny, szcz. napad i ściganie.
ιωνά, ή, zagon siólków.
ιωνοκάρπτης, ό, wzruszający Jończyków muzyką,
 albo na sposób ioński grający.
ιωτα, τό, nicem. głoska alfab. greckie. Przen-
 coś małego, drobnego, jota, joty.
ιωχμός, ό, p. ίωχή.

K.

K, κ, κάππα, dziesiąta głoska greckiego alfabetu;
 jako znak liczbowy: κ' = 20, κ = 20000.
κ, t. c. κs l. καί.
κα, der. = κε, att. άν.
καβάλλης, ό, szkapra, konisko.
καββαίνω, κάββαλε, t. c. καταβαίνω, κατέβαλε.
καβαβαλικός, ή, όν, po lacedem. za καταβαλτικός,
 powalający o ziemię, dobry zapasnik, który prze-
 ciwników swoich na ziemię powalić umie.
**κάγ, ep. za κατά przed γ, n. p. κάγ γόνω za κα-
 τά γόνω.**
καγκανος, ον, i καγκανέος, suchy, palny.
καρχάξω, p. καρχάξω.
καρχαλάω, głośno śmiać się i pochutnywać; urą-
 gać się, naigrawać się, natrzasać się. (Ep. form.
 καρχαλόωσι, καρχαλώων, καρχαλώωσα.
καχώ = και έχώ.
**κάδ, ep. za κατά przed δ, n. p. κάδ δέ za κατά
 δέ, κάδ δδναμιν za κατά δδναμιν.**
(καδδίζω), κεκαδδισθαι (l. κεκαδδίσθαι l. κε-
 καδδίζεσθαι), przez osobliwe glosowanie w Spar-
 cie do syssytów nie być dopuszczonym.
κάδος, ό, = κάδος, naczynie do zbierania głosów.
**καδδραθέτην = κατεδραθέτην. καδδουσαι = κα-
 ταδουσαι.**
κάδιον, τό, = κάδος.
καδικος, ό, zdrobn. κάδος, urna do zbierania
 głosów. Były w sądach dwa takie naczynia, jako
 też dwa gatunki ψήφοι mieli sędziowie, jeden
 wskazujący na karę, drugi uwalniający. Do tak

zwanego κ. κριος kładziono ψήφοι, które walor
 miały mieć, czyli ważne galki. Naczynie to było
 z miedzi i miało nasad u góry szeroki, dołem ci-
 sny czyli lekwyaty. Drugie naczynie κ. άκρος
 było z drzewa; do niego kładziono nieważne galki.
κάδος, ό, naczynie, wiadro, kadź, sądek. Tudzież:
 urna do zbierania głosów.
καήμενα, p. καίω.
καθά, t. j. καθ' ά, stosownie, w miarę tego jak.
καθαρίζω = καθαρίζω, ión. καταρίζω, świę-
 cić, poświęcić; iron. o psach, które trupy rozdar-
 te (σπαράγματα) poświęcają t. j. w miejsce pogrze-
 bu należącego się im od ludzi one bezczeszczą i
 kalają. Potem: bóstwu ofiarę składać, ofiarować, i
 to całopalenie, spalić ofiarę, kadzido, τί i τινός,
 a τινί, bogu na cześć. W ogóle: spalić. Tudzież,
 ofiarę zmarłym składać.
καθαρισμός, ό, poświęcenie ofiary, całopalenie.
καθαρίζω, oczyścić, ποτί, spalić, poświęcić.
καθαίμακτός, ή, όν, zbrzydzany krwią
καθαίμασσω, zbrzygać, pokalać krwią, τί.
καθαίματόω, t. c. poprzedzaj.
καθαίματος, ον, krwawy, krwią zbrzydzany.
καθαίσεις, ή, zdzieranie, zrzućenie, zburzenie;
 σωματών, wychudzenie. 2) zabicie, mord.
καθαίρετης, ό, niszczyciel, τινός, morderca.
καθαίρω, ión. καταίρω, aor. καθέλω, conj.
 3 sing. ep. καθέλωσι, pl. pass. part. ión. καταρ-
 αιρημένος za καθηρημένος. I. Czyunn. 1) zdjąć,
 ściągnąć, zwinąć, τί, όσσε, przycisnąć oczy, τινί,

zamknąć komu. Szczeg. gwałtem zdzierać, ścierać, rozrzucić, zburzyć, zniszczyć, ἐξ ἔδαφος, z ziemią zrównać; powalić, pokonać, upokorzyć, strącić, τί i τινά. 2) odjąć, i to a) wziąć, zabrać, pozbawić, usunąć, kończyć, znieść, wytepić, zgładzić, porwać, zabić, zetrzeć, wskazać; ψῆφος καθαίρουσα, głos potępiający, wskazujący; a biern. odebrać sobie życie. b) dopiąć, osiągnąć, zjednać, doścignąć, τί i τινά, τινί, czem; ἐξ ὄψεως μήρους, z daleka razić, zastać co w jakim stanie, wykazać, o rachunkach. II. Med. sobie co zdjąć l. znieść, zjednać sobie.

καθαίρω, aor. I. ἐκάθηρα, ep. κάθηρα, ale i ἐκάθαρα, καθάραι. I. Czynn. 1) oczyścić. a) oczyścić, obmyć, τί, πρόσωπα κάλλει, pięknoscią ozdobić, τὴν νῆδόν, wywnętrzyc, wypatroszyć. Szczeg. b) (w medycyn.). wyczyścić, przeczyszczyć (żoładek). c) w religijn. znac., oczyścić, błagać, φόνον, τινά φόνου, od mordu. Biern. ὁ καθαρθεὶς τὸν φόνον, (p. καθαρμοῦς). Tudzież, wytrząpać kogo, biczować. 2) oczyszczeniem zmazać, zładzić, τί i τινά i τινά τι, obmyć kogo z czego. II. Med. oczyścić się, τινί, czem.

καθάλλομαι, Dep. med. zeskokczyć; spaść.

καθαμαξέω, ujeżdżać, ubić; biern. ὁδὸς καθημαξομένη, ujeżdżona, ubita.

καθαμέριος, p. καθημέριος.

κάθαρμα, τό, węzeł, λόγου λῶειν.

καθαριζέω, zapchać się piaskiem, zapiaszczyć się.

καθάρα, przyszł. raz na zawsze, zgola, οὐδὲ κ., ani razu; αἱ κ. ἐχθροί, dawni nieprzyjaciele zacięci, dziedziczni.

καθάρα, t. j. καθ' ἄρα = καθά, tak, jak. T. s. καθαπερῆ i καθαπεραι.

καθάπτω, ion. **κατάπτωμα**, I) Czynn. i biern. a) przyczepić, uwiązać, ὅμοις τι, obwinać, określić w kółło plec; βρόχῳ καθημένη, uwiązana w petylicy t. j. powieszona; powiesić się na czem. b) wdziać, włożyć, τί τινι, a εἰς τι, sięgać dokąd. II. Dep. Med. uciepić się czego. jać się czego, zjad a) przén. nagabać kogo, τινά, a ἐπέσειν, przemówić, odezwać się, bez przyp. I. τινός, wezwać na świadka. b) nacierać, dokuczać, zaciepać, ganić, fukać, lając. skarzyć, wyrzuć robić, τινός i τινά I. z nastp. ὄν. c) dotykać, macać.

καθάρα, = καθαρός, przyszł. καθαρεῖαι, tamże.

καθαροῦς, I) przech. czysto zachować, τί, τινός, od czego. 2) nprz. być czystym, nieskalanym.

καθαρίζω, oczyścić.

καθαρίος, a, on, czysty, chędogi, lubiący czystość. Przysłów. καθαρίως, czysto, porządnie, jasno. *Mundus*.

καθαριότης, ητος, η, czystość, chędogość, schludność.

καθαρισμός, ὁ, czyszczenie, ofiara oczyszczalna.

καθαριστήριον, τό, oczyszczalnica.

κάθαρμα, τό, przy czyszczeniu na bok rzucony brud, śmiecie, omieciny, odchód, odrzutki. Ztąd przén. wyrzutek, nizekzemnik, lotr. 2) ofiara oczyszczalna; kozieł błagalny. Ar. Achar. 44. oczyszczalnica.

καθαροῦ, przymocować, przymierzyć, przystosować, τί ὅπῳ τινι, τινί i ἐπί τινι. *adapto*.

καθαρός, ὁ, czyszczenie, oczyszczenie się; błaganie; błagalnia, błagalnica, ofiara błagalna i wszystkie obrządki dotyczące pojednania się z bóstwem; καθαρόν τῆς χωρῆς ποιεῖσθαι τινα, zabić kogo jako ofiarę błagalną za kraj. b) oczyszczenie białogłowskie, czas, przeczyszczenie.

καθαρός, a, óν, czysty t. j. a) wolny od brudu,

chędogi, umyty, niezmacony, jasny. b) wolny od przedmiotów przeszkadzających, niepotrzebnych, n. p. τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, wojsko (wolne od), niemające chorych, słabych l. bydlat jucznych, jądro wojska, wojsko wyborowe; καθαρά ἡ πύλιτα, wszystko było w porządku l. załatwione; ἐν καθαρῷ βῆσαι, bez przeszkody, bezpiecznie; ἐν καθαρῷ sc. τόπῳ, na wolnej, otwartej przestrzeni; διὰ καθαροῦ, przez kraj otwarty; οἰκῶν ἐν καθαροῦ, mieszkać pod gołem niebem. c) przén. szczerzy, niezmiészany, czysty, n. p. καθαρὸν ἀνοίγματα κληῖδα φρενῶν, serca szczerą zasuwę odemknąć, t. j. szczerze przywiązanie okazać; κ. ὁ νοῦς ἐκκριθῆ, proleptycznie, tak że teraz jest czystym. Rzecz. τὸ καθαρὸν τοῦ πολιτεύματος, szczerzość ustawy; szczeg. wolny od winy l. błędn, nierozumny; καθαροῦ θανάτου, zagna, szlachetna śmierć; niewinny, bez zmaży, wolny od krwi przelewu, χεῖρας, niezbrzygane krwią mając ręce; niesfalszowany, szczerzy, istny, prawdziwy; καθαροὶ ψῆφοι, czysty rachunek, w którym się wszystko znosi i nic nie schodzi. Przysł. **καθαρός**, stp. w. καθαρώτερον, czysto; niezmażenie, szczerzo, uczciwie, ściśle, dokładnie.

καθαρότης, ητος, η, czystość, nieskażoność; nieprzedajność, niewinność. *puritas*.

καθαροῦ, żedrzeć, wydrzeć; zagrabić.

καθαροῦς, ia, ion, oczyszczający, błagający, uwalniający od winy i zakała. Rzecz. τὸ καθάρσιον, sc. ἱερὸν, ofiara błagalna l. oczyszczalna, oczyszczenie.

καθαροῦς, η, p. καθαρός.

καθαροῦς, ητος, ὁ, i **καθαροῦς**, ὁ, oczyszczający, oczyszciciel, błagacz, który mord popelniony błaga l. gładzi pomstą; καθαροῦς, η, oczyszcicielka.

καθαροῦς, η, ὄν, czyszczący; φάρμακον, przeczyszczający środek; τὸ καθ. μέλος, do przebłaganania.

καθέδρα, η, siedzenie, krzesło; wioślarska ława; lożysko; podnoże; pośladek. 2) siedzenie, bawienie, spokojne l. nieczynne przesiadywanie. *Sedes, mora*.

καθέσει, I. Act. ep. aor. I. **καθέσεια**, I) posadzić, τινά, usadowić; osadzić, szczeg. ἀγῶνα, igrzysko zagać. 2) dokąd zaprowadzić, postawić gdzie, usadowić, τινά, τινά τι, kogo jako co. II. Med. **καθέσεια**, z aor. p. part. καθεσθεις, impf. καθεζομαι, f. καθεδομαι. I) usiąść, osiąść, spuścić się, siedzieć. Szczeg. a) o wojsku; obozować, rozłożyć się. b) jako blagający opieki siedzieć, z dod. I. bez ἰκέτης, uciec się, schronić się, ἀγορήθε, udać się na posiedzenie. 2) siedzieć spokojnie, z dod. I. bez ἀτρέμα, siedzieć z założeniami rękoma, oczekiwając, bawić się, przebywać.

καθέσεια, καθέσεια, p. καθέσεια.

καθελισσώ, p. καθέλισσω.

καθεμαρμένος, η, on, od losu przeznaczony, zrządzony na czyje nieszcześnie.

καθεργουμι, p. κατέργω.

καθερίζω, η, zamknięcie, zamykanie.

καθεῖς, t. j. καθ' εἰς, tudzież εἰς καθεῖς, jeden po drugim, po kolei wszyscy, każdy z osobna. W N. T.

καθέσεια, p. καθέσεια.

καθέσεια, p. καθ' ἕκαστα.

καθεκτός, adj. verb. należy wstrzymać. [jacy.

καθεκτός, η, ὄν, wstrzymujący, powstrzymujący.

καθεκτός, η, ὄν, adj. verb. do powstrzymania, τινί, czem.

καθελίσσω, κατελίγατο 3 pl. plsqpf. pass. obwi-
καθελίσσομαι, wrzodowac iść, ropić się. [ναό.
καθελίκοι i **καθελίκοι**, impf. καθελίκοι, f. κα-
 θέλιχοι, καθελίχοι, pf. καθελίκοι, aor. καθελίκοι-
 σοι, ión. **κατελίκοι**, ściągnąć, wciągnąć, z dod. 1.
 bez εις τὴν θάλασσαν, wypłynąć na morze, τί,
 ἐκ τινος, ἐπὶ τ. εἰς τ. Tuzdieć o szalach u wagi.
καθεξής, przysł. kolejno, kolejną, porządkiem.

κάθεξις, ή, powstrzymanie, trzymanie; utrzymy-
 wanie, utrzymywanie się na, przy czym, τινός,
 ale τοῦ πνεύματος, zatrzymanie oddechu.

κάθεσμα, τό, p. έρμα.
καθερπύζω i **καθερπύω**, zcołgać się, polcać na
 dół, schodzić, spuszczać się.

κάθεσις, ή, spuszczenie; ołowianka, pion.
καθεστρήκω, przysł. do imiesł. perf. sl. κα-
 θίστημι, spokojnie, porządnie, poważnie.

κάθετος, ον, spuszczone; μόλιβδος, ołowianka; t.
 s. ή κάθετος, ołowianka, pion, πρὸς τὴν κάθετον
 μετρεῖν, ołowianka mierzyć; tudz. prostopadła, pio-
 nowa wysokość.

καθεύδω, ión. **κατεύδω**, impf. ep. κατεύδων,
 att. καθέρδων, f. καθευδήσω, impf. także ἐκατεύ-
 δων, spać, wyprocywać, odpoczywać w ogół., wczę-
 sować, świętować, być nieczynnym l. gnuśnym;
 ociągać się, zwlekać; καθεύδειν ἐάν τὰ τεύχη, ni-
 dźwigać ich na nowo.

καθεωρίσκο, znaleźć, zdybać, z imiesł., gdy.
καθεξήσεις, ή, wygotowanie, warzenie.

καθεξήσονται, Dep. med. natrzasać się, τινός. illudo.

καθέψω, wygotować, wywarzyć; strawić. Przen.
 uśmierzyć, ulagodzić, okrocić.

καθηγεμόν, όνος, ό, ή, ión. καθηγεμόν, prze-
 wodnik, wódz; rotman, locman, wartman.

καθηγήσομαι, ión. καθηγήσομαι, iść na przed., pro-
 wadzić, drogę wskazać, cz. z dod. οδός, τινί, εἰς,
 ἐπὶ τ., dokąd, i samo τί, wskazać; zacząć, z imiesł.
 coś naprzód zrobić. b) pokazać, pouczyć, wdrowić,
 τινί, τί i τινός, n. p. καλώς μοι έδοξας καθηγή-
 σασθαι τοῦ λόγου, piękny wstęp do mowy zrobić,
 zagaić; być nauczycielem; dowodzić, στραταίας.

καθηγητής, ό, przewodnik, nauczyciel.

καθηρροπαθεώ, roztrwonić, przehułać, przegrać, τί.

καθήκω, ión. **κατήκω**, 1) zejść, sięgać na dół,
 rozciągając się do, εἰς, ἐπὶ, πρὸς τ. 2) dążyć, dosię-
 gnąć, spaść, εἰς τινά τ., nastąpić, zająć; τὰ κα-
 τήκοντα bez i z πρήγματα, zajęcia, wypadki, ἐπὶ
 τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι, w takich okolicznościach.
 Szczeg. nastąpić w pewnym czasie; ztąd i καθή-
 κων χρόνος, stosowny, przyzwoity czas; καθήκων
 εἰς ήμᾶς ό λόγος, przyszła na nas kolej mówie-
 nia; przypadać, αὶ καθήκουσαι ήμέραι, przezna-
 czony czas; jako sl. niceos. καθήκει τινί, z Inf.
 wypada, należy się komu, obowiązkiem jest czy-
 ium; τὰ καθήκοντα, obowiązki, powinności; καθή-
 κόντως, przysł. do imiesł. praes., przyzwoicie, słu-
 sznie.

καθηλιάζω, postawić na słońcu.

καθηλώ, przymocować gwóźdźkami, πρὸς τ. i τινι.

κάθημαι, ión. **κάθημαι**, tylko w praes. i impf. 3
 sing. ἐκάθητο, καθήτο i καθήσο. 3 pl. ἐκάθη-
 νο, καθήτο, ep. καθείαστο, usiąść, usadowić się,
 siedzieć, τινί, ἐν τινι i τισι, przy czym 1. wśród
 kilku, ἐπὶ τινος i ἐπὶ τινι, na czym; ἀντων ἐκ πά-
 γων, z pagórków szczytu (śledząc) siedzieliśmy;
 ἐκ τοῦ μέσου, przesiąść się, oddać się, wystąpić
 i już więcej na co nie dbać; χάρμαι, siedzieć na
 ziemi, na znak żałoby. Szczeg. a) odbywać posse-
 dzenie, siedzieć spolem, być zgromadzoną, zasia-

dać w sądzie, być zajętą l. zatrudnioną; of
 καθήμενοι, zgromadzeni, ἐπ' οἰωνοῖς, celem uwa-
 żania na lot ptaków; tudzież, zasiąść, za stołem. b)
 o wojsku: zatrzymać się, rozłożyć się, ustawić się,
 stać, stać w szyku, ἐπὶ τινος, ἐν τινι, gdzie. c)
 w ogół. bawić, zatrzymać się, przebywać, przesiad-
 ywać; przemieszczać. d) w nagann. znaczen.
 siedzieć, być spokojnym, z założeniami rękoma
 siedzieć, gnusnieć, być nieczynnym, nic nie przed-
 siawiając; ἐν τινι, zostawać w jakim położeniu,
 l. z imiesł. ἀπολυκετόης τ., z gnuśności podać co
 na ztratę, dać za wygraną; często z imiesłowem
 połączone oddać można przez „spokojnie, cicho”,
 a imiesł. przez czas określony tegoż słowa; obni-
 żyć się, opaść, pochylić się.

καθημεροσία, ή, dzienne zatrudnienie, przepędze-
 nie dnia.

καθημερινός, ή, όν, a) codzienny. b) zwykły.

καθημερίως, ία, ίων, dnia dzisiejszego; codzienny.

καθησυχάζω, milczeć.

καθηύροσις, p. έδρωσις.

καθηρύω, 1) Czynn. posadzić, usadowić, τινά,
 przyn. dokąd zaprowadzić, τί: εἰς τ. 2) Biern. i
 Med. a) usadowić się, ἐν τινι. b) ustawić sobie,
 τί, n. p. wnieść posąg boga. c) Biern. osiąść,
 o-adę założyć.

καθηρρώ i **καθιερύω**, ión. **κατιρώ**, poświę-
 cić, ślubować, ofiarować, zabić, τί l. τινά τινι, bo-
 stwu, za własność czyją ogłosić uroczystość, στήκη-
 μα (króla); uświęcić, za święte uznać.

καθιέρωσις, ή, poświęcenie.

καθίζάνω, (npzrch.) i **καθίζω**, ión. **κατίσω**,
 impf. ἐκάθισον l. καθίζω, aor. ἐκάθισα i κάτισα,
 part. ep. καθίσσας, f. καθίσω, dor. καθίζω. 1)

Czynn. usadowić, posadzić, umieścić, przemieścić,
 τινά, i tak χωρίσ, na b k usunąć. Szczeg. a) άν-
 δρών άγοράς, zgromadzenia urzędzić. b) τινά εἰς
 τόν θρόνον, posadzić kogo na tronie, królem zro-
 bić, i pod. urzędnikom ustanowić, mianować, na
 urządzie osadzić. c) umieścić kogo gdzie, n. p.
 córkę w budzie (ἐπὶ τινος), aby tam na sprzedaż
 się wystawiała. d) wojsku kazać rozłożyć się, obóz
 założyć, ustawić, τινά i to ἐν τινι, ἐπὶ τινος. 2)
 w ogóle, kogo przywieść do czego, z imiesł. κλι-
 οντά τινα, do placu, cz. z inf. — 2) n. rzch. (wraz
 z Med. i form. καθίζάνω), usiąść, usadowić się,
 osiąść, siedzieć. Szczeg. a) o wojsku: zatrzymać
 się, rozłożyć się, ἐπὶ τ., gdzie. b) o blagających
 opieki, z dod. lub bez τίεται, schronić się, szukać
 przytulku, ἐπὶ, εἰς τ. c) o sędziach: sądzić, zasia-
 dać w sądzie; i w ogół. usiąść gdzie (εἰς τ.), celem
 wykonywania rzemiosła; ztąd i: usiąść do stołu
 l. za stołem.

καθίημι, ión. **κατήημι**, 3 sing. κατίει, f. καθή-
 σω, aor. 1. καθήκα, ión. καθήκα, aor. 2. inf. ep.
 καθήμεν για καθείναι, part. καθείσ, pf. pass. part.
 καθειμένος. 1) Czynn. 1) zesać, spuścić, opuścić,
 zsunąć, zanurzyć, rzucić, zepchnąć, stoczyć, τινά,
 τί. Szczeg. a) τὰ όρματα, z dod. 1. bez εις προ-
 βολήν, dzidy spuścić do ataku, nadstawić. b) τεί-
 χη, mury przyprowadzić na dół, εἰς τ., aż dokąd
 wyciągnąć. c) πειραν, starać 1. kusić się do-
 wiedzieć się, zobaczyć; δειλερό τινι, starać się
 uwieść kogo. 2) wysłać, dostawić. II. npzrch. z
 Med. spuścić się, posunąć się dokąd, ruszyć na
 co, εἰς ἑλλάδα, runąć na; ztąd ἐπὶ τινι στώμμα,
 dowcip wymierzyć na kogo; εἰς γόνυ, ukłęknąć;
 wydać, εἰς τ. i ἐκ, από τινος.

καθικτώσω, t. c. ικατώσω.

καδικνέομαι, f. καθίξομαι, zejść, dosięgnąć tra-
fić, dotknąć, ugodzić, razić, τινά l. τί, tudzież
τινός, i to τινί, czem drasnąć, ból zadać.

καθιμάω, na rzemieniu, linie spuścić; wetknąć
w coś. Ζητά καθίμησης, η̄.

καθιπτάομαι, stratonąć jazdą, pokonać, spusto-
szyć; najechać, opanować, deptać nogami.

καθιπέω, pojeźdzać, jeździć po czem, τί. Tu-
dzież: jazda pokonać.

καθιπτοτροφέω, utrzymując konie marnować.

καθιπταράω, p. καταπέτομαι.

κάθισις, η̄, siedzenie, posiedzenie.

καθίστανω i **καθίσταω**, p. nastp.

καθίστημι, ión. **καθίστημι**, imper. skrót. καθί-
στα, f. καταστήτω i καθεστήξω, pf. καθέστηκα
pl. synk. καθέσταμεν i t. d. 3 pl. ión. κατεστά-
σι, inf. καθεστάναι, part. καθεστηκώς i καθεστώς,
ión. κατεστάς, plsqf. καθεστήκειν, καθεστήκειν,
3 plur. καθέστασαν, perf. pass. 3 pl. ión. κατε-
στάται za καθέστανται, plsqpf. 3 pl. ión. κατε-
στάτο za καθέσταντο, fut. med. καταστήσομαι
(tudż. z biern. znac.) Ad. verb. καταστασίων. I.
czynn. (praes. i imperf. fut. i aor. I.) a) posta-
wić, ustawić, usadzić, wzniesić; dzwignąć τινά i
τί, τινά πρώτον, przekładać kogo. b) wsadzić, wło-
żyć, wnieść, zanieść l. zaprowadzić dokąd, za-
wieść, umieścić, przenieść, policzyć dokąd; ἐγγυ-
τέρω, zbliżyć, πάλιν, odstawić, odnieść, τινά i τί
i to τινί, komu, eis tήn ἐκκλησίαν, stawić kogo
przed zgromadzeniem ludu; eis κρίσιν, pociągnąć
do odpowiedzialności. e) wprowadzić, ustanowić,
postanowić, mianować, obrac, τινά, τινά τινα,
mianować kogo czem, l. z przymiotn. tήν ἐθλο-
γίαν φανεράν t. j. wyjaśnić, objaśnić. d) uchwa-
lić, urządzić, uporządkować, przesadzić, zawikłać,
przywieść, sprowadzić, πάλιν, przywrócić, wskrze-
sić, τινά i τί, n. p. το πρόσωπον, spokojny wyraz
twarzy przywrócić; tήν ἄλλην Εββοταν, wszelkie
inne stósunki Euboi uporządkować, τινί, czem, ἐξ
ἀπόντοιαν, przywieść do rozpaczy; ἐξ ἔθους τινός
τινα, kogo przyzwyczaić do czego; τήν πόλιν ἐξ
ὀλγυχίας, nadać miastu ustawę olinarchiczną; τὰ
πράγματα eis ἄλλανθρωπίαν, zmniejszyć liczbę
mieszkańców; eis τὰ αὐτά, przywrócić do pier-
wotnego stanu; ἐξ ἰσων, ἀντίπαλόν τι, przeprowa-
dzić do równowagi; tudzież z Inf, dojąc komu tak,
że. II. przch. (Act. pf., plsqpf. aor. 2. i Med.)
a) postawić się, ustawić się, być ustawionym, za-
brać się, osiadać; τινί τρόπω καθέστασι; jakże tu
osiedlić? postąpić, wystąpić, być wprowadzo-
nym, tudzież: powrócić. W Praet., stać, mieć miejsce,
τί, jako coś, τῷ μέσῳ, stać w środku. b) przy-
stąpić do czego, zabrać się, dojść dokąd, zacząć
(urzędowanie), być postanowionym, ὅπῃ τινος,
narzucić się na, przyjść do czego, popaść w coś;
w Praet. być w jakim położeniu; w ogóle: ulo-
żyć się, powstać, podnieść się, wybuchnąć, wszczać
się, być, stać się, utworzyć się, być włożonym:
κατέστησαν, dom ἄρχοντες, ukonstytuować się, ze-
brali się; θυμός τινι κατέστη, przychodzi do sie-
bie, ochłonął z zamieszania umysłowego; i z przy-
słówk. ἐδ, być w dobrym stanie, powodzenie mieć,
ἐμψρων, przyjść do przytomności, l. z τίς, τί, stać
się czem, wyjść na coś, pokazać się czem; ὅποι
καθέσταμεν, dokąd przybywszy odpoczęliśmy; ἐν
τότῳ καθεστήκει, tak daleko doszło, do tego
stopnia; ἐν τῷ ὁμοίῳ, pozostało się (niezmiennie);
ἐν ἴσῳ, być na równi l. równym stopniu, ἐν μοί-
ρᾳ τινός, wystąpić za kogo; eis τήχος, narazić się,

wystawić się na łos zmienny; eis ἔργον, być do
czyemu znaglonym; ἐξ ἀρχήν, objąć urząd; ἐξ ἄλ-
λα, być użytym do innych zatrudnień; ἐξ φυγῆν,
pójść w rozsypkę; ἐξ (τὸν) πόλεμον, ἐξ μάχην,
udać się na wojnę, iść do boju; ἐξ τάξιν, ustawić
się w szyku bojowym; ἐξ λόγους, zejść się do na-
rady, wejść w układy, τινί, z kim; ἐξ ταῦτα τινα,
być w położeniu równem l. takiemu, jak ktoś inny;
ἐξ ἰσων κατέστη, zaprowadziło do tegoż celu; ale
ἐπί τι, oddać się czemu; ἐπί τινα, zagrazać komu;
πρός τινα, wystąpić przeciw komu, n. p. wojować,
walczyć przeciw komu. c) usadowić się, zająć mo-
cne stanowisko, w ogóle, stać mocno, być posta-
nowionym, τινί, dla kogo, tudzież, zająć stano-
wisko, wyraźne l. niewątpliwe, zrobić początek,
zaczęć. d) Przenoś. a) ułożyć się, uspokoić się,
καθεστώς, spokojny; η̄ καθεστηκῶτα ἡλικία, sta-
teczny, układny, poważny, najlepszy wiek męża.
β) istnieć, trwać, władać, być w używaniu, τινί,
u kogo, zwł. w imiesł. σινάτινι καθεστηκός, u
kogo zasada, a nieosobiś, ἀπὸ καθεστῶτος, z Acc.
c. Inf., ponieważ wciąż jest zasada, ἔε; w Praet.
Part., przekazany, zwykły, obecny, trwający, ist-
niejący, ważny, ἐκκλησίας καταστήσας, ponieważ
powołane było zgromadzenie ludu; οἱ καθεστῶ-
τες ἔθροισι, jawni nieprzyjaciele, τὰ καθεστηκῶτα,
istniejący stan rzeczy, ἐπὶ τοῖσι καθεστῶσι, we-
dług istniejącej (Solonowej) ustawy; παρὰ τὸ καθ-
εστηκός, wbrew prawu istniejącemu, zwyciężają
wbrew. III. Med. sobie coś l. swoje postawić, u-
stawić się, wystawić, wzniesić, złożyć sobie, τί,
zwł. (w interesie swoim) urządzić, uporządkować,
rozporządzić, ἐξ τοῦ ἐμψώρον τι, obrócić coś na
swoją korzyść, τὰς πόλεις ἐπὶ τοῖς δούιν ὀφέλιμον,
dać miastom ustawę dla was korzystną. Szczeg-
dla siebie, w swoim interesie, ku zasłonie l. obro-
nie l. obronie swojej zaprowadzić, mianować, o-
brać; φολιακός τοῦ Πειραιώς, obsadzić Pireus,
κρησάτον ἐκπλοῦν, przedsięwziąć.

καθίω, t. j. καθ' ἑ, — καθά, przysit. ile, wmiarę
tego, jak, zaczem.

καθόδηξω, drogę wskazywać, prowadzić.

καθόδηξις, η̄, wskazywanie drogi.

κάθοδος, ión. **κάτοδος**, η̄, 1) droga na dół,
schodzenie, spuszczenie się; zwł. droga do piekiel.
2) powrót, zwł. ἐς τήν πατρίδα, wygnańców do
kraju; κάθοδον ποιεῖν, pozwolić wrócić; κ. πρᾶ-
ταιν, ubiegać się o powrót.

καθολικός, η̄, ὄν, ogólny, powszechny.

καθόλω, t. j. καθ' ὅλου, w ogóle, ogólnie, ry-
czalnie.

καθομιλίω, zrównać; przen. łagodzić.

καθομιλέω, obcowaniem l. rozmową zjednać, ująć
sobie, τινά l. τί, η̄ καθομιλημένη ὄξια περί αὐ-
τόῃ, upowszechnić zdanie o nim.

καθομιλογέω, 1) zgodzić się na coś, τί. 2) za-
mówić, zaręczyć, τινά τινα.

καθοπιλέω, 1) uzbroić, zaopatrzyć w broń. Med.
zbroić się. 2) zbrojną ręką pokonać, τί. Według
innych, τὸ μὴ καλὸν καθοπιλάσασα, zbrodnią uzbroić,
zbrodniarzu do walki wyzwać.

καθόπισις, η̄, uzbrojenie, zaopatrzenie w broń;
T. s. καθοπισμός, ὄ.

καθοράω, ión. **κατοράω**, f. κατοφώρα, aor. κα-
τέειδον, med. **καθοράομαι**, i z góry patrzeć na
dół, spoglądać na coś. b) widzieć z daleka, do-
strzedz, ujrzeć. c) przejrzeć, przegłądać, oglądać.
d) przejrzeć, zauważać, zrozumieć, pojać, cz. bez
przyp., cz. τί l. τινά, tudż. z Imiesł. I. przym.,

n. p. τὰς αὐτὰς μετεώρους, okręty na otwartem morzu, l. z nastp. εἰ ἴ. ἔτι, i to τῇ ὄψει, z twarzy, ἐν τινι, w czym.

καθορίζω, z okrętem do portu zawiązać, ładować. Med. wplynać do portu, ładować, stanąć na kotwicach; przen. pogrążyć, τινά ἐξ τι.

καθόσιος, poświęcić, ofiarować, słuować. Biern. być poświęconym. 2) Med. poświęcić, τινά τινι.

καθότι, t. j. καθ' ἔτι, w miarę jak, ponieważ.

καθοβρίζω, ión. **κατοβρίζω**, 1) nprzech. bliźni, do zuchwałstwa, zbrodni być sklonnym. 2) przech. szydzić, nairgawać się, zelżyć, zbezczościć, kato-wać, pokalać, τινά i τινός, tudzież z dodan. ταύ-τα ἔτι, ażeby; natrasnąć się z kogo l. czego, τινί.

κάθυγρος, on, bardzo wilgotny, **καθυγραίνω**, zrosić, zwilżyć.

κάθυδρος, on, obfity w wodę, wodnisty, wodopelny; zalany wodą. **irriguus**.

καθολακτέω, oszczekać, zaszczekać na kogo.

καθοπάχω, być, istnieć, dostać się w udziale, τινί.

καθυπέρω, p. ὑπερέχω.

καθυπερθε i **καθύπερθε**, ión. **κατύπερθε**, 1) a) z góry, na wierzchu, na, z gen. κ. μελαθρό-φω. b) góra, na górze, wierzchem, po nad, nad, ή κ. ὄδός, górna droga (na wschód od kaspijsk. morza); po tamtej stronie będący; τὰ κατύπερθε, z dod. l. opuszcz. πρὸς βορρῆν, północne części; κ. Φρυγίη κατύπερθε, górna Frygia. c) przenośn. κ. γενέσθαι, mieć przewagę, przemódz, zwyciężyć, τινός, kogo, nad kim; μάχῃσιν καθ. νεύσας, trudami niepokonany. 2) o czasie: przedtem, przed, τούτων.

καθυπέριτρος, a, on, ión. **κατυπέριτρος**, Str. w. poprzedzającego; właśc. wyższy; przenośn. potężniejszy, przewyższający, górę mający; καθ. γίνεσθαι, wzięść górę, przemódz, τινός, nad kim; być wyższym od czego, τινί l. ἐν τινι, w czym. Str. najwyż. do tego jest **κατυπέριτατος**, γ, on, u Herodota, najwyższy, ἐν τῇ κ. τῆς γῆς, w najgórniejszej (górznej) części kraju.

καθοπιγνέομαι, obiecać.

κάθυπνος, on, zaspany, pogrążony w śnie.

καθοπνύω, usnąć, głęboki sen mieć, twardo usnąć. T. s. Med.

καθοποκρίνομαι, zwodzić fortełami aktorzkami, zwodzić, omamić, w ogół. udawać, odgrywać rolę.

καθοποπέω, uczynić podejrzancem, podejrzawać, mieć podejrzenie.

καθυστερέω, przyjść za późno; zostać w tyle.

καθυφίημι i med. **καθυφίεμαι**, a) folgować, popuścić, zwolnić, zmniejszyć, n. p. karać. b) poświęcić, zdradzić, opuścić, szczeg. o rzeczniku, który z przeciwnikiem trzyma; ztąd w ogół. od procesu odstąpić, zaniechać go; zdradzić, zaniechac.

καθώς, przysł. jak, według tego jak, w miarę jak, ponieważ. *sicut, prout*.

καί, (przed samogłoską x' l. χ' i w krasie zlewające się z á w κά, z é w χέ, z ê w κά, z éαυτοῦ w χάτοῦ. z εἰ w καί ale z εἶτα w κάτα, z ή w χή, z ἔτι w χότι; i t. d.) I. i, spójnik łączący wszelkiego rodzaju pojęcia, gdy tymczasem te łączą jedynie potworne. Spójnik ten kładą Grecy często tam, gdzie my go nieuważamy wcale, albo inaczej oddajemy, n. p. przez „to też, przecie, jednok.” Tam gdzie podobę łączą z innym przymiotnikiem, wcale go nie tłumaczymy, n. p. πολλοὶ καὶ ἀγαθοί, wielu dzielnych; ale πολλὰ τε καὶ κακά, wiele, i to złego. Łączą a) przeciwnie pojęcia:

i a, zaś, choć i wcale oddawać spójnika w takim razie nie potrzeba, n. p. ἀ δαίμων κοδῆεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, nie z ludzi kto; *οὐσεντε racty*, zwł. z negacyą, nie zaś, a nie. W ἀνὰ πέντε μνάς καὶ ἐξ znaczą, albo też. b) Łączą w staroepickim i Herodotowym języku zdania ściśle z sobą wewnętrznie połączone, gdzie później używano określonego połączenia poprzednika i następnika, n. p. ἦμος δ' ἤρτηνεῖα φάνη βοδοδάκτολος ἦώς, καὶ τοῖ ἀνάγοντο, w polskiem nie oddaje się przez osobny wyraz, albo przez „też” albo przez „gdy — wtedy” połączyć zdania należy. Ze związku pokazać się, że niekiedy inaczej takie kaí oddać można. c) Homer łączy anakolutycznie przez kaí imiesłów i czas określi. sł. n. p. ὡς φαιμένη καὶ κερδούση γῆρῆσας Ἀθήνη, właśc. jak rzekła, tak też naprzód szła, t. j. rzekłszy to naprzód szła. Por. Thuc. IV, 100. τε — καί bardzo często się łączy, gdy podobne l. należące do siebie przedmioty zestawione są; *już to — już też*. Gdy pojedyncze wyrazy się łączą, τε καί stoją obok siebie; gdy dłuższe zdania się łączą, rozłącza się τε od kaí. Homer nie łączy jeszcze przez kaí — kaí, jeno przez τε — τε. U Attyków często kaí powtarza się, aby połączenie uwydatnić dobitniej. a) Po ὁ αὐτός, ἴσος, ὁμοῖος kładzie się τε καί, a częścię kaí, które oddać należy przez „jak”, „co”. Ztąd ἐν ἴσῳ, ἴσα καί, podobnie jak. Czasem przed kaí stoi jeszcze ὡς. e) i ἔο, jak wyżej pod a) n. p. βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν (ὁλομπον. głównie w połączeniu z ὄτος, p. Herod. 6, 11. Xen. An. 2, 5, 21, i to (do tego). Łączą się to kaí także z Imiesłowem, ὅτι ἦδη ἐπη φέγγομαι καὶ ταῦτα ψέγων, i do tego ganie. Łacińskiemu *denique* słowem, odpowiada przed πάς na końcu zdania. f) a teraz, a przecie, w odczwach i na początku pytań. — ἀλλῶς τε καί z nastp. εἰ, głównie, mianowicie, *quum alia de causa, tum*. II Więcej przysłówkiem jest: też, także, *quoque*, tudzież, n. p. ἐπιβουλεύει Κόρω καὶ κρῶσθεν πολεμήσας, jak już poprzednio także wojnę z nim prowadził; kaí ἀεὶ καὶ νῦν, teraz jak zawsze; kaí αὐτός, także sam. Tak kaí ὄτος często podejmuje wątek, ten także. p. Arr. Anab. 3, 2, 5. 35. — b) nawet, n. p. ἐπειτά μὲ καὶ λίπα αἰών. Ztąd kaí ἔψη, nawet pómo (jeszcze). W tém znaczeniu łączy się z λίαν, μάλα, μάλαστα, μάλλον i t. p. c) ściśnias i ogranicza, nawet tylko; *τεμένος καὶ κανόν — νοήσα*, choćby; *ἀξίον τι καὶ τραχῆς*, a ἀλλ' ἀρκεί καὶ τούτο, i to już; *ὁ μόνον — ἀλλὰ καί*, nie tylko — ale nawet. W tém znaczeniu stoi przy imiesłowiu. Mogłoby tu stać także *καίπερ*, i ztąd niczaradko *ἕως* dodane. d) Na początku mowy odnosi się jako odpowiedź do czegoś poprzedzającego. Szczególnie zastępuje na uwagę kaí: a) przed trybem rozkazującym, a teraz. b) w pytaniach, też? zwykle żywose i natarczywose oznacza. c) w odpowiedziach, kaí κάρτα, kaí μάλα, ἔφη, tak jest. — kaí czysto nie stoi na właściwem miejscu, nawet po przyimku, n. p. ἐν καὶ θαλάσῃσ. Tak też w zwrocie, ὁβτός ἐστιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, gdzie kaí należy do zaimka wskazującego. ten też jest, jeżeli kto w ogóle. Podobnie ὅτε — καί τότε. III. W połączeniu z innymi przysłówkami: kaí γάρ, bo też, potwierdza rzecz przez się niewątpliwą. Wzmacnia się przez kaí γάρ ἴα, bo przecie, bo naturalnie, kaí γάρ δή, bo zaiste, kaí γάρ καί, bo też, kaí γάρ οὐν, ztąd też to, kaí γάρ τε, bo też również.

καί γε, i to, i nawet; καί δέ, łączy i przeciwstawią, ale i, ale przecie, t. s. καί δέ τε i καί δέ νο. καί δή και, a nawet, a wreszcie, ἐπειδή και, już to z innych przyczyn, jako też że. Często και δή = ἤδη, już, niebawem. Dalej και δή znaczy: przypuścić, że, n. p. και δή ἐδέξαμαι: τίς δέ μοι τιμή μένει, p. Xen. An. 5, 7, 9. και ἤδη, właśnie, właśnie teraz; και τε = *atque*, łączy jednogatunkowe rzeczy, niekiedy = i to; και τοι, zaiste też; και εἰ, και, και εἰν, καιν, choćby nawet, gdyby nawet, nawet jeżeli. Tu και jest niekiedy czystym spojną, a zatem: i jeżeli, i gdyby; ale εἰ και, εἰν και, choć, chociaż, lubo. Często za zdanie z εἰ stoi Imiesłów, który oddać należy tak, jak gdyby przed nim stało εἰ και, chociażby też, chociaż, choćby, choćby tylko; και μὲν, w istocie też, niewątpliwie; και μέντοι, a przecie; και μήν, i z pewnością, z pewnością też, tak i; a przecie, a tymczasem, και μήν και, a nawet, a co więcej.

καϊάσις, ὁ, przepaść w Sparcie, do której wtrącano zлочynców wskazanych na śmierć.

καικίαις, ὁ, wiatr północnowschodni.

καινίσιω = καινώ, odnowić, ponowić, coś nowego l. niezwykłego zrobić. a) pierwszy raz użyć, ζυγόν, nowego jarzma doświadczyć. b) coś nowego w sobie mieścić, zapowiadać; και τί καινίσει στέγη, cóż nowego dzieje się w domu?

καινίσις, ἴδος, ἡ, rzeźak, miecz.

καινοπαθῆσιω, coś nowego, niesłychanego cierpieć, znosić.

καινοπαθῆσις, ἐς, niesłychany, niedoznany przedtem, nowy.

καινοπηγῆσις, ἐς, świeżo złożony, zrobiony.

καινοπήμων, ον, nowe cierpienia znoszący, niesłychanych cierpień doznający.

καινοποιῆσιω, odnowić, coś nowego wydać; ζητά καινοποιῆσέν τι, coś nowego. *ново*.

καινοποιητής, ὁ, odnowiciel, wynalazca nowych zabaw i rozkoszy.

καινοποιία, ἡ, odnowienie, zmiana, przeobrażenie.

καινοπρεπῆσις, ἐς, świeżo l. nowo wyglądający; καινοπρεπεστερῶσι λέγειν, nowym, niezwykłym sposobem; ἦν — καινοπρεπεστερος, nowicjusz.

καινός, ἡ, ὄν, nowy, πρόσ τι, pod względem czego. a) nie były, niezmany, niezwykły, dziwny, niespodziewany; οὐδὲν καινότερον, nie jest to nic nowego, τοῦ καινότερον, jako skrócone zdanie względne, a co jest wcale niesłychanem. Jako rzecz. τοῦ καινὸν τοῦ πολέμου, niespodziewane nadejście, zaskoczenie. Przysłówek. ἐκ καινῆσι, na nowo; ale z wyrzutnią τραγῳδῶν τῆ καινῆ, dom. εἰσόδω, przy przedstawianiu nowych dramatów, za co mówilo się zwykle τραγῳδοῖσι καινοῖσι, nowy, καινὸν κῆδος, nowa podpora, jakiej nie miał w ojczyźnie, nabyta przez małżeństwo zawarte w obczyźnie. b) niedawny, τὰ καινὰ dom. *μαντεία*. c) jeszcze nie używany l. świeżo prany, świeży, strojny. Szczeg. κ. πράγματα, jak łac. *res novae*, nowiny, nowości, przewrót istniejącego stanu rzeczy; κ. ἄνθρωπος, łac. *homo novus*, nowotny szlachcic, o tym, co pierwszy piastował urząd kurulski. Przysłówek. καινῶσι, w nowy sposób, *oppr. αρχαίως*.

καινώσις, ἡ, nowość, świeżość; niezwykłość.

καινοτομέσιω, właśc. nowe skały w kopalni począć lupać; potem w ogóle: nowatorstwa czynić, nowości, nowotności wszczynać, być nowatorem, zmiany zaprowadzać, przewracać porządek istnie-

jący, περί τι, w czym l. τί, co nowego zaprowadzić, nowym kształtem nadać; τὰ καινοτομούμενα, przedsięwzięte nowatorstwa.

καινοτομία, ἡ, nalamanie, napoczęcie nowego łożu; przen. nowatorstwo, w ustawie rządowej, ale i, nowy wynalazek, περί τι, w czym.

καινοτόμος, ον, nowości wszczynający l. wprowadzający.

καινοτομέσιω, odnowić, nowego co robić; nowotności wszczynać.

καινοτομία, ἡ, nowość, przewrót rzeczy.

καινοτομός, ὄν, a) czynny. nowe rzeczy wydający.

b) biern. nowo zrobiony, niezwykły.

καινώσιω, 1) odnowić, nowym kształtem nadać, sprawić przewrót w sposobie myślenia; mieć skłonność do nowatorstwa. 2) = καινίσιω, pierwszy raz użyć, poświęcić.

καινομαι, pf. plsqpf. κέκασμαι, ἐκέκασμη, poet. Dep. (dor. porf. κέκαβαμι) właśc. pokonać, zwyciężyć, potem a) przewyższyć, τινά, i to tyn, w czym l. czym, l. z Inf., pod względem czego.

b) odznaczyć się, τινά, czym, być ozdobionym, zaopatrzonym, *φρεσι*.

καινώ, aor. ἐκάνων, καιεῖν, form. poboczna do κτείνω, zabić.

καιπερ, (πέρ), choć, chociaż, zwykle z imiesłow. połączone, a w Homerze nierozdzielone tylko w Od. 7, 224. καιπερ πολλὰ παθόντα, jakkolwiek, lubo. Rzadko z przymiotn., gdzie imiesłowu domyślić się można innego l. ὄν, chociażby, choćby, nawet.

καιρός, ἴα, τον, i 2, zakończ. 1) na stósowném miejscu, w stósowne miejsce trafiający; żąd, niebezpieczny, zabójczy, πληγή, cios śmiertelny; i bez πληγή tylko καιρή, zabójczy l. w neutr. καιρίων, niebezpieczne miejsce na ciele, gdzie rany są zabójcze. 2) o czasie, w stósownym czasie, stósownie, przywolicie, dorzecznie, trafnie, καιρίαν στείχουσιν, w sam czas; rzecz. τοῦ ἀεὶ καιρίων, co zawsze jest na czasie, co zawsze działać się musi; τὰ καιρία, sposobne, przyjazne sposobności. Przysł. πρὸς τοῦ καιρίων ποιεῖν, na szczęście, z korzyścią. Przysł. καιρίως, stp. w καιριωτέρωσι. 1) niebezpiecznie, zabójczo. 2) w stósownym czasie, stósownie, dogodnie, korzystnie.

καιρός, ὁ, I dobra miara, umiar, słuszny stósunek, καιροῦ τογχανεῖν, dojsć do celu; ὅπερ τὸν καιρόν, po nad miarę, ὑπερβάλλειν τῆ φιλοτιμίᾳ τὸν καιρόν, przekroczyć słuszną miarę. 2) (także w l. mng.) słuszna chwila, stósowna pora, przyjazna chwila, zregna sposobność, tudzież tylko, czas, godzina, a w l. mng. okoliczności, stósunki, czasy, wypadki, zjścia; z przymiotn. στασιωτικοῖσι, stanowcze chwile rewolucyjne, niebezpieczniwa; z Genit. λόγος, powód, pochop do mowy; ἔργων, środki do czynów; τῶν πραγμάτων, zregna pora do wykonania czego, z wyrzutn. κ. εἰς τι, l. z Inf. z τοῦ l. bez toś, albo z ὅστω. SI. posilk. ἐστὶν bardzo często przy καιρός wypuszcza się; ζητά καιρός ἐστὶν l. samo καιρός, zregna jest sposobność, sposobność się nadarza, na czasie jest, jest stósowem, itp. — Mówiono też: καιρόν ἔχει τι, jest coś na czasie; dzieje się coś w stósownym czasie; i καιρόν μάλλον ἔχειν τινά, być stósowniejszym dla czego; καιρόν λαμβάνειν, zualessć l. mieć sposobność; τοῦ καιροῦ ὀστερίζειν, nie korzystać ze zregnej chwili, pory; καιρόν οὐδένα νομιζέειν, nie uważać za stósowne. Przysłówkowe wyrażenia są: ἐν καιρῶσι ἐστὶ, κατὰ καιρόν, tudzież καιροῦ i και-

ρόν, w stósownym, słusznym czasie, w zrzędnęj, przyjaznej chwili (*in tempore*), dogodny, stósowny, przyzwoity, wyboryn, trafny; *κατὰ καιρὸν* εἶμι, jest na czasie; *ὄν ἐν καιρῷ* πόνοι, podjęte w stósownym czasie trudy; *πάντα καιρῷ*, wszystko, co się godzi, co przyzwoitem; *ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ*, w tej chwili; *ἐν καιρῷ τινι*, bardzo dogodnie; *ἐν παντί καιρῷ*, przy każdej sposobności; *ἐξ τὸν καιρὸν τούτων*, w tym czasie; *ἐξ αὐτὸν καιρὸν*, w zupełnie dobrym l. stósownym czasie. *κατὰ τοῦτο καιρῷ*, w tej chwili, w tym czasie; *ἐν τῷ τοιούτῳ τοῦ καιροῦ*, w takim położeniu; przeciwn. *ἐπὶ καιροῦ*, na przedce, *ἐπὶ τοῦ καιροῦ*, według sposobności, według czasu i okoliczności; *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ καιροῦ*, w stanowczej chwili; *πρὸς καιρὸν*, stósownie, przyzwoicie, należycie, l. na czas jakiś, tymczasowo; *πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν*, ze względu na ówczesne stósunki; *ἢ πρὸς καιρὸν ἀτολμία*, trwożliwość w mówieniu bez przygotowania; *μετὰ καιροῦ*, w zrzędnęj porze, według okoliczności; *παρὰ (τὸν) καιρὸν*, niewczesnie; l. według okoliczności; *πρὸ τοῦ καιροῦ*, przed czasem, zawczesnie; *ὄκν ἐν καιρῷ*, niewczesnie; t. s. *ὄκν ὀδενί καιρῷ*. 3) stósowne miejsce, *ἐξ ὧ τοῦ καιροῦ*, na niestósownem miejscu. 4) stósowny przymiot l. własność, korzyść, zysk, skutek, bez przyp. i *τινός*, n. p. *χρόνου*, przyjaznego zrzędnęj pory; *ἐπὶ τῷ καιρῷ*, na swoją korzyść; *μετὰ μεγίστων καιρῶν*, z najważniejszymi następstwami; *ἐν καιρῷ γίνεσθαι τινι*, być z korzyścią dla kogo l. korzystnym; t. s. *καιρὸν ἔχειν*, ale i: być ważnem, mieć wpływ, znaczenie; *προσώτερω τοῦ καιροῦ*, dalej niż było stósownem; *πρῶταίη τοῦ καιροῦ*, posunąć się dalej, niż było przyzwoitem.

κακροσών, gen. pl. za *κακροσώνων* l. *κακροσώων*, powst. z *κακροσώων* od *πρῶτων*. *καίροεις*, εσσα, ev, dobrze, ściśle tkany, tęg.

καίροτρησώ, dobry czas upatrzyc l. umiarkować. **καίροφουλακέω**, dobry czas upatrzyc, τί, do czego, czyhać, czatować na chwilę sposobną. Tudzież, pielęgnować.

καίτοι i **καίτοιγε**, t. j. *καί τοι* i *καί τοί γε*, właśnie, takto w istocie; często rozdziela się przez inne wyrazy. 1) a przecie, jednakże, przecie też, z tém wszystkim. 2) choć, chociaż, kiedy; w tém znaczeniu często, jak *καίπερ*, łączy się z imiesłowem. **καίω**, staroatt. **κάω**, aor. l. *έκαυσα*, ep. *έκηα* i *κήα*, l. pl. conj. *κήομεν* za *κήωμεν*, part. *κήας*, att. *κέας*, aor. pass. *έκαυθην*, ep. *έκαην*, inf. ep. *κάήμεναι*, pf. pass. *κέκαυμαι*. 1) Czynn. a) zapalić, rozniecić, rozdmuchać, rozżarzyć, τί. b) spalić, opalić, spustoszyć. 2) Biern. być zapalonym, zapalić się, zająć się (płomieniem), płomieniem się palić. Przenośn. pałać, zarżyc się, płonąć. 3) Med. sobie zapalić co, τί, a *τέμνετε καί καίετε*, lekarz. krajać i palić.

κάκ, skrócone *κατά* przed x.

κακ = *καί* ἐκ.

κακαγγελέω, złe przynieść orędzie l. wieści.

κακάγγελος, on, zwiastujący nieszczęście, złowieszczy.

κακάγγελτος, on, na nieszczęście obwieszczony.

κακανδρία, η, niemeżkość, tchórzostwo.

κακεις, oż, gatunek chlebów egipskich.

κακεντρέχισια, η, chytrność, złośliwość podstępna.

κακεντρέχης, es, złośliwy; chytry.

κακη, η, złe, złe usposobienie, podłość, tchórzostwo; tudzież, złość, nikczemność.

κακηγορέω, obmówić, lżyć, τινά, lājać, gromić.

κακηγορία, η, obmowa, potwarz, obelga; ztąd *κακηγορίων δίκη*, skarga o potwarz, obelgę, krzywdę zadaną słowami (ustnie), proces injuryjny. **κακηγορος**, on, potwarzający, obmawiający, potwarzca, potwarzczy, obelżywy.

κακία, η, złość, niendolność, niedołęztwo, tchórzostwo; niemoralność, zepsutość, lekkomyślność, złośliwość, zbrodnicość; złe imię, nieślawa, *κακίαν ἀντιλαμβάνειν*, harbę za co wzięść w zysku; *κακία συγγραφική*, błąd. Tudzież, nieszczęście.

κακίωσ, adj. verb. *κακιστέων*. 1) Czynn. i biern. złajać, sfukać, zganić, lżyć, kpać, gardzić, pomawiać, o tchórzostwo, τινά l. τί, l. οὐ, εἶ, tudzież z dodan. Imiesłow. w Nom. l. Acc. bez l. z óg. 2) Mod. z aor. biern. pokazać się złym, dać dowód tchórzostwa, być tchórzem, zniewiesciałym.

κακισμός, ó, obelga, lżenie.

κακιστέρος, stp. w. do *κακός*. T. s. *κάκιστος* i *κακίων*.

κακιάβη, η, kurapatwa. Ztąd *κακιάβηω*, gdać, krzekać, krekorać l. krokorać (o kurapatwie).

κακιάζω, gdać, o kokoszy.

κακία i **κακάω**, kichać.

κακή, η, lajno, gówno.

κακκισιόντες = *κατακισιόντες*.

κακκισαλής, lepiej *κακ κισαλής* t. j. *κατὰ κεφαλή*. **κακιστος**, on, niednie żyjący. [λής.]

κακοβουλεύομαι, biern. źle radzić o sobie, źleż zalywać rady.

κακόβουλος, on, za złą idący r dą, głupi, lekkomyślny. 2) innym źle radzący.

κακόγαμμος, on, γός, smutek l. žal nad nieszczęściem zięcia.

κακογαμίω *δίκη*, skarga z powodu złego, nieprawego ożenku, małżeństwa.

κακογείτων, **ονος**, ó, = γείτων *κακῶν*, towarzysz w nieszczęściu, sąsiad niedoli.

κακόγλωσσος, on, złowieszczy, zlorzeczný.

κακοδαίμωνά i **κακοδαίμωνω**, być opętany przez złego ducha, być dręczonym przez złego ducha, być opętany, szaleć, wściekać się. — 2) być nieszczęśliwym.

κακοδαίμωνία, η, opętanie, szaleństwo, wściekłość. 2) niedola, nieszczęście, bieda, nędza.

κακοδαίμωνικός, poczytać za nieszczęśliwego.

κακοδαίμωνος, **ονος**, on, opętany złym duchem, nieszczęsny, nieszczęśliwy. ó *κακοδαίμων*, zły duch.

κακοδικία, η, złośliwie wszczęty proces.

κακοδδῆσώ, mieć złe imię, być osławionym.

κακοδόξια, η, złe imię, nieślawa.

κακόδοξος, on, osławiony, okrzyczany.

κακόδοξος, ó, zły niewolnik.

κακοείμων, on, źle przyodziany, złą odzież mający.

κακοεργία, η, iou. — *εργ*, η, zły czyn, p. *κακουργία*.

κακοεργός, óν, źle czyniący, do złego skłaniający.

κακοζηλία, η, złe, przewrotne nasławianie; zła, przewrotna gorliwość.

κακόζηλος, on, niesmaczny.

κακοθήγεια, η, złośliwy sposób myślenia, złośliwość, zły charakter l. język.

κακοθήσομα, τό, złośliwa mowa, podstępne działanie.

κακοθήης, es, niemoralny, złośliwy, zdradliwy. Przysl. *κακοθήως*, złośliwie.

κακοθάνατος, on, niednie umierający; nędzna śmierć sprawiający.

κακοθηροσύνη, ή, nieporządek.
κακοθηρέω, być w złym stanie, nieplodnym, nieudawać się, nie obradzać się.
κακόθροος, ου, ścgn. obmowny, potwarzczy.
κακοθύμια, ή, zły charakter, wstret, niechęć.
κακοὶλος, ή, Ilios nieszczęsna, która wielu porządziła w nieszczęściu.
κακορόθεια, ή, zły zysk, żądza zysku podła.
κακόκνημος, dor. — κναμος, ου, z niepięknemi łykami.
κακολογέω, potwarzać, τινά, przeklinać, w N. T. **κακολογία**, ή, obmowa, potwarz, ἐς τινα.
κακολόγος, ου, obmawiający, spotwarzający.
κακόμεναις, εως, ό, prorok, zwiastun złego; złowieszczy.
κακομαχέω, podstępnie walczyć.
κακομίσστος, ιά, złowieszczy.
κακομετρέω, mierzyć złe, fałszywie.
κακόμητρος, ου, złe mierzony.
κακομηδής, ἐς, podstępny, chytry. T. s. κακομήτης, ό.
κακομηχανάομαι i **κακομηχανέω**, złych użyć forteli, podstepu zażyć, chytrze działać.
κακομήχανος, ου, zgubny; podstępny.
κακομήητος, ου, złe nasladujący.
κακομοσία, ή, zła muzyka.
κακονόω, być nieprzyjazytnym, złe życzyć, τινί.
κακονόια, ή, nieprzyjaźń, niechęć.
κακονορία, ή, zle prawodawstwo, bezprawie.
κακονομος, ου, złe mający prawa, pod złym rządem żyjący.
κακόνους, scg. **κακόνους**, ου, att. pl. κακόνου, stp. najw. κακονούστατος, nieprzyjazytny, niezyczliwy, niechętny.
κακόνουμος, ου, nieszczęśliwie w małżeństwie żyjący; οναςς, zły mał.
κακόξενος, ου, ion. i ep. za κακόξενος, w stp. w. κακοξενώτερος, mający złych gości l. takich podbijający; tudzież: niegościnnie.
κακόξενια, ή, niegościnnosć.
κακόξενος, u. poprzedzaj.
κακοξύνετος, ου, podstępny, chytry, szchwany.
κακοπάθεια, η, cierpienie, niedola; przygody.
κακοπαθεω, doznawać nieszczęścia, być nieszczęśliwym, klęski ponieść, być w biedzie l. niekorzystni, szkodę ponieść, cierpieć, wytrzymać, być dreczonym, katowanym; bez przyp. i τί, i to όπό τινος, od l. przez kogo.
κακοπαθήης, ἐς, nieszczęsny, biedny.
κακόπατρις, ιδος, ze złej, nieszczęśliwej ojczyzny l. od ojca rodu niskiego pochodzący.
κακοπετής, ἐς, złe latający.
κακοπινής, ἐς, bardzo brudny; nieczemny.
κακοπλοω, nieszczęśliwie żeglować l. płynąć.
κακοποιέω, złe czynić, broić, zład πολλά τινα, wiele szkody wyrządzić, i tak: uszkodzić, po nieprzyjacielsku obchodzić się z kim, τί, pustoszyć.
κακοποιά, ή, zepsucie, zmarowanie; l. mng. zbrodnia, występki. *maleficium*.
κακοποιός, ου, psujący, niszczący, szkodliwy. Rzecz złozyńca.
κακοποία, ή, zła ustawa rządowa, złe rządy.
κακοποιητικός, ή, όν, nie zdalny do znojów.
κακόποτος, ου, nieszczęśliwy.
κακόπους, ό, ή, zle, słabe, bzydkie nogi mający.
κακοπρατέω, w przedsięwzięciach l. przewagach mieć nieszczęście l. niepowodzenie, być nieszczęśliwym, τó κακοπρατέιν, nieszczęście.
κακοπραγία, ή, nieszczęście, niepowodzenie.

κακοπραγματέω, złe, podstępnie, chytry działać.
κακοπραγμοσύνη, ή, podstęp, chytrósć, złość.
κακοπράγμων, ου, złośliwy, chytry, podstępny.
κακόπτερος, ου, mający złe skrzydła.
κακορόραφια, ή, ep. — ή, ή, knowanie, pobudka, zły zamysł, podstęp, ukryta złość, chytrósć.
κακορόρημοσύνη, ή, potwarz, obmowa.
κακορόρημων, ου, złowieszczy; obmawiający.
κακορόρθος, ου, obmawiać, lżyć, τινά.
κακορόρπος, ου, bardzo brudny.
κακός, ή, όν, stp. w. κακίω, acc. pl. κακίους za κακίνας, poet. κακώτερος, stp. nw. κακίστος. (Pod względem znaczenia uważają się za stopnie wyższe do κακός także χείρων l. γερίων, γεριώτερος i χείριστος, jako też ήσων, ήκιστος), zły, i to 1) brzydki, szpetny, ubogi, nieczadny, nieudolny, biedny, głupi, nieużyteczny, nieważny, fałszywy; a o wojownikach: tchórzliwy, bojaźliwy; o rodzice: nieszlachetny, podły, niski, nieczemny, ubogi; τί i τινί, w czem, co do czego; n. p. γνώμη, γνώμασι, błędacy, głupi; πρós αχμήν, tchórz przed dźd grotami, junak w słowach; l. τινός, z Inf., za wielki tchórz, aby: κακόν γίνεσθαι l. είναι, złe się brać, obowiązków swoich nie pełnić. 2) moralnie zły, niegodziwy, złośliwy, występny, niecnotliwy, niewdzięczny, niewierny. Często rzecz. ό κακός i ό κακός, niegodziwiec, złozyńca, złośnik, tchórz, i t. p. τινί, εις, πρós, πέρί τινα, względem kogo. 3) o przedmiotach, stosunkach, i t. p. nie dobry, zły, smutny, nieprzyjazytny, nieszczęsny, zgubny, złowieszczy, niepomyślny. Szczeg. κακός λόγος, potwarze, obelgi, κακόν τι ποτείν, nieszczęście sprawi l. sciągnąć. 4) R. n. (τό) κακόν i (τά) κακά, jako rzeczown., złe, zło, a) nieszczęście, niedola, ucisk, bieda, klęska, cierpienie, oplakane stosunki, strapienia, przykrości, szkoda, niekorzyst, niebezpieczeństwo, zguba, zagłada, τó κακίστα, najopłakawsza niedola. b) zbrodnia, występki, przywara, nalóg, złość, szal, λαθραία κακά, skryte przeciwności; obmowy; potwarze; ή, κακόν θεοπίζειν, słowa złój wroźby. Dalej, fortelle, niegodziwe środki, praktyki, sztuczki, wybiegi, wykryty, cherchele; κακά κακόν, wszystko złe; επί (τώ) κακώ, w złym, nieprzyjazytnym zamiarze, na nieszczęście; na szkodę, do zaczepki, τινός, komu, przeciw komu; εν κακός σοφός, w oszustwie szchwany; εν αδούς κακός τούτων μερίστους όντες, w największem będąc niebezpieczeństwie; κακόν έχειν, być w biedzie; κακόν i κακά πάσχειν, i to όπό τινος, przykrości doznać l. krzywdę ponieść od kogo; κακόν ειπειν τινα, słańbić kogo, złyżć (słowami); πási κακός κολλάειν, jak najdotkliwiej schłostać; κακά επιτηθεσθαι, złe broić; κακός βαλείν, potwarza (niby pociskami) zarzucać. Przyśłówk. (τώ) κακώ (τό) κακόν ίασθαι, złe leczyć złem, klin klinem wybić; podobn. κακόν κακώ δίδοναι άκος i κακός θηράν κακά. c) τούτων κακόν, własc. wykonane złe, wykonane, wytrawiony l. wytrawny niegodziwiec l. złozyńca, τó κακά, chudoby, niedno gniazda lub dziury. Przysł. κακός, stp. w. κακίον, nw. κακίστα, złe, ledwie, z bieda, bez ówienia, nieśóśownie, niedbale, złośliwie, tchórzliwie, niesprawiedliwie, występnie, nagannie, niegodnie, haniebnie, sromotnie, okrutnie, niedźnie, mizernie, nieszczęśliwie, κακός γίνεσθαι τινί, złe się powodzić (komu); κακός όραν, ποιείν τινα, złe lub po nieprzyjacielsku obchodzić się z kim, krzywdę wyrządzić, niepokoić, dreczyć, obrazić, katować, lżyć, τί, pusto-

szczę; λέγειν, lżyć słowami, τινά, obelgi miotać na kogo, πρᾶσσειν, χεῖν, πάσχειν (ὅτῳ τινος), być w niedoli, w przykrem położeniu, popaść w nieszczęście, źle się powodzić (komu), nędznie żyć, krzywdę l. szkodę ponieść, źle na czym wyjść, ale κακῶς ἔχειν τι, zaniedbać co, κακῶς ἀκοῦσθαι, być w złej renomie, mieć złe imię, ὅτῳ τινος, u kogo; κακῶς φρονεῖν, być niedorzecznym l. nieprzyjazytnym, τινί, komu, ἐρχεσθαι τινε, na nieszczęście czyje przysjść.

κακόςτοζ, ον, niemający apetytu; obamierzy.
κακοσκελής, ἐς, mający cienkie, chude, słabe nogi.

κακόσμοζ, ον, śmierzdzący.

κακόσπλαγγχοζ, ον, bojaźliwy, tchórzliwy.

κακοστορέω, odmawiać, lżyć, sfukać, τινά.

κακόστομοζ, ον, mający język złośliwy, lżący, obelżywy, potwarczy, obmowny.

κακόστρωτοζ, ον, źle posłany, mający złe łoże.

κακοσυνδετοζ, ον, źle złożony l. zestawiony.

κακοσχημω, ον, nieprzyzwoity.

κακοσχολέω, z nudów głupstwa robić, wolnego czasu źle użyć.

κακοσχολία, ή, źle użycie czasu wolnego.

κακόσχολοζ, ον, źle używający czasu wolnego, z nudów głupstwa robiący: τινος, sprawiający przewłokę.

κακοτεχνέω, użyć forteli, podstępem isć.

κακοτεχνής, ἐς, p. κακότεχνοζ.

κακοτεχνία, ή, zła sztuka. Szczeg. podstęp, złość, złośliwość, mian. tego, co świadków stawia fałszywych.

κακοτεχνή, ον, złych forteli, podstępów używający, złośliwy. Stop. w. κακοτεχνετοζ, tudzież o lubieżnych tańcach.

κακότης, ητοζ, ή, złość, niegodziwość, nieudolność, nieużyteczność, tchórzostwo; zbrodniczość, występność; zbrodnia, występek, błąd. Czesto = κακόν, nieszczęście, cierpienie, ucisk, trwoga na wojnie.

κακοτροπέομαι i κακοτροπέω, być złego charakteru, podstępnie, złośliwie postępować.

κακοτροπία, ή, zły charakter, podstępne postępowanie, niemoralność. *morum pravitas*.

κακοτροπέω, być nieszczęśliwym.

κακοτροπή, ἐς, nieszczęśliwy. *infelix*.

κακοτροπέω, 1) źle czynić, broić złośliwie, podstępnie, zbrodniczo, po matacku postępować; wydzierać, dokazywać, dopuszczać się zdrożności, μηδέν i ἐν τοῖς λόγοιζ, szkanować, złośliwie nagabywać. 2) szkodę wyrządzić, uszkodzić, pustoszyć, katować, okrutnie się obejmć, oszukać, omanić, podejść podstępnie, przekreścić, sfalszować, τινά πλείω, więcej komu szkodzić.

κακοτροπέω, τὸ, zły czyn, złośliwość, oszukaństwo, matacko, figiel lotrowski, szelmstwo, niegodziwość. *Maleficium*.

κακοτροπία, ή, złośliwość, zbrodnia, zosustwo.

κακοτροπικός, ή, ὄν, zloczyńczy l. zloczyński.

κακοτροπέω, ον, scgn. z κακοτροπέω. 1) źle brojący, źle czyniący, złośliwy, zbrodniczy, występny, szelmowski, szalbierski, podstępny. Rzecz. ὁ κ., szelma, lotr, zbrodnic, niegodziwiec, zloczyńca, zbrodniarz, rozbójnik. 2) krzywdę l. szkodę wyrządzający, szkodliwy, zgubny.

κακοτροπέω, dreczyć, poniewierać.

κακοτροπία, ή, źle obchodzenie się, pustoszenie, poniewieranie; zład, niedola, nieszczęście.

κακόφαιτιζ, ιδοζ, ή, złowieszczy.

κακοφραδής, ἐς, źle zamiary knująy l. warzący.

κακοφραδία, ή, głupota, nierozum.

κακοφράσιμω, ον, p. κακοφραδής.

κακοφρονέω, być niechętnym, nieprzyjazytnym.

κακοφρων, ον, niechętny, nieprzyjazytny, ἀνάξ. 2) niedobrze zastanawiający się, lekkomyślny, ploch, głupi. 3) μέριμνα, zasmuczający duszę, niepokojący.

κακοφρονής, ἐς, zły z natury, złych, niedobrych przymiotów przyrodzonych.

κακοφρονία, ή, źle zdolności z natury.

κακοφρονία, ή, przykry dźwięk, dźwięk niezgodny.

κακόχαρτοζ, ον, cieszący się z cudzego nieszczęścia.

κακοχράσιμω, ον, biedny, niedostępny, biegły w fortelach, szczywany.

κακόχροοζ, ον, bezbarwny, wyblakły.

κακόφθογοζ, ον, złośliwie ganiący.

κακόφθογία, ή, małoduszność, trwożliwość.

κακῶω, krzywdę wyrządzić, oporządzić, uszkodzić, spustoszyć, zepsuć, osłabić, pogorszyć, uciśkać, zasmucić, τινά i τί i το τί, w czym, τί τι, komu co. Szczeg., źle obchodzić się z rodzicami. Biern. być oporządzonym, uszkodzonym, spustoszoną, sciganą i t. d., biedę znosić, być w nędzy. Szczeg. być zespeconym, poniewieranym, zacierpionym, pokaleczonym, ὅτῳ τινος, przez kogo.

κάκτανε, p. κατακτείνω.

κάκτοζ, ή, kaktus, roślina.

κάκων, ον, zwykle biern. **κακόνομαι**, złym się pokazać, stchórzyć; tudzież: być nędzonym.

κάκωσιζ, ή, I. a) źle ochodzenie się, katowanie; chłostanie, osłabienie. b) pogorszenie, poniżenie, ucisk, τινος, czego, μετά τινος, wywięzujący się z czego. 2) szczeg. a) ὁ τῆζ κακώσιζ νόμοζ, źle obchodzenie się z rodzicami, poniewieranie ich, odmawianie wsparcia, nieoddanie im ostatniej przysługi. b) u Rzymian, κακώσιζ δικη, *actio repulundarium*, proces za zdzierstwo.

κάλαθοζ, ὄ, pleciony kosz ręczny.

καλαμαίοζ, α, ον, rogozi, trzcinyowy; trzciny, μόντιζ, gatunek starożytny.

καλαμάομαι, pokłosić zbierać; przen. zbierać po kim szczątki, resztki.

καλαμεντής, ὄ, kosiarz, żniwiarz, żeniec.

καλάμη, ή, a) źdźbło, słomka, lodyżka; b) badyl. b) rżysko, ściernie, ściernisko; resztki, szczątki. c) zbiór, słoma.

καλαμήτοια, ή, zbierająca kłosy, pokłosić.

καλαμηφόροζ, ον, noszący trzcinę.

καλαμίνθη, ή, i — θοζ, ή, miętkiew (kędzierzawa), mięta.

καλάμινοζ, ή, ον, ze trzciny zrobiony, trzcinyowy.

καλαμίζ, ιδοζ, ή, rószcza lepem namazana. 2) piórnik. 3) żębodłub z trzciny. 4) żęgadło, żęzałzo (do włosów); tudzież, szpilka podwójna, widlina.

καλαμισκοζ, ὄ, zdrobn. κάλαμοζ.

καλαμιβόλοζ, ὄ, dmący na trzcinie; jako przewisłko Stoika Antyocho, szermierz literacki, kłótnik wyzywający na pióro.

καλαμίσιζ, εσσα, εν, trzcinyowy, trzciny.

κάλαμοζ, ὄ, trzcina, rogoz, sitowiec; zład też, źdźbło, słomka, lodyżka. Szczeg. a) dudka z trzciny, piszczałka trzcinyowa l. trzciniana. b) trzcina do pisania, pióro. c) węda; tudzież, rószcza lepem namazana.

καλαμιόθογοζ, ον, grany, trąbiony na trzcinie.

καλαμιόδοζ, εζ, zarosły trzciną; a miejsce takie zowie się καλαμών, ὄνωζ, ὄ.

καλάνδαι, αἱ, trymskie *Calendae*; początek miesiąca.

καλάνη, — *καλή*, u Tryballów.

κάλαιρις, ὁ, zwierzę niezname.

καλάσιρις, ιως, ἡ, długa, plócienna suknia Egipcyan, dołem frędziami obsadzona, jaką Persowie i Grecy także nosili. Ztąd *καλασίριες*, część egipskiej kasty wojowników, mieszkających w zachodniej części dolnego Egiptu.

καλαῶροφ, σπος, ἡ, górz skrzywiony kij, koztur pasterski, pastusza laska.

καλέω, inf. ep. *καλέμεναι*, impf. częstotl. *καλέεσκον* i *καλεσκόμην*, fut. *καλέσω*, ep. *καλέσσω* i *καλέω*, att. *καλώ*, f. med. *καλούμαι*, w biern. znaczeniu, f. 3. *κεκλήσονται*, aor. *ἐκάλεσα*, *ἐκάλεσσα*, biern. *ἐκλήθημι*, med. *ἐκαλεσάμην* i *ἐκαλεσσοίμην*, pf. pass. *κεκλήμαι*, 3. pl. ión. *κεκλήσεται*, opt. 2. sing. *κεκλήῃ*, z poboczną formą poet. *κεκλήσκω*, używ. tylko w Praes. i Imperf. I) Czynn. wolać, t. j. 1) wolać po nazwisku, nazywać, mianować, oznaczyć, *τινά* i *τινά* *τι*, nazwać kogo czem, *τινί*, czém i. przez co; tudzież ze zdaniem zależnym, twierdzić, mniemać, spotwarzać, obmawiać, n. p. *καλέει με*, *πλαστός ὡς εἶην*, pomawia mię o to, żem przemycony, wsrubowany. Biern. być nazywanym, zwać się; ztąd też, znaczyć coś, być czém; *ὁ καλούμενος*, tak zwany, do czego późniejsi pisarze dopiero dodawali *ὄντα*, *Ἐνδοῖος Ἀλκιβιάδου ἐκαλεῖτο*, Endyosa ojciec zwał się Alcibiadesem; być wliczonym w poczet, policzonym do. 2) wolać, wezwać, zapozwać, powołać, n. p. do urzędu, odwołać (z wygnania), wolać do pokoju, prosić (stukającego); *ζωολάει*, *τινά* i *το* *τί*, n. p. *βουλήν*, do rady, i. *εἰς* *τι*, *εἰς*, *πρός* *τινα*, *ἐπί* *τινι*, *ἀγορήνδε* i t. p. lub z Inf., wezwać, prosić. Biern. być wolanym, powolanym, wezwanym, napomnianym, *ἐκ* *τινος* i *ἐπί* *τι*. Szczeg. a) *θεόν*, *θεούς*, boga i bogów wzywać, błagać, *χώραν*, żegnać; tudz. z Inf., przemawiać do kogo, odezwać się. b) świadków wezwać, na świadka wolać, *τινά*, wezwać do oświadczenia, odpowiedzialności i t. p. *καλεῖσθαι ἐπί* *τι*, być wezwanym, zapozwanym do sądu, otrzymać pozw. c) *σαλπικτήν*, kazać trąbić, bić, uderzyć na trwogę. d) zaprosić w gościnę i. na ucztę, *τινά*, z dod. i. opuszcz. *εἰς* *δαίτα*, *αὐ* i *εἰς* *τήν* *ακνήν* i t. p. II. Med. (w Aor.) 1) wolać do siebie, zawezwać, cytować, *ζωολάει* do siebie, *τινά* i *το* *εἰς* *τινα* i. *τι*, tudzież *ἀγορήνδε*, kazać zwołać na zgromadzenie, *τινί*, czém. 2) wolać, miotać co na kogo, życzyć mu, *ἀράς* *τινι*. T. s. *κάλημι*, eolsk.

καλήτωρ, ορος, ὁ, wolaacz, woźny, *calator*.

καλά, ἡ, ión. *καλή*, chata; stodoła; gniazdo, klatka.

καλίαις, ἄδος, ἡ, chatka, kaplica.

καλινδόμοι, biern. z fut. med. *καλινδήσομαι*, tuczyć się, waleśać się, targać się; *ἔν* *τινι*, ustawicznie czém zajmować się.

κάλλιαι, τά broda, grzebień koguta.

καλλεῖπω, p. *καταλεῖπω*.

καλλιστράγαλος, ον, z piękniemi kostkami (kłykciami.)

καλλιβλάφαρος, ον, pięknorzęsy.

καλλιβόας, ου, ὁ, pięknie brzmiający. *canorus*.

καλλιβουρος, υ, z piękniemi gronami.

καλλιβωλος, ον, pięknoskiby, z gruntem urodzaj-

καλλιγάλγνος, ον, piękny i pogodny. [nym.]

καλλιγένεια, ἡ, wydająca piękne rzeczy.

καλλιγέφυρος, ον, mający most piękny.

καλλιγραφός, pięknie pisać lub malować. Ztąd *καλλιγραφία*, ἡ, — styl piękny.

(**καλλιγόναξι**) **αικος, ὁ, ἡ**, obfitujący w piękne niewiasty.

καλλιδίνης, ὁ, pięknie wirujący l. toczący się.

καλλιδίφρος, ον, z pięknym wozem, pięknie porzeżdżający.

καλλιδόναξι, ὁ, ἡ, z piękną trzciną l. rogożą.

καλλιέλαιος, ον, obfitujący w piękną oliwę.

καλλιπέμοι, 1) biern. być powiedzianym pięknie. 2) chwalić się zachowując pozór obojętności.

καλλιπέης, ἐς, pięknie mówiący, pieknomówny.

καλλιερώ i Med. **καλλιερόμαι**, pomyślnie, szczęśliwie ofiarować, złożyć ofiarę, rokującą pomyślność; ztąd, pomyślną wróżbę powiąsz do jakiego przedsięwzięcia. 1) przecz. cz. bez przycz. cz. *εαυτόν*, ofiarować się, i. z Inf. z *ὄσπε* i bez *ὄσπε*, aby co zrobić. 2) nprzech. *καλλιερωσάντων τῶν ἱερῶν*, gdy dopełniono ofiar z dobrą wróżbą, i. *τινί*, n. p. *καλλιερῆσαι* *τοῖς* *θεομένοις* *οὐκ* *ἐδόνωτο*, sc. *ἱερά*, ofiary nie powiodły się, nie skutecznily się z pomyślną wróżbą. *Lito*.

καλλίζυγος, ἐς, z pięknym zaprzęgiem l. uprzęcią.

καλλίζωος, ον, ep. pięknie przepesany.

καλλίθριξι, τριχος, ὁ, ἡ, ep. pięknowłosy, piękno-

grzywy, piękno - l. gęsto-welny.

καλλίκαρπος, ον, z piękniemi owocami, urodzajny; pięknokwiaty.

καλλίκομος, ὁ, i **καλλίκομος, ον**, pięknowłosy.

καλλικροδέσμος, ον, z piękném czołkiem; pięknie zakwefony.

καλλιλογέω i Med. pięknie mówić l. wyrazić.

καλλίμορφος, ον, pięknej postaci.

κάλλιμος, ον, poet. — *καλός*, piękny.

καλλίναος, ον, pięknie płynący, z piękną wodą.

καλλίνικος, ον, 1) dający świetne zwycięstwo, *τινός*, nad kim. 2) świetne odnoszący zwycięstwa, zwycięzki. 3) uświetniający l. wielbiący zwycięstwo, *ὁ* *στέφανος*, wieniec, laur zwycięzki, t. s. bez *στέφανον*, *καλλινικον* *ὄσεται*, odniesie zwycięstwo l. palmę.

κάλλιον, p. *καλός*.

καλλίπαις, παιδός, ὁ, ἡ, mający piękne dziatki; tudzież, piękne dziecko. Eur. Or. 962.

καλλίπαρος, ον, pięknohcy.

καλλίπάρθενος, ον, a) dziewiczo piękny. b) mający (l. obfitujący w) piękne dziewczęta.

κάλλιπς, p. *κατέλιπς*.

καλλίπέδιλος, ον, z piękniemi podszewkami.

καλλίπεπλος, ον, pięknoszaty, pięknie odziany.

καλλίπηγος, υ, gen. — *εως*, pięknoramienny.

καλλιπλόκαμος, ον, piękne włosów zwoje, piękne kędziory l. warkocze mający.

καλλιπλουτος, ον, piękny majątek mający.

καλλίπολις, ἡ, piękny gród.

καλλιπόταμος, ον, z piękniemi rzekami, *ἕδατος* *υοτίς*, piękna woda rzeki.

καλλίπρωρος, ον, z piękną sztabą l. obliczen.

καλλίπυγος, ον, z pięknym pośladkiem.

καλλίπυργος, ον, z piękniemi wieżami l. basztami; κ. *σοφία*, na mocnym fundamencie oparta.

καλλίπυργωτος, ον, t. c. porzredzaj.

καλλίπυλος, ον, z piękniemi runakami.

καλλίρέσθρος, ον, pięknie płynący. T. s. *καλλιρός* l. *καλῖρός* ścgn. *καλῖρός*.

καλλίρρημοσίγη, ἡ, krasomówstwo; junactwo.

καλλιστάσιος, ον, mający piękny plac wysięgowy.

καλλιστεῖον, τό, a) dank piękności. b) dank. nagroda za czyn piękny, bohaterski.

καλλίστομα, τό, pierwszeństwo l. dank piękności.

καλλιστεύω i Med. być najpiękniejszym.

καλλιστέφανος, ον, z pięknymi wiciami.

κάλλιστος, p. καλός.

καλλίστροφος, ον, z pięknymi kostkami u nóg, pięknonogi, wysmukły, lekkonogi.

καλλίτεκνος, ον, mający piękne dzieci.

καλλίτεχνία, ή, piękność roboty sztucznej.

καλλίτεχνος, ον, i-τέχνης, ες, mistrzynie robiony.

καλλίτοξος, ον, pięknotuki.

καλλιφεγγής, ές, pięknie świecący.

καλλιφθογγος, ον, pięknie brzmiący, dźwięczny.

καλλιφλοξ, ογος, ό, ή, pięknie płomieniący.

καλλιφύλλων, τό, złotowłos, włoski Panny Maryi. rośl.: a καλλιφύλλος, ον, pięknowłosy.

καλλιφωνία, ή, piękna mowa, dźwięczność.

καλλιφωνος, ον, pięknotłosy, pięknej mowy.

καλλιήροος, ον, z pięknymi prosiętami.

καλλιήροος, ον, z pięknymi miejscami do tańca, przestronny i miły, z pięknymi placami, przydom.

miast, gdzie plaśy na cześć bogów tanczące wykonywano; tudzież, z pięknymi tańcami chórowymi, plesny, plesne kolo tworzący.

καλλιόνμοος, ον, pięknej nazwy l. miana. 2) ryba jakaś.

καλλονή, ή, = κάλλος, piękność.

κάλλος, εος, τό, 1) piękność; przedniość, wyborność. κάλλος κακών βουδων, zewnętrzna świętość, wewnętrznie pełna wzrodów zlych; ες κάλλος = καλώς, z odznaczeniem, dzielnie. 2) w l. mng. piękności, τά άρχαία κάλλη, piękności, starożytności l. z dawien dawna słynące; piękno, rzecz piękna, z Inf. i τοῦ zwł. w l. mng. piękne, misterne roboty, materye, szaty, kobierce lub z Gen. ταιατα κάλλη των ιερών, tak piękne świątynie.

καλλοσύνη, ή, poet. t. c. poprzedz.

καλλόσυνος, ον, poet. = καλός.

κάλλοντρον, τό, miotła, miotelka, szcotka.

καλλόνω, 1) czynn. upiększyć, upozorować; czyścić, wymieść. 2) Med. puszyć się, przechwalać się; przymilać się.

καλλωπίζω, 1) Czynn. i siern., wypiększyć oblicze, nadać pozór piękny, ozdobić, wystrychnąć, wystrzoić, τί. W pf. pass. być ozdobionym. 2) Med. a) podobać sobie w czém, przymilać się, umizgać się, stroić się, chełpić się, poczytać sobie co za zaszczyt, spuszczać się na co, dufać, τιμί i επί τινι, από τινος, τί, pod względem czego, l. z Inf. b) udawać wstrętnego, drożyć się, wzdragać się, τιμί, względem kogo l. z Imiesl. i ós, jakoby.

καλλώπιαμα, τό, ozdoba, strój, okrasa.

καλλωπισμός, ό, zdobienie, strój, ozdoba; o koniu: wspinały chód, rach konia.

καλλωπιστής, ό, strojniś, frycyk, elegant, modniś.

καλλωπιστρια, ή, r. ż. do poprzedz.

καλοδιδάσκαλος, ό, dobry nauczyciel.

καλοκάγαθία, ή, uczciwość, zacność, moralna dobroć, wyborność, wielkoduszność.

καλοκάγαθικός, ή, όν, szlachetnego l. zacnego sposobu myślenia, poczciwy. Przysl. καλοκάγαθικώς, szlachetnie, zanie.

καλοκάγαθος, p. καλός i άγαθός.

καλον, τό, drzewo, palny materyal.

καλοπέδιλα, τά, trepki, chodaki, kurpie, postoly, lapcie drewniane.

καλοποιέω, pięknie, dobrze czynić.

καλόπους, ποδος, ό, kopyto szewcickie.

καλός, ή, όν, str. w. καλλίων, n. w. κάλλιστος, κάλλος 1) ładny, śliczny, wspaniały, dorodny.

uroczy, powabny, wdzięczny, hoży, ponętny, τί, na, pod względem, τιμί, w czém, l. z Inf. Rzecz. τό καλόν, piękność, τά καλά, piękne rzeczy, zaszczyty, świetność, dostojność; τά κ. τοῦ βίου, rozkosze, przyjemności, wdzięk, powaby życia. 2) piękny, άρχόριον, czyste; ztąd szczeg. zdalny, stósowny, użyteczny, odpowiedni, pomyślny, szczęśny, szczęśliwy, kwitnący, wyborny, podziwiania godny, dziwny (ironicznie), πρόσ ες τι, επί τινι l. z Inf. bez i z άστε. Przysl. έν καλῷ, a) dom, τόπω, na pięknym miejscu l. na stósownym, odpowiedniem, dogodnym miejscu. b) dom. χρόνω, w stósownym czasie, w zręcznej porze, pod szczęśliwymi okolicznościami, w pomyślnych warunkach, pewny, trafny, szczęśliwy, dogodny, właśnie, wraz, w sam czas; podobn. ες καλόν, i tak też, έν καλῷ jak καλόν (εστ) w temże znaczeniu łączy się z Inf. 3) o przymiotach wewnętrznych: piękny, szlachetny, chwalebny, zaszczytny, przyzwoity, chlubny, οδ l. μη καλόν, nie dobrogo, niezacne, nieprzyzwoite, haniebne lub hańba; καλόν (εστ), przystoi, zaszczytna jest, z Dat., i Inf. Rzecz. a) ό καλός, dobry, kochany, wyborny l. przedni człowiek; a w połączeniu z κάγαθός, maż zacyny, honoru, jakim być powinien; piękny i szlachetny, dzielny, przyzwoity, uczciwy, wyborny, honorowy, dobry patriota, maż dobrego wychowania, wysokiego urodzenia, arystokrata; zacyny, dobry, pożyteczny, πρόσ τι. Ztąd τό καλόν κάγαθόν, dzielność, uczciwość, szlachetny czyn, pożyteczność. b) τό καλόν, moralnie piękne, dobre, zacne (honestum), cnota, godność, chwala, wdzięk, obyczaj. W l. mng. άλλα όδ άλλαχού καλά, przysłówiow., co kraj to obyczaj. Wreszcie τά καλά, znaczą: szczęście, honor, zaszczyty, dostojęństwa, sława, zalety, dzielne, sławne l. mężkie czyny, przewagę chlubne. U Spartan (tudzież o Persach) oznacza τά καλά, wszystkie obowiązki, jakie wypełniać winien dobry obywatel, tudzież dostojęństwa i zaszczyty, do jakich mógł zakładać pretensye. U Homera καλόν i καλά przysłówkowo: pięknie, przyzwoicie, stósownie. Przysl. κάλως, str. w. κάλλιον, (także καλλιόνως), str. n. w. κάλλιστα, pięknie. 1) ozdobnie, dobrze, ładnie, ślicznie, λέγειν λόγους αισχροός, źle l. haniebne zamiary ubrać w piękne słówka. 2) stósownie, odpowiednio, użytecznie, dogodnie, wygodnie, mądrze, nalczyście, słusznie, pomyślnie, z powodzeniem, szczęśliwie, poządanie; κάλλιστα, jak najpoządaniej, przyjemnie, przyzwoicie, układnie, wdzięcznie, przytomnie, z obaczeniem, godnie, wybornie; κάλλιστα, jak najstaranniej. W odpowiedziach l. wykrzyk.: dobrze, wybornie, przedziwnie, brawol wyśmienicie, ślicznie; καλώς ετιαι, być dobrym l. dobrze; κ. γερονέναι, być szlachetnego pochodzenia; κ. καταψέδεσθαι, dla honoru; οδ κ. ταρβείε, trwoga niewczesna; κ. πέρεται τις, dobrze się powodzi komu. Często ironicznie, jak n. p. κ. έφείσατο Όλον-θίων, pięknie oszczędził (szanował) Ol. t. j. piękną im dał zaplatę. Szczeg. 1) καλώς ποτις, a) dobrze, słusznie czynić. b) dobrze sobie postąpić, z imiesl. dobrze zrobić έε, a καλώς ποτιών przy innych słowach albo: szczęśliwie; lub: w imię Boga, dla mnie, ze względu na mnie, mniejsza o to. 2) καλώς έχειν, a) być pięknym (fizycznie), być pięknie ułożonym l. składnym; b) być prawdziwym, w dobrym stanie l. położeniu, mieć się dobrze, być w poządaniem usposobieniu, dobre mieć powodzenie, dalej, być stósowaym, przy-

zwytem, pożytecznym, na czasie i t. p. *καλὸς* έχει τινί i το τί, l. z Inf. jest pożytecznym, zbowiennem, chlubnym dla kogo, zdobi go, wypada mu, należy się.

καλότης, ἦτος, ἦ, = *κάλλος*.

κάλη, ἦ, 1) chód, kłus, trucht. 2) = *κάλπις*, urna. *κάλις, ἴδος, ἦ,* kruż. 1) dzban. 2) urna, popielnica, urna t. j. naczynie do zbierania głosów.

καλύβη, ἦ, strzecha, chata, namiot, lepianka, buda chalupa. *lugurium*.

καλύβιον, τό, zdroj. do poprzedzającego.

καλοβίτης, ό, mieszkający w chacie, chałupnik, komornik.

καλοβοιδομαί, zrobić, zlepić sobie chalupę.

καλοκόπις, ἴδος, ἦ, z obliczem kwiatu, z różaną twarzą.

κάλυμμα, τό, zasłona, całun, nakrycie. Szczeg. nakrycie na głowę a) u mężczyzn, w smutku i w konaniu. b) u kobiet, kwef, zasłona, welon, rąbek, podkwa; w l. mng. o kwefie oblubienicy, który trzeciego dnia po ślubie składała, kiedy jej podarki znoszono, zwane *ανακαλοπτήρια*. W ogóle: nakrycie, wieko. *Velamentum*.

κάλοξ, ακος, ἦ, 1) lupina, lupinka, łuszczyna, pliwa, pokrywa nasiennea; pączek, pąkowie, *καλוקος ἐν λοξόμασι*, gdy siewy kiełkują; pączek owocowy, kiełich l. czepek nasienany. 2) w l. mng. metalowy strój niewiast; może, zausznice w kształcie kiełicha.

καλοπήρ, ἦρος, ό, zasłona, welon, nakrycie; pokrowiec, wieko, cegła, dachówka.

καλοπτός, ἦ, όν, adj. verb. do *καλόπτω*, zasloniony, pokryty, owinięty.

καλόπερα, ἦ, ion. — *η, ἦ,* wieko, pokrowiec; welon, kwef niewiast.

καλόπτω, aor. I. ep. *κάλοψα*, I) Przech. 1) zaslonić, oslonić, nakryć, otoczyć, obwinąć. a) τινά i τί, i το τινί, czem, w co. Biern. być zaslonionym, pokrytym, τινί τί, czem na czem, a τινί, być ukrytym w czem. b) τινί τί, rozpoznać co na czem, rozłożyć. 2) przenośn. τινά έξω, przechować kogo, τί κρυφῆ καρδίᾳ, zachować coś w ukryciu, w tajemnicy; τινά νοκτι, zabić kogo, τάψω, pogrzebać, τάς εὐδαιμόνας Ἀθήνας, świętą sławę Aten zamieścić, zmniejszyć, zataić, ukryć, zamilczeć. II. Med. okryć się, pokryć się, zaslonić się, τινί, czem.

καλχαίνω, być wzburzonym, troskliwie rozmącać, zastanawiać się, rozważać, τί.

κάλη, ἦ, ślimak purpurowy, żółwik morski.

καλώδιον, τό, l. *καλώδιον*, lina, sznur, powrót.

κάλωξ, ω, ion. *κάλος, ό,* lina; zwł. kalaryfa, trarref, tryska; liny u końców reji przywiązane, lecz przeciągnięte przez pierścien lub kłazek przy maszcie po nad środkiem reji będący, z kąd na pokład spadają; podnoszą one lub spuszczaają reję wraz z żagłami. Przymysłowio: πάντα κάλων έξείναι, εκτείνεiv, wszystkie żagle rozpuścić, wszystkie siły wyteżyć. W ogóle: lina okrętowa, powrót, από κάλω παραπλέων, na linie wzdłuż brzegu jadąc. *Funis, rudens*.

καλωστρόφος, ό, powroznik.

κάμ, ep. skróc. z *κατά* przed *μ*.

κάμακνος, η, ον, z żerdzi zrobiony, żerdziowy. *κάμαξ, ακος, ἦ i ό,* żerdź, tycz, słup, pał, koł, szryk; wiosło, drzewce, dzidy, oszczepisko.

κάμαρα, ion. — *ρη, ἦ,* schowanie ze sklepieniem, ztąd 1) komora, izba, pokój, sypialnia. 2) pudło u karet, kryte siedzenie na wozie.

καμαρωτός, ἦ, όν, sklepiiony, kryty.

καματηρός, ά, όν, zmęczony, wycieńczony, chory. *κάματος, ό,* 1) trud, znój, wysiłek, natężona praca. W l. mn. bole niewiast rodzających. 2) zużycie, osłabienie, wycieńczenie sił. 3, ze znajem wypracowane, praca, robota.

καματότης, es, nużący, wycieńczający.

καμειν, p. κάμνω.

καμηλέμπορος, ό, kupiec, towar na wielbłądach przewożący.

καμηλίτης, ό, stróż wielbłąda lub jadący na nim.

καμηλοβοσκός, ό, żywiący l. ntrzymujący wielbłądy.

κάμηλος, ό, i częściej ἦ, wielbłąd; ἦ κάμηλος, jak ἦ ἵππος, oznacza wszystkie wielbłądy, będące przy wojsku.

καμηλοτροφέω, utrzymywać wielbłądy.

καμνεός, έως, ό, pracujący przy l. za pomocą ognia.

καμνευτής, ό, t. c. poprzedzaj.

καμνεύω, topić w piecu, lutować; pracować przy ogniu.

κάμινος, ό, piec; dymarka, szmelcowy piec l. do topienia, kowalski komin, piec do palenia l. wy-palania (cegeli) i t. p., cegielnia, piec strychar-ski, cegielnica; piec piekarski. Później: płomień, ogień, żar.

καμινώ, οδς, ἦ, γρη῏ς, właśc. niby palipieczek baba, pałaca w piecu, jako obraz bezwstydnego gadulstwa, przekupka, praczka, brudna, gadatiwa baba.

καμινώδης, es, piecowaty, niby z pieca.

καμμιξίας, p. καταμίξας.

καμρινή, η, ep. = *καταμινή*, właśc. wytrwalość w boju, wytrwalością odniesione zwycięstwo.

κάμμορος, ον, ep. = *κατάμορος* l. *κακόμορος*, właśc. ściągający na się nieszczęście, nieszczęśliwy.

κάμνω, fut. *καμοῦμαι*, εἰ, εἶται, aor. *έκαμον*, 3 sing. ep. *κάμε*, conj. ep. z redupl. *κεκάμω*, pf. *κέμητη*, ka, part. ep. *κεμητός*, gen. *ώτος*, acc. pl. *κεμητότας*, za *κεμητικός*. I) Przech. 1) przech. z trudem l. trudnością pracować l. wykonać, budować, wypracować, wyrobić, τί. 2) pracować aż do znużenia, zatem, a) strudzić się, użnoić się, wysilić się, z Inf. l. Imiesl. b) unużyć się, zwątleć, osłabnąć, zmordować się, sfatygować się; *κεμηότες*, znużeni, zwątleni, τινί, τί, l. z Imiesl.; u Att. często, mieć do sytu l. przesytno, nie chcieć; z Dat., w boju poleżyć, uleże; *οἱ καμίντες*, ci, co z sil opadli; *οἱ κεμητήρες*, zgaśli. c) w ogóle, doznać trudów, znoju, przykrości, być w biedzie l. niebezpieczeństwie, doznać bólu, cierpieć, τινί, dla, z powodu czego. Szczeg. z dod. l. opuszczyć, τό σώμα, chorować, zachorować. II. Med. dla siebie w pocie czoła, ze znajem wypracować, uprawiać, τί. 2) sobie wyzarobić, τί i τινί, czem, przez co.

καμητή, ἦ, skrzywienie, przegięcie, przegięcina, zgęście, wgłębienie; *καμητήν ποιείσθαι*, powrócić, nawrócić; przegub, kolanko, sustaw; tudzież: ozdóbki, zawoje, figle, rudady, w muzyce; zaokraglenie.

κάμητη, ἦ, gatunek gasienic, które zwijając się posuwają się dalej. Inny jakiś zwierz wielki w Indyi.

κάμπτμος, η, ον, skrzywiony, zgiety, przegiety.

κάμπος, τό, ryba, żarłok.

καμπτήρ, ἦρος, ό, skręt, nawrót, zwrot, kąć. Szczeg. skręt w stadium, *πρόσω τόν καμπτήρα ποισσθαι*, daleki l. wielki łuk zakreslić.

κάμπτω, 1) Czynn. i Biern. 1) przech., zgiąć

skrzywić, przegiąć, nagiąć, nawrócić, okrećić, τί i to εἶς τι. Szczeg. kolana zgnać ze znużenia, aby wypocząć lub usiąść. W f. biern. zwykle przenośnie, ugiąć się, uchylić karku, nawrócić się, dać się wzruszyć, zmięknąć, ἄπο τινος, ἐπί τινι. 2) nprzech. a) usiąść, spuścić się. b) własc. o stadyum, w kolo mety (ῥόσσα) nawrócić; skręt uczynić, skrećić, luk zakreślić, objechać, opłynąć, obejść, τί, w kolo czego. Przen. τὸν βίον, zakończyć życie; ἐγγὺς τινος, dotknąć czego, drasnąć, zbliżyć się, dojąc do żywego, poruszyć, wzruszyć, upokorzyć, nagiąć kark. II. Med. nagiąć się, zgnać się.

καμπύλη, ἡ, kosztur, pastorał. *lituus*.

καμπυλοειδής, ἔς, krzywo wyglądający, krzywy na oko.

καμπύλος, ἡ, ον, zgięty, krzywy; misternie ozdobiony ruladami. *Curvatus*.

καμπυλότης, ἡτος, ἡ, skrzywienie, nagięcie.

καμφίπους, ποδος, ἡ, zginająca nogi i tēm sa-mem przywodząca do upadku, na powal kładąca, upokarzająca.

κάμφυς, ἡ, zginanie, zgięcie, luk.

κάν, przez krasis złane z και ἐν. — **κάν**, = κα-τά, przed wyrazami, zaczynającymi się do. v.

κάν, 1) = καὶ ἄν, tak że ἄν należy do nastę-pującego Indicat. I. Optat., ale też jak ἄν przy Inf. i Imiesł., może też, może nawet; **κάν** — **κάν**, *sive* — *sive*, bądź — bądź, bądź że — bądź że też, l. **κάν** się połączone z wyrzutnią, gdyż do **κάν** domysł. się należy słowa ze zdania war. z et, a choćby może nawet. 2) = και ἐάν, a) chociaż, jak-kolwiek, nawet gdyby, choćby nawet, z nastp. *δυνας*, przecie. b) i gdyby.

κάναβος, ὁ, i **κάνναβος**, drzewo, okolo którego sztukmistrze modelowali figurę z gipsu l. wosku, model sam, obraz w zarysach, wizerunek; szkielec. Ztąd **κα(ν)άβινος, ἡ, ον**, modelowy.

κάνανθρον, τό, i **κάνανθρον**, pudło wozu ple-cione z trzciny, wóz z półkoszkanami, wasąg.

κάναστρον, τό, = **κάνεον**, kosz pleciony z trzciny; naczynie gliniane, misa.

καναχέω, poet. tylko w Aor. **κανάχης**, brzmieć, rozlegać się, zachrzęsać, chrzęścić, chrzęśniać, szczełknąć, zachrobotać. *resono*.

καναχή, ἡ, wrzawa, łoskot, brzęk, szczełk, chrobót, turkot, tętnienie; zgrzyt, ὀδόντων, tupanie; dźwięk. *strepitus*.

καναχηθᾶ, przysł. z łoskotem, z szumem l. brzę-kiem. T. s. *καναχηθῶν*.

καναχήπους, ποδος, ὁ, ἡ, tętniący nogami.

καναχῆς, ἔς, szumiący, brzmiący, tętniący.

καναχῆς = **καναχέω**, trzeszczeć, chrobotać, stę-κnać, zatrzaskać się. *resono*.

κάνδυλος, ὁ, gatunek placków, do których brano mąkę, miód, mleko i ser.

κάνδος, υος, ὁ, perska szata zwierzchnia z rękawami, spinana na piersiach.

κάνεον, τό, śogn. **κανοῦν**, ep. **κάνεον** l. **κάνε-ον**, własc. z trzciny pleciony kosz, kosz, zwł. do fig; l. misa do chleba l. jęczmienia przy ofiarach.

κάνης, ἡτος, ἡ, dera z rogoży; tudzież, kosz.

κάνηφορέω, nieść kosz z świętymi przyborami na procesyi.

κάνηφορία, ἡ, noszenie koszyków.

κάνηφόρος, ον, zwykle ἡ κ., dziewica, która w Atenach w święta Demetery i Ateny i w *Demetria* e kosz niosła na głowie z świętymi sprzętami na procesyi, turkot.

κάνθάριον, τό, zdrobn. małe naczynie do picia.

κάνθαρις, ἰδος, ἡ, kantaryda. 2) czérw' żytni.

κάνθαρος, ὁ, 1) robak. *scarabaeus*, któremu często oddawano w Egipcie. 3) lódź. 4) ryba morska. 5) znak na języku Apisa czczonego przez Egipcyan.

κάνθήλια, τά, juki. Tudzież: kosze, dziezki, ka-dzie.

κάνθήλιος, ὁ, ὄνος, wielki osiel juczny; tudzież: głupiec, osiel. *clitellarius*.

κάνθός, ὁ, jak oka: w ogóle: oko.

κάνθων, υος, ὁ, osiel; komicz. za **κάνθαρος**.

κάνης, po megarejsku za και ἄνευ.

κάννα, ἡ, zwykl. w l. mnog., trzcina i to, co z trzciny splecione, mata, zagroda l. parkan, zwy-kle γέφρα zwane.

κάνναβις, υος, ἡ, i **κάναβις**, 1) konopie. 2) ko-nopiane l. konopne odzienie, w acc. **κάννάβιδα** l. **κάνναβίδα**.

κάνναθρον, p. **κάνανθρον**.

κάννεύσας, ep. za **κάννεύσας**.

κάνονίζω, według mody l. prawidła czynić, osąd-zić. Ztąd Adj. verb. **κάνονιστέον**, należy wziąć co za prawidło.

κάνόνιον, τό, zdrobn. **κάνών**.

κάνοῦν, p. **κάνεον**.

κάνταῦθα, p. και ἐνταῦθα.

κάνων, ὄνος, ὁ, własc. duża trzciniowa, każda la-ska prosta, kij; ztąd 1) miara, sznur ciesielski, prawidło; przen. przepis, prawidło, wzór. 2) ói κ., antaby, dziedziadła, ucha po wewnętrznej stronie tarczy. 3) cewka, czołnek tkacki, lecz tak że nie wątką w okolo krągłego precjka była obwinęta i za pomocą tego przez prostopadle stojącą osno-wę przeciągana. 4) drzewce, kije do firanek. 5) kibić u wagi, kolowrot szalny. 6) waga wodna, krokiewka, śródwaga, szynwaga; linia.

κάξ = και ἔξ.

κάπ, ep. = κατά przed π i φ.

κάπειτα, = και ἔπειτα.

κάπετος, ἡ, ῥών, δól, grób; zagłębienie, wydra-żenie, wklęsłość.

κάπη, ἡ, koryto z paszą. *praecepe*.

καπηλεια, ἡ, kramarstwo; szynkarstwo, szynk.

καπηλίσιον, τό, sklep kramarza, sklep winny, winiarnia, szynk, garkuchnia, szynkownia; oberża.

Καυρονα.

καπηλευτικός, ἡ, ὄν, p. **καπηλικός**.

καπηλεύω, być kramarzem, być kupcem na funty, lokiće; kupczyć, przedawać, być przekupniem, frymarczyć, τί, co, czém; oszukiwać; εἶκων οὐ **καπηλεύσειν μάχην**, chytry l. podstępnie unikać; wydawać fałszywie za co, sfalszować.

καπηλεύσις, ἡ, ὄν, kramarski, szynkarzski, prze-kupniarski, kupiecki, matacki w handlu; przysł. **καπηλικῶς ἔχειν**, postępować jak kramarz, a **χρήσ-θαι τινι**, frymarczyć czemś haniobnie.

καπηλεύσις, ἰδος, ἡ, szynkarka, gościnnia. *copa*.

κάπηλος, ὁ, własc. handlujący żywnością; kra-marz, przekupień, kupiec na lokiće, funty, w przeciwiństw. do **ἐμπορος**, kupca hurtownego l. ryczałtowego; tudzież, szynkarz, winiarz, ialszorz wina. Przenośn. **πονηρίας**. Przymiotn. **κάπηλος, ον**, kramarski, matacki, szalbierski. *Institor, caupo*.

κάπι, = και ἐπί.

κάνιδη, ἡ, miara u Persów, = dwom chojnikom.

κάνπνος, p. **κάνπιος**.

κάνπη, p. **καπνοδόχη**.

καπνιάω, dymić, wędzić; nprzech. dymić się.

καπνίζω, dymić, acz. ἐκδοπνισ(α), ogień rozniecić; zadymić, okopcić, obciążyć, sprawić przykrość; tudzież, wędzić.

κάπνιος, ἡ, sc. ἄμπελος, winna macica z ciemnymi, (niby okopconemi) jagodami.

καπνοβάτης, ὁ, inni καπνοπάτης l. καπνοβότης, polykający dym, o Getach.

καπνοδόχη, ἰοή, i **καπνοδόχη**, ἡ, komin, zwykle otwór w dachu domu, przez który dym się unosił a słońce świeciło.

καπνός, ὁ, dym, swąd, para; przenos. tuman, dym, drobnostka, malowany ogień, gruszki na wierzbie, dudek na kościele; καπνοῦ σκιά = od-dén, cień pary, mara. *fumus*.

καπνώω, zamienić w dym, spalić; biern. pójść z dymem, spalić się.

καπνώδης, ες, pełen dymu, dymny, okopciały, dymem trącający.

καπνώδια, ἡ, sadze.

κάπος, ρ. κήπος.

κάππα, τό, nieodm. głoska κ, n. p. τρία κάππα.

κάππαρις, εως, ἡ, drzewo kaparowe, kapary, koparki. *capparisi spinosa*.

κάππεσον, ep. = κατέπεσον, p. καταπίπτω.

καπυρίζω = καταπύρ, zająć się, zapalić się.

καπρώα, (κάπρος) o dzikich świniach, krzekać, kiernozic, ślinić się; grzać się, juramy być.

καπρώα i **καπρία**, ἡ, jajecznik, macinieć, jajnik świni i wielbłądów samiec.

καπριάω, p. kaprawώ.

κάπριος, ον, 1) mający postać dzika, πῶραι, sztaby okrętowe z wizerunkami dzików. 2) bez lub z cós, rzecz. dzik.

κάπρος, ὁ, dzik; dzika świnia. u Arystof. Lys. 202. = αἰδοτόν. 2) ryba jakaś morska. *aper*.

κάπτω, chapać, chapańczy; chciaćwie polykać.

καπυρίζω, wciągać czyste, świeże powietrze; inni: głośno śmiać się; zbytkować, hulac.

καπυριστής, ὁ, rozpusznik, marnotrawca.

καπυρός, ἄ, ὄν, suszony, powietrzny, suchy, trawiący, wysuszający; νόσος, gorączkowa; przenośn. o głosie; czysty, jasny, donośny, μουσικός εἶμι καὶ σοφίης πάνω καπυρόν, i czysto gram na syrindze.

καπυρός, suszyć; biern. schnąć, wysychać.

κάρ = κατά przed ρ, n. p. κάρ ῥόν.

κάρα, ἰοή, i ep. **κάρη**, τό, przedłuż. z **κάρ**, gen. κάρητος, κάρητος, κρᾶτός (od κρας), κρᾶτος, dat. κάρητι, κάρητι, κάρᾱ i κρᾶτι, acc. κάρητα, κάρητα, gen. pl. κρᾶτων, dat. κρᾶσι i κρᾶτεσφι, acc. κρᾶτα, z formą przedłuż. **κάρη-ων**, τό, tylko w l. mng. (dor. κάρανον), głowa, łeb, ἐπὶ κάρ, na głowę; twarz, τό δόστηνον, oczu pozbawione oblicze. Przenośn. a) o życiu i bycie, ἐν τῷ ἐμφ κάρᾳ θεός μ' ἐπαίσει, bóg mię poraził na (w) głowę, powalił mię; κινδυνεύματα ἐν τῷ-μὲν κάρᾳ, gdzie o życie chodzi, gdzie życie narażone. b) do opisanja osoby l. zwierzęcia, czy to w ogóle, czy też jako wyraz pieszczoty, jak u nas „moja duszo l. duszko!"; ὡ κάρηγγυον κ., tudzież aby oznaczyć wysokie stanowisko tego, do którego się przemawia, n. p. ὡ κρᾶτιστον πᾶσιν Οἰδίου κ. c) w przysiędze; przysięgano n. p. na głowę Zeusa. d) jako najwyższa część: α) gór, szczyt, chochoł, wierzch. β) miast, zamki. γ) ἐπὶ κρᾶτός λιμένος, na końcu, góra, przy końcu portu.

καρβοειδής, ες, podobny do κάρβος. T. s. καρβώδης, ες.

καρβοπρόσωπος, ον, z twarzą morskiego raka l. krabby.

κάραβος, ὁ, 1) gatunek robaka. 2) rak morski koleczasty, krabba.

καρᾶδοκέω, wyciągnąwszy głowę śledzić czego, z natężoną uwagą czekać na co, czychać, czatować, t. i. i ze zdán. pyt. zależn. καρᾶδοκῶν τᾶπιόν-τα τράματα, uważnem baczeniem starać się odwrócić rany l. kleski gżożące komu.

καρᾶνιστήρ, ἦρος, ὁ, i **καρᾶνιστής**, ὁ, kosztujący życie, gardłowy.

κάρανον, dor. = κάρηνον, p. κάρᾱ.

κάρανος, ὁ, (κάρᾱ) głowa, naczelnik, dowódzca.

καρᾶνός = κεφάλω, wykonać, wykończyć.

καρᾶτομέω, ściać głowę, τινά ξίφει, ściać.

καρᾶτόμος, ον, ścinający głowę, σφαγαί, ścięcie. Ale καρᾶτομος, ścięty, γλυδαί, ścięty z głowy.

κάρβανος, ον, = βάρβαρος, cudzoziemski, obcy.

κάρβας, ὁ, jakiś wiatr wschodni.

καρβασίη, ἡ, zwykl. w l. mng., obuwie chłopskie.

κάρβω, obcy wyraz, = τό ἀνδράδες καὶ πολυμικόν.

καρδαμίζω, do rzeżuchy być podobnym. Ar. Thes. 817 mówi ktoś: ἔφαγον κάρδαμα, a drugi pyta: τί καρδαμίζεις, niby,, co mi tam o rzeżusze gadasz l. co tam rzeżuszysz?

κάρδαμον τό, gatunek rzeżuchy; κάρδαμα βλέπειν, wyglądać jak rzeżucha, być kwaśnym jak szczaw', kwaśną twarz mieć. *nasturtium*.

κάρδαξ, ακος, ὁ, gatunek najemników u Persów.

κράδια, ἰοή. **κράδη**, poet. **κρᾶδια** i **κρᾶδή**, ἡ, 1) serce, jako część ciała ludzkiego. 2) przen. serce a) siedlisko namiętności i uczuć; pierś, ἔξω στηθέων ἐκθρόσκει τινί, upada serce komu, dusza na ramieniu. b) jako siedlisko władzy myślenia, rozum, nierozum, w ogóle: dusza, serce, myśl, καρδίας ἐξίσταμαι τό δρᾶν, wyrzekam się, odstepuję od sposobu mego myślenia, że to czynię. 3) żołądek.

καρδιογνώστης, ὁ, serc znawca.

καρδιόδηκτος, ον, rozdzierający, krajający serce.

καρδιοουλίκεω, serce wyciągnąć z bydłęcia ofiarne-

καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, napierśnik. [go.]

καρδιόσωω, mieć ból żołądka.

καρδόπη, ἡ, r. ż. utworzony żartobliwie do κάρ-
κάρδοπος, ὁ, dzieża, niecka. kopanka. [δοπος.]

κάρη, p. κάρᾱ.

καρηβαρέω, mieć mocny ból głowy.

καρηκομώντες, οί, ep. za καρηκομώντες, mający włosy na głowie, zwł. długie włosy, długowłosey, włosisty, włochaty, przyd. Achów zapuszczających włosy na znak, jak twierdzą, wolności i stroju narodowego.

κάρηνον, τό, p. κάρᾱ.

καριδιον, τό, zdrobn. p. καριε.

καριεντο i **κάρισο** mówi Scyta u Arystof. za χαριεντο, χαρισω.

καρικοεργής, ες, karyjskiej roboty.

καρίς, ἴδος, ἡ, mały, podługowaty rak morski.

καριστι, przysł. po karyjsku.

καρκαίρω, zatrząść się, zadrzeć, wstrząsnąć się, zająknać, τινί, od czego. *tremo*.

κάρκαρον, τό, więzienie. *carcer*.

καρκαίνω, τό, zdrobn. καρκίνας.

καρκινωειδής, ες, podobny do raka. raczny.

καρκίνος, ὁ, rak; konstellacya na niebie. — rak, wrzód; a dla podobieństwa z nożycami raka a) kleszcze, obcegi, cegi. b) gatunek pętów, kleszcze.

καρκινόχειρες, οί, mający nożyce raczej zamiast rąk.

καρκινώω, jak raka skrzywić, biern. cierpieć, chorować na raka.

καρκινώδης, ἄς, na wzór raka, raczy, rakowy.

κάρως, τό ὁ, letarg; zamęt, zawrót (głowy).

κάρωω, w głębokim, mocnym śnie pogrążyć, odurzyć. Biern. być odurzonym, stracić przytomność.

καρπαία, ἡ, sc. ὄρχησις, taniec owocowy p. Xen. An. 5, 9, 7.

καρπάλιμος, ον, przedki, chyży, skory. Przysł. — *ἰώως*, żwawo, chyżo, w lot, piorunem.

καρποσίως, η, ον, z cienkiego hiszpańskiego lnu.

κάρπασος, ἡ, gatunek cienkiego lnu.

καρπέω, zbierać owoc, użytkować.

καρπίξω, 1) żniwować. 2) zapłodzić, użyźnić.

κάρπιμος, η, ον, użyźniający, zapładzający; τὰ κάρπιμα, drzewa owocowe, albo ogólniej, owoce polne; przenośn. τῶν ξένων τοῦς κ., bogatych doić.

καρπογονέω, wydać owoc.

καρπογονία, ἡ, urodzajność.

καρπόδεσμα, τό, dyby na ręce; naramiennik.

καρποποιός, ἄ, ὄν, wydający owoc.

καρπός, ὁ, 1) owoc, drzew i pola, owoce polne, zboże, czasem z dod. ὁ ἐν τῇ γῆ ἰ ἐκ γῆς, a często w zbiorow. znaczeniu w l. pojed. Szczeg. podatek od owoców. 2) ziarno, nasienie. 3) przen. plód, plon, dochód, korzyść, zysk, pożytek. 4) przegub ręki za dłońią, kiść ręki, junktura; grzbiet ręki.

καρποτελής, ἄς, przywodzący owoc do dojrzalności.

καρποφαγέω, jeść owoce, żyć owocem.

καρποφάγος, ον, jedzący owoce, żyjący owocem.

καρποφορέω, wydać owoce.

καρποφόρος, ον, wydający owoce, urodzajny.

καρπόω, wydawać jako owoc. Zwykle w Med. plon zbierać, zysk ciągnąć, żniwować, użytkować, zażywać, wyszczać, zholdować, na swoją korzyść obrócić, splondrować, korzystać z czego. W og. zyskać, odnieść, zjednać sobie, otrzymać, doznać (skutków czego), zbierać, sprzątać, τί, τινά ἰ ἐκ τινος.

κάρπωμα, τό, plon, owoce, dochód, zysk, korzyść.

κάρπωσις, ἡ, używanie, użytkowanie, użytek.

καρπέσις, ἄ, ὄν, p. καταπέζω.

κάρρων, ον, dor. = κρείσσων.

κάρτα, przysł. ἰοή. ἰ poet. mocno, bardzo; καὶ κάρτα ἰ καὶ τὸ κάρτα, ἰ bardzo, wcale, w najwyższym stopniu, ba! ἰ jak; tudzież bez połąc. καὶ κάρτα, ἡ κάρτα, tak jest, zaiste, ἰ owsem.

καρταίπους, ποδός, = κραταίπους.

καρτεραίχιμης, ὁ, = κρατεραίχιμης.

καρτερέω, być mocnym, silnym, odważnym, stałym, wytrwałym, n. p. w znojach, w biedzie; przewyciężyć się, przełamać się, powściągnąć się, wytrwać, trwać w czém, τινί, ἐν, ἐπὶ τινί, a πρὸς τί, przeciw czemu, tudzież τινά ἰ τί, kogo l. co dzielnie znieść, wytrzymać; tudzież z opuszcz. Obj. przyzwolić, lub z przymiott. αἰτός, wytrzymać bez pokarmu, być bez jadła; a z imiesł., nieznięcie l. wytrwale czynić co, przenieść na siebie, że; l. z f. biern. καρτερήσομεν ὅπρ σοῦ εὐεργετούμενοι (żartobl.), znieśmy twoje dobrodziejstwa, l. z ὤστε ἰ Inf., dosyć mieć siły, aby, l. ὤστε μή, powściągnąć, aby nie.

καρτερήμα, τό, wytrwałość.

καρτερήσις, ἡ, wytrwałość, wytrzymałość, ténos, cierpliwość, odwaga, wysilenie, wstrzemięliwość, przewyciężenie l. pokonanie się, powściągnięcie nad sobą, zniechwalenie uodr. zacietos.

καρτερία, ἡ, t. c. poprzedzaj.

καρτερικός, ἡ, ὄν, wytrwały, zahartowany, ćwiczony w cierpliwości, πρὸς τί.

καρτερόθυμος, ον, dzielnej duszy, myśli statecznej, wytrwały, tudzież, uporny, silny.

καρτερός ἰ κρατερός, ἄ, ὄν, mocny, trwały, silny, potężny, gwałtowny, namiętny, gorączkowy, możny, wielowładny, uciskający, uporny, okrutny, srogi; ἔργα, gwałty, albo też, odważny, mężny, zwł. osobicie dzielny w boju, cz. bez przyp., cz. πρὸς τί, w czém, lub τινός, mający w mocy swojej, posiadający co; καρτ. αὐτοῦ εἶναι ἰ γίνεσθαι, panować nad sobą, władać sobą, l. z Inf. Rzecz. τὸ καρτερόν, gwałt, zamach, κατὰ τὸ κ., gwałtem, potężnie, szturmem; τὸ καρτεράτατον, najwarowniejszy punkt (kraju) l. najdzielniejszy, najmężniejszy oddział (wojska); ἰ κρατερὰ, warowne miejsca, warownie; τὰ καρτεράτατα, to, co jest największem. najpotężniejszym. Przysł. **καρτερός ἰ κρατερός**, gwałtownie, mocno, namiętnie, silnie, dobitnie, dzielnie, odważnie, mężnie, κρ. ἐστά-ναι, stać niewzruszenie; ἔχειο κρ., trzymaj się krzepko l. dzielnie.

καρτερόντως, przysł. do imiesł., odważnie.

καρτερόχειρ, εἰρός, ὁ, ἡ, dzielnej ręki.

κάρτιστος, p. κράτιστος.

κάρτος, τό, ἐρ. = κράτος, siła, moc, odwaga, męstwo.

καρτόνω, p. κρατόνω.

καρνατίξω, tańczyć w święto Artemidy Karyatis.

καρνεία, ἡ, łakotliwe zaprawianie potraw; przysmaczek.

καρνεώω, przysmaczki robić, łakotliwie zaprawiać potrawy, rosółem zaprawić.

καρόκη, ἡ, przez Lydów wynaleziony, krwią zaprawiony smaczny rosół; przysmaczek, rosół.

καρόκινος, 3. krwawy, ciemnoczerwony.

καρκοποιέω, smaczny rosół καρόκη zaprawić l. uwarzyć.

κάρων, τό, orzech; orzech włoski; εὐβοϊκός, kasztan. U Xen. An. 5, 5, 29 opisane.

καρροναύτης, ὁ, żeglarz orzechowy, żeglujący w łupinie orzechowej.

καρρωτός, 3. orzechowy.

καρφαλέος, 3. suchy, wyschły, oschły; pragnący, spragniony; o głosie: stłumiony.

κάρφη, ἡ ἰ κάρφος, τό, chróst, wiory, łodygi l. gałęzie suche, siano, słoma, plewy, źdźbła. Tudzież: różga, drzazga, pienieć, zębodłub, słomka.

καρφηρός, 3. z cienkich łodyg, badyłów l. kłosów.

κάρφω, aor. ep. κάρφα, ściągnąć, skurczyć, suszyć; biern. skurczyć się, marnieć; tudz. upokorzyć. *arefacio*.

καρχαλέος, ostry, chropawy, szorstki, przykry, suchy; ochrzypły; surowy.

καρχαρόδους, οντος, ὁ, ἡ, mający ostre kły.

καρχαρόδων, οντος, t. c. poprzedz.

κάρχαρος, ον, mający ostre zęby.

καρχήσιον, τό, górna część masytu, do której reje były przymocowane; maszt zwierzęni z gniazdem bocianiem czyli koszem majtkowskim; według innych, krążek, kołowrot, w koło którego liny żaglowe obwijają się, a który do zwierzęchniego masytu przymocowany; kosz majtkowski. 2) puhar, dla podobnego kształtu.

κάς = καὶ ἄ

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

κασσαλάβη, poprzedz. po kurewsku; κασσαλάβη, ἡ, kurwa.

καὸς l. **καὸς**, acc. pl. **καὸς**, ὄ, koc, dera, czaprak.

κασία, **κασίη**, ioh. i **κασία**, ἡ, korzenna, wonna kora krzewu w Egipcie, Arabii i Indyi, która zastępowała niekiedy cynamon. **Cassia**.

κασίγητος, ἡ, ον, braterski, siostrzyn, rodzony. Rzecz. ὅ i ἡ **κασίγητος** i ἡ **κασίγητη**. (Dual. τῶδε τῶ **κασίγητω**) rodzony brat, rodzona siostra; ὁ κ. w ogóle: blizki krewny, zwł. brat lub siostra stryjeczne l. cioteczne.

κάσις, ὄ, ἡ, voc. **κάσι**, brat, siostra, przen. o pyłe.

κασιτέριος i **κατιτέριος**, ἡ, ον, cynowy.

κασιτέρος, ὄ, att. **κατιτέρος**, cyna.

κάσσυρα, τό, att. **κάττυρα**, ze skór lub skóry zsztyt, skóra na obuwiu, podszewa; ἔχθρων **κατ' ἀνδρῶν** δουραμένη **καττάματα**, to co nieprzyjaciele zszewczyli. U Plut. de mus. 21. melodya lutińskiego; ἀποτείνειν κ. rozciągnąć zębami. **corium**.

κάσσω, att. **καττώ**, zszewczyć; dać podszew, podszycić bóty, podzelować; przen. τὸ **πράγμα καττίεται**, wszcząć, uknud, rozprozczać.

κάστων = καὶ ἐστών.

καστόρια, αἱ, gatunek wybornych wyzłów lacedemonijskich.

καστόριον, τό, strój bobrowy.

καστορῶσα, ep. = καστορῶσα.

κάστωρ, ορος, ὄ, hóbr. 2) = καστόριον.

κάσχεθε, ep. = κατέσχεθε.

κατὰ, a gdy stoi po rządzonej rzeczown. **κάτα**, przym. z Genit. i Acc. łączy się; z **ὄρου na ἄλλ.** I z Genitiv. 1) o przestrzeni: a) z **ὄρου**, z i z **ὄρου na**, **na**, **w**, **po**; po nad, po, przez; **κατ' ἀκρῆς**, z najwyższego szczytu na dół, zupełnie, całkowicie, **παράτασεν κατὰ κῶρῆς**, dać za uszy, dać policzek. b) pod co, **κατὰ γῆς ὑποδύμαι ἠπὸ τῆς αἰσῆνης**, ze wstydny zapaść się pod ziemię; **οἱ κατὰ χθονὸς θεοί**, podziemni bogowie, ὁ **κατὰ γῆς**, zmarły, pochowany. 2) do celu jakiego, **ku**, **na**, **κατὰ σκοπὸν τοῦσέιν**, do celu; **κατὰ νότυον**, **κατὰ προσώπου**, w tyłach, na froncie. b) **πρὸς**, **na**, **λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς κατ' ἡμῶν ἔσχατα κακὰ**, na nas; podobn. **κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λέως**, chętnie na rzad powstaje; **ἔρπει κατ' ἑαυτοῦ**, **πρὸς** sobie świadczyć; **ψηφίζεν κατὰ τινοσ**, głosiwał przeciw komu, wyrok dać na kogo; **λόγοσ κατὰ τινοσ**, **oratio in aliquem**, **πρὸσ τινα**, **adversus aliquem**; **θρίαμβοσ κατὰ τινοσ**, tryumf nad kim, **εἶναι κατὰ τινοσ**, być na niekorzyść czyją. c) **pod względem**, **względem**, **o**, **na**, **ἐπινοσ κατὰ τὸ ὄνοσ**, na osła; **αἱ κατὰ Θηβαίων ἐλιπίδεσ**, pod względem, co dotyczy Teban; **ταῦτα κατὰ πάντων Ἰερσῶν ἔχομεν λέγειν**, o Persach. d) Zwykłym zwrotem jest: **κατ' Ἰερσῶν ἠμῶν**, na ofiarę przysięd, i t. p., ale **ἐδῆχην ποιήσασθαι κατὰ χιλιῶν χιμάρων**, ślub z tysiąca kóz zrobić; **ζῆλδ przysλῶβωσ**. **κατὰ βῶδσ ἐβχεσάτο**, za coś wielkiego ślubować. 3) o czasie, **κατὰ παντῶσ τοῦ χρόνου σκῆψασθε**, po wszystkie czasy, na zawsze. Co dotyczy zwrotów, jak **κατ' ὄλου**, **κατὰ παντῶσ** p. wyrazy te. II. z Acc. 1) o miejscu a) **πρὸσ**, **pr**, **w**, **wśród**, **θεοίσ τοίσ κατ' Ἐλλάδα**, w całej Grecyi; **οἱ κατ' οἶκον**, domownicy; **κατ' οἶκωσ**, w domu; **κατὰ τὸν πλοῖον ἦδῶν**, na podróży. **οἱ κατὰ τὸ Ἀρακτικὸν πελαγασταί**, w wojsku Arkadyjskiem; **σῶσ κατὰ τὰσ πύλασ**, przy bramie, **w** **πύλῶσ**; **κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν**, na lądzie i morzu. b) **κατὰ ῥοόν**, z prądem, **κατὰ ποταμῶν πλέειν**, z wodą płynąć, **opp. ἀνὰ ποταμῶν**, pod wodę; podobn. **κατ' ὄρον**, z wiatrem; **κατὰ τὸν Ἰλλισσον ἴωμεν**, wzdłuż; **κατ'**

ἴγγωσ, za śladem, w ślad, **κατὰ στίβον**, w ślad za kim. c) kierunek dokąd, **w**, **κατὰ στήθεσ** **βάλλειν**, w piersi ranić; **κατὰ τωδὸ γίνεσθαι** (τοῦ λόγου), w mowie przysięść do tego samego punktu, a **κατὰ τωδὸ γίνεσθαι**, zgodzić się; **λέγειν κατὰ τινα**, do kogo mówić. d) ogólniej: **παρτεῖται**, **w**, **w okolicy czego**, **przy**, **ἡ** **κατ' ἡμῶσ θάλαττα**, morze przy nas będące, **morze śródziemne**; **κατὰ βορείαν ἐστηκῶσ**, ku północy. Miejscowem jest także Homero-we **κατὰ φέρνα καὶ κατὰ θυμῶν**. — O liczbach, **ὀκολο**, **πραυτε**, **κατ' ὀδδῆν**, prawie nic. 2) o czasie, **πρὸσ**, **podczas**, **w przeciagu**, **za**, **w**, **ἐμὸν κατ' αἰῶνα**, za moich czasów, **κατ' ἡμέραν τήν νῦν**, dzisiaj; **κατὰ τὸν πόλεμον**, podczas wojny; **κατ' εἰρήνην**, w pokoju; **οἱ κατ' ἑαυτοῦσ**, ich, a **οἱ κατ' ἡμῶσ**, nasi spółczesni; **κατὰ φῶσ**, za dnia. Ale **κατ' ἡμέραν**, codziennie; ὁ **κατ' ἡμέραν βίωσ**, dzienne utrzymanie; **κατ' ἐνιαυτόν**, rocznie, **κατὰ μῆνα**, miesięcznie. 3) **κατὰ** oznacza podział, **na**, **po**, **według**, lub przez przysłówki, n. p. **κρίν ἄνδρασ κατὰ φύλα**, **κατὰ φρήτρασ**, według szczyrów i rodów; **κατὰ στίγασ**, szeregami; **κατ' ὀλίγοσ**, po kilku; **κατὰ ἔνδεκα μέρη**, na 11 części; **τα ἄλφιστα κατ' ἡμικετον μετροῦμενοι**, po pół miary; **κατ' ἴλασ**, **κατὰ τάξεισ**, **κατὰ λόγοσ**, szwadronami, pulkami; **κατ' ἐπιτά**, po siedmiu; **κατ' ἕνα**, pojedynczo, po jednemu; **κατ' ἔποσ**, słowo w słowo; **κατ' ἔμοῦδσ**, gromadnie. 4) osobobnienie i rozdział znaczy; **ὀδιεῖν**, **sam na sam**, **κατὰ σφέασ γὰρ μαχέσονται**, sami; **μόνη κατ' αἰτήν**, sama przez się; **αὐτὸ κατ' αὐτὸ ἕκαστον**, każde dla siebie i każde z osobna; **κατ' ἑαυτῶν πορεύεσθαι**, sam marszerować; **ἦδῶν κατ' αὐτῶν ὄντι**, kiedy już był samodzielny. 5) oznacza cel, **po**, **w**, **plądεσθαι κατὰ λήθηδα**, po łup; **κατὰ χρέοσ ἐλθεῖν**, po wyrocznia pójść; **κατ' ἀρπαγῆν ἐκεκασμένοι**, celem plondrowania. Ztąd też oznacza powód, **dla**, **z**, **κατὰ ἔχθραν**, z nieprzyjaźni; **κατὰ τήν προθυμίην**, według życzenia; **κατὰ τι**, dla czego? **ἐγὼ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἄγαμαι Πάλον**, **ὅτι**, właśnie dla tego że. b) **według**, **κατ' ἡμέτερον νόον**, według naszej myśli; **κατὰ μοῖραν**, **κατ' αἶσαν**, **κατὰ κόσμον**, według słuszności, jak się należy; **κατὰ θεὸν ἦκεισ**, według boskiego zesłania; **κατὰ νόμοσ**, według praw; **κατὰ νόμον**, według zwyczaju. Tudzież o pokrewieństwie, **κατὰ τήν συγγενείαν**, według pokrewieństwa; **προσεχόμενον αὐτῶ κατὰ τήν μητέρα**, spokrewnionego mu z matki, ze strony matczynej; **κατὰ Ἰλίνδαρον**, według tego co Pindar mówi; **καλεῖσθαι κατὰ τι**, po czem, z powodu czego zwał się; **κατὰ λόγον**, w stosunku; **κατὰ τὸν πατέρα ἐπιβουλόσ ἔστι τοίσ καλοίσ**, po ojcu ma to, że... 7) Podobieństwo, zgodę sposób, **μέγεθοσ κατὰ συνένην μάλιστα**, tak wielki jak; **ἵνα προσείπω σε κατὰ σε**, na twój sposób; **κατὰ τὸν πάππον**, jak dziad; **κατὰ ταῦτα**, w ten sam sposób; **κατὰ πάντα τρόπων**, wszelkimi sposobami. Podobn. **τὸ κατ' ἡλικίαν**, stósownie do wieku. Przy stopniu wyższym gdy rzecz jaka uważa się w stósunku do drugiej i porównywa się pod względem stopnia, **lac. quam pro**, **μείζον ἢ κατ' ἀνδρῶπων νοσείσ**, cierpisz więcej niż na człowieka, t. j. nadludzka znosisz niedole; **ταῦτα μείζω ἐστίν ἢ κατ' ἐμέ**, przechodzi siły moje; **μείζω ἢ κατὰ δακρυσ πεπονθότεσ ἦδῶν**, więcej niż oplakać można. 8) Ogólniej, **pod względem**, **względem**, **co dotyczy**, n. p. **κατὰ τήν τροφήν τῶν παιδῶν τοσαῦτα ἔλεγον**, pod względem dzieci wychowania; **κατὰ τὸν μὲν κρητήρα ὀτῶσ εἶχε**, co się tyczo; **κατὰ τί**; o ile, w jakim

punkcie? καθ' ὅσον, o ile, καθ' ὅτι, w miarę tego że; κατά πάντα, pod każdym względem. Ztąd służy często do opisania n. p. τὰ κατά τὸν πόλεμον, wojna, i wszystko co ją dotyczy; τὰ κατά τὴν πόλιν, wszystko co państwa dotyczy, położenie, stosunki państwa; τῶν κατά τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν, cielesne żądze; τὰ καθ' ὅμας ἑλλείματα, błędy, przewinienia wasze, z waszej strony; τὰ καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, nasza sprawa w dobrym stanie. Różnie: δὲ κατά τὰς ἀρχαίρας χρόνος, czas komicyōny; ἡ κατά τὸν ἥλιον ἀνατολή, wschód słońca; ἡ καθ' Ἱπρόδοτον ἱστορία, historia Herodota. Przysłówkowe znaczenie mają, n. p. καθ' ἰσχύον, silnie, κατά σκότον, skrycie, καθ' ὀρθόν, prosto, słusznie, dobrze, καθ' ὀργήν, gniewnie, καθ' ὀργήν, gorliwie, n. p. ὄραν, καθ' ἡσυχίαν, spokojnie; κατά τάχος, spiesznie, κατά κράτος, potężnie, κατά πόδα, niebawem, κατά μέρος, na przemiany, czasłkowo; κατά φύσιν, naturalnie, κατά τήν, przypadkiem, κατά μικρόν, καθ' ὀλίγον, zwołna, rozmału, κατά πολὺ, i t. p.

κατά, iōn. = καθά t. j. καθ' ἕ.

κάτα = καί εἶτα, a potem, zwł. w pyt., a dalej? **καταβᾶθην**, przysł. schodząca na dół.

καταβαίνο, f. καταβῆσομαι, aor. 2. κατέβην, 3. pl. dor. i ep. κατέβαν, 1. pl. conj. καταβείομεν, ep. za καταβίωμεν, imper. καταβῆθι, aor. 1. med. κατεβησάμην z ep. form. κατεβήσσο i imp. καταβήσο. 1) nprzech. 1) zejść, schodzić, zstąpić, zeskoczyć, spaść, τινός, ἐκ, ἀπό τινος, z czego, od kogo, τί, ἐξ, ἐπί τι, dokąd. (Szczeg. a) z miasta na wieś, na dolinę, nad brzeg, z głębi kraju nad morze; a w miéście samem, na forum, na rynek, ztąd κ. ἐπὶ δίκην, ἐπὶ τὸν δῆμον, ponieważ procesa i komicye odbywały się na forum i rynku. Dalej używano tego słowa bez wszelkiego dodatku: stawić się przed sądem, stanąć, jawić się. b) idąc się na plac boju l. arenę, aby walczyć, bez lub z εἰς ἄνθρωπον, ἐπὶ μάχη, ztąd i bez tego dodatku; iść do boju, udąc się do obozu. c) o mówcy, zejść z mównicy, opuścić mównicę. 2) przenos. a) spuścić się, zniżyć się, nachylić się, nakłaniać się, udąc się w co, w biegu l. na końcu mowy dojsć do czego, dotknąć czego, εἰς τι, l. z Imiesł., skończyć na czém. b) o rzeczach: przychodzić, pochodzić, iść, τροφή παρά βασιλέως. II. przech. z Acc. a) zejść czem l. po czém. δπεράω, z piętra zejść. b) ἄλλον δ' ὀπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, zniżyć, upokorzyć.

καταβακχιόμαι, być uniesionym l. porwanym zapalem bakchanckim, κλάδαισι, szaleć po bakchancku uwieńczonym gałęzmi.

καταβάλλω, aor. 2. κατέβαλον, ep. 3 sing. κάβαλε za κατέβαλε. a) zrzucić, zepchnąć, zwalić, strącić, zerwać, obalić, powalić, na powal kłaść, zabić, zarznąć, ścinać (z nóg) (bydła ofiarne); zwiesić, opruscić, ὀθατα, α τὰ κέρατα, porzucić; τί l. τινά i to εἰς τι, ἐπί τινος l. ἐπί τι, na l. przed co. α) poniżyć, zesadzić, zmniejszyć, uwłoczyć. β) złożyć, zapłacić, przynosić (pożytek), τί i to ἐν τινι l. εἰς τι. γ) przywiesić do czego, wtrącić w co, pograżyć, εἰς ἀπορίαν, εἰς μῆδην, strącić w nicosć. Med. pograżać się, runąć w co. δ) złożyć świadectwo. e) zarzucić, zbić, ὀπόθεσιν, odeprzeć. przenosić. opuścić, rzucić w co, εἰς γῆν σπέρμα, wysiać, rozrzucić, rozsiać, rorszczyć, φάτιν, w Med. być sprawcą czego, wszcząć, zacząć, znieść, zwiesić (nad brzeg), transportować, τί τινι. **καταβάπτω**, z nurzyć; farbować.

καταβαρῶ, ciężarem swoim zgnieść, ściągnąć, καταβαρῶναι, narzyknąć się, obciążyć.

καταβαρῶναι, ἕ, ajście, zstąpienie, wyprawa, powód z wysłaniem części kraju nad brzeg morski, ἀπὸ τινος ἕξου, εἰς τι. b) droga wiodąca na dół, zejść, zachód, ἀπὸ τινος, z czego; tudzież, spadać, spadać.

καταβαρῶναι, oczarować.

καταβαρῶναι, ὄ, walczący z wozu, który także z wozu schodzi i walczy.

καταβεβαίω, umocować, zapewnić, t. s. Med.

καταβεβαίω, ἕ, zapewnienie, utwierdzenie.

καταβεβήκω, przysł. do imiesł., niedbale, podle.

καταβείομεν, i καταβήσο, p. καταβαίω.

καταβιάζομαι, dep. med. pogwałcić, opanować, podbić pod moc, pokonać, znękać, porwać gwałtem, τινά.

καταβιάζω, kazać zejść, sprowadzić, ściągnąć, przywiesić dokąd, przynieść, τί, zwabić, przyciągnąć, τινά.

καταβιβρώσκο, pf. pass. καταβέβρωμαι, aor. 1. κατεβρόθην, zjeść, pożreć, pochłoniąć. **επεδο**.

καταβίω = βινέω.

καταβίω, przeżyć, spędzić, przepędzić życie.

καταβίωσις, ἡ, przeżycie, dokonanie życia.

καταβιάξω, zaniedbać, z niedbalstwa przeoczyć, zepsuć, τί.

καταβλάπτω, uszkodzić, skaleczyć, zranić.

καταβλέπω, z wysokości patrzeć na co, z góry spoglądać.

καταβλητικός, ἡ, ὄν, zdolny do zrzucenia z konia.

καταβληχόμαι, bardzo beczec, zabeczeć.

καταβλήσω, poet., tylko w praes. przejsć, przekroczyć.

καταβόω, f. iōn. καταβόομαι, krzyczeć, wyzywać, żalić się, wykryczeć, wylajac, ofukać, narzekać l. wyrzekać na kogo, obwinać, τινά i τί, πρὸς τινα, na kogo, περί τινος, o co, ἰ ὄς z Imiesł. l. ὄς l. ὄστε z inf.

καταβοή, ἡ, krzyk, ἔς τι, to co się przedarło, doszło dokąd, wieść; zwykl. oskarżenie, potwarz, τινός, na kogo.

καταβόησις, ἡ, zarzut, oskarżenie, skarga,

καταβολή, ἡ, złożenie, zalożenie, stworzenie; ἐν καταβολῆς ναυπηγεῖν, zupełnie nowe okręty zbudować. 2) porzecz, napad febrny, atak; tudzież, choroba oczu, zwana kataraktą. 3) złożenie, zapłacenie, zapłata, τῶν τελῶν, podatek.

καταβορβόρωσις, ἡ, zbloczenie.

κατάβορρος, ον, i **καταβόρειος**, pod wiatrem północnym, zasłonięty od wiatru północnego.

καταβόσω, spasać, wypasać. Med. poźreć.

καταβόστρουχος, ον, kędzierzawy.

καταβραβεύω, jako sędzia wskazać, τινά.

καταβραχό, t. j. κατά βραχύ, zwołna.

καταβραχέω, mocno zwilżyć; upoić, μὴ καταβραχέω, abym się nie upił; przén. μέλιτι πόλιν, pięknym śpicwem wielbić; καθήχημα σιγά καταβραχέων, t. j. milczeć zamiast przechwalać się.

καταβρίθω, ciężarem przygnieść, przeważać. Perf. καταβέβριθα, być zbyt obciążonym, τινί.

καταβρόχω, opt. aor. act. jakby do καταβρόχω, polyskać, polknać. **deglutio**.

καταβροχθίζω, polknać, pochłonać.

καταβυρῶ, zanurzyć. **demergo**.

καταβυρῶω, skórą pokryć, powlec; zaszyć w skórę, τί, τινά. **corio contego, in culum insuo**.

καταγγελεύω, ὄ, głosić, zwiastuać.

καταγγέλλω, ἦ, zwiastowanie, ogłoszenie.
καταγγέλλω, ogłosić, obwieścić, zapowiedzieć, wypowiedzieć, donieść, τί i το τινί.
καταγγέλλος, ον, doniesiony, zdradzony.
κατάγειος i ιον. **κατάγειος**, ον, 1) pod ziemią, w ziemię wpuszczony, podziemny. 2) na ziemi, po ziemi, przydom. strusia, στρουθός, gdyż bez tego dodatku στρουθός znaczy „wróbel.”
καταγέλια, ἦ, zmyślane nazwisko miasta u Arystof. (alluzja do Γέλα i καταγέλαω), niby „Wyśmiechowo.”
καταγέλαστος, ον, śmieszny, na szyd wystawiony, wgardliwy, τινί, komu i czém. Przysł. καταγέλαστος, śmiesznie.
καταγέλαω, f. — γέλασσαι, wyśmiać, wyszydzić, śmieciem radość wyrazić, naigrawać się, natrzęsać się, pogardzić; cz. bez przyp. καταγελών, szyderczo, cz. τινός, τινί, τινά i τί, (zład też w f. biern.), a cz. z imiesłow. i ós lub z ós, εἰ i zd. pobocz.
κατάγειλος, ωτος, ó, wyśmianie, szyd, naigrawanie się, τινός, tudzież, śmieszność, śmieszny koniec jakiej rzeczy.
καταγεωργέω, uprawić, zorać.
καταγηράσκω i **καταγηράω**, starzeć się, ἔν τινι, w czem; zestarzeć l. przestarzeć się.
καταγηρατίζω, własc. wylupić, wyjądrzyć; p. γήρατον. stupro.
καταγίνομαι, później, **καταγίνομαι**, bawić się, ἔν τινι, jak iε, εἰς τι, przybyć dokąd, ale też ἔν τινι, jak iac. versari, bawić się, zająć się czém. motor.
καταγινώσκω i **καταγινώσκω**, f. καταγινώσκωμαι, 1) miarkować, zauważać, dostrzedz, poznać, przeznaczyć, doznać, doświadczyć, dożyć, zwł. nieszczęścia; zład, złe mieć wyobrażenie, mieć w pojęciu, przypisać, εἶσοτο, wiedzieć do siebie, znać co do siebie; bez przyp. l. τί l. z Inf. l. zd. pobocz. z ós, i το τινός, na kim, do kogo, zład też τινός z Inf., τινά z Imiesł. l. τινός τι, τινός ἐπί τινι. 2) wypowiedzieć, sądzić, wyrokować, zwł. na czyją niekorzyść, zład, zarzucić, obwinic, rozstrzygnąć na niekorzyść, wskazać, bez przyp. l. τινός, komu, kogo l. czemu, co; zład πολλήν ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν, uważasz mię za bardzo nieszczęśliwego, ale i τί κατά τινος l. z inf. Biern. θάνατος ἀπὸ κατεγνώσθη, wydano na niego wyrok śmierci.
καταγίξω, ιον. p. καθάγίξω.
καταγινέω, p. κατάγω.
καταγιωτίζω, lubieżnie całować; τινά, kogo słowami przygnieść, przywieść do milczenia.
καταγιώτισμα, τό, lubieżny całunek językiem.
κατάγιωτος i **κατάγιωστος**, ον, gadatliwy; pełen rzadkich i przestarzałych słów.
κάταγμα, τό, (κατάγω), do przędzy przygotowana, rozczochrana wełna; w ogóle: wełna, kosm, październ. villus.
καταγινέω, podrapać; t. s. καταγίρω.
κατάγνωμι, dor. κατέαξα, ιον. κατήξα, pf. 2. κατέαξα, ιον. κατέγηξα ze znac. biernem, zlamąć, strząsać, zdruzgotać, rozbić, zgruchotać, τί, i τινά τινος, kogo pod względem czego, komu co, τινά κεφαλῆς, komu łeb, szaszkę rozplatać. Biern. κατεγνώως την κλεῖν, z strzaskanym obojęzkiem; τὰ ὄτα, z rozplatanym uchem. Przenós. ó καταγνώως, osłabiony, słabowity. W og. też, osłabić, z nóg zwalić.
κατάγνωσις, ἦ, wskazanie, θανάτου, na śmierć.

2) przypuszczenie. 3) lekceważenie, naganienie.
καταγοητεύω, oczarować, oszukać, omamić, odurzyć, zażyć podstępem, τινά. Biern. mydlą mi oczy, pasę kogo dymem, mydło w oczy puszczać.
κατάγορος, ον, przepelniony, bardzo pełny.
καταγοράζω, zakupić, τί.
καταγορασμός, ó, zakupienie.
καταγορευσις, ἦ, doniesienie.
καταγορεύω, donieść, wypowiedzieć, zdradzić, τί τινι.
καταγραφή, ἦ, spisanie, ὀνομάτων. Szczeg. zapisanie, zarejestrowanie; αἱ καταγραφαί, spisy żołnierszy. Tudzież: rysunek, opis, zakreślenie; zarys.
κατάγραφος, ον, = κατάγραφτος, pomalowany, pstry.
καταγράφω, 1) skrobać, podrapać, = καταξέω. 2) odrysować, malować, τί. 3) spisać, zapisać, τινά, lub przypisać, przekazać, wskazać, τί. Tudzież: napisać, opisać; zakreślić, skreślić.
καταγορεύω, skrzywić, zgiać, pomarszczyć.
καταγορνάζω, bardzo ćwiczyć, ćwiczeniem przyzwyczaić, τινά z Inf., i to τινί, czém.
κατάγνωσις, ον, oddany niewiastom.
κατάγω, f. κατάξω, ep. inf. καταξέμεν, perf. κατήγορα, z form. pobocz. iońska, **καταγινέω**. 1) Oznym. (i biern.) sprowadzić, ściągnąć, zgnać, znieść, τινά i τί, i to εἰς τι. W ogóle. zaprowadzić, zanieść, zawieść, zapędzić, pedzić, spędzić, ściągnąć, stawić, uprowadzić. Szczeg. a) w plon zabrać, unieść ἀπὸν, φρόνιν, a θρίαιμβον, odbyć tryumf, własc. z wojny uniosłszy przez ulice prowadzić; ναῶν, okręt ściągnąć, zwinąć z nim do portu; a w nieprzyjacielskim znaczeniu, okręty i majtków chwycić, łapać; zład też, zapędzić, zagnąć, τινά Κρήνυδε, albo, wiatr i zatem balwany od morza pedzić ku lądowi. b) sprowadzić, odwołać z wygnania, z dod. l. opuszcz. φογάδας, w ogóle też: zawołać kogo do siebie, wezwać, przywrócić. c) uprawić kogo w co, przywieść do czego, zaprowadzić co gdzie, τινά l. τί, i to εἰς τι, i t. p. II. Med. i Biern. zejść (na równinę) do boju; w ogóle: wyruszyć dokąd, wstąpić gdzie, powrócić, εἰς, ἐπί τι, ἐκ τινος. 2) z morza do portu zawiązać, wpłynąć, opp. do ἀνάγεσθαι, o okrętach i żeglujących, cz. z dod. νηί, cz. bez przyp., cz. τί, ἔς τι, ἰθάκηδε, dokąd, do Itaki.
καταγωγή, ἦ, 1) sprowadzenie, ściąganie, zwł. okrętów do portu, zawiązanie, wpłynięcie, lądowanie; port sam, sprowadzenie, wody. 2) sprowadzenie, przywrócenie, odwołanie. 3) gospoda, stacja, gościniec; pobyt, plac, siedlisko.
καταγωγήον, τό, (i καταγίσειον), gospoda, gościniec; μουσῶν, o bibliotece.
καταγωνίζομαι, zwalczyć, w ogóle: waleczyć, powstać.
καταδαίνωμι, ugościć. Med. zjeść; aor. κατεδαίσατο.
καταδαίω, rozdzielić, pokrajać, podrobić.
καταδάκνω, zgryść, rozgryść.
καταδάκρυω, 1) oplakać, τί. 2) nrzch. plakać.
καταδακτυλικός, ἦ, ὄν, skłonny do paluszkowania.
καταδαμάζω, zwyciężyć, pokonać, τί. T. s. Med.
καταδάμναμαι, poddać się, pokonać.
καταδάπνεις, ον, zadłużony.
καταδαπανώω, zużyć, zjeść, obrócić na co, τί εἰς τι.
καταδάπτω, pocić, rozedrzeć, przen. ἦτορ, ranić, krajać.

καταδαρθάνω, pf. καταεδάρθηκα, aor. κατέδαρθον, ep. κατέδαρθον, 3. dual. ep. καδδραθέτην, za κατέδρ. conj. καταδραθῶ, usnąć, spać, bez przyp., ale i τοιάδε τ. j. ἵπνον, t. j. tak mocno; πολύ, długo; μίαν νύκτα, jedną noc.

καταδέης, ἐς, niedostateczny, biedny. Przysł. καταδέως, str. w. **καταδέεστερον**, niedostateczniejszej, biedniejszej, mniej; κ. πράττειν, w gorszem być położeniu; κ. οὐδένων, nie mniej niż kto inny. *deterius, minus*.

καταδείδω, inf. aor. καταδείσαι, bardzo się obawiać, lękać się, τί, z Inf. l. bez przyp.

καταδείκνυμι, part. aor. iōn. καταδείξας, pokazać, wskazać, donieść, ogłosić, wykryć, odkryć, tudzież, wdrożyć, uczyć, *ιατρικήν*, tudz. z Inf. W biern. t., καταδέδεικτο εὐδοσα οὐδὲν χρηστή, pokazało się, że nie przynosi szczęścia.

καταδειλιάω, z tchórzostwa zaniedbać, τί, *zepsūē*.

καταδειπνῶ, zjeść.

κατάδενδρος, ow, zasadzony drzewami.

καταδῶμαι, dep. pass. uprosić, ubłagać, τινός, kogo.

καταδέρκομαι, poet. dep. z aor. pass., spojrzeć na dół, spoglądać na, τινά, patrzyć, widzieć, dożyć. τί.

κατάδεσις, ἡ, związanie, bandaż; obwiąsać.

καταθεσμός, ὁ, t. c. poprzedz., i, węzeł czarodziejski.

καταθεῶ, zwilżyć, zmoczyć, zlać, τί τινος.

καταδέχομαι, dep. med. przyjąć, brać w siebie. do siebie, chwytając, objąć, τί i τινί, εἰς τι, zwł. rygnąć znów przyjąć, wpuścić do kraju, jak *πατάγω*.

κατέω, 1) przywiązać, przyczepić, przymocować, τί i τινά, i to τινί, czem, ἐπί τινι, do czego l. na czem; szczeg. ἐν δεσμοῖ, spętać, okuć w kajdany; zład τήν ἐπί θανάτω, dom. δέσιν, okuć w kajdany na śmierć; ale i bez dodatku, związać, skrepiować, włożyć na kogo kajdany. 2) przen. wskazać, z Inf., potępić; zatamować, przeschodzić, τί, τινί, czem. Szczeg. skrzynie i drzwi rzemieniami zamknąć, τί. 3) magicznymi węzłami oczarować.

κατέω, mieć niedostatek, τινός, czego; niedostawać, braknąć, schodzić, n. p. εἰκοσι ποδῶν, niełostowało 20 stóp, πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μή εἶναι, itd., niedostawało (drodce) 15 stadyów do łrogi i t. d. l. ἐς τὸν ἀριθμόν, l. samo τινός, καταδέουσαι μήτις χιλιάδων ἑνδεκα — μωριάδες τ. j. 11000 mniej l. bez jednego tysiąca.

κατάδηλος, ον, 1) z góry widzialny, τινί. 2) bardzo wyraźny, jawny, otwarty, widoczny, jasny jak słońce; *κατάδηλος γίνεσθαι* l. εἶναι, być poznany, τινί, ἐκ τινος, z czego l. z nastp. ὅτι, ὡς, l. z Imiesł. l. z Inf.; *κατάδηλον ποιεῖν*, odkryć, wyjawić. Rzecz. τὸ κατάδηλον, odkrycie.

καταδημαγωγέω, postępowaniem swoim lud zjednać sobie (τοὺς πολλούς). Biern. a) o ludzie, być przynęconym, przekupionym, przez jaką osobistość. b) o politycznych przeciwnikach, być przewyższonym wziętością, wpływem, stracić wziętość u ludu, τινί, przez co.

καταδημοβορέω, wł. w ludzie, wraz z ludem, spólnie zjeść.

καταδιαιρέω, podzielić, rozdzielić, τί, εἰς τι.

καταδικαίω, jako rozjemca wyrokować, dekretować, o kim, τινός. Med. διατάν τινος, wyjednać sobie wyrok rozjemczy na (swoją korzyść).

καταδιαιλύω, pogodzić.

καταδιωφείρω, p. διαφείρω.

καταδιχάζω, polać po czem, rozszerzać

καταδίωμι, nprzech. uchodzić, wpadać. ἐς τι, o rzekach.

καταδικάζω, 1) czynn. i biern. 1) wyrokować, dekretować na kogo, o kim, wskazać, τινός, kogo, τί, do czego, l. z Inf. — 2) wyrokiem l. zdaniem swoim oświadczyć, z nastp. ὅτι. II. Med. a) sobie co przyznać, przysądzić, i to od kogo (τινός) a zatem, nałożyć na kogo (karę pieniężną) na swoją korzyść, wskazać kogo na co, b) wyjednać wyrok na kogo, τινός, proces wygrać.

καταδίκη, ἡ, wskazywanie, ukaranie: zład, kara, kara pieniężna, strof. *μολτα*; ἐκτακίναί, ἀπολαβεῖν, zapłacić, kazać zapłacić.

κατάδικος, ον, za winnego uznany, wskazany.

καταδιφθέρω, pokryć zupełnie skórąmi.

καταδιώκω, ścigać, przegnać, τί i τινά.

καταδικέω, mieć o kim l. o czem fałszywe lub niepomyślne mniemanie, podejrzawać kogo, mieć w podejrzaniu. Tudzież biern. *καταδοχθεῖς φωνῆς εἶναι*, miano mnie w podejrzaniu, jakobym był zabićca.

καταδολεσχέω, naprzykrzyć się komu gadulstwem.

καταδοξάζω, mieć o kim niedobre mniemanie, mieć w podejrzaniu, nieufać komu.

καταδοῦλω, 1) Czynn. i biern., podbić, ujarzmić, τινά i τί i to τινί, pod moc czyją podbić. 2) Med. podbić sobie, ujarzmić, uczynić podległym, τινά i τί, a τινί, przez co.

καταδούλωσις, ἡ, ujarzmienie, podbicie.

κατάδοῦπα, τὰ, mała katarakta Nilowa, 10 ta i ostatnia ku północy.

καταδοχή, ἡ, przyjęcie, podjęcie.

καταδραθῶ, p. καταδαρθάνω.

καταδραμῖν, aor. 2. do *κατατρέχω*.

καταδρέτω, zerwać, uszczknąć, τί τινος. *demeto*.

καταδρομή, ἡ, najście, napad, wyprawa.

καταδρομος, ον, przebieżony, *πυρί μέλαθρα*, przez które ogień przebiega z wściekłością.

κατάδρομμα, τό, rozdzieranie, rozszarpanie.

καταδροῦπτω, rozderzać, rozszarpać, posieć.

καταδυναστεύω, użyć potęgi swej przeciw komu, podbić co. okrócić.

κατάδυσσις, ἡ, zachód, zachodzenie, schodzenie, εἰς τι, kryjówka.

καταδυσπέτω, t. c. *δυσπείτω*, τὸν θεόν, błagać.

κατάδω, aor. 2. κατέδω, part. *καταδῶς*, nom. pl. fem. ep. *καδδῶσαι*; *καταδῶσαι*, aor. med. *κατεδῶσάμην*, 2 sing. ep. *καταδῶσο*, 3 sing. *καταδῶσο*, z form. pobocz. **κατάδω**, 1) przech., zanurzyć, pograżać, zatopić, τί, zwł. okręt, niekiedy uszkodzić, εἰς τι, włożyć, spuścić. Przen. *τινά ἔχει*, pograżać kogo w smutku lub żalności. 2) nprzech. (aor. 2. pf act. i med.) a) zachodzić, zanurzyć się, tonąć, zatapiać się, brać wodę w siebie (o okręcie), bez przyp., i *κατά τινος*, pod co, l. w czem. b) udać się dokąd, wleść, wciskać się, przenikać, przedzierać się, obrócić się, τί, εἰς, *κατά τι*, tudzież. skryć się, schować się, ἐς τι. β) z dod. l. opuszcz. *κατά τῆς γῆς*, zapasć się w ziemię, zniknąć, umierać, przepaść się. c) pozornie przech., ubrać, odziać, włożyć na się, τί, zwł. zbroję.

κατάδω i iōn. **καταείδω**, 1) na przekór komu śpiewać. 2) śpiewem ułagodzić, uśmierzyć, oczarować, leczyć, zalegać, zamówić, urzec, zakląć czarami. 3) śpiewem napelnić. Med. *κατάδωμαι*, każę sobie śpiewać.

καταδωροδοκείω, 1) darami przekupić. 2) dary przyjmować.

καταειδω, ioh. = **κατόδω**.

καταείσατο, ep. za **καθείσατο**, aor. med. do **καθέσω**, wedł. innych do **κάτειμι**.

καταέννομι, ioh. i ep. za **καθέννομι**, impf. **καταέννοον** (jakby od **έννω**) pf. pass. **καταειμένος**, ubrać, odziać, pokryć, τί τινι, co czem, *contego*.

καταζαίω, zupełnie wysuszyć, τί.

καταζαίωω, przeżyć, przepędzić życie, έν τινι.

καταζεύγωμι, i **καταζευγνώω**, 1) zaprządź, założyć; związać, spętać, zamknąć. W ogóle, połączyć. 2) odprządź, wyprządź; wypocząć, o wojsku, stanąć obozem, rozłożyć się; osiąść.

καταζευγοτροφέω, utrzymywaniem bydła pociągowego wydać, zmarnować.

κατάξενσις, ή, połączenie; wypoczęcie, obozowanie.

καταζώνομι, Med. opasać się czem.

καταθαμβέσομαι, być wprawionym w podziw, dziwić się, zdumieć.

καταθάπτω, pochować, pogrześć; inf. aor. 1 ep. **καθάψαι**.

καταθαρήρῶ, po staroatt. — **θαροσῶ**, być odważnym, śmiałym, **τινός**, przeciw komu; **τινί**, spuścić się na kogo, zaufać.

καταθαρήρῶω, staroatt. — **θαροσῶω**, odwagi dodać, zagrzewać, **πρός τι**. T. c. poprzędz.

καταθεάομαι, spoglądać z góry, z wysokości l. wyżyny przypatrywać się; oglądać, dokładnie przeglądać, rozważać.

καταθειομαι, p. **κατατίθημι**.

καταθέλω, urzec, czarami przedzierzgnąć.

κατάθελξις, ή, uśmierzenie, urzeczenie.

κατάθεμα, τό, i **καταθεματισμός**, = **κατανάθημα** i **καταναθηματισμός**.

κατάθρασις, ή, złożenie: zapłata; szczep (roślin).

καταθέω, 1) przech. zbiedz, przybiedz, zlecieć, nadejść, zwł. z gór robić wyprawę, zapuszczać zagony, napadać, najeżdżać. 2) przech. (po nieprzyjacielsku) przebiegać, **τήν χώραν**, przebiegając kraj pustoszyć; **τήν θάλατταν**, niebezpiecznym uczynić.

καταθεωρῶ, z góry oglądać, dokładnie rozważyć.

καταθήγη, p. **θήγη**.

καταθηκη, ή, złożona rzecz, depozyt.

καταθηλώω, zmiękczyć, zniewiesić.

καταθλέω, 1) w walce zwyciężyć lub ówiczyć się.

καταθλίβω, zgnieść, przynieść.

καταθνήσκω, poet. aor., **κατέθανον** l. **κάθανε**, inf. **καθάνειν**, part. **καθάνων**, pf. **καταέθνηχα**, inf. **καταεθνήαιμι** i ep. **καταεθνήαιμεν**, part. **καταεθνηώς**, umrzeć, zemrzeć, poledz; **καταταεθνηότες νεκροί**, νεκροί, trupy, ciała poległych.

καταθνητός, ή, óν, śmiertelny, *mortalis*.

καταθοροβῶ, fukać; fukaniem do milczenia zmusić.

καταθραύω, zdruzgotać, skruszyć.

καταθρογνῶω, oplakiwać, żalować.

καταθροπῶω, zetrzeć, zdruzgotać; nadrobić.

καταθροσκόω, zeskokczyć, aor. 2. **κατέθρορον**, **ἀπό τινος**, a τί, przeskokć przez co.

καταθρομέω, upadłego być ducha.

καταθρόμος, **ία, ιον**, 1) będący w myśli, w sercu, **γυνή**, a **θάνατος** μή έστω κ., nie myśl o śmierci. 2) według życzenia, pomysli, pożądany.

καταθύω, ofiarować, zabić, zarznąć, τί, **τινί**, komu. Med. toż się **φιλοτροίς καταθύσομαι**, czarami l. ofiarą czarodziejską do miłości zmusić.

καταθωρακίζω, oprancerzyć.

καταβάσις, ή, = **κατάβασις**, w l. mng. błysk-

wice spadające i inne zjawiska niebieskie za pomocą czarów skuteczzione, ściąganie ich z niebios. **καταβάτης**, ó, p. = **καταβήτης**, schodzący, zstępujący, przyd. Zeusa, zstępującego w gromie i błyskawicach. Zjąd też **καταβάτης κεραυνός**, piorun spadający. R. ż jest **καταβήτης**, **ιδος**.

καταβαστός, ή, óν, poet. za **καταβατός**, schodzący czem, kędy zejść można, dostępny, **τινί**, dla kogo.

καταβίξω, z impetem, gwałtownie spaść l. napaść. **καταβίξις**, **ιδος**, ή, wichur nagle z góry spadającej, nawałnica nagła. T. s. **καταβιγμός**, ó.

καταβόδραμι, Med. z aor. biern. **κατβόδῃην**, a) wstydzić się, być zawstydzonym l. zmieszszanym, **τινι**, z powodu czego, l z inf. b) mieć uszanowanie, cześć, szanować kogo, **τινά**, τί.

καταβυθάλω, spalić na sadze, na popioł, puścić z dymem, **δόμος**. Med. być pełnym sadzy, czarnym być od sadzy, τί, pod względem czego, na. **καταβύθωω**, z góry błyszczeć, połyskać, lśnić się, lśniąć spływać, **πλόκαμοι**, oświecać promieniami.

καταβύω, spalić, pochłonać.

καταβίξωω, katowaniem l. w ogóle zeszcpecić, katować, zepsować, oszcpecić.

καταβίσις, ή, przyrzeczenie; zgoda.

καταβίνωω, zgodzić się, przyklasnąć, pochwalić, τί, **τινί**, z inf. albo Acc. c. inf. 2) zezwolić, ślubować, obiecać, przyrzec, **τινί τι**, komu co.

καταβιονάω, polać.

καταβίρεσις i **καταβίρωω**, ioh. = **καθαίρεσις** i **καθαίρειω**.

καταβίρω, właśc. znieść na dół; zwykle nprzech. zejść, zeskokczyć, przybić, zlecieć, o ptakach: zwykłe o okrętach, do portu zawinać, lądować, bez przyp. i **έξ τι**.

καταβιθάνομαι, dokładnie poznać, przeznac, τί. **καταβισιος**, óν, słuszny, sprawiedliwy.

καταβιχοντήρ, **ήρος**, ó, lzyciel, hanbiiciel.

καταβισχύνω, 1) Czynn. lżyć, hańbić, zesromocić, osławić, spotwarzyć, zbezczesćić, zeszcpecić, poniżyć, upodlić, zniszczyć, **τινά** l. **τι**, i to **τινί**, czem. l. z Imiesł. 2) Med. z aor. pass. wstydzić się, wstyd mieć, czuć się zawstydzonym, lękać l. obawiać się, **τινά**, τί, l. z nastp. **εί**.

καταβισχω, p. **κατέχω**.

καταβιτιάομαι, dep. med. obwinić, oskarżyć, zarzucić; pf. **κατβιτιάμαι** i aor. **κατβιτιάθην**.

καταβιτίασις, ή, skarga, obwinienie.

καταβιτυός, **ογος**, ή, przylbica, kapalin, t. j. lekki, niski szyszak bez ozdoby.

καταβιωρέομαι, zwieszonym być, wisieć na dół, spadać, obwisnąć.

κατακαίω, p. **κατακείνω**.

κατακαίω i **κατακάω**, inf. ep. **κατακαίμεν**, aor. 1. **κατέκαυσα**, ep. **κατέκηκα**, 1. pl. conj. ep. **κατακίθωμεν** za **κατακίθωμεν**, inf. **κατακίθαι** i ep. **κακίθαι**, aor. 1. pass. **κατεκαύθην**, aor. 2. p. **κατέκην**, 1) czynn. rozniecić, rozpalić, spalić, puścić z dymem, obrócić w popiół, τί. 2) biern. być spalonym, **ἀπό τινος**, nprzech. iść w popiół, pójść l. obrócić się w perzynę, spłonać, spalić się.

κατακαλέω, wczwając, przywolać; **έξ τινος**, odwołać. 2) Med. wzywać, błagać.

κατακαλύπτω, 1) Czynn. calkiem okryć, otulić, owinąć, pokryć, τί, **τινά** i to **τινί**, czem. 2) Med. osłonić się, skryć się.

κατακάμπω, zgłąć, przegiąć; **πρός τι κατακάμπεσθαι**, dać się skłonić do czego.

κατάκαμψις, ή, zgięcie, nagięcie.

κατακάφομαι, zmarszczyć się. *marcesco*.

κατακαούτης, ό, pałac.

κατακαούχομαι, gardzić, lekceważyć, tynός.

κατακείμαι, ep. 3. pl. κατακείται, impf. κατακείμην, ep. κατακείμην. 3. pl. ion. κατακείατο. Dep. med., położyć się, leżeć; szczeg., przy stole leżeć, gnuśnieć, leżeć w łóżku, obłożnie chorým być; być w zapasie l. na pogotowiu; przen. spojczywać; bez wszystk. l. έν, όπό τινι, έπί τινος, gdzie, *παρά τινι*, u kogo, l. z Imiesl. λυπούμενος, νοσών, w smutku być pogrążonym, smutnym, chorým być, τó κατακείμενον, leżąca niżej okolica, nad brzegiem morskim.

κατακείρω, obciąć, ogolić; przenośn. pochłonać, pożreć. *absumo*.

κατακείω, desiderat. czyli właśc. fut. f. czynn. sł. κατακείμαι, z imperat. (ep. Aor.) κατακείετα, conj. 1. pl. κατακείομεν za κατακείμεν, part. κατακείμεντες za κατακείμεντες, chcieć się położyć, udać się na spoczynek, wywczasować się.

κατακεκράκτης, ό, krzykiem zabijający.

κατακελεύω, rozkazać, wzywać.

κατακενάννομι, — *κενάνω*, i — *κεντέω*, przebić.

κατακενένθημα, τό, przekłócie, dziura.

κατακεντρέω, zaopatrzyc w kolce.

κατακεράννυμι, zmieszać.

κατακέρασις, ή, mięszanie, umiarkowanie.

κατακεραυνώω, piorunem zabić.

κατακερδαίνω, ciągnąć zysk z czego; albo z chciwości zysku zaniedbać.

κατακερματίζω, rozsiekać, rozdrobnić.

κατακερομέω, łajać, wyszydzać, ofukać.

κατακηλέω, czarami zjednać sobie, uspić, τί.

κατακηρόω, woskiem powlec, oblepić.

κατακηρόσω i — *όττω*, obwieścić przez herolda, obwołać, nakazać, *σύνήνη*, tudzież zapoznać do sądu, a τί έξ τινα, na aukcyi kazać przybić, przysądzić komu.

κατάκισσος, ον, gesto bluszczem opleciony.

κατακλάζω, dor. = κατακλήζω, p. κατακλείω.

κατακλαίω, att. — *κλάω*, oplakać. Med. t. s. *τινά* i τί. *deploro*.

κατάκλασις, ή, złamanie: ήχοος, łamanie się.

κατακλάω, z-od-na-przelamać, τί, przen. wstrząsnąć, ruszyć, *τινά*, a biern. ήτρορ, serce się rozsiada, serce przenika l. przesywa; *οδδένα όντινα* ού κατέκλασε τών παρόντων, wzruszyło, wstrząsnęło; *αδύενα έπί γαίης*, nagiąć. Tudzież: osłabić, zlamać, τó θράσος, a o głosie: zniżyć.

κατακλάω, p. κατακλαίω.

κατακλείς, είδος, ή, gatunek zamka, zamknięcie.

κατάκλειστος, ον, zamknięty.

κατακλείω, pf. pass. κατακείκλειμαι, aor. κατακλείσθην, staroatt. **κατακλήω**, I. Czynn. 1) zamknąć (na klucz), ścisnąć, ująć w karby, wcisnąć, *τινά* i *to* *εις* τι, *είσω* *τινός*. 2) zamknąć, co, τί. 3) przen. zatrzymać, powściągnąć, ustanowić, *τινά*, n. p. νόμος, prawem, l. *διά* τι, przez co, *τινά*, kogo, *εις* *απορίαν*, wprowić w kłopot, l. z Acc. c. lat. I. Med. zamknąć się, έν τινι. T. s. dor. *κατακλήω*.

κατακλιώνω, ζω, = poprzedz.

κατακλιροδέω, łosem, według losu rozdzielić.

κατακλιροδέω, łosem rozdzielić l. otrzymać.

κατακλιροδέω, według losu podzielić l. otrzymać.

Med. losu u dolegają.

κατακλιώνω, ή, odzwanie.

κατακλιώνω, ή, odzwanie. *κατακλιώνω*, ή, odzwanie.

κατακλινοβατής, ές, w okole Iózek chodzący, o pedogrze.

κατακλίνω, fut. med. κατακλινήσομαι, aor. 1. pass. κατακλίθην, part. teź κατακλίσθεις, aor. 2. pass. κλίθην. I. Czynn. zgiąć, ułożyć, położyć, τί, *τινά* i *to* *εις* τι, *έπί* τινι. 2) Med. z Aor. pass. położyć się, ukłaś się do stołu, do snu, do Iózka, *εις* τι, *έπί* τινος, na czem, *παρά* τινι, do kogo, *όπό* τινι, pod kim, *εις* *γόνατα*, upaś na kolana, ugiąć się.

κατάκλισις, ή, położenie się, zwł. do stołu, siadanie, *παρά* τινι, przy kim, *τοῦ* *γάμου*, obchodzenie biesiady weselnej.

κατακλύζω, zalać, powódz sprawić; Biern. przewyższyć, przesadzić, τί i *τινι*, czem. Biern. być zasypanym l. zalanym, *χρυσίω*, t. j. być przekupionym.

κατακλυσμός, ό, powódz; potop; przen. τών πραγμάτων, zniszczenie, zapomnienie. *eluvies*.

κατακλώθεις, αί, przadki, Parki. Inni czytają Od. 7, 197. *λεπίη κατά κλώθεις* *τε* β.

κατακλώω, zerzeć, zdrapać. Biern. swędzenia doznawać.

κατακνήθω, t. c. poprzedz.

κατακνίζω, rozdzierać, rozdrobnić, szczyपाć, przygryść komu. Biern. *κατακένκισμαι*, plone, właśc. szarpany jestem miłością.

κατακοιμάω i **κατακοιμίζω**, 1) Czynn. a) przech. do snu l. do Ióza ukłaś, uspić kogo, *τινά* i *to* *εις* τι. Przen. uspokoić, zamknąć, *όμμα*, zakolysać. b) npzech. Przespać, τί. 2) Biern., ułożyć się do snu, usnąć, spocząć, *παρά* τινι, przy kim, *έν* τινι, pod czem; przen. osłabnąć, ostygnać.

κατακοιμιστής, ό, usypiający, pokojowy.

κατακοινωνός, udzielić, zakomunikować.

κατακολουθέω, postępować, τῷ νόμω, sluchać.

κατακοιλίζω, do zatoki wpłynąć, zawinać.

κατακοιλιζάω, zanurzyć się; *urinor*.

κατακοιυμβητής, ό, nurek.

κατακοιμίζω, ή, zniesienie, zwiezienie.

κατακοιμίζω, 1) Czynn. zwiesić, znieśić, zanieść, uprzętnąć; zwł. z głębi kraju nad morze transportować, wprowadzić, *ναόν* *έκτισε*, tam zawinać z okrętem, *Αθήνας*, odwiedzić. Med. dla siebie dostawić, przystawić, przynieść. konstr. *τινι*, komu, *έπί*, *εις* τι, do czego, *έκ*, *από* τινος, z czego, zkad. 2) Biern. zejść, przybyć, zawinać (z okrętem), *εις* τι.

κατάκορος, ον, z długim włosem, gestłowłosy.

κατακόνα, u Eur. Hipp. 821. = *μαραίνει*.

κατακοινόλιζω, pięściama bić, polickzować.

κατακοινίζω, f. — (ω, a) rzucać rohatyną, pocisk. b) *τινά*, powalić, zabić kogo rohatyną. *τελο* *confodio*.

κατάκοπος, ον, zbity, zużony, wycieńczony.

κατάκόπτω, f. pass. teź *κατακόφομαι*, 1) zbić, zabić, powalić, trupem położyć, *τινά*. 2) bić na co, wybić, wybijają, τί. 3) rozbić, rozedrzeć, zgruchotać, zlamać, τί.

κατάκορος, ον, do przesyty, przesycony; t. s. **κατακορής**, ές, nasycony, o farbie, ciemny; w przeciwięństwie do mięszaniny, czysty, szczeg. przesadzony, nieumiarkowany. Przysł. *κατακόρος*, destatecznie, do przesady, nieumiarkowanie.

κατακοσμέω, i Med. **κατακοσμέομαι**, w ład wprawić, ułożyć, uporządkować, składnie zrobić, τί i *to* *έπί* τινι, a *τήν* *διάνοιαν*, zebrać; med. *πρὸς* *γνώμην* *τινός*, stósować się do; ztąd dalej, ozdobić, wystrój; uzbroid.

κατακόσμησις, ή, uporządkowanie.

κατάκουσις, ή, sluchanie, przysluchiwanie się. **κατακούω**. a) słyszeć, dołyszeć. *τινός*. c. cze-

go. b) słuchać, wysłuchać, posłusznym być, τίς i τινί, komu, ἐπί τινι, do czego; podwładnym być.

κατακράζω, zakrzyczeć, przekrzyzczeć.

κατάκραος, zam. κατ' ἀκρας l. κατ' ἀκρης, z góry; zgola, do szczytu.

κατάκρσις, ή, = κατακέρσις, mieszanie.
κατάκρσις, mieć w mocy swojej, utrzymać zwyciężycę, podbić pod moc swoją, τί, τινί, czemu; tudzież τίνος, przemagać, górować, przeważać.

κατακρέμαμαι, być zwieszonym, obwisnąć.

κατακρέμνωμι, zawiesić, τί i to ἔκ τινος.

κατακρεουργέω, rozciąć, rozsiekać.

κατακρήνναμαι, wisieć, o obłokach.

κατακρημνῶω, wisieć, biern. κατακρημνῶντο, t. c. poprzędz.

κατακρημνίζω, ze stromej wyżyny spaść; wypaść na lew, ἔκ τινος, zlecieć, spaść. biern. być strąconym. *πρᾶσιπιτο(r)*.

κατακρημνος, *ov*, spadzisty, stromy.

κατακρίνω, wskazać, potępić, τινά τινος, kogo na co; kara też stoi w Inf. I. Acc. e. Inf., wyrok wydać na kogo.

κατάκρουσις, ή, zepchnięcie, odepchnięcie.

κατακρουστικός, ή, *όν*, *οίνος*, wino przytłumiające moc drugiego.

κατακρούω, przytłumić, posiekać skórę.

κατακρόπτω, p. *κακρόπτω*, 1) przech. ukryć, przekryć, zataić, schować, osłonić, τινά i τί, i to τινί, czemu; εἰς τήν γῆν, pochować, 2) pozorn. nieprzech. Od. 4, 247., lecz αὐτόν tam i do ἕξις i do κατακρόπτων należy; maskować się, udawać; *abscondo*.

κατακρούψή, ή, zatajenie, wybieg. *celatio*.

κατακρούω, zakrakać na kogo.

κατακτάομαι, Dep. med., zarobić sobie, nabyć całkiem, odzierzyć, przywłaszczycy sobie, wzięść, zjednać sobie, ściągnąć na się, τί i ἔκ τινος.

κατακτάω, f. act. κατακτένω i κατακτανέω, ión. 3. za κατακτανέω, aor. 1. κατέκτεινα, aor. 2. κατέκτανον z ep. imper. κάκτανε za κατέκτανε, obok tego aor. poet. κατέκταν, inf. κατακτάμεν i κατακτάμενοι, part. κατακτάς, aor. 1. pass. κατεκτάθη, 3. pl. κατέκταθεν, dor. i ep. za κατεκτάθησαν, fut. med. κατακτανέομαι (ze znac. biern.), ep. aor. κατακτάμενος (biern. znac.) i z forną poboczną

κατακταίνω, zabić, powalić, położyć trupem, zamordować, ściąć, τινά. *occido*.

κατάκτησις, ή, zarobek, zjednanie, dostąpienie.

κατάκτης, ή, *όν*, łomny, stłukliwy, kruchy.

κατακοβέω, przegrać w grze w kostki, roztrwonić.

κατακολλῶ, w koło otoczyć, osaczyć, okrążyć.

Med. t. s.

κατακυλίω, i **κατακυλινδέω**, stoczyć. Biern. stoczyć się, spaść, runąć, ἀπό τινος, *devoiso(r)*.

κατακόπτω, nachylić się, pochylić się, pochylwszy głowę i ciało patrzeć, εἶω τίνος, zgarbić się, ἔς τι.

κατακορῖσω, t. c. *κορπέω*.

κατακορώω, potwierdzić. biern. ująć się, spełnić się, ταύτη, tak; ale ψήφω θανάτου κατακορωθείς, wskazany.

κατακορώω, przeszkodzić, powstrzymać, powściągnąć, ἔξω, nie wpuścić, τινά l. τί l. z Inf. τίνος, od czego lub, doznać przeszkody w czem.

κατακομάζω, wpaść, spaść, δώμασιν, na.

κατακομή, ή, p. *κατοκομή*.

κατακομήμιος, ή, *ον*, do powściągnięcia, dający powściągnąć się; ztąd, skłonnny, πρόσ τι.

καταλαβή, ή, schwycenie.

καταλαξενόομαι, med. chępliwie opowiadać, περί τινος i προς τινά.

καταλαλέω, wybajać, wypaplać. ~ mówić przeciw komu, obmówić, spotwarzyć; i τινά προς πάντας, skarzyć, κατά τινος i κατά τινά.

καταλαλία, ή, potwarz, obmowa.

κατάλαλος, *ον*, potwarca.

κατάλαμβάνω, f. *καταλήφομαι*, ión. καταλάμφομαι, pf. κατέληφα, ión. καταελάβηκα, aor. 2. act. κατέλαβον, aor. pass. κατελήφθην, ión. κατελάμφθην. I. Czynn. 1) schwycić, zająć, zabrać, zdobyć, polować; obsadzić, τινά l. τί i τίνος, kogo, co, τινί, czemu; τα πράγματα, opanovać co, objąć naczelne dowództwo. 2) schwycić, osiągnąć, dobieść, napaść, złapać, zdybać, najść, zaskoczyć, znaleźć, spotkać, τινά i τί, l. z dod. imiesł. n. p. καταλαμβανόμεθα ποιούσιν, zastają nas przy pracy; łączy się dalej z ἔν, ἐπί, πρόσ, παρά τινι, w czem, przy czem, na czem l. przy kim. Często bez przyp. nastąpić, mieć miejsce, ztąd ta καταλαβόντα, wypadki; l. nieosobiście z nastp. inf., ἕνα κατέλαβε ἀποθανεῖν, jednego śmierać pochwyciła, i καταελάβηκέ με τοῦτο ἐκφήναι, zagnalony jestem do obwieszczenia tego. 3) powstrzymać, zatrzymać, stłumić, nacisnąć, tamę położyć, tamować, τινά l. τί, i to τινί, czemu, przez co; οἱ ἐν τῇ πόλει κατελημμένοι, w mieście zamknięci, obłożeni. Szczeg. τὰς διαφοράς l. τοὺς ἐρίζοντας, kłótnie uśmierzyć, uciszyć, uspokoić powasniowanych; ἔρκοις, przysięgami zobowiązać l. związać. 4) winnego schwycić, wskazać, ukarać. 5) duchem uchwycić, pojąć, zrozumieć. II. Med. (dla siebie) wejść w posiadanie, odzierzyć, opanovać, zdobyć, dla siebie zabrać, τί. Adj. verb. καταλαμπτέος, a, *ον*, t. c. *καταληπτός*, p. *καταληπτός*.

κατάλαμπος, 1) oświecić, 2) *npzch.* świecić, jaśnieć.

καταλήγω, mieć ból gwałtowny.

καταλέγω, aor. 1. med. κατελέξαμην, i 3. sing. ep. aor. sync. κατέλετο, inf. καταλέγειν, part. καταλέγμενος, własc. złożyć. I. Act. i Pass., kolejno opowiadać, wyłuszczyć, wyłożyć, przedstawić, wykladać, wspomnieć, τί, ale i τινά, o kim opowiadać, i to z nastp. εἰ, ὅπως l. Inf., ἐν μοίρῃ, według słusności, τινί, komu. Szczeg. rodowód w nieprzerwanem następstwie wymienić 1. nazwać; ztąd καταλέγειν ἐωσὺν μητρόθεν, ze strony matki dać o sobie wiadomość. 2) wybrać, obrać, τινὺν, między kilkoma, ἔκ τινῶν, z liczby jakiż, l. τί, polizczyć co do czego, uważać za co. Szczeg. zapisać, τινά, do rejestru, spisu kogo, ἔς τι, ἐν τινι, dokąd polizczyć, tudzież z Genit. n. p. ὁ κατελέγη τῶν πεντακισμίων, nie był w spisie pięćciu tysięcy. Ztąd też z dod. l. opuszcz. στρατιώτην, rekrutować, zaciągając a żołnierkę, wojsko zebrać albo, umieścić w szeregach wojskowych, odesłać l. wskazać do oddziałów pojedynczych. II. Med. 1) położyć się, do snu się ukłaść, leżeć, spoczywać. 2) dla siebie wybrać, wybrać, wyjąć.

καταλείβω, sączyć ha dół, zlewać (kroplami). Biern. ściekać, spadać, sączyć się.

κατάλειμμα, τό, pozostałość, resztki, szczątek.

κατάλειπος, *ον*, namaszczony.

καταλείπω, impf. częstotl. καταλείπεσκεν, fut. med. καταλείφομαι ze znac. biern., ep. *καλλίστω*, f. *καλλίσιω*, aor. 2, 3. sing. κάλλιστι i κάλλιπ', inf. καλλιπέειν, z pobocz. formą *καταλιπώνω*. I. Czynn. 1) zostawić, opuścić, oddalić się od kogo l. czego, odejść, zostawić po za sobą, w tyle, pozostawić, zwł. ie. ajacyc , w spad-

ku, w dziedzictwie przekazać; tudzież, złośliwie opuścić; zgubić, stracić, utracić, zaniechać, nie dotknąć, poświęcić, τινά i τί, l. z dod. appoz. - przymioliń, jako co, τινί, komu l. ἐς τι, na czas jakis. 2) kogo l. co pozostawić, przy życiu, τινά l. τί. II. Biern. i Med. 1) być opuszczonym, zachowanym, zaniechanym; ztąd, pozostać, τινός, po czem. 2) (Med.) sobie zostawić, τινά, l. z dod. εἰσωτῶ, sobie zachować, rezerwować sobie, zastrzedz, co, τί.

καταλειουργέω, wydać na liturgie.
καταλείρω, maścią pomazać, natrzeć.
ατάλειψις, ἤ, pozostawienie; pozostałość.
καταλεπτολογέω, przeszczać kogo.
καταλεπτόνω, bardzo ścięczyć; zachudzić.
καταλέω, kamionować, kamieniami uśmiercić.
καταλέω, zemleć, zetrzeć, τί, aor. κατήλεσ(σα).
καταλήρω, przestać, ustać, dobieść końca, τὰ καταλήγοντα, granice. Przech. złożyć, τί.
καταλήθωμαί, zapomnieć zupełnie, na śmierć, τινός, kogo, o kim. *obliviscor*.

καταληπτικός, ἤ, ὄν, zdalny do u-po-zachwy-cenia l. pojęcia.

καταληπτός, ἤ, ὄν, ioin. καταληπτός, łatwy do pochwycenia, do pojęcia, zrozumiały; πένθος θεό-θεν καταληπτόν, smutek od bogów rządzony. — **καταληπτός, α, ον, 1)** do wzięcia, do zjedna-nia. 2) do powściągnięcia.

καταλήψιμος, η, ον, wskazujący.

καταλήψις, η, pochwytność, ujęcie; obsadzenie, zdobycie; pojęcie, dostrzeżenie; obkēt' ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, zdawało się być niepodobieństwem doścignąć.

καταληιδύω i καταληιδώω, p. καταλέω.

καταλειπώνω, p. καταλείπω.

καταλαγέω, gorąco błagać. *impense rogo*.

καταλλάγῃ, ἤ, 1) wymiana, zamiana; zysk wekslarza, ażyo, laża, maddatek. 2) wyrównanie, pojednanie, uśmierzenie. *collybus; reconciliatio*.

καταλλακτικός, ἤ, ὄν, zdalny do pojednania, pojednawczy.

καταλλάσσω, att. — **τιω**. 1) Czynn. właśc. zamienić, wymienić, wyrównać, zrównać, pojednać, pośredniczyć, τινά i bez przyp. 2) Biern. pojednać się, τινί i πρὸς τινα, z kim. 3) Med. sobie co wyjednać, uspokoić, uczyszyć, załatwić, zaspokoić, τὴν ἐχθρῆν, i to τινί, z kim. b) wymienić sobie co, (πρὸς τι), zamienić na co, τί.

ατάλληλος, ον, wzajemny, odpowiadający sobie, stósowny; κατάλληλα, przysłówk. równocześnie; w następstwie. T. s. przysl. καταλληλως.

αταλόωω, zmłócić, zetrzeć, zbić, τινά.
καταλογάδην, przysl. w rozumie potocznej, prozaicznie, w prozie, proza. *oratione soluta*.

καταλογέωω, ὄ, zakładający spis obywateli.
καταλογέωω, ioin. καταληγέωω, nie mieć względu, lekocważyc, τινός i τί, n. p. τὰ πρήγματά τινος, nie chceć wiedzieć nic o kim.

καταλογίζομαι, Dep. med. 1) doliczyć, policzyć, poczytać za, wliczyć kogo do, ἐν τισι. 2) zliczyć, obliczyć, rozważyć,

κατάλογος, ὄ, spis, lista i to a) (τῶν) ψῶν, katalóg, spis okrętów, nazwa drugiej księgi Iliady b) lista konstrucyjna, księga popisowa, spis żołnierzy, ztąd ἐκ καταλόγου ἀναγκαστοί, według rejestru popisowego przymusowo zaciągnięci; οἱ ἐκ καταλόγου, popisowi obywatele, w Atenach; ἐκ καταλόγου στρατεύεσθαι, służyć krajowi czynnie, ἄντι κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Ztąd, sam καταλο-

bór, pobór. c) księgi, w których uregulowano do-stawy dla liturgii tryerarchicznej.

κατάλοιπος, ον, pozostały.

καταλοκίξω, pobrudzić, podrapać, ὄνυξ.

καταλόωω, na kapiele zmarnować.

καταλοφάδια i καταλοφάδεια, przysl. na kar-ku; *in cervice*.

καταλοχίζω, podzielić na łochy t. j. oddziały; w ogóle: εἰς ὅπλατας, wcielić do wojska, τινά i τί i to εἰς τι.

καταλοχισμός, ὄ, podział na oddziały, rekruto-wanie
κατάλομα, τό, gospoda, gościniec; mieszkanie, pokój.

καταλομαινομαι, uszkodzić, spustoszyć, ὄκον.

καταλόσμος, ον, usunąć l. naprawić się dający; wetowny. *solubilis*.

κατάλοσις, η, 1) rozwiązanie, zburzenie; zniszczenie, zakończenie, koniec, upokorzenie. Szczeg. a) τοῦ πολέμου, t. j. pokój. b) τῆς στρατιάς, rozpuszczenie wojska. c) upad, upadek, zagłada, τὸν τυράννων, upadek (i wypędzenie) tyranów; τοῦ δήμου, zniesienie demokracji, rzeczywiście lub tylko zamierzone. 2) gospoda, gościniec, gościnny pokój, κατάλοισιν ποιεσθαι, wstąpić gdzie, stanąć gościna.

κατάλοτης, ὄ, wstępujący gdzie, podróżny.

κατάλωω, I. Czynn. przech. 1) odwiązać, od-prządz, wyprządz, uwolnić, τινά. 2) rozwiązać, rozczynić, rozpuścić, zniszczyć, zgładzić, zgubić, pokonać, podbić, przytłumić, upokorzyć, zakoń-czyć, τί i τινά, tudzież z dod. Imiesl. γέφυραν, τὴν σκηνήν, τὸν λόγον, zerwać l. znieść, zwinać, przerwać; τὴν ἀμαρτίαν, winę zmyać, zgładzić; τὴν ἀρετήν, mniej gorliwie w ncoie się ćwiczyć. Szczeg. a) rzad, władzę, potęgę, ustawę, prawa, obyczaje, zwyczajnie znieść, obalić, usunąć, wywró-cić, l. stracić możnowładcę, rządzącę i t. p. Tudzież z Genit. τινά τῆς ἀρχῆς, złożyć z rządów, odebrać rządu. Biern. upaść, zginać, ὄπὸ τινος. b) zgromadzenie rozwiązać, rozpuścić, rozesać, wysłać, pożegnać, podziękować, τινά i τί, i to ἐκ βασι-λέωω, ze służby; zwolnić l. podziękować za służ-bę; τὸν πλοῦν, zaniechać wyprawy. II. nprzech. 1) pojednać się, zgodzić się, pokój zawrzeć, τινί i πρὸς τινα, z kim. 2) zatrzymać się, odopcząć, wstąpić, zawitać, mieszkać, παρὰ τινα, do l. u kogo, παρὰ τινι, przy kim, u kogo. III. Med. 1) waśń l. wojnę (τί) uśmierzyć, załatwić; i bez dod. Obj. pogodzić się, ułożyć się, pojednać się, pokój za-wrzeć, τινί, z kim. 2) swoje skończyć, n. p. βίω-τον θανάτω, życiu śmiercią koniec polożyć; a bez Obj., przystać, ustać, skończyć się, dla kogo.

καταλωβῶω, pokaleczyć.

καταλωφῶω i -λωφῶω, uspokoić; nprzech prze-stać, odetchnąć, uwolnić się, τινός.

καταμαρῶωω, oczarować, τινά.

καταμαλακίξω, zniewieszczyć. Biern. zniewieszczyć, zmiękczyć. T. s. καταμαλακίξωω.

καταμαλάσσω, zmiękczyć; przen. wzruszyć, ula-godzić.

καταμανθάνω, dokładnie poznać, nauczyć się. a) pojąć, rozważyć, wybadać, wywiedzieć się, wyszperać. b) dostrzedz, zobaczyć, dowiedzieć się, sły-szeć, rozumieć, w Perf. znać, wcielić, cz. τί i τινά, ale i τινός, o kim, na kim także τινος, co na kim, ἐκ τινος, od kogo, z kim, z czego. Cze-sto z dod. imiesl., że, także z Nom. Imiesl. l. z ὄω, ὄτι.

καταμαντῶομαι, wróżyć; odgadnąć, τί.
καταμαραινῶ, osiabić. Biern. zwiędnąć, niknąć.
καταμαρῆνός, ión. — **μαρῆνῶ**, rozum stracić, oszaleć, τινί, z czego.
καταμάρπτω, uchwycić, złapać, doścignąć.
καταμαρτυρέω, świadczyć przeciw komu, zaświadczyć co niepomyślnego, τινός, przeciw komu, τί, co, i τινός τ. Łączy się też z Imiesł., z ós przy τινός, l. z Inf.
καταμάσσω, otrzeć.
καταμάχομαι, zwalczyć, zwyciężyć, τί.
καταμάω, napiętrzyć, nagromadzić, zebrać. T. s. w Med. aor. l. καταμαχέσθην, τί. *colligo*.
καταμαβλόω, stepić, κέωρ, nieczulnym zrobić.
καταμεθέσκω, upoić, τινά, fut. — μεθέσω.
καταμεθύω, upić się, aor. καταμεθύσθην
καταμελετώω, ćwiczyć. *exerceo*.
καταμελέω, zupełnie zaniedbać, τινός.
καταμελιτώω, wł. miodem osłodzić; przen. miodosłodkim śpiewem krzewy zapełniać.
καταμέλλω, ociagać się; szczeg. niechcieć zacząć wroga.
καταμεμῆτος, on, naganny, wystawiony na zarzuty; οὐτο: καταμεμῆτῷ ἔβητον, nie przybyliście w sposób taki, na którybyście narzekać mogli.
καταμεμῶμαι, ganić, fukać, lajać, obwiniąć, lekceważyć, być nie zadowolnionym, narzekać, żalować, τινά, kogo, na kogo, z kogo, i to τινί, dla czego, z powodu czego; tudzież z dod. imiesłow. przy τινά.
καταμεμφίς, ή, nagana, zarzut, oskarżenie, zażalenie, pogarda; κ. οσφών αὐτῶν ήν, samych siebie obwiniali l. z nastp. ώς.
καταμένω, pozostać, t. j. a) dalej zostać, pozostać w tyle, pozostać po kim, ἐν τινι. b) bawić się, osiastać, przebywać, żyć.
καταμερίζω, podzielić; rozdzielić, τισί τ.
καταμερῶσω, zapelnic.
καταμετρέω, roz-wymierzyć, τινί τ., być miarą czego. [zu]
καταμετρήσις, ή, wymierzenie, wytknięcie, (obo-
καταμηλώω, szukadło, pion cyruliczny wpuscić; ἐπειτ αναγκάσω πάλιν ἐξεμειν-κμηδον καταμηλών, przez urnę sędziowską, cz. skutkiem wyroku sędziowskiego zmusić do wydania kradzieży.
καταμήνιος, on, miesięczny; τὰ καταμήνια, miesiączka, niewiast.
καταμηνιώδης, es, należący do miesiączki.
καταμηνύω, donieść, τί, co; τινός, kogo; oskarżyć, zaskarżyć.
καταμαίνω, splamić, pokalać. Biern. wziąć żalobę, wł. brudne szaty.
καταμήνυμι, 1) Czynn. domieszać, zmieszać, przymieszać, τινά i τί, wpoić, wsadzić, wrazić. 2) Med. pomieszać się, wcisnąć się, εις τ., w co.
κατάμειξίς, ή, zmieszanie, pomieszanie.
καταμίσγω, t. c. καταμίνυμι.
καταμισσοφόρῶω, na żold obrócić.
καταμνημονεύω, t. c. μνημονεύω.
καταμνοφος, on, podległy naganie, naganny.
καταμνοφας, t. j. κατά μνοφας, pojedynczo, odrębnie.
καταμύω, ή, zwłoka, mitręga.
καταμύωσῶ, w pojedynku zwyciężyć, τινά.
κατάμυθος, on, trwały, nieustanny.
κατάμυτελος, on, obfitujący w macię winną.
καταμύχλω, odziać, pokryć. T. s. **καταμπίσχω**.
κατάμυσις, ή, zamknięcie oczu.
καταμύσσω, at. — **αμύπτω**, drasnąć, zadrasnąć.

Med. zadrasnąć sobie, τί, aor. l. ep. καταμυτέμην. *fo dico*.
καταμυττωτώω, zblić na miazgę l. na kwaśne jabłko.
καταμύω, zamknąć oczy, aby zasnąć, usnąć.
καταμυρκαλύπτω, zupełnie pokryć l. zakryć, τί τινι, czem co.
καταμυροκόομαι, wyszydzić, wysmiać, τινός, kogo.
καταναγκάζω, 1) ująć w karby, spętać, τινί, czém nacłagać. 2) zmusić, znieulować, zagnąć, wymódlz, τινά, kogo l. na kim, z Acc. c. Inf., i to ἐκ, από τινος, czém, l. też δεόμενοι, prośbami, τὸ σώμα, katować, męczyć.
καταναθεμα, τό, przeklęctwo, przeklinanie.
καταναθεματίζω, przekląć.
καταναίω, 1) przech. w aor. l. osadzić, osadę założyć. 2) Med. to samo, albo, osiastać, usadowić się, mieszkac. aor. pass. καταναόθην.
καταναίωσω, aor. **κατηνάωσα**, zużyć, wydać, spożytkować, lożyć na co, τί i εις τ. Biern. być użytym, wyjść na co, wydać się, εις τ. l. τινι, na co l. kogo; τινί, czém, przez co; **καταναίωσεται** αὐτὸς οὐδὲν ἐς τήν χύωρον, nic (wody) nie oddaje z siebie ładowi, t. j. niema kanałów sprwadzających wodę na pola. Tudzież, trawić. *consumo*.
κατανάλωσις, ή, zużycie, wydatek.
καταναρκάω, własc. przywleść do zdrętwialości, czestem żądaniem naprzykrzyć się, τινός.
κατανάσσω, wtłoczyć, udeptać, τί.
καταναυραχέω, na morzu pokonać, τινά.
καταναύω, I) Czynn. 1) u - roz - wy - po - dzielić, przysadzić, przyznać, przypisać, τινά l. τί i to τινί, ἐς τινι, komu, między, ἐς τ., na co; tudzież z samym Acc. *διώδεκα μέρη*, na części dwanaście. 2) spaść, *χύωρον βοσκήμασι*. II. Med. (z aor. med. i pass.) 1) podzielić między siebie, τί. 2) wyjeść, wytrzeć; o chorobie, zabrać, τί.
κατανεύω, f. — νεύομαι, aor. l. part. ep. **κανεύσας** za **κατανεύσας**, skinać, dać znak skiniem, ztąd, potwierdzić, przyznać, potakiwać, przyrzec, obiecać, pozwolić, kazać, radzić, τί l. z Inf. i to τινί, komu.
κατανεφώω, zachmurzyć, zaciemnić.
κατανέω, nagromadzić. T. s. **κατανήω**.
κατάνη, ή, = *τορὸκνησις*, sycylijski wyraz.
κατανθίζω, kwiatami wystroić, ozdobić.
κατανθρακώω, zwęglić, spalić na węgiel; biern. zwęglić, na węgiel się zamienić.
κατανίσταται, powstać, opró stawić.
κατανίωω, zaśnieżyć, przypyszyć śniegiem, zawiąć śniegiem zasypać się śniegiem.
κατανύωσω, dostrzedz, uważać, oglądać, rozważyć, ro-myslić, zastanowić się, uzyć się, dać się poznać, poznać, dowiedzieć się, rozumieć, przejrzeć, τί l. τινά, z imiesł., tudzież *περί τινος*, nad czém zastanowić się, l. z nastp. *δτι*, *ως*, *ελ*. Nprzech., być przy zmysłach, mieć przytomność.
κατανόημα, τό, spostrzeżenie, dostrzeżenie, przysłuchanie się; wymysł, wynalazek.
κατανόησις, ή, dostrzeganie, zauważanie; zastanowienie.
κατάνομαι, p. **κατανώω**, być dokonczonym, niszczyć.
κατανοουθετέω, dać prawo (przeciw).
κατανοστέω, t. c. *νοστέω*.
κατανοτίζω, zrosić, zwilżyć, zmaczać.
κατάντα, przysl. do **κατάντης**, z góry na dół. *deorsum*.
καταντάω, zejść, εις έαυτούς, zwrócili się ku sobie, sięgać do, — zdarzyć się.

κατάντης, r. n. κάταντες, schodzący, spadzisty, przepaściasty, ἐς τὸ κ., na dół, pochyło. Przenoś. skłonny, łatwy do czego, πρὸς τι.

καταντησιν, p. κατ' ἀντησιν, na przeciwno.

καταντικρόν, przysł. prosto naprzeciwko, τινός, τὸ κ., przeciwnieją okolica, przeciwnieją kraj lub brzeg. 2) U Homera κ. τέγεος πέσων, prosto przed się, prosto na dół z czego.

καταντίως, naprzeciw; **καταντίον**, tylko przysłówk. naprzeciwko, τινός i τινί. Podobn. **καταντία**.

καταντιπέρας, przysł. naprzeciwko, τινός.

καταντλέω, posypać czem; naporzanie, okładry robić na co; przenić; obsypać.

κατανύξις, ή, ciężki cios; odurzenie.

κατανύσσω, att. — **νύττω**, przekłóć; w ogóle: ból sprawić, zasmucić. **πυργο**.

κατανύτω, att. i **κατανύω**, ep. **κατάνομαι** (c. p.) ukończyć, a) odbyć, zwł. drogę; zjadł, na pozór nprzech. z opuszcz. **ὁδόν**, dojść, wniknąć, zawitać, zajeżdżać, wstąpić, zagościć, bez przyp. i ἐς τι, dekad vyi, na okręcie. b) koniec zrobić, t. i. skończyć, spełnić, wykonać, dać, **δῶρον**, a biern., uiścić się, uskutecznić się, spełnić się, umrzeć.

κατανυτίξομαι, wzięść na plecy i nosić.

καταξάινω, jak ξάινω, wł. o welnie, rozozochrać zwykle przenośn., rozedrzeć, rozbić, zetrzeć, pozrzeć, pochłonać, rozetrzeć, zgładzić, **τινά τι**, czem, πέτρος, kamionować; **εἰς φωνικίδα**, zbić tak, że ciało krwią się obleje, że całe ciało jeden siniec pokryje; gładzić, ciosać, wydrażyć.

καταξενώω, gościć i podjąć.

καταξέω, rozdrapać, oskrobać. w og. — **καταξάινω**.

καταξηραίνω, wysuszyć; a **κατάξηρος**, on, bardzo suchy, oschły.

καταξίως, on, wcale godny; ἐμοῦ, jednej faryny ze mną. Przysł. **καταξίως**, wcale godnie.

καταξίωω, 1) poczytać za godnego, τινός, w og. czić, szanować kogo. 2) uważać co za przyzwoite, chcieć, pożądać, nakazać, **ὄσ τοι κατηξίωσας**, sam pożądałeś, sam sprawiłeś sobie tę niedolę.

κατάξισ, ή, łamanie, złamanie.

καταξίσις, ή, ocnienie; — szacunek.

κατάξω, p. καταξάινω.

κατάροος, dor. za **κατήροος**, zwisły, zwieszony.

καταπαχίως, bardzo mocno, πόλιν κ. οἰκεῖν. miało jako mocne, trwale siedlisko zamieszkać.

καταπαιδεραστῶ, przez miłość do chłopców zmarnować.

καταπακτός, ή, όν, adj. verb. dołem wstawiony; θύρα, drzwi spuszczone.

καταπαλαίω, zwalczyć, w og. pokonać w zapasach, powalić.

καταπάλλω, zstrząść. Med. aor. sync. **κατέπαλτο**, spuścić się, zjechać, zstąpić, **ἐκ τινος**, deferor.

καταπίσσω, att. **πάττω**, posypać; pokryć; przetykać, potrząsnąć, τινί.

καταπατάω, zdeptać, rozdeptać, podeptać; przenośn. gardzić.

κατάπαυμα, τό, spokój, ulga, γέω, w strapieniu.

κατάπαυσις, ή, nakazanie spoczynku, złożenie (z urzędu), τινός τινος. Tudzież, spokój, cisza.

καταπάω, inf. ep. καταπαύμεν, ułagodzić, polożyć koniec, uspokoić, usmierzyć, ułagodzić, ukoić, przytłumić, zniechęcić, t. i. osobach, τινά, złożony z urzędu, przynajmniej, ułagodzić, hamować, okrócić, strącić, a uosobniczynie, zabić (II. 16. 918) i **τινά τι**, odwieść kogo od czego, pozbawić go czego, odwieść na co; a biern. być zle-

żonym, τινός, z urzędu. Med. przestać, wypoćzać, ale i = act. πόθοος, ukoić.

καταπεδάω, pętać, zawikłać.

καταπειθής, ές, posłuszny.

καταπειθώ, przekonać, namówić.

καταπειλέω, grozić; **έπη**, groźby miotać; odgrażać się przegrażać.

καταπεράω, doświadczyć, wzięść na próbę z gen. i τί. T. s. **καταπεράω**.

καταπεραττήρια, ή, iοί, **καταπεριτηρία**, ή, ołowianka, pion, głębiomiar. **βολίς**.

καταπελάζω, lekko zbrojnymi pokonać, zdobyć, **την Βοιωτίαν όλην**, zajmą tarczami.

καταπέλτης, ό, katapult, machina, niby łuk, ciężki mająca i wyrzucająca pociski i kamienie. Tudzież: gatunek tortury.

καταπέλικός, ή, όν, katapultowy, βέλος, pocisk.

καταπέμνω, zesłać, spuścić, zrzucić, strącić, **εἰς έρβος**, tudz., wysłać do okolicy niżej położonej, nad morze; wyprawić, **τινά i τί i to**, komu, **έπί τι**, do czego.

κατάπερ, p. **καθά**, **καθάπερ**.

καταπέρθω, piardnąć w twarz komu, τινός, wyrażenie gminne za „gardzić“ **ορπεδο**.

καταπεριεμι, bardzo przewyższać, τινός.

καταπερνώω, przypiąć; przyspilić.

καταπέσω, att. — **πέττω**, aor. **κατέπεσα**, przygotować, rozgotować, strawić, pożyć, **χόλον**, polknąć, stłumić, hamować; **όλων**, zawiadywać.

καταπετάνωμι, pf. pass. **καταπέταμαι**, rozprostredz na czem, zawiesić, rozwiesić; pokryć, otulić, τί τι, nakryć.

καταπέτασμα, τό, dera, zasłona.

καταπέτοιμα, aor. 2. **κατέπηγ**, med. aor. conj. **κατέπημαι**, part. aor. 1. **καταπέμενος** i **καδίπηται**, zlecieć, spaść.

καταπετροκόπεω, rozbić na skale, o skalę.

καταπετρόω, zakamionować.

καταπεφών, imiesł. z akcent. nieforem. do aor. **κατέπεφην**, zabić, zamordować, **τινά**, **occido**.

καταπεφρονήκωτος, przysł. do perf. act. sl. **καταφρονέω**, pogardliwie.

καταπήγωμι, ep. aor. 2. med. synk. 3 sing. **κατέτηκω**. 1) przech. wbić w ziemię, utkwieć, wbić kafarem, τί. Rzecz. **καταπηγνόμενα**, przedmioty wbite. 2) nprzech. pf. 2. i aor. 2. med. tkwieć mocno, stać mocno, być wbitym. — Prócz tego znaczy: 1) przech. dać kzerpać i. zmarznąć, zamrozić; a 2) biern. i pf. II. zsiąść się, zmarznąć, zlodowaciać, ścinać się.

καταπηδάω, zeskoczyć, zsiąść.

καταπήτω, p. **καταπήγωμι**.

καταπαίνω, stłuszczyć; tudz. utuczyc.

καταπίμπλημι, napełnić, zaopatrzyć obficie w co.

καταπίπτωμι; spalić, podpalić, τί.

καταπίνω, wypić, polknąć, pochłonać, τί i **τινά**, pochłonać kogo wraz z mieniem i majątkiem; **Εβραϊσθήν**, gorliwie czytać; przyswoić sobie, przywłaszczyć. Tudzież: przepić, przez gardło przepuścić.

καταπίπτω, przedać, aor. **καταπαράβη**.

καταπίπτω, aor. **κατέπεσον**, ep. **κάπεσον**, 1) spaść, upaść, zlecieć, **άπό τινος**. Przen. **upaść**, **εἰς άπιστίαν**, wydawać się niegodnym wiary. 2) upaść, leżeć, zapaść się w perf. leżeć w gruzach, a **άπό**, zapaść się w morze, 1. **έν**, **έπί τινι**. Przech. a) w perf. wł. upaść, podupaść, pochylić się, osunąć się, być niskim. b) o odwadze, stłumić, **εἰς**, **καταπίπτω** **παρά** **ποσί**, odpadał wszystkich **εἰς**.

καταπίπτω, aor. **κατέπεσον**, ep. **κάπεσον**, 1) spaść, upaść, zlecieć, **άπό τινος**. Przen. **upaść**, **εἰς άπιστίαν**, wydawać się niegodnym wiary. 2) upaść, leżeć, zapaść się w perf. leżeć w gruzach, a **άπό**, zapaść się w morze, 1. **έν**, **έπί τινι**. Przech. a) w perf. wł. upaść, podupaść, pochylić się, osunąć się, być niskim. b) o odwadze, stłumić, **εἰς**, **καταπίπτω** **παρά** **ποσί**, odpadał wszystkich **εἰς**.

upásé na sercu, odwadze. Tudzież o wielkiej chorobie.

καταπίσσω, zalać smolą, pomazać smolą i spalić; Ἐδρπίδην, oczernić.

καταπιστέω, zaufać, ufać.

καταπίσσομαι, Med. ręczyć, ὑπέρ τινος, za kogo.

καταπίστωσις, ἡ, zareczenie.

καταπλάγης, ἑς, przestraszony, bojaźliwy.

κασαπλάσσω, att. — **πλάττω**, 1) Czynn. pomazać, namazać, τί τινι, co czem. 2) Med. pomazać sobie, τί τινι, czem, ale i τί. Biern. καταπεπλασμένη φμυδιω, pomalowany, ubarwiony; καταπλαστός, pomazany, φάρμακον, plaster; przenośn. ubarwiony, przesadzony.

καταπλαστός, ὅς, ἡ, ion. pomazanie, plaster; masć.

καταπλέω, zawikłać, zaplatać τινά προδοσίῃ, w podejrzenie, zdrady wprawić, zaplatać w spisek. Przenoś. dokończyć, dokonać, zamknąć, τί.

κατάπλεος, ον, i 3. zak. att. **κατάπλεως**, ον, zapelniony, pelen, τινός, zabrudzony.

καταπλώω, ion. **καταπλώω**, spływać, a) z morza otwartego do brzoze płynąć, zawinać, wpływać, przybić do, ἑς, ἐπί τι, dokąd. b) na rzekach, na dół, z wodą (κατά τόν ποταμόν) ku morzu, ἐπί θάλασσαν) płynąć, ἕκ τινος, z kąd. — płynąć napowrót, wracać.

[jący.

καταπήκτικός, ἡ, ὄν, przerażający; zdumiewa.

καταπήξις, ἡγρός, ὁ, ἡ, przerażony, odurzony, strwożony, lekliwy; zmieszany, πρὸς τι.

κατάπήξις, ἡ, przerażenie, strach, zdumienie, zatrwożenie; smutek.

καταπήσσω, aor. pass. καταπήσθην, ep. καταπήσθη, zbić, zatrwożyć, przerazić, wstrząsnąć, przestraszyć, nastraszyć, τινά l. τί, i to τινί, czem, l. λέγων, mową; ἐπί το φοβεῖσθαι, że aż strach, mian. Biern. być zbitym, przeleknionym, zatrwożyć się, przerazić się, stracić odwagę; w Perf. obawiać się, drzeć, τινί, w powodu czego; podziwiać, a to καταπελήγος, smutek, zatrwożenie.

καταπλοκή, ἡ, połączenie.

κατάπλους, ἑσγν. — **πλους**, ὁ, 1) żegluga, podróż, przeprawa, przejazd. 2) przybicie do brzoze, lądowanie. 3) przestrzeń przebieżona.

καταπλουτίσω, bardzo bogacić, τινά.

καταπλουτομαχέω, bogactwem zwyciężać.

καταπλώω, oplókać z góry, obmyć. Przen. τὸ πρᾶγμα καταπέλομαι, wł. rzecz wypłókana, t. j. skończona, zapominiana.

κατάπλους, ἡ, oplókanie, obmycie.

καταπλώω, ion. = καταπλέω.

καταπνέω, p. = καταπνέω.

καταπνέω, dąć na dół, nadać, nawiać, wiać, τί, dmuchać, τί, przez co l. po czem, wiać. przen. natchnąć, nabawiać.

καταπνέω, zadusić, zadławić, udusić.

καταπνοή, ἡ, owianie, dęcie, dąs.

καταπιπλώω, upstrzyć, ozdobić.

καταπολεμέω, 1) wojować, najeżdżać, napastować, prześladować, τινά l. τί, i to τινί, dla czego. 2) w boju pokonać, porazić; zawojować, zwyciężyć, τινά.

καταπολεσομαι; środkami politycznymi podbić pod moc swoją, zniszczyć, stłumić, ucisnąć, τινά i τινί, czem l. w czem, w ogóle; chytrą polityką oszukać.

καταπομπέω, przechwalać się przed kim, τινός.

καταπονέω, pracą, trudami zużyć, zniekać; osłabić, ucisnąć, pokonać.

κατάπονος, ον, osłabiony, zużony, zniekany.

καταποντίξω, stracić w morze, zatopić.

καταποντισμός, ὁ, zatopienie.

καταποντιστής, ὁ, zatapiający w morzu. rozbójnik morski.

καταποντώ, t. c. καταποντίξω.

καταπορεύομαι, dep. pass. wrócić z wygnania.

καταπορδμίας, ὁ, wiatr w Sycylii, dmący z cieśniny.

καταπόρνευσις, ἡ, skurwienie, zgwałcenie.

καταπόρνεω, skurwić, zgwałcić, odebrać panieństwo.

καταπορόνω, p. πορόνω.

κατάποσις, ἡ, wypicie, polykanie.

καταπόσσω, i — **πράττω**, 1) Czynn. i biern. wykonać, dokonać, przeprowadzić, załatwić, dostąpić, osiągnąć, τί, co, i to τινί, komu. 2) Med. a) zrobić (sobie), zjednać, sprawić (sobie). b) = Czynn. f.

καταπραῶνω, ulagodzić, uśmierzyć; załatwić; ująć sobie, τινά.

καταπροβέσω, poselstwo przyjąć i prowadzić.

καταπρηνίς, ἑς, naprzód pochylony, χεῖρ καταπρηνίς, dłoń pochylona, wyciągnięta do zamachu, więc: z sił wszystkich. *deorsum versus*.

καταπρίω, piłą przetrzać; rozgryźć, podzielić.

καταπροδίδωμι, zdradzić, τί, *prodo*.

καταπροξήω, rzucić, porzucić, poświęcić. Med. zaniedbać, nie uwzględnić.

καταπροξομαι, i att. **καταπροξομαι**, fut. zwykłe połączone z negacyą i imiesłowem, nie uczynię bezkarnie.

καταπροτρέω, wyprzedzić kogo, przesadzić, przejść, τινός. Biern. być zwyciężonym.

κατάπροικτος, ον, posładkowy, iatρός.

καταπρήω, aor. II do καταπρήω, ukrywający

κατάπτερος, ον, skrzydlaty. [się.]

καταπήσσω, p. aor. 2. καταπήστην, perf. κατέπηχα, — κα, p. part. sync. καταπεπηρία, przycupnąć l. ze strachu, skryć się bojaźliwie, skurczyć się; przen. wystraszyć się, przerazić się, πρὸς τι, ὅτι τινι, tulić się do czego, przyzaić się; Tudzież: podziwiać.

καταπίσσω, zetrzeć, zmiażdżyć.

κατάπτομα = καθάπτομα.

κατάπτοςτος, ον, oplwany, oplwania godny, obrzydły, przebrzydły, zgrozą napelniający.

καταπυχέω, ἑς, faldzisty, buchasty, faldowny.

καταπτύω, oplwać, pluć na kogo i t. m. obrzydzenie wyrazić, brzydzić się, przekląć, τινός.

καταπτύσσω, przycupnąć, bać się.

καταπυχεύω, żebrakiem zrobić; biern. być biednym jak żebrak, z żebranego żyć chleba.

καταπογιξω, wszeteczeństwa się dopuszczać, przeciwnego naturze.

καταποροσύνη, ἡ, wszeteczeństwo, nierząd, jurność, nieczystość, bezwstyd.

καταπόρων, ονος, ὁ, ἡ, wszeteczni, nierządny.

καταπόθω, dać zgnić. Biern. zgnić, zbutwieć.

καταπονώω, gestym zrobić, zgęszczać, spoić ścisłe, zbić, napelnic; τρήμασι, przedziurawić, pomnożyć, nagromadzić.

καταπυρίξω, zapalić. Aor. part. καταπυρίσασα.

καταπυρπολέω, do szczytu spalić.

καταπύρω, ἡ, przekłętwo, klątwa. *diras*.

καταπόμα, ion. **καταπόμα**, Dep. med. żyć

czyć komu (τινί) czego zlego (τί), zlorzeczyc, polulać, długie przekłętwo młota na co, τινί, zjad

klątwy miotać, przeklinać, kłać; tudzież, przekląć się. Tudzież biernie *οι καταραμένοι*, przeklećci.

καταράσσω, att. — *αράττω*, zedrzeć, zepchnąć, strącić, odeprzeć, odegnąć; przegnać, tynąć. Biern. być odeganym, odpartym, cofnąć się, *εἰς τι*. Nprzech. z loskotem spadać l. toczyć się.

κατάρατος, ον, przekleśły, niebożny, niegodziwy, w stp. najw. najcięższą klątwą obciążony.

καταργέω, 1) kazać gnuśnić l. spoczywać. 2) unieważnić, znieść (prawo). Biern. minąć, ustac, skończyć się.

καταργημα, τό, wstępna ofiara, początek ofiary, t. j. prażnia ziarna jęczmienia, któremi kark bydłęcia ofiarnego posypywano, i pęczek włosów, który z czoła jego sęmano i w ogień wrzucano. Tudzież, pierwiastki *mola salsa*.

καταργηρόω, pośrobrzyć. Przenośn. *κατηργηρόμενος*, przekupiony.

κατάρδω, zrosić; przen. obsypać pochwałą.

καταρέζω, poet. za *καταρέζω*, part. praes. *κατρήσους* za *κατάρεσσα*, aor. 1. *κατέρεξα*, głąskać, pieścić, karesować, *τινά τιν*, kogo czem. *demulceo*.

καταρέομαι, p. *καταρέομαι*.

καταρηγίλος, 3, groźne wzniciający, straszny.

καταριθμέω, i Med. **καταριθμέομαι**, liczyć, policzyć, wyliczyć, naliczyć, opowiedzieć.

καταρίεω, wystarczyć zupełnie.

καταρκτηός, ή, όν, początkowy, zaczynający.

καταρμούω, ion. — *καθαρμούω*.

καταρνομαι, zaprzeczyć, zapierać; z Inf. i *μή*.

καταρόω, zorać, uprawiać, *γήν*.

καταρράθυμι, lekkomyślnie l. z niedbalstwa omieszkac, opuścić; w ogól. być niedbałym, zaniedbać.

καταρράϊνω, skropić, zwilżyć, zrosić.

καταρρακόω, rozedrzeć, rozszarpać.

καταρράκτης, ες, i **καταρράκτης, ό**, zrywający z góry, spadający z góry; ztąd a) wodospad, poroh, próg. b) krata pustynna, upust, sluzka, drzewi spuszczone; most zwodzony l. spuszczone. c) jakiś ptak wodny szybko spadający. Tudzież przymiotnie używa się *καταρράκτης, ες*, spadzisty; spadający, przepaściasty.

καταρράπτω, zeszyty, wszyc. Tudzież: knuć, wszczynać.

καταρράφος, ον, zeszyty, łatany.

καταρρέζω, p. *καταρρέζω*.

καταρρέπω, pochylić się na jedną stronę, spaść, opaść; przechodn. strącić, zedrzeć, tynąć.

καταρρέω, aor. pass. *καταρρέσις*, 1) Czynn. spływać, spadać, stoczyć się, być uniesiony l. porwany prądem rzeki, płynąć z wodą; tudzież: spaść, a *περι άβητι*, zapasać, runąć na kupę, *τινός i εν τινος*, z czego, *κμάδ*; zbiedz na dół, *εἰς τινα*, dostać się komu w udzielo. 2) Biern. (u późniejsz.) a) być zalanym, ociekać, *τινί*, czem. b) upasać, runąć, *πρός τι*, na co.

καταρρήγνυμι, 1) Czynn., zedrzeć, zrywać, rozdzierać; przen. *τροπάς*, szereg przelamać, zburzyć, zniszczyć. Tudzież: przelamać, *γαστέρα*, spowodzić stolec. 2) Biern. wraz z *περί*. act. *κατέρρωγα*, a) rozedrzeć się i spaść, runąć, *ἐπί τι*. b) rozedrzeć się, pęknąć, pukać się, padać się, rozpadać się, rozsiadać się, o ziemi, murze i t. p. *τό καταρρήγνυμένον τό τεύχος*, wylom, szczelba, rozwałina, *χειρών*, niewalnica pękła, wszczela się, wybuchła; podobn. *πόλεμος*. 3) Med. rozedrzeć sobie, *τί*. [dać.

καταρρέουζέω, mowami pokonać kogo, przega-

καταρρίζω, zakorzenieć.

καταρρίνω, spilować, opilować, wygładzić, mowę. *κατερρίνημένος*, Aesch. Supl. 728, zahartowany.

καταρρίπτω, zburzyć, zniszczyć, zgładzić, poniżyć, upokorzyć, spodlić, gardzić, *επαινον, όδξαν*. *evertō*.

κατάρροια, ή, = *κατάρρως*.

κατάρροικός, ή, όν, katarowy, kataralny.

κατάρρως, ségn. **κατάρρως, οον**, spływający, ściekający. Zwykle rzecz. *ό*, spływanie, ściek; katar, zwł. suchotników katar piersiowy l. płucny.

κατάρρφέω, wypić cedząc. *sorbillo*.

κατάρρής, ες, spływający, spadający, stopiony. *deciduius*.

κατάρρπαίνω, pokalać, splamić.

κατάρρτος, ον, z góry zlany l. zroszony, ztąd a) obłany l. zalany wodą, płukany wodą. b) wylany, wyrzucony, odsypany, przygławiony.

κατάρρωδέω, ion. za *κατάρρωδέω*, mieć strach, być zdjetym trwoga, *τι* l. z nastp. *μή*.

κατάρρώς, ρώγος, ό, ή, udarty, rozdarty, rozszarpany, urwisty, spadzisty. *praecipēs*.

κάταρσις, ή, przybycie, lądowanie, miejsce do lądowania okrętów, zajazd, przystęp, przystań.

καταρτάω, zawiesić, powiesić, na czem: U Her. 3, 80, *χρήμα καταρτημένον*, dobrze urządzona, słosowna, składna rzecz.

καταρτίζω, w ład wprawić, wstawić (członek); przywiodzić, *πάντα εις ταύτө*, uśmierzyć, pogodzić. Her. 5, 28. *ναύς, στόλον*, uzbroić; tudzież, rządzić, kierować.

κατάρτεις, ή, urządzenie, kierowanie.

καταρτιστήρ, ήρος, ό, rozjemca. *compositor*.

κατάρτυσίς, ή, przygotowanie, wychowanie, wkładanie, tresowanie. *institutio*.

καταρτώ, wprawić, wkładać, wyuczyć, tresować, nastroić, wycwiczyć, obuczyć, *τινί*, ztąd, przywieść do czego, spowodować, naklonić. 2) przysposobić, zaprawić, przyprawić korzeniami. 3) uporządkować, w ład wprawić l. zaprowadzić porządek. Nprzech *κατηρτωικός*, o koniach i osłach, po utracie mlecznych zębów gdy zupełnie wyrosły; tudzież: o ludziach.

καταρχαριστάξω, pominąć kogo przy wyborze na urząd, l. pokonać przy ubieganiu się o urząd.

καταρχή, ή, początek.

κατάρχω, 1) Czynn. zacząć, naprzód zrobić co, dać przykład, wziąć się do czego, cz. bez Obj. cz. *τινός, όδον*, iść przodem, l. z Imiesi. zacząć co robić. 2) Med., zacząć, zwł. ofiarę zacząć, przygotowania robić do ofiary; z acc. *χέρωβα τ ουλοχότας τε*, wodę zdrojową, wino i ofiarny jęczmień brać l. podnieść, aby polać głowę bydłęcia ofiarnego; ztąd użyć ich do ofiary, albo ofiarnemu bydłeciu włosy między rogami uciąć, i snopek ten włosów rzucić w ogień; z *τινός*, poświęcić na ofiarę, zacząć od niego ofiarę, zabić, ofiarować, *γούος καταρχεσθαι*, zacząć narzekać.

κατασβέννυμι i **κατασβεννώ**, aor. 1. *κατέσβεσα*, aor. 2. *κατέσβην*, 1) Czynn. zagasić, *τί*, przemośn. wyzerpać, wysuszyć, zgasić, przyzłumić, przepędzić, zniszczyć, wygubić, i to *τινί*, czem. 2) Biern. z Pf. i nprzech. Aor. 2., zagasnąć, zuiłknąć, wyschnąć.

κατασσειώ, zachwiać, wstrząsać (rękę), *τί, τινί (τήν χείρα)*, ręką dać znak komu. 2) uszkodzić, *εἰ μέρη*, wielką część.

κατασθούαι, Med., tylko ep. aor. 2. **κατέσθουτο**, spadać, runąć; τί, w co.

κατασθρμάνω, częśc. w Med. naznaczyć, zapieczętować, pieczęć przyłożyć, τί.

κατασθήαι, 1) czynn., dać zgnić; τί. 2) Biern. f. **κατασπθήσμαι**, aor. **κατέσπθην**, zgnić, zbótwieć, όπό τινος, w skutek czego. W temże znac. perf. **κατέσθηκα**.

κατασθρμάνω, parskać, pryskać (nozdrzami) na co, n. p. **χαλκῶν**.

κατασθγίζω, przywieść do milczenia, uciszyć.

κατασθγῶ, zamilczeć. **τασο**.

κατασθιδήρω, w żelazo zaopatrzyć, okuć żelazem.

κατασθικέλιζω τυρών, jeść ser Sycylii.

κατασθνάζω i **κατασθνομαι**, p. **σίνωμα**.

κατασθπέμαι, Dep. med. zjeść, pożreć, **τινά**.

κατασθωπάω, zamilczeć, zataić, i bez Obj., milczeć, zamilknąć. 2) uciszyć. W Med. nakazać milczenie; uśmierzyć.

κατασκάπτω, podkopać; zwykle, mur podkopać, zniszczyć, zburzyć do szczytu, zrównać z ziemią, τί.

κατασκαρή, ή, 1) zakopanie, pochowanie; grób, **τινός**. 2) Zwykl. zrywanie, zniszczenie, zburzenie.

κατασκαφής, ές, wykopy.

κατασκεδάνωμι, 1) rozsiać, rozrzucić po czem, rozlać, rozszerzyć, **φήμη**, pogłoskę; **ββρον τινός**, potwarze miotać na kogo. Med. **των μετ' αυτου τὸ κέρασ**, wylać na nich swój puchar.

κατασκαλετέω, zupełnie wysuszyć, zrobić szkieletem, wychudzić.

κατασκέλλω, wysuszyć, wychudzić, pf. **κατέσκληκα**, być wysuszonym, τί, na czem.

κατασκέπτομαι, oglądać, uważać, badać, wywiadywać się, dowiedzieć się, τί, co, o czem, εἰ l. i. pyt. zależne.

κατασκηνάζω, 1) Czynn. a) gotować, przygotować, przyrzadzić, urządzić, tworzyć, wykonać, zrobić, uprawić, wznieść, wybudować, założyć. b) przysposobić, wyjednać, nabyć, urządzić, podjąć, wymyślić, wszczynać, knuć, narobić, sprawić, podżegać; **οἱ κατασκευασμένοι προς τι**, poduszczeni l. nastroszeni do czego; podsunięty, fałszywy; wprowadzić, instalować, z przym. **οκλήσιον τι**, mieszkalnym zrobić, l. **ασχολῶν τινα τι**, dywersyą komu zrobić. c) przygotować, pograżać, w położeniu jakim, urządzić, rozporządzić, zaopatrzyć w to, czego potrzeba, wyposażyć, uzbroić, pouczyć, przyzwycaić, włożyć, wdroić, **τινά l. τι i to τι**, komu l. czem. 2) Med. a) sobie co urządzić, zbudować, wyporządzić, zrobić rozporządzenie; **την πρᾶξιν**, wykonać przedsięwzięcie; nabyć dla siebie, uskutecznić, **δνοος**, ojczyznie swoich osłów, a bez **δνοος** też, zdjąć juki, **τοδσ ἵπποος**, opatrzyć swoje konie, **εγκράτειαν εν τη ψυχῃ**, ugruntuować. b) uzbroić się, zaopatrzyć się, przeniesić się w położenie; w przeszl. cz. zamierzać, l. nawyknać, **περι τινοσ**. Szczeg. urządzić się po domowemu, mieszkanie przygotować, osiąść i to **εν τι**, na jakim miejscu.

κατασκευαστέω, desid. mieć chęć urządzić.

κατασκευάσμαι, τό, urządzenie, **τά κατασκευάσματα**, maszyny wojenne; naczynia, sprzęty; dom, pokój; srodek, wynalazek.

κατασκευουσιός, ό, = **κατασκευασμα**, zwł. srodek, wynalazek.

κατασκευαστικός, ή, όν, należący l. biegły do urzędzenia, skuteczny.

κατασκευαστός, ή, όν, urządzony, wykonany sztuką, przygotowany.

κατασκευή, ή, przygotowanie, urządzenie, rozporządzenie, budowa, zakładanie, wzniesienie. 2) budowa, zakład, fabryka; tudz. przen. **τοδσ σωματος**, budowa ciała. 3) sprzęt domowy, pakunek, ładunek, obłogi, zawady. 4) fortele, srodek. 5) wyjuzenie.

κατασκευεις, ή, dokładne oglądanie.

κατασκευέω, dokładnie ćwiczyć, ściśle wykonywać.

κατασκηνάω, κατασκηνηέω i **κατασκηνηώω**, rozbić namiot, obóz założyć, stanąć obozem, rozłożyć się. Med. rozłożyć się, wypocząć, **εις, προς τι**, przy czem.

κατασκηνωμα, τό, przykrycie, zasłona.

κατασκηνωσις, ή, obozowanie, obóz, namiot.

κατασκηπητο, trafić, razić, uderzyć, ztąd o blyskawicy, piorun, grom uderzył, spuścić się na co; w ogół., rzucić się na co, runąć, spaść na co, wybuchnąć, gniew, choroba itp. powalić, pograżać; przen. **λιταίς**, nagabać, nacierać, oblegać. Tudzież: roznieść się; obrót wzięść.

κατασκήάζω i poet. **κατασκήάω**, zaciemnić, pokryć, zakryć, pochować, **κόνα, τινά**.

κατασκήιδνωμαι, rozszerzyć się, rozejść się.

κατάσκειος, ον, zaciemiony, ciemisty, pokryty, **τινι**, czem. Tudzież: rzucający cień, zaciemniający.

κατασκηράτω, skoczyc na co, **τινός**, szczeg. wysztydzić.

κατασκοπέω i **κατασκοπεώ** i Med. **κατασκοπέομαι**, rozważyć, τί, przeglądać, **εσότην**, samej sobie przyglądać się. W form. czynn. też, wywiadywać się.

κατασκοπή, ή, oglądanie, badanie, wywiadywanie się, zwiady; **κατασκοπείς χηθόσαι**, wysłać na zwiady; wywiadywać się.

κατάσκοπος, ό, szpieg, wysłaniec, zwiadowca.

κατασκοπέω, f — **σάφωμα**, wysztydzić, **τινά**.

κατασμηκρίζω i **κατασμηκρόνω**, zmniejszyć, uwłóczyć, poniżyć. **extenuo verbis**.

κατασμηγώ, spalić do szczytu zwolna, schłonać; τί, i to kopi. Przenośn. o miłości; trawić, niszczyć. Biern. wjednać, niszczyć.

κατασοριέω, sofistycznymi wnioskami pokonać, okpić, podejść. Zwykle w med. być mądrym na czyjąś niekorzyść, odurzyć, zażyć z mańki, odwrócić. **decepio**.

κατασπαζόμαι, med. uściskać, całować, **τινά**.

κατασπαράσσω, att. — **τρο**, rozedrzeć, rozszarpać.

κατάσπασις, ή, ściąganie.

κατασπατάλιω i **κατασπαθίω**, zmarnować.

κατασπάω, ściągając, zedrzeć, **νήος**, na morze; **τινός**, za co, **όπό τινοσ**, zkąd/ **τά κατασπαόμενα**, nachylone części. Tudzież, pochłonać; rozbić, **τάετς**.

κατασπείρω, posiać, posypać, potrażyć, wysiać, sadzić; rozsiewać, rozszerzyć, **λόγους**, sprawić, spłodzić; przygotować, zrzadzić, **τι i to τι**, komu, **εις τι. sero**.

κατάσπασις, ή, pokropienie, polanie wodą święconą; poświęcenie się.

κατασπένδω, ofiarę mokrą, zalewkę, libacyą wylać na co, zwł. na grób; ztąd biern. zalewką l. ofiarą mokrą być poświęconym, na ofiarę; **τινά τι**, obdarzyć, uczcić kogo ofiarnemi darami; poświęcić się komu l. oddać do upadłego, na zabój.

κατασπέρω, przyspieszyć, napędzić; uciskać, straszyć, nastawać, **τινι**, czem.

κατασπέδω, przyspieszyć.

κατασποδέω, powalić, zabić, własc. rzucić w pyl.

κατασποδιάζω, zwykle w Med. — **σποδιάζομαι**, i to w Perf, gorliwie czem zając się, cho-

dzic kolo czego; κατασπυδασμένος, άνήρ, czlowiek gorliwie spravujacy interesa, powaznie czem zajmujacy sie; τινός, starać sie usilnie o co.
κατασάξω, nprzech. spadać (kroplami), szczyć sie, sciekać; szczeg. ropić sie, τινί, ociekać czem, τινός i κατά τινος, na czem, z czego, επί τι, aż dokąd, τινά, na kogo. Przech. spuszczać, ronić, δάκρυα.

κατασπαθμύω, inkwaterować, do obory l. stajni zapędzić.

καταστασίξω, podnieść bunt przeciw komu, w powstaniu l. za pomocą stronnictwa swojego pokonać, podbić, τινά. Biern. być pokonanym przez buntowczyków l. przeciwnie stronnictwo.

κατάστασις, ή, 1) przech. ustawienie, urządzenie, uchwała; wprowadzenie (na urzad). Szczeg. a) wprowadzenie posłów zagranicznych, prezentacya. b) oporzadzenie ateńskiego obywatela przez rzad, aby w konnicy mógł sluzyc, zadatek, nareczenie do oporzadzenia sie; ztąd też w l. mnog., έγγυητών, dostawienie ręczycieli, rękojmię. Dalej: powstrzymanie, powściągnięcie, przytlumienie, uspokojenie. 2) nprzech. stan rzeczy, położenie, stósunki, okoliczności; πόλις, ustawa.

καταστάτης, ου, ό, urzadzajacy, porzadzajacy.

καταστατικός, ή, όν, usmierzajacy, lagodzacy.

καταστεγάξω, pokryć (dachem), τινά.

καταστεγάσμαι, τό, pokrycie. tegumentum.

κατάστημα, ον, pokryty (dachem). tectus.

καταστειβω, stapać po czem, τί, wejść.

καταστέλλω, 1) urzadzic, uporzadzować, do řadu przywieść, πλόκαμον, odziać. 2) spuścić; powściągnąć, tamować, przytlumiać; usmierzyć, ulagodzić; upokorzyć.

καταστένω, jęczeć, oplakiwać, τινά l. τί.

καταστερίξω, pomieszcic, policzyć między gwiazdy.

καταστεφής, ές, uwienieczony. coronatus.

καταστέφω, uwienieczyc; okryć czem do obrzadku świętego; νεκρόν, uczcić ofiarani zmarlych.

καταστηλίττω, na slupie przec publiczny napis shańbic, napiętnować; (po naszymu: postawić pod preglizem).

καταστηλώ, oznaczyc slupami.

κατάστημα, τό, położenie, własności kraju; stan powietrza.

καταστηματικός, ή, όν, stateczny, powazny, układny, spokojny, i to κινήματι, o mówcy, który podczas mowy ramię pod togą kryje i niewzruszenie na jednym miejscu stoi. sedatus.

καταστίζω, cętkami naznaczyc, upstrzyc.

κατάστικτος, ον, cętkowany, pstry.

καταστίλω, świecić na dół, spuszczać blask.

καταστοιχίζω, początków pierwszych uczyc.

καταστολή, ή, powściągnięcie, tamowanie; ztąd, spokój, stateczność; περιβολής, skromne odzienie; odzienie.

καταστολίξω, odziać, ubrać.

καταστορίξω, przywieść do milczenia.

κατασπυδασμένος, κατασπύρνωμι, κατασπύρνωμι, pf. pass. κατέσπυραμαι, part. ep. κατασπύρνωσα za κατασπυρασσα. 1) rozciągnąć, a) rozprostredz, kówa. b) powalic, zabić, trupem polozyć, τινά i τί. 2) pokryć, λάσσει τίνα, a τήν θάλατταν, wyrównać, wygladzic, uspokoić. Tudziez, przeniesić, τήν άνωμαλίαν.

καταστοχάζομαι, med. dopiąć, otrzymać, odgadnąć. Ztąd καταστοχασιμός, ό, odgadniczenie.

καταστράπτω, spuszczać grom l. piorun, zstepować w gromie, κατά τι, na co; gromem powalic

kogo, piorunem zabic. Tudziez: olśnic.

καταστρατηγέω, fortelem wojennym podejść
καταστρατοπεδεύω, 1) Czynn. przech. kazac rozlozyc sie w obozie, τί, τινά i επί τι. 2) nprzech. i Med. zalozyć obóz, stanąć obozem, stanąć kwarterą, zakwaterować sie, przenocować.

καταστρεβλώω, katować, męczyć, τινά.

καταστρέφω, pf. pass. κατέστραφμαι, 3 pl. plsqpf. pass. κατεστράφατο, aor. pass. ión. κατεστράφθη, att. κατεστράφη. 1) Czynn. nawrócić, obrócić, przec. kończyć, a z dod. l. opuszc. βίον, kończyć życie, zejść ze świata, skonąć. 2) Med. przewrócić (sobie), zwł. istniejący porzadek rzeczy, τὰ παρόντα, skonczyć z terażniejszoscia. Szczeg. podbić sobie, pokonać, ujarzmić, zdobyć, pogwałcić, τινά l. τί, i to τινί, czem; l. z Inf. W formie biernéj, być podbitym, τὸ καταστραφήναι, ujarzmienie; καταστραφμένη λέξις, okres z zamotanemi zdaniaimi.

καταστροφώνω, dumnie postępować z kim, τινός.
καταστροφή, ή, 1) przewrót, zburzenie, wywrót. 2) podbicie; ujarzmienie, τινός ποιείσθαι, podbić kogo. 3) nawrót, obrót, koniec, śmierć, z dod. l. opuszc. βίον, a καταστροφά των δραμάτων, zwrot w tragedyi, gdzie rozwiązanie wezła dramatycznego sie zaczyna.

κατάστρομα, τό, pokład (okrętowy), pomost.

καταστροννυμι, p. καταστροννυμι.

καταστοιγέω, ep. aor. κατέστογον, być zasmuconym, strwożonym; wdrygnąć sie, τί, τινά, na co, na widok czyj, być przejętym zgroza.

καταστώρελος, ον, bardzo twardy l. mocny.

καταστώρω, cierplik, cierplik zrobic; biern. τὸ κατεστομμένον, cierpkosć, ponurość.

καταστορόλομαι, med. być gadatliwym, bajac.

κατασυστώτω, jak wieprza tuczyc.

κατασυλλογίζομαι, med. zrobic wniosek przeciw komu.

κατασύρω, ściagnąć, zedrzeć; splądrować, zrabować, pustoszyć.

κατασφάξω i κατασφάττω, aor. pass. κατεσφάγη, pf. κατέσφαγμαi, zarznic, zabic, zamordować; biern. εκ χειρών τινος, ledz z rąk czyich.

κατασφραγίζω, zapieczętować.

κατασχεθείν, poet. i κατασχείν, p. κατέγω.

κατάσχεσις, ή, zatrzymanie; zabór, posiadłość.

κατασχηματίξω, tworzyć, nadać kształt, ukształcić.

κατασχίζω, rozlupać, rozedrzeć, rozbić; τὰς θύρας, drzwi wylamać.

κατασχοιάξω, czas mitrzyć, ociągać sie, τὸ χρόνον τι.

κατασχολεύω, p. ασχολεύω.

κατασώχω, rozetrzec, τί περί τι, co na czem.

κατασάωω, p. κατασάωω.

κατάτασις, ή, za-wyżalenie; przygniatanie.

κατάτάσσω, att. — τάττω, ustawić, porzadzować, τί, szczeg. τινά, miejsce komu wskazać, umieścić; ές τι, n. p. obcych, εις τήν πολιτείαν, jako członków wpisac, zaliczyć, l. jako żołnierzy zaciągnąć do wojska, wcielici, umieścić. Tudziez, przytoczyć, umieścić co w piśmie.

καταταξέω, predkoscia przechodzić, przesćignąć.

καταταθάρρηκτός, przysl. do καταθάρρөө, śmiało.

κατασθηνώς i κατασθηνώς, p. καταθνήσκει.

κατατεινω, 1) przech. 1) naciągać, rozciągać, napięć, napiąć, τί i to εκ τινος, zkąd, τινί, za pomocą czego, ściagnąć, przygniesć, przenosić. τὸν

δῆμον, okiełznać, trzymać w ryzie. biern. wysilać się, opierać się, sprzeciwiać się. 2) wyciągnąć, τί, τήν στρατήν, rozwinąć, rozstawić w długiej linii. II) aprzech. silić się, starać się, nie przestawać. 2) rozciągać się, sięgać.

κατατελεῶμαι, skonczyć się, wypaść.

κατατέμνω, rozerznąć, rozkrawać, rozłożyć, rozsiekać, pokaleczyć, na kawaly pokrajać, τί i τινά. Biern. κατατέμνητο τάφοι, kanały były bite, poprowadzone. Tudzież, zarabac, zabici.

κατατέφρω, pokryć popiołem.

κατάτεχνος, on, misterny; przesadzony, zbyt-czynnym przemysłem popsuty.

κατατήκω, dor. **κατατάκω**, 1) Przech. stopić, roztopić, rozpuścić. 2) Biern. i pf. 2. act. κατατέθηκα, roztopić się, rozplynąć; przten. trawić się, martwić się, niknąć; gryść się, niszczyć się.

κατατίθημι, fut. — καταθήσω, aor. 1. κατέθηκα, aor. 2. pl. ep. κάθημεν, κάθητε, κάθησαν, za κατέθεμεν, i t. d., conj. ep. καταθείμεν za καταθήμεν, inf. ep. κάθημεν za καταθίναίαι, aor. 2 med. pl. ep. κατέθεμαθα, κατέθεθην za κατέθεμαθα i t. d. conj. καταθείομαι, ep. za καταθήσομαι.

1) Czynn. 1) złożyć, posadzić, postawić, położyć, rozprostredz, rozbić, umieścić, pochylić, obniżyć, spuścić, τί. Szczeg. z dod. I. opuszcz. ἐξ τοῦ μέσου, publicznie złożyć, na widok publiczny wystawić, poświęcić, zwł., wyznaczyć jako nagrodę walki; zład ἀεθλον, urządzić walkę, zapasy, ustanowić.

2) zachować, przechować; zład, odłożyć, na bok, τί. 3) dostawić, dostarczyć, zapłacić, τί, i to τινί, komu, τινός, za co; tudzież, uiścić się, wywiązać się z danego słowa, dotrzymać słowa. II. Med. 1) sobie I. swoje złożyć, postawić, ἐαυτόν, t. j. namiot swój rozbić, odłożyć, przenieść, zanieść, umieścić, τί, τινά, ἐν τῇ ἐαυτῶν ἐγκρατείᾳ, do kraju będącego w ich mocy. Przen. postawić co w drodze, naprowadzić, ściagnąć, πολλὰ λόπας ἐγύτρερα, wszystko, co raczej technie smutkiem niż radością; φύλιασ παρά τινι, przyjaźń oddać pod opiekę czyjś; χέριν τινί, obowiązać kogo do wdzięczności; ἐπερρεῖσσαν πρὸς τινα, wyświadczyć komu dobrodziejstwo; zład w ogóle: sobie zjednać, wyjednać. τί. 2) odłożyć, usunąć, zapodziać: tudzież: kazać złożyć; Szczeg. a) o zmarłych, pochować, pogrzebać. b) τινά I. τί εἰς τι, kogo I. co zanieść I. zaprowadzić gdzie, dać na schowanie, oddać pod straż, zawierzyć, złożyć w depozycie, złożyć w śpichlerzu, zachować sobie, uciulać, ubezpieczyć; użyć, lożyć; i to εἰς τι, ἐπί i ἐν τινι, tudzież ἐπί, dla siebie. 3) nieuwzględnić, nie dbać o co, τί, tudzież z dod. ἐν ἀμελείᾳ. Przen. zaprzestać, zaniechać, ukonczyć. Biern. być usuniętym, zalaświonym.

κατατίθω, pokiechać, τινός.

κατατιτρώω, przeswidrować, przebić.

κατατιτρώσκω, f. — τρώσω, okryć ranami, liczne rany zadać; w og., ranić.

κατατοχογραφῶ, pisać potwarze na ścianach.

κατατοκίζω, procentami zniszczyć, zubożyć.

κατατολμάω, zuchwale, śmiało postępować z kim, τῶν πολεμίων, odważać się na bitwę z nieprzyjacielem; κατατόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος, za nadto pozwalać sobie.

κατατοξίζω, z łuku strzelać do kogo, strzałami zabici, zastrzelić, τινά.

κατατραυματίζω, iōn. — τραυματίζω, okryć ranami; okiełtać, uszkodzić, przedziurawić.

κατατρέχω, f. — δεδράμηκα, aor. — ἐδράμον, 1)

zbiedz, zejść, podbiedz, ὅπο τινός, zład, a ἐς τι, dokąd; ładować, przybić, εἰς τι. 2) napasć, natrzeć, atakować, εἰς τι. zład też: zaczeplić kogo, nastawać, ganić, fukać, lajać; zagony zapuszczać, najędziać, rozbiegami I. najazdami pustoszyć, τί. **κατατρακοντοσιζω**, τινός, niby strzydziestoletnic, lub, trzydzieści lat używać, t. j. εἰς συνουσίαν λαβεῖν.

κατατρέβω, p. κατατρέχω.

κατατρέξω, p. τρέξω.

κατατρέφω, rozkoszować w czem, szczeg. w mowie rozwieść się szeroko nad czem, szydzić.

κατατρέω i **κατατρέβω**, 1) Czynn. zetrzeć, tarcielem zepsuć, zużyć, zniszczyć, zgładzić. Przen. a) zmarnować, roztrwonić, τί. b) znękać, wycieńczyć, wychudzić, wysaść, τινά, kogo, τινί, czem. 2) Biern. być znękanym, zużyć się, osłabnąć, ὅπο τινός, wycieńczyć się, siły poświęcić, τινί, czem, I. z Imiesl. n. p. ζητών, badaniami; zabici, znużdzić.

κατατρόω, t. c. poprzedzające.

κατατρόω, zgryść, pogryźć, pożreć.

κατατροματίζω, iōn. κατατρουματίζω.

κατατροχάνω, dosięgnąć, dopiąć, mieć powodzenie I. szczęście, czego, w czem, τινός.

κατατροανέω, władać czem, opanować. τινός.

καταροαίω, wysuszyć. (Imni καθαραινω)

καταροασμός, ó, oświecenie.

καταροάω, poet. podać, wypowiedzieć.

καταροάω, zagrać komu na flecie, bawić I. zająć I. zachwycić kogo grą na flecie; καταροήσω φόβω, zawikłać, usidlić, zaplatać w obawie. Biern. kazać sobie zagrać na flecie, bawić się grą na flecie; καταροόμενος, przy odgłosie fletów; γήσος καταροάω, wyspa rozlegała się grą na flecie.

καταρολίζομαι, Dep. z aor. biern., rozłożyć się, osiaść, usadowić się, stanąć gościna, gościć, nocować.

καταροχέω, chełpić się, przechwalać się, τινί, dufać.

καταροχέω, p. καταροχέω.

καταροχέω, wzmocnione φάσω, okazać, λόγον, objaśnić. Zwyczaj w Med. z aor. biern. ukazać się, objawić się, być I. stać się widocznym, być zrozumiałym I. jasnym, τινί, z Przymiot. i z Inf. **καταροχέω**, ή, przezroczyłość; jasność.

καταροχέω, és, widoczny, jasny, przejrzysty, przezroczysty, jawny, znany; ἐν καταροχέω, w obliczu wszystkich, otwarcie; ἐν τῷ κ. γίνεσθαι τινι, leżć komu w oczy, być widzianym przez kogo, w oczy wpaść; καταροχέω ποιεῖν, objaśnić, wytłumaczyć, przedstawić jasno, wykazać, z nastp. ὅτι I. zd. względn., κ. τινα ποιεῖν, zdradzić I. wydać kogo, κ. γίνεσθαι, wyjawić się, objawić się, oznajmować się; I. z Imiesl., καταροχέωτερος εἶναι κακοροχέων, bezprawia jego wyjdą na jaw; κ. ἐκπεληγήμενος, jawnie zmieszając się, stracić przytomność. Przynsl. καταροχέω, stp. w καταροχέωτερον, jaśniej.

καταροχέω, czarami I. lekami pomazać, uzyć; zatruci, τινά. W ogóle: pomazać, pomalować, ubawić.

καταροχέω, a) zatruci. b) oczarować, τινά.

κατάροχέω, ή, potwierdzenie, potakiwanie.

καταροχέω, zaręczyć, zapewnić.

καταροχέω, lekceważyć, gardzić.

καταροχέω, és, pochylający się, skłaniający się ku zachodowi (o słońcu); spadzisty. Przenośn. skłonny, wylany na co.

καταροχέω, i Med. jako Dep. **καταροχέω**, z fut. καταροχέωμαι, z formą pobocz. **καταροχέω** I) Czynn. i Med. 1) znieść, sprowadzić, ściagnąć,

splawić, unieść. Szczeg. a) umorzyć, wypłacić n. p. karę pieniężną. b) cios zadać, zbić, z dom. τὴν πληγὴν. 2) zapędzić dokąd, τί ἐξ τι, przegnać, zanieść, zaprowadzić dokąd. — II. Biern. a) spuścić się, upadać, zachodzić; stoczyć się, runąć, upaść gdzie, rzucić się, ἄλλος ἄλλῃ, częsć tu, częsć tam, do ładu; w ogóle runąć, upaść. b) być zapędzonym, uniesionym, splawionym, pogrążyć się, biedz, ἐξ, πρὸς τι, dokąd, ἐπί τι, być przywiedzionym do czego. c) = Czynn. f., natrzeć, rabać; wysypać.

καταφύγω, f. καταφύξομαι, z f. pobocz. **καταφυγγανω**, uciec, schronić się, zbiedz dokąd, szukać przytułku u kogo, błagać pomocy czyjś, odwołać l. powołać się, do czego l. na co, ἐξ, ἐπί, πρὸς τι, a πρὸς, ἐπί, ὡς τινο, do kogo, a przy imiesl. pf. ἐν τινι, byc gdzie jako zbieg.

κατάφύξις, ἦ, przytułek, schronienie, κ. ποτεῖσθαι εἰς τι, = καταφύξιν.

κατάφηνμι, potwierdzić; potakiwać, zgadzać się, τινός, komu, z kim. *assentior*.

καταφηνίξω, 1) wieść roznieść l. rozszerzyć. 2) poświęcić, przeznaczyć, ślubować.

καταφιδάομαι, biedz po czym, γῆν.

καταφιδείρω, zniszczyć, zgładzić, wytepić, τί.

καταφιδινύθω, zniszczyć, zmarnować.

καταφιδίω, zniszczyć, marnieć, niknąć.

καταφιδίω, plsqpf. pass. καταφιδίμην z obojętn. τ, które razem jest Aor. synkp. Med. z Inf. καταφιδίθα, imiesl. καταφιδίμενος. I) Czynn. przech. zniszczyć, zniweczyć, zgładzić, wytepić, wyrznąć, zabić, τινά. II) nprz. w f. biern. i med., zniszczyć, zmarnieć, zginać, upaść, zniknąć, wycieńczyć się, być zniekanym, zbladnąć, τινί, od czego, w skutek czego, czemu; καταφιδίμενος, zgąsły, zmarły, zabity.

καταφθορά, ἦ, zniszczenie, zguba, zagłada, zatrata, zburzenie, λέδοιμοι κ., kamionowanie, φρενῶν κ., obłąkanie umysłu.

καταφθίμι, impf. καταφθίμι, na dół spuścić, zwolna prze-opuścić, διά τινος, przez co.

καταφίλω, nacałować się kogo, serdecznie całować, τινά l. τί.

καταφλόγω, aor. p. καταφλέγω. 1) czynn. zapalić, podpalić, rozniecić, spalić, τί, czas. z dod. πορί. 2) biern. spalić się, spłonąć.

κατάφλεξις, ἦ, spalanie.

καταφλοσώω, naprzykrzyć się komu gadaniem, wiele bagadać, τινός.

καταφοβέω, 1) Czynn. przestraszać, przerazić, zatrwożyć, τινά. 2) Biern. zatrwożyć się, przelęknąć się.

κατάφοβος, ον, przerażony; tobz ἐλέφαντας, na widok słoni.

καταφοιτάω, ión. καταφοιτέω, zwykle schodzić l. wychodzić, τάς νόκτας, nocą.

καταφονεύω, zabić, zamordować.

καταφορά, ἦ, 1) zniesienie, rzucenie, cięcie, raz, uderzenie, zamach, τραύμα ἐκ καταφοράς, głęboka rana. 2) spadnięcie, opadanie, zapadnięcie; zachód.

καταφορέω, sprowadzić, splawiać, prowadzić z sobą.

καταφοροσ, ον, p. καταφερής.

καταφράξω, opowiadać. Zwykl. med. z aor. pass. rozważyć, dostrzedz, zniarkować, τινά z imiesl. że.

κατάφρακτος, ον, (przez metatez.) **κατάφρακτος**, zamknięty, schowany, ἐν τινι. b) opancerzony, ἵππος. c) w pokład zaopatrzony.

καταφράσσω, att. — φράττω, pokryć, zasłonić.

a) szory włożyć, opancerzyć. τινί. b) pokryć, ναός, pokładami. zasłonić ścianami, obwarować.

καταφρονέω, 1) lekce ważyć, mieć za nic, gardzić, pomiać, ponieierać, nieuwzględnić, nie zważać na co, nie dbać o co, nie stać o co, drwić sobie z czego; nie obawiać się, opór stawić; tudzież: przypisać komu co pogardliwie l. znieważać zdaniem, jakoby, τινός i τινά l. τί l. z Inf. l. z Imiesl. 2) ión. = φρονεῖν wzmocnionemu, mieć w myśli, zamierzyć, mniemać, sądzić; τί l. z Inf.

καταφρόνημα, τό, i **καταφρόνησις, ἦ**, pogarda; pycha, wyniosłość pogardzająca, lekceważenie, τινός, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, z ufności we własne siły nie tylko, ale i z pogardy nieprzyjaciela wywięzująca się odwaga.

καταφρονητής, ό, gardziciel. *contemptor*.

καταφρονητικός, ἦ, όν, skłonny do pogardy, gardzący. Przysł. ἔχειν, nilzemnie, z pogardą postąpić z kim.

καταφροντίξω, p. φροντίξω.

καταφρόνη, rozedrzeć, o piorunie.

καταφρογγάνω, p. καταφρογγύω.

καταφρογγή, ucieczka, przytułek; wybieg.

καταφρογγαδών, przysł. ep., szczerpami, według pokoleń l. plemion.

καταφρολλάσσω, att. — ττω, pilnować, strzedz, strażować.

καταφρολλορέω, liście tracić; w og. więdnąć, niknąć.

καταφρούξιμος, ον, do czego uciec się można; ἄγαλμα, dający przytułek.

καταφουσία, dać na co, dmuchać, óνω, naprykskać.

κατοφουτίζω, nasadzić, τί τινι, zasadzić.

κατόφουτος, ον, zasadzony, τινί, czem. *consitus*.

καταφωράω, zdybać, złapać na kradzieży, na uczyнку; ztąd. a) odkryć, zdradzić, miarkować, dostrzedz, przeczuc. b) przekonac, przeświadczyć, demaskować.

καταφωροσ, ον, zdybany, schwytyany; przeknany.

καταχαίρω, cieszyć się z czyjego nieszczęścia, wysmiać kogo, καταχαίρων, ze złościwości, złościwie ciesząc się.

καταχαλαζάω, niby grad rzucać na kogo, tobz λίθος, gradem kamieni zasypać kogo.

καταχαλεβύω, spiż prze-wy-rabiać, topić, ku; ἀνδριάντα καταχαλεβύμενον, zrobiony ze spiżu.

κατάχαλος, ον, pokryty spizem; przen. opancerzony.

καταχαλκός, pokryć spizem; nastalić, τί.

καταχαρίζομαι, z grzeczności zrobić co, robić, zrobić, wyswiadczyć grzeczność, τινί. Szczeg. καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια, wyrokować lub sądzić względem s. 2) darować, τινά τινι.

κατάχαρμα, τό, radość z czyjego nieszczęścia, ἐχθροίς, nieprzyjaciolom przedmiot złościwego szydu.

κατάχαρμα, τό, głęboka otchłań.

κατάχέξω, pokichać, τινός, kogo, co.

καταχειροτονέω, podniesieniem ręki głosować przeciw komu, o całym ludzie, nie o sedziach; wskazać, τινός, a θάνατον, wyrok śmierci wydać na kogo; καταχειροτονήθην αὐτοῦ ἀσεβεῖν, gdy dla bezbożności wyrok wydano potępiający go.

καταχειροτονία, ἦ, wskazanie podniesieniem rąk; κ. ποτεῖσθαι, wskazać.

καταχέω i **καταχέω**, aor. κατέχευα, ep. κατέχευα, ep. aor. synk. med. κατέχευο i κατέχευο (ze znac. biern.) pf. pass. 3 pl. ión. καταχεύεται. I. Czynn. 1) o rzeczach płynnych, zlać, polać, wylać, dolać, τί, i to τινός, na kogo l. co. b)

o rzeczach suchych, zsytać, splukać, stracić, zrzuć, *τί*. 2) przenosi. rozlać, rozszerzyć, *τί*, *co*, rozpostrzeć, spuścić, zlewać na kogo *co*, *τινός* *τι*, a *τινί*, obyspać kogo czem. II) Biern. spadać, ściekać, runąć, *τινί*, z czego, *εἰς* *τι*, w *co*. 2) przen. rozlewać się, spływać, *τινί*, na kogo *i*. *co*. III.) Med. 1) wlewać, kazać stopić, *χρυσόν*. 2) kazać stoczyć się, *τὸν ὄχλον*, wpuścić, przenieść. 3) zlewać sobie, *τῶν ἱματίων*.

καταχρήνη, *ή*, szyd, naigrywanie się.

καταχρῆσώ, życie w stanie wdowieńskim przepędzić.

καταχρῆς, *ές*, dor. za *κατηχρῆς*, szumiący.

καταχθόνιος, *ον*, podziemny, Zebś, t. j. Hades. **καταχρῶδῶ**, posiekać na mięso do kiełbas, na siekankę.

καταχορηγῶ, jako choreg w choregii (liturgia w Atenach) na wyposażenie i wywócenie chóru pieniądze (*τί*) wydać; w ogóle:łożyć na *co*, *τινί*, *τινός*, *czego*, tudzież *τί*, na *co*.

καταχράω i Dep. med. **καταχράομαι**, I) Czynn. tylko bezosob. *καταχρά*, *κατέχρα*, *καταχρήσει*, wystareza, dosyć jest, służy (*za* *co*) *τινί*, *αντί* *τινός*, komu *za* *co*. I. z Inf. I. z nast. p. *sufficit*. II) *καταχράομαι* jako wzmocnione *χράομαι*, posługiwać się, używać, użyć, spożytkować, obrócić na *co* *εἰς*, *πρός* *τι*, do czego, na *co*, szczeg. na złe użyć, nadużyć, *τινί*, *czego*. 2) zużyć, zniszczyć używaniem; zjad też o osobach za *ἀποκτείνεσθαι*, zabić, zamordować, stracić, *τινά*, i to też *μῦθος*, jakim rodzajem śmierci. Ogóln. u Aeschin. I, 122, zrobić, *co* się podoba, karać 3) (*κίχρημι*) pożytyć sobie. Dem. 49, 4.

καταχρεῖσθαι, płwać na kogo, *τινός*.

κατήχρεος, att. **κατάχρεος**, *ον*, zadłużony.

καταχρίω, pomazać, *τί* *τινί*, maścią, potrzeć.

κατάχρυσος, *ον*, lekko pozłacany, zlotem malarskim pokryty.

καταχρυσώω, pokryć zlotem, pozłocić, *τί*, *τήν* *πόλιν*, miasto przyozdobić zlotem (*i*) dziełami sztuki. *ἴναυτο*. Komicz., ozłocić, *Ἰδριπίδην*.

καταχρῶνυμι, pomalować, pomazać; powalać, pokalać.

κατάχρυσμα, *τό*, nalanie, nalewek, rosół. Szczeg. wytrąsanie orzechów, fig i t. p. na oblubieniec lub niewolnika świeżo kupionego przy wejściu ich do domu, na powitanie.

καταχρῶνῶ, stopić.

καταχρῶνυμι, zasytać, zatamować, ogroblić; *τινά* *λίθους*, zasytać kamieniami; *ἐπαίνους*, zaćmić.

καταχωρίζω, I) Czynn. 1) na swoje miejsce przynieść I. postawić. *τινά* I. *τί*, *τὸ στρατόμα*, uporzadkować. 2) kazać ustawić się na swoim miejscu. II. Med. ustawić się I. stanąć na swoim miejscu. Tudzież w f. czynn. przenieść w książki, zapisać (w stosownym miejscu), i, obrócić na *co*. **καταφάλλω**, zagrać, grać na lutni bawić; tudzież, jak *καταλέω*, w Med. rozlega się gra na lutni po czem.

καταφάω, ręką glaskać, pieścić, *τί*.

καταφεκάξω i **καταφανάξω**, skropić, zwilżyć.

καταφείδομαι, skłamać, zęłgać, zmyślić, nieprawdę mówić, *τινός*, przeciw komu, pomówić go *co*, spotwarzyć, oczernić; *ἐπίθετον* *ἑαυτοῦ* *καταφείσασθαι* *μυρίαν*, przybrać pozór głupoty. Także w biern. form., gl. w perf. *καταφείδομαι* *ταῦτα* *τὰ διηγήματα* *δοκεῖ*, zdaje się, że są zmyślone.

καταφειδομαρτυρέω, fałszywie świadczyć przeciw komu. Med. fałszywych świadków stawiać,

dostawić Biern. fałszywem świadectwem być *κατεπιονυμ*, okłamanym, *ὄπό* *τινός*, uleźć fałszywym świadectwem ludzi.

κατάφροσις, *ή*, okłamanie, zmyslenie.

καταφραζάω, glaskać. p. *καταφάω*.

καταφρήσις, w f. czynn. tylko perf. *κατεφρήσικα*, przyznać; a *ἑαυτῶν*, zwątpić o sobie. Zwykle Med.

καταφρήξιμοι, f. — *φρησιμοι*, głosować przeciw czemu, wyrok wydać na kogo, wskazać, *τί* *τινός*, kogo na *co*; z dod. *ὡς* I. Imiesł., że i t. d.; poczytać kogo za winnego, obwinąć. Perf. w znac. czynn. Xen. Hell. I, 5, 11. Ale używa się też biernie Perf. i Aor., o karze: być przyznanym, i to *τινός*, komu.

καταφρήσις, *ή*, wskazanie. *condemnatio*.

καταφύγω, 1) otrzeć, cesać zgrzeblem, chędożyć, *ἔπιποσ*. 2) roztrzeć; biern. rozsypać się, rozproszyć się.

καταφιδυρίζω, podszeptać komu *co*, *τινός* *πρός* *τινα*, obmawiać w poszeptach kogo u kogo.

καταφιλώω, ogolocić.

καταφουκιτικός, *ή*, *όν*, ochładzający, studzący.

κατάφουξις, *ή*, ostudzenie, zaziębienie.

καταφύγω, dać ostygnąć, ostudzić, ochłodzić, pokrzepić, ożywić. Biern. a) oziębnąć, ochłonać, ostygnąć. b) być wysuszonym, wyschnąć.

κατώρος, *ον*, t. c. *ἄωρος*.

κατέαθα, p. *κατάγω*.

κατεβλακωμένως, przysł. opieśzale, zmudnie.

κατεργάω, 1) zniewolić kogo do dania rekojmii, żądać od kogo, aby dał rekojmią, *τινά* *πρός* *τινί* i *τινα*, *za* kogo, *za* *co*. 2) zareczyć, *παῖδά* *τινί*. Przenoś. zabezpieczyć się na czem, zająć *co*.

κατεργή, *ή*, rekojmia, poręka.

κατερχαίω, otwartą gębą wyszydzić, wysmiać, *τινί*.

κατερχέω, wlać. *infundo*.

κατέδω, f. *κατέδομαι*, pf. act. *κατέδηθα*, ep. = *κατεδώνη*, z aor. *κατέφαγον*, zjeść, pożreć, polknąć, pochłonać, ugryźć, zgrzyść, roztoczyć, *τι*, o zwierzętach; przen. *βίστον*, strawić, zniszczyć; a *ὄν* *θῆρον*, trawić się, matwić się, zagryść się smutkiem.

κατεδούριμι, p. *κατείρω*.

κατεδίξω, przyzwycząić; *θεοσίας* *τινί*, urządzić.

κατέβω, poet. i **καταείβω**, spuścić kropłami, ronić, przelewać, *τί*, tudzież, *ἴματα* *ζωστίς*. 2) Med. i Biern. spływać, ściekać, sączyć się, *τινός*, z czego; przenoś. upływać, minąć, ubiedz; tudzież, roztopić się, rozplýwać się, zginać.

κατείδον, inf. *κατεῖν*, p. *καθορώω*,

κατείδωλος, *ον*, pełen bałwanów.

κατεικάζω, dorozumiewać się = *εἰκάζω*. Biern. *νόμος* *φόνιν* *κατεῖκασθηται*, stósować się do czego. **κατελέω**, ścisnąć; zamknąć, *εἰς* *Μέμφιν*, do Memfis wrzucić i tam zamknąć: — obwinąć, powinać, otulić.

κατελίσω, ion. p. *κατελίσωω*.

κατελίλλω, p. *κατελείω*.

κατελοσπάρμαι, wic się na dół.

κατελίωω, obwinąć, otulić.

κάτεμι, imiesł. *κατιών*, aor. med. *κατεσάμην*, 1) zejść, schodzić, o rzecze, spływać, spadać, o okrećcie, przybić (do brzegu), w og. przybyć, dojsć, *εἰς* *πόλιν*. — o burzy, spadać. 2) wrócić.

κατείναι, ion. *za* *κατεῖναι*, p. *κατεῖναι*.

κατείνυμι, ion. *za* *κατένυμι*, p. *κατένυμι*.

κατεῖπον, inf. *κατεῖπεν*, inf. aor. I. ion. *κατεῖπαι*, od *κτεῖπω*. *κατεῖπω*, fut. *κατερώω*, ion. *κατερώω*,

fut. 3 pass. *κατερόησομαι*, pf. *κατερόηκα*. 1) mówić na czyją niekorzyść, złąd, obwinać, oskarżać, *τινός*. 2) bez ogródki, wprost wypowiedzieć, donieść, zawiadomić, zdradzić, podać, wskazać, *τί, τινά, co* l. kogo. wyliczyć.

κατερίγγωμι, ión. i *κατερίγω*, i *κατέργω* i *κατέργωμι*. l. *καθερίγγωμι*, aor. *καθ'ήρξεν*, part. pf. pass. *καθερίγγμενος*, 1) spędzić, ścisnąć, uciskać, wzięść kogo w kluby, przywieść do ostateczności, zamknąć, o wojsku, wprowadzić na pole zamknięte ze wszęch stron, *τινά, kogo, τιví i* ἔξ *τι*, czem l. w co; trzymać w zamknięciu, *ἐν τινι*. Biern. być hamowanym, utrzymywanym w karbach. b) być wymuszonym, związanym, *ὄρκοις*. 2) powstrzymać, zatrzymać, przeszkodzić, *τινά i* ἐν *τινι*, gdzie.

κατερίω, ión. = *κατερίω*.

κατειρωθεομαι, dep. med. ironii używać przeci-
wku komu, udawaniem wyszydzić, wystawić na
śmiech, *τί, i* to *τινί, czem*.

κατεκλώω, osłabić, *τινά. debilito*.

κατεκλώνω, spędzić; przepędzić kogo, wyloić mu
skórę, dać chłostę; u Arystof. = *βινεῖν, τινός*,
gwałt zadać. — *ναός*, płynąć na dół.

κατελέγω, przekonać, *ὅδ' ἔξ μή τι νόον κατε-
λεγγέτω εἶδος*, zewnętrzna postać twoja niech nie
zadaje kłamstwa wnętrzu twojemu t. j. postępkí i
słowa niech będą wzgodnie ze sposobem myśle-
nia; dowieść.

κατελέω, = *ἐλέω*, litować się nad kim.

κατελίσσω, p. *καθελίσσω. κατελύω*, p. *καθεκλύω*.

κατελιπίω, wzmocnić, *ἐλπίω*.

κατελιπίωμι, *ὄ*, nadzieja.

κατεμέω, oplwać, *τινός*.

κατεναίρω, aor. *κατήναρα*, med. *κατεναίρωμαι*

(w Aor. tylko) zabić, powalić, *τινά*.

κατεναντίον, przysł. naprzeciw, *τινί, tudzież τινός*,
wobecni, naprzeciwko. *contra*.

κατεναρίζω, = *ἐναρίζω*.

κατενήνοθε, uczył się, osiadł, *α κόμαι ὤμους*,
pokrzyły.

κατενήσειν, dor. = *κατεθέειν*.

κατένωπα, lepiej pisać *κατ' ἐνώπα*.

κατεξανίσταμαι, Med. powstać, opór stawić,
τινός.

κατεξουσιάζω, użyć potęgi przeciw komu, *τινός*.

κατεπαγγέλλομαι, med. przyrzec, obiecać, *τινί*,
komu, z Inf. *τινί τι*, poświęcić komu co.

κατεπάγω, doprowadzić, dodać, *τήν τιμωρίαν*,
ukarać.

κατεπάδω, śpiewać komu; szczeg. śpiewem za-
chwycić, urzec. *incanto*.

κατεπάλλωμι, p. *κατεπαλλάωμαι*.

κατεπάλλω, p. *καταπάλλω*.

κατεπειγώ, uciskać, pędzić, nacierać, do pośpie-
chu naglić, przyspieszyć; *Πομπήϊω κατεπειγαντος*,
staraniem Pompejusza; *τά κατεπειγοντα*, to, co
niezbędnem, konieczność, potrzeba, *πρός τι*, do
czego, *κ. ή ώρα*, naglić. Biern. spieszyc się; po-
żądać usilnie czego, *τινός*.

κατεπευφηρίζω, poświęcić co komu, nadając da-
rowi jego nazwisko.

κατεπιορκέω, krzywooprzysięstwo popełnić; *ὅδ'
κατεπιορκησόμενος τό πράγμα*, aby nie przepro-
wadzić rzeczy krzywooprzysięstwem.

κατερίω, złać, polać.

κατεργάζομαι, Dep. med. pf. *κατερίγασμαι*, tu-
dzież ze znac. biern., plsqpf. ión. *κατεργαστο*
(biern.) 1) sprawić, dokończyć, dokonać, wyko-
nać, skutecznie, załatwić, przeprowadzić, *τί*, biern.

ἐπί κατεργασμένοις, po dokonaniu rzeczy. 2) do-
robić się, zapracować, zarobić, sprawić sobie, zje-
dnąć, przeciągnąć na swoją stronę, przywieść do
czego, spowodować, *τί i* *τινά, i* to *τινί* l. z Inf. —
3) spracować kogo, przekonać, zwyciężyć; podbić,
ujarzmzić, albo też, zarząca, zabić, zadławić, ży-
cie odebrać, *τί i* *τινά* (tudzież biern.), *κατεργασ-
θηαι*, być pokonanym.

κατεργάθω, poet. zamknąć, powściągnąć.

κατεργασία, ή, uprawianie, obrabianie; trawienie.

κατερίω, ión. p. *κατερίγγωμι*.

κατερείκω, zetrzeć, posrótować; *Θυμόν*, zetrzeć
gniew. Med. rozdrzeć sobie szaty, na znak żalo-
by, *τί, co*.

κατερείπω, 1) przech. rzucić, rozrzucić, powalić,
zniszczyć, *τινά, τί*. 2) npzech. aor. 2. *κατήριπον*,
pf. *κατερήριπα*, upaść, runąć, zapasć się.

κατερέω, oplwać kogo, rzygnąć.

κατερέφω, dachem pokryć, nakryć, *τί τινι*. Med.
pokryć się. *tectum impono*.

κατερητόω, powstrzymać, powściągnąć; przeszk-
dzić, *ὄδόν. continuo, impedio*.

κατερηκτός, ή, όν, starty, ześrótowany.

κατερηκνώνω i *κατερέκω*, p. *κατερηκτώω*.

κατερώω, ión. *κατερίω*, aor. 1. *κατερίρωα*, pf.
pass. *κατερίρωμαι*, ściągnąć, wciągnąć, *τί ἔξ τι*,
zwl. okręt do morza.

κατέροχομαι, 1) zejść, zstąpić; o rzeczach, spaść,
stoczyć się. 2) wrócić, o wygnancach, do ojczyzny.

κατερώ, p. *κατερίων*.

κατεσθίω, p. *κατέσω*, *ὤμων κ.*, pozreć kogo ze
skórą i kośćmi; szczeg. przez gardło przepuścić.

κατεσπευμένωμι, przysł. popiesznie, żwawo.

κατέσοστο, p. *κατασοβόμαι*.

κατέσχημα, τό, ślub, dar. — 2) życzenie, kłątwa.

κατέσω, mówić Scyta za *καθεσώω*.

κατεσημερέω, mieć więcej szczęścia niż kto in-
ny; w og. mieć wielkie znaczenie, *παρά τινι*.

κατεσθύω, przysł. wprost, prosto przed sobą.

κατεσθύνω, 2) przech. wyprostować, prosto, do-
brze pokierować. Tudzież, karać, żądać sprawy.

2) npzech. z dom. *ἐαυτόν, ὄρθιος*, pójsz prosto na
co, a *πτήξει*, prosto lecieć na co, *ἐπί τινα*, na kogo.

κατευκαιρέω, zrzeczną porę upatrzyćwszy czynić co.

κατευλογέω, bardzo chwalić, wielbić.

κατευνάζω i *κατευνάω*, aor. *κατεύνησα*, opt.,
dor. *κατευνάσειεν*. 1) Czynn. zakoiysać do snu,
uspić, *τινά*, usypiając usmierzyć, n. p. bóle, i t. d.

τινί, czem; ukojć, uciszyć. 2) Biern. kłaść się, u-
dać się na spoczynek, *ἐν τινι*.

κατευασμός, ό, usypianie, zakoiysanie.

κατευαστής, ό, układający do łózka, pokojowy;
przeprowadzający dusze do piekiel.

κατευνάω, p. *κατευνάω*.

κατευορκέω, prawdę uroczyście zaprzysiądz.

κατευοστοχέω, trafić szczęśliwie, mieć powodzenie.

κατευτεκλιζώ, p. *εὐτεκλιώω*.

κατευτραπέζω, uporządkować, do ładn przywieść.

κατευτυχέω, mieć powodzenie; biern., udać się.

κατευφυρέω, poklaskiwac, przyklasnąć, *τινά, komu*.

κατευφραίνω, bardzo ucieszyć.

κατευχή, ή, prosba, modlitwa, życzenie.

κατεύχομαι, impf. *κατευχόμεη*, Dep. med. ży-
czyć, błagać, uprosić. Szczeg. złego życzyć, *τί
τινι* l. z Inf. — ślubować; modlic się do kogo, *τινί*,
błagać go. Tudzież, junaczyć, przechwalać się.

κατευοχέω, ugościć, *τινά*. Med. biesiadować, na-
biesiadować się.

κατεφάλλομαι, ep. imiesl. aor. synkr. κατεπάλλμενος, zeskokczyć na co.

κατεφίστημι, ustawić; a w cz. nprzech. powstać przeciw.

κατέχω, f. καθέξω i κατασχήσω, aor. κατέσχον, poet. przedl. κατέσχεθον, 3 sg. ep. κάσχετε za κατέσχεθε, pf. κατέσχηκα, z f. pob. **κατίσχω**, ep. też **καταίσχω** i **κατισχάνω**, I) Czynn. i biern. 1) przech. a) trzymać coś nisko (przy ziemi), powalić, zabić, τι i τινά. b) kierować coś dokąd, pokierować. τὸς νέας. c) zatrzymywać, powstrzymywać, powściągnąć, przeszkodzić, związać, spełać, odwlec, trzymać w ryzie, hamować, ukroćcić, usmieńczyć, τινά i τί, i to τινί, czem. d) zatrzymywać, przy sobie l. w sobie, przytłumić, δηράς, powściągnąć. e) mieć w posiadaniu, w mocy swojej, dzierżyć, zająć, zatrzymywać, panować, rządzić, obsadzić, okiełznać, zasłonić; γνώμη, zatrzymywać w pamięci, pomnieć w duszy l. w sercu chować; tudzież: utrzymać; wyrazić, dowieść, wytrzymać, znieść, βίσιτον, życie opędzić; o rzeczach l. stanie rzeczy: pokryć, leżeć na czem, zajmować, zapełnić, zająć, zagarażać, opanować, ovladnąć, przywłaszczyć sobie, przemocą zabrać, pokonać, obsadzić, uchwyścić, dostąpić, dosięgnąć, zjednać; schwytać, zdybać, spotkać, napotkać, napaść. Łączy się z Acc. τινά i τί, i to τινί, czem, l. z ὡςτε μή l. τὸ μή i Inf. — Biern. a) być trzymanym, zatrzymanym, zajętym, obsadzonym, rządonym, natchnionym, być w czyjej mocy, być zachwycyonym, zapalonym, i to τινί, ἐκ, ὑπό, πρὸς τινος, przez, od kogo l. czem, przez co; διψει, pragnienie mieć, πρὸς Διονύσου, być natchnionym przez Dionizosa, upoić się; ἐπι τῷ σπουδάσειν, nieustannie chodzić za czem; κατ' ἀνάγκην ἐς ὄλιγον, być pod rządem oligarchicznym. b) zatrzymywać się, bawić, ἔν τινι, gdzie l. u kogo. 2) nprzech. a) wstrzymać l. zawściągać się. b) kierować się dokąd, sterować, płynąć, przybić, zawinąć, lądować, siegnąć dokąd, z ed, szczególwy wziąć obrót, l. wypaść pomyślnie. c) być gdzie, stać, περί τι, na miejscu jakim. d) wytrwać, nie przestać, κατέχων, nieustannie; trzymać się, być, istnieć, trwać, utrzymywać się, górować, działać; τὰ κατέχοντα πράγματα, istniejące stósunki, zasle okolicości; mieć przewagę, panować; κατασχράζω, panujący, z Inf. ἐξ τοσούτου, tak być silnym, potężnym; o wiatrach: trwać, trwale dać l. wiać; o osobach: trzymać wodze swego, twarz zasłonić, a τινί, czem. 2) zatrzymywać dla siebie, skraść, τινά i τί. 3) przybyć, ἐνταῦθα.

κατηγεμῶν, κατηγεῖμαι, p. καθηγεμῶν, καθηγεῖσθαι.

κατηγήρεω, I) mówić przeciw komu l. czemu, lajać, ganić, fukać, ochmistrzować, błędy wytykać; żalić się, skarżyć się, być oskarzycielem l. grać rolę oskarzyciela, wystąpić jako powód, skargę zanieść l. podać, o-zaskarżyć, obwiniać, ἐδ γὰρ φρονόβοντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ, że jesteś życliwym, oko cię obwinia, obmawia; ὁ κατηγορῶν, skarzyciel, powód; łączy się z Genit. τινός, kogo ale i co, choć zwykle w takim razie τί, podać co jako powód; κατηγορίας κ. skargę podać l. punkta oskarżenia. Zład τινός τι, zarzucać komu co, obwiniać kogo o co, czynić odpowiedzialnym za co, τῶν ἄλλων μωρίαν, u drugich głupota nazywać. Łączy się też z ὅτι, ὡς l. z Imiesl. po τινός. ἔξω τῆς γραφῆς, w zarzperce przekro-

czyż granice skargi; ἐκ περιουσίας, swawolnie. Biern. κατηγορεῖται τινος, zarzucają komu, obwiniają go o co, skargę zanoszą na niego o, ἐκ τινος, w skutek czego, o co; τι, obwiniają go o co; następuje też Inf. l. ὅτι, l. Imiesl. po τινός, że i t. d. Rzecz. τὰ κατηγορημένα, τὰ κατηγορηθέντα, obwinienia, skargi, zarzuty, punkta skargi. 2) W ogóle: donieść; wyrazić, wyjawić, zdradzić, świadczyć, wykazać, τι, l. z nastp. ὡς, ὅτι, οὐδὲ κατηγορητέον, nie trzeba twierdzić, że; wypowiedzieć co o kim.

κατηγόρημα, τό, przedmiot skargi, punkt oskarżenia, występek, zbrodnia; skarga, 2) orzeczenie, predykat, kategoria. **Κατηγορῶν Ἰκαρίη** **κατηγορικός, ἦ, ὄν**, należący do skargi l. obwinienia, skłonny do tego.

κατηγορός, ον, oskarżyciel, powód, τινός, a ἦ κατηγορός — γλώσσα, zdręczyni.

κατήκοος, ον, 1) podsłuchujący, ὁ κ. podsłuchiwacz, szpieg, zdrójca. 2) słuchający, posłuszny, podległy, poddany, τινός i τινί. 3) słuchacz, λόγῳν.

κατήκω, p. καθήκω.

κατήλιψ, φως, ἦ, wyższe piętro domu; według imyeh: wschody.

κατηλογέω, ión. — καταλογέω, gardzić, τινός, kim. **κατήλυσις, ἦ**, zejście, powrót.

κάθημαι, p. καθήμαι.

κατηπιάω, tylko biern. **κατηπιόμαι**, 3 pl. impf κατηπιόωντο, = κατηπιώντο, być ukojonym, ulagodzonym l. uśmierzonym, uspokajając się, ustawać. lenior.

κατηρεμῶ, i lepiej także w Xen. Anab. 7, 1, 22, **κατηρεμίζω**, uspokoić, uśmierzyć.

κατηρεφής, ἐς, pokryty dachem, sklepiony, kulisto zasklepiiony; μέγα, κύμα κατηρεφές, wielki, sklepiony l. sklepisty balwan; tudzież, zacięziony κατηρεφῆ πόδα, pokryty, zasłoniiony.

κατήρης, ἐς, uzbrojony, opatrzony w co, χλαυδίσις zasłoniiony.

κατήρσις, ἦ, ión. i ep. — εἶη, włascé. spuszczenie oka, zład, smutek, upokorzenie, zawstydzienie; utrata odwagi.

κατηφέω, spuścić oczy; w ogól. być smutnym, zmartwionym, stracić odwagę, być zawstydzonym.

κατηφής, ἐς, wł. ze spuszczoneimi oczami, zład, smutny; zmartwiony, zawstydzony, upokorzony; **κατηφιάω** = κατηφέω.

κατηφῶν, ὄνος, ὁ, sprawiający smutek, wstyd, hańba; zład Il. 24, 253, κατηφῶνες, zniewieściali, infamisy.

κατηχέω, obrzmiewać. Zwykle: ustnie uczyć, pouczać; biern. uczyć się.

κατηχῆς, ἐς, brzmiący, dot. καταχῆς, z szumem. **κάτθανε, κάτθαψε, κατθήμεν, κάτθεο**, i t. p. p. κάτθανε, κάτθαψε, καταθῆναι, κατάθθεο.

καταίπτω, p. ίάπτω.

κατιδέιν, p. καθοράω.

κατίδω, κατήμη, ión. p. κατίδω, καθήμη.

κατιδῶν, p. κατεσθῶν.

κατικετεύω, ión. p. καδικετεύω, błagać kogo, τινί.

κατιλύω, zamulcić, zaszlamaować. (il).

κατιώω, rdza pokryć. Biern. rdza przypaść.

κατιπάζομαι, ión. p. καθιπάζομαι.

κατιστήμι, p. καθίστημι.

κατισχάνω = κατίσχω.

κατισχάνω, wychudzić, wycieńczyć, trawić, ἀτμῶ — πορί, a ἐπιφάγγεσθαι κατισχημένον, słabym glosem.

πασιχώς, przysię do sił, sił nabrać; przechodzić kogo siłą, pokonać, zwyciężyć, τινί, czem, tudzież: wzmocnić, στάσιν, a biernie: być zwyciężonym.

κατίσχω, poet. też **κατάσχω** = **κατέχω**. 1) powstrzymać, wstrzymać. Med. zatrzymać u siebie. 2) dzierżyć, zajmować, zamieszkać. 3) kierować, skierować, *νῆα ἔς τι*, żłąd, ładować. 4) nprzech. *σάλας ἔξ οὐρανοῦ*, blask rozchodzi się z nieba

κάτοδος, *ἦ*, p. *κάθοδος*.

κατόδρομαί, med. bardzo ubolewać, *τί, περί τινας* **κάτοδα**, rozumieć, wiedzieć, przypominać sobie, *τί*, l. ze zdani. *zaleζίν*, *ὤς*, i t. d. l. Imiesł., że. **κατοίσις**, *ἦ*, zarozumiałość.

κατοικέω, I) Czynn. 1) przech. zamieszkać, osiedlić się, *τί*. Biern. z *καλῶς*, dobrze być zamieszkanym l. zarządzanym, *κτινάα*, tudzież: być położonym, *ἐν τινί*. 2) nprzech. mieszkając, żyć, *ποι*. II. Med. być osiadłym, mieszkając, *ἐν τινί*, tudzież *εἰς τι*, a *ἐν τισί*, wśród.

κατοικησις, *ἦ*, mieszkanie, pobyt.

κατοικητήριον, *τό*, t. c. poprzedz.

κατοικία, *ἦ*, mieszkanie, osada. Tudzież, dwór (wiejski), sielco. *colonia*, *villa*.

κατοικίδος, *α, ον*, domowy, *ὄρνις*, kur; *βίος*, samotne, odludne życie; *οἱ κατοικίδιοι*, domatorowie; domak, piecuch.

κατοικίζω, f. **κατοικῶ**. I) Czynn. 1) przenieść gdzie, osadzić, przesadzić, jako osadnika posłać dokąd i zostawić tam; z dod. l. opuszczać *πάλιν*, sprowadzić napowrót, przywrócić, tudzież: dać, wyznaczyć siedziby, dać obywatelstwo, *τινά*, i to *τινί* l. *ἐν τινί* l. *ἔς τι*. 2) osadę założyć, założyc miasto, wybudować l. wznieść, erygować je, t. j. osadnikami zaludnić, zapelnąć, zaludnić, *τί*. II. Biern. i Med. f. **κατοικίσσμαι** i **κατοικισθήσομαι**, 1) osiadł gdzie, usadowić się, mieszkanie założyć, postanowić się, *ἐν τινί* i *ἔς τι*. 2) być zaludnionym; założonym, zamieszkanym, otrzymać nowe osady.

κατοικισις, *ἦ*, osadzenie, zaludnianie osadnikami, założenie osady; cz., odbudowanie i zaludnienie zburzonego miasta, l. przywrócenie i osadzanie wygnanców. *deductio*.

κατοικισμός, *ός*, t. c. poprzedz.

κατοικοδομέω, zabudować, wznieść na czem budowę, zamknąć, zatarasować.

κατοικονομέω, gospodarować, oszczędnie obchodzić się.

κατοικος, *ον*, zamieszkujący; *ός* x., mieszkaniec. **κατοικοφθορέω**, dom, mienie zniszczyć; *τήν πόλιν*, zniekać, wycieńczyć, wyssać.

κατοικεῖρω i **κατοικεῖζω**, f. — *ιῶ*, 1) mieć współzucie, litować się, oplakiwać, żalować; *κατοικεῖσας*, z litości, a *τινά*, z kim, nad kim, kogo; *τί* ze zd. względ. pob., gdy *κατοικεῖρων* tylko co *ἐνθρομούμενος*, dać dowody współzucia. 2) (*κατοικεῖζω*) poruszyć do litości, wzruszyć. 3) Med. (*κατοικεῖζομαι*) skarżyć się, narzekać, aby wzbudzić litosć. Tudzież: oszczędzić. Aesch. Suppl. 880.

κατοικεῖσις, *ἦ*, litosć, współzucie, udział, dowód litosć, *τινός* i *ἔς, πρὸς τινα*, nad kim, z kim, w czem.

κατοικῶζω, oplakiwać, wyrzekać.

κάτονος, *ον*, rozmarzony winem, pijany

κατονώω, upić winem.

κατοῖσομαι, p. *καταφέρω*.

κατοίջομαι, zejść (ze świata), umrzeć.

κατοκλάζω, p. *ὀκλάζω*.

κατοκνέω, wzmocn. *ὀκνέω*.

κατοκογή, *ἦ*, = **κατοχή**, dzierzenie; natchnienie.

κατοκωφρέω, zaniedbać, zaniechać, *τινός*, czego.

κατοκισθαίνω l. **κατοκισθάνω**, osłiznąć się, osunąć się, popaść w co, pograżyć się.

κατόλλομαι, pf. 2., do szczętu zginać.

κατοκλόζω, pohnutywać, zawrzasnąć radśniej, wykrzykiwać.

κατοκλόρομαι, Dep. med. oplakiwać, *τινά*.

κατοκζέω, spadać (o deszczu), zwilżyć.

κατόνομαι, 1) Czynn. przysiędzi, bez Acc. i z Acc. *τόν ὄρκον*, przysięgę złożyć, *τινί τι*, przysięgę stwierdzić; *τό θεῶν*, na boginie l. boginie wozwawszy na świadki przysiędzi; *τί τι*, n. p. *ὄρκιον ὄρκον σὸν κἀρα κατώμοσα*, na twoją głowę przysięgę świętą złożyć. Med. związać się przysięgą, przysiędzi. b) złożyć przeciw komu przysięgę, zaskarżyć go.

κατονόνημι, korzystać przynieść. Med. korzystać.

κατονομάζω, 1) nazwać. 2) przyrzec, zareczyć.

κατόνομαι, Med. z aor. biern., lekceważyć, gardzić, ganić, *τινά* i *πρὸς τι*, w porównaniu

κατονομασία, *ἦ*, nazwa. [z czem.

κατόξυς, *εα, ο*, bardz. ostry.

κατόπάζω, sciznąć, przepędzić.

κατόπιν i **κατόπισθε**, a przed samogł. **κατόπισθεν**, przysł. 1) o miejscu: z tyłu, w tyle, za plecami; x. *γίγνεσθαι*, wiażeś tył, zająś z tyłu; *τό x.*, tył, tyły, tylek; *οἱ x.*, poslední. 2) o czasie: następie, potem, w przyszłość, x. *λεπίσθαι*, być pozostawionym, pozostać, z Gen., po kim.

κατοπτρέω, wysledzić, wybadać, uważać, podsluchiwać. *conspicio*.

κατοπτήρ, *ἦρος*, *ός*, szpieg.

κατοπτήριος, *ον*, szpiegujący, zdolny do wywiadów.

κατόπτησις, *ός*, szpieg; dostrzegacz. *speculator*.

κάτοπτος, *ον*, widzialny, widoczny, jawny; przeciwny.

κατοπτρίζω, pokazać w zwierciadle, odbijać.

κατοπτικός, *ός*, zwierciadlany. Pod. *κατοπτοετής*, *εἰς*.

κάτοπτρον, *τό*, zwierciadło. Tudzież, obraz zwierciadlany, mara, widmo, *τινός*.

κατοράω, p. *καθοράω*.

κατοργάζω, przygotować do tajemnie, wdrożyć.

κατορθέω, I) przech. a) wyprostować, uporządkować, do ladu przyprowadzić. Przenos., szczęśliwie wykonać, mieć powodzenie, wznieść się; *τό κατορθόν*, powodzenie, szczęście. Łączy się z *τί*, *τινί*, *ἐν τινί*, *πρὸς τι*, w czem, co. b) wznieść, wspierać, dźwigać, w całosć, w niewzruszonym stanie utrzymać, *τί*, n. p. *φρένα*, zachować przytomność.

2) nprzech. w f. czynn. i biern., szczęśliwie wypaść, udać się, wiażeś dobry obrót, *τά κατορθόμενα*, szczęśliwe czyny, *τό x.* też, znaczny czyn.

κατορθομαι, *τό*, powodzenie, czyn l. wyprawa pomyslna, zwycięstwo.

κατορθωσις, *ἦ*, wykonanie pomyslnie, pomyslnosć; *κατόρθωσιν ποιεῖσθαι τῆς πολιτείας*, państwo dobrze znouu urządzić.

κατορθωτικός, *ἦ, ὄν*, pomyslnie wykonywający

κατοροῦω, spaść, spuścić się przedko.

κατοροῦδένω, obawiać się, lękać się, *τί*, czego.

κατορούσσω, att. — *ορούτω*, zakopać, wkopać, zagrzebać, *τί* l. *τινά*, i to *κάτι τινος*, w czem.

κατορξομαι, 1) tańcem, *πατόμιναι* zabawić, zachwycić, ocarować. 2) złośliwie ciesząc się z czyjzego nieszcześcia tańcować; w ogóle: naigrawać się, natrząsać się, *τινά ἔνσulto*.

κατουδαίος, 3. podziemny.

κατουλόω, dać zabliźnić l. zasklepić się ranie.

κατοουρέω, oszczać. Οὐδὲν. shańbić, zełżyć kogo.

κατοουρίζω, zapędzić do celu; zawiązać szczęśliwie.

κατοουρώ, płynąć z wiatrem pomysłnym.

κατοφροῦμαι, brwi marszczyć, duchów nabrać, λόγος κατοφροῦμένοι, nadęte, napuszone.

κατοχή, ή, 1, zatrzymanie, τιμός. 2) zachwycenie, natchnienie, zapal; πάντα ἐν κατοχῇ ἀληθεύειν, prawdę przepowiedać.

κάτοχος, 3. zajęty; natchniony; opętany.

κάτοχος, ον, i **κατάσχετος**, ον, zatrzymany, spełtany, τινί. Szczeg. zachwycony, natchniony, opętany, τινί, ἐκ τιμός, przez boga. 2) przech. (κάτοχος) trzymający, pętający, nęcący, przyciągający.

κατόφιος, ον, widoczny, laprzejcieblig.

κατοφοραγῆς, roztrwonić, na lakocie wydać.

κατρος, ό, indyjski gatunek pawia.

καττί — κατά τά, we wyroczni u Demost.

κάτταδε, dor. za κατά τάδε, pod takim warunkiem **κατάτάνυσαν**, ep. — κατετάτάνυσαν. [kami.

καττίτερος, p. κάσσιτερος.

κάττυμα, p. κάσσυμα.

κατίπερθε, p. καθόπερθε.

κατοπέθερος, p. καθοπέθερος.

κατωπνώ, p. καθοπνώ.

κάτω, przysl. (κατά. a krótkie) 1) na dół, w głąb. κ. διεγώρε; ἀβείας, mieli rozwolnienie. Szczeg. do piekieł, do podziemia, κ. ἐρχομεθαί, o libacjach zmarłym dawanych, które według wiary starożytnych do zmarłych pod ziemię się dostawały. Co do ἀνω και κάτω, p. ἄνω. 2) na dole, ku dółowi, poniżej, z Gent., czego: τό i τὰ κάτω, niższa część; ztąd też τὰ κάτω, południe, południowa część kraju. Oprócz tego a) ku morzu, οἱ κάτω, nadmorscy mieszkańcy, pomorzanie; τὸ κ., brzegi morskie, pomorszczyzna, pobrzeża; ή κ. Ἀσία, dolna Azya t. j. mniejsza. b) w podziemiu, τὴν κάτω (sc. χθονός χλαίνας) ὠδ λέγω, t. i. o istotnym pogrzebie, gdzie pochowany przebywa w podziemiu, nie mówię. Ztąd οἱ κάτω, podziemi, zmarli; οἱ κάτω θεοί, podziemi bogowie. c) na placu gonitwy: od szranek zacząwszy. d) o czasie, następnie, później; ztąd τῶν πάλαι μὲν — τῶν κάτω δὲ, następní, późniejsi, nowsi. Stp. wyż., κατωτέρω, wiele głębiej, także z Genit., w czem, n. p. Ταρτίρου. Stp. n.w., κατωτάτω, p. κατώτατος.

κάτωθεν, zwykl. **κάτωθεν**, przysl., z dolu, z głębi, n. p. z doliny, z podziemia; z dolu pod górę, ἀμύνεσθαι, bronić się; l. z Genit., τοῦ κύκλου, poniżej muru obwodowego. 2) pozornie za κάτω, n. p. τῶν κάτωθεν θεῶν, bogów którzy z podziemia działają skutecznie; τὰ κάτωθεν, fundamenta domu, podbudowanie; ὁ κάτωθεν νόμος, = ὁ μετὰ ταῦτα νόμος, prawo następujące. Dem. O czasie: następujący, późniejszy.

κατωθεῶ, zerpnąć, zrzucić, τινά.

κατωκάρα, przysl. na leń, łbem na dół.

κατωκράδιος, α, ον, z po nad ramienia rzucony, o dyskosie.

κατωμαδόν, przysl. z po nad ramienia, ἐλθόντων.

κατομοσία, ή, iου. — ή, przysięga l. zaprzysiężone świadectwo przeciw komu, przysięga powoda.

κατωνάκη, ή, odzienie niewolników, mające na dół wypustek ze skóry baraniej.

κατωπίαω, spuścić oczy, ze wstydu.

κάτωρ, ορος, ό, = κάστωρ, władca. ἡνι ἄκτωρ.

κατώροξ, υχος, ό, ή, d. t. pl. κατορωχεσσι, i

κατωρυγής, ός, 1) wkopany, wpuszczony w ziemię, zakopany. 2) Rzecz. ή κ., jama, nora, podziemne sklepienie, grób, skarbiec podziemny. — 3) młody szczep odłożony.

κατώτατος, 3. najdolniejszy, najgłębszy.

κατώτερος, 3. dolniejszy, głębszy.

κατωφαγῆς, α, ό, ptak jakiś żarłoczny.

κατωχρίω, zbladnąć. *expallesco*.

κάθινος, η, ον, zrobiony z lodygi l. pnia.

κάθινον, τό, zdrobn., pieniek; jakieś ziele morskie. **καθολομώτης**, οί, badyłowe grzyby, zmyślony lud.

καυλός, ό, 1) lodyga, badył, pręt, kłacz. 2) U Hom. a) drzewce, oszczepisko, drewno oszczepu. b) rękojeść, rączka, trzonek, jelca szalili, miecza. c) członek męzki roduy.

καύμα, τό, żar, upał, skwar, gorąco. a) spieka, parność (powietrza), ogień (ziemba). καύματι ἐρχομεθαί, być rozpalonym. b) z dod. ἐντός, gorączka. Tuzdiez o ziemie, mróz trzaskający. *aestus*. **καυματικός**, α, έν, gorący, palowy. T. s. **καυματώδης**, ός.

καυματίξω, wysuszyć, spalić. Biern. w skutek upału niszczyć; mieć gorączkę.

καυνάκης, ό, i **καυνάκη**, ή, futro ze skóry myszy l. lasicy; u Persów i Babilończyków.

καυσία, ή, biały kapelus Macedoński z szerokim brzegiem, zasłaniający od skwaru słonecznego (καύσις); ztąd nazwisko.

καύσιμος, η, ον, palny, zapalny.

καύσις, ή, palenie; wypalanie. 2) upał, skwar.

καυσόμα, biern. mieć wielką gorączkę; zapalić

καυδός, ό, i **καυδός**, τό, upał; gorączka. [sąc]

καύσσιον l. **καύσσιον**, przym. r. z, gorący, μάχη, bitwa.

καυστικός, ή, όν, palący. *ardens*.

καυστός, ή, όν, zapalony, spalony; palny.

καύστρα, ή, żgłisko, żgłiszcze. *hustum*.

καύσων, ονος, ό, α) upał, żar. b) gorączka.

καυτήρ, ήρος, ό, palacz, palący, żelazko, żegadło, kauteryum, do piętnowania.

καυτηράξω, rozpaloneż żelazem palić, piętnować. **καυτήρων**, τό, żegadło, żelazo do piętnowania. U Strab. V. 215. piętno.

καυόμα, Dep. dem. chwalić się, przechwalać się, z nastp. Inf. Tuzdiez chwalić, τί.

καύχη, ή, przechwałki, chępliwosć, wystawnosć; *gloratio*.

καύχημα, τό, przedmiot chępliwosci.

καύχησις, ή, przechwalanie się, *καυχων ἔχειν*, mieć powód do chępliwosci.

καυάξω, fut. dor. *καυάξω*, głośno śmiać się, szydzić.

καυεκτέω, być chorym na ciele, i przenoś. na duszy być chorym.

καυεκτης, ό, (ός *καυός ἔχει*) chory; źle usposobiony, nieżyczliwy.

καυεξία, ή, zły stan, zwł. ciała i zdrowia. Przenośn. źle usposobienie.

καυεταιρεία, ή, źle towarzystwo.

καυλάξω, klaskać, pluskać, szumić, pluszczyć, spluskać, brzmieć; tuzdiez przech., wypłuskać.

κάχληξ, ηκος, ό, kamyczek, krzemień; piasek nadbrzożny, brzeg, piasek rzeczny. *glar-a*.

καχρόδιον, τό, zdrobn. lupiny prażonego jęczmienia, plewy.

κάχρος, υος, ό, prażony jęczmien.

καχύποτος, ον, porozumienie mający, podejrzliwy.

καχποτοπόροιαι, zlego domyślać się.
καχποτοποπος, ον, zlego domyślający się, podejrzliwy.
κάψις, ή, polykanie, *κάψις* πίνειν, lykami pić.
κάω, ait. = *καίω*.
κέ, przed samogłoską *κέν*, ep. partykula enklityczna (dor. *κά*) = *άν*. a) Przy Indicat. oddać można w polskiem przez tryb łączący, albo przez może, pewnie, l. t. p. b) Przy Conj. albo wcale nie oddaje się, albo w zd. względnych, jak *ός* — *κε*, „ktobądź, ktokolwiek,“ *ότι* — *κεν*, cokolwiek. c) Przy Optat. albo oddać przez tryb łączący, l. „może.“ Nie rzadko z *άν* się łączy, rzadziej samo się powtarza.

κεάζω, poet. aor. 1. *έκεασ(σ)α*, lupać, rozlupać, *έδα*, rozplatać, zdruzgotać, zgruchotać.
κέαρ, αρος, ségn. *κήρ, κήρος, τό*, 1) serce, dusza; ztąd odwaga, *μετά σόν κέαρ*, według myśli twojej. U Homera mieści się *ένι στήθεσσιν*, ale i *έν θυμώ* l. *φρεσίν ήται*. Najczęściej w Acc. *κήρ*, w sercu, ale i *κήρι* i *πέρι κήρι*, (z całego serca, (z całej) duszy. 2) Opisuje osobę, jak *βίη*, n. p. *Πολυαμένεος λάσιον κήρ*, wlochatosercy Pylajmenesa.

κέαται, κέατο, p. *κείμαι*.
κεβλήπυρις, ή, ptak jakis z czerwonym lebkciem.
κεγχαμεις, ιδος, ή, pestki w figach i oliwachi.
κεγχερών, ώνος, ό, warsztat, gdzie kruszeco ziarnuja.
κεγχεραιος, α, ον, wielkości ziarna jaglanego.
κεγχερις, ιδος, ή, gatunek ptaka, żywiącego się jaglami.

κεγχεροβόλος, ον, wysiewający jagły.
κεγήρος, ό, ή, proso wyzyczne; 2) ziarno jaglane, jagła. 3) wszystko, co jest ziarniste l. ziarnowe, o jajaoh rybich.
κεγχοφόρος, ον, wydający proso.
κεγρώματα, τά, (podobno) ozdoby na brzegu tarczy l. male dziurki tamże do mierzenia czyli patrzenia.
κεδάζω l. *κεδάνομαι*, p. *σκεδάνομαι*.
κεδόνος, ή, όν, poet. 1) Czynn. staranny, baczny, troskliwy, przeczorny, rozumny, wierny, *κεδνά* *ιδούα*, zawsze staranna, wierna, przywiązana. 2) Biern. wart troski, ceniony, szanowany, drogi, dobry; pomyślny, *κεδόν τι*, wesoła wiadomość, coś pomyślnego.

κεδρία, ή, ion. *έη*, żywica cedrowa.
κεδρίωνος, η, ον, cedrowy, z cedrowego drzewa.
κεδρίς, ιδος, ή, owoc cedrowy; jagoda jałowcowca.
κεδρος, ή, cedr, dla wonnego drzewa do kadzenia używany; cyprysowe drzewo życia. Wszystko, co z cedrzyny się robi, cedrowa trumna, skrzynia. Tudzież, cedrowy olejek.
κεδρόω, olejkiem cedrowym pomazać, zabalzować.
κεδρωτός, 3., z cedrowego drzewa zrobiony.
κέσειθαι, κέσται, ion. = *κεΐσθαι, κείται*. — *κεΐόμενος, κείαντες*, part. aor. do *καίω*.
κεΐθεν, ion. i ep. — *έκειθεν*, co patrz. Tudzież o czasie: potem.

κεΐθι, ion. i poet. = *έκειθι*.
κείμαι, 2 sing. *κείσαι*, 3. *κείται*, ion. *κείται*, 3 pl. *κείται*, ep. *κείται*, *κείται*, *κείονται*, conj. *κείμαι*, 3 sg. *κείται*, *κείται*, inf. *κείσθαι*, ion. *κείσθαι*, impf. *έκειμην*, ep. *έκειμην*, 3 pl. *έκειντο*, ep. *κείατο* i *κείατο*, 3 sing. czestotl. *κείακτο*, f. *κείσομαι*, dor. *κείσομαι*, własc. co do znaczenia perf. do *τιθέναι* lub *τιθεσθαι* (Med.) Własc. więc, być

położonym, leżeć, i to a) o żyjących: leżeć, obłożnie chorym być, zapaść na zdrowiu, leżeć trupem, być pogrzebionym; ztąd *ό κείμενος*, umarły; dalej, uleż, uleż nieszczęśliu, być w poniewierce, we wzgardzie. Szczeg. leżeć niepogrzebionym, spokojnie w domu (*οίκω*) leżeć l. siedzieć, gnusnieć, wczasować; w ogóle: być, znajdować się, być w jakim stanie, *έν τοιούτοδ πόντοις*, być w takiej niedoli pogrążonym; znaczyć w czem, *έν τι*, spuścić się na co, polegać na czem, być zawistny od czego, b) o nieżywotn. rzeczach, leżeć, być złożonym, położonym, ustawionym, wspartym, znajdować się, być w zapasie, być przeznaczonym, określonym, stać na czem, polegać, grozić, znaczyć, być danym l. spisany, być spokojnym, spać; *κονή κείται*, dla wszystkich wspólnem jest zadaniem; *έν μέω κείσθαι τι*, nie wchodzić w co; *ανάτραπετον* l. *γεγραμμένον*, napisano; to z Appoz. jako, *άλλα κ.*, być pozostać w niepożytej sile l. świeżości, *έγγυτάτω κ.*, następować tuż za kim l. czem. Tudzież: stosować się, kwadrować, przystawać; godzi się komu; *έν τι*, do czego, *κείσθαι εις τι* = *πεπυκέναι*, n. p. *εις ανάγκην*, pograżać się, porażać, być; *κείσθαι τι*, leżeć na czem, *αδτάρηκ θέσιν*, mieć niezależne stanowisko; *θεών έν γούνασι κείται*, zawisło od woli bogów; podobn. *έν ήμιν ώς θεώ κείμεθα*, polegamy na was jak na bogu; *κείται ά θλον*, nagroda walki wyznaczona; *νόμος κ. τι*, istnieją; *κείμενα ζημία*, ustanowione kary; *τότο ήμιν ότω κείσθω*, tak ma być postanowionym; *κείται άνομα*, niewisko nadane; *εθ κείμενα*, będące w dobrym stanie; *παρρηόριόν σοι κείσεται*, pieniądz ci będzie złożony, zapłaci się; i *χρήματα έπι τραπέζη τι κείται μοι*, summy ulokowałem u wexlarza jakiego. Tudzież: dojść do czego, należeć do czego.

κεμηλήιον, τό, 1) to, co leży, ztąd *κεμηλία τε πρόσας τε*, mienie leżące (nieruchome) i chodzące (ruchome). 2) to, co odłożono na zachowanie jako rzecz kosztowną, kosztowność, skarb, klejnot; szczeg., o darach gościnnych.

κεμηήλιος, α, ον, zachowany w domu jako mienie drogocenne, niesprzedane.

κείνος, ή, ον, κείνη, κείως, ion. i poet. za *έκείνος, εκείνη, έκείως*. U Isokratesa i Demostenesa przed samogłoskami *κείνος*.

κείνός, ion. i poet. za *κείνός*.

κερία, ή, wstążka, pas, zwł. pas łoża; czechło.
κερίω, f. *κερώ*, inf. ion. *κερείναι*, aor. 1. *έκεira*, ep. *έκερα*, pf. pass. *κέκαρμαι*. I. Czynn. 1) ostrzyżć, uciąć, ziąć, zgolić, spuścić, wykarczować, *τι* l. *τινά*, i to *τινί*, komu l. czem, *έν τι*, z powodu czego. Biern. *κεριμαι τό ήπαρ*, watóbę mi wykłówa. 2) ogryść, pozreć, szczypać, wyjęć, wyrzeć (o zwierzętach) 3) Przenoś., schłónąć, pochłónąć, strwónić, spustoszyć, zniżyć, zrabować, wyrznąć, *πολβικρων φόνον*, wieloroga trzode wyrzwał. II. Med. włosy sobie ogolić, spuścić, obciąć, *έν τι*, do, z żaloby po kim.

κείς = *καί εις*.

κείσε, ion. i poet. = *έκεισε*.

κείω i **κείω**, 1) Desiderat. do *κείμαι*, własc. ep. futur. bez spółg. charakterystycznej źródłosi. *ΚΕΩ*, chcieć się polozyć, mieć chęć do spania l. spoczynku; w imiesl. *βη κείων*, poszedł aby się spać polozyć. 2) p. *κεάζω*.

κεκαθήσομαι, p. *κήσω*.

κεκαθήσω, p. *κάζομαι* (*κήσω*)

κέκαδραιαι, p. *καινομαι*.

κακιδοντο i **κακαδων**, p. *χαζομαι*.

κακαρωσ, part. perf. act. do *ζρόδωσι*. ΚΑΠΩ (ΚΑΦΩ), chwycić (powietrze), wylizwać, wyzionąć; zniżany, zadyszany, zadyszany.

κακλετο, **κακλόμενος**, p. *κέλομαι*.

κακλληα, p. *κλάω*.

κακραγμα, τό, krzyk. T. s. **κακραγμός**, ό.

κακρακτης, ό, krzykacz.

κακραμένωσ, przysł. (*καράννομι*), umiarkowanie, zmieszawszy.

κακραξιδάμασ, **αντοσ**, ό, o Kleonie, który wszystko krzykiem pokonywa.

κακραμένωσ, przysł. (*κρίνω*), oddzielnie, z rozeznaniem, z sądem, z rozważą.

κακροφαλοσ, ό, 1) siatka na włosy, na głowę. 2) czolko, ramięi czelny (u konia). 3) brzuch czwór sieci myśliwskiej. 4) drugi żołądek przeżuważających zwierząt, czepiec.

καλαδενώσ, ή, όν, halasujący, szumiący.

καλαδενώσ, ή, όν, t. c. poprzedz. W og.: brzmiały, rozdźwięczny.

καλαδew, poet. ep. aor. *καλάδωα*, 1) nprzech. szumieć, brzmieć, halasować, wrzeszczeć, burzyć się. 2) przech. zabrzmieć, brnąć, w tém s. znac. f. med. *καλαδήςσμαι*, wzywać, wielbić, *ἀρετάν*, śpiewając oplakiwać.

καλάδημα, τό, szum, łskot, wrzask, zgiełk; brzmienie, dźwięk, brzęk, dzwonienie.

καλαδής, **ιδωσ**, ή, śpiewający.

κάλადωσ, ό, p. *καλάδωμαι*.

καλάδων, **οντοσ**, niby imiesł. do słowa *καλάδω* = *καλαδew*, szumiący, huczający.

καλανογχήσ, **ew**, z dzidą czarna, zbroczona.

καλανοφής, **ew**, 1) czarną chmurą otoczony, czarnochmury. 2) w ogóle: czarny, ponury, ciemny.

καλανός, **ωσ**, **ον**, poet. = *μέλασ*, czarny, ciemny, ponury; przenos. zgubny, o browi; a *βλέφαρα*, kiem nos pokryte; straszny, grozę budzący.

καλανοφάησ, **ew**, czarny, ponuro przyswiewający.

καλανοφρων, **ονωσ**, **ον**, czarnego, podstępnego sposobu myślenia.

καλανώω, oczernić, poczernić. Biern. szczernieć; przenośn. zasmucić się.

καλανώπησ, ό, dor. — *ώπασ*, czarny z wejrzenia, ponury, dziki, straszny, złośliwy. *τορνωσ*.

καλανώπιτ, r. ż. do poprzedz., ciemny. T. s.

καλανώφ, **ώπωσ**, ό.

καλαρόζωω, dor. *καλαρόζωω*, = *καλαδew*, szumieć, brzmieć, huczec; pluskać, toczyć się, szumieć.

καλέβη, ή, czarna ofarna, dor. *καλέβα*.

καλέοντεσ, **οί**, krosna.

καλέωσ, ό, ptak leśny jakiś.

καλευθοποιόσ, poet. = *οδοποιόσ*, torujący drogę.

καλευθοσ, poet. pl. of *καλευθοι* i *τά καλευθα*. 1) droga, ścieżka, tór, koleją, ganek; *βγάρ* i *ιχθυόνων* t. s. wilgotne i rybne szlaki. morskie szlaki, *άνεμων*, drogi, bieg wiatrów; *γγήδωσ νοκτόσ τε και ήματόσ ειπ* *καλευθοι*, sćiożki nocy i dnia są bliskie siebie t. j. noc i dzień jako wędrowcy w kraju Lestrygonów zawsze tak blisko się schodzą, że ledwie noc zapadła, a już dnieć zaczyna. 2) droga, którą kto odbywa, podróz, marsz, wyprawa, chód, *στροφάδεσ* s. *άρκτωσ*, kolowy bieg niedawiedzicy (jako konstellacyi); *χαΐσθα* *καλέβθωσ*, ustąpić z toru, z kolei; z drogi czyli miejsc. Przen. *θεών άπόειπε καλέβθωσ*, zrzec się zaszczytu i chwały bogini; droga życia.

κέλωμα, τό, = *κέλωσμα*.

κέλωσισ, ή, rozkazywanie, rozkaz.

κέλωσμα, τό, rozkaz, nakaz, wołanie, nawoływanie; szereg. takt, według którego wiosłowano; krzyk, zgiełk; *εκ κέλωσματοσ*, na rozkaz, *τινώσ*, czyj, *από ενόσ κέλωσματοσ*, na komendę.

κέλωσμήωσ, ό, rozkazywanie, rozkaz.

κέλωσμοσώνη, ή, t. c. poprzedzające.

κέλωστήσ, ό, rozkazujący, szereg. czeladnik okrętowy, bosman, rotman, który wiosłarzom przedszly l. powolniejszy takt oznaczal. Na tryerach wtórowal mu i wspieral takt równocześnie osobny *τριηραβλήσ* na flecte. Ci *κέλωσται* byli zarazem dozorcami wiosłarzy i starali się o ich wyżwienie; *άνευ κέλωστων*, bez wołania rotmana. Tudz. herold.

κέλωστικώσ, ή, **όν**, rozkazujący, nakazujący; τό *κέλωστικώσ*, nakazujący ton, *τινώσ*, a ή s. sc. *τέγγη*, sztuka rozkazywania.

κέλωστιάω, częstotl. sl. do *κέλωω*, niestannie lub często rozkazywać, napędzać. Part. pracs. *κέλωστιάωσ* ep. za *κέλωστιάωσ*, napominac. *imperio*.

κέλωω, ep. aor. *κέλωσα* za *έκελωσα*, perf. pass *κέκλωσμαι*, aor. *έκελεσθην*, własc. w ruch wprawic, napędzić, *μάστυρι*, zwykłe: 1) wezwać do czego, rozkazać, nakazać, dać rozkaz; o równych sobie: ta-dzić, namówić; rzadziej o niższych: życzyć, prosić, blagać, *τινί*, wołać na kogo, zagrzewać; tudzież *τινί* z inf. Rzadziej z acc. osoby, wezwać kogo, dowodzić kim, spowodować, *τινά τι*, zagrzewać kogo do czego, i z acc. c. inf., napominac.

Biern. *κέλωόμενοι* i *κέλωσθέντεσ*, na rozkaz. 2) być rotmanem l. bosmanem, jako rotman rozkazy wydawać wiosłarzom; ztąd *τά κέλωόμενα*, rozkazy, komenda rotmana na okręcie.

κέλησ, **ητοσ**, ό, 1) z dod. l. opuszcz. *ήτοσ*, biegun, wierzchowiec, koń wyciągowy. 2) szparko pływający statek, jachta, okręt gończy z jedną ławą wiosłarską.

καληζέω, jeżdżać na biegunach, *ήτοιαι*, jeżdżać. Tudzież w znac. nieprzyzwolit. u Arystof., po-

καλήτιον, τό, zdrobn., łódź gończa. [jeżdżać.

κέλλω, f. *κέλωα*, aor. *έκελασ*, 1) przech. pedzić, poruszyć, *νήα*, okręt pedzić do ladu, ładować, *εν τινι*, *επί*, *πρόσ τι*. 2) nprzech., poruszyć się, biec; przybić do brzegu, zawinac do portu, o okrętach i żeglarzach.

κέλομαι, poet. za *κέλωω*, fut. *καλήσμαι*, aor. *κακλόμην* i *έκεκλόμην*, *κακλετο*, *κακλόμενοσ*, i *έκελησόμεην* u Pind. w ruch wprawic, zachęcić, poruszyć, zagrzewać, nakazać, rozkazać, zwykłe z acc. osoby i inf., napędzać, popychać, przec. *κέλεται* *δέ με θυμόσ*, *ε* *γαστήρι*. Tudz. z Dat. *κέλονται άλλήλοισ*, wzajemnie się napędzają; nawoływać, wzywać, napominac, nakazać, zmuszać, zniewalać. Tudzież, wzywać, blagać; nazwać, po nazwisku wołać

κέλωα, p. *κέλλω*.

κέλωφη, ή, lupina owoców, luszcza, strączek. T. s. **κέλωριον**, τό, i **κέλωρωσ**, τό, komiczek. Arystof. sędziów starych zowie *άντωμοσίων κέλωφη*.

κέλωρ, **ωροσ**, ό, syn.

κεμώσ, **άδοσ**, ή, sarna, jelonek, śpiczak, jelenie roczny; gatunek antylopy.

κέμμα, τό, leże, (*κείμαι*).

κew, p. *κew*.

κεναγήήσ, **ew**, wypróżniający naczynia, t. j. żołądek, sprawiający głód, trapiący głodem.

κεναγγία, ή, próżność naczyni, głód.

κενανδρια, ή, brak mężów l. ludzi

κένανδρος, ον, bez mężów, bezładny; słaby.
κένανωχής, ές, p. κενανωχής.
κένανωχόρεια, ή, próżna gadanina.
κένανωχής, ές, próżny t. j. chęlny się blahe-
mi rzeczami. *qui inania faciat.*
κένεβρεος, zwykł. τὰ κένεβρεα, sc. κρέα, ścierw,
ścierwo, padlina.
κένεμβάτω, na próżno, wydrażone, czcze miej-
sce trafić; potknąć się.
κένεός, ión. i poet. p. κενός.
κένεόφρων, ονος, ον, lekkomyślny, próżny.
κένεών, ώνος, ό, próżna przestrzeń; zwł. slabi-
zna. *center.* Później w og., próżnia.
κένόδοξια, ή, przywidzenie, urojenie; próżność.
κένόδοξος, ον, pełen pragnienia próżnej sławy.
κένοκοπέω, własc. czczą słomę młócić, groch na
ścianę rzucić, z piasku bicz kręcić, o próżnej ga-
daninie.
κένολογέω, święgotać, bająć, prawić duby. Ztąd
κένολογία, ή.
κένός, ή, όν, ión. i ep. także **κηνός** i **κενός**,
3., stp. w. κενώτερος, 1) próżny, z Gen. wolny,
ogolocony, obrany z czego, bez czego. Szczeg. nie
obciążony, obrany, nieobsadzony, niestrzeżony,
wymarły, bezładny, opuszczony; osierocony. Kzcz.
τὸ κενόν, próżnia, przerwa, dziura, otwór, z inf.
καθεῖναι, aby spuścić kogo; o nie zawsze zapeł-
nionych μετόπισι (prześczeń *inter denticulos et*
triglyphos) triglyfach, o ozdobie w środkowym
członku belkowania czyli zgrbu porządku doryc-
kiego. 2) przenoś. próżny, czczy, blahy, bezza-
sadny, bezskuteczny, daremny, bezkorzystny, κεν-
εὖν l. κενήσθι χειρὶ νεσθαι, *vacare*, z próżniemi
rękoma, z niczem wrócić, κ. λήγῃ, daremne dla-
wienie się, daremne wysilenie do womitów. Przysł.
κενά, ἐν κενεῖς, διὰ κενῆς, daremnie, na próżno;
κ. ἢν ἄσθματος, wycieńczony.
κένόσπουδος, ον, blahemi rzeczami poważnie
zajmujący się.
κένοταφέω, zmarłemu w dalekiej krainie, którego
ciała znaleźć nie można, wzniesić grobowiec pró-
żny: τὸν βίον, niby żywcem pogrzebać.
κένόταφιον, τό, próżny grób. p. poprzedz.
κένότης, ήτος, ή, próżnia; próżność, blahosć.
κένοτομέω, blahemi rzeczami się zajmować.
κένοφροσύνη, ή, urojenie, ubrdanie, przywidzenie.
κένοφρων, ον, czcze, blahie rzeczy zamierzający.
κένώ, ión. κενώω, 1) Czynn. wypróżnić, opu-
stoszyć, wyludnić, wytepić; opuścić, τί i τι-
νά τινος, ogolić co z czego, obrac, odrzeć, uwol-
nić; odjąć co komu. 2) Biern. opróżnić się, spu-
stoszczyć, wymrzeć, τὸ κενούμενον, wypróżnione
miejsce, podkopane, wydrażone od spodu miej-
skensa, p. κενέω. [sc. ziemi].
κένταυρομαχία, ή, walka Centaurów.
κένταυροκληθής, ές, pełen Centaurów.
κένταυρος, ο, p. Imiona własne.
κέντω, z ep. inf. aor. κένωσι (κάνεται za και ἐ-
κένται) ión. κεντώ, 1) żgnąć, bość, napędzić do
biegu), ostrogami bość, spinać, zawrzeć konia,
pobudzić τί, τινά. 2) Szczeg. o boju ręcznym,
żgnąć, przebić; w ogóle: bić, razić, pchnąć, aby
ranić albo katować, τινά, λιμῷ, dręczony.
κέντημα, τό, bodziec, żądło, kolec, oścień.
κέντητήριον, τό, szwydło, szwajca.
κέντω, p. κεντέω.
κέντονηκές, ές, ostrogami spięty; napędzony.
κέντρίζω = κεντέω. Biern. — ἴζομαι ἢπό τινος,
być pobudzonym. *instigor.*

κέντροδήλτος, ον, żądłem raniący.
κέντρον, τό, żądło, kolec. 1) bodziec, bicz, oścień
βοσπλήξ. Ztąd πρὸς κέντρα λακτίσειν, wierzcąc
przeciw ościeńowi. 2) knut, batog. 3) żądło pszczo-
ły. Ztąd obraz καθάπερ κέντρον εἰς τινα ἅμα πλη-
γῇ τὸν θυμὸν ἀφείναι, jak pszczoła wraz z ukłó-
ciem żądło traci, tak wraz z cięsem zadany m
komu gniewu zaniechać. 4) ostroga, kogutów, κέν-
τρα φῶσαι, dostawać ostrogi, o młodym kogucie.
5) Przenoś. a) śpinka, kolec, którym Edyp wy-
klół oczy sobie. b) r. z. o jadzie Nessosa, który
zwolna zabijając (ἄπαφανα κέντρα) miał dręczyć-
zowie się zaś ἐπιέσαντα, gdyż skutkował dopiero
za zbliżeniem się do ognia. c) bodziec, ostroga,
θυμὸς, gorączkowego temperamentu, zapalony;
ἐμὸς, tęsnota za mną. Nadto jeszcze: 6) grot dzi-
dy. 7) bodak, bodlak, bodzieniec, u roślin: kolec.
8) środkowy punkt, na który się stawia ramię
cyrka, aby koło zakreślić, średnica. *simulus*,
aculeus.
κέντρον, w oścień l. kolec zaopatrzony.
κέντρον, ονος, ό, złodziej zasługujący na knut.
κέντροτός, ή, όν, zaopatrzony w kolce; o łyżwach.
κέντωρ, ορος, ό, kołaczy, poganiacz, bicownik.
κένωμα, τό, próżnia, przerwa, przedział, κ. ἰα-
τρικόν, wypróżnienie, przeczyszczenie.
κένωσις, ή, wypróżnienie.
κέρμα, p. κέρμα.
κέρπος, ό, ptak morski, *procellaria*, którego pia-
na morską łatwo zwać i schwytać. Ztąd, czło-
wiek głupi, gap', wila.
κέρραία, ή, własc. róg. 1) drag żaglowy, reja,
także κέρας zwana. 2) różek, różki. 3) słup, pa-
lisada. 4) drag, hak, wiuda, kałar, kierat (przy
maszynach wojennych). 5) akcent nad słowem l.
inny znak, zwł. znaki piszących prędko, litera.
κέραιζω, inf. κεραιζεμεν, zgruntu, do szcztu zbu-
rzyć, spustoszyć, odrzeć, zabić, rozdrzeć, po-
grwać, τί, τινά. Szczeg. φάλαγγα, przelamać, a o
okrętach zatopić; τὸς κίτας ἐκ τὸν ὄνυ, wypędzić.
κέραινω i **κέραιρω**, t. c. κέραιω.
κέραιστής, ό, burzyciel, złodziej. 2) = κέραιστης.
κέραιω = κέραινω. T. s. κέρμαι.
κέραιμεία, ή, garncarstwo, zdunstwo, rzemiosło
zduńskie. Przysłowiowo: ἐν τῷ πύθῳ τὴν κεραι-
μίαν μανθάνειν, zacząć rzecz l. co od końca l.
opacznie. Podobn. ἐν πύθῳ ή κ. γίγνεται, *figlina*.
κέραιμικός, ή, όν, zduński, krag, kolo-
garncarskie. Zreszt. p. imiona własne.
κέραιμεῖον, τό, warsztat garncarski.
κέραιμειος i **κέραιμος**, = κέραιμειός.
κέραιμοσς, ον, gliniany, zduński, garncarski.
κέραιμειός, ό, zdun, garncarz. *figulus*.
κέραιμειτικός, ή, όν, zduński, garncarski.
κέραιμείω, być zdunem, robić garncarską robotę;
przenoś. τὰ τρέβλια κακῶς κεραιμεῖν, τὴν δὲ
πόλιν ἐδ και καλῶς, o demagogu, synu zduna, źle
lepił miski, ale miasto pięknie i dobrze.
κέραιμήτος, ον, i ep. = κέραιμειος.
κέραιμικός, ή, όν, i **κέραιμειος, η, ον**, glinia-
ny, plinitho: κ., cegły. *ficulis*.
κέραιμιον, τό, zdobna wł. κέραιμος, naczynie gli-
niane, misa, kruz, dzban do wina.
κέραιμιος, p. κεραιμειός.
κέραιμης, ίδος, ή, zlepek z gliny. a) da' hówka.
b) naczynie. c) z dodan. lub opuszcz. γή, glina
zduńska.
κέραιμής, ίδος, ή, γή, glina zduńska.
κέραιμος, ό, glina zduńska; dalej: robota garncar-

ska, naczynie, garnek, kruż, dzban; szczeg. dachówka; dach; przenośn. o zółwiu. 2) więzienie.

καραμοθήξ, ó, zdun.

κεραμόω, cegła, dachówka pokryć; τὸ κεραμωτόν ἡ κεραμωτή στέγη, dach ceglany.

κεράννυμι, κερανώω, z ep. form. pobocz. **κεράω** i **κεραία**, aor. 1. act. ἐκέρασα, ep. ἐκέρασα, pass. ἐκεράσθην, Med. praes. conj. κερώνται jak gdyby od κέραμαι, impf. κέρασθε, ep. za κέρασθε, impf. κερώντω, ep. za ἐκερώντω, pf. pass. κέραμαι, plsqpf. ep. κεράναντο. Tu należą także formy **κίρνω** i **κίρνημι**, które p. 1) Czynn. i biern. mieszać, zmieszać; w f. biern. πρὸς ἀλληλα, pomieszać, τινί, z czem, być złączonym, spojenym z czem; μεταξὺ τινὸς τε καὶ τινος, być mieszaną z tego i owego; καλῶς κεραιόμενον πρὸς τι, w słusznym stosunku być do czego. Szczeg. a) o pomieszaniu wina zbyt mocnego z wodą; κρητήρα οἴνου, w dzbanie wino z wodą zmieszać; κέρασσε νέκταρ ἐρωδρόν, t. j. wlać zmieszane. b) o wodzie do kąpeli, ἐκ τρίποδος — θουρήρας, z ciepłą wodą zmieszać zimną, że temperatura była pokrzepiająca, zładodźcą, umiarkować. 2) Mod. zmieszać dla siebie, οἴνον, a κρητήρα z dodan. l. o puszcza. οἴνου, w dzbanie wino z wodą zmieszać, czyli napelnić mieszanem winem.— Przen. o pomieszaniu czyli połączeniu innych rzeczy, n. p. πλοῦτον ἀρετῆ, bogactwo z cnotą złączone.

καραοξύος, on, gładzący róg l. obrabiający, τέκτων, tokarz.

κεράως, á, ón, rogaty, porożysty, rogowy.

κέρας, gen. κέρατος, ep. κέραος, ión. κέρεος, att. κέρως, dat. κέρατι, zwykle κέρα l. κέραι u Hom., ión. κέρει, plur. nom. κέρατα, ep. κέρα, ión. κέρρα, gen. κέρατων, ep. κέραων, ión. κέρων, dat. κέρασι, ep. κέρασσι. 1) róg, rogi, poroże, gl. bydl. 2) róg, jako materiał, a) lúk. b) rurka rogowa, cewka rogowa, przez którą przechodził włosień wedy, jak teraz przez riórko, aby ryba włosienia nie przegryzła. Góra była cewką napelnioną oliwem, aby przedźć zanurzyć w głębi. 3) trąba, róg do trąbienia, tyrenski mianowicie, κέρατι ἀλεῖν, dać, trąbić na rogu.— róg do picia, οἴνου, kubek wina. 4) dla podobieństwa. a) ramię rzeki, odnoga. b) czub, wierzchołek góry, z dod. τῷ ὄρει. c) skrzydło, wójśka. ἐπὶ τὸ κ ἐπίστασεν, na skrzydle ustawić: ἔσω τοῦ κέρως, z oskrzydleniem; κατὰ κέρας l. τῷ κέρα προσβάλλειν, napasać na skrzydło, z boku zaczerpić l. natrzeć. κέρας tudzież jest ustawienie armii tak, że czoło całej armii obrócone ku jednemu ze skrzydeł; ζῆλα ἐπὶ κέρως, ἐπὶ κέρας, κατὰ κέρας, w kolumnie, w szeregach, w długiej linii pojedynczo (jeden za drugim) marszerować tak, że stosunkowo kilku obok siebie, a wielu, jeden po drugim, po sobie idzie. Opp. ἐπὶ φάλαγγος. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι, z kolumny kazać rozwinąć się w falangę. T. ἐπὶ κέρως, na skrzydło, jako oppos. do ἐπὶ μετώπων. d) = κέρατα, reja. e) κέρατα, gatunek mylnych wniosków, paralogizmy, rogaty wniosek, jak n. p. nie zgubiłeś stu rubli; więc masz sto rubli. Zład κέρατα φέειν ἀλλήλοις, pytania podchwytliwe l. rogaty zadawać.

κεραοβόλος, on, rzucający na róg. Przenósń. twardy, nieugięty człowiek.

κεράστης, on, ó, rogaty, cornutus.

κεραστὴς, ίδος, ἦ, r. z. do poprzedzającego.

κερασφόρος, on, mający rogi, rogaty.

κερατέα, κερατεία i **κερατία, ἦ**, drzewo chleba świętojańskiego.

κερατίας, ó, rogaty.

κερατίνη, ἦ, i — νης, ó, wniosek rogaty. Acc. κερτιναν.

κεράτινος, η, on, z rogu zrobiony, rogowy.

κεράτιον, τό, zdobn. rożek.

κερατοειδής, ές, rogaty. T. s. **κερατόδης, ές**.

κερατοφορέω i **κερασφορέω**, mieć rogi.

κερατοφόρος, on, p. κερασφόρος.

κεραυνός, 3 i 2 zak. piorunny, gromowy; dalej: gromem, piorunem rażony; πῶρ κ., ogień gromowy, grom, μάτηρ, t. j. Semele. Tudż piorunujący.

κεραυνοβόλος, ἦ, rzucac, ciskać piorun l. grom.

κεραυνοβολία, ἦ, ciskanie piorunu l. rażenie, uderzenie gromem.

κεραυνοβόλος, on, piorunny, gromowy, πῶρ. κερ., ó, piorunnik, gromowładny. Ale **κεραυνοβόλος, on**, rażony piorunem l. uderzony.

κεραυνοβρόντης, ó, piorunowładca; piorunny, Zeus.

κεραυνός, ó, grom, piorun, uderzający i zapalający (κατασκήπτει, φέρσται εἰς τι), zwykła broń Zeusa. Przen. o wielkiej sile wymowy, piorunujące słowa; δεινὸν κεραιὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν, piorunować językiem. Tudzież przydomek.

κεραυνοφάης, ές, polysylukujący jak grom.

κεραυνοφόρος, on, gromonosny; piorunowładny.

κεραυνώω, razić, rabić piorunem l. gromem, τινά l. τι.

κεραυνώσις, ἦ, rażenie l. zabicie piorunem.

κεράω, 1) = κεράννυμι. 2) (κέρας), stać na skrzydle.

κερδαίνω, f. κερδάνω, ión. κερδάνει u κερδήσομαι, aor. ἐκέρδαναι i ión. ἐκέρδησα, zyskać, mieć zysk l. korzystać, korzystać, wyzyskiwać, kupczyć, frymarczyć, lichwą bawić się; τὸ κ., zysk; a κ. τι, co mieć w zysku; τὸ κέρδος, szukać zysku swego; χρηστά ἔπη, zyskać dobre słowa t. j. przyjąć według zasługi; τὸν παρ' ἡμῶν ἔπεινον, wyjść dobrze na naszą pochwałę; Μεγαροῖσι παρτείοσσι, z zachowania Megary, l. z Imiesl. δάκρυα κερδάναι, mieć w zysku łzy. Przechodn. τινά, zyskać, zjeść, pojednać (sobie) kogo.

κερδαλέος, a, on, a) zyskowny, korzystny, pożyteczny, zbawienie, ἔς τι, do czego, τὸ κερδαλέον, zysk, korzystać. b) szukający zysku l. chciwy zysku; o ludziach: szczwany, przebiegły, chytry, mądry, pamiętający o sobie; przysł. κερδαλέως, zyskownie, korzystnie.

κερδαλέοφρον, on, ep. chytry, przebiegły, szuchwakerdajęcy, najprzebiegły. b) R. n. τὸ, najlepsze. **κερδαίνω, on**, stp. wyższy (niby od κέρδος), korzystniejszy, zyskowniejszy, pożyteczniejszy.

κέρδος, τό, gen. pl. att κερδών, u Ksenof. κερδέων. 1) (Często w l. mng.) a) zysk, korzystać; lichwa; pożytek; ἐπὶ κέρδεσσιν, dla zysku; ἔς κέρδος δρᾶν, czynić w dobrym zamiarze; κέρδος λέγειν, κέρδη παραίνειν, radzić do tego, co jest zyskownem, korzystnem; κ. ἐμπολῶν τινι, przynieść korzyść komu, z nasip. ἐπει. Łącząc się z Genit., κέρδος φέρειν τὸν χρόνον, mieć zysk z czasu t. j. ze zwłok. Nie rzadko przymiotnie stoi, zład κέρδη, korzystne; a κέρδος (sc. ἐστὶ) z Inf., jest korzystnem, korzyść przynosi; πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φύγη, za zysk uważaj, bądź złowolniona, że tylko wygnaniem cię kara. Podobn. κέρδος ὁ μὴ πάσχων τι βίαιον — ἐνόμιζε, kto gwałtu nie doznawał, za zysk to sobie poczytywał. b) zóld,

placa. c) κέρδη, na zysk obliczone czynności. sposoby zarobkowania. d) samolubstwo, chciwość, chęć zysku, łakomstwo, τὰ δειλά κ., brudna chciwość. 2) o osobach. κέρδη οἰκίχσαντά τι, na korzyść czyja mieszkac gdzie komu. b) o rzeczach, zyskownie zdanie, dobra rada, chytryść, κακά κ., fortele, chytre zamysły podstępny, praktyki, matactwa, obroty, sztuki.

κερδοσύνη, ἡ, chytryść, w dat. κερδοσύνη, przyszł., chytryze, przebiegle.

κερδῶ, οὖς, ἡ, lis. *vulpes*

κερδῶος, α, ον, zyskowny, darzący zyskiem.

κερδῖος, ὁ, ptaszek jakis, gatunek dzięcioła.

κερμιδοποιΐκή, ἡ, sc. τέχνη, sztuka robienia przybijaczki (iglicy tkackiej).

κερμιζῶ, ἰσλά tkacka, przybijaczka przędze przybijac, tkac.

κερκίς, ἰδος, ἡ, przy starym warsztacie tkackim pret, później σπάθη, którym przędze przybijano; później przy pionowym warsztacie, przybijaczka, (czolnek) iglica tkacka. Tudzież, tkanie, snowanie. 2) o podobn. narzędziach: drowniany kolek u jarmza: osika, osina, drzewo.

κερκιαίς, ἡ, przybijanie osnowy przybijaczka.

κερκιστική, ἡ, sc. τέχνη, tkactwo.

κερκοπιθήκος, ὁ, małpa ogoniasta.

κερκός, ἡ, ogon, chwost zwierząt; λαγῶ, kosmyk; jelenia, pióro; lisa, pret. κέρκω σάινειν, ogonem machać, mordać. Członek męzki. Przenoś. antaba.

κερκοφόρος, ον, ogoniasty. *caudatus*.

κερκωφ, ὀπος, ὁ, gatunek małp ogoniastych. Przen. człowiek chlytry, matacki.

κέρμα, τό, starte, pokrajane, kawałek; szczeg. pieniążek, zdawkowa moneta, bilon, szeląg, grosz. τὸ στόμ' ἐπιβόσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων, kilku groszami zatkać gębę; ἀντ' κ. μικρῶν, za kilka groszy t. j. za lichy zysk.

κερματίζω, rozkrajac, zetrzeć, podrobnić.

κερματίων, τῶ, zdrobn., drobna moneta.

κερματιστής, ὁ, wekslarz, bankier.

κεροβάτης, ὁ (κεραβάτης) kozio-kozło-nogi.

κερόδτος, ον, rogiem spojony l. wyłożony.

κερούς, εσσα, εν, rogaty.

κεροίαξ, ακος, ὁ. lina, aby teje do masztu przymocować i kierować niemi. **κεροτοπέω**, bość rogami; ztąd *κεροτοπούμεναι*, uderzone dziobami, o okrętach.

κερουλικός, 3, ciągnący rogami; τόσα. *κερουλικά*, przy rogu, lęku, kablaku napięty luk.

κερουτιάω, rogi groźnie podnieść, poroże wyprostować.

κερουγίς, ἰδος, ἡ, r. ż. do *κερούχος*, rogaty.

κεροφόρος, p. *κεραφόρος* i *κεράς*.

κερούς, p. *κεῖρω*.

κερομέω, poet. więc., szydzić, kpicić, lżyć, nagrać się, natrząsać się, drażnić, martwić, bez Obj. i *τινά. irrideo*.

κεροτμήσις, ἡ, szyd, nagrawanie się, natrząsanie się, drażnienie. *irrisio*.

κεροτμία, ἡ, t. c. poprzedz.

κεροτμός, ον, szydny, lżący, obelżywy, drażniący, uszczypliwy, zuchwały.

κεροτομος, ον, krający serce, martwiący; ztąd. szydny, wyszydający; κ. *χαρά*, zwodniczy; przesztą t. c. poprzedz.

κερυνής, ἰδος, ἡ, ścgn. *κερυνής*, ἦδος, i *κέρυχνή*, ἡ, pustulka l. pustolka (ptak). *timunculus*.

κερυχός, ὁ, suchość, ochrypłość.

κῆς i **κείς**, = *καί εἰς*, lepiej *κῆς*.

κέσατο, p. *κσίματ*.

κεστός, ἡ, ὄν, przeżgany, przetykany, haftowany, wyszywany. Rzecz. ὁ *κεστός*, pas, pizepaska, taśma; zwl. pas Afrodyty.

κέστρα, ἡ, 1) młotek, szydło. 2) ryba.

κεστρεΐς, ὁ, ryba morska, do szydła z postaci podobna. *tuqil*.

κευθάνω, poet. = *κεῖθω*.

κευθία, τό, = *κευθίων*.

κευθίων, ὄνος, ὁ, kryjówka, jama, nora, dziura; κ. *γαίης*, głębie ziemi, podziemie, o Hadesie; κ. *νεκῶν*, dom, przybytek zgasłych, przybytek najświętszy, *πικνοί*, chlewy szczelnie zamknięte; leże zwierząt: otoclań, przepaść; *ὄρεων*, parowy, wąwozy.

κευθός, τό, = *κευθίων*.

κευθῶ, aor. 2. *ἐκυθον*, ep. *κῦθον*, a z redupl. ep. conj. *κεκῦθω*, 1) przeh. a) ukryć, przekryć, zataić, *τι* i *τινά*, z *σιγῆ* i opuszcz. Obj., z bólu ścisnąć zęby, przytłumić, polknać. Pf. act., zataić w duszy; biern. być ukrytym, *τινί*, w czem. b) z dod. l. opuszcz. *νάω*, *ἐνὶ φρεσίν*, *ἐνὶ στήθεσσι*, *θυμῶ*, utaić, zamilceć, zawierać w sobie, *τί*, mózł owładniać; ztąd *ὀκρέτι κ. θυμῶ βρωτόν* *ὀδδὲ πατήρα*, przeciążyć się pokarmem i napojem; *τινά τε*, przed kim co zataić, utaić l. taić, przemilczeć, co. 2) aprzech. Praes. i Perf., być ukrytym, przepaść się, zniknąć, leżeć w ukryciu, być przechowanym l. pochowanym, o zgasłych, *τινί*, *εν τινί*.

κεφαλαίον, τό, właśc. główna rzecz, punkt główny, treść; o osobach: głowa, pierwsza osoba, bohater, *τινός*, czego. Szczeg. a) *τινός*, streszczenie, rekapitulacja, suma, wyodek, rezultat; *βραχυτάτω κεφαλαίω*, ze streszczenia krótkiego: *κεφαλαίον ἐπιτιθέσθαι τινί*, uwieńczyć co, dō najwyższemu posunac stopnia. Ztąd przysłówkowo: *ἐν κεφαλαίω*, w ogóle, w ogólności, ogólnie; po d. *ἐν κεφαλαίως*, a *ἐπὶ κεφαλαίω*, sumaryjnie; *καρῖταλ*, iścizna; tudzież, rozdział (w księzce). W ogóle: koniec główki, *τῆς βαφάνιδος*, główka rzodkwi.

κεφαλαίος, α, ον, główę tworzący, główny; *ῥήμα*, główne słowo.

κεφαλαίω, 1) główne rzeczy przytoczyć, główne podać punkta, zwięzle zebrać, streścić. Tudzież w Med. scharakteryzować ogólnie; *τινά*, a biernie: wynosić w ogóle. *ἑξακοσίων σταδίων*, stadiów sześćset. 2) WN. T. ranić w główę, zabić.

κεφαλαιώδης, ες, głównych rzeczy dotyczący, treściwy, streszczony; *τά κ.*, najważniejsza rzecz, główne rzeczy. *summus*.

κεφαλαίωμα, τό, suma, ogólna ilość.

κεφαλαλήγης, ες, mający i sprawiający ból głowy. T. s. *κεφαλαλήγος, ὄν*.

κεφαλαλήγία, ἡ, ból głowy; T. s. *κεφαλαργία ἡ*.

κεφαλή, ἡ, ep. gen. i dat. *κεφαλῆς*, dor. *κεφαλά*. 1) głowa. *λεβ*; *κακ κεφαλῆς* t. j. *κατὰ κ.* od głowy na dół, a przenoś., od początku do końca, zupełnie; *ἐς πῶδας ἐκ κεφαλῆς*, od stóp do głów, *ἐπὶ τῆς κεφαλῆς*, z góry na główę; *ἐπὶ κεφαλῆν*, na *λεβ*, ztąd *ἐπὶ τήν κ. ἀναθεῖναι τινί τε*, na główę czyjaś zwalić co, jakaś wine: *ἀναμάσσειν κεφαλῆν τι*, wlaść co na sie, winny być; *εἰς κεφαλῆν τρέπειν τινί τε*, na główę czyjaś, na kogo zwalić co. Szczeg. a) usta, *ἐχθρῆς ἐκ κ.*, z ust najniemawistniczych; *ὅσον κεφαλῆν χάρδ φωτός*, ile gęba męża objąć zdolala t. j. ile mógł gębę, usta otworzyć. b) jako najszlachetniejsza część za osobę samą. Ztąd *μπαρά κεφαλῆ λ. κακῆ*,

przeklęty, złoczyńca, a w przemowie: φίλη κ. i t. p., droga głowo, serce l. duszo moja: tudzież przysięgano na głowę; τὸν τῶν ἰσὸν ἐμῆ κεφαλῆ, szanowałem go jak siebie samego. c) jako siedlisko życia, głowa, κεφαλὴ περί δεῖδια, bać się o głowę; σὴ κεφαλῆ ἀναμιάξεις, głową swoją odpowiesz, przypłacisz; κεφαλὰς παρθέμεναι, głowy nadstawić; ἐς κεφαλῆν τρέποιτ' ἐμοί, szłoby o moją głowę, i bez słowa, σοὶ εἰς κεφαλῆν. 2) o przedmiotach nieżywnotnych, szczyt, koniec, początek, źródło, brzeg, ὑπὲρ κεφαλᾶς, nad brzeg naczyń; σκοροδῶν, główka czosnku; τῆς τάφρου, po nad rowem t. j. na wale; ποταμῶν, źródło. 5) główna rzecz l. treść, głównik, główny wypadek, streścić; główna osoba.

κεφαλήγερῆτης, ου, ὄ, zbierający głowy; komiczn. parodia Homerowego νεφελήγερῆτης. Plut.

κεφάλιον, τό, drobna, główka ryby.

κεφαλίς, ἴδος, ῆ, drobna, główka, cebuli l. t. p. βεβλίου, początek. — kapitel.

κεφαλοβαρήτης, ἐς, z ciężką głową.

κεφαλόφλαστος, ον, z głową zgniecioną.

κεφαλος, ὄ, ryba morska z wielkim łbem.

κεφαλοτόμος, ον, ścinający głowę.

κεχαρισμένως, przysł. (χαρίζομαι) przyjemnie, poętnie.

κεχρηνώς, p. χαινω.

κεχλαδώς, perf. do χλάζω. L. mng. κεχλαδόντες.

κέχρημαι, p. χέω.

κῆω, p. κείω.

κῆ i κῆ, p. πῆ i πῆ.

κῆαι, κῆοι, κῆμενος, p. καίω.

κῆβος, ὄ, gatunek małp ogoniastych.

κῆρῶ = καί ἐγώ.

κῆρῆια, ῆ, 1) pochowanie, pogrzeb. 2) powinowactwo, συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κ., zawięzywać małżeństwa między ludźmi.

κῆρῆιος, ον, poet. i κῆρῆος, ον, 1) godny starania, kochany, drogi, τινί, komu; staranny. 2) pogrzebowy, χοαί, τρίχες, na znak smutku wylane, obcięte.

κῆρῆμονια, ῆ, pielęgnowanie, troskliwość.

κῆρῆμονικός, 3. staranny, troskliwy, pielęgnujący.

κῆρῆμών, ὄνος, ὄ, ῆ, 1) starający się o co, zastępca, pielęgnujący, δίχα κῆρῆμόνων, pozbawione opieki. Szczeg. a) opiekun. b) grzebiący umarłego. c) bóstwo opiekuńcze. 2) spowinowacony, powinowaty, zięć.

κῆρῆος, p. κῆρῆος.

κῆρῆστῆς, οἰ, ὄ, przez małżeństwo spowinowacony, powinowaty. Szczeg. zięć, szwagier, dziawierz, szurzy; teść, i t. d.

κῆρῆστῆια, ῆ, powinowactwo.

κῆρῆσμα, τό, powinowactwo. Poet. = κῆρῆστῆς.

κῆρῆστῆς, ὄ = κῆρῆμών.

κῆρῆώ, 1) przech. starać się o co, załatwiać, poświęcić usługi, pielęgnować, τινά, τί. Szczeg. a) umarlemu oddać ostatnią przysługę, pogrzebać, τινά. b) wydać za żonę; οἱ κῆρῆσαντες, teściowie, świekrowie, rodzice. 2) przech. spowinowacić się, przybrać za zięcia, τινί. W ogóle. połączyć się, pobrać się, τοῦτο λέχος, z tą niewiastą.

κῆρῆιστος, ῆ, ον, stp. najw. od κῆρῆος, do κῆρῆιος należący, najdroższy, najmilsiy.

κῆρῆος, εὐς, τό, 1) troska i to a) kłopot, żal, smutek, τινός, po kim, o kogo, θυμῶς, zmartwienie. Szczeg. żal, żaloba po umarłych, ἅμα κῆρῆει, w żalobie. b) bieda, nędza, cierpienie. 2) powinow-

wactwo, ożenienie się, małżeństwo; τὸ κῆρῆος ἐν-ἀφασθαι τῆς θυγατρὸς, wydać za żonę córkę.

κῆρῆστος, ον, strapiony, troskliwy.

κῆρῆω, f. κῆρῆσω, f. med. κεκαρῆσομαι, f. częstotl. impf. κῆρῆσκετο. 1) czynny. (tylko u Epików) a) zafrasować, zasmucić, zmartwić, zatrwóźić, τινά. b) uszkodzić, obrazić, urazić; uciskać, pograżać w niedoli, τινά l. τί. 2) Med. być zakłopotanym. a) smucić się. b) starać się o kogo l. o co, pielęgnować, brać do serca, zając się, być życzliwym, z dod. l. bez θυμῶς, τινός l. περί τινος, z μῆ i Conj. i to τί, w czem.

κῆρῆωκε, dor. = καί ἔδωκε.

κῆρῆάριον, τό, zdrobn. κῆρῆίς, ῆ, 1) urna (do losów). 2) kubek (do kostek.)

κῆρῆ, dor. καί ἐκ.

κῆρῆα, dor. = καί αἶκα.

κῆρῆάζω, = κακίζω, sztydzić, lajać.

κῆρῆίς, ἴδος, ῆ, promień, struga; κ. πορφύρας, sok, płyn purpurowy; κ. φλογίος, kłęby dymu. κ. μηρίων, tłuszcz kąpiący z ud pieczonych. 2) galas, galasówka, dębianka.

κῆρῆϊω, i biern. κῆρῆϊομαι, wytrysnąć, bryznąć, wyclekać, τινός, z czego; tudzież, kłębić się.

κῆρῆϊος, ον, i κῆρῆεος, ον, płonący, płomieniem palący się, ardens.

κῆρῆῶ, ułagodzić, uspokoić, ukoić, uśmierzyć, τινί, czem. Szczeg. śpiewem urzec, oczarować, zachwycić, τινά, τινί, czem. Biern. ἀκούων τινός κῆρῆῶμαι, słuchać kogo w zachwyceniu; okrócić, oswoić, zwierzęta; cheroby urzec, leczyć; ὄψ' ἠδονῆς κῆρῆθέντες, przekupieni.

κῆρῆθῆμος, ὄ, zachwycenie, milczenie z powodu zachwycenia. Oblectatio.

κῆρῆκτάς, ὄ, dor. = κελητής.

κῆρῆλημα, τό, złudzenie, zawód.

κῆρῆρῆς, ῆ, oczarowanie, uśmierzanie, zakłęcie, złudzenie, zachwycenie.

κῆρῆτήριος, ον, uśmierzający. Ztąd τὸ κ., czar, urok.

κῆρῆήτης, ὄ, att. καλήτης, mający rupturę l. gardło grube.

κῆρῆιδῶω, zwałać, κῆρῆιδῶσθαι, splamić się.

κῆρῆίς, ἴδος, ῆ, plama, brud; szczeg. krew; przen. zmaza, zakala, plama, piętno, κακῶν, grzechów, a κ. συμφορᾶς, wyciśnięte przez los. macula, labe.

κῆρῆλον, τό, suche polano (drzewa); szczeg. drzewce strzały; strzała; w l. mng. pociski, i to bogów; promień słońca; φόρμιγγος κῆρῆα, śpiewy, niby pociski lutni.

κῆρῆλινεον, τό, ion. κῆρῆλονήϊον, zóraw (u studni); pompa (w okrecie). tolleno.

κῆρῆός, ὄ, (XΑΩ), kaganiec. Ztąd κῆρῆώω, włożyć kaganiec.

κῆρῆος, eolsk. = κείνος.

κῆρῆος, lac. census. poglówne. κῆρῆωσρ, censor.

κῆρῆξ, κῆρῆός, ῆ, ptak morski; także κῆρῆξ i καθῆξ, mewą morską. fulica.

κῆρῆα, dor. = καί ἐπί.

κῆρῆί, κῆρῆετα, = καί ἐπεί, καί ἔπειτα.

κῆρῆεῖα, ῆ, ogrodnictwo.

κῆρῆεσμα, τό, ogrodowiżna.

κῆρῆεῶω, sadić w ogrodzie, τὰ καπερούμενα, rośl. ogrodowe. W ogóle: pielęgnować, wychować.

κῆρῆί, dor. καί ἐπί.

κῆρῆίδιον, τό, zdrobn. κῆρῆος.

κῆρῆίον, τό, ogródek, wirydarzyk. hortulus. Tudzież, sposób spuszczenia włosów.

κῆρῆπος, ὄ, ogród; Διὸς κῆρῆπος, plac gouitw w Olim-

πίη; Χαρίτων κ., poezya. Ἀδωνίδος κῆποι, urok niekły. 2) gatunek mały ogoniastych.

κηπουρέω, bawić się ogrodnictwem. T. s. κηπωρός i κηπωρέω.

κηπουρικός, 3. ogrodniczy.

κῆρ, κηρός i κάρος, acc. κῆρα, ἦ, 1) bez i z dodan. θανάτου, potęga śmierci, los śmierci, śmierć, bogini śmierci. Każdy człowiek miał swoją kerę, Achilles dwie potęgi tego rodzaju. Przen. τίω μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, stawiamy go na równi ze śmiercią. 2) po Homerze w ogóle: zły los, niedola, nieszczęście, śmierć, męki cierpień, choroba, szkoda; κῆρ ὁ καλῆ, żmaza, zakala nie przynosząca chwaly. 3) κῆρες ἀναπλάκῃται, Erynie Laiosa.

κῆρ, ścgn. z κέαρ, serce, dusza; p. κέαρ.

κηραίνω, 1) uszkodzić, zniszczyć, zgubić, zatracić. 2) być w kłopotcie, biedzie.

κηρσεσιφόρητος, ον, przez kery sprowadzony, podszczęty.

κηριάζω, przypodobić do plastru miodu.

κηρινδον, τό, jakiś kwiat.

κηρινός, ἦ, ὄν, woskowy.

κηρίων, τό, plastr miodu, węża, dnia, dzianka. *fucus*.

κηριοποιός, ἄ, ὄν, robiący miod, dziankę.

κηριωρεφής, ἐς, na śmierć wychowany, śmiertelny.

κηρίων, ανος, ὄ, pochodnia woskowa. (u Rzymian, weselna).

κηροδέτης, ὄ, i κηρούδετος, ον, woskiem zlepiony.

κηροδέτης, ἐς, podobny do wosku, woskowaty.

κηρόθι, w sercu, serdecznie; u Hom. κ. μάλλον.

κηροπλαστέω, z wosku robić.

κηροπλαστής, ὄ, wyrabiający z wosku, woskownik. Ztąd κηροπλαστικός, ἦ, ὄν.

κηρόπλαστος, ον, donoś, woskiem zlepiony.

κηρός, ὄ, wosk; masa ze smoly i pakuli.

κηροτέχνης, ὄ, woskownik.

κηροχέτω, topić wosk, z wosku wyrabiać.

κηρουγμα, τό, to co obwieszcza woźny, obwieszczenie, rozkaz. Zszeg. obwołanie, ogłoszenie zwycięzcy. κ. γίγνεται, ogłaszają, z Inf. l. Acc. c. Inf., że. Tudzież: kazanie, kaznodziejstwo.

κηρούκαινα, ἦ, od κῆρῆς, woźna, heroldowa.

κηρουκία, ἦ, ion. κηρουκίη, urząd woźnego.

κηρούκειον, τό, ion. κηρουκίον, laska herolda, laska pokojowa. *Caduceus*.

κηρούκειμα, τό, obwołanie, poselstwo herolda.

κηρουκῶω, być heroldem, ogłaszać.

κηρουκικός, ἦ, ὄν, heroldowy.

κηρουκώδης, ἐς, mający postać konchy morskiej κῆρῆς zwanej.

κηρούλος, ὄ, ptak morski, samiec zimorodek.

κηρούς, υκος, ὄ, 1) herold, woźny, obwoływacz.

Heroldowie za czasów bohaterskich stanowili klasę ludzi szanowaną wiele. Merkury był ich przaszczurem, sami byli święci i nieetykalni wraz z laską (σκῆπτρον l. κηρούκειον), znakiem ich godności. Byli oraz posłańcami królów w sprawach prywatnych i już to w czem innym, już też głównie przy obrządkach ofiarnych czynnie im dopomagali. W Atenach byli κῆρουκς, ogłaszający Eleuzyńskie uroczystości, zwołujący zgromadzenia ludu, gdzie tak jak w sądowych zebrańiach przestrzegli porządku i pokoju, i mówcy podawali laskę. Ten urząd miał później w Atenach tak zwany κῆρῆς τίς βουλῆς καὶ τοῦ δημοῦ obok sądowych woźnych. W Sparcie eforowie do do-

wódczów wysyłali skytalcę przez heroldów. Wreszcie w igrzyskach heroldowie nie małoważną odgrywali rolę. Obwoływacze zaś obwieszcza, co komu zginęło, towary na sprzedaż wystawione, bannicye i t. p. — 2) Przen. chwalcą. 3) ślimak, skorupiak morski.

κηρούσσω, — ττω, dor. **καρούσσω**, aor. 1. inf. κηρέσαι i κηρέσαι, 1) być heroldem, piastować urząd herolda. 2) obwoływać, ogłaszać; także nieosob., ztąd κηρούσται, obwołują, ogłaszają, τί, co, z Acc. c. Inf., τινά l. ἐκκλησίαν, zwołać; ogłosić kogo zwycięzcą, obwołać, z κρατιστέοντα lub bez tego. 3) obwieścić, nakazać, zapytać, wystawić na sprzedaż, τί l. z Inf. l. ὄν, εἰ, i to, τινί, komu, πρὸς τι, dokąd, ἀπό τινος, zkad. Biern. ἐκηρούσθη, zrobiono ogłoszenie. 4) ogóln. głosić, zgłosić, nazwać, chwalić, wielbić, donieść, wskazać, zawiadomić, τί l. τινά, i tak τινά τι. W test. now. kazać, uczyć, ogłaszać słowo boże.

κηρωαμα, τό, to, co z wosku urobiono, woskiem naprowadzono. a) tablica do pisania. b) maść z wosku i oliwy dla szermierzy.

κηρωσις, ἦ, pokrowiec z wosku.

κηρωτός, ἦ, ὄν, woskiem naprowadzony; τὸ κηρωτόν l. ἦ κηρωτή, plastr woskowy, pomada woskowa.

κηρείος, υ, ον, wielorybi.

κῆτος, τό, (XΑΩ, χάσκω), każdy ogromny potwór morski; εὐάλτων — φύκη, foką. Później, wieloryb, wilk morski, tuńczyk.

κητώδης, ἐς, gatunku l. wielkości wielkich potworów morskich; wielki, ogromny.

κητώεις, εσσα, εν, ep. przepaścisty, pełen otchłani, w otchłani t. j. w głębokiej dolinie położony, o Lacedemonie.

κηῦξ, p. κῆξ.

κηρα, dor. za καὶ ἔφη.

κηράπειο i κῆρῆθα, za καὶ ἔφηπειο i καὶ ἔφηθη.

κηρήν, ἦνος, ὄ, truteń, trąd (w pszczelniku), nie robiący, nie mający żądła, ale jedzący porówno z innymi pszczołami; ztąd symbol gnuśności, nieczynności, niedołęstwa, niedołęga. *fucus, decrepitus*.

κηρήνιον, τό, zdrobn. mały truteń, trzmiel.

κηρήνώδης, ἐς, trutniowy, na wzór trzmielów lub trądu.

κηρώδης, ἐς, i κηρώεις, εσσα, εν, woniejący, wonny. *bene olens*.

κίβδηλεία, ἦ, sfalszowanie, oszustwo.

κίβδηλευμα, τό, sfalszowanie, szceg. towarów.

κίβδηλεύω, sfalszować, szcz. monety, towary. Przen. podstępnie mówić i czynić, τί.

κίβδηλεύω, wyglądając jak sfalszowane złoto; blade, złotó wyglądając.

κίβδηλος, ον, sfalszowany, nieprawdziwy, nie-szczery, nieczysty. Przenoś. fałszywy, dwuznaczny, oszustny; zwodniczy; o wyroczni, ludziach.

O urodzeniu: nieprawy.

κίβσις, ἦ, kieszeń, torba, biasagi.

κίβωριον, τό, rośl. *nymphaea*.

κίβώτιον, τό, skrzyżczka. *arcula*.

κίβωτοποιός, (ἄ, ὄν), robiący skrzyżnie.

κίβωτός, ἦ, skrzyżnia drewniana, szafa. O arce Noego i arce przymierza.

κίγκλιζω, przedko poruszać. Przen. zmieniać.

κίγκλις, ίδος, ἦ, szranki, ogrodzenie, kratki; subtelności. *canceli*.

κίγκλος, ὄ, ptak wodny, trzęsiegonek.

κίδαρις, εως, ἦ, l. κίταρις, zawój, turban.

κίδαμαί, p. κεδάνωσι.

κινάρα, i ep. **κινάρις, ιος, ή**, acc. — ty. 1) cytra, lutnia; gęśl, złożona z dwóch rogów górą się rozchodzących, na dole opartych na próżnym dnie dekowem. Na dole i u góry były dwa pręty poprzeczne a do nich przymocowane 4 struny, naciągane za pomocą kołka. Nie wtórowano śpiewowi, jeno preludowano na tym instrumencie lub od czasu do czasu wspieranemu kilku akordami deklamacją. 2) gra na lutni lub cytrze. *Cithara*.

κινάραοιδός i **κινάρωδός**, cytrzysta, grający na cytrze.

κινάριζω, grać na cytrze, i w ogóle, grać. Med. kazać sobie zagrać na cytrze, **τό κινάριζόμενον**, odegrana sztuka.

κινάρις, p. **κινάρα**.

κινάριστις, ή, gra na cytrze.

κινάρισμα, τό, sztuka do odegrania na cytrze, nuta. *citharae modi*.

κινάριστικός, ό, gęslarz, lutnista, muzyk.

κινάριστικός, ή, όν, dotyczący gry na cytrze; **ή κινάριστικός**, sc. τέχνη, sztuka grania na cytrze; **ό κ.**, umiejący grać na lutni.

κινάριστός, υος, ή, ión. = **κινάρις**, gra na lutni, gęslarstwo.

κινάρος, ό, ryba z gatunku płaszczyk. 2) pierś.

κινάρωδός, grać na cytrze i wtórować śpiewem.

κινάρωδία, ή, t. c. **κινάρις**. *περ. ζήκειν μιν αὐτῶν κινάρωδία*

κινάρωδικός, ή, όν, dotyczący gry na lutni. **ή κινάρωδική**, sztuka gry na lutni i śpiewu.

κινάρωδός, ό, p. **κινάραοιδός**.

κινών, ώνος, ό, ión. p. **κινών**.

κίσι, τό, egipska nazwa olejku z drzewa *αιλικόπριου*, zwanego też *κίσι*. *Οίσι*.

κικιννος, ό, kędzior, zwoj włosów.

κικκαβαά, krzyk nasladujący głos puhaczy.

κικκαβίζω, wrzeszczeć jak puhacz.

κικλήσκω, p. **καλέω**.

κίκω, ή, l. **κίκωσ**, siła, sprężystość.

κικλήβια, αντός, ό, podstawa, kozły, dla tarczy.

κικβεία i **κικβεία**, ή, skępstwo, sknerostwo.

κικβερικόν, τό, sc. *ίματιον*, suknia niewieścia.

κικβίξ, ικος, ό, sknera, skapiec.

κινάβρα, ή, parkot, swąd kozłowy.

κινάβρωα, parkotem śmierdzić.

κινάθεός, ό, młody pies, szczenie.

κινάδος, εος, τό, (sycyl. wyr.), lis. Wogóle, potwór, żmija, *ἐπιτριπτον*, wytrawna, szczwana bestya.

κινάδισμα, τό, = **κίνημα**, ruch, szelest.

κιναιδία i **κιναιδία, ή**, nierząd nienaturalny.

κιναιδολογός, gadać o sprosnych rzeczach.

κιναιδός, ό, (κινέω), nierządnik, pozwalający doświadczać na sobie rozpusty nienaturalnej. 2) kamień jakiś klejnotowy. Arr.

κινάμιμον, p. **κιννάμιμον**.

κινάχορα, ή, pytel (w młynie).

κινδουεμα, τό, przewaga, śmiałe przedsięwzięcie.

κινδουετής, ό, śmiałek, zuch.

κινδουετικός, ή, όν, zuchowaty.

κινδουεύω, 1) narażać się na niebezpieczeństwo; wystawić się na sztych, ryzykować, stawiać na kartę, odważyć się. (Szczeg. a) walczyć w bitwie, b) z niebezpieczeństwem doświadczać czego, **πρός τινα**, z kim, **περί τοῦ βίου**, z niebezpieczeństwem życia, **περί τινος**, o co, **έν τινι**, narażać coś, **έν έαυτώ**, swoją osobę. **τινί** to samo, n. p. **τῆ ψυχῆ**, narażać życie, **δικῆ**, odważyć się na proces. Biern. **κινδουέσεται**, narażają się na niebezpieczeństwo.

2) być w niebezpieczeństwie, być zagrożonym. **τινί**, przez co, czem; **τίσιν κ.**, jakie grożą wam niebezpieczeństwa? Szczeg. być w niebezpieczeństwie w sędzie, być oskarżonym; **ό κινδουέων**, oskarżony, **περί τινος**, o co. Biern. **ποπαῶς** z niebezpieczeństwo, **τά κινδουουμένα**, niebezpieczeństwa, które się przebyło, niebezpieczne przedsięwzięcia. 3) zdawać się, módz, **κινδουέω**, obawiać się należy, aby nie, narażam się na to, **ζῆ**, zład, **μόγε** być uważany za, jak *lac. haud seo an*, z Inf. **κινδουέωσ πεπονθέναί**, zdaje się, że mi tak idzie, **κινδουέω σοι δοκεῖν**, zdaje ci się być; **κινδουέεις ἀληθῆ λέγειν**, może prawdę mówisz.

κινδουός, ό, niebezpieczeństwo (zwl. na wojnie l. w sędzie); zład, walka, bitwa, proces; w ogóle: ryzyko, gra niebezpieczna; **κ. έν τῶμῶ κάρῳ**, w którym życie moje na sztych wystawione; **μετά κινδουών**, wśród niebezpieczeństw; **ώς έν κινδουόν**, jak gdyby już groziło niebezpieczeństwo; **κινδουον κινδουέων**, przetrwać n., **προστίθεσθαι**, ściągnąć na się n.; **κ. οικείον έξείν περί τινος**, narazić się osobiscie na nieb., dla czego; **τοῦς κ. ποιείσθαι** **πρός τινα**, wyprawy wojenne podejmować przeciw komu; **κινδουος** z nastp. Inf. lub **μή** i Conj. l. Optat., obawiać się należy, lękać się trzeba, grozi, **τινί**, komu. 2) przewaga, śmiałe przedsięwzięcie, próba niebezpieczna; **κινδουός κινδουέσεται έν τινι**, robią próbę, doświadczenie na kim.

κινδουώδης, ες, (είδος), pelen niebezpieczeństw.

κινέω (κίω), i ep. **κίνομαι**, I) Czynn., poruszyć, w ruch wprawić, zład I) przedpędzić, przegnać, odeprzeć, odepchnąć, usunąć, spłoszyć, wystraszyć, zbudzić; **τινά** l. **τί**, i **to** **όδεν** lub **άπο**, **έκ τινος**, z czego, zład, n. p. **τό στρατόπεδον**, ruszyć w pochód (*castra moveo*); i zład też **bez** **τό στρατ.**, ruszyć naprzód, wymarszerować. 2) poruszyć, wstrząsnąć, macać, poruszyć, przetrząsać, **τινά**, **τί**, n. p. **κάρη**, głową wstrząsać na znak oburzenia lub gniewu; **τινά λάξ**, piętą kogo uderzyć; **θήρην**, stukać we drzewy; **πάν χρῆμα, πάντα λόγον, πάντα**, wszelkie sprężyny poruszyć, wszystkich środków użyć; z nastp. **όπως**. 3) przonoś. a) **τί**, użyć czego, obrócić na co, **εις τι**, a **τινός**, naruszyć co, porwać. b) **τήν διάνοιαν**, ducha w ruch wprawić, skierować, **έπί τινι**, na co; **τινά**, pobudzić, podbechtać, podszczeć, wzruszyć, niepokoić, **τινί**, czem. c) spowodować, wzniecić, podjąć, zażądać, **τόν πόλεμον**. Zład **κινεί**, gadajże! **μή κινείτε**, alez nie! d) wstrząsnąć, zachwiać, zmienić, zakłócić. II) biern. z Aor. biern. i fut. med. l. biern. 1) być poruszonym, wstrząśniętym, pobudzonym, zaniepokojonym; poruszyć się, podnieść się, podrygać, zdradzić, **τά σφέτερα** **αὐτῶν κινούμενα**, niepokoję ich w domu; **πάντα κινείσθαι**, wszystko jest w ruchu; **κινήθη έν τῶ στρατοπέδῳ**, poruszenie zaczęło się w wojsku. 2) poruszyć się, zrobić ruch, iść, odejść, udać się, **πρός**, **ές** **τι**, dokąd, **έπί τινα**, przeciw komu. 3) przen. a) dać się poruszyć, być wzburzonym. b) stać się inaczej, zmienić się.

κινήθμιός, ό, t. c. **κίνησις**.

κίνημα, τό, poruszenie, wstrząśnienie, bunt, rozruch.

κίνησις, ή, poruszenie, ruch, wstrząśnienie. Przen. wewnątrzny ruch, rozruch, bunt, **κίνησιν έργάζεσθαι** **έξ τινα**, zle wrażenie robić na kim.

κινητήρ, ήρος, ό, i **κινητής, ό**, wstrząsający, burzący.

κνητήριος, *a, on*, poruszający, wstrząsający.
κνητικός, *ή, όν*, zdalny do poruszenia, poruszający; ruchliwy, skłonny do ruchu.
κιννάβαρι, *εως, τό*, cynobr.
κινναβάρινος, cynobrowy.
κινναμολόγος, *ός*, zbierający chróst cynamonowy (do lepienia gniazda), ptak.
κινναμόμινος, *ή, on*, z cynamonu zrobiony, cynamonowy.
κιννάμωμον, *τό, i κινάμωμον*, cynamon, kora cynamonowego drzewa.
κινναμωμοφόρος, *ον*, wydający cynamon.
κίνημα, *τό*, ciało ruchome, bujające; widmo.
κίνημαι, *p. κινέω*.
κινόρομαι, (tylko w praes. i impf.), narzekać, jęczeć; brzęczeć, dzwonić.
κινόρος, *ά, όν*, jęczący, beczący.
κινόσομαι = κινέσομαι, chwiać się.
κινόκρανον, *όν*, kapitel, głowa, makowica.
κινόκλατος, *ον*, przesładowany przez jastrzębia.
κίρκος, *ός, 1*) odmiana jastrzębia lub sokola, szubujący w kolo; zład ἱρήξ *x.*, kołujący jastrzab. Lot jego uchodził za wieszczy. 2) cyrkuś.
κίρκω, za pomocą ognia przykuć.
κίρνώω i **κίρνημι**, *p. κίρνωμι*.
κίς, *κίος, ό*, wolek (w zbożu).
κίτσα, *ή*, att. **κίττα**, sroka, kraska.
κισάω, att. **κίττώ**, pożądać, pragnąć, (wł. o kobietach brzemieniennych pożądających potraw niezwykłych), *τής εἰρήνης*. Aryst.
κισσήρης, *ες*, uwięziony bluszczem.
κισσηροειδής, *ές* i **κισσηρώδης**, *ες*, pumek-sowy.
κισσωβαφής, *ές*, *p. όγινοβαφής*.
κισσινος, *ή, on*, bluszczowy. *hederaceus*.
κισσοκόμος, mający bluszczem oplecione włosy.
κισσοποιήτος, *ον*, z bluszczu zrobiony.
κισσός, *ός*, att. **κίττός**, bluszcz. *hedera*.
κισσοστεφής, *ές*, bluszczem uwięziony.
κισσοτορεώ i **κίττοφορέω**, bluszczem się uwięzić; zład, w bakchanckiem być uniesieniu.
κισσοφόρος, **κίττοφόρος**, *ον*, bluszcz wydający; bluszczem uwięziony i bluszczem oplecioną łaskę tyrzusową mający.
κισσόω, bluszczem opleść, uwięzić.
κισσόβιον, *τό*, donica większa i. mniejsza, czara pierwotnie z bluszczowego drzewa; *patera, poculum*.
κίστη, *ή*, skrzynia. *cista*.
κιστίς, *ίδος, ή*, zdrobn. *κίστη*.
κιστοφόρος, *ον*, noszący skrzynie.
κίταρις, *p. κίδαρις, κίττός*, *p. κισσός, κίτων, όνος p. χιτών*.
κίχάνω, **κίχάνομαι**, **κίχάνω** i **κίχημι**, praes. con. *κίχō*, ep. *κίχέω*, 1. pl. ep. *κίχέομεν*, opt. *κίχην*, inf. *κίχηναι*, ep. *κίχίμεναι*, part. *κίχίς* impf. *έκίχανον*, 2. sing. *έκίχης*, 3. dual. *έκίχήτην*, 1. pl. *έκίχημεν*, f. *κίχησμαι*, aor. *έκίχον*, ep. aor. med. *έκίχαστο*, part. praes. med. *κίχημενος* sl. poet. 1) dosięgnąć, dopiąć, doścignąć, dobrać się, zająć; bez przyp. nastąpić; *τινά* i. *τί, ποσά*, w biegu; *κατά έργα κ. τινά*, zbrodnąć wraz z ich skutkami, t. j. kara ma go doścignąć. 2) znaleźć, zastać, zdybać, *τινά* i *παρά τινι*, na czem.
κίχλη, *ή*, kwiczoł. *turdus*.
κίχλιών, 1) chychotać. 2) zjadać kwiczoły.
κίχλιμός, *ός*, zjadanie kwiczołów.
κίχημι, fut. *κίχσω*, pożyć, dać na borg.
κίω, poet form. pob. do *έμι* (ΐΩ), imiesł. *κίών*, 1 pl.

conj. *κίωμεν* za *κίωμεν*, impf. *κίωμεν* za *έκίωμεν*, isć, odejść; wypłynąć.

κίων, *ονος, ή, ό*, słup, filar, kolumna. 2) brzmiący języczek w gardle, ściana w nosie.
κλαγγαίω i **κλαγγάνω**, poet. = *κλάζω*, szczekać.
κλαγγέω = *κλάζω*, o szczełkaniu psów.
κλάγγη, *ή*, 1) ton, dźwięk, szum, krzyk, wrzawa, hałas, wrzask szczełk, ryk, bek, mruk, pisk, świst. 2) głos wieszczy, śpiew rozłośny.
κλαγγηδόν, z krzykiem, z hałasem, wrzawliwie, loskotnie, z wrzaskiem.
κλαδαρός, *ά, όν*, łomny, kruchy.
κλαδίσκος, *ός*, gałązka.
κλάδος, *ός*, odrośl, gałązka. Przyp. 3. *κλαδί*.
κλάδω i **κλαδάω**, wstrząsnąć, poruszyć.
κλάζω, aor. 1. *έκλαγξα*, ep. perf. ze znac. cz. terażn. *κέκληγα*, part. *κεκλήγως*, pl. *κεκλήγοντες*. 1) nprz. brzmieć, zadzwonić, wrzeszczeć, krzyczeć, hałasować; piszczeć, świstać, gwizdać, szczełkać, krakać, szumieć, brzęczeć, szczełkać, *κακῶ οἴστω*, w skutek napadów szaleństwa. 2) przech. zabrzmieć, ogłosić, wołać, wzywać, obwoływać, *τί* i *τινά*.
κλάζω, dor. = *κλήζω*, *κλήζω*.
κλαίς, dor. p. *κλεις*.
κλαίστρον, p. *κλειθρον*.
κλαίω, późn. też *κίάω*, 2) sing. opt. eols. i ep. *κλαίοισθα*, fut. *κλαίσω*, aor. 1. *έκλασα*, ep. *κλαῦσα*, częstotł. impf. *κλαίεσκον*, I) Czynn. 1) nprz. płakać, narzekać, szlochać, *ἀμφί τινα*. Przez eufemizm, *κλαίειν λέγω*, pożalujesz tego; *κλαίον έρείς*, baty gębę ci otworzą. Podobn. *κλαίω ποιείν*, *κλαίοντα άπίεμαι*, *καθίξειν τινά*, bicim do łez kogo przywieść, we łzach odesłać. 2) przech. oplakiwać, *τινά, τί*. II. Med. płakać w duszy, narzekać. Imiesł. *κεκλαυμένος, ή, on*, zapłakany.
κλάξ, *ακός, ή*, dor. = *κλεις*, klucz.
κλαρίον, *τό*, dor. = *κλήριον*, zapis długu, zapis obligacyjny, tak zwany, ponieważ dobra (*κλάροι* = *κλήροι*) jako hipoteki w nich były podane. *syngraphae*.
κλάριος, dor. *κλήριος*, losem rozdzielający.
κλάρως, **κλαρώω**, i t. d. p. *κλήρος* i t. d.
κλαυσαυνοῦμαι, ze zgiętym, pochylonym karciem chodzić, jak niewieściuch.
κλάσις, *ή*, złamanie. Plat.
κλάσμα, *τό*, odłam, łom, trzaska.
κλαστάζω, obierać liście, odlamywać; przen. upokorzyć.
κλαυθμονή, *ή*, = *κλαυμονή*, płacz.
κλαυθμός, *ός*, płacz, narzekanie.
κλαυθμορίζω, przywieść do płaczu. Med. płakać.
κλαυθμορισμός, *ός*, płacz, jęczenie.
κλαθρα, *τό*, płacz, narzekanie, tylko w l. mng. 2) co pobudza do płaczu, nieszczęście, klęska, kara.
κλαυσάρα, t. c. *κλαῦσαι άρα*.
κλαυσάω, być płacziwym. Przen. o drzewiach skrzypiących.
κλαυσίγελως, *ωτος, ό*, śmiech z płaczem zmieszany, *κλαυσι ειχε πάντας*, wszyscy plakali i śmiałi się, czyli plakali z radości.
κλαυσίμαχος, dla bitwy płaczący.
κλαυστός, 3. oplakany; *ού κλαυστά έστιν*, na nic nie przyda się płacz.
κλάω, fut. *κλάσω*, ep. *κλάσσω*, aor. *έκλασα*, part. *κλάς*, aor. p. *έκλάσθην*. 1) czynn. łamać, odłamać, *τί* i *το εκ τινος*, z czego. 2) biern. nprz. odłamać się, złamać się. *frango*.

κλειδιον, τό, kluczyc.

κλειδοφύλαξ, ακος, ό, klucznik.

κλειζω, p. κλειω.

κλειθρον, τό, i staroatt. κληθρον, τό, często w l. mng. zamek, zasawa. Przenośn. a) grobla, taina. b) łańcuch, którym port się zamyka, ói τά κλ. εχοντες, straż portowa.

κλεινός, ή, όν, dor. κλεινός, sławny, chwalebny, głośny, słynny, znany, znakomity.

κλεισός, τό, poet = κλειός.

κλειός, κλειός, ή, acc. (κλειείδα), κλειν, ep. pl. κλειός, ión. κληός, ίδος, acc κληείδα, u Tragików, **κλής, κληός,** acc. κληδα, ή, 1) zasawa, zapora, wtzeciadz 1. wrzeczadz. Obraz. χρυσά κλής επί γλώσσα βέβαιε, na zamek złoty (boski) usta ma zamknięte (uczestnik tajemnic Eleuzyńskich.) 2) kołek, czop, gwóźdź zamkowy, który dwa spotykające się zasawy chwytali w zwierzał. 3) szczeg. klucz, hak, wtyrych. 4) ucho, uszko; kółko, które chwytalo haczyki, klamry spinek. 5) kołek wioslowy, kołek na burtach okrętowych, do którego przywieszowano wiosło; επί κλησί καθίζων, siedzieć przy kółkach wioslowych. b) Przenośn. a) obojczyk; b) z przymiotn. άλμυρά πόντου άπέραντος, ciąśnina Helespont i w ogóle cały przejazd z morza czarnego do egejskiego. c) κληίδες της Κύπρου, przyładek na wschodzie Cypru.

κλεισιάδες, αί, ión. κλεισιάδες, skrzydła drzwi, podwoje; przep. wstęp, zczność do czego.

κλεισιον, ep. κλεισιον, τό, gospodarskie zabudowanie, mieszkanie czeladzi, szereg domów i lepianiek przybudowanych do dworu. W ogóle: lepianka, chata. casa.

κλεισις, ή, zamknięcie; lepiej κλησις.

κλειστός, ή, όν, do zamykania; ión. i epic.

κληϊστός, staroatt. κληϊστός.

κλειστον, τό, zamek. claustrum.

κλειτός, ή, όν, κλειω), sławny, chwalebny, świetny.

κλειω, ión. i ep. κληϊω, staroatt. κλήω, zamknąć, zasunąć, tí. w og., odgradzać, tí, zamknąć.

κλειω, p. κλειω.

κλεισμα, τό, kra'zicz, podstęp, zasadzka, oszustwo.

κλεισμαδιος, α, ον, skradziony, skryty.

κλειός, τό, (tylko w Nom. i Acc. Sing. i Plur. κλέα za κλέα) 1) pogloska, glos, wieś, mowa, języki ludzkie, κλ. γουαικοιγήροτον, babskie gadanie; κλ. τινός τιθέναι άνά τι, tresć czego rozdzosić; κλ. τινός, o czem, l. o kim; ζών, έμόν, o tobie, o mnie. 2) szczeg. slawa, czesć, dobre imię, z dod. l. opuszcz. έσθλον, κλειός είναι προς τινός = εις τό κλειός είναι τινι, jednać komu slawę u kogo. W l. mng. άνδρων κλέα, sławne czyny, slawa bohaterka.

κλειπτης, ου, ό, złodziej, oszust, podstępny.

κλειπτός, ή, όν, złodziejski; ή κλειπτή, rzemioslo złodziejskie. furcillus.

κλειπτίστατος, η, ον, stp. nw. niby od κλειπτης, arcyzłodziejski.

κλειποσύνη, ή, złodziejstwo; chytrósć.

κλειπτο, impf. częstotl. κλειπτεσκε, z Adj. verb. κλειπτόν. 1) kraść, skrećić, zwędzić, zabrać ukradkiem; w formie częstotl. bawić się l. trudnić się złodziejstwem, kradziezdz. Szczeg. a) τά δημόσια, τά κοινά, zabrać, przywlaszczyć sobie mienie publiczne. b) skrycie przywieść. do skutku, skraść, ukrasć, tí, τήν νίκην, w niegodny, podstępny sposób zwycięztwo odnieść, przywlaszczyć sobie. c) skrycie miejsce jakie obsadzć, zająć.

d) τινά, skraść, skrycie l. podstępnie schwytać. 2) oszukać, odrwić, zdurzyć, zwiesć, νόω, λόγω, częścią τί l. τινά, n. p. αί εμφορái με, los ich zwodzi mię. t. j. więcój mię zajmuje, niż na to zasluguje. W f. bierniej, προβαίνει τό πρόσω κλειπόμενος, idzie naprzód pokuszony, t. j. daje się unieść l. przywieść do; z Dat., być przez kogo oszukany.) z dod. l. opuszcz. δόλοισι, λάθρσ, a) utaić co; b) czynić co skrycie, przeprowadzić, dokonac, σφαγάς, zemsty skrytym podstępem dokonac; μόθους falszywe wieści skrycie roznosić.

κλειψιφρον, ον, odurzający zmysły, podstępny.

κλειψύδρα, ή, zegar wodny.

κλειώ, 2 os. impf. f. biern. έκλειο, ep. za έκλειεο, poet. κλειω. 1) ogłosić, obwieść, chwalić, wielbić, τί l. τινά, l. z Acc. c. Inf. 2) biernie: być sławionym, być wielbionym, być sławnym, τί, jako co.

κλήθην, przysl. po nazwisku, w glos.

κλήθουισμα, τό, przepowiednia, znak.

κλήθουρώε, κλυce (świątyni) dzierzyć, kapłanem być; w ogóle: strzedz.

κλήθδογος, ό, klucznik, dozorca, kapłan.

κλήθων, όνος, ή, ión. i ep. κληθων i κληθδων, 1) przepowiednia, znak. Od. 2) glos, pogloska, wieś. 3) slawa. 4) wołanie.

κλήζω, p. κλειω, κλειω.

κλήθρα, ή, ión. κλήθρη, olsza, olcha. alnus.

κλήθρον, p. κλειθρον.

κλήης, p. κλειός.

κλήϊστός, ión. = κλειστός, zamknięty, zamknąć się dający.

κλήμα, τό, gałazka, szczeg, odrośl, latorośl, τά κ., chróst, — różga, pręt; wiwna latorośl.

κληματις, ίδος, ή, zdrobn. κλημα.

κληριον, τό, zdrobn. κληρος, τά κλαρία (dor.), rewersa, obligi.

κληροδοσία, ή, podział losem.

κληρονομέω, czesć swojz dostac (spadku), dziedzić, τινός, τινά, po kim, τινά τινος, co po kim. 2) mieć udział, uczestniczyc, τινός.

κληρονομημα, τό, spadek.

κληρονομία, ή, dziedziczenie, spadek; czesć, udział.

κληρονόμος, ον, czesć (swojz) należna biorący; dziedzićzający. Rzecz. ó κλ., dziedzić, spadkobierca, τινός.

κληροπαλής, ές, losem wytrzymań; m. przeznaczony.

κλήρος, ό, włascć. odlam, zład. 1) los t. j. znak losu, jako to: kamien, skorupa l. kawalki drzewa, naznaczone, wrzucane do szyszaka i wytrząsane; ó κλ. πάλλατα l. κλήρους πάλλειν, wytrząsaniem losów wybrać, wyznaczyć; podobnie κλήρω λαχειν i przyszlow. από κλήρου. κλήρος δραπέτης, los, który nie wypada. 2) czesć, to co wylosowano w ten sposób; a) czesć kraju, grunt losem rozdawany tak zwanym κληρωχοι. b) majątek dziedziyczny w Sparcie. c) dziedziństwo, posiadłość, majątek, rola, grunt. 3) losowanie. 4) owad ulom szkodliwy.

κλήρουώ, dostac losem i posiadać, losem n. p. przeznaczony kawal gruntu.

κλήρουχία, ή, 1) podział gruntów między obywateli. 2) osada obywateli t. j. posiadacze losem przeznaczonych gruntów na ziemi zdobyczej lub obcej; κλήρουχίας αναγράφειν, spisać obywateli, którzy chcą być, κληρωχοι.

κλήρουχικός, ή, όν, odnoszący się do podziału gruntów między osadników. agrarius.

κλιροδχος, ον, 1) ó, kawal ziemi zdobytej losem przeznaczony w posiadanie biorący, osadnik. 2) ogóln. mający udział, uczestniczący, *τινός*.
κλιρωά, losować, losem przeznaczący, obrać. W mód. dostać losem w udziale, losować dla siebie, *τι*, losować o co ubiegając się; brać udział w wyborze czego, *τινός, τι*. Adj. verb. *κλιρωτός*, losem przeznaczony, obrany w przeciwieństwie do *αίρετός*.
κλήρωσις, ή, losowanie, obieranie losem.
κλήρωτηριον, τό, miejsce wyborów (losem).
κλήσις, p. *κλείσις*.
κλήσις, ή, t. c. *κλείσις*, zamknięcie, odciecié.
κλήσις, ή, wołanie, głos; przemowa, wezwanie, zaproszenie, *τινός*, do czego, mianow. na obiad. 2) pozew, skarga. 3) nazwa.
κλήσιτός, ή, όν, ιον. κλήσιτός, a zamykać się dający. b) zamknięty.
κλήσιω, 1) pozwać, do czego osobna *πρόσκλησις* doręczano. 2) być świadkiem w sądzie.
κλήτηρος, ήρος, ό, wołający, wzywający, woźny.
κλήτός, ή, όν, wezwany, wolany, zaproszony; ztąd, wybrany, wysłany, poszukiwany, mile widziany.
κλήτωρ, ορος, ό, = *κλήτηρ* i, świadek pozwu. *subscriptor*.
κλίβανος, ό, att. *κρίβανος*, naczynie gliniane l. żelazne do pieczenia chleba; brytfana. 2) = *ήνος*, piec.
κλίμα τό, sklonienie, spadziłość, potoczność; strefa, strona świata, klimat, pogoda; geograficzne położenie miejsca, okolica.
κλιμάκιον, τό, zdrobn. *κλιμαξί*; wschodki, drabina. T. s. *κλιμακίς, ίδος, ή*.
κλιμακοφόρος, 2. noszący drabinę do szturmu.
κλιμακτηρ, ήρος, ό, szczebel; odstęp, ustęp.
κλιμακώδης, ες, podobny do drabiny.
κλιμαξ, ακος, ή, wschody, drabina; szczeg. okrętowa drabina do szturmowania; tudzież, poręcz jakiegoś narzędzie torturowe. 2) Przenośnie a) *κλ. ἀμφίπλεκτοι*, postępowanie przy pasowaniu się, podstawienie nogi. b) drabiny wozowe.
κλίνας, α, ον, do łoża należący, łożowy.
κλίνη, ή, łożo, ława do odpoczywania, łożo obozowe; a) lektyka. b) mary. c) kanapy stolowe.
κλινηρης, ες, przykuty do łoża, obłożnie chory.
κλινηδίων, τό, łożeczko, lektyka.
κλινοπατής, ες, obłożnie chory.
κλινοποιός, ό, stolarz. robiący łożka. T. s. *κλινοουργός, ό*.
κλινοχαρης, ής, lubiący łożo.
κλινηρ, ήρος, ό, łożo, sofa.
κλώω, pf. pass. *κέκλωμαι*, 3 pl. ep. *κεκλωται*, aor. pass. *ἐκλώην*, ep. *ἐκλώην*. I) przech. sklonić, oprzeć, położyć, *τι* l. *τινά* i to *τινά* lub *πρός τι*, o co. 2) sklonić, naklonić, wyprzeć, zmusić do uciezki, przegnać, *τι, n. p. τάλαντα*, szalę sklonić. II) npz. a) położyć się (do stołu). b) schylić się, osiadać, opuszczać się, upadać. III. biern. sklonić się, oprzeć się, zgiąć się, zwrócić się, odwrócić się, upaść, położyć się, *πρός τι*, *πρός τι*. Ztąd pf. i plsqpf. a) być opartym, opierać się, *τινά*, na czem. b) leżeć, spoczywać, *τινά*, na czem lub w czysich objęciach. c) być położonym, a o osobach, bawic, mieszkać, *τινά* l. *πρός τι*, ku. 4) Med. oprzeć się, leżeć, *τινά*, otulony w co.
κλωσία, ion. *κλωσίη, ή*, ep. 3 p. *κλωσίηφι*, miejsce, na którem położyć l. oprzeć się można; ztąd 1) chata, lepianka, chalupa, namiot, podwórcz, zabu-

dowanie, koszary, altana, weranda. 2) krzesło, zwykle *κλωσιός*. 3) siedzenie, za stołem. 4) łożo, łożnica. 5) leżenie samo. Przysł. *κλωσίας*, szeregamy, kolejno. *κλωσίηθεν*, z chaty, *κλωσίηνδε*, do namiotu.
κλωσιάδες, p. *κλεισιάδες*.
κλωσιον, p. *κλεισιον*,
κλωσις, ή, zgłębienie, nachylenie. 2) łożo, legowisko.
κλωσιός, ό, krzesło z poręczami, z ławeczką pod nogi, szeslong.
κλωσιός, ός, ή, spadziłość, pagórek, pochyłość.
κλωσιός, ό, l. mng. *τά κλωιά*, att. *κλωσιός*, obroża; żelazo na szyję dla złoczyńców; *χρῶσιος*, naszyjnik, kanak.
κλωνέω, poet. tylko w Praes. i Impf., 1) Czynn., w silny ruch wprawić, gnać, pędzić, nastawać, najeżdżać, w poploch wprawić, spłoszyć, w zamieszanie wprawić, *τινά, τι*. 2) Biern. być niepokojonym, być w poplochu, być w dzikiej rozpysce, na ucieczkę ciskać się gdzie, *τινά, τι*, w co.
κλώνος, ό, gwałtowne zamieszanie, poploch, ścisk bitwy, natłok, tłok, ciżba.
κλωπαίος, α, ον, skradziony, *τά κλωπαία*, skrycie. *κλωπιός, ό*, t. c. *κλώπι* i *κλωπιτης*.
κλωπή, ή, kradzież; uprowadzenie, uwięzienie, grabież, złupienie, *χρημάτων*, naruszenie groza publicznego. Przen. matactwo, oszukanstwo, podstęp; skryty czyn, *ποδοίν κλωπῶν ἀρέσθαι*, skrycie zbiedz.
κλωπιός, ή, όν, złodziejski.
κλωπιμαίος, α, ον, skradziony.
κλώπιος, 3. złodziejski, skradziony.
κλώπιος, 3. złodziejski, chytry, podstępny, skryty.
κλωπιός, ό, złodziej.
κλωτοσύω, ociagać się, zwlekać.
κλώδων, ωνος, ό, kołysanie się, chębanie się morza, uderzenie l. bicie bałwanów. Przenoś., burzliwy natłok, napad, ścisk, zamieszanie, wir, zamęt, powódź.
κλώδωνιον, τό, bicie bałwanów, wrzenie morza, łamanie się bałwanów o brzeg.
κλώζω, f. *κλώσω*, ep. *σσ*. 1) Czynn. oplókiwać, pluskać, bić, uderzyć, i to *ἐπί τινας*, o co; *πρός αόγας*, o wschodzie słońca. b) splókać, oczyścić, obmyć, *τά κακά*. 2) Biern. chębać się, bałwanic się, wrzeć, łamać się, *πρός τι*, o co.
κλώμενος, (κλώω) sławny, wielbiony.
κλώσμα, τό, 1) płyn, którym się oplókuje; enema. 2) miejsce gdzie fale morskie łamią się.
κλωστήρ, ήρος, ό, serynga, kanka do enemy.
κλωτοαρης, 2. ep. sławny z dzieł pięknych, sławny sztukmistrz.
κλωτοαρηος, ον, słynący z pięknych owoców.
κλωτοαρηης, ιος, słynący z przemyślności.
κλωτοπωλος, ον, sławny z koni.
κλωτός, p. *κλωτός*.
κλωτοτέχνης, ον, ό, słynny sztukmistrz.
κλωτοτόζιος, ον, ep. z wspaniałym łukiem.
κλώω, poet. impf. *ἐκλωον* *ε* znac. Aor., imper. aor. 2. *κλώθι*, *κλώτι* i z reduplik. *κέκλωθι*, *κέκλώτι*. 1) słyszeć, dowiedzieć się, usłyszeć, w Opt. chcieć usłyszeć; często to co *ιδεῖν*, dostrzedz, *τι, τινός*, a *τινά* l. *τινός*, czyli głos słyszeć; ztąd też *τινός τινας*, co od kogo, l. *τινά* i *τινός* z imiesl., *ἐκ, πρόσ, από τινας*, z ust czyich; tudzież z Inf. l. z *ε*. 2) słuchać, wysłuchać, posłuchać, być posłusznym, *τινός*. 3) u trag. jak *ἀκούω*, być zwanym, mieć opinię, *καώς κλειεν* *πρός τινας*, *male audire ab aliquo*, być w zlej renomie u kogo; często z d. imiesl. l. *ζός* i Opt.

κλωγμός, ó, kwokanie, gdakanie.
κλώδωνες, αἱ, Bakchantki (u Macedończyków).
κλώξω, fut. κλώξω, gdakać, kłaskać, młaskać językiem; sykać.
κλώθεις 1. **κλώθεις**, αἱ, prządki wysnuwające nić losów, których zatrudnienie kończyło się wraz z narodzeniem się człowieka.
κλώθω, **οὐδς**, ἡ, najstarsza z trzech Park, snujących nić żywota.
κλώθω, przasć, τί. *neō*.
κλωμακόεις, **εσσα**, *εν*, skalisty, kamienny.
κλών, **ωνός**, ó, = κλαδός.
κλωπεαία, *ρ*, κλοπή.
κλωπεύω, *ρ*, κλέπτω.
κλωπικός, ἡ, óν, złodziejski, skryty.
κλωποπάτωρ, **ορος**, ó, podobno: z nieznanego ojca.
κλωστρίς, *ρ*, κλωγμός.
κλωστήρ, ἡρος, ó, przędnik, przadek; nić.
κλώψ, κλωπός, ó, złodziej.
κνακός, 3. dor. t. c. **κνηκός**, izabelowego koloru, masłowaty, bulany.
κνάκων, ó, plowcy; koziele.
κνάπτω, staroatt., później **γνάπτω**, drapać, folać, zgręplować. Przen. zbić, rozdzierać; rozdrapać.
κνάφαλον, τῷ, tudzież **κνέφαλον**, **κνέφαλλον** i **γνάφαλον**, kosm, wełna zgręplowana i materac z niej zrobiony.
κναφετον, τό, iοῦ. **κναφήτιον**, i **γναφετον**, folusz, wałkownia.
κναφεός, ó, folusznik, postrzygacz sukna.
κναφευτικός, ἡ, óν, τέχνη, folusznictwo.
κναφεύω = κνάπτω. att. *γναφεύω*.
κνάφος, ó, później **γνάφος**, kolczysty oset, (szczęć), którym folusznik sukno grepluje. 2) rodzaj kolczystej tortury, katusza.
κνάω, inf. *κνήη*, impf. *κνήη* za *ἐκνήη*, inf. med. *κνήησθαι*. 1) czynn. skrobać, trzeć, oskrobać, τί. 2) Biern. i Med. drapać się, skrobać się; **κνώμενος**, lechtany.
κνεφάζω, zaciemnić, τί.
κνεφαίος, *α*, *ον*, ciemny, pochmurny.
κνέφας, **αος**, τό, att. gen. *κνέφους*, *κνέφατος*; dat. *κνέφασι*, *κνέφα*, ciemność, zmrok. b) u Ksenof. *ἄμα κνέφα*, ranny zmrok, brzask.
κνήθη, to co **κνάω**. i 2) pobudzić.
κνηκίαις, ó, masłowaty; wilk.
κνηκίς, **ίδος**, ἡ, plama żółta na niebie, zapowiadająca burzę.
κνήκος, ó, krokosz, saflor, szafran dziki.
κνηκός, *ρ*, **κνακός**.
κνήκω, *ρ*, **κνάκων**.
κνημαρρος, *ον*, białonogi.
κνήμη, ἡ, goleń, lýtka; latorośl.
κνημιδοφόρος, *ον*, mający nabiodrki.
κνημίς, **ίδος**, ἡ, nabiodrki, nagelnice, pleszki, dla zasłony na wojnie, z dwóch metalowych blatów śpinkami spiętych złożone. 2) w domowym pożyteciu: gatunek butów z wołowej skóry albo kamasy, zakolanka. *οερα*.
κνημός, ó, zgięcie. W l. mng. stoczystości gór, parowy lesne. *salvus*.
κνησιώω, mieć chęć drapania się, czuć swędzenie, τί, na czem.
κνήσις, ἡ, lechtanie, tarcie; świerzbień, swędzenie.
κνήσιμα, τό, i **κνήμα**, τό, obłupiny, to co starto.
κνήσιμος, ó, świerzbień, swędzenie, lechtanie.
κνήστις, **εως**, i **τος**, ἡ, rzezak, tarka, skrobaćka.
κνηστίς, **ίδος**, ἡ, gatunek szpilki do włosów, widlina; *calamistrum*.

κνίδη, ἡ, 1) pokrzywa. 2) pokrzywa morska.
κνίζω, drapać, skrobać, trzeć. 2) podżegać; pobudzić, rozjątrzyć, rozgniewać, rozdrażnić, żgać, kłóć, martwić, dręczyć, **τινά**, τί. W formie biern. być dręczonym miłością, zazdrością i inną namiętnością. *pingo*.
κνιπολόγος, ó, dzięcioł.
κνίσα, **κνίσση**, *ρ*, **κνίσσα**.
κνίσμα, τό, poneta, drażnienie. 2) oskrobiny, okruciny.
κνισμός, ó, *ρ*, **κνηγμός**.
κνίσσα, ἡ, ep. **κνίσση**, para, woń, zapach z tłuszczu pieczonego mięsa; para z sadła się dobywająca; dym ofiarny, woń ofiary. 2) tłusta biała siatkowa w kółko żóładka i trzewów, w którą dwa razy zawiązano mięso ofiarne. *nidor*, *omenium*.
κνισάεις, *ρ*, **κνισήεις**.
κνισ(σ)ώω, wonią ofiarną napełnić.
κνισ(σ)ήεις, **εσσα**, *εν*, napełniony wonią ofiarną.
κνισ(σ)οιδώκτης, ó, ścigający zapach pieczeni.
κνισσώω i **κνισσώω**, *ρ*, **κνισσώω**.
κνισσώδης, **ες**, tłusty; óινος, zwietrzałe.
κνισωτός i **κνισωτός**, t. c. **κνισήεις**.
κνίψ, **κνιπός**, ó, i **κνίψ**, gatunek małej mrówki, łakomej miodu i szczypiącej figi.
κνύζα, *ρ*, **κνούζα**.
κνούζωω, mruzczyć, warczeć, skomlać. Zwykle w Med. *gannio*.
κνούζω, i Med. t. c. poprzedz.
κνούζημιός, ó, warczenie, skomlenie.
κνούζημα, τό, skwierczenie.
κνούζωω, liszajowatym uczynić, zeszcpecić; **δσσα**, ciekące, kaprawe nadać komu oczy.
κνούμα, τό, drapanie, tarcie, **των** **δακτύλων**, lekkie stukanie do drzwi.
κνούω, drapać, skrobać, **την** **θύραν**, lekko stukać.
κνώδαλον, τό, zwierzę dziki, potwora, zwierzyzna, dziczyzna; o ludziach: potwór.
κνώδων, **οντος**, ó, właśc. rozdzierający; zjad. w l. mng. *δινλοϊ* *κν.*, dwa zęby i kluki miecza w miejscu, gdzie rękojeść dotyka ostrza czyli brzeszczotu. W l. pojed. w ogóle miecz.
κνώσσω, ep. spać, drzemać. *dormio*.
κνώστριμος, ó, głupiec; bóg głupoty.
κνώξ, głos żab, kwak! kwak!
κνώβλικεσμα, τό, i **κνώβλεια**, ἡ, figle.
κώβαλος, ó, kołbuk, figlarz, błazen, pieczeniarsz. Przymiotn. figlarski, złodziejski.
κώγχη, ἡ, 1) dwuskorupkowa koncha, małż, muszla. 2) puszka, torebka. T s. **κώγχος**, ó.
κογχοειδής, **ες**, musłowaty, małżowiy.
κογχυλιότης, ó, sc. **λίθος**, wapień muszlowy.
κογχυλιον, τό, małż, małżowa skorupa; ślimak purpurowy, żółwik morski.
κογχυλιώδης, **ες**, małżowiy
κωω = *voaw*.
κώθορον, ó, wysokie, całą nogę pokrywające buty myśliwskie, z przodu sznurowane, mające kilka grubych podeszew. 2) podobne obuwie przez Eschylosa zaprowadzone dla aktorów tragicznych w rolach bohaterkich, aby całą postać wywyższyć. Ponieważ koturn mógł być wzuły na obie nogi, albo też ponieważ do rol męzkich i żeńskich był używany, zwano przysłowiowym sposobem człowieka zmiennego, to tój, to owej strony czepiącego się, **κώθορον**.
κώθουροι = *κωφήτες*, trędy.
κοϊζ, głos, kwiczenie przsiać.
κοϊζω, kwiczeć.

κοίτη, ioh. za κοία, przysl. jak to?

κοίκανος, 3. z palmowych liści zrobiony.

κοικόλλω, gapić się.

κοιλάνω, aor. 1. ἐκοιλανα, imiesł. iohński κοιλή-
νας, wydrażyć, wyźłobić; o stylu: być wątlwym.

κοιλάς, ἄδος, ἡ, dolina.

κοιλία, ἡ, ioh. **κοιλίη**, jama brzuchowa, podbrzu-
sze, tyn κ. ἐξαρτείν, wyjąć wnętrzości, wypatro-
szyc. κ. βρούσα, biegunka. — 2) jama, kanał, καρ-
διάς, komory. T. s. zdrobn. κοιλίδιον. τό.

κοιλοπώλης, ὁ, przedający żołądki l. maćki.

κοιλώδης, ες, brzuchaty, dupniasty, wydrażony.

κοιλοράστωρ, ορος, ὁ, ἡ, żarłoczny, głodny, wł.
z próżnym brzuchem.

κοιλόπεδον, νόπος, głęboka, niska dolina.

κοίλος, 3. 1) wydrażony, próżny, przestronny, głę-
boki. 2) wgięty, nisko położony, w dolinie leżą-
cy; ὀδός, wąwóz, parowa, ποταμός, z wysokimi
brzegami, albo rzeka wczbrana; λιμήν, leżący w ko-
tlinie; κ. φλέψ, pusta żyła, żyła próżna; χροσός,
wewnątrz czczy, próżny; zapadły, wklęsły, τὸ κοι-
λον, zatoka, zagłębienie, jama oczu; τὰ κοίλα,
slabizny, jamy.

κοιλότης, ητος, ἡ, wydrażenie, próżnia, parowa,
jama.

κοιλόφθαλμος, 2. z oczami wklęsłymi, zapadłymi.
κοίλωμα, τό, p. κοιλότης.

κοιλωπός, 3. z oczami zapadłymi, wklęsły.

κοιμάω, ioh. **κοιμάω**, aor. 1. ep. κοιμήσα za ἐκ.

1) czynn. a) własc. polożyć do łózka, τινά. b) u-
spić, ukolysać do snu, βπωφ, ztąd też, na wieki
uspścić kogo, τί l. τινά. Przenosn. uspokoić, uci-
szyc, ulagodzić, usłmerzyć, zagasić, τί. 2) Biern.
i Med. z Aor. biern. i med. i fut. med. a) polo-
żyć się do łózka, spać iść, usnąć, spać, drzemać,
spoczywać, ἐν τινι, βπωφ ὄτω, w objęciach snu. χαλ-
κεον ὄπνον, spać snem żelaznym, śmierci. Przen.
sfolgować, przestać. b) polożyć się (do straży).

κοιμημα, τό, sen; obcowanie cielesne.

κοιμησις, ἡ, spanie. *causatio*.

κοιμῶ, = κοιμάω, uspić; ukolysać do snu (wie-
cznego). 2) usłmerzyć, uspokoić, ulagodzić.

κοινάω, ἄνος, ὁ, dor. = κοινών.

κοιναίω, dor. = κοινανέω.

κοινάω = κοινών, poruczyć, powierzyć, τινί.

κοινοβουλεύω, wspólnie naradzać się.

κοινοβούλιον, τό, rada,

κοινοβωμία, ἡ, wspólność ołtarza; wspólnie przy
jednym ołtarzu czczeni.

κοινογενής, ες, wspólnie spłodzony.

κοινογονία, ἡ, wspólne spłodzenie rozmaitych
odmian.

κοινόλεκτρος, ον, wspólnik l. wspólnica łoża.

κοινολεχτής, ες, t. c. poprzedzające.

κοινολογεῖμαι, wspólnie uradzić, naradzić się, τι-
νι, z kim, πρὸς τινα, wziąć udział.

κοινολογία, ἡ, naradzenie się, umowa.

κοινόπλοος, — πλοος, 2. wspólnie płynący okrętem.

κοινόπους, ποδος, r. n. — πων, wspólny przycho-
dzący.

κοινοπραξέω, wspólnie działać l. zająć się czem.

κοινοπραγία, ἡ, wspólne przedsięwzięcie, sprzy-
szenie.

κοινός, ἡ, ὅν, i 2 zakończ. (ξυνός) wspólny, τινί,
τινός. W przeciwieństwie do ἴδιος, ogólny, powsze-
chnie odwiedzana; κ. πρόφασις, powszechny, wa-
żny, κ. πράξεις, do powszechnego użytku; αἱ κ.
πραίρεσις, sprawy publiczne; ἡ πραίρεσις τῶν

κοινῶν, polityka; κ. πράγματα, powszechnie zna-
ne; κοινόν τι πρῆγμα, coś dla powszechnego do-
bra; ἀγώνες κοινότατοι, procesa wszystkich intere-
sujących; κοινόν τι παρέχειν, z czego zrobić sprawę
wspólną. Rzecz. τὸ κοινόν i τὰ κοινά, całość, ogół,
wspólność, publiczne kwestye, publiczne sprawy
l. stósunki; rzecz pospolita, społeczeństwo; dobro
ogółu, zarząd kraju; ztąd πρὸς τὰ κοινά προσελ-
θεῖν, brać udział w sprawach publicznych; τὰ κοινά
πράσσειν, sprawami krajowemi zajmować się,
ale i, brać udział; κοινά ποιεῖν, czynić w intere-
sie ogółu. Szczególn. a) powszechnie prawa oby-
watelskie. b) zarząd kraju, władze krajowe. c) pu-
bliczne pieniądze, majątek państwa, kasa rzado-
wa, wspólna zdobycz; τὸ κοινόν, ogół, gmina,
zgromadzenie ludu, siła zbrojna zebrana, związek.
d) władza zawiadująca spólnemi sprawami, rząd,
rada wojenna. Ztąd ἀνεῦ τοῦ πάντων κοινῶ, bez
zezwolenia wszystkich. Przysłówek. a) εἰς (τὸ) κοι-
νόν, wspólnie, dla dobra ogółu; ἐς τὸ κοινόν δοῦ-
νάω, poddać naradzie; τιθέναι, użyć jako środka;
κατατίθεσθαι, jako nagrodę wyznaczyć. b) ἐκ i
ἀπὸ (τοῦ) κοινῶ, podług uchwały publicznej, lu-
dowej (l. rządowej), z ramienia rządu, kosztem pu-
blicznym, na koszt rządu. c) ἐν κοινῶ, publicznie,
ἐν κοινῶ κείσθαι, być wspólnem zadaniem, po-
wszechnym przedmiotem zapasów, ἐν τῷ κοινῶ,
w skarbie publicznym; ἐν τοῖς κ., w kasach pu-
blicznych. d) κοινά, spólnie; κοινί ἐμοί, razem ze
mną. II. o osobach, a) wspólnego rodu, pokrewny,
rodzony, spowinowacany; κοινῶν παιδῶν κοινά —
ἐκπεφυκότα = κοινὸι παῖδες, t. j. rodzeństwo. b)

uczestnik, towarzysz, κοινός ἐν κοινοῖσι λοκίεσθαι
ξυνῶν, wspólnie z kim smucić się w zespolonem
nieszczęściu. Ztąd κοινῶν ποιεῖν τινα, przypuścić
kogo, przybrać do uczestnictwa. c) obcujać
z kim. a) w złem znaczeniu: nałożnica, nierządni-
ca; ztąd też: podły, pokalany. β) w dobrem
znaczeniu: ludzki, uprzejmy, uczynny, przyjacielski,
tynί, w ogóln. popularny; o rzeczach, narodowy,
właściwy narodowi: dalej: równo nastrojony, bez-
partycyalny, bezstronny, neutralny, τινί i κατά τι.
Przysł. κοινῆ i κοινῶς, 1) wspólnie, wspólny, raz-
em, w skutek wspólnej uchwały, spólnym kosz-
tem, wraz z, z dod. l. bez ὅν τινι i μετὰ τινος,
κοινῶς ἔχειν τινί, wspólnie prawo dla kogo nazna-
czyć. 2) w ogóle: zwykłym sposobem, publicznie,
w imieniu wszystkich, w interesie państwa, czyn-
nem publicznym, z udziałem w sprawach krajo-
wych; δίδοναι τι, poświęcić co dla spólnego do-
bra; πολιτεύεσθαι, działać jako polityk.

κοινοότης, ητος, ἡ, spólnność.

κοινότοκος, ον, spólnego rodu, ze spólnych ro-
dziców, braterski.

κοινοτροφικός, ἡ, ὄν, należący do spólnego wy-
chowania.

κοινοφιλής, ες, to samo kochający.

κοινόφρων, ονος, jednego sposobu myślenia, zgo-
dny, τινί, z kim. *eadem sentiens*.

κοινός, 1) czynn. a) wspólnem uczynić, zespolić
b) udzielić, ogłosić, τί, τινί. 2) Med. a) polączyć
się, zespolić się, wspólnie przedsięwziąć, brać ud-
ział, mieć co spólnem, przypuścić do uczestnictwa,
τινί, μετὰ τινος, z kim, τί, do czego, w czem. b)

udzielić sobie, zakomunikować, zawiadomić, nara-
dzić się, szukać rady, τί, τινί, περί i ὅτιερ τινος.

κοίνομα, τό, spólnność mian. małżeńiska.

κοινών, ἄνος, ὁ, tylko w nom. i acc. pl. p. κοι-
νωῶν.

κωνωνέω i dor. **κωνανέω**, 1) czynn. a) coś posiadać wspólnie, mieć udział, być uczestnikiem; mieć do podziału, brać udział, brać, używać, τινός α τινί, z k. im. b) zespolić się, połączyć się, skojarzyć się, obcować, przyłączyć się, być przy czym, być połączonym, umówić się, zgodzić się, τινί. Tudzież: spółkować. 2) Med. przypuścić do uczestnictwa, τινός.

κωνωνήρια, τό, wspólność, ndzielenie, obcowanie.

κωνωνήσις, ή, uczestnictwo, spółność.

κωνωνία, ή, uczestnictwo, spółność, udział, obcowanie połączenie, sojusz, τινός, z k. im i πρός τινα, κωνωνίαν βοήθειαν και φιλίαν ποιείσθαι, zawrzeć przymierze zaczepne i odporne. Szczeg. a) pożycie małżeńskie. b) spółnictwo kupieckie.

κωνωνικός, 3, udzielający, towarzyski, uprzejmy.

κωνωνός, ό, ή, uczestnik, towarzysz, pomocnik, sojusznik. 2) jako przymiotn., wspólny.

κοίος, ον, iónsk. = ποίος. Her.

κοιρανέω, poet., być władcą, panować, rozkazywać, grać pana; być dowódcą, naczelnikiem na wojnie.

κοιρανίδης, ό, ή, książę, księżna; inni: głowa miasta.

κοίρανος, ό, władca, pan, książę, naczelnik.

κοιτάζω, Med. położyć się do łóżka l. spać.

κοιταίος, 3, leżący na łożu, śpiący; κ. γίνεσθαι, nocować. Rzecz. τό κοιταίον, legowisko, łóżysko.

κοίτη, ή, dor. κοίτα, 1) położenie się, do łoża, spoczynek, spanie, sen, łożo, łóżysko: łożo małżeńskie; czas na spoczynek. 2) skrzynia, zwł. μυστικά, skrzynie, które w dniu czwartym uroczystości Eleuzyjskich kobiety nosiły w procesyi.

κοίτις, ίδος, ż. zdrobn. skrzyneczka, koszyczka.

κοίτος, ό, = κοίτη, κοίτον ποιείσθαι, udać się na spoczynek.

κοιτοφθορέω, pokalać cudze łożo.

κοιτών, άνος, ό, sypialnia, komora.

κοκκάλια, τά, gatunek skorupiaków lądowych.

κόκκινος, 3, szkarłatny.

κόκκος, ό, 1) pestka owocowa, zwłaszcza granatowego jabłka. 2) czerwiec. 3) jadra, jajca.

κόκκω, głos kukulki, kukul w og., wołanie.

κοκκύζω, kukać, o głosie kukulki; krakać, kraczać. T. s. dor. κοκκώδω.

κόκκυξ, υγος, ό, kukulka. 2) morska ryba. 3) przewizsko lubieżników, lądaków; głupiec, dudek.

κολάζω, i med. κολάζομαι: z Adj. verb. κολαστέον, właśc. obciążać skrzydła, zład 1) powściągnąć, okręcić, trzymać w ryzie l. na wodzy; biern. κεκολασμένος, szkoda ponczony, nieszczęściem poprawiony. Rzecz. τό κεκολασμένον, wstrzemięzliwość. 2) ostrzedz, karcieć, katować, karać, ukarać, kaźnić, i to celem poprawienia, gdy τιμωρέω karcieć znaczą celem utrzymania powagi prawa; częścią bez przypadku, częścią τινά, τί, τά σέμν' έπη κολάζ' έκείνοισ, gań ich tak wzniósłemi słowami; πάσι κακόισ, ukarać jak najdotkliwiej; μετά λόγου κ., rozumnie; κατά τοūs νόμοισ, prawną drogą.

κολακεία, ή, schlebianie, pochlebstwo, pełzanie.

κολακεία, τό, schlebianie, pochlebne słowa.

κολακευτικός, 3, schlebający.

κολακεύω, schlebiać, pochlebiać, τί, ujmować schlebaniem, zwodzić; ό κολακεύων, pochlebca, τό κολακεύον, to, co schlebia próżności; τινά, τινί, czem. Biern. 1) przyjmować zalecania się, umizgi, pochlebstwa.

κολακεία, ή, = κολακεία.

κολακικός = κολακευτικός.

κολακίς, ίδος, ή, uniżona, podnózek.

κόλαξ, ακος, ό, pochlebca, picczeniarcz.

κολαπτήρ, ήρος, ό, dluto.

κολάπτω, bić, uderzać (dziobem, o ptakach).

κόλασις, ή, kara, karcenie, kaźń.

κόλασμα, τό, t. c. popr. T. s. **κολασμός**, ό.

κολαστήριον, τό, narzędzie kary.

κολαστής, ό, karzący, chłoszczący, karciciel.

κολαστικός, 3, karzący, karzący.

κολαρίζω, policzkować, τινί, zelżyć, katować; od κόλαρος, ό, policzek, uderzenie w twarz.

κολεός, τό, ion. κολεόν, p. koleós.

κολεόπτερος, ον, w pochwę dla skrzydeł zaopatrzony; robaki, których miękkie skrzydła pod twardymi skrzydłowemi pokrywami leżą, niby w pachwie.

κολεός, ό, ion. κολεός, i τό κολεόν, pochwa.

2) pochwa skrzydeł u robaków. *vagina*.

κολερός, 3, krótkowolny, krótkowlosy.

κολετράω, deptać nogami.

κολίας, ό, odmiana ryb, tuńczyków.

κόλιξ, ικος, ό, p. κόλλιξ.

κολιός, ό, ziółna zielona.

κόλλα, ή, klej. *gluten*.

κόλλαβος, ό, 1) walek, kolek lutni, na którym struny się naciągają. 2) gatunek pszenicznego chleba lub placka, zwanego tak od kształtu. *verticillus*.

κόλλα, kleić, zlepzić; przenośn. umocować, spętać, πρός τινι, do czego przyklepić. W form. biern. połączyć się z k. im ścisłe. *glutino*.

κόλλιξ, ικος, εν, sklejonny, spojony.

κόλλιξις, ή, przyklejenie, spojenie, przylutowanie, σιδήρου, zwarzenie l. spojenie żelaza. *ferruminatio*.

κόλλιτικός, 3, spajający, klejący.

κόλλιτός, 3, spojony, sklejonny, skitowany, ścisłe połączony, zwarzony; przylutowany. *glutinatus*.

κόλλιχοράγος, 2, jedzący chleb grubzy, razowy.

κόλλιξ, ικος, ό, podługowaty chleb razowy.

κόλλομελέω, sklecić pieśni, sklecić.

κόλλοφ, οπος, ό, p. κόλλαβος pod 1) prz. κόλλοφα έργηής άνευται, w zbyty wyteżonym gniewie sfołgować 2) korba, dzwignia.

κόλλοβιστής, ό, wekslarz.

κόλλυβον, τό, gatunek placka, cukierków.

κόλλυβος, ό, zdawkowa moneta l. drobna.

κόλλυρα, ή, gruby razowy chleb.

κόλλυρον, τό, glinka, pieczętna glinka.

κόλλώδης, ες, kleisty, lepki.

κόλοβος, 2, skaleczony, pozbawiony czego, τό γένος των βοών, bez rogów; όρο, bez grotu.

κολοβότης, ή, polykanie głiołki w mowie, krótkość oddechu. *mutatio*.

κολοβώ, skaleczyć, obciąć, skrócić.

κολοβώμα, τό, obcięta część.

κολοιαρχος, ό, naczelnik kawek.

κολοιός, ό, kawka. *graculus*.

κολοιώδης, ες, na wzór kawek.

κόλοκυμα, τό, balwan, toczący się zwolna ku brzegowi.

κολοκύνθη, att. κολοκύντη, różnie κολόκυνθα, korbał, dynia. *cucurbita*. *καλο κολοκύνθη*

κολοκύνθινος, 3, korbałowy.

κολοκύνθοπερατής, ό, na dyni pojeżdżający rozbójnik morski.

κόλον, τό, p. κόλων.

κόλος, ó, l. κῶλος, jakiś zwierz Scytów.

κόλος, on, p. κολοβός.

κολοσσαίος, 3. kolosalny T. s. **κολοσσικός, 3.**

κολοσσός, ó, kolos, posąg (olbrzymi); zwł. Rodyjski. **κολοσσουργία, ἡ,** zrobienie kolosu.

κολοσουργός, ó, wrzawa, hałas.

κολουρίς, ιδος, ἡ, liszka. **κωλres.**

κόλουρος, ó, z obciętym chwostem, ogonem; ὄρνις, ptak, któremu ze starości pióra z ogona wypracołowiesz, ἡ, skaleczenie, obcięcie. [dity.

κόλουω, skaleczyć, obciąć; skrócić, ochromić, zmniejszyć, skrzywdzić, narazić na niebezpieczeństwo, skąpić; przeszkodzić, tamować, powalić; μεσσηῖν, przerwać w środku, τί i τινά.

κολορών, ἄνος, ó, szczyt; koniec, wniosek.

κολπίαις, ó, z łonem, buchasty.

κόλποσιδής, es, na łsztach zatoki.

κόλπος, ó, łono a) człowieka, piers, κόλπω ὀποδύεσθαι, przygarnąć do łona. b) łono, buchastosc sukni, przacha, zanadrze. c) zatoka. d) łono ziemi, padół, nizina, między górami dolina.

κόλπωω, tworzyć buchastosc, kobielić się, nadymać l. wzdymać się; tworzyć zatoke.

κόλπιδης, es, = κολποσιδής.

κόλπωμα, τό, t. c. κόλπος.

κόλπιθρος, ó, jadro, stroje.

κόλυβάω, pływać; zanurzyć się, się τι, skoczyć.

κόλυμβήθρα, ἡ, miejsce do zanurzania się l. kąpania się, lazienki. Tudzież, staw. **πισцина.**

κόλυμβητήρ, ἦρος, ó, i κολυμβητής, ó, nurek, pływacz. **urinator.**

κόλυμβητικός, 3. ἡ κ. sc. τέχνη, sztuka nurkowania.

κόλυμβις, ιδος, ἡ, i κολυμβος, ó, ptak nurek.

κόλυβωω, hałasować, fukać, krzykać.

κόλωνη, ἡ, pagórek; mogiła. T. s. **κολωνός, ó.**

κόλωνός, ó, wrzawa, klótnia, zwada, krzyk,

κομάω, ion. κομῖω, 1) zapuścić włosy. 2) zagać się, zielenić się, kwitnąć, o roślinach. łakach i t. p. 3) dlugi włos znakiem byl wolności, radości, bogactwa, pychy; ztąd. być dumnym, pysznić się, popisywać się, chęlczyć się, τινί, ἐπί τινι.

κομῖω, 3 dual. impf. komisthēn, częstotl. f. κομῖεσκον, ep., pielegnować, ugościć, raczyć.

κόμη, ἡ, dor. **κομα,** 1) włos, grzywa. Niekiedy t. c. głowa; **κομαί** πρόσθετοι, włosy przyprawne.

2) liście. 3) ogon komety.

κομήτης, ó, 1) przym. dlugowłosy, kędzierzawy, włosisty; pierzasty; zagajony, umajony. 2) rzecz. kometa, gwiazda.

κομιδή, ἡ, pielegnowanie, staranie, zachowanie.

2) dowóz. 3) odwrot; odzyskanie. **κομιδή,** przysl.

starannie, zupełnie, w zupełności.

κομίζω, f. κομίσω, att. κομῖω, 1) pielegnować, starać się, opatrzyć, τινά, podejmować, żywić, a w Med., podejmować u siebie (w domu). Orzeczech: sprawić, chodźć koło czego, pamiętać o czym; zawiadywać; zachować. 2) opatrzyć (umarlego), unieść, podnieść, τινά, τί. Ztąd, uprowadzić, unieść, jako łup, zabrać, τί. 3) W og. nosić, uprzątnąć, usunąć; zaprowadzić, τινά, uprowadzić. Ztąd biern. przyjsć, jechać, ujsć, wrócić; a Med. dla siebie unieść, zjednać sobie co, zarobić, δόξαν, tudzież, zebrać, wybrać, τίκον, procent wziąć do siebie; dalej; zyskać, i, zachować, zbawić, ἐκ θανάτου. **κομῖον, τό,** skalp, t. j. wraz z włosami zdarta skóra z głowy.

κομιστήρ, ἦρος, ó, p. nastp. [νεκρών.

κομιστής, ó, przewodzca, towarzysz grzebiący,

κόμιστρον, τό, zaplata za wybawienie.

κόμμα, τό, uderzenie, bicie, stępel, piętno.

κομματικός, 3. z malych ustępow złożony.

κόμμα, τό, nicodm. guma. **gummi.**

κομμωδής, es, gumowy.

κομμός, ó, uderzenie, cios, zwł. razy w piersi zadawane na znak żaloby, narzekanie, lament. 2) pieśń na przemian śpiewana przez aktora i chór (w tragedyi).

κομμώω, stroić, zdobyć.

κομμωρια, τό, stroj, ozdoba.

κομμωτής, ó, strojący, zdobiacy, barwiący.

κομμωτικός, 3. świadomy barwienia, ἡ κ. sc. τέχνη, sztuka strojenia się.

κομμωτήρια, ἡ, T. z. do κομμωτής, garderobianna.

κομωτροφέω, zapuścić włosy.

κομμάξω = κομπεώ, junaczyć, chęlczyć się, z inf. ἐπί τινι, τινί, z acc. λόγον, junackie slowo wyrzec. Ztąd biern. φόβος—κομμάξεται, z trwoga junaczą.

κομπασμα, τό, junactwo, chęlp.

κομπασμός, ó, junactwo, chęlpienie się.

κομπαστής, ó, junak. **gloriator.**

κομπέω, brzmieć, brzęczeć, szczełkać. Przen. junaczyć, chęlczyć się.

κομπολακέω, puszyć, junaczyć.

κομπολαπίδης, ó, junak, komiczna nazwa ptaka.

κόμπος, 3. hałas, wrzawa, łoskot, szczeł, brzęk, zgrzyt, tupot, dźwięk. 2) zwykle przenosiń, junactwo, chęlpienie się; i in bonam partem, chwaleńie, chwala, κόμπος πάρεστι, chwaleńie się.

κομπός, ó, junak.

κομποφακελορήμων, ἄνος, ó, niby, junaczopęko-slowny, o Eschylosie, z powodu śmiałego tworzenia wyrazów i skladania ich.

κομπωδής, es, junaczy, τό κομπωδης, junactwo.

κομψεία, ἡ, grzeczność, dowcipność, subtelność. T. s. κόμψευμα, τό.

κομψουριδιπικώς, εἰπεῖν, dowcipnie l. subtelnie jak Eurypides.

κομψός, 1) czynn. wystrychnąć, wystawić na widok, τί. 2) Med. dowcipkować, żartować, popisywać się czem, τί.

κομψοπρεπής, es, przyzwoity, grzeczny.

κομψός, 3. strojony, wspaniały, świetny, wyszukany, barwiczkowy, ugrzeczniżony, układny. 2)

chytry, szczwany. Przysl. κομψός, zgrabnie, ładnie, delikatnie.

κομψότης, ἡ, grzeczność, uprzejmóść, delikatność, subtelność, dowcip; chytróść.

κοναβέω, ep. tylko w Aor. 1. κονάβησα, dźwięczeć, brzmieć, dzwonić, rozlegać się.

κοναβίζω = κοναβέω.

κοναβός, ó, dźwięk, szum, łoskot, wrzawa, szczeł, policzek, uderzenie w twarz; κόνδουλον ἐντρίβειν, dać policzek. **alapa.**

κόνια, ion. i ep. κονίη, i κόνις, ιος, att. κωνίς, ἡ, 3 p. κόνι z κόνις, att. κόνει. 1) kurzawa, pyl, kurz, ἐν κονίησι βάλλειν τινά, na ziemię powalić t. j. zabić; tuman kurzawy. 2) przen. pyl, popiół, kurz, śma. 3) ziemia, ztąd o grobie, piasek, piasek kurzawy. 4) pyl szermierzy; pyl wapienny, lug. **pulvis.**

κονίαμα, τό, pomazanie wapnem, nalepa z wapna.

κονίαν, 1) posypać pyłem, opylić, powalać. 2) pomazać wapnem, tudzież smołą.

κονιόπους, ποδος, ó, ἡ, i κονιόπους i κονιορτόπους, 1) z opylonemi nogami. 2) gatunek lekkiego obuwia z wązkimi podeszwami.

κονιορτός, ό, pyl, oblok l. tuman pylu l. kurzawy. 2) popiół. 3) w Atenach przewisko brudnego człowieka.

κονιορτώδης, ες, zakurzony, zapyłony.

κόνισος, 3, pelen kurzu.

κόνις, p. κόνια.

κόνις, ίδος, ή, zwykle w l. mng., jaja pcheł, wszów, pluskiew i t. d.

κονισαλος, ό, p. κονιορτός. [sku.

κονιστικός, όρνις, ptak kapiący się chętnie w piasku.

κονιστρα, ή, plac pokryty cienkim piaskiem, na którym szermierze walczyli. (Orchestra).

κονίω, 1) przechł, pokryć pyłem, zapylić, τί. W f. biern. φερόνυ κεκοιμένωι, otoczeni okłokami kurzawy. 2) nprz. wzniecić tumany kurzawy, wzruszać pyl, κόνιοντες πεδίωι, pyl wzniecając przez rżwinie.

κοννώω = κονω, znać.

κοντοβαλλώ, żerdziami, oszczepami rzucac.

κοντός, ό, żerdź. Szczeg. a) wiosło. b) oszczep, dzida, włócznia.

κοντοφόρος, 2, włócznicy, kopijnicy.

κοντωτά, πλοία, w rudle zaopatrzoney.

κόνυζα, ή, chlastawa, rdest, rośl. — U Teokryta κνύζα.

κοπάζω, znużyć się, uspokoić się, uczyszyć się.

κόπανον, τό, stępor, tłuć; miecz.

κοπετός, ό, z biciem w piersi połączone narzekakoπετός, ό, dlóto. [nie.

κοπή, ή, uderzenie, pchnięcie, cios, raz. 2) spadziste miejsce. 3) rzeź.

κοπιαρός, t c. κοπηρός, mozołny.

κοπίω, p. κοπάζω.

κοπίς, ή, miecz, nóż ofiarny, katowski miecz; szablą; żądło.

κόπις, ό, gadula, wila; świstak.

κοπίώδης, ες, = κοπίδης.

κόπος, ό, 1) uderzenie, cios, raz, zwłaszcza, raz w piersi zadany, jako znak smutku. 2) znużenie, strudzenie, ociężałość; choroba, niemoc.

κοπόω, wycieńczyć. Biern. znużyć się, strudzić się.

κοπιατίας, ό, ίππος, koń z wypiętnowaną głoską κ. — T. s. κοπιαφόρος, ίππος.

κοπραγωγέω, mierzwe, gnój wozić.

κοπραγωγός, όν, lajno, mierzwe mieszczący w sokoπρέω = κοπρίζω, mierzwić. *stercoro.* [bie.

κοπρία, ή, kupa gnoju, mierzwa, gnojówka.

κοπρίζω, p. κοπρέω.

κόπριον, τό, = κόπρος, mierzwa, gnój. *stercus.*

κόπριος, 3, i **κόπρειος** = κοπρικός, brudny, nieschludny.

κοπρολόγος, ον, zbierający gnój l. mierzwe.

κόπρος, ό, ή, 1) gnój, lajno, mierzwa. 2) brud, błoto, kal. 3) obora.

κοπροφορέω, lajno nosić. Ar. Equit. 295. διαφορήσω σ' εἰ τι γρήβεις, na co następuje odpowiedź, κοπροφορήσω σ' εἰ καλήσεις (rozedrę cię — obesram cię).

κοπροφόρος, ον, mierzwołośny, κόπρινος, kosz do gnoju.

κοπρώδης, ες, brudny.

κοπρών, άνως, ό, gnojówka, kloaka.

κόπτω, pf. έκκοπα, aor. pass. έκόπην. 1) Czynn. i Biern. a) bić, tłuć, uderzyć, razić, ciąć, powalić, szcisać, spuścić, odciać, rozciąć, rozplatać, rozbić, ranić, zabić, zarznąć, gryść, rąbać, skubać, dziobać, τινά l. τί, πρός τινι, rzucić na co; από τινος, odciać od czego. Biern. odbierać razy. b) kuć, młotem bić, szczeg. bić, wybijac monety; rozbić,

pokruszyć, rozetrzeć, zeserótować. c) stukać, pukać, uderzyć, τί, w co. d) przen. obrazić, ranić, źle obejść się. Biern. κοπτόμενός τινι, znużony czem; κεκοιμένος φρενών, obłąkany. 2) Med. a) bić się, rąbać się, uderzyć się, τί, o co, τινί, czem. b) szczeg. ze zmartwienia uderzać się w piersi. c) kazać sobie bić, τί, monete.

κοπώδης, ες, nużący. *laboriosus.*

κορακίας, ό, kruczy, κολοίός, kawka krucza.

κορακίνος, ό, kruczek. 2) gatunek ryby morskiej.

κορακιοειδής, ες, kruczy.

κορακώδης, ες, t. c. poprzedz.

κοράλλιον, τό, l. κοράλλον, koral.

κόραξ, ακος, ό, kruk. Przymow. ἔς κόρακας ἀπεινά, pójsć do dyabła l. kata; κόρακα λευκόν, idźcie, widźcie białego kruka. 2) narzędzie obłężnicze. 3) narzędzie torturowe.

κοραξός, 3, czarny jak kruk, kruczy.

κοράσιον, τό, dziewuszka, laleczka.

κορασιώδης, ες, dziewiczy, lalkowaty.

κορδακικός, 3, dotyczący tańca kordaks.

κορδακισμός, ό, tańczenie kordaksa.

κόρδαξ, ακος, ό, komiczny taniec starej komedyi, nieprzywoity; κόρδαξ' ἔλκετε, tańcować go.

κορδυβαλλώδης, πέδον, τό, udeptana mocno lub ubita ziemia, podłoga.

κορδύλη, ή, maczuga. 2) tuńczyk, ryba.

κορδύλος i σκορδύλος, ό, jaszczureczka wodna.

κόρεια, τά, święto Kory = Prozerpiny.

κορέννυμι, fut. κορέσω, ión. i ep. κορέω, aor. έκόρεσα (ος), pf. ión. κεκόρημαι, att. κεκόρεσμαι, part. pf. act. κεκορήσας. 1) f. czynn. nasycić, τινά, τινί i τινός, czem. 2) Med. z pf. pass. i aor. pass. i med. a) nasycić się, być sytym, τινός, zaspokoić się, najesć się czego. b) być przesyconym, mieć czego do przesytu, ββρι, być nadętym z dumy, τέμνω, ścinanie sobie obmierzić; κλαίονσα έκορέσσατο, do sytu się wyplakała. *satio.*

κόρεσμα, τό, dziewiczosc. *virginitas.*

κορεωω, pozbawić panieństwa. Med. żyć w panieńskim stanie.

κορέω, wymieścić, wyczyścić.

κόρη, ή, ión. i ep. κορη, dor. κόρα, 1) dziewczica, córka, panna; oblubienica, nowozamężna, niewiastka. — W Attyce: Prozerpina. 2) lalka z wosku, gliny it. p. 3) żrenica w oku, oko. W Ksenof. Hell. 2, 1, 8., długi, za rękę sięgający rękaw. *puella.*

κόρηθρον, τό, miódla. *verriculum.* [virgo, filia.

κόρημα, τό, śmiecie.

κορθών = κορθών.

κορθός, οος, ό, pokos.

κορθών, napiętrzyć, Med. wzdymać się.

κοριαννον, τό, i κοριάνον, koryander, kołędra, kwiat.

κορίζομαι, postępować jak dziewczę, pochlebiać, pieścić.

κόριον, τό, zdrołn. κόρη, dziewczeczka.

κόρις, ιος, att. κως, ό, ή, pluskwa. *pulex.*

κόρκορος, ό, = κόρχορος.

κορκορυγή, ή, burczenie w żołądku. W ogóle. wrzawa, loskot, szum.

κορκορυγμός, ό, t. c. poprzedzaj.

κορμός, ό, picń, kłoda, szczapa, polano.

κοροπιών, άνως, ό, przydomek Herkulesa, pioszcący szarańcze.

κόροφι i κόρωφος, οπος, ό, szarańczy gatunek.

κοροπλάθος, ον, robiący lalki z wosku l. gliny.

κόρος, ό, nasycenie, sytość; obmierzenie sobie czego; κόρος ἐστί, ma się czego do syta. 2) obfitosc

i ztąd wyrażająca się zuchwałość, duma, upór, πρὸς κόρον, z zuchwałości. 3) miara na sypkie rzeczy, ćwiercień, korzec.

κόρος, ó, ión. i ep. **κῶρος**, dor. **κῶρος**, chlōczyna, pachole, młodzian, syn; rycearz w Lacedemonie.

κόρος, ó, miotła.

κόροση, *ή*, att. *κόρρη*, dor. *κόρρα*, skroń, ἐπὶ κόρρη, κατὰ κόρρη τῶπτεν, πατάσσειν, dać komu za uszy, uderzyć w twarz.

κόροσιον, τό, korzeń drzewa lotosowego.

κοροβαντιάω, na wzór korybantów tańcować l. szaleć, być w zachwyceniu.

κορόβιας, *αντος*, ó, kaplan frygijskiej bogini Cybele. Zwani *τρικόροβες*, co p. 2) zachwycenie.

κοροδαλίη, *ή*, l. **κοροδάλλη**, *ή*, **κοροδαλλίς**, *ιδος*, *ή*, **κοροδαλλός**, ó, i **κοροδος** l. **κοροδός**, ó, *ή*, dzierlatka, śmieciucha.

κόροζα, *ή*, katar; smark. 2) tepeść, głupota.

κοροζάω, mieć katar; przen. być tepym, głupim.

κοροθάξ, *ιδος*, ó, wstrząsający przyłbica.

κοροθαίολος, *ον*, wstrząsający przyłbica l. kita

przyłbicy, z rozbujaną kitą.

κόρομβος, ó, l. mng. *κόρομβα*, *τά* (*κοροφή*), szczyt, wierzch, wierzchołek, chochoł. Szczeg. *ἄκρα* κ. γῶν, sterzące konice rufy okrętowej i ozdoby tam umieszczone, przyzodobiony tył l. rufa okrętu. 2) groniaste kwiecie roślin, szczeg. bluszczu. *vertea. aplanstria*.

κορόνη, *ή*, maczuga, palka, buława, buzdygan. *κίνα*.

κορονήτης, ó, wojownik uzbrojony w buzdygan l. maczugę. *clavam gestans*.

κορονηφόρος, ó, noszący buzdygan l. maczugę.

κορονητός, *εσσα*, *εν*, palkowaty, wrzcionowaty.

κοροπιλος, ó, bodający, trykliwy, bodliwy.

κορόπιτω = *κορίσσω*, bość rogami.

κόρος, *υθος*, 4 p. *κόροθα* i *κόρον*, 3 p. l. mng. *κορόθεσση*, 1) helm, szyszak; składał się z przylegającej do głowy kapy, z daszka na czolo i kark, z białów policzkowych, miał łęk i kitę, i rzemień, za pomocą którego pod brodą go przymocowywano. Był z kruszczu; wewnątrz wysłany. Tym różnił się od *κορέη*, która była skórzana. 2) przen. włosy na głowie. *galca*.

κορόσσω, part. aor. l. *med. κοροσόμενος*, perf. pass. ep. *κεκοροθήμενος*. 1) czynn. wzmocnić, nadać, rościć, narodzić, podzegać, zapalić. 2) Biern. i med. a) podnieść się, wzrosć, wzdymać się, wezbrać. b) uzbroić się, *τινί*, *χαλκῶ*, w spiz okuty, ze spizowym grotcem.

κοροστής, ó, ep. uzbrojony, zbrojny, wojownik. *armatus*.

κοροφαγνήτης, *ή*, Atena z głowy zrodzona.

κοροφαία, *ή*, czolko, rzemień czelny (u konia).

κοροφαίον, τό, wierzchni brzeg matni.

κοροφαίος, 3. na czele stojący; ztąd, pierwszy, głowa, naczelnik, głowa stronnictwa; w l. mng. najprzedniejsi. 2) przodownik chóru, kantor, rej wodzący.

κοροφή, dor. **κοροφά**, *ή*, szczyt, koniec, ἐκ μιάς κ. na jednym końcu. Szczeg. a) czub, czupryna, ciemie, wierzch głowy; przen. potęga, siła. b) zwykle z *όρος* i *Ολύμπιο*, l. t. p. chochoł, szczyt, wierzchołek; κατὰ κοροφήν, z góry, ze szczytu.

κοροφάω, postawić co na szczycie, posadzić na górze, ἐπὶ τινος, wybudować tam. Biern. piętrzyć się, wzbic się, wysilić się, wznosić się.

κορώνεωσ, *ω*, *ουκῆ*, *ή*, krowa, wrona, szara figa.

κορόνη, *ή*, wrona morska; wrona. 2) wszystko co zgięte, kabłąkowane, a) pierścień, kółko u drzwi domu, za pomocą którego drzwi się przymyka, a. b) zgięty, w hak zaopatrzonej koniec luku, róg, doktórskiego cęciwę przymocowano. c) wygięta rufa okrętowa. d) zgięty koniec dyszla, do którego jarzmo przymocowano. e) *κορώνην ἐπιθεῖναι* τινι, zakończyć co. **κορωνιάω**, zgiąć się, skrzywić się. 2) badymać się. **κορωνίς**, *ιδος*, *ή*, 1) skrzywiony, a) u Hom., przymiot okrętów z wygiętą rufą, obłączysty. b) rzecz. koniec; szczyt; wieniec. 2) krzyworogi. **κορωνιστής**, ó, żebrak.

κοσκινεύω, przesiewać, przez sito.

κοσκινεύθῶν, przysł. na wzór sita, jak przy przesiewaniu.

κοσκινύμαντις, *ιδος*, ó, *ή*, wrozący ze sita.

κόσκινον, τό, sito; *διὰ κοσκίνου οὐραίν*, o deszczu, ciurłać.

κοσκινύματιον, τό, okrawki skóry, ostrużyny.

κόσμεω, aor. l. ep. *κόμησα*, aor. pass. 3 pl. ep. *κόμηθεν*, dor. i ep. za *κοσμήθησαν*, pl. qpf. pass. 3 pl. *ἐκοσμήσατο*. — I) czynn. 1) porządkować, urządzać, rozrządzić, nakazać, rozkazać, kierować, prowadzić, dowodzić, zawiadawać, rządzić, *τινά* l. *τί*, *εἰς* τι, do czego. W f. biern., być policzonym, *εἰς* τι l. *τινα*. Szczeg. a) *τράπεζαν*, stół nakryć, zastawić, dać na stół. b) porządkować stósunki państwowe prawnie, *τί*, i to *εἰς* τι, nadać im pewną formę. W f. biern., *ὅπο* τινι, w dobrze uzrządzeniem państwie być uzrządzonem przez kogo. Ztąd *τά κοσμούμενα*, uchwały, postanowienia rządzących państwem. c) w sztuce wojskowej, żołnierzy w szeregach ustawić, trzymać w porządku, karności, *ἐπὶ* τι, w pewnym szeregu, *πένταχα*, w pięciu oddziałach. Biern. *φθάν* μέγ' *ἵπτην* *κοσμηθέντες*, ustawili się wcześniej niż jezdni. 2) zaopatrzyć kogo w co, dać mu co, udzielić, nadać, ozdobić, ustroić, nadać pozor, uczcić, chwalić, wielbić, *τινά* i *τι*, i to *τινί*, czem. Szczeg. a) *ὄπλοις* i *ἐν* *ὄπλοις*, uzbroić; b) oddać ostatnią przysługę umarlemu, z dod. *κόσμω*, pogrzebać go zaszczytnie: *τάφον*, pogrzebem się zając; szczeg. grób kwiatami przystroić. Ztąd, w f. biern. o umarłym, czesći doznać. II. Med. 1) sobie uprzykrzować, *τί*, 2) uzbroić, ustroić, przyozdobić swoje, *τὰς κεφαλὰς*.

κόσμημα, τό, strój, ozdoba.

κόσμησις, *ή*, uporządkowanie, ozdobienie; strój, ozdoba, zbroja; przepis.

κοσμητήρ, *ήρος*, ó, i **κοσμητής**, ó, i **κοσμητήτωρ**, *ορος*, ó, 1) porządkujący, sprawiający woj- skę, wódz, *λαῶν*, władca, przewodzca. 2) strojący. **κοσμητικός**, 3. strojny: *ή* κ. sc. *τέχνη*, sztuka strojenia.

κοσμητός, 3. uporządkowany.

κοσμητός, 3. światowy. *mundanus*.

κόσμιον, τό, zdrobn. *κόσμος*, strój, ozdoba; oby- czaj, porządek, przyzwoitość.

κόσμιος, 3 i 2. porządny, uporządkowany; oby- czajny, uobyczajony, skromny, karny, zacny, ucz- ciwy, zyczliwy, dobrze usposobiony, *πρὸς* τινα. Szczeg. stósujący się do przepisów państwowych.

Przysł. **κοσμίως**, porządnie, umiarkowanie, skrom- nie, przyzwoicie, miernie, należycie.

κοσμιότης, *ητος*, *ή*, przyzwoitość, skromność, ucz- ciwość.

κοσμογονία, *ή*, stworzenie świata.

κοσμοποιέω, stworzyć świat.

κοσμοποιία, *ή*, stworzenie świata.

κοσμοποιός, ó, stwórca świata.
κοσμοπόλις, ó, zarządzający miasto.
κοσμοπολίτης, ó, obywatel świata.
κόσμος, ó, 1) porządek, regularność, przepis, u-
 rządzenie, rzędnosć, przyzwyczajenie, κόσμω τιθέναι,
 uporządkować. Przysł. κόσμω, ἐν κόσμω, κατὰ
 κόσμον, porządkie, w porządku, dokładnie, prze-
 nośna, należyćie, przyzwyczajenie, πολλῶ κ., w najwięk-
 szym porządku; οὐδὲν κόσμω, ἐν ἰ. ἔβν οὐδὲν κ.,
 οὐδὲνα κόσμω, w nieładzie, w zamieszaniu, nieu-
 miarkowanie. οὐ κατὰ κόσμον, bez przyzwyczajenia,
 haniebnie, bezwstydnie. Szczeg. a) polityczny po-
 rząddek, ustroj państwowý, rząd, ἐκ τοῦ ἀποῦ κ.,
 podług dotychczasowej ustawy. b) porządek woj-
 skowy, ἐν κόσμω ἔχειν, w szeregach trzymać; zład,
 karność, rygor. c) tryb, sposób, szczeg. sposób
 budowania. d) abstr. pro concr., hućie uporząd-
 kowany. 2) często w l. mng. a) strój, ozdoba, wy-
 stawnosć, drogocenne naczynia, szaty i t. d. Szczeg.
 a) strój niewieści. b) zbroja, jako strój męża. c)
 strój umarłych, często, smiertelny wieniec i t. p.
 d) w ogóle, strój, blask, chwala, pochwała, cześć,
 ἐς τι, w czym, l. z Inf, tudzież, uszanowanie,
 częsć. 3) porządek świata, świat. Szczeg. gwiaź-
 dziste niebo.
κόσμος, η, ον, ión. i eolsk. = kosmos.
κόσσυφος, ó, att. κόττωφος, drozd, kos.
κοστάριον, τό, korzenny, do pieprzu podobny
 korzeń.
κοταίνω = κοτέω.
κότα i κοτέ = πότα i ποτέ.
κοτεινός, gniewny; inni czyt. σκοτεινός.
κότερος, p. πότερος.
κοτέω, ep. part. pf. κεκοτηώς, dep. med. κοτέο-
 μαι, ep. impf. κοτέοντο, f. κοτέσεται i aor. ἐκο-
 τέσατο, 3 conj. ep. κοτέσεται za κοτέσσηται, gnić-
 wać się, dąsac się, τινί, na kogo; τινός, o co, i
 też τότε, οὐνεκα.
κοτήεις, εσσα, εν, gniewny, rozdzający.
κοτινήφορος, 2 dzikie oliwki rodzący.
κότινος, ó, i η, = ἀγριέλαιος, dzika oliwa.
κοτινοτάριος, dzikie oliwki pożerający.
κότος, ó, poet. gniew, dąs, zawisć; ἔχειν τινί, wa-
 rzyć, ἐνείναι τινί, wzbudzić gniew; ἐντρέπειν εἰς
 τινα, zwrócić gniew na kogo; κ. πνεῖν, zionać, dy-
 szeć gniewem.
κοτταβίζω, rzucać kottabos.
κοτταβος, ó, gra towarzyska, polegająca na tem,
 że resztki wina z kubka wypitego krowpa po kro-
 pli lub jednym rzutem w kruszcowa miedzianę
 przelewano a przytem pomyslano o jakim uko-
 chanym przedmiocie. 2) inna gra, polegająca na
 tem, że miedzianę z wodą zwieszono z pułapu; po
 wodzie pływały małe czarki, które kroplami wina
 z rozbujanego kubka trafić i obalić starano się; kto
 największą liczbę obalił, ten wygrywał wstawkę,
 zwaną też κοτταβιον.
κοττός, ó, głowacz, ryba.
κοτύλη, η, (κόλιος) wydrążenie. a) naczynie; ku-
 bek, czarka. 2) miara na ciekłe i suche rzeczy.
 3) czaszka biodrowa.
κοτυλήδων, óνος, η, zagłębienie a) kubka. b)
 czaszka biodr. óνος) guziczki u szpon polipów i se-
 pii, za pomocą których czepiają się skał i łup
 chwytają.
κοτυλήροτος, kubkami czerpać się mogący, obfi-
 cie płynący.
κοτυλίσκιον, τό, kubeczuszek.
κοτύλων, ανος, ó, pijanica, sączykufel.

κοῦ i κοῦ, p. ποῦ i ποῦ.
κοῦλόν i κοῦλεύς, ión. p. κολέον i κολεύς.
κοῦρά, η, strzyża, strzyżenie, golenie, spuszcze-
 nie włosów. 2) obciety włos. 3) ucięcie.
κοῦρειον, τό, galarnia, balwiernia.
κοῦρεός, εως, ó, balwierz, cyrulik. tonsor.
κοῦρεῦται, η, r. ż. do κοῦρευτής, goląca brody.
κοῦρεῦται, ιδος, η, sc. ἡμέρα lub ἑορτή, 3-ci
 dzień świąt Apaturyów, tak zwany dla tego, że
 ofiarę z jagnięcia (κοῦρειον) składano w tym dniu,
 albo dla tego, że w tym dniu czteroletnie dzieci
 pierwszy raz postrzygano.
κοῦρη, η, ión. i ep. = κόρη.
κοῦρηίος, 3, = κόρειος, dziewiczy, młodzieńczy.
κοῦρητες, οί, = κοῦροι, młodź zdolna do broni.
κοῦριας, ó, gologłowy.
κοῦριάω, desiderat., potrzebować strzyży; zład,
 mieć długie włosy, w nieładzie, ἐν χριῶ, zapuścić
 włosy.
κοῦριδιος, 3. ión. i poet., młodzieńczy; małżeński,
 κ. λέχος, małżeńskie łożo; κ. ἀλοχος, prawa mał-
 żonka; κ. φίλος, kochany małżonek; κ. δῶμα, dom
 małżonka.
κοῦρίζω, 1) być młodym; νήπια κ., igrać jak
 małe dziecko, dojrzeć, dorastać. 2) wychować
 chlōpców.
κοῦριμός, = κόριμος, μάχαιραι, brzytwa.
κοῦριμος, 3. 1) zdalny do golenia brody, σέδηρος,
 brzytwa. 2) ucięty, obciety, ogolony.
κοῦριξ, ep. przysł., za włosy, za czuprynę.
κοῦριος, 3. = κοῦρηίος, młodzieńczy.
κοῦροβόρος, ον, pożerający, zabijający dzieci,
 πάχνη, posoka pożytych dzieci.
κοῦροσόνη, η, młodzież. Dor form. κωροσόνη.
κοῦρότερος, stp. w. do κοῦρος, młodszy, rzeźwiej-
κοῦροτόκος, ον, dzieci rodzący. [szy.
κοῦροτροφέω, dzieci wychować.
κοῦροτρόφος, ον, żywiący młodzieńców, wycho-
 wujący młódź bitną.
κοῦρίζω, f. — iω, 1) prz., być lekkim, czuć, ulgę,
 zwł. w chorobie. 2) przech. a) ulżyć, złagodzić,
 uśmierzyć, pocieszyć, pomódz, wesprzeć, τινά, τί,
 i to τινί, czemu; τινός, od czego uwolnić. W for.
 bierniej, czuć ulgę, podnieść się, pokrzepić się,
 pocieszyć się, τινί, czemu. b) podnieść, dźwignąć,
 τινά, pochować; l. τί, n. p. ἄλμα, lekki skok zro-
 bić, wybrnąć.
κοῦρισις, εως, η, ulga, ulżenie.
κοῦρισμα, τό, ulga, wsparcie. 2) pociecha.
κοῦρισμα, ó, = κοῦρισις.
κοῦρισματικός, 3. ulgę sprawiający, pocieszający.
κοῦρολογία, η, lekkomyślna gadanina, próżne
 junactwo.
κοῦρόνοος, ségn. — νοος, 2) lekkomyślny; płochy.
κοῦρος, 3. lekki, opp. βαρῆς, zład a) nie ciężki,
 nie ojuczony, lekko zbrojny, zład, żwawy, pręd-
 ki. b) małej objętosći, mały, drobny. c) nie-
 trudny, znośny, łagodny, z łatwością trawić się
 dający, daremny, próżny, bezzasadny, nikły, pło-
 chy, lekkomyślny. Przysł. κοῦφα ze stp. w. κοῦ-
 φότερον, z lekkim sercem; a przysł. κοῦφος, stp.
 w. κοῦφότερον i κοῦφότερος, lekko, łagodnie; che-
 tnie, żwawo, predko, zrecznie.
κοῦρότης, ητος, η, łatwość, lekkość; ulga.
κόρινος, ó, kosz. corbis.
κοχλίος, ó, ślimak. 2) ślimakowate wschody. 3)
 szruba.
κοχλιοσίδης, ες, ślimakowaty. T. s. κοχλιώδης, ες.
κοχλίον, τό, zdrobn. κόχλος, ślimaczek.

κόχλος, ó, ślimak kręty, używany jako traba.
κοχυδῶ i **κοχύω**, obficie, z szumem wytryskać.
κοχώνη, ἡ, część ciała między udami aż do zadka. *coxenija*.

κράας, τό, ep. = **κράς**.

κράβατος i **κράββατος**, ó, łożo.

κραγγάομαι, p. *κραγγάζω*.

κράγγη, ἡ, **κραγγών**, ὄνος, ἡ, gatunek *καρίδες*
κραγόν, przysł., wrzeszcząc, rozdzierając się.
κραδαίνω i **κραδάω**, wstrząsać, machać, rozbujać, zatrzwożyć. Biern. też, drzeć, być w obawie, chwiać się, ті, lękać się o co.

κράδη, ἡ, 1) końce gałęzi drzew, poruszających się łatwo od tchnienia wiatru; zwł. gałęź figi i samo figowe drzewo.

κραδιφάρα, ἡ, noszenie figowych gałęzi.

κράδια, = **καρδία**.

κράζω, u Att. tylko w Perf. 2. *κέκραγα* i plsqpf. *ἐκέκραγην*, imperat. *κέκραχθι*, *κεκράγετε*, *κέκραχθε*, fut. *κεκράξομαι*, krakać, kraczeć; wrzeszczeć, krzyczeć; *ἐκέρφρομαι*, dumnie się wyrażać, mówić w głos o kim.

κράϊω, ep. **κραταίνω**, fut. med. *κρανέομαι*, ze znac. biern., aor. 1. *ἐκράνα*, ep. *ἐκρήνηα*, imper. *κρήνηον* i *κρήνον*, inf. *κράναι*, ep. *κρήναι* i *κρήναι*, pf. pass. *κεκράναι*, ep. *κεκράναναι*, 1) kończyć, ukonczyć, dokończyć, uskutecznić, spełnić, dokończyć, uiszczyć, urzeczywistnić, ті. Biern. z przym. *φίλον*, stać się, *τινί*, *εζέμ*, przez co. 2) być głowką, panować, władać, rozkazywać, zawiadować, ті lub *τινός*. 3) nprzech. skończyć się, wypaść, wiazać, koniec l. obrót, *κρανεί* — *μένος ἄτης*.

κραπιλάω, upoić się, być rozmarzłym, podchmielić sobie; mieć ból głowy; nie wytrzeźwieć się.

κραπιλάη, ἡ, zawrót głowy, ból głowy.

κραπιλάκωμος, on, w rozmarzeniu pochutnywający, śpiewający i tulający się.

κραπιλώδης, es, upajający się.

κραπνός, 3. 1) porywający, unoszący. 2) żartki, przedki, żwawy, chyży. 3) przen. gwałtowny, namiętny. Przysł. **κραπνῶ** i **κραπνῶς**, przedko, chyżo.

κραπνόσωτος, on, przedko poruszający się, ubiegający, ulatujący, *θῶκος*.

κραπινοφόρος, on, ulotny, nikły.

κραπτικός, 3. krzykliwy. W stp. najw., największy krzykacz.

κράμα, τό, mięszanina; mikstura.

κράμβη, ἡ, jarmuż, legumina.

κράμβος, 3. suchy, jalowy; czczy.

κραμβοφάγος, on, jedzący jarmuż.

κραναίπεδος, on, z gruntem twardym, skalistym.

κραναός, 3. poet. skalisty, twardy. *saxosus*.

κράνεα, ἡ, ion. *κρανείη*, trzmiel; dereń. *cornus*.

κρανείνος, 3. dereniowy. *corneus*.

κρανίον, τό, czaszka, głowa; *calva*.

κρανοποιέω, robić helmy, szyszaki, kuć.

κρανοποιός, ó, robiący szyszaki.

κρανός, τό, hełm, szyszak. *galea*.

κραντήρ, ἦρος, ó, wykonawca, pan. 2) ząb mardrości, ostatni ząb trzonowy.

κράντωρ, **ορος**, ó, władca.

κράς, p. *κάρα*.

κράσις, **εως**, ἡ, zmieszanie, mięszanie, połączenie (ciepła z gorącym), umiarkowanie, temperatura.

κρασπεδίτης, ó, ostatni w chorze.

κράσπεδον, τό, brzeg, kraj, szlak, podolek, obwódka, szczyt; skrzydło. *simbria*, *margo*; *ala*.

κρασπεδῶ, dać obwódkę, szlak; bramować.

κράσσω, on, dor. = *κρείσσω*.

κράσις, **ίδος**, ἡ, = *γράφτις*, trawa, siano; pasza.

κραταίβηλος, on, silnie rzucony.

κραταιγύαλος, on, z silnemi, sklepionemi napierśnikami, *θῶρηκες*.

κραταίς, ἡ, ep. przemoc, ciężar, siła. *vis*.

κραταίλειος, on, skalisty. *scorpiulosus*.

κραταίνω = **κρατόνω**.

κραταίως, 3. mocny, silny, potężny, możny.

κραταίω, nadać siłę. Biern. nabrać sił.

κραταίποδος, 2. odważny, udeptany, twardy.

κραταίπους, ποδος, mocny w nogach.

κραταιρίνος, on, z twardą skorupą, opancerzony.

κρατερός, p. *κάρτερος*.

κρατερόφρων, **ονος**, 2. odważny, nieustraszony.

κρατερόνως, **υχος**, ó, ἡ, z twardemi kopytami i raciami.

κρατευταί, οί, wilki, na których rozeń spoczywał.

κρατέω, 1) być mocnym, potężnym, mieć moc l. władzę, rządzić, władać, być panem, rozkazywać, zawiadować, posiadać, dzierżyć, οί *κρατούντες*, władcy; οί *κρατούμενοι*, podwładni, τό *κρατόν της πόλεως*, najwyższa władza w państwie; *σαυτοῦ*, być panem sobie, *τῶν ἐπιθιμῶν*, oprzeć się im; τί, *τὴν διήγησιν ἐπὶ τῆς ἀληθείας*, opowiadanie zamknięte w granicach prawdy; *μέγα κρατεία*, być bardzo możnym, być bardzo szanowanym. 2) mieć przewagę, mieć pierwszeństwo, być lepszym, przewodniczyć, zawiadnąć, zagarnąć, podbić, przewyższać, zwyciężyć, dostać w moc swoją, zając, wiazać, zdobyć, bronić, zagarnąć, być zwycięzcą, utrzymać się przy swoim, wpływ swój okazać, przeprowadzić, móżd przeprowadzić; ó *λόγος κρατεία*, wieść się utrzymuje. Tudzież nieosob, lepiej, lepsza, z Inf.; κ. *τῶν πραγμάτων*, mieć przewagę; *δὸς τοῖς φίλοις γνώμης κρατήσαι*, pozwól radzie przyjaciół mieć przewagę; τί, zyskać co, zjednać sobie co zwycięstwem, ale i, zwyciężyć, a *τινά*, porazić kogo; *τινί* i *ἐν τινι*, w czym, przy czym. Biern. być zwyciężonym, pokonanym. schwytanym, zdobytym, *ὀπό τινος* i *ἐκ τοῦ διψῶς*, mieć pragnienie. 3) uchwycić, pojąć, trzymać się kogo, wyznawać.

κρατήρ, ἦρος, ion. **κρατήρ**, ó, 1) naczynie do mięszania, niby waza, w której wodę z winem miedzano, a potem z niej wylewano w kubki; mład *κρατήρα κέρασα* l. *κεράσασθα*, wino w krużu miarkować, mięszając, napelnić; κ. *πίνευ*, wypijać, wypróżnić kruche; κ. *στήσασθα*, kruche postawić (gdą zaczynało pić) i to *θεοῖς*, bo pierwsze kubki ofiarowano bogom. 2) w ogóle, kruż, dzban, z gliny, kocioł. 3) kocioł wodny, tworzący się ze spływu źródeł; *κακῶν*, kubek nieszczyśny. b) w l. mng., otwór góry ogień wyziewającej, krater, kocioł.

κρατηρίζω, z dzbanków pić nieumiarkowanie. — mięszać w krużach (wino z wodą).

κρατησίμαχος, on, w bitwie zwyciężający.

κρατησίπους, on, w biegu zwyciężający.

κρατησίπιπος, on, zwyciężający w wyscigach.

κρατητικός, 3. zdatny do utrzymania, do pokonania.

κρατιστέω, być najlepszym, okazać się najlepszym, mieć pierwszeństwo, być przedniejszym, przewyższyc; być górą, stać na czele, być najpierwszym; *τινός*, przechodzić kogo, *τινί*, τί, *κατά* l. *περί* τι, *ἐν τινι*, w czym l. *εζέμ*.

κράτιστος, ep. **κάρτιστος**, 3. (stp. najw. od *κράτος*, zwykle do *ἀγαθός* odnoszony), najmoc-

niejszy, najpotężniejszy, najtwardszy, przemożny, najdzielniejszy, najlepszy, najprzedniejszy, najpożyteczniejszy, najbezpieczniejszy, t. pod względem czego: τὰ πεζά, jako piechota; ἐν τινι, w czym l. z Inf. albo Imiesl.; κράτιστα ἡγεῖσθαι z Imiesl., l. uważać za najlepszą, że, κάρτιστον l. κράτιστα z dom. ἐστὶ i nastp. Inf., najlepsza, najpewniejsza; i w osob. konstr., βραχίστα (όντα) γάρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά, obecne złe najlepiej zaraz usunąć. Rzecz. οἱ κράτιστοι, najprzedniejsi, najznakomitsi, szlachta; (τὸ) κράτιστον, najlepsze dobro, główna część, jądro, najdzielniejszy, wybór, kwiat; τὰ κράτιστα, najlepsza część, najpotężniejsi, najurodzajniejsze strony, okolice. Przysł. τὰ κράτιστα i κράτιστα, najlepiej, najwyborniej.

κράτος, εὐς, τό, ep. też **κάρτος**, poet. często w l. mng. za l. poj. 1) a) moc, siła, twardość, pomysłowość, potęgą, prawomocność, przywilej, władza, przewaga, możność, potęga l. władza przywłaszczona, naczelnictwo, panowanie, rządy, tron. W l. mng. κράτη καὶ θρόνοι, władza i tron; κράτεσιν νικηφόροι, potęga zwycięstwem wsparta; κρ. ὀδίων αἰσίων, potęga przy wyjeździe z powodu pomysłowego znaku, czyli wrożyby; κρ. τινός, władza nad kim l. nad czym; ἐν κράτεσιν Ὀδρυσῶν ἐγένετο, najpotężniejszym królem Odryzów stał się; tudzież ἐν τινι. b) abstr. pr. concr. διθρονον, para władców i τῆσδε γῆς φίλον κρ. o Menelaosie. 2) przemoc, przewaga, obsadzenie l. zajęcie, pokonanie, zwycięstwo; κρ. ἕκ τινος, z czego wywiezujące się zwycięstwo. Przysł. κατὰ κράτος, z siłą, ze wszystkich sił, gwałtem, szturmem; t. s. ἀνὰ κράτος, ale i, przedk. cwałem.

κράτων, ep. κρῆτων, I) czynn. 1) być silnym, mocnym, utrwalić, ubezpieczyć, τινά l. τί, a τινί, czym l. w czym. 2) = κρατέω, a) panować, τὰ πρώτα, pierwszym być, kierować, ster czego w ręku trzymać, τινός l. τί i το τινί, w czym. b) τινός, mieć w swojej mocy, posiadać, zyskać, nabyć. II. Med. ubezpieczyć sobie, utrwalić, τί, n. p. φάλαγγας, wzmocnić.

κρατός, ὁ, = κράτερος, potężny, mocny.

κραυγᾶς, ὁ, wrzeszczeć, krzaczę, = κράζω.

κραυγᾶνομαι = κραυγάζω.

κραυγῆ, ἡ, krzyk, wrzask, lament, narzekanie, krzyk bojowy; często w l. mng.; κραυγῆν ποιεῖν, κραυγῆν χρῆσθαι, wszcząć krzyk; σὺν κραυγῇ l. samo κραυγῆ, z krzykiem, halasem. clamor.

κραυρῶ, chorować na κρῆρα, jakąś gorączkową chorobę bytła i świni.

κρᾶυρος, ὁ, suchy, kruchy, łomny. Rzecz. κρᾶυρος, ὁ, t. c. κρᾶυρα, p. κρῆρα.

κρεῖα, ἡ, wielec do wydobycia mięsa z garnka; hak.

κρεᾶδιον, τό, kawałek mięsa.

κρεομορέω, mięso ofiarne rozdzielić między gości; rozdrobić, pokrajać.

κρεονομία, ἡ, rozdzielenie mięsa pomiędzy uczestników biesiady ofiarnej.

κρεονόμος, ὁ, rozdziałający mięso (z bydłęcia ofiarnego).

κρέας, ατος, τό, (der. także κρήσ) l. pojed. tylko w l. i 4 p., 1 i 4. p. l. mng. κρέα i z elizyą κρέα za κρέαα, 2 p. κρεῶν, ep. κρεῶν, 3 p. κρέασι i κρέεσσι, mięso, zwykle w l. mng., kawały mięsa, potrawy mięsne, ψυχρά, zimne potrawy.

κρεῖον, τό, stół kuchenny, stolnica.

κρεῖσσοτέκενος, ον, więcej szanowany niż dzieci.

κρεῖσσων, 2. dor. i nowoiońsk. κρεῖσσων, nowo-

att. **κρεῖτων**, (stp. w. do κρατός za κρέσων, odnoszony zwykle do αγαθός), a) mocniejszy, potężniejszy, przedniejszy, lepszy, pożyteczniejszy, szczęśliwszy, κρεῖσσω εἶναι, mieć się lepiej. b) przemożniejszy, zwycięzki, przeważający; pan; κρεῖσσοῦς l. κρεῖσσω, κρεῖσσω γίνεσθαι, przejsć, przewyższyć, odnieść zysk; pod. κρεῖσσοῦς εἶναι, być zwyciężcą, panem, zdołać, podołać; κρ. τινός, wyższy od, n. p. ἀγρόνης, ten, którego powtóż nie utrzyma; κρημάτων, nie robiący sobie nic z pieniędzy; λόγου, którego opisać nie można, nad wyraz lepszy; τοῦ δικαίου, obojętny na; ἐκπηδῆματος, wyższy, niż przeskokowyż można. — Rzecz. κρεῖττων τις ἢ κατ' ἀνθρώπων, nadludzka postać; οἱ κρεῖσσοτες, lepsi, znaczniejsi, władza; τὸ κρεῖσσω, większa potęga; τὰ κρεῖσσω, zyski, korzyści. Przysł. κρεῖσσω, silniej, potężniej, lepiej, pożyteczniej, gorzej.

κρεῖων, οντος, ὁ, żeńsk. **κρεῖουσα, ἡ**, władca, pan, pani, władczyni.

κρεοκάδια, τά, waga, (tego ubita) tkanina, gęsta kobierzec.

κροκτός, 3. bity, uderzony.

κροεῖω, bić, zbić, a) tkaninę; praść, tkąć. b) instrumetnem muzycznym uderzać w plektrum, grać na nim; uderzaniem skrzydeł ton wydawać.

κρεμάθρα, ἡ, mata wisząca, koszyk l. machina zwieszona, w komedii i tragedii.

κρέμαται, Med. z imperf. 2. sing. ἐκρέμα, ep. κρέμα, i **κρεμᾶνονμι**, f. κρεμάσω, seogn. κρεμῶ, rozłoż. κρεμῶ, inf. κρεμᾶν, I) Czynn. powiesić, zawiesić, zwiesić, zwł. powieszeniem zabić, kazać powiesić, τί l. τινά. 2) Biern. I) Med. (nprcz.) być powieszonym, wisieć, bujać; szczeg. jako dar ofiarny. b) przen. zawisnąć, grozić, być w oczekiwaniu, wytyżony mieć umysł.

κρεμάς, ἄδος, ἡ, spadzisty.

κρεμαστός, 3. zawieszony, powieszony, wiszący, z dod. l. bez ἀχένος, wisielec. κρεμαστῆ ἀρτανη, powróż do powieszania. Na okrecie: τὰ κρεμαστά, sprzęty wiszące, żagle, liny.

κρεμάστρα, ἡ, = κρεμάθρα, tudzież, lina kotwiczna.

κρεμβαλιαστός, ὄος, ἡ, granie, uderzenie grzechotka, wybijanie taktu grzechotka.

κρέξ, κρεκός, ἡ, ptak z ostrym, pilowatym dziobem.

κρεοβόρος, 1. κρεοβότος, 2. jedzący mięso.

κρεοκοπέω = κρεοκοπέω.

κρεουργέω, rozsiekać mięso, posiekać.

κρεουργία, ἡ, biesiada.

κρεουρηγδόν, przysł., kawałami, dzwonami; *ecisim in frusta*.

κρεορμός, 2. ὁ, rzeźnik. κρεορμόν ἡμαρ ἐδθόμωσ ἀγειν, obchodzić uroczystość ofiarną; mieć ucztę biesiadną.

κρεοφαγέω, jeść mięso.

κρεοφαγία, ἡ, 1. κρεοφαγία, ἡ, jedzenie mięsa.

κρεοφάγος, 2. jedzący mięso, mięsożerny. T. s. κρεοφάγος.

κρεοθάσια, ἡ, rozdział mięsa.

κρεοδαίτης, ὁ, rozdziałający mięso. Tudz. przymiotnie.

κρεοδαίτης, ἰδος, ἡ, ἀρχή, urząd krającego mięso.

κρεοδής, ες, mięsisty, niby mięsa, osmύ.

κρεοδοσία, ἡ, rozdziałanie mięsa.

κρεῖον, οντος, ὁ, r. z. κρέουσα, pan, władca.

κρεοπωλικός, ἡ, ὁ, rzeźniczy.

κρεοπόλιον, τό, jatka rzeźnicza.

κρήγυος, ον, pożyteczny, skuteczny, pożądany.

κρηθαιμον, τό, poet. 1) Często w l. mng., chustka na głowę, opaska głowy, czółko, opięcie, pokrywające tak głowę, że niby woalka zwieszało się po obu stronach i że całą twarz było można niem zakryć, zasłona, kwef. W ogóle: nakrycie, wieko. Przen. blanki murów, zamek, gród.

κρηθαιον, przysl., z głowy, z góry. Inni κατακρηθαιον. **κρηθηνημι,** zrzuć, stracić, zwiesić, ἀγκυραν. Med. κρηθηναι, p. κρηθάνουμι.

κρηθηνίζω, spaść w przepaść.

κρηθηνισατός, piąć się na strome, przepaściste miejsca.

κρηθηνιστοίος, 2. właśc. tworzący przepaści, karłolonne wyrazy; o Eschylosie.

κρηθηνός, ό, spadzistość, przepaść, otchłań, stroma skala.

κρηθηνώδης, es, spadzisty, przepaścisty, urwisty, stromy. Rzecz τό κρη., a) spadzistość. b) skalistość.

κρηθηνός, 3. źródłany, źródłowy, kryniczny.

κρηθη, η, dor. κρηνα, źródło, krynica, zdrój; przen. z gen. οίνου. Przysl. κρηθηνός, do zdroju.

κρηθηνάς, άδος, η, r. ż. do κρηθηνός.

κρηθηνίδιον, τό, i κρηθηνίς, ιδος, η, zdrobn. κρηθη. **κρηθηνίς, ιδος, η,** = κρηθηνάς, dor. κρηθηνίς.

κρηθηνιδόω, zaopatrzyć w obuwie. Biern. oprzeć się.

κρηθηνιδωμαι, τό, fundament, domu.

κρηθηνίς, ιδος, η, 1) gatunek obuwia. 2) podstawa, fundament, podslupiec, βωμών. Często przenośn., κρηθηνίς άοιδών βαλίσσθαι, zacząć śpiew; οδόςκω κρηθηνίς πατεστιν, nie ma dnia l. końca. 3) brzeg rzeki, zatoki; osada, cembrowina, balustrada.

κρηθηνέρα, η, cienkie sito l. plótno pyłtłowe do czyszczenia mąki.

κρηθηνόρυστον, τό, schronienie, przytułek.

κρηθηρ p. κρατήρ.

κρη, p. κρηθή.

[**νωτός, ό.**

κρηθηνιτής, pieczony w κρηθηνά, T. s. κρηθηνά-κρηθηνάος, ό, = κρηθηνάος (κρηθηνάος) właśc. piec do suszenia jęczmienia; w ogóln. piec, brytfana.

κρηθηνώ, krzyczeć, trzeszczeć, łopotać, aor 2. κρηθηνάω, pf. 2. κρηθηνάω.

κρηθηνόν, przysł. na kształt tryka, barana.

κρηθηνάια, η, kasza l. papka jęczmienna.

κρηθηνή, η, ep. κρηθηνή, τό, jęczmień. 2) = πόσθη.

κρηθηνάσις, η, choroba koni, gdy przejadły się jęczmieniem.

κρηθηνάω, przejeść się jęczmieniem. Tudzież: brykać, swawolić, jak my mówimy „owies go έγα“ κρηθηνάωων πάλος.

κρηθηνίδιον, τό, (zdrobn.) ziarno, nieco jęczmienia.

κρηθηνός, 3. jęczmieńny, οίνος, piwo.

κρηθηνολόγος, ό, zbierający jęczmień.

κρηθηνοστράγος, ό, żrący jęczmień.

κρηθηνοφόρος, on, jęczmieńny wydający l. rodzący. **κρηθηνοσιδής, es,** kółowy.

κρηθηνός, ό, = κρηθηνός, kóło, obręcz, kółko, przy końcu dyszla; ίστίων, do przymocowania żagli.

Tudzież: obrączka, pierscień, braceletka.

κρηθηνάω, biern. przeciągnąć sobie kółko, τό χειλος, przez wargi. [zanie.

κρηθηνάω, τό, (i κρηθηνάω), rozstrzygnięcie, wyrok; wska-
κρηθηνάωδης, es, podobny do grubo szrotowanego jęczmienia: gruboziarnisty.

κρηθηνόν, τό, lilia. 3 pl. κρηθηνάαι.

κρηθηνάω, aor. pass. κρηθηνάθη, part. κρηθηνάεις i κρηθηνάεις, adj. verb. κρηθηνάων. 1) rozłączyć, rozgatkować, odróżnić, rozróżnić, τινά i τί, porządkować. 2) wybrać, przeniścić, dać przodek, ochwaa-

lic, uznać za dobre, przeznaczyć, rozstrzygnąć, τινά, τί. Imiesł. κρηθηνάμενος i κρηθηνάεις, wybrany, wyborowy, przeznaczony, pewny, stały, n. p. ούρος, stały wiatr. Szczeg., jako sędzia głosować za kim. 3) Z dodan. l. opuszczon. παρ' έαυτώ, zawyrokować, oświadczyć, utrzymywać, pojmwować, o-sądzić, rozstrzygnąć, rozjąc, wytłumaczyć, objaśnić, τί i τινά, ός τι, coś l. kogo za co mieć, uważać; τινός z Inf., uważać co za obowiązek czyj, i tak też sądzić, z Acc. c. Inf. l. ze zd. pytać; τί από τινος, coś uważać za dopuszczenie czyje.—

Szczeg. jako sędzia wystąpić, zasiadać w sądzie, sądzić, wyrokować; tudzież: zapoznać, oskarżyć, obwinąć, prawować się, procesować się, pociągnąć do odpowiedzialności, słuchać, posłuchanie mieć, badać, i w ogóln. pytać, wybadać, wypowiedzieć sąd l. wyrok, przyznać, (jako sędzia), potępić, wskazać; tudzież o ludzi: głosować, po-, stanowić, uchwalić; częścią bez przyp. ό κρηθηνάω, sędzia; częścią, τινά l. τί, kogo l. co, n. p. δικηη l. δικας, έμιστας, procesa zalać, rozstrzygnąć, rozjąc; tudzież τινά, być komu sędzią, zasiadać, dla kogo w sądzie, ale też czem, n. p. (τή) δικηη, wyrokiem, podług prawa; παρ' τινά, o kim, nad kim, έπί τινι, o co, από τινος, podług czego; τινός, z powodu przewiny; θανάτω, mieć moc życia i śmierci. II) Biern. i Med. 1) odłączyć się, rozłączyć się, rozstrzygnąć między sobą, z dod. l. bez, μάχη, Άρμη, w bitwie, na polu bitwy, w otwartym boju, t. j. mierzyć się, zetrzeć się, prawować się, walczyć; zwykle πρός τινά lub τινά, mierzyć się z kim, prawować się z kim; πρός τινά, też, być podług kogo mierzonym, osądzonym, porównanym. 2) Biern. a) być obranym, objaśnionym, osądzonym, rozstrzygniętym, tudzież: stawiać się do wyboru, πρός τινά, dopuścić przeciw komu wyrok. b) Med. wybrać dla siebie, sobie, τινά. c) jako Depon. Med. rozstrzygnąć, wytłumaczyć, objaśnić, τί.—Szczeg. być stawionym przed sąd, toczyć się w sądzie, być pociągniętym do odpowiedzialności, do inkwizycji, być oskarżonym, być odpowiedzialnym, poddać się inkwizycji, poddać się wyrokowi l. rozstrzygnięciu, być sądzonym, przekonanym, wskazanym. Bez przyp. ό κρηθηνάμενος, winowajca obciążowany; θανάτου, na śmierć być wskazanym; παρ' τινος, dla czego; δικηη, wyrokiem; ότέρ τινος, w tym interesie.

κρηθηνάω, taranem bić w mury, τί.

κρηθηνάω, taranem bić w mury, τί.

κρηθηνάω, 1) baran, tryk. 2) taran; długa, mocna belka, mająca na przedzie postać barana i okuta żslazem. artes.

κρηθηνάω, on, dzwigający taran; z taranami.

κρηθηνάω, es, ion. ιος, dat. i l. u, η, 1) rozłączenie, niezgoda, rozbrat, zwada, παρ' τινος. 2) rozstrzygnięcie. a) κρηθηνάω, έχειν, mieć rozstrzygnięcie; ποισιν, sprowadzić je; κρηθηνάω είναι εν τινι, zawisnąć od czego. b) doświadczenie, osądzenie, próba. c) słowami: sąd, wyrok, odpowiedź, przeznaczenie, εκ τινος, l. z nastp. Inf. albo ότι l. ός z gen. absol. Szczeg. sądowe rozstrzygnięcie, ποισέσθαι, wydać wyrok; ale τας κρηθηνάω ποισέσθαι, udać się do sądu po wyrok, a ποισέσθαι, o urzędnikach, proces wszcząć, zagaić, wytoczyć. Ztąd też, proces, sąd, zagadzenie sędziowskie, wskazanie l. oskarżenie, posłuchanie.

κρηθηνάω, 1) środek do osadzenia, znak rozstrzygający. b) miejsce sądu, sąd, krzesło sędziowskie.

κρηθηνάω, ό, sądczy, sędzia, rozjemca, zwł. w i-

grzyskach: rzadko — δικαστής, παρά Δαρείω κρο-
τή, podług sądu Darejosa.

κροτικός, 3. należący do sadzenia, ή κρ. (sc. τέχ-
νη), sztuka sadzenia; ó κροτικός, sędzia, krytyk.

κροτός, 3. Adj. verb. wybrany, wyborowy.

κροαίνω = κρούω, tupać, bić; μέλος, wygrywać.

κροκάλη, ή, oplókany krzemien na brzegu mor-
skim, brzeg sam.

κρόκεος, 3. szafranowy, είμα.

κρόκη, ή, (κρέκω), watek, który przybijazką (κέρ-
τις) z góry na dół w pasmo wbijano. Przen. wa-
tek, nie, kosm (wełny); tkanina, przędza, sieć. 2)
αί κροκai, krzemienie zaokrągzone płótkaniem fal
morskich; krzemienisty brzeg morza. (acc. κρόκα,
jakby od nieużyw. κρός.) *subtemen, filum laneum.*

κροκήσιος = κροκεῖος i κρόκεος, co patrz.

κροκίσις, ó, szafranowego koloru.

κροκόβατος, ov, farbowany szafranem.

κροκοβαφής, ές, szafranowy, zółty jak szafran.

κροκοδείλιος, ó, krokodyl, własc. jaszczurka. 2)
wniosek krokodylowy, obłudny (w sofistyce). (Lu-
cian. Vit. auct. 22).

κροκόεις, εσσα, ev, szafranowy, jak szafran zół-
ty: rzecz. ó κρ., suknia swiateczna, szafranowa.

κροκονητική, ή, sc. τέχνη, sztuka przędzenia ni-
ci wátka.

κροκόπεπλος, ov, z suknią szafranową.

κρόκος, ó, (ή), szafran; używany do farbowania
na zółto. *crocus.*

κροκόταξ, ó, zwierz, może gatunek hyeny.

κροκός, ύδος, ή, kosmek, nitka, wełna.

κροκόθης, ες, 1) szafranowy. 2) na kształt wátka.

κροκοτίδιον, τό, zdrobn. κροκός.

κροκοτός, adj. verb. w szafranie farbowany. Rzecz.
ó κροκωτός, sc. πέπλος l. χιτών, szafranowa su-
knia, swiateczna szata szafranowa.

κροκοτοφόρος, nosić suknią odświętną szafra-
nową.

κροκοτοφόρος, ó, noszący szafranową szatę.

κρόμμυον = κρόμμον.

κρομμυοσυρτηρία, ή, odbijanie się cebuli i octu.

κρόμμον, τό, cebula. *cepa.*

κρόσσα, αι, blanki, przywalki, przedpiersnie, pa-
rapety. 2) u Herodota, gdzie także κρώσσαι pisza,
= βομίδες, αναβαθμοί, stopnie, odstępy.

κροσταλίξ i **κροτώ**, 1) grzechotać, chrobotać,
szczękać, brzękać, loskot czynić, *bręza*, z loskotem
próżne wozy wlec l. ciągnąć. 2) (*κροτώ*), pukać,
stukać, przybijać, tłuc, τί i to τινί, czém. Szczeg-
z dod. lub domysłn. τώ χείρε, klaskać w ręce,
przyklaskiwać, oklaski dawać, τινά, komu. 3) bić
o siebie naczyńia miedziana, bić w co, grać, κρη-
βάλοις. 3) skuć, zwarzyć, spoić. 4) halasować, ba-
jać, paplać.

κροτήμα, τό, klaskanie; rzecz. szczywany frant,
lis, sztuka szczywana.

κροτήσις, ή, kucie, bicie; χειρών, klaskanie w ręce.

κρότος, ó, wrzawa, halas, loskot, szczeń, brzęk;
χειρών, klaskanie w ręce; ένόπλιος, szczeń brońi;
κρ. άρασθαι, wrzawa wszcząć. Tudzież, tupot, πο-
δών, szum, λόγων.

κρότων, ονος, ó, i **κροτών**, όνος, wsza psia.

κροῦμα, τό, uderzeniem sprawione brzmienie l.
głos; grana sztuka.

κροματικός, 3. do uderzenia należący; διαλέκ-
τος κρ., wyraz w grze.

κρουναίος, 3. kryniczny, ύδωρ.

κρουνόσ, ó, krynica, zdroj. źródło, zdroje potoków;
potok, nurt, kanał, studnia.

κρουνοχυρολήριαιον, τό, wyraz komiczny, niby
z dzbana wodę pijący bzduza, wodopijny bzduza.

κρουσαδημέω, komiczne slowo, lud okpić, pod-
burzając go.

κρούσις, ή, bicie, uderzenie, stukanie, pukanie;
uderzenie w struny instrumentu muzycznego; wtór
instrumentów do spiewu.

κρουστικός, 3. wydający dźwięk, uderzający u-
szy, przenikliwy, przejmujący.

κρούω, I. Czynn. i biern. a) stukać, pukać, uderzyć.
tupać, τι, w co, na co; τινί, czem. *θύρα κρούεται*,
stukają do drzwi. b) uderzyć, bić o siebie, dzwo-
nić w co, τι, πρós, tu. II Med. z *κρούων*, okręt
w tył cofać, w tył wioslować, tak że dziób okrę-
tu zwrócony ku nieprzyjacielowi.

κρούβδα, przysł. skrycie, bez wiedzy, τινός. *clam.*

κρούβδη, = κρούβδα.

κρουερός, 3. zimny, drzący; zwykle: grozę wznie-
cający, groźny, straszny.

κρουμός, ó, zimno, mroz. *gelu.*

κρούσις, εσσα, ev, poet. = κρουρός.

κρούος, τό, mroz, zimno, lód. 2) drzewc, groza.

κρουτάδιος, 3. skryty, ukradkowy, tajemny.

κρουταία, ή, ukradkowe przebieganie kraju. Tak
zwano w Sparcie środek śledzenia helotów przez
młodzieńców spartańskich kraj przebiegających i
karzących l. zabijających winnych l. podejrzanych.
Miało to posłużyć i do hartowania mło-
dzieńców i do obeznania się ich dokładnego
z krajem.

κρουτέω = κρούω, ukryć; ukryć się. Biern.
zasadkę czynić, godzić, κρουτέομαι, na mnie.

κρουτικώς, przysł. podstępnie, podchwytliwie.

κρουτός, adj. verb. ukryty, skryty, schowany,
τά κρουτά, tajemnica.

κρούτω, form. częstotl. impf. κρούτασκε za κρού-
τασκε, aor. pass. part. κρουφείς i κρουφείς. Adj.
verb. κρουτέον. I) 1) Czynn. przech., ukryć, zas-
łonić, schować, nakryć, przechować; spuścić
w ziemię, γή, pochować, ukryć, zamilczeć, τινά
i τί, n. p. με-πόδα, siebie i nogę. Ale τινά zna-
czy też, przed kim, i to τινά τι, a τινί, komu l.
czem; w co; πνοαίον ή κόνη, puścić na wiatr,
lub w piasku zagrzebać; podobnie εν τινί, ές, κα-
τά τι, w co. 2) nprz. zostać ukrytym, spoczywać.

II) Med. a) ukryć siebie i swoje, ukryć co swe-
go, zasłonić, otulić, i to, τινί, czem. b) w łonie
swojem zachować, ukrywać, u siebie. τί.

κροσταλίξω, być przejrzystym, jak kryształ.

κροσταλλοειδής, ές, podobny do lodu l. kry-
ształu.

κροσταλόπηγος, ov, zmarznięty, skrzepły,
jak lód.

κροσταλλοπήξ, πόρος, lodem pokryta głębina.

κροσταλλος, ó, 1) lód, επί του κρ., na lodzie;
διά του κρ., po lodzie. 2) kryształ, kwarciec.

κροσταλλοφανής, ές, blasku i przezroczystości
kryształowej.

κρούφα, przysł. skrycie, τινός, bez wiedzy.

κρούφα, dor. = κροφή, skrycie, ukradkiem.

κροφαίος, 3. skryty, ukryty. Przysł. κροφαίως.

κροφή, skrycie. *clam.*

κροφηδόν, t. c. poprzedz.

κροφίος, 3. = κροφαίος, tajemny.

κροφός, ó, l. **κροφός**, zatajenie, przechowanie.

κρόφω, t. c. κροπτω.

κροφίετωπος, ov, zakrywający czolo.

κροφίνος, εσγα, — *vous*, tający, ukrywający
myśli, skryty.

κρήφεις, ή, ukrywanie, tajemnie; skrytość.
κρυώδης, ες, mroźny, lodowaty.
κρωβόλος, ό, 1) splot włosów, warkocz nad czołem. 2) kita na szyszaku, pióropusz.
κρωβυλάδης, ες, πλοκή, podobny do warkoczka.
κρώζω, onomatp., krzaczec, krzyzczec, łopotac; wrzeszczeć (ochrzypłym głosem).
κρόσσα, p. κρόσα.
κρωσσός, ό, dzban do wody, kruz, puszka do maści, tudzież, popielnica, urna, łzawnica.
κτάμεν, i t. p. p. κτένω.

κτάομαι, iοή. κτέομαι, conj. κτέωμαι, perf. κέκμηαι, inf. έκτήσθαι, 3 pl. iοή. έκτέεται, plusqpf. 3 sing. iοή. έκτητο, opt. κεκτώμην, κεκτώτο, zjednać sobie, zrobić, sprawić sobie, nabyć, zyskać, zacczerpnąć, kupić; tudzież, podbić sobie, przemódz; ściagnąć na sie, sprowadzić; popelnić; posiadać, mieć. κτέμενος, zarabiający; ό κεκτημένος, nabywca, a z έχων, posiadacz, τινά, τί, n. p. χαρην, wdzięczność zyskać; τήν δυσσείειαν, ściagnąć na sie zarzut bezbożności, φόνον, popelnić mord i dla tego być winnym mordu; a τινά τινα, ώς τινα i. τινά τι, zrobić kogo czem, mieć kogo za co; τινά πεπιδόμενον, podbić sobie kogo; άς όμήλικας (sc. ήμιν) κεκτημέδα, z którymi wzrosiliśmy, τινί τι, komu co wyjednać; lub τινί, przez co, czem; πρός, παρά, έκ τινος, od kogo nabyć; w form. biern. έκτήθηγν i κέκτημαι, być zarobionym, zyskanym, τινί, czem; κεκτημένος, wygrany.

κτέανον, τό, zarobek, posiadłość, majątek.
κτέαρ, τό, zwykle w l. mng. τά κτέατα, 3 p. κτέατεσσαν, majątek, własność.
κτεάτρια, ή, dawczyni. *paratρία.*
κτεατίζω, zrobić sobie, zjednać sobie, nabyć. Med. w temże znaczeniu.

κτένω, conj. ep. κτένωμι, im. κτανέων, f. κτενώ, iοή. κτενω, aor. l. έκτανια, aor. 2. έκτανον, ep. i att. έκταν, έκτας, έκτα, 3 pl. έκταν za έκτασαν, conj. κτώ 1. pl. ep. κτώμεν, inf. κτάμεν, κτάμεναι za κτάναί, aor. 1. pass. pl. dor. i ep. έκτασθην za έκτάθησαν, aor. 2. med. έκτάμην ze znaczen. biern. inf. κτάσθαι, part. κτάμενος, z form. pob. **κάνω, (co patrz.), zabić, zamordować, powalić, porazić, kazać ściać; ό κανών, κτανών, κτένας, zabójca, morderca; κτείνεν τινά, kogo, τινί, czem; w aor. chciałem zabić, a έκαινόμεν, miano mnie zabić. Biern. κτείνεσθαι τινι, być zabitym od kogo, poledz z ręki czyjej.**

κτείσ, κτενός, ό, 1) grzebień. 2) motyka. 3) ręka z palcami, ztąd χερών κτέας, palce. 4) gatunek muszli.

κτενίζω, czesać. Med. czesać się i. sobie, τί.

κτένον, τό, grzebyszek.

κτενομός, ό, czesanie.

κτενοειδής i κτενώδης, ες, grzebieniasty.

κτέρα, τά, i κτερίσματα, τά, ep. w właśc. posiadłość; potem wszystko, co się daje na własność umarlemu, uroczystość pogrzebowa, n. p. κτερίσματα Ισάναί, t. j. owoce i kwiaty; i to πρός τάφον, przy grobie.

κτερείζω, t. c. κτερίζω.

κτερίζω, f. κτερίω, a **κτερείζω, f.** κτερείζω, a) umarłego (τινά) uroczystość pochować, uczcić go pogrzebem, τινί, czem. b) κτέρα κτερείζω, odbyć, obchodzić uroczystość pogrzebową.

κτερίσματα, τά, p. κτέρα.

κτήμα, τό, zarobek, własność, majątek. b) = κτημήλια, skarby, kosztowności, drogocenne sprzęty,

zachowywane starannie w domu. c) posiadłość, włość. d) przen. skarb, dobro, przymiot, zaleta. e) o osobach, własność, niewolnik, służalec.

κτηματικός, 3. zamożny, bogaty, dziedzic włości.

κτηνηρόδον, przyszli, zwyczajem bydła. [*opulentus.*]

κτήνος, τό, = κτέανον, κτήμα, posiadłość; w l. mng., majątek, mienie. Zwłaszcza, juczne bydło, bydło domowe, swojskie, robocze, zaprzężne, w l. pojed., sztuka bydła.

κτηνηροφία, ή, tuczenie i. chów bydła.

κτήσιος, 3. należący do własności i. majątku, majątkowy, Ζεός κτ., opiekujący się własnością, = έρκετος, Έρμηγς κτ., dający majątek, bogacący; χρήματα κτ., posiadłość, mienie; βοτός, owca z trzody domowej.

κτήσις, εως, iοή. iος, ή, a) zarobek, sprawienie, zrobienie, τινός, czego; κτήσιον χρημάτων ποιέσθαι, starać się zjednać, zebrać majątek i. podobnie; κτ. λήχους, to co małżonce się należy. Zwykle b) posiadłość, w l. mng., majątek. Szczeg. u-prawnienie, μετάλλων έργασια, do eksploatowania kopalni.

κτητικός, 3. zdatny, sposobny do zrobienia; ή κτ. τέχνη, sztuka zarobienia.

κτητός, 3. adj. verb. do κτάομαι, zarobiony, nabyty, należący do kogo, swój, własny. 2) do nabycia, do zyskania, pożądany, τινί.

κτήτωρ, ό, posiadacz, pan.

κτίσος, 3. ze skóry tchórza i. łasicy.

κτίσω, aor. l. ep. έκτισα, κτίσω. 1) uprawić, założyć, budować, zaludnić, zwł. osadnikami, kolonizować, osady zakładać; όί κτίσαντες, zaszczepcy; τί, co, gdzie, τινί, komu; έκί τινος, gdziebadź. 2) Przenośn. sprawić, wykonać, τί, wydać, spłodzić.

κτίσος, ον, swojski, łagodny, oswojony. Rzecz. ό κτίσος, tryk, baran.

κτιλώ, oswoić. Med. oblaskawić, τινά.

κτίσις, εως, ή, zabudowanie, osada, założenie; stworzenie; wykonanie.

κτίσμα, τό, zakładanie, zbudowanie; stworzenie.

κτιστής, ό, (inni κτίστης), założyciel, twórca, wynalazca, wskrzesiciel.

κτιστός, όος, ή, iοή. = κτίσις, założenie.

κτιστωρ, ορος, ό, = κτιστής, uprawca, osadnik, mieszkaniec.

κτίτωρ, ορος, ό, t. c. poprzedzające.

κτυπέω, aor. έκτυπον, 1) nprzech., trzeszczeć, zatrząść się, zadrzeć, rozlegać się, τινί, od czego; szczeg. grzmieć. 2) przech., wstrząsnąć; πλαγάν, rzucić, strącić; φόβον, wpoić, wzniecić.

κτύπημα, τό, trzask, łom, łoskot, huk; raz.

κτύπος, ό, łoskot, huk, stuk, tentent, trzask, trzeszczenie; wrzask; uderzenia ręka, raz.

κυαθίζω, kubkować, pić, hulać; czerpać kubkiem z morza, pić.

κυάθος, ό, czerpak, kubek. 2) banka. *trulla.*

κυαμεύω, głosując za pomocą grochu obrać. Ztąd adj. verb. κυαμευτός, grochem obrany, t. s. **κυάμιστος.**

κυαμιαίος, 3. wielkości grochu.

κυαμπίς, αγορά, rynek grochowy.

κάμος, ό, 1) groch, bob, groch polny. Używanego grochu w Atenach do głosowania, białego i czarnego; ztąd από κάμου κατίσασθαι, (za pomocą grochu) obierać, κυαμψ λαγείν, być obranym; βουλή ή από τοϋ κάμου, senat za pomocą głosowania grochowego wybrany. 2) jadalny, grochowy owoc świętego u Indów i Egiptoyan lotosu. 3) pierwsze mleko, tworzące się w piersi

dziewicy dorastającej; tudzież twarda pierś ta-
kiejże dziewicy.
κυματορῶς, ὄγος, ὄ, grochożerca, o siedziu wy-
branym za pomocą grochu.
κυμοφαγία, ἡ, jedzenie grochu.
κυμαίων, ὄνος, ὄ, pole grochowe.
κυαναιγίς, ἰδὸς, ἡ, z ciemną, straszną egidą.
κυανάμπυς, υγος, z ciemnym obwodem.
κυανανυγής, ἐς, ciemnoniebieski, czarny.
κυανέμβολος, ον, z ciemnym dziobem.
κυάνεος, ścgn. **κυανός, ἡ, οὖν,** ciemnoniebie-
ski, ciemny; **κυάνεαι φάλαγγες,** ściśle, czarne huf-
ce, zdala do czarnych chmur podobne; κ. κῆρες,
czarne, strasne kery.
κυανοειδής, ἐς, ciemnoniebieski, czarny.
κυανόπεζα, ἡ, z czarnemi l. stalowemi nogami.
κυανόπεπλος, ον, w czarnej sukni.
κυανοπρωριος, ον, t. c. następuj.
κυανόπρωρος, ον, z czarnym, stalowego koloru,
dziobem, z czarną sztabą.
κυανόπτερος, ον, ciemnoniebieski, z czarnem pie-
rzem.
κύανος, ὄ, ciemnoniebieska stal, służąca do ozdób
na wyrobach kruszczowych. 2) a) bławat, kwiat.
b) kamień lazurowy; ochra.— kolor niebieski do
farbowania. c) kos niebieski. Stp. wyższy: κθα-
νώτερος. Luc.
κυανόφρυς, υος, z czarnemi powiekami.
κυανοχαιτης, ὄ, i κυανοχαιτα, (jako 1 p.), ὄ,
ciemnowłosy, czarnowłosy; czarnogrzywy.
κυανόχροος, 2 ciemny, czarny.
κυανόχρους, ωτος, t. c. poprzedzaj.
κυανώπις, ἰδὸς, ἡ, czarnooka; ciemny.
κυάνωσις, ἡ, ciemnoniebieski kolor.
κύβδα, z pochyloną naprzód głową.
κυβεία, ἡ, gra w kostki. Przenośn. igraшка.
κυβείον, τό, miejsce gdzie w kostki grają, dom gry.
κυβερνάω, 1) Czynn. sterować, być sternikiem;
przen. rządzić, kierować, wodzić, rządzić. 2) Biern. dać
się prowadzić, słuchać, tyti, czem, τί, w czem.
κυβέρνησις, ἡ, sterowanie; kierowanie. Dor. κυ-
βέρνας, rząd.
κυβερνητήρ, ἦρος, i κυβερνήτης, ὄ, sternik,
okręt; potem, kraju rządcza, głowa.
κυβερνητήριος, 3. sterniczny.
κυβερνητικός, 3, sterniczny, zdalny do sterowania
okrętem.
κυβευτήριον, τό, miejsce do grania w kostki, dom
gry, szulernia.
κυβευτής, ὄ, kostera, kosternik.
κυβευτικός, 3. kosterski; kostera.
κυβεύω, grać w kostki, kosterować, περί τινος, o
co. Przen. stawić na kartę, ryzykować.
κυβίξω, 3. kubiczny, sześcienny; ἀριθμός, sze-
ścienn liczebny.
κυβισάκτης, ὄ, solone ryby gromadzący i one
przedający.
κυβιστάω, stanąć na głowie; przewrócić się, zło-
cić na łeb, młynek ziobić l. dać, koziołka prze-
wrócić; εἰς μαχαίρας, głową na miecze wpaść;
zład przysłowiowo: wystawić się na sztychu.
κυβίστημα, τό, młynek, koziołek.
κυβίστησις, ἡ, młynkowanie, koziołkowanie.
κυβιστήτηρ, ἦρος, ὄ, stawający na łbie, młyn-
kujący, kuglarz, skoczek, tancerz, nurek.
κυβοειδής, ἐς, kubiczny, sześcienny.
κύβος, ὄ, kostka sześcienna, (p. ἀστράγαλος) na
wszystkich sześciu stronach naznaczona; κύβων

ἀναρρίπτειν, odważyć się rzucić kostkę, stawić na
kartę, ryzykować; ἔσχατον κύβων ἀφιέναι, po raz
ostatni szczęścia próbować; ἀνερίφθω κύβος, śmia-
ło naprzód. b) kubiczne ciało, sześcienna liczba.
κύκχηρμος, ὄ, jakiś ptak z przepiórkami ulatujący.
κυδάζω, potwarzać, lżyć. Biern. doznać obelgi.
κυδαίνω, sławić, wychwalać, wielbić, uświetniać,
chwalić, głosić sławę, czcić, wynosić, cieszyć,
rozweselić, θυμόν.
κυδάλιμος, ον, sławny, chwały godny, czcigodny,
zaczny, wspaniały, czczony.
κυδάνω, t. c. κυδαίνω, ale i nprzch., mieć sławę,
słynąć.
κυδάστερος, 3. = κυδαίνω, κούδιος, κυδρός.
κυδαίνερα, ἡ, ep. przym. uzacniający, wysła-
wiający męża.
κυδαίω, chwalić się, junaczyć, dumnie kroczyć;
τυτί, być dumny z czego, chwalić się czem.
κώδιμος, t. c. κυδάλιμος.
κώδιος, stp. najw. i κυδαίνω, ον, stp. wyższy,
(od κώδος), sławniejszy, najslawniejszy, słynniej-
szy, najwięcej czczony.
κυδός, 3. = κυδρός.
κυδοιδοπάω, robić hałas, wrzawę.
κυδοιμέω, hałasować, trwożyć i popłoch roznosić
l. wzniesić, w zamieszanie wprawić. 2) nprz. fu-
kać, hućceć, wrzawę wojenną wszczynać, ἀνά τι,
po czem. turbo, tumultuor.
κυδοιμός, ὄ, wrzawa, hałas, ścisł, krzyk wojen-
ny, zamieszanie bojowe, trwoga; popłoch, huk bi-
twy. 2) uosobion., demon wrzawy wojennej.
κῦδος, τό, poet. 1) sława, cześć, chwała, znacze-
nie; blask, ozdoba, dum. 2) świetny stan l. po-
myślny wypadek, pomysłność, szczęście, piękność,
uroda, siła ciała, moc, potęga, dzielność.
κυδρός, 3. = κυδάλιμος, sławny, uwielbiony,
wielce czczony.
κυδώνιος, 3. wzbierający, pełny jak jabłko kyoń-
skie, κυδώνιον μήλον, jabłko kyońskie, jabłko
pigwowe.
κυώω, κυώηκα, nosić plód w żywocie: zastąpić
brzemieniem l. w ciąży, τὸν Ἔρωτα, i bez przyp.
być w ciąży. Biern. być noszonym w żywocie
matki. Med. rodzić.
κύημα, τό, poczęcie; plód w żywocie, brzemię,
εἰς φῶς ἐκφέρεται, donosić, ἔχειν, ἔσχειν, zastąpić
brzemieniem. fetus.
κύησης, ἡ, brzemienność, ciąża.
κύσηω, tylko w praes. i impf., zapłodzić, brze-
mieniem obciążyć. Zwykle praes. pass. zająć w
ciążą, o zwierzętach: być kotnym, prośnym, szczen-
nym, i t. p.
κυκανάω, p. κυκάω.
κυκάω, mięszać, zamieszać, pomięszać; często też
w Med. 2) wprawić w zamieszanie, w zamęt, za-
mącić, aor. pass. κυκῆθηγ, być w niedładzie, w za-
mieszaniu, zestrachać się, wzburzyć się, szumieć
zamętne.
κυκάνω, ἄνος, ὄ, acc. κυκῶνα, κυκῶ i ep. κυ-
κῶ. 1) napój mieszany, mikstura, gatunek gęste-
go kalizanu, z kaszy jęczmiennej, utartego sera
koziego i pramnijskiego wina, którego używano
w Grecyi do pokrzepienia sił; dla tego Homer
zowie go σίτος, pożywieniem, choć go pito. Kirke
dodaje jeszcze miodu. Gatunek napoju czarodziej-
skiego. 2) Przen. mieszanie, zamieszanie, zamęt.
κύκηθρον, τό, kopyść, warzachew.
κύκησις, ἡ, mięszanie, zamieszanie.
κυκηστέφρος, ον, z popiołem zamieszany.

κυκλίμινος, ή, słonecznik bulwa, świni chleb l. orzech; gduła ziemna; rośl.

κυκλάς, άδος, ή, okrągły. kolujący; w okół leżący.

κυκλεύω, w kolo obracać, opisać kolo.

κυκλώω, 1. przech. a) na kolach (wozach) uwodzić, uprządać, uprowadzić, τινά, τινί, czem. b) w kolo obrócić, zład βόαν επί τινι, kogo okrążać; δόσις εαυτών εις αναστροφήν, w kolo l. kolując wracać. 2) prz. z dom.εαυτών, obracać się, krażać. 3) Med. a) obracać się w kolo, piętzyć się w okół, toczyć się (w kolo). b) tworzyć kolo.

κύκλισις, ή, obracać w kolo, przewrót.

κυκλικός, 3. kolisty, kolowy, okrągły. 2) = κύκλιος.

κυκλιδοθάσκαλος, ό, poeta dytyrambiczny, który wprawia w odpiewanie cyklicznych chorów, = διθυραμβοποιός.

κύκλιος, 3 i 2 zak. = κυκλικός. τὸ κύκλιον = κύκλιος. — κύκλιος χοροί, pierwotnie, wszystkie plaśy w okolo ołtarza bóstwa przy wtórze śpiewu wykonywane = διθυραμβος, *kola tanezne*.

κυκλοειδής, ές, mający kształt kola.

κυκλόεις, εσσα, εν, zaokrąglony, okrągły.

κυκλόθεν, przysł. z kola, zewsząd na okół.

κυκλοποιέω, łuk zakreślić. Med. ustawić się w kolo.

κυκλοπέω, obchodzić w kolo.

κύκλος, ο, plur. οί κύκλοι i τὰ κύκλα. 1) kolo, łuk, obwód; ale i półkola. κύκλον τάσσοσθαι τυνος, kolo czem zakreślić; ές κύκλους περιπατείν, kolując objeżdżać; εν κύκλω i κύκλω, w kolo, na okół, ze wszystkich stron; τινός, w kolo czego, περί τι, czasem tylko, w części na okół, do połowy w kolo; dla tego dodaje się niekiedy, πάντη, πανταχί l. πάντοθεν. οί κύκλω βασιλείς, wszyscy królowie w kolo. 2) Przenośn. a) w złat stojąca ciżba, kolo ludzi, κ. τυραννικός, książąt. Szczeg. α) κ. περίσ, sędziowie rada, senat. β) δόλιος, obława, podstępne kolo. b) obwód ziemi. c) obrót rzeczy, obieg, obrót kolowy. 3) wszystko, co ma postać kola. Zład a) z δμμάτων, jamy oczu, oko. b) pierścien, obręcz na tarczy, dzwono, brzeg, kraj. c) kolo. d) okrągły mur w kolo miasta, mur na okół. e) tarcza słońca, księżyc. f) ό άνω, sklepienie niebios, strop niebieski, niebo. κ. νυκτός, nocne niebo.

κυκλόσα, w kolo, naokół.

κυκλοσοβέω, naokół spłoszyć.

κυκλοτερής, ές, utoczony, zaokrąglony, okrągły, άσπίδος τρόπον, na wzór tarczy; κυκλοτερές τόξον έτεινε, napiąć, że się zegnę w kolo, w łuk.

κυκλοφορομαι, obracać się w kolo.

κυκλοφορητικός, ή, όν, obracający się w kolo. T. s. — φορητός, ή, όν.

κυκλοφορία, ή, kolowy obrót.

κυκλώω, 1) w kolo zamienić, kolo zrobić z czego, w kolo zgnać, obracać w kolo, otoczyć, okolic. Zwyczaj: κυκλόμααι, 1) biern. a) być zgietym w łuk; δίναις, wirem się toczyć, b) być otoczonym, osaczonym, όπό, εκ τινος, przez kogo, εν τινι, w czem. 2) Med. a) ustawić się w kolo, περί τι, τὸ άφ' έσπέρης κέρας, ze skrzydłem zachodnim w łuku naprzód się posuwać. b) otoczyć kogo, osaczyć, chcieć otoczyć, τινά, a τινί, czem; ές μέσσην, wziąć w środek kogo.

κύκλωμα, τό, kolo, σώματος, pierścienie, βορσά-τονον κ., kociel, taraban.

κυκλώπων, τό, bielmo w oku.

κύκλωσις, ή, otoczenie, osaczenie, zamknięcie,

τινός, ές τι, w co. b) Abstr. pro Concr. ή πλείων κ., przeznaczeni do dalszego osaczenia.

κύκλωφ, άπος, ό, kraglooki, okrągły.

κύκλωτος, 3. labędzi. τὸ κύκλωτον έξηγαίν, śpiew labędzi wygłosić, ostatni raz czego doświadczyć

κυκνώμορφος, ον, kształtu labędzia.

κυκνώπτερος, ον, ze skrzydłami labędzia.

κύκνος, ό, labędź (ptak wieszczy).

κυκλίνδew i κυκλίνθω, impf. pass. ep. κυκλίνδew, aor. 1. pass. εκκλίνθην, 1) Czynn., toczyć, stoczyć, potoczyć, rzucić, τινά i τι, a τινί, komu. 2) Biern. być rzuconym, straconym, stoczyć się, potoczyć się, κάτω, stoczyć się, runąć; waleśać się, tarzać się, εν τινι, κατά τι, περί τι, krećć się l. okrećć się z bólu w okolo pocisku.

κύκλις, ίκος, ή, kubek, puchar, czara; επί τη κύκλι, przy szklance. Przen. napój. *calix*.

κύκλισις, ή, toczenie.

κύκλισμα, τό, i κυκλίστρα, ή, miejsce do tarzania się, do przewracania się.

κύκλισην, τό, kubeczek.

κύκλιω = κυκλίνθω.

κύκλιμος = σκύλλαρος.

κύκλασις, ιως, ή, iou. κύκλιηρις, egipski chleb z ółwa.

κύκλή, ή = κύκλις.

κυκλοπιδιον, ονος, ό, voc. — πιδιον, krzywono- gi, chromy.

κύκλος i κύκλος, 3. krzywy, skrzywiony; κύκλή χειρ, wydrażona (wyciągnięta po jałmużnę) ręka.

κυκοιδήτω, mieć nabrzmiałość pod okiem. — Przen. nabrzmieć, dostać baty, sińce oberwać.

κύμα, τό, (κώω), nabrzmiałość, wzdętość. 1) bałwan, wał, uderzenie bałwanów, łamanie się o brzeg. W l. pojed. zbiorow. za l. mng.; z 2. p. ανέμων, fala od wiatru wzdęta. a) falowanie powietrza, fale wojska, powódz, nieszczęście, klęska. 2) = κύημα, plód, poród.

κυμαίνω i biern. κυμαίνομαι, bałwanić się, burzyć się, wzdymać się, pienie się, kipieć. Przenośn. a) o wojsku, κυμήναι τι, część w zamieszanie wprowadzić. b) o wojnie, zakipieć, tudzież o namiętnościach, buchnąć, zawrzeć, κυμαίνοντ' έπη, powódz słów; nabrzmieć.

κυμανις, ή, ruch w linii wężykowatej.

κυματις, ιου. κυματις, ό, 1) biern. wzburzone, spieniony, bałwany toczący. 2) czynn. wzniesający bałwany.

κυματίξω, wzniecać bałwany, bałwanami poruszyć.

κυματιον, τό, zdrobn. κύμα.

κυματοαής, ές, łamiący się jak bałwany, jak bałwany dźiko się toczący.

κυματοειδής, ές, bałwanisty, wężykowaty.

κυματοεις, εσσα, εν, obfity w bałwany.

κυματοπλήξ, ήτος, ό, ή, sieczony bałwanami.

κυματώω = κυματίω, 1) czynn. powodzić zalać, τι. 2) biern. piętzyć się, wzdymać się.

κυματογή, ή, miejsce, gdzie fale się łamią, brzeg morski.

κυματώδης, ες, = κυματοειδής, *αιγιατός*, gdzie fale się łamią.

κυματωσις, ή, falowanie, wzdymanie się, przewalanie się bałwanów.

κυμβαλίξω, grać na cymbalach.

κύμβαλον, τό, cymbał, miednice miedziane, uderzaue o siebie.

κύμβαλος, ον, poet. 1) przym., z pochyloną naprzód głową, na łeb lecający. 2) rzecz. ó, lek szy- szaka, do którego kita przymocowana

κέρμη, ή, Iodż. Właśc., wyrażenie.
κυμβιον, τό, czarka, kubeczek, pucharek.
κύμνους, ό, 2. p. — ιος i — διδος, nocny jastrząb l. orzeł, w starszym języku χαλκίς.
κυμνωώ, kminkiem, karolkim posypać.
κύμνον, τό, kminek, karolek.
κυμνοπρίστης, ό, właśc. pilujący kminek, t. j. sknera, kłtwa brudny, który nawet w całosci ziarnka kminkowego na stół nie daje.
κυμνο-πριστο-καρδαμο-γλόφος, ό, rozlupująca kminek i rzeżuchę.
κυμοδέμων, ον, przyjmujący powódz l. balwany.
κυναγωγός, 2. rzecz. prowadzący, stróż psów, psiaterek.
κυνάκανθα, ή, — θνη, głóg.
κυναλώπηξ, εκος, ό, zjadnik z psa i lisa. Przeważko, lis szczwany.
κυνάμια, ή, i **κυνώμια**, psia mucha, t. j. gad bezczelny, którego się opędzić nie można.
κυνάριον, τό, (zdrobn.) psina, psiak.
κυνάς, άδος, ή, r. ż. do κύνας, psi. Rzecz. psi włos.
κυνάω = κυνίζω, grać rolę cynika.
κύναλος, ό, — πάταλος.
κυνή, segn. κυνή, ή, właśc. (z dom. δορά), psia skóra, z której robiono czapki; ztąd a) z αγγείη, kaptur z koziej skóry, kapelus z obszernym brzegiem czyli skrzydłem. b) gatunek szyszaka, przyłbica, ze skóry, ale i okuta kruszcem l. cała ze spżiżu — a wtedy = κύρος. c) egipska korona. d) κυνή Άιδος, przyłbica Hadesa, zrobiona przez Cyklopów, czyniąca niewidzialnym.
κύνειος i **κύνεος**, 3. psi, bezczelny.
κύνεις, aor. 1. έκυσα, ep. έκυσα, κύσσα i κύσα, całować, τινά, τί i τινά τι, kogo w co.
κυνηγεσία, ή, i **κυνηγέσιον**, τό, polowanie, łowcy, myśliwstwo; orszak myśliwych, sfora psów; knieja. łowisko; łup, plon.
κυνηγετής, być myśliwym, polować; śledzić, tropić, ścigać.
κυνηγέτης, ό, myśliwy, łowczy. Dor. κυναγέτας.
κυνηγητικός, ή, όν, myśliwski, łowczy; ή x., myśliwstwo.
κυνηγέω = κυνηγετέω.
κυνηγία, ή, dor. κυναγία, p. κυνηγεσία. T. s. κυνήγιον, τό.
κυνηγός, 2. p. κυνηγέτης.
κυνηδών, przysł. po psicmu, chciwie.
κυνηποδες, οι, kostki w nodze kuńskiej, kula.
κυνόθεός, ό, młody pies, psiczek.
κυνίδιον, τό, psiczek.
κυνίξ, psia nasładować. 2) żyć jak Cynik.
κύνικλος, ό, królik.
κυνικός, 3. psi, caninus. 2) ό x., filozof cyniczny.
κυνίσκος, ό, r. ż. **κυνίσκη**, psiak, suczka. 2) mały Cynik.
κυνισμός, ό, cyniczny sposób myślenia; cyniczna filozofia.
κυνοβάλαος, οι, żołędzie psie.
κυνόδηκτος, ον, ukąszony od psa.
κυνόδους, οντος, ό, psi zab.
κυνοδρομέω, szcudzić psami; tropić.
κυνοειδής, ες, psi.
κυνοφάρσής, ες, bezczelności psiej. T. s. **κυνοφρασίς**, ες, l. **κυνοφρασός**, εια, ό.
κυνοκέφαλος, ον, mający psią głowę, z psią głową. 2) gatunek małp.
κυνοκλόπος, ό, złodziej psów.
κυνοκοπέω, bic jak psa.

κυνώμια, p- κυνώμια.
κυνοπρόσωπος, ον, z psią twarzą.
κυνοραϊστής, ό, i **κυνορραϊστής**, psujący l. ni-szczący psów, psia weź. **acaris ricinus**.
κυνόσατος, ή, głóg. **rubus caninus**.
κυνόσουρα, φά, τά, wylewek, zbęk, burchla, próżne jaja.
κυνοςάρακτος, ον, rozdarty od psów.
κύντατος, 3. stp. najw. a **κύντερος**, 3. stp. w. do κύων, naj-bezczelniejszy, naj-bezwstydniejszy, naj-smielszy, naj-straszniejszy.
κυνόδης, ες, p. κυνοειδής, ές.
κυνόπηξ, ό, bezwstydný, voc. κυνώπα.
κυνώπις, ιδος, ή, r. ż. do poprzedz.
κυνοφορέω, plód nosić w żywocie, zastąpić brzemieniem.
κυπαριστινος, att. κυπαρίτινος, z cyprysowego drzewa zrobiony, cyprysowy.
κυπαρισσος, ή, att. κυπαρίττος, cyprys.
κυπαρισσών, άνος, ó, gaj cyprysowy.
κύπειρον, τό, cibora, cybora, turczyca cyborowa.
κύπειρος, ό, ion. κύπερος, t. c. poprzedz.
κύπελλον, τό, gatunek kubka bez ucha, kielich.
κύπρις, ιδος, ή, przydomek Afrodyty; często imię pospolite: miłosc, rozkosz miłości.
κυπάττω, częstotl. κύπτω, schylać się często po co, zająć się czem, spoglądać na co ciekawie, przystąpić do czego ostrożnie, zwlekać; czychać.
κύπτω, perf. κύκωφα, pochylić się naprzód, zginać się, przycupnąć, zwiesić głowę; w perf., być zgjętym, pochyłym.
κυρβαίη, μάζα, ή, gatunek ciasta l. papki. (Inni γοραίη l. τρβαίη.)
κυρβασία, ή, spiczasta czapka perska, turban.
κύρβεις, εων, οι, (κύρβης u Ar. Nubb. 447 gdzie pieniazek tak nazwany), w Atenach tablice praw Solonowych, trzysciennę, bialo pomazane słupy, które było można obrócić w kolo osi. Zawierały święte i publiczne prawo i to zwyczajem poświęcone, ztąd αί θεοίαι εκ των κύρβειων, starodawne.
κυρέω, p. κύρω.
κυρηβάξω, jak tryki rogami bość i walczyć.
κυρήβιον, τό, zwykle w l. mng., otręby z owoców polnych zeszlutowanych.
κυρία i **κυρεία**, ή, tyńós, władza, potęga.
κυριακός, 3. pański, boski, święty.
κυριεύω, panem być, właścicielem być, mieć co w mocy swojej, władać, rządzić, opanować, tyńós i τί. ό κυριεύων, obsłowny wniosek sofistyczny.
κύριος, 3. (κύριος) 1) o rzeczach: silny, znaczny, znakomity, ważny, mocny, prawny; szczerz. przeznaczony, ustanowiony, naznaczony, ήμωρη, termin. 2) o osobach: potężny, mający wpływ, możny, mocny, uprawniony, x. είναι, καταστήναι, mieć w swojej mocy, władać, mieć moc, móżd; posiadać: κύριός είμι, w mojej mocy jest, jam mocen, κυριώτερον είναι, w wyższym stopniu posiadać władzę; κυριώτατον είναι, być zupełnie niezawisłym, panem swoim, najwięcej być właścicielem; κύριον γίνεσθαι l. καταστήναι, stać się panem, uczynić zawisłym od siebie, rozstrzygnąć; κύριον ποιείν τινα, dać komu pełnomocnictwo bezwarunkowe; znać co za ważne. Rzecz. a) ό κύριος, pan, władca, dowódzca, głowa, dziódzic; mistrz; κύριος έμών τε και πάν πσιτωμάτων, zadatek naszego związku małżeńskiego. W Now. Testam. o Jezusie Chrystusie. b) ή κυρία, pani, władczyni. c) τό κύριον, moc, ale i, czas naznaczony, tyńós, do czego; τά κύρια τής γής, nietykalnie przestrze-

gane prawa kraju; τὰ κυριώτατα, rzecz najważniejsza. Przysł. κυρίως, sposobem władców, mocno, prawomocno, prawnie, ważnie; κ. εχειν, mieć ważność w obec prawa; κ. παραλαμβάνειν τὰς πόλεις, samowładnie zapanować nad miastami.

κυριότης, ή, władza, własność, wyższość.

κυρίσσω, att. κυρίτω, głowami l. rogami bość, jak tryki, trykać; χθόνα, rozbić głowę o skałę.

κυρκανάω = κυκάω.

κύρμα, τό, poet. znalazek, zdobycz, łup, plon, polów.

κύρος, τό, własc. rzecz główna; potęga, siła. b) rozstrzygnięcie, wykonanie, κύρος εχειν, stanowczy wpływ mieć; przyniesić, zrządzić.

κυρώω, 1) czynna i bierna, uchwalić, zezwolić, postanowić, rozstrzygnąć, t. 2) Med. wykonać, przynieść do końca; τινί, czem, przez co.

κυρώσιος, ό, lacedom. wyraz, = νεανίας.

κόρση, ή, plecionka z rogoży; wiersza, więcierz. (klatka). **κασσα.**

κυρτία, ή, plecionka; tarcz pleciona.

κόρτος, ό, t. c. κόρτη.

κυρτός, 3. zgiety, sklepiony, τροχός, koło.

κυροτήτης, ή, skrzywienie, zgietcie; sklepienie, wypukłość, wklęsłość.

κυρτώω, skrzywić, zgiać, sklepic. Biern. sklepić się, κυρτωθέν, sklepienie tworzący.

κύρω, impf. κύρω za έκωρω, fut. κύρωω, aor. 1. έκωρωσα, med. κόρωμαι i κωρώω, 1) czynna. 1) τινί, najść na co, spotkać, zetknąć się, wpaść; chciaść spotkać, mierzyć, επί τινι, w co; i τό, τινί, czem; a przyn. γνώμη, έπεκράζων, odgadnąć. 2) τινός, sięgnąć dokąd, dosięgnąć, dopiąć, otrzymać, σείσασθαι na się, πολλά πολλών κυρωεί, pomaga wiele, wielkie staranie na pewne do skutku prowadzi.

II. nprzech. 1) stać się, τινί, i τό, από τινος. 2) włascie przybyć, przypadkiem być przytomnym; w ogóle, być, często z imiesl. ως κωρείς εχων, jak włascie jesteś; albo samo w imiesl. z ενας, εθ, w dobrém być położeniu; τί κωρεί, co będzie z niego, co z nim stanie się; τινός, być czyjem dziecieniem; έν τινι, być w położeniu, εκ τινος, powstać z czego l. wypływać.

κύρωσις, ή, potwierdzenie, umocnienie, wykonanie.

κύρωσις, ό, jama, wstydlivy członek niewieści.

κυσίτις, σως, i ιδος, ή, pęcherz moczowy l. urynowy; w ogóle: pęcherz, vesica.

κυσίσις, ή, cytuz, gatunek koniczyny.

κυρτίς, ιδος, ή, plaster wynaleziony przez cudownego lekarza Aleksandra.

κύτος, τό, wydrażenie, przestrzeń, sklepienie, wypukłość; naczyńie, urna, popielnica, jama n. p. brzuchowa; obwód, całosc, της ψυχής, osłona, άνδρειον, wykształcenie. Tudzież: tarcz, pancerz.

κωτάριον, τό, zdrobn. κωτάρος.

κώταρος i κώταρος, ό, wydrażenie; jama, sklepienie, οδρανός. a) komórki pszczół. b) członek mężki.

κωταρωγός, έππος, koń noszący kark naprzód pochylony.

κωφόος, 3. (κώπτω) naprzód pochylony. zgiety, zgarbiony, ήγραύ. **ινεινυς.**

κώφωον, ανος, ό, skrzywione drzewo. a) jarzmo.

b) gatunek dęb; pniak, kłoda, krawek, gatunek tortur. Przen. ό, ten co zasłużył na karę torturo-

wania l. pęta.

κωφέλη, ή, jama ucha. Ztąd, naczyńie, skrzynia; pleciony ul l. koszka; pudło.

κωφέλιον, τό, zdron, koszka pszczół.

κωφέλις, ιδος, ή, zdrobn. κωφέλη, jamka, naczyńieko. b) szmalec l. tłuszcz uszny.

κωφέλιος, ό, w norach ziemnych mieszkająca jaskółka.

κώω, p. κωέω.

κώων, gen. κωνός, ό, ή, 3. pl. κωεί, ep. κωνέσσω.

1) pies, suka, κ. θηρεοται, psy myśliwskie; κ. βοτήρης, pasterskie; κ. τραπέζης, domowe, pokojowe. b) przzwisko: bezwstydnik, — ica, pies, suka, sobaka; tudzież o zuchwałych śmialkach. c) Sokrates zwykły był przysięgać *vή τόν κώνα*, aby imienia bótswa częstem powtarzaniem nie obrazić.

2) Poeci też inne zwierzęta psami nazywają, o orle Zeusa, o Erynyach, o sfinksie. b) pies morski, foka. c) ryba morska, ostropysk, mieczyk. d) kanikuła, psia gwiazda, inaczej σείριος zwana.

κω, ioń. = πω.

κώας, τό, plur. κώεα, dat. κώεων, ioń. i poet., welniasta skóra, runo, owcza skóra. **vellus.**

κωβίσις, ό, ryba, kielb'.

κωβίτης, ό, sc. ιχθύς, κωβίτης, ιδος, ή, gatunek sardeli. Ztąd **κωβιθής, σς.**

κωδάριον, τό, zdrobn. κώδιον.

κωδεία, ή, głowa, zwłascza, makówka. U Aryst **κωδεία, ή,** brzuch zegara wodnego.

κώδιον, τό, κώδιον.

κώδιον, τό, zdrobn. κώας, owcza skóra, runo.

κωδιοφόρος, ον, odziany skórą owczą.

κώδιον, ανος, ό, att. i ή, d'won, dzwonki. 2) trąba spizowaa, z powodu jej obszernego otworu, otwór jej, dziura odgłosowa. Przen. gadatliwy.

κωδωνίζω, dzwonić, aby wypróbować czujność nocnych straży.

κωδωνόκροτος 1. κωδωνοκρότος, 2. dzwoniący dzwonicami, σάκος, zaopatrzona na brzegu we dzwonki, głos trąby, trąbienie: halasliwy.

κωδωνοφαλαρόπωλος, Μέμνωνες, Arystof. przedrzeźnia Eschyloswi z powodu jego zbyt długich wyrazów złożonych: mający zawieszona dzwonki u stroju lba.

κώδιον, ανος, ό, 1) lakońskie gliniane naczyńie do picia z wązką szyjką. 2) hulanka, κερπ κώδιονα διατρέβειν, bawić przy szklance.

κωθωνίζω, hulacć, pić. Med. upić się.

κωθωνιστήριον, τό, miejsce do hulanki.

κώωμα, τό, wycie, skarga, narzekanie, lament, ryk. **lamentatio.**

κωκωτός, ό, t. c. poprzedzające; επί κωκωτώ, je-

czący, narzekający.

κωκώω, wyc, jezczeć, krzyzczeć, wrzeszczeć, szlo-

chać, o kobietach: τινά, opłakiwać.

κωλακρητής, ό, zbierający kawały mięsa ofiarne-

go. Wyplacali oni także zold sędziom. Ztąd **οδ δὲ χασνάσεις τόν κωλακρητήν, ty** czychasz na

płatnika; a komicznie: κωλακρητέου γάλα πίνειν, o

pieniędzach płatnika, niby **ορνείθων γάλα.** Było

ich 12-tu.

κωλσα, ή, ścgn. **κωλή,** kulcze, łopatka tylna

wraz z mięsion, szynka; dupa. T. s. **κωλήν, ήνος. ό.**

κώληψ, ηπος, ό, podkolanek.

κώλον, τό, 1) członek ciała ludzkiego; τὰ κ. με-

θέναι, upaść; szczeć. noga, τὰ κ. κάμπτειν, opu-

ścić nogę, ugiąć się, usieść; κώλον έλκειν, nogi

wytczyć do silnego biegu, własc. ciągnąć, wlec

nogi; λευκόν κ. εξακοντίσειν, bosą nogą uciec. 2)

przen. a) członek l. część zdania peryód. b) strona

figury, ciała, skrzydło budynku, muru. c) na

placu gonitw, polowa διαβόλον druga; ztąd, strona,

bok, podstawa u bujynku i. muru.

κωλοτομέω, członki obcinać; żać.
κώλομα, τό, przeszkoda, trudność, wstrzymanie, κωλοματα οβήτήρια, środki, przygotowania do gawłóματ, ή, = κώλομα. [szlenia].
κωλοσιδέσπινος, 2. przeszkadzający biesiadzie.
κωλοσιδρομος, 2. przeszkadzający w biegu.
κώλοσις, ή, przeszkoda, wstrzymanie.
κωλοτής, ό, i **κωλοτήρ**, ήρος, ό, przeszkadzający, zawada. κ. γίγνεσθαι τινος; wystąpić przeciw.
κωλοτικός, 3. sposobny, zdalny do przeszkodzenia, τινός, w czem.
κωλώω, f. κωλόσομαι, własc. skrócić; przeszkodzić, wstrzymać, bronić, powstrzymać, tamować, zakazać, zabronić, przytłumić, zapobiedz, polozyć koniec; wystąpić, mieć co przeciw, chcieć przeszkodzić, przedstawić coś innego, przeciwnego: τό κωλόω, przeszkoda, oddęw kώlost, niema żadnej przeszkody, nie zachodzi przeszkoda; κάκεινων τός μισθοφόρος, zabronić komu werbowania najemników, lub z Inf. z dod. lub bez τός, z dod. l. bez μή. Czasem i Inf. domysleć się należy; lub z Acc. c. Inf. albo z Imiesl. albo z ει, ήν, l. έπωσ μή, a τινί, czem; κεκώλοσθαι εν τούτω φ, przytem zaszła przeszkoda, gdzie, l. z εις τό μεταμελησόμενον προίναι, aby niezałowal ostatecznie.
κώλωτης l. **κωλοτής**, ό, jaszczurka.
κώμα, τό, głęboki, mocny sen; senność.
κωμάζω, brać udział w κώμος t. j. w wesolej biesiadzie i hulance, luszytkować, kuligować, śpiewając i grając po hulance tulać się (i odwiedzić kogo), προς τινα, przyjść w pijanym stanie do kogo, swawolić, επί τινα, w ogóle: hulać, wałęsać się. *commissor*.
κωμάρχης, ό, wójt gminy, sołtys.
κωμάρχιος, νόμος, ό, osobna jakaś nuta czyli melodia.
κωμοστής, ό, biorący udział w hulance, kuligujący, wałęsający się, wracający pijany z biesiady, nocny tulać, hulaka, biesiadnik.
κώμη, ή, wieś, wiosła, w przeciw. do miasta, άπειχιστος. — κατά κώμας, wsiami, po wsiach, w wsi złożony, κ. κ. οικειν, po wsiach mieszkać. 2) kwatery miasta; Ateny κατά κώμας byly podzielone, a kraj κατά δήμους. 3) mieszkańcy wsi. *Vicus*.
κωμηδόν, po wsiach, po wiejsku.
κωμητής, ό, wieśniak; w wieście: sąsiad, z jednej kwatery. 2) w ogóle: mieszkaniec.
κωμητής, ιδος, ή, wieśniaczka, sąsiadka.
κωμικέσομαι, na wzór komicznego aktora mówić.
κωμικός, 3. komiczny, komedyopisarSKI, komedyowy, κ. δορυφορήματα, w komedyi. Rzecz. ό κ. komedyopisarz, komik.
κώμιον, τό, zdrobn. κώμη, wioska.
κωμώπολις, εως, ή, wieś duża, do miasta podobna.
κώμος, ό, (κώμο, zowie je Scyta u Arystof.) 1) Dionizyjski pochód, pierwotnie obchodzony εν κώμαις, więc zabawa wiejska, przy czem śpiewano hymny na cześć Bakchosa i swawolono włożywszy na twarz maski. 2) przen. a) hulanka, biesiada, uczta, stypa, bankiet młodych ludzi, którzy w bankiecie śpiewając i grając tulałi się i odwiedzali znajomych, aby na nowo bankietować, kuligować, κωμοις χρησθαι ες άλλήλους, odwiedzać się wzajemnie po hulance, εν κώμω ετινα; = κωμάζειν. b) tłum, rzszsa młodzieży, która

pijana tańcząc i śpiewając po ulicach się wałęsała. Przenosi. o rzeszy Eryniów. c) wielki orszak, rzesza, tłum.
κώμος, υθος, ή, wiązka. *fascis*.
κωμωδέω, być komedyopisarzem l. aktorem komicznym. Zwykle przch. τινά, przedstawiać l. grać kogo w komedyi, mówić o czem w komedyi; ztąd szczeg., wyszydzić, wyśmiać, επί τινι, z powodu.
κωμωδήμα, τό, wyszydzenie, wysmiewanie.
κωμωδία, ή, komedya. W og., wyszydzenie.
κωμωδιόδασκαλος, ό, = κωμωδοδιάσκαλος.
κωμωδικός, 3. do komedyi należący, komiczny.
κωμωδιογράφος, ό, komedyopisarz.
κωμωδιοποιός, = κωμωδοποιός.
κωμωδοδιόδοκάλια, ή, ćwiczenie l. przedstawienie komedyi.
κωμωδοδιόδοσκαλος, ό, komedyopisarz.
κωμωδολεξεία, za pomocą dowcipków wylizać talerza, pieczeniarnem być, schlebiać.
κωμωδοποιητής, ό, i **κωμωδοποιός**, ό, komedyopisarz.
κωμωδοποιία, ή, pisanie komedyi. [mik].
κωμωδός, ό, komedyopisarz; aktor komiczny, *κοκωνιον*, szalęj. 2) napój szaleju, jad, trucizna.
κωνικός, 3. koniczny, ostrokregowy.
κωνοειδής, ες, kształtu ostrokregu.
κώνος, ο, ostrokreg, ciało matematyczne. 2) ostrokregowa szyszka pineli, linby.
κώνωφ, ωπος, ό, komar. *culex*.
κφος, 3. sc. βόλος, najwyższy rzut w grze w koci (άστραγάλου), najniższy ό Χιτος.
κωπίος, ό, tyczka, wiosło.
κώπη, ή, dor. κώπα, rękojeść, rączka, trzonek, ucho, róg, szczyk, dzierzadło, antaba; u wiosła, miecza, klucza, mlynka, bata i t. p. 2) uderzenie wiosłem, wiosło. Przen. o człowieku niższego stanu, κώπας έλαβεν, wioslować.
κωπήεις, εσσα, εν, z trzonkiem, rękojeścią i t. d.
κωπηλάτω, wioslować.
κωπηλάτης, ό, wioslarz. *remex*.
κωπήργης, ες, we wiosła zaopatrzony; wiosło trzymający.
κωπίον, τό, wioselko.
κώριον, τό, = κούριον, κριον.
κώρος = κούρος, κόρος.
κώρυκος, ό, 1) miech skórzany, tłumok, kaleta, kiesa. *pera*. 2) w gimnazyach, miech wielki, skórzany, napełniony pestkami figowemi, κωρυμίδες, mąka l. piasek, zwieszony z pułapu i bujany przez atletów.
κώς, ιον. = πώς. κως = πως.
κωτίλλα, bajać, paplać, bzduryć, schlebiać. 2) τινά, zdurzyć, oszukać; μή κωτίλλέ με, nie nudź mnie twojem gadaniem.
κωτίλος, 3. gadatliwy, pieszczący.
κωφός, 3. tępy, stepiony, bezsilny; zwykle a) o języku, niemy, κωφόν κώμα, niema fala; κωφή γαία, niema, nieczula; κωφά έτη, głuche, znikle wieści, które przebrzmiały. b) tępy na umyśle, głupi. c) nieważny, próżny.
κωφοειδής, ή, tępość zmysłow, głuchota; nieczulość.
κωφώδης, ες, niemy.
κώφ, κωτός, ό, gatunek sowy.
κώφον, = καί όφον.

A, λ, λάμβδα, 11 głoska greckiego alfabetu; jako znak liczb. λ' = 30, λ = 30,000.

λάας, ó, 2 p. λάος, λάου, 3 p. λαί, 4 p. λάων. 2 pl. λάων, 3 p. λάεσαι, poet. 1) kamień, kamień polny, skały odłam; szceg. kamienny dyskos. 2) skala.

λάβδα, τό, = λάμβδα. Przen. liżąca. *fellatrix*.

λαβή, ή, 1) schwytnie, zapalenie. 2) zaczepka, słaba strona (narażona na zaczepki), λ. παρέχειν, παραδοῦναι ἔν τινι, dać powód do zaczepki, εἰς τι. 3) raczka, rękojeść, dzierzadło, ucho. 4) branie, = λήψις. 5) powód, sposobność, ἀφορμή.

λάβιον, τό, (zdrobn.), trzonek, rękojeść.

λαβίς, ίδος, ή, hak, szpinka.

λαβραγόρης, ó, zuchwały gadula.

λάβραξ, ακος, ó, wilk morski, ryba.

λαβρεύομαι, zuchwale gadać, bajać, nieskromnym być w mowie, μύθοις.

λάβρος, ον, stp. najw. λαβρότατος, gwałtowny, mocny, zapędliwy, burzliwy, porywczy, bezczelny, nieumiarkowany, żarłoczny, chciwy.

λαβροστομῶ, zuchwale mówić, zuchwalić.

λαβρόσυτος, 2, prędko porwany, z gwałtownym zapędem.

λάβρος, ή, karyjsk. i lidyjsk. wyr. = πέλεκυς.

λαβυρινθῆις, 3, labiryntowy.

λαβύρινθος, ó, (podług analogii sławnych budowli Egiptu i Krety w ogólności), manowce kretę 1. obłędne; mianowicie o mowach.

λαβυρινθώδης, ες, podobny do labiryntu, krety, obłędny.

λαγαρίζομαι; **ιλαγαρόζομαι**, jeść placki, lakocie; smaczne kąski zjadać.

λαγαρός, 3, zapadły, wpadły, cienki; wązki. Zład λαγαρότης, ή.

λαγέτης, ó, naczelnik ludu.

λάγηνος, ή, późniejsza forma za λάγονος.

λαγιδεύς, ó, królik. *cuniculus*.

λάγινος, 3, zajęczy. *leporinus*.

λάγον, τό, zdrobn. λαγός, zajaczek.

λαγκία, ή, lanca; (gallicki wyr.) *lancea*.

λαγνεία, ή, puszczanie nasienia, spółkowanie; lubieżność, jurność.

λαγνεύω, puszczać nasienie. W ogóle, być jurnym, lubieżnym.

λάγνος, ον, puszczejący nasienie, lubieżny, jurny. Stp. najw. λαγνίστατος.

λαγοδαίτης, ó, żrący zajęczy.

λαγοθήρεω, polować, chwytac zajace.

λαγνίς, ίδος, ή, i λάγνος, , ó, (ή), faszka, butelka.

λαγχάνω, f. iοή. λάξομαι, att. λήξομαι, aor. έλαχον, conj. λάχω, ep. λέλαχω, pf. έιληχα, iοή. i poet. λέλοχα. 1) z dod. i opuszcz. κλήρω, πάλω, τώ κώλω, losować, wylosować; a ponieważ do losu uciekano się, aby zbadać wolę bogów, tudzież z woli bogów 1. losem co dostać w udziale, otrzyrnać co; i tak: losem być obranym, naznaczonym, mianowanym; εἰς τι, do czego. W ogóle: otrzymać, dostać, osiągnąć; a w perf. mieć, dzierzyć, posiadać. W części bez przyp., wyciągnąć los, w części τι lub τινά, ale i τινός, stać się uczestnikiem czego; dojsć do czego, 1. z Inf. albo πρὸς τινος, otrzymać stanowisko przy czym; w atyckiej. języku sądow. λαγνάειν δίκην τινί, podać skargę na kogo, zapozwać, zaskarżyć, własc. do-

piac tego, że kogos' pociągnięto do odpowiedzialności. 2) zrobić uczestnikiem, t. λέλάχω, i to τινά τινος. 3) przch. dostać się, losem dostać się w podzielu, εἰς τινα 1. εἰς τι, przypaść na kogo.

λαγωβόλον, τό, i **λαγωβοβόλον**, kij z hakiem służący do ugodzenia i zabijania zajęcy. 2) kosztur.

λαγώδιον, τό, zajaczek.

λαγών, όνος, ή, rzadziej ó, dziupla, wydrażenie, przestrzeń próżna; słabizna. Zwykle w 1. mg. szceg. o zającach i psach. *iiva*.

λαγφος, scgn. z λαγώετος, zajęczy.

λαγώπους, ποδος, zajęczonogi.

λαγός, gen. ώ, 1 l. mg. λαγώ, i z formą poboczną **λαγώδς**, iοή. **λαγός, ó**, zając. λαγώ βίον ζην, niedzne życie, psie życie wieść. Przen. o tchórzcu.

λαγωφόνος, ον, zabijający zające.

λάδανον, τό, p. λήδανον.

λάζομαι. poet. = λαμβάνω, wziąć, ująć; πάτιν λ., cofnąć.

λάζομαι = λάζομαι, zdybać, schwytać; τινός, iμαć się **σlego**.

λάθα, ή, dor. = λήθη.

λάθανεμος, ον, óra, bezwietrzny.

λαθητικός, 3, łatwo się ukrywający.

λαθησιθής, ές, kojący troski.

λαθίπνοος, ον, zapominający mopolów, troski. frasunku. 2) uśmierający 1. uciszający troski.

λαθιφθόγγος, ον, oniemiający.

λάθος, τό, dor. = λήθος, λήθη.

λάθρα i λάθρα, skrycie, nieznanie, ukradkiem; podstępnie, chyttrze, bez wiedzy czyjej. Tudzież: nieznaczenie, zwolna, niepostrzeżenie.

λαθραίος, 3, skryty, ukryty, ukradkowy, niepostrzeżony, nieprzeuczony; λ. θάνατον επιβουλεύειν τινί, podstępne zabójstwo. Przysl. λαθραίως

λάθρη 1. **λάθρη**, ep. i iοή. = λάθρα.

λαθρηθά, t. c. poprzedz.

λάθριος, 3. = λαθραίος.

λαία, dor. = λεία. 2) λαία = λεία.

λαϊγξ, γγος, ή, (λαξ), kamyszek.

λαικάζω, nierząd popielniać.

λαικαστής, ó, i **λαικαστρια, ή**, nierządnik, nierządnica.

λαϊλαφ, απος, ή, orkan, uragan, nawalnica, burza. własc. z dolu do góry idący wiatr czyli wir powietrzny.

λαίμα, τό, = λήμα.

λαίμαργία, ή, żarłoczność. *voracitas*.

λαίμαργος, 3, żarłoczny, chciwy. *vorax*.

λαϊμάσσω, att. — ττω, chcieć pochłaniać, zreć.

λαϊμήτομος, poet. 2. = λαϊμότομος.

λαϊμόροτος, ον, z gardła pływający.

λαϊμός, ó, gardło, krtąń, gardziel. *guttur*.

λαϊμότρητος, ον, kára, ucięty. — άχη, sznurujący gardło, dławiący.

λαϊμοτομῶ, urznać gardło, έαντόν, przeciąć sobie gardło.

λαϊμότρητος, = λαϊμότρητος.

λαϊμοτόμος, ον, ucinający gardło; ale λαϊμοτόμος, z uciętem gardłem.

λαίνα, ή, = χλαίνα. *laena*.

λαίνεος, 3. = λάνος.

λαίνος, 2, kamienny. *λαίνον έσοο χιτώνά (κεν)*, byłbyś kamionowany. *lapideus*.

λαίον, τό, dor. = λήϊον.

λαϊός, 3. lewy, ή λαϊά (sc. χείρ), lewica, lewa ręka, λαϊάς δε χείρός, po lewej ręce. t. s. w 3p., επί, πρὸς τὰ λ.

λαϊός, ό, 1. **λαϊός**, ptak podobny do drozda.

λαϊοτομέω, żytnąć pole siewne, orać.

λαϊός, ίδος, ή, = ληϊός.

λαϊσθήν, τό, tarcza lekka, paweż, szczyt, puklerz.

λαϊσποδιάς, ό, jurny, lubieżny.

λαϊστρα, τό, otchłań morską, ton, głębia.

λαϊφος, τό, ziała, podarta szata, lachman. 2) plótno żaglowe, żagiel.

λαϊφρηόδρομος, 2. prędko biegnący.

λαϊφρήός, 3. poet. (p. αϊφρήός) prędki, prędkonogi, żwawy, zartki, szparki. Przysł. λαϊφρηά.

λακάσω, wolać, krzyczeć, wrzeszczeć; brzmieć, z trzaskiem złamać.

λακταπόνην, ονος, ό, wzmocnione καταπόνην.

λάκαφθον, τό, aromatyczna kora drzewa, użyta do przygotowania egipskiego κόφι.

λάκα, λακείν, p. λάκω.

λακέρυζος, 3 gadatliwy, szeczekający, kraczący.

λακίζω, rozedrzeć, rozszarpać; adj. v. λακιστός.

λακίς, ίδος, ή, szmat, lachman, strzep; szczątek.

T. s. **λάκισμα, τό**.

λακκόπλοτος, ό, z rzapia wodnego zubożony.

λακκόπρωκτος, 2. = ερόπρωκτος. T. s. λακκόπρωτος.

λάκκος, ό, dziura, rów, sadzawka, rzap wodny, rów na wodę deszczową wymurowany; piwnica.

λακκοσχάς, ό, mający długi, obwisły worek jądrowy.

λακκότητος, ον, zdeptany. *proculatus*.

λακτίσω, (λάξ) pięta l. nogą, kopymet uderzyć, kopnąć, deptać, wierzgać, drgać, podrygać, τι i πρὸς τι i τό ποσί. Przen. deptać nogami, ponieważ wierać, τινά. Przysłowie: πρὸς κέντρα λ., wierzgać przeciw ościeniowi.

λάκτισμα, τό, uderzenie, kopnięcie; przen. λ. δέπνω, hańba, obraza biesiady.

λακτιστής, ό, kopiący, wierzgający, ίππος, uporny, ociętny.

λακωνίζω, 1) naśladować Lacedemończyka, zwł. w noszeniu się. 2) mówić zwięzle. 3) z Lacedemończykami trzymać, należeć do ich stronnictwa, być usposobienia oligarchicznego.

λακωνισμός, ό, Lacedemoński obyczaj i sposób życia. 2) ujmowanie się za Lacedemończykami.

λακωνιστής, ό, stronnik Lacedemończyków l. naśladowający ich w życiu, ubiorze i t. d.

λακωνομανέω, przepadać za Lacedemończykami i wydawać się w zewnętrznym życiu.

λαλαγέω, pleść, bająć, gawędzić.

λαλέω, bając, pleść, tudzież oglosie zwierzęcym, wrzeszczeć, mówić, szeczebiotać, paplać, belkotać, **λάλη, ή**, gadanina. [Spiewać.]

λάλημα, τό, gadanina; gaduła.

λαλητικός, 3. gadatliwy, święgotliwy.

λαλία, ή, bajanie, rozmowa, gadatliwość.

λάλλη, ή, krzemień.

λάλος, ον, gadatliwy, rozmowny, wielomówny; w ogóle: mówiący. Czynn. czyniący wymownym.

Str. w. λαλιότερος, λαλιστάτος.

λάμα, dor. = λήμα.

λαμβάνω, fut. λήψομαι, iοψ. λάμφομαι, biern. ληφθήσομαι (dor. λαφούμαι), pf. ελήφα, iοψ. λελάβηκα, biern. ελήμμαι, aor. έλαβον, ep. έλλαβον i λάβον, 3 os. conj. λάβης, imper. att. λαβέ. med. έλαβόμεν ep. έλλαβόμεν, iaf. z. red. λελαβέσθαι, pass. έλήφθην, iοψ. έλάμφθην, f. czę-

stotl. λάβεικον, Adj. verb. ληπτέον i ληπτέα. 1) czynn. i biern. a) brać, chwycić, imać, zaimać, wziąć, trzymać, objąć, ścisnąć, jać się czego, ucepić się, napaść, opranować, zagarnąć, zabrać, dostać pod moc swoją, ująć, złapać, uwięzić, zabrać w plon, zając, zdobyć, obiadzić, porwać. Przen. napaść kogo, natchnąć, zapalić; okiem ogarnąć, spoglądać, τη όψει, a νόω, εν νωφ, εν διανοία, εν ταίς γνώμαις i t. p., przedsięwziąć, wyobrazić sobie, rozważyć rozmyślić, wynioskować, zamiarkować, dowiedzieć się, pojąć, rozumieć, objąć, uczyć się, ogarnąć rozumem. b) wziąć, przyjąć, odebrać, dobrać, zyskać, zjednać, dostąpić, dopiąć, dosięgnąć, dostać, sprawić sobie, użyć, ścisnąć na siebie, schwytać, zdybać, spotkać, znaleźć, zastać. c) przyjąć u siebie, podjąć, podjąć się. Konstr. a) bez przyp. n. p. ό λαβών, dłużnik. b) τί, n. p. εδθήρα, włożyć na się; έγκλημα, ściągając na się zarzut; αίτιαν, być obwinionym; δικην, mieć zdosyćuczynienie l. szukać go sam, t. j. karać; ztąd δικας λαβείν και δοῦναι, jać się prawnego poszukiwania i dopuścić je względem siebie l. na siebie; dać się przekupić; πείραν, próbę zrobić; έργον, czynu jakiego podjąć się za zapłatą l. próbę złożyć, dać; έργον ιατρικόν, otrzymać urząd lekarza; μύθον πάλην, cofnąć, powstrzymać (na jeżyku, za zębami), ukryć w sercu. c) τινά, n. p. έαυτών, wydrzeć się, uwolnić się; ztąd τινά τι, kogo pod względem czego. d) z przymiotn. tobz πολέμιους πλαγιούς, napaść na nich z boku; τινά άρατων, spętać, zobowiązać kogo zaklećcom, τινά έξασπώμενον, zdurzyć, oszukać; χαλεπός τι, coś wziąć na serwo, oburzyć się, αγκάς τινα, uściskać, objąć; γαίαν όδάξ, ziemię chwycić zębami, t. j. zginać, l. z appoz. τινά γουαίκα l. άνδρα, wziąć za żonę, wyjść za małż, i bez tego, pobrać się, wydać za małż.

a) τινός, brać z czego, od kogo. f) τινί, dla kogo l. czemu, πίστει, kogo spętać zobowiązaniem, obowiązać go; i bez πίστει, zobowiązać sobie kogo; όργη τι, z namiętnością na co spoglądać. g) z przyimk. άντι τινός τι, przekładać co nad co; έν αφροσύνη τινά, z głupoty czyjejsj wyłudzić; έν όρεξιά τι, zatrzymać co po prawej ręce. Biern. έν μέσω, ze wszystkich stron być naciskanym; τινά εϊς τι, zwabić do czego; παρ' άνθής δικην, pomścić się na swoich współobywatelach (nie na Filipie) t. j. w łiebie obywateli szukać winnych, nie - ; πρὸς έαυτών τινα, przeciągnąć kogo na swoją stronę, zwerbować, πρὸς ατιμίας τι, co uważać za hańbę. όπό τοίς νόμοις τινά, prawną drogą dobrać się do kogo. Niekiedy imiesl. λαβών stoi niiby za 3 przyp. i można go oddać w polskim przez 6 przyp. lub przyimek; a Inf. niekiedy epeggegetycznie dodany. — 2) Neutr. nastąpić, jak καταλαμβάνειν. 3) Med. trzymać się czego. dotknąć się kogo l. czego, schwyć, wziąć, zabrać, wynaleść, zyskać, wygrać, dostąpić; zdobyć, zdjąć do, χαλεπός, surowo się ucepić, ganić, łajać. Częściej τινά, τί l. τινός i τινός τινος, kogo za co, lub coś jego.

λαμία, ή, 1. **λάμα**, wielka, żarłoczna ryba. Przen. żarłoczność.

λαμπαδαρχία, ή, dozór nad wycięciem z pochodniami l. pochodniowym.

λαμπαδεύω, użyć jako pochodni.

λαμπαδοφορία, ή, noszenie pochodni, wycięć pochodniowym, pieszy lub konny. [dniaarz.]

λαμπαδηφόρος, ον, noszący pochodnię, pocho-

λαμπάδιον, τό, (zdrobn.), mała pochodnia. 2) bandaż, przewiązka.

λαμπαδοχός, ό, niosący pochodnia, άγών, pochodniowcy; wysięg; άμέρα, o dniu weselnym.

λαμπάς, άδος, ή, 1. Rzecz. a) pochodnia. Przen. λαμπάδος ίσρόν όμμα, o słońcu, κεράοντι, promienie błyskawic. b) wysięg pochodniowy, λαμπάδα ποσειδόν, έπιτακτιν, urządzić wysięg pochodniowy. c) znak podobny do pochodni na niebie. d) lampa olejna. 2) przymiotn. oświecony pochodniami, λ. άκται, brzeg pochodniowy, gdzie nad brzegiem morza na polu Karyjskiem obchodzono pannichdy przy blasku pochodni na pamiątkę Demetercy, która córki Kore szukała z pochodnią w ręku.

λαμπεύω, poet. tylko w imiesł. jaśnieć.

λαμπέτης, εδος, ή, r. z. do λαμπέτης, jaśniejąca, świecąca.

λάμπη, ή, brud, stek brudu, osad na powierzchni wody; άνήλιος λάμπα, świat podziemny, plesń.

λαμπηδών, όνος, ή, błyszczczenie, świecenie.

λαμπήροσ, 2. z błyszczącym ognem.

λαμπρός, 3. (λάμπω) 1) o rzeczach, świecący, jaśniejący, błyszczący, promieniejący, czysty, (επόδρομος, szlak, kołowroty niebieskie, οσλήγη, jasny blask księżycy; jasny, wyraźny, głośny, άνεμος, silny; wspaniały, doskonały; zupełny, ή νίκη, świetny; λαμπρά τατα συμβάινει, wyraźnie, w zupełności; τινί, komu. 2) o osobach, świetny, wspaniały, pokazny; wesoly; przen. jaśniejący, wyborny, sławny, słynny, znakomity. Rzecz. oί λαμπροί, znakomici mężowie; τό λαμπρόν, świetność, blask, przepych; τά λαμπρότατα, najświetniejsze czyny. Przysł. λαμπρόν i λαμπρώς, świetnie. Stp. nzw. λαμπρότατα, w całym blasku. Przen. jasno, stanowczo, zupełnie, dokładnie, z świetnym skutkiem, νικάν, świetnie odnieć zwycięstwo, zwyciężyć zupełnie, γίνεσθαι, stanowczo zacząć się.

λαμπρότης, ηος, ή, blask, jasność, przepych, wystawność; przen. sława, znaczenie, świetne męstwo; φοχής, wielkość duszy.

λαμπροφωνία, ή, donośny, wyraźny głos (herolda).

λαμπρόφωνος, ον, głośny, donośnym głosem obdarzony.

λαμπρόνω, wyjaśnić, blasku nadać, polerować, gładzić, czyścić, stroić. Med. τί, czyścić; świetnym, szczerdym się okazać, pysznić się, buć się, τινί, odznaczyć się. Tudzież o stylu, mówić świetnie i pięknie. Przen. wyjaśnić, oświecić.

λαμπτήρ, ήρος, ό, świecznik; fajerka, ognisko, piecyk; latarnia, pochodnia, λ. νοκτός, znak ognisty; έσπεροι λαμπτήρες, wieczorne ogniska i świeczniki.

λαμπτηρουχία, ή, utrzymywanie ogniska lub świeczników, zapalenie świec (po naszymu).

λαμπόρις, εδος, ή, robaczek świętojański.

λάμπω, impf. λάμψ' = έλαμψ. Med. λάμπομαι, świecić, jaśnieć, błyszczeć, iskrzyć, promienieć, skrzyć się. Przen. o dźwięku, głośno brzmieć, dzwonić, τί, τινί. 2) przech. zapalić, rozniecić, σέλας. 3) przen. o sławie, jaśnieć.

λαμπρία, ή, śmiałość, bezwstydy.

λαμρός i λάμυρος, 3. chciwie chłonaący, straszny. 2) śmiały, zuchwały, bezczelny, figlarny.

λανθάνω, ep. i ión. λήθω, dor. λάθω, częstotl. impf. λήθεσκα, fut. λήσω, perf. έλήθηα, aor. 2. έλαθον, ep. λάθον, z ep. redupl. conj. λελάθω. Med. impf. ep. λανθανόμην, fut. λήσομαι (ze znac. biern.) dor. λάσεσθαι, pf. έλέθημαι i λέσασμαι, aor. pass. inf. dor. λαοθήμην. I. Czynn.

być ukrytym, niepostrzeżonym, nieznanym, ukryć się, ująć uwagi; Imiesł. λαθών, skryty, niepostrzeżony, z nienacka, nieznanie; τινά, przed kim; λανθάνει έμει, uchodzi mojej uwadze, nie wiem; z ότι, n. p. οδ λανθάνεις ότι λέγεις, że mówisz, wiem dobrze; z Imiesłowem, które oddać należy przez czas określony, a samo λανθάνειν przez przyszłówek, niepostrzeżenie, skrycie, tajemnie, ukradkiem, z nienacka, zwolna, lub przez nie z Imiesł. έλάνθανε φίλος ών, było tajemnicą, że był naszym przyjacielem; έλανθάνουν ατόδης γεγόμενοι, nie wiedząc o tem przyszli. Czasem też imiesłów opuszczony, gdyż z następnego łatwo go się domyślić, n. p. Xen. Cyr. 6, 4, 3. 2) w Aor. z reduplik., zatrzeć w pamięci co, τινός, albo έλαθον ατόδον z inf. i μή, zapomniał co zrobić. II. Biern. w part. fut. λησόμενος = λήθης τυχην δυνάμενος, mogący być zapomniany i zatrzeć się w pamięci. III. Med. zapomnieć, nie wiedzieć, być niepomnym, zaniechać, τινός, kogo i czego, i ze zd. względu. τινί, dla kogo nie wiedzieć, nie powiedzieć nic jemu.

λάξ, przysł. pięta, nogą kopiąc, wierzgając, uderzając, czasem z dod. pleonastycznie ποδί, πός και λάξ, rękoma i nogami, ze wszystkich sił.

λαξεύτος, 3. (λαξέω) wyciosany w kamieniu.

λάξις, ή, ión. = λαχεΐσι, losem przyznana część ziemi, kraj.

λαξάτης, ος, zdeptyany nogami. Inni λαπάτης.

λαοδύνας, αντος, ό, władający ludem, podbijający ludy.

λαοδογματικός, 3. ze zdaniem ludu zgodny.

λαοπαθής, ες, doznany od ludu.

λαοπόρος, 3. przeprowadzający ludy, most.

λαός, po nowoiońsku i att. **λαώς, ό,** ep. także λαοί, ói, ludzie, naród, tłum ludu, rzesza; szereg wojownicy, hufce, posilki, rycerskie zastępy (piesze), piezce wojsko, piechota, ładowe wojsko ale i żeglarze, rolnicy, wieśniacy, czeladź, rzemieślnicy; dalej: poddani; rzesza wiernych.

λαοσεβής, ες, czczony od ludu.

λαοσσός, 2. ep. (σεώ) pobudzający ludy, zagrzewający go do walki.

λαοτρόφος, 3. żywiący lud.

λαοφθόρος, 2. niszczący ludy.

λαοφόνος, 2. zabijający ludy.

λαοφόρος, 2. óδος, ή, gościniec

λαπαθός, p. αλαπαθός.

λαπάξω, wypróżnić, zluścić.

λάπαξις, ή, wypróżnienie.

λαπάρα, ή, ión. i ep. λαπάρη, siabizna, podbrzusze.

λαπάσσω, att. — ττω, = λαπάξω.

λάπη, ή, ślina.

λάπτω, lizać, pić, chłypać, chlać, žłopać, chłęptać.

λάρινον i λάρμιον, τό, kadzidło indyjskie.

λαρόνος, 3. tuczony, tłusty.

λαρκίδιον, τό, zdrobn. **λάρκος, ό,** kosz węglarski.

λαρνακόνομος, 2. z racicami i kopytami.

λάρναξ, ακος, ό, skrzynia; trumna, popielnica; łódź.

λάρος, ό, mewa, ptak. Przen. o człowieku; przewisko: głupec.

λάρός, 3. stp. najw. λαρώτατος, poet. za λαρώτατος, smaczny, łagodny, pokrzepiający, słodki, przyjemny; wonny.

λαρογγίζω, z całego gardła krzyzczeć, wrzeszczeć.

λαρογγισμός, ό, wrzeszczenie.

λάρυγγξ, υγγος i - υρος, ό, (ή), krtań, grdyka.

λάσανον, τό, roszt, trójnog 2) urnal.

λασανοφόρος, 2. niosący urnal.

λάσθη, ή, potwarz, sztyd, naigrawanie.
λασαυχήν, ενος, ό, ή, z kosmatą gęsto zarosła szczyła, byk; grzywiasty. *ιθαίσις.*
λάσιος, 3. 1) gęsto zarosły, kosmaty, kudłaty, welniasty. 2) = *δασιός*, gęsto zarosły, zagajony. Rzecz. *τά λάσια*, lesiste okolice.
λάσκω, poet. aor. 2. *έλακον*, ep. *λάκον*, pf. *λέληκα*, imiesł. *λέληκώς*, fem. *λάλακωία*, brzmieć. a) z trzaskiem łamać się, trzeszczeć, zachrzęszczeć, zaszczeknąć. b) przeraźliwie wrzeszczeć, krzyzczeć, szczebrać: c) zabrzmieć, ogłosić, mówić, w cz. bez przypr., w cz. τί.
λάσταυρος, ό, byk ze skórą kosmatą = *κίναιδος*. *λασθώ*, dor. fut. do *λανθάνω*.
λαταγέω, rzucić niedopitki wina i tym sposobem sprawić dźwięk. p. *κόταξος*.
λάταξ, άγος, ή, kropla, szczęatek, niedopitki wina. 2) u Arystota. zwiercz czworonożny żyjący w wodzie.
λατομεΐον, τό, = *λατόμιον*.
λατομέω, kamienie łamać, ociosać.
λατομήμα, τό, kamień, skala.
λατομητός, 3. wykuty w skale.
λατομεία, ή, i *λατόμιον, τό*, lomy kamienne. *λαυμιαίε*.
λατομηκός, ή, όν, do łomów kamiennych należący.
λατομύς, ό, kamieniarz, kamiennik.
λάτος, ό, ryba Nilowa.
λατρεία, ή, stan mytnika, mytnictwo, zaciąg, myto, służba. Szczeg. służba boża, część oddawana bogom.
λάτρευμα, τό, służba, *λατρεύματα* *πονείν*, służyć. 2) sluga, służalec.
λατρεύω, władać, służyć za zapłatę, w ogóle: służyć, bogom i ludziom, *τινί i τινά*, oddanym być, wylany być. 2) część oddawać, czcić.
λατρείος, 3. służebny, służebniczy.
λάτρις, ιος, ό, tessalski wyr. = *δοδλος*, robotnik; sluga, wyrobnik: ή, służebnica, wyrobnica.
λάτρον, τό, myto, placą, zapłata.
λατόπη, ή, okruchy kamieni ciosanych.
λαοκλία, ή, krtań, ga-dło, grdyka.
λαοκλία, ή, ep. i ion. *λαόρη*, ulica, zaułek, zwłaszcza, ciasna ulica, przejście ciasne, ganek między domem a otaczającym go murem; wąwoz; kwatery miasta: *γυψστόκ*, ścieka - klasztor, lawra.
λαφογημός, ό, chciwe jedzenie; żarłocstwo, obżarstwo.
λαφοροαγέω, uprowadzić plon, zagrabieć; złupić.
λάφωρον, τό, (*λαπάξω, λαφρόσω*), łup, plon, zdobycz, wyardata żyjącemu nieprzyjacielowi (p. *σκώλα*), *λάφωρον* *έπικηρότεται κατά τινας*, obwieścić, że można złupić kogo; *παγγρόσις* λ., t. j. złoty wieniec, urobiony z łupów.
λαφοροπέλειον, τό, miejsce, gdzie łupy bywają przedawane. T. s. *λαμφοροπέλιον, τό*.
λαφοροπέλιω, przedać (jako) zdobycz.
λαφοροπέλιως, ό, przedając się zdobycz.
λαφρόσω, att.— ττω, chciwie polykać, pochłonać; rozedrzeć; o człowieku, marnować, trwonić, przepuścić przez gardło. *deglutio*.
λαχάινω, przekopać, wykopać.
λαχανόσομαι, med. jarzyny, warzywo sobie zbierać. Biern. być zasadzonym jarzynami.
λαχανισμός, ό, ucinanie l. zbieranie warzywa, jarzyn.
λάχανον, τό, warzywo, jarzyna; *τά λάχανα*, targ na warzywo, rynek warzywny.
λαχανόπερος, ό, skrzydłacz warzywny.

λαχανοπώλητρια, ή, sprzedająca warzywa, przokupka; r. ż. do *λαχανοπώλης, ό*.
λαχανόπωλις, ιδος, ή, t. c. poprzedz.
λάχαια, ή, = *εύκακτος και εδραιος*, więc od *λαχάινω*, łatwo skopać l. uprawić się dający. Według innych = *ελάχαια*, mały, niski. Inni: szorstki, zdziczaly, nieuprawny.
λαχή, ή, (λαχάινω,) kopanie.
λάχνη, ή, kędzierzawy, welniasty włos, kędziory, gęsty włos, włcna, sierść, kosmy, szczęć.
λάχνήσις, εσσα, εν, segn. *λάχνήσις*, włochaty, kosmaty, szorstki, kudłaty, grzywiasty.
λάχνόγυιος, 2. z kosmatemi członkami.
λάχνος, ό, welna. = *λάχνη*.
λάχνόμοιαι, kosmacieć.
λάχνόδησις, ες, = *λάχνήσις*.
λάχνος, τό, 1) los, los śmierci, śmierć. 2) udział, część. 3) oddział wojska.
λαψόμεναι i λαφούμαι, dor. = *λήψομαι*, p. *λαμ- λάψης, ή,* chleptanie, złapanie. [*βάνω*.]
λάω, spojrzeć na kogo, = *βλέπω, αι-τος όδω λάων* (Por. *αλαός, λείσσω*). 2) dor. chce, *λάω, λήσις, λή,* plur. *λόμεις, λώντι* (*λήμα, κίλαιομαι*).
λαώδης, ες, podobny do ludu, ludowy.
λέαυα, ή, r. ż. do *λέων*, lwica; okrutnica.
λεάνω, aor. *έλέγηα*, ep. *λεαίω*, fut. *λεανώ*, ep. *λεανώω*. 1) gładzić, wygładzić, polepszać, zrodzować, či. b) przen., łagodzić, w łagodniejszym, lepszym świetle przedstawić. 2) zotrzeć, rozetrzeć, zniszczyć, spustoszyć, či i to *τινί, czem*.
λεαντικός, 3 sposobny do gładzenia, łagodzący.
λεβήθρις, ιδος, ή, lupina, skorupa owoców, owa-dów. 2) królik.
λεβήθης, ητος, ό, 1) kociel, naczynie; miednica; wapienka miedziana; kruż; popielnica, urna. 2) u Spartan, cymbały (*τόμπανον*), zele.
λέγω, f. med. *λέγομαι*, majace także znaczenie biernie, obok *λεχθήσομαι i κελέξομαι*, ep. synk. aor. med. *έλέγηην*, 3. l. p. *λέκτο i έλεκτο*, imper. *λέξο i λέξω*, pf. pass. *λέλεγμαι* (w złożonych także *είλεγμαι*). I. Czynn. 1) (tylko w aor. l. act.) polożyć, układać, polożyć do łózka; przen. uspić, snem odurzyć, *τινά l. τί*. 2) dołożyć, a) zbierać, ciulać, či. b) policzyć, umieścić, wylczyć, *τινά*. 3) przedłożyć; włożyć, mówić, powiedzieć, wyrzec, rzec, donieść, oznajmić, przepowiedzieć, wróżyć, podać, wspomnieć, przedstawić, uczynić, opisać, skreślić, wymienić, nazwać, zrobić wniosek. proponować, wezwać, kazać, rozkazać, kazać powiedzieć, piśmiennie oświadczyć, obiecać, mniemać, utrzymywać; rozumieć, zwłaszcza gdy z *φράξεν* polozone. Szczeg. a) jako mówca wystąpić, popisać się z wymową, pięknie l. podług przepisów sztuki mówić, (opp. *καλεΐν*), podać wniosek l. u-motywować, uzasadnić, zwłaszcza gdy z *γράφεν* l. *πραττειν* się łączą. Często też jest opp. do *ποιείν*. b) czytać, odczytać, przeczytać. Konstr. a) bez przyppak. *λέγω nawiasowo*, mówię; podobnie *λέγομαι*, mówią, utrzymują; *τορώσι λέγω*, czy jasno mówię? rozumiesz-li? *πώς λέγομεν*; co mamy powiedzieć? albo: nie tak? gdzie spodziewamy się przytakującej odpowiedzi; *πώς λέγεις*; jak sądzisz? jakie twoje zdanie? *οδ λέγω*, tego nie powiem (*indicium volo*), daleki jestem od tego; *πέρα ή λέγω*, silniej niż wypowiedzieć zdołam, (*supra quam dico*). W Inf. częścią p. *δενός* i podobnych, straszne slowo, zgroza wypowiedzieć; *ώς ειπεΐν*, że powiem, że tak się wyrażę; *λέγειν*, używa się jako wyraz zdumienia: takie slowo! coś takiego

wypowiedzieć! Imiesł. *ὁ λέγων*, mówca, wnioskodawca; *ὁ συνεώς λέγων*, zwykły mąż stanu l. polityk; *οἱ λέγοντες*, mówcy. Dodaje się nadto imiesłów często do słów pokrewnego znaczenia dla dobrotliwości, n. p. *ἔφη λέγων*, rzekł głos zabierając, l. rzekł w mowie swojej l. w biegu mowy, albo, rzekł dosłownie. Ale *κοιδοῦ λέγων*, uczyni l. powiedz-no. Z przysł. *εὖ, καλῶς, ὀρθῶς* (δικαία i t. p.), dobrze, słusznie, trafnie mówić, mieć słusność, ale i pięknie, wymownie się tłumaczyć; *εὖ ἢ λέγουσι*, bardzo pięknie, *κακῶς λέγειν*, wazywać, lajać. b) *τί*, n. p. *τί λέγειν*, powiedzieć coś ważnego, trafnego, prawdziwego; mówić prawdę, mieć słusność, tudzież: nadać mowie pozór prawdziwości, a o rzeczach nieżywotnych: uchodzić za coś ważnego. Przeciwnie *οὐδὲν λέγειν*, kłamać; *εἴ τι λέγεις*, jeżeli co masz do powiedzenia; *τί δεῖ λέγειν*, coż dalej powiedzieć? albo: jak się tu wyrazić? co tu powiedzieć? Ale *τί λέγω τοῦτο*; co przez to rozumiam? co rozumieć to chcę powiedzieć? *τί τοῦτ' ἔλεξας*, jak to rozumiesz? *ἔλεξας* w ogóle często stoi za czas teraźn., gdy to, czego żądano, już miało być wypowiedziane. Tymczasem *ὅπερ λέγω*, jak powiedziałano, i podobnie, *ὅπερ λέγεται*. Szczeg. *λόγους λέγειν*, mowy miewać; uwagi robić; ale i: frazesami sypać, gadać; *λόγους ἐκ λόγου λέγειν*, z jednego przedmiotu przechodzić w mowie do drugiego. Podobn. *τὰ βέλτεστα λ.*, mówić ku dobru powszechnemu, radzić co najlepsze; *τὰ Φιλίππου λ.*, popierać sprawę Filipa; *τὰ ψηφίσματα λ.*, wnosić; a w biern. f. także: być wniesionym i przyjętym; ale i, przeczyniać, odczytać; *ζῆτα τοὺς στεφανῶνους*, uchwały dotyczące wieńców honorowych odczytać. c) *τινά*, o kim mówić, i tak też *τινά τι*, co o kim wypowiedzieć, mianować kogo czem, n. p. *κατὰ λέγειν τινά*, co złego o kim mówić, *τὰ ἔχοντα*, najgorsze rzeczy o kim wygadując, jak najpodlejsu potwarzac, *ἐκείνο ὃ σε λέγω*, tego o tobie nie utrzymuję; *οὐδαμοῦ τινα*, za nic mieć l. poczytać kogo; podobn. *εὖ, κακῶς λ. τινά*, dobrze, źle o kim mówić; ale też: uprzejmie odezwać się do kogo, pocieszać; *τί*, w piękne ubrać słowa co; *εὖ λέγειν τινά*, wielbić, słać. i samo *λέγειν τινά* bez εὖ. Niekiedy imiesł. dodany bez l. z dod. *ὤς*, kogo jako coś opisać, wskazać, *ὄχ' ὄβριε λέγω τάδ', ἀλλ'* ἐκεῖνον ὡς παρόντα ὦν, nie aby szydzić z ciebie mówię to, lecz mówię (wskazuję na niego jako tu przybyłego), że tu przybył. d) *τινός*, n. p. *τῶν μὴ εἰδῶτων πάντων λέγεις*, rozumiesz przez wszystkich, *ὀ.* - e) *τινί*, dla kogo, ale *φιλονεικία λ.*, w mowach swoich dać się powodować uprzedzeniem, uparłością. f) *εἰς δέον*, dać radę stósowną; *εἰς φῶς*, jasno; *ἐς τὸ φανερόν*, publicznie mówić; *ἐκ σωτήρις*, powiedzieć coś, co od ciebie pochodzi; *κατὰ τινας*, oskarżać; *καθ' ἕκαστα*, pojedynczo wyliczyć, gubić się w szczegółach. *πρὸς τι*, na co odpowiedzieć, odeprzeć, przeciw czemu mówić. g) z Acc. c. Inf. l. *ὅτι*, *ὧς*, *εἰ*, *ὅπως*, i innemi zależnemi zdaniem, których Subjekt często przenosi się jako obiekt do λέγω, mówić, że. II.) Biern. w ogóln.: być opowiadany; głoszonym; *λέγεται* z *ὅτι* l. z Nom. c. Inf. albo Acc. c. Inf., mówią (o nim) że; ale i osobicie: *λέγομαι*, mówią, że ja; i to z inf. l. imiesł. *ὃ δὲ λέξεται* πριν ὧν, nie będą mówili nawet o tem, że w pierw istniał. W imiesłow. *ὁ λεγόμενος*, ci, o których mówią, że, *ὁ λεγόμενος*, rozgłoszony, upowszechniony, tak zwany, niekiedy z dod. *ὀνο-*

ματι. Ztąd τὸ λεγόμενον, jak zwykle mówią, według przysłówia; podobn. *ὡς λέγεται* i *τὰ λεγόμενα*, podania, baśnie, tradycje; pogłoska. III.) Med. 1) polożyć się (do łózka); rozłożyć się, leżeć; gnusnieć, *τινί*, na czem l. w czem. 2) złożyć dla siebie, zebrać, uciułać; wybrać dla siebie, przeliczyć sobie, *τί* i *τινά*. 3) doliczyć się, policzyć się, *μετὰ τι*, do, między. 4) wyliczyć sobie co wzajemnie, opowiadać, = *διαλέγεσθαι*, rozmówić się, umówić się; zabawić się, o czem mówić, *τί, μηκέτι ὦν δὴθ' αὐθι*; *λεγόμεθα* l. *μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα*, przestańmy o tem mówić; rozprawiać, hawić się rozmową.

λεηλασία, ἡ, wprowadzenie zdobyczy, łup. *λεηλατέω*, wprowadzać l. przeganiać bydło w plon wzięte, zdobyć wprowadzać, grabić, łupić, *τί*. *λεία, ἡ*, ión. *ληΐη, ληΐς, ἰδος, ἡ*, 1) zdobyte, łup, plon, zagrabione bydło, plon wojenny, myśliwski. Ztąd *λείας φροσήματα, ἀδαστα*, należące jeszcze do spólnego plonu; podobnie *φοτὰ καὶ λεῖαν* t. j. w plon wzięte bydło. Ale i o ludzich: *ληΐην* l. *λεῖαν ποιεῖσθαι*, l. *θεῖσθαι τινά*, zabrać kogo w plon, w jenstwo, *τὴν χώραν*, wszystko w kraju zagrabić; *λεῖαν ἄγειν*, łup wprowadzić, i to *τινός*, komu l. czyj. Przysłowie: 1) *Μοσάν λεία*, plon Myzyjski, o posiadłości niebronionej i wystawionej na łup. 2) łup, grabież; łupież, rozbój. *λεῖαινω*, p. *λεῖνω*.

λεῖβο, krompli spuszczać l. wylewać, kropić, lać, przelać, wysyczać, *τί*. Biern. płynąć, spadać. Szczeg. wino na cześć bóstwa wylewać, libacja, zalewkę czynić, z dod. l. opuszczać. *οἶνον*, i to *τινί*, komu: *ὀχιρῶσις λεῖβεσθαι*, rozplynąć się we łzach, plawić się. Tudzież rozpuścić, rozmiękczyć.

λεῖμας, ἄκος, ὁ, (ῆ), = *λεμῶν*, łąka. *λεῖμμα, τό*, szczątek, zwłoki. 2) W muzyce: pauza na najniższym.

λεμῶν, ὄνος, ὁ, łąka, błonie, trawnik, murawa, smug. 2) *γομακίον αἰδοῖον*. *λεμῶνας, ἄδος, ἡ, r.* z osobny do *λεμῶνιος*, łączny, *ὠμφοι*, niify łąk.

λεμῶνιος, ῖ, łączny, *δρῆσοι*, rosa łąk.

λεμῶνόθεν, - θε, z łąki, od łąki. *e prato*.

λεῖόβατος, ὁ, gładka raja l. roch.

λεῖογενεος, 2, z gładką brodą, bezbrody.

λειοκόμων, 2, z gładką falą, powierzchnią.

λειοντομάχης, ὁ, = *λεοντομάχης*, pogromca lwa.

λεῖος, ῖ i *2.*, gładki. *λεῖσις*.

λεῖοστρακος, 2, gładkiej skorupy.

λεῖότης, ἡτος, ἡ, gładkość, równość. *λεοιτας*.

λειοτριχῶς, mieć gładkie włosy.

λεῖπανδρῶς, mieć niedostatek mężów.

λεῖπανδρία, ἡ, brak mężów.

λειογονῶμων, ὄν, o koniu, który stracił ząb, znamie wieku; w ogóle, we wieku niepoznalnym.

λειοθηρόω, zemdleć, omdleć, z sił opasc.

λειοθορία, ἡ, omdlenie, niemoc.

λειοστρατής, opuścić wojskową służbę.

λειοστρατία i *λειοστρατία, ἡ*, niestawienie się do wojska.

λειοστράτιον, τό, nie wystawienie kontyngensu, zaniechanie służby wojskowej.

λειοπατέω, opuścić szereg, dezertować.

λειοπαξίον, γραφή, = *λιποταξίον*, skarga z powodu opuszczenia szeregów, dezercyj.

λειοφυχῶς, zemdleć. 2) stracić odwagę.

λειοφυχία, ἡ, omdlenie, niemoc.

λεῖπω, i. act. *λεῖπω*, med. *λεῖφομαι*, w biern

znac. = *λεῖφθῆσθαι* i *λεῖψομαι*, aor. 2. act

ἐλπικον, med. ἐλπόμεν (ze znac. biern.), pf. act. λέλοιπα, pass. λείπειμαι, plsqpf. 3. l. p. λέλειπτο, Adj. verb. λεπτέον. I) Czynn. przech. 1) pusić, opuścić, oddalić się, uchodzić, ustąpić, cofać się, zostawić, pozostawić, zwł. o umartwych; przy życiu zostawić, oszczędzić, pozwolić ujść, wzgardzić, τινά l. τί, n. p. φάος ἡελίου, t. j. umrzeć. 2) opuścić, zostawić samego; tudzież, zaniechać, zapowiedzieć, niepłacić; a o rzeczach, wyzerpnąć się, zabraknąć; τινά lub τί, n. p. τὴν αὐτοῦ φύσιν, przeniewierzyć się swojej naturze. II) Czynn. prz. wyjść, oddalić się, zniknąć, zabraknąć, zbywać na czem, ἐκ τινος, z czego. III) Biern. I) Med. 1) być zastawionym, pozostać się, zostać się w tyle; ὁ λειπόμενος, brakujący, ten którego jeszcze nie ma, pozostały; οἱ λειπόμενοι, zostali. 2) zostać w tyle, być niższym, nieznaczniejszym, słabszym, poledz, τινός, za kim. πολλὸν τῶν πεζῶν λειπόμενοι, słabsi pichotą niż my. 3) być opuszczonym, być dalekim, być bez kogo, rozłączyć się, opuścić, zaniechać, nie mieć czego, zbywa komu na czem l. schodzi, mieć niedostatek, być obranym z czego, nie zważać, τινός i ἀπό τινος. 4) Med. τί, zostawić co po sobie, zwł. jako pamiatkę.

λειριόεις, εσσα, εν, liliowy, jak lilia biały, delikatny jak lilia.

λειριον, τό, lilia biała.

λείριος, 3. = λειριόεις. [w plon.

λείστος, 3, ion. i ep. = ληστός, zabrany

λείτος i λείτος, 3. ludowy, publiczny.

λειτουργέω, sprawować publiczny urząd w państwie i połączenie z nim kosztą ponosić, n. p. przy pewnych ludowych uroczystościach; w ogóle być na posługach kraju, ponosić l. opędzić kieszenia swoją ciężary publiczne, oddawać usługi, dostawiać krajowi, z dod. l. dom. πόλει τινί, też, czem, przez co, τί, n. p. λειτουργίας, liturgie podejmować; συνεκκιδενα, jako samoszesnasty do równej części. W ogóle, pomódz, służyć, być pomocnym; panu służyć.

λειτούργημα, τό, ludowi l. krajowi oddana na publiczny urządzie przysługa.

λειτουργία, ή, zrobienie czegoś ludowi l. krajowi, służba krajowa l. urzędowa, ciężar publiczny, τινός. Posługi te krajowi oddawane były w Atenach: choregia, gimnazyarchia, tryerarchia, hestiazys i podatki wojenne, składane przez obywateli mających więcej niż 3 talenty majątku. Niektóre wracały regularnie (ἐγκύκλιος), i tylko za usługi niezwykle, nie wiek uwalniały od nich. 2) w ogóle. posługa, usługa. b) służba boża, cześć bogu oddawana; nabożeństwo.

λειτουργικός, 3. należący do liturgii, do służby.

λειτουργός, 3. publiczny, w służbie krajowej będący; zwłaszcza, rzemieślnicy, wyrobnicy, sluga.

2) ὁ, sluga boży.

λειχώνωρ, ορος, ὁ, lizacz, mysz w Batrachom.

λειχομήλη, ή, lizomłyn, mysz w Batr.

λείχω, lizać, zlizać, τινός, czego.

λείψανον, τό, szczałek, reszta, pozostałości, rozbitki, niedobitki, zwłoki.

λείψωδρία, ή, brak wody. *inopia aquae.*

λείψωδριον, τό, bezwodna okolica.

λείων, p. λέων.

λεκάνη, ή, dor. λακάνη, półmisek, wanna, miedzianica. *patella.*

λεκάνιον, τό, (zdrobn. λεκάνη), misczka. T. s.

λεκανίς, ιδος, ή,

λεκανόμαντις, ὁ, z półmiska wróżący.
λεκυθολαχανόπωλις, ιδος, ή, przekupka legumin i jarzyna.

λεκυθόπωλις, ὁ, papkę z legumin sprzedający.
λέκιδος, ή, żółtko w jajku.

λεκτικός, 3. do mowy należący l. stósowny.

λεκτός, 3. 1) zebrany, wybrany, wyborowy. 2) wypowiedzialny, ἐκείνη πάντα λεκτά, wolno mu wszystko powiedzieć.

λέκτρον, τό, loże, szczeg. małżeńskie, związek małż. *γαμήλια,* zawrzcć zw. małż., τινός, z kim. Przysl. λέκτρονδε, do loża.

λεληθότως, przysl. do imiesl. perf. sl. λανθάνω, skrycie, nieznacznie.

λελίθηαι, własc. perf. za λελλίθηαι, chciwie ubiegac się, dążyć; tylko w imiesl. przymiotn., zapredny, obciwy, naroczywy, żadny.

λελογισμένος, przysl. do λογίζομαι, rozwaźnie, po dojrzalej, starannie rozwadze, z nastp. *ὕκως αν.*

λέμβος, ὁ, łódka, łódź, czolno, bacik.

λεμβώδης, ες, czolnowaty, łódkowy.

λέμμα, τό, lupina, skorupa, lúska.

λέντιον, τό, plócienna chusta. *lentium.*

λέξις, εως, ή, mówienie, wyrażenie, sposób mówienia, zwrot, styl; *κατά λέξιν,* dosłownie.

λεοντήος, ścgn. λεοντή, sc. *δορά,* lwia skóra

λεοντίας, 3. lwi. *leoninus.*

λεοντοφόρος, 2. noszący znamię lwa.

λεοντοφύής, ες, lwiej natury; *ἄγρα,* lwi polów

λεοντώδης, ες, = *λεοντοειής,* lwi.

λέπαδνον, τό, zwykle w l. mg. rzemień jarzmowy; szeroki rzemień, który jarzmo (*ζυγόν*) pod karkiem koni pociagowych lub innego bydła pociagowego sprzągał i z pasem brzuszny spinał (*μασχάλιστήρ*) w ogóle, jarzmo.

λεπαδο — τριαχο — γαλεο — κραιο — λειψανο — δρη — υποτριμματο — σιλιχο — παραο — μελιτο — κατα — κεχυμενο — κιχλ — επικοσσυφο — φαττο — περιστερ — αλεκτροον — οπτ — εγκεφαλο — κιγκλο — παλειο — λαχω — σραιο — βαρη — τραγανο — πτερο — ρών, wyraz żartobliwy, najdluzszy z greckich, bo 79 głosek liczący, potrawa z różnych łakoci i mięs złożona, jako to: z ostrzyg, solonych ryb morskich, muren, minogów morskich — mózgu — resztek? — mocnego rosolu — sylfium? — miodu, (którym to polano), — kwiczołów — drożdżów — kaczek — gołębi — upieczonych grzebieni kogucich — kinkłów — dzikich gołębi — zajęcy — z moszczu zagotowanego — sosu — chrząstek — skrzydeł.

λεπαλιος, 3. skalisty, górzysty.

λέπαργος, 2. białawy, białoszary.

λέπας, ἄδος, ή, czarkowata koncha.

λέπας, τό, noga, skala, góra, *rupes.*

λεπαστή, ή, czarka.

λεπιδωτός, 3. łuskowaty, łuskami okryty. Rzecz. ὁ, nazwisko wielkiej ryby Nilowej.

λεπίς, ιδος, ή, łuska, skóra, lupina, kora, skóra łuszczasta; ale i metalowe blaty.

λέπος, τό, lupina, skorupa. *siliqua.*

λέπρα, ή, ion. λέπρη, trąd. *lepra.*

λεπρός, ἄδος, ή, poet. r. ż. do λεπρός, nierówny, kamienisty, skalisty. Rzecz. trędowata.

λεπρός, 3. łuskowaty, łuszczasty, szorstki, nierówny, chropowaty, w przeciw. do λείος, szczeg. o skórze, trądem pokryty, trędowaty; *ἑμάντες ἐκ λεπρών,* bicz z Lepreos i garbarni tamecznych.

λεπταλέος, 3. poet. = *λεπτός.*

λεπτοβαθής, ες, niegłęboki.

λεπτόγειος, 2. z chudym gruntem

λεπτόσσω, 2. att. t. e. popr. τό λ., lekki, jałowy grunt.

λεπτογνώμων, on, delikatnego rozumu.

λεπτόγραμμα, 2. lekko nakreślony.

λεπτογραφός, 2. drobno pisany.

λεπτόδερμος, on, cienkoskóry.

λεπτόδομος, 2. lekko, cienko zbudowany.

λεπτολογέω, subtelnie, ściśle mówić, med. szperać, biedzić się (z myślami).

λεπτολόγος, 2. subtelnie mówiący, szperający.

λεπτομερής, ές, z drobnych cząstek składający się.

λεπτόμυτος, 2. z cienkich nici.

λεπτόν, τό, sc. νόμισμα, mały pieniążek.

λεπτός, 3. (λέων), wlasć. wylupiony, z lupiny obrany, czysty, jasny. b) cienki, chudy; delikatny, lekki, drobny, mały, ciasny, słaby, m'erny; ale i, bystry, ostry. Rzecz. επί λεπτόν τετάχθαι, w cienkiej linii być ustawionym.

λεπτοσκελής, ές, cienkonogi.

λεπτοσπάθητος, 2. cienko tkany.

λεπτότης, ητος, ή, cienkość, chudość; delikatność; subtelność, bystrość.

λεπτοτομέω, posiekać na drobne kawałki.

λεπτοτράχηλος, 2. cienkoszyji.

λεπτότριχος, 2. i **λεπτόθριξ**, cienkowłosy.

λεπτοურτέω, delikatna, cienką robić robotę (o stolarzach i toczkarczach); przen. delikatnie robić l. rozeznawać.

λεπτοουργής, ές, delikatnie robiony.

λεπτοουργός, 2. delikatnie wyrabiający.

λεπτόφυλλος, on, cienkoliści.

λεπτόφωνος, on, delikatnego głosu.

λεπτόχειλής, ές, delikatnych warg cz. ust.

λεπτόχρως, ωτος, z delikatną skórą.

λεπτοψάμαθος, 2. z cienkim piaskiem.

λεπτόνω, ścięnczyć, schudzić. Biern. schudnieć, opadać z ciała; τροφήν, strawić.

λεπτοσμίος, ó, i **λεπτοσμεις**, ή, ścięnczenie, schudzenie, przerzedzenie.

λεπτόριον, τό, drobn. lupinka, skorupka.

λεπυριώδης, ές, luskowy, strączasty.

λέπυρον, τό, skorupa, lupina.

λεπόχανον, τό, = λέκρον, zwł. lupina cebuli.

λέπω, obłupić, lupinę zdjąć, korę zdrzeć. Przenośn. pasy drzew z kogo, wygarbować skórę.

λεσχάζω, bajać, rozprawiać.

λέσχη, ή, 1) miejsce, gdzie rozprawiano, miejsce zebrań i gawędek próżniaków; tudzież, ratusz, dom radny. 2) zgromadzenie sędziów, rady. 3) rozmowa, gawęda, rozprawianie.

λεσχηνεΐα, ή, rozprawianie, gawęda.

λευγαλέος, 3. (λογρός), smutny, biedny, słaby, nędzny, zły, nieszczęsny, oplakany. Przysł. λευγαλέως, smutnie, nędźnie.

λευκανών, 1) bielść, pobielić, zbielić, βδωρ, zapienieć, τινί, czem; wyjaśnić, oświecić. Biern. być białym, zbielić.

λευκανθήσσω, ές, biało kwitnący, śnieżnobiały.

λευκανθίζω, biało kwitnąć, bielść się.

λευκανίη, p. λευκανία.

λευκανοΐς, ή, bielenia.

λευκάργυλλος, 1. **λευκάργυλος**, 2. z białą gliną.

λευκαοΐς, ιδος, ó, ή, z białą tarczą, ó λ. φώς, wł. Adrastos, ale i jego bufic, których tarcze srebrnobiałe były.

λευκέρυθρος, 2. białoczerwony.

λευκέρωδιος 1.— **δίος**, ó, czapla biała; piaskonos.

λέων, ή, topola zwyczajna l. biała, której gałęzi

mi wiencono się przy bakchanekiej uroczystości.

2) liszaj biał, trąd.

λευκήροστμος, on, białowłosy.

λευκήρης, ές, biały, θριξ, (od ἄρω).

λευκίπιος, 2. z białemi końmi.

λευκόθριξ, τριχος, ó, ή, śnieżno-włosy; białowelwy.

λευκοθώραξ, ακος, ó, z białym pancerzem.

λευκόιον, τό, t. j. λευκόν ιον, lewkonia.

λευκοκόριον, 2. biało pieniający się.

λευκόλιθος, 2. z białego kamienia; τβ λ., biały marmur.

λευκόκλιον, τό, biały len.

λευκόλοφος, ó, i λευκόλοφος, on, z białą kitą.

λευκόνοτος, ó, biały, suchy wiatr południowy.

λευκοπάροφος, 2. z białym szlakiem.

λευκόπετρον, τό, naga, biała skała.

λευκόπηχυσσω, ó, ή, białoramienny.

λευκοπιθήης, ές, biało ubranymi ludźmi napelniony.

λευκόπους, ποδος, ó, ή, biało—bosonogi.

λευκόπτερος, 2. białoskrzydły, białozagił.

λευκόπυρρος, 2. biało—czerwony.

λευκόπωλος, on, na białych koniach jeżdżący.

λευκός, 3. a) świecący, skrzący, błyszczący; srebrzysto lśknący, jasny, czysty. b) o farbie: biały, białawy, biały, τινί, od czego; γή λ., kreda. c) pomysłny, ήμέρα, a κόσμος, szczęśliwy.

λευκοστρεής, ές, biało uwiencony.

λευκόστικτος, on, z białemi cętkami, plamami.

λει κόσφορος, on, białonogi.

λευκότης, ητος, ή, białość, biały kolor.

λευκοτριχέω, mieć białe włosy.

λευκοφαής, ές, biało świecący się.

λευκοφρος, υος, 2. z białemi brwiami

λευκοχίτων, on, biało ubrany.

λευκόχροια, ή, biała cera l. farba.

λευκόχρους, 2. biały.

λευκόχρως, ωτος, z białą, delikatną skórą.

λευκώω, bielić, pobielić. Med. pobielić sobie, wy-czyścić sobie.

λευκώλενος, on, białoramienny.

λευρός, 3. poet. przestronny, szeroki, równy.

λευρός, kamionujący, wart kamionowania; άρά, z kamionowaniem połączona kłatwa.

λευσμός, ó, kamionowanie.

λεύσω, poet. widzieć, patrzeć, spoglądać, dostrzedz, przen. a) zwrócić uwagę na co, rozważać, strzedz. c) z ήλιον l. φώς lub bez tego, żyć. Częścią bez przyp., część. τί l. τινά, z dod. imiesł. lub przymiott.

λευστήρ, ήρος, ó, kamionujący, kat, dręczyciel.

λευχήμενω, biało być ubranym.

λεύω, kamionować, τινά (τινί).

λεχάϊος, 3. w lożu będący.

λεχεποίησ, ó, w r. ζ. λεχεποίη, z bujną trawą, z obfita murawa l. darniną.

λεχήρης, ές, przykuty do loża.

λέχος, τό, w liczb. pojed. i mg., loże, legowisko, lożko, gniazdo. Zwłaszcza, a) loże małżeńskie, lożnica, małżeństwo; w l. mg., prawa małżeńskie. Przen. rozkosz miłosna. b) towarzyska loża, małżonka, narzeczona; nałożnica. c) mary.

Przysł. λέχοσδε, do loża.

λέχρος, 3. ukośny, pochylony na stronę, na boku, πάντα λέχρια, wszystko ukośnie się przedstawia. obliquus.

λεχώ, ή, położnica. puerpera.

λέων, οντος, ó, 3 pl. ep. λέοντα, ep. λής, ó, 4 p. λην l. λην, lew; przen. o bohaterze. Przysłow

ὁ λέων ἐν τοῖς προβάτοις, wilk w owczarni. *λεωπέτρα*, 1. λεωπετρία, ἡ, gładki kamień. *λεωργός*, 2. lekkomyślny, zuchwały. *λεώς*, ὦ, ὅ, p. λαός. *λεωσφέτερος*, 2. jeden z ich ludu, spółobywatel. *λεωφόρος*, 2. iou. λαοφόρος, 2. noszący t. j. przeprowadzający lud, ὁδός, trakt, gościniec. *λήγω*, aor. ἔληξα, ep. λήξα. 1) nprz. ustać, skończyć się, spocząć, ukłaść się, sfolgować, zwolnieć, pozbyć się, wyrosć z czego, ἔν τινι, κατὰ τι, w czym; częściej z imiesię. — 2) przch. (duży) kazać przestać, uspokoić, uciszyć, τί, a τί τινος, od czego powstrzymać. *λήθανον* i *λάθανον*, τό, wschodnia żywica. *λήθον*, τό, krzak żywiczny; lep. *λήθῶνα*, p. λήθω. *λήθηδεανός*, 3. sprawiacjący zapomnienie. *λήθη*, ἡ, dor. λάθη i form. pob. dor. λαθοσύνα i λησμοσύνα, zapomnienie, λήθη-ν ἔχειν, być porażonym w zapomnieniu; ἐν λήθη τινός εἶναι, zapomnieć czego; λήθη-ν τινός ποιεσθαι, zapomnieć, a ἐμποιεῖν, wskazać na zapomnienie, t. s. λησμοσύναν θεάσθαι, z 2. p. — τὸ λήθης ὕδωρ, napój zapomnienia. *λήθος* i dor. λάθος, t. c. λήθη. *ληθοσύνη*, p. λήθη. *λήθω*, p. λανθάνω. *ληϊάς*, ἄθος, ἡ, w plon zabrana, branka. *ληϊβόπειρα*, ἡ, wycierający l. pustoszący zasiew. *ληϊζῶ*, i dep. ληϊζομαι, pf. λέληξμαι z biern. znac., aor. 1. ἐληϊσάμην, 3 l. p. ep. ληϊσσατο, inf. ep. ληϊσοσθαι, uprowadzać zdobywcę, grabież, łupić, zjad, a) w plon zabrać. b) spustoszyć, zniszczyć. ληϊζόμενον ζῆν, żyć z łupu; τί, τινά, ἔκ τινος. *ληϊη*, ἡ, iou. = λεία. *ληϊον*, τό, zasiew, siewy, pole siewne, ληϊον σίτου, pole zbożem pokryte. Dor. λαον. *ληϊς*, ἰδος, ἡ, p. λεία. *ληϊστήρ*, ἦρος, ὅ, łupieżca grabiarczy, rozbójnik. *ληϊστής*, ὅ, p. ληϊστής. *ληϊστός*, 3. i skrót. λείστός, (ληϊζομαι) ep. w plon wzięty, zdobyty. *ληϊστός*, ὄος, ἡ, zabranie w plon, łupienie. *ληϊστωρ*, ορος, ὅ, p. ληϊστήρ. *ληϊτις*, ἰδος, ἡ, dająca plon l. łup. *ληϊτον*, τό, ratusz, miejsce obrad gminy. *ληκῶ* = βινέω. *ληκίνδα* παίξειν, jakaś gra nieznaną. *ληκυθίζω*, maczaniem, olejkiem pomazać. *ληκυθιον*, τό, z drobn. do nastp. *ληκυθος*, ἡ, butelka z uchem do oliwy. Przen. ozdoba krasomówna. *ληκυθοποιός* i *ληκυθοουργός*, ὅ, robiący butelki. *λημμα*, τό, wola, chęć, odwaga, śmiałość, zuchwałość, z dod. 1. bez φωνών, μητρῶον λημμα, matki zla wola; sposób myślenia. *λημιά*, hebr. pył., czemu? *λημάλιος*, 3. kaprawy. *λημματιάω*, być zdecydowanym. *λημιάω*, mieć oczy ciędkące, być kaprawym. *λημη*, ἡ, ropa w oczach, zaropka; κρονικαί λ., przestarzałe urojenia, zaciemniające wzrok. *λημμα*, τό, zysk, zarobek, wziętek, korzyść. *λημνίσκος*, ὅ, bandaż, wełniana przewiązka. *λην*, inf. p. λῶ. *ληναίος*, 2. prasowy; τά ληναία, święto prasy winnicznej; τὸ ληναίον, plac w Atenach, gdzie obchodzono Lenaje. T. s. ληναϊός, 3.

ληναίτης, θόρυβος, klaskanie w uroczyść Lena. *ληνός*, ἡ, prasa. b) koryto. [jów. *ληνός*, τό, dor. λάνος, wełna. *lana*. *ληξιαρχικόν*, τό, lista obywateli. *ληξίς*, ἡ, zaprzestanie, koniec. 2) (λαχχάω) udział (losem), otrzymanie. b) δίκης, wytoczenie sprawy. *ληπτέος* i *ληπτός*, p. λαμβάνω. *ληπτικός*, 3. sposobny do brania. *ληρῶω*, bredzić, niedorzecznie prawić; z negac., nazwać rzecz właściwem nazwiskiem, *νηγορ*. *ληρῶμα*, τό, i *ληρῶσις*, ἡ, brednie, duby, androny, bajdą. *ληρῶς*, ὅ, fraszki, brednie; o osobach, wietrznik, trzpiot. *ληρῶδης*, ες, blaźński, niedorzeczny; dziecinny, gadatliwy. *λησίμβροτος*, ὅ, złodziej, oszust. *λησμοσύνη*, p. λήθη. *λησάρχης*, ὅ, herszt rozbójników. *ληστεια*, ἡ, rozbój, zwł. morski; zagony, ποιεσθαι, zapuszczać. Szczeg. życie rozbójnicze. *ληστέωω*, zapuszczać zagony; trudnić się rozbójem, grabić, łupić; partyzancka wojnę prowadzić; τι, τινά, ἔκ τινος. *ληστήριον*, τό, banda rozbójników. *ληστής*, οὐ, ὅ, 1) rozbójnik, łupieżca, jako przym. z anῆρ. Szczeg. a) korsarz. b) najezdnik. 2) zloczyńca. *ληστικός* i *ληστροικός*, 3. rozbójniczy; ἡ λ. (z dom. ημιολία), okręt korsarski. *ληστis*, ἡ, p. λήθη. *ληστροικός*, p. ληστικός. *ληστρίς*, ἰδος, ἡ, korsarski okręt. *ληψis*, εως, ἡ, branie. a) wzięcie, opanowanie, zabranie. b) otrzymanie, żądanie, τινός. *λίσσῶμαι*, poet. Dep. biern. aor. 1. ἐλίσσθην, ep. λίσσθην, 3 l. mn. λίσσθην=ἐλίσσθην, 1) zbończyć, wymijać; oddalić się, umknąć, usunąć się, zniknąć; τινός, przed kim; ἀπό τινος, z czego; ἔς τι, dokąd. 2) upaść, posilżnąć się, opuścić się. *λίαν*, iou. i ep. λίην, 1) za nadto, zbyt; z artyk., zbyt wielki. 2) z καί na początku zdania za καί μάλα, i tak, i zaprawde, weale. [jemny. *λιαρός*, 3. ep. ciepły, letni; łagodny, słaby, przy- *λιβάδιον*, τό, 1) zdroj mały. 2) łąka. *λίβανος*, ἡ, 1) drzewo kadzidłowe. 2) kadzidło. *λιβανόχορος*, 2. koloru kadzidla. *λιβανωτίξω*, kadzidłem kadzić. *λιβανωτός*, ὅ, kadzidło, żywica drzewa *λίβανος*. *λιβανωτοφόρος*, 2. kadzidło rodzący. *λιβανωτής*, ἰδος, ἡ, kadzidelnica. *λίβας*, ἄδος, ἡ, sącząca się wilgoć, kropla; przen. woda, zdroj. *λιβόνοτος*, ὅ, wiatr między południowym a południowo-wschodnim. *λίβος*, τό, kropla, lza. *λιβυρνικόν*, τό, sc. πλοῖον, i *λιβυρίς*, ἰδος, ἡ, lekki, chyży okręt. *λίγα*, przysł. do λιγός, jasno, głośno. *λιγαίνω*, głośno krzyzczeć, mieć głos donośny. *λίγω*, aor. 1. λίγῃς, zam. ἐλιγῃς, świsnąc, warczeć, zasumieć. *λιγδην*, przysł. drasnawszy. *strictim*. *λιγνός*, ὄος, ἡ, dym. *fumus*. *λιγυλοπος*, ον, głośno śpiewający. *λιγυμοχθος*, 2. głośnym śpiewem męczący się. *λιγυμουθος*, ον, głośno mówiący. *λιγυπνεύων*, οντος, głośno szumiący. T. s. λιγυπνεύος, ον.

λιγυρός, 3. głośno brzęiący, syczący. świszczący: przyjemny, powabny.

λιγύς, **εία**, **ὄ**, głośny, głośno brzęiący, świszczący. Przysł. λιγύως, głośno, donośnie.

λιγυρόθυγος, **ον**, głośny, głośnowołający l. brzęiący. **λιγυρώνως**, **ον**, t. c. poprzedzaj. [cy.

λιθάζω, kamionować.

λιθάς, **ακος**, kamienny, skalisty, twardy

λιθάς, **άδος**, **ή**, p. λίθος.

λιθεία, **ή**, kamienie budowlane.

λιθικός, 3. kamienny, twardy.

λιθάω i **λιθάω**, mieć l. chorować na kamień.

λιθίδιον, **τό**, zdrobn. kamyszek.

λίθινος, 3. i 2. zak., kamienny, kamienisty, twardy, w kamieniu wykuty.

λιθοβολέω, kamionować, kamieniami rzucić.

λιθοβολία, **ή**, kamionowanie.

λιθοβόλος, 2. rzucający kamieniami, procarz. Ale

λιθόβολος 2. kamionowany.

λιθογύφος, **ὄ**, rzeźbiarz, rytownik.

λιθοδερμος, 2. z kamienna skorupa.

λιθοδόμος, **ὄ**, (**δέμνω**) murarz.

λιθοειδής, **ές**, kamienisty,

λιθοκάρδιος, 2. z kamiennym sercem.

λιθοκόλλητος, 2. spojony kamieniami; twardy wysadzany drogiemi kamieniami.

λιθοκόπος, **ὄ**, kamieniarz.

λιθόλευστος, **ον**, wart kamionowania, άρης, śmierć kamionowania; kamionowany.

λιθολόγημα, **τό**, spajanie kamieni, mur kamienny.

λιθολόγος, 2. zbierający kamienie, murarz.

λιθοξόος, **ὄ**, kamieniarz.

λιθοποιός, 2. przemieniający w kamień.

λίθος, **ὄ**, i **ή**, poet. też **λιθάς**, **άδος**, **ή**. 1) kamień, odłam skały, skała. λίθος, z kamienia.

Szczeg. a) drogi kamień, klejnot. b) kamienna tarcza, dysk. c) symbol α) twardości, nieczułości, ztąd λίθον τινά ποιείν, bezczułym zrobić, oniemić, nie mym uczynić. β) stałości, nieugiętości. 3)

λίθος, deszcz kamienny.

λιθοσπαθής, 2. άρμός, (w skutek oderwania kamienia powstała) rozpadlina l. szczelina.

λιθοστρωτος, 2. wyłożony lub wymurowany z kamieni.

λιθοτομία, **ή**, łamanie, rozbijanie kamieni: w l. mng. łomy kamienne.

λιθοουργειον, **τό**, warsztat rzeźbiarza.

λιθοουργός, **όν**, obrabiający kamienie. Rzecz. kamieniarz, rzeźbiarz.

λιθοφορέω, kamienie znosić.

λιθοφόρος, 2. noszący, wyrzucający kamienie.

λιθόω, zamienić w kamień; skamienieć, w formie biern.

λιθώδης, **ές**, kamienisty, twardy jak kamień.

λιθωτός, 2. skamieniały.

λιθώσις, **ή**, zamienienie w kamień.

λικμάω, wiejczką zboże czyścić, przewiewać: zdruzgotać.

λικμητήρ, **ήρος**, **ὄ**, czyszczący zboże, przewiewający. **ventilator**.

λικνον, **τό**, (**λικνον** i **λεικνον**), opalka; kosz do sprzędz ofiarnych.

λικνοφόρος, **ον**, noszący kosz święty w święto Bakchosa i innych bóstw (z pierwiastkami owoców polnych).

λικρωίς, przysł. ep., ukośnie, z boku.

λικαίωμαί, ep. dep. tylko w praes. i impf., gwałtownie požądać, żądać, pragnąć, tęsknić, życzyć sobie. τίνας l. z inf.

λιμαίνω, mieć głód; **fame laboro**.

λιμενοφυλακία, **ή**, urząd stróża portowego.

λιμήν, **ένος**, **ὄ**, 3 p. l. mng. λιμένεσσι u ep. port, przystań, zatoka; (wewnętrzna część, gdzie okręty stawały na kotwicach, zwala się **βρυσος**). Przen. miejsce zgromadzenia się; ucieczka, przytulek, ostój; o paszczy Hadesa i t. p.

λιμηρός, 3. głodny, biedny, nędzny. 2) = λιμενηρός, portowy.

λιμνάζω, zamienić się w bagno l. stojącą wodę.

λιμναίος, 3. bagnisty, wodny, bagienny.

λιμνάς, **άδος**, **ή**, bagienny.

λιμνασία, **ή**, wylew wody rzecznej l. morskiej.

λιμνη, **ή**, dor. λιμνα, 1) stojąca woda, wylew wody rzecznej, bagno, staw, sadzawka: jezioro.

2) zatoka, odnoga, cieśnina, międzymorze. 3) kotlina, staw sztucznie założony.

λιμητής, **ὄ**, i **λιμητής**, **ιδος**, **ή**, dor. λιμητης, bagnisty, bagienny.

λιμνοθάλασσα, **ή**, bagno, liman.

λιμνοοργός, 2. pracujący w bagnach, rybak.

λιμνοχαρής, l. λιμνοχαρις, żyjący chętnie w bagnie.

λιμνώω, zamienić w bagno.

λιμνώδης, **ές**, bagnisty; bagienny; τὸ λ., postać jeziora.

λιμοδότης, **ήτος**, **ὄ**, **ή**, umierający z głodu.

λιμοκτονέω, zabić, zamorzyć głodem.

λιμοκτονία, **ή**, w l.mng. morzenie głodem, post.

λιμός, **ὄ**, głód, ὅτι (τοῦ) λιμοῦ, λιμῶ, z głodu; brak żywności, głód. Przen. żądza, pragnienie, ἔμποιεῖς τινι, wzbudzić, i to τῶν παρ' ἐμοί, za mojemu względami.

λιμόφωρος, **ὄ**, świerzb l. parchy z głodu skutkiem złej paszy.

λιμώδης, **ές**, zgłodniały, wygłodzony.

λιμώσω i -- ὠπτω, być głodnym.

λινεος, ścgn. **λινός**, **ή**, **όν**, lniany, płócienny, (pilsniowy).

λινόδαριος, 2. i **λινόδετος**, lnianemi powrozami związany, χαλινός, sznury kotwiczne.

λινόπληγης, **ήκος**, **ὄ**, z lnianym (niby pilsniowym) pancernem.

λινόκροκος, 2. lniany, płócienny.

λίνον, **τό**, 1) len; λίνου σπέρμα, lniane siemię. 2) co z lnu zrobiono a) sznur, nić; wedka, nić l. watek żywota, pasmo; sieć, powłok, matnia; płótno; prześcieradło, ranituch. b) knot.

λινόπληγτος, **ον**, lękający się sieci.

λινόπόρος, 2. więcej w zagle.

λινόπτερομαί, uważać na sieć.

λινόπτερος, 2. z płóciennemi zglami.

λινόρραφής, **ές**, z płótna zszyty, ze sznurów spojony.

λίνος, **ὄ**, śpiew Linosa, właśc. tren na śmierć przedwczesną młodzieńca, t. j. na śmierć kwitnącej przyrody w skutek spieki lata lub mrozów zimy; ale i pieśń ludowa z radosnymi pobudek w uroczystości ludowe śpiewana; nie tylko w Grecyi. ale i w innych okolicach. **linus**.

λινοστολία, **ή**, noszenie płóciennych szat.

λινουργειον, **τό**, warsztat płócienników.

λινουργία, **ή**, obrabianie lnu.

λινουργός, 2. obrabiający len.

λινόφθόρος, 2. niszczący płótno.

λίπα, przysł. tłusto, z l. bez **ελαίω**. **pinguiter**.

λιπαίνω, stłuszczyć, umierzwic, zapłodnić, τί, τινί.

λιπαράμυξ, **υκος**, z świetną przepaską na czole.

λιπαρώω, wytrwać, pozostać przy czem, trwać

w czem; szczeg. po kilka kroć, nieustannie prosić, długo błagać, μένειν λιπαρούνας, zostać w błagającej postawie; λ. διάγειν, stale wytrwać, τινί, w czem, przy czem; a z miesł., nieustannie co robić, n. p. ιστορέων, badać. Tudzież z inf.

λιπαρός, ές, wytrwały; stateczny, nieustanny, natarczywy. b) obfity, szczodry. Przysł. λιπαρός έχει, z inf. l. acc. c. inf., chciewiczmy być czego, požądać gwałtownie.

λιπαρία, ή, wytrwałosc, stalosc.

λιπαρόζωνος, ον, z swietnym pasem.

λιπαρόθρονος, ον, z jasniejącym siedzeniem.

λιπαροκήθεμνος, ον, z swietnym dyademem, zawojem.

λιπαρόμματος, 2, z blyszczącymi oczami.

λιπαροπλόκαμος, ον, z blyszczącymi kędziorami.

λιπαρός, 3, 1) tłusty, tuczony; namaszczony, blyszczący od tłuszczy, olejku. 2) przen. świecący, jasniejący, wspaniały, piękny. b) bogaty, obfity, błogosławiony, zamożny, wygodny. Przysł. λιπαρός, świetnie, zamożnie.

λιπαρότης, ητος, ή, tłustość, blask.

λιπαρόχροος, ścgn.—χροος, z świecąca się skóra.

λιπάω, być tłustym.

λιπόγαμος, opuszczający, — a, żonę l. meża.

λιπομαρτυρίου, δικη, skarga wytoczona świadkowi, który na pozew nie stawil się, choć obiecał świadczyć.

λιπόνας i **λιπόνας**, opuszczający okręt.

λιποναύτης, ό, opuszczający okręty.

λιπόνας, opuszczający okręt.

λιποπάτορ, ό, ή, opuszczający ojca.

λίπος, τό, tłuszcz, tłustość, sadło, smalec; olej, olejek; λ. αίματος, tłusta uczta krwi; krwi krople.

λιποταξία, ή, opuszczenie szeregów.

λιποταξίσιου δικη, skarga z powodu opuszczenia szeregow czyli dezercyi.

λιποφυγέω, — φυγία, ή, p. λειποφ. i t. d.

λίπτω, żadać czego, požądać; t. s. w Med. τινός.

λίς, ό, ep. = λέων.

λίς, ή, ep. forma za λίσση.

λίσπος, att. λίσπος, gładki; άστράγαλοι, zużyte; αί λίσσαι, środkiem przetrzymane kostki, które dwoje przyjaciel zabiera, aby i oni i dzieci złożywszy je przekonali się o prawdziwości zawartej przyjaźni.

λίσσάς, άδος, r. 2. do λίσσός.

λίσσομαι i **λίσσομαι**, poet. dep. med., impf. έλισσόμεν, ep. έλλισσόμεν i λισσόμεν, a częstotl. λισσέσκετο, 2. sing. fut. λίσση, aor. 1. έλισσάμην, ep. έλλισσάμην, imper. λίσσαι, aor. 2. έλιτρίμην, i **λιτανεύω**, impf. έλλιτάνευω, prosić, błagać, zaklinać, τινά l. τί, τινά τι, kogo o co, lub z inf., acc. c. inf., όπως, i to τινί, czem l. dla kogo; τινός, na kogo l. γούνων, u kolan; προς, όπέρ τινος. precor.

λίσσός, ή, όν, gładki.

λίσσώω, rozdzielić włosy na obie strony. Ztąd λίσσωμα, τό.

λίστρεύω, okopać, τί. circumfodio.

λίστρον, τό, motyka, terpica. rastrum.

λιταίνω, prosić, błagać.

λιτανεύω, p. λίσσομαι.

λιτανος, 3 (λιτή) błagalny.

λιταργίζω, biedz, lecieć.

λιταργος, 3, prędkli. Inni = θορά.

λιτή, ή, prosba, błaganie; zwykle w l. mng., έν λιταίς, prośbami. λιτάς προστροπαίους έχειν τινί, zanosić do kogo prośby gorące, i to τινός, o co. Usob. λιταί, opiekunki błagających opieki.

λιτόβιος, 2, oszczędnie żyjący.

λιτομαι, p. λίσσομαι.

λιτός, 3, proszący, błagający.

λιτός, 3, prosty, pojedynczy; τό λ., prostota.

λιτότης, ητος, ή, prostota, pojedynczosć, niewykwintnosć, oszczędność.

λίτρον, τό, = νίτρον.

λιτρόδης, = νιτρόδης.

λιτούρησης, ό, (p. λίνος), śpiew żniwiarzy.

λιχάνος, ό, palec, którym się liże, palec wskazujący; ή λ. sc. χορδή, struna palcem wskazującym lewej ręki chwytana i jej ton.

λιχμάζω = λιχμάω, lizać.

λιχμάω, lizać, obliźywać. Part. perf. λελιχμότες.

λιχνεία, ή, łakomstwo, łasowanie.

λιχνέω, obliźywać. Med. požądać czego, smacznie kąski lubić.

λιχνός, 2, łakotliwy, łakomy, chciwy.

λίψ, λιβός, ό, południowo-zachodni wiatr. Africus.

λιφουρία, ή, chęć susiania.

λιβός, ό, dolna, zwisła część a) ucha, koniec ucha, klapka, mięksiz. b) wątroby; a ponieważ wątroba takich kłapek ma 4, dwie większe, dwie mniejsze, nie równo wyrosłe a czasem wcale brakujące, przeto brak takiej klapki wątrobianej u bydlat ofiarnych za znak niepomyślny uchodził.

λογάδην, przysł. (λογάς) z wyborem.

λογάριον, τό, zdrobn. paplanina, bajanie.

λογάς, άδος, ό, ή, wyborowy, zebrany, wybrany. Rzecz. λογάδες, wybór.

λογάω, desid. chętnie chciał mówić.

λογεύς, ό, = όήτωρ.

λογίδων, τό, zdrobn. bajeczka, przypowieściaka.

λογίζομαι, f.—οδύαι, 1) rachować, ob-przeodpoliczyć; liczyć na co, τί, τινά, τινά τι, kogo za; z inf. l. acc. c. inf., imiesł. lub zd. pob. pyt. 2) rozważyć, rozpatrzyć, roztrząsać, rozpamiętywać, uzgodnić, postanowić, pojąć, wnioskować, mnieć, spodziewać się, τί i περί τινος l. z inf., acc. c. inf. l. ze zd. pob., z ότι, ώς. Praes. i Impf. także w biernem znaczeniu; τό λογιζόμενον, rozważanie.

λογικός, 3, 1) do mowy odnoszący się. 2) rozumny; τό λογικόν, rozum.

λόγιμος, 3 i 2., wart, żeby mówić o, znamienity, znaczny, sławny.

λόγιος, 3, uczony, świadomy mowy, wymowny, umiejetnie wykształcony; biegły w historii. Rzecz. ó λ., wieszczbiarz, wróżbita; τό λόγιον z dod. l. bez χρησμός, przepowiednia, wyrocznia, z inf.

λογιώτης, ή, dar wymowy, wymownosć.

λογισμός, ό, 1) w l. poj. i mng., rachunek, obliczenie, τινός, czego; εδθωνών, złożenie rachunku; εκ λογισμώ, z obliczenia; λογισμόν αναφέρεισθαι, zrobić. W l. mng., rachunki. 2) a) obliczenie, rozważenie, roztrząsanie, osądzenie, myślenie, sąd, wnioskowanie, rozumowanie; w l. mng., względy, powody, pobudki, zamiary, mądrość; λογισμώ i λογισμείς χρήσθαι, rozważyć; mądrze, bacznie sobie począć; λογισμώ συντεθέναι, zestawić w obrachunku; rozważyć; ές λογισμόν αναφέρειν, gruntownie objąć; τών λογισμών εκπίπτειν, έξω τών έσούτω λογισμών είναι, stracić przytomność; nie posiadać się; λογισμώ, εκ λογισμώ, óν λογισμώ, μετά τού λ., z rozważą, z obliczeniem, z zimną rozważą; podług ludzkiego rozumu, w skutek ludzkich pobudek; ένν οδδενί λ., bez spokojnej rozważi. b) rozum.

λογιστήριον, τό, πῆγεσε gdzie zbierali się λογισταί, a στρατιωτικόν, kancelarya wojenna.

λογιστής, ὁ, obliczający, sędzia, τινός, czego; οἱ λ., kontrola obrachunkowa w Atenach, która (10 członków licząc) wraz z eutynamei odbierała od urzędników sprawozdanie.

λογιστικός, 3, biegły w rachunku, ἢ λ., sztuka rachowania, i to praktyczna, podczas gdy ἀριθμητική, jest teoretyczną sztuką; matematyk. 2) myślący, biegły w myśleniu, τὸ λογιστικόν, władza myślenia.

λογογραφέω, mowy pisać, τινί, dla kogo.

λογογραφία, ἡ, pisanie mów; pisanie proza, autorstwo.

λογογραφικός, 3, odnoszący się do pisania mów i. proza; ἢ λ., sztuka pisania mów.

λογογράφος, ὁ, piszący prozą; piszący dla innych mowy sądowe; najstarsi historycy greccy, Hekatajos, Ferocydes, ale i Herodot.

λογοδαίδαλος, ὁ, sztukmistrz w mowie, krasomówca.

λογοδιδάσκαλος, ὁ, nauczyciel wymowy.

λογοειδής, ες, podobny do prozy lub potocznej mowy.

λογομαχέω, spierać się, kłócić się. Ztąd λογομαχία, ἡ.

λογονεχόντως, przysł. wykształcenie, rozumnie.

λογοποιέω, bajki i. fałsze wymyślać, zmyślić; οἱ λογοποιούντες, nowiniarze polityczni; λογοποιούσι περιόντες, biegając w kolo obnoszą nowiny.

λογοποιική, ἡ, τέχνη, sztuka pisania mów dla innych.

λογοποιός, ὁ, 1) rocznikarz, historyk, w przeciw. do epika. 2) piszący mowy dla innych. 3) bajkopisarz, jak Ezop. 4) plotkacz, nowiniarz (polityczny).

λόγος, ὁ, (λέγειν), I) mówienie, ztąd. 1) wyraz, słowo (wypowiedziane, bo gramatyczne jest ῥήμα, ὄνομα), przypowieść, twierdzenie, zdanie, dowód, wniosek, ustne polecenie, propozycja, objaśnienie, umowa, obietnica, przyrzeczenie (z Inf. fut.); mowa, rozmowa, gadanina, frazesy, czołe słowa, wybiegi, układ, narada. Szczeg. opowieść, doniesienie, wieść, podanie, tradycja, sława, pogłoska, głos, τινός i. περί τινος, o kim i. czem; z Acc. c. inf., ὅτι, ὡς. Ztąd zwroty: a) w Nom. λόγος ἐστὶ περί τινος, chodzi o co; πλείστος λόγος ἦν ἀπὸ τοῦ παρά τινι, mówiono o nim u kogo najwięcej; ὡν λόγος κρατεῖ τοῦ ἔργου, ich sława przewyższa rzeczywistość, λόγοι γίνονται, układy się czynią, mówią o; λόγος z ἐστὶ i bez tego i. λόγος ἔχει, κρατεῖ i t. p., jest, rozchodzi się wieść, upowszechnia się, mówią; z Acc. c. inf. i. ὅτι. ὡς ὁ πολὺς λόγος, jak głównie wieść niesie; ὡς ὁ πολλὸς λ. Ἐλλάδων, i odług upowszechnionego podania; λ. κατέχει τινά ὅτι, chodzi o nim wieść że: λόγος μεῖζων ἔχει τινά, ma ktoś dobrą sławę pomiędzy ludźmi. b) w Genit. λόγῳ i. λόγῳ ἔχουσθαι, trzymać się mowy, powodu, utrzymywać się przy twierdzeniu, polecić wniosek; λόγῳ μεῖζων, nieopisywany, większy nad opis: λόγῳ ἀξίος, znamienity, pamiętny, znaczny, czci godny; λ. ἀξιόν τι, znakomity zysk; ἐκ λόγῳ πλαστόν, na pozór; τοῦ λόγου ἔνεκα, na pozór, byle co powie-dzieć, lac. *dicis causa*; ἐπὶ μικρῶν λόγων, dla bzdurnych słów. c) w Dat. (τῷ) λόγῳ εἰπεῖν, wyrazić słowami, udzielić w mowie; τὸ λ. διεξίεσθαι, traktować o czem; οὐ πολλὰ λόγῳ εἰπεῖν, aby nie rozwodzić się obszernie; λόγῳ i. ἐν λόγῳ εἰπεῖν, aby być zwięzłym, słowem; τούτῳ τῷ λόγῳ πλεί-

στον χρῆσθαι, nieustannie to powtarzać; τῷ λ. δικαίως χρῆσθαι, mówić bezstronnie; λ. κοινοῖς χρῆσθαι, spólnie naradzać się; λόγοισι πυνθάνεσθαι, wywiadywać się; ἐν λόγοις γίνεσθαι πρὸς τινα, wejść z kim w układy; ἐν λόγοις εἶναι, być zatopionym w rozmowie, τινί, z kim; λόγῳ i. λόγοις, jako oppoz. do ἔργου, pozornie, z pozoru, na pozór, słowem; jako oppoz. do wiary: jasno, wyraźnie, w istocie, w rzeczywistości; jako opposit. do doświadczenia własnego — ἀκοῆς, ze słuchu; λόγῳ κακῷ, złe, nawet tylko wypowiedziane słowami; ἐν λόγῳ, tylko w opowieści; ἐν οὐδενὶ λόγῳ, bez sławy; ἐν ἐνὶ λόγῳ, w jednej mowie, na raz; τῷ σφ' λόγῳ, twojem zdaniem; λόγοισι γενναία, mowy dowodzą że jest γενναίαι, κρείσσοι ἢ λόγοισι, lepiej i. więcej niżli się da opisać. d) w Acc. λόγον i. λόγους ποιεῖσθαι, rzec słowo, mieć mowę, mówić, przedstawiać, objaśnić, roztrząsać, układać się, umawiać się; πολλὸν λόγον ποιεῖσθαι, wiele mówić; λ. πορίσασθαι i. λόγους λέγειν, mieć mowy, zapuszczać się w; λόγον ἐκ λόγου λέγειν, od jednego przechodzić do drugiego; λόγον προσφέρειν τινί, i z ὡς, zwrócić mowę do kogo, przedstawiać, aby; τὸν λόγον καταστήσασθαι περί τινος, w mowie postawić sobie zadanie, cel; οὐκ ἐλάττω λόγον ἀναλίσκεν z imiesł., nie mniej słów użyć, zmarnować; λόγους πλάττειν, zmyślić nowiny, wieści i. potwarzać; τοῦς λ. ἀφελέσθαι τινός, kłamstwo komu zadać, λόγον παρέχειν ἐπὶ τινα, μὴ i. λ. παρέχειν ὑπὸ τινος, rozpuścić wieść u kogo, aby; ἐς λόγους ἐλθεῖν, iεῖναι, ἐνελεσθῆναι, rozmówić się, układać się; naradzać się, zejść się do narady; ἐς λόγους ἐμπύπτειν, zapuszczać się w objaśnienia, roztrząsania. 2) to, co się opowiada i. opowiedzianem być może, zajście, wypadek, rzecz, treść, przedmiot mowy, (τὸν) πάντα λόγον = πᾶν τὸ γεγονός, cały wypadek i. zajście, jak było; prawda, okoliczność, rzecz, ἄλλος λόγος (ἂν εἴη), byłoby to co innego, inna kwestya; ἡμῖν πρὸς λόγου ἐστί, to nam przydatne do; ὁ λόγος ὃ ἐς ἡμᾶς καθεστώς, to o czem u nas mówiono; μηδὲνα λόγον ὑπολείπειν, nie nie opuścić w mowie. b) sposobność; pozwolenie do mówienia, λόγον αἰτεῖσθαι, prosić o głos; λ. ποιεῖν τινα παρά τινι, wyjednać komu posłuchanie u kogo; λ. δίδουσι, pozwolić mówić, dać głos (do obrony); λόγῳ μεταδίδουσι i. λόγῳ προσιθῆναι περί τινος, pozwolić mówić o czem; λόγῳ βεβαιεῖν τινί, komu dać głos, pozwolić mówić; λόγῳ τυχεῖν, nabyć sposobność do usprawiedliwienia się. c) mowa mišana, ztąd też, wymowa, sztuka mówienia, t. e. ἡ τῶν λόγων τέχνη. Dalej: sposób mówienia, οἱ ἔξωθεν λόγοι, nie do rzeczy należące mowy. d) napisana opowieść, historia, historyczne opowiadanie i. dzieło, w ogóle, pismo, księga, ἐν τῷ λόγῳ w mojej history; ἐν ἄλλῳ λόγῳ, na innym miejscu mojej history; ἐν τοῖσι πρώτοις e τῶν λ., w pierwszej księdze. Tudzież w przeciw. do ὁδῶν, prozaiiczne przedstawienie, a w opp. do μῦθου, historya rzeczywista: ale też i to co αἰνός, bajka. e) rozprawa, poszukiwanie, roztrząsanie filozoficzne, system, filozofia. II) obliczenie, 1) sprawozdanie, odpowiedzialność, usprawiedliwienie; τινός, czego; ὁ λ. τῶν πραχθέντων οὐ πρὸς ἐμέ, odpowiedzialność za to nie ciąży na mnie; ὁ λ. γίνεσθαι τινος παρά τινος, czynią kogo odpowiedzialnym za co; λόγον ἀπατεῖν τινα, żądać od kogo sprawozdania; τὸν λ. τινός λαμβάνειν παρά τινος, pociągnąć kogo do odpowiedzialności za co, λόγον i. λόγους δίδουσι, ἀποδοῦναι, ἀποτιθεσθαι,

ἀναφέρειν, δέχειν i to τινός l. περί τινος l. z nastp. δτι, ώς, zdawać rachunek, sprawozdanie, objaśnienie, (z czego, w czym), odpowiedzieć, rozmówić się, a έαοτφ, rozważyć i siebie, w duszy; διά λόγων ἀκριβοῦσαι έαοτφ, t. c. poprzedz. 2) obliczenie, ἀπαντα νικά λόγον, najwyższe jest: παρά λόγον, nad spodziewanie; ό, ή, τό παρά λόγον, niespodziewany; liczba, summa, έξμπασι λόγος, ές έξήκοντα ταλάντων λόγον, do summy; οι λόγοι, rachunki, obrachunki. a) rozważenie, zastanowienie, mniemanie, zdanie, powód, warunek. α) δικαιιοι λόγοι, powód l. dowód prawny; β) άνευ λόγου, bez słusznego powodu; μετά λόγου, po formalnem roztrząśnieniu; γ) λόγω, rozważnie, z rozważą; κοινφ λόγω, zdaniem wszystkich, w imieniu wszystkich; κοινφ λόγω χρηθαίμενοι, spólnie; επί άλλω λόγω, pod innym warunkiem; τίνι δικαιο λόγω; jakim prawem? εν τοίς λόγοις, w myśli. δ) λόγον έχειν, mieć rozumny powód, mieć wzgląd, stosunek, τίνι, z kim l. do, na kogo; mieć baczenie, baczyć, myśleć, być odpowiedniem rozumowi; λόγον έχόντως, podług zasad rozumnych: τόν ακριβεστάτον των λόγων λέγειν, ściśle brać rzecz; κατά τόν όρθόν λ., rozumnie; οδδε πρός ένα λόγον, bez najmniejszego powodu. b) uwzględnienie, wzgląd, szacunek, znaczenie; z επί τφ πλήθει, najwyższa władza nad czem; w ogóle, stosunek, proporcya; α) οδδε είς περί τούτου λόγος, przytem nawet i to się nie uwzględnia; μετων λόγος τινός, nie wiele o to chodzi, na tem zależy; λόγος μοι μετων των άλλων, na reszcie mniej mam względu; λόγος οδδεις γίγνεται τούτου, nie pytano o to. β) οδ λόγου ποιείσθαι i έξω λόγου τιθέναι τινά, nie zważać wcale na kogo, nie cenic; οδδενός λόγου πριαιμη, za bezcen; λόγου οδδενός γίγνεσθαι πρός τινος, za nie być poczytanym od kogo; λόγου έόντες πρός τινος, być u kogo w cenie; λόγου πλείστου έόντες, najznakomitsi. γ) εν λόγω τιθέναι, uwzględnić, εν τίνι λόγω ποιείσθαι τι, poczytać coś za nie malowazne; εν οδδενί λ. ποιείσθαι τι l. τινά, nie zwracać na co uwagi, nie przyzwiezwac wielkiej wartości do czego; poczytać za co, obchodzić się jak z czem; εν λόγω είναι, uchodzić; οδ εν άνδρων λόγω; ty chcesz uchodzić za męża?— άνά λόγον, odpowiedniej własności; ές, πρός λόγον, κατά λόγον τινός, w stosunku do czego, podług miary; co dotyczy, w punkcie, των χρημάτων, co dotyczy kwestyi pieniężnej; δ) κατά λόγον, stosunkowy; ές τούτου λόγον έλθειν, dojść do tego stopnia zachwalności. 3) władza myślenia, rozumne myślenie, rozum, ό λ. αρίετι, rozum uczy, i to, τινά, ale też, podobą mu się, z Acc. c. Inf.; λόγω συντιθέναι, w duchu zestawić, porównać; τό πρός λόγον, rozumne; μετά λόγου, z rozumem, rozumnie; λόγος όρθός, słuszną myśl, zdrowy rozum. W nowym testam., uosobiona mądrość boga, syn boży.

λόγη, ή, 1) grot (dzidy, włóczni), w przeciwnieństwie do drzewca (ξύτον). 2) w ogóle, dzida, włócznia, kopia; **λόγη παιτίας,** walka na dzidy na równinie; jako ozdoba wodzów, za: wódz, ονν έπτά λόχαις, zastęp kopijników; zdrobn. **λογάριον,** tó.
λογχηρης, ες, uzbrojony w zdide, kopijnik.
λογχημοι κλονοι, scisk wzwawliwy dzid.
λογχοποιός, ό, robiący dzidy.
λογχοφόρος, ό, kopijnik, włócznik.
λογχών, z adj. verb. λογχωτός, opatrzyć w grot, zaostrozony.

λόε, λοέσαι: i t. p. od λοέω, p. λοβμ.
λόετρον, p. λουτρόν.
λοετρογός, p. λουτρογός.
λοβειον, τό, naczynie do zalewki ofiarnej.
λοβή, ή, dor. λοιβά, wiaśc. sączenie, skrapianie; ofiara pokropienia, zalewka, libacya, zwykle z winą; λ. Ἄδα, ofiara na grób umarłych wylana = χοή.
λογίος, 3. zgubny, niešťczesny; **λοίγμ.** σρεβα, zaglada.
λογός, ό, zguba, niešťczęście; **zaglada, satrata,** śmierć. *perniciēs.*
λοιδοροέω i Med. **λοιδοροέομαι,** 1) Czynn. i Biern. Iajac, fukać, potwarzać, sztydzić, wylajać, ganić, τινά, τί, i to ότι, że. 2) Med. z Aor. 1 biern. a) wzajemnie sztydzić z siebie. b) Czynn.
λοιδοροημα, τό, obelga, sztyd, potwarz.
λοιδοροεις, ή, i **λοιδοροησιός, ό,** t. c. poprzedz
λοιδοροία, ή, Iajanie, lżenie, potwarzanie, fukanie; **λοιδορίας** μισθωτός, z chęci potwarzania kupiony.
λοιδορος, ον, Iajacy, lżacy.
λοιμικός, 3. zgubny, morowy, zabójczy.
λοιμός, ό, zaraza, móř, morowe powietrze, zabójcza i zaraziła choroba; tudziej o czlowieku. *pestis.*
λοιμώδης, ες, zarazowy, morowy.
λοιμώσσω, — ττω, chorować na zarazę.
λοιπός, 3. (λείπομαι), pozostały, ocalony, niepoległy w bitwie, reszta, τινός, czego, z inf. οι λοιποί, reszta; δεύτερα των λ., w drugim rzędzie pomiędzy pozostałymi: οι λο. περί αυτών, reszta jego otoczenia; i την λοιπήν sc. όδόν, resztę drogi, τό λοιπόν, pozostała część, reszta; t. s. τά λοιπά, reszta, pozostałe miejsca l. części, z gen. τού βίου, της πολιτείας, bieg dalszy życia, wypadków. Przysl. τό λοιπόν, τά λοιπά, τού λοιπού (sc. χρόνου) i ές τό λοιπόν, w pozostałym czasie, zreszta, potem, nadal, odtąd, w przyszłości, na przyszłość.
λοισθήιος, ον, dotyczący ostatniego, ostatniemu się nalożący, άεθλον, nagroda dla ostatniego. Rzecz. τά λοισθήια, ostatnia nagroda.
λοισθιος, ον, i **λοισθος, ον,** poet., ostatni, na samym końcu pozostający, tylny, najgorszy, τινός, czego; τώβμεθα, przeznaczony na spoczynek umarłych, wewnętrzny. Rzecz. τά λοισθια τού βίου, koniec życia.
λοκαλος, ό, ptak jakiś; podobn. bocian.
λοξίας, ό, przydomek Apollona; od ciemnych, zawilych wyroczni udzielanych przez niego.
λοξοβάτης, ό, rak.
λοξοπορος, ισć ukosem, na szagę.
λοξός, 3. ukośny, krzywy, zgięty, σχήμα, pochylony, o ekliptyce słonecznej; λ. την τάξιν παρατίθειν, linia na ukos, krzywo we froncie rozciągnać; λοξόν έχειν, odchylić; nsunąć; z boku, βλέπειν. O mowie, manowcey, kręty, ciemny, zwłazsza o wyroczniach. Rzecz. λοξά, ciemne, dwuznaczne wyrocznie.
λοξότης, ητος, ή, ukośność; **χρησμών,** dwuznaczność.
λοξώω, ukośnym, krzywym zrobić. Ztąd **λοξώσις, ή.**
λοπάς, άδος, ή, tygielek, rynnienka; miska.
λοπις, ιδος, ή, kora, lupina, luską.
λοπός, ό, (λέπω) lupina, kora.
λορδών, Med. cofnąć plecy, tak że dolna część brzucha występuje. Ztąd **λορδών, άνος, ό,** i **λορδωσις.**
λουέω, poet. = λοέω.
λούμαι, p. λούω.
λούσταις, ό, chętnie kąpiący się.

λουτιάω, desider., mam chęć kąpać się.

λούτριον, τό, użyta woda do kąpania l. mycia.

λουτροδαίκτης, ον, w łaźni zabity.

λουτρόν, staroep. λουτρόν, τό, zwykle w l. mng.

1) kąpanie się, mycie się. a) kąpiel, łaźnia. b) θερμά, ciepły zdroj koto Termopyl. c) miejsce kąpeli. d) kąpiel celem obmycia się z win. e) obmywanie umarłych. 2) Przen. t. c. σπονδαί l. λοιβαί, libacje. 3) W now. test., chrzest.

λουτροφόρος, ον, przynoszący wodę do kąpeli;

λ. χλιδή, weselna uroczystość (bo w Atenach w dzień ślubu oblubińcowi pachole wodę ze źródła Kalirroo przynosiło na kąpiel.) ή λ., zban czarny.

λουτροχόος, staroep. λουτροχόος, 2) przelewający wodę na łaźnia, λ. τρίπους, trójnożny kocioł, w którym grzano wodę na kąpiel. Rzecz. łaźiebny, przygotowujący kąpiel.

λουτρόν, άνος, ό, łaźnia, łaźienka.

λούω, aor. έλουσα, ep. λούσα, ep. **λούω**, impf. 1 sing. λέου, aor. act. inf. 1 part. λούσσαι i λούσας, med. ind. 1 part. λούσαστο, λούσάμενος. f. med. λούεσμαι, z ep. form. poboczną **λουέω**, ztąd scgn. λούται, inf. λούεσθαι, impf. έλούετο, έλούετο, part. λούμενος, a wreszcie od tematu λούω, impf. 3 sing. λός. 1) Czynn. πινέ, kąpać, τινά, τινί, czem, εν τινι, w czem, τινά, τινί, kąpiel dla kogo przygotować. 2) Med. kąpać się, myć się, εν τινι, w czem; t. s. τινός i από τινος, a θερμώ, w ciepłej wodzie.

λούφω, mieć pióropusz, kitę; chorować na kitomania. Ar.

λοφείον, τό, puzdro, pokrowiec do schowania kity, zwierciadła.

λόφη, ή, = λοφία.

λοφία i ión. λοφική, t. s. λόφη, grzebień, grzywa, sierść na grzbiecie. 2) pióropusz, kita.

λοφοποιός, ό, robiący kitę.

λόφος, ό, 1) kark, tylna część głowy, grzbiet. 2) kita na szyszaku, z końskich włosów; ztąd, czub, czupryna, λόφος κείρεσθαι, czupryny sobie golić. 3) pagórek, wzgórze, szczyt, chóchol.

λόφορος, 2. z długowłosym ogonem.

λόφοςις, ή, noszenie czuba, sam czub.

λοχαγέτης, ό, dor. i att. za λοχηγέτης, = λο-

χαγός.

λοχαγέω, i ión. λοχηγέω, prowadzić oddział (λόχος) zwany, być kapitanem, τινί, pod naczelnikiem.

λοχαγία, ή, dostojenstwo lochaga.

λοχαγός, ό, ión. λοχηγός. 1) lochag, dowódzca roty l. hufca, w ogóle, oddziału wojska.

λοχάω, 1) Czynn. postawić na zasadzce, προς τινι. 2) być w zasadzce. 3) τινά, zrobić zasadzkę na kogo, czatować, cichać; τί, w miejscu jakim postawić zasadzkę. II) Med. jako Dep. 1) być w zasadzce. 2) = Czynn., czatować na kogo, τινά.

λοχεία, ή, rodzenie, ród; płód.

λοχίσις i λοχίσις, 3. należący do urodzenia l. rodzenia, Άρτεμις λοχίσις, opiekunka rodzących Moίραι, które przydano po urodzeniu się; θάλαμοι, pokój, w którym się rodzono. Rzecz., ή λοχεία, położnica; τά λοχεία, miejsce urodzenia, τός λοχείας ήμέρας έστράξεν, obchodzić święto dzieckozynne za porodenie.

λοχός, ό, zasadzka, poet. = λόχος.

λοχευμα, τό, rodzenie, płód, żywot, łono.

λοχέω, 1) wydać płód, porodzić, τινά, o akuszercie, odebrać dziecko, babie. Biern. έλοχεύθη, powić, porodzić, urodzić się, τινός, z kogo; Med. wydać na świat. b) Med. = λοχάω.

λοχηγέτω = λοχηγέω.

λοχηγέτης, ό, ión. = λοχαγέτης. λοχηγέω = λοχαγέω.

λοχίεω, 1) własc. podzielić na rotę i w rotach ustawić i w ogóle, podzielić, κατάτέλεσα. 2) = λογάω. I. 1.) 2.) 3.)

λόχιος, p. λοχέος.

λοχηγός, ό, postawienie na zasadzce.

λοχηγής, ό, spółtowarzysz w rocie, όί λ., żołnierz rotę l. hufca, hufiec. 2) w ogóle, towarzysz wojenny, towarzysz, straż przybozna.

λοχηαίσις, 3. w krzakach żyjący.

λοχημη, ή, legowisko, leże zwierzyńcy, gąszcz, krzak, krzew. *lustrium*.

λοχηώδης, ες, zakrzewiony, zarosły krzakami.

λόχος, ό, (λέγω) 1) zasadzka i to a) miejsce samo zasadzki, kryjówka. b) o czynności, czechanie, czaty, zasadzka. c) o ludziach w zasadzce będących d) oddział wojska, rota. Później: szwadron, hufiec, tak że 2 λόχοι = 2 λη. e) w ogóle: oddział, garszka, tłum, rzesza. 2) pólóg, urodzenie, płód. λοχόνδε, przysł. w zasadzkę, do zasadzki.

λόα, ή, rozdwojenie, bunt, rozprzeczanie.

λοχάσις, 3. ciemny, rozprzeczony.

λόγητην, przysł. łkając, szlochając.

λόγδος, ό, biały marmur. Ztąd λόγδινος, 3.

λόγίεω, nagiąć, kręcić, pass. kręcić się. — 2) zgijać, powalić, zwyciężyć.

λοχηγός, ό, kręcenie, zginanie, obrót.

λοχηός, ό, czkanie. — 2) szlochanie.

λοχέξ, λοχός, ό, ryś, ostrowidz.

λόγξ, λογηός, ή, czkanie, czkawka.

λόγος, ό, (γη), giętka, do wyplatania czego sposobna gałązka, różga, wita, wić. *vimen*.

λογρός, 3. poet. smutny, nędzny, biedny, żalony, nieszczęśliwy, nieszczęsny, opłakany, zgubny. Rzecz. τά λογρά, niedola, bieda, nędza, klęska; λογρά ίδιαι, występna, zbrodnicza. Str. najw. λογρότατος. Przynsl. λογρώς.

λοδία, ή, lidyjski kamień probierczy.

λόζω, mieć czkawkę; szlochac.

λόθρον, τό, i **λόθρος, ό**, = λύμα, pokalanie, λόθρω, posoka zamordowanego, αίματι και λόθρω, pyłem z krwią zmieszany, pyłem wojennym.

λοκάβας, αντος, ό, (w blasku świetlanym bieżący, słońce, rok. (wyraz arkadyjski).

λοκαίνα, ή (λόκος) wilczyca. T. s. *λοκαινίς* i *λοκίς, ίδος, ή*.

λόκαια, τά, sc. ιερά, uroczystość Likajskiego Zeusa; tudzież rzymskie, *lupercalia*.

λοκαινής, ες, mroczny. R. n. rzecz. mrok.

λοκέτη, ή, scgn. λοκή (dom. δορά) skóra wilcza.

λόκειος, 3 i 2, wilczy.

λοκηγετής, ες, świetlany, w świetle zrodzony.

λοκιδέω, 0, wilczek.

λοκοσρηγής, ες, wilkobójczy.

λοκόβρωτος, ον, nażarty, nagryziony od wilka.

λοκοσρηγής, p. *λοκοσρηγής*.

λοκοκτόνος, 2. zabójca wilków, wilkobójca. *Lupercus*, przydomek Apollona.

λοκόποδες, οι, wilkonożni, inni *λευκόποδες*.

λόκος, ό, 1) wilk, zwierz, symbol dzikości i żarłoczności; λόκον ίδειν, oniemieć (bo według wiary ludowej tracił mowę ten, którego wilk wpierw ujrzał, niż on wilka.) 2) gat. ryby, ptaka, pajaka. 3) hak żelazny, wilk.

λοκοσπάζ, άδος, ό, ή, rozdarty l. napadnięty od wilka.

λοκοφιλία, ή, wilcza przyjaźń, obludna.

λοκοφόρος, ον, mający piętno wilka wyciśnięte.

λοκοφρών, ον, wilczej natury.

λοκόφων, ονος, ό, rośl. inaczej *εχινόπους*.

λοκόω, rozedrzeć; *λελοκομένος*, od wilków rozdarty. *διλανίο*.

λοκοώδης i λοκοειδής, ες, wilczy.

λωμα, τό, w l. mng., nieczystość, brud, kał, plama, hańba, zakał; zguba. Szczeg. splukany brud, nieczysta woda, którą po oczyszczeniu się wylewano do morza. *sordes*.

λωμαίνομαι, i λομανόμαι, dep. med., szańbic, zelżyć, uszkodzić, skatować, obrazić, zniszczyć, zgładzić, spustoszyć, zmarnować, strwonić, osłabić, kłęskę ściagnąć, sprawić trudności, *τινί*, czem; *τάλλα πάντα*, wszelkie możliwe obelgi wyrzadzić, *τινί*, komu, i. *τινά*, *τι*.

λωμαντήρ, ήρος, ό, burzyiciel, obrażający.

λωμαντήριος, 3, lżący, szkodzący; obrażający.

λωμαντής, οδ, ό, t. c. *λωμαντήρ*.

λωμασις, ή, = *λόμη*, sztyd, obelga.

λωμών, ώνος, p. *λωμαντήρ*.

λόμη, ή, katowanie, obelga, szańbienie, zelżenie, baniebne utrzymanie, bież, szkoda, zguba, *επι λώμη*, aby zelżyć, *αίσχρως λώμη διακειμένος*, haniebnie traktowany, pokaleczony. = *λωμα*.

λόπεω, 1) Czynn., zasmuścić, zmartwić, zasepić, ból sprawić, uwolczyć, skrzywdzić, niepokoić, zafrasować, uszkodzić, obrazić, uciskać, dręczyć, gniewać, oburzyć; *τό λοπών*, to co sprawia nieprzyjemność, przykrość, *τινά, τί*, w czem, *τινί*, czem, z nastp. *όταν, ει*, z pyt. zależn. i. imiesł. 2) Biern. z fut. med., być zasmuconym, martwić się, smuć się, boleć, gryść się, trapić się, zaniepokoić się, wżać się z zło, gniewać się, oburzyć się; *τινί τι, προς τι, επι τινι, γνώμη*, w duszy, *λόπην*, uczuć niechęć, niesmak; *λόπας*, znośić katusze.

λόπη, ή, i λόπημα, τό, ból, smutek, strapienie, zmartwienie, żal, *λόπη i. όπό λώπη*, z bólu, z żalu. b) katusze; zmartwienie, *ερωτική*, obrażona miłość; niedola. *moeror*.

λοπηρός, 3 i λοπρός, 3, 1) czynn. (zwł. *λοπηρός*), zasmucający, martwiący, bolesny, trudny, uciążliwy, znieawidzony, *τινί*. Rzecz. *τό λ.*, nieprzyjemność, *τά λ.*, trudy, mazoły. 2) biern. (zwł. *λοπρός*) zasmucony, smutny, nędzny, zmartwiony. Przysł. *λοπηρως i λοπρως*, a) przykro, na zmartwienie, na biedę. b) smutno, nędznie.

λοπητικός, 3, zasmucający.

λοπρός, p. *λοπηρός*.

λοπρότης, ήτος, ή, lichota.

λοπρόχωρος, 2, lichej ziemi.

λώρα, ή, lutnia. 1) siedmiostruna, w kształcie cytry, z głębszem dnem rezonansowem i pełniejszym dźwiękiem. 2) konstellacya, lira. zdrobn. *λώριον, τό*.

λωρίζω, grać na lutni.

λωρικός, 3, odnoszący się do gry na lutni; *ό λωρικός*, poeta liryczny.

λωροποιικός, 3, *ή λ.* sztuka robienia lutni.

λωροποιός, ό, fabrykant lutni.

λωρφόδς, ή, lutnistka.

λωσίζωνος, 2, rozwijający przepaskę, pas dzie-
λωσίκακος, 2, usuwający zło. [wicyz.]

λωσίμαχος, 2 i 3, załatwiający spór.

λωσιμελής, ες, osłabiający członki.

λώσιμος, 3, uwalniający, rozwiązalny.

λώσιος, 3, uwalniający, *θεός*, od kłatwy.

λωσίπινος, 2, uławiający pracę.

λώσις, εως, ioh. 105, *ή*, rozwiązanie, t. j. a) wy-

kup, uwolnienie, ujęcie, wydobyć się, *πρός, εις* *τι*, dokąd; wybawienie, *τινός*, z czego. b) rozrywka, rozproszenie, rozwiązanie, zabicie, zniszczenie, znieślenie, ukończenie.

λοσιτέλεια, ή, zysk, korzysć.

λοσιτελέω, pomódz, być pożytecznym, korzystnym, przedstawiać zysk; *μάλλον*, być lepszem, *τό λοσιτελεών*, korzysć; *πρός τό λ.*, stósownie do korzysci naszej.

λοσιτελής, ες, właś. wynagradzający kosztą ztąd, zyskowiuy, korzystny, *τό λ.*, korzysć.

λοσιτελούντως, przysł. korzystnie.

λοσιφώδης, ό, ή, gatunek pantomim w teatralnych.

λωσσα, ή, att. *λώττα, ή*, szaleństwo, wściekłość.

λωσσαίνο, wściekać się, *τινί*, na kogo, być rozjątrzonym.

λωσσάς, άδος, ή, szalejąca, wściekająca się.

λωσσαύω, att. *λωττάω*, szaleć, wściekać się; być oburzonym, rozjuszonym.

λώσσημα, τό, szal, wściekanie się.

λωσσώδης, ες, szalony, wściekły.

λωτήρ, ήρος, ό, rozjemca, sedzia.

λωτήριος, 2, uwalniający, *γίγνεσθαι λοτήριόν τινι*, wybawić, uwolnić kogo.

λώτρον, τό, wykup, okup, zwykle w l. mng.; środek błagania.

λώτρόω, uwolnić za okupem, wybawić; Med. przez okup wyswobodzić, wykupić.

λώτρωσις, ή, wykup, okup.

λωχενών, ώνος, ό, schowanie dla świeczników.

λωχία, ή, świecznik.

λωχιδιον, τό, zdrobn. *λόχνος*. T. s. *λωχίσκος, ό*.

λωχίνης, ό, *λίθος*, świecący lub przezroczysty kamień.

λωχνοκαΐα, ή, palenie świec i lamp (przez całą noc); święto kagańców w Sais.

λωχοποιός, ό, lampiarz.

λωχοπολις, ή, miasto świeczników.

λωχοπόλης, ό, handlujący lampami.

λόχνος, ό, w l. mng. obok *λόχνο* także *λόχνα, τά* lampa, świecznik, latarnia (przenosna). *lucerna*.

λοχοφορίαω i λοχοφορέω, nosić latarnie.

λοχοφόρος, 2 noszący latarnia.

λώω, pf. pass. *έλωμαι*, opt. 3 l. mng. ep. *ελώντο*, aor. 2. med. ep. *ελωμαι*, ztąd *λώτο i λώντο* z biern. znaczen. Adj. verb. *λωτέον*. 1) Act. i Pass. 1) odwiązać, rozwiązać, odpiąć, zwolnić, zluzować, wybawić, uwolnić, oswobodzić; wydać, wypuścić; *τινά i. τί*, szczeg. coś zamkniętego otworzyć; o sukniach, odzieży, złożyć, wyzuć, zdjąć, właś. odpiąć. Biern. *άνήρ άντ' άνδρός*, być wymienionym. 2) rozłączyć, *τήν τάξιν*, a biern. rozpadać się, pukać się, a o trupach, rozkładać się; rozprzegać się, rozstać się. Szczeg. a) *γυτα, γούνα*, *μέγος i τό τινός, τινί*, zabic, osłabić, obezsić, ubezwładnić, *όπό όπνον λελομένος*, ubezwładniony, pogrążony we śnie; *βλέφαρα*, zamknąć. b) zniszczyć, zburzyć, zetrzeć, zlamać, przestąpić (prawa, przysięgi i t. p.), znieść, usunąć, cofnąć, oddalić, w ogóle, koniec polożyć, zakończyć, a w f. biern. skonczyć się, *τό τέλος βίου*, koniec mieć. c) załatwić, uśmierzyć, uspokoić, ulagodzić, uciszyć, *τί*, ale i, bólu ulżyć. Szczeg. wine, występek, zarzut osłabić, dług zapłacić, ztąd *λελομένος*, wolny od długów; zadosyć uczynić obowiązkowi; wywiązać się z czego, *τί*, uskutecznić, załatwić, zapłacić, *τινί*, czem; korzysć przynieść = *λοσιτελέω*. II. Med. 1) odwiązać sobie co, *ίππος*,

odprząd. 2) sobie wykupić, uwolnić; w ogóle, oswobodzić, τινά, τί, coś wykupić.

λό, inf. λήν, dor. choieć; *πολο*.

λωβάομαι, Dep. med aor. 1. ἐλωβήσαμην a ἐλωβήθημι i Perf. i Plsqpf. mają znaczenie biern. obelżywie, haniebnie postąpić, bluźnić, zuchwale broić, τινά, τί, rzadziej τινί, zelżyć, wyszydzić, naigrawać się, natrząsać się, zbrodni się na kim dopuścić, katować, dreczyć, skaleczyć, uszkodzić, haniebnie skończyć, λώβην τινά λ.

λωβέω = λωβάομαι, wyszydzić, drwić.

λώβη, dor. **λώβα**, **ή**, 1) haniebne obchodzenie się, zelżenie, shanbienie, potwarzanie, zmartwienie, sromota, hańba, σοί λώβη sc. ἐστίν, p. nastp. αἶ κε, cierpienie, męka, katusze, udrczenie, bluźnierstwo, ἐπί λώβας, do obrazy dokuczliwej; λώβας, haniebnie. 2) przedmiot hańby.

λωβητήρ, **τήρος**, **ος**, hańbiący, lżący, katujący, kat, niszczyiciel, bluźnierca, zagubca. 2) niecnota, infamisy, brzydki człowiek.

λωβητός, 1) — οῦ, **ος**, = λωβητήρ. 2) — **ός**, **ή**, **όν**, dor. λωβατός, 3. poet. a) biern. shanbiony, haniebny, katowany, dreczony, λωβητόν τινα τιθέσθαι, przywieść kogo do ostateczności. b) czynn. hańbę sprawiający, sromotny.

λωτών, segn. λώων, 2. i ztąd nowy stp. w ep. **λωτίτερος**, 3. (λάω), nieformalny stop. wyższy do ἀγαθός, pożądanwszy, przyjemniejszy, lepszy, korzystniejszy, τινός, od czego. Przysł. λώων, lepiej, więcej, stp. najw. λώϊστος i λώϊστος, 3. najlepszy, najszlachetniejszy; ὦ λώϊστε, ironiczn. mój bratku!

λώος i **λώας**, **ος**, miesiąc Macedoński, przypadający na 2 połowę att. Hekatombajona a 1-szą Metagejtniona.

λώπη, **ή**, odzienie, zasłona, płaszcz, wełniane odzienie.

λωπίω, odsłonić.

λωπίον, **τό**, drobn. λώπη.

λωποδότης, skradak odzienie kąpiącym się l. zdzierać płaszcze przechodniom; w ogóle: obdzierać, zdzierać.

λωποδότης, **ος**, złodziej odzienia, kradnący suknie (w łaźni), zdzierający płaszcze.

λώπος, **τό**, = λώπη.

λώστος, **ος**, λώτων.

λωτίζω, zerwać kwiat; wybrać sobie co najlepsze.

λώτισμα, 3. z lotosu zrobiony.

λώτισμα, **τό**, kwiat, najlepsze w swoim gatunku. **λωτῶσις**, **εσσα**, **ων**, obfity w rośl. lotos, zarosły lotosem.

λωτός, **ος**, 1) lotos, rośl., koniczyna nozdrzyk. 2) drzewo lotosowe i owoc jego. *rhannus lotus*. 3) kwiat Nilowy; gatunek lilii, święty u Egipcyan. 4) gatunek drzewa w Afryce, z którego wyrabiano flety, ztąd ὁ λ., flet.

λωτοτρόφος, **ων**, obfity w koniczynę lotosowa.

λωτοφάγος, 2. jedzący lotos, roślinę, sprawiająca zapomnienie przeszłości.

λωφάω, wypocząć sobie, sfolgować, ustać, przyjść do siebie po czem, odetchnąć. 2) przech. ulżyć, zdjąć ciężar, θυμῶν ἀχέων.

λώφησις, **ή**, wypoczęcie, odetchnięcie, usunięcie, sfolgowanie, τινός ἀπό τινος.

Μ.

Μ, **μ**, **μῶ**, po iónsk. **μῶ**, 12 głoska alfabetu greckiego; jako znak liczb. **μ**´ = 40 i „**μ** = 40000. W inskrypcjach **Μ** znaczy **μόρισ** t. j. 10000 a |**Μ**| = 50000.

μ´ apostrofuł. za **με** i epiczn. niekiedy za **μοι**.

μά, partykuł. zapewniania uroczystego, z 4 p. bóstwa l. rzeczy, na którą się przysięga, **μά** Δία, na boga nie, *mehercule*. Często imię bóstwa opuszcza się i mówi się **μά** τὸν — 1) potwierdza, a) z **ναί** l. **νή**, **ναί** **μά** τὸδε σκήπτρον, zaprawde na berło to (przysięgam). b) bez tego dodatku. Częściej 2) zaprzecza a) z poprzedz. **οἶ**, n. p. **οἶ** **μά** Ζήνα, nie na Zeusa. b) albo następuje negacya, **μά** τὸν Ἀπόλλω, **οἶ**. c) w odpowiedziach, gdzie odnosi się do negacyi w pytaniu, **οἶ** **αὐ** **μή** ἐάσεις; **μά** Δί, ἐπει **κατῶ** **πληρὸς** εἶμι, na Zeusa nie; niekiedy z nastp. ἀλλά, n. p. **δο** **δραγμάς** **μισθὸν** **τελείς**; **μά** Δί, ἄλλ' ἐλάττων, nie na boga, nie tyle, lecz mniej.

μά, eol. i dor. = μήτηρ, tylko w 5 p. **μά** γᾶ, matka, ziemia.

μαγὰδίζω, 1) grać na Magadis. 2) podać oktawę. **μαγὰδης**, **ιδος**, **ή**, 3 p. **μαγὰδ** za **μαγὰδ**:δ, trójkątny instrument muzyczny, podobny do arfy, mający 20 strun, obejmujących 2 oktawy (po 10 tonów). Grano obiema rękoma, jedną w niższej, drugą w górnej oktawie. Ztąd **αἶον** **μαγὰδ**, jakby w oktawie.

μαγὰς, **αδος**, **ή**, kobyłka, podstawek.

μαγανεία, **ή**, czarowanie.

μαγανεύμα, **τό**, guślarstwo, kuglarstwo.

μαγανεύω, mamieć, tumanieć, mydlieć oczy.

τινα. *praestigiis* **utor**.

μαγεία, **ή**, czarodziejstwo; w l. mng. czary, guślarstwo *ars magica*.

μαγειρεῖον, **τό**, kuchnia, garkuchnia.

μαγειρεύω, być kucharzem.

μαγειρικός, 3. kucharski. Ztąd **ή** **μαγειρική** (sc. τέχνη), sztuka kucharska. *coquinarius*.

μαγειρός, **ος** (μάσσω) (właśc. piekarz), kucharz, rzeźnik.

μάγευμα, **τό**, czary; leki czarodziejskie, sztuczne przygotowanie potraw.

μαγοστικός, 3. **ή** **μ**, magia, sztuka czarnoksiężka.

μαγικός, być magiem. 2) oczarować, zakląć sztukami magicznymi; użyć jako czarów, **τί**, czego.

μαγικός, 3. magiczny, **λόγοι**, nauka magów.

μάγνης, **ήτος**, **ή**, ztąd **λίθος** **μαγνήτης** l. **μαγνήτης**, i **μαγνήσις**, **ή**, **μαγνήσις**, **ή**, magnetyzm, magnetyzm, kamień.

μάγος, **ος**, Mag; tak zwali się kapłani i mędrcy Persów, świadomi astrologii, wykładu snów i innych czarów. Ztąd przenośn. czarodziej, kuglarz, oszust.

μαγοφόνια, **τά**, uroczystość na pamiątkę zabicia magów.

μαδιρός, 3. rozplywający się; lisy.

μαδάω, rozplywać się; wypadać (o włosach); być lyszyn.

μάδα, dor. = **μάζα**.

μάζα, **ή**, i **μάζα**, ciasto, chleb jęczmieenny; **εἰμὸς** **μάζαν** **μεμαχότος**, nawarzyć komu co, nadrobić, nabroić.

μάζος, **ος**, 1) brodawka (piersiowa), cycek, pierś, **μαζὸν** **ἐπέχειν**, **ἀνέχειν**, dać pierś. 2) pagórek, wyżyna.

μάθημα, **τό**, nauka, umiejętność, **ἀπὸ** **μαθημά-**

των γίνεσθαι, być wolnym od nauki (udzielenia jej).

μαθηματικός, 3. chciwy nauki; matematyczny; rzecz. ó, m., matematyk, astronom.

μαθηματοπώλικός, 3. kupczący umiejętnościami.

μάθησις, ή, uczenie się, nauka, ἀλλά σοί μάθησις ὀδὸν παρὰ, tobie nauka nie w głowie. 2) nauczenie. 3) wiedza.

μαθητέω, być uczniem, τινί. 2) uczyć, τινά.

μαθητής, ó, uczeń, τινός.

μαθητικός, desider. chętnie chcieć być uczniem.

μαθητικός, 3. należący do nauki, uczny.

μάθος, τό, ioin. i ep. = μάθησις, mądrość.

μαῖα, ή, 1) mamka, baba, akuszka. 2) mateczka, babka, nazwa starszych kobiet. 3) matka.

μαῖεῖα, ή, sztuka akuszerska, babienia.

μαῖεύμα, τό, dziecko odebrane od akuszki, porażenie, ή, babienie, odbieranie dzieci. [ród.

μαῖευτικός, 3. ή μαῖευτική (τέχνη), sztuka babienia, odbierania dzieci. 2) sztuka wywodzenia pojęć z duszy uczniów.

μαῖεύω i zwykle w med. **μαῖόδομαι**, babić, odebrać dziecko, o akuszce; o rozwijaniu pojęć.

μαῖακτριών, ὄνος, ó, właśc. miesiąc nawalnic, 4 miesiąc w roku attyckim (Listopad).

μαῖακτής, ó, przydomek Zeusa, burzliwy, bóg wiatrów i nawalnic.

μαῖάω, poet. (μαω), 3 pl. praes. μαῖώωσι, za μαῖάωσι, μαῖώωσα za μαῖάωσα, μαῖώοντα, za μαῖάοντα, aor. 1. ep. μαῖήγα, z dod. lub bez δεινόν, gwałtownie pożądać, fukać, huczeć, τινός, czego pożądać, περί δόρατι, pałac żąda walki.

μαῖνάς, ἄδος, ή, szalona, szaleń, zachwycona, bałachantka.

μαῖνίς, ἰδος, ή, (zdrobn. μαῖνη) morska ryba, która zasolano jak śledzie. [szalejący.

μαῖνολίς, ó, i **μαῖνολίς**, ἰδος, ή, zachwycony, **μαῖνόμαι**, f. μαῖνομαι, pf. μέμηνα (ze znac. cz. teraźn.) aor. ἐμάνην, (μάω), oszaleć, wściec się, szaleć, huczeć, być zachwyconym, odejść od zmysłów, być zaślepionym, nierozsądnym, głupim; nie posiadać się, z dod. φρασί τιμι i ἐπί τιμι. n. p. τη τόλμη, być szaleńcem śmiałym; w aor. ἐμνήνα, wprawic w szaleństwo, τινά.

μαῖόμαι, (Μαω) f. μάσομαι, ep. μάσσομαι, dep. med. żądać, szukać, ubiegać się, badać, śledzić, wykryć, τί i τινά, i. z inf. *quaero*.

μαῖόομαι = μαῖεθόμαι.

μαῖώσις, ή, = μαῖέσις.

μαῖώτρον, τό, placu za odebranie dziecka.

μάκωρ, ἄρος, ó, ή, z osobn. forma r. ż. **μάκωρα**, (stp. nw. μακάρωτος) w prozie zaś używana jest forma pobocz. **μακάριος**, 3. szczęśliwy, szczęsny, błogi, o bogach, οἱ μάκαρες, ale i o ludzianch i przedmiotach niezwykłych. — τὸ μακάριον, błogi stan, dola umarłych, błogosławiony; μ. τινί, zdaniem czyjsem szczęsny; τί, w czeim. Szczęg. bogaty, zamożny, a w odezwie, mój drogi. Μακάρων νήσος, νήσοι, αἶα, pobyt umarłych bohaterów.

μακαρία, ή, szczęśliwość; ἀπαρ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών, niby „ruszaj sobie, wynoś się do nieba.“

μακαρίζω, za szczęśliwego poczytać, wielbić, τινά, τί τινοσ, τινά κατά τι i τινά ὄτ.

μακαρίως, p. μάκαρ.

μακαριότης, ήτος, ή, szczęśliwość, szczęście.

μακαρισμός, ó, wielbienie.

μακαριστός, 3. wielbiony, doskonały.

μακαρίτης, ó, r. ż. **μακαρίτης**, ἰδος, umarły, umarła (niby nasze, nieboszczyk, yca).

μακεδνός, 3. (μακρός) wysmutky.

μακεδονίζω, z Macedończykami trzymać, stanąć po ich stronie.

μακεδονία i **μακεδονία**, τό, jatki mięsne.

μακέλη, ή, i **μακέλλα**, ή, (κέλλα) motyka, łopata, rydel, kopaczka, Διός, o błyskawicy.

μακαστήρ, ήρος, ó, rozwlekły.

μακαστήρ, ήρος, ó, ma znaczyć raniący.

μάκιστος, dor. μήκιστος, stp. najw. do μακρός.

μακκοῶ, być głupim, *maecum esse*.

μακραίων, ὄδος, ó, długo żyjący, trwały.

μακράν, p. μακρός.

μακραύχηγν, ενος, długoszyj.

μακρογορεύω, rozwlekłe mówić.

μακρογορεία, ή, dor. μακραγορία, rozwlekłość.

μακρομερία, ή, pora długich dni, dłuższych niż noc.

μακρόβιος, 2. długożyjący. Ztąd μακροβιότης, ή.

μακροβιότης, 2. = μακρόβιος.

μακροβόλια, ή, dalekie rzucanie.

μακροβόλος, 2. daleko rażący.

μακροδάκτυλος, 2. długopalcy.

μακροδρομία, on, daleko biegnący.

μακροθύμως, być powolnym, pobłażliwym.

μακροθυμία, ή, powolność, pobłażliwość.

μακρόθυμος, on, powolny, pobłażliwy, długo cierpliwy.

μακρόκεντρος, 2. z długim żądłem.

μακρόκερως, 2. z długim ogonem.

μακροκέφαλος, 2. z długą głową.

μακροκομῶ, mieć długi włos.

μακρόκωλος, 2. z długimi członkami l. ramionami.

μακρολογῶ, rozwlekłe mówić, rozwodzić się obszernie.

μακρολογία, ή, rozwlekłość.

μακρολόγος, 2. obszerny, rozwlekły.

μακροπνοῦς, 2. żyw, długie życie. (właśc. długo oddychający).

μακροποιῶ, przedłużę.

μακροπορεύω, daleko podróżować.

μακροπορεία, ή, daleka podróż.

μακρόπτερος, 2. długuskrzydły.

μακροπόλεμος, długo wojnę prowadzący.

μακρός, 3. stp. w. μακρότερος, 3. poet. μάσσων, 2. stp. nw. μακρόστος, μήκιστος, dor. μάκιστος, 3. długi. 1) przestronny, wielki, wysoki, rozległy, głęboki; ναῦς, πλοῖον, okręt wojenny; μακρότεραν, dom. ἰδόν, dalej; ogromny, wysmutky, daleki, odległy, rzecz. τά μάσσων, dalsza część, 2) μακρότατα, najodleglejsze okolice. Przysł. μακρό, daleko; μακρόν, μακρά, daleko, obszernie, szeroko; μ. βοῶν, głośno; μακρότερον, μάσσων, dalej; μακρότερον, μακρότερα, obszerniej; ἐπί μακρόν, w długim szeregu; ἐπί μακρότερον, w dalszych kolach; ἐπί μακρότατον, jak najdalej w tył sięgając; ὅσον μάκιστον, ile tylko; μήκιστον, najdalej; διά μακρόν, daleko, we wielkiej odległości; διά μακρόν, obszernie, rozwlekłe; διά μακρότέρων, obszerniej; εἰς τὰ μακρότατα, do ostateczności. 2) o czasie, długi, długotrwały; μακρόν ήν z inf. byłoby zbyt obszernem, prowadziłoby za daleko, *longum erit*. Przysł. μακρόν, μακρά, długo; διά μακρόν, daleko później, po długiej przerwie; ὀδὸν διά μ., wkrótce, bardzo prędko; μήκιστα, nakłaniec; ἐπί i ἐς μήκιστον, na długo. Przysł. μακρόν, stp. najw. μακρότατον, μακρότατα, μήκιστον, i stp. w. μακρότερον, μακρότερα, μάσσων, daleko, odległe, obszernie. 2) **μακράν**, ioin. μα-

κρήν, a) o przestrzeni, dom. ὀδόν, daleko, w dali.
b) o czasie, dom. ὤραν, długo, oδ μακράν, nie długo, wkrótce; ἐς μακρῆν l. εἰς μακράν, na długo; οὐκ εἰς μ., nie na długo; przén. rozwekłe.
3) μακρόθεν, z daleka, z dali, z oddalenia.

μακρός, τό, = μήκος.

μακροσκελής, ἐς, długonogi.

μακρότης, ητος, ή, długość.

μακρόχειρ, długoreki.

μακροχῆλος 2. długo kopyta mający.

μακρῶσις, ή, obszerność, rozwekłość.

μακτήριος, 3. odnoszący się do gniecenia.

μάκτρα, ή, dzieża.

μακόνω p. μακόνω.

μακόν p. μακόναι.

μάλα, przysl. 1) wcale, bardzo, zgola, zupełnie, mocno, chętnie, skwapliwie, serdecznie; chciwie, osobliwie, głównie, nadzwyczajnie; μ. πάντα, wszyscy a wszyscy; przed stp. w., daleko; przed rzeczown. mála συμφορά, wielkie nieszczęście; μ. καιρός, zgrzesza pora; μ. πάχυ l. páνω, wcale, do szczytu, do czysta, bardzo długo; μ. εὐ, wysmienicie; μ. ἀδίκια, niebawem, bez zwłoki, natychmiast; μ. ἀεὶ, wciąż, nieustannie; μ. πάλιν, αὐ, αὐθις, powtórnie nawet; οὐ μάλα, wcale nie; οὐ μ. πῶς, nie szczególnie; οὐ μ. τι, wcale nic, zgola nie; μ. καί, a nadto; z imiesł., jakkolwiek; z εἰ, choćby najbardziej. W odpowiedzi: tak jest, prawda, oczywiście. 2) stp. w. μάλλον, więcej, mocniej, gwałtowniej, wyraźniej, jawniej, bezpieczniej, lepiej, łatwiej, chętniej, raczej, prędzej; a nadto, tém więcej, nad miarę, zbyt, zbytecznie, μ. ἄσσοι, coraz bliżej; podobn. μάλλον — μάλλον. Dodaje się do stp. w. uży. dla wzmocnienia, jeszcze, daleko, wiele, a przed ή, aby pojęcie stop. wyższego podjąć. Z τί, właściw., nieco więcej; nieco gwałtowniej; a nastp. w ἐγόλε = μάλλον; οὐδέν l. μηδέν μάλλον, nie więcej; τοσῶδε μάλλον τι, o tyle więcej; ἐπὶ μάλλον, coraz gwałtowniej l. więcej; καὶ μ., jeszcze więcej, przedewszystkiem, mianowicie, bardzo, najchętniej, najlepiej, najsiłniej, najpierw, właśnie, ὡς μάλιστα, jak właśnie, jak zwykle, a przy ἐνθα, ἐν-θαῦτα i liczbach, około, najwięcej, prawie, najwyżej. W pyt. właściwie z τί, jak to? w odpowiedzi: z dod. l. bez γέ, tak jest, na pewne, oczywiście; ἐν τοῖς μάλιστα, ἐκ τῶν μάλιστα, najwięcej, głównie, mianowicie; οἱ μ. ἐν τέλει, najwyższe władze; τὰ μ., w wysokim stopniu, do ostateczności, t. s. ἐς τὰ μ.. Przy stp. najw., daleko; a mianowicie; a z stp. równym stoi za stp. najwyższy. Łączy się z p. 2. i ἐκ. Μάλιστα μὲν, odpowiada niekiedy nastp. μάλλον δέ, zresztą osobliwie. Wzmocnienia się przez καὶ n. p. καὶ μάλιστα εἰ, zwłaszcza jeżeli; l. przez ὅσον z dom. ἐδῶνατο, ὅτι, ὡς, ὡς οἶόν τε, ile możności.

μάλαγμα, τό, miękkie ciało, mające osłabić siłę uderzenia twardego ciała.

μαλακαίπους, ποδος, lekkostopy.

μαλακόνητος, 2. na miękkim łożu leżący.

μαλακία, ή, miękkość; zniewiescialość, tchórzostwo, brak energii.

μαλακίαι, być miękkim, słabym, τὰς ῥίνας, mieć słaby wdech.

μαλακίζω, zmiękczyć. Biern. zniewiescić; zlagodnić; być niezdrowym, słabym.

μαλάκιον, τό, moluski.

μαλακίων, ωνος, ὄ, niewiesciuch.

μαλακόγεις, 3. z miękkim gruntem.

μαλακονόμιον, ον, łagodny.

μαλακός, 3. (βλάξ, mollis) i μαλθακός, 3. 1) miękki, łagodny, delikatny, luźny, umiarkowany, pieśczożliwy, powolny; w znac. włąśc. i prze- noś, μαλθακόν τινα ἐπόψεσθαι, skruszyć kogo, μαλακός τήν ψυχήν, miękko sercy. Rzecz. τὰ μαλακά, μαλθακά, μαλακώτατα, miękkość, łagodność; ἐπὶ μαλθακῶ, na miękkim. 2) miękki, niezdecy- dowany, gnuśny, leniwy, zniewiescialy, rozpiesz- czony; οὐδέν μ. ἐνδιδόναι, nie sfolgować, niepo- puścić. Rzecz. ὄ μαλθακός, niewiesciuch; τὰ μα- λακά i μαλθακά, zmysłowa rozkosz. Przysl. μα- λακῶς i μαλθακῶς, stp. w. μαλακώτερον i μαλακώτερος, stp. u w. μαλακώτατα. 1) miękko; łagodnie, słodko. 2) słabo, nie energicznie, gnuś- nie, leniwie. b) zalotnie, φιλεῖν. c) z ἔχειν (τό σῶμα), chorym, osłabionym być.

μαλακώστρακος, 2. miękkię skorupy.

μαλακότης, ή, miękkość.

μαλακόχειρ, miękkoreki, φαρμάκων νόμος, łago- dnie przyłożony.

μαλακτήρ, ήνος, ὄ, miękczący, χρυσοῦ, złotnik.

μαλακόνω, zmiękczyć; Med. być gnuśnym, ociąż- gać się.

μαλάξις, ή, zmięczenie.

μαλάσσω, att. μαλάττω, zmiękczyć, osłabić. Pass. zmiękczyć się, dać się uprosić. b) doznać ulgi, νόσος, w czem. mollis.

μαλάγη, ή, i μάλβαξ, ακος, ή, szlak, malwa.

μαλερός, 3. (μάλα) poet. gwałtowny, silny, ogni- sty, namięty, drugoczający. (i biernie, skruszony, pokonany.) vehemens.

μάλις, ή, bark, łopatką, ὀπό μάλης, pod ramie- niem, ukryty.

μάλιθα, ή, wosk ze smolą zmieszany; wosk.

μαλθακία, ή, = μαλακία.

μαλθακίζω, = μαλακίζω, i w prozie: zgnuśnić.

μαλθακός, p. μαλακός.

μαλθακόφωνος, 2. łagodnie brzącający.

μαλθίσσω = μαλάσσω, zmiękczyć, ulagodzić; znużyć, osłabić; słowami delikatnie obejść się.

μάλιστα, p. μάλα.

μαλκίαι, zdzierać, zgrabieć.

μαλλός, ὄ, kosm (wełny); przén. wełna, runo; zwój, lok, kędzior.

μαλλωτός, 3. długowelny; kosmaty, χιτών, ko- żuch barani.

μαλοπόρηος, dor. = μηλοπόρηος, mający po- liczki (rumianne) jak jabłka (jabłkowity).

μαλός, ὄ, baran, tryk.

μάλον, dor. = μήλον.

μάμμα i μάρμη, ή, mama, babka.

μαρμάρηθος, ὄ, tchórz (kryjący się we faldy sukni matczynej).

μαρμῖαν αἰτεῖν, żądać jesć.

μαρμῖα, ή, matka. Zdrobn. μαρμῖδιον, τό.

μάν, dor. = μήν.

μανθαλωτός, φιλημα, lubieżny całus, przyczem język się wtyka w usta.

μάνδρα, ή, koszary, dla bydła, owczarnia, staj- nia, obora.

μανδραγόρας, ὄ, pokrzyk, wilecze jagody; rośl. odurzająca.

μανθάνω, f. μαθήσομαι, (dor. μαθεύμαι), aor. 2. ἔμαθον, ep. μάθον i ἐμαθον, pf. μεμάθηκα. adi. verb. μαθητέον, uczyć się, poznać, dowiedzieć się, słyszeć, dostrzedz, zaważyć, miarkować, pa-

jąć, zrozumieć, wiedzieć, nauczyć się. nabyć biegłości, włożyć się, wdroyć się, nawyknać, bez przyp. *μανθάνω*, oczy mi się otwierają, rozumiem; *οἱ μανθάνοντες*, uczniowie, w części *τί*, czego, co; w pyt. *τί μαθών*, co ci przyszło do głowy, że, jak podobn. *τί παθών*, z jakiej pobudki? *τινά*, od kogo, *ἀπό ἐκ, παρά, πρὸς, ὅτι* *τινος* i samo *τινός*, od kogo l. czego: *τινί, ἐμ;*; tudzież *ὡς, ὅτι, εἰ, ἰ.* z inf. i imiesł.

μανία, ión. — *τή, ή,* szaleństwo, wściekłość, szal, obłąkanie: głupota; zapal, zachwył, *μανιάς*, w obłąkaniu.

μανιάκης, ό, naszyjnik l. łańcuch na szyję.

μανιάς, ἄδος, ή, szalony, wócos, obłąkanie.

μανικός, 3. szalony, *μανικόν τι βλέπειν*, wyglądać jak szaleniec; niedorzeczny, przesadzony, wielki. — 2) sprawiaczy szaleństwa. Przysł. *μανικῶς*.

μανιώδης, ες, jak szalony; *τὸ μανιώδες*, szaleństwo.

μανιάριον, τό, = *μαμμάριον*, mateczka.

μανωφόρος, 2. noszący naszyjnik.

μανός, 3. cienki, luzny, pojedynczy, skąpy, chudy. Przysł. *μανῶς*, stp. w. *μανότερον*, cieniej, rzadziej.

μανότης, ή, cienkość, rzadkość, rozproszoność.

μαντεία, ή, wieszczenie, dar prorokowania, proctwo, wieszczba, wyrocznia, sposób wydawania wyroczni. 2) domysł, zgadywanie; pytanie wyroczni.

μαντείων, τό, ión. μαντηῶν, wyrocznia: przepowiednia. 2) siedlisko wyroczni, wyrocznia.

μαντεῖος, 2. ión. μαντηῖος, wyroczniowy, prorocki, wieszczący.

μάντευμα, τό, wyrocznia, proctwo.

μαντεύουμαι, 1) wieszczę, przepowiedzieć, dać wyrocznia, bez przyp., *τί.* 2) radzić się wyroczni, *περὶ τινος*, względem czego. 3) domniemywać się, domyślić się. *Activ. p. niżej.*

μαντευτικός, 3. ή μ., siła prorocza.

μαντευτός, 3. przepowiedziany, nakazany wyroczni.

μαντεύω, wieszczę, przepowiadać. [nia.]

μαντήτή, ή, ión. = *μαντεία.*

μαντήλιον, τό, = *μαντεῖον.*

μαντικός, 3. wieszczbiarski, prorocki; *ή μαντ.,* sztuka przepowiadania.

μαντιπόλεω, trudnić się wieszczbiarstwem.

μαντιπόλος, 2. wieszczący.

μάντις, ως, ión. *ιος, ό,* prorok, wieszczek, wieszczbiarz, wróżbit, natclniowy od boga (*μαίνωμαι*). W ogóle. przeczuwający. 2) gatunek szarańczy l. [cykad.]

μαντοσύνη, ή, wieszczbiarstwo.

μαντόσυνος, 3. wyroczniowy.

μαντός, 3. = *μαντεῖος.*

μανώω, i t. p. p. μῆνωω.

μάνωσις, ή, ścienczenie, rozrzedzenie.

μαπίεν, p. μάρπτω.

μάραγμα, ή, (l. *μαράγμα*), bicz, bat.

μάρathon, τό, i μάραθρον, τό, kopr włoski.

μαραθωνομάχος, ό, i — μάχος, ό, wojak z pod Maratonu, przysłów., dzielný wojak starej daty.

μαράνωω, aor. att. *ἐμάρανα*, pass. *ἐμαράνθην*, pf. *μεμάρασμαι.* 1) Czyynn. zgasić; przén. zetrzeć, zniszczyć, zgładzić, *τί i τί τιαυτα*, coś, tak. 2) Biern. zwolna gasnąć, przestać się palić; przén., niknąć, marnieć, wiedznać, schnąć.

μαραυγώω, być olśnionym, zaslepnąć.

μαργαίνω, szaleć, p. *μαινωμαι.*

μαργαρον, τό, i μαργαρίτης, ό, i μαργαρίτις, ιδος, ή, sc. *λίθος*, perla; tudz. drzewo jakieś, palma.

μαργάω, p. μαργαίνω i μαίνωμαι.

μάργος, 3 i 2. zak. szalony, wściekły, nierozsądny, głupi; wściekający się z głodu, chciwy, zarłoczny; lubieżny, chuci pelny.

μαργούση, ή, chuci, żarłoczność.

μαργότης, ή, t. c. poprzedzaj.

μαργόω, w form. biern. = *μαργαίνω.*

μάρι, ή, = *χείρ.*

μαριθέυς, ό, kamień palący się, gdy wodą polany.

μαρίλη, ή, i σμαρίλη, ή, węgiel rozżarzony, żarzewie.

μαρίνος, ό, ryba, = *κίθαρος.*

μάρης, ή, miara na płynne rzeczy.

μαρμαίρω, poet. błyszczeć, skrzyć się, jaśnieć, promienić się, twi, czem.

μαρμαρέος i μαρμαρόεις, *εσσα, εν*, błyszczący, skrzący, jasniejący, polyskujący.

μαρμαρίζω, błyszczeć; *πέτρα μαρμαρίζουσα*, twar. da jak marmur. [murze.]

μαρμαρολογία, ή, wykwanie posagu w marmararos, *ό,* 1) przym. błyszczący. 2) rzecz. kamień, skała, zwł. marmur; grobowiec z marmuru.

μαρμαρογή, ή, miganie się, iskrzenie się, błyszczenie, *ποδών*, szybkie ruchy.

μαρμαροπός, 2. błyszczącycooki.

μάραμαι, tylko w Praes. i Impf., poet. Dep. Med., walczyć, wojować, bić się, scierać się, spierać się, *τινί i ἐπὶ τινι*, z kim; *ἐρίδος πέρι*, z niezgody.

μάρπτω, ό, łupieżca, rozbójnik.

μάρπτω, 1) chwycić, zlapać, zdybać, trzymać, ująć, i to *τινί, czem, τινός*, za co, *αγκάς τινα*, objąć kogo ramionami. 2) dotknąć, dosięgnąć, *τι. ἰ. τινά, ἄ μάρπτει κεραυτός*, rany, które zadaje.

μαρσιπός, ό, ἰ. μάρσιπος i μάρσιπος, ό, miech, worek, kieszeń.

μαρτυρόω, a) być świadkiem, świadczyć, służyć za dowód, przemawiać za czem, zgadzać się, poświadczać, *τινί i ὅπερ τινος*, za kim, *πρὸς τὸ αγαθόν*, za tem, że jest dobrem; *ἰ. z ὅτι, ὡς.* b) potwierdzić, pokazać, przyznać, wyznać, *τί, ἰ. z Inf. W f. bierniej z fut. med.*, być poświadczoneym, *τινί, komu; ὅτι, że, ὅτι, παρά τινος*, przez kogo.

μαρτύρημα, τό, świadectwo.

μαρτυρία, ή, świadectwo, dowód.

μαρτόρον, τό, świadectwo, dowód.

μαρτόρομαι, kazać sobie poświadczyć, wzywać na świadka, uroczystie zaręczyć, zaprzysiądz; *zład i zaświadczyć, τινά, περὶ τινος*, *ἰ. z Inf, ὅτι, ὡς.*

μάρτυρος, ό, staroep. = *μάρτος*, świadek.

μάρτυς, υρος, ό, 3 p. ἰ. *mg. μάρτυσι*, 4 p. ἰ. pojed. Pierwszy przyp. także *μάρτυρ*, świadek: *μαρτύρον ἐναντίον*, w obec świadków; *t. s. ἐν μάρτυσι, μάρτυρας παρέξομαι*, stawie świadków: w now. test. świadek, męczennik.

μασάομαι, (Μαω, μάσσω), żuć, jeść, zjeść.

μασάσθαι, aor. do *Μαω*, namacać.

μάσθα, ή, i μασθός, ό, dor. za *μάζα, μαζός.*

μάσθλης, ητος, ό, = *μάσθλη*, rzemień, bicz. Przén. chytrec, przebiegły człowiek.

μασθός, ό, dor. = *μαστός.*

μάσμα, τό, (*Μάω*) szukanie, macanie, badanie.

μάσσω, att. *μάττω*, perf. *μέμαχα, μέμαχμαι*, namacać, dotknąć, gnieść, cisnąć; zarabiać ciasto, *τί.*

μάσσων, μάσσων, stp. w. do *μακρός.*

μάσταξ, ακος, ή, gęba, paszcza, wewnętrzna część gęby z zębami. 2) łęś, przetyły pokarm.

μασταρώω, kiwać, ruchać, trząść wargami lub szczękami (o starych ludziach, co już gryść i żuć nie mogą.)

μάστιρα, ή, r. ż. do mαστήρ, badająca, śledząca. **μαστυτής, ό,** badacz, tropiący.

μαστρώ, (μάω) = ματρώ, szukać, badać, śledzić, chcieć dostąpić, żyć, tropić.

μαστήρ, ήρος, ό, śledzący, **τινός,** tropiący.

μαστήριος, 3. sposobny do tropienia.

μαστιάω, p. μαστιζώ.

μαστιζώ, p. μαστιζώ.

μαστιγίας, ό, nicwart, leń, który potrzebuje wciąż bodźca, biczka.

μάστιγα, τό, uderzenie, raz biczem.

μαστιγονομορμαι, być pod dozorem mastigonomosa.

μαστιγονόμος, ό, biczownik, dozorca (z biczem w rękę).

μαστιγοφορέω, być policyantem.

μαστιγοφόρος, 2. noszący bicz, policyant.

μαστιγώ, p. μαστιζώ.

μαστιγώσιμος, 3. zasługujący na chłostę.

μαστιζώ, biczować, chłostać, bić, garbować, **τινά,** l. z inf. 2) Med. biczować się, **τι, τινί,**

μαστικτωρ, ορος, ό, biczujący.

μάστιξ, τρος, ή, ep. też **μάστιξ,** 3 p. **μάστι,** zam. **μάστι,** acc. **μάστιν,** bicz, bat, chłosta: **ἔπὸ μαστιγῶν,** pod knutem; **διπλή,** podwójny bicz, ze zdwojonego rzemienia złożony: różga; **μάστιγ: παιθοῦς,** siłą wymowy; w l. mn. cięgi. Przen. kara, chłosta.

μάστιξ, p. **μάστιξ.**

μαστιζάω, dor. = **μαστιζώ.**

μαστιγάω, zgrzytać zębami.

μαστιώ, poet. = **μαστιζώ,** ćwiczyć, bić, tłuc, siec.

μαστοειδής, ές, kształtu piersi.

μαστός, ό, t. c. **μαζός.**

μαστορπεία, ή, przedanie do nierządu.

μαστορπέω, przedać do nierządu, przefrymarczyć.

μαστορπός i μαστρωπός, ό, ή, rajfur, rajfurka.

μαστρόλλιον, τό, p. **μαστρόλλειον.**

μασχάλη, ή, (μάλη). 1) pachia; **μασχάλην αἴρειν,** śmiać się do rozpuku, podniosłość ramiona. 2) wgłębienie u przyłodka, zagłębienie.

μασχαλιζώ, pod pachą zawiesić l. włożyć pod pachę (złotniki rodne zamordowanego), celem prześlągnięcia czynu.

μασχαλιστήρ, ήρος, ό, rzemień przez łopatkę konia przeciagnięty; w ogóle: rzemień, pas.

ματάξω, nierozsądnym być.

ματαιίζω, t. c. poprzedzające.

ματαιολογέω, głupio, na wiatr gadać.

ματαιολογία, ή, brednie.

ματαιολόγος, 2: bredzący; kłamliwy.

ματαιοποίηω, daremnie się trudzić.

ματαιοπονία, ή, daremne trudzenie się.

μάταιος 3. i 2., próżny, daremny, nieuzasadniony, niepotrzebny, niekorzystny, nierozważny; lekomyślny, kłamliwy, junaczy, junacki, nieprzyzwyczajony, bluźnierczy; rzecz. **μάταια,** czcze mary, widzenia. Przysł. **ματάιως,** nieuzasadnienie, niezasłużenie.

ματαιότης, ητος, ή, próżność, głupota.

ματάω, (μάτην), być nieczynnym, nie korzystając z czasu, ociagać się, mitrzążyć; nie cierpieć złotki; **μή μάτῶν ἔδω,** na próżno drogę odbyć. Zjad w ogóle, chybić, mylić się.

ματέω, = **ματρώω,** szukać; z inf. **δάzyέ,** usiłować, starać się.

ματέω, t. c. **ματρώω. μάτημι,** t. s.

μάτην, ή, = **ματία,** błąd, przewinięcie; **εις μάτην** = **μάτην.**

μάτην, dor. **μάταν,** (ep. **μάψ,** **μαφιδίως**), przysł. daremnie, próżno, bez korzyści, bez rezultatu. b) bez przyczyny, nieuzasadnienie, bez względu, ślepo, zapędnie, bez rozważy, bez zastanowienia, fałszywie, przewrotnie, bluźnierczo; **λόγω μάτην,** podług wieści nieuzasadnionej; **ἄκριτως,** daremnie tak zwana; **πῆματα,** bez winy znoszone.

μάτηρ, dor. = **μήτηρ.**

ματία, ή, daremne staranie się, błąd.

ματρώλειον, l. **ματρωλείον, τό,** bordel.

ματόα, ή, i **ματόη l. ματόης, ό,** majoneż, zimne danie z drobiu i innego mięsa.

ματτωλοχός, 2. chcący majonezu; pieczeniarski. Inni czyt. **ματαολοχός = φειδωλός.**

μαυρώω, zaciemnić; pozbawić blasku i sławy. Biern. być zaciemnionym, upokorzonym.

μάχαρα, ή, i zdrobn. **μαχαιριον, τό,** nóż, szabla, sztylet, pugińal, nóż ofiarniczy; rzezak, nożycki, brzytwa, sierp.

μαχαιρίδιον, τό, nożyk ofiarniczy.

μαχαιριον, τό, p. **μάχαρα.**

μαχαιρίς, ιδος, ή, brzytwa.

μαχαρομαχέω, walczyć szablami.

μαχαροποιείον, τό, warsztat płatnerski.

μαχαιροποιός, ό, płatnierz.

μαχαροπολείον i μαχαροπόλειον, τό, miejsce, gdzie sprzedają noże i szable.

μαχαροφόρος, 2. szablonosny, w szable l. miecze uzbrojony.

μάχη, ή, 1) walka, spór. a) bitwa, potyczka, utarczka; **διά μάχης,** bijąc się; **διά μάχης ἐργασθαι,** puścić sprawę na los bitwy; **τινί,** przyjąć bitwę, stanąć do bitwy; **μάχην ἐμβάλλειν τινί l. μάχην ποιέσθαι l. ποιεῖν,** stoczyć bitwę; **μάχην i μάχην νικᾶν, κρατεῖν,** wygrać bitwę; **μάχας i μάχης ἠτάσθαι,** przegrać bitwę. Szczeg. pojedynkę; **ἰσχυς μάχης,** zdatność do boju. b) spór, kłótnia, zwada, waśń. c) usiłowanie. 2) sposób walczenia. 3) plac boju, pole bitwy, pobojozwisko.

μαχηριον, ον, bitwy, wojowniczy.

μαχητής, ό, wojak, wojownik; przym. bitny, wojowniczy.

μαχητικός, 3. bojowy, wojenny, **ή μαχητική,** sztuka wojowania; **τό μαχητικόν,** chętna wojowania.

μαχητός, 3. do walczenia, **οἰμ.,** niepokonany.

μάχητος, 3. i 2. bitny, wojowniczy, **zdatny do boju;** **νῆξ,** wojenne, **τό μάχημον,** część wojska gotowa do boju.

μάχλος, 2. lubieżny, nieczysty, nierządny, o kobietach; **λάγνος** o mężczyznach. Przen. dziki.

μαχλοσύνη, ή, lubieżność, nieczystość, jurność; sprośność, bezwstyd.

μαχομαι, dep. med., ioin. i ep. **μαχόμεαι,** ep. imiesł. **μαχόμενος** i **μαχοόμενος,** impf. częst. **μαχόμετο,** f. **μαχέσσομαι,** ep. **μαχίσομαι,** att. **μαχομαι,** pf. **μαχάμηναι,** aor. **ἐμαχέσθην,** ep. **ἐμαχίσθην l. μαχάσθην,** opt. **μαχέσσομαι,** inf. **μαχέσασθαι,** walczyć, ścierać się, bić się, wojować, wojnę prowadzić; puścić się w zawody, waśnić się, spierać się, spór toczyć; opierać się, opór stawiać, sprzeciwiać się; **τό μαχοόμενον,** część wojująca l. walcząca, co jest w boju, (w ogniu, po naszymu); **τινί, ἐπί τινι, ἐπί, πρός τινα, ἐναντίον l. αντία τινός,** z kim; **κατά ένα,** maż z mężem; **κατά σφάς,** osobno; **ἐν χειρός,** z blizka, w ręcznym boju; **μ. μάχας,** bitwy staczać.

μάψ, = **μάτην,** bezkorzystnie, na wiatr, bez podstawy, bez przyczyny; występnie.

μαφιδίος, 3. i 2. głupi, lekkomyślny, wietrzny,

nierozważny. Przysł. *μαφιλιός*, bez powodu, bez celu, występnie, bez zastanowienia, z dnia na dzień, na wiatr.

μαφιλόγος, 2. na wiatr, darownie mówiący; bez znaczenia będący.

μαφυλάεας, ó, daremnie szczekający l. krzyczący.

Μάω, macać, namacać, cieleśnie i umysłowo. a) praes. μάωμι, pożądać, podejmować, part. μάμενος, inf. μάσθαι, imperat. μάσο. b) fut. μάσομαι, aor. έμασάμην (do czasu terażn. μάτομαι) macać, dotykać, szukać. Fut. μήσομαι i aor. έμηγάμην, p. μήσομαι. c) perf. ze znac. cz. terażn. μέμαα, μεμαώς, μεμαώτος i t. p. z synkopow. formami μέμαων, μεμαότε, μέμασαν, imperat. μεμάτω, dual. imiesl. μεμαότε (porówn. μέμονα), ubiegać się o co, pożądać czego; πη μέματον: dokąd dążyćcie tak pospiesznie? πρόσσω μεμαώτα, narządk dając, biegnąc, biedz, έπί τινι, na kogo, z Inf. pożądać; z p. 2. μεμαώος τινος, chciwy czego; zamysłać, zamie- [rzać.

μεγάθυμος, 2. wielkosercy, odważny.

μεγαίρω, ep. (μέγας) własc. uważać co za zbyt wielkie. 1) zazdrościć, nie życzyć komu czego. Złąd: z zazdrości odmówić, zazdrościć, τί, z Inf., z acc. c. inf. — τινός τινι, βίβοιο αυτόν, odmówić, nie oddawać życia czyjego komu.

μεγακήτης, ες, ogromny, potwornie wielki (κήτητος), z wielką ogromną paszczą, a o okręcie, z wielkim przestworciem.

μεγαλόρρης, ες, wielkorządca.

μεγάλακοι κόρα, bardzo nieszczęśliwe.

μεγαλαυγέω, junaczyć, chęlcie się.

μεγαλαυχία, ή, chęla, przechwałka.

μεγάλαυγος, 2. chęlpiwy; τοίς λόγους, lubiący przechwałki, dumny, pyszny.

μεγαλειός, 3. wielki, wspaniały, świetny; o ludziach, dumny, napuszony, nadęty.

μεγαλειότης, ή, wspaniałość, świetność.

μεγαλοπίβο(ο)λος, 2. wykonywający wielkie przewagi

μεγαληγορέω, uwielbiać, chwalić, przechwalać, τί, chęlcie się, bućcie się, zuchwalcie.

μεγαληγορία, ή, junactwo.

μεγαληγόρος, 2. chęlpiwy; zuchwały. Rzecz. τό μ., przechwałki, junactwo.

μεγαληγορία, ή, дума, pycha.

μεγαληγορ, oρος, ó, dor. *μεγαλίνωρ*, mężczy, dumny, pyszny, zuchwały.

μεγαλήτωρ, oρος, ó, ή, p. *μεγάθυμος*.

μεγαλήτοια, p. *μεγαλόνω*.

μεγαλογνωμοσύνη, ή, szlachetny sposób myślenia.

μεγαλογνωμων, on, wspaniałomyślny.

μεγαλόδενδρος, 2. z wielkimi drzewami.

μεγαλόδοξος, 2. bardzo sławny.

μεγαλοδωρεά, ή, wielki dar, szczość.

μεγαλοδωρία, ή, szczość.

μεγαλόδωρος, 2. robiący l. dający wielkie podarki.

μεγαλόθυμος, = *μεγάθυμος*.

μεγάλοτος, 2. bardzo nieszczęśliwy.

μεγαλοκυστής, ες, wiele zawierający, przestron-

μεγαλοκέφαλος, 2. wielkogłowy. [ny.]

μεγαλοκίνδυνος, 2. na wielkie niebezpieczeństwa narażający się.

μεγαλοκοίλιος, 2. z wielkim brzuchem.

μεγαλοκόρπος, 2. z wielkim ciałem.

μεγαλοκύμων, on, z wielkimi balwanami.

μεγαλομερής, ες, z wielkich części l. brył złożony, wielki.

μεγαλομερία, ή, i *μεγαλομέροια*, ή, wielkość.

μεγαλόμητις, ó, ή, wielkiej odwagi.

μεγαλόμισθος, 2. za wielką płacę najęty.

μεγαλόνοια, ή, wielki duch, wielkoduszność.

μεγαλόνοος, 2. wielkoduszny, wielkiego rozumu.

μεγαλοπάθεια, ή, cierpliwość.

μεγαλόπετρος, 2. z mocnych skał złożony.

μεγαλόπλουτος, 2. bardzo bogaty.

μεγαλόπολις, ι, tworzący wielkie miasto.

μεγαλοπόνηρος, 2. bardzo złośliwy.

μεγαλοπραγμοσύνη, ή, skłonność, sposobność do wielkich czynów.

μεγαλοπράμιον, on, wielkie czyny wykonywający; przedsiębie, czyny, odważny.

μεγαλοπρέπεια, ή, zamiłowanie w przepychu, wspaniałość, wzniosłość; zność sposobu myślenia. Ion. *μεγαλοπρεπέην*, ή.

μεγαλοπροπέης, ες, przyzwoity, zący, wspaniały; szczydry, lubiący przepych; tudzież o rzeczach, wyborny, świetny; wielkoduszny, szlachetny; τό μ., szlachetność, zność.

Przysł. *μεγαλοπρεπέος*, ion. — *πέος*, stp. nw. — *πρεπέστατα*, wspaniale, świetnie, szczydrze i t. p.

μεγαλόπολις, p. *μεγαλοπολις*.

μεγαλόροξ, αγος, z wielkimi jagodami.

μεγαλορρήμωνος, być samochwałem.

μεγαλοσθενής, ες, wielkiej siły.

μεγαλοσμάραγος, on, mocno szumiący.

μεγαλόσπλαγγνος, on, z wielkimi wnętrznościami (gdę w stanie zapalenia są); wielką wątrobę mający, gniewny.

μεγαλόστομος, on, wielkousty.

μεγαλόστομος, on, wyciskający głębokie westchnienia.

μεγαλοσχήμων, on, wielkiej postaci, wielki.

μεγαλότεχνος, 2. wielkiej sztuki.

μεγαλότης, ή, = *μέγθος*.

μεγαλοτίμως, przysł. cennie.

μεγαλοτόλιμος, on, śmiały, odważny.

μεγαλουρήτης, ες, wielkie rzeczy wykonywający.

μεγαλουργία, ή, i *μεγαλοουργία*, ή, wielkość; wspaniałość.

μεγαλουρογός, 2. p. *μεγαλουρογής*.

μεγαλόφθαλμος, 2. wielkooki.

μεγαλόψυβος, 2. z wielkimi żyłami.

μεγαλοφρονέω, być wielkoduszny; być dumnym, zuchwałym. [cha, buta.]

μεγαλοφροσύνη, ή, wielkoduszność; дума, pycha, wielkoduszny, mężczy, dumny.

Przysł. *μεγαλοφρονέω*, dumnie, z pychą.

μεγαλοφροής, ες, szlachetnej natury, wielkich zdolności.

μεγαλοφρονία, ή, mocny, donośny głos.

μεγαλόφωνος, 2. mocny głos mający; rzecz, krzykacz; tudzież o wzniosłym wyrażeniu.

μεγαλόφυχία, ή, wielkoduszność, zący sposób myślenia, szczość; w ogóle: wielkość.

μεγαλόφυχος, on, zący, szlachetny, wielkoduszny, szczydry; dumny.

μεγαλόνω, i ep. med. *μεγαλίζομαι*, 1) Czynn. czynić wielkim, potężnym, wzmocnić, τινά, powiększyć, wielbić, chwalić, τί i. τινά. 2) Med.

wielkim się zrobić, wzniesić się, wzbic się, wynosić się, θυμῷ i τί, z nagana, chęlcie się, junaczyć.

μεγαλόνωμος, 2. nadający l. jednający wielkie imię i sławę.

μεγαλωφέλης, ες, bardzo pożyteczny.

μεγαλωσί, p. μέγας.

μεγάνωρ, oρος, sławiący męża; dumny, pyszny.

μεγαρίζω, czyniąc z Megareńczykami, postępować jak Megarczcyk.

μέγαρον, τό, właśc. (wielka) sala, ztąd u Hom. a) sala mężka. b) pokój kobiecej, służby żeńskiej, garderoba. β) pani domu na piętrze. c) pokój sypialny. d) w l. mng. dom, mieszkanie, pałac. 2) u Herod. wewnątrz, odgraniczona przestrzeń świątyni, sanktuarium, przybytek świątobliwości. Ztąd ep. przysl. *μεγαρόνδε*, do sali męskiej l. żeńskiej komnaty.

μέγας, *μεγάλη, μέγα*, gen. *μεγάλου, μεγάλης*, *μεγάλου*, acc. *μέγαν, μεγάλην, μέγα*. str. w *μεζον*, 2. ion. *μέζων* (lac. *μέσων*, różn. *μειζότερος*). Str. n.w. *μείριστος*, 3., wielki, ztąd a) rosły, wysoki, długi, wysmukły, gruby, szeroki, daleki, przestronny. b) przen. mocny, ogromny, głośny, gwałtowny, trudny, ważny, znaczny, znakomity, sławny, czcigodny, potężny, możny, wzniosły, niedosiężny; a z nagana: za wielki, zbytni; *τινί*, przez co l. w czem. Ztąd, *οιωνός*, znaczący co ważne; *μύθος*, przez lud roznoszona i powiększana; *μεγάλοι λόγοι*, zachwałę. Szczeg. *μεγάλοι Δαναοί*, książęta; *μ. βασιλῆς*, Atrydy, a *μ. βασιλεύς*, król Perski; *μεγάλοι θεαί*, Demeter i Perzełcon; *μέγας δαίμων*, Pozejdon; *μεγάλα μάτηρ*, Cybele; *θάλασσα μ.*, wielki ocean, opp. śródziemne morze; *μέγα εἶπειν*, *λέγειν*, rzec słowo ważne, zachwałę, zachwalić, *τά μεγάλα λέγειν*, wielbić, chwalić; *μέγα ποιεῖσθαι τι*, wysoko cenić; *μέγα τι κομμάειν*, bacić się, nadymać się, *μέγα ἀκούσαι*, wielka sława; *μέγα i μείριστον φρονεῖν*, być odważnym, dumnym, dufać sobie; *μεζον*, *ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκειν*, dojść do wyższego stopnia, przystać do ostateczności, być w ostatniej toni; Proleptycznie użyte w zwrotach, *μέγας ἀβύζοιαι, αἶρομαι*, t. j. że teraz jestem wielkim: a wzmocnia negacyją w zwrotach; *οὐδὲν εἶπε μικρὸν οὐτε μέγα l. οὐτε μείζονα οὐτ' ἔλασσονα*, Rzecz. *οἱ μεγάλοι*, wielcy, możni, magnaci, znakomici, dygnitarze, dostojnicy; (*τὰ μεγάλα, τὰ μέγιστα*, główne punkta, główniki, najważniejsze części, największe dobra, najważniejsze sprawy l. kwestye, l. prawa l. obowiązki, największe niebezpieczeństwa, najwyższe dostojeństwo l. nagrody, *ὁ μείριστος να ὁ μ. ἐστί, τοῦτό ἐστί, ὅτι l. τὸ μείριστον*, a co najważniejsze, z inf.; *największy, zwłaszcza; τὰ μέγιστα*, jak najhianiebniej. Przysl. *ἐπὶ μέγα*, do wysokiego stopnia, daleko, bardzo; *ἐπὶ τὸ μείζον*, z przesadą, coraz więcej; *παρὰ μέγα εἶναι*, mieć wielkie znaczenie, wielkiej być wagi; przysłóvkami są także r. n. *μέγα, μεγάλα, μείζον, τὰ μέγιστα*, wielce, bardzo, mocno, głośno, potężnie, daleko i t. p. Osobliwie przysl. są: **μεγαλώς**, **μεγαλωσσι**, str. w *μειζόνως*, ion. *μεζόνως* i *μείζον*, str. n.w. *μείριστον*, wielce, wysoko, twardo, gwałtownie, potężnie, głównie, niezwykłe, wybornie, przestronnie, w wysokim stopniu, na wysokim stopniu, w wielkich rozmiarach, obszernie, ważne.

μεγασθενής, *ἐς*, wielkiej siły, potężny.

μεγαοχής, *ἐς*, pyszny, chępliwý.

μέγεθος, τό, ion. *μέγεθος*, wielkość, wzrost wysoki, długość, wysokość, *μέγεθος λαμβάνειν*, dorastać, wzrosć; w l. mng. *μεγέθη ποταμῶν*, wielkie rzeki. Często w 4 p. przysłóvk., co się tycze wielkości, pod względem wielkości. W l. mag. też, wielkości, przestronne ciała, bryły. 2) Przen. wielkość, ważność, potęga, wzniosłość.

μεγεθοῦργία, *ή*, wykonywanie przewag.

μεγῆρατος, 2. bardzo przyjemny l. *μεγῆριτος*, wielce pożądany.

μεγιστάνες, οἱ, magnaci, naczelnicy.

μεγιστοπολις, ι, największej powiększający miasta.

μεγιστότρομος, ο, największej czczony.

μέδων, *οντος, ὁ*, = *μέδων*, rządcza, władca.

R. z. *μέδεσσα*, o bogach i boginiach.

μέδρινος, ὁ, ion. *ή*, szefel, wiertel, miara na sypkie rzeczy, zawiera 48 *χοίνικες* czyli 6 rzymskich, *κατὰ μέδρινον*, korcem.

μέδομαι, fut. *μέδησομαι*, starać się, dbać o czem, myśleć o czem, *τινός*, a *τινί τι*, knuć, wymyślić.

μέδω, władca, panować, *μέδεις*, 2 os. *μέδων*, p. *μέδων*.

μέδσα, τά, = *μήδσα*, członki rodne.

μεζόνως i **μεζον**, p. *μέγας*.

μεθάρω (*αἰρώ*), przyciągać, częstotł. f. aor. *μεθάρωσα*, chwytal za każdym razem. *επιπίρω*.

μεθάλλομαι, tylko w imiesł. aor. sync. *μετάλλωμενος*, skoczył na kogo, za kim, poganiać, doznac.

μεθαρμέριος, dor. za *μεθαρμέριος*.

μεθαιουρίζω, 1) czyn. przestroić, inaczej nastroić, zmienić (w lepsze), poprawić. 2) Med. zmienić co dla siebie.

μεθάρμοσις, *ή*, przestrojenie, zmiana

μεθαρμότω = *μεθαρμόζω*.

μεθεκτικός, 3. biorący udział.

μεθεκτός, 3. udzielony.

μεθέξεις, *ή*, udział.

μεθέρωτος, ον, poświęcony.

μεθέρω, poet. imiesł. aor. 2. act. *μετασπών*, i med. *μεθέρομαι*, 1) nprz. a) ścigać kogo, chodzić za kim, i to *τινί*, czem. b) isć dokąd, przybyć za kim. 2) prz. a) przesłać, przesłać, *τινά*. b) następować za kim, *τινί*, być z kim; wspierać, *τινά*.

c) w ogóle, szukać, śledzić, z acc. d) kazać, isć za kim, popędzać za kim, *τινά*. Przenośn. e) chodzić kolo czego, krzątać się.

μεθερμηνέω, tłumaczyć, przekładać, *κατὰ λέξιν*, dosłownie.

μέθη, *ή*, nadmierne picie, napój; napilność, podchmilenie; *διά μέθηρ ποιεῖσθαι τι*, zamierzyć przy czem spoić. *εβριetas*.

μεθήκω, przystać po kogo, dosięgać.

μεθήμαι, między kim siedzieć, *τινί*.

μεθιμερινός, 3. za dnia się dziejący, *γάμοι*, codzienne (nierządnie).

μεθιμεριός, 2. t. c. poprzedz.

μεθιμοσύνη, *ή*, lenistwo, opieszalność.

μεθίμων, ον, leniwy, opieszaly.

μεθιούρισις, *ή*, przesadzona przesiedlenie.

μεθιδρόω, przesadzić, zmienić. Med. przenieść się, przeprowadzić się.

μεθίτημι, ep. 2 i 3 sing. *μεθίτεις, εἰ*, inf. *μεθίτμεναι* i *μεθίτμεν*, impf. *μεθίτεις, τει*, 3 pl. *μεθίτεις* za *μεθίτσαν*, aor 1. *μεθίτηκα*, ep. *μεθίτηκα*, aor. 2. conj. *μεθῶ*, ep. *μεθίειω*, inf. *μεθίτμεν* za *μεθίτμεν*, ion. *μεθίτημι*, impf. act. 3 sing. *μεθίτει*, fut. med. *μεθίτσομαι* z biern. znaczą. part. pf. *μεματμένος* za *μεθειμένος*. A) Czynn. i Biern.

1) czynn. 1) coś przywiązanego pusić, popuścić, spuścić, posłać, wysłać, polożyć, powalić, *τί l. τινά*, kazać przynieść, wyprawić, pusić na wolność; przen. ulżyć, z ust wypuścić, a zatem, mówić, *λόγον*, plusnąć słówkiem, wyrzec słowo, *βλάστημα*, wypuścić; także z podwójn. 4 p. i to *τινός, εκ τινός*, z czego, ale *χόλον τινός*, przestać się gniewać na kogo; *ναῖ ὄσον εἰρεσίας ζυγόν*, przedkimi wstłowaniem w ruch wprawić. 2)

puścić, zostawić, dać; πάλιν, zwrócić, poświęcić, opuścić, τί l. τινά, i to τινί l. z inf., pozwolić odejść. Przen. zamieścić, zaniechać, niezważać, nie dbać, przebaczyć, pobożać, pozwolić, używać, τί i to τινί l. z acc. c. inf. Tudzież z dom. Acc. c. Inf. τοῖς ἐθροῖσιν ἐμπαλιν μεθές (sc. ἐθρῶ εἶναι) pozwól, aby (sny) nieprzyjaciółom były wstrętne, na nich się spełniły. II) nprz. zaniechać, przestać, ustać, zmęczyć się, znużyć się, ociążać się, mitrzyć w czem; z inf. l. imiesł. B) Med. oderwać się, uwolnić się, odstąpić, μέθεσθε, puście mnie, pozwólcie oddalić się; l. τί, coś oddać.

μεθίστημι, ión. **μετίστημι**, (tudzież **μεθιστάνω**, **μεθιστάω**) 1) czynn. przech. przestawić, oddalić, usunąć, złożyć, posłać na wygnanie. t. c. ἐκβάλλειν, uprowadzić, przesadzić (o rośl.), przerzucić, przeciągnąć, τινά l. τί, i to εἰς, παρὰ τι, dokąd, w co, n. p. τὸν πόδα εἰς ἄλλην χώραν, wywędrować; przenośn. odwieść, odciągnąć, inaczej nastroić, zamienić, przeobrazić, reformować, pracować nad przeobrażeniem, zmienić, uwolnić, oswobodzić, τί l. τινά, i to τινός l. ἐκ τινός, z czego, ἐξ τι, w co, πρὸς τι, do czego. 2) nprz. Act. w Aor. 2. i Perf i Med. i Pass. przestawić się, pójść gdzieindziej, przejść, odpaść, wystąpić, roziąć się, wyprowadzić się, oddalić się, być wygnanym (μεθεσθώς, wygnaniec), ustąpić na bok; przen. zmienić się, położyć się; φρονεῖν, odejść od rozumu. 3) med. aor. l. odstawić od siebie; kazać odejść l. odstąpić, oddalić, odprawić; zwlaszcz. z ἐξοστρακισθέντα l. bez tego, wygnać.

μεθοδία, **ή**, fortel, podstęp.
μεθοδῶς, ścigać; metodycznie opracować; oszukać, podstępem zażyć.

μεθοδικός, 3. metodyczny, podług przepisów sztuki pracujący, umiejętnie postępujący.

μέθοδος, **ή**, sposób badania, umiejętne opracowanie, sposób przedstawienia podług przepisów sztuki.
μεθολκίη, **ή**, ciągnięcie w inną stronę.

μεθομιλῶ, obcować, przestawać, τινί, z kim.

μεθόριος, 3. leżący między dwiema granicami, ztąd, graniczny, pograniczny, Rzecz. **ή** μ., pogranicze, granica, τινός, czego; τὸ μεθόριον i τὰ μεθόρια, granica.

μεθορμάομαι, biern. (tylko w aor. 1.) ścigać, dążyć za kim, gonić.

μεθορμίζω, ión. **μεθορμίζω**, 1) Czynn. przeniść z jednej zatoki do drugiej (εἰς τι), przen. z jednego miejsca na drugie. 2) Med. płynąć z miejsca do miejsca, zamienić port z innym; po trudach wpłynąć do portu spoczynku.

μέθυ, **ος**, **τό**, (tylko w l. i 4 p.) wino, każdy napój upajający.

μεθύομαι, o, winodawca.

μεθυναῖος, ó, przydomek Bakchosa, albo że z miasta Metymna przybył, albo że μεθ' ὀρνών **ή**θη.

μεθυποδέομαι, zmienić obuwie.

μεθύσις, **ή**, upojenie (się).

μεθύσσω, fut. i inno czasy cd μεθύω, upoić; biern. spoić się, upić się, hulac.

μεθύσοκίταβος, ó, upojony od kottabosa, c. p.

μέθυσος, 3. upojony, napily.

μεθύστερος, 3. późniejszy, ó μ., potomkowie. R. n. μεθύστερον, później, potem; za późno.

μεθύστικός, 3. skłonny do upicia się, chętnie pijący, pijanica.

μεθύω, tylko praes. i impf., być pijanym, upić się (winem). p. μεθύσσω.

μεταγωγός, odważyć, na wagę wziąć.
μεταῶν = μεθιάω.

μετίδημα, **τό**, uśmiech.

μετίδημα, **τό**, = μετίδημα.

μετιδῶ, att. μειδάω, imiesł. ep. μετιδῶν zam. μειδῶν, aor. μείδησα, śmiać się, uśmiechać się, σαρόνιον, zawzięcie, z wyrazem zawziętości, jak κάρχαρον μ., z szydem. (γελάω jest: śmiać się w głos.)

μείλας, p. μέλας.

μείλα, **τά**, przyjemne, mile dary, oprawa, posag, wiano.

μείλιγμα, **τό**, wszystko co uspokaja, łagodzi, rozwesela; τινός, kogo; w l. mng. łagodzące łako, kaski, pociecha, wesele, n. p. o Chryzeidzie.

μελικτήριος, 3. błagalny.

μειλίνος, p. μειλύος.

μείλισσω, poet. tylko Praes. (μέλι) 1) Czynn. udobruchać, ułagodzić, uśmierzyć, τινά, rozweselić, przypodobać się komu czem, τινά τραπέζην, ugodzić, zapłodnić. 2) Biern. uprzejmym być, przyjaźnie przemówić; rozweselić się.

μειλίχια, **ή**, łagodność, μειλίχίη πολέμοιο, powolne prowadzenie wojny, uprzejmość.

μειλίχως, 3 i **μειλίχως**, on, właśc. słodki, z ποτά, o miodzie; ztąd: łagodny, uprzejmy, ujmujący, grzeczny; rzecz. μειλίχιοις, pochlebniemi słowami, ujmujący; Ζεὺς μ., opiekun tych, którzy ofiarami blagają.

μειλίχόμευδος, 2. słodko się uśmiechający.

μειονεχτός = μεῖον ἔχειν τινός, mieć mniej niż drugi, być upośledzonym, być w gorszym położeniu, ponieść szkodę, τινί, przez co, l. z nastp. εἰ.

μειονεξία, **ή**, gorsza dola, szkoda, upośledzenie.

μειόνως, przysz. do μέω, mniej, za mało.

μεϊουρος, 2. z krótkim ogonem.

μεῖω, 1) Czynn. zmniejszyć, uszczuplić, τί. 2) być zmniejszonym, uszczuplonym, opadać, zmniejszać się, zostawać w tyle, τί τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος. 3) Med. a) być w gorszym położeniu, τινός, zostac w tyle. b) = Czynn. form. uszczuplić, τί.

μεπρακιόομαι, swawolić.

μεπρακίόομαι, dochodzić do wieku chłopięcego. T. s. **μεπρακίοομαι**.

μεπρακίον, **τό**, zdrobn. chłopiec, młodzieniaszek.

μεπρακίσκη, **ή**, dziewczynka.

μεπρακίσκος, ó, młodzieniaszek.

μεπρακιδής, **ες**, chłopięcy, dziecienny, swawolny. b) młodzieńczy.

μεπρακόλλιον, **τό**, pacholę, chłopczyzna.

μεπραξ, **ακος**, **ó**, **ή**, chłopiec, dziewczynka.

ειμαρομαι, pf. act. 3 sing. εἴμαρσε, pass. εἴμαρμαι (i εἴμαρμαι), adj. verb. εἴμαρτός, 3. a) praes., dostać w podziale, otrzymać, τί. b) pf. act. mieć udział, posiadać, τινός. c) pf. i plsqpf. pass. (εἴμαρται, εἴμαρται) być przeznaczym losem, z inf. l. acc. c. inf. i to τινί, komu; εἴμαρμένος i adj. verb. εἴμαρτός, przeznaczony, spuszczoney, zesłany od bogów; **ή** εἴμαρμένη, los, przeznaczenie.

μεῖς, **ó**, ión. i eols. = μήν, miesiąc.

μείστος, str. nw. do μέων.

μείωμα, **τό**, zmniejszenie, defekt, niedobór, τινός, czego. defectus.

μείωσις, **ή**, zmniejszenie, uszczuplenie.

μελάγκερος, att. μελαγκερως, czarurogi.

μελαγκόρως, 2. z czarnym czubem.

μελάγκροκος, 2. z czarnym wątkiem; z czarnemi żaglami.

μελάγχαιτης, ó, czarnowłosy.

μελάγγεμα, τό, plamy, gdzie śnieg zimowy stopił się, miejsca czarne, legowiska zajęcy.

μελάγχμιος, 2. czarny.

μελάγχμων, óνος, z czarną szatą; smutny.

μελάγχμνιος, 2. z czarną szatą zwierzęciną.

μελαγχολάω, w śledzionę chorować, hipokondrykiem być, melancholikiem być.

μελαγχολία, ή, śledziona choroba, melancholia, hipochondrya, zadumczość.

μελαγχολικός, 3. melancholiczny, śledzionowy.

μελάγχολος, 2. w czarnej żółci zanurzony.

μελαγχροΐς, ές, i **μελάγχρσος**, segn. — χρσος, χροον, czarnego koloru, śniady, brunatny, ogorzaly, (o twarzy.) T. s. **μελάγχρωος**, óτος.

μελαθρον, τό, poet., ep. i ion. gen. μελαθρόφι, pułap, sufit, właśc. wielka belka poprzeczna, dźwigająca sufit; tudzież: zrab, wiązanie dachowe, krokiew. W ogóle w l. mng. i pojed. dach, przytułek, mieszkanie, jama, dom, αίθερα: μελαθρον, szanuj dach l. strzechę gościnną. lacunar.

μελαίνο, szernić, zaczernić; częśc. w f. biernej, szernieć, ściemnieć.

μελαμβαθής, ές, ciemny i głęboki.

μελαμβόρειον, τό, i **μελαμβόρεος**, ó, czarny wiatr północny.

μελαμπαγής, ές, czarny i zsiadły.

μελαμπεπλωίς, 2. w czarnej osłonie.

μελαμπυγος, 2. z czarnozarosłym zadem.

μελαμπαγής, ές, czarny, ciemny, pomroczny.

μελάμυλλος, 2. czarnoliści, cienisty.

μέλαν, τό, czernidło, atrament.

μελάναιγίς, ίδος, ή, okryty czarną burzą l. nawałnicą. (gatunek czarnego wina).

μελαναυγής, ές, ciemny, czarny.

μελάνδετος, on, czarno obwiązany, w czarnej oprawie.

μελάνθρους, 2. z czarnego lasu.

μελανειμονέω, czarno się nosić.

μελανειμων, on, czarno ubrany.

μελάνεω, szernieć, ściemnieć.

μελανθέα, ή, widzenie czarnego. opp. λευκοθέα.

μελανθής, ές, czarno kwitnący, czarny.

μελάνθριξ, τριχος, czarnowłosy.

μελάνια, ή, czarność, czarna plama, czarna chmura.

μελανόζωος, υγος, ναός, z czarnemi burtnicami.

μελανοκάρδιος, 2. czarnosercy, okrutny.

μελανόμματος, 2. czarnooki.

μελανοκευείμων, on, czarno-trupio-ubrany.

μελανοπτερός, 2. czarnoskrzydły. T. s. **μελανοπτέρουξ**, υγος.

μέλανος, p. μέλας.

μελανόστολος, 2. czarno odziany.

μελανοσυρμαίος, 2. z czarnem ruchem.

μελάνουρος, 2. z czarnym ogonem; (gatunek ryby).

μελανοφορέω, czarnie suknie nosić.

μελανόχροος = μελάγχρσος.

μελανόχρωος = μελάγχρωος, καρδιά, smutkiem wezbrane.

μελάνσις, ή, szernienie.

μελαντείγης, ές, z czarnemi murami.

μελαντηρία, ή, czernidło szewckie, szuwaks.

μελάνυδρος, 2. z czarną, ciemną wodą.

μέλας, αινα, μέλαν, gen. μέλανος, — λαινης, — λανος, stp. w. μελάντερος; ep. też μέλας. 1) czarny, ciemny, ponury, pochmurny, mroczny. (kolor

żałoby obok szarego). 2) przyn. ciemny, pomroczny, straszny. Rzecz τό μ. i τά μέλανα, czernidło, czerni, czarność; n. p. jądro dębu; atrament.

μέλασμα, τό, czarna plama.

μελασμός, ó, czernienie; w l. mng. czarne plamy.

μέλδω, zmiekczyć; stopić. Med. roztopić się, rozplynąć.

μέλιε, ó μέλε, dobry, mój drogi, mój przyjacielu!

μελαγρίς, ίδος, ή, gatunek perlicy.

μελεδαινω, kłopotać się, starać się, τινός, b) pielegnować, leczyć, τινά.

μελέθημα, τό, troska, kłopot, frasunek, τινός, o co.

μελεδών, óνος, ή, i **μελεδώνη**, ή, tudzież **μελέδη**, ή, troska, kłopot, frasunek, strapienie.

μελεδωνός, ó, i ή, stróż, dozorca, mający staranie. T. s. **μελεδωνεύς**, ó.

μελεσιότι, ep. przysł. szeregami.

μελοπαθής, ές, nieszczęścia doznający.

μελοπόντος, on, nieszczęśliwy w skutek doli.

μέλεος, 3 i 2. poet. 1) próżny, daremny, bezskuteczny; μέλεον, przysł. darmo. 2) nieszczęśliwy, nieszczęśny.

μελοφρων, on, nieszczęśliwy w duszy.

μελετώω, z adj. verb. μελετήτων, starać się, ćwiczyć się, myśleć o czem, pilnować czego, rozmyślać, rozważać, studiować, usiłować, przykładać się, pilnie czem zajm. się, oddać się czemu, dążyć do czego. Szczeg. a) czem jako rzemiosłem trudnić się. b) odbywać ćwiczenia, mieć nowy dla ćwiczenia się, deklamować; μεμελητρώς, ćwiczonony; τί, w czem: τὰς τάξεις, pilnować się szeregu, trzymać się szeregu; τινός, τινί, w czem l. z czem; z inf l. óς, l. z imiesł. W biern. f., τό δέος μελητηθέν, trwoga, która ich oddawna oparowała; μ. ἐκ παρήρηου, pobocznie być ćwiczonym; πρὸς τὸν ἥλιον μεμελητησθαι οἶσι τὰς πορείας, być wdrożony przez kogo do kierowania się na marszu podług gwiazd stanowiska.

μελέτη, ή, i **μελέτημα**, τό, i **ελέτημα**, τό, troska, a) staranie, troskliwość, τινός, o co. b) strapienie, kłopot, frasunek. c) gorliwość, myślenie o czem, przygotowanie, ćwiczenie, staranne

przykładanie się, praca troskliwa, zajęcie; w l. mng. zajmowanie się: μελέτης βραχότητι, ponie-

waż krótkiego tylko było potrzeba przygotowania, μελέτη powiń, moźnolnie się ćwicząc; μελέτην ποι-

εσθαι τινος, ćwiczyć się w czem; ale τὰς μ. ποι-

εσθαι, zrobić ćwiczenia swoje; ταβτην μελέτην ἐποητήσμη, zrobilem z tego sobie ćwiczenie.

μελητηρός, 3. chętnie się ćwiczący, τινός.

μελητητήριον, τό, miejsce ćwiczeń.

μελέτωρ, ορος, ó, starający się o co, opiekun, pocieszyciel.

μέλημα, τό, p. μελέτη.

μελησιμβροτος, 2. będący przedmiotem starania dla ludzi, szanowany.

μέλι, ιτος, τό, miód. mel.

μελία, ή, ion. μελίη, osińska, jesion. 2) drzewce (zdudy) jesionowe, zdzida.

μελιόδουπος, on, słodko brzmiący.

μελιήγρος, υος, ó, ή, t. c. poprzedzaj.

μελιήλωσος, on, miodowego języka, przyjemnie mówiący.

μελίημα, τό, śpiew.

μελιζω, 1) członkować; rozczłonkować, odciążać członki. 2) śpiewać, μελιζωμ, opiewać. W med., grać na instrumencie strunowym. μελιζομαι, fut. μελιζομαι.

μελιθής, ής, słodki jak miód, przyjemny, **μελικήρα, ή**, jaja ślimaka szkarłatnego. **μελικήρον, τό**, plaster miodu, kraczek wosku. **μελικός, 3.** śpiewny, ó, liryczny piewca. **μελικράτος, ιον.** μελικράτης, ov, mięszany z miodem, zaprawiony miodem; τό μ. sc. πόμα, napój z mleka i miodu, w oszarze dawany bogom podziemnym i duszom zgasyłych. **μελικτάς, ό**, śpiewak, gracz, fletnista; dor. za μελιστής. **μελιλιτον, τό, i μελιλιτος, ό**, koniczyna miodem pachnąca. **μελίλη, ή**, proso (włoskie). **panicum.** **μέλιτος, 3.** sęgn. z μελίτιος, ep. μελιτιος, jesionow. wy. **fraxinetus.** **μελιπνοος, 3.** sęgn.— πνος, πνουσ, słodko oddychający, woniejący. **μελιρρότος, 2.** miodem płynący. **μέλισμα, τό**, śpiew, piosenka. [du]. **μελισσόνδα, τά**, sc. ιερά, libacja, zalewka (z miodem). **μέλισσα i μελίττα, ή, a)** pszczoła, ό των μ. ή-γριμων, matka pszczół l. roju. b) poet. t. c. miód, Δελφίς μέλισσα, delicka kapłanka. **μελισσιος i μελισσαιος, 3.** pszczelny. **μελισσός, ό**, pasiecznik, bartnik. **μελισσιος, 3.** od pszczół zrobiony. **μελισσούμιος, 2.** żywiący pszczoly, pielegnujący pszczoly, t. s. μελιτοπόλος, ό. **μελισσοτευκτος, ov**, od pszczół zrobiony. **μελισσοτρόφος, 2.** chodzący pszczoly, pszczelnik, bartnik. **μελισσοουργία, ή**, zatrudnienie bartnika. **μελισσοουργός, att.** μελιττο, ό, bartnik. **μελιστής, ό**, = μελικτής, p. μελικτάς. **μελίτσα, ή**, rojownik, melisa ziele. **μελίτσειον, i μελίτιον, τό**, napój z miodu, wodą rozczynionego. **μελιτόεις, εσσα, ev**, miodowy, słodki jak miód; przyjemny, z miodu zrobiony; ή μελιτόεσσα i sęgn. μελιτόεττα, sc. μάζα, miodownik. **μελιτοπόλης, ό**, handlujący miodem. **μελιτοργός, 2.** miód robić. **μελιτόω, 1.** tylko w f. biern. μελιτόμαι, być zmieszany z miodem, być osłodzonym, l. napelnionym miodem. **μελίττα, ή**, att. p. μέλισσα. **μελίτιον, τό**, pszczółka. Zdrobu **μελιτώδης, ες**, słodki jak miód. **μελίτομα, τό**, miodownik. **μελιθόφρωνος, 2.** słodkobrzmiący. **μελιθόρων, ov**, poet. (φρήν) słodczyca serce roz-weselający, łagodny. **μελιχλорος, óv**, słodki jak miód. **μελιχρός, ov**, słodki jak miód, słodki. **μελλείργη, evos, ό**, t. c. μελλέσφηβος, mający zostać efebem (15 lat). **μέλλημα, τό**, zwłoka, mitrega. **μέλλησις, ή**, zwłoka, zwlekanie, mitrega, oczekiwanie: διά βραχίας μελλήσεως, po krótkiej zwłoce, wkrótce. **μελλήτης, ό**, zwlekający, mitrega. **μελλισση, ή**, mająca zostać kapłanką. **μελλόγαμος, ov**, mający żenić się l. wyjść za maż, zaręczony; ή μ., oblubienica. **μελλοδισπικόν μέλος, 2.** pieśń do śpiewania tuż przed obiadem, ociągac się ze zwyciężeniem (o Nicyazku

μελλόνομος, 2. blizki zaślubin, oblubieniec oblubienica.

μέλλω, impf. έμελλον i ήμ., fut. μελλήσω, aor. έμελλισσα, ήμελλισσα i μέλλισσα, być w stanie l. okolicznościach l. konieczności, mieć: ztąd 1) a) zamierzać, zamyslać. b) zwlekać, ociągac się, namyslać się, wahać się, chwiać się. c) w f. biern. być odwleczonym, być w przyszłości. 2) szczeg. w impf. mieć, chcieć, być prawdopodobnym, zdawać się, być oczekiwany, musieć. Częścią bez wszelkiego dodatku, gdzie jednak Inf. domyślić się należy; τί δ' ούκ έμελλον; czemuż nie miałem? Jako przym. μέλλον, grożący, przyszły; jako rzecz., τό μ. i tā μ. z έσοθαι, γενήσεσθαι lub bez tego; przyszłość, to co stać się ma, dalsze wypadki, zamysł; szczeg. a) rok przyszły. b) przeznaczenie. Część z inf. fut., cz. z inf. praes. i aor. in eo sum.

μελοποιία, ή, układanie pieśni. [liryczny. **μελοποιός, ό**, układający pieśni, pieśniarz, poeta **μέλος, εος, i ους, τό, 1)** w l. mng., członki, ką-tā μέλα, członek po członku, (później też w l. pojed.) 2) poemat liryczny, pieśń śpiewana przy wórze instrumentu muzycznego, śpiew, nuta, melodya; tren, wołanie żalodne, krzyk żalowy. **μελοτρόπος, 2.** pieśń podług taktu odśpiewać.

μελιθηρόν, τό, rozrywka, igraszka, pastwa. **μέλω, 1)** Czynn. a) śpiewać, τί. b) śpiewem i taniec obchodzić, opiewać, τινά. 2) Med. jako depon., śpiewać, έν χορω, śpiewać i tańcować, pójść w plasy, Άρνη, pójść w taniec (marsowy). **μελόδριον, τό**, zdrobn. piosnecka.

μέλω, zwykle tylko w 3 os. l. w inf. i part. inf. ep. μελέμαι, impf. ep. μέλα za έμελε, f. μελήσει, inf. μελησέμεν, pf. μεμήληκε, op. μεμήληκε ze znac. cz. teraż., plsqpf. έμεμηλήκει, ep. μεμήληκει. Med. poet. **μέλωμαι, z aor.** pass. part. μεληθείς, pf. i plsqpf. ep. μεμβλεται i μεμβλετο za μεμήληται i μεμηλήται, 1) być przedmiotem starania, troski, zajęcia, kłopotu; kłopotać, frasować, dbać o co, τινί τι, starać się, pamiętać o czym, pf. z 2 p. ποτλήμοτο, l. z inf. τινί τινος, περί τινος, zajmować się, l. z nastp. pyt. zależn. 2) Med. a) = f. czynn. b) w znac. nprzech., mieć pieczę o czym, starać się o co, dbać; tā λοιπά μου μέλου, nadal bądź moja opiekunka. Imiesł. μέλον, przedmiot troski z dom., έστί τι, έστί l. είναι, n. p. ομαί τι μέλον, sc. είναι, sądzę, że jest przedmiotem jego zabiegów; ώς μέλον αβτός, όπη, jako jest przedmiotem ich starań. Imiesł. pf. μεμηλώσ o Homer: starowny, myślący, dbały, pamiętający, τινός.

μελωδός, 2. śpiewać, odegrać. **μελωδητός, 3.** śpiewny; śpiewający. **μελωδία, ή**, śpiewanie, pieśń, melodya, nuta, pieśń liryczna.

μελωδός, 2. śpiewający pieśń, liryczny poeta. **μέμαα i t. p. p. μάω. μεμακωία i μεμηκός, p. μηκώμααι. μεμβλετο i t. p. p. μέλω, μεμβλωκα, p. βλώσσω.**

μεμβράνα, ή, skóra, list pergaminowy. **μεμβράς, άδος, ή**, mało ceniony gatunek sardeli. **μεμελημένος i μεμεληκτός, (μέλω)**, starannie. **μεμετρημένος, przysl.** (μετρώω), podług miary. **μεμηχανημένος, przysl.** chytro, podstępnie. **μέμονα**, poet. i ion. Perf. ze znac. terażn. czasu, dążyć, ubiegać się, zamierzać, chcieć, zabierać się, zamyslać, z άγχθά, tak i owak; ίσα θεοίς, starać się dorównać bogom, jak bóg chcieć wla-dać, l. z inf.

μερτός, 3. adj. verb. do **μερφομαι**, ganiony, naganny, pogardliwy; a z negac., nienaganny, nie-pogardliwy, tzn. **κατά τι**, **ἐν τινι**, pod względem, w czym. 2) czyni. ganiący, **εἶναι**, mieć za złe, **τί τινι**. Przysł. **μερτώδης**, pogardliwie, a z neg., nie złe. **μερφομαι**, aor. **ἐμερφήην** i **ἐμεμφθην**, ganić, być niezadowolonym, mało cenić, żalić się, skarżyć się, zarzuty robić, gniewać się, lajać, sztydzić, wyrzucać, **τινά, τινί**, i to **τί**, o co, l. co, **τινός**, do czego; z **ὅτι**, **εἰ**.

μερφομοιρέω, żalić się na swój los, być niezadowolonym; skarżyć się; **τινί τι**, zarzucić co komu; z **ὅτι**.

μερφομοιρία, ή, niezadowolenie z losu swego i żalenie się.

μερφήμορος, 2. żalący l. narzekający na swój los, kwaśny, markotny.

μέμφεις, σως, ή, nagana, zarzut, powód do nagany. **μὲν**, forma słabsza przysł. **μήν**, (zład 1) ep. ión. potwierdza, **zaiste, istic, na pewne, prawda**; przy imperat. przez polskie „że” — Zwykle po zaimk. wskazujących l. osobistych; **ή μὲν** w przysiędze; **ἀλλά μὲν — ἀλλά μήν, μὴ μὲν, zaiste nie**; **οὐδέ μὲν z poprzedz. negac.** l. bez niej, **ale też nie**; **οὐδέ μὲν οὐδέ, ale zaiste też nie**; **καί μὲν, i zaiste; tak jest, ale też**; **μὲν δὲ, zaiste tak**. — 2) odpowiada następn. **δέ** tam gdzie i różne, przeciwne rzeczy — jako też równe i pokrewne są zestawione, **już to — już też, i — i, w części — w części, nietylko — ale**; **ὁ δὲ — ὁ δέ, ten — ów; τότε μὲν — τότε δέ, to — już to**. Często w poprzedniku **μὲν — μὲν** stoi, a w następniku odpowiada **δέ — δέ**. **Μὲν** w końcu opowiadania, **tak, μὲν οὖν, więc, a w odpowiedziach, nie, owszem, raczej, μὲν ἄρα, więc**.

μενεαίνω, impf. i aor. (**μενέηναι**) bez Augm. i **μενοινάω**, ep. **μενοινώω**, ión. **μενοινέω**, 3. sing. ep. **μενοινάω**, conj. **μενοινήησι**, aor. I. **ἐμενοίνησα** (**μένως**) ep. mieć zamiar. a) zamierzać, życzyć, chcieć, ubiegać się, żądać, zamyslać, rozważać, z dod. l. bez **ἐνί θουρά**, pałac chęcią lub żądzą, **τί**, i to **τινί**, przeciw komu, l. z inf. l. **εἰ**, czy. b) rozpalić się, gniewać się, warzyć gniew.

μενεοθήσις, 2. oczekujący nieprzyjaciela, stawiającego czoło; zład, odważny, bitny;

μενεπόλιμος, 2. t. c. poprzedz.

μενός, 3. czekający, wyczekiwający, cierpliwy, **οἱ καιροὶ οὐ μ.**, nie czeka.

μενεχάρμης, ὁ, i **μενεχάρμος**, 2. wyrwały w boju, bitny, śmiały.

μενοεικής, ὄς, zaspokajający pragnienie, dostateczny, obfity.

μενοινάω, p. **μενεαίνω**, t. s. **μενοινέω**.

μενοινή, ή, żądza, pragnienie.

μένος, σος, τό, właśc. popęd, zład 1) w l. pojed. i mn., gorliwość, a) zapędność, dzikość, goryczka, gniew, zwł. odwaga wojenna, mężwo. b) żądanie, wola, przedsięwzięcie. 2) popęd życia, siła życia, żywotność, życie. 3) siła, moc, potęga, **ἰσθὸν μένος** **Ἀλκινόοιο**, parafrazyz za: silny, potężny A., zład **μέλαν μ.**, czarna krew żywotna.

μέντο: i z **άν**, **μεντάν** l. **μέντ άν**. a) zaiste, oczywiście, tak jest, zaprawdę, zwł. w odpowiedzi. b) przecie, wszelako, jednak, ale.

μένω, impf. częstotl. **μένεσκον**, f. **μένω**, ión. **μενέω**, aor. **ἐμενω**, pf. **μεμενήκα**, z formą poet. **μένω** i **μενωάω**. 1) nprz. zostać, pozostać, trwać, stać mocno l. niewzruszenie, wytrwać, o-stoić się, wyczekawać, czekać, bawić, być spokojnym, zagrażać, z dod. l. bez **μετόπισθεν**, pozostać

w tyle; **μ. ἐπὶ τινος**, kontentować się czem, trwać przy czem; **ἐπὶ τῆς αὐτοῦ**, ograniczyć się w swoim kraju; **ἀπὸ τινος**, zostać w oddaleniu od, **κατὰ χώραν**, na swoim miejscu utrzymać się, być nadal obowięzującym; z przym. zostać się czem (na dal). 2) przech. oczekiwać, czekać; polegać na kim, oprzeć się komu, ostać się, wytrzymać, **τινά, τι**.

μεραρχία, ή, stopień merarcha, dowódca 2,048 **μεριδάρμας, ἄγος, ὄ**, porcyokrada (o myszy).

μερίσω, dzielić, podzielić. Częściej w Med., brać jako część swoją, dla siebie zagarnąć, **τί, z κατά μέρος**, dla mnóstwa spraw niby zniewolonym być podzielić się; **τιdzień**, poróżnić się. Dor. **μερίδω**.

μέριμνα, ή, troska, kłopot, obawa, **τινός**, o kogo. **μεριμνάω**, kłopotać się, frasować się, **τί, o co**; **πολλά**, mieć wiele trosk, wiele i usilnie rozpa-miętywać, **περὶ τινος**.

μερίμνημα, τό, p. **μέριμνα**.

μεριμητής, ὄ, rozważający, wymyslać, wygrze-bujący, **τινός**.

μεριμοφρονιστής, ὄ, wymyslający troski, o fi-lozofach możnole badających.

μερίς, ἰδος, ή, p. **μέρος**.

μερισμός, ὄ, podzielenie, dzielenie.

μεριστός, 3, podzielony, podzielnny.

μεριστής, ὄ, biorący udział.

μεριστος, 3. poet. i **μέριστος**, 2. poet. kłopotliwy, znoyny, mozolny, straszny. **μ. ἔργα**, o osobach: markotny, mrukliwy, niezadny.

μέριμνη, ή, poet. = **μέριμνα**.

μεριμηρίζω, ep. aor. I. **μεριμηρίξα**, 1) nprz. kłopotać się, być niespokojnym, rozważać, rozpa-miętywać, z **δίχα** i **διάνδιχα**, być wątpliwym, chwiać się, wachać się, ociągać się, zwykle z **ἐνί φρεσὶ** i t. p. 2) wymyślić, postanowić, **τί** i **τινά**.

μερίς, ἰδος, ή, sznur, nic **εἶπον**, **funiculus**.

μέρος, τό, i **μερίς, ἰδος, ή**, część, 1) część prze-znaczona, dział, udział, zadanie, obowiązek, u-rząd, miejsce, rola, stanowisko, przymiot, klasa, stronnictwo, strona (**μερίς**), **ὄνκ ἀπὸ μέρος**, nie z pewnej klasy; **ἐν ὁδοῦς μέρος εἶναι**, za nic być poczytanym; **ἐν προσθήκῃς μέρος**, jako do-datek, w dodatku, a z **γίνεσθαι**, stać się rzeczą po-boczną; **μεῖζον μ. véμειν**, więcej znaczenia przynac; **ἐν μέρος τινός εἶναι** zastąpić miejsce czego; **ἐν τῷ μ. μ.** na twojem miejscu; **ἐν τῷ μ. τινός**, ze stanowi-ska czyjego; **ὄνκ ἐλάχιστον ἐν ὄνκ μ.**, nie najmniej od was zaley, waszem zadaniem. Szezeg. kolej, szereg, **αὐτῆς μ. ἐγένοτο**, przyszła kolej na nią, **κατὰ μέρος**, **ἐν μέρος**, kolejno, z kolei, jeden po drugim; **πρὸς μέρος**, stósunkowo; **παρὰ (τὸ) μέρος**, nad miarę; **τὸ ὄνκ μέρος**, co się tycze ciebie, ile w twojej mocy; **ἐν τῷ μ.**, z mojej strony; **τὸ μέ-ρος**, według sił naszych. 2) część całości, kawał, szereg, powiat, oddział ludu, **lud. τὰ ὄνκ μέρος**, dwie trzecie części; **μέρος τι**, znaczna część; **ὄν-δὲν μέρος**, nic; **εἰ τι δείματος ἔχει μ.**, jeżeli ślad bojaźni ma. Przymiótk. **τὸ μέρος** i **κατὰ μέρος**, w części, częściowo. Szezeg. **τὸ μέρος τῶν ἑρηῶν**, przepisana prawem piąta część głosów, minimum głosów.

μέροψ, ὄπος, ὄ, zwykle w l. mnę. **μέροπες** (**με-ρομαι, ὄψ**), obdarzony mową, z **ἀνθρώπων** i t. p. ludzie, gdyż mową odróżniają się od zwierząt.

μεσάβον, τό, rzemień jarznowy.

μεσάγκυλον, τό, sc. **ἀκόντιον**, włócznia, mająca rzemień do rzutu na połowie, dziryt, rohatoryna-hasta **amentata**.

μεσάγριος 1. **μεσαγροικός**, 2. na pół chłopski.
μεσαιπόλος, 2. do połowy szary, ciemniejszy, czarniejszy, szrony.

μέσακτος, 2. między dwoma brzegami leżący.

μέσατος, poet. = μέσος.

μέσαυλος, ep. p. μέσσαυλος.

μεσεγγεώω, być poręczycielem; zwykle w Med. kazać złożyć rękojmia u pośrednika. Pass. zastawionym być.

μεσεγγήμα, τό, zastaw, depozyt, rękojmia.

μεσεντέριον, τό, błona kiszkowa.

μεσούω, leżeć w środku, trzymać środek.

μεσηγός, ep. też **μεσηγός**, a przed samogł. **μεσηγός**, przysł. i w środku, pomiędzy; o czasie, tym czasem, cz. bez przyp., cz. **τινός**.

μεσηγός, **εσσα**, εν, w środku, mierny, *mediocris*.

μεσημβρία, ή, zam. **μεσημερία**, ioh. **μεσαμβρία**, ή, 1) południe, dnia, **μεσημβρίας**, τή **μεσημβρίην**, εν **μεσημβρία**, na, w południe. 2) południe, o stronie świata. *meridies*.

μεσημβριζω, południować, wypoczywać, wczas południowy odbywać. T. s. **μεσημβρίζω**.

μεσημβρινός, 3. południowy. T. s. **μεσημέριος**, 3. Przysł. **μεσαμέριον**, w południe.

μεσήρης, ες, poet. **μεσήρης**, w pośrodku będący, środkowy.

μεσίδιος, 3. poet. **μεσίδιος**, pośredniczący.

μεσιτεία, ή, pośrednictwo.

μεσεύω, pośredniczyć.

μεσίτης, ό, pośrednik. R. ż. **μεσίτης**, **ιδος**.

μεσοβασιλεύς, ό, międzykról. *interrex*.

μεσόγαια, ή, i **μεσόγεια**, kraj środkowy, wewnętrzne kraje.

μεσόγειος, 2. śródziemny, środkowy, wewnętrzny. T. s. **μεσόγειος**, **ων**.

μεσόγραφος, 2. γραμμή, średnia linia słońcowa.

μεσόδικος, 2. wyjednywający prawo.

μεσόδημη, ή, środek budowy, środkowe belki t. j. a) środek okrętu, w przeciw. do sztaby i rufy.

2) poprzeczna belka dźwigająca pulap.

μεσόθεν, poet. **μεσοθεν**, ze środka.

μεσόθι, poet. **μεσοθι**, w środku.

μεσόκλαστος, **ων**, na pół złamany.

μεσοκνήμιον, τό, pół lytki.

μεσόκοιλος, **ων**, do połowy próżny, wydrażony.

μεσοκρινής, **ές**, środkowy.

μεσολαβέω, przerwać.

μεσολαβής, **ές**, w środek godzący.

μεσόλευκος, **ων**, biały w środku, zmieszany z białem.

μεσόμφαλος, 2. w środku, środkowy, **έστια**, w środku domu: szereg. o Delfach, delficki, gdyż sądzono, że w pośrodku ziemi leży.

μεσόνσοι, **οί**, środkowej bartnicy wiosła na trzyrzędowcu.

μεσονόκτιος, **ων**, północny; τό μ., północ; a jako przysł. **μεσονόκτιον**, o północy.

μεσοπαλής, **ές**, ep. **μεσοπαλής**, ze środka rzucony. Imi **μεσοπατής**, do środka cz. połowy utkwiony.

μεσοπορέω, iść w środku, być na pół drogi.

μεσοπόρος, 2. środkiem przebiegający.

μεσοπόρφυρος, **ων**, mieszany purpurą czyli szkarłatem.

μεσοποτάμιος, **α**, **ων**, międzyrzeczny. [mi.

μεσοπόριον, τό, przestrzeń między dwiema wieżami. **μέσος**, ep. także **μέσσος**, 3. z ep. form **μεσότης**, 3. i z starym stp. n.w. **μέσσατος**, 3. w znaczeniu stp. równego, a **μεσαίτατος**, zupełnie, w samym

środku. 1) a) środkowy, ό μ. **ποταμός**, środek rzeki. Podobn. **τή δδω μέση**, połowa drogi. Prolept. **ήρεισε πλευραίς μέσον εγχοσ**, tak że w środek zeber ugodził; **μέσον ποιείν τι τινος**, umieścić co w środku pomiędzy co. b) o czasie, **μέσον ήμαρ**, **μέσον ήμέρας**, południe, **μέσαι νύκτες**, **μέσον νυκτών**, północ, **μέσσα άκτής**, **μέση φλέξ**, promień południa. 2) przenosn. a) mierny, umiarkowany, średniego stanu. b) równy sobie, bezstronny. Rzecz. τό μέσον i τὰ μέσα, środek, średnica, centrum, przestrzeń między, odstęp, oddalenie, różnica. Przen. mierność, τό μέσον τής σπουδής, umiarkowana, mierna gorliwość; umiarkowanie, neutralna strona, τὰ μέσα τών πολιτών, neutralni obywatele; **μέσσω**, εν μ., ες μ., **κατά** (τό) μ., **διά** μέσσω, w środku, w centrum, w pośrodek; τὰ εν μ., czas pośredni; **διά** μ. **γίνεσθαι**, pośredniczyć, wdąć się; εν μέσφ też, publicznie; εν τώ μέσφ **έαυτών παρέχειν**, pozwolić przystąpić publicznie do siebie; **αεν εν μέσφ τινός είναι**, być na przeszkodzie czemu; εν μέσφ **κεσθαι**, publicznie być przedłożonym, być nagrodą walki; tudzież, nie wchodzić w co; εν μ. **θέσθαι τι**, coś wystawić na widok publiczny; ες μέσον **τιθένα**, wystawić jako nagrodę walki; ες μέσον **δικάζειν**, bezstronnie; εν μέσσω, do połowy; εν μ. **άνελείν**, nie zważać na co; εν τού μ. **καθίσθαι**, **έξεσθαι**, z dod. l. bez **τινί**, nie dbać już o czyjś sprawę. Przysł. **μέσον**, w środku. Przysł. **μέσως**, w środku, wśród; **πρην**. miernie, nieco; z **τινός**, w **γέιν** **αδτού**, o rzecze, średnią szerokość mieć swoją.

μεσότης, ή, środek.
μεσοτοιπέω, środkiem przeciąć.
μεσοτρανώω, na środku nieba stać.
μεσουράνησις, ή, południowy stan słońca.
μεσουράνιος, 2. na środku nieba będący.
μεσούω, być w środku, być połowicznym, połową; **μεσοσα ή ήμέρα**, południe.
μεσοσπας, **μέσσος**, **μεσσηγός**, i t. p. p. **μέσατος** i t. p.
μέσσαυλος, ή, folwark, podwórze, dziedziniec; obora. ή μ. **θύρα**, z dziedzińca do pokojów kobiecych prowadzące drzwi, att. **μεστωλος**.

μεστός, 3. pełen, nasycony, syt, **τινός**, o człowieku, którego wszędzie pełno; μ. **θυμόν**, syt gniewu, t. s. imiesł. **θυμούμενος**.

μεστόω, napelnić, **τινά τινος**, *repleo*.

μέσφα, poet. = **μέχρη**.

μετά, 1) przysł. a) razem do tego, nadto. b) potem, za tem. 2) przym. a) z 2. p. a) o przestrzeni: wśród, między, pod; z, wraz z, obok, z czyjąś pomocą, za czyjś pośrednictwem, i t. p. μ. **τινός γενέσθαι**, trzymać z kim, μ. **νεκρών**, w państwie umarłych; **οι μετά τινος**, krewni, otoczenie, towarzysze, stronnicy, partya, żołnierze. β) na oznaczenie przyczyny, środka, sposobu; ή μ. **μαλακισθίνα κακωσις**, z tchórzostwa wywiezujące się upokorzenie; **μετ' άδείας**, w bezpieczeństwie, pod zasłoną; μ. **αδικίας**, bezprawnie; μ. **καιροῦ**, według okoliczności; μ. **αληθείας**, w istocie, stósownie do prawdy; μ. (τού) **λόγου**, po, stósownie, w skutek i t. p. γ) równoczesność oznacza; **μετά τού γομιάζειν**, przy pasowaniu się; **μετ' οίνου**, przy szklance. b) z 3. p. tylko poet. = εν, wśród, pomiędzy, w obec, przed, pośród; do, razem z. — c) z 4 p. a) o ruchu w co, między czym, pod, wzdłuż, po, na; rzadziej przy sł. spoczynku: pod. β) o następstwie w przestrzeni, czasie lub stopniach, po, za, **μετ' έμέ**, po mojej śmierci; **μετ'**

ήμέραν, po nadejściu dnia, we dnie, za dnia, a u Plut., następnego dnia; μετά μικρόν, wkrótce potem: μετά τοῦτο l. ταῦτα, potem, następnie; τὰ μ. ταῦτα, następstwo, następne sprawy. d) μετά pisze się a) gdy przym. stoi po rzeczowniku, którym rządzi. b) gdy stoi za μέτεσι, μετήν.

μεταβαίνω, przejść, przenieść się, przeprowadzić się; zjad, postąpić naprzód, ku końcowi; przejść do innego przedmiotu; przemienić się. 2) Aor. 1. w znac. przech., przeprowadzić.

μεταβάλλω, A) Czynn. 1) przech. a) obalić, odwrócić, wsta, pójść w rozsypkę; brać co na inne miejsce, εἰς τι. b) z-za-prze-wymienić, t. Szezeg. α) przelożyć. β) pobudzić do odpadnięcia, τί l. τινά, i to εἰς τι. — 2) nprz. z dom. ἐαυτόν, odwrócić się, odmienić się, innego nabyć przekonania; zjad μεταβαλῶν, jako przysl. odwrotnie, przeciwnie; πρὸς τινα, nabywszy inne przekonanie przystąpić do kogo. B) Med. i Pass. 1) obrócić się, zrobić zwrot; ἐπ' ἀσπίδα, w lewo; przen. porobić zmiany, zmienić się, πρὸς τι, w co; szzeg. zmienić zdanie, przekabacić się. 2) zmienić swoje, n. p. suknie, τί, a τινός, zamienić co na co; τὰ ὄνια, powary wymieniać, handlować, handel obrotowy prowadzić. 3) rzucić po za siebie, τὰ ὄπλα, wzięść je na plecacy, aby tyl zabezpieczyć na ucieczce.

μεταβάπτω, inaczej farbować, zmienić. Med. zafarbować się, zmienić się.

μετάβασις, ή, przejście; zmiana.

μεταβιβάζω, przeprowadzić, zmienić, przenieść, τί, εἰς τι.

μεταβλητικός, 3. dotyczący wymiany, zamiany, ή μ., handel na zamianę.

μεταβολός, ó, handlujący na zamianę, kramarz.

μεταβολή, ή, obalenie, zamiana, obrócenie się, zwrot; zmiana, odpadnięcie, odstrychnięcie się, ἐπί τι, πρὸς τινα, ruchy, obroty (wojskowe); odpowiedzialność, w l. mng.

μετάβολος, 2. zmienny.

μεταβουλεύω, 1) Czynn., potem postanowić, z dod. άλλως, zmienić postanowienie. 2) Med., zmienić postanowienie, z ὤρα i inf., tak aby. b) potem postanowić, z Inf. i μή.

μετάβουλος, 2. zmieniający wolą l. postanowienie.

μετάγγελος, ó, ή, posłaniec, posłanka.

μεταγενεῖνός, ὄνος, ó, 2-gi miesiąc roku attyckiego. (Sierpień — Wrzesień), tak zwany, ponieważ w tym miesiącu się przeprowadzano, a zatem zmieniało sąsiadów.

μεταγενέος, εἶς, później zrodzony; ói μεταγενέστεροι, potomkowie.

μεταγεννώσκω, 1) później, po czasie poznać, obaczyć się. 2) zmienić zdanie, postanowienie, żalować; τί, odwołać.

μεταγνώσκω, t. c. poprzedz.

μεταγνώσια, ή, = μετάνοια.

μεταγραφική, ή, odpis; przepisanie.

μετογράφω, przepisać, inaczej pisać; νόμον, zmienić; zjad: sfalszować; zmienić wyrażenie. 2) Med. sobie kazać przetłumaczyć, przekładać.

μετάγειν, 1) czynn. zjad dokąd prowadzić, przenieść, usunąć, τί τὸ λόγῳ, wskazać, że coś w pewnym miejscu, a nie gdzieindziej się znajduje. 2) nprz. przejść, udać się w pochod po czem.

μεταδαίνομαι, ep. f. — δαίνομαι, Med. jeść razem, brać udział w biesiadzie, τινί, z kim, τινός, mieć w czem udział.

μεταδίδωμι, inaczej związać.

μεταδήμιος, 3. ep. wśród ludu l. w kraju będący, ludowy, krajowy.

μεταδιαιτάω, zmienić tryb życia.

μεταδιόσκω, pouczyć czegoś lepszego.

μεταδίδωμι, z adj. verb. μεταδοτέον, udzielić, pozwolić brać udział, oddać część czego, ustąpić, zmusić do uczestnictwa, nabawić czego, τινί, komu, l. kogo, τινός i τί, co, czego, dać później.

μεταδιόμαι, ścigać.

μεταδιώκω, 2. doścignięty.

μεταδιώκω, 1) czynn. ścigać, nastawać, doścignąć, τινά. 2) nprz. wkrótce zdążyć za kim.

μεταδοκίω, inaczej sądzić, w f. czynn. niocosob., zmienić zdanie, i tak też w f. biernej.

μεταδοξάζω, zmienić zdanie.

μεταδορπιος, w czasie obiadu l. wiecerzy; a τὰ μεταδορπια, wety.

μετάδοσις, ή, udzielenie; pytanie (zadane w szkole), składka, danina.

μετάδοπος, 2. z loskotem wpadający między co; pośrednie dnie.

μεταδρομάδην, przysl. ścigając.

μεταδρομή, ή, ściganie, pogoń.

μεταδρομος, 2. ścigający, τινός, co.

μετάζε, przysl. potem, τὰ μ., późniejsze wypadki.

μεταζεύνομι, przeprowadzić, τινά. *multo*.

μετάθεσις, ή, przestawienie, przemiana; zmiana sposobu myślenia; poprawa, zamiana.

μεταθέω, ścigać, szucz, śledzić.

μεταί, poet. = μετά.

μεταίξω, poet. = μεθίξω, usieść obok.

μεταίρω, z miejsca przenieść na inne. Nprz. uchodzić, oddalić się.

μεταίρω, skoczyć za czem, ścigać; w ogóle, narzecz, napaść; naśladować. Pind.

μεταίρω, żądać działu swego; mieć pretensyą, τινά, do kogo.

μεταίτης, ó, żebrak.

μεταίτιος, 2. i 3. spółwiny, uczestnik, popierający co, przyczynca, τινός, l. z Inf.

μεταίχημος, on, w środku będący, pośredniczący, τό, środek, przestrzeń między dwoma wojskami, pogranicze sporne.

μετακαθέζομαι, zmienić miejsce.

μετακαθόπλιζω, inaczej uzbroić.

μετακαλέω, odwołać dokąd; odstręczyć.

μετάκρημαι, w innym miejscu leżeć; być przestawionym.

μετακράνομι, zmieszać, z jednego naczynia w drugie przenosząc.

μετακράσια, τό, mieszanina z dwóch rzeczy.

μετακιάθω, tylko w impf. μετακιάθων, 1) iść za kim, ścigać, gonić, τινά, przyzywać. 2) iść gdzie indziej, zwiedzać, przebiegać. τινά i τί.

μετακινώ, ruszyć z miejsca, τί. 2) Med. ruszyć się, wyruszyć. *locò moveo*.

μετακινήσις, ή, poruszenie; przen. przejście, εἰς τι.

μετακινήτός, 3. do zmiany. *qui mutari potest*.

μετακλαίω, poet. att. μετακλάω, potem płakać, narzekać; τί, oplakiwać.

μετακλίνομαι, Biern., skłonić się, zmienić się, przesiłić się.

μετακομιζώ, gdzieindziej usnąć, zmienić i uciszyć.

μετάκομος, 2. spólny.

μετακομιζώ, przenieść dokąd, zanieść.

μετακοσμέω, zmienić porządek; τί, przeobrazić.

μετακόσμησις, ή, przekształcenie, zmienienie ład.

μετακόσμος, 3. przestrzenie między ciałami niebieskimi; τὰ μ., międzyświecie.

μετακροῦσθαι, odepchnąć; zmienić zdanie.
μετακτίξω, w innym miejscu założyć.
μετακοιλέομαι, zmienić bieg.
μετακοιλιόω, potoczyć gdzie indziej.
μετακρίνομαι, 2. wchodzący między fale, one odpychający.
μεταλαγχάνω, 1) losem dostać część czego, τί, τίνος, i 2) czynn. dać, przyznać część.
μεταλαμβάνω, 1) Czynn. 1) mieć część l. udział, dostać, otrzymać, uczestniczyć, τί i τίνος, tudzież, obcować z kim. 2) wzięść co za co, zamienić; wymienić, τό i το ἔς τι, ἀντί τίμος, ἐπὶ τινι, tudzież z inf., zamiast czego co innego przedsięwzięjąc. 2) Med., przywłaszczyc sobie co, rościć pretensya.
μεταλῆξω, potem doznać bólu, żałować.
μεταλήξω, potem zaniechać czego, τίμος.
μεταληπτικός, 3. uczestniczący, τίμος.
μετάληψις, ή, uczestnictwo, branie udziału. — zamiana — zmiana.
μεταλλαγῆ, ή, wymiana, zmiana; μ. ήμέρας, o zamienieniu słońca; βίον, śmierć.
μετάλλαξις, ή, t. c. poprzedz.
μεταλλάσσω, att. — **αλλάττω**, wymienić, zamienić, zmienić, φύσιν, lecz βίον, umrzeć. Nprzech., zmienić się.
μετάλλω, (μετ' ἄλλα), pytać o inne rzeczy, być ciekawym, badać, wywiadywać się, τινά, τί i τινά τι.
μεταλλεία, ή, szukanie wody i kruszców w ziemi; kopanie.
μεταλλεῖον, τό, kruszec.
μεταλλεύς, ό, i **μεταλλευτής**, ό, górnik, podkopnik, minijer.
μεταλλευτικός, 3. górniczy; ή, górnictwo.
μεταλλεύω, szukać wody l. kruszców w ziemi, kopać, górnictwem się trudnić.
μεταλλικός, 3. 1) górniczy, do kopalni odnoszący się. 2) kruszcowy.
μέταλλον, τό, kopalnia, χρόσος μ., złota; ἄλός, soli; miny, ganki w kopalniach. Tudzież, kruszec.
μεταλλουργεῖον, τό, miejsce, gdzie kruszce obrabiają.
μεταμείζω, on, między piersiami.
μεταμαίομαι, śledzić, tropić.
μεταμαρτάνω, zapomnieć czegoś i czegoś innego się nauczyć, ἄμνον, ale τήν γλώσσαν, zapomnieć; pouczyć (czegoś lepszego).
μεταμείβω, zamienić, przemienić, τινά, τί, i τινί τι. Część. w Med. zamienić, τί.
μεταμελέα, ή, zmiana postanowienia; žal. T. s. μεταμελίη, ή, ion.
μεταμηλητικός, 3. skłonny do żalu.
μεταμειλίχου, między innymi l. pośród innych tańcować, τσί.
μεταμέλω, 1) act. tylko w 3 osob., μεταμέλει μοι, žal mi, τίμος. Do 3 p. osoby dodaje się też imiesłów, wyrażający przedmiot żalu; μεταμέλον αὐτοῦ, ponieważ żalowali. Med. μεταμέλωμαι, fut. — μελήθωμαι, mieć žal, skruczyć, z miesi., że, i τινί, ἐπὶ τινι. W og.: zmienić postanowienie, zdanie.
μεταμύνομαι, zmieszać, zamieszać, τί τινι.
μεταμορφόω, przekształcić, przeobrazić.
μεταμορφωσις, ή, przemiana.
μεταμύχω, l. — **αμπίσχω**, odziać, przyoblec; w Med. przenosić.
μεταμορφάζομαι i **μεταμορφέννυμι**, włożyć inną suknią; przebrać się.
μεταμόνος, 2. (synk. z μετά i ἄνεμος), próżny, daremny, bezskuteczny, μ. τιθέναι, udaremnić;

nienazyty; μεταμόνια βάζειν, na wiatr, niedorzeczności gadać.
μεταναγιγνώσκω, nastroić kogo inaczej.
μεταναίεσθαι, ó, przesiedlony.
μεταναίεσταις, ή, wędrówka, przenosiny, przymuszone przesiedlenie się.
μεταναίεσθαι, ó, przesiedlony, przybysz, osadnik, obcy, tułacz.
μετανιπτρίς, ίδος, ή, κἀλιε, ostatni kieliszek przy obiedzie po umyciu rąk. (strzezienny).
μετανίσσομαι, przejść na drugą stronę, przechylić się; iść za kim, aby go doścignąć, τινά.
μετανίστημι, kazać komu wynieść się z siedzib swoich i przeprowadzić, się τι. Zwykle Pass. z fut. med. i aor. 2 act., zmienić siedzibę, przejść; a o kraju, doznać zmiany mieszkańców, παρά τίμος, przez kogo.
μετανοέω, zmienić sposób myślenia; żałować.
μετάνοια, ή, zmiana sposobu myślenia, žal.
μεταξύ, przysł. w środku, pomiędzy, tymczasem, w czasie l. podczas; ó μ. χρόνος, czas pośredni; τὸ μ. τῆς χώρας, okolica pomiędzy; μ. ἐκράθη τίμος, mieszaniną było pośrednicząca między czemś; τὰ μ. τοῦτου, tymczasem. Zwykle z imiesł. dla oznaczenia zupełnej równoczesności, n. p. μ. πίνων, δεπνῶν, w czasie obiadu, hulanki; μ. ὅποτε, t. s.
μεταπαιδαγωγέω i **μεταπαιδεύω**, inaczej wychować niż poprzednio.
μεταπαύομαι, niekiedy przestawać, wypoczywać.
μεταπαυωλή, ή, przerwa, wypoczynek.
μεταπειθῶ, inaczej nastroić, namówić do czego innego, τινά l. τί.
μεταπειράομαι, w inny sposób próbować.
μετάπειρος, 2. wezwany, przy-odwołany.
μεταπέμπο i Med. **μεταπέμπομαι**, posłać po kogo l. po co, przyzwać, pozwać, zawiadzać, zaprosić, sprowadzić, ściągnąć, τινά l. τί, τινά τινα, kogo jako, ἔκ i ἀπό τίμος, zkąd. W Aor. 1. biern., być pokazywanym, odwołanym.
μετάπεισις, ή, powołanie, odwołanie. T. s. μεταπομπή, ή.
μεταπεσσοῦ, att. — πετρεῖον, przestawić kamienie w grze w szachy. W ogóle, zmienić. [dzie].
μεταπέτομαι i **μεταπέταμαι**, odlecieć gdzie innego **μεταπηδάω**, skoczyć z miejsca na miejsce.
μεταπήδησις, ή, skok po czem, uderzenie na co.
μεταπίπτω, upaść, odmienić się; zwykle przen., inaczej wypaść, wzięść inny obrót, złowu być straconym, paść, runąć, zmienić się, ταις γνώμας, inne nabyć przekonanie, τί.
μεταπλάσσω, przekształcić, przeobrazić.
μεταποίεω, inaczej zrobić, opracować, zmienić νόμους, przekreślić. 2) Med. rościć pretensya, zagarnąć, τίμος.
μεταπορεύομαι, Dep. pass. 1) udać się z miejsca na miejsce. 2) ubiegać się o co, *ambire*, τί, i ściągąć, mścić, τί, karać.
μεταπορεύεω, morzem do innego sprowadzić miejsce.
μετάπρασις, ή, przedawanie dalsze tego, co się kupilo, bawienie się przekupstwem.
μεταπροσής, ές, odznaczający się, celujący między, τισίν.
μεταπρόσω, ep. celować między, odznaczyć się, τισί, mówiąc, z inf. lub τινί, czem, w czem.
μεταπτοίεω, z obawy gdzie indziej uciec.
μετάπτωσις, ή, zmiana, obrót; odpadnięcie, πρόσ τινα.

μεταπόργιον, τό, t. c. μεταπόργιον, przestrzeń między dwiema wieżami.

μεταρίθμιος, 2. policzowy, należący do liczby.

μεταρρέω, σπλνάζω w inne miejsce: z 4 p. sprowadzić w inne miejsce.

μεταρρίπτω, przetrzucić, zmienić.

μετάρροια, ή, przypływ; odpływ.

μεταρροθμίζω i μεταρροθμίζω, zmienić, przeobrazić, innym porządkiem nadać, τί.

μεταροσία, ή, = μεταρσις, podniesienie, przesądzenie.

μεταροσιολέσχης, ό, bredzący o niebie i t. p. — μεταροσιολεσχία, ή, t. c. μετεωρολογία, lecz z pogardą.

μεταροσιος, 3 i 2. wyniosły, wzniosły, napowietrzny, wysoki; τὰ μετάρσια, zjawiska niebieskie.

μεταροίω, podnieść do góry.

μετασοδομαι, ep. μετασοδομαι, spiesznie iść z kim, towarzyszyć; uderzyć, biedz na (do) kogo, aor. sync. 3 os. μετέσσοτο.

μετασθενάζω, inaczej urządzić, σαπτήν, przebrać się; νόμον, zmienić, usunąć, uprzętnąć. Med. z miejsca jednego na drugie się udać, wynieść się.

μετασκευοδομαι, zmienić.

μετασκηνώ, siedzibę zmienić.

μετασπάω, przeciągnąć, inny dać obrót.

μετασπόμενος, p. μεσπέτω.

μέτασσαι, αί, (μέσος) średniaki, owce pośredniące wiekiem między wiosennymi (πρόγρονι) a późniakami (ερασι).

μετάστασις, ή, 1) przedstawienie, zmiana, przewrót, rewolucja, nowy porządek rzeczy. 2) oddalenie, usunięcie, wygnanie, έτων δέκα, na lat 10; μ. διδόναι, pozwolić oddalić się, nawrócić, ήλίω.

μεταστείνω, iść za czem, aby dognąć, dognąć.

μεταστέλλομαι, = μεταπέμπομαι.

μεταστένω, i Med. μεταστένομαι, potem wyrzekać; lamentować nad czem, z żalu narzekać, τί. 2) razem narzekać, τί.

μεταστοιχί, ep. przysł. w szeregu jednym po za sobą.

μεταστοναχίζω, potem narzekać l. wzdychać.

μεταστρατοπέδωσι i Med., do innego przenieść obozu, ruszyć w drogę.

μεταστρεπτικός, 3. do przewrócenia sposobny, nawracający.

μεταστρέφω, aor. p. μεταστρέφθην i μεταστράφην, 1) Czynn. a) przech., obrócić, nawrócić, przewrócić, τί, πρὸς τι, ku czemu; τὰ έργα δμῶν, ku wam obrócić, na wasze głowy ściągnąć. b) nprz. nawrócić, folgować, ustąpić. 2) Biern. obrócić się, oglądać się, skierować się, πρὸς τινα, έπὶ τι, przenosić, zmienić się, inaczej się stać.

μεταστροφή, ή, obrócenie, nawrócenie.

μετάσχεσις, ή, udział, uczestnictwo, τινός, w czem.

μετασχηματίζω, przekształcić, przeobrazić, wytłumaczyć.

μετασχημάτισις, ή, i μετασχηματισμός, ό, przekształcenie.

μετατάσσω, att. — τάττω, inaczej ustawić, zmienić szyk bojowy. W Med., stanąć przy kim innym, przejść do niego.

μετατάθηναι, I) Czynn. 1) stawić w środek; przeniść, wznieść między. 2) przestawić, przestawić, zmienić, zamienić; w ogóle, robić czeję nastroić, τί. II) Med. 1) coś odwołać, cofnąć, znieść, usunąć, 2) przestawienie, τί, l. z acc. c. inf. 2) τὸ πῶς κέρδος, doznane od nich zle

policzyć za zysk. 3) zmienić się. 4) = f. czynn., poczynić odmiany, zmienić.

μετατάκτω, (in tmesi), później zrodzić.

μετατρέπομαι, Med. obrócić się, nawrócić się; przeł. zwać na co, τινός.

μετατρέχω, biedz za kim, aby dognąć; przynieść biegnąc od kogo.

μετατροπαλίζομαι, obrócić się, tył podać.

μετατροπή, ή, i μετατροπία, ή, zmiana, odmiana.

μετάρωπος, 2. zmieniony, odwrotny, έργα μ., odwetu czynny; odwrocony.

μεταυράζω, spoglądać; u Pindara w dor. f. πεδουράζω.

μεταυδάω, mówić wśród, do kilku. τισί.

μεταυθής, przysł. w przyszłości.

μεταυλος, p. μέσυλος.

μεταυτίκα, przysł. zaraz potem.

μεταυτίς, ion. i poet. = μεταυθής.

μεταφέρω, i ion. μεταφέρω, 1) Czynn. i Biern. a) przenieść gdzie indziej, położyć na inne miejsce, zwać na kogo, zastosować do kogo l. czego, τί. Szczeg. γνώμην, nawrócić się. b) przewrócić, pomieszać, zrzucić, τί l. τινά. 2) Med. z sobą przeprowadzić, τί, i to δέσπο ex τινός.

μετάφημη, p. μεταυδάω.

μεταφορέω, przechodzić z miejsca na miejsce.

μεταφορά, ή, przeniesienie znaczenia, przeniesienia, użycie wyrazu w niewłaściwym znaczeniu.

μεταφέρω, p. μεταφέρω.

μεταφόρητος, 3. z miejsca na miejsce przeniesiony.

μεταφράζω, 1) Czynn. przenieść, zamienić, z czego na prozę, τί. 2) Med. później l. razem rozważać.

μετάφρασις, ή, przeniesienie, zamiana.

μετάφρενον, τό, to co osierdziu (φρένες) leży naprzeciw, górna część plec, plecy, grzbiet.

μεταφύω, tylko w Med. i w nprz. cz. przeobrazić się, zmienić się.

μεταφονέω, p. μεταυδάω.

μεταχειρίζω, i Med. μεταχειρίζομαι, fut. — χειροῦμαι, wzięść w ręce, zająć się, mieć pod ręką, rękę przyłożyć, zatrudniać się, bawić się czem, wykonywać, kierować, powodować, obracać (w rękę), pielęgnować, starać się, obchodzić się z kim, postąpić, τί l. τινά, τινά ώς τινα. tracto.

μετάχορον, τό, prosię później wyległe.

μεταχρόνιος, 2. i 3. później zasły l. dany. 2) = μέτεωρος, wyniosły, wiszący w powietrzu, bujający.

μετάχρονος, 2. późniejszy.

μεταχωρέω, iść gdzieindziej, oddalić się, odejść, wywędrować, ustąpić. Szczeg. przejść, stanąć po czyjej stronie.

μεταφαίρω, odsunąć.

μεταγράφω, zmienić to, co było zapisane, inaczej zapisać.

μέτσημ, (εμίμ), 3 pl. ep. μετέσαι za μέτσημ, 1. conj. μετέω i μετέω za μετώ, inf. μετέμηναι za μετέμηναι, f. μετέσομαι. 1) być pomiędzy kilkoma, pomiędzy czem, τισί. 2) nieosob. μέτσημι i μετήν, w inf. μετέμηναι τινί τινος l. τινί μέρος (τινός), τὸ ἴσον, πλεον, ὀδδεν, ma kto udział, prawo, użytek, należy mu się, uczestniczyć. W imiesł. μετέω, ώς μετέω τινί τινος, ponicwać ma, jakoby miał udział l. pretensya.

μέτσημι (είμ), Praes. toż ze znac. cz. przyszl., impf. ion. μετήσαν, aor. 1. med. μετετάμενος, 1) iść pomiędzy, w środku. 2) iść za kim, postę-

pować, polemować, pójść na wojnę. Ztąd 3) ścigać, gonić, prześladować, mścić, karać, τινά, δι-
κη 1. bez tego, śledzić, tropić, być, zajmować
się czem, badać, dochodzić, traktować, w mowie;
ubiegać się, επάταται, dalej: prośbami nachodzić;
tudzież, iść po co, aby dostać. 4) przejść do cze-
go innego, προς τινα, do kogo. 5) wrócić.

μετεπειον, ep. μετέπειον, = μεταδώω.

μετείς = μεθείς, p. μεθήμι.

μετεβαίνω, z czego przejść w co, przejść.

μετεβιδωμι, później wydać za żonę.

μετεκδομαι, zmienić suknią.

μετεκφέρω, gdzie indziej zanieść.

μετεμβαίνω, gdzie indziej wejść.

μετεμβιβάζω, przenieść w co, wsadzić co innego.

μετενώω, włożyć inną suknią. Med. inaczej u-
brać się.

μετενώω, p. μεταδώω.

μετεντιθήμι, wyładować i na inny okręt przenieść.

μετεξαρτομαι, wyjąć i gdzieindziej przenieść.

μετεξανίστημι, wypowiedzieć, przegnać.

μετεξέτεροι, 3. kilku innych = ἑτεροί τινας.

μετέπειτα, przysł. zaraz potem.

μετεπηγάω, inny dać napis.

μετέρομαι, 1) iść pomiędzy kim, 2) przystąpić
do kogo, zbliżyć się, nadejść. 3) ścigać, iść za
kim, za czem, szukać, nacierać, mścić, τί τινα,
z prośbą udać się do kogo, tudzież, lając, fukać,
a o rzeczach, zajmować się czem, starać się o co,
τί, ćwiczyć się w czem; tropić. 4) wrócić aby co
zabrać. W ogóle: miejsce zmienić, przejść.

μετέρομαι, zmienić życzenie.

μετέχω, fut. μεθήξω, pf. μετέσχηκα, z adj. verb.
μεθεκτέον, i pob. form. **μετίσχω**, mieć udział,
być uczestnikiem, uczestniczyć; mieć wspólność,
być współwinowajcą, skojarzonym, złączonym,
szczeg. być członkiem, mieć użytek, używać,
doznać, czuć, τί 1. τινός, τῶν ἰσῶν, równą część
odbierać; τῆς ἰσῆς καὶ ὁμοίας, równie prawa
mieć; φθόνῳ, razem śpiewać; τινῶν, należeć do,
być policzonym do; τί, dostać, oberwać przy
tem; τινί, obcować, zaprzyjaźnić się.

μετεωρίζω, 1) Czynn. a) podnieść do góry, wy-
wyższyć, wzbicić, τί, τινά. b) odwagi dodać, pod-
nieść odwagę, ducha. 2) Biern. a) wzbicić się,
unosić się. b) dostać się na otwarte morze.

μετεωρίζω, η, podniesienie do góry.

μετεωροθήρας, ó, w powietrzu polujący.

μετεωροκοπέω, gadać o nadziemskich rzeczach
i znużać.

μετεωρολογέω, p. μετεωρολογέω.

μετεωρολόγησ, ó, bredzący o nadziemskich
rzeczach.

μετεωρολογέω, mówić o zjawiskach niebieskich.

μετεωρολογία, η, nauka o zjawiskach niebieskich.

μετεωρολογικός, 3. i **μετεωρολόγος**, 2. błędzący
myślami po niebie.

μετεωροπορεύω, chodzić, bujać w powietrzu.

μετέωρος, 2. poet. μετήρος, podniesiony w górę,
bujający w powietrzu; ναός, na otwartym
morzu płynący; wyniosły, wysoko położony; τὰ
μ. wyżyny, zjawiska niebieskie 1. powietrzne.
Dalej, lekki, lekkomyślny, chwiejny, niestały;
o duszy, wyleżony, uniesiony, w uniesieniu; a
πρός, ἐπί τι, skłonny, chciwy.

μετεωροσκοπέω, 2. uważający na zjawiska nie-
bieskie i powietrzne.

μετεωροσκοπέω, ó, sofiśta trudniący się uwa-
żaniem na zjawiska niebieskie.

μετεωροφρέναξ, ακος, ó, szalierz meteorowy,
co przyglądaniem się zjawiskom niebieskim oszuka-
μητήρος, p. μετέωρος. [je.

μετίσχω, p. μετέχω.

μετοικίζω, w inną stronę sterować.

μετοικασία, η, przebywanie gdzie, jako obcy.

μετοικέω, a) przesiadlić się gdzie jako μέτοικος,
zagrodnik, współmieszkaniec. b) zmienić mieszka-
nie, przenieść się, εἰς τι.

μετοικησις, η, przesiedlenie się, zmiana mieszka-
nia 1. siedziby.

μετοικία, η, mieszkanie wspólnie na jednym miejscu.
μετοικίζω, przenieść, przesiadlić. Med. przesiad-
lić się.

μετοικικός, 3. n. p. ἄνθρωπος = μέτοικος.

μετοικέον, τό, opłata składana rocznie przez cu-
dzoziemca za opiekę od rządu (w Atenach 12
drachm).

μετοικισμός, ó, przeniesienie, przesiadlenie, prze-
prowadzenie się.

μετοικιστής, ó, przeprowadzający do innych
osad, załadniający osadnikami.

μετοικοδομέω, przebudować, inaczej budować, τί.
μετοίκος, 2. przesiadający się, krajowy, τινί, u
kogo. Rzecz. ó μέτοικος, przybysz, osadnik, spół-
mieszkaniec, doznający opieki rządu; *accola, in-*
quilinus. Ich dozorca zwal się μετοικοφύλαξ, ακος.

μετοίχομαι, poet. dep. med. 1) przejść, ἀνά τι,
przez co. 2) a) iść za kim, następować. b) iść po
kogo, po co, chcieć dostać, szukać, ubiegać się,
τινά, τί. c) zaczepić, uderzyć, τινά.

μετοικιάζω, kucznać, przykleknać, przycupnąć,
zmieniając co chwila postawę.

μετονομάζω, przemianować. Biern. przemiano-
wać się, przybrać inne nazwisko.

μετόπιν i **μετόπισθε**, **μετόπισθεν**, przysł.
1) o przestrzeni: w tyle, z tyłu, za plecami, w
tył; tudzież o zachodzie; τινός, za czem. 2) o cza-
sie: potem, później, ó μ., późniejszy, przyszły.

μετόπισ, ιδος, η, późniejsza zemsta.

μετόπισθε, p. μετόπιν.

μετοπωρινός, 3. późno-jesienny.

μετόπωρος, t. c. poprz., τό μ., późna jesień.

μετόρησον, τό, przestrzeń między szeregami
drzew 1. winorośli.

μετοσία, η, udział, μ. ἐπί τινί τινος, może so-
bie co przywłaszczyć.

μετοχή, η, udział, uczestnictwo, wspólnie posiadanie.
μετοχλίσις, 3. os. aor. 1. ep. μετοχλίσις, za
pomocą dźwigni t. j. gwałtem usunąć, uprzat-
nać, τί.

μέτοχος, 2. mający udział, uczestnik.

μέτρος, 3 pl. pf. pass. ion. μεμετρήσθαι za μεμέ-
τρηται, 1) Czynn. i Biern. a) mierzyć, wymie-
rzyć, τί i to τινί, czem; μέλαρος, przebież, pruć.
Biern. być wymierzonym, wyliczonym, wypadać.
b) przem. zmierzyć, ocenić, τί, i to τινί, czem.
2) Med. a) zacać sobie odmierzyć, τί. b) próbo-
wać, doświadczać, τί.

μέτρομα, τό, wymiar, miara.

μέτρησις, η, mierzenie, miara.

μετρητής, ó, mierzący, miernik. 2) miara na
płyn (koło 40 kwart).

μετρητικός, 3. mierniczy, ή μ. sc. τέχνη, mier-
nictwo.

μετρητός, 3. mierzony, wymierny, οὐ μ., nie-
zmierzony.

μετριάζω, być umiarkowanym, miarkować się,
pociągając się, τί, w czem.

μετρίκος, 3. miarowy, metryczny.

μετριοπαθῶς, miarkować się w namiętnościach
Zład μετριοπαθῆτα, ἦ, i μετριοπαθῆς ἔς.

μετριότης, ὁ, umiarkowanie pijący.

μετρός, 3. i 2. mierny, umiarkowany, μ. πῆχυς, zwykły łokciec (nie królewski), mały, lichey. τὰ μ., małoważne sprawy, drobnostka, mierny majątek. 2) mający słuszną miarę. a) stósowny, dostateczny, przyzwoity, μὴ μ. αἰών, życie nieszczerne bez miary; τὸ μ., słusna miara; πέρα τοῦ μ., bez miary. b) przén. z dod. l. bez. φῶσα, powściągliwy, umiarkowany, skromny, prosty, łagodny, słuszny, rozumny, wcale dobry. Rzecz. οἱ μ., zaccni ludzie, patriocy; τὸ μ. i τὰ μ., przyzwoitość, stósowność, umiarkowanie, średnia droga; ἐπὶ μετρίοις, pod umiarkowanemi warunkami. Przysl. μετρίως, 1) miernie, nie za nadto, znośnie. 2) a) słusznie, stósownie, dostatecznie, znacznie, rozumnie, zadowalniająco. b) umiarkowanie, spokojnie, skromnie, zaccnie, chwalebnie, oδ μ. προσφέρεσθαι, przekroczyć granice umiarkowania.

μετριότης, ἦ, umiarkowanie, τινός, w czém, skromnością, w l. mn. to wszystko, co do wymowy należy.

μέτρον, τό, 1) miara do płynnych l. sypkich rzeczy; w l. mng., miara i waga: ilość, modła. 2) to co się da mierzyć. a) ciężar. b) obwód, przestroność, długość, oddalenie, przestwór. c) cel, punkt, ἕβης, kwiat życia. 3) miara wierszowa, ἐν μέτρῳ, we wierszach, wierszem.

μετωνομία, ἦ, zamiana nazwiska, użycie wyrazu za wyraz.

μετωπηδόν, przysl. czolem, tworząc front długi i zwarty.

μετώπιον, τό, i **μέτωπον, τό**, 1) miejsce między oczami, czolo. 2) przén. czolo, przednia część, bok, szczeg. czolo, front wojska, τὸ μ., we fioncie, ἐν μ., z frontem naprzód, w frontowym pochodzie, w długiej linii; ἐπὶ μετώπου, na frontie, na przedzie, w obec nieprzyjaciela; κατὰ μέτωπον, przed frontem, z przodu; εἰς μ. παράγειν, na front wyprowadzić; εἰς μ. στήναι, stanąć na czele.

μετωποσώφραν, ονος, że skromnym czolem.

μέχρι, u poetów przed samogłoską i dla otrzymania pozycyi **μέχρῃς**, z ep. formą **μέσφα**, aż, aż do, o przestrzeni i czasie. 1) przysl. μ. ὅποι, aż pokąd, μ. τότε, aż dotąd. 2) przyim. z p. 2. τέο μ., pókiż; μ. τοῦτο, τοῦτων, τσοῦτο, aż dotąd, dotąd, tak daleko. μ. του, do pewnego punktu; μ. τοῦ δικαίου, w granicach prawa; μ. i τὸ μ. ἐμεῦ, do moich czasów; μ. τῆς ἐκείνου ζωῆς, przez (na) całe życie; μ. πῶσων ἔτων, przez ile lat. 3) spojń. z Ind. i Conj. (zāv) dopóki, póki.

μή, negacya, zaprzeczająca tego, co pomyślano l. co ma stać się, nie. 1) jako przysl. a) w życzeniach, rozkazach, zakazach, warunkach. b) w pytaniach, niezależnych, na które spodziewamy się przeczącąj odpowiedzi, **przecie nie, toć nie**, i w zależnych: **czy nie, acali nie**. c) w zdaniach zamiarowych i innych zależnych, po ὧς, ἕνα, εἰ, δὲ, tudzież w imiesłowowych zdán., zastępujących zd. zależne. d) przy Inf. stojącym po słowach wątpić, wstrzymać, opierać się, przeszkadzać, domyślać się. 2) jako spojń. w zd. zamiarowych, **aby nie, żehy nie**. Szczeg. **μή μοι, nie mów mi o tem; μή ὅτι, μή ὅπως** (właśc. καὶ εἴτω ὅτι l. ὅπως) **nie tylko**, z nastp. ἀλλὰ καὶ, gdy mniej ważna rzecz poprzedza: **nie tylko nie**, jeżeli negacya przy predykacie obu częściom wspólnym stoi. 3) **μή δῆ, nie zaraz, byle tylko nie, μή που, przecie nie**,

μή ὅτι po negacyi, chyba że, **ωγγῶστυ, οργός** μή ὀδ przy infin. wzmocnioną jest negacya, aby nie, nie; przy imiesl. za εἰ μή ze słowem; ὀδ μή, zaś w zaręczeniach, twierdzeniach, odnoszących się do przyszłości; tu negacye te dwie wzmocniające się mogą także być rozłączone przez inne wyrazy. **ne; non, num, non dicam, nedum, nisi, μή γάρ ὅτι — ἀλλά**, niepowiem, że, — ale.

μηδαμῆ i **μηδαμιά**, (3 p. do μηδαμός), w żaden sposób, wcale nie, zgola nie.

μηδαμόθεν, znikąd, μ. ἀλλοθεν, znikąd inąd.

μηδαμόδι, nigdzie. **nusquam**.

μηδαμοί, p. μηδαμός.

μηδαμός, 3. μηδέ ἄμός, ani jeden; tylko w l. mng. u Ion. **nullus**.

μηδαμός, nigdzie, na pyt. dokąd. **nusquam**.

μηδαμοί, nigdzie.

μηδομῶς, w żaden sposób, żadnym sposobem, wcale nie, zgola nie.

μηδέ, 1) przysl. a) ale nie, w prozie pisane μή δέ. b) także nie, i nie, może i nie, w ogóle nie, nie. Stoi zwykle po zd. przeczących i służy do dalszego przeprowadzenia negacyi; niekiedy i po zd. twierdzących. 2) a) nawet nie, ani, **μηδέ τε**, i nawet nie. b) **μηδέ — μηδέ**, nawet nie — ani, także nie — i nie; ale nie: ani — ani, bo to jest: **μήτε — μήτε, neque, neve, ne — quidem**.

μηδέεις, **μηδεμία**, **μηδέν**, za μηδέ εἰς, żaden, ani jeden, nikt, nic, ὁ, ἦ μηδέν, stracony zupełnie, nikczemny, τῷ μηδένι, temu co niczem nie jest (co dotyczy mojego urodzenia), temu, który mnie nie spodził; τὸ μηδέν, nic, nic ważnego, λέγειν μηδέν, a μηδέν ἄλλο ἤ, nic innego jak. Przysl. **μηδέν i μηδέν τι**, w niczem, pod żadnym względem, **μηδέν ἦττον**, nie mniej, wcale nie.

μηδέποτε, nigdy. **nunquam**.

μηδέπω, i jeszcze nie, jeszcze nawet nie.

μηδέπώποτε, jeszcze nigdy nie.

μηδέτερος, 3. żaden z dwóch; **μηδέ ἕτερος**, ani jeden z dwóch.

μηδέτερος, ani siak, ani tak.

μηδέτερός, na żadną z dwóch stron.

μηδέξω, postępować, żyć jak Medyjęczyk; stać po stronie Medów, z Persami trzymać.

μηδέσμός, ὁ, upodobanie w Medach, trzymanie z nimi.

μηδιστι, po medyjsku, w języku Medów.

μηδομαί, poet. Dep. med., radzić się, roztrząsać, rozważać w duszy, wymyślić, postanowić, uknuć, sprawić, τινί τι, ale i τινά i ἐπὶ τιν. Tudzież, dbać o co, starać się o co, τινός.

μηδός, τό, poet. 1) a) zamysł, zamiary, knowania, ale i, mądrość, chytryść, przebiegłość. b) oá μ., troska o siebie, pamięć o sobie, μ. μάχης, plany bitwy. 2) członek wstydlivy męzki, wstyd. **μηδέεις**, μηδέν, t. c. μηδέεις, μηδέν.

μηκάομα, part. aor. μακῶν, perf. μέμηκα, ze znaz. cz. tetazn., a imiesl. μεμηκώς, w r. z. μεμακῶια, zład nowe impf. ἐμέμηκον, ep. dep. beczec. o owcach, następn. o imnych zwierzętach i ludziach, wrzeszczec, kwilić; i o kozach, beczec. **balo**.

μηκάς, ἄδος, ἦ, poet. beczący. Rzecz. owca. **δαμηκαρός, ὁ**, beczenie, bek. **balatus**. [lans.

μηκέτι, przysl. już nie, dłużej nie, powtórnice nie

μηκη, ἦ, = μηκαμός.

μηκιστός, 3. stp. nw. do μακρός.

μήκος, τό, dor. μάκος, długość, przedłużenie, dalekość, oddalenie, λόγων μ., natłok wyrazów, μήκει λόγων, w długiej mowie; ἐν μήκει χρόνου

w długim czasie przeciągu. Przysł. εἶπε μὴ μήποτε, mów bez ogródki, wężłowato. Szczeg. a) długość ciała, wymiarkość, wysokość. b) w wojsku opp. do βάθος, szerokość frontu, w 4 przyp. (τὸ) μ., μήποτε, ión. = μήποτε. [w długość.]
μηκύνω, dor. μακύνω, przedłużyć; a) rozprostrecz, rozciągnąć, rozwlekać, λόγον, obszernie przedstawić l. roztrząsać, τί, tudzież być rozwlekłym. W f. biern.: iść w przewłokę. b) βοήν, daleko wysyłać, wypuścić.

μήκων, **ωνος**, ή, makówka, mak, sok makowy, opium. **μηκόνιον**, τό, pierwszy odchód nowonarodzonych dzieci.

μηλίδα, ή, ścgn. μηλή, jabłoni.

μήλειος, 3. i **μήλειος**, 3. owczy.

μηλίτης, ό, sc. οἶνος, wino z jablek.

μηλοβοτήρ, ήρος, ό, owczarz. T. s. **μηλοβότης**, ό.

μηλόβητος, 2. Chowem bydlę się trudniący. 2) używany na pastwisko dla kóz, nieuprawiony.

μηλοδόκος, 2. otrzymujący owce w ofiarze.

μηλοθύτης, ό, zabijający owce; o miejscu, gdzie ofiarują owce.

μηλολόωνθρ, ή, złotawiec, złota krówka, robak.

μήλον, τό, 1) owca, koza, zwykle w l. mng. trzoda; ένοργα, άρσena, tryki, barany. 2) jabłko, owoc; przen. pierś, policzek.

μηλονόμας, ό, i **μηλονόμος**, ό, owczarz, pasterz kóz, koziarz.

μηλοπάρηος, **ον**, z kragielmi policzkami.

μηλόσκοπος, 2. κορυφή, szczyt z widokiem na trzode owiec.

μηλόσπορος, 2. wysadzony jabłoniemi.

μηλοσφατέω, owce rżnąć, ofiarować.

μηλοτρόφος, 2. owcożywy.

μηλοφόνος, 2. zabijający owce.

μηλοφορέω, jabłka nosić, przynosić.

μηλοφόρος, 2. 1) jabłkorodny. 2) straż króla Perskiego, mająca złote jabłka, jako galki na dolnym końcu zdidy.

μήλωφ, **ωπος**, ό, ή, koloru jabłkowego, złotozłoty. **flavus**.

μήν, (μέν) i **μάν**, zaiste, na prawdę, tak jest, do prawdy, prawdziwie, tak zaiste; και μήν, a jednak na prawdę; οὐ μήν, za prawdę nie; τί μήν; czemuż nie? ποῦ μήν; gdzież więc; οὐ μήν αλλά, ellipt. wiaść za prawdę nie — ale, ztąd, z tem wszystkiemi, ależ przecie; αλλά μ. γε, ale jednak, nadto.

μήν, **μηρός**, i ión. **μείς**, ό, miesiąc; zaczynał się u Attyków z nowiem i trwał na przemiany 30 i 29 dni; dla tego co drugi rok dodawano tak zwany μήν έμβόλιμος, trzydziestodniowy. τελευτώντος τοῦ μηρός, z końcem miesiąca; τοῦ μ., miesięcznie; μηνός τετάρτη φθίνοντος, czwartego dnia w ostatniej trzecinie miesiąca; οι μ. συγγενεῖς, miesiące l. księżycy, które towarzyszyły w życiu komu.

μηνάς, **άδος**, ή, i **μήνη**, ή, księżyc.

μηναιος, 3. miesięczny; τά μ., miesięczka kobiet.

μηνήξ, ιγος, skóra, zwł. błona mózgowa

μηνιδμός, ό, p. μήνις.

μήνημα, τό, przyczyna, powód gniewu, przymiot gniewu; gniew.

μήνης, **ιος**, i **ιδος**, ή, trwały, zacięty gniew, zadajność, zaciętość, dąs; niechęć, zemsta. **ira**.

μηνηκος, ό, zbrojn. μήνη, księżyczek. 1) o szyku wojska ustawionego w półksiężycu; w ogóle, ciało do księżycu tarczy podobne 2) daszek nad ruszganiami.

μηνώω, a) niestannie się gniewać, dąsać się, τινί.

b) gniew swój okazać, zarzuty robić.

μηνοειδής, **ές**, półksiężycowy, do sierpa księżycowego podobny, τών ναών, ustawienie ich w szyku półksiężycowym, **lunatus**, na rogach zakrzywiony.

μήνομα, τό, podanie, doniesienie.

μηνοσις, ή, t. c. poprzedzające.

μηνοστήρ, ήρος, ό, i **μηνοτής**, ό, donosiciel, denuncyant, zdrajca, γίγνεσθαι τινι, l. δτι, κατά τινος przeciwi, να, έν τινι, w czym, przed. **index**.

μηνοτρον, τό, zapłata za doniesienie.

μηνώω, donieść, o czym, podać, zdradzić, odkryć, objawić, ogłosić, poświadczyć, wskazać, τί. W f. biern. być podanym, zdradzonym, są donosy l. doniesienia.

μήποτε, i **μή ποτε**, ión. **μή ποτε**, nigdy.

μήποτε, aby może nie, aby gdziekolwiek nie.

μηπω, jeszcze nie, też **μή πο**, **μήπω γε**, aby nie teraz jeszcze. 2) aby kiedy nie.

μή πάποτε, jeszcze nigdy nie.

μήπως, i **μή πως**, 1) aby jakim przypadkiem nie. 2) w pytaniu: czy przypadkiem nie.

μηροειός, 3. udowy, udzcowy.

μηρία, τά, części uda, udzca, poledwica, które wraz z kośćmi tłuszczem okrywano i innem so-czystem mięsem obkładano, a następnie na ołtarzach bogom na część palono.

μηρός, ό, w l. mng. **μήρα**, τά, całe udo, udziec, kość udowa. U Herodota, muskuły udowe, a u Sofokl. t. c. **μηρία**.

μηροτραφής, **ες**, w udzie wychowany l. żywny.

μηροκάξω, przeżuwać. T. s. **μηροκάομαι**.

μηροξ, **οκος**, ό, przeżuwająca ryba.

μηρούς, zwykle w med. **μηρόμα**, aor. ep. **μηροσάμην**, złożyć, zwinąć, ściagnąć; nawinać, zwinąć. **νεός ιστία**. — wetkać, wpleść, watek w postawę.

μήστωρ, **ωρος**, ό, doradca, radzca; **μάχης**, kierownik, świadowy; **φόβοιο**, wzniecający popłoch.

μήτε, i nie; zwykle **μήτε** — **μήτε**, ani (to) — ani (owo); **μήτε** — **τέ** l. **και**, z jednej strony nie — z drugiej też; **οὔτε** — **μήτε** także się trafia, a gdy po **μήτε** stoi Optat., wtedy tłumaczy się: i oby nie. Niekiedy pierwsze **μήτε** opuszcza się i dorozumiewać się go należy. **negue**.

μήστηρ, gen. **μητήρος**, ścgn. **μητήρός**, acc. tylko **μητέρα**, dor. **μάτηρ**, matka, a) o boginiach, n. p. Γα l. Rhea, jako matka Zeusa i bogów. b) o ludziach, **κατά τήν μ.**, ze strony matczynnej; ή μ. jego matka; **αί μ.**, matka i babka. c) o zwierzętach l. okolicach, ztąd **γα**, **πόλις**, ojczyzna, macierzyński lub rodzinne miasto, rodzinny kraj. d) o wskazykiem, co rodzi l. wydaje coś, n. p. noc, matka dnia; **mater**.

μητιάω i Med. **μητιάομαι**, ep. form. **μητιώωσι**, **μητιάσθαι** i t. d., jak **μηδομαι**, postanowić, uchwalić; radzić, wymyślić, radzić o czym, dbać, pamiętać, knuć. W Med. także, postanowić, z inf. wymyślić.

μητιέτα, ό, doradca, rad świadowy.

μητιέεις, **εσσα**, **εν**, przemysłny, w radach obfity; o rzeczach: sztucznie zrobiony, wymyślony.

μητιομαι = **μητιάω**.

μητις, **ιος**, att. **ιδος**, ή, dat. ep. **μήτι**, acc. **μήτιν**, 1) możność radzenia, mądrość, baczenie, rozum.

2) rada, plan, zamiar, postanowienie.

μήτις, **μήτι**, gen. **μήτινος**, aby nikt, nic; **μήτι**, aby w czym nie; **μή τί γε**, **μή τι δή γε**, a cóż dopiero, **τόν** mniej.

μητορι, przecie nie, toć nie. *nullo modo*.

μητρα, *ή*, ión. μήτηρ, macica, żywot macierzyńskiej. *matris, uterus*.

μητραύρητος, *ό*, kaplan matki bogów Cybele, który żebrząc dla bogini po kraju się włóczył, kaplan po jalmuźnie chodzący.

μητραδέλφεός, *ό*, i **μητραδέλφος**, *ό*, matki brat, wuj.

μητραλοίας i **μητραλφας**, zabójca matki, matkobójca.

μητροίδιος, 3. nasienny, urodzajny.

μητροίς, *ιδος*, *ή*, sc. γή, matka, rodzinna ziemia.

μητρόδοκος, *ον*, od matki poczęty.

μητροθεν, dor. **ματρόθεν**, od matki, ze strony matki.

μητροκασιγήτη, *ή*, dor. **ματροκ**, siostra matki, ciotka.

μητροκτονέω, zabić matkę.

μητροκτονία, *ή*, matkobójstwo.

[bójca.

μητροκτόνος, *ον*, zabijający matkę; rzecz. matko-

μητρόληπτος, *ον*, wprawiony w szaleństwo przez matkę bogów.

μητρομήτωρ, *ορος*, *ό*, babka z matczynej strony.

μητροπάτωρ, *ορος*, *ό*, ojciec matki, dziad ze strony matczynej.

μητρόπολις, *εως*, ión. *ιως*, dor. **ματρόπολις**, *ή*,

miasto macierzyńskie, ojczyzna, rodzina; stolica, miasto główne.

μητροπόλος, *ον*, zajęty matką t. j. wspierający ją.

μητροφόνος, 2. zabijający matkę. Rzecz. matko-

bójca. T. s. **μητροφόντης**, *ό*.

μητραία, *ή*, ión. i ep. **μητροή**, macocha. Dor. **ματραία**.

μητροιώδης, *ες*, macoszy.

μητρώος, dor. **ματρώος**, ión. **μητρώος**, 3. matczyn, macierzyński. Szczeg. dotyczący wielkiej matki bogów, Cybeli; ztąd τὸ μητρώον, świątynia Cybeli w Atenach, gdzie składano dokumenta rządowe.

μητρως, *ως*, *ω*, acc. **μητρωα**, matki brat; 3. p. u Pind. **μάτρω**, wuj; **μάτρωες**, krewni.

μηχανάω, part. ep. **μηχανώνωντας**, zwykle dep.

μηχανάωμαι, opt. 3 l. mn. ión. **μηχανώω**, imiesl. ión. **μηχανεόμενοι**, impf. ep. **μηχανόωντο**, Adj. verb. **μηχανητέον**. 1) wymyślić, mi-

sternie zrobić, z trudem sprowadzić, sprawić. 2) wymyślić, wynaleść, wykryć, obliczyć, środków użyć, uknuć, podstępnie zażyć. 3) (chyttrze) skutecznie, zarobić, wykonać, zbroić, wznicić, wszczać, t. j. z inf. l. **ἔσως**, **μεμηχανημένον** ἕξ ἀδίκου, nieprawnie zarobiony. *machinor*.

μηχανή, *ή*, środek, narzędzie (do zrobienia czego) a) chytrość, podstęp, fortel. b) sztuka, wymysł, *μ. σωτηρίας*. c) przyrząd, narzędzie, szczeg. maszyny wojenne, teatralne. W ogół. środek do dopięcia czego, sposób, **μηδεμιή μηχανή**, w żaden sposób; **τίς μηχανή μὴ οὐχί**, jakże być może inaczej, niż.

μηχανήμα, *τό*, fortel, wymysl. 1) maszyna ob-

lężnicza.

μηχανήσις, *ή*, użycie maszyny. 2) machina sama.

μηχανητικός, 3. w użyciu forteli lub maszyn biegły.

μηχανικός, 3. przemysłny, wynalazczy, obrotny, zręczny.

μηχανητής, *ό*, i **μηχανητής**, używający forteli lub machin wojennych.

μηχανοδέφης, *ό*, wyszukujący i używający środków forteli.

μηχανόεις, *εσσα*, *εν*, przemysłny, sztuczny, wynalazczy.

μηχανοποιός, 2. robiący maszyny.

μηχανορράφω, *ω*, knuć, robić fortele, praktyki, mataczycy, *cherchele* robić.

μηχανορράφος, 2. zażywający forteli, praktyk.

μηχανοφόρος, 2. noszący maszyny.

μηχαρ, *τό*, = **μήχος**.

μηχαρίζομαι? = **μηχανάωμαι**.

μήχος, *τό*, poet. = **μηχανή**.

μία, *ή*, gen. **μιάς**, ión. i ep. **μῆς**, r. z. do **εἶς**.

μιαίνω, part. pf. aor. **μεμιαγκώς**, pass. **μεμιασμένως**, aor. **ἐμίγηνα**, ep. 3 pl. aor. 1. pass. **μιάνθηγα** za **ἐμιάνθησαν**, 1) pomalować, farbować, barwić, t. j. **τινι**. 2) zwykl. pomazać, pokalać, zanieczyścić, sprofanować, zbezcześcić, t. j. **τινι**.

μιαيفونέω, właści. mordem splamić, ztąd przech. zamordować.

μιαιφονία, *ή*, pokalanie mordem; mord.

μιαيفونός, 2. pokalany mordem, krwią zbroczony; straszny, bezbożny. Rzecz. zabójca.

μιαρία, *ή*, niegodziwość, zbrodnicość, występność; występki, zbrodnia; bezbożność.

μιαρός, splamiony, skalany; bezbożny, straszny, zbrodnicy; nieczota.

μιασμα, *τό*, zakał, pomazanie, splamienie się; mord, zbrodnia, zbrodnicy czyn.

μιάστωρ, *ορος*, *ό*, 1) zbrodniarz, który siebie i innych zbrodnią plami i każe. 2) mściciel.

μίγα, przysł. w sposób mieszany, razem z, **τινι**.

μιγάζομαι, poet. **μίγνομαι**.

μῆγας, *άδος*, *ό*, mieszany, zmieszany.

μῆγδα, t. c. **μίγα**. T. s. **μῆγν**.

μῆγμα, *τό*, mieszanina; pomieszanie.

μῆγναι, **μῆγνῶω**, **μῆγνῶω**, inf. ep. **μιογέμεναι**, impf. częstotl. **μιογέσκετο**, f. **μῆγω**, med. **μῆγομαι**, ze znac. biern. aor 2. sync. 3 os. **ἔμικτο**, ep. **μῆκτο**, ión. **μῆκτο**, part. pass. **μῆμυκτός**, aor. 1. pass. **ἐμίχθηγα**, 3. pl. **ἐμίχθησαν** zam. **ἐμίχθησαν**, aor. 2. **ἐμίγηγα**. fut. pass. **μῆγσομαι**, 1) Czynn. a) mieszać, zmieszać. Szczeg. zaprawić, t. j. **τινι**, **ἐν τινι**, w czem. b) przen. polączyć, skojarzyć; ztrzeć, **χῆρας**, t. j. ztrzeć się. II) Pass. 1) być przymieszanym, mieszać się, zmieszać się, **τινι**, z czem; **γῆ**, być pochowanym. 2) przenosi. wnikać w co, dotknąć czego, a **όνν** **τινι**, być czem obciążonym. 3) zejść się, zbliżyć się, obcować, przestawać, żyć **ἔσω**, wujść, **τινι**, **ἐν τινι**, **ἐς τινα**, **ἐξενίη**, zejść się w nieprzyjacielsk. znac., ztrzeć się, **τινι**, **ἐν τινι**, wećnąć się, wejść, wedrzeć się, **Ἄρη**, spotkać się w boju. b) o miłości zmysłowej, zjednoczyć się w miłości, skojarzyć się, **τινι**, obcować.

μικκός, dor. = **μικρός**. [spółkować.

μικκός, zdrobn. **μικκός**.

μικραίτιος, *ον*, o drobności skarżący.

μικροέμπορος, *ό*, kupiec mały, kramarz.

μικρογλάφυρος, 2. mały i okrągły.

μικροδοσία, *ή*, dawanie małych podarków.

μικροθυμία, *ή*, podły sposób myślenia.

μικροκίνδυνος, dla drobnostek narażający się na niebezpieczeństwo.

μικροληψία, *ή*, odbieranie małych darów.

μικρολογέω, zwł. w Med., być drobnostkowym, drobiazgowo co przechodzić; śląpić.

μικρολογία, *ή*, drobiazgowość; sknerstwo, skępstwo, oszczędność.

μικρολόγος, 2. drobiazgowy, drobnostkowy; skąp-

py, brudny.

μικρόλοπος, 2. bardzo drażliwy. *irritabilis*.
μικρομορής, *ές*, z małych cząstek złożony.
μικρομερεία, *ή*, składanie się z małych cząstek.
μικροπολίτης, *ός*, mieszkaniec małego miasta, mieszczański, paraflanin.
μικροπόνηρος, 2. zły w małym.
μικροπρέπεια, *ή*, podły sposób myślenia.
μικροπρεπής, *ές*, drobiazgowy, podły, निकεζμννν.
μικροπόσωπος, z małym obliczem.
μικροπόγιος, 2. z małym ogonem.
μικρός, 3. ioń. i att. też **σμικρός**. Stp. w *μείων* 1. *μικρότερος*, stp. nw. *μικρότατος*, mały, krótki, drobny, słaby, lichy, małoważny, nieznaczący; *μικρόν φρονεῖν*, być pokornym. Rzecz. *σμικρόν τι*, drobnostka, drobna część, chwila, zawziętek; (*τό*) *σμικρόν* i (*τό*) *σμικρά*, drobnostka, mały majątek, małoważne rzeczy; *οί σμικροί*, słabsi. Przysł. *μικρόν*, rzadziej *μικρά*, nieco, nieznacznie, mało, ledwie; *σμικρότατα*, zgoła nie; *μηδὲ μικρόν*, ani trochę; *οὐ μείων*, nie w mniejszym stopniu, nie mniej; *μηδὲν μείων*, z tém wzystkiem; *σμικρὶ ἄττα*, nieco; *μικροῦ*, bez mała, o włos, niemal; *σμικρῶ τι νι*, o drobnostkę; *ἐν σμικρῶ ποιεῖν τι*, mało dbać o co; *ἐπὶ σμικρῶν*, na małym ograniczony, niedaleko; *κατὰ μικρόν*, w małej części, pojedynczo, zwelna, po krótko; *μετὰ μικρόν*, wkrótce; *παρὰ μικρόν*, z biedą 1. nieledwie.
μικροσκελής, *ές*, z małemi nogami.
μικρόσοφος, *ον*, w drobnostkach mądry
μικρόστομος, *ον*, maloduszny.
μικρότης, *ή*, małość, drobnosć.
μικρότριχος, 2. krótkowłosy.
μικροφροσύνη, *ή*, = *μικροθυμία*.
μικροφύα, *ή*, mały wrost.
μικρόφωνος, 2. słabogłosy.
μικρόχωρος, 2. z małym ładem.
μικροφυχέω, zemleć.
μικροφυχία, *ή*, nieufność, małego serca.
μικρόφυχος, *ον*, małoserca, podły, निकεζμννν, drobiazgowy.
μικτός, 3. zmieszany, nieczysty, skażony.
μίλαξ, *ακος*, *ή*, = *σμίλαξ*.
μιλάζων, na mile wymierzony.
μιλασμός, *ός*, wymierzanie podług mil.
μίλον, *τό*, rzymska mila. 1000 kroków.
μίλτινος, *μίλτινος*, *ός*, i *τό* *μίλτινον*, czerwona farba.
μιληλιχής, *ές*, minija, czerwienią ołowną pomazany.
μιλοπάρηος, *ον*, z czerwonymi policzkami 1. bokami (o okrętach).
μίλος, *ός*, minija, czerwien ołowna; rubryka.
μιλτώ, minija czyli czerwienią ołowna, rubryka pomazac; barwić się. [wy].
μιλτώδης, *ές*, minijowy; rubrykowany, czerwoniama *μαρκίς* i *μίμαρκος*, lekie, lekkie, letkie (zajęca i innych zwierząt).
μιμέομαι, Dep. med. pf. także w znac. biern. z Adj. verb. *μιμητέον*, naśladować, malpować, *τινά*, *τί*, i *το* *τινί*, czem, wydać co 1. w czem, *τινά* *τι*, tudzież z *ώς* i gen. abs., udawać.
μιμητός, 3. naśladowający, biegły w naśladowaniu; naśladowany.
μιμημα, *τό*, naśladowanie, kontrfekt, obraz, wyobrażenie, odbicie.
μιμησις, *ή*, naśladowanie, naśladownictwo.
μιμητής, *ός*, naśladowca. *imitator*.
μιμητικός, 3. naśladowczy, biegły w naśladowaniu, *ή* *μ.*, sztuka naśladowania.
μιμητός, 3. godny naśladowania.

μιναλάζω, p. *μίνω*, opór stawić, zatrzymać się.
μινήσκω, f. act. *μνήσω*, pass. *μνησθήσομαι*, med. *μνήσομαι*, f. 3. *μηνήσομαι* (hede pamiętał). aor. 1. act. *έμνησα*, pass. *έμνησθη*, med. *έμνησάμην*. Czesłoti. form. *μνησάσκω*, perf. med. *μηνήμαι* ze znaczen. czasu terażn., imper. ioń. *μίνεο* za *μίνησο*, opt. ep. *μηνήμην*. att. *μηνήμην*, ep. 3 osob. *μηνήετο* zam. *μηνήετο*, plsqpf. 3. 1. *μνήεο*. ioń. *έμηνήετο* zam. *έμηνήετο*, wraz z Med. **μνάομαι**, segn. *μνάμαι*, ep. imiesl. *μνωόμενος*, impf. *μνωόοντο*, i **μνησέω** = *μινήσομαι*. 1) Czynn. (*μινήσκω*), przypomniać, napomnieć, *τινά* i *το* *τινός*, komu co 1. kogo o co. II. Med. pamiętać, mieć w pamięci, pomnieć, zwać, *βα*, *czyć*, *τινός*, starać się; *φύλαξε*, myśleć o ucieczce, 1. *τί*, *τινά* i *τί* *τινός*, *έξ* *ός* 1. ze zd. *ζαλέζην*. *ότε*, *πώς*, *ότι*, 1. z imiesl. 2) piśmiennie 1. ustnie przypomnieć, przywołać na pamięć, odświeżyć pamięć, wspomnieć, wzmiankować, wziankę uczynić, wniiosek uczynić, oznaczyć; *οί μνημονεύόμενοι*, ci, których zna historia, *τό μνημονεύόμενον*, znana mowa 1. wzmianka; *τά μν.*, doniesienia, *τινός* i *ζ* *ώς* *τινός*, *τί* 1. *περί*, *όπερ* *τινός*, 1. z inf. bez i z *τός* 1. *ός*.
μίνω, p. *μίνω*.
μυρολόγος, mimy składać 1. wykładać.
μυρος, *ός*, aktor, naśladowca, mimik, z *τών γελοίων*, komik, mimik komiczny. *μimus*.
μυροδός, *ός*, śpiewający 1. wykładający mimy.
μύν, ioń. 4 p. 1. pojed. zaimka 3 osoby, jego, zam. *αυτόν*, tudzież *μίν* *αυτόν*, jego samego; ale i za *ξ*, siebie; *αυτόν μιν*, siebie samego = *εαυτόν*. 2) rzadziej za *αυτός*, *αυτά*, *αυτά*.
μύνθα, 1. *μύνθη*, *ή*, mięta. *mentha*.
μυνθός, zwałac lajnem ludzkim.
μύνθα, ioń. i poet. i tylko w praes. i impf. Czesłoti. impf. *μυνθεσκον*. 1) Przech. zmniejszyć, skrócić, osłabić, *τινά* i *τί*. 2) nprzech. zmniejszyć się, słabnąć, niknąć, schnąć, niszczeć; być zburzonym.
μύνθη, nieco; o czasie: chwilkę, maluczko.
μυνθηάδος, 2. żyjący czas krótki, krótkotrwały, nikły.
μυνορίζω, cicho jęczeć, narzekać, skomleć, szlochać, świegotać.
μυνορίσμα, *τό*, jęczenie, skomlenie, cichy śpiew, świegotanie. *gemitus*.
μυνορία = *μυνορίζω*.
μυνορός, 3. płacziwy, jękliwy; *μυνορά*, słabe, narzekałne dźwięki; skwierczający.
μιξέλλη, *ηνος*, *ός*, mieszaniec grecki.
μιξής, *ή*, 2. p. *εως* i *τος*, zmieszanie, obcowanie, parzenie się, *τινός*.
μιξοβάρβαρος, *ον*, na pół barbarzyński; zmieszany z barbarami.
μιξοβόας, pomieszany z krzykiem.
μιξόθηρ, *ηρος*, *ός*, na pół zwierze.
μιξόθροος, *ον*, z pomieszany krzykiem.
μιξόλευκος, *ον*, zmieszany z białem.
μιξολύδιος, *ον*, na pół lidyjski, gatunek tonu.
μιξολυδιστίς, w pół lidyjskim tonie.
μιξόμβροτος, *ον*, pół człowieka.
μιξοπάριθεος, *ον*, na pół dziewczycy.
μιξοφρόγος, 2. pół frygijski.
μισαγathia, *ή*, nienawisć ku dobrym.
μισαδελφία, *ή*, nienawisć brata.
μισάδελφος, *ον*, nienawidzący brata.
μισαθήγαιος, *ον*, nienawidzący Ateńczyków.
μισαλάζων, *ονος*, nienawidzący junactwa.

μισαλέξανδρος, *ον*, nienawidzący Aleksandra.
μισάνθρωπια, *ας, ή*, nienawiść ludzi.
μισάνθρωπος, *ον*, nienawidzący ludzi.
μισαργυρία, *ή*, pogarda pieniędzy.
μισάγχεα, *ή*, kotlina między górami, kędy górskie potoki zbiegają.
μισήω, *ρ. μίγνομαι*.
μισέλλην, *ηνος, ό*, nieprzyjaciel Greków.
μισέω, gardzić, przesławować pogardą, nienawidzieć, *τινά, τί, z Acc. c. Inf. l. δταν.* biern. być wżgardzonym. z nienawidzonym, *όπό τινος i τιν.*
μισήθρον, *τό*, środek do wzbudzenia nienawiści.
μισήμα, *τό*, przedmiot nienawiści, ohyda, zgroza.
μισήτρια, *ή*, nierząd, żądza nienasyconia.
μισήτός, *3.* znienawidzony, pogardliwy.
μισήσποδοσία, *ή*, placenie żołdu, żołd.
μισήσποδοτής, *ό*, wynagradzający.
μισήστρον, *τό*, zdrobn. *μισός*.
μισήστρον, być najemnikiem, przekupionym.
μισήστροντικός, **μισήστροντικός**, *z.μισαρονικός*, najemny, jurgieltowy.
μισήστρονία, *ή*, odbieranie myta, najemnicza robota, sprzedajność.
μισήστρονίδης, *ό*, ubiegający się o platne urzędy.
μισήστρον, *3.* platny, najemny.
μισήσδοσία, *ή*, placenie żołdu, pensyi; placu.
μισήσδοτέω, *placić* żołd, pensya.
μισήσδοτής, *ό*, placący żołd, pan, wyznaczający placę.
μισήός, *ό*, w l. pojed. i mng. 1) żołd, placu, najem, *μισός*, *έπι μισός*, *μετά μισός*, za najem. 2) honorarium, nagroda, zapłata. 3) żołd żołnierski, *μισόν έχειν*, pieniądze być placonym; *μισόν l.μισός* *φέρειν*, mieć zysk, pobierać placę. 4) placu członków radnych. 5) zapłata, kara.
μισήσφορά, *ή*, żołd, placu (wzięta).
μισήσφορέω, *otrzymać* co w żoldzie, pobierać placę, być najemnikiem, *τινί, παρά τινι i τινος*, od kogo. [mna].
μισήσφορία, *ή*, służba najemnicza, posługa najemnicza.
μισήσφορικός, *3.* zoldowy, najemniczy, *τό μ.*, najemne wojsko.
μισήσφορός, *2.* pobierający żołd, najemniczy; *ό μ.* żołnierz, najemny.
μισήσώω, 1) Czynn. wynając, *τινά, έαυτόν*, sprzedać się, wynając się, być w żoldzie; z *Inf. lub τινι a τινος*, za sumę, *έπι τι*, do czego. 2) Biern. być najety, być wydzierzawionym, *τά μισήσώμενα*, dzierzawa; *έπι τινι*, do czego. 3) Med. sobie nając, kupić, wziąć na żold; *ό μισήσώμενος*, placący żołd. *ελοco, conduco*.
μισήσώμα, *τό*, najem, placu, dzierzawa, czynsz; *άπό μισήσώματων*, najemnie żądającym.
μισήσώσιμος, *3.* do wynajęcia l. wydzierzawienia.
μισήσώσις, *ή*, wynajęcie, wydzierzawienie. 2) placu za dzierzawę, *έπι μετρίαις μισήσώσαι*, za niską dzierzawę.
μισήσώτης, *ό*, dzierzawca.
μισήσώτικός, *3.* należący do najmu, najemny.
μισήσώτικός, *3.* najety, najemny; najemnik.
μισήσώρβαρος, *2.* nienawidzący barbarów.
μισήσώσιλεύς, *ό*, nienawidzący królów.
μισήσώτης, *ό*, nienawidzący kuźlarstwa.
μισήσώτης, *ό*, nienawidzący kobiet.
μισήσώτης, *ή*, nienawiść przeciw ludowi.
μισήσώτης, *ον*, nienawidzący ludu l. stronnictwa ludowego, demokracji.
μισήσώτης, *2.* nienawidzący bogów.
μισήσώτης, *ον*, nienawidzący polowania.

μισοκαίσαρ, *αρος, ό*, nieprzyjaciel Cezara.
μισολάκων, *ωνος*, gardzący Lacedemonczykami.
μισολάμαχος, *ον*, nienawidzący Lamacha.
μισολογία, *ή*, wstręt do umiejętności i umiejętnościach rozmów, tudzież: mowy nienawidzący.
μισόλογος, *ον*, nienawidzący mów, nieprzyjaciel mów. 2) opp. do *φιλόλογος*, wróg umiejętności.
μισόποιαις, *παιδος*, nienawidzący dzieci, chłopców.
μισοπάρθενος, *ον*, nienawidzący dziewic.
μισοπερσης, *ό*, wróg Persów.
μισόπολις, *ιος*, nienawidzący miasta l. państwa.
μισοπονέω, gardzić pracą, mieć odrazę do pracy.
μισοποντρέω, gardzić zlem, złymi.
μισοποντήρια, *ή*, nienawiść ku złym ludziom.
μισοπόνθηρος, *2.* gardzący zlem. Przysł. *μισοπόνθηρος χήρσσθαι τοίς αίτιοίς*, nienawiść wyziona na złych.
μισοπονία, *ή*, wstręt do pracy.
μισοπόρπαξ, nienawidzący tarczy. wojny.
μισόπτωχος, *ον*, gardzący ubogimi, *θεά*, podagra.
μισορωμαίος, *ό*, nieprzyjaciel Rzymian.
μισός, *ος, τό*, 1) nienawiść, nieprzyjaźń, waśń, gniew, *μισεί*, z nienawiści, *τινός i ές τινα*. 2) przedmiot nienawiści, zgroza.
μισόσοφος, *ον*, gardzący mądrością.
μισοσύλλαις, *ό*, wróg Sulli.
μισοτεκνία, *ή*, nienawiść dzieci.
μισοτεκνος, *ον*, nienawidzący dzieci.
μισοτύραννος, *ό*, nieprzyjaciel tyranów.
μισοτύρος, *ό*, nieprzyjaciel nadętości.
μισοφιλιππος, *ό*, nieprzyjaciel Filipa.
μισόχρηστος, *ον*, nienawidzący dobrych obywateli.
μισοφουδής, *ές*, nienawidzący kłamstwa.
μισυλάομαι lub lepiej **μισυτίλαομαι**, wydłubany kawałem chleba jeść zupe; komicznie: grabić, liźkami wybierać.
μισυίλη, l. **μισυίλη**, *ή*, wydłubany kawał chleba; używany za liźkę do zupy, liźka.
μισυόλλω, pokrajac, podrobić, *τί*.
μιτός, *ό*, nie osnowy l. postawy; postawa, osnowa, *παρξ μίτον*, po za postawę. *stamen*.
μίτρα, *ep. i ion. μίτροη*, *ή*, pas (na brzuchu noszony przez wojowników). 2) przepaska koło głowy, dyadem.
μιτροφόρος i **μιτροφόρος**, *2.* noszący mitrę, dyadem.
μιτρόδης l. **μιτόδης**, *ες*, na kształt nici kręcony.
μίτολος, *3.* okaleczony, kaleka. *mutilus*.
μνά, *ας, ion. μνεία*, *ή*, mina, 1) jako waga, 100 drachm ważąca, koło 30 lutów. 2) z dod. l. bez *άργυριου*, sześćdziesiąta część talentu; attycka około 150 złotych p.; złota zaś dziesięćkroć tyle.
μναατος i **μναίαιος**, i **μνάιος**, *3.* jednę minę (co do wagi) wynoszący.
μνάομαι, 1) pamiętać, *τινός*, *p. μιμνήσκα*. 2) ubiegać się (o rękę), zalecać się, *τινά*. 3) pożądać czego, ubiegać się o co, o rządy, panowanie, *τί*.
μνασιδωρέω i **μνησιδωρέω**, z wdzięczności podarki przynosić.
μνεία, *ή*, *ion. p. μνά*.
μνεία, *ή*, pamięć, wspomnienie, *έχειν τινός μνείαν*, pamiętać; *μνείαν ποιείσθαι περί τινος*, wspomnieć.
μνήμα, *τό*, pomnik, pamiętka; grobowiec.
μνημειον, *τό*, *ion. i poet. μνημείον*, = *μνήμα*, *έχει τι μνημειον*, utkwic w pamięci.
μνήμη, *ή*, pamięć, *μνήμη έχειν τινός*, pamiętać, *ποιείσθαι τινος*, wś ominać, *έν μνήμη παρακείμε-*

va, zachowany w pamięci; μνήμην παρέχειν, wiekopomna sława.

μνημόνευμα, τό, pamięć.

μνημονεύω, p. μμνήσκω.

μνημονεύω, 3. zwykle w stp. nw. i ironicznie, mający dobrą pamięć, ten co dobrze nauczył się czego na pamięć. Przysł. μνημονεύω, z pamięci; τὸ μνημονεύειν, sztuka pamiętania, mnemonika; τὰ μνημ., siła pamięci.

μνημοσύνη, ἡ, pamiętanie, pamięć, ἀνεγείροντα, zebrać pamięć.

μνημόσυνος, 3. zachowujący, wskrzeszający pamięć.

μνημων, dor. μνάμων, ον, pamiętający, pamiętny, przypominający sobie, baczny, τινός.

μνησιδωρέω, p. μνασιδωρέω.

μνησικακῶ, pamiętać źle (komu), gniewać się, gniew warzyć, zemstę wywierać. Z obd, dać amnestya, τινί, komu; τί l. τιγός.

μνησικακία, ἡ, pamiętanie krzywdy.

μνησίκακος, ον, pamiętający krzywdę.

μνησιπήμων, ον, przypominający niedole.

μνηστεία, ἡ, zalecanie się, zaloty.

μνηστειρα, ἡ, przypominająca, napominająca.

μνηστειρα, τό, oblubienica, bogdanka, żona; ślub, zaloty.

μνηστειώω, być zalotnikiem, gachem, zalecać się, ubiegać się o rękę; tudzież, być swatem, a w Med. dla siebie starać się o rękę, τινά. W f. biern. być wydana za małż., τινί, γάμον μνηστειῶν, skojarzyć małżeństwo. Przen. ubiegać się, prosić o czego, chceć sobie zjednać, τινά, τί. *ambio*.

μνηστήρ, ἦρος, ὁ, zalotnik; gach. *procus*.

μνηστῆς, ἦ, pamięć, οὐκ ἔστιν, nie pamiętać, τινός.

μνηστός, 3, o kótrą się ubiegano, prawnie zamężna, małżonka prawa.

μνηστός, ὄος, ἡ, ioń. = μνηστεία.

μνηστωρ, ορος, ὁ, poet. μνηστήρ, i, pamiętny, τινός, pomny.

μοιρῶς, 3. mozolny, trudny, nieszczesny. **μοίρα,** silić się, trudzić się, niezolić się. Z 4. p. znieść; wycierpieć, doznać, doznać niedoli.

μοιράω, laced. μοιράω = μοιρέω.

μοιράλος, 2. z trudnością mówiący.

μόγης, przysł. z trudem, mozolnie, ledwie.

μοιρσιψέδαφος, 2. ledwie dotykający ziemi.

μόγος, ὁ, móżół, trud, usilność

μοροστόκος, 2. bole sprawiający l. sprowadzający bole rodzenia.

μόδιος, ὁ, miara zboża. *modius*.

μόθαξ, ακος, i μόθων, ωνος, ὁ, Helota, który ze wspólnie był wychowany ze Spartyjatami, otrzymał wolność bez prawa obywatelstwa.

μόθος, ὁ, bitwa, ścisł l. wrzawa, huk, szum, bitwy. **μόθων,** p. μόθαξ.

μοθωνικός, 3. niewolniczy, podły, wyuzdany.

μοίρα, ἡ, ioń. 2 i 3 p. — ης, acc. — αν, 1) część, kawał, członek, powiat, n. p. ἡ Περσίδων. Szczeg. a) miejsce, ἐν οὐδεμῇ μοίρῃ ἄγειν τίνα, nie szczególnie cenić; μοίραν ποιεῖσθαι μηδαμῶς τίνα, nie mieć żadnego względu na kogo; ἐν κληρονόμου μοίρῃ, w miejscu dziedzica. b) stronnictwo, partya. c) udział, dział, miara, porcja, wymiar, οὐδ' αὐτόδῃ μοίραν ἔχειν, nie mieć nic wstydu w sercu. 2) należąca się część, należytość, przyzwoitość, μοίραν νέμειν τινι, pielęgnować l. starać się o kogo, jak należy; κατὰ μοίραν, jak się należy, według porządku, przyzwoicie, porządnie. 3) μοῖρα βίου, βίτου, dział, miara życia; czas żywota; ἡ πεπωμένη, los przeznaczony, los, przeznaczenie

θεῖα μ., zrządzenie l. zesłanie boże; θεῖα μοῖρα, według boskiego przeznaczenia; μοῖρα ἔχει τίνα, przeznaczenie komu, przeznaczenie go dościsł; ἡ σωζομένη μοῖρα, przeznaczenie, aby być ocalonym. Szczeg. a) z dod. 1. bez ἐσθλῆ, szczęście, τῆ σωτοῦ μοίρῃ, na twoje własne szczęście. b) smutny los, niedola, z dod. 1. bez θανάτου lub Ἄιδου, przeznaczona komu śmierć, rodzaj śmierci; πρὸς δικλῆς μοίρας, przez podwójną śmierć; ἀτοχερι μοίρα, śmiercią zadana własną ręką. II) uosob. bogini śmierci, przeznaczenia; w l. mng. bóstwa l. potęgi los ludziom przeznaczające.

μοιράω, podzielić, rozdzielić.

μοιρηγνήης, ἔς, do szczęścia zrodzony, dziecko szczęścia, w czepcu urodzony.

μοιριδῖος, 2. przeznaczony, fatalny, zgubny, δόνας, potęga przeznaczenia.

μοιροκραντος, 2. przeznaczony, przeznaczeniem naznaczony.

μοιχάριον, τό, kara cudzołożcy zdłubany na gorącym uczynku; zwykle w l. mng.

μοιχαλῖς, ἰδος, ἡ, p. μοιχέτρια.

μοιχάω, cudzołożyć, uwieść τὴν θάλατταν, morze chyttrze i bezprawnie podbić.

μοιχεία, ἡ, cudzołóstwo.

μοιχέτρια, ἡ, cudzołóstnica.

μοιχέωω, cudzołożyć, τινά, z kim. W f. biern. do cudzołóstwa być namówionym.

μοιχίδιος, 3. w cudzołóstwie spółzodony, bękarci Rzecz. μοιχίδια = ἔργα μοιχίδων, czyny zrodzone z cudzołóstwa, czyli bękartów.

μοιχικός, 3. cudzołóstny.

μοιχός, ὁ, cudzołóstca, gach. 2) sposób strzyżenia włosów przy skórze, jak strzyżono zdłubanym na uczynku cudzołóstcom.

μοιχότροπος, 2. cudzołóstnych obyczajów.

μοιχός, ὁ, miech ze skóry wółowej.

μολεῖν, aor. 2. do βλώσκω, 1 os pl. fut. μολοῦμεθα, przybyć, εἰς τινί, do kogo; ἀπὸ τινος, wyknikać, wywiązać się z czego; διὰ μόθων, roz- [ważyć.]

μόλις, przysł. z biedą, ledwie, = μόγης.

μολοβρός, ὁ, gnuśny, pasibrzuch; żarłoczny żebrak. *heluo*.

μολπάζω, = μέλω, opiekaw.

μολπή, dor. μολπά, ἡ, poet. 1) gra z tańcem i śpiewem, rej, ἤρχετο μολπῆς, rej prowadzić. 2) śpiew, gra na instrumencie, taniec, μολπῆ, tanczonym krokiem; dźwięk, σφίγγος; w l. mng. ἐν μ. μέλωω, w dźwiękach pieszni.

μολπηδόν, przysł. plesnym śpiewem.

μολόβδαινα, ἡ, ołowianka (u wedy); ołowianka, kula.

μολύβδος, i scgn. μολυβδος, ἡ, οὖν, ołowiany **μολύβδιος, 3.** ołowiany.

μολυβδῖς, ἰδος, ἡ, kula l. masa ołowiana.

μολυβδος, ὁ, ołow. *plumbum*.

μολυβδοχόω, lać, topić ołow.

μολονοπραγμονέομαι, zawikłać się w brudne zatargi.

μολόω, powalać, skalać; biern. walać się; wogóle, zeliżyc.

μολυμῖος, ἡ, skalanie, splamienie.

μομφῆ, ἡ, dor. **μομφά,** nagana, zarzut **μομφάν** ἔχειν τινός, mieć powód do narzekania na co.

μοναδικός, 3. pojedynczy; samotny.

μοναμπουκία, ἡ, μονάμπουκος, 2. i **μονάμπουξ, πυκος,** z jednym naczelnikiem, pojedynczy rymak, biegun.

μοναρχέω, ión. μοναρχέω, być samowładca, samodzierca, εν τιμ, w kraju.

μονάρχης, ó, = μόναρχος.

μοναρχία, ión. μοναρχίη, ή, także w l. mng. samodzierstwo, samowładztwo; naczelnictwo.

μοναρχικός, 3. samodzierczy, monarchiczny.

μόναρχος, ión. μόναρχος, ó, samodzierca, jedynowładca.

μονάς, áδος, ή, jedynka, jednostka. 2) przym. = μόνος, samotny, osamiony.

μοναυλέω, grać na piszczałce (μόναυλος zwaneń).

μοναυλία, ή, 1) granie na flecie. 2) samotne życie, samotność.

μοναχή, l. μοναχή, jednym sposobem. lni: pojedynczo. T. s. μοναχώς.

μοναχός, 3. pojedynczy, samotnie żyjący.

μοναχού, przysł. jedynie, tylko.

μονή, ή, zostawianie, bawienie; μονήν ποιείσθαι, bawić się, zabawić; ή μ. γίνεται τιμ, wacha się ktoś.

μονήρης, es, pojedynczy, samotny; ναός, z jedną burnicą.

μόνιμος, on, i 3. trwały, wytrwały, stateczny, mocny, wierny, nie zmieniający czego. Rzecz. μόνιμον, niestanny przedmiot.

μόνιος, 3. samotnie żyjący.

μόνιπος, ó, biegun, właśc. jeden koń.

μονογενής, es, ión. μονογενής, 2. jedyny, sam jeden urodzony, jedynak.

μοναδάκτυλος, 2. jednopalec.

μονοδέρκης l. — δέρκτης, 2. jednooki.

μονόδους, onτος, z jednym zębem.

μονόδροπος, 2. z jednego drzewa l. kawała wycięty.

μονοειδής, es, jednostajny, jednokształtny, pojedynczy.

μονόζυξ, υγος, jednokonny, pojedynczy, sam.

μονοήμερος, = μονήμερος, jednodniowy.

μονόθυρος, on, z jednym otworem.

μονοκέρωσ, ωτος, ó, i **μονοκέρατος**, on, jednorożni.

μονόκλαυτος, 2. przez jednego oplakiwany.

μονοκοιτέω, samotnie spać.

μονοκρήπις, ιδος, ó, z jednym trzewikiem.

μονόκροτος, 2. jednym pchnięciem poruszony; z jednym rzędem burnic.

μονόκωλος, on, jednozłonkowy; jednostronny, jednopiętrowy.

μονόκωπος, on, sam wiosłujący.

μονολεχής, es, = μονοκοιτος.

μονόλιθος, 2. ión. μονόλιθος, z jednego kamienia.

μονόλογος, ó, wilk pojedynczy, w swoim rodzaju jedyny.

μονομάτωρ, ωρος, dor. = μονομήτωρ, matki pozbawiony.

μονομαχέω, ión. **μουνομαχέω**, walczyć z pojedynczymi, pojedynk stoczyć, walkę na rękę stoczyć, τ. vi.

μονομαχία, ή, ión. μονομαχίη, pojedynk.

μονομαχικός, 3. pojedynkowy.

μονομαχίον, τό, t. c. μονομαχία.

μονομάχος, 2. pojedynkowy. 2) t. c. gladiator.

μονομερής, es, pojedynczy.

μονόξυλος, 2. z drzewa zrobiony, z jednego konara zrobiony, πλοτών.

μονόπαις, παιδος, ó, jedynak.

μονοπειρας, ó, sam wychodzący na łup.

μονόπεπλος, on, w jednym odzieniu.

μονοπραγματέω, jedną tylko rzeczą się zająć.

μονοπωλέω, sam przedawać, mieć prawo wyłączne handlowania czem.

μονοπωλία, ή, i **μονοπόλιον**, τό, monopol, prawo wyłączne handlowania.

μονόπωλος, on, jednokonny.

μονόρρυθμος, δόμος, przez jednego zamieszkanym.

μόνος, 3 ión. **μόσος**, dor. μώνος, a) jedyny, sam, pojedynczy, jeden, osamiony, osamotniony, samotny, opuszczony, pozbawiony, τινός. Przysł.

μόνον, jedynie, tylko; óδ **μόνον**, nie tylko, z nastp. άλλα και, ale nawet; **μόνον** óδ l. ουχι, niemal, bez mała, nieledwie; t. s. **μονονουχι** i **μονονού**.

Dalej **κατά μόνας**, na własną rękę, sam przez się. przysł. **μόνος**, w jedyny sposób, tylko.

μονοσίδηρος, 2. z samego żelaza.

μονοσιτέω, raz na dzień jeść.

μονόσκηπτρος, on, sam berło dzierzący; sam rządzący.

μονόστως, on, z jednej kości złożony.

μονοστιβής, es, sam idący, samotny.

μονόστιχος, on, z jednego wiersza złożony.

μόνστολος, on, sam wysłany, sam.

μονότεκνος, 2. z jednym dzieckiem.

μονοτοκία, ή, rodzenie jednego młodego.

μονοτόκος, 2. po jednym młodem wydający na świat.

μονοτράπεζος, 2. przy osobnym stole.

μόνοτροπος, 2. samotny.

μονοτροφέω, tylko jedną jeść potrawę.

μονοτροφία, ή, wychowanie pojedyncze, oddzielne **μονοτροφός**, 2. raz jeden przez dzień jedzący.

μονόφθαλμος, 2. jednooki, ión. μουνόφ.

μονόφρουρος, 2. sam strzegący l. strażujący.

μονόφρων, on, mający własne swoje zdanie.

μονοφυής, es, z jednego ciała, cały, z jednego kawała. ión. μουνοφυής.

μονόχηλος, 2. jednokopytowy, z nierozłupanemi kopytami.

μονοχίτων, onος, w sukni tylko spodniej, w tunice.

μονόχρως, 2. i **μονόχρωσ**, ωτος, **μονόχρους**, — **χρους**, on, jednokolorowy.

μονόφηγος, on, z jednym kamieniem, jednym rozstrzygającym głosem.

μόνω, ión. **μουνόω**, rozrzedzić, upojedynczyć, osamotnić, γενεήν, ród w jednej osobie rozplemić l. utzymać, tak że jeden syn tylko rodzi się.

Biern. być osamotnionym, odcitym, opuszczonym, τινός, przez, ód kogo; **ἐμουνόοντο**, stali sami, mieli każdy po jednym głosie tylko. (Her. 2.)

μονοφθέω, śpiewać sam. [123.]

μονοθία, ή, śpiew jednej osoby, solo-śpiewanie.

μονώνυξ, υγος, z jednym kopytem.

μόνας, ή, osamotnienie, rozdział, opuszczenie.

μονότης, ó, samotnik.

μονοτικός, 3. samotnie żyjący.

μονόφι, óπος, jednooki.

μόρα, ή, = **μοίρα**, oddział większy piechoty Spartańskiej.

μοράζω = **μοιράζω**, **μοιράω**, zład pf. pass. **μοιραται**, otrzymał losem.

μορία, ή, święta oliwka sadzona przez Atenę samą na zamku Ateńskim; tudzież inne oliwne drzewa.

μόριμος, on, poet. = **μόρισμος**.

μόριον, τό, zdrobn. **μόςος**, cząstka; członek.

μόριος, ó, Zeús, opiekun świętych oliwek.

μορμολόκειον, τό, (μορμολόειον), strach, strasz-dło, widmo, upiór, **terriculum**. T. s. μορμολόκη, ή.

μορμολόττω, spłoszyć, przestraszyć. Zwykle w Med. τινα, tudzież, obawiać się.

μορμωρός i **μορμωρόπος**, straszny z wejrzania.

μορμύρα, poet. tylko Praes. z szumem płynąć, szumieć; tryskać, τινί, czem.

μορμύω, ośs, ή, też **μορμύων**. ónos. i **μορμύωνος**, ó, strasznydo, strach, larwa, pokraka.

μορσός, εσσα, εν, świętny, błyszczący.

μήρος, ó, los, dola, przeznaczenie; szczeg. niedola, śmierć gwałtowna.

μόραμος, on, przeznaczony (losem) z Inf., szczeg. przeznaczony na śmierć, ήμαρ, dzień śmierci.

μόρσσω, pf. pass. part. μεμορσωμένος l. μεμορσωμένος, powalać, skalać.

μορβάω, postać nadać, ułożyć się, ruchy ciała robić.

μορφή, (dor. μορφή) ή, postać, kształt, wejrzanie; μ. έπων, jedność powieści; zewnątrz, forma, δεινά μορφή, okropność.

μορφήεις, εσσα, εν, kształtny, udatny.

μόρφος, ó, gatunek orla.

μορφωστής, ες, postaciowy, formalny.

μορφώω, kształt nadać, wyobrazić; biern. przyjąć postać.

μόρφωμα, τό, postać, kształt.

μόρφωσις, ή, nadawanie kształtu.

μορφώτρια, ή, rzeźbiarka, tworząca kształty.

μοσσών, ónos, 3. pl. μοσσώνος, drewniana wieża; zład lud w Azji nad Czarnem Morzem zwany, Μοσσώνιοι l. Μοσσόνιοι, ponieważ mieszkał w domach drewnianych, podobnych do wież.

μοσχέιος, 3. cielęcy. κρέα, cielęcina; μ. κονόχος, rzemień, sfora, smycz. *vitulinus*. T. s. **μόσχιος**, 3.

μοσχέωω, sadzić (odrosł), pielęgnować.

μοσχίδιον, τό, zdrobn. odrosł, latorośl.

μοσχίον, τό, zdrobn. cielątko.

μοσχοποιώω, cielę zrobić.

μόςχος, ó, (όσχος), odrosł, latorośl, pręt, różga, gałązka, szcep. Tudzież przen. o ludziach i zwierzętach, n. p. lwiątko, krówka, cielę, i wtedy r. z. wól młody, nie chodzący jeszcze w jarzmie.

μοτόν, τό, l. **μοτός**, ó, skubane płótno, skubanka, szarpie.

μουνάξ, przysł, pojedynczo, sam jeden.

μουναργέω, **μούνος**, i t. p. μον —.

μουνητών, ónos, ó, 10-ty miesiąc attycki (Kwiecień — Maj), w którym przypadało święto Munitychskiej Artemis.

μούσα, ή, eolsk. μούσα, dor. μύσα, lak. μύσα, muza, bogini śpiewu i muzyki, poczyli, tańca i t. d. U Hesyoda jnż 9, z których każda opiekunką była sztuki jakiej l. umiejętności, pierwotnie podobno trzy. Ojcem ich Zeus, matką Mnemozyna, towarzyszkami są Dyonizosa. 2) śpiew, dźwięk, δέσα, boski dźwięk uroczysty; sztuka i umiejętność, ogłada.

μουσαγέτης, ó, przewodnik Muz, Apollo.

μουσειον, τό, świątynia muz, siedlisko muz; tudzież o gaju, pobycie ptaków.

μούσεος, 2. dotyczący muz.

μουσηγέτης, p. μουσαγέτης.

μούσιζω, dor. μουσίζωω (μουσίδωω, eolsk.) grać, śpiewać. Med. zabrzmieć.

μουσικός, 3. muzyczny, muzykalny, ή μουσική, muzyka, śpiew; óswiata, wykształcenie, sztuka; ó μουσικός, muzyk, artysta. Frzysł. **μουσικώς**, muzykalnie, harmonijnie, zgodnie, dźwięcznie.

μούσιμων, ónos, ó, zwierz sardyński, muflon.

μουσολήπτος, on, natchniony.

μουσομανέω, być natchnionym, sztuki namiętnie lubić.

μουσομανής, ές, natchniony.

μουσομανία, ή, namiętne zamknięcie w sztukach.

μουσομαντής, ι, wieszcz.

μουσομήτωρ, ορος, ή, matka muz.

μουσοποιός, ó, twórca, rymotwórca.

μουσοποιός, ó, obcujący z muzami, poeta.

μουσοργία, ή, śpiewanie, granie, pisanie wierszy.

μουσοουργός, ó, zajmujący się Muz kunsztami; ή μ., artystka muzyczna.

μούσώω, wychować kogo w kunsztach Muz, kształcić, oświecać.

μοχθέω, jak μογέω, siłić się; usiłowaniam znużyć się, zmęczyć się, znękać się; τι, znieść, — πο-τείν, ale i z wysiłeniem ukończyć, dokonać, τι.

μόχθημα, τό, wysilenie, trud, mozól.

μοχθηρία, ή, nieużyteczność, nieprzydatność czego; moralna niedobroć.

μοχθηρός, 3, mozolny, biedny, trudny; zły, nieużyteczny, nieprzydatny, zepsuty.

μοχθήωω — μοχθέω, cierpieć w skutek rany bolesnej, cierpieć, bić się, łamać się. τινί.

μόχθος, ó, usiłowanie, trud, mozól, znój; niedola, bieda, nędza.

μοχλευτής, ó, dźwignią ciężary podnoszący i poruszający; motor, sprawca.

μοχλεύω, za pomocą dźwigni poruszać, podnosić; w ogóle: ciężary podnosić i poruszać.

μοχλέω, t. c. μοχλεύω.

μοχλίον, τό, zdrobn. μοχλός.

μοχλός, ó, dźwignia, lewar; pień, konar, zapora, zawora, wrzeczadź.

μό λ, mō, okrzyk bólu.

μούω, ścisnąć wargi, skrzywić usta l. twarz.

μούγαλη i **μούγαλη**, ή, suseł, mysz ostropysk, kretomysz.

μούγός, ó, głos wydobyty ścisnawszy wargi, szloch, jęk.

μούδαίος, 3, zmoczony, zwilgotny, wilgotny, ociekający, ociekły, τινί.

μούδωω. 1) być wilgotnym, τινός, ociekać. 2) od mokrości psuć się, gnić.

μούδροκτυπέω, kuć żelazo gorące, kuć.

μούδροκτόπος, on, kujący gorące żelazo.

μούδρος, ó, rozpalona masa żelaza; **μούδρος** αἴρειν χειρῶν, przejsić przez ogień. 2) przen. bryła kruszcowa.

μούλοεις, εσσα, εν, szpikowy, pełen szpiku.

μούλεός, ó, szpik, mózg, mlecz; treść, główna istota czego, przednia część, jądro, kwiat czego.

μούέω, przygotować do brania udziału w tajemnych obchodach, mysteryach; wtajemniczyć, przyjąć; zwykle w for. med.

μούζω, z zamkniętych ust głos wydobyć, sapać, chrapać, parskać, jęczeć, narzekać.

μούθάριον, τό, bajeczka.

μούθεομαι, mówić, prawić; Przech. z 4. p. wymówić, opowiadać, nazwać; mówić do siebie, rozważać w duszy.

μούθευμα, τό, opowieść.

μούθεώω, — μούθεομαι. T. s. **μούθίζομαι**.

μούθικός, 3, do historii bajecznej się odnoszący, mytyczny, bajeczny.

μούθογράφω, bajki spisywać, bajecznie opisać.

μούθογραφία, ή, pisanie bajek. [cy.]

μούθογράφος, ó, piszący bajki, bajecznie opisują-

μυθολογείω, historią jaką obszernie opowiedzieć.
μυθολογέω, bajeczne opowiadać historie, a t.,
obszernie opowiadać, bając.

μυθολόγημα, τό, bajeczna opowieść.

μυθολογία, ή, opowiadanie baśni o bogach i po-
dań, mitologia; nauka o bogach; w ogóle: rozmowa.
μυθολογικός, 3. biegły w opowiadaniu baśni,
bajek.

μυθολόγος, ό, opowiadający podania, baśnie o
bogach, mytolog.

μυθόμαι = μυθεόμαι.

μυθοποιέω, zmyślać podania, bajki.

μυθοποίημα, τό, zmyślona powieść. T. s. **μυ-
θοποίηα**.

μυθοποιός, ό, zmyślający podania, bajki; mytolog.

μῦθος, ό, 1) słowa, mowa. a) rozkaz, polecenie.
b) rozmowa, rada, postanowienie, uchwała. c) roz-
mowa z sobą samym, zamysł, rozważenie. d) opo-
wiadanie, doniesienie, wieść, pogłoska; stare poda-
nie, zwłaszcza nie zasługujące na wiarę, bajeczne;
zład, bajka, baśń, gadka, przypowieść, myt, tywós,
o kim, πρὸς τινα l. ώς. 2) przedmiot mowy,
rzecz, podstawa; zamysł, pokazna zabiegłość.

μυθώδης, ες, bajeczny, baśniowy, τό μ., bajecz-
na natura, bajeczność.

μύια, ή, mucha, mucha koląca. Przysł. ἐλέφαντα
ἐκ μύιας ποιεῖν, z muchy słonią zrobić.

μυκάομαι, Dep. aor. ep. μύκων zam. ἔμωκον, pf.
μέμωκα (μῦ) 1) ryczeć 2) warczeć, szumieć, zacię-
nić, jęczeć, huczeć.

μυκηθμός, ό, ryczenie bydła, ryk.

μύκημα, τό, ryk; huk.

μύκησις, ητος, ή, ό, 1) grzyb. 2) grzyb u świecy,
o mialo zapowiadac deszcz. 3) skówka (u pochwy).

μυκητής, ό, ryczący.

μυκητίας σαιμάς, ό, z podziemnym rykiem połą-
czone trzęsienie ziemi.

μυκητήνος, 3. z grzybów zrobiony.

μυκητήρ, ήρος, ό, nozdrze, zwykle w l. mng.;
krzywienie nosa. 2) trąba słonią; trąbka, tulej.

μυκτηρίζομαι, dać się wyszydzić.

μυκτηροκόμπος, 2. parskający.

μύλαξ, ακος, ό, młyński kamień; w ogóle, wiel-
ki, okrągły kamień.

μύλη, ή, 1) młyn ręczny (z dwóch okrągłych
na sobie leżących kamieni, z których wierzchni
za pomocą dźwigni (u Homera przez dziewczki)
bywał obracany). 2) jabłko w kolanie. 3) zaśniad.

μυλήφατος, 2. w młynie starty, zmelty, ześru-
towany.

μυλίας, ό, młyński (kamień) bez i z λίθος. T. s.
μυλικός λίθος.

μυλιάω, zgrzytać zębami.

μύλλω, zetrzeć, mleć; spółkować, nadusić.

μυλοειδής, ες, do młyńskiego kamienia podobny.

μύλος, ό, = μύλη.

μυλωθρικός, 3. młynarski.

μυλωθρός, ό, młynarz, pan młyna.

μυλών, ώνος, ό, miejsce, gdzie jest młyn; dom
młyński, młyn, εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, καταβάλλειν,
zwykle kara niewolników. **μυλῖνιον**.

μύνη, ή, pozór, pretekst, wybieg, mitrega.

μύξα, ή, 1) ślina, ślina, smark. 2) nozdrze.

μύξα, ή, satunek drobnych śliwek.

μύξωτήρ, ήρος, ό, = μυκήτήρ, nozdrze, nos.

μυσθηρέω, łapać myszy.

μυσθηράς, ό, łapiący myszy.

μυσκοτόνος, ον, zabijający myszy.

μυστάρων ανος, ό, lekki okręt korsarski.

μύρανος, 2. z myszym ogonem, śpiczarty

μύρανα, ή, i **σμούρανα**, murena, węgorz morski.

μυραλοιφία, ή, pomazanie wonną maścią.

μυρσφία, ή, gotowanie wonnych maści.

μυρσφικός, 3. odnoszący się do gotowania won-
nych maści.

μυρσφός, ό, przygotowujący maści.

μυριαγωγός, 2. prowadzący l. przewożący 10,000
ludzi.

μυριακίς, przysł. dziesięć tysięcy razy.

μυριακόροσ, 2. dziesięciotysiąc bezkowoy.

μυριανδρός, 2. mający 10,000 mieszkańców lub
widzów.

μυριαρχής, ό, i **αρχος**, ό, dowodzący 10,000
ludzi.

μυριάς, άδος, ή, niezliczone mnóstwo, liczba
10,000 ludzi.

μυριετής, ες, niezmiernie długi.

μυρίζω, maścić. Med. namaścić się.

μυρίκη, ή, tamarzyszek, wrzesnia.

μυρικίνος, 3. tamarzyszkowy, wrzesniowy.

μυριόκαρπος, 2. z bezlikiem owoców.

μυριόκρανος, 2. wielogłowy.

μυριόλεκτος, 2. niezliczenie wiele razy powie-
dziany.

μυριόεκρος, 2. z bezlikiem poległych.

μυριόταρχος, ό, = μυριαρχος.

μυριόπλάσιος, 2. niezliczenie razy większej.

μυριοπληθής, ες, niezliczony.

μυρίσιος, 3. ciężo w l. mg., bardzo wiek, — u,
niezliczenie wiele, wielki, długi, zład, niezliczony,
niezmierzony, tysiacyzny, rozliczny, αἰ μ. πόλεις,
mający bez liku ludzi; **μυρία εἰδέναι**, posiadać
rozliczne wiadomości, rozległą mądrość. Przysł.

μυρία, niezliczenie, bez liku. 2) **μύριοι**, 3., dzie-
sięć tysięcy; szereg. οἱ μύριοι, 10,000 Greków,
którzy z Cyrusem wyszli a których odwrot opi-
suje Ksenofon. W l. pojed. ἔπος άσπίς.

μυριοστός, 3. dziesięciotysięczny.

μυριοστός, ύος, ή, liczba, mnóstwo, dziesięciu
tysięcy.

μυριοτευχής, ες, z niezliczonym mnóstwem
zbrojnych.

μυριόφόρος, 2. ναύς, = μυριαγωγός.

μυριώνυμος, 2. z bezlikiem nazwisk.

μύρμαξ, ακος, ό, dor. = μύρμηξ.

μυρμηκιά, ή, gniazdo mrówek.

μυρμηκία, αἰ, mrówiska, mrówcze kopce. 2)
trele, wyćwierki i inne przesady i wykwinety
w muzyce, które sypią się l. roją jako mrowisko
lub tak pomięszane są i kręte jak szlaki mró-
wek.

μυρμηκώδης, ες, = μυρμηκιοειδής, mrówkowaty,
pełen mrówek.

μύρμηξ, ηκος, ό, 1) mrówka; **μύρμηκος άτραποι**,
modulacyo zawikłane, rulady. 2) jakiś zwierz w
Indyi bajeczny.

μύρον, τό, często w l. mng., wonny olejek, maść;
balzam.

μυρόπνοος, scgn. — πνοός, woniejący olejkami,
pełen mrówek.

μύρωπιξ, ηκος, ό, 1) mrówka; **μύρωπικος άτραποι**,
modulacyo zawikłane, rulady. 2) jakiś zwierz w
Indyi bajeczny.

μύρον, τό, często w l. mng., wonny olejek, maść;
balzam.

μυρόπνοος, scgn. — πνοός, woniejący olejkami,
pełen mrówek.

μυροπωλείον, τό, skład l. sklep, gdzie olejki, ma-
ści sprzedawano. T. s. **μυροπώλιον**, τό.

μυροπώλης, ό, sprzedający maści l. wonne olejki.

R. ż. **μυρόπωλις**, εδος.

μυρόχριστος, 2. napojony l. namaszczoney olejkami.

μυρόων, maścić.

μύρρινή, ιον. **μυρσίνη**, ή, gałęź mirtowa, wie-
niec mirtowy.

μυρρίνων, ώνος, ό, gaj mirtowy.

μωρσίνη, p. μωρσίνη.

μωρσνοσιδής, ές, podobny do mirtu.

μώρσινος i **μώρρινος**, 3. mirtowy.

μώρτον, τό, jagoda mirtowa. 2) część wstydliwego członka niewiasty, = κλειτορίς.

μώρτος, ό, drzewo mirtowe.

μώρταν, **ωνος**, ό, przewisko niewieściucha.

μώρω, płynąć, τινί. Zwykle w med., płakać, rozplwać się, tonąć w łzach, narzekać. Czynn. τινά, oplakiwać, aor. έμωρατο.

μώρωμα, τό, masło.

μῶς, μῶς, ό, 1) przysłów. μῶς έν πίττη, έν έλμη, μῶς πίττης γεβατα, zabrań! w błoto, złapał się. 2) gatunek wieloryba. 3) muskuł, myszka. **mus**.

μῶσαγμα, τό, pokalanie, zakał.

μῶσαρός, 3. nieczysty, brudny, straszny, ohydny, okropny.

μῶσατόμαι, dep. pass. czuć wstręt jakby do czego nieczystego; brzydzić się, τί.

μῶσιδδω, lak. = μῶσιζω.

μῶσος, τό, zakał, ohyda, zbrodnia, czyn występny, obrzydliwy.

μῶσπολέω, biegać jak mysz.

μῶσταγωγός, wprowadzić, wdroiżyć w misterye, wtajemniczyć.

μῶσταγωγία, ή, wprowadzenie w misterye, wtajemniczenie.

μῶσταγωγός, ό, wdrażający w misterye, wtajemniczający.

μῶσταξ, **ακος**, ό, was. = μάσταξ.

μῶστηρικός i **μῶστηριακός**, 3. mistyczny, odnoszący się do tajemnic.

μῶστηρία, τά, tajemniczy obrządek bóstwa l. uroczyść jego, a) Kabirów w Samotracyi. b) eleuzyński Demetery, wielki i mniejszy. 2) w now. testam, tajemnica, tajemnica święta.

μῶστηριώδης, ές, tajemniczy.

μῶστηριώτης, **ιδος**, ή, do tajemnic, misteryów odnoszący się.

μῶστης, ό, wdrożony w misterye, wtajemniczony.

μῶστικός, 3. tajemniczy; mistyczny, misterów dotyczący.

μῶστοδόκος, 2. przyjmujący l. obejmujący wtajemniczonych.

μῶσώδης, ές, = μῶσαρός.

μῶτις, **ιδος**, ή, wnętrze sepii. zastępujące wątrobę. **μῶττατώω**, na miazgę, na kwaśne jabłko rozbić, rozmiażdżyć.

μῶττατός, ό, jakaś potrawa na kształt lemięzki czyli famuly (z czosnkiem), tudzież: jakiś ostry, musztardowy sos.

μωχαίτατος i **μῶχατος**, p. μῶχος.

μωχιζω, usta do szydu wykrzywić.

μωχισμός, ό, chrapot, rzeżenie.

μῶχος, 3. z wnętrza idący, wewnętrzny, μῶχόν τι χρημπεταδόν, z głębi piersi. Stp. najw. μῶχatos, μωχαίτατος, μωχίστατος, μωχοίτατος i μωχάτατος, w najgłębszym kącie, ζε. *intimus*.

μωχμός, ό, szlochanie, narzekanie, jęk.

μωχόθεν, przysł. z głębi, z wnętrza.

μωχοίτατος, stp. nw. do μῶχios.

μωχόνδε, przysł. do wnętrza, w pośrodek.

μῶχος, ό, często w l. mug., wnętrze, ką, najdalej kąt, parów, zatoka, przepaść; skryte, ciemne miejsce; διά μῶχόν, z ukrycia; έν μωχοίς, w ukryciu, μωχῶ Ἄργεος, w głębi Argos, t. j. Peloponezu.

μωχότροπος, 2. skrytego sposobu myślenia.

μωχώδης, ές, ze skrytymi przestrzeniami.

μῶω, 1) prz. zamknąć się, zawrzeć się; μῶσα, z zamkniętymi oczyma. 2) przem. usnąć, skończyć się.

μῶώδης, ές, na kształt myszy. 2) pelen myszek, muskułów.

μῶών, **ωνος**, ό, miejsce, gdzie zbiegają się muskuły.

μῶωπάξω, być krótkowidzem.

μῶωπία, ή, mysza dziurna.

μῶωπίξω, batogiem, biczem zaciąć; bość. W Med t. s. opędzać się bąkom, gzm.

μῶωπός i **μῶωφ**, **ωπος**, ό, 1) bąk, giez, ślepiec. 2) bodziec, ostroga; przem. bodziec. 3) przym. krótkowidzący.

μῶωα = μῶωσα.

μῶωός, ό, szyderca.

μῶωλος, ό, znój, z dod. l. bez Ἄργος, walka, bój.

μῶωλο, **υος**, **τός**, ziele bajeczne moly, czarodziejskie.

μῶωλσις, ή, opieczenie mięsa z wierzchu tak, że w środku jest surowe.

μῶωλώω, **μῶωλώωω**, osłabić. 2) opiecz.

μῶωλωπίξω, posinić, siniec l. ciągi zrobić.

μῶωλωφ, **ωπος**, ό, siniec, ciąga, guz.

μῶωμάομαι, Dep. med. i **μῶωμέομαι**, ganić, szydzić. τινά.

μῶωμέωω, t. c. poprzedz.

μῶωμητός, 3. godzien nagany.

μῶωμος, ό, nagana, szyd, naigranie, zmaza, μῶωμον ανάφασι, przypiąć łatkę. 3) Uosob. bóg nagan y i szydu.

μῶων, partyk. pytaj, powstała z μῆ οὐν, toć nie? przecie nie? czy może? czy przypadkiem? *num*.

μῶωνώς, **υχος**, ό, za μῶωνώος, jednokopytowy, z całym, nie rozlupanym kopytem.

μῶωνοχος, 2. t. c. poprzedz.

μῶωομαι, ep. imperf. μῶωω, pożądać. p. μῶωομαι.

μῶωοίωω, być blaźnem, głupcem, tępy; πείραω, szalona próba zrobić. W nowym testam. f. bierna stać się l. być niesmacznym.

μῶωρία, ή, głupota, blaźństwo, tępość, nierozum; **μῶωρία**, głupio.

μῶωρολογέω, głupio gadać, bredzić.

μῶωρολόγημα, τό, nierozsądna mowa, głupia powieść.

μῶωρολογία, ή, bredzenie, głupie gadanie.

μῶωρός, att. **μῶωρος**, 3. i 2. tępy, głupi, blaźński, nierozumny; bezbożny.

μῶωροσόφος, ό, blaźński mędrzec, l. mądry blaźniak, zgłupić, odurzyć. [zen.]

μῶωσα, p. μῶωσα.

V.

N, ν, νῶ, trzynasta głoska alfabetu greckiego; jako znak liczb. ν = 50, νν = 50,000. Znak trzynastej pieśni Iliady i Odysei.

ναβαιασαπρεῦ, (po Trybalsku) tak jest.

νάβλας, ό, (νάβλας, νάμβλας), instrument muzyczny strunowy.

ναί i **ναίχι**, partyk. przytakuje i zarecza w odpowiedziach i przysięgach, *tak, tak tak, zaiste, na prawdę, za prawdę*; niekiedy *μά* z 4 p. dodaje się. **ναϊάς**, **άδος**, ή, nimfa rzeczna l. wodna. **ναϊδών**, τό, zdrobn. obdaszek nad popiersiami przodków

ναετώω, tylko w Praes. i Impf.; imiesł. **ναετώωσα**, impf. częst. **ναετάσσκον**, mieszkać, ἔν τινι, i t. p. Przech. z 4 p., zamieszkac. 2) być zamieszkanym, leżeć.

ναϊκή, mówi Scyta zam. **ναϊκή**.

νάϊος, dor. = **νήϊος**, okrętowy, z okrętów złożony, korablowy.

ναΐσκος, ó, zdroba. **ναός**.

ναϊχή, p. **ναί**.

ναίω, poet., ep. inf. **ναίμεν**, impf. częstotł. **ναίσκε**, aor. 1. **ἔνασσα**, ep. **νάσσα**, pass. **ἐνάσθη**, po sycylsku za **οίκεω**, mieszkać, **κατά, περί, παρά τι**, z 3 p. ἐπί τινι, leżeć, być zamieszkanym. 2) przech. a) zamieszkac, rí, przebywać. b) kazać zamieszkać, osadzić, w f. biern. osiąść, t. s. w Med. 3) płynąć.

νάπη, ή, skóra z wlna, runo.

νάπος, τό, t. c. poprzedzaj.

νακός, 3. spłisniony, folowany.

νάμα, τό, płynąca woda, ruczaj, źródł, krynica, źródło, przén. potok.

ναματιαίος, 3. płynący.

ναματώδης, ες, zdrojowy.

ναμερτής, **ναμερτεία**, dor. = **νημερτής** i t. d. **νάνος**, ó, i **νάνος**, karzeł, lalka.

ναννοφυής, ες, karłowatego wzrostu.

ναννώδης, ες, karłowaty.

ναοπόλος, ión. **νηπόλος**, przebywający w świątyni, jój dozorca.

ναός, ó, ión. **νηός**, att. **νεός** (**ναίω**), mieszkanie czyli przybytek (pobyt) boga na ziemi, świątynia; szczeg., nazwa świątyni, kaplica, w której wizerunek boga stoi.

ναοφύλαξ, ó, dozorca, stróż świątyni.

ναοπαῖος, 3. z lesnemi parowami.

νάπη, ή, dolina l. parów lesisty, knieja, dolina.

νάπος, τό, t. c. poprzedzaj.

νάπυ, υος, τό, att. = **σίναπι**, 3 p. **νάπει**, v. **βλέπεσθ**, kwaśno spoglądać.

νάρδινος, 3. nardowy.

νάρδος, ή, narduszek, szpikanarda, rosl., tudzież: olejek nardowy.

ναρθήκνος, 3. zapalczkowy.

ναρθηκοπλήρωτος, 2. zapełniający lodygę zapalczki.

ναρθηκοφόρος, 2. dzwigający pret zapalczkowy. Przystawo. πολλοί μὲν ναρθηκοφόροι, Βάκχοι δὲ γε πάθροι, wielu nosi znaki zewnętrzne natchnienia, nie będąc rzeczywiscie natchnionymi.

νάρθηξ, **ηκος**, ó, 1) zapalczka; w jój lodydze Prometeusz iskrę ognia z nieba zniósł na ziemię. 2) z **ἐκράντιναι**, puszki ze sloniowej kości do lekarstw; w ogóle: puszka; ztąd ή ἐκ τοῦ **νάρθηκος** (**ἐκδοσις**), recenzja Arystotelesowa Homera, która Aleksander W. w puszcze takiej z sobą wozil. **ferula**, **cista**.

ναρκάω, stężeć, zmartwieć, zdrtwieć.

νάρκη, ή, 1) roch, raja (elektryczna), ryba. 2) stężenie, odrętwienie.

νάρκισσος, ó, (**ή**), narcyz. **narcissus**.

νασμός, ó, plynienie, źródł, woda.

νάσσω, att. **νάπτω**, fut. **νάξω**, perf. pass. **νέασμαι**, przydeptać, udeptać; weisnać, napelnić.

ναστός, ó, kołacz ofiarny.

ναυαγέω, ión. **ναυηγέω**, rozbić się; nie udać się.

ναυαγία, ión. **ναυηγήη**, rozbić się okrętu.

ναυάγιον, τό, ión. **ναυήγιον**, rozbitki, szczątki rozbitego okrętu.

ναυαγός, 2. ten, któremu się okrętu rozbił, rozbitek, ten co poniósł szkodę.

ναυαρχέω, być dowódcą okrętu.

ναυαρχία, ή, dowództwo na jednym l. kilku okrętach.

ναυαρχίς, **ίδος**, ή, sc. **ναῦς**, okręt admirałski.

ναύαρχος, ó, dowódzca okrętu l. floty, kapitan, admirał.

ναυβάτης, ó, żeglarz, żeglarski, ξένω, najmnicze wojsko morskie.

ναυδέτον, τό, cum (okrętowy).

ναυκληρέω, 1) posiadać okrętu, być panem okrętu; kierować, rządzić, πόλιν. 2) posiadać i wynająć dom.

ναυκληρία, ή, froktoyu handel; żeglarstwo,

ναυκληριόος, 3. odnoszący się do pana okrętu.

ναυκληριον, τό, okrętu froktoyu. 2) przystań.

ναυκληρος, ó, 1) pan, patron, kapitan okrętu; rządzca, wódt.

ναυκραρος, ó, właśc. to co **ναυκληρος**, komitet wybrany z naukrarij, których w każdej **fylle** było 48, z przytaniami na czele, tworzącymi przyboczna radę dziewięciu archontów.

ναυκρατέω, na morzu odnieść zwycięstwo.

ναυκράτης, ες, panujący na morzu, mający potężna marynarkę; tudzież z 2. p.

ναυκράτωρ, ó, dowódzca l. pan okrętu.

ναῦλον, τό i **ναῦλος**, ó, przewozowe.

ναυλόγη, 1) przr. stać w porcie na kotwicach. 2) przén. czatować, zasadzkę zrobić na okrętach, **τινά**.

ναύλοχος, 2, będący przystania, ostoja dla okrętów. Rzecz. (**τά**) **ναύλοχα**, przystanie.

ναυλόω, wynajac, a Med., najac okrętu.

ναυμαχέω, walczyć na morzu, mieć wojnę morską, stoczyc bitwę morską, **τινά**, z kim. czem l. na czem.

ναυμαχησῖω, desiderat. do poprzedz., mieć chęć stoczyc bitwę morską.

ναυμαχία, ή, bitwa morska. [skiej.]

ναύμαχος, on, zdalny, przydatny do walki morskiej.

ναυπηγέω, 1) Czynin i Biern. budować okrętu. 2) Med. budować sobie l. kazać sobie budować okrętu, ale i to, co form. czynna.

ναυπηγήσμιος, 2 i 3, zdalny do budowy okrętów, przydatny, ξόλα, budulec okrętowy.

ναυπηγία, ή, budowa okrętów.

ναυπηγικός, sposobny do budowy okrętów.

ναυπηγιον, τό, warsztat okrętowy.

ναυπηγός, ó, budowniczy l. cieśla okrętowy.

ναύπορος, = **ναυσίπορος**. 2.

ναῦς, ή, ión. **νηός**, gen. att. **νηός**, ep. i poet. **νηός**, skróc. **νεός**, Trag. **ναῦς**, 3. p. **νηῖ**, dor. **ναί**, 4. p. **ναῦν**, ep. i poet. **νηα**, **νεα** (1 zgl.), dual. **νεσῖν**, plur. **νηῖς**, ión. też **νεῖς**, trag. **ναῖς**, gen. **νεῶν**, ión. i staroatt. **νηῶν** i **νεῶν**, trag. **ναῶν**, 3. p. **ναῶσι**, ep. i ión. **νηῶσι**, **νηῖσσι**, **νεῖσσι**, 2 i 3 p. też **ναῦρι**, **ναῦρι**, 4. p. **ναῦς**, ep. i ión. **νηῖς**, **νεῖς**, okrętu, u Homera zwykle z 20 wiosłami t. j. 10 po każdej stronie; później z 2, 3, 4, 5, i więcej rzędami ławek dla wiosłujących. **navis**.

ναυσθλόω, p. **ναυστολέω**.

ναυσία, ή, att. **ναυσία**, ή, choroba morska.

ναυσίαιω, att. **ναυσίαιω**, mieć chorobę morską l. sklonność do womitów.

ναυσικλειτός i **ναυσικλοτός**, 2. słynący z żegluga. R. ż. — ή, w hymn. na Apoll. 31.

ναυσιδόδη, ή, lina okrętowa, cum.

ναυσιπέριτος, spławny.

ναυσίπορος, 2. jadący na okrętach, okrętowy. 2)

ναυσίπορος, 2. spławny.

ναυσιότονος, βρίς, oplakana kłeska ohydna okrę-
ναυσιφόρητος, 2. żeglarski. [tów.
ναυσιώδης, ες, 1. **ναυσιώδης**, mający chorobę
morską, skłonny do womitów.
ναυσταθῖνον, τό, i **ναυσταθμός**, ό, przystań,
ostój, stacja okrętowa, stanowisko okrętów, flota.
ναυστολέα, 1) Czynn. przech. i Med. przewieść
na okręcie, τί, i to εἰς τι. 2) nprz. płynąć okrętem,
ἐκ τινος, zkąd; kierować okrętem i w ogóle, kie-
rować.
ναυστολήμα, τό, i **ναυστολία**, ή, żegluga, πόν-
του, po morzu.
ναυστολος, 2. (στέλλω) płynący.
ναύτης, ό, żeglarz, marynarz; majtek
ναυστιάω, p. ναυσιάω.
ναυστικός, 3. okrętowy, żeglarski, marynarski,
morski, ή ἀπέβασεις, ładowanie okrętami, ή ξυμ-
μαχία, przymierze z potęgą morską; κίνδυνος, α-
γών, bitwa morska; ἀρχή, panowanie na morzu;
στρατός, siła zbrojna morska. Rzecz. a) ό v., ma-
rynarz. b) ή v., żegluga. c) τό v. a) marynarstwo.
β) marynarka, flota, siła zbrojna m. rska. γ) służ-
ba okrętowa. δ) ό δανεισμός, kapitał wypożyczony
na handel morski. 2) trudniący się żegluga, bie-
gły w żegludze.
ναυστιλία, ή, ion. — **ιη**, ή, kierowanie okrętem,
w ogóle, żegluga, żeglarstwo, wyprawa morska.
ναυστιλλομαι, Dep. (tylko w Praes. i Impf.) tru-
dnić się żegluga, kierować biegle okrętem, lawi-
rować, krażyć, kolować okrętem; w ogóle, płynąć,
żeglować, εἰς τι, dokąd; ὅπως σέλμασι, utonąć.
nav'io.
ναυτίλος, ό, = ναύτης. 2) gatunek polipa.
ναυσιώδης, p. ναυσιώδης.
ναυτοδίκαι, οί, w Atenach trybunał morsko-hand-
lowy.
ναυτοκράτωρ, t. c. ναοκράτωρ.
ναυτολόγος, ό, zbierający pasażerów okrętowych.
ναυτοφορος, 2. rozbitny.
ναυτοφρακτος, 2. otoczony, zasłonięty okrętami.
νάω, tylko w Praes. i Impf. i **ναίω**, ep. płynąć,
być pełnym, opływać, τινί, w co l. w co. fluo.
νεάγγελτος, 2. niedawno doniesiony, świeży.
νεάζω, być młodym; τό νεάζων, młode pokolenie,
przen. po młodzieniecemu działać.
νεαίρετος, 2. niedawno l. dopiero co schwytany.
νεαλής, ες, (ἀλής), właśc. świeżo zebrany; w o-
góle, świeży, młody, krzepki; nieświadomy.
νεανίας, ου, ion. νεηνίης, ό, młodzieniec. Rzecz.
młodzieniec; często w prozie łączy się z tem po-
jęcie swawoli, zuchwalości.
νεανισμομα, τό, młodzieńcze postępowanie, lekko-
mysłny, potywczy czyn.
νεανισομαι, być młodzienцем, lekkomyślnie,
swawolnie sobie poczynać. T. s. νεανίζω.
νεανικός, 3. młodzieńczy, silny, krzepki, tegi;
swawolny, zuchwały; ale i, piękny, wyborny.
νεανίς, ιδος, ή, ion. νεηνίς, r. ż. do νεανίας,
młodzienca, dziewica, panna.
νεανισκευομαι, być młodzienцем; przepędzić
wiek młodzieńczy.
νεανισκος, ό, ion. νεηνίσκος, młodzieniec.
νεαροποιέω, odnowić, odświeżyć.
νεαρός, 3. młody, młodzieńczy, świeży.
νεατός, p. νέος.
νεατός, ό, uprawa ugoru, odłogu.
νεασι, odnowić, przeorać ugor; νεαμένη sc. γή,
świeżo zorany ugor.
νεός, p. ναός.

νεβριος, 3. jelonkowy.
νεβριάς, ό, podobny do jelonka.
νεβριζω, włożyć na się skórę jelonka, obchodzić
uroczystość Bakchosowa.
νεβρίς, ιδος, ή, skóra jelonkowa, odzienie Bak-
chosa i Bakchantek.
νεβρογόνο, 2. jelonkowy.
νεβρός, ό, jelonek, młody jelen; jako symbol
trwożnego popłochni. Przysł. ό νεβρός των λέοντα
(sc. αίρετ), o tem co wbrew oczekiwaniu nastąpiło.
hinnulus.
νεβροφόνος, 2. zabijający jelonków.
νεθηγενής, ες, dopiero co zrodzony l. wyległy.
νεθηθαλής, ες, ion. za νεοθαλής, nowy, świeży.
νεηκής, ες, świeżo ostrzony.
νεηκονής, ες, t. c. poprzedz.
νεηλατος, 2. świeży; νεηλατα, placki z świeżo
zmeltej mąki, świeżo zrobiony.
νεηλιφής, ες, świeżo pomazany.
νεηλής, ουδός, ό, ή, świeżo przybyły, przybysz.
νεηνίης, ό, ion. = νεανίας i νέος.
νεηνίς, ιδος, ή, att. i dor. νεάνις, r. ż. do po-
przedz., młodzieńczy, młody, dziewiczy. Rzecz.
dziewica.
νεηφατος, 2. poet. zam. νεοφατος, świeżo (pierw-
szy raz) brzmiający.
νείατρα, ή, **νείατος**, p. νέος.
νεικέω i ep. także **νεικέω**, conj. 3. l. p. ep. też
νεικέωμαι zam. νεικέη, impf. νείκετον, częstotl.
νεικέσκον, fut. νεικέσω, aor. ep. νείκεσα i νεί-
κεσσα. 1) nprz. walczyć, spierać się, kłócić się;
wasnić się, τινί, z kim; εἰνεκά τινος, o co, τινί
νείκεα, lżyć kogo. 2) przech. ganić, lajać; mar-
twić, τινά i to τινί, czem.
νεικη, ή, = νείκος.
νείκος, τό, kłótwa, spór, waśń, niezgoda. a) naga-
na, przygana, lajanie, fukanie; rozprawa w są-
dzie. b) walka, bitwa, bój. c) pobudka, powód do
kłótni, sporu.
νειλοθεις ή, ες, ogorzały nad Nilem.
νειλομέτριον i **νειλοσκοπίον**, τό, słup do mie-
rzenia wysokości wody w Nile.
νειόθεν, νεοθέν, p. νέος.
νειομαι p. νεομαι.
νειοποιέω, ugorom zrobić, kawał ziemi zostawić
nieuprawionym.
νειός, ή, właśc. ion. = νέος, sc. γή, ugor, grunt
nieuprawiony przez dłuższy czas, który potem
na nowo orza, novale.
νειος, p. νέος.
νειρα, ή, 1. **νειρα** = νείατρα, podbrzusze, wnętr-
ności.
νειρω, p. νερω.
νεκός, άδος, ή, stós trupów.
νεκράγγελος, ον, zwiastun-ka śmierci.
νεκραγωγέω, wyprowadzić ciała (umarłych).
νεκρακαδημία, ή, akademia trupia.
νεκρικός, 3. dotyczący umarłego, τό v., sprawy
pogrzebowe; νεκρικός τήν χροίαν έχων, kolor trupi.
νεκροδέγμων, ό, przyjmujący umarłych.
νεκροδοχίον, τό, schowanie umarłych, trumna.
νεκροκορνιθια, τά, wykopane z grobów korync-
kich urny misterne.
νεκροκόσμος, 2. ubierający umarłych.
νεκρομαντία, ή, zaklanianie umarłych.
νεκρομομπός, 2. przeprowadzający umarłych.
νεκρός, ό, ion. i poet. νέκος, ουός, ό, 3 l. poj-
wékuł, 1. mng. νεκέσσι i νέκοσσι, 4. l. mng. νέ-
κος zam. νέκος, przym. umarły, zgasyły. Rzecz.

δ v. a) umarły, zgasły, mieszkaniec podziemia. b) trup, ciało, *τύπος*, czyje.

νεκροσολέω, grzebać umarłych.

νεκροσουλία, *ή*, odzieranie ciała zmarłych.

νεκροφάγος, zreć trupów, ciała.

νεκροφόρος, 2. wynoszący l. grzebiący umarłych, portant.

νεκρός, zabić, uśmiercić.

νεκρώδης, *ες*, trupi.

νέκρωσις, *ή*, zabijanie; odumieranie.

νέκταρ, *αρος*, *τό*, nektar, napój bogów, wino czerwone wonne; przen. z *μελισσάν*, o miodzie.

νεκταρέος, 3. nektarowy, boski, piękny.

νεκρόδαλος, poczwarka jedwabnika.

νεκρία, *ή*, a) ofiara zmarłym dawana celem wywolywania ich z podziemia. b) błaganie, uroczystość umarłych.

νεκρομαντεία, *ή*, = *νεκρομαντεία*.

νεκρομαντείον, *τό*, ioń. *νεκρομαντήϊον*, t. c.

νεκρομαντείον, wyrocznia umarłych.

νέκυς, p. *νεκρός*.

νεμέθω, poet. = *νέμω*, *νεμέθοντο*, paśli się, żarli.

νεμεσάω, ep. też *νεμεσάω*, f. *νεμεσθήω*, aor. 1. ep. *νεμίσθηα*, pass. *νεμεσθήην*, 3 l. mng. *νεμίσθησθαι* zam. — *θησαν*, i Dep. Med. **νεμεσίζομαι**,

(w praes. i impf.) 1) czynn. oburzyć się, gniewać się, rozjątrzyć się, wziąć za złe, *τινί*, na kogo l. komu, i to *τί*, z powodu, z *ὀνεκα* albo inf. 2) Med. z aor. biern. a) oburzyć się, gniewać się na siebie, mieć wstyd, za niesłuszność poczytać, wahać się, wstydzić się, z dod. lub bez *θουμῶ*, z Inf. i Acc. c. inf. b) = Act. *τινί*, mieć, poczytać komu za złe, wdrygać się, lękać się, *τί* i *τινά*.

νεμέσεια, *τά*, uroczystość Nemezysowa, na cześć zgasłych.

νεμεσσητικός, 3. skłonny oburzyć się na niezasłużone szczęście.

νεμεσσητός l. **νεμεσσητός**, 3. 1) oburzający, na zarzut zasługujący, nieprawny, nieprzyzwoity, z Inf. *τὸ* v., nagany godna rzecz. 2) to, czego się kto lęka; przed czym się wdryga, szanowany (Dor. *νεμεσσητός*).

νεμεσίζομαι, p. *νεμεσάω*.

νέμεσις, *ή*, 2. p. *κως*. ioń. *ιως*, 3. p. *νέμεσι*, zam. *νέμεσαι*. A. 1) sprawiedliwe oburzenie, nagana, gniew, kara, zapłata. 2) wstręt, gniew, co jest bezbożnem; ob v., nie dziw, nie należy poczytać za złe, z Inf. 1. Acc. c. inf. — 3) obawianie się nagany l. wstydu, punkt honoru. B) bogini pomsty, kary.

νέμετωρ, *ορος*, *ὁ*, sędzia, mściciel.

νέμησις, *ή*, rozdzielanie.

νέμος, *τό*, pastwisko, wygon; gaj, las.

νέμω, pf. *νέμηκα*, poet. przedłużon. **νέμεθω** (tylko w inf. med.) i ioń. i poet. *νωμάω*, aor. 1. ep. *νώμησα*. 1) Czynn. i biern. 1) roz-wy-po-dzielić, dać, przysądzić, przypisać, poświęcić, poruczyć, pozostawić, ustąpić, *τί* i to *τινί*, komu; *ζτάδ μέρη*, na części podzielić, (*τὸ*) *ἴσων* i *τὰ ἴσα*, dać równą część, dostojność, sprawiedliwość wymierzać, postawić na równi, *ἐλαττον τινα*, uposłedzić kogo, sponiewierać; *πολύ τινα*, poważać kogo, wiele o kim trzymać; *ὤραν τινός*, dbać o kogo. 2) przywłaszczycy sobie, zagarnąć, posiadać, zając, panować, władać, kierować, zawiadować, postępować; poruszać, uprawiać, zamieszkać, mieszkać, użyć, wyzyskiwać, *τί*, *co*; *ἔχων ἐπὶ σκήπτρου*, wspierać berłem; *ἐξ ἴσου*, podług prawa równo wystąpić z kim; *κατὰ κράτος*, despotycznie

panować. Przen. *τί* l. *τινά* *τι* l. *τινά* z przym., poczytać kogo za *co*; uważać za *co*, zrobić czem, stworzyć; *νόον ἐπὶ στήθεσιν* l. *φρασί*, poruszać myśl jaką w duszy, rozważyć, mieć w myśli, zamierzać, *τινά*, z imielc. uważać na kogo, gdy. Biern. *ζῆν*; *ὄπὸ* *τινι*, należeć do kogo. Szczeg. 3) udzielić na pastwisko, pozwolić pasać, spasać; przen. pochłonać. Biern. być spasiuym, zjedzonym, *τινί*, od czego l. kogo. II) Med. 1) podzielić między siebie, wziąć, zając; szc eg. podzielić się spadkiem l. dziedziectwem, dziedzić, *τί*, i to *πρός* *τινα*, z kim. 2) sobie przysądzić, odnieść, opanować, dostać w podziale, posiadać jako część swoją, używać, zamieszkać, *τί*, *co*. 3) iść na paszę, paść się, żywić się, spasać, zjeść, pożerać, pochłaniać, szczyżyć się, *τί*, *co*; *ἐν* *τινι*, w czem, *ἐπὶ* *τινα*, dokąd. 4) = Act. zawiadować, kierować, *τί*.

νέμασμα, p. *ναίω* i *νάσω*.

νεόμαι, dor. i ioń. = *νεόημαι*, *νοέω*.

νεόαλωτος, = *νεάλωτος*, świeżo złapany.

νεοαρδής, *ες*, świeży, świeżo zroszony.

νεοβάπτιτος, 2. nowochrzcony.

νεογαίος, 2. nowozamężny, młodożeniec, młodożenicowa.

νεογενής, *ες*, nowonarodzony, nowo powstały.

νεοηλιός, *ή*, *όν*, nowonarodzony, młody, mały.

νεοηής, *ες*, i **νεοηνός**, (segn. — z *νεοηνος*) nowonarodzony.

νεογραπτός, 2. świeżo malowany l. pisany.

νεοήριος, 2. z młodzień, krzepkimi członkami; w ogóle, młody.

νεοδαμώδης, *ες*, (*δημος*), Neodamoda, nazwisko Helotów w Sparcie po ich uwolnieniu. Rzecz. *τὸ* *νεοδαμώδες*, wyraz Neodamoda.

νεόδαοτος, 2. świeżo ściągnięty, ze skóry odarty.

νεοδιδάκτος, 2. świeżo wćwiczony, w pamięć wrażony.

νεοδηής, *ήτος*, i **νεοδηητος**, 2. nowo zbudowany, świeżo uarzmiony, zabity, nowo zmożny, świeżo zaprzężony. **νεοδη. γάμοι**, nowy związek małżeński.

νεοδρεπτός, 2. świeżo zerwany.

νεοδρεπτος, t. c. *νεοδρεπτος*.

νεοζυγής, *ες*, i **νεόζυγος**, 2. świeżo wprzężony w jarzmo, nowo zamężny l. zaślubiony.

νεοθαλής, *ες*, świeżo zieleniejący l. wypuszczający, p. *νεός*. [jacy.]

νεοθηητος, *ον*, świeżo ostrzony.

νεοθηηής, *ες*, świeżo wypuszczający, zieleniejący. Dor. *νεοθαλής*.

νεοθηηλος, *ον*, t. c. poprzedz.

νεοθηηής, *ήτος*, niedawno zmarły.

νεοήη, *ή*, poet. młodość, zapal młodzieńczy.

νεοήκος, 2. świeżo zbudowany.

νεοκατάστατος, 2. dopiero co osiadły l. wprowadzony.

νεοκηδήής, *ες*, nowemi troskami zdjęty, w świeżym smutku.

νεοκλωστος, *ον*, świeżo uprzedzony.

νεοκόνητος, t. c. *νεακόνητος*, p. *νεηκής*.

νεοκόπητος, *ον*, świeżo ścięty l. wycięty.

νεοκότος, 2. nowych przymiotów, nowy.

νεοκράς, *ατος*, i **νεοκρατος**, 2. świeżo, dopiero co zmieszany; świeżo złączony l. zjednany.

νεοκτινιος, 2. nowo założony, nowozbudowany.

νεοκτινος, 2. dopiero co zabity.

νεολαία, *ή*, młody lud, młode pokolenie, młodź.

νεόλουτος, 2. dopiero co myty l. kąpany.

νεόμαι, poet. dep. śegn. **νεόμαι**, 2. i 3. sing. **νεῖται**, inf. **νεῖσθαι** i **νεόσθαι**, 2. l. p. Conj. **νέηται**. zam. **νέη**. (Czas teraźniejszy ma znaczenie czasu przeszłego zwykle) i **νέισσμαι**, fut. **νέισμαι**, **νέσθαι**, **νέσθαι**, oddalić się, wrócić z dod. l. bez **πάλιν**, **τί**, dokąd, **οἰκόνδε**, **οἴκαδε**, **θεῖο** i t. p. lub **εἰς**, **πρός** **τι** i t. p.

νεομηρία, **ή**, att. zwykle śegn. **νεομηρία**, now (księżycyca).

νεονυμφος, 2. nowo zaślubiony.

νεοπαγής, **ές**, nowy, dopiero co spojony; dopiero co zwarzony.

νεοπαθής, **ές**, świeżo boleścią zdjety.

νεοπενθής, **ές**, w świeżej boleści pogrążony.

νεόπηκτος, **ον**, = **νεοπαγής**.

νεόπλουτος, 2. niedawno zbogacony; ząd, bogactwem się pyszniący.

νεοπλουτής, **ές**, i **νεόπλουτος**, **ον**, świeżo myty 1. kapany.

νεόποκος, 2. (πέλω) świeżo strzyżony.

νεοπολίτης, **ός**, świeży obywatel.

νεοπρεπής, **ές**, młodzieńczy.

νεόπριοςτος, 2. świeżo przepiłowany lub przetrznięty.

νεόπολις, **ή**, świeżo założony.

νεόρραντος, 2. świeżo pokropiony, zbroczony.

νεόρρουςτος, 2. świeżo płynący, dopiero co przelany. 2) (έρρω), dopiero co wydobyty.

νεόρροςτος, 2. (έρρωται), świeżo powstały, świeży, młody. *recens exortus*.

νεός, **α**, **ον**, stp. w. **νεώτερος**, i ionisk. niereg. r. z. **νεῖτατος**, stp. n.w. **νεώτατος**, ep. i ion. **νεῖτατος**, 3. 1) świeży, nowy, delikatny, młody, młodzieńczy, małoletni, nieświadomy, nierozważny, a o rzeczach, niezwykły, niebyły, niespodziany, a przez eufemizm. zam. straszny, zły. Rzecz. **οἱ νεοί** i **οἱ νεώτεροι**, młodzieńcy, młodzi ludzie, młódź, niekiedy do 30 lat życia; **τὸ νεόν**, młodość; **τὰ νεα**, nowiny, nowe rzeczy. (Co do **νεα**, p. **ενη**). Stp. w. **νεώτερος**, młodszy, także z 2 p. **τῶν πεπραγμένων**, generacya młodsza niż wypadki **zazłe**, **nowatorstwa**, przewrót porządku istniejącego, rewolucyjne cele; v. ti l. **νεώτερα**, świeżo zaszłe wypadki, niezwykłego co, niezwykły krok, niezwykłość, nadzwyczajne środki, nieprzyjemność, coś strasznego, złego; **innowacya**, **nowina**; **νεώτερόν τι τῶν περὶ τὴν κατάστασιν**, przewrót ustawy rządowej, **οἱ** v. z dod. l. bez **γενεή** l. **φύσει**, młodzieńcy, młódź. b) za młody, **τὸ ν.**, zbyt wielka młódź. — 2) **νεῖτατος**, ostatni, zewnętrzny, dolny; **γαστήρ**, podbrzusze. Stp. najw. 1) **ὁ νεώτατος**, z dod. l. bez **γενεή**, najmłodszy. 2) **νεῖτατος** i **νεῖτατος**, ostatni, dolny, najskrajniejszy, **πόδες**, dołem nogi; **τῆνδε** z 2. p. **Πόλου**, na granicy. Przysl. 1) a) **ἐκ νέως**, na nowo; b) **ἐκ**, **ἀπὸ νέου** l. **ἐκ νέου**, od młodości, od dzieciństwa. 2) **νέον**, **τὸ νεόν** i **νεωσι**, nowo, świeżo, niedawno, dopiero co, przed krótkim, niedawnym czasem, **νεωσιτί νῦν**, właśnie teraz, v. **πρό**, krótko **πρὸ**; **ὁ νεωσιτί**, najświeższy, ostatni. Stp. n. **νεωσιτατος**, w najnowszych czasach. 3) **νεῖτατος**, nakoniec. 4) **νεῖτατος** z **εἰς**, za rok, w przyszłym roku. 5) **νεώθεν**, i ion. **νεώθεν**. a) na nowo. b) z głębi. 6) **νεώθῃ**, ion i ep. na samym koncu, na koniec, w głębi, na dnie.

νεός, **ής**, sc. **γή**, i **ὁ νέος**, sc. **ἀγρός**, (nowina) ugor świeżo zoraný.

νεοσίγαλος, 2. świeżo jaśniejący, nowym blaskiem otoczony.

νεοσηκτος, 2. wyświeżony, wyglansowany.

νεοσπαδής, **ές**, świeżo dobyty.

νεοσπάς, **άδος**, świeżo zerwany.

νεόσπορος, 2. świeżo siany, nowo wydany.

νεοσιά, **ή**, att. **νεοσι**, gnieźdzenie się.

νεοσιά, **ή**, att. **νεοσιά**, guiazdo z młodem; wyląg.

νεόσιον, **τό**, att. **νεόσιον**, zdrobn. **νεοσιός**, młode ptaszce, piskle.

νεοσιός, **ός**, att. **νεοσιός**, młode, piskle, wyląg, pokot o ludziach, młode, dziecko.

νεοσιοτροφέω, att. **νεοσιοτρ**, ptaszęta żywić, chować. [dzony.

νεοσιοφής, **ές**, dopiero co ustawiony, zaprowa-
νεόστροφος, 2. świeżo kręcący cz. plectyony.

νεοσίλλεκτος, 2. świeżo ściągnięty. T. s. **νεοσίλλογος**, 2.

νεοσφαγής, **ές**, dopiero co zabity, świeżo przebitý. T. s. **νεόσφακτος**.

νεοτελής, **ές**, dopiero lub świeżo wtajemniczony.

νεότευκτος, 2. i **νεοτευχής**, **ές**, nowo zrobiony, nowy.

νεότης, **ητος**, **ή**, młodzieńczy wiek, młodość. Zbiorow., młódm. Frzen. młodzieńcza uerowzaga, swawola, lekkomyślność.

νεότημητος, 2. świeżo ucięty, ścięty.

νεότοκος, 2. dopiero co urodzony; ale **νεοτόκος**, 2. ta, co dopiero zrodziła.

νεότομος, 2. świeżo cięty, nowo zadany.

νεοτροφής, **ές**, dopiero zrodzony.

νεότροφος, 2. świeżo, młodo żywiony, nowo zrodzony.

νεοττία, **ή**, i **νεόττεισις**, **ή**, gnieźdzenie się, lęzenie się.

νεοττεώω, gnieździć, lądź się.

νεοουργής, **ές** i **νεοουργής**, 2. nowo zrobiony, nowy.

νεοῦτατος, 2. niedawno, świeżo zraniony.

νεόφρονος, 2. dopiero co zabity; świeżo przelany.

νεόφυτος, 2. w Now. Test. do chrześcijaństwa nowonawrócony.

νεοφρακτος, 2. dopiero co l. świeżo wciśnięty, wycisnięty.

νεοχμός, 2. = **νέος**, nowy, niespodziewany, **νεοχμόν τι ποιείν**, nowy porządek rzeczy zaprowadzić w kraju.

νεοχμός, nowo zrobić, odnowić, szczeg. nowy porządek rzeczy zaprowadzić w kraju, nowatorstwa czynić.

νεόχμοσις, **ή**, odnowienie, przywrócenie.

νεόχμοσις, 2. świeżo l. nowo pomazany.

νεώω, odnowić, odświeżyć, ugor na nowo zorać.

νεόποδες, **ων**, **αί**, 1) podług starożytn. = **ἀποδες**, co nieprawdopodobne, bo zresztą w nie skraca v. w **νε**. — 2) od (**νέω**, **νήχμοσις**, **διονατονε**) 3) **οἱ**, = **τέκνα**, potomkowie. **νεοτες**.

νεοθη, przed samo. l. dla pozycyji **νεοθεν** = **εφεθε**, dołem, na dnie, pod, z 2. p.

νεοτεροδρομος, **ός**, poseł polziemia.

νεοτερος, 3. i 2. = **ενετερος**, sp. dolny; szczeg. podziemny; **οἱ ενετερος**, umarli; **ή** v. **θεός**, Perzefona; v. **πλάκες**, piekło, podziemie.

νεοτός, **ός**, jakiś ptak drapieżny.

νεύμα, **τό**, skinięcie; **νεύματι χρῆσθαι**, skinać; **ἀπὸ νεύματος**, skinięciem.

νεύμαι, ion. i ep. **νεύμαι**.

νευρά, **ή**, ion. **νευρή**, 1) cięciwa. 2) struna, własc. i przel. ep. 2 i 3 p. **νευρηφ(ν)**.

νευρηφ(ν), **ή**, = **νευρά**, cięciwa luku.

νεύρονος, 3. z suchych źwił z cięciw zrobiony, z włókien l. z lyka zrobiony.

υποροκοπέω, ściągacze wcinąć i tem samem okulawić.

υδρον, τό, ściągacz, sucha żyła, ścięgono. 1) w ludzkim ciele. 2) włókno, u roślin. 3) sznur, lina, cięciwa, n. p. aby grot pocisku do drzewca przymocować; dratwa. 4) nerw, sprężystość, siła.

υδρορράφειν i **υδροραφείν**, zeszywać, latać obuwie.

υδρορράφος, 2. dratwą szyjący, szewc.

υδροσπαδής, ές, cięciwą napięty, ściągnięty.

υδροσπαστειν, za pomocą cięciw l. żył suchych poruszać (lalki, marynetki).

υδροσπάστης, ό, poruszający za pomocą cięciw l. nitki lalki.

υδροσπαστος, 2. za pomocą cięciw sznurów ciągnięty, τὰ υδροσπαστα, kuglarstwo z lalkami ruchomemi.

υδροώ, ściągnąć, wyteżyć za pomocą cięciwy, napiąć.

υδροώδης, ές, pełen żył, żyłasty, silny.

υδρσις, ή, 1) skłonienie. 2) skłonność, εις τι. 3) (véw) pływanie.

υεστάξω, skinać, kiwać, τινί, czem; pochylić, spuścić naprzód.

υεστικός, 3. ten, ta, to, co pływać umie l. może.

υεστός, 3. pływający.

υεώ, aor. ep. υεσσα, kiwać, skinać, chwiać się, odwrócić się, pochylić, τινί, czem; κεφαλῆς l. κάρα, chwiać się głowami, z powodu bezsilności l. osłabienia; ές τι, spuścić (w ziemię, na ziemię). b) κεφαλῆ, wstrząsać głowę, na znak niezadowolenia; θρησι, skinać; a τινί l. εις τινα, na kogo, na znak przyzwolenia l. rozkazu, κεφαλῆ, zaręczyć, obiecać, przyzwolić, τί l. z Inf.

υερέλη, ή, mgła; obłok, chmura. Przen. pomrok mrok śmierci, ciemność. 2) cienka sieć.

υεφληγερέτα, ό, zam. υεφληγερέτης, gromadzieliel chmur, przydomek Zeusa.

υεφέλιον, τό, obłoczek, chmurka.

υεφελοειδής, ές, podobny do obłoków, chmurzysty.

υεφελοκένταυρος, ό, centaur chmurny, mający dziwnie do chmur podobne kształty.

υεφελοκοκκυρία, ή, niby Chmurokukulkowice, tak Aryst. nazywa miasto zbudowane przez ptaki, aby Ateny wyszydzić. Mieszkaniec: υεφελοκοκκυριεύς.

υεφελοστασία, ή, boisko ptasznicze, nęcisko.

υεφελωτός, 3. z obłoków zrobiony.

υεφόβολος, 2. zachmurzony.

υεφος, τό, obłok, chmura; θανάτου υεφος, pomrok, mrok śmierci; άχεος, chmura żaloby, 2) tłum, ciżba, ćma; πολέμου v., ścisł, wrzawa wojenna; ślepoty, ciemności, mgła.

υεφρίτις, ιδος, ή, r. ż. do υεφρίτης, νόσος, choroba nerek, kamień (choroba).

υεφρός, ό, zwykle w l. mng. nerki.

υεφρώδης, ές, i **υεφροειδής, ές**, nerkowaty.

1. **υεώ**, (NY) fut. υεσομαι i υεσοθμαι, aor. έυεσσα, pływac. Hom. zna tylko praes. i impf. ένευον zam. ένεον, inf. υεσεν, att. υεσεν, komicznie υεσεν εν ταίς έμβάσειν, pływać w bucie, o zbyt obszernem obuwiu. *νατο*.

2. **υεώ**, *υήσω*, i Med. **υεομαι**, aor. 1. 3. l. mng. ep. υήσαντο, biern. ένήσθη, pf. pass. ένήμηαι, i ion. i ep. **υήσω**, aor. 1. *υήσα*. przadz, τινί τι, uprzadz, 2) a) napiętrzyć, nagromadzić, zebrać, skupić, zwałić; πυράν, wzniesić. b) naładować, obciążyć, τί.

c) Med. dla siebie l. swój okręt obładować, obciążyć.

υεώ, p. υεομαι.

υεωκορέω, wymiatać świątynią; w ogóle mieć dozór nad świątynią; żartobl. wymieść świątynią, zam. okraść; έρωτα, chować miłość czystą w sercu, niby w świątyni.

υεωκόρος, ό, czyszczący, wymiatający świątynią; rzecz. dozorca świątyni. Urząd jego **υεωκορία, ή**.

υεωλκείω, wyciągnąć okręt na ląd, za pomocą walców.

υεώνητος, 2. niedawno l. właśnie kupiony.

υεωρήσις, ές, z nowszych czasów, nowy, świeży.

υεωρίων, τό, zwykle w l. mng. warsztat okrętowy, arsenał okrętowy. *ναυα'ε*.

υεώς, ό, att. = *ναός*, świątynia. **υεώς**, att. 2. p. p. *ναός*.

υεώστικοι, ό, schowania, szopy okrętowe, gdzie je przez zimę trzymano i naprawiano.

υεωστί p. υεός. **υεωτα** p. υεός.

υεωτερίζω, nowatorstwa robić, przewrócić porządek kraju, niepokoję l. bunt wszczynać; εις τινα, targać się na kogo; περί i παρά τι, w czem odmienić co, co nowego zaprowadzić; υεωτερίζεται τι, zmiana się robi; swawolnego, zuchwałego coś wykonywa się.

υεωτερικός, 3. = *υεανικός*.

υεωτερισμός, ή, chęć do nowinek, przewrót w państwie, bunt.

υεωτεριστής, ό, buntownik, sprawca niepokojów.

υεωτεροποιία, ή, skłonność, chęć do zaprowadzenia nowego porządku rzeczy, do rewolucji.

υεωτεροποιός, ό, t. c. υεωτεριστής.

υεώτερος, stp. w. do υεός.

υή, part. zaręczenia uroczystego w przysięgach; nazwisko boga kładzie się przy niej zwykle w 4. p. υή Δία l. υή τόν Δία, na Zeusa, tak; doprawdy, dalebóg. U komedyopis. z tryb. rozkaz. niekiedy ironicznie. *Per*.

υή—, nierozłączna przecząca partykuła. *ne*.

υήδός, przysł. na okręt, do okrętu.

υήγαιτος, 3. ep. nowo zrobiony, nowy.

υήγρετος, 3. nieprzebudzony, υήγρετον εδοειν, bez przebudzenia spać; nieprzepany.

υήθια, τά, wnetrżności, *intestina*.

υήθυμος, 2 albo od υή-θύω, nieprzerwany, głęboki, mocny (sen) albo—υήθός zam. υήθυμος, słodki, przyjemny.

υήθύς, ύος, ή, jama brzuchowa. Szczeg. a) brzuch, żołądek, b) żywot (macierzyński) c) podbrzusze.

υήθα, ion. = 2. **υεώ**, 2.

υήθω, = **υεώ**, przadz.

υήτιος, 3 i 2. okrętowy; δόρυ υήτιον, budulec okrętowy; υήτια, wiosła; άνδρες υήτιοι, żeglarze.

υήτις, ιδος, ό, ή, 4 p. υήτιδα, nieświadomy, niedoświadczony, *τινός*, czego, w czem.

υήτιης, ό, = υήτιος, στρατός, wojsko okrętowe, flota.

υήθερόδης, ές, bez zysku, niepotrzebny, daremny, bezskuteczny.

υήθερος, 2. ep. bezrogi.

υήκηθής, ές, beztroski. *curis vacans*.

υήκουστέω, nie słyszeć, być nieposłusznym, *τινός*, aor. 1. υηκούσθησα.

υήκουστος, 2. nie słyszany, nie znany.

υήκτός, 3. pływający, τὸ υηκτόν, pływanie.

υηλήσις, ές, bez miłosierdzia, nielitościwy; υηλέσις ημαρ, nieprzeblagany dzień śmierci; straszny, *υπνοσ*, bez litości

ηλεκτός, ές, ep. = poprzedzaj.
ηλεκτός, ές, bezkarny, niewinny.
ηλεκτόποιος, 2. nielitościwie karzący, bez litości chłostzący.
ηλής, ές, = ηλεής.
ηλίπους, οδος, ό, ή, basonogi, bez obuwia.
ήμα, τό, (νέω) w l. pojed. i mnog. przedza, przędzawo: nie, nitka, sieć. *flum.*
ηλεκτώδης, ές, niby przedza l. pajęczyna.
ημερέτεια, ή, prawdziwość, nieprawdziwość.
ημερέτης, ές, bez myłki, nieomylny, prawdziwy, bez fałszu. R. n. w l. pojed. i mnog. i **ημερέτως**, przysł. prawdziwie, ściśownie do prawdy.
ημερμία, ή, ion. **ημερμια**, cisza bezwietrzna, bezwietrze, **γαλήνη ημερμια**, bezwietrzna cisza morską, **ημερμιας**, w czasie ciszy bezwietrznej l. bezwietrza l. malacyni.
ήνεμος, ον, bez wiatru, bezwietrzny, zaciszny; w ogóle: cichy, spokojny.
ηήεω = ηήεω.
ηήεις, ή, płynanie.
ηηόπολος, ion. zam. **ναπόλος**, sluga świątyni, kapłan.
ηήός, ό, ion. i ep. = **ναός**.
ηηενδιής, ές, bez zmartwienia, smutku. Zwykle spłazający lub ucziszający strapienie.
ηηίαα, ή, dzieciństwo; w l. mnog. dziecinne marzenia; w ogóle, głupota. Ep. **ηηιέηη**, 4 p. l. mnog. **ηηιίααα**.
ηηιαχέω, po dziecinnemu się bawić.
ηηιαχος, 2. poet. t. c. **ηήπιος**, niedoletni, dziecinny.
ηηιαχάω = ηηιαχέω.
ηηιέηη, p. **ηηιίαα**.
ηήπιος, 3. i 2 niemowlecy, nieletni, młody, **ηήπια**, młode; niedołężny, słaby, **βία**, a o rozumie, dziecinny, niedoświadczony, głupi; bez przeczucia, nieświadomy przyszłości; **ηήπια**, dzieciństwa, niedoręczności; **έκ ηήπιων**, z młodu.
ηηιότης, ή, dziecinny wiek, niedoletność, dziecinstwo, głupota.
ηηιόφρων, ον, dziecinny, głupi.
ηηλεκτος, 2. niespleciony, (włos).
ηηποιί l. **ηηποινσί**, przysł. bezkarnie.
ηήποιος, 2. bezkarny, nieposzczony; **ηήποιον**, przysł. bezkarnie; **ηήποιος φουών αϊσα**, nieposiadająca owocorodnych drzew.
ηήποτμος, 2 = **άποτμος**.
ηήπης, ό, (**ηήρω**) trzeźwy. T. s. **ηηηικός, 3**.
ηητύος, 3. = **ηήπος**, (**ηή** — **άτύω**), niedoletni, dziecinny; niezrozumny.
ηήριθμος, 2. (**ηή** — **άριθμός**) niezliczony.
ηήριτός i ηήριστός, 1 niezbity. 2) = **ηήριθμος**.
ηηαιός, 3. należący do wyspy, na wyspie będący.
ηηαιάρχης, ό, mieszkaniec wyspy, wyspiarz.
ηηαιδιον, τό, zdrobn. **ηήσος**, wysepka. T. s. **ηηαις, ίδος, ή**.
ηηαιζώ, tworzyć wyspę.
ηήσις, ή, przedzenie.
ηησιώτης, ό, wyspiarz.
ηησιώτης, ίδος, ή, wyspowy, **πέτρα**, skała wyspy.
ηησιωτικός, 3. wyspiarski.
ηησοειδής, ές, na kształt wyspy.
ηησομαχία, ή, bitwa na wyspie.
ηήσος, ή, dor. **άσος**, (**νέω**), wlaśc. płynąca ziemia, wyspa, ostrow, półwysep.
ηησοφύλαξ, ακος, ό, stróż wyspy.
ηήσσα, ή, att. **ηήττα**, (**νέω**) płynąca, kaczka.
ηησεια, ή, post, poszczenie.

ηησεύω, pościć; przen. powstrzymać się od czego.
ηηστικός, 3. odnoszący się do przędzy; **ή ηηστική**, sc. **τέχνη**, przędzarnstwo, sztuka przędzenia.
ηήσις, ιος, i ίδος, nie jedzący, poszczający, na czczo będący. 2) czynn. sprawiający głód.
ηησόδιον, τό, zdrobn. wysepka.
ηήτος, segn. z **νέατος**, **ή ηήτη**, sc. **γορδή**, dolna, najwyższa struna tetrachordu.
ηήτός, 3. napiętrzony, nagromadzony.
ηήττα, ή, p. **ηήσσα**. zdrobn. **ηητάριον, τό**, kaczuszka.
ηήδς, p. ναός.
ηήδτμος, 2. bez tchu będący, zadyszany.
ηηράλιος, 3. trzeźwy, na czczo będący, bez wina; ofiara bez wina; z wody, mleka, miodu; rozważny, trzeźwy.
ηηριαντικός, 3. wytrzeźwiający.
ηήρω, być trzeźwym, umiarkowanie żyć, nie pić wina; być rozważnym, trzeźwym.
ηήω = νέω, pływać. Zwykle w med. **nato**.
ηήφεις, ή, trzeźwość.
ηήφιαρος, ό, flecik, piszczałeczka.
ηήω i ηήωα, fut. **ηήω**, pf. pass. **νενίημαι**, myć, obmyć, opłókać, z podwójnym 4 p. **τινά τι**, komu co; **ηήσασθαι άλλος**, wodą z morza się obmyć, Przen. obmyć, oczyścić. Przysł. **ά χειρ τών χειρα** wyci, ręką rękę myje. *lavo*.
ηικάζω, fut. **ηικάζω**, dor. = **ηικάω**.
ηικάω, z Adj. verb. **νικητέον**, 1) nprz., zwyciężyć, odnieść zwycięstwo, wziąć nagrodę, wygrać proces, utrzymać się, mieć górę l. pierwszeństwo, przewagę, być lepszym. W indic. Praes. często = Perf. być zwycięzca; a w Conj. = Fut. exact. **ήν ηικάμεν**, gdy zwyciężymy, **ό νικήσας**, **νενικηκώς**, zwycięzca; **έκ της νικώσης** (dom. **ψήφου**), podług większości głosów: **ό, ή**, v. lepszy, najlepszy, najprzedniejszy; **τό νικάν**, zwycięstwo, a **τινί, czem**; **έν τινι** l. **έπί τινος**, w czem; **τό μέσον**, w średnim szyku. 2) przech. wywalczyć, wygrać, **νικήν**, **μάχην**, **Όλομπια**, w igryzkach; **πολύ**, stanowcze odnieść zwycięstwo, **τάς γνώμας**, **τήν γνώμη**, przejść, utrzymać się ze zdaniem swoim, przeprowadzić; z Inf., utrzymało się, górę wzięło że, aby. b) pokonać, zwyciężyć, przechodzić, **τινά** l. **τί**, zjad też, utrzymać się w obec czego, **τό δειμα**, uczuć; **άπαντα**, znaczący więcej niż wszystko; **κατά πάντα**, pod każdym względem; **νικάν τινα** **ήδονήν**, wynusić na kim łaskę; **νικήν τινά**, wygrać w procesie; **τινά τινος**, więcej u kogo znaczący, niż c) Biern. być pokonanym, zwyciężonym, przekonanym, zyskanym, zjednanym; **ποδεδ**, zostać w tyle; **τό νικάμενον**, zwyciężona strona, **τί**, w czem; **νασι**, na morzu; **πρός τού κακού**, biedę znieść; **όπό τών μεγίστων**, bardzo ważnemi powodami być sklonionym.
νική, dor. νικα. ή, 1) a) zwycięstwo, wygrana, prym, pierwszeństwo, **τινός, έν τινι**, w cze m. b) owoce zwycięstwa; w l. mnog., chwala zwycięzka. 2) bogiui zwycięstwa. *victoria*.
νικήμα, τό, wygrana, zwycięstwo.
νικήμη, poet. = **νικάω**, im. pf. **νίκη**.
νικήτριος, 3. dotyczący zwycięstwa, **φιλήματα**, na podziękowanie za zwycięstwo; **τό v.**, nagroda, dank, za zwycięstwo; **τά v.**, obchód uroczysty z zwycięstwa.
νικητικός, 3. zwycięzki, sposobny l. zdatny do zwyciężania.
νικηφορέω, odnieść zwycięstwo, zwyciężyć, **τί**.
νικηφορία, ή, odniesienie zwycięstwa. Dor. **νικηφορία**.

νιχφόρος, 2. zwycięzki, darzący zwycięstwem.
νικηφόρος, 2. wr. gdzie zwyciężający.
νίκος, τό, = νίκη.
νίν, enklitycz att. 4 p. l. p., podw. i mnog. zaimka 3 osoby, jego, ja, ich, one
νίπρον, τό, woda do mycia.
νίπτο, p. νίζω.
νίσσομαι, p. νέομαι.
νίτρον, τό, att. i u Her. λίτρον, sól sodowa lugo-
 wa, alkaliczna, natrum. Zład **νιτρούτης**, ες, po-
 dobny do nitrum.
νίφα, 4. p. do **νίφας**, śnieg, jakby od **νίψ**.
νίφας, άδος, ή, płat śniegu, gwiazdka śniegu,
 kosnek; w l. mg. zawierucha śnieżna, miecielica,
 zadymka; śnieg u ewa. de-zcz. *niz*.
νιφετός, ό, zadymka, miecielica.
νιφετώδης, ες, śnieżysty.
νιφθόλος, 2. pokryty l. zaspany śniegiem.
νιφούς, εσσα, εν, śnieżny, pełen śniegu, pokryty
 śniegiem.
νιφοσιβής, ες, po zaspach śniegu l. masach
 śniegu brodzący l. jeżdżący.
νίφω, ep. inf. νιφέω, 1) nprz. śnieżyć, śnieg pa-
 da, pruszy. 2) przech. popruszyć śniegiem. **νιφί-**
νίφης, ή, mycie, płókanie.
νίφα i Med. **νιφομαι**, aor. 1. act. ep. νόψα,
 pi. pass. part. ion. νυψομαι, plsqpf. 3 l. mg.
 ion. ένένωτο. a) dostrzedz, zauważać, widzieć, po-
 znać, pojąć. b) myśleć, rozmyślać, rozważać, za-
 stanowić się. c) myśleć o czym, wymyślić; wy-
 snuć, knuć, zamierzać, zamyslać, uniemieć. Bez
 przyp. wośw, rozumny, rozważny, przeczorny, by-
 stry, częścią **τί** l. **τινά**, n. p. άλλα, być innej
 myśli; lub z **πως**, ώς l. z Inf. albo Part. **κακά**
τινι, źle komu życzyć, zlorzeczyc.
νόημα, τό, 1) myśl, sposób myślenia, charakter.
 2) wola, zamiar, chęć, postanowienie. 3) władza
 myślenia, rozum, mądrość.
νοήμων, ον, rozmyślający, przenikliwy, rozumny,
 bystry.
νόησις, ή, dostrzeganie, pojęcie, myślenie, duch,
 rozum.
νοητικός, 3. sposobny, zdatny do pojmwania, my-
 ślenia.
νοητός, 3. duchowy, rozumem pojąć się dający
 tylko, intelektualny.
νοθαγενής, ες, dor. i poet. = νοθηγενής, nie
 w małżeństwie splotzony, bękarci, nieslubny.
νοθεία, ή, urodzenie z nieprawego łoża, bękar-
 ctwo.
νοθσιος, 3. nieslubny, z nieprawego łoża będący,
χρήματα, udział syna nieslubnego w spadku.
νόθος, 3 i 2. nieslubny, z nieprawego łoża zo-
 dzony. Przen. sfalszowany, podsunięty, nieprawy.
νοθίδιον, τό, zdrobn. (νοθός), rozumek.
νομαδικός, 3. pasterski, koczujący.
νομαίος, 3. zwyczajny, z dawna przyjęty.
νομαρχης, ό, naczelnik powiatu u Egipcyan i
 innych narodów. Urząd jego **νομαρχία**, ή.
νομιάς, άδος, ό, ή, pasający bydło, koczujący;
 Ói N., ludy pasterskie. 2) Jako r. ż. do **νομαίος**,
 bujający po pastwisku.
νομομα, τό, trzoda.
νομοός, ό, 1) pasterz. 2) rozdzielacz. 3) **οί νομοές**,
 bunt, szpaga w okrecie.
νομουτικός, 3. pasterski.
νομοώ, być pasterzem pasać, spasać; pasć się.
νομέω, = νέω (wątpliwe).
νομή, ή, 1) jak **νομός**, pastwisko, pastewnik,

smug. 2) żywność, pasza; ή τοῦ πορός v., rozsze-
 rzenie się, szczenie się; o wrzodzie, to zenie. 3)
 podział, rozdział, szczeg. spadku.
νομίξω, f. att. νομίξω, 1) **uznać** jako zwyczaj l.
 obyczaj, mieć zwyczaj, zwyknąć, przyjąć zwy-
 czaj, zaprowadzić, prawnie ustanowić, uchwalić.
 Bez przyp. νομίξεται, jest zwyczaj, w używaniu,
 zwykły, słuszną jest rzeczą, z πρώτων, za najprze-
 dniejsze prawo uważa się; νομιζόμενος, zwyczaj-
 ny, przekazywany zwyczajem; νομοισμένος, urzą-
 dzony, uporządkowany, ές άρετην według zasad
 cnoty. Rzecz. τὰ νομιζόμενα, zwyczaj, to co usta-
 nowione, παρά τινι, podatki u kogo naznaczone;
 θεοίς, ofiary bogom się należące. Szczeg. ostatnia
 przysługa, oddana umarłemu. z 4 p. τίνα θεόν,
 uznać za bogą; **τινι** v. = χρήσθαι, trzymać się
 zwyczaju, wykonywać co po zwyczaju; trzymać
 się, przestrzegać czego, οὐδ' ήρωι οὐδέν, nie
 mieć zwyczaju oddawać cześć w czem bądź.
 Biern. τὰς πόλεις νομιζομαι, według przekaza-
 nych zwyczajów być rzadzonym. 2) **uznać** za co,
 szanować, wielebnić, utrzymywać, mieć za co, posłu-
 giwać się do czego, wierzyć, **μνιμα**, **τί** i **τινά**,
 z **στι**, Inf. l. Act. c. Inf. a. jeżeli νομίξω = εὖ
 εἶθε, z imiesł. Biern. być uważanym, poczytanym
 za co, uchodzić, **παρά τινι**, u kogo.
νομικός, 3. dotyczący prawa, świadomy prawa;
 τὰ v., sprawy prawne, sądowe; ό v., piśmienny,
 uczony.
νομίμος, 3. i 2. zwyczajowy, obyczajowy, pra-
 wny; τὰ v., prawa, zakon; zwyczaj, prawo oby-
 czajowe, zwyczajem poświęcone; posługa ostatnia.
 2) prawny, słuszny. Przysł. **νομίμως**, słusznie,
 prawnie, sprawiedliwie, przywoicie, obyczajnie.
νομίος, 3. pastewny; pastuszy.
νομισία, ή, wiara (przekazana).
νομισμα, τό, 1) zwyczaj zaprowadzony; zupełna,
 prawna miara; ustawa. 2) moneta, pieniądz.
νομισματοπωλικός 3. bankierski, ή v. wekslar-
 stwo.
νομιστεύω, być ważnym.
νομογραφέω, pisać prawa
νομογραφία, ή, prawodawstwo.
νομογράφος, 2. prawodawczy; ό, twórca.
νομοδιδάκτης, ό, wskazujący, wykładający prawa.
 T. s. νομοδιδάκτης, ό.
νομοδιδάσκαλος, ό, t. c. poprzedz.
νομοθεσία, ή, dawanie praw, prawodawstwo.
νομοθετώ, dawać prawa, nakazać; biern. mieć
 pisane prawa: **κατά**, nowe dawać prawo, pra-
 wem nakazać. Med. przepisywać sobie prawa.
νομοθέτημα, τό, dane prawo, uchwała.
νομοθέτης, ό, prawodawca. W Atenach komisya
 rewidująca prawa.
νομοθέτης, ή, prawodawstwo.
νομοθετικός, 3. dotyczący prawodawstwa; ή,
 sztuka prawodawcza; ό v., umiejący l. znający się
 na prawodawstwie.
νομόνδε, przysł., na paszę.
νομός, ό, p. νομή.
νόμος, ό, (νέμω) 1) udział, rozdział, έν χειρών
 νόμω, w ścisku, w utarczce ręcznej. 2) urządzenie,
 postanowienie, zwyczaj, obyczaj, porządek, zakon,
 θεών, zakon boży, prawa obyczajowe, zwyczajem
 poświęcone; obowiązk, zasady, prawa, przepis; pra-
 wo; νόμος (sc. έστι) jest prawem, zwyczajem, **τινι**,
 czyimś; τοῖς νόμοις χρῆσθαι, podług praw postą-
 pić, praw przestrzegać (περί τ, w czem); (τῷ) νό-
 μω i (τοῖς) νόμοις, podług zwyczaju; έν τῷ νόμω

ἐν τοῖς νόμοις, na mocy praw, prawnie, podług prawa; ἄπο τοῖς νόμοις, na drodze prawnej; παρά τοῦς ν., w brew prawom; ἀνευ νόμου, bez prawa, bez podstawy; νόμοι λαμπρατέρων, pojedyncze sta-cye, które przebiegdz musieli, l. prawne przepisy, których się trzymać musieli. 3) nuta, Δάριος, do-rycka melodia; ἄρδιος, i t. p. śpiew, muzyka; νόμῳ τινί, melodyjnie, podług taktu; ἄπο νόμου, przy wtórze muzyki, μετὰ τῶν πολεμικῶν ν., przy odgłosie wojennych pieśni.

νομοφολακία, ή, dozór nad prawami.

νομοφύλαξ, ακος, ή, stróż praw. Osobna komi-sya, mająca dozór nad prawami.

νομοφύδης, ό, wyspiewujący prawa, tłumacz ich.

νόος, ό, scgn. νοῦς, (w now. testam. podług 3 de-klin. νοῦς, νοῖ, νόα) 1) zmysł (pojmowania), roz-um, rozsądek, rozwaga, mądrość, bystrość, poje-tność, przenikliwość; νοῦν ἔχειν, mieć rozum, być rozsądnym; νόον ἔχοντως, rozumnie, roztropnie; νοῦν ἔσχηκέναι, przyjąć do rozumu, νοῦν ἔχειν, προσέχειν τινί, próś τι, próś τινί, l. z nastp. ὅπως, uwagę, myśl zwrócić na co, baczyć na co; ale i, mieć chęć do czego; próś τινα, składać się do kogo, stanąć po czyjej stronie; νόῦ ἔχειν, namy-ślać się, νόῦ ὀδὸν χρῆσθαι, rozumem wcale nie posługiwać l. kierować się; νόῦ, bystro, rozwa-żnie; w pamięci, ὀν νόῦ, rozważnie, roztropnie, rozumnie.— 2) władza woli, serce, dusza, sposób myślenia, charakter, usposobienie; ἐν νόῦ λαβεῖν τι, wziąć do serca, rozważyć, nabici sobie głowę; podobn. εἰς νόον βάλλεσθαι, βάλλειν, τίθεσθαι i t. p. ἐπὶ νόον ποιεῖν, poddać; ἐν νόῦ ἔχειν, mieć w myśli, zamierzać, zamyslać, zatrzymać u siebie; τῷ νόῦ λέγω, mówię jak myślę; νόῦ, w sercu, κατὰ νόον, podług woli, po myśli, τινί, podług czyjej woli; ἔκ παντὸς νόου, z całego serca, bardzo chętnie. 3) myśl jako skutek władzy l. woli, zdanie, mniemanie, zamiar, postanowienie, powód, pobudka; tudzież: znaczenie, myśl mowy, sens.

νοσάζομαι, zachorować.

νοσακρός, 3. chorowity.

νόσανσις, ή, zachorowanie

νοσέρός, 3. chory.

νοσέω, chorować, być chorym, być nawiedzonym chorobą, zarazą. Rzecz. τὸ νοσεῖν, chorobliwy stan, choroba; szczeg. φρενομόρως l. μάταν, wpaść w obłąkanie. Przen. chorzeć, słabieć, być słabo-witym, znękanym, cierpieć, być nieszczęśliwym l. w niebezpieczeństwie, stać nad przepaścią za-głady, a szczeg. zgłupieć; ἀπό l. ἄπο τινος, być zarażonym czem, być ogarniętym.

νοσηλεία, ή, 1) choroba. 2) pielęgowanie chorego.

νοσηλεύω, pielęgnować chorego.

νόσημα, τό, choroba; szaleń-two, nieszczęście.

νοσηματικός, 3. chory, chorowity. T. s. νοση-ματώδης, es.

νοσημάτιον, τό, mała choroba, słabość.

νοσηρός, 3. niezdrów.

νοσιζω, nabawić choroby.

νοσογνωμονική, ή, sztuka poznawania choroby z jej symptomów.

νόσος, ή, ion. i ep. νοῖσος, choroba, zaraza, sza-leństwo; żądza, namiętność, słabość, cierpienie, męka, katusze.

νοσοτροφία, ή, pielęgowanie (chorych)

νοσσεῖω = νεοσσεῖω, wylegać.

νοσσία, ή, = νεοσσία, wyląg, gniazdo

νοσσίον, τό, piskle, kurczę.

νοστέω, aor. ep. νόστησα, powrócić, na powrocie do domu przybyć dokąd. Szczeg. ujsć, ocaleć, τί, ἔς τι, οἰκόνδε. redeo.

νόστημιος, 2. odnoszący się do powrotu, a) ἤμαρ dzień powrotu, powrót. b) powracający, mogący powrócić. 3) udający się, rosnący, dojrzewający.

νόστος, ό, także w l. mng. powrót (do domu); szczeg. νόστος, powrót bohaterów z pod Troi do domu. reditus.

νόσφι, a przed samogłoską i dla pozycyi νόσφι (νόσφ, poet.) 1) przysł. osobno, oddzielnie, dale-ko, opodal, na uboczy, na boku, ἀπό τινος. 2) przyim. z 2. p. daleko od, w dali od, νεῶν. b) bez, oprócz, sam, βουλεύειν, inaczej niż kto inny myśleć.

νοσφιζω, aor. med. ep. νοσφισ(σ)άμηγ, 1) Czynn. oddalić, usunąć, uprzatnąć, porwać, zabrać, τινά, kogo, τινός, od czego. 2) Med. oddalić się, roz-dzielić się, odejść, opuścić, ustąpić. 2) przen. odwrócić się, zniechęcić się do kogo, być niezyczliwym dla kogo, odstrychnąć się, nie zwazać na kogo, wyprzeć się, τινός. 3) dla siebie zabrać, porwać, skrećcić, obrać kogo z czego.

νοσφισμός, ό, zabranie, skradzenie.

νοσώδης, es, chorowity, chorobliwy; niezdrów, nabawiający choroby, skażony, błędny.

νοσρώς, 3. mokry, wilgotny; przewilżający, zra-szający, przemaczający.

νοτιά, ή, wilgoć, mokrość; deszcz.

νοτιάω, być mokrym, szczyć się z czego.

νοτιζω, zwilżyć, zmoczyć; i uprz., być wilgotnym

νότιος, 3 i 2. mokry, wilgotny, dżdżysty. 2) po-łudniowy.

νοτίς, ίδος, ή, wilgoć, mokrość.

νότος, ό, wiatr południowy (opp. βορέας); deszcz. 2) południe, próś νότον, ku południowi.

νοβυστιτικός, ή, όν, rozumem nadziany, mądry.

νουθεσία, ή, = νουθέτησις.

νουθετώ, przemówić do serca, napomnieć, dobre l. mądre dawać przepisy, pouczyć, przestrzedz, żając, ofukać, τινά, τινά τι l. z nastp. ὡς.

νουθέτημα, τό, napomnienie.

νουθέτησις, ή, przemówienie do serca, napomnienie.

νουθετητικός, 3. napominający, przestrzegający.

νουθετικός, 3. t. c. poprzedz.

νουμηνία, ή, att. = νουμηνια, nów (księżycza).

νουμήνιος, 3. odnoszący się do nowiu.

νοῦμμος, ό, moneta.

νουνηχίς, es, rozważny, mądry.

νοῦς, p. νόος.

νοῦσος, p. νόσος. νό, p. νόν.

νομηή, ή, i νομηός, ό, żgnanie, żgniecie.

νοκτάλιον, ὀπος, ό, choroba oczu, w ciemności czyli w zmroku niewidzących nic.

νοκτηγεραία, ή, nocne czuwanie.

νοκτηγερέω, nocą czuwać.

νοκτέλιος, 3. nocny; τὰ ν., nocne utożystości.

νοκτηρεία, ή, przedpędzenie nocy na czem, gład-wnie na polowaniu.

νοκτηρεΐσιος, 2. i **νοκτηρήσιος,** 2. nocny.

νοκτηρεσμομα, τό, nocna kwatery l. nocne stano-wisko.

νοκτηρευτής, ό, nocą czyniący co (o myśliwym).

νοκτηρευτικός, 3. do nocnych spraw sposobny.

νοκτηρεύω, przebyć noc, czuwać.

νοκτηρών, 3. nocny, ponocny.

νοκτηρίς, ίδος, ή, ptak nocny, niedoperz.

νοκτηρόβιος, 2. w nocy żyjący l. żywności szuka-jący.

νόκτερος, 3. nocny, w nocy.
νοκτερωπός, 2. w nocy się ukazujący, ciemny, mroczny.
νοκτηγορέω, w nocy przemawiać do kogo; biern. w nocy umówionym być.
νοκτηγορία, *ή*, nocne zebranie i mowa w niem.
νοκτηροφής, *ες*, nocą pokryty, w czarnej osłonie.
νοκτιβρομος, 2. przez noc szumiący.
νοκτιδρόμος, 2. nocą biegnący.
νοκτικόραξ, *ακος*, *ό*, puszczyk.
νοκτικόμος, 2. nocą wychodzący na żer.
νοκτιπλαγκτος, 2. nocą się tulający, *εὐνή*, na którym noc niespokojnie kto przepędza.
νοκτιπλανος, 2. t. c. poprzedz.
νοκτιπλοια, *ή*, nocna żegluga.
νοκτιπόλος, *ον*, chodzący po nocy.
νοκτισεμνος, *ον*, w nocy czczony.
νοκτισαής, *ες*, w nocy świecący.
νοκτιφαντος, 2. w nocy się ukazujący, nocny.
νοκτιφοιτος, = **νοκτερόφοιτος**, nocny, po nocy chodzący.
νοκτιφουρητος, 2. nocą strażujący.
νοκτιγραφία, *ή*, pisanie nocą.
νοκτιόφρας, *ό*, nocny myśliwy.
νοκτομαχέα, w nocy walcząca.
νοκτομαχία, *ή*, bitwa nocna.
νοκτοπεριπλάνητος, t. c. **νοκτιπλαγκτος**.
νοκτοπορέω, nocą marszerować. Ziąd **νοκτοπορία**
 1. **νοκτοπορεία**, *ή*.
νοκτοστήρης, *ό*, stróż nocny.
νοκτουριός, 2. pracujący w nocy.
νοκτοφυλακείω, nocną straż odbywać.
νοκτοφύλαξ, *ακος*, *ό*, nocny stróż.
νοκτιφον, *τό*, świątynia bogini nocy.
νοκτιωπός = **νοκτερωπός**.
νέκτωρ, przysł. nocą, w nocy; we śnie.
νόμα, p. *νόμη*.
νομοφαγωγία, być družbą, przeprowadzić oblubienie z domu rodzicielskiego do oblubienicy; *γάμος*, zawierać, kojarzyć małżeństwa.
νομοφαγωγία, *ή*, urząd družby.
νομοφαγωγός, *ό*, *ή*, družba, swat; druchna.
νομοφαίος, 3. poświęcony nimfom; **νομοφαίον**, *τό*, grota nimf, miejsce im poświęcone.
νομοφείος, 3. i 2. odnoszący się do oblubienicy
 1. panny młodej. Rzecz. a) *τό* i *τά* v., komnata panny młodej. b) w l. mng. stan panny młodej. c) podarki panny młodej.
νόμφευμα, *τό*, małżeństwo; zaślubina.
νομοφειτήριος, 3. dotyczący panny młodej, ślubny.
νομοφειτής, *ό*, oblubieniec, narzeczony, pan młody; družba.
νομοφύτρια, *ή*, druchna, družka.
νομοφύω i Med. **νομοφύομαι**, zaślubić, ożenić się, pójść za mąż, *τινί*, za kogo; *τί*, zawrzeć małżeństwo. Biern. być wyżenionym, wydanym za mąż. 2) zareczyć.
νόμη, *ή*, dor. **νόμα**, 5 p. poet. **νόμα**, a) narzeczony, narzeczona, oblubieniec; oblubienica, pan-na młod-y, -a b) w ogóle dziewica, panna. c) z dod. l. bez *γυνή*, młodożeńcowa, małżonka, tudzież, pani, mężatka, kobietka, w przemowie: moje dziecko, kochanie 2) nimfa, bóstwo żeńskie niższe. 3) wyląg pszczoł. 4) pączek.
νομιράω, być natchnionym, zachwyconym, stracić przytomność, unieść się.
νομιρίδιος, 3. odnoszący się do panny młodej, małżeński. **νοπιτιος**.
νομιρικός, 3. t. c. poprzedz.

νόμιος, *ό*, oblubieniec, pan młody, młodożeniec, małżonek.
νομοφόκλαυτος, 2. oplakany przez oblubienicę.
νομοφοκμέω, stroić oblubienicę.
νομοφοκός, 2. zdobiący, strojący oblubienicę.
νομοφύλακτος, 2. porwany przez nimfy, zachwycony, uniesiony, **lymphatus**.
νομοφοστολίζω, prowadzić pannę młodą do oblubienia.
νομοφότημος, 2. szanujący narzeczoną.
νομοφών, *ωνος*, łóżnica, komnata panny młodej.
νόν, wzmocn. **νονί**, osłab. **νόν**, *νó* (enklit.) przysł.
 1) teraz, właśnie, **νόν δή**, teraz właśnie, co dopiero. teraz zeczywiście, teraz nakoniec; **δή νόν**, właśnie, więc teraz; **νόν ήτοι**, teraz właśnie dopiero; **νόν μὲν — αὐτίς δέ**, teraz — potem znów, już to — już to; *ό* νόν, terazniejszy, teraz żyjący; **μέχρι τοῦ νόν**, aż dotychczas; *τά νόν*, teraz. Ellipt. **νόν δ' ἔνα**, teraz zaś (musiało się stać), aby.
 2) dalej, potem, w takich okolicznościach, więc, zatem, przeto.
νόξ, *κτός*, *ή*, 1) noc, nocna pora; podług starożytnych jest matką dnia. Dzieli się na 3 straże nocne, **τρίχα νοκτός ἔην**, w ostatniej trzecinie nocy, przed świtem. **πολλήξ νοκτός**, w głębokiej nocy, **πόρρω τῶν νοκτῶν**, do późnej nocy; **μέσαι νόκτες**, północ; **περί, ἀμφί, ἔς μέσας νόκτας**, około północy; (*τήν*) **νύκτα**, **τάς νόκτας**, **διά νύκτα**, **διά νοκτός**, (trzy) noc, podczas nocy; a (*τῆς*) **νοκτός**, **τῶν νοκτῶν**, **νοκτί**, **ἐν**, **ἐπί νοκτί**, i t. p. w nocy; **ὅπο νύκτα**, pod noc; **ἐκ νοκτός** i **ἐκ τῶν νοκτῶν**, po nadejściu nocy. 2) mrok, ciemność, nocny pomrok, przen. o ślepotcie, omdleniu, świerci, ziąd też: państwo umarłych, podziemie; **νοκτός**, straszny, groźny budzący. 3) uosob. bogini nocy, córka Chaosa. *nox*.
νόξις, *ή*, żżanie.
νόσις, *ή*, synowa, śnieżka. 2) powinowata, kuzynka. 3) kochanka, oblubienica.
νόσσα, *ή*, słup na placu wycięsów, = **στήλη**, a) na końcu placu, a przy słupie tym nawracano, t. c. **καμπτής**; b) na początku, szranki. Ziąd w ogóle: meta; ściana graniczna, przepierzenie, przegrada.
νόσσα, att. **νόττω**, aor. 1. ep. **νόξα**, żgać, pchnąć, ranić, przebić, uderzyć, traćić, **τινά**, kogo, *τί*, co, *τινί*, czemu.
νοσταάζω, kiwać, drzemać, spać; nie zwaćać, być niedbałym.
νοστακτής, *ό*, **ὕπνος**, sen z kiwaniem głowy połączony.
νόχουμα, *τό*, nocne czuwanie.
νοχέα, czuwać, noc na czuwaniu przepędzić.
νοχθήμερον, *τό*, dzień i noc, doba, z 24 godzin.
νόχλος, 3. i 2. nocny, w nocy dziejący się i działający; często: oddać należy; w nocy.
νώ, **νώϊ**, **νών**, p. *ἐγώ*.
νωδός, (**νή** — **οδός**) bezżęby; tępy.
νωδονία, *ή*, bezbolesność, nieczułość na ból.
νωδονος, 2. bezbolesny. 2) usmiertwiający ból.
νωθεία, *ή*, powolność, gnuśność, lenistwo.
νωθής, *ες*, powolny, gnuśny. 2) tępy, głupi.
νωθρεπιδέτης, *ό*, zwolna przystępujący do czego.
νωθρός, 2. **νωθής**.
νωθροσύνη, *ή*, powolność, gnuśność.
νωστήριος, 3. do nas dwóch (oboju) należący.
νωλεμέος i **νωλεμέως**, ep. przysł. nieustannie, nieprzerwanie, wciąż, z *ατέ*.
νωμάω, p. *νέμω*

νώμησις, ἡ, 1) poruszenie. 2) postrzeżenie, uważanie.

νώμυρος i **ώνυμος**, 2. poet. bezimienny, niesławny, nieznan.

νώροφ, οπος, ο, ἡ, ośniewający blaskiem, błyszczący.

νωτάκιον, ονος, ον, zoparzoną grzbietem.

νωταίος, 3. plecny, do plec l. grzbietu odnoszący się.

νωτίξω, obrócić plecy, **ἑαυτόν**, podać tył, uciekać. 2) zasłonić tył, pokryć grzbiet.

νώτος, ό, i **νώτον, τό**, drugie głównie w l. mng.

1) plecy, grzbiet. a) barki, **νώτον ἐπιστρέφειν**, obrócić się; **τά νότα ἐντρέπειν, μετά νότα βάλλειν**, uciekać. Przysł. **κατά νότου**, w plecach, z tyłu, za plecami. b) krzyżówka u zwierząt, krzyżowa pieczen. 3) szeroka płaszczyna, płaszczyna mordercza, grzbiet. **dorsum, tergum**.

νωτοφορέω, dźwigać na plecach.

νωτοφορία, ἡ, dźwiganie na plecach.

νωτοφόρος, 2. dźwigający na grzbiecie, juczne bydło. **dossaurius**.

νωχελής, ές, powolny, gnuśny, leniwy.

νωχελής, ἡ, powolność, gnuśność.

Ξ.

Ξ, ξ, ξι, 4. głoska alfabetu greckiego; jako znak liczbowy $\xi = 60$, $\xi\xi = 6000$. Tudzież znak 14 ks. Odysei i Iliady.

Ξαίνω, drapać, czesać, **Ξρια**, gręplować, czochrać; prządz. Przcn. wygarbować, wyłoić, wybić, bicować, **τινί**, czem.

Ξανθίζω, zolcić, na żółto farbować, zbrunatnić **Ξανθικός, ό**, Kwiecień u Macedonczyków.

Ξανθόχρως, 2. ze złotożółtą ziemią.

Ξανθόχρως, τριχος, ze złotożółtym, płowym włosem.

Ξανθοκόμης, ό, t. c. poprzecz.

Ξανθός i Ξουθός, 3. żółty, złotożółty, brunatny, płowy, blondynowy; bułany, izabelowy.

Ξανθότης, ἡ, blond kolor, płowość, żółtość.

Ξανθοτριχέω, mieć żółty, płowy włos.

Ξάντης, ό, gręplarz wełny.

Ξαντικός, 3. ἡ ξ, sztuka gręplowania wełny.

Ξεναπάτας, ον, ό, oszukujący przyjaciela, gościa. Ion. **Ξεναπάτης**.

Ξενήτιον, τό, ion. i ep. — **Ξετιεόν** l. **Ξετειόν**, dar gościnny, gościniec; zapłata.

Ξενίζω, Ξείνος, i i. ion. i ep. — **Ξενίζω**, **Ξένιος** i t. p.

Ξενοκτήτης, ό, gospodarz, oprowadzający obcych l. gości.

Ξεναίεω, oprowadzać gości l. obcych i pokazywać im osobliwości miejsca. — 2) być dowódcą najmniejszych wojsk.

Ξεναγία, ἡ, oprowadzanie obcych.

Ξεναγός, ό, dowódca wojska lub oddziału najmniejszych.

Ξεναπάτης, ό, p. **Ξεναπάτας**.

Ξεναπατία, ἡ, oszukanie przyjaciela.

Ξεναραχής, ές, wspierający obcego l. gościa, zaślaniający go.

Ξένος — **Ξένιος**.

Ξένη, ἡ, i. ζ. do **Ξένος**. 1) sc. **γυνή**, obca, gościa. 2) ἡ **χωρα**, obczyzna, cudzoziemski kraj. 3) gościnność.

Ξενηλασία, ἡ, wypędzenie obcych.

Ξενηλατέω, wypędzić obcych.

Ξενία, p. **Ξένιος**.

Ξενίζω, ion. i ep. **Ξενίζω**, f. **Ξενίω**, aor. 1. **ἔξενισα** (σο), 1) podjąć gościnnie obcego, ugościć, dać mu gościniec, **τινά**. 2) dziwić, niezwykłością podziw wzbudzać, **τινί**, czem. Nprz., być niezwykłym, osobliwym.

Ξενικός, 3. dotyczący gościa, obcego, obcy, cudzoziemski, **τό ξί**, tłum najmników.

Ξένιος, ion. **Ξένιος** i **Ξενήτιος**, 3. dotyczący gościnną połączonych ludzi l. gościnności, gościnny; **τράπεζα**, stół; **Ξεβς ξ**, opiekun obcych, w gościnie przybywających, prawa gościnny. Jako rzecz.

1) ἡ **Ξενία**, **Ξενία**, **Ξενία**, sc. **τράπεζα**, stół gościnny; **ἐπι Ξενία καλεῖν τινα**, zaprosić kogo, ugościć. 2) **τό Ξένιον** i **τά Ξενία**, gościniec, dary dla przybywających w gościnę przyjaciół; potrawy gościnno **ἐπι Ξενία καλεῖν**, zaprosić na ucztę; gościnność, ugoszczenie. Z szydem: zapłata, nagroda. 3) ἡ **Ξενία**, stan cudzoziemca, w przeciw. do obywatelstwa.

Ξένιος, ἡ, ugoszczenie przyjaciela.

Ξενισμός, ό, 1) — **Ξένιος**. 2) nowość, niezwykłość.

Ξενιτεία, ἡ, życie cudzoziemca l. w obcym kraju.

Ξενιτεύω, być obcym, przebywać gdzie jako cudzoziemiec. Med. t. s., służyć jako najemnik.

Ξενοδακτύς, ό, zabijający obcych l. gości.

Ξενοδακτής, ό, pożerający obcych lub gości.

Ξενοδοκώ i **Ξενοδοχέω**, ion. i ep. **Ξενοδοκέω**, podejmować obcych lub gości; uraczyć, ugościć, przyjąć w dom.

Ξενοδόκος i **Ξενοδόχος**, ion. **Ξενοδοκος**, 2. podejmujący lub ugaszczający obcego.

Ξενοδοχία, ἡ, ugaszczanie przyjaciela l. obcego.

Ξενοείεις, εσσα, εν, pełen przyjaciół l. gości.

Ξενοθύτω, ofiarować obcych.

Ξενοκτονέω, ion. **Ξενοκτονέω**, zabijać gości lub przyjaciół.

Ξενοκτονία, ἡ, zabijanie gości l. przyjaciół.

Ξενοκτόνος, 2. zabijający gości l. przyjaciół.

Ξενολόγος, najmników werbować, zaciągać.

Ξενολογία, ἡ, zaciąganie najmników.

Ξενολόγιον, τό, wojsko najmników.

Ξενολόγος, 2. zaciągający najmników.

Ξενοπαθέω, uczucia doznawać obcego, niezwykłego; wzdrygać się.

Ξένος, 3. ion. **Ξένος**. 1) przym. obcy, cudzoziemski; **τινός**, nieświadomy; zadziwiający, osobliwy, **τό Ξένιον**, niezwykłość. 2) rzecz. a) obcy, cudzoziemiec, przybysz, nie obywatel. Jako taki był pod opieką boga **Ξεβς Ξένιος**. b) najemnik, najmny żołnierz. c) przyjaciel, ten co pod zasłoną **Zeusa Ξένιος** z drugim zobowiązał się uroczyście podejmować się wzajemnie gościnnie; związek ten przechodził także na synów. Oznacza więc i gościa i gospodarza. d) ἡ **Ξένη**, p. **Ξένη**. Przysł. **Ξένος ἔχειν τινός**, być nieświadomym czego.

Ξενοστάσις, ἡ, gospoda, dom do podejmowania obcych.

Ξενοσύνη, ἡ, ion. i ep. **Ξενοσ**, przyjaźń, gościnność.

Ξενοτόμος, 2. czczący gości l. obcych.

Ξενοτροφέω, żywić gości, obcych; utrzymywać najmników.

Ξενοφονέω, zabić gości l. obcych.

Ξενοφώ, podejmować gościnnie. Med. ugościć; za-

wrząc przyjaźń. 2) Med. być w obczyźnie, oddalonym.

ἔνολλον, τό, zdrobn. ἔνος.

ἔνονον, ὄνος, ὄ, pokój gościnny, gospoda.

ἔνωσις, ἡ, nowatorstwo.

ἔρος, ion. i ep. = ἔηρος.

ἔστος, 3. gładzony, ociosany; gładki.

ἔσωα, skrobać, gładzić, ociosać, obrobić.

ἔσθαινω, pf. p. ἐξέσθαιμι, suszyć, wysuszyć.

ἔσθραλοῖσθε, na sucho maścić.

ἔσθρανσις, ἡ, suszenie.

ἔσθραντικός, 3. suszący.

ἔσθρασία, ἡ, susza.

ἔσθροβατικός, 3. chodzący po suchym gruncie.

ἔσθροβωτικός, 3. zdolny żyć na suchym gruncie.

ἔσθρος, 3. suchy, wysuszony, wyschnięty, ξ ὕδατος, bezwodny, bez wody. Rzecz. (τὸ) ἔσθρον, τὰ ἔσθρα, susza, ἐπὶ τοῦ ξ. ποταμῶν, posadzić na mieliźnie, wyczuć; τὸ ξ. τοῦ ποταμοῦ, bród, mielezna w rzecze; w l. mng. ἐν ἔσθροισιν, za pomocą suchych darów. W ogóle: stały ład. Tudzież: próżny, suchy, jałowy. *siccus*.

ἔσθρότης, ἡ, susza, suchość. *siccitas*.

ἔσθροτροβία, ἡ, suche tarcie.

ἔσθροτροφικός, 3. żyjący na suchych miejscach.

lubiący suchy pokarm.

ἔσθρήρης, es, uzbrojony w miecz. *ensifer*.

ἔσθρηφόρος, 2. noszący miecz.

ἔσθριδιον, τό, zdrobn. pugnał, sztylet.

ἔσθριστήρ, ἦρος, ὄ, pendent, pas od szpady.

ἔσθροθήλητος, 2. zabity mieczem.

ἔσθροκτόνος, 2. zabijający mieczem.

ἔσθρομάχαρα, ἡ, szabla, nóż szabelny. (Scyta u

Arvst. wymawia ἐπιμάχαρα).

ἔσθρος, τό, poet. szabla, miecz. *ensis*.

ἔσθροκλία, ἡ, dobywanie miecza.

ἔσθροκλός, 2. dobywający miecza.

ἔσθρονον, τό, to co z drzewa wyrzeczano; wizerunki bogów z drzewa, l. z kamienia.

ἔσθροποίησθαι, ἡ, rzeźnię wizerunków bóstw z drzewa, rzeźba.

ἔσθρουργία, ἡ, t. c. poprzedz.

ἔσθροπτερος, 2. z brunatnożółtymi skrzydłami.

ἔσθρός, 3 i 2. p. ξανθός.

ἔσθραλη, p. następ.

ἔσθρη, p. συγ.

ἔσθρηλη, ἡ, 1) nożyk do rzeźniania, skrobaczka, pilnik, raszpla. 2) gatunek szabli sierpowato zakrzywionj u Lacedemonczyków.

ἔσθροός, 3. skrobany, gładzony.

ἔσθραία, ἡ, spuszczenie drzew, znoszenie drzewa.

2) budulec, drzewo budulcowe. T s ἐβλία, ἡ.

ἔσθρηγός, drzewo sprowadzić, dostawić.

ἔσθρήριμα, isć po l. zbierać drzewo.

ἔσθρόνος, 3. drewniany; z drzewa zrobiony.

ἔσθροκοπέω, kijem bić.

ἔσθροκοπία, ἡ, kije.

ἔσθροκόπος, 2. spuszczaający, łupający drzewo. 2)

rzecz. ptak, dzięciol.

ἔσθροκότης, es, z drzewem zmieszany.

ἔσθρον, τό, ścięte l. łupane drzewo, ztąd 1) pień,

drzewo (samo), kol. ar. 1) w l. mng. a) polano,

szczapy, drwa b) belki, dyle, bale, tarcie; w o-

góle, budulcowe drzewo, budulec. c) drzewce.

d) kij, palka, maczuga. e) pałak, kłoc, kłoda, do

spętania nóg, rak (niewolników l. szaleńców). f)

κρῶτων ξ. najwyższa ławka w teatrze dla widzów.

g) krzyż, szubienica.

ἔσθροκατήης, es, z drzewa spojony.

ἔσθρουργία, ἡ, obrabianie drzewa, ociosywanie.

ἔσθρουργικός, 3. odnoszący się do obrabiania

drzewa.

ἔσθροφάγος, 2. łoczący drzewo.

ἔσθροφανής, es, wyglądający jak drzewo.

ἔσθροφόρος, 2. psujący drzewo.

ἔσθροφόρος, nosić kij, jak cynicy.

ἔσθροχίζομαι, dor. ἐσθροχίζομαι = ἐσθρίζομαι.

ἔσθροχός, ὄ, lesista okolica, gąszcz, knieja; kry-

jówka.

ἔσθροσις, ἡ, belkowanie, drzewizna.

ἔσθρη, i ξον. p. συμ. συν.

ἔσθρονος, onos, ὄ, dor. = ξονήων.

ἔσθρότης, ep. ion. = ξονός.

ἔσθρων, onos, ὄ, = κοινώνος, uczestnik.

ἔσθρός, p. κοινός.

ἔσθρα i **ἔσθρα** i Med. **ἔσθρομαι**, 1) Czynn.

strzydz, golić, ogolić; ἐν χρῶ, dojąc do żywego,

tknąć w sedno. 2) Biern. i Med. być ostrzyżo-

nym, dać się ogolić. t.

ἔσθρηκης, es, ostry jak brzytwa, do skóry ostrzy-

żony, zgolony (na znak żaloby).

ἔσθρησις, ἡ, golenie, spuszczenie włosów.

ἔσθροδύκη, ἡ, puzdro do brzytew.

ἔσθρον, τό, (ἔσω) brzytwa; ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς l. τού-

χης, stanowcza chwila, ton, niebezpieczeństwo.

ἔσθροφω, brzytwę no ić.

ἔσθρω, p. ξοράω

0.

0, o, ὀ μικρόν, krótkie o, w przeciw do ὀ μέγα, 15-ta głoska alfabetu greckiego, jako znak liczbowy 0' = 70, a ,o = 70000.

ὀ, ἡ, τό, własc. ΤΟΣ, τῆ, τό, zaim. wskazujący,

odpowiadający pytaj. ΠΟΣ. Stracił on, jak ὀδτος,

ἄε, charakterystyczną cechę zaimka wskazującego,

t. j. τ, które jednak zachowało się w gen. ep. τοῖο i τεῶ,

dor. τῶ, τᾶς, l. mng. τοῖ i ται, w τοῖ μὲν - τοῖ δέ,

3 pl. τῆσι, τῆς, ταῖσι, dat. dor. τᾶ,

acc. τᾶν, dual. τῶ, 2 i 3. ep. τοῖν, 2 pl. ep. τᾶων,

dor. τᾶν, 4 pl. dor. τᾶς, 1) zaim. wskazuj. (u Ho-

mera i epików), ten, ów; w połączen. z μὲν, δέ,

τεν - ów. Rzeczownik liczby mng. kładzie się czę-

sto po tym zaimku w 2 p., ale i w 1-szym. Nie-

kiekdy poprzedz. ὀ μὲν, odpowiada rzeczownik,

albo ὀ δέ stoi bez poprzedz. ὀ μὲν, w późniejszym

jez. gr. i u Attyków znaczenie zaimka wskazują-

cego zachowało się 1) w τὸν καὶ τὸν l. τὸ καὶ

τὸ, tego i owego, to i owo. 2) a) τὸ, dla tego,

ἐκ τοῦ, odtąd. b) τῶ, dla tego, a przez atrakcyj-

w znacz. zaimka względnego, ponieważ, zatem;

tudzież: tym sposobem, w takim razie; natenczas,

nakoniec, wtedy, w tej chwili. c) τῆ, tam, tamże,

tu; τῆ μὲν - τῆ δέ, po jednej - po drugiej stro-

nie; rzadziej, tam dotąd, lub, gdzie. d) τὸ, dla

tego; τὸ μὲν - τὸ δέ, częścią - częścią, już to -

już to. e) ἐν τοῖς przyści. najw. = w daleko -

2) artykuł przed rzeczown., u Homera zawsze ze

znaczeniem zaimka wskazującego, ten, ów, przed

innymi częściami mowy stojąc nadaje im znacze-

nie rzeczownika; lecz niekiedy przed niemi stoi

pleonastycznie, n. p. τὸ ἀπὸ τούτου, odtąd; τὸ

παλαιόν, niegdys; τὸ νῦν εἶναι, na teraz. Wskazuje dalej na poprzedzającą rzeczown., aby go nie powtarzał, jak w francuzkim celui, celle; albo oznacza pochodzenie, n. p. ὁ Κύρου, syn Cyrusa, albo bliski stosunek, n. p. ὁ ἐκαίνοσ, jego ludzie, l. z przymkami: οἱ ἀμφί, περί τινα, otoczenie czyje: οἱ ἀπὸ τινος, ὁ ἐν τινι, mieszkający miasta lub kraju. W r. n. τὸ z 2. p. oznacza wyzroczenie czyje, a τὰ z 2. p. sprawy, rzeczy czyje. Z przymkami: τὰ ἐν ἀνθρώποισ, bieg światła, τὰ καθ' αἷτόν, co stosowne dla kogo.

δά, biada! ach!

δαρ, αρος, *η*, ep., scgn. ὄρ, towarzyszka, szczeg. żona, *coniux*.

δαριζώ, poufały mieć stosunek, poufale rozmawiać, *τινί*, z kim, gawędzić, gwarzyć.

δαρισμός, *ός*, = *δαριστός*.

δαριστής, *ός*, towarzyszy. *collocutor*.

δαριστός, *ός*, *η*, obcowanie, rozmowa, gawęda; zwyczaj; rzesza.

δαροσ, *ός*, rozmowa, gawędka, śpiew.

δαρλίκος, *ός*, rozeń, brzeszczot, pocisk; gatunek monety. *vetu*.

δαρλίος, *ός*, 1) w l. mng. rozeń, oszczep, włócznia. 2) obelisk, ostrosłup, piramida. 3) u gramatyków znak krytyczny — lub → na oznaczenie niepotrzebnych ustępów.

δαρλίαιος, 3. wielkości l. wartości obola.

δαρλίος, *ός*, obol, moneta w Attyce, szósta część drachmy; ἐν τοῖν δοοῖν δαρλίον, na zwykłym miejscu teatralnem.

δαρλοσάτω, trudnić się brudną lichwą.

δαρλοσάτης, *ός*, brudny lichwiarz.

δαρλοσάτιχη, *η*, brudna lichwa.

δαρλίκαλα, *τά*, młode, szczenięta.

δαρλοσορός, 2. gwałtowny, bluźnierca.

δαρλοσθυρος, 2. śmiały, silnego ducha.

δαρλοπάτηρ, *η*, córka potężnego ojca.

δαρμος, *ος*, poet. silny, potężny, ciężki, gwałtowny, zapędny.

δαρμαίος, 3. ósmego dnia.

δαρμάς, *άδος*, *η*, liczba osm.

δαρμάτος, poet. i *δαρμος*, 3. ósmy.

δαρμακοντα, *ιον*, scgn. *δαρμάκοντα*, Liczb. nieośm. osmdziesiąt.

δαρμακονταέτης, *ες*, osmdziesięcioletni.

δαρμακοντατάλαντος, *ος*, wynoszący lub wart 80 talentów.

δαρμακιστός, 3. osmdziesiąty.

δαρμος, p. *δαρμάτος*.

δαρμάκοντα, p. *δαρμάκοντα*.

δα, *η*, *η*, *η*, *η*, poet. i *ιον*. wzmocn. *ός*, *η*, *τό*, ten tu, ta tu, to tu; on, ona, ono; *τή*, tu właśnie; *τό*, dla tego właśnie.

δακάρμαι, ryczeć, wrzeszczeć, beczeć.

δακηθμός, *ός*, bek, ryk, (osła).

δακηθμός, 3. ogromny, wspaniały.

δακίον, *τό*, skrzynia l. schowanie dla beltów z kruczkami, haków zakrzywionych, w ogóle skrzynia z żelaztem.

δακος, *ός*, 1) zakrzywienie, ztąd, hak, kruczek, wąż (u grotu beltowego). 2) (*ήνεγκον*) ciężar, masa, grubość, nadętość, kupa, ciężkość, waga, godność, duma, powaga. Tudzież a) tłum słów, ju-naczenie. b) duma, pycha, wystawność. c) trudność, mozolność, przesada. d) strój ciężki na głowę.

δακος, 3. obszerny, wzdęty.

δακόμα, biern. być wzdętym, nadymać się *τά-*

φω, być zamuszonym; med. być dumnym, zarozumiałym, ἐπὶ τινι, tudzież w form. czynn., nadąc.

δακύλλομαι, t. c. *δακόμεαι*.

δακώδης, *ες*, nadęty, szumny, gruby.

δακώεις, *η*, nadęcie, wzdęcie.

δακώω, bruzdę prostą pociągnąć; przen. στίβον, krok za krokiem wlec się, a τινί, przed kim w długiej linii iść.

δακμος, *ός*, bruzda, pokos. 2) bierz (gwiazd).

δακωγ, *η*, a) grusza (drzewol). b) gruszka (owoc).

δακτός, 3. drożny; *τά* *ός*, towary podróżne, któremi się po drodze handluje.

δαδάξω, przysł. (διδός, δάκνω), gryząc zębami, ἐ-λον οδός, λάξσθαι γάιν, ścigać zęby, umrzeć, poledz; δὸ. ἐν χειλεσι φάιναι, gryść, przygryść warze l. usta.

δαδάξω i **δαδάξομαι**, **δαδάξω** i *ιον*. **δαδάξω**, (tudzież *αδάξω*, *αδάξω*), gryść, kłóć, śwędzić; ztąd, drapać się, skrobać się, lizać się.

δαδάξισμός, *ός*, śwędzenie.

δαδω, wyrowadzić i sprzedać, *τινί* *τι*.

δαδε, *η* *δος*. dor. *αδδ*, *αδδδ*. 3 p. l. mng. τοῖσδε, τοῖσδεσ, ep. τοῖσδεσσι, τοῖσδεσι. l. τοῖσδεσσι. 1) (o miejscu), ten oto, ten tu, ἐγὼν δδε, oto ja. w ogóle za ἐγὼ, ἐμός. — 2) o czasie. t. rażnie; zy, obecny, *η* *δ* *η* *μα*, dzień dzisiejszy; *τάδε*, obecn. stosunki. 3) *τη* *δδε*, dor. *τη* *δδε*, (*hac*), tu, tam, tak. tym sposobem, tem samem, na tej drodze; *τόδε*, tu dotąd, dla tego, przeto; c) *τοῖσδε*, tym sposobem, temi słowy. c) *ἀπὸ τοῖσδε*, *ἐκ τοῖσδε*, odtąd; *ἐκ τοῖσδε*, teraz, dalej, potem, z tem wszystkim, *μέχρι τοῖσδε*, aż dotąd, *ἐπὶ τάδε*, po tej stronie; *ἐς τόδε*, do tego stopnia.

δαδλίος, *ός*, broń. i eols. za *δαβλίος*.

δαδωμν, *τό*, droga, podróż

δαδωμνός, 3. drożny, drożysty, chodźisty

δαδωσ, *ισ*, udać się, *ἐπὶ* *τι* i *τί*.

δαδωσ, wskazać drogę, prowadzić; pouczyć.

δαδωσ, *ος*, przewodnik.

δαδ, *η* *δ*, *η* *δ*, *η* *δ*, wzmocn. *δδ*, w 4 p. *τη* *δδ*.

δαδός, 3. dotyczący drogi, podróżny, dający dobrą wróżbę na podróż l. wyprawę.

δαδισμα, *τό*, droga, trakt

δαδιστής, *ός*, wędrownik, pątnik.

δαδιστή, *η* = *δαμή*, zapach, woń, smród

δαδιδόκος, *ός*, czatujący na drodze, rozbójnik.

δαδιδωσ, *ος*, tulać się, błąkać się.

δαδιδωσ, wędrować, *πρός*, *εἰς* *τι*, przebieść, *τί*.

δαδιδωσ, *ος*, *η*, *ιον*. — *ιη*, i **δαδιδωσ**, *ος*, *η*, wędrowka, podróż. *iter*, *via*.

δαδιδωσ, 3. podróżny.

δαδιδωσ, 2. drożny, *τό* *ός*, drożne, zapłata za podróż.

δαδιδωσ, 2. podróżujący; rzecz podróżnik, towarzysz podróży, przewodnik.

δαδιδωσ, *ος*, obcażki do rwania zębów.

δαδιδωσ, *ος*, ząbkować, dostawać zęby

δαδιδωσ, *ος*, z zębów wyrosły.

δαδιδωσ, 3. zębaty.

δαδιδωσ, *ος*, torować drogę, *τινί*, tudzież, drogę naprawić, utorować. Przen. podać, zaprowadzić metodę; prowadzić kogo, pokierować. Med. udać się.

δαδιδωσ, *ος*, *η*, torowanie drogi, przen. wstęp.

δαδιδωσ, 3. torujący drogę, przygotowujący, wspierający.

δαδιδωσ, *ος*, t. c. *δαδιδωσ*.

δαδιδωσ, *ος*, torujący l. zakładający drogę.

δαδός, att. = *δαδός*, próg.

δαδός, *η*, *ιον*. *δαδός*, droga. 1) ścieżka, trakt; *ἐπ-*

πηλασίη, droga bita; gościniec; λαοφόρος, gościniec wojskowy; ἡ ἱερή, droga do Delfów. Przysł. πρὸ ὁδοῦ, naprzód, dalej; ὁδῶ, ἐν ὁδῶ, na drodze. Szczeg. a) przystęp, dostęp b) szlak, ślad, trop. c) τὸν ποταμὸν, koryto, łożysko. Przysł. ὁδοῦ πάρεργον, po drodze, mimochodem. 2) pochodź, marsz, podróz, wędrówka, wyprawa, wyjazd; ὁδῶ, na ludzi; κατὰ (τῆν) ὁδόν, na marszu, w pochodzie, i t. p. Szczeg. odjazd, powrót, καθ' ὁδόν, na powrocie do domu. b) dzienny marsz. 3) droga śmierci, ostatnia podróz. b) sposób objaśnienia, objaśnienie. c) sposób postępowania, środek, wybieg. d) wykonanie, ὁδῶ βαδίζεν, mieć powodzenie. Nie rzadko się opuszcza wyraz ten.

ὁδοῦρος, ἡ, przewodniczka.

ὁδοῦς, ὄντος, ὁ, ión. ὁδῶν, zab, kiel; πάταγος ὁδόντων, szczekanie zębami, χεῖλεσιν διδόναι ὁδόντας, ugrysić się wargi. dens.

ὁδοφύλαξ, ακος, ὁ, stróż drogi.

ὁδῶ, wskazać drogę, prowadzić, τίνα, z Inf.

ὁδῶναι, ból sprawić, zmartwić; biern. i med., doznawać bólu.

ὁδῶνη, ἡ, ból, męka, katusze, udręczenie, cierpienie, smutek, żaloba, τινός, po kim. dolor, moeror.

ὁδῶνρός, 3. bolesny. acerbus.

ὁδῶνήφρατος, 2. usmierzający ból.

ὁδύρμα, τό, skarga, narzekanie.

ὁδύρμος, ὁ, t. c. poprzedz.

ὁδύρομαι, i poet. **δύρομαι**, Dep. med. 1) nprz. doznawać bólu, smucić się, martwić się, głośno skarżyć się, wy-narzekać, jęczeć, τοιαῦτα i τινός, ἀμφί τινα, po kim, τινί, skarżyć się przed kim, wylewać skargi. 2) przch. oplakiwać, smucić się z tęsknoty za kim l. czem, τινά.

ὁδύρτης, ὁ, skarżyciel.

ὁδύρτικός, 3. placzliwy, skłonny do skarg.

ὁδύρτος, 3. oplakany.

ὁδύσσομαι, ep. dep. Med., tylko w aor. ὁδύσσαί-μην, part. ὁδύσμενος i pf. ὁδύσσαμαι, (ze znac. cz. terażn.), gniewać się, rozjątrzonemu być, τινί, na kogo, ὁδύσάμενος, gniewający się i z wielu ludźmi pogniwany.

ὁδῶδα, perf. do ἔω.

ὁδῶν, ὄντος, p. ὁδοῦς.

ὁδῶτός, 3. drożny; wykonalny.

ὁζολίς, ἰδος, ἡ, polip.

ὁζός, ὁ, gałęź, szczep, latorośl, potomek.

ὁζῶ, pf. ὁδῶδα ze znac. cz. terażn., wonieć, pachnąć, τινός, czem. Nieos. ἔζει, ὁδῶδε, pachnie, smród.

ὁθεν, przysł. 1) zkad, odkąd, z tamąd, gdzie. 2) z, dla czego, czemu.

ὁθενπερ, przysł. zkad właśnie, zkad.

ὁθι i **ὁθιπερ**, przysł. gdzie, tam gdzie, tam dotąd gdzie, po czemu; z 2. p. gdzie w, na.

ὁθνεῖος, 3 i 2. obcy, cudzoziemski.

ὁθῶμαι, ep. dep. mieć wzgląd, dbać, οὐκ ὁ πέζων, nie wacha się, nie lęka się, τινός, nie zważać na kogo.

ὁθῶνη, ἡ, a) płótno cienkie. b) szata płócienna, zasłona, rańtuch; żagiel.

ὁθῶνιον, τό, zdrobn. strzęp płótna, skubanka, szarpie.

ὁθῶνιος, 3. płócienny.

ὁθῶνεα, t. j. ὁθῶνεα, przysł. penieważ, że.

ὁθριξ, ὄτριχος, ὁ, ἡ, poet. zam. ὁμόθριξ, równowłosy.

ὀ, ὀμοι i **ὀμοι**. wykrzykn. biada! ach! często

z dod. ἐγῶ. głównie: ὀμοι, (ὀμ) a nawet ὀμοι, l. z 2. p. i 5. *ohe!*

ὀι, przysł. dokąd, przen. po za co, do jakiego stopnia, daleko τινός, w czem. *quo.*

ὀι, p. ὀβ. **ὀι**, p. ὀ. **ὀι**, p. ὀς.

ὀιακίζω, ión. οἰακίζω, kierować, obracać; sterować.

ὀιακονόμος, 2. kierujący sterem; sternik.

ὀιακοστροφός, kierować sterem, zwracać.

ὀιακοστροφός, 2. kierujący sterem.

ὀιαξ, ακος, ὁ, ión. **οἰαξ**, ηκος, właśc. szyja, trzonek steru; ztąd często w l. mng. ster (sam) we właśc. i przenośn. znac. 2) obręcz, kółka przy jarzmie, przez które lejce przechodzą do pyska jucznego bydła.

οἰβος, ὁ, mięso z tyłu karku wołowego.

οἰγνυμι i **οἰγω**, fut. οἰῶω, aor. ὠξα, ep. zwykle ὠξα, w impf. ὠγνοντο, otworzyć, τί τινα, a οἶνον, od-zpo-tować, otworzyć, zacząć beczkę.

οἰδα, p. Εἶδω.

οἰδᾶω, ión. **οἰδέω**, ep. **οἰδαίω**, **οἰδᾶω**, 1) Czynn. prz. (οἰδαίω), nadać, napaść, νόον, wzburzyć. 2) Czynn. np. i biern., nabrznieć, wzdąć się, τινί, od czego, τί, na czem; οἰδέωντων, τῶν πραγμάτων, w ogólnem wzburzeniu, w powszechnym zamęcie i fermentacji.

οἰδημα, τό, nabrzniałość, nabrznienie.

οἰδησις, ἡ, nadęcie, wezbranie.

οἰδημα, τό, podnoszenie się l. huczenie fal.

οἰσος, 3. i **οἰσος**, 3. owczy.

οἰετής, 2. zam. ὁμοετη-, rówieśnik, równych lat.

οἰζόρος, 3. poet. oplakany, biedny, niezczęsny, śmieszny. aerumnosus.

οἰζός, ὄος, ἡ, 3 p. — ζῶι zam. — ζῶι, att. **οἰζός** (οἰ), bieda, nędza, niedola, utrapienie, ucisk.

οἰζῶω, att. οἰζῶω (οἰ), narzekać, jęczeć, περί τινα. Przen. znosić niedolę, być niezczęśliwym.

οἰήσιον, τό, i **οἰήξ**, 3. **οἰαξ**.

οἰηκίζω, p. οἰακίζω.

οἰημα, τό, mniemanie; zarozumiałość.

οἰήσις, ἡ, wiara, mniemanie, zdanie.

οἰῆς, p. οἰς. **οἰαα**, p. εἰαα.

οἰααδε, = οἰαῶδε, do domu, do ojczyzny. Po megarejsku: οἰααδες.

οἰακτικός, 3. p. οἰετός.

οἰκεοπραγία, ἡ, zajmowanie się własnymi sprawami.

οἰκεῖος, ión. **οἰκηῖος**, 3 i **οἰκακός**, 3. domowy; rzecz. τὸ οἰκ., dom własny; τὰ οἰκ., sprawy domowe. 2) familijny; rodzinny, pokrewny, zaprzyjaźniony, przyjaciel, poufaly, należący do orszaku l. czeladzi, ὁ οἰκακός, domowi. Rzecz. τὸ οἰκ. pokrewieństwo; οἱ οἰκεῖοι, krewni, οἱ οἰκεῖοτατοι, najbliżsi krewni. 3) τινί i τινός, własny, należący do kogo, właściwy, dotyczący, bliski, οἰκεῖον γίνεσθαι, być wziętym na własność. Ztąd τὰ οἰκ., własność, majątek, mienie, fundusze własne. Szczeg. a) rodzinny, ojczysty, στρατός, z krajowych żołnierzy. Rzecz. ἡ οἰκεῖα, dom. χώρα, własny kraj, rodzina, ojczyzna, rodzinne miasto. b) domowy, prywatny, osobisty, τὰ οἰκ., domowe l. własne sprawy. 4) zdalny, sposobny, stósowny, przyzwolity.

Przysł. οἰκεῖως, 1) przyjaźnie, życzliwie, uprzejmie, poufale, τινί i πρός τινα. 2) stósownie, przyzwolnie, korzystnie.

οἰκειότης, ἡ, ión. **οἰκηιότης**, pokrewieństwo, ścisły związek, przyjaźń, związek małżeński, πρός τινα, z kim. 2) o wysłowieniu; właściwość.

οἰκισμός, ión. οἰκισμός, 1) Czynn. i Biern. przyswoić, zyskać, wcielić, τινά i to ἐξ τι. Biern. być wyrównanym, zaprzyjaźnionym, poufałym, wejść w używanie, τινί. 2) Med. a) uważać za krewnego. b) przywłaszczycy sobie, liczyć do swoich, zyskać sobie, τί i τινά.

οἰκισμός, poet. = οἰκός.

οἰκισμός, τό, pokrewieństwo, blizki stósunek.

οἰκισμός, ή, zyskanie, przywłaszczenie.

οἰκιστικός, 3. przyswajający sobie, sposobny.

οἰκιστία, ή, czeladź.

οἰκιστής, zamieszkać, τί.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκός, ἔως, ó, = οἰκίης.

οἰκῶ, impf. ión. οἰκῶν zam. ὄκων, aor. 1. ión. οἰκῶσα, i. med. οἰκῶσαι z biern. znac. pf. pass. ión. οἰκῶμαι, 3. l. mn. οἰκῶται zam. ὄκωνται ze znac. cz. terażn. aor. 1. 3. l. mug. ep. ὄκῃθεν zam. ὄκῃθησαν. 1) nprz. a) mieszkać, przebywać, leżeć. b) gospodarzyć, władać, żyć, być urządzonym, znajdować się, ἔμποροι, sąsiadować; ἔξω τινός, być wolnym od czego. 2) przechl. a) zamieszkać, zająć mieszkanie, przenieść się, τί, dokąd. b) rządzić, władać, zawiadawać, τί i to διά τινος, w rządach trzymać się polityki pewnej. Ztąd biern. a) być zamieszkanym, leżeć, τὸ, być ludnym; ή οἰκουμένη, kraj zamieszkały, uprawiony, cała ziemia zamieszkana, b) być zawiadawanym, urządzonym. c) być osiedlonym, osiąść, w Praet., mieszkać jako osadnik, ἐν τινι, a nawet τί. zamieszkać.

οἰκίσις, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

οἰκίς, ἰδὸς, r. ż. do οἰκίης, pani domu; służebnica, niewolnica.

οἰκιστής, ó, domownik; zwykl. sluga, niewolnik. w l. mug. czeladź.

οἰκιστικός, 3. czeladny, służebny, niewolniczy.

pass. part. ión. οἰκοδομημένος. 1) Czynn. a) budować domy, w ogóle, budować, wznieść, założyć sztucznie, umocować, obwarować, τί. b) przen. założyć na czem, ἐπί τι. 2) Med. zbudować lub kazać sobie zbudować dom.

οἰκοδομή, ή, zbudowanie, właśc. i przen.

οἰκοδομητής, τό, dom, budowla.

οἰκοδομητής, ή, zbudowanie domu; sposób budowy.

οἰκοδομητικός, 3. dotyczący budowy domu.

οἰκοδομία, ή, zbudowanie, mur. i t. p.

οἰκοδομικός, 3. do budowy należący, ή οικ., architektura, budownictwo; ó, murarz.

οἰκοδόμος, ó, (δέμω), budowniczy.

οἰκόνει, **οἰκόνει**, **οἰκοί**, **οἰκόνει**, p. oikos.

οἰκονομία, zawiadawać domem, w ogóle, zawiadawać, urządzić, uporządkować, τί.

οἰκονομητικός, p. οἰκονομικός.

οἰκονομία, ή, 1) zawiadowanie domem, gospodarstwo, zarząd. 2) urządzenie. 3) w N. T. zakład leczniczy.

οἰκονομικός, 3. zdalny do zarządu domowego, gospodarski; ή οικ., sztuk a zawiadowania domem; τὰ οικ. i οἰκονομικὰ πράξεις, finanse, gospodarstwo krajowe.

οἰκονόμος, 2. rzadzca domu, gospodarz; w domu mieszkający.

οἰκόνειον, τό, miejsce zajmowane l. mogące być zajęte na dom, grunt, podymie; w l. mug. gruzy zapadłych domów.

οἰκοποιός, 2. przemieniający w dom mieszkalny.

οἰκόριος, poet. = οἰκόριος, domowe towarzyski gier.

οἰκός, ó, **οἰκία**, ión. -- **ἰη**, ή, i **οἰκίον**, τό. 1)

a) mieszkanie, dom własny, przybytek, strzecha, chalupa, jama, legowisko, gniazdo; świątynia, dom boży. Przysł. κατ' οἶκον, ἐν οἰκίᾳ, w domu; ó, ή, τὸ κατ' οἶκον, domowy.

b) części domu, pokój, komnata, ztąd οἶκος, dom, i τὰ οἰκία, pałac.

2) gospodarstwo domowe, szereg. a) mienie, majątek. b) rodzina, ród, pochodzenie, czeladź, domownicy. 3) siedziba, rodzina, ojczyzna. Przysłów. 1) **οἰκοῦναι**, z domu, t. j. a) z miania.

b) z własnego majątku, z własnych fundusów, z rodu, od początku, zaraz z domu ojczystego; z własnego popędu, z własnej woli. c) od domu, z domu, z rodzinnego kraju; z wnętrza kraju. 2)

οἶκος, (stary Locat. za οἶκω) i ep. **οἰκόνει**, w domu, w ojczyźnie; ó οἶκος, domowy, rodzinny, τὰ οἶκος, domowe stósunki, rodzina; οἶκος, ziemkowie; ή οἶκος διαίτα, własne utrzymanie; ή οἶκος ἀποστάσις, powrót do domu. 3) **οἰκόνει** p. οἶκος. domus.

οἶκος, ión. = ἔοικός.

οἶκοστος, 2. w domu jedzący.

οἶκοσις, ἰδὸς, ó, 1) zatraciciel domu. 2) niewolnik w domu wychowany. *verna*.

οἶκουρέω, domu pilnować, być w domu i czuwać; przen. sprawami wewnętrznymi kraju się zajmować, τί.

οἶκουρή, τό, i **οἶκουρία**, ή, stróżowanie, dozorkowanie, pilnowanie domu; nieczynnność.

οἶκουρικός, 3. τὸ οικ. = οἶκουρία.

οἶκουρός, 2. pilnujący domu, domowy, gospodarny; gnusny, nieczynnny.

οἶκοφθόρα, zmarnować majątek. Biern. stracić majątek.

οἶκοφθορία, ή, strata domu i majątku, upadek majątkowy, ῥουακῶν, uwodzenie żon.

οἰκοφθόρος, 2. marnotrawca, marnujący majątek.
οἰκοφύλαξ, *ακος*, ó, stróż domu.
οἰκτεῖω i **οἰκτίζω**, 1) Czynn. litować się, żałować, oplakiwać, *τινά, τί, a τινός*, z powodu; rzadziej z Inf. 1. śt. 2) Med. (*οἰκτιζομαι*), a) wrzekać nad swoją dolą, blizką śmierci oplakiwać. b) = act.
οἰκτιρμός, ó, litość, współczucie.
οἰκτιρμων, *ων*, litościwy; miłosierny.
οἰκτισμα, *τό*, narzekanie, biadanie.
οἰκτισμός, ó, t. c. poprzedz.
οἰκτος, ó, oplakiwanie, narzekanie, skarga; litość, miłosierdzie, *οἰκτον ἔχει παρά τινι*, litość znajduje 1. wzbudzić w kim; *οἰκτος λαμβάνει τινά τινος*, bierze kogo litość. Często w 1. mng. z *κείτο*, lamenta żałobne. 2) przedmiot skargi, niedola.
οἰκτρογόος, 2. jęklivy.
οἰκτρός, 3. stp. nw. też **οἰκτιστος**, a) oplakany, godzien politowania, biedny, nędzny, nieszczesny. b) narzekający, płaczący, w żalobie pogrążony, bez przyp. 1. z Inf. i też *τινί*, w oczach czyich. R. n. l. poj. i mng. *οἰκτρα, οἰκτιστα, οἰκτιστον*, przysłówk. biednie, żalownie, jęklwy. Przysł. *οἰκτρῶς*, nędznie, oplakanie, mizernie.
οἰκτροχόεω, wydać krzyk żałosny.
οἰκοφελής, *ές*, gospodarski, pożyteczny dla domu.
οἰκοφιλία, *ή*, pożytek dla domu, gospodarność, rzędnosć.
οἶμα, *τό*, napad natarczywy.
οἶμάω, poet. spadać na co, uderzyć.
οἶμη, *ή*, = *οἶμος*, droga, ścieżka, bieg, przebieg; pieśń, opowieść.
οἶμοι, p. oł.
οἶμος, ó, (*ή*), droga, kolej, tór, ścieżka, szlak. 2) pas, szlak. Przen. 3) nuta, melodia.
οἶμωή, *ή*, narzekanie, biadanie, jęczenie, szlochanie, jęk.
οἶμωμα, *τό*, biadanie, jęk.
οἶμώω, f. *οἶμώομαι*, 1) uprz. biadać, wybuchnąć 1. uderzyć w skargę żalosa, jęczeć, skwierczeć, szlochać, *οἶμώζεται*, będzie biadał, t. j. oberwie, *οἶμώζειν τινί λέγειν*, powiedzieć komu, aby szedł do dyabła: *οἶμωζόμενον τινα καλεῖν*, grozić komu karami. 2) prz. oplakiwać, *τινά, τί*.
οἶμωπτός, 3. oplakany.
οἶνάνθη, *ή*, pączek owocowy winnej macicy.
οἶνάρεον, p. *οἶναρον*.
οἶναρίζω, liście winne obrywać, osmykać, omykać liście.
οἶνάριον, *τό*, zdrobn. nieco wina, zle lub słabe wino. *villium*.
οἶναρον, *τό*, liście winne.
οἶνώ i **οἶνεύομαι**, pić wino.
οἶνω, dor. *οἶνα, ή*, winna macica.
οἶνωρός, 3. pełen wina, zawierający wino.
οἶνωρυσ, *ή*, czerpaczka do wina.
οἶνίζομαι, kupić sobie 1. śc po wino, *τινί*, za co.
οἶνοβαρείων, ó, t. c. *οἶνοβαρέων*, upojony winem, podpily.
οἶνοβαρέω, *ές*, t. c. *οἶνοβαρέων*.
οἶνοδόκος, 2. biorący w się 1. zawierający wino.
οἶνοδότας, ó, dawca 1. spożyteci wina.
οἶνός, *εσσα*, sv, winny, *ή οἶνωττα* = *οἶνώεσσα*, kołacz z kaszy; wody, oleju i wina.
οἶνόθρυπος, *ων*, winem rozpieszczony.
οἶνόκληπος, *ων*, podpily.
οἶνόςδεη, *ή*, winnica. *solum vineae*.
οἶνόπεδος, 2. wino rodzący; *τό οἶν.*, winnica.
οἶνοπίτης, ó, chciwy wina.

οἶνοπλόητος, 2. odurzony winem.
οἶνοπληθής, *ές*, obfitujący w wino.
οἶνοποιεώ, wino robić. Ztąd **οἶνοποιεα**, *ή*.
οἶνοποτάω, wino pić.
οἶνοποτήρ, *ήρος*, ó, winopój, pijący wino.
οἶνοπότης, ó, pijący wino, hulaka.
οἶνοπότης, *είδος*, *ή*, r. ż. do poprzedz.
οἶνοπώεω, wino sprzedawać.
οἶνος, ó, wino (u Hom. ciemno-czerwone). Były wina także z soku daktylow, z jęczmienia (piwo) 1. lotosu. W 1. mng. gatunki wina; *καρῶ, ἐν οἶνω, μετ' οἶνω*, przy winie 1. szklance, w pijaństwie. *οἶνος ἀληθής ἐστι*, gdy wino w głowie, prawda na języku. *vinum*.
οἶνοσς, *οἶσσα*, att. — *οἶττα*, p. *οἶνώετς*.
οἶνοφαγία, *ή*, jedzenie wina.
οἶνοφλογία, *ή*, upajanie się winem, pijactwo.
οἶνωλύς, *υγος*, odurzony winem, pijacki.
οἶνώσσοτος, 2. z winicami, z winnicami sadami.
οἶνωσοῦω i **οἶνωσοῦω**, impf. ion. *οἶνωσοῦει* i *ἐνωσοῦει*, nalewać wino, być cześnikiem, wypelnić urząd podczaszego, *τινί, komu, u kogo*, tudzież *νέκταρ*, i przen. *ἐλευθερίαν*.
οἶνωχότη, *ή*, naczynie do nalcania wina, dzban, nalewka, czerpaczka. *trulla*.
οἶνωχότημα, *τό*, nalane wino, uroczystosć, w której winem racza.
οἶνωχότης, ó, podczaszcy, cześnik. *pincerna*.
οἶνωχότης, 2. nalane wino. *vinum*.
οἶνωψ, *οπος*, ó, *ή*, i *οἶνωψ*, *ωπος*, i **οἶνωπός**, 2. wyglądający jak wino; winem uwieńczony; w ogół. koloru wina, winny, ciemno — 1. czarnoczerwony, ciemny.
οἶνώω, spoić winem, zwykle biern.; pf. pass. part. *οἶνωμένωσι* *οἶνωμένος*, winem odurzony.
οἶνώδης, *ες*, śęgu. z *οἶνωειδής*, podobny do wina *οἶνώω*, *ώωτος*, ó, att. = *οἶνώων*.
οἶνωπός, p. *οἶνωψ*.
οἶνωσις, *ή*, napijosć.
οἶνωψ, p. *οἶνωψ*.
οἶοβουκόλος, 2. jedną tylko sztukę bydła pasący.
οἶοβώτας, ó, samotnie pasący, i to *φρονός*, myśli swoje, t. j. swoją drogą idący, uparty.
οἶοζωνος, 2. samotny (wędrownik).
οἶόθεν, od jednego, z jednej strony, *οἶόθεν οἶος*, sam jeden.
οἶομαι, impf. *οἶόμη*, fut. *οἶήσομαι*, aor. *οἶήθη*, *οἶήθηνα*. U Homera tylko *οἶοιτο*, zreszta *οἶομαι* i impf. *οἶέτο*. W temże znac. czynn. *οἶω* 1. *οἶω* (dor. *οἶώ*) i aor. med. *οἶσατο*, obok *οἶσθη*. W 1. os. ind. praes. i impf. Attycy mają też synkop. f. *οἶμαι* i *οἶμη*, mieć, domniemywać się, a) o przyszłości, domyślić się, sądzić, z inf. fut. lękać się, spodziewać się, tuszyć sobie, przeczuwać; zamierzać, zamyslać, zabierać się, domyśleć się. b) o przeszłości 1. teraźniejszosi, wierzyć, sądzić, mieć podejrzenie; pamiętać. Często nawiasowo, *οἶω*, zdaniem mojem. W odpowiedziach po przeczącem pytaniu, sądzę, rozumiem się, oczywijsie. Niosob. *εἶταί μοι ἀνά θυμόν*, przeczuwa serce moje. W znaczeniu lękać się, z *μνηί* i Opt.
οἶνεί = *οἶον εἰ*, jak gdyby.
οἶονοστική, *ή*, (wyraz złożony niby z *οἶησις*, *νοῦς* i *ιστορία*) podług Platona.
οἶωνος, ten, co zdaje się mieć rozum, wyraz żartem utworzony dla wytlumaczenia rzecz. *οἶνος*.
οἶόποκος, 2. o owcy, strzyżony.
οἶοπιλέω, 1) żyć samotnie. 2) (*οἶς*) pasać owce

οιοπόλος, 2. 1) (οἶος), samotny. 2) (οἶς) pasący owce.

οιοπροκρέμας, samotnie sterczący naprzód.

οιόρ, p. s tyjski u = ἀνήρ.

οἶος, οἶη, οἶον. poet. a) samotny, sam, jedyny, ἔν τι, μετά τινων, wśród. b) samotny, opuszczony, τινός i ἀπό τινος. Przysł. 1) οἶον, raz jeden, jedynie. 2) οἶόθεν, co patrzą.

οἶος, οἶα, (ioń. οἶη, οἶον (δς) 1) jaki, jak; z οὐδέ, n. p. οὐδέ, ὅσον τὸ ἐρωτᾶν, nie nad; w jednym zdaniu też po kilkakroć się kładzie, albo stoi w przypadku zaimka wskazującego, do którego się odnosi. Jako okrzyk = μεγάλη, δεινά. 2) w zd. przyczyn. = ὅτι τοῖος ἐστὶν taki; jako taki, co: ἀφόρητος οἶος γίνεται κροτός, nieznośnie, jakie tam zimno. 3) z inf., taki że = τοιοῦτος ὡστε, sposobny, zdolny, usposobiony. zdolny; z εἶναι, móżdż, zwykła, czy τοιοῦτος poprzędza l. nie. Często οἶός τε, zdołać, można, zwłaszcza w r. n. l. pojed. i mnog. Niekiedy z dodaniem 3. p., albo służy do wzmożenia stp. najw., jak można. Przysł. 1) οἶον i οἶα, jak na przykład, οἶάτε, jak, jakoby, jak gdyby: ὅσον δὴ, jak przecie, kiedyś, ki dy l. gdy przecie. Często z imiesł. = ἔτε, ponieważ. 2) οἶως, jakim sposobem.

οἶοσθῆ, οἶαδῆ, οἶονθῆ, i w rozłącz. οἶος δῆ, taki, jak (wymieniono)

οἶοσπερ, οἶαπερ, οἶόνπερ, i w rozł. οἶός περ, kto bądź jakikolwiek. Przysł. οἶαπερ i οἶαπερ, właśnie jak, jak.

οἶοφρον, ovos. ó, ή, samotny, uparty.

οἶογίταν, ωνος, tylko w spodniej sukni, lekko ubrany.

οἶώω, opuścić; aor 1. pass. οἶώθη.

οἶπερ, przysł. dokąd właśnie, z 2. p. **οἶς**, ó, ή, ścgn οἶς, 2. p. οἶος l. οἶός, 4. p. οἶν, 2. l. mnog. οἶων, οἶών, 3. p. οἶαι, op. οἶεσαι, δεοται, 4. p. οἶας i ścgn οἶς, owca, baran, (często z dod. ἀρνείος, ἀρνῆν, l. θήλας). οἶς.

οἶσθα, p. Elia.

οἶσφαγός, ó, gardziel, kanał pokarmowy.

οἶσπη, ή, brud, nieczystość niemytej wełny owczej l. na succida.

οἶσπότη, ή, = οἶσπη.

οἶστέος i **οἶστός**, 3. adj. verb. do φέρω, a) znosny. b) do uniesienia, unosny.

οἶστρομα, τό, wypuszczana strzała.

οἶστροω, poet. aor 1. οἶστροω, strzelać, τόξω, z łuku spuszczać strzały; τώος, na kogo, godzić, wymierzyć.

οἶστροδῆμων, ovos, zawierający strzały.

οἶστός, ó, i att. οἶστός, strzała, pocisk.

οἶστράω, ioń. οἶστρέω, 1) ogzie, żądłem w szalenie wprawić, dźgać l. zgacać, kłóć, rozjuz. γέ, b. śc. τινί. 2) nprz. o zwierzętach, niepokoić s e, wściekać się; przten. szaleć, unieść się namiętnością.

οἶστορηλατέω, spłoszyć bydło (o gzie), niepokoić; szalenie nabawić.

οἶστορήλατος, 2. żgany gzem; szalony.

οἶστορημα, τό, szalenie, tudzież to co do szaleniwa popycha, ukłócić, żądło. stimulus.

οἶστορόδηντος, 2. gzem pędzony w kolo.

οἶστορόδηντος, 2. i **οἶστορόδονος**, 2. t. c. poprzędz.

οἶστορηλήξ, ήρος, ó, ukąszony, ukłóty od gza, szalony. wścikiły.

οἶστρος, ó, 1) gziez, żgik, bak. 2) przten. żądło, cios, napad szaleniwa, gziez. orstrus.

οἶστροδῆς, es, jakby gzem dżgany, szalony.

οἶστρονός, 3. z galezi drzewa ośoba (wierzby, wityny) zrubiony, wiciowy.

οἶστρος, 3. t. c. poprzędz, τὰ οἶ., plac gdzie przedawano plecionki z witywy.

οἶστρονός, εριον, spotniała, brudna wełna.

οἶσω p. φέρω.

οἶτος, ó, poet. los, dola, zwykle κακός, niedola, cierpienie; śmierć.

οἶψω, żenić się; τινά, spółkować.

οἶψέω = οἶψμαι, przysięść, przybyć. 3 l. mn. οἶψέσθαι, impf i n. c. stotl. οἶψέσθων.

οἶψμαι, impf. φηγομην, ioń. οἶψομην, f. οἶψσομαι, pf. οἶψκα ioń. οἶψκαε, part. οἶψκώς. Dep. med. wyruszyć, iść, przyjsć; szereg. oddalić się, odejść, odjechać z wty; odpływać; o nie-ywotn. przedm. lecieć, biedz, (pocisk, burza; przten. zniknąć, minąć, zejść, podziwać się, przemiąć; a z dod. lub bez θανών, umrzeć, zejść z swiata, poledz, zginać. Praes. za ykle ma znac. Perferti, żądł, za rąłem. już po mnie; οἶψμενος, ten co ode-ził, oddilony, nieobe nty, umarli; z óδων, zrobić podróż, część. z es, επί τι l. τινα, część. z imiesł. i wtedy oznacza szybkość, pośpiech. pleon. z άνωών, o szedł (precz); φεθών, uciekł (pospiesznie) i t. p.

οἶω i **οἶω** p. οἶομαι.

οἶωνζομα, Dep. mod. uważać na lot i śpiew ptaków, aby z tego wróżyć; uważać za przepowiednię, przewidywać; wróżyć.

οἶωνζομα, τό i **οἶωνζομής**, ó, prognostyk, znak, wieszczba, ptaszowieszczba; w ogóle, przepowiednia.

οἶωνστήριον, τό, t. c. p. przędz.

οἶωνστής, ó, ptaszowieszczek, wróbit, wrózek.

οἶωνστικτός, 3. d. tyczący aważania lotu ptaków; ή οἶων, ptaszowieszczba.

οἶωνόβρωτος, 2. pożyarty przez drapieżne ptaki.

οἶωνοθέτης, ó, ptaszowieszczek.

οἶωνόθροος, 2. wszczęta przez ptaki skarga.

οἶωνοκτόνος, 2. zabijający ptaki.

οἶωνομαντς, ó, ptaszowieszczek.

οἶωνοπόλος, ó, uważający na ptaki wieszczbiarskie i wieszczący ze znaków. augur.

οἶωνός, ó, (οἶος) 1) ptak samotnie latający; ptak drapieżny, jak orzeł, sęp, jastrząb; ale i bocian. 2) ptak wieszczbiarski; z lotu, głosu, czynów jego tłumaczano wolę bogów; επί οἶωνοῖς καθήμενος i οἶωνών ὁδοῖς κρατῶν, zajęty uważaniem szlaków ptaszych, świadomy drogi l. swa ow ptaszych 3) przten. znak, wieszczba; εἰς οἶωνός ἀριστος, ἀμυνεσθαι περί πάτρης, walczyć za ojczyznę rękojm a najlepsza pomysłnego wypadku.

οἶωνοσκοπέω, uważać na lot i śpiew ptaków, aby z tego wróżyć.

οἶωνοσκοτός, ó, ptaszowieszczek, a zatrudnienie jego οἶωνοσκοπία, ή.

οἶως, p. οἶος. **οἶκα**, poet. οἶκα, dor. = ὄτε.

οἶκέλλω = κέλλω, aor 1. ὠκέικα 1) czynn., na brzeg wygnąć, τι i το πρός τι. 2) nprz. być rzuconym na brzeg, es τι.

οἶκη, ioń = ὄπη. **οἶκα** = οἶα.

οἶκλάδς, θρόνος, ó, krzesło składane.

οἶκλάξ, opuścić się na kolana, uklęknąć, kucznąć, επί τινος, τι.

οἶκλάξ, przysł. w kuczki.

οἶκλασις, ή, przykłonienie, zgięcie kolan.

ὀκνέω, ep. też **ὀκνῶ**, wachać się, wstępować, namyślać się, wzdragać się, niechęć, lękać się, obawiać się, troszczyć się, τι, περί τινας, Inf., μῆ. **ὀκνηρός**, 3. 1) powolny, wstrętny, niechętny, bojaźliwy, ἐξ τι. 2) czynn. dręczący, dolegliwy, bolesny, przykry. Przysł. — ῥῶς.

ὀκνος, ó, wachanie się, ociąganie się, mitręga, gnusność, niechęć, chwiejność, obawa, strach, lękliwość, ὀκνῶ εἰκῶν, powolny; οὐκ ὀκνῶ, nieustraszenie: τινός l. z. luf.

ὀκνοῦν, **ὀκνοῖς**, **ὀκνός**, **ὀκου**, **ὀκότε**, **ὀκότερος**, p. ὅπ...

ὀκουοῦν, przysł. w jakim bądź miejscu.

ὀκρίαιω, szorstkim, ostrym uczynić; tylko biern., impf. 3. pl. ὀκρίωντο, ep. za ὀκρίωντο, stać się szorstkim; rozjuszyć się, oburzyć się. *exasperor.*

ὀκρίβας, **αντος**, ó, 1) rusztowanie na scenie, w tragedyi; scena. 2) sztalugi.

ὀκρίεις, **εσσα**, **εν**, poet. pelen końców, ostry, szorstki, kańcista, graniasty, zębaty.

ὀκρίς, **ἰδος**, r. ż. do ὀκρίεις.

ὀκρίεις, **εσσα**, **εν**, poet. za κρούεις, własc. zimny; przten. straszny, okropny, grozę wzbudzający.

ὀκτάβλημος, 2. ósm razy karbowany.

ὀκταετηρίς, **ἰδος**, **ή**, ósmiolecie.

ὀκταετής, **ες**, ósmioletni, R. ż. — ετις, **ἰδος**.

ὀκταήμερος, 2. ósmiodzienny, ósmego dnia.

ὀκτάκις, ósm razy, ósmkroć.

ὀκτακισμύριοι, 3. ósmdziesiąt tysięcy.

ὀκτακισχίλιοι, 3. ósm tysięcy; w l. pojed. u Herod.

ὀκτάκηνμος, 2. ósmiosprychowy.

ὀκτακόσιοι, 3. ósmset.

ὀκταμυρίαῖος, 2 i **ὀκτάμυρος**, 2. ósmiomiesięczny.

ὀκταπλάσιος, 2. ósmioraki.

ὀκτάπλεθρος, 2. ósmiopletrowy.

ὀκταπόδης, ó, i — **πους**, **ποδος**, ósmionogi; tak zwal się u Scytów ten, co dwa woły posiadał.

ὀκτάρμομος i **ὀκτάρρμομος**, 2. z ósmiu dyszlami, ἄρμα, o wierzchach.

ὀκταστάδιος, 2. ósm stadyów długi.

ὀκτάχορδος, 2. ósmiostruny.

ὀκτῆρης, **ες**, ósm razy spojony; **ή**, ósmiorzędowiec, (okręt).

ὀκτώ, liczebn. ósm. *octo.*

ὀκτωδάκτυλος, 2. ósm palców szeroki, długi.

ὀκτωκαιδεκα, ósmnaście. *octodecim.*

ὀκτωκαιδεκάδραμος, 2. ważący 18 drachmów.

ὀκτωκαιδεκαετής, **ες**, ósmnastoletni.

ὀκτωκαιδεκάπηγος, **ος**, ósmnastolokciowy.

ὀκτωκαιδεκαπλασίονος, **ονος**, ósmnasty.

ὀκτωκαιδέκατος, 2. ósmnasty.

ὀκτωκαιδεκάτης, **ός**, 1. — **ετής**, **ές**, ósmnastoletni.

R. ż. ὀκτωκαιδέκεις, **ἰδος**.

ὀκτωκαιτεικοσαπλασίονος, **ονος**, dwudziestoósmionastolokciowy, 2. ósmionasty. [raki.]

ὀκτώ, dor. zam. **ὀχτώ**, oprzeci, dźwigać.

ὀκχος, ó, dor. **ὀχος**. — **ὀκως**, **ἰόν**. — **ὀπως**.

ὀλαι, **αι**. — **ὀδλαι**.

ὀλβίζω, wielbić, uważać za szczęśliwego.

ὀλβιοδαίμων, 2. szczęśliwy, błogosławiony, *blagi. felixi fato.*

ὀλβιόδωρος, 2. sporzącający szczęście.

ὀλβιος, 3 i 2. szczęśliwy, pomyslny, błogi, błogosławiony, bogaty, zamożny, świętny, ὀλβια ποιεῖν τινα, sporządzić czyje prace. Rzecz. ὀλβια, majątek, błogosławieństwo, szczęście, z Inf. *beatus.*

ὀλβιόφρων, **ον**, z myślą zwróconą na bogaczy.

ὀλβιοδότηρα, **ή**, i **ὀλβιοδότης**, ó, dawczyni i dawca szczęścia.

ὀλβιοφρέμων, **ον**, bogactwem żywny.

ὀλβιος, ó, 1) błogosławiony stan, zamożność, majątek, szczęście. 2) powodzenie, zbawienie, szczęśliwość.

ὀλβιοφόρος, 2. przynoszący szczęście.

ὀλέθριος, 3. 1) czynn. zgubny, nieszczęsny, **ήμαρ**, **τινι** l. **τινός**, dla kogo. 2) biern. nieszczęśliwy, niegodny.

ὀλεθρος, ó, 1) zniszczenie, zagłada, zatrata, nieszczęście, strata, śmierć; w appoz. **ὀλεθρον**, na zgubę; t. s. ἐπὶ (τῷ) **ὀλέθρῳ**, ἐξ **ὀλεθρον**, a **ὄν** εἰς **ὄλ**. do dyabła woi! 2) o osob., nieszczęśliwy, przekłety, zatrącający, zagubca, złoczyńca, niegodziwiec.

ὀλεκρανον, **τό**, = **ἀλέκρανον**.

ὀλέκω, p. ἔλλομι.

ὀλεσιθῆρα, **ηρος**, i **ὀλεσιθῆρος**, 2. zabijający zwierzęta.

ὀλετήρ, **ηρος**, ó, niszczyciel, zabójca.

ὀλιγακίς, przysł. rzadko. *raro.*

ὀλιγανδρεω, mało mieć mężów, ludności.

ὀλιγανδρία, **ή**, bezludność, brak ludności.

ὀλιγανθρωπία, **ή**, brak ludzi, εἰς ο. *καταστῆσαι*, liczbę ludności zmniejszyć.

ὀλιγάνθρωπος, 2. mało ludzi mający.

ὀλιγαριστία, **ή**, liche śniadanie.

ὀλιγαρχίς, **ες**, przestający na małym.

ὀλιγαρχομαι, być rządzonym przez niewielu, mieć rząd oligarchiczny.

ὀλιγαρχία, **ή**, oligarchia, rzady nie wielu, n. p. 30-tu w Atenach, 404 p. Chr. *κατ' ὀλιγαρχίαν* = *ἐν ὄλ*, w oligarchii; *τῆς ὄλ*, *εἶναι*, być stronnikiem oligarchii; a *μετέχειν*, uczestniczyć w rządach oligarchicznych.

ὀλιγαρχικός, 3. oligarchiczny; oddany oligarchii, zwolennik jej.

ὀλιγαχόθεν, przysł. z niewielu miejsc.

ὀλιγαχού, przysł. rzadko.

ὀλιγηπελώ, być słabym, w imiesł. zemdlny.

ὀλιγογονία, **ή**, nieliczne potomstwo; nieplodność.

ὀλιγόγονος, 2. nieplodny.

ὀλιγόδομος, 2. mało mający niewolników.

ὀλιγοδρανέω, mało móżdż, być słabym, zemdlnym, niedoleżnym.

ὀλιγοδρανής, **ες**, niemożny, słaby.

ὀλιγοδρανία, **ή**, niemożność, słabość.

ὀλιγοστία, **ή**, młodość, niedoletność.

ὀλιγόθερμος, 2. mało ciepła mający.

ὀλιγόποις, **αιδος**, mało dzieci mający.

ὀλιγόπιστος, 2. mało wierny.

ὀλιγοποσία, **ή**, umiarkowanie w picciu.

ὀλιγοποτέω, mało pić.

ὀλιγοπραγμοῦσιν, **ή**, zajęcie się niewiele rzeczami.

ὀλιγοπράγμων, **ον**, mało czem zajmujący się.

ὀλιγόπτερος, 2. z niewielu piórami.

ὀλίγος, 3. stp. nw. **ὀλιγοςος**, 3. 1) Przym., o liczbie, mały, mała liczba; o przestrzeni i czasie, nie wielki, krótki, niski, płytki, małki; szczupły, skąpy, lekki, cichy; *ἐν ὀλίγοις μέγας*, wśród małej liczby wielkich wielki, prawdziwie wielki. Niekiedy, zwł. z Inf., za mały, za słaby, aby. 3) Rzecz. a) ὀλίγον τι, nieco; ὀλίγα, mało, m. majątku. b) ὀλίγον, *ὀλίγον*, *ὀλίγον* = ὀλίγον. 3) Zwroty przyzłowk. a) ὀλίγον, nieco, chwilke potem; t. s. ὀλίγον τι. b) ὀλίγω, mało, o nie wiele, krótko. c) ὀλίγω bez i z *δεν*, bez mała, prawie. d) ὀλίγα, nieco, rzadko. e) δι' ὀλίγων, w krótkim odstępie,

nie daleko, przez czas krótki, w krótkim czasie, wkrótce potem. f) εἰς ὀλίγον, na krótką przestrzeń; oligarchicznie; z ἀφίκετο, bez mała przyszło. g) ἐν ὀλίγῳ, na małej, szczerpliej przestrzeni, w krótkim czasie. h) ἐξ ὀλίγου, od niedawna, nagle, prędko; ὡς ἐξ ὀλίγου, ile czas krótki (szczerpliy) na to pozwalał. i) ἐπ' ὀλίγον, nieco. k) κατ' ὀλίγον, zwolna, powoli, ociągając się, w małych oddziałach, z małą częścią. l) μετ' ὀλίγον, wkrótce potem. m) παρὰ ὀλίγον, niedługo, bez mała; παρ' ὀλ. ποιεῖσθαι τι, coś równo mało sobie cenić. n) πρὸς ὀλίγον, na czas krótki.

ὀλιγόσαρκος, 2. mający mało mięsa.

ὀλιγοσιτέω, mało jeść, pościć.

ὀλιγοσιτία, ἡ, poszczenie, jedzenie mało czego.

ὀλιγοστός, 3. najmniejsza część. 1) χρόνος, mała cząstka życia. 2) będący w mniejszości, jeden z niewielu

ὀλιγότης, ἡ, mała liczba.

ὀλιγοτοκία, ἡ, rodzenie małej liczby.

ὀλιγοτοκίος, 2. rodzający niewielu. — **τριχος**, 2. z nielicznym włosom. — **τροφος**, 2. mało jedzący. — **φαγία**, ἡ, = ὀλιγοσιτία. — **φιλία**, ἡ, brak przyjaźni.

ὀλιγόφρων, ον, mało rozumu mający.

ὀλιγόχοος, 2. mało wylewający.

ὀλιγοχρόνιος, 2 i 3. krótkotrwały.

ὀλιγόφθοχος, 2. mało duszny.

ὀλιγοφρέω, mało cenić, lekce ważyć, nie dbać, być niedbałym, zaniedbać, gardzić, τινός.

ὀλιγοφρία, ἡ, lekceważenie, zaniedbanie.

ὀλιγοφρος, 2. niedbały, lekceważący, niemający

względem, obojętny. Przysł. — **ἄρωσ**, obojętnie.

ὀλισθος, ὁ, członek mekzi z skóry urobiony.

ὀλισθαίνω, ἔρ. **ὀλισθάνω**, aor. 2. ep. ὀλισθον, zam ὄλ., posunąć się, potknąć się, upaść, wypaść, ἔκ τινος.

ὀλισθημα, τό, usterk, upadek, spad.

ὀλισθηρός, 3. gładki, ślizki, oślizły.

ὀλισθησις, ἡ, upad, potknięcie się.

ὀλισθηρωμένωσ, w zdaniu pomylić się.

ὄλισθος, ο, ślizkość, gładkość, oślizłość.

ὀλαδικός, 3. odnoszący się do przewozowego okrętu.

ὀλακίος, 3. wlokący się, czołgający się.

ὀλάκωσ, ἄδος, ἡ, właśc. ciągniemy okręt l. statek, okręt towarowy, przewozowy.

ὀλακή, ἡ, ciągniemy. ztąd a) przeczaj, pęd, droga. b) haust, pociągnięcie, lyk. c) ciężar, waga.

ὀλάκωσ, ὁ, ciągniemy, to co ciągnie. 1) rzemień.

2) walec okrętowy, machina do dzwigania lub podnoszenia. 3) bruzda, szlak. 4) biern. to co pociągają, włoka, ὀλακοί δάφνας, ciągniemy po ziemi gałęzie wawrzynu.

ὀλάκωσ, 3. ciągnący, wlokący.

ὀλόμω, part. t. z ὀλόμωσι, f. ὀλέσω, att. ὀλῶ, aor. ὄλεσα, ep. ὄλεσα i ὄλεσσα, fut. med. ὀλοῦμαι, ep. inf. ὀλέσθαι, aor. 2. ὄλομαι, ep. ὄλομαι, perf. 2. ὄλωλα, z f. pob. ὄλομαι, ep. impf. czestotli. ὄλεσκε. 1) Czynn. zniszczyć, zepsuć, zburzyć, zgładzić, zabić, τινά, τί. 2) zgubić, stracić, postradać. II) Med. z pf. 2. — 1) zniszczyć, zginać, poledz, zniknąć, καθὼν οἶτον, nędzna śmiercią zginać, albo z 3. p. τινί, ὑπό τι, ὑπό i διὰ τινοσ. z czyich rąk, od czego. 2) zginać, zapodziać się, ἔκ τινοσ, z czego.

ὀλομοποιός, ὁ, robiący moździerz.

ὄλομοσ, ὁ, 1) u Hom. walec, t. j. cylinder z drzewa l. kamienia, dla zrównania ziemi. 2) u Her-

wysoki, półkulisty moździerz. 3) kubek do wody, stągiew. *valgium, mortarium.*

ὀλομοραφέω, kalkiem wypisać.

ὀλόμωσ, εσσα, εν, i ὄλομοσ, 3. = ὄλομοσ

ὀλομοτροχός i **ὀλομοτροχός**, ep. przedłuż. **ὀλομοτροχός**, ὁ, krągły balwan skały, (niby kamień młyński), zrzucaony z góry na nieprzyjaciela.

ὀλομοκατέω i **ὀλομοκατέω**, calopalenie składać, spalić co w ofierze całkowicie.

ὀλομοκληρία, ἡ, całość, zupełność.

ὀλόμοκληρος, 2. nienaruszony, zupełny.

ὀλομολαμπής, ἐσ, cały świecający się.

ὀλόμολιθος, 2. cały z kamienia.

ὀλομογι, ἡ, **ὀλόμολιμα**, τό, i **ὀλομογομός**, ὁ, głośny krzyk, pochutnywanie, modlitwa połączona z okrzykami jęku lub radości, wycie, ryk.

ὀλομογιάν, ὄνοσ, ἡ, okrzyk wrzask, bek.

ὀλομοζώω, aor. 1. ὀλόμοζωα, głośno wołać do bogów, głośno modlić się; pochutnywać, wyrzekać głośno, ryczeć, jęczeć.

ὀλομοζώωσ, ἐσ, w całych, wielkich kawałach.

ὀλομοίτροχος, poet. = ὀλομοτροχος.

ὀλόμοσ, 3. stp. nw. ὀλομοτατοσ, 3. i 2. iοη. i ep.

ὀλόμοσ, poet. **ὀλόμωσ**, 3. ep. i poet. **ὀλόμοσ**, 3.

ep. **ὀλόμοσ**, 3. i **ὀλόμομωσ** zam. **ὀλόμομωσ**,

(właśc., part. aor. 2. med. do ὀλομο), 3. zgubny niszczący, szkodliwy, zaborczy, stracony, okrutny, nieszczęsny. Rzecz. ὀλοά, nieszczęsna kobieta. Tu-dzież biern. zniszczony, zabity, ὀλομοσ ἀπέλιπον, tu-dzież: zepsuty.

ὀλομοφρων, ονοσ, ὁ, ἡ, nieszczęście l. zagładę knu-jący, brzemienny w klęski, zgubny, okrutny.

ὀλομοφωροσ, 2. cały purpurowy.

ὀλόμοπτωροσ, 2. całoskrzydły.

ὄλοσ, ep. **ὄλομοσ**, 3. cały, zupełny, całkowity, na całcm cielem, istny, ὄλον, εἶναι ἐν τι, być cała zajęta kim: ὄλοσ ἀρμηται, z całej duszy. Rzecz.

τὸ ὄλον, całość, cała potęga; τὰ ὄλα, całość, summa, całe przedsięwzięcie, państwo, świat, wszechświat, τοῖσ ὄλοισ, w głównych punktach.

Przysł. (τὸ) ὄλον, całkowicie, w ogóle, zgoła, jed-nym słowem: ὄλον και παντι, w ogólności i w szcze-gółach. Przysł. właśc. ὄλωσ, zgoła, całkowicie, zupełnie, w ogóle, jednym słowem, t. s. και ὄλωσ.

ὄλομοσχέρεια, ἡ, ogół, ogólny przegląd l. obliczenie.

ὄλομοσχερός, ἐσ, zupełny, całkowity, ogólny, głó-wny, ważny, cały.

ὄλομοσχοτοσ, 2. cały rozłupany.

ὄλομοσχοινοσ, ὁ, gatunek rogoży grubej. Przysłow. ἀπορράπτεν τὸ Φιλίππου στομά ὄλομοσχοίνω ἄρρο-χω, zatknąć mu gębę niepieczoną rogożą, t. j. z latwością.

ὄλομοσλήσ, ἐσ, zupełny.

ὄλόμοτης, ἡ, całość, ogół.

ὄλομοφονός, 3. ep. jęklawy, płacziwy.

ὄλομοφύσ, ἐσ, z jednego kawała zrobiony.

ὄλομοφορομός, ὁ, narzekanie, jęczenie.

ὄλομοφορομα, Dep. med. aor. ep. ὄλομοφορομένη zam. ὄλ., aor. 1. pass. ὄλομοφορέσθαι, 1) uprz. skarżyć się, narzekać, jęczeć, z πολλά, αἰνά. l. z inf. 1. τι-νώσ, nad kim, ulitować się nad kim, ὄλομοφορέσθαι, skłoniony l. wzruszony do litości, τινί, czem. 2) przech. oplakiwać, τινά, żałować, kajać się.

ὄλομοφοροσις, ἡ, = ὄλομοφορομός.

ὄλομοφοροτικός, 3. płacziwy.

ὄλομοφρόσισ, 2. ep. zgubny, straszny; podstępny.

Rzecz. straszne fortele.

ὄλόμοχοσ, ὄμογ. ὄλόμοχοσ, jednego koloru nie pstry.

δλόχρσος, 2. szczerożyty.

δληη, *ή*, skórzana butelka do oliwy. T. s. *δληης*, *ιδος*, *ή*.

δλομπίας, *ος*, *άνεμος*, wiatr północno-zachodni.

δλομπόνιης, *ος*, i przym. zwycięzca l. dotyczący zwycięzcy w igrzyskach olimpijskich.

δλομπόνικος, 2. t. c. poprzedz.

δλομπος, *ος*, siedlisko bóstw, niebo.

δλονθος, *ος*, figa, która zimą za liściem owoce dostaje rzadko dojrzewające. *grossus*.

δλοραι, *αι*, gatunek zboża, obok jęczmienia pasza koni, orkisz, gatunek majsu. *spelta*.

δλοϊως, poet. — *δλοϊως*, p. *δλοϊος*.

δλόγρσος, *ή*, dor. *δηήγρσος*.

δμοδέω, ep. aor. 1. *δμοδδσα*, hałasować, wrzaskliwie rozprawiać, tłumnie wrzeszczeć.

δμοδος, *ος*, 1) hałas, wrzawa, łoskot, szum, ryk. 2) tłum ludzi, ciżba.

δμοαίμος, 3. pokrewny.

δμοαιμος, 2. *δμοαιμος*, *ον*, spólnej krwi, pokrewny, krewny, tynós. Szczeg. o rodzeństwie. Rzecz. brat, siostra; w l. mng. rodzeństwo.

δμοαιχιμα, i. ion. — *ήη*, *ή*, koleżeństwo wojenne, spólno żołnierka, spólwojowanie.

δμοαιχμος, *ος*, towarzysz broni, spólwojownik.

δμοαλγς, *ες*, równy, gładki.

δμοαλις, *ος*, wyrównać, równo wymłócić.

δμοαλισμός, *ος*, wyrównanie, zrównanie.

δμοαλός, 3. równy, zrównany, gładki; tó *ος*, równina. I rzysz. *δμοαλός*, równo, gładko, równym sposobem, jedno jak drugie, razem.

δμοαλότης, *ή*, równość, gładkość.

δμοαλόω, równać, gładzić.

δμοαρτεω, isć razem, polączyć się, zetknąć się, wyrównać, zrównać się, równie prędkim być; jedno i to samo czynić, zetrzeć się, towarzyszyć, ściszać, być polczonym, *τινί* i *σύν* *τινι*.

δμοαυλία, *ή*, mieszkanie spólne, spólkowanie.

δμοαυλος, 2. razem mieszkający. 2) (*αβλός*), zgodny, złączony.

δμοβρέω, padać.

δμοβρηρός, 3. dżdżysty.

δμοβρομος, p. *δβριμος*.

δμοβρωος, 3. deszczowy, *χάλαξα*, gradowy deszcz.

δμοβροκτόπος, 2. siccacyjny deszczem.

δμοβρος, *ος*, deszcz, zwł. a) ulewa, nawałnica. b) wilgoć, zdrój, śnieg, zadymka; *μέλας δμοβρος χαλάτης αιμάτων*, czarny gradowy deszcz krwi.

δμοβροφόρος, 2. deszczonośny.

δμοβστιος, 2. przy jednym ognisku mieszkający, domownik.

δμοβνέτης, *ος*, i *δμοβνος*, *ος*, *ή*, spólnik, spólnica. R. z. też, *δμοβνέτης*, *ιδος*.

δμογηρής, *ες*, zgromadzony razem.

δμογηρής, *ες*, t. c. poprzedz.

δμογηροξισμος, ep. zgromadzić, *τινός* *εις* *τι*.

δμογηρως, *ως*, *ή*, zgromadzenie. *coetus*.

δμοηλικία, ion. — *ήη*, *ή*, a) wiek równy, b) równiennic, równiennictwo; równiennik, rówieśnik, rówieśnica.

δμοηλις, *ικος*, rówieśny. Rzecz. równiennik.

δμοηρεα, *ή*, dawanie zadatku, rekojmia.

δμοηρσώ i **δμοηρσώ**, 1) zetknąć się, isć razem, *τινί*, z kim. 2) być zakładnikiem. 3) przzen. brać jako zakładników.

δμοηρος, 3. 1) jak *δμηρης*, skojarzony, małżonek, żona. 2) tó *ήμ.*, w l. mng., zakładnik, zadatek, *τενός*, od czego, w czem; l. z. Inf. fut. i *τοδ*. *ιδεσς*.

δμοηλαδόν, przysł. tłumnie, gromadnie.

δμιλέω, 1) być razem, obcować, przestawać, spólkować, *τινί*, *σύν* *τινι*, *πρός* *τινα*, z kim. b) piśmiennie (*διά* *γραμματων*) znosić się. c) przzen. być zażyłym, spólnością się, *τινί*, *έν* *τινι*, w czem, *πρός* *τι*, dla czego. 2) zetrzeć się, spotkać się, walczycy, *τινί*. 3) zebrać się, zejść się, zgromadzić się; dostać się, dokąd, przebywać, bawić, *παρί* *τινα*, przy kim, *τινί* w kraju jakim. 4) układać się z kim, *τινί* i *πρός* *τινα*, mówić, a *τί*, prowadzić układy.

δμιληδόν, p. *δμιλαδόν*.

δμιληημα, *τό*, przedmiot rozmowy, obcowanie.

δμιληής, *ος*, towarzyszy, słuchacz, uczeń.

δμιληειός, 3. towarzyski, uprzyjemny.

δμιληρός, 3. dostępny, *οδη* *ος*, dziki.

δμιλία, *ή*, ion. — *ήη*, 1) spólność, pobyt razem, przestawanie, obcowanie, polczenie, przyjaźń, *τινός* i *πρός* *τινα*, z kim. Szczeg. a) spólkowanie, *τινός*, z kim. b) rozmowa, nauka. 2) zejście, zgromadzenie, koło, giono, towarzystwo.

δμιλος, *ος*, 1) zgromadzenie, rzesza, tłum, ciżba, *σμά*. 2) hufiec, oddział, ścisk bojowy, wrzawa wojenna, *καθ'* *δμιλον*, w ścisku bojowym.

δμιχσω, susiać.

δμιχλη, *ή*, ion. *δμιχλη*, mgła, obłok mgły, dym, gęste powietrze, przzen. *ήμ.*, konyż, tuman kurzu.

δμιχλώδης, *ες*, mglisty, pochmurny.

δμμα, *τό*. 1) oko, wzrok, oblicze, twarz; *ή*, *έχειν*, *τιθεσθαι* *τινι*, wlepić wzrok w co; *ποτον* *ήμμα* *δηλοδν* *τινι*, z jakim czolem się pokazać. Przysł. *ήμμα*, we wzroku: *κατ'* *δμμα*, w obliczu, z *κρατιστεβειν*, przechodzić wzrokiem; *κατ'* *δμματα* i *έν* *δμμασι*, przed oczyma, w przytomności; *απ'* *δμμάτων*, podług własnego zapatrywania się; *ως* *απ'* *δμμάτων*, z pozoru; *εις* *δμμάτων* *ορδών*, *ορδοίς* *δμματα*, śmiało, śmiałem czolem. Przzen. *τερον* *ήμμα* *αυγής*, święte oko, promieniste słońca; *ήμμα* *νυκτός*, blask nocy; światło, *σήμηγ*, oko czuwające nad kim. 2) to, co się widzi, wejrzanie, widok; *κατ'* *δμμα*, na widok.

δμματιον, *τό*, zdrobn., oczko.

δμματωστος, *ες*, 1) pozbawiony oczu. 2) pozbawiający oczu, wzroku.

δμματωδ, dać oczu; przzen. objaśnić, otworzyć oczu.

δμνωτω i **δμνωδ**, imper. *δμνωθε*, *δμνω* i 3 osob. *δμνωτε*, *ιμψ*. *δμνωε*, 2. pl. *δμνωτε*, fut. *δμνωμαι*, *ει*, *ειται*, inf. — *εισθαι*, później też *δμνωω*, aor. 1. *δμνωσα*, ep. *ος*, lub *δμνωσα* (*σς*) pf. *δμνωμωκα*, *πισψ*. *δμνωμωκεν*, 3 l. p. perf. pass. *δμνωμωμαι*, 1) przysiędn, zareczyć pod przysięgą l. slubować; *δρακον*, złożyć przysięgę; wzywając bogów przysięgać wierność, *τινί*, rzadziej, *πρός* *τινα*, a *τινός*, wzywać kogo na świadka przysięgając. 2) zaprzysiędn, *τι* l. z inf. fut i i. czasów, często dodaje się *ή μήν* (*μέν*) l. *μή*, l. tryb łącz. z *μή*, l. oznajm. z *μή*, a *δπερ* *τινως*, w czym imieniu.

δμοβουλέω, mieć równa wolą.

δμοβόμιος, 2. mający óltarz spólny.

δμογαλας, *ακτος*, *ος*, *ή*, młeczny brat, siostra; pokrewny.

δμογάμος, 2. zaślubiony, mąż, żona.

δμογάστριος, 2. z jednego żywota, rdzony brat l. siostra.

δμογένεια, *ή*, równe pokrewieństwo.

δμογενετωρ, *ορος*, *ος*, rdzony brat.

δμογενής, *ες*, 1) pokrewny; *ή* *δμ.*, krewniaczka, stryjenska, ciotka. 2) razem płodzący.

δμογέτρων, *οντος*, *ος*, spólstarzec.

δμογλωσος, 2. att. — *γλωττω*, 2. jednym je-

zykiem mówiący; spólnego języka używający.
δημόγιος, 2. ścgn. z **δημογένιος**, krewny; opiekujący się krewiństwem, rodem.
δημογώνωνες, w zdaniu zgadzać się, **τινί**, a **τινί** **τι**, przystąpić w czym do zdania czyjzego.
δημογώνων, **ον**, jednomysłny; **ποιεῖν τινά τινι**, nakłonić do zgody.
δημόγιος, 2. = **δημογενής**.
δημόγραμμος, 2. z równymi liniami, głoskami.
δημοδένιος, **ός**, spólnik łoża, małżonek.
δημόδημος, 2. z jednego ludu.
δημοδοξέω, równego być zdania, **τινί**, z kim.
δημοδοξία, **ή**, zgoda.
δημόδοξος, 2. równomyślny.
δημόδουλος, **ός**, **ή**, spólniewolnik - nica, **τινός**.
δημοδρομέω, razem biedz, **τινί**.
δημοδρομία, **ή**, spólny bieg.
δημόδρομος, 2. razem biegnący.
δημοειθές, być z jednego ludu.
δημοειθής, **ές**, z jednego ludu l. szczepu.
δημοειδία, **ή**, jednakość.
δημοειδής, **ές**, jednaki.
δημοειστος, 2. spólnik domu, ogniska.
δημόξυς, **υγος**, sprzężony.
δημόθητης, **ές**, jednego charakteru, równego nspodróżchias, 2. razem brzmiający. [sobienia.
δημοαλειος, 2. spólnomownik.
δημόθεν, przysł. 1) z jednego miejsca; z tegoż szczepu; **εἰς δημόθεν**, z jednego miejsca wyrosły. 2) w bliskości, z blizka.
δημόθρονος, 2. spólnwładający, spólnwładczyni
δημοθυμαδόν, przysł. jednomysłnie.
δημοθυμέω, być jednomysłnym.
δημοιουβαρής, **ές**, równie ciężki.
δημοιούβιος, 2. jednako żyjący.
δημοιογενής, **ές**, równego rodzaju.
δημοιοειδής, **ές**, równego wejrzienia.
δημοιομέρεια, **ή**, własność ciała złożonego z równych części; szczeg. pierwiastki z podobnych części złożone.
δημοιομερής, **ές**, z równych części złożony.
δημοιοπαθία, **ή**, podobny stósunek, stan, podobna wrażliwość.
δημοιοπαθέω, w podobnym być stanie, **τινί**, doznawać tego samego, czego kto inny. [podobny.
δημοιοπαθής, **ές**, w równym stanie będący, podobnoιοπαρετής, **ές**, podobnego wejrzienia, podobny.
δημοιοπτερος, **ον**, z podobnym pierzem.
δημοιοπτωτος, 2. w równym przypadku.
δημοιος, 3. później att. **δημοιος**, ep. w r. m. i n. także **δημοίος**, **των**, wraz z **δημός**, 3. i **δημότροπος**, 2. 1) równy, jednaki, podobny, równie silny, równiej istoty, odpowiedni, zgodny, stósowny, stateczny; płaski, równy (o gruncie), **τινί**, a z Inf. zdawać się, **δημοιοί** **ήσαν** **θαυμάζειν**, zdawało się, że się dziwili, t. j. byli podobni do ludzi dziwiących się; l. z **εἶ**, **εἶτε**, także z nastp. **οἶος**, **ὡσπερ**, **τε** - **καί**, **καί**. Rzecz. 1) **ός** **δημ.** i **οἱ** **δημ.**, ludzie równego stanu. W Sparcie od czasów Agisa 3. 100 obywateli i dziedziców, którzy sami do wszelkich urzędów krajowych byli uprawnieni. 2) (**τὸ**) **δημοιον**, i (**τὰ**) **δημοια**, równość porównanie, podobieństwo, **πάνο** **δημ.**, bardzo stósowne porównanie, l. równe położenie, dola równa l. dostojęństwo równe. Przysłówek zwroty: a) **ἐκ τοῦ** **δημοίου**, w równym sposób, w równych okolicznościach. b) **ἐν** (**τῷ**) **δημ.**, na równym gruncie, w równie pomysłnem położeniu, równie, tak samo z **καθεστῆται**, położenie rzeczy nie zmienia się; z **κρίνειν**, **ποι-**

εἶσθαι, za równoważne poczynać, **στρατῆρῶσθαι**, równą wyprawę zrobić; **ὅκω ἐν** **δημ.**, w mniejszej ilości. c) **ἐς τὸ** **δημοιον**, na równą stopę. d) **ἐπὶ τοῖς** **δημ.**, przy równości. 3) **τὴν** **δημοίην** (**δίκτην** l. **χάρην**) i **τὰ** **δημοια** **διδόναι**, **ἀποδιδόναι**, dać odwet, wet za wet oddać; **τῆς** **ἰσῆς** **καὶ** **δημοίας** **μετέχειν**, mieć równe prawa i przywileje; **ἐπὶ τῆ** **ἰσῆ** **καὶ** **δημοίας**, przy zupełnem równouprawnieniu, mając równe prawa. II) wspólny, ogólny, powszechny, **δίκτη**, polegająca na równości. Przysł. 1) **δημοιον**, **δημοία**, równo, podobnie, równym sposobem; **δημοιον** **ὡσπερ**, tak jak by, także z 3 p. 2) **δημοίως** i **δημῶς**, a) równo, równym sposobem, jednako, tak samo, z 3 p. i bez tego l. z **ὡς**, **ὡσπερ**, **ὡσπερ** **αὖτις**. **τε** - **καί**, **καί**, jak; **ὡμοίως** **μὲν** - **ὡμοίως** **δέ**, tak - jak. b) (**δημῶς**), razem, spólnie, **wspólni**. (Dortek **δημοιος**), 2. mający podobną odzież.
δημοιοσχημονέω, być podobnej postaci.
δημοιοσχημονή, podobieństwo postaci, postać.
δημοιοσχημαχής, **ές**, równie predki. [wy.
δημοιότης, **ητος**, **ή**, podobieństwo, równość.
δημοιοτροπία, **ή**, równość obyczaju, charakteru
δημοιοτροπος, 2. równych obyczajów, równego charakteru, **τί**, w czym równy. Rzecz. **δημοιότροπα**, podobieństwa, **τινί**, z czym, do czego. Przysł. **δημοιοτρόπως**, równo, w równy sposób.
δημοιόχροια, **ή**, podobieństwo koloru.
δημοιός, 1) czynny, zrównać, równym uczynić, przy podobić. 2) Biern. (aor. l. inf. ep. **δημοιοθήμενα**), porównać się, **τινί**, z kim, mierzyć się, stawić się na równi, **τί**, pod względem czego. 3) Med. = Czynn. **τί**, **τινι**.
δημοίωμα, **τό**, kontrfekt. podobieństwo, równość, obraz, porównanie.
δημοιούσις, **ή**, zrównanie, porównanie, przypodobienie.
δημοκέλευθος, **ός**, towarzyszy drogi. [nie.
δημοκλάω i **δημοκλέω**, aor. l. częstotl. **δημοκλήσασκον**, poet. razem krzyczęć, halasować, zwł. głośną; tudzież, nawoływać, napedzać, zachęcać, zagrzęwać, napomnieć, rozkazać, **τινί**, komu i czem, l. z Inf.
δημοκλή, **ή**, poet. 1) spólne wołanie (kilku), różne nawoływanie. 2) zagrzewanie, groźba. [dziedzic.
δημοκλήρος, 2. równy udział mający, w czym; spólnioκλήτρος, **ήρος**, **ός**, nawoływający, zagrzewający, napominacz.
δημοκλήτιος, 2. na tej samej sofie leżący (przy stole).
δημοκλις, **ιδος**, **ή**, = **ἀκλις**.
δημοκλετρος, 2. w spólnem łożu, małżonka.
δημολογέω, i adj. verb. **δημολογητέον**, I) Czynn. 1) mówić to samo, zjad ajzgodzić się, przystać na zdanie czyje, **παρέχειν** **δημολογητόν** **τινα**, przekonać kogo. b) przyznać, przyzwolić, poświadczyc, zgodzić się, ustąpić, zrobić wyznaczenie, pochwałić, uznać; **δημολογείται**, powszechnie przyznają l. zgadzają się, powszechnie mówią; **δημολογούμενος**, przyznany, oczywisty; **τὰ** **δημ.**, powszechnie przyjęte zdania; **διὰ** **τὸν** **μάκιστα** **δημ.** **πορεῖσθαι**, wyjść od uznanych powszechnie prawd; **τὴν** **δημολογίαν**, przyznać; z inf. i acc. c. inf., a **δημολογείται**, **ἔτι**, **ὡς**. 2) przyrzec, obiecać, obowiązać się; umowę zawrzeć; zjad biern. **τὰ** **δημολογούμενα**, i **τὰ** **δημολογηθέντα**, obietnica, przyrzeczenie, przyznanie, przyzwolenie, warunki. 3) w ogóle, z kim zgadzać się l. z czym, odpowiadać. II) Med. 1) zgadzać się między sobą, rozumieć się. 2) = Czynn. **δημολογήμα**, **τό**, przyzwolenie.
δημολογησις, **ή**, przyznanie, umowa

ὁμολογία, ἡ, zgoda, umowa, przyznanie, τούτο δ' ἔστι τὸ ὁμ., tem samem przyznaje się. 2) przyrzeczenie, układ, umowa, warunek, pokój, kapitulacja, t. j. poddanie miasta pod pewnymi warunkami; ὁ γίνεταί, staje umowa: ὁμολογίαν ἰ — ἱας ποιῆσθαι, ὁμολογίῃ χρῆσθαι, zawrzeć umowę, układ, i to πρὸς τινα, z kim, περί τινος, o co, l, z inf. i z ὤσπερ, zład ὁμολογία, καθ' ὁμολογίαν, ἐξ ὁμ., na mocy układu, umowy.

ὁμόλογος, 2. zgodny, zgadzający się, τινί, z czem, z kim, przyznający, przyzwalający, uznający. Przysl. ὁμολόγως, podług zeznania.

ὁμολογουμένως, przysl. oczywiście, wyrażnie; a τινί, zgodnie z czem, w zgodzie z.

ὁμομαθής, ἔς, razem uczący się.

ὁμομαστιγίας, ὁ, współbitwy, towarzysz kijów l. plag.

ὁμομητριος, 2. z tej samej czyli jednej matki zrodzony. **ὁμόνακρος,** 2. razem umarli. [dzony.

ὁμόνοσος, równo mieć myśli, być równo usposobionym. zgadzać się z kim, τινί.

ὁμονοητικός, 3. zgodny w myśleniu, zgodny, stateczny.

ὁμόνοια, ἡ, równość myśli, zgoda zdań, zgodność.

ὁμόνομος, 2. mający równe prawa.

ὁμόνοσος, segn. — **νοσος, ὄν,** równo, jedno — myślny. Przysl. — νόσος, zgodnie, jednomysłnie.

ὁμοπαθέω, równo z kim cierpieć, równego losu doznawać.

ὁμοπαθής, ἔς, równo czujący, równego wrażeń doznający.

ὁμοπάτριος, i poet. **ὄπατρος,** 2. od tego samego czyli jednego ojca, rodzony. T. s. ὁμοπάτωρ, ὄρος.

ὁμοπλοῦς, razem jechać l. płynąć.

ὁμοπολεῖω, razem, wspólnie poruszyć.

ὁμόπολις, ὁ, ἡ, i **ὁμόπολις, ἔσος,** poet. do jednego miasta należący, spółobywatele.

ὁμόπτερος, 2. równo pierzasty; równoskrzydły, równozagi, równy, krewny.

ὁμόρρημι, 1) Czynn. otrzeć, osuszyć, τί, i to τινός, z czego. 2) Med. otrzeć sobie, τί.

ὁμορέω, ion. **ὁμοῦρέω,** być sąsiadem, graniczyć, τινί, z kim.

ὁμορος, ion. ὁμορος, 2. i ὁμόσιος, graniczący, graniczny; ὁ, sąsiad; ἡ ὁ., sąsiadka; sąsiedni kraj l. gród; τὸ ὁμ. sąsiedztwo; κατὰ τὸ ὁμ., jako sąsiedzi graniczny.

ὁμορροῦσθαι, razem wioskować; zgadzać się.

ὁμόρροθος, 2. razem wioskujący l. czyniący co.

ὁμόρροφος, 2. razem płynący l. spływający.

ὁμός, p. ὁμοίος.

ὁμόσεια, przysl. w jedno miejsce, do jednego miejsca; εἶναι, χωρεῖν, ἔρχεσθαι, i t. p. zejść, zbiedz, zetrzeć się, wyjść na przeciw sobie, napaść, γίνεσθαι ὁ, z blizyć się, podsunąć się; ἔς τι, ponusnąć się naprzód dokąd.

ὁμόσιτος, razem, wspólnie jeść, τινί

ὁμόσιτος, 2. wspólnie jedzący.

ὁμόσκηστος, 2. równo odziany l. uzbrojony.

ὁμοσκηγία, ἡ, życie w jednym namiocie.

ὁμόσπλαγγος, 2 z jednego żywota, pokrewny.

ὁμόσπονδος, 2. biorący udział w libacji. a) wspólnie, przy jednym stole jedzący. b) mający udział w przymierzu l. traktacie pokojowym.

ὁμόσπορος, 2. razem siany, z tych samych rodziców zrodzony; krewny. Rzecz. ἡ ὁμ., siostra, αἱ ὁμ., krewni. 2) razem obsiany, γονή, spólna dwóm. 3) czynn. ὁμοσπόρος, 2 posiadający tę samą żonę.

ὁμοστίχως, razem iść, τινί, z kim.

ὁμόστοιχος, 2. równy, na równym stopniu.

ὁμόστολος, 2. wspólnie wysłany l. jadący, towarzyszący, τινός, 2) równoodziany.

ὁμόστροφος, 2. razem pogrzebany, mający grób spólny.

ὁμοταχής, ἔς, równie szybki.

ὁμοτεχρῶν, ὄν, graniczący, sąsiad graniczny.

ὁμότεχνος, 2. równą sztuką l. rzemiosłem się zajmujący.

ὁμοτήμια, ἡ, równa część.

ὁμότιμος, 2. równie czczony, równy dostojenstwem, τινῶν, wśród kilku. U Persów parowie (200) t. j. najpierwsi mający równe przywileje, magnaci.

ὁμότοιχος, 2. sąsiad ścienny l. o ścianę.

ὁμότοπος, 2. równo napięty l. wyteżony.

ὁμοτρόπαξος, 2. spółbiśniadnik; najwinniejsi.

ὁμότροπος, 2. p. ὁμοίος.

ὁμότροφος, 2. a) równo żywiony. b) równo żyjący l. spólnie z kim, τινί.

ὁμοῦ, przysl. 1) razem, na tem samem miejscu, tamże, wspólnie, razem wzięwszy, ὁμοῦ καί, tak jak. 2) razem z kim, wspólnie z kim, z 3. p. 3) blisko, τινός, ὁμοῦ γίνεσθαι, zbliżyć się, zejść się; przenoś. połączyć się, προσεῖναι ἀλλήλοις, zetrzeć się; φέρεσθαι ἐπὶ τινα, natrzeć na kogo, podobnie. ἔπεσθαι. 4) przy liczbach, blisko, prawie.

ὁμοῦρέω i **ὁμοῦρος,** p. ὁμορ.

ὁμόφοιτος, 2. razem idący, towarzysz.

ὁμοφρονέω, równiej być myśli równie myśleć, zład, zgadzać się, τινί, z kim, πόλεμος ὁμοφρονέων, jednozgodnie podjęty.

ὁμοφροσύνη, ἡ, zgodność w myśleniu l. charakterze, jednomysłność.

ὁμόφρων, ὄν, równo myślący, zgodny.

ὁμοφυής, ἔς, równego wzrostu, równiej natury.

ὁμοφυλία, ἡ, równość szczepu, pokrewieństwo ludu, pobratymstwo.

ὁμόφυλος, 2. równo-jedno rodowy, pokrewny; ὁ ὁμ., pobratymiec; οἱ ὁμ., pobratymcy, pobratymstwo. 2) jednego gatunku; τὸ ὁμ., równorodne, jednakowe. *gentilis*.

ὁμοφωνέω, tym samym mówić językiem, τινί, zgadzać się.

ὁμοφωνία, ἡ, zgodność dźwięk.

ὁμόφωνος, 2. mówiący tym samym językiem, zgodny.

ὁμοχρῶνις, ἴκος, ὁ, dostający wspólnie z kim wymiar (χοῖνις), spólniewolnik.

ὁμόχροια, ἡ, równy kolor.

ὁμοχρότης, ἡ, powierzchnia, skóra ludzkiego ciała.

ὁμοχρονέω, żyć l. czynić co w tym samym czasie, τινί, tudzież, równy takt zachować.

ὁμόχρους, 2. i **ὁμόχρους, ὄος,** 2. równiej farby. T. s. *ὁμοχρόματος*.

ὁμόητος, 2. 1) mający równe prawo głosowania, τινί i μετά τινος. 2) zgodny, jednego zdania, τινί, z kim; ὁμ. εἶναι τινί, pochwalić co.

ὁμός, zwykle biera. ep., połączyć się, skojarzyć się, φιλόχρητι.

ὁμός, p. ὁμόνομ.

ὁμοφακίας, ὁ, wino z niedojrzałych jagód. Przym. inruklivy, kwaśny. b) niedojrzały.

ὁμοφυληγομία, ἡ, odcięcie pepowiny.

ὁμοφαλός, ἔσσα, ἔν, poet. mający pepkę, garb wypukłość, ἀσπίς, z guzem, wypukłością na środku

ὁμοφαλός, ὁ, 1) pepkę. 2) a) guz, galka tarczy. b) guz, galka jarzma, do przywiezywania lejców. c

średnica, środek: α) θαλάσσης, wyspa Kalypsy.
 β) γῆς, Delfi. *ὀμφαλόωθης*, *es*, pępekowy, okrągły jak pępek.
 Podobn. *ὀμφαλόωθης*, 3.
ὀμφαξ, *ακος*, ἦ, winogrono niedojrzałe, płonne.
ὀμφή, dor. ὀμφά, ἦ, 1) głos boga. 2) głos, mowa, prorockie słowa, wezwanie. *vaticinium*.
ὀμνονομία, ἦ, równoimiennosc.
ὀμόνομος, równoimienny, mający równe nazwisko.
 2) równobrzmiące wyrazy na różne pojęcia.
ὀμωρόςτος, 2. pod jednym dachem mieszkający z kim, *τινί*. *contubernalis*.
ὄμωος, spojń. jednakże, przecie, pomimo to z tém wszystkim. Często po zdani. z *εἰ* lub po imiesłowach, które oddać należy przez „choć, jakkolwiek“ z tryb. okolicz. słowa. Niekiedy tego zdania domyślić się należy.
ὄμωος, p. ὄμωός.
ὄμωχέτης, ὄ, eol. i dor. za ὄμωξέτης. razem mieszkający; wspólne ołtarze mający = ὄμωστεις.
ὄμωρος, ὄ, osiel dziki l. lesny.
ὄμαρ, τό, (tylko w l. i 4 p.), *ὄνσιρος*, ὄ, i *ὄνσιρον*, τό, z metaplast. 3 p. *ὄνσιρατι* i l. l. mng. *ὄνσιρατα*. 1) a) sen, sennie widzenie, *ὄνσιρος*, we śnie; *ὄδδ' ὄμαρ*, ani przez sen, ani we śnie. b) próżne urojenie, marzenie, blachostki, fraszki; ale i c) ważne rzeczy, któremi się ktoś zaprzęta nawet we śnie. 2) bóg snu.
ὄνισαρ, *ατος*, τό, poet. pomoc, wsparcie, zbawienie, pocieszenie, pokrzepienie. W l. mng. kosztowności, przekąski, potrawy.
ὄνειδίζετῃ, ἦ, poet. = *ὄνειδος*.
ὄνειδίζος, *ων*, ganiący, lający. *probrosus*.
ὄνειδίζω, f. att. iów. lając, fukać, lżyć, wyrzuty czynić, ganić, *τινί* i *τινά*, tudzież z dod. 4 p. *τινά τοφλόν*, jako ślepego, czyja ślepotę, lub *εἰς τινα*, tudzież *ὄνειδος*, zarzut, *περὶ τινος*, o co, lż. *ὄς*, *ὅτι*, a *τινί*, czem. Biern. z *τοιαῦτα*, takie słyszeć zarzuty.
ὄνειδισμα, τό, zarzut.
ὄνειδιστήρ, ἦρος, ὄ, lżący, ganiący.
ὄνειδιστικός, 3. lżący, ganiący.
ὄνειδος, τό, hańba, zarzut, szereg. lżący mowa, obelga; *ἐν ὄνειδῃ*, ku hańbie. 2) przedmiot zarzutu, plama, zakal, sromota, *τινός* i *τινί*.
ὄνειδος, s. osli. *asinus*.
ὄνειρατα, p. ὄμαρ.
ὄνειρετος, 3. dotyczący snu, senny.
ὄνειροκρήτης, ὄ, wykladacz snu.
ὄνειρόφαντις, ὄ, snowieszczek.
ὄνειρον, p. ὄμαρ.
ὄνειροπολέω, śnić, marzyć. *τί*, o czem; oddawać się marzeniu, *τοῖς*, mieć płonne nadzieje.
ὄνειροπολικόν, τό, wieszczzenie ze snów.
ὄνειροπόλος, 2. wieszczący ze snów; ὄ, snowieszcz-
ὄνειρος, ὄ, p. ὄμαρ. [czek, snowidz.
ὄνειρόφαντος, 2. we śnie objawiony, do sennego widzenia podobny.
ὄνειρωγμός, ὄ, ciekączka (pollucya) we śnie.
ὄνειρωξίς, ἦ, marzenie.
ὄνειρωσσα, att. — *ὄττω*, marzyć, śnić, *τί*.
ὄνεύω, windować, dźwignąć do góry, *τί*.
ὄνηλατής, ὄ, poganiacz osła, oślarz.
ὄνησιδωρος, -, pożyteczny.
ὄνησιμος, 2. korzystny, pożyteczny, skuteczny.
ὄνησιπολις, s, korzystny dla państwa.
ὄνησις, ἦ, *εως* i *ιως*, korzyść, pożytek, zysk, podpora, pomoc; szereg; szczęście, pomyślność, *τινός*.
ὄνθως, ὄ, gnój, mierzwa. *stercus*.

ὄνθωλευω, nadziwiać.
ὄνιδιον, τό, (zdrobn.) osioleczek.
ὄνικός, 3. osli.
ὄνινημι, inf. *ὄνιναί*, (impf. ὄφέλου), fat. *ὄνησω*, aor. 1. ὄνησα, ep. ὄνησα, aor. 2. med. ὄνήμημι i ὄνάμημι u Lucjana, imper. ὄνησο. 1) Czynn. użytecznym być, pomódz, wspierać, przysłużyć zrobieć, ucieszyć; ὄνησας, zrobiles przysłużyć; ὄς ὄνησας, jakaż przysługa! cz. *τινά*, *τί*, i to *μέγα*, *πλεῖστα*, bardzo, znakomicie, *τινί*, czem, *τί*, w czem, *εἰς τι*, do czego, l. *τοῦτο ὅτι* l. z Imiesł., tem że. 2) Biern. i Med., mieć zysk, korzyść. użyć, pokrzepić się, ucieszyć się; *μή ὄνάμημι* (w przysiędze), niech z tego nie będzie pożytku dla mnie! *ὄναιο*, niech cię niebo błogosławi! niechaj ci się dobrze wiedzie! t. j. w miarę jak mojej prośby usłuchasz, a zatem, proszę cię bardzo, łacinsk. *amabo te*. Imiesł. *ὄνήμενος*, błogosławiony.
ὄνις, *ιδος*, ἦ, gnój osli.
ὄνοβατέω, do kłaczki przypnieść osła.
ὄνοβάτης, *ιδος*, ἦ, jadąca na osła.
ὄνομα, τό, (*ἢν ὄνασι τοῖνομα*) ion. ὄνομα. 1) nazwa, nazwanie, miano; ὄνομα, ὄνόματ, po nazwisku; *καλεῖν τινα ὄνομα*, dać komu nazwisko, *τινός*, od czego, *τινί*, za co. 2) imię, sława. 3) wyrażenie, słowo, wysłowienie; a w przeciw. do *ἔργον*, pozór, (τῷ) *ὄνόματι*, na pozór; *ἐπὶ τῷ ὄνόματι ὄς*, w skutek mniemania, że.
ὄνομάξω, ion. *ὄνομαξέω*, i *ὄνομαίω*, ion. *ὄνομαίω*, fut. *ὄνομασσω*, dor. *ὄνομάξω*, ion. *ὄνομαίνω*, 1) Czynn. i biern. a) nazwać, wolać po nazwisku, mianować, po-wy-lńczyć, wymówić, mówić, oznaczyć, obiecać, przyrzec; *μάλα σεμνός*, piękne słowo wyrzec; *χρῆστιά τινά*, *τί*, l. z inf., *ὄς*, zd. pob. i t. p. l. z dod. pleonast. *εἶναι, ἀπὸ τινος*, od czego, po czem. Biern. być nazwanym, nazywać się; *ὄνομαζόμενος* i *ὄνόμασμένος*, tak zwany. b) mianować, *τινά θεράποντα*, zrobić. 2) Med. kogo swoim nazwać, *τινά παῖδα*.
ὄνομαί, 2. l. p. ὄνομαι, imp. ὄνοσο, f. ὄνόσομαι, ep. sc. aor. ep. ὄνόσατο, zam. ὄν. i ὄνατο, lając, fukać, lżyć, ganić, skarżyć się, gardzić, zarzucać, *ποτέρις*, *τί*, i to *τινός*, za co l. z *ὅτι*.
ὄνομακλήθην, przysł. wymieniając nazwisko, *ὀκμάξεν*, po nazwisku wolać.
ὄνομακλήτωρ, 3. wymieniający ludzi po nazwisku. *nomenclator*.
ὄνομακλωτός, 2. zesławiem nazwiskiem, sławny.
ὄνομασία, ἦ, nazwanie.
ὄνομασί, przysł. po imieniu, po nazwisku.
ὄνομαστικός, 3. dotyczący nazwiska, ὄ ὄν. biegły w nadawaniu nazwiska; ἦ *τέχνη ὄν.* sztuka nadawania nazwy.
ὄνομαστός, 3. ion. *ὄνόμαστος*, 2. 1) do nazwania, *ὄδχ ὄν.* niewypowiedziany, niewymówny. 2) sławny, słynny.
ὄνομάτοθέτης, ὄ, nadający nazwisko, nazwisko-dawca. [zwiska
ὄνοματοθετικός, 3. należący do nadawania nazwiska.
ὄνοματολόγος, ὄ, p. *ὄνομακλήτωρ*.
ὄνοματοποιέω, wyrazi tworzyć.
ὄνοματοποιία, ἦ, tworzenie wyrazów.
ὄνοματοουργός, ὄ, tworzący wyraz, twórca wyrazu.
ὄνοματώδης, *es*, rzeczowny.
ὄνος, ὄ, 1) osiel, *κανθήλιος*, juczny, *ἄγριος*, leśny; *περὶ ὄνου σκιάς μάχεσθαι*, o drobnostkę; *ἀπ' ὄνου καταπεσών*, igraszka za *ἀπὸ νοῦ καταπεσών*. 2) motowidło, lewar. 3) górny kamień młyński (młós, dolny).

ὄνοσκαλής, ὄς, oślonogi.

ὄνοστός, 3. adj. verb. sl. ὄνομαι, pogardliwy, pogardy godny.

ὄνοτάζω, = ὄνομαι.

ὄνοτός = ὄνοστός.

ὄνοφορβός, ὄ, osłarz, pasający osła.

ὄνωτος, przysł. imiesł. praes. sl. εἶμι, w rzeczywistości, w istocie, zupełnie.

ὄνομα, eolsk. = ὄνομα.

ὄνομάζω = ὄνομάζω.

ὄνωξ, υγός, ὄ, 3 p. l. mng. ep. ὄνωγεσσι zam. ὄνωξι, paznogieć, pazur, szpona. 2) hak.

ὄνώχινος, 3. z onyxu zrobiony.

ὄνοχηρός, ὄ, obrzynywanie paznogi.

ὄνώδης, ὄς, osli.

ὄνθάλλη, ἡ, rosół z octu i słonej wody.

ὄξινης, ὄ, oinos, kwaśne wino l. liche. 2) przeu.

o ludzian, kwaśny, mruklawy.

ὄξις, ἰδος, ἡ, naczynko do octu.

ὄξις, οὖς, τὸ, ocet winny, kwas, (napój żołnierzy w polu), kwaśne wino.

ὄξύα i ion. **ὄξύη, ἡ,** buk. 2) drzewce, włócznia z bukowego drzewa.

ὄξύβαρον, τὸ, doniczka do octu, płaskie naczynie stołowe, miska, talerz.

ὄξύβελής, ὄς, silnie rzucony, spiczasty. Pod. ὄξύβελτικός, 3. silnie rzucający.

ὄξύβόας i — **βόης, ὄ,** wrzaszczący.

ὄξύγαλα, ακτός, τὸ, kwaśne zsiadłe mleko.

ὄξύγος, 2. głośno krzyczący l. narzekający.

ὄξύδερκής, ὄς, bystro widzący, bystry.

ὄξύδερκῶ i ὄξύδερκῶς, bystry mieć wzrok.

ὄξύδουρκία, ἡ, bystrość.

ὄξύδουρκικός, 3. ostrzący wzrok.

ὄξύήκοος, 2. dobrze słyszający.

ὄξύθάνατος, 2. przedko zabijający.

ὄξύθηκτος, 2. ostrzony. 2) dotkliwie żywo, rozpaczą wzburzony.

ὄξύθυμῶ, przedko się rozgniewać: rozpalic się.

ὄξύθυμια, ἡ, popędliwość, gniewliwość.

ὄξύθυμος, 2. popędliwy, gniewliwy; τὸξύθυμον (τὸ ὄξ.), popędliwość.

ὄξύκάρδιος, 2. = ὄξύθυμος.

ὄξύκίνητος, 2. przedko się poruszający.

ὄξύκλυκτος, 2. głośno oplakiwany.

ὄξύλαβῶ, przedko chwytac.

ὄξύλαβής, ὄς, przedko chwytający.

ὄξύλαλος, 2. przedko gadający, obfity w przyciniki l. docinki.

ὄξύμαθής, ὄς, przedko pojmujący.

ὄξύμερηνος, 2. do trosk przykrych pobudzający, subtelnością staranną wysnuty.

ὄξύμνητος, 2. wykonany w popędliwości.

ὄξύμολπος, 2. i ὄξύμελής, głośno l. wysoko śpiewający.

ὄξύων, ostrzyć, τὸ στόμα, rozjątrzyć język. Biern. być rozjątrzonym. 2) kwasic; biern. skwasniec.

ὄξύοεις, εσσα, εν, p. ὄξύς.

ὄξύόστρακος, 2. z ostrą łupiną.

ὄξύπανος, 2. żarłoczny.

ὄξύπευκής, ὄς, przykrogorzki.

ὄξύποδος, podos, przedkonogi.

ὄξύπρωρος, 2. zaostzony na przedzie l. góra.

ὄξύροχημία, ἡ, odbijanie się, o zepsutym żołądku.

ὄξύσατής, ὄς, i ὄξύσάρροπος, 2) przedko się pochylaający, (o szali), wrażliwy, czuły.

ὄξύς, εἶα, ὄ, ostry, ostro zakończony. a) o miejscowości, stromy, przepaścisty, urwisty. b) kwaśny, wytrawny, przenikliwy, jasny, głośny, pa-

lący, kolący, bolesny, dotkliwy, c) gwałtowny, namięty, zapędliwy, ognisty, burzliwy, żywy, predki, zwawy; przedko przejmujący. d) bystry, niekiedy z inf. Rzecz. koniec, ostrze, ton przenikliwy; τὸ δξύρατον, najprzepaściste miejsce; τὸ ὄξέα, to, co nagle, niespodziewane; τὸ ἐμπλήκτως ὄξύ, szalona predkosć, namiętnosć. Przysł. ὄξύ, ὄξέα, i ὄξέως, str. w. ὄξύτερον, a) ostro, bystro, głośno. b) namiętnie, energicznie, zapalczywie, z ogniem, przedko, zwawo. c) bystro. **ὄξύστομος, 2.** z ostrym pyskiem l. dziobem, z ostrym brzeszczotem, ostry.

ὄξύτης, ητος, ἡ, 1) ostrze; dokładność, wyrazistosc, ητης φράσας. 2) gorączka, namiętnosć, popędliwość, zład a) predkosć, zwawosć, ruch predki. b) dumne postępowanie, nieczulosć.

ὄξύτομος, 2. ostry.

ὄξύτονος, 2. naprężony, przenikliwy, głośno szumiący l. brzęczący.

ὄξύφρων, ὄ, ἡ, bystry, pojętny.

ὄξύφρονος, 2. jasnowlosć, dźwięczny, rozgłosny.

ὄξύχερο, ρος, ὄ, ἡ, predkoreki, zwawy, zwiny.

ὄξύχολος, 2. popędliwy, gniewliwy. [krzepki.

ὄξύπητής, ὄς, bystry, bystrooki.

ὄξύπια, ἡ, bystrość.

ὄξύπωπος, 2. ὄξύπητής.

ὄυν, τὸ, jarzębina (owoc), jagoda jarzębu. *sorbium.*

ὄυν, ep. = ob, p. ὄς.

ὄπα, dor. = ὄπη.

ὄπαδῶ, = ὄπαδῶ, ep. i ion. ὄπηδῶ.

ὄπαδῶς, ep. i ion. ὄπηδῶς. towarzyszyć, pójść razem l. za kim, przeprowadzić, τινί.

ὄπαδός, ion. i ep. ὄπηδός, towarzyszący, idący razem; rzecz. towarzyszy; szczeg. sluga, giermek.

ὄπαζω, 1) kazać pójść za sobą l. towarzyszyć, πομπὴν τινι, o rzeczach, dać, τέλος ἐσθλόν ὄ., dobrym końcem lub wypadkiem udarzyć, tudzież z inf. — 2) scigać, przesladować, nacierać, cisnąć, uciskać, τινά, ἡγῆράς τινα, a χειμάρρους ὄπαζόμενος, wezbrany. 3) med. wziąć z sobą za towarzysza, τινά.

ὄπαϊος, 3. z otworem, dziurą; τὸ ὄπ., otwór sklopinowy w świątyni, którejś do wnętrza jej światło wchodziło.

ὄπατρος = ὄμῶπατρος, z jednego ojca, rodzony.

ὄπάων, ονος, ὄ, towarzyszy, giermek; μῆλων, pastierz; sluga.

ὄπας, ατος, τὸ, sztydo szewskie, szwajca; por ὄπας.

ὄπάων, ion. = ὄπάων.

ὄπή, ἡ, dziura, otwór; czelusć, czopuch.

ὄπη, i ὄπη, dor. ὄπα, ep. ὄπη, ion. ὄπη, wraz z ὄπηδῶν, ὄπηποτα, przysł. 1) o miejscu, na której drodze, którejś, gdzie, dokąd, z tryb. łącz., dokądkolwiek; albo z z. p. ὄπη της ητης, gdzie na ziemi; ὄπη ἄλλη της Ἀσίας, dokąd bądź zresztą w Azji; ὄπηποτε Εὐρώπης, na jakim bądź punkcie Europy. 2) jak, jakim sposobem, jak dalece, a ὄπηδῶν, jakim bądź sposobem.

ὄπηδῶ i **ὄπηδῶ,** p. ὄπαδῶ.

ὄπηδός, p. ὄπαδός.

ὄπηλίος, 3. jakbądź l. jakkolwiek wielki.

ὄπηνικα, wtedy, gdy, kiedy, w którym czasie; (przysł. względny i pyt. zależny.

ὄπιτας, ὄ, ser z mleka zwarzonego za pomocą seku figowego (ὄπος).

ὄπιζομαι, (tylko w cz. terażn. i imp. l. w z. augm.) poet. dep. (ὄπις) zwać, uważać, szanować, lękać się, słuhać, wielbić, τι τινά.

όπι:υε(ν), ep. = όπι:υε(ν).

όπι:υόμυροτος, poet. za όπι:υόμυροτος, idący w ślad za śmiertelnikiem; posmiertny.

όπι:υώ i όπι:υώ, (OΠ), oglądać się, gapić się, *τινά*, też: czychać, czatować, wysledzić.

όπι:ς, ódos, ή, 4 p. υ i ύα, a) zważanie, kara, pomsta, łaska, bacznosc, dozór, opieka (bogów). b) zważanie, wzgląd, cześć, szacunek, θεών, bogo-bojność.

όπι:υεν i przed spółgłosc. **όπι:υε**, poet. też **όπι:υε(ν)**, przysl. 1) o miejscu, a) z tyłu, w tyle za, za soba, *καταλείπειν, μένειν*. Rzecz. *οί όπ.*, pozostali w tyle, w tyle nadchodzący, tylni, ostatni, *τό όπ.*, i *τοδπ.*, *τά όπ.*, tylne części, tyl; *είς τό όπ.*, w tył, na powrót. Przenośn. *φρονέειν*, knować co tajemnego: *ό όπ.*, zostający w tyle, słabszy, podlegający. b) z p. 2. za, po za, po przeciwniej stronie; przen. *όπ. τυός έστάναι*, zostawać w tyle za czem. *οί όπ.*, późniejsi. Stp. n.w. *όπιστατος*, 3. ostatni, najtylniejszy.

όπι:υίδιος = *όπισθιος*, 3. tylny.

όπι:υόγράφος, 2. na tylnej stronie zapisany.

όπι:υόόάκτυλος, 2. ze zgietem w tył palcami.

όπι:υόόομος, *ό*, dom tylny, tył świątyni, na zamku Ateńskim, kaplica tylna świątyni, będąca skarbnica.

όπι:υόόικεντρος, 2. z żądlem w tyle.

όπι:υονόμος, 2. na powrocie popasający.

όπι:υόίπους, *ποδος*, tyłem idący, sluga.

όπι:υόίονος, 2. w tył napięty.

όπι:υούρη:κός, 3. w tył urynę puszczający.

όπι:υούφυλακίω, mieć tylną straż.

όπι:υούφυλακία, *ή*, tylna straż.

όπι:υούφλαξ, ακος, *ό*, należący do tylnej straży;

οί όπ., tylna straż.

όπιστατος, p. *όπισθεν*.

όπισω i ep. **όπισω**, przysl. 1) o miejscu, w tył, napowrót, wznak, wstecz; niekiedy wzmacnia się przez *πάλιν*, *όπ. λέειπιν*, zostawić w tyle, oddalić się od czego, *τί*, a *πρόσω και όπ. όραν*, być oględnym; *ό όπ.*, następujący, ale *τό όπ.* = *όπισω* lub = *εις τοδπισω*, wstecz, w tył. 2) o czasie, potem, następnie, w przyszłości, nadal, t. s. *εις όπισσω*. 3) = *πάλιν*, znów.

όπι:υάριον, *τό*, mała tarcza

όπι:υέω, poet. = *όπι:ύω*.

όπι:ύ, ή, kopyto. 2) racica.

όπι:ύω, aor. 1. *όπι:υαζ*, ep. *σθ. med.* 1. pl. *όπι:υάμεθα*, a 3 l. mng. dor. i ep. *όπι:υθεν* zam. *όπι:υθησαν*. Do tego są poet. formy **όπι:ύω** i Med. **όπι:υμαι**, 1) Czynn. uzbroić, przygotować; przyrzadzić, ubrać (konie), założyć, zaprzadzić; szczeg. do walki uzbroić, zaopatrzyć w broń. U Tucyd., dać ciężką zbroję, włożyć ciężką zbroję; u Herod. też, trzymać pod bronią, ćwiczyć w robieniu bronią, *τί, τινά*, i *το τινί*, czem. 2) Biern. i Med. uzbroić się, przysposobić się, przygotować się, ustroić się (do tańca), zaopatrzyć się w broń, *ζήδ* (*όί* *όπι:υαμεύς*, zbrojny, *τινί*, w co. 3) Med. a) sobie co przygotować, *τί*, b) *ήππους*, ubrać, l. zaprzadzić swoje konie.

όπι:υεις, *ή*, zbroja, rynsztunek.

όπι:υια, *τό*, oręż: zbrojne wojsko.

όπι:υιμός, *ό*, = *όπι:υεις*.

όπι:υιαγωγός, 2. przewoźący hoplitów.

όπι:υκτία, *ή*, służba l. walka hoplitów.

όπι:υεύω, hoplita być.

όπι:υίτης, *ου, ό*, hoplita, t. j. ciężkozbrojny piechur. 2) przym. ciężkozbrojny.

όπι:υικός, 3. dotyczący ciężkozbrojnego żołnierza: w ciężkiej, zupełnej zbroi; rzecz. piechur ciężkozbrojny. *τό όπλ.* i *τά όπλ.*, sztuka szermierska. b) piechota ciężkozbrojna: hoplici.

όπι:υοπάλης, *ό*, szermierz, wojak ciężkozbrojny.

όπι:υόθήκη, *ή*, zbrojownia, arsenał.

όπι:υομα, p. *όπι:ύω*.

όπι:υομαχέω, walczyć w ciężkiej zbroi.

όπι:υομάχης, *ό*, walczący w zupełnej zbroi.

όπι:υομαχία, *ή*, walczenie w zupełnej zbroi; ogóln. taktyka, sztuka wojenna.

όπι:υομάχος, 2. walczący w ciężkiej zbroi; fechtmistrz, szermierz.

όπι:υον, *τό*, zwykle w l. mng., zbroja, sprzęt, rynsztunek, oręż. 1) sprzęt okrętowy, rek wizyta powrozowe (na okręcie), liny, żagle, reje, *τά δ. καταταίνειν*, żagle i liny zwijać; *όπι:υον*, lina, tudzież powróż, w ogóle. 2) narzędzie, sprzęt rzemieślniczy. 3) przybory wojenne, uzbrojenie, gatunek oręża l. broni. Szczeg. a) broń, ciężka zbroja; zupełny rynsztunek, t. j. tarcza hoplitów i włócznia; *προβαλέσθαι τά όπλα*, tarcze i włócznie, owe mi zaslonić się, te spuścić do ataku; *όπι:υον εκ χειρός*, broń ręczna, miecz. Zwrotly: *τοίς όπι:υοις*, orężem, potęgą oręża; *αδτοίς όπι:υοις*, wraz z bronią; *έν, έφ,*, *έβν* *όπι:υοις*, *μεθ'* *όπι:υον*, *όπό* *τοίς όπι:υοις*, pod bronią, zbrojnie; *ό έπί των όπι:υον* (*στρατηγός*) wojskowy, polowy naczelnik, (opp., administracyjny naczelnik); *όπλα παρέχεσθαι*, służyć jako ciężkozbrojny piechota, *πολλών μεθ'* *όπι:υον*, z wielu orężnymi; *εξέσταιν όπι:υον ποιείσθαι*, odbyć przegład zbrojnych. c) plac broni, *έφ' όπι:υοις*, na placach broni, a ponieważ one zwykle były przed obozami przeto, przednia strona obozu, obóz, straż obozowa, posterunek; *άπό των όπι:υον*, daleko od obozu; *πρό των όπι:υον*, przed obozem; *τίθεσθαι τά όπλα*, złożyć, zestawić broń, (wkłozly, po naszymu), rozłożyć się, zatrzymać się; *άντια*, frontem stanąć.

όπι:υοποιία, *ή*, robienie zbroi, platanstwo.

όπι:υοποιός, 3. ή, sc. *τέχνη*, t. c. poprzedz.

όπι:υότερος i όπι:υότατος, 3. stp. w. młodszy, późniejszy, najmłodszy, najpóźniejszy.

όπι:υοφέω, 1) dźwigać broń, oręż, zbroję, być hoplita. 2) = *δορυφορέω*, towarzyszyć jako straż przyboczna.

όπι:υοφόρος, 2. uzbrojony, *τάξις*, służba zbrojna. Rzecz. orężnik.

όπι:υοφυλάκιον, *τό*, t. c. *όπι:υόθήκη*.

όποδός, 3. co zacz? zkąd rodem?

όπόθεν i ep. **όπόθεν**, przysl. zkąd? *όπόθεν τόχους*, z miejsca, gdzieby właśnie byli; gdzie.

όποθενού, przysl. zkądkolwiek.

όπόδη, ep. **όπόδη**, = *όπου*.

όποι, ep. też **όπόσις**, przysl. 1) dokąd, *όποι άν*, dokądkolwiek, t. s. *έποι ποτέ*, a *έποι προσωτάτω*, jak można najdalej; *έποι ήγης*, gdzie na świecie; *έποι γνώμης*, gdzie myślał, w duszy. Niekiedy pozornie za *ήγυθ* l. kiedy, n. p. *έποι καθέσταμεν*, gdzie stanęliśmy; do jakiego punktu, jak daleko.

όποιος, 3. ep. też **όποίος**, *ιον. όκοίος*, jaki; taki, jak, kto; *όποιός τις*, jaki bądź, *όποιον τι*, jakie bądź; *όποίkolwiek; όποιον άν*, *εοβαδζ*; *όποιός άν τις ό*, jakkolwiek się zachowam; *ότι των κακών όποιον ουχί*, wszelaki rodzaj cierpieć.

όποιο-σού, jakikolwiek.

όποίόσπερ, jak bądź, jakikolwiek.

ὀποιοιστιοῦν, 3. jakikolwiek.
ὀποιεῖν, przysl. dokąd bądź l. własnie.
ὀποιότε, przysl. dokąd bądź.
ὀπόζ, ὄ, sok roślin, zwłaszcza, mleczko-
 wy, dzikiej figi, sok figi.
ὀπόζ, 2. p. rzecz. ὄψ.
ὀποσάκις, przysl. ilekroć.
ὀποσάπους, ὀδος, ὄ, ἦ, ile stóp (długości i t. p.)
 liczący.
ὀποσαχῆ, w wielu (w ilu) miejscach.
ὀπόσι, p. ὀπί.
ὀπόσιος, 3. ep. też **ὀπόσιος** i **ὀπόσιος**, ión. **ὀκό-
 σος**, jak wielki, ilki, ἐφ' ὀπόσιον, jak dalece, w l.
 mng. tyle, ile.
ὀποσοσοῦν, r. n. ὀποσοοῦν, 2 p. ὀποσοουτινοσοῦν,
 1. mng. ὀποσοοῦν, jak wielki bądź, ilekolwiek.
ὀποσοσπερ, ὀποσοστικῶς, ilekolwiek.
ὀπόστος, 3. ilki, który (co do liczby).
ὀποστοῦν, którykolwiek (co do liczby), ostatni.
ὀπότῃ, ep. ὀπότῃ, ión. ὀκότῃ, a gdy o zawistych
 czynnościach mowa, **ὀπόταν**, u Homera ὀπότῃ καί
 ἢ ὀπότ' ἄν. 1) wtedy, kiedy. 2) ilekroć, z Opat.
 ἦν ὀπότῃ, niekiedy. 3) gdy, gdyby, gdyby kiedy,
 ponieważ.
ὀπότερος, 3. ep. **ὀπότερος**, ión. **ὀκότερος** i
ὀποτεροσοῦν, 1) który z dwóch, a w l. mng.
 która z dwóch stron. 2) jeden z dwóch, w l. mng.
 jedno z dwóch stronnictw. Przysl. **ὀπότερα**, **ὀπότε-
 ρα**, ὀπότερως, w jaki z dwóch sposobów, jak, z
 nastp. ἦ, σί, czy, albo czy.
ὀπότερωθε(ν), ep. ὀπότερωθεν, z której z dwóch
 stron.
ὀπότερωθενοῦν, z którejkolwiek z dwóch stron.
ὀπότερωθι, po której z dwóch stron.
ὀπότερως, przysl. w jaki sposób z dwóch.
ὀπότερως, przysl. w którą z dwóch stron, dokąd.
ὀπου, ión. ὀκου, poet. ὀπόθι, 1) gdzie, na którym
 miejscu, tam dotąd gdzie; w czem; ἐστίν ὀπου,
 na niejednym miejscu; ὀκ ἐστίν ὀπου, nigdzie;
 ὀπου ἄν, gdziebądź; ὀπου μή, oprócz. Z 2 p. ὀπου
 τῶν λεγομένων, gdzie w rozmowie. Niekiedy po-
 zornie = ὀπου. 2) o czasie i okolicznościach: w
 jakich okolicznościach, kiedy, gdy; ὀκ ἐσθ' ὀπου,
 nigdy. 3) przyczynę i usprawiedliwienie twier-
 dzenia oznacza zwi. z γέ i καί, ponieważ, gdyż,
 bo, jeśli.
ὀπουοῦν, przysl. gdziebądź.
ὀπουπερ, gdzie własnie, gdziekolwiek.
ὀπουπα, dor. poet. = ὀπα, ὀπη.
ὀππῆ, ep. = ὀπη.
ὀππόθεν, **ὀππόθεν**, **ὀπποῦ**, i t. p. p. ὀπόθεν.
ὀππάλιος, 3. pieczony. T. s. ὀπτανός, 3.
ὀπτανεῖον i **ὀπτανῶν**, τό, piec, kuchnia.
ὀπτανῶ i **ὀπταίνω**, widzieć. Biern. ukazać się.
ὀπτασία, ἦ, = ὄψις.
ὀπτᾶω, piec, suszyć, tī.
ὀπτέω = ὀράω.
ὀπτῶ, p. ὀπτᾶω.
ὀπτῆρ, ἦρος, ὄ, szpieg. *speculator*.
ὀπτῆρια, τά, dary na widok osoby jakiej (głó-
 wnie obłudniczy bez zasłony) składane.
ὀπτῆσις, ἦ, piczenie, upalanie.
ὀπτικῶς, 3. dotyczący widzenia, ἦ, sc. τέχνη,
 optyka.
ὀπτικῆτις Ἀθηνᾶ, widząca (od ὀπτικῶς, ὄ, = ὀφ-
 θαλμός).
ὀπτιαν, ονος, ὄ, pomocnik, zastępca.
ὀπτῶς, 3 pieczony; rozpalony, πλίνθιοι ὀπταί, ce-
 gły; suszony. 2) (ὀπ), widziany.

ὀπῶω, inf. praes. ep. ὀποίμεν i ὀποίμεναι zam.
 ὀποίειν, impf. ep. ὀποιε zam. ὀπ. (tylko w praes.
 i Impf.) 1) Czynn. posłubić, żenić się; ὀποίοντες,
 zaślubieni; τινά. 2) Biern. i Med. dać się wydać
 za mał. stać się żoną.
ὀπωπα, p. ὀράω.
ὀπωπή, ἦ, widzenie, twarz.
ὀπωπητήρ, ἦρος, ὄ, = ὀπτῆρ.
ὀπώρα, ión. — ρη, ἦ, 1) późne lato, kanikular-
 ne dni. 2) zbiór żniwny, zbiór winogron, owoc.
 3) młodość.
ὀπωρίζω, zbierać owoce (późnego lata). Med.
 zbierać sobie.
ὀπωρινός, 3. kanikularny, jesienny; ἀστήρ, gwia-
 zda psia.
ὀπωροφύλαξ, ακος, ὄ, stróż owoców.
ὀπωρονηγς, ὄ, dzierzawiący sad, handlujący owo-
 cami.
ὀπως, ep. też **ὀππως**, ión. **ὀκως**, 1) przysl.
 jak, tak jak, stósownie do, ὀπως κε, jak bądź z
 2. p. παιδείας ὄ. ἔχει, jak stoi z jego. W zwrocie
 ὀκ ἐσθ' ὀπως, niema sposobu, jak, zamienia się
 w przysl. i tłumaczy się: w żaden sposób, nigdy;
 ὀκ ἐσθ' ὀπως καί, w każdy sposób, w każdym ra-
 zie. Niekiedy się wtrąca bez zmiany konstrukcyi,
 n. p. ὄ γάρ γένοιτ' ἄν ταυθ' ὀπως ὀχ' ὄδ' ἔχειν
 = ὀκ ἄν γένοιτο οὐδαμῶς ταῦτα ὀχ' ὄδε ἔχειν.
 Elliptycznie mówi się: ὀχ' l. οὐκουν (sc. ἐρῶ) ὀ-
 πως — ἀλλά καί, nie tylko nie — ale nawet,
 ὀχ' ὀπως — ἀλλ' οὐδέ lub μηδέ, nie tylko
 nie, ale nawet nie. Rzadziej jak ὄς stoi w poró-
 wniach i przy stp. najw. n.p. ὀπως ἄριστα, jak
 najlepiej. 2) o czasie; jak, skoro, kiedy ilekroć
 = ὄτε. 3) oznacza cel (ἵνα zamiar), aby, by, po
 słowach, naradzać się, starać się, i t. p. lub po
 słowie *dicendi*, *sentiendi* z negacyą, gdzie ὀπως =
 ὄτε. W zd. obawy stoi eliptycznie; gdyż domy-
 śleć się należy, σκόπει, ὄρα, ὀπως μή, byle tyl-
 ko nie.
ὀπωσθή, jak bądź. — T. s. ὀπωσθήποτε.
ὀπωσοῦν, jakim bądź sposobem.
ὀπωσπερ, jakbądź. Ión. ὀκωσπερ.
ὀπωστιοῦν = ὀπωσοῦν.
ὄραμα, τό, widok, widowisko.
ὄρασις, ἦ, widzenia, zmysł widzenia.
ὄρατής, ὄ, widzący, widz.
ὄρατικός, 3. dotyczący widzenia, δύναμις, wła-
 δα, siła widzenia.
ὄρατικός, 3. do widzenia, widzialny, τινί, komu.
 Rzecz. (τὸ) ὄρ. i τὰ ὄρ., coś widocznego; ἐν ὄρά-
 τῃ, widzialnie.
ὄραω, ὄρῃ, ep. ὀράω, ión. ὀρέω, 2. os. ὀράς, ep.
 ὀράσας, opt. ep. ὀρόφτε zam. ὀρότε, inf. ὀράν, ep.
 ὀράαν, part. ὀρών, i t. d. r. ž. ep. ὀρόωσα, ión.
 ὀρέω, éontos l. éwontos, impf. éwρων, ión. ἄρω,
 ἄρα, ἄρων, ep. ὄρων, pf. éwραχα, plsqpf. éwρᾶ-
 κειν. Med. dep. ὀράσμαι, ὀρώμαι, 2 l. p. ep. ὄ-
 ρηαι, zam. ὀράη, lut. ἔψομαι, pf. ὄπωπα, plsqpf.
 ὀπώπει, ión. ὀπωπεαι, aor. biern. ὀψθῆν; f. biern.
 ὀψθήσομαι. (Co do εἶδον i t. d. p. Εἶδω) widzieć.
 1) prziz. spoglądać, zważać, baczącym być, z pá-
 λυ, odwrócić się, a) ὄρᾶς; widzisz-li? Podobn.
 ὀχ' ὄρᾶς, ironicznie, toć przecie; ὀχ' ὄρῶ, nie
 wiem, ὄρα, zważaj. W imiesl. ὀρών, podług wła-
 snego zapytywania się, ὀρώonta λέγειν, prawdę,
 jasno mówić. b) z przyimk. εἰς τι l. εἰς τινα, na
 kogo patrzeć, zwrócić uwagę, tudzież πρὸς τινα,
 baczyć, oglądać się na kogo (spodziewać się po-
 mocy), polegać na kim; πρὸς τι, mieć w co oczy

wlepione, mieć co wyłączone na oku; ale znaczy też: być zwróconym na co, być położonym ku. c) z pyta. i względn. zdani., z ὅτι, ὡς, ὅπως, patrzeć, starać się, ze wszystkich sił ubiegać się o co, a z εἰ, uważać, baczyć, czy; φίλος ὄραν, chętnie widzieć gdy; z μή, ὅπως μή, zważać, oględnym być, strzedz się, czy nie. 2) czynn. widzieć, ujrzeć, dojrzeć, dostrzedz, zmiarkować, zauważać, pojąć, poznać, przejrzeć, wiedzieć, zważać, mieć wzgląd, zamierzać, starać się o co, τί, n. p. φῶς = żyć; ὀκέει' ὄψεσθαι, = nie żyć; πάντα κακά, wysledzić, a τινά z imiesł., widzieć kogo jak l. z imiesł., w 4 i 1 p., rzadko z Acc. c. inf. ἔλειπτον ὄραν, żałownie spoglądać; πράττειν τι παρ' ἃ βέλτιστα ὄρωσι, wbrew najlepszemu rozumieniu (znajomości rzeczy) działać; ὄραν πρὸς τινα, porównać kogo z kim. Biern. być widzianym, ukazać się, objawić się; μάλιστα ὄφθη, najlepiej wyglądało; τὰ ὄρώμενα, widzialne rzeczy.

ὄργαζομαι, zmiękczyć, gniesić, τί.

ὄργισθῆναι, rozgniewać, pobudzić do gniewu, τί. 2) nprz. gniewać się.

ὄργανικός, 3. z narzędziowy, organiczny; skutkujący jak machina wojenna.

ὄργανον, τό, (EPIQ.) sprzęt, narzędzie, τινός, ἐπί τι; głównie o instrumentach muzycznych, παρρησίαιεν, napięciem strun mocniej nastroić.

ὄργανοποιός, 2. robiący narzędzia.

ὄργανος, 3. tworzący.

ὄργας, ἄδος, ἤ, sc. γῆ, wilgotna, bujna roślinnością odznaczająca się, urodzajna okolica; w l. mng. żuławy, łęgi; ἱερά, bóstwu poświęcune.

ὄργαω i Med. **ὄργάομαι**, 1) nabrzmieć, pełnym być czego, napęcznieć, o dojrzewaniu owoców. 2) przen. palić się, zapalonym być, namiętnie starać się l. pożądać; ὄργων, namiętny, l. πρὸς τι, czego, l. z Inf.

ὄργεων, ἄνος, ὁ, kapłan.

ὄργῃ, ἡ, dor. **ὄργα**, 1) popęd, żarliwość, gorliwość, skłonność, uczucia, sposób myślenia, charakter, ὄργῃν ἄκρος, gwałtownego charakteru; dążność, chęć do czego; ὄργας ἐπεφέρειν τινί, być powolnym. 2) szczeg. wzburzenie, namiętność, niechęć, gniew, rozjątrzenie, wściekłość, niekiedy, kara, pomsta, τὰ τῆς ὄργης, wybuchy gniewu; ἐρωτική, wywołany przez zazdrość; τινός, z powodu czego, a τῆν ὄργῃν τινος εἰς τι ἔχειν, niechęć swoja przytłumić aż do danej sposobności; εἰς ὄργῃν τίθεσθαι τι, gniewają się na coś; ὄργῃν ποιεῖσθαι, zapalić się gniewem, nieław się okazać; ἐν ὄργῃ ποιεῖσθαι τινα, gniewać się na kogo; ἐν ὄργῃ, δι' ὄργης ἔχειν τινα, ὄργῃν ἔχειν πρὸς τινα, być oburzonym na kogo; ὄργῃ τινος ἔχει τινα, ogarnia kogo gniew o co; ale ὄργῃν ἔχειν znaczy też, gniew powstrzymać; ὄργῃ χρεόμενος, uniesiony namiętnością. ὡς εἶχε ὄργῃ i ὄργῆς, w gniewie swoim, podobnie; ὄργῃ, δι' ὄργῆς, ἐξ, μετ', δι' ὄργῆς, κατ' ὄργῃν, w gniewie, z oburzenia, w zapalczywości, namiętnie.

ὄργια, τὰ, 1) święta ofiara, poświęcenie ofiary. 2) tajemne religijne obrządki, na cześć bóstwa jakiego, połączone z dzikiem płasaniem i biegiem po lasach, wawozach przy świetle pochodni i wtórze muzyki.

ὄργιάζω, 1) nprz. odbywać ofiarę l. obrządek religijny, szczeg. obchodzić święto Bakchosowe. 2) przech. czcić boga l. boginią tajemnym obrządkiem; tudzież, poświęcić, τινά, τί.

ὄργισαμός, ὁ, obchodzący orgiów.

ὄργαστής, ὁ, obchodzący orgie. 2) przen. τῆς Ἀκαδημίας, zapalony zwolennik akademii.

ὄργαστικός, 3. natchaiony, zachwycony.

ὄργιζω, rozgniewać, rozjątrzyć, τινά. 2) Biern. z fut. med. ὄργισομαι, oburzyć się, rozjątrzyć się, okazać gniew, gniewać się, τὸ ὄργιζόμενον τῆς γνώμης, wzburzenie, τινί, περί, ὅπερ, ἀντί τινος, z powodu czego; ἦν, ὅτι, l. z Inf. l. z imiesł., n. p. ἀδικούμενος, z powodu krzywdy doznanej. Ale τί, w czoim, a z κρωγῆ, gniew krzykiem wyznaną.

ὄργιλος, 3. gniewliwy, gniewny.

ὄργιλότης, ἡ, gniewliwość.

ὄργισαν, p. ὄργισών.

ὄργισα, późniejsz **ὄργισιά**, ión. ὄργισή, 2. p. l. mng. ὄργιστέων, przestrzeń między ramionami wyciągniętymi, sążnów, jako miara 6 stóp. ulna.

ὄργιστες l. **ὄργισάντες**, οἱ, w tajemniczym języku Pytyi tak zwaly się dusze zgaszłych.

ὄργισμα, τό, wyciągnięcie, podawanie.

ὄργισον, poft. **ὄργισομι**, aor. l. med. ep. też ὀρεξάμην, pft. med. ὄρωρημα, 3 l. mn. ión. ὄρωρέχεται, plsqpf. ὄρωρέχαιο. I) Czynn. 1) wyciągnąć, τί, εἰς τι, do czego, po co, τινί, komu. 2) podać, dać, τί, τινί. II) Med. wyciągnąć się, wyciągnąć swoje, n. p. rękę, sięgnąć, πρὸτι δειρήν, do karku, aby go zasłonić, πρὸτι στόμα, do ust czyich, aby blagając dotknąć się jego brody; ποσί, wyciągnąć nogi do biegu, pędzić, biedz pędkiem, ἔγχει, składać się, zamierzyc się, albo τι, czego dopiąć, dosięgnąć, trafić; zwykłe τινός, l. z inf. bez i z τοῦ, sięgać po co, celować, mierzyć, dążyć, starać się, życzyć sobie, pożądać, ὀρεί, mierzyć, godzić włócznią.

ὄρεβῆσται, τὰ, święto obchodzone uroczystymi procesjami po górach.

ὄρεβᾶτεω, po górach chodzić, piąć się.

ὄρεβᾶτης, ὁ, chodzący po górach.

ὄρειδρόμιος, 2. przebiegający góry.

ὄρεινόμος, 2. pasący l. mieszkający na górach.

ὄρεινόσι, 3. górzysty, górski.

ὄρειος, 3. i 2. t. c. poprzedz.

ὄρειπελαργός, ὁ, górski bocian, gatunek sępa.

ὄρειπλαγκτός, 2. po górach tułający się.

ὄρειπρεφής, εἰς, w górach wychowany.

ὄρειφοίτης, ὁ, góry przebiegający.

ὄρειχάλκος, ὁ, ruda mosiężna, mosiądz.

ὄρειχάτος, 3. pobudzający l. wzniciający namiętność, żądze, τὸ ὄρ., żądza.

ὄρεκτός, 3. adj. verb. wyciągnięty.

ὄρεμπόται, ὄρ, w języku Pytyi, rzeki z gór wodę pijące.

ὄρεξίς, ἡ, żądza, pożądanie, apetyt; chęć.

ὄρεοκόμος, 2. doglądający mulów; ὁ ὄρ., poganiacz mulów.

ὄρεοκοπ, p. ὄρενομι.

ὄρεοπολες, przebywający na górach.

ὄρεσίτροφος i **ὄρείτροφος**, 2. w górach wychowany, żyjący.

ὄρεσκος i **ὄρεσχος**, w górach leże mający, przebywający w górach, dziki.

ὄρεσιβᾶτης, t. c. ὄρεβᾶτης.

ὄρεσινόμος, 2. na górach zrodzony.

ὄρεσινόμος, 2. p. ὄρεινόμος.

ὄρεσπερος, 3. p. ὄρεινόσι.

ὄρεστίας, ἄδος, ἡ, mieszkanka gór, o Nymphach ὄρεσφι, p. ὄρος. [górkich].

ὄρεύς, ὁ, ión. i ep. **ὀρέυς**, górskie zwierze, mul.

ὄρεχθέω (ὄρχθέω) 1) ryczeć. 2) (ὄρέω) pożądać czego gwałtownie.

ὄρεω, p. ὄραω.

ὄρημι, ion. i eolsk. p. ὄραω.

ὄρεωκόμος, p. ὄρεοκόμος.

ὄρθαγόρας, ὄ, (komicznie) o męzkim członku egypcowanym.

ὄρθαι, p. ὄρομι.

ὄρθεύω, p. ὄρθω.

ὄρθηλός, ὄ. = ὄρθός.

ὄρθιάδε i **ὄρθιάζε**, pod górę, w górę

ὄρθιάζω, głośno mówić, krzyżeć.

ὄρθίασμα, τό, donośny głos, krzyk, wołanie.

ὄρθιος, ὄ. i 2. 1) prosty, wyprostowany, stromy, prosto do góry się wznoszący; przepaścisty, urwisty, ὄρθιας στήσαι τρίχας, włosy jeża się stawają do góry (dębem); rzecz. i przysł. ὄρθιον ἰέναι i πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν, piąć się do góry; κατά τοῦ ὄρθίου, po spadzistym gruncie; ὄρθιον ἐπὶ τινα, prosto na kogo. 2) przen. prosty, otwarty. 3) o głosie: wysoki, jasny, νόμος, nuta, głośna, śpiew uroczyzny w rytmie spondeickim. R. n. jako przysł. głośno. 4) w języku wojsk., głęboki szyk, ὄρθιαί λόχοι, kolumny oddziałów: ὄρθιος ποιεῖσθαι λόχους, w kolumnach ustawić lochy.

ὄρθόβουλος, 2. dobrze radzący.

ὄρθοδαής, ἔς, dobrze wiedzący, świadomy.

ὄρθοδίακτος, 2. surowy i sprawiedliwy.

ὄρθοδίαξ, ὄ, dor. sprawiedliwy sędzia.

ὄρθοδοξέω, mieć prawdziwie dobre zdanie.

ὄρθοδρομέω, biec w prostym kierunku.

ὄρθοπέπια, ἤ, dobre wymawianie.

ὄρθόδρις, τρίχας, ὄ, ἤ, z najeżonym włosom.

ὄρθόκραρος, 3. ep. 1) z prostemi rogami, wysoko-rogli. 2) o okrętach, z tyłu i z przodu wysoko obciążyste, z wysokimi dziobami.

ὄρθόκρανος, 2. z wysokiem czołem, wysoki.

ὄρθολογέω, dobrze wymawiać.

ὄρθολογία, ἤ, dobre wymawianie.

ὄρθομάντεια, ἤ, prawdziwe wieszczenie.

ὄρθόμαντις, ὄ, prawdziwy wieszczek.

ὄρθονόμος, 2. sprawiedliwie rozdziałający.

ὄρθοπαγής, ἔς, prosto wetknięty, prosto wzniesiony. T. s. ὄρθόπαγος, ον.

ὄρθοπάλη, ἤ, pasowanie się stojąc.

ὄρθοπόδew, iść prostą drogą, t. j. dobrze czynić.

ὄρθόπολις, ι, utrzymujący miasta, zawiadujący niemi.

ὄρθόπους, ποδός, ὄ, ἤ, stromy.

ὄρθοπραγέω, dobrze, uczciwie działać.

ὄρθός, 3. 1) wyprostowany, podniesiony, prosty, οὗς ὄρθον ἰσάνααι, ostrzyżć, nadstawić ucho; ὄρθός πρὸς τι, natężony, mający uwagę zwróconą na co, ὄρμα, śmiały, czelny; ἄρπος, nie pochylający się na bok, dobrze idący l. niosący. Rzecz. ὄρθήν (dom. ὄθόν), prostą drogą. 2) przen. a) prosto stojący, nie pochylony, niewzruszony, nie-tknięty, cały. b) prawdziwy, pełny, ὄρθήν, zupełna przytomność; rzecz. τὸ ὄρθόν, τὰ ὄρθα, prawda, δίκης ἐς ὄρθόν, podług prawdy, jak się należy, ὄρθα, przysł., prawdziwie, dobrze. Przysł. ὄρθῶς, w dobry sposób, prawdziwie, λέγειν, mieć słuszność. b) stósownie, przyzwoicie, sprawiedliwie, słusznie, prawnie, ἔχειν, być przyzwoitym, należeć się.

ὄρθοστάθην, przysł. prosto stojąc, wyprostowanym (sposobom).

ὄρθοστάσιος, 2. prosto spadający, opuszczony, χεῖν.

ὄρθοστάτης, ὄ, wyprostowany. 2) gatunek kołacza ofiarnego.

ὄρθότης, ητος, ἤ, 1) prostota, postawa prosta.

2) prawdziwość, prawda.

ὄρθοτομέω, prosto krajać, dobrze postąpić sobie.

ὄρθώω i **ὄρθεύω**, 1) Czynn. a) podnieść do góry, wyprostować, wznieść; dźwignąć. b) przen. podnieść, znaczenie nadać, poprawić; z πάλιν, znów dźwignąć, stworzyć, τι i τινά. 2) Biern. a) być podniesionym, dobrze być wymierzonym, wystosowanym; zład, trafić, podnieść się, oprzeć się, stać prosto, ἐπὶ τινος, na czym. b) przen. być partym, polepszonym, dobrze zorganizowanym, podnieść się, mieć skutek, prawdziwym się okazać, πόλις ἔμπροσθα ὄρθουμένη, państwo na silnej podstawie oparte; τὸ ὄρθούμενον τινος, skutek czego, wypadek, οἱ ὄρθόμενοι. ci, którzy przez innych kierować, powodować się dają, τι, w czym, dokonają czego pomysłnie.

ὄρθρέωω, rauc wstawać, rauc co czynić; przen. czuć.

ὄρθριος, 3. i 2. ze świtem, τ porankiem. T. s. **ὄρθριός**, 3.

ὄρθρογότη, ἤ, w poranku skarżąca.

ὄρθρος, ὄ, świt poranny, poranek, zaranie, βαθύς, pierwszy brzask, przedwit; ἐτι βαθέος ὄρθρου, jeszcze szaro było; ἀμα ὄρθρω, wraz ze świtem.

ὄρθρο φοῖτο σκωφαντο δικο ταλαίτωροι τρόποι, sposób życia l. zwyczaję ze świtem wychodzących i męczących się nad procesami na wzór sykofantów.

ὄρθρονμος, 2. ze stósownem. nazwiskiem, stósownie do nazwiska.

ὄρθρωσις, ἤ, podniesienie, wyprostowanie.

ὄρθωτήρ, ητος, ὄ, dźwigający z choroby

ὄρβιάτης, p. ὄρβιάτης.

ὄρβιανον, τό. i **ὄρβιανος**, ἤ, gorzkiego l. kwaśnego smaku kwiat; ὄρβιανον βλεπτιν, kwaśno-pazrzed.

ὄρβιανόμα = ὄρβιόμα, wyciągnąć się, ἔρχεσθαι, walczyć wyciągnawszy dźdy.

ὄρίζω, ion. **ὄρρίζω**, 1) Czynn. i Biern. 1) ograniczyć, oznaczyć granicę; oddzielić, rozdzielić, τι i τινά, τινός, od czego; πρὸς τι, w stronę ku. Przen. a) przerywać, przepływać, τι. b) oznaczyć, ustanowić, τι, i to τινά, a τήν εἰρήνην ταύτην, tak rozumieć. Biern. ograniczyć się, sięgać, μέχρι τινός, ale i τινί τι, przecznać, naznaczyć komu co, z Inf. ἔχειν, aby posiadał. 2) określić, oznaczyć, τι, l. z Acc c. Inf.; a τινά τινα, wydać kogo za kogo l. co.

ὄρικός, 3. = ὄρεικός, do muła należący, ζεύγος, uprząż mulów.

ὄρμαλίδες, p. ὄρμαλίδες

ὄρομι, p. ὄρομι.

ὄροιν, τό, granica.

ὄριος, 3. graniczny.

ὄρισμα, τό, granica; powiat.

ὄρισμός, ὄ, ograniczenie, określenie.

ὄριστής, ὄ, naznaczący, ustanawiający ce

ὄριτροφής i **ὄριτροφος**, p. ὄριτρ.

ὄρκανή, ἤ, = ἔρκος, ogrodzenie, więzienie.

ὄρκατομέω, przysięga przysięmierzę zatwierdzić, zawrzeć zaprzysiężone przysięmierz, τινί, z kim, gdyż przytem bydłem gardło przecinano (τέμνεται) i one ofarowano.

ὄρκίζω, p. ὄρκω.

ὄρκιος, 2. dotyczący przysięgi. a) wzwany przy przysiędze. 2) zaprzysiężony. τὸ ὄρκ., p. ὄρκος

ὄρκισμός, ὄ, odebranie przysięgi.

ὄρκος, ὄ, i **ὄρκιον**, τό, 1) pierwotn. a) to, na co się przysięga, świadek i. mściciel przysięgi, ztąd ὄρκον προσάγειν τινί, przywieść komu przedmiot, na który ma przysięgać, a zatem w ogóle, kazać mu przysięgać. b) (ὄρκια), zadatek przysięgi, znak przysięgi, bydleta ofiarne, które zabijano, zawierając uroczyste układy. c) ztąd, związek, przymierze zaprzysiężone; ztąd ὄρκια i ὄρκιον τέμνειν, zawrzeć przymierze, θάνατον νό το: ὄρκι' ἔταμον, zawarłem na śmierć twoją zaprzysiężony związek, ὄρκια τιθέναι, ποιέσθαι, zawrzeć przymierze, sojusz. 2) przysięga, formuła czyli arynga przysięgi, πάτριος, zwykła; πατρία, dana ojcu i zaprzysiężona obietnica, σὺν ὄρκω, δι' ὄρκων, pod przysięgą; ὄρκω θεῶν, przysięga złożona wzywając bogów t. j. święta przysięga, tak że bogowie są mścicielami, gdyby ją złamano, lub była fałszywą; ὄρκω ἐναλλαχῆς, przysięga na dowód pogodzenia się, zwykle παρ' τινος, i. inf. fut. I. acc. c. inf., a τινί i πρὸς τινα, w ręce czyje złożona I. komu; ἐπὶ τινι, na to że; ὄρκους καταλαμβάνειν τινά, obowiązać przysięgami; ἢ προσβία ἐπὶ τοῖς ὄρκους, poselstwo do odebrania przysięgi. Dalej: ὄρκια, ὄρκον, ὄρκους ὀμνύναι, ἀπομύνα, κατομύνα, δίδόναι, τιθέναι, ποιέσθαι, przysięgać, złożyć przysięgę; ὄρκος ἀλίσκεται, łamię się, przekonywają o krzywo przysiężtwo.

ὄρκω i **ὄρκίζω**, kazać przysiężać, odebrać przysięgę, τινά, i to ὄρκους I. πίστει μεγάλαις, śród uroczystych zaklęć.

ὄρκως, ὄως, ὄ, gatunek wielki tunczyków.

ὄρκωμα, τό, przysięga.

ὄρκωμοσία, ἡ, składanie przysięgi, przysięga.

ὄρκωμόςος, 2. dotyczący przysięgi.

ὄρκωπόσει, przysięgać, τινά, na; τινί.

ὄρκωτής, ὄ, odbierający przysięgę.

ὄρμητός, ὄ, łańcuch, pasmo, szereg.

ὄρμιον i **ὄρμιον**, aor. dor. ὄρμισα, ὄρμηθην, ion. też ὄρμισε, plsqpf. med. 3. I. mng. ὄρμισατο zam. ὄρμηντο. I. Czynn. 1) przech. a) poruszyć, napędzić, pobudzić, zachęcić, τινά I. τί, i to ἐς, ἐπὶ: τ. Ztąd στρατῶν, wyprawe zacząć, iść w pochod; ὄδῶν, udać się na podróz. b) przen. (zwl. ὄρμιον) z dod. I. bez κατά φρένα, poruszać, roztrząsać, rozważać w umyśle, zastanawiać się, namyślać się, τί, z ὄως ἢ (σὶ — ἦ). 2) nprz. a) z dod. I. bez δρόμου, przedko się poruszać, powstać, wyruszyć, zabrać się, zawiązać się, zapuścić się, uderzyć na co, rzucić się myśl zwrócić na co, zamierzać, dążyć do, pożądać, zacząć, rozpocząć, ἐς φυγήν, pójść w rozsypek, dać drapaką; tudzież z inf. b) poruszyć się, iść w pochod, uderzyć, napasać, szturm przypuścić, płynąć ku, iść naprzód, biedz, lecieć, φυγή, spiesznie uciekać. II. Pass. i Med. 1) Biern. być napędzonym, poruszonym, ὄπῳ, πρὸς τινα: 2) przedko udać się w pochod, odejść, odprawić się, wypłynąć. 3) z ταχῆς i bez tego, a) przedko kroczyć, biedz, uskoczyć, spiesznie oddalić się, spiesznie nadchodzić, wyjść, odejść, oddalić się, ustąpić. b) uderzyć, szturmować, rzucić się; napasać, zaczepić, przyskoczyć, βοηθῆν, na pomoc. c) przen. czuń się partym, podmieść się, zabrać się, przygotować się, zacząć, zdecydować się, być skłonym, być nastrojonym, być gotowym, gorliwie pożądać, przykładać się, zając się; ἀπ' ἀλασσύνας, od małych śródkiów,

małemi śr.; ὄρμιονες ἔκ τινος, operacje wojenne odkąd zaczynac; ἐκ παίδων εἰς ἦβην, przejść z młodzieńczego wieku do wieku męzkiego; ὄρμηται διδάξω, chce ci wskazać.

ὄρμητι, ἡ, = ὄρμι.

ὄρμιονες, p. ὄρμιον.

ὄρμιον i Med. **ὄρμιοναι**, w porciu, w przystani I. zaołać stać bezpiecznie na kotwicach, stanąć na kotwicach, ἐν, πρὸς τινι. Przysłowie: ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὄρμιον τινι, mieć ten sam interes co kto inny, polegać na jednej i téj sam'j rzeczy.

ὄρμη, ἡ, i **ὄρμημα**, τό, 1) poruszenie, uderzenie, zaczepie, szereg, odjazd, marsz, pochód. 2) napasać, napad, szturm; siła, gwałt, εἰς ὄρμην ἔγχεος ἔλθειν, dostać się w obręb rzutu włóczni. 3) wzburzenie, wewnątrzny popęd, pęd, gorliwość, żądza, decyzja, postanowienie, καθ' ὄρμην, gorliwie; ἀπὸ μιᾶς ὄρμης, jednym ożywieniem duchem: μιᾶ ὄρμη, jednoznacznie; ὄρμηματὰ τινος, troski wzburzone przez kogo; πρὸς τι I. z Inf. i τοῦ.

ὄρμητήριον, τό, środek do napędzenia, środek drażniący. 2) podstawa operacyjna, punkt oparcia

ὄρμητικός, 3. zaczepny, δύναμις, żądza.

ὄρμητι, ἡ, z konicich włosów spleciona węda.

ὄρμιζω, f. ιω, 1) czynn. wprowadzić do portu, z dod. I. bez ἐπ' ἀγκυρῶν, postawić okręt na kotwicach, dać mu bezpieczne stanowisko I. polozienie, n. p. ἀσπόν, i to ἐν τινι, w czem. 2) Pass. i Med., wpłynąć do portu, przystani, stać na kotwicy.

ὄρμιστός, 3. adj. verb. można ładować.

ὄρμιος, ὄ, 1) (ἐρῶ), szereg zwieszonych rzeczy, sznur, łańcuch, pasmo. 2) gatunek tańca w kółko. 3) (ὄρως, ὄρμιον) przystań, port, ostój, ztąd, ucieczka, schronienie.

ὄρμηπίον, τό, = ὄρμιον, beock. wyr.

ὄρμιον, τό, ptak; τὰ ὄρμια, targ na ptactwo.

ὄρμηώδης, ὄς, ptaszny, płochy.

ὄρμηθαρχος, ὄ, władca ptaków.

ὄρμηθία, ἡ, łowienie ptaków. 2) uważanie na lot i śpiew ptaków.

ὄρμηθιός, 2. ptaszny, κρέα, mięso kurcząt.

ὄρμηθευτής, ὄ, ptasznik.

ὄρμηθευτική, ἡ, sc. τέχνη, ptasznictwo.

ὄρμηθιας, ptaki łowić

ὄρμηθιας, ὄ, dotyczący ptaków, ἄνεμος, wiatr północny, siewier wiosną; χειμῶν δ., spłaszający ptaków.

ὄρμηθιον, τό, zdrobn ptaszny; kurka

ὄρμηθόγονος, 2. ptasi, ptasiego rodzaju.

ὄρμηθιθήρας, ὄ, ptasznik.

ὄρμηθιθηρευτικός, 3. dotyczący ptasznictwa.

ὄρμηθιλόγος, 2. mówiący o ptakach.

ὄρμηθιολόγος, 2. czatujący na ptaki.

ὄρμηθιμαντός, ptaki szalenie lubić.

ὄρμηθισκοπέω, na ptaki uważać, aby wieszczęć z ich lotu i głosu.

ὄρμηθισκόπος, ὄ, ptaszowieszczek; przym. θάκος, stanowisko do uważania na lot i głos ptaków.

ὄρμηθιστροφία, ἡ, chowanie ptaków, kurcząt.

ὄρμηθιφαγός, 2. jedzący ptaki, kury.

ὄρμηθιώδης, ὄς, p. ὄρμηώδης.

ὄρμις, ιθός, (dor. ὄρμιος), ὄ, ἡ, 3 p. ep. ὄρμιθεοι, 4 p. ὄρμις zam. ὄρμηθιας 1) ptak wszelkiego rodzaju i gatunku; szereg kura, w I mng. kurczęta, drobiazgi. 2) ptak wieszczy; ztąd, przepowiednia, ὄρμηθι αἰσιφ, z dobrą wróżbą. W I. mng. rynek, targ ptaszny, na drobiazgi. Przym. ὄρμηθων γάλα, ptasie mleko.

ὄρνυμι, ep. inf. ὄρνύμεν i ὄρνύμεναι, f. ὄρνω, med. ὄρνομαι, aor. 1. ὄρσα, częstotl. f. ὄρσασκε, aor. 2. act. przch. i pf. act. nprz. ep. ὄρσας, Conj. ὄρσας, pf. med. ὄρσασαι, plsqpf. act. ὄρσασαι i ὄρσασαι, aor. med. ὄρσασαι, 3. sing. ὄρσας, 3. l. mng. ὄρσας, imp. ὄρσας i ὄρσας, ion. ὄρσας, inf. ep. ὄρσας, part. ὄρσας. Poboczne formy są **ὄρνύω**, **ὄρνομαι**, impf. 3. l. mng. ὄρνοντο, **ὄρνομαι**, poet. **ὄρνω**, aor. ὄρνω, ep. ὄρνω, biern. ὄρνωμαι, ep. ὄρνωμαι, tudzież **ὄρνώω**, i nprz. **ὄρνώω**, aor. ep. ὄρνώω. I) Czynn. przch. pobudzić, poruszyć, podniecić. 1) o osobach, a) napędzić, wprować w ruch, kazać podnieść się, pobudzić, spłoszyć, przegnać. b) umysłowo: podniecić, wzruszyć, zachęcić, zagrzewać, pobudzić, zmieszać. 2) o rzeczach, wzniecić, przyczynić się, wywołać, wszcząć. Łączy się z τινά i τί, i to κατά τι, dokąd, z inf. II. Med. ὄρνομαι, z perf. 2. act. i pass, ὄρνομαι i ὄρνω, być pobudzonym, poruszyć się, 1) o osobach. a) zmieszać się, przerazić się, zatrować się. b) podnieść się, wstać, biedz, skoczyć, rzucić się, zniknąć, a w nieprzyjaz. znac. napaść, uderzyć, przypaść, dopaść. c) zaccząć. 2) o rzeczach, ruszyć się, wznosić się, wszcząć się, począć, wybuchnąć, wzruszyć się; Ἰρῶ ἀρίνετο κακῶς θυμός, struchleć, stracić fantazję.

ὄροβίτης, ὄ, (kamień) podobny do cieciorki cz. grochu włoskiego.

ὄροβος, ὄ, cieciorka, groch włoski.

ὄρούα, ἡ, poet. = ὄρνα.

ὄροδαμνίς, ἴδος, ἡ, galez.

ὄροδασία, ἡ, naznaczenie granic.

ὄροθύνω, p. ὄρνωμι.

ὄροκάριον, τό, orzech górski.

ὄροκτόπος, p. ὄροτόπος.

ὄρομαι, p. ὄρνωμι.

ὄρομαλίδες, αἰ, dor. lesne jabłka.

ὄροπέδιον, τό, płaszczyna górsla.

ὄρος, τό, ion. i ep. οὐρος, 3 pl. ὄρσαι i ὄρσαι u Ep. (ὄρνωμι), góra, pasmo gór, wyżyna.

ὄρος, ὄ, prasa.

ὄρός, ὄ, serwatka. serum.

ὄρος, ὄ, ion. i ep. οὐρος, w l. mng. ὄρια, τά, i

ὄρρισμα, τό, ion. zain. ὄρισμα, 1) granica; cel, kraniec, tynós, czego, a tynós τε καὶ tynós, między tem a owem; szczeb. τά ὄρια, pogranicze. b) οἱ ὄροι, słupy graniczne, znaki graniczne, drogowskazy. 2) przyn. a) kraniec czasu, termin. b) cel, kraniec, ὄροι τῶν ἀγαθῶν, największe szczęście; τῶν τοῦ δικαίου ὄρον ζητεῖν, położyć prawu tamę, skrzepować je. c) popęd, ὄδον, w ogóle, stosunek, ἀρμονία, tudzież: określenie pojęcia, definicya.

ὄροσάγγαι, αἰ, wyg. perski, dobrodziejowie króla.

ὄροσπίξης, ὄ, zięba górsla.

ὄροτόπος, 2, w górach drzewo spuszczejacy.

ὄρούω, p. ὄρνωμι.

ὄροφή, ἡ, sufit, pułap, dach.

ὄροφος, ὄ, trzcina, którą się dachy pokrywa; dach, sufit, pokrycie, strzech.

ὄροφαξ, ακος, ὄ, dor. = ὄρπηξ i ὄρπηξ, ηκος, ὄ, latorośl, gałązka, przyn. witka, różga, dzida.

ὄρόδότηον, τό, ogon ptaków; żądło os.

ὄρός, ὄ, = ὄρος, serwatka.

ὄρός, ὄ, koniec kości kuprowej, kuper, zad.

ὄρωδῶ, ion. ἀρωδῶ, bać się, obawiać się, lękać się, mieć strach, τινά i τί I. περί τινι, περί, διέπ τινος, I. δετι, μή, I. z inf. albo imiesl.

ὄρωδία, ἡ, obawa, ἐν ὄρωδία εχειν, obawiać się, περί τινος I. z nstp. μή.

ὄρωγύναικα, 4 p. przydom. Bakhosa, wprawiającego kobiety w szal.

ὄροίκτητος, 2, sprawiający loskot.

ὄροσνεφής, ες, spadzający chmury.

ὄροσθύρη, ἡ, drzwi, do których po wschodach się wchodziło czyli któredy było można wnieść lub wyjść tylko za pomocą przystawionej drabiny.

ὄροσλοπύω i **ὄροσλοπέω**, martwić, drażnić, napaść, t. Biern. θυμός.

ὄροστροιάνης, ὄ, wstrząsa jący trójząb.

ὄρτάζω, ion. = ἑορτάζω.

ὄρτάλιχος, ὄ, i **ὄρταλίζ**, ἴδος, ἡ, piskle.

ὄρτή = ἑορτή.

ὄροτοθύρας, ὄ, łowiący przepiórki.

ὄροτοκοπέω, bić przepiórki.

ὄροτομοήτρα, ἡ, matka przepiórek, może nasz chrustciał.

ὄροτοτροφεῖον, τό, klatka dla przepiórek.

ὄροτοτροφίης, ὄ, chowający przepiórki.

ὄροτοξ, υκος, ὄ, przepiórka.

ὄρογαίνω, wypłwać, θυμόν, wyzionąć.

ὄρογγος, ὄ, broda kozła.

ὄρογμα, τό, dół, tunel; podziemny ganek. 2) **ὄροζα**, ἡ, **ὄροζον**, τό, ryż, roślina i owoc, maisz. **ὄροζοτροφεύω**, ryż pielęgnować.

ὄροκτός, 3. 1) kopany, wykopany, ὄροκτόν ποιεῖν, kazać wykopać. 2) kopaniem uzyskany, wykopany.

ὄρομαγδός, ὄ, poet. loskot, halasowanie, szum, wrzawa, trzask.

ὄροξ, ἡ, kopanie.

ὄρος, υκος, ὄ, gatun. gazeli w Libii.

ὄροσσω, att. — ττω, aor. ep. ὄροσα conj. ὄροσμεν, pf. pass. ὄροσσομαι, I. Czynn. 1) kopać, odkopać, wykopać, przekopać, przebić, τί, n. p. τάφρον, pociągnąć rów. 2) kopać, szukać, ὄδατα, wodę. II) Med. 1) wykopać sobie I. dać sobie wykopać, τί. 2) zakopać co swojego, ἔγχος, zagrzebać. **iodio**.

ὄροχή, ἡ, kopanie.

ὄροσανομα, τό, sieroctwo.

ὄροσανός, wychować sieroty. W Med. być sierotą.

ὄροσανία, ἡ, sieroctwo, osierocenie.

ὄροσανίζω, osierocić, pozbawić, τινά τινος.

ὄροσανικός, 3. = ὄροσανός, osierocenie, ἡμαρ ὄροσανικός, dzień osierocenia, sprowadzający sieroctwo; przyn. dotyczący sieroctwa, sierocy.

ὄροσανιστής, ὄ, wychowujący sieroty.

ὄροσανός, 3 i 2. osierocony, bez rodziców, bez ojca. W ogóle, pozbawiony, nie mający czego, τινός, bezdzietni, o rodzicach, opuszczony, obrany.

ὄροσανοὸλαξ, ακος, ὄ, stróż sierot.

ὄροσοτελεστής, ὄ, przygotowujący do mysteryów Orfeuszowych.

ὄροφαιός, 3. ciemny, ponury, czarny, nocny, pomroczny.

ὄροφη, ἡ, ciemność, mrok, noc; podziemie, piekło.

ὄροφικός, 3. **ὄροφνος**, 3. i **ὄροφός**, 3. czarnoczerwono-biały, ciemnoczerwony.

ὄροφος, ὄ, att. **ὄροφός**, jakaś ryba morska.

ὄρογμος, ὄ, przewodźca, dowódzca, przodownik, najprzódniejszy, dozorca.

ὄρογμοί, ὄ, ogród żagonowy, pot. w. sad.

ὄροχόμαι, impf. ion. ὄροχέμεντο, ep. med. płaszc, tancować, skakać, podrygać; ὄροχεται δὲ κορβία φόβω, skacze, puka; τὸ Περσικόν (ὄροχμα), perski taniec wykonywać; pantomimicznie, w tańcu wydać, τί.

ὄρχηθόν, przysł. z kolei, głowa w głowę.
ὄρχηθμός, ó, = ὄρχησιός, taniec.
ὄρχημα, τό, taniec, pantomimiczne przedstawienie, plasy.
ὄρχησις, ἡ, tańcowanie, taniec stanowiący część gimnastyki; ἢ ἐν δόλοις ὄρχησις, taniec w zbroi, z bronią; pantomimiczny taniec.
ὄρχησιμός, ó, att. = ὄρχηθμός.
ὄρχηστήρ, ἦρος, ó, i **ὄρχηστής**, ó, tanecznik, baletnik, o pantomimach.
ὄρχηστοικός, 3. taneczny, ἢ ὄρ., sztuka tańcownicza; pantomimiczny.
ὄρχηστοδιδάσκαλος, ó, tanecznik, nauczyciel tańca.
ὄρχηστομανῶ, przepadać za tańcem.
ὄρχηστρα, ἡ, orchestra, t. j. miejsce między sceną a siedzeniami widzów, gdzie śpiewy i tańce wykonywał chór: ἐκ τῆς ὄρχηστρας πρίσασθαι, brać ze sceny filozoficzne nauki.
ὄρχηστριάς, ἄδος, ἡ, taneczka.
ὄρχηστρίς, ἴδος, ἡ, t. c. poprzedz.
ὄρχηστός, ὄος, ἡ, ión. = ὄρχησις, 3. p. ὄρχηστωί, taniec.
ὄρχιλος, ó, ptak, myszy królik.
ὄρχηπαδάω, moszną chwytac z jurności.
ὄρχις, ιος i εως, ó, att. οἱ ὄρχεις, moszna, jądronnik.
ὄρχος, ó, szereg, szereg drzew, szpaler winnej macicy; sad winny.
ὄρωρς, i t. p. p. ὄρωνυμ.
ὄρωρηχάται, p. ὄρηχω.
ὄς, ἡ, dor. ᾶ, ó, gen. ep. teź ὄου, ἑῆς, 3 p. l. mng. ep. οἰς i οἰαί, ἡ, ἡς, wraz z **ὄστα**, ep. **ὄστε**, dor. ᾶτε, ᾶτε, r. n. l. m. τάτε zam. ᾶτε, a 4. r. ῆ. τάστε; pisze się też ὄς τε i t. d. 1) zaim. względy, który, a, o, ten, ta, to, co; i ten, ta, to. T. co oias, jaki, a po ὄτω zam. ὄστα l. ὄτι, że, aby. Łączy się a) z 2 p. ἐς ὃ δονάμιος, do jakiego szczebla potęgi. b) z rozmiatem trybami, nawet z Inf. i Imiesł. Często atrakcja ma miejsce, n. p. πρὸς ἀξήκουσεν zam. πρὸς ταῦτα ἃ ἐξήκουσεν. Co dotyczy ἦσαν οἱ, p. εἰμί. Podobnie ἔστιν οὐ, niekiedy. a) ob, o miejscu, gdzie, tam gdzie, gdy w przypadku; ἀφ' οὗ, ἐξ οὗ, ἐξ ὧν, odkąd, skoro, ale ἐξ ὧν też, dla czego; ἀνθ' οὗ, czemu. b) ἡ, ᾶ, p. ἡ. c) ἐν ὧ, podczas tego, tymczasem. d) ὃ, dla czego. 2) zaim. wskazuj. = ὄτος, ten, ta, to, ztąd ὄς καὶ ὄς, ten i ów, ὄς μὲν — ὄς δέ tych — owych; ὄβ, tam.
ὄς, ἡ, ὄν, 2 p. οἶο, 4 p. ὄνδε, ep. ἑός, ἐή, ἑόν, zaim. dzierzawczy od ὄβ, swój, ich. Wzmacnia się też przez artykul, τὸν ἑόν, ów swój, albo ἀ- τοῦ, swój własny.
ὄσάκις, poet. też ὄσάκι, ep. ὄσάκι, przysł. ilekroć, jak często.
ὄσαχήπερ, przysł. ilekroć bądź.
ὄσαχὸς, przysł. w tylu miejscach, w ilu.
ὄσαχῶς i **ὄσαχῆ**, przysł. w tyloraki sposób, jak.
ὄσδω, dor. = ὄσω.
ὄστημέραι, dziennie, codzien.
ὄσιος, 3. 1) a) prawem boskiem l. naturalnem zakazany l. pozwolony, z inf. obχ ὄσιον ποιεῖσθαι, uważać co za niedozwolone; ztąd rzecz. (τὸ) ὄσιον i ὄσια, świętość, zbożność; a w opp. do ἑπά, nie poświęcone, świeckie, światowe; nie poświęcone budynki, lub, najświętsze obowiązki; ὄσια διακρίσεν, sumiennie sądzić; φωνεῖν, skromnie mówić; πανουργεῖν, zbożne szelmstwo popelić (t. j. wykonać co jako zbożny obowiązek, co innym wy-

daje się (πανούργημα) podstępem; ὄχ ὄσια λέγειν, bluźnić. b) ὄσια, ión. ὄσιη, ἡ, prawo boskie i naturalne, święty zwyczaj l. uświęcony, głównie o stosunku ludzi do bogów; ὄχ ὄσιη (ἐστὶ) z inf., jest grzechem, nie dozwolone; ὄσιας ἕκατι (ἀδίκαις causa), aby obowiązek względem bogów wypełnić 2) przymiot bogów i ludzi; zbożny, pobożny, bogu przyjemny, święty, sumienny, sprawiedliwy, poświęcony; ὄχ ὄσιος, grzeszny, bezbożny. Szczeg. oczyszczony od winy, czysty: ztąd χεῖρες, które trzeba było umyć, nim się przystępowało do jakiej świętej czynności; λουτρά, oczyszczająca kąpiel, oczyszczenie, obmycie. Przysł. ὄσιως, stp. w ὄσιωτερον, podług prawa boskiego lub natury, wolno, święcie, zacnie, zbożnie, sprawiedliwie, sumiennie, ὄσιως ἔχει τι, jest dla kogo świętym zwyczajem.
ὄσιότης, ἡ, 1) cześć bogom się należąca. 2) świętość, zbożność, sumiennosc.
ὄσιόω, uświęcić; błagalna oflara od winy uwolnić, τινά. 2) Med. czystości przestrzegać, w czystości zachować co swego, στόμα, nie mówić nic niebożnego.
ὄσαιτήρ, ἦρος, ó, bydle ofiarne, zabijane, gdy kapłan obrany, w Delfach.
ὄσαιόμα, wachać, wietrzyć, tropić.
ὄσαιή, ión. ὄδμη, ἡ, a) woi, zapach. b) w l. ὄμη, z dod. i bez κακή, zaduch; swąd, βάλλει, bije w nos.
ὄσαιώδης, ος, pachnący, woniejący, śmierdzący.
ὄσος, 3. ep. też ὄσος l. ὄσος τε, i ὄσού- τιος, 3. jak wielki, jak daleki, jak długi, wysoki. l. tak wielki i t. d., jak, cały co, wszyscy co, ὄση μὴ ἐπρά χωρα, wszystka ziemia nie poświęcona. Po zaimku wskaz. często ὄσος tłumaczy się: co; jak; tudzież nie powtarza się przed nim przyimka, ἐς ὄσον = ἐς τοσοῦτον ὄσον. Gdy poprzedza πᾶς, znaczy: który, a ὄσον χρόνον i ὄσον χρόνου, jak długo, jak dawno: ὄσας πλείστας, ile możności najwięcej; ἀμήχανος ὄσος, niezmierny, θαυμαστός ὄσος, do zadziwu wiele; ἀφθονοὶ ὄσοι, w obfitości zbytniej. Dalej = πόσος, jaki, οὔτετερο — ὄσον, ulituj się — jakiego; łączy się z 2 p., po którym nieraz stoi. b) z inf = ὄστε, czy τοσοῦτος poprzedza lub nie; dostateczny, aby. Brachylogicznie stoi w zwrotach: ὄσα ἔτη, co rok; ἱππέων ὄσοι ἐς τι, dostateczna liczba do. Rzecz. l. eliptycznie stoi w: ὄσον μεταξῆ, ile przestrzeni pomiędzy; ἀλλοθι: που ὄσης, sc. γῆς, gdziekolwiek indziej. Przysłówek. 1) ὄσον, ὄσον, ὄσα, ὄσον τε, ile, jak daleko, jak bardzo, tak daleko jak ὄσα γε, przynajmniej; przy liczbach, okolo, a przy stp. w i. n. w., o tyle, ile; ὄσον τάχιστα, jak najprędzej; ὄσον τάχος, spieszenie; ὄσον ἐπ' αὐτῷ, ὄσον ἐν ἐμοί, ile od niego zawisło, ile odemnie zależy; ὄσα τὰνδραπέια, podług obliczenia ludzkiego; ὄσον μέτριον (ἐστὶ), umiarkowanie, nieco; ὄσον ἀτίκα, dopiero co, właśnie; ὄσον ἐν πανουργίᾳ, co dotyczy podstepu; ὄσα πρὸς τοῦς θεοῦς, co się tyce bogów; ὄσον μὴ καίνων, tylko co nie zabijając; często za τόσον, ὄσον, n. p. ἐχρήτο ὄσα φρουρίᾳ, ile potrzebował jako do fortecy; mało tylko, nie wiele; ὄσον μόνον, ὄσον καί, właśnie tylko; ὄχ ὄσον οὐκ — ἀλλ' ὄδδῃ, nie tylko nie — ale nawet nie; ὄσον ὄβ, ὄσον ὄσπκ l. ὄδδῃπω, tyle tylko brankie, że nie, ztąd: prawie, bez mała, nieomal, właśnie, prawie jakby, wnet, zaraz. Nierzadko z inf., ile starczy, aby. 2) ἐν ὄσῳ, podczas, aż; ἐξ ὄσου, jak daleko, od kędy; ἐς ὄσον, aż dokąd, o

ile: *ἐφ' ὅσον*, jak daleko, o ile; podobna *ὅσον ἐπι* i *ὅσον τ' ἐπι*, *καθ' ὅσον*, o tyle, o ile, w miarę tego jak; *πλὴν καθ' ὅσον*, tylko o tyle, tylko że: 3) *ὄσφ*, o ile; tem więcej niż, o tyle, o ile; przy stp. w., czym.

δασοδή, *δασήδη*, *δασοδή*, i **δασοδήκοτε**, ión. zam. *δασοδήκοτε*, nie wiem kto, jak wielki.

δασοπερ, *δασηπερ*, *δσοονπερ*, i *δσοος περ*, jaki bądź wielki, ilekolwiek, tyle ile. W l. mng. wszyscy, co właśnie, ilu właśnie, po *ἀπαντα*, którzy. Jak *δσοος* łączy się z 2 p. Przysł. 1) *δσοονπερ*, jak bardzo, ile, *δσοαπερ*, tyle ilo. 2) *δσοαπερ*, o tyle o ile, o ile, czym.

δασοών, n. *δσοωνών*, ión. zam. *δσοσοών*, jaki bądź, wielki czy mały; r. n. jako przysł. choćby nieco.

δσοπερ, ep. też *δσοπερ*, *ηπερ*, *δσοπερ*, 3 p. poet. też *τηπερ*, 1. mng. *τοίπερ*, 2. p. *τώνπερ*, piszą też *δς περ*, 1) ten sam co, ten właśnie który, kto bądź, który bądź, którykolwiek, po *ὄστος*, co, jak, który. 2) który przecie. Przysł. 1) *ὄδσοπερ*, gdzie właśnie, gdzie, *εἰς' ὄδσοπερ* *εἰσι*, niech będzie gdzie bądź, pozwólże im. 2) *ηπερ*, jak, podobn. *ηπερ*.

δσοριον, *τό*, zwykle w l. mng. owoc strączkowy, groch, leguminy.

δσοα, *ή*, 1) pogłoska, wieść. 2) głos, dźwięk, brzmienie, wrzawa, loskot; tudzież, wieszczy głos, *κακή*, zła wróżba. 3) uosob. wieść, jako posłanka Zeusa.

δσοα, *δσοάκις*, *δσοάτιος*, ep. p. *δσοα* —

δσοε, *τώ*, 2 p. *δσοων*, 3 p. *δσοοις* i *δσοοισι*, oczy. **δσοεούμαι**, att. **δσοεούμαι**, ze znaku boskiego wieszczyc, przepowiadać przyszłość, *τί*.

δσοαιρος, dor. zdrobn. *δσοος*, jak mały.

δσοομαι, tyłk po praes. i impf. ep. dep. med. patrzeć t. j. 1) wzrokiem i wyrazem twarzy grozić, wskazać, dać poznać, przepowiadać, preczuwać, mian. co zlego. 2) z dod. l. bez *δσοω*, w duchu widzieć, przewidzieć, preczuć, wyobrazić sobie w duchu, *τί* i *τινά*.

δσοτε, p. *δς*.

δσοτεινος, 3. kościany. T. s. **δσοτεινος**, 3.

δσοτεγενής, *ές*, z kości powstały, *τό* *ό*, szpik w pacierzowej kości.

δσοτειον, segn. *δσοτειον*, *τό*, ep. 2. i 3. p. 1. m. n. *δσοτερίον*, kość gnat; w l. mng. kości, trup.

δσοτις, ep. też *δσοτις*, *ητις*, *δσοτι*, ep. też *δσοτι* (*δσοτ'*) 2 p. *δσοτινος*, *ητινος*, *δσοτινος*, zwykle *δσοτι*, ión. też *δσοτι*, ep. *δσοτεο*, segn. *δσοτεο*, 3 p. *δσοτιν*, zw. *δσοτι*, ep. *δσοτεω*, 4 p. też ep. *δσοτινα*, 1 i 4. l. mng. *δσοτινα*, ep. też *δσοτινα*, *δσοα*, zwykle *δσοτι*, 2. p. *δσοτιν*, ep. *δσοτιων*, 3. p. *δσοιταις*, zwykle *δσοις*, *δσοιταις*, ión. też *δσοιταις*, r. z. *δσοησιν*. Pisze się też *δς τις* i *ό*, t. i. 1) który, którykolwiek, każdy kto, taki co. Niekiedy = *εί τις*, a i = *δς*. Przy stp. najw. potęguje jego znaczenie: *ητις ἀρρωιάτη*, jak chceś najnamiętniej; *ό* t. *τόχος*, jak najspieszniej. Wzmocnia się dociem przez *δη*, byle który, którykolwiek; *δσοτις καί*, ktokolwiek by; z *μη*, chyba że. 2) w pytan. zaleźnien: *δσοτι μηνιν*, zkąd powstały l. wszczęty; *δσοτι τοσούτ' ἰσγήν*, dla czego, że taki jęk; *δσοτι*, czemu, dla czego. Przysł. *ἀνθ' ὄστου*, *κατ' ὄτι*, z jakiej przyczyny, czemu; *ἐξ ὄτου*, odkąd; *ἐξ ὄτου δη*, nie wiem, z jakiego powodu.

δσοτιοδήκοτε, *ητιοδήκοτε*, i t. d. bóg niewie jak i l. który.

δσοτισοών, *ητισοών*, *δσοισοών*, ktoś, byle kto, każdy, *μηδ' ὄσοιων*, ani najdrobniejszej rzeczy.

δσοτισοπερ, *ητισοπερ*, *δσοτισοπερ*, pisze się też *δσοτις περ*, ktokolwiek, lto właśnie, właśnie ten, co.

δσοτολογέω, kości zbierać.

δσοτολογία, *ή*, zbieranie kości, popiołów.

δσοτοιών, p. *δσοτειών*.

δσοτοφραγέω, jeść kości.

δσοτοφουής, *ές*, kościanej natury.

δσοτρακηρός, 3. mający przymioty naczyn glinianych; *ζῶα* *ό*, glazy skorupaiste; skorupiaki.

δσοτρακηρίζω, za pomocą skorup glosować i wskazać. Biern. sądem skorupkowym być wskazanym na wygnanie, *δσοτρακηριζόμενος*, będący na wygnaniu.

δσοτρακηριδα, *παίζεω*, grać w skorupki.

δσοτρακίνιος, 3. gliniany.

δσοτρακισμός, *ό*, sąd skorupkowy i wygnanie w sądzie skorupkowym.

δσοτρακοδερμιος, 2. z twarą skórą.

δσοτρακον, *τό*, skorupa; szczeg. skorupka, na której obywatel Atenscy pisali nazwisko tego, którego dla zbyt wielkiego w państwie znaczenia na wygnanie wskazywali. 2) wygnanie w sądzie skorupkowym. 3) skorupa skorupiaków. 4) naczyń gliniane. 5) gra w skorupki, *δσοτράκου μεταπεσότος*, szczęście się odwróciło, kolo fortuny się obróciło.

δσοτρακοφορία, *ή*, oddanie głosu w sądzie skorupkowym.

δσοτρακόω, 1) potłuc na skorupy. 2) palić gliniane przedmioty.

δσοτρείνιος, 3. muszlowy, konchowy.

δσοτρειον i **δσοτρεον**, *τό*, ostrzyga, muszla. 2) kolor purpurowy, szkarlat.

δσοτρώδης, *ες*, kościany, kościsty.

δσοτρωίνουμαι, f. *δσοτρωίνουμαι*, aor. *δσοτρωίνουμαι*, rzad. *δσοτρωίνουμαι*, 3 l. mng. ión. *δσοτρωίνουμαι*. dep. med. wachać, poczuc, wietrzyć, *τί*, lecz zwykle *τινός*.

δσοτρωινηριος, 3. wietrzący, uczający.

δσοτρωινηριος, 3. odnoszący się do wachania.

δσοτρωινηριος, 3. powachany, to, co wietrzyć można **δσοτρωινηριος** i **δσοτρωινηριος**, *ή*, wachanie, węch, nos.

δσοφάκτις.

δσοφός, *δος*, *ή*. l. *δσοφός*, biodro, grzbiet od krzyża do kości kuprowej. *οσαφα*.

δσοφειον, *τό*, i **δσοφεις**, *ό*, moszna. T. s. *δσοφειον*, *δσοφειον* *ή*, *δσοφεις*, *ό*, *δσοφεις*, *ή*.

δσοφος, *ό*, l. **δσοφος**, galaz winnej macy z winogronami. T. s. *δσοφειον*, *ή*.

δσοφοφρία, *τά*, l. **δσοφοφρία**, uroczyść w Atenach; nazwana od tego, że dwaj synowie obywatelscy, przebrani po niewieściemu, galazie winnej macy z winogronami trzymając w ręku przechodzili ze świątyni Bakchosa w świątynią Ateny. **δσοφ**, u Homera też *δσοφ' αν*, i **δσοφαιπερ**, l. *δσοφαιπερ*, z Conj., gdyby kiedy, gdyby, ilekroćby, dopóki; *δσοφαι ταχιστα*, skoroby tylko.

δσοτε, **δσοτε τε**, **δσοτε περ** (*χῶτ' = καί* *δσο*) spójn. 1) o czasie, gdy, kiedy, skoro, ilekroć, jeżeli kiedy. z *μη*, jeżeli nie, chyba że, wyjąwszy gdy; *οὐδέν ἄλλο — δσοτε μη*, pod żadnym innym względem, oprócz t. j. tylko; *πριν γ' δσοτε δη*, wprzód nim; *αἶ*; *είς* *δσοτε κε*, w czasie gdy; *δσοτε δη*, kiedy właśnie, *δσοτε δη* *ρα*, zaraz gdy, gdy wreszcie; *δσοτε καί*, już i tak było rzeczy naturalną. Po słowach pamiętania, wiedzy, słuchania stoi zam. *δσοτι*. Łączy się z Ind., Conj., Opt. 2) o przyczynie: ponieważ.

δσοτε, przysł. (pierwotn. = *δσοτε*) niekiedy, czasem, od czasu do czasu; z *ἄλλοτε*, w zdaniach odpowiadających sobie; już to; — to — to.

ό, τε, r. n. do *δς τε*, tudzież ión. i ep. r. m. = *δσοτε*.

ἴτι, ep. **ὄτι**, (tudzież **ὄτ'**) spójn. 1) wprowadza zd. podmiotowe i przedmiotowe: **ἴτι**; tem **ἴτι** = **διὰ τοῦτο ἴτι**, **τοῦτω ἴτι**, **ταύτην ἴτι**, dla tego **ἴτι**, co dotyczy tego **ἴτι**. 2) wprowadza istotne słowa mówiącego, nie-zmienione, tak że zastępuje niby nasze cudzo-słowy. To też nawet po **ὄτι** następuje tryb rozkaz. Elliptycznie stoi a) przy przymiott. l. imiesł. b) w zwrocie **ἴσθ' ὄτ' ἢ εἰμί** ztąd **ὄκ' ἴσθιν ἴτι ὄτ' (nunquam non)**, t. j. za każdym razem; **ὄδ' ἴτι**, **ἴσθ' ἴτι**, oczywiście, na pewne, pod **δὴλον ἴτι**, ale **ὄχ' ἴτι**, nie tylko, **ὄ μόνον ἴτι**, nie tylko **ἴτι**. c) przy str. najw. przymiott. i przysłówk. **ἴτι τάχιστα**, jak można najprędzej, **ἴτι μάλαιστα**, p. **ὄστις**. 3) oznacza przayęcie: ponieważ, gdyż. **ὄτιη** = **ὄτι**, ponieważ; a **ὄτιητι**, t. j. **ὄτιη τί**; czemu? T. s. **ὄτι τί δῆ**.

ὄτινα, **ὄτινας**, ep. = **ὄν τινα**, **ὄδς τινας**. **ὄτις**, ep. i ioh. = **ὄστις**. **ὄτλω** i **ὄτλέω**, cierpieć, znosić. **ὄτλος**, **ὄ**, bieda, trudność, mozół. **ὄτρω** i **ὄτρωβέω**, hałasować; szumieć, łoskot sprawić.

ὄτρωβος i **ὄτρωβος**, **ὄ**, wrzawa, szum, łoskot, tentent, huk.

ὄτοσοί i **ὄτοσοτοί**, okrzyk bóleści: och! och! **ὄτοτόξω** i **ὄτοτοξώω**, fut. **ὄτοτόξωσθαί**, jęczeć, narzekać; biern. być oplakiwanym.

ὄτραλέωσ, przysł. **ἴσθω**, prędko, szybko.

ὄτρηρός, **ἴ**, poet. szybki, **ἴσθω**, gorliwy **ὄτρηξ**, **ἴ**, **ὄτρηξ**.

ὄτρωγός, **ὄ**, **ἴ**, zachęcenie, zagrzewanie, wezwanie. **conciatio**.

ὄτρων, inf. ep. **ὄτρωνέμεν**, impf. częstotl. **ὄτρωνέσθω**, fut. ioh. **ὄτρωνέω**, 1) Czyn. napędzić, poskakać, zachęcić, zagrzewać, **τινά** i to **τινά**, czem, **πόλεμονδε**, do wojny, l. z inf. lub **ὄς**, a o rzeczach, przyspieszyć, zająć się gorliwie, **τί**. 2) Med. zagrzewać się, spieszyć.

ὄττω, = **ὄττωσ**, **ὄτι**, ep. = **ἴτι**.

ὄτ, negac. przed samogł. z przydech. słabym, **ὄτκ**, przed samogł. z przyd. mocnym, **ὄτχ**, u ioh. **ὄτκ**, ma akcent **ὄ**. gdy znaczy „nie tak“ lub stoi na końcu zdania. Wzmocnione ep. i ioh. **ὄτκί**, **ὄτχί** i **ὄτπερ**. Neguje 1) nie, pojedyncze wyrazy, nie tylko że znosi ich pojęcie, ale w zupełnie przeciwnie zamienia, n. p. **ὄτ φημί**, **ὄτ λέγω**, zaprzeczam, **ὄτ ἐθέλω**, **ὄτ δάωμ**, odmawiam, **ὄτ ἀφέλιμος**, szkodliwy, **ὄτ ἐν κερῶ**, w niestosownym czasie, **ὄτ κατά τι**, nie do porównania z czem, (nierównie większy). 2) całe zdania i to a) stoi w zd. pytaj. gdy pytający spodziewa się odpowiedzi twierdzącej (**νοση**). b) w zd. zależnych z **ὄτι**, **ὄς**, czasowych, przyczynowych i względnych, ale. c) w zd. warunkowych z **εἰ** neguje tylko jeden wyraz, a przy inf. po słowach **dicendi** w antytezach. 3) Powtarza się dla przycisku, przeto i **ὄτδὲ** następuje. Pleonastycznie stoi po słowach wyrażających powątpiewanie i zaprzeczanie, lub po **ἴ** z porzecz. **μάλλον**. 4) elliptycznie wreszcie w odpowiedziach stoi, gdzie z pytania domyśleć się należy słowa, głównie jednak w **ὄ μῆ**, kiedy po **ὄ** słowa obawy domyśleć się trzeba, w **ὄχ' ἴτι**, choćby, **quamquam**. 5) Wzmocnia się przez **μῆν**, **ὄ μῆν**, pewnie nie, przeciwnie; **ὄ μῆν** — **γέ**, przynajmniej nie; **ὄ μῆν ὄδδὲ**, ale też nie; **ὄ μῆν ἀλλά**, tymczasem, przecie; dalej wzmacnia się przez **δῆ**, n. p. **ὄ μὲν δῆ** = **ὄδδὲ**, ale i: zaprawdę nawet nie; **ὄ γάρ ἀλλά**, raczej; **μόνον ὄ**, prawie. **non**.

ὄ, 2 p. zaimka 3 osob. m. i **ἴ**, poet. **ἴσθω**, ep. **ἴσθω**, **ἴσθω**, **ἴσθω** (enklit. w **ἴσθω**, **ἴσθω** niekiedy w **ἴσθω**), 3 p. **ὄ** (z digamata, ztąd **ὄ ὄ** i z wytkle enklit.), ep. też **ἴσθω**, 4 p. **ἴ** (enklit. i na wszystkie 3 rodzaje), ep. też **ἴσθω** (nie enklit.), dalej ep. **μῆν**, poet. **νῆν** (**νῆν** także za 4 p. l. mng. i podw.) L. mng. **σφείσ**, r. n. **σφεία** (enklit.), 2 p. **σφῶν**, ioh. **σφῶν**, ep. **σφείων**, 3 p. **σφεία**, **σφείων**, **σφείων**, **σφείων** (poet. i za 3 p. l. pojed.), 4 p. **σφείας** (1 zgłosk.), **σφείας** lub **σφείας** (enklit.) i poet. **σφεία** (**σφεία**) (tudzież za 1. poj.) 1) zaim. zwrotny, siebie, sobie, siebie, się; ep. **ἴ** **αὐτόν** za attyck. **ἑαυτόν**, siebie samego, **ὄ** **σφῶν**, swoi. **τά σφῶν**, ich własna ojczyzna. 2) zaim. wskazuj. za **αὐτοῦ**, jego, jej, i t. d.

ὄ, gdzie, p. **ὄς**.

ὄδδὲ, okrzyk podziwu i zgrozy, o! ba! **vah!**

ὄδδαι, okrzyk bólu i oburzenia, biada! **vae!**

ὄδδς, **αὐτός**, **τό**, ioh. = **ὄδς**.

ὄδδαμή, ioh. **ὄδδαμή** l. **ὄδδαμή**, przysł. nigdzie, w żadnym miejscu: w żaden sposób, wcale nie; tudzież **ὄδδαμή**, niby 4 p. r. n. l. mng. do **ὄδδαμῶς**, u poetów.

ὄδδαμῶθεν, przysł. z nikąd, z żadnego miejsca.

ὄδδαμῶθι, przysł. na żadnym miejscu, nigdzie.

ὄδδαμῶς, t. j. **ὄδδὲ ἀμῶς**, = **ὄδδὲ**, ani jeden, żaden.

ὄδδαμῶσε, przysł. nigdzie, do żadnego miejsca.

ὄδδαμῶ, przysł. nigdzie; z 2 p. **ὄδδ.** **γῆς**, nigdzie na ziemi; **ὄδδαμῶ νομίζεσθαι**, sądzić, że nie ma nigdzie; **τοῦτον ὄδδαμῶ λέγω**, za nic sobie mieć; **φανῆναι**, być bez wartości, ale i, nie pokazywać się nigdzie, **εἶναι**, nie nie znaczyć, nie-czem być.

ὄδδαμῶς, przysł. w żaden sposób, wcale nie.

ὄδδς, **τό**, poet. 2 p. **ὄδδς**, 3 p. **ὄδδθι** i **ὄδδαι**, grunty, posiadka, ziemia, podłoga. Przysłow. **ἐπ' ὄδδθι καθίσειν τινά**, pozbawić kogo tego, co miał.

ὄδδδς, na ziemię, w ziemię.

ὄδδὲ, spójn. 1) nie zaś, ale nie, ale też nie, a przecie nie, i nie, też nie, i tak też nie, **ὄδδὲ γάρ ὄδδὲ**, **ὄδδὲ μὲν ὄδδὲ**, **ὄ μῆν ὄδδὲ**, wcale nie, zgoła nie, i zaiste nie, nie i nigdy; **ὄδδὲ** — **ὄδδὲ**, też nie — i nie, ani nawet — ani też; **ὄδδς** — **ὄδδὲ**, ani — i tak też nie i ani nawet; **ὄδδὲ γάρ**, bo też nie, a z **κώποτε**, wcale nigdy, zgoła nigdy; **ὄδδὲ πρ**, zgoła nie; **ὄδδὲ ποθι**, ani na żadnym miejscu. 2) w środku zdania i gdy odnosi się do jednego wyrazu, też nie, nawet nie, ani nawet nie, **ὄδδὲ οἴσθω**, i ten nie; **ὄδδ' ἂν εἴς**, ani jeden nawet nie; **ὄδδὲ δι' ἐν ἄλλο**, dla niczego innego. **ὄδδ' ἂν ὄδδς**, w ogóle nawet nie.

ὄδδθις, **ὄδδθμία**, **ὄδδθν**, 2 p. **ὄδδθνός**, **ὄδδθμιάς**, **ὄδδθνός**, zwykle w l. pojed. i jako zbiorowe imię z imiesłowem w l. mng. przym. i rzeczown., ani jeden, t. j. żaden, nikt, żadna, nic. Jako rzecz. z 2 p. n. p. **ὄδδθν λαμπρότης**, nie świetnego, **ἴ** **τις ἢ ὄδδθς**, **ἴ** **τις ἢ ὄδδθν**, ledwie jeden, tak do-brza jakby nie; **ὄδδθς ὄστις**, żaden, nikt; **ὄδδθς ὄστις ὄ**, każdy (**nemo non**); **ὄδδθν ὄ** **τι ὄ**, wszystko; **ὄδδθς κώποτε**, nigdy ani jeden (**nemo unquam**). **ὄδδθν εἶναι**, być nieczem, nie być znacznym, nie być szlachetnego rodu, być bezsilnym, zniszczonym; **δι' ὄδδθνός ποιεῖσθαι**, **τίθεσθαι**, za nie mieć; **παρ' ὄδδθν εἶναι**, uchodzić za zero; **παρ' ὄδδθν ἴσθω**, traktować jako bagatelę, i w ogóle **παρ' ὄδδθν**, tyle co nie; **ὄδδθν** bierze się przysłówk., w nieczem, pod żadnym względem; ztąd: wcale nie, zgoła nie, żadnym sposobem; **ὄδδθν τι**, zgoła nie; **ὄδδθν ἄλλο ἢ**, nie inaczej jak, tak jak: **ὄδδθν μάλλον**, (**nihil magis**), nie więcej l. silniej, a zatem, tem mniej, po-

mimo to; οὐδὲν ἦσαν i εἶλατον (*nihilominus*), niemniej, równie dobrze i. silnie, tem więcej; οὐδὲν βελτίους, nie lepszych; ἀδενός i. οὐδενῶν βελτίους, nie lepsi niż inni. *nihil.*

οὐδέποτε, ioh. p. οὐδέποτε.

οὐδένια i οὐθένεια, ἡ, niemoc, słabość, niedoleńność, nieużyteczność.

οὐδένωρος, 2. ep. nie wart uwagi, niegodziwy, pogardliwy.

οὐδέποτε i. **οὐδέ ποτε**, ioh. **οὐδέ ποτε** i **οὐδέποτε**, też **οὐδέ πρόποτε**, przysł. nigdy, jeszcze nigdy, (przedtem) οὐδέποτε, a οὐδέποτε też o teraźniejsz. l. przyszlności.

οὐδέπω i οὐδέ πω, przysł. jeszcze nie, οὐδ. καὶ νῦν, οὐδὲ νῦν πω i οὐδέ νύ πω, i teraz jeszcze nie, wcale nie.

οὐδέτερος, 3. ani jeden z dwóch t. j. żąda z dwóch; w l. mng. żądna z dwóch stron, obie strony nie; οὐδέτερον εἶναι, być neutralnym; ἐς οὐδέτερα, w żądnu z dwóch stron, ani za, ani przeciw, ni to ni owo; οὐδέτερα, żadno zwojga.

οὐδέτερος, żadnym z dwóch sposobów.

οὐδέτερος, przysł. w żadną z dwóch stron.

οὐδέχης, εσσα, εν, na ziemi. na gruncie. Inni czyt. αὐδέχης.

οὐδός, ó, ioh. i ep., att. óδus, próg, zwł. próg drzewi; οὐδεις i αὐδέχης, próg drzewi dziedzińcowych; tudzież przen. γήρας, próg wieku sędziwego t. j. początek jego; ale οὐδός βίτου, próg życia, przez który się przechodzi do śmierci t. j. τέλος βίου.

οὐδός, ἡ, ioh. = ὀδός.

οὐδοσισοῦν, n. οὐδοτιοῦν, nikt zgola, nic zgola.

Pisza też οὐδ' ὀσισοῦν.

οὐδῶρ, ατος, ó, w mwie, cycki: οὐδῶρ ἀρούρης, najbliższa część roli siewnej. O ludziach: piers. οὐδέεις, οὐθέν, nie attycka forma za οὐδέεις.

οὐδέτι, i οὐκ ἐτι, przysł. 1) już nie, nie więcej, już nie dalej, nie dłużej; z πάγχυ, πάμπαν, już wcale nie. 2) nie tak, nie w równej mierze.

οὐκί, p. ób.

οὐκων, ioh. οὐκων, 1) więc nie, zatem nie, οὐκων δὴ ἐπειθέν. 2) w pyt. zd., więc nie? kiedy wnioskowi nadaje się formę pytania, na które spodziewana potakująca odpowiedź; οὐκων ἐγώ σοι ταῦτα πρόβλεπον πάλαι; więc dawno tegoż ci nie przepowiadałem?

οὐκὸν i οὐκ ὀν i ioh. **οὐκ ὀν**, part. wniosk., zatem, tak więc; οὐκὸν, ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦκ πρώας ἀνῆ, τότε στελοῦμεν, zatem wypłyniemy, skoro; οὐκὸν χρόν, zatem trzeba. Wytłumacz się to zawsze da przez domyślne pytanie, na które odp. οὐκων, t. j. przytakująca *igitur*.

οὐκω, ὀκων, **οὐκως**, p. ὀπω, οὐκων, ὀπωκω.

οὐλαί i οὐλόχουται, αί, z dod. l. bez κριθέων. jęczmieni ofiary, t. j. całej, nie tuczono ziarna jęczmienia, które prażone i z solą zmieszane we wstępie do ofiary sypano pomiędzy rogi bydłęcia ofiarnego; ztąd prolept. οὐλόχουται, właśc. posypane ziarna jęczmienia, a οὐλόχουτας καθήρηστο, zaczynając święty obrządek jęczmieni ofiary wziął do ręki, albo użył go do czynności poświęcenia, poświęcił bydłę ofiarne posypaniem jęczmienia. *mola (salsa).*

οὐλαμῶς, ó, ściśnięty tłum, ciżba, ścisk, szeregi; później, huście jazdy.

οὐλε, tryb. rozk. jako Vocat., witaj.

οὐλή, ἡ, blizna, zagojona rana.

οὐλος, 3. = ὀλος, zgnubny, szkodliwy.

οὐλόφριξ, τριχος, ó, ἡ, kędzierzawy.

οὐλόκρητος, 2. gestowlosy. T. s. **οὐλόκρητος**, ó. **οὐλόμενος**, 3. poet. za ὀλομενος, przym. zgnubny, szkodliwy.

ὄλον, τό, działo, zwykle w l. mug., działła.

ὄλοος, ep. = ὀλος.

ὄλος, 1) ep. i ioh. = ὀλος, cały, zupełny, μηλ ὄλπ. Ztąd przen. dzielny, istny, istotny, ὄλος ὄνερος, choć może też znaczyć: zgnubny; straszny, głośny, silny, ὄλον κεκληγῶτες. 2) = ὀλος, 3) (εἶλω) ściśnięty, gęsty, mocny; wolnisty, kosmaty; ὄλα κῶμα, gęsty włos kędzierzawy.

ὄλότης, ἡ, kędzierzawość; kosmatość.

ὄλότριχος, 2. = ὀλόφριξ.

ὄλοχούται, αί, p. ὀλαί.

ὄλόω, w f. biern. zbliżnić się.

ὄλω, p. ὀλε.

ὄμνον, też ὀ μὲν ὀν pisane, przysł. w odpowiedziach: nie, zaiste nie, przeciwnie, wcale nie. **ὄμός** = ὀ έμός.

ὀν, ioh. i dor. **ον**, partyk. 1) zaręcza: zaiste, w istocie, w każdym razie, rzeczyciście, δ' ὀν, γάρ ὀν, tak w istocie; ὄς, ὄπου, ἐπει ὀν, skoro, skoro tylko; ztąd też elliptycznie i z eufemizmem εἰ δ' ὀν, sc. ἄλλη βέται. Często dodaje się do zaimka względnego, ὡσπερ ὀν, jakkolwiek. 2) wskazuje na to, co poprzedza i potwierdza: mówię, więc, t: ὀν; cóż więc? jak więc? jak to? cóż z tego wynika? U Herodota: niebawem. 3) wnioskuje, zatem, więc, dla tego.

ὄννεκα, poet. z ὀν ἔνεκα, przed samogł. ὄνεκεν. A) przysł. 1) dla czego, czemu. 2) dla tego że, ponieważ, także z poprzedz. τοῦδ' ἔνεκα. 3) po sł. εἰδένα, ἐπειν i t. p. zam. ὄτι, ὄθ. B) przym. z 2. p. = ἔνεκα, dla, co dotyczy.

ὄνομα, **ὄνομάζω**, **ὄνομαίνω**, p. ὄνομ.

ὄπτα, dor. zam. ὀπω.

ὄπερ, p. ὀβ.

ὄπερ, p. ὀβ.

ὄπη lub **ὄ πη**, przysł. 1) nigdzie. 2) w żaden sposób, żadna miara, bynajmniej.

ὄποδι, przysł. nigdzie.

ὄποκα, dor. = ὄποτα.

ὄποτε i **ὄ ποτε**, przysł. nigdy.

ὄπω i **ὄ πω**, jeszcze nie, zwykle z praeterit., rzadko z cz. teraźn. a rzadziej jeszcze z fut. *pondum*.

ὄπόποτε, jeszcze, nigdy.

ὄπως, przysł. wcale nie, zgola nie.

ὄρρά, ἡ, 2. p. ὄς, ioh. **ὄρή**, ep. **ὄρραχος**, ó, 1) ogon, chwost, kłta. 2) a) okrętu, rufa = pró-mena. b) ἔρχος (ὄρραχος) kolba, koniec drzewca. c) u wojska, tylna straż, w szyku bojowym: wojsko odwodowe, rezerwa; κατ' ὄρραν τινος ἐπασθαι, w plecach l. w tyle postępować; ὀ κατ' ὄρραν, zaplecznik, zasobnik.

ὄραχος, być w tylnéj straży.

ὄραγία, ἡ, tylna straż.

ὄραγός, ó, dowódzca tylnéj straży.

ὄραϊός, 3. ogonowy, do chwostu należący; πτερων, pióro z ogona. *caudae*.

ὄράνιος, 3. i colsk. **ὄράνιος**, 3. 1) niebieski, na niebie, w niebie, z niebios; ztąd τὰ ὄράνια, znaki niebieskie, t. j. grzmot i błyskawica; w ogóle przydomek bogów. 2) przen. wysoki jak niebo, niezmierny, niezmierzony.

ὄρανίσκος, ó, zdrobn. niebo, baldachin, kotara. *aulacum*.

ὄρανογνώμων, ὀν, świadomy nieba.

ὄρανόδεκτος, 2. pokazywany i. ukazujący się na niebie.

ὄρανόθεν, przysł z nieba; tudzież ἐξ ἰ ἀπ' οὐρανόθεν.

ὄρανόθι, przysł. w niebie, w niebie; ὄρ. πρὸ, wzdłuż pod niebem.

ὄρανομήκης, ἐς, wysoki jak niebo, niebosiężny, niebotyczny.

ὄρανόνομος, 2. niebo przewyższający l. zwyciężający.

ὄρανοποιά, ἡ, stworzenie nieba.

ὄρανός, ὁ, niebo, t. j. 1) sklepienie niebios, strop niebieski. 2) siedlisko bogów, ὄρανον, w niebie. 3) powietrze po nad ziemią, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τρέφειν, powietrzem żyć kazać.

ὄρανοῦχος, 2. niebo dzierzący l. zamieszkujący.

ὄρρεβάτας, ὁ, = δρεβάτης.

ὄρρειδρεπτος, 2. ion. poet. za δρειδρεπτος, w górach zrosły l. wychowany.

ὄρρειος, ion. l. poet. = ὄρριος, p. δρεινός.

ὄρρεσιβάτης, = δρεσιβάτης, ἐς, pasący się na górach.

ὄρρειδρόμος, 2. = δρειδρόμος, biegający po górach.

ὄρρεός, ἡσ, ὁ, ion. zam. ὄρρός, mu, i 2) za ὄρρος, ὁ, stróż.

ὄρρεώ, impf. ἐὸρρου, urynę puścić, szczać

ὄρρεώ, stróżować 2) = ὀρρίζω.

ὄρρήθρα, ἡ, urywanie, szczanie.

ὄρρητήρ, ἡρος, ὁ, szczający.

ὄρρητιώ i **ὄρρησιώ**, mieć chęć do szczania, chcieć szczać.

ὄρρητικός, 3. pedzący urynę.

ὄρρια, τά, ion. = ὄρια, granice.

ὄρίαχος, ὁ (ὄρία) koniec, grot.

ὄρίζω, ion. = ὀρίζω, graniczyć, naznaczyć granice, τι.

ὄρίζω (ὄρρος), właśc. nakierować, aby wiatr dał pomysłny; pomódz do szczęścia, uszczęśliwić, polepszyć.

ὄρρινον, τό, sc. ὄων, wylewk, zbęk, burchla, późne jaje.

ὄρριος, 3 i 2. z wiatrem pomyslnym; pomyslny, δρόμος, droga prawdziwa. Przysł. ἐξ ὀρριών sc. πνευματών) z wiatrem pomyslnym; podobn. ὀρία (sc. πνοῆ), pod hysem, isć l. płynąć.

ὄρριστάτης, ὁ, zapowiadający szczęście.

ὄρρισμα, τό, ion. = ὄρισμα, granica.

ὄρρον, τό (ὄρός) a) uryna, moc. b) (ὄρρος, ὁ) pedzaca siła, ped, siła, donośność, przestrzeń, którą przebiega coś jednym zamachem, zamach.

ὄρρος, ὁ, 1) to co w ruch wprawia, wiatr pedzący; kat' ὄρρον, w powietrze. Szczeg. pomyslny wiatr, hys; kat' ὄρρον, hysem. Przen. = καιρός, szczęście, pomyslność, βεῖτω kat' ὄρρον, niech pod hysem płynie. 2) **ὄρρος**, z formą przedłużoną **ὄρρρός, ὁ**, 2. ὀρρήων (ὄρρων), dozorca, stróż, przewodnik. 3) **ὄρρος, ὁ**, ion. zam. ὄρος, ὁ, c. p. 4) **ὄρρος, τό**, ion. zam. ὄρος, τό. - 5) ὀρροί, ὄι, (ὀρρυμτ), inaczej, ὄλοι, rowy w których okręty spuszczano do morza.

ὄος, τό, 2. p. ὄός, 3. l. mng. ὄσιν, ep. i ion.

ὄος, ἄος, 1) ucho, ἀπ ὀατος, daleko od ucha. δι' ὄτός, δι' ὄτων, πρὸς ὄος, w ucho, do ucha. Przen. τὰ βασιλέως ὄτα, gatunek tajnej policyi u Persów. 2) ucho, obłąk.

ὄοσία, ion. - **ἴη, ἡ**, 1) istota, pojęcie, rzeczywistość. 2) byt, istnienie. 3) mienie, majątek, własność.

ὄούζω, ούτάω, ούτημι, ztąd impf. ep. ούτας, inf. ep. ούτάμεν, ούτάμεναι, part. ούτάμενος, impf.

ούτα i częstotl. ούτασθε, fut. ούτάσω i - ἴσω, aor. ούτησα i ούτασα, z częstotl. f. ούτήσασθε, pf. pass. part. ούταμένος, poet. ranić, τινά, τί, a ἔλω, zadać ranę, τινά τι l. τινά κατά τι, i to τινί, czem.

ὄυτε, przysł, i nie; ὄυτε - ὄυτε, ani - ani; po ὀδέ, p. to; ὄυτε - μήτε, ὄυτε - τε, και ἰ δέ, to nie - to tak. neque.

ὄυτερος, ion. p. ἔτερος.

ὄυτιδανός, 3. niegodziwy, nieużyteczny.

ὄυτι, υος, ὁ, ἡ, r. n. ὄυτι, nikt, nic. R. n. przysłówkowo: zgoła nie, bynajmniej, zaledwie co.

ὄυτοι, i ὄυτοι, przysł. pewnie nie, przecie nie, zaiste nie.

ὄυτος, αὔτη, τοῦτο, 2. w l. mng. ion. τούτων, att. wzmocn. **ὄυτοσί** l. - **σίν, αὔτη, τούτι**, zaim. wskaz. ten, ta, to, ten tu, ta tu, to tu, taki; τούτ' ἐκεῖνο, to jest to; τίς δ' ὄυτος, ktoś ty, ten tu? ὄυτος ἐγώ, otóż ja, ὄυτος σύ, hej! ty; i samo ὄυτος, ó ὄυτος, ty! nuże ty! ταῦτα τρία ἔτη, przed trzema laty; τρίτον ἔτος τούτι, trzeci to rok, odkąd; τούτο i ταῦτα wskazuje na to, eo następuje. τούτο, te okoliczności, ten stopień, z 2. p. Przysł. τοῦτο μὲν - τοῦτο δέ, w części - w części, już to - już też; και ταῦτα, i to, a nadto; και ὄυτος, i to, też; ταῦτα, ta, dla tego, = διὰ ταῦτα. b) τὰ μεταξὺ τούτου, w przelwie; ἐκ τούτου, ἐκ τούτων, potem, odtąd, w skutek tego, w następstwie, następnie. c) τούτω, w tem; ταῦτη, tu, na tém miejscu, na tej stronie, w ten sposób, w tém położeniu; ἐν τούτω, tymczasem, przy tem. d) εἰς τοῦτο, aż dotąd, do dnia dzisiejszego; πρὸς τοῦτο, πρὸς ταῦτα, po tem, dla tego; καις ταῦτο, dla tego, tak. Własc. przysł. **ὄυτω**, rzadko **ὄυτως**, a wzmocn. att. **ὄυτοσί** a) tak, takim sposobem; z przygana; tak tylko, tak bez wszystkiego, zwykle, w pospolitem znaczeniu. Często stoi zbytecznie na początku następnika. b) tak bardzo, tak zupełnie. c) w takich okolicznościach, tak więc, zatem, dla tego. d) z dῆ, wtedy, zatem; και ὄυτως, nawet w takich okolicznościach; ὄυχ ὄυτως - ἀλλά, nie tak jak raczej; nie tyle - ile; ὄυχ ὄυτως τι, ὄς, nie tyle, ile.

ὄυχι, p. ὄβ.

ὄυφιλέτης, ὁ, dłużnik, εἶμι z inf., być winnym.

ὄυφιλέτης, ὄος, ἡ, dłużniczka.

ὄυφιλή, ἡ, dług, obowiązek.

ὄυφιλημα, τό, dług.

ὄυφείλω, fut. ὄυφείλω, aor. ὄυφελον, ep. też ὄυφελον, być dłużnym; musieć, być obowiązany co czynić, τί, l. z inf., σφάλλασθαι, być wskazanym na błędnie; δίκην, być wskazanym w procesie; τὰ ὄυφειλόμενα αποδοῦναι, oddać dług; τὴν ὄυφείλωσαν, muszę dotrzymać obietnicy; w ogóle: mieć długi, być zadłużonym. Aor. ὄυφελον, powinieniem był, z inf., na oznaczenie tego, co się nie stało. ztąd służy do wyrażenia życzenia uważanego za niedosiężne; często w połąc. z αἰθε, ὄς, μή, oby, oby nie; później ὄυφελον i ὄυφελω zamieniu się w spółnik, łączący się z Ind.

ὄυφέλλω, 1) powiększyć, pomnożyć, wywyższyć; u Hom. tylko w praes. i impf. act. i pass. i w ion. formach aor. ὄυφέλλειν, potęgować, τί, wzbożać, wzmocnić, sporzyć. 2) jak ὄυφείλω, być winnym, dłużnym, ζώαγια, dalej, być obowiązany, musieć, z inf.

ὄυφελος, τό, (tylko w l. i 4. p.) 1) poparcie, ko-

rzyść, zysk; ὀδὲν ὄυφελος (z dom. ἐστι), nic nie pomaga, nie poprawi, zysku nie przynosi; ὄφ.

γίνεσθαι, stać się użytecznym; τιμός, coś przynosi pożytek, ma jakąś wartość, l. z inf. albo imiesł. 2) zbawienie, znaczenie, waga, ważność, o mężu lub oddziale wojska.

ὀφθαλμολογία, ἑς, = ὀφθαλμολογία, węzowaty.

ὀφθαλμία, ἡ, kaprawość, zapalenie oczu.

ὀφθαλμιαίω, ὀφθαλμιαίω, chorować na oczy, mieć kaprawę, ciekające oczy; przen. mieć ból oczu z powodu zazdrości, ἐπὶ τινί, pożądliwie na co spojrzeć.

ὀφθαλμίδιον, τό, zdrobn. oczko.

ὀφθαλμιζομαι, żarazić się chorobą na oczy.

ὀφθαλμοβόρος, 2. żrący oczy.

ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, hypokryzja, obłuda.

ὀφθαλμός, ὁ, 1) a) zrenica w oku, oko. b) twarz, wzrok, siła wzroku, oblicze, ἐς ὀφθαλμούς, przed oczy l. oblicze; ἐν ὀφθαλμοῖς (ὄρα), widzieć co na własne oczy, ἔχειν τινα, nie spuścić kogo z oka; ὀφθαλμὸν ἔχειν εἰς τινα, mieć oko na kogo. 2) przen. a) oko, βασιλέως, to co najdroższe, najlepsze. b) ói ὀφθ. βασιλέως, policja perska. c) jasność, myśl podnosząca, światłość. [sta.]

ὀφθαλμοσοφός, ὁ, świadomy oczu lekarz, okuli-
ὀφθαλμοτεκτονός, 2. zraszający oczy, a biern. ze zwilżonemi oczyma.

ὀφθαλμοφανής, ἑς, jawny, widoczny.

ὀφθαλμώροχος, ὁ, wykładowający oczy.

ὀφιοβόρος, 2. pożerający żmije.

ὀφιόδερος, 2. z karkiem żmiji.

ὀφιόπους, ποδός, ὁ, ἡ, żmijonogi.

ὄφις, εως, ioń. ιος, ὁ, ἡ, żmija, wąż, smok; o człowiku; w ogóle, gadzina.

ὀφιόδης, ἑς, i ὀφιόεις, εσσα, εν, πολὲν żmiji; podobny do żmiji.

ὀφλημα, τό, dług; kara pieniężna, strof.

ὀφληκάνω, i ὀφλω, perf. ὄφληκα, aor. 1. ὄφλησα, aor 2. ὄφλον, zasłużyć na karę (pieniężną); winny być czego, być przekonanym o przewinie-
nie, być wskazanym; mieć do zapłacenia, τί, a δίκην i ἐρήμην (sc. δίκην) być wskazanym in contumaciam na zapłacenie kary pieniężnej, grzywaniem; przen. κακίαν, μωρίαν, ἀνομίαν, uchodzić za tchó-
rza, być uznanym za głupca; αἰσχόνην, ściągnąć na się hańbę; γέλωτα, na wysmianie zasłużyć; a τιμός, być przekonanym o zbrodni jaką; θανάτου, zasłużyć, być winnym kary śmierci.

ὄφρα, ep. i lir. spojń. I) czasu, I) = ἕως, pod-
czas gdy, dopóki. 2) aż. 3) niby przysłów., chwile,
tymczasem. II) zamiaru, aby, żeby.

ὄφρυάω, być pagórkowatym.

ὄφρῶν, ἡ, ioń. = ὄφρος, pagórek, wzgórze.

ὄφρουεις, εσσα, εν, pagórkowaty, na wzgórzu leżący.
ὄφρῶς, ὄος, 4. p. l. mng. ὄφρος zam. ὄφρῶς, zwy-
kle w l. mng. brwi, dumka, czolo. 2) przen. wywyż-
szenie, podniesienie, wyżyna, brzeg pagórka.

ὄχα, ep. przysł. (ἔχω), tylko w połąc. ὄχ' ἄριστος,
właśc. (sterzczo), zład, daleko.

ὄχάνη, ἡ, i ὄχανον, τό, rękojeść, rączka (tarczy),
przez którą ramię i rękę przetykano. U Homera
złożona z τελαμώνες, pasków, i κανόνες, polan na
krzyż złożonych.

ὄχσῖα, ἡ, chowanie, upłodnienie, przypuszczenie,
sprzężenie.

ὄχσιον, τό, 1) samiec do stanowienia, ogier, sta-
dnik, tryk, kiernos, kogut.

ὄχσιος, 3. zdalny do chowania, upłodnienia.

ὄχσαγωγία, ἡ, spuszczenie do kanałów.

ὄχσῖα, ἡ, wyprowadzenie kanału, wodociąg.

ὄχσῶω, sprowadzić, przeprowadzić l. spuszczyć
kanałem, zrobić wodociąg. Przen. przeprowadzić

ὄχρηγός, 2. poet. prowadzący kanał, spuszcza-
jący wodę.

ὄχρετός, ὁ, kanał, rów, wodociąg, spust; kanał
kiszkowy, przewód.

ὄχρεμα, τό, upłodnienie, nasienie samo.

ὄχρεός, ὁ, ioń. ἦρος, narzędzie do trzymania, zład
a) rzemień szyszakowy; misiurkowy, za pomocą
którego przywiązywał się szyszak pod brodę. b)
sprzączka, kolce, klamra pasa. c) zasuw, zapor
drzwi l. bramy.

ὄχρευτικός, 3. zdalny do przypuszczania; jurny,
śliniący się, bestwiący się.

ὄχρεώω, upłodnić, sprzedać się, parzyć się; także:
stanowić; ὄχρεῖσθαι ὑπό τιμός, być upłodnionym.

ὄχρεώω, impf. częstotl. ὄχρεσκον, aor. med. ὄχρησά-
μην, 1) Czynn. a) nosić, podawać, τί, przenosi-
nie, pieścić, nosić się, νηπίδας, z dzie-
cinami marzeniami. b) znosić, cierpieć, τί. 2)
Biern. i Med. być noszonym, dać się nosić; zład
pływać, jechać, τιμή, ἐπὶ τιμός, ἐν τινί. Przenosi-
o głosie, roznosić się, być unoszonym, rozlegać
się, ὑπό τιμός.

ὄχρημα, τό, wsparcie, podpora. 2) wóz, Jódz, statek,
także ὄχρημα ναός, pojazd, powóz.

ὄχρησις, ἡ, jeżdżenie jechanie.

ὄχρησῶ, być obciążonym, zamuconym, gniewnym,
oburzonym być. U Hom. tylko imiesł. aor. ὄχρησά-
σας i 3 l. mng. ὄχρησασ, ciężko, smutno im by-
ło na sercu.

ὄχρηθῆ, ἡ, i ὄχρηθος, ὁ, właśc. wyniosłość, ziemi;
zwykle w l. mng. wyżyna, wzgórze, góra, pagó-
rek; wysoki brzeg, stromy brzeg.

ὄχρηλαγωγέω, zgromadzić tłum ludu. Zład ὄχρη-
λαγία, ἡ.

ὄχρηλέω, niepokoić, zakłócić, dokuczać komu, τινα.
2) 3 l. mng. ὄχρησῶνται, ioń. zam. ὄχρησῶνται, i ὄχ-
ρηλίω, aor. 1. opt. ὄχρησῶσαι, potoczny dalej, sto-
czyć, toczyć, unosić, τί, i to ἐπὶ τι, na co, ἀπὸ
τιμός, od czego. moteo.

ὄχρηρός, 3. przeszkadzający, niepokojący (psy-
kry, τιμή, komu, kogo. 2) niespokojny, hałasujący,
buntowniczy.

ὄχρησις, ἡ, niepokojenie, naprzykrzenie się.

ὄχρησῶ, p. ὄχλέω.

ὄχρηκός, 3. dotyczący wielkiego tłumy, gminny
ludowy, motlochowy.

ὄχρηκοπέω, ludowi pochlebiać; niegodziwymi
środkami starać się o względy u ludu.

ὄχρημανέω, prosić szalenie względów tłumy l.
gminu.

ὄχρηλος, ὁ, 1) tłum, mnóstwo, τιμός, czego, μάται-
ος, próżny wyrazów natłok. 2) Szczeg. tłum
ludu, gmin, motloch, lud; o wojsku, halsztra, cze-
reda, czeladź, ciury, tłuszcza, gawiedź; ἐν ὄχλω,
przed ludem, we wielkim tłumie; ἐν τοῖς ὄχλοις,
na zgromadzeniach; szczeg. na zgromadzeniach lu-
du; ἔδμπας, cała siła, στρατιωτῶν, prości żołnie-
rze. 3) niepokojenie, naprzykrzenie, ὄχρηλον παρέ-
χειν, przykrzym stać się, naprzykrzy się, biedę
kuczyć, z inf., δι' ὄχλου εἶναι, być naprzykrzonym.

ὄχρηλότης, ἑς, podobny do gminu, niespokojny,
niepokojący; τὸ ὄχλη, tłumność.

ὄχρηλός = ἔχμαζω, trzymać, przymocować, chwy-
tać, spętać.

ὄχρηνη, ἡ, = ὄχρηνη.

ὄχρησις, ἡ, to co nosi, wóz, 3 l. mng. ὄχρησιν.

ὄχρησῶ, ὁ, podpora, wsparcie. 2) wóz, statek, okręt.

ὄχρηρός, 3. mocny, wytrzymały, silny, obwaro-
wany umocniony, ἔε τι, do czego. Rzecz. ἐν ὄχρη-

ρῶ, na bezpiecznym, mocnym miejscu; τὰ ὄχρῶρα, warownie. Przysł. ὄχρῶς, w bezpieczeństwie, bezpiecznie.

ὄχρότης, ἡ, tęgość, warowność, obronność.
ὄχρῶμα, i med. **ὄχρῶσθαι**, umocować, obwarować, τί, i to τῶν, czem, τείγασιν, mocnemi murami otoczy, φάλαξιν, obsadzić.

ὄχρῶμα, τό, twierdza, warownia, oszańcowanie.
ὄψ, ὄπος, ἡ, 1) głos, dźwięk, ton. 2) głos, mowa. wieść, doniesienie. *τοα*.

ὄψιμαίτης, ὁ, do późnej pory dnia koszący.

ὄψανον, τό, = ὄψες, ἡ, twarz, oblicze.

ὄψασθαι, jeść jako wety, jako drugie l. trzecie danie.

ὄψάριον, τό, ryba gotowana l. pieczona.

ὄψαρότης, ὁ, późno orzący.

ὄψαρώω, potrawy, zwłaszcza wety i ryby smacznie przyprawiać.

ὄψέ, przysł., potem, daleko później, późno, nareszcie, nakoniec, *ἄταν*, za późno. Szczeg. ὄψέ τῆς ἡμέρας, w późnej porze dnia, nad wieczorem; ἔς, μέχρι ὄψέ i 2 p. do późnego, późnej. Stp. najw. ὄψαίτατα, najpóźniej. *sero, vesperi*.

ὄψειω, desiderat. chętnie chce widzieć, z 2. p.

ὄψημα, τό, = ὄψον.

ὄψια, ἡ, późna pora, wieczór.

ὄψιγαρίου δικη, ἡ, skarga z powodu późnego oczekiwania się.

ὄψιγονος, 2. późno zrodzony, później żyjący, młodszy, potomek; tudzież, młody.

ὄψιξω, późno zrobić, późno l. za późno przyjść.

Biern. spóźnić się.

ὄψικαρπος, 2. późno wydający owoc.

ὄψικοίτης, 2. późno (na sen) zamykający się.

ὄψιμαθῆω, późno uczyć się.

ὄψιμαθῆς, ἐς, późno uczący się l. pojmujący; dumny z tej późnej nauki lub źle jej używający.

ὄψιμος, 2. i **ὄψιος, 3.** późny, *τέρας*, późno się ukazujący. Stp. nw. ὄψιαίτερος, - αἰτάτος, - ἴτερος.

ὄψις, ἡ, εως, iou. ios, 3. p. ὄψει, iou. ὄψι, widzenie, wejrzenie, widok; oblicze, twarz; wzrok, zmysł widzenia. -- 2) widowisko, widok; oczy, *ζαγνῶ*, widmo; ὄψει, iou. ἰδῆν, widzieć oczyma; ἔς ὄψιν ἔλθειν, stanąć przed oczami, ukazać się, być przedstawionym; ὄψει, na widok, w obliczu, na widoku: ἐν ὄψει, przed oczyma; ἔς ὄψιν, dla oczu, z pozoru; ἔς ὄψεως μήκρους, z oddalenia takiego, jak dojrzeć można; ὄψιν ἔχειν, przedstawić widok, t. s. *παρέχεσθαι*, ἀπλείω τὴν ὄψιν παρέχειν, więcej w oczy wpadać; τὴν ὄψιν, z pozoru, z wejrzenia; podobn. ἀπὸ ὄψεως, ἀπὸ τῆς φανεράς ὄψεως, ale ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως, w skutek widzenia; πληθεῖ ὄψεως, ogromem zjawiska.

ὄψιτέλεστος, 2. ep. późno ukończony l. spełniający się.

ὄψον, τό, właści. gotowany pokarm; wszystko co do chleba się jada, jarzyny, mięso, danie, łakocie, wety; przen. przyprawa.

ὄψοποιέω, smacznie przyprawiać potrawy; kraśić, ukraśić. Med. t. s.

ὄψοποιήμα, τό, smacznie przyprawiona potrawa.

ὄψοποιητικός, 3. odnoszący się do smacznego przyprawiania potraw; ἡ ὄψοποιική, sztuka kucharska.

ὄψοποιτα, ἡ, sztuka kucharska.

ὄψοποιός, ὁ, kuchmistrz, kucharz.

ὄψοπωλις, ἴδος, ἡ, jatki rybackie, rybaki.

ὄψοραγέω, jeść potrawy bez chleba, łakocie, smaczne potrawy, przysmaki zjadać; w ogóle, być smakoszem.

ὄψοράγος, 2. łakotliwy, smaczny, rzecz. smakosz, mięsożer, żarłok. Stp. nw. ὄψοραγίστατος, *helmo*.

ὄψωραγῶ, przysmaki, ryby zakupywać, πολλοῦ, wiele na mięso wydawać.

ὄψωνία, ἡ, zakupowanie ryb, mięsa, przysmaków.

ὄψωνιάζω, zaopatrzyć w żywność, żywić, *δοῦναμιν*.

ὄψωνιασμός, ὁ, zaopatrzenie w żywność, żołd.

ὄψωνιον, τό, 1) = ὄψωνία. 2) wikt, żywność, żołd, placca (wojska).

II.

II, π, πῖ, 16-ta głoska greckiego alfabetu; jako znak liczb. π = 80, π = 80,000. ale II znaczy też 5, zwłaszcza w pewnych połączeniach.

πᾶ l **πα**, dor. zam πῆ, πη.

πᾶ, dor. skróc. = πατήρ.

πᾶα, laced. = πάσα.

παγγέλοιος, 2. zupełnie śmieszny.

παγγλόκερος, 2. słodziuchny.

παγγλωσσία, ἡ, gadalność.

παγρτός, ὁ, mróz, szron.

παγρτώδης, ἐς, lodowaty, lodowy, mroźny.

παγρ, ἡ, dor. = πηγή. [podstęp.

παγρη, ἡ, sidło, sieć, matnia; potrzask, wcięcie;

παγριος, 3. trwały, mocny, wytrzymały; przysł.

παγριως, z pewnością.

παγρῖς, ἴδος, ἡ, matnia, łapka, sidło.

παγκαινιστος, 2. zawsze świeży l. wciąż odnawiany.

παγκάκος, 2. Stp. nw. παγκάκιστος, zupełnie zły, nieszczęsny, ἡμαρ, szkodliwy bardzo.

παγκάλος, 2 i 3. wcale, niezwykle l. dziwnie piękny, czarujący.

παγκαρπος, 2. obfity w owoc, pełen owoców.

παγκοτάπυγον, γένος, bardzo jurny.

παγκροθῆς, ἐς, wszystko ukrywający l. chłonaący.

παγκλαυτος, 2. bardzo oplakiwany, ogólnie oplakiwany. 2) czynn. cały w łzach, wciąż płaczący.

παγκληρία, ἡ, całe dziedzictwo, mienie.

παγκληρος, 2. wszystko dziedziczący.

πάγκοινος, 2. wszystkim spółny, powszechny, gościnnie. b) dla każdego ważny. Rzecz. *πάγκοινων*, skład spółny.

παγκοίτας, ου, ὁ, wszystkich (do snu) układający.

παγκομίτιος, 2. zupełnie pyłu chmurami (karzu tu-manem) otoczony.

παγκρατής, ἐς, wspaniałomyślny, wszystkim władający; wszystko pokonywający, zwycięzki.

παγκρατιάζω, odbywać ćwiczenia *παγκράτιον*.

παγκρατιαστής, ὁ, pankracyasta, t. j. szermierz będący zapasnikiem i kulacznikiem.

παγκρατιαστικός, 3. dotyczący pankracyasty.

παγκράτιον, τό, walka szermierska złożona z zapasnictwa i walki na kulaki, (*πάλη* i *πογμή*).

πάγκρεας, ατος, τό, zawałki książkowe.

παγκρότως, przysł. z wielką wzwawą.

πάγος, ὁ, 1) szczyt skały, rafa, wyżyna, pagórek;

πάγος, ὁ, 2) to co steżało, skrzepło, lód, szron, zmuco, mróz, *πάγοι ποταμῶν*, lody rzek, lodowata powłoka.

πάγουρος, ό, rak morski, mazinet, krabba fal-dzista (ze skorupianym ogonem).

παχάλειπος, 2. wcale ciężki, trudny, niebezpieczny. Przysł. — πως ἔστιν, bardzo było oburzonąym.

παχάλειος i πάχαιλος, 2. cały szpizowy, z szczerego żelaza, cały z żelaza.

πάχρηστος, 2. do wszystkiego pozyteczny, przydatny.

πάχρυστος, 2. całkiem namaszczoney. Rzecz. πάχρυστον, czarodziejskie odzienie, czarodziejski środek, i to τὰς παιδούς, czar miłosny.

παχρόσοος i πάχρυσος, 2. cały złoty.

πάχρυ, ion. i poet. = πάνο, całkowicie, zupełnie, do czysta, wcale. Wzmacnia się przez μάλα.

παθαίνο, zwykle w Med. być uniesionąym namiętnością, wydać namiętność w mowie i ruchach.

πάθη, ή, πάθημα, τό, i πάθος, τό, 1) zajęście, wypadek, przypadek, doświadczenie; los, dola, niedola, zle, klęska, nieszczęście. Szczeg. a) cios, klęska, porażka, b) choroba, śmierć, mord, stracenie, kara. c) męka, zgryzoty, wyrzuty sumienia; πάθει χροῖσθαι, doznać smutnej doli. 2) cierpienie, zmartwienie, strapienie, nastrój, wzburzenie, wrazenie, namiętność; ἴδου, osobisty interes. 3) wypadek, zjawisko, τὸ πάθημα σελήνης, zaćmienie księżycą, τὸ πολὺ, prawie całkowicie: scena smutna, scena okropna, miejsce smutku i smutnego wypadku.

πάθησις, ή, bierność. (Opp. ποίησις).

παθητικός, 3. cierpiący, czujący, wrażliwy, czasy: patetyczny.

παθητός, 3. wystawiony, narażony na namiętności, podległy namiętnościom.

παῖον, άνος, ό, i ion. i ep. παῖων, 1) uroczysty śpiew na cześć Apollona, nucony przez wielu, aby błagać go o odwrócenie zarazy; takż, lecz radosny, gdy zaraza l. w ogóle klęska jaka minęła: hymn dziękczynny, pochwalny (po czynnie jakim bohaterskim). Także na cześć innych bogów je śpiewano; zjad, hymn, pieśń bojowa, wojenna. 2) pomocnik, zbawiciel, wybawiciel, gdyż Apollon przed innymi jest bogiem pomoc dającym; zjad, leczący, lekarz, ulgę przynoszący.

παιωνίζω i παιωνίζω, a) hymn uroczysty, dziękczynny lub suplikacyjny zaśpiewać bogom. b) pieśń bojową zabrzmieć. c) hymn pochwalny, zwycięzcy zaintonować, co działo się po zwycięstwie a przed uctwą zwycięzką. Zjad ἐπί τινι, obchodzić co uroczystim śpiewem.

παῖμα, τό, igraszka, żart. t. s. παιγμοσθη, ή, **παῖνια, ή,** igraszka, żart, szyd, zabawa; uro-paῖνιη, ή, ion. = παῖνια. [czystość.

παῖνήμων, on, żartobliwy.

παῖνιον, τό, gra, żart, zabawa, igraszka. Tudzież: pieśni żartobliwe, szyerskie; u Egipcyan; κακά παῖνια, arcylotry, arcyszulery.

παῖνιόδης, es, żartobliwy, igrający, szydzący, τὸ π., wesołość, humor wesoły.

παιδαγωγείον, τό, szkoła, lokal szkolny.

παιδαγωγέω, właś. wychowywać dzieci; w ogóle, prowadzić, uczyć, kierować, przeprowadzać, τινά, rządzić czem, τί.

παιδαγωγία, ή, przeprowadzanie dzieci, wychowywanie; tudzież, chowanie, pielęgnowanie.

παιδαγωγικός, 3. dotyczący i zdalny do wychowania; pielęgnowający.

παιδαγωγός, ό, niewolnik przeprowadzający dzieci do szkoły i napowrót, dozorca, wychowawca, pedagog; nauczyciel, kierownik.

παιδάριον, τό, zdrobn. dziecko, chłopczyk, dziewczynka, młody niewolnik.

παιδαριώδης, es, dziecinny, nierozsądny.

παιδεία, ή, wychowanie dziecka; w ogóle: wychowanie, umiejętność i artystyczne wykształcenie, oglada, oświecenie, światło. Przen. młodzi światli ludzie; wiek dziecinny; wychowanek; — nka. **παιδεύσις, 2.** dziecinny, dziecięcy.

παιδεραστέω, 1. kochać chłopców.

παιδεραστής, ό, kochający chłopców; zwykle: samcołóżnik, sodomczyk.

παιδεραστία, ή, kochanie chłopców, samcołóztwo

παιδεραστικός, 3. dotyczący kochania chłopców.

παιδερα, τό, przedmiot wychowania, wychowawanie, — nka; przedmiot nauki.

παιδεύσις, ή, wychowanie, wykształcenie, oglada; szkoła, nauka.

παιδευτήριον, τό, miejsce wychowania, szkoła.

παιδευτής, ό, nauczyciel.

παιδευτικός, 3. zdalny do wychowania, nauczania, ή π., sztuka wychowania.

παιδεύω i Med. παιδεύομαι, 1. wychować dziecko, uczyć, wykształcić, pouczyć, oświecić, nawrócić, τινά, τί, a z przym. τινά κακόν, kogo złe, tak że jest złym, τινά τι, kogo w czem; τήν παιδείαν nauką ogladzić, lecz zwykle, τινί, ἐν τινι, a eis τὸ ἄρχειν, do rządzenia, do rządów l. z Inf. i ὡστε, z ówcz. Biern. τὰ προσήκοντα, być pouczonym o obowiązkach. b) kazać wychować, τί, ἐν τινι, w czem. c) przyzwyczaić, wdrożyć, zahartować, τινί, czem, a τί, do czego, w co. Biern. nawyknać, πρὸς τι.

παιδιά, ή, igraszka dziecinna, żart, tudzież o igrzyskach.

παιδικός, 3. dziecięcy, chłopięcy, dziewczęcy, zwł. dotyczący kochanego chłopca; τὰ παιδικά, kochanie, kochanek, — ka; a przen. zamiłowanie, najmilsze zatrudnienie; παιδικός λόγος, historia miłosna. Przysł. παιδικώς, żartobliwie, zabawnie.

παιδίον, τό, zdrobn. chłopczyk, synek, córeczka, (w ręku mamki), ἐκ παιδίου, od maleństwa.

παιδικάριον, τό, p. παιδίσκη.

παιδίσκη, ή, dziewczeczka, córeczka (wolnonrodzonym rodzicom); młoda niewolnica; dogodnica.

παιδίσκος, ό, 3. chłopczyk, synek.

παιδιώδης, es, dziecinny, dziecięcy, zabawny.

παιδνός, 3 i 2. dziecinny, dziecięcy; rzecz. παιδνός ἔων, jako chłopiec.

παιδοβόρος, 2. pożerający dzieci.

παιδοβοσκός, 2. pielęgnowujący dzieci.

παιδογονία, ή, płodzenie dzieci.

παιδογονία, τὰ, urodziny dziecka.

παιδογόνος, 2. płodzący dzieci.

παιδοῦθεν, przysł. od dzieciństwa.

παιδοκτονέω, 1. zabijając dzieci.

παιδοκτονώω, 2. zabijający dzieci.

παιδολέτεια, ή, dzieciobójczyni.

παιδολέτωρ, opoz, ό, ή, dzieciobójca, — bójczyni.

παιδολύμας, o, niszczący dziei.

παιδομαθής, es, wczesnie nauzeny.

παιδομανία, ή, szalona miłość chłopców.

παιδονομία, ή, urząd dozórcey dzieci.

παιδονομός, o, urzędnik majacy dozór nad wychowaniem i obyczajami dzieci.

παιδοποιέω, 1. rodzić dzieci; w Med. płodzić dzieci.

παιδοποίησις, ή, płodzenie dzieci.

παιδοποιη, ή, płodzenie dzieci, rodzenie dzieci.

παιδοποιός, 2. płodzący, rodzący dzieci.

παιδοσπορέω, 1. dzieci siać, płodzić.

παιδοτριβέω, wychowywać i ćwiczyć dzieci w zapasnictwie; w ogóle, uczyć; τί, dajże do czego. **παιδοτριβής**, ó, nauczyciel chłopców w gimnastyce, nauczyciel turniejów.

παιδοτριβικός, 3. dotyczący nauczyciela gimnastyki, ή π., gimnastyka, zapasnictwo

παιδοτροφία, φος, = παιδοτριβής.

παιδοτροφώω, dzieci żywić, wychować.

παιδοτροφία, ή, żywienie, wychowanie dzieci.

παιδοτρόφος, 2. żywiący, wychowujący dzieci.

παιδοτρόπος, ον, raniący od dzieci.

παιδοτροφέω, plodzić dzieci, pisklęta.

παιδοτροφία, ή, płodzenie, rodzenie dzieci

παιδοτροφία, ή, rzeń dzieci, dzieciobojstwo

παιδοτρόφος, 2. dzieciobójczy; αίμα π., rzeń dzieci.

παίζω, (dor. παίωδω), f. παίωμαι, aor. έπαισα i έπαισα, dziecinnie postępować; igrać, grać, żartować, sztydzić, naigrawać się, bawić się, ochocić się, tańcować, polować, παίζετε έξω, masz przytomoty człowieka, który żartuje sobie; τί, grać co l. z czego żartować, powiedzieć co żartem; σπουδής l. σπουδάων, z wesołą powagą mówić o czym, poważnego żartu używać. Biern. żartem l. jako dowcip być opowiadającym.

παίηων, p. παίων.

παίωμα, Scyta u Arystof. za φαίνομαι.

παϊπάλη, ή, najdelikatniejsza mąka, stochemal, pyl mączny, o człowieku, wyćwiczony, wytrawny ówik.

παϊπάληρα, τό, = παϊπάλη, t. c. σόφισμα, κέρμα, τρίμμα.

παϊπλόσις, εσσα, εν, podskakujący, wysoki, stromy, spadzisty, urwisty.

παίς, ep. też παίς, ó, ή, 2. p. παιδός, 5. ep. παίη, 2. l. mn. παιδων, 3. παίσι, ep. παιδεσαι, dziec e. 1) z dod. lub bez νεός, chłopiec, dziewczę, młodzieniec, dziewczica; εκ παιδός l. παιδων, od młodzieństwa. Przym. παίς σφοδρός, (młody) świniarek. 2) syn, córka, τινός i από τινος, tudzież: zięć; w przemowie, mój synu; παίς παιδός, wnuk; ó: παίδης, dzieci; έξω παιδί και γυναικί, z żoną i dziećmi; o zwierzętach: młode, pisklęta. Niekiedy: potomek, potomkowie, dziatwa. 3) chłopak, pachole, niewolnik, sługa.

παϊφάσω, (ΦΑΩ), prędko, dziko oglądać się l. ruchać się, podrygać tu i tam się pokazać.

παίω, fut. παίησω, aor. έπαισα, aor. pass. έπαίσθην. 1) Czynn. przech. i biern. bić, tłuc, ciąć, napaść, ostrzeliwać, dotykać, trącić, trafić, ranić, zabić, τί, kára, bić się w głowe, w czelo: άρδρα των κίκλων, w oczy się kłóć, τινά, kogo (pociskami) prażyć, razić. Przen. τινά εν kάρα, kogo pozbawić przytomności; επί νεσφ νεσον, ranę na ranie zadać. 2) Czynn. przr. uderzyć, dotknąć się, τινί, czem, προς τι, o co, czego. 3) Med. sobie bić, chłostać, τον μηρόν, na znak smutku.

παίων, óνος, ó, lekarz bogów; w ogóle: lekarz.

2) παίων.

παϊωνίσις, 3. p. παϊωνίσιος.

παϊωνίζω, p. παϊωνίζω.

παϊωνίσις, 3. leczący, wybawczy. Rzecz. ó π., wy-

bawca, zbawca, τινος.

παϊωνισμός, ó, pieśń bojowa. p. παίων.

πακετόω, zamknać, zawrzeć, τί, zapchać.

πάπτων, óνος, ó, lekka łódź, dająca się rozebrać i złożyć.

παλάθη, ή, masa zgniecionych jagód; gatunek marmelady z wisien dzikich, orzechów, fig.

παλαθίς, θός, ή, t. c. poprzedz.

πάλα, przysł. i τό πάλα, 1) przed laty, od da-

wien dawna, przedtem, niegdys, ói άνθρωποι ói páλα, ludzie dawnych czasów; ó páλα, dawny, stary. 2) już dawno, już przedtem, już dawniej, niedawno. U nieatycznych pisarzy: εκ páλα, od dawna.

παλαγενής, ές, starodawny, sędziwy.

παλαίγονος, 2. t. c. poprzedz.

παλαμαύωρ, ορος, ή, sędziwa matka rodu.

παλαμονέω, w zapasy wchodzić, τινί, z kim.

παλαιογενής, ές, = παλαιογενής.

παλαιόπλοτος, 2. mający stary, oddawna zebrany majątek.

παλαιός, 3. stp. w. i nw. παλαιότερος i παλαιότερος, παλαιάτος i παλαιάτος, stary t. j. 1) starodawny, dawny, dawniejszy, były, przestarzały, znikły; πράξετε, czynny z lat młodzieńczych; dawniej daty, mądry, poczciwy; gdy mowa o kilku, starszy. Rzecz. a) ói π., starożytni. b) τά παλαιά, starodawne wypadki. Przysł. τό παλαιόν, przed laty, niegdys, dawniej; εκ i από παλαιού, od dawna; εκ παλαιότερου, z dawniejszych lat, już od dosyć dawna; εκ παλαιότατου, najdawniej; παλαιός έξ ότου i παλαιός άφ' όδ χρόνος, od niepamiętnych czasów. 2) z dod. l. bez χρόνος, podeszłych lat, w podeszłych latach. Rzecz. παλαιά, zgrzybiałe kobiety; παλαιότεροι, starsi ludzie.

παλαιότης, ή, dawność, starożytność, starość.

παλαιόφρων, ον, roztropny jak stary, wytrawny.

παλαιώω, zwykle biern. zestarzać się. Czynn. znieść (prawo).

πάλαισμα, τό, 1) sztuka, forteł zapasnika; zapasnictwo; w ogóle. a) zapasy, walka. b) przen. forteł, podstęp, δεινόν π., dowcipny pomysł.

παλαισμύνη, ή, zapasy.

παλαιστώ, ręką odepchnąć.

παλαιστή, ή, dłoń (jako miara).

παλαιστής, ó, zapasnik. W ogóle; wojownik

Przen. biegły, przemyślny.

παλαιστιος, 3. długości i szerokości dłoni.

παλαιστικός, 3. zapasniczy; ó π., zapasnik.

παλαίστρα, ή, szkoła gimnastyki l. zapasów, lokal dla zapasników, walczący na pięście. Przen. pole bitwy, walki, plac ćwiczeń dla młodzieży, palestra.

παλαίστρις, ó, = παλαιστικός.

παλαίωσις, 2. 1) dawno, przed laty powiedzianu, objawiony. 2) bajeczny, w starych podaniach opisany. **παλαίφοβος**, t. s. Falszywie w Od. 19, 163. czyt. παλαίφοτος za παλαίφοτος.

παλαίχθων, óνος, z dawna zamieszkały w jakim kraju.

παλαίω, aor. έπαλαισα, ion. opt. παλήσσει, pasować się, za pasy chodzić, walczyć, τινί, z kim. εν τινι, na jakim miejscu. Przen. biern. być pokonanym, uleźć.

παλαίσις, ή, starość, zestarzenie się.

παλαμάομαι, dop. med. ręką robić, urabiać, sprawować; zρέχνη wziąć się do czego, wymyślić co.

παλάμη, ή, ep. 2 i 3. p. παλάμηφι. 1) własność dłoni; w ogóle: ręka, pięść. 2) przen. a) siła, moc, potęga. b) środek, z inf. do czego. 3) dzieło ręki, przedsięwzięcie.

παλαμναίος, 2. 1) własną ręką popelniający zabójstwo, przekłętą, ztąd a) ó π., tynios, splamiony krwią, morderca. b) (τό) π., splamienie się zbrodnią, wina za krwi rozlanie. 2) z dom. δαίμονος, mściwie' morderstwa, duch mściwie' (Erynie) ściągający zabójców

παλάσιον, τό, p. παλάθη.

παλάσσω, ep. f. παλάξω, pf. πεπάλαγμα, plsqpf. πεπάλακτο. I) spryskać. 1) Czynn. i Biern. splamić, pokalać, tć, i to τινί, czem; biern., pokalać się, zwałać się. 2) Med. sobie powalać, tć, co, τινί, czem. II) Biern. inf. pf. πεπαλάσθαι, πεπαλάσθαι, κλήρω, być traconym, wybranym przez los, = πάλλω.

παλαστέω, p. παλαιστέω.

παλεότρια, ή, wabik, (ptak).

παλεόπουλος, przywabić, przynęcić, w sieć.

πάλη, ή, zapasy, zapaśnictwo, sztuka gimnastyczna, gimnastyka. W ogóle, walka.

πάλι, p. πάλιν.

παλιγγενεσία, ή, odrodzenie, odnowienie.

παλιγγλωσσός, 2. obcojęzyczny; fałszywy, sprzedczny.

παλιγοαπηλώω, odprzedawać swoje kupno.

παλιγοαπηλός, ό, odprzedawający swoje kupno.

παλιγοστός, 2. znouw się gniewający; na nowo wybuchający, odnawiający się; znouw się otwierający; wreszcie, nienawistny, wstretny, nieprzyjazny.

παλιλλογέω, imp. έπαλ, znouw odpowiać, tć, τινί, powtórzyć.

παλιλλογός, 2. znouw zebrany.

παλιβαμος, 2. tam i sam, w koło, wstecz i naprzód chodzący.

παλιμβλαστής, ές, odrastający.

παλιμβολός, 2. 1) wywracający; zmieniający zdanie. chwyciny, fałszywy, podstępny; o niewolniku, zmieniający często pana, przierzucany. 2) odwrócony, cofnięty.

παλιμμήκης, ές, podwójny, drugie tyle długi.

παλιμαίαις, παιδος, drugi raz dziecko, γενέσθαι, zdzicinnieć.

παλιμπετής, ές, wracający. Przyszł. παλιμπετέες, napowrót, daremnie.

παλιμπλαγκτός, 2. wracający.

παλιμπλάζομαι, tylko w imiesł. παλιμπλαγχθέντες, napowrót zapędzony, zagnany.

παλιμποιος, 2. odwetny; τó π., odwet, pomsta.

παλιμπροδοσία, ή, wzajemna zdrada, zdrada za zdradę.

παλιμπροδότης, ό, zdradzający obie strony.

παλιμπορηδόν, przysł. w tył, tyłem.

παλιμστρομος, 2. odwołujący, sprzedczny, niezgodny.

παλιμφρής, ές, znouw rosnący, odrastający.

παλιμφηστος, 2. znouw zeszkobany (o pergaminie).

πάλι, przysł. często wzmacniany przez αδής, αβ-τις, αβ, άψ, όπως, έξ αρχής i pleonast. przy słow. ανατίθεσθαι i t. p. napowrót, 1) wstecz, w tył, όραν, odwrócić oczy, ειπείν, odpowiedzieć, έρχεσθαι, i t. p. wrócić, πάλιν αναχώρησις, powrót, ποίειν, przemienić w to, czem co w pierw było. 2) naprzeciw, wbrew, έρσειν, sprzeciwić się, πάλιν αντίληψις, odebranie nawzajem. 3) powtórnie, znouw, jeszcze raz na nowo, πάλιν ποτέ, znouw raz, innym razem.

παλιμόγρετος, 2. właśc. napowrót wzięty, potem: odwołalny.

παλιναίρετος, 2. znouw obrany. 2) potrzebujący naprawy; chyłący się do upadku.

παλιναυτόμολος, ό, zbieg powrotny, (przechodzący znouw do przeciwnego stronnictwa).

παλινοδικία, ή, odnowienie sprawy αδικούσας.

παλινοδρῶω, wpływać na powrót, wrócić.

παλινοδρῆμικός, 3. wracający.

παλινοδρομος, 2. bieżący na powrót.

παλινοδρῆμος, 2. bieżący na powrót, wracający.

παλινοροσος i παλινοροτος, 2. wracający; bieżący w tył.

παλινοστομῶ = παλλιλλογέω.

παλιόντιος, 2. odwetowany, t. j. ukarany.

παλινοκία, ή, żądanie zwrotu wypłaconych procentów.

παλιόντος, 2. dwakroć w górę wygięty, o łuku, jakiego używali Arabowie i Scytowie, a od nich przejął Herakles. reciprocus.

παλιοντρόπιος = παλιόντροπος.

παλιοντριβής, ές, starty, przebiegły.

παλιόντροπος, 2. odwrócony, odwrotny, mający wprost przeciwny wypadek.

παλιοντυχής, ές, przeciwny, nieszczęśliwy.

παλιονφθέω, powtórzyć śpiew (odmiennie), odwołać.

παλινοφθία, ή, odwołanie, nagana tego co w pierw się chwaliło.

παλινορος, p. παλινοροσος.

παλιούρονος, 3. (od παλιούρος, gatunek krzewu ciernistego), ciernisty.

παλιόροω, płynąć naprzód i wstecz, o przypliwie i odpływie morza.

παλιόροθιος, 2. ep. i παλιόροθος, 2. 1) wstecz płynący, napowrót z szumem bieżący. 2) wstecznym fal bieżącym sieczony.

παλιόροθος, ή, płynienie fali naprzód i wstecz, wir.

παλιόροος, scgn. — ροος, ουν, wstecz l. napowrót szumiący; αίμα, żywa krew w ciele krążąca.

παλιόροπος, 2. zgięty, skrzywiony.

παλιόρορη, ή, ruch wsteczny.

παλιόσκιος i παλιόσκιος, 2. gęsto zacienny; εν παλιονσκιώ, w cienistym miejscu.

παλιόστοω, wrócić, biedz napowrót.

παλιόστοτος, 2. bieżący napowrót, znouw się odwracający l. nacierający.

παλιόσις, ή, ep. odparcie, wzajemne ściganie, gdy ścigany obróci się i ścigającego odpiera.

πάλλο, ή, pilka.

παλλακεία, ή, nalożnictwo, gachostwo.

παλλακεούμαι, mieć za nalożnicę, τινά, a τινί, być nalożnicą.

παλλακή, ή, nalożnica, nierządnicą.

παλλακία = παλλακεία.

παλλακίδιον, τό, zdrobn. παλλακή.

παλλακίς, ίδος, ή, p. παλλακή.

πάλλας, ακος, ό, ή, = νέος, młodzieniec, dziewica; kochanek, kochanka; nierządnicą.

πάλλουκος, 2. cały biały.

πάλλω, aor. έπηλα, ep. aor. 2. πεπαλών, a w synkopw. formie πάλο, 1) Czynn. machać, bujać, wstrząsać, rzucać; tć, i to τινί, czem. Przen. wstrząsać umysł trwożąc; zatrwożyć, z i bez κλήρου, losować l. κλήροις πάλλειν τι, wstrząsaniem losu naznaczyć, wylosować. 2) Med. a) rozmachać się, poruszać się gwałtownie, skakać, podrygać, pukać, stukać, uderzać, τινί, o co czem. Przen. drzeć, κραδίην, w sercu, ανά στόμα. b) losować, παλλομένον, gdy losowali, μετά τινος, z kim.

παλματίας, ό, sc. σεισμός, trzęsienie ziemi z wibracyami.

παλμός, ό, tętno, uderzenie tętna.

παλμώδης, ές, podobny do bicia tętna.

πάλος, ο, los wykakujący z hełmu wstrząśniętego; w ogóle, los.

παλόν, τό, rodzaj włósznia, spisa, dzida. τραγυλα.

παλός, 2. wstrząsanie się.

παλόνω, posypać, tó, i to na co; po-napruszyć.
 πάμα, τό, mienie, własność.
 παμβασιλεία, ή, wszechwładztwo, samodzielstwo.
 παμβασιλεία, ή, wszechwładczyni.
 παμβασιλεύς, ό, wszechwładca, król królów.
 παμβδελυρός 2. okropny, ochydny.
 παμβίαις, ο, wszechmocny.
 παμβοιωτία, τά, uroczystość spólna wszystkich Bojotczyków.
 πάμβοτος, 2. παμβώτις, ιδος, ή, wszystkich żywiący.
 παμμάταιος, 2. nikczemny, nikły.
 πάμμαχος, 2. ze wszystkimi walczący, wszystko zwyciężający l. pokonywający.
 παμμέγας, μεγάλη, μέγα, bardzo wielki.
 παμμεγέτης, ες, t. c. παμμέγας.
 παμμέλας, ανα, αν, czarny cały.
 παμμήκης, ες, bardzo długi.
 πάμμηνος, 2. trwający rok cały, οσλήνη, pełnia.
 παμμήτρα, ή, i παμμήτωρ, ορος, ή, matka wszystkich. 2) prawdziwa matka, istna matka.
 παμμίαιρος, 2. cały nieczysty, bezbożny.
 παμμιγής, ες, bardzo z najrozmaitszych części zmieszany.
 πάμμικτος, 2. t. c. παμμιγής.
 πάμμορος, 2. bardzo nieszczęśliwy.
 παμμοσαρός, 2. okropny, ochydny.
 παμπάλαιος, 2. bardzo stary.
 πάμπαν, przysl. całkowicie, całkiem.
 παμπειθής, ες, wszystkich przekonywający.
 παμπήδην, przysl. całkiem, całkowicie.
 παμπησία, ή, cała posiadłość.
 παμπληθεις, przysl. z całym mnóstwem, z całą siłą.
 παμπληθής, ες, z całą siłą, wszyscy w komplecie; tudzież, bardzo liczny.
 παμπληκτα, αςθλα, pelen ciosów licznych.
 παμπλούσιος, 2. bardzo bogaty.
 παμπόικιλος, 2. cały przetykany rozmaitym haftem, misternie zrobiony; bardzo rozliczny.
 πάμπολος, παμπόλλη, πάμπολο, bardzo liczny, bardzo wielki, mnogi. Przysl. πάμπολο, bardzo wiele, bardzo daleko, odlegle; επί πάμπολο, na daleką przestrzeń, bardzo daleko.
 παμπόνηρος, 2. bardzo l. z gruntu zły, złośliwy.
 παμπόρφορος, 2. cały purpurowy.
 πάμπρεπτος, 2. bardzo wspaniały
 παμπρόσθη, w Esch. Agam. 696 fałszywie; poprawiono παμπροθής, 2. wszystko burzący.
 πάμπρωτος, 3. najpierwszy ze wszystkich l. p. l. p i mng. r. n. jako przysl. naprzód.
 παμφάγος, 2. wszystko żrący, żarłoczny.
 παμφαής, ες, cały jasny, bardzo świetny.
 παμφαινω, poet. (φαίνω) tylko w praes. i impf. Conj. παμφαινωσ, jasno świecić, jaśnieć, promienić się, τινί, czem, od czego; στήθεσ, świetnobiałym być na piersiach.
 παμφανάνω = παμφαινω, tylko w imiesl. praes., jaśniejący, skrzyczą się, świecący.
 παμφάρμακος, 2. wszystkich czarów świadomy.
 παμφεγγής, ες, p. παμφαής.
 παμφθαρτος, 2. wszystkich niszczący.
 πάμφλεκτος, 2. cały roz-za-palony.
 πάμφορος, 2. wszystko wydający, urodzajny, żyzny. 2) wszystko z sobą unoszący.
 πάμφυλος, 2. ze wszystkich rodzajów.
 πάμφωνος, 2. pełnogłosy, pełnobrzmiący.
 πάμφυχος, 2. pelen życia, nieśmiertelny
 πάναβρος, 2. bardzo zniewieściały.

πανάγαθος, 2. i 3. doskonały.
 παναγής, ες, cały poświęcony l. święty cały kłótwą obciążony.
 παναγρος, 2. wszystko chwytający.
 πανάθλιος, α, ον, bardzo nędzny, nieszczęśliwy.
 παναίθιος, 3. cały skrzyczący się, świecący się.
 παναίολος, 2. poet. cały błyszczący; albo: lekko poruszać się dający, lekki; bardzo rozmaity.
 παναισχρής, ες, cały brzydki, szkaradny.
 παναίτιος, 2. całą winę ponoszący.
 πανάκεια, ή, lekarstwo na wszystko. Uosob., wszystko lecząca.
 πανακής, ες, wszystko leczący.
 παναληθής, ες, całkiem prawdziwy.
 παναλκής, ες, wszechmocny, potężny.
 πανάλωτος, 2. wszystko poskramiający.
 πανάμερος, 2. p. πανήμερος.
 πανάμωμος, 2. całkiem nieogannany.
 πανάπαλος, 2. bardzo delikatny, b. młody.
 παναπήμων, ον, całkiem nieszkodliwy.
 πανάποτρος, 2. bardzo l. całkiem nieszczęśliwy.
 πανάργυρος, 2. całkiem l. szczerosrebrny.
 πανάρετος, 2. bardzo cnotliwy.
 πανάριστος, 2. doskonały, najlepszy.
 παναρκέτας νόσοσ, wystarczający, całkiem leczący.
 παναρόνιος, 3. zupełnie stósowny; tó π, instrument ze wszystkimi harmoniami.
 πάναρχος, 2. wszystkimi władający.
 παναφήλις, ικος, ό, ή, towarzysów młodości całkiem pozbawiony.
 πανάφυλλος, 2. całkiem bez liści.
 πανάφωρος, 2. zupełnie niewczesny, przedwcześnie umierający.
 πανδαισίη, ή, τελεή, zupełna ze wzzech miar biesiada.
 πανδακτης, ου, ό, wszystko gryzący, zajadły.
 πανδάκρτος, 2. od wszystkich oplakiwany. 2) wszystko oplakujący, obfity w łzy, płaczliwy.
 πανδακταρ, ορος, ό, poskramiający wszystko, wszechmocny.
 πάνδεινος, 2. wcale straszny; wcale zręczny lub dzielnny. [dzący].
 πανδεοκτής, ό, i πανδεοκής, ες, wszystko wi-
 πανδεχής, ες, wszystko ogarniający.
 πανδημει, przysl. do πάνδημος, z całym ludem, ze wszystkimi siłami, wszyscy, z całą siłą zbrojną, z całą potęgą.
 πανδημία, ή, cały lud; πανδημία, t. s. co popr.
 πανδημος, 2. publiczny, powszechny, pospolity, ogólny.
 πάνδημος, 2. t. c. poprzedz., ztąd έρωσ, pospolita, zmysłowa miłosc.
 πάνδικος, 2. wcale sprawiedliwy, π. φρενί, całą duszą. Przysl. — κως, zupełnie słusznie, w porządku rzeczy, na seryo, doprawdy.
 πανδοκεία, ή, oberza, traktyernia. T. s. πανδοκείον, τό, i πανδοκείον, i πανδοκεις, ή.
 πανδοκεύς, ό, gościnnie, szynkarz.
 πανδοκεώ, podejmować i ugaszczać, τινά.
 πανδοκείω, wszystkiego podjąć się.
 πανδόκος, 2. wszystko obejmujący, ogarniający; szczeg. wszystkich podejmujący, ugaszczający.
 πανδοξία, ή, zupełna, powszechna sława.
 πανδοχεύς, ό, = πανδοκεύς.
 πάνδυρτος, 2. poet. πάνδυρτος, płaczliwy, nieustannie narzekający.
 πανδώρα, ή, dawczyni wszystkiego, i πάνδωρος, 2. dający wszystko.

πανανθίνει, przysł. z całym ludem.
πανανθίνετις, ó, wszystko wykonywający.
πανανθίμος, 2. cały pusty, opuszczony.
πανανθιστός, 2. z całym domem.
πανανθής, ες, całoroczny.
πανανθαιμων, ον, cały szczęśliwy.
πανανφθός, 2. cały gotowany, κασίτερος, z żużli oczyszczony.
πανανηγοράρχης, ó, przewodniczący uroczystości.
πανανηγορέω, obchodzić uroczystość ludową, a εἰς πᾶν, udać się na uroczystość do miasta.
πανανηγορικός, 3. należący do zgromadzenia ludu lub uroczystości, zgromadzony celem obchodu uroczystości; λόγος, mowa pochwalna w zgromadzeniu ludu; γυνή, ubiegająca się o względy tłumu.
πανηγύριος, ή, εως, ion. ιος, 4. l. mng. ιας, ις, uroczyste zgromadzenie, uroczystość ludowa l. narodowa.
πανηγυρισμός, ó, obchód uroczystości ludowej.
πανηγυριστής, ó, uczestnik uroczystości ludowej.
πανήμαρ, przysł. (przez) cały dzień.
πανήμερός, cały dzień przepędzić.
πανήμεριος, 3. dor. **παναμέριος**; i **πανήμερος**, 2. całodzienny, cały dzień (co czyniący). Przysł. **πανήμεριον** i **πανήμερον**, cały dzień, nieprzerwanie.
πάνθηρ, ηρος, ó, (i πανθήρ) pantera.
πάνθηρος, ον, wszystko chwytający.
πανθηρομάδην, przysł. w wielkiem rozjątrzeniem.
πάνθυτος, 2. wszelkiego rodzaju ofiarami czczony powszechnie czczony.
πανικός, 3. przez Pana sprawiony, paniczny, (strach).
πανίμερος, 2. cały tęsknotą zdjęty.
πανίσδομαι, na cewki związać, nawijać.
πανίσβητος, 2. bardzo zeszepeczony, brzydki.
παννοχίζω, całą noc co czynić, φλόξ, palić się.
παννοχίος, 3. i 2. całonocny, całą noc.
παννοχίς, ίδος, ή, nocna uroczystość. *pervigilium*.
πάννοχος, 2. t. c. παννόχιος.
πανόθητος, p. πάνθητος.
πανοξός, ó, cały nieszcześliwy.
πανοικισία i **πανοικία**, przysł. z całym domem, z całą rodziną. T. s. **πανοικία**.
πανοικίος, 2. z całym domem.
πανοίμοι, wzmocn. οἶμοι, ze wszech miar biadał.
πανόλβιος, 2. bardzo nieszcześliwy. T. s. **πανόλβος**, 2.
πανομιλῆι, przysł. tłumnie, gromadnie.
πανομοφαιτός, 2. zsyłający wszystkie znaki wieszczce, wyroczniowy.
πανοπλία, ή, cała, ciężka zbroja, zupełna zbroja l. rynsztunek całkowity. Przen. o duchowem uzbrojeniu.
πανοπλιος, 2. całkowicie, ciężko uzbrojony.
πανόπητις, ó, wszystko widzący.
πανορμος, 2. do ładowania dogodny.
πανός, ó, = φανός, pochodnia.
πανοργευμα, τό, chytry czyn, szelmstwo.
πανοργεω, być chytrym, zbroić co, zbrodnią popelinić.
πανοργημα, τό, zbrodnia, czyn zbrodnicy.
πανοργία, ή, chytryść, podstęp, lotrostwo, oszustwo, fortel.
πανοργικός, 3. chytry, szelmowski.
πανοργος, i **πανουργός**, 2. wślad, zdalny do zrobienia wszelkiego: zład a. zgotować, stosowny.

ἐπί τι, zdalny l. przydatny do czego. b) przebiegły, chytry, frantowski, lotrowski, złośliwy. Rzecz. ó π., zbrodniarz, lotr: τὸ π., złośliwość; τὰ π., wszystko co chytre. Przysł. — γως, zrzęcznie, przebiegło.
πανόφιος, 2. wszystkim widzialny, blyszczący.
πανσαχία, ή, = πανοπλία.
πανσέληνος, 2. pełnoksiężycowy, ή π. (sc. ώρα), czas pełni; pełnia.
πανσεμνος, 2. bardzo czcigodny.
πανσεμκος, 2. bardzo mały.
πανσοφος, 2. i **πάσοφος**, bardzo mądry.
πανστρατία, ή, mieszanina rozmaitych nasion.
πανστρατιά, ή, ion. ιή, powszechne powołanie do służby, τῆς. Zwykle πανστρατιά i — ιή, z całą siłą zbrojna.
πανσυδῆι l. **πανσυδῆι** tudzież **πανσυδῆι**, **πανσυδῆη** i **πανσυδῆη**, przysł. (σεῶν), z całym wojskiem, ze wszystką siłą zbrojna; tudzież: ze wszystkim sił, z zapalem wielkim; zgola.
πανσυρτος, 2. wszystko z sobą wlokący; przepelniony, τῆς.
παντάλας, αἶνα, αν, bardzo nieszcześliwy l. biedny.
παντάπασι (ν), przysł. w ogóle, całkiem, wcale, ze wszystkiem, ze wszystem; tudzież τὸ π. — W odpowiedziach, jak najpewniej.
πανταρχής, ες, wszystkim pomagający.
παντάρχης, ó, = παντάρχης, wszechwładca.
πανταρχος, 2. wszechwładny.
πανταρχή l. **πανταρχή**, o miejscu, wszędzie, po wszystkich stronach; tudzież z 2. p. przy słowach ruchu, na wszystkie strony. 2) w każdy sposób, zgola, pod każdym względem.
πανταχόθεν, przysł. zewsząd.
πανταχόθι, przysł. wszędzie.
πανταχοί i **πανταχόσε**, na wszystkie strony, wszędzie. T. s. **πανόσε**.
πανταχῶς, przysł. wszędzie, z 2. p. γῆς, na.
πανταχῶς, przysł. wszelkim sposobem.
παντέλεια, ή, doskonałość, szczyt.
παντέλης, ες, zupełnie ukończony, wykończony, dokładny; doskonały, całkowity, π. πλήρεις, całkiem pełny; π. δάμαρ, zupełna, mająca dzieci. Przysł. παντέλεος i παντέλεος, zupełnie, w stanie zupełnym, dokładnie, całkiem, zgola, ze wszystkiem.
παντερπής, ες, wszystkich bawiący.
παντευχία, ή, = πανοπλία.
παντευχος, 2. przydatny do wszystkich sztuk.
πάντη i **πάντη**, przykl. wszędzie, po wszystkich stronach, na wszystkie strony, δύο σταδίων πάντη, w czworobok. Dor. παντά.
πάντιμος, 2. bardzo szacowny.
παντήμων, ον, = παντάλας.
παντοργεω, ω, wszystko wycieńczający.
παντοδαπός, 3. rozmaity, rozliczny.
παντοθεν, przysł. zewsząd. Tudzież πάντοθε.
παντοίος, 3. rozmaity, rozliczny, różnorodny. παντοτον γίνεσθαι lub εἶναι, przyjmować wszelkie kształty, wszelkich środków doświadczyć; tudzież, odchodzić od przytomności, nie umieć sobie radzić, z imieci l. inf. Przysł. **παντοίως**, wszelakim sposobem.
παντοκράτωρ, αἶνος, ó, wszechwładca.
πάντομοχος, 2. śmiały do wszystkiego.
παντομόμος, 2. wszystko nadładujący; wydający wszystko ruchami ciał.
παντομοσθε. st. oznaczające to, niewidzone.

παντοπόρος, 2. umiejący radzić sobie zawsze.
παντόπτος, dor. wszystko widzący.
παντοπόλιον i — **λείον**, τό, buda tandetowa.
παντορέκτης, ó, wszystko czyniący.
παντοσέμενος, 2. p. πάνσεμος.
παντόσοφος, 2. p. πάνσοφος.
παντότολμος, 2. p. πάντολμος.
παντουρόγος, p. πανούργος.
παντοφόρος, p. παμφόρος.
παντόφυρτος, 2. ze wszystkiego zmieszany
πάντητος, 2. całkiem przedziurawiony.
πάντημος, 2. cały drżący.
πάντηροπος, 2. cały odwrócony.
παντήροφος, 2. wszystko gwiżdzący.
πάντως, przysl. (do πᾶς), całkiem, zgoła, ze
wszystkimi; z ób, zgoła nie, w żaden sposób nie;
w odpowiedziach: tak jest.
πάνυ, przysl. bardzo, zgoła, ze szczerem; οὐδὲν
πάνυ, zgoła nic. W odpowiedzi: tak jest; ó πάνυ
Περικλῆς, wcale sławny, znany.
πανυπέριτατος, 3. wierzchni, górą będący.
πανύστατος, 3. ostatni ze wszystkich; πανύστατον,
po raz ostatni.
πανωλεθρία, ή, zupełna zagłada; πανωλεθρία,
ze szczerem.
πανώλεθριος, 2. całkiem zniszczony; πανωλεθρίου
ξυνοαρπάσειαν, do zupełnej zagłady. Przen. całkiem
zepsuty, zły z gruntu. 2) zagładę sprawiający,
nieszczęśliworodny.
πανώλης, ες, całkiem zepsuty, tudzież, przeklęty;
zgbuny.
πάνωρος, 2. w każdej porze roku dojrzewający.
πάρα, tylko w aor. πάσασθαι, pf. πέπαμαι, dep.
mei. zarobić, posiadać, τί, n. p. νόσον, chorować
na zazdrość.
παός, dor. = πηός.
παπαί, wykrzykn. bólu i podziwu, biada!
παπαιάξ, okrzyk radosnego podziwu! o! dla bogal
παπαίξω, zwąc papa, tatkim (o dzieciach).
παπαπάξ i **παπαπαπάξ**, wykrzykn. plaski!
παπαπαπαπαπαπαί, wykrz. bólu, ach! biada!
πάππας, ου, ó, 5. p. πάππα, tata, ojczuszek, oj-
czulek.
παππίας, ó, zdrobn. πάππος, ojczuszek.
παππίδιον, τό, t. c. poprzedz.
πάππος, ó, dziad (ze strony matki).
παπποφόρος, 2. zabijający dziada.
παππικός i **παππικός**, 3. dziadowski.
πάππαξ, ακος, ó, tracka ryba w bagnach żyjąca.
παπταίνο, aor. 1. ep. πάπτηνα, trwożliwie się o-
glądać; w ogóle: oglądać się, wyglądać, spoglądać,
spozierać, ἄμφω ἔ, κατά, ἀνά, πρὸς τι, εἶσω
τινός, tudzież z δηγ 1. εἰ, 1. μή, τινά, w kogo
wlepić oczy, i to ὄσσοι.
παπύρνος, 3. zrobiony z więzu papierowego.
πάπυρος, ó, ή, wiaz papierowy.
πάρ, poet. za παρά przed spółgłosk., przed δέ naj-
częściej.
παρά, ep. też **παραι** i skrót. **πάρ** (w anastrofie
i zam. párestu, pára). a) przysl. obok, przy tem,
po boku, z boku. b) przym. 1) przy, obok, z 2. p.
α) o przestżeniu, od boku, ze strony, od, ó **πα-
ρά** τινος, wysłaniec czyj; ó **π** τινος, ludzie, or-
szak czyj; **παρ'** ἀσπίδος, od strony tarczy, pod
tarczą wyglądający. Tudzież: niedaleko czego, =
π. z 3 p. właśc., bezpośrednio od kogo zazwyczaj;
τά **παρά** Θηβαίων ἀπαγγελθέντα, od strony Teb,
o Tebach, **παρά** τινος πίνειν, pić z pułhara poda-
nego przez kogo; **παρ'** Ἀθηναίων μαρτύρια θεό-

θαι, u nich; **παρ'** ἑμῶν, z waszej strony. β) ozna-
cza sprawcę; od, częścią przy słowach, **παρά** τι-
νος λέγειν, w czym imieniu mówić, z ramienia
1. z polecenia; częścią po rzeczownikach; **παρά**
często = samemu 2. p. lub przym. **ó παρ'** ἡμῶν,
nasz; **τά παρά** τινος, dobra; dary, powierzone rze-
czy, polecenie; rozkaz, wola, zdanie; **παρ'** ἑαυτοῦ,
z własnej woli, z własnego popędu, dobrowolnie,
własnymi środkami. 2) z p. 3., zwykle o osobach
w bliskości, w otoczeniu, u kogo, u, przed, obok,
przy; **παρ'** ἑαυτῶ γίνεσθαι, przyjść do siebie,
do przytomności, κρόφαι **παρ'** ἑμῶν, t. j. tak że
u was się niedostrzeże. Podobn. przy słowach
ruchu, ale tylko w praet., ἀποσφογγέτης ἦσαν **πα-
ρά** τινι, schronili się u kogo; **οἱ παρ'** ἑμοί, moi
ludzie, moje otoczenie; **τά παρ'** ἑμοί, moje dobra,
moja dola; **τά παρ'** ἡμῶν, to co się dzieje u nas;
w ogóle **παρά** τινι, w czym domu 1. ojczyźnie. 3)
z przym. oznacza bezpośrednią bliskość przedmiotu
jakiego, a) ku, do, po, wzdłuż, obok, tuż przy;
παρά πίδα, niebawem. b) o czasie, podczas, w;
παρ' ἡμέραν, dzień po dniu; **παρ'** ἡμῶν ἡμέρα,
dzień po dniu; **παρά** τὴν ἐκείνου ἀρχήν, w czasie
jego panowania; **παρά** τοῦς καιροῦς, w takich o-
kolicznościach; **παρά** τὸς, w skutek czego, dla; **πα-
ρά** τοῦτο, dla tego. c) w porównaniu z, przed,
παρά τοῦς ἄλλους, przed wszystkimi innymi,
więcej niż wszyscy inni; **παρά** τοσοῦτόν τινος,
w tak małym oddaleniu od, tak blisko czego; **παρ'**
ὀλίγον, **παρά** μικρόν, w małym oddaleniu, nie o-
podal, z małą różnicą, prawie, ledwie; **ὀ** **παρά**
μέγα 1. **παρ'** ἐλάχιστον z Inf., bez mała mogło
być, byłoby się stało, gdyby nie; **τῷ παρὰ** μι-
κρόν, w miarę jak drobna okoliczność zaszła lub
nie. Przeciwn. **παρά** πολύ, o wiele, daleko; **παρά**
μικρά, z małowaznym wypadkiem; **παρ'** ὀλίγου,
πάντες, wszyscy bez kilku; **παρ'** ὀδὲν, prawie
nie, a przy sł. θέσθαι, za nic mieć; przy słowie
ἐλθεῖν, bez mała że; **παρά** τράκοντα ἀποφογεῖν,
bez trzydziestu głosów t. j. gdyby nie 30 głosów;
παρά νύκτα ἐγένετο, z inf., tylko o noc jedną cho-
dziło, aby. Tudzież: po, za, wbrew, przeciw,
παρά μέλος, wbrew miarze wierszowej; **παρ'** ἡλι-
κίαν, w sposób niezgodny z jego wiekiem. Oso-
biłwe jest wyrażenie; **παρά** πέντε ναῦς, na każde
pięć okrętów, w oddziałach po pięciu.
πάρα stoi a) za **παρά**, gdy stoi po rzeczowniku
rządonym. b) gdy stoi za **πάρεστι** i **πάρεται**, a
poetycz. też **πάρ**, n. p. Il. 1, 174.
παράβαίνω, f. — βήσομαι, pf. part. ep. παρβε-
βάως za **παράβ**. 1) iść obok, a w pf. z τινί, stać
obok kogo na wozie. 2) przechodzić, **παρά** przén.
a) przekroczyć, przestąpić, obrazić; w ogóle, grze-
szyc, bez przyp. i τί, n. p. **τά πάτρια**, przeniewie-
rzyć się zwyczajom ojców; przewinąć, a τινά,
przewinąć komu, **zgrzeszyć** przeciw komu, obra-
zić go przekroczeniem prawa; i to τέχνην ὀδύμεν,
pod żadnym pozorem; ἐπί τινι, gdy o co chodzi.
Biern. **τοῦτο παραβαίνεται**, przekroczenie dzieje
się, a **παρβαίνομένων**, gdy przekroczenia miały
miejsce. b) przejść, minąć, τί, w Praet., odstąpić
od czego; w aor. **παρέβαν** τὰ θεῶν, pominać (mil-
czeniem).
παράβακτος, 2. przy kij, lasce.
παράβακτος, 2. bliski szalu bakchanckiego.
παραβάλλω, 1) Czynn. 1) przech. a) obok rzucić
1. położyć, obalić, obok postawić, τί, i to τινί
komu, εἰς, ἐπί τι, dokąd; w f. biern. obok, rzę-
dzone, by być położonym, πρὸς i ἐπί τι, ku czemu.

dla czego. b) obok postawić l. trzymać, w miejscu czego postawić, zastąpić, porównać, *τί* i *το* *τινί*, *πρός*, *παρά* *τι*. c) skłonić, zwrócić, *τί*, *τώφθαλμῶν*, wlepić. d) złożyć, polecić, poruczyć, *τινά* i *το* *τινί*, komu. 2) nprzech. skierować się do kąd, udać się, mian. okretem przepłynąć, przeprawić się, *εἰς* *τι*, dokąd. II. Med. 1) siebie l. coś swego obok postawić l. posadzić, wstawić (w grze), poświęcić, na sztych wystawić, narazić, skompromitować, źle usłużyć; *τινά* l. *τί*, n. p. *τὸν κίνδυνον*, narazić się na niebezpieczeństwo; *πολλά*, wielokrotnie na sztych się wystawiać. Podobn. *τὰ τέκνα*, dać w zakład. 2) siebie l. coś swego obok postawić, rywalizując zestawiać, porównać, cz. z *δod. ἐμαυτὸν* i *το* *τινί*, z kim l. w czem.

παραβάπτω, obok równocześnie farbować.

παράβασις, *ή*, przekroczenie, odstąpienie; o drzewie: spazczenie się, przeżenie się. 2) część greckiej komedyi, parabaza.

παραβάσσω, ep. (*παραβαίνω*), tylko w impf., stać obok na wozie.

παραβάτης, *ὁ*, obok stojący, walczący z wozu. 2) pieszy, który dosiadał konia poległego kawalerzysty. 3) zbrodniarz.

παράβασις, *ιδος*, *ή*, r. z. do poprz., idący obok, Poet. *παραβασις*.

παράβατος, poet. *πάρβατος*, 2. przekroczony, obrażony; a **παραβατός**, 3. mogący być przekroczony l. obrażony.

παραβάξομαι, przeprowadzić co gwałtem, przelamać.

παραβασμός, *ὁ*, gwałt, coś wymuszonego.

παραβλαστάνω, obok wyrastać l. wypuszczać.

παραβλέπω, z boku patrzeć; źle widzieć; przesłepić.

παραβλέψω, *ή*, patrzeć z boku.

παραβλήθην, ep. przysł. porównawczo, z przymówką, z przycinkiem.

παραβλήμα, *τό*, dera, zasłaniająca od pocisków, materac obronny.

παραβλητός, 3. mogący być porównany.

παραβλώσκω, pf. ep. *παριέμβλωκα*, isć po boku, pomódz, *τινί*.

παραβλώψω, *ῶτος*, *ὁ*, *ή*, patrząc na bok, zezem.

παραβοάω, wolać, wzywać, nawoływać.

παραβοήθεια, *ή*, pomoc, wsparcie.

παραβοηθέω, przybież na pomoc, pomódz, *τινί*.

παραβολούομαι, narazić się na niebezpieczeństwo. T. s. *παραβουλεύομαι*.

παραβολή, *ή*, zestawienie, porównanie, *παραβολήν ποιείσθαι* *πρός* *τι*, porównać z czem. 2) u rector. porównanie, parabola; tudzież: spotkanie się, starcie się; odważenie się, ryzyko.

παράβολος, 2. niebezpieczny, odważny, ryzykowny, hazardowny, śmiały.

παραβραβεύω, jako sędzia (w igryskach) niesprawiedliwie wyrokować.

παράβυστος, *τό*, sąd tak zwanych *ένδεια* w Atenach; *έν* *παραβύστω*, tajemnie, skrycie.

παραβύω, wpełznąć (po boku), wtrącić, wrazić; zatykać.

παράγεια, *ή*, zawiadomienie, a) rozkaz. b) nauka. c) ubieganie się o urząd; wzniesienie stroniw.

παράγελω, 1) obwieścić, zawiadomić, ogłosić, *παράγελαι*, szczeg. *χρῆσθαι* jako kandydat do

zrobić. 2) ubiegać się o urząd; *αἰτῆσαι* umówić się; 3) zaprosić, *παράγεται* do rzędu: tu-

dzież z Inf. l. *ὀπωσ*. 2) nakazać, wskazać, wezwać, włożyć na kogo, rozrzadzić, rozkazać; szczeg. dać hasło (*τὸ σύνθημα*), cicho z ust do ust podawane, *τὸ παραγγελλόμενον* i *τὰ π.*, dany rozkaz; wezwac, *φιλα ταῦτα* *τινι*, wezwanie komu pożądane; *τὰ σῖτα*, aby zaopatrzyć się w żywność; *εἰς τὰ ἔπλα*, wezwać do bronii.

παράγγελμα, *τό*, zawiadomienie, doniesienie, wiadomość; rozkaz.

παράγγελσις, *ή*, zawiadomienie, rozkaz.

παράγετος, 2. przy ładzie.

παράγω, dać komu skosztować, *τινά τινος*, a *φρονήματος* *τὸ φθλή*, zwolna odwagi dodawać Med. skosztować, posmakować czego.

παραγηρόω, zestarzeć się

παραγίνονται, *nowoiou*. — *γίνομαι*, 1) dojść, przybyć, zbliżyć się, zjawić się, napotkać się, przybyć komu na pomoc, z *δod. l.* bez *σούμαχος*. Tudzież: zdarzyć się, przytrafić się, *τινί* i *σὸν τινι*, czem. 2) być przytom, być przytomnym, o-becnym, razem, *τινί*, przy, z kim; tudzież, wziąć w czem udział dla kogo; *πολλοῖσι*, często dożyć.

παραγινώσκω i różniej — *γινώσκω*, rozminąć się w sądzie z prawem, fałszywie sądzić, *περί τινος*, o kim.

παραγκάλισμα, *τό*, przedmiot uścisku, kochanka, (uścisk).

παραγκιστρόω, zaopatrzyć w haczyk zakrzywiony.

παραγκνίζομαι, łokciem obok siebie odpychać w ogóle; odepchnąć, *τινά*.

παραγλύφω, sfalszować pieczęć cudzą.

παραγναθίς, *ιδος*, *ή*, zwieszona część tyary.

παραγραμμα, *τό*, dodatek, dopis.

παραγραμματίζω, zmienić, kładąc głoskę jedną za drugą.

παραγραφή, *ή*, dopisek, szczeg. znak krytyczny. 2) w att. prawie, ekscepsya prawna, wniosek, zarzut przeciw skardze.

παραγράφω, pisać obok, dopisać, *οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι*, zastosowane w skardze prawa. W Med. dać odpisać; przeciw skardze zrobić zarzut, wnieść ekscepsyą. Tudzież: znieść, zakończyć.

παραγυρνῶ, bokiem odsonić. Zwykle przen. objawić, wypowiedzieć.

παράγω, pf. *παράγηχα*, 1) prowadzić obok, ztąd a) wyprowadzić, wprowadzić, kazać wystąpić; szczeg. prowadzić wzdłuż szeregi, kazać wojsku defilować; *εἰς μέτωπον*, kazać zachodzić z tyłu na przód (na front); *ἄλλοτε ἄλλη*, w prawo i lewo; *παρ' ἄσπίδος*, w lewo. b) kazać pójść. Przen. a) skłonić do czego. β) przewlec, *τί*, odwlec. Niekiedy z dom. rzeczown. l. zaimkiem. 2) prowadzić na bok, odciągnąć, odprowadzić, odwrócić, naprowadzić na co innego, fałszywie prowadzić, zbici z toru, ludzi, durzyć, uwieść, oszukać, *τήν ἀνάγκην*, nie dać jej uczuć. Biern. dać się uwieść, obłąkać, *ὄπο τινος*, od kogo, *τινί*, czem. W Med. minać.

παραγωγή, *ή*, 1) przeciąganie, defilowanie, l. jazda wzdłuż brzoego, aby rozbić popelniać. 2) a) zбочzenie; szczeg. dyalektyczna różnica. b) namowa, oszukanie. c) ruch falangi w bok. d) uderzenie wiosłami.

παραγιάξω, żądanie dać za wywóz, *τινά* od kogo.

παραγῶγιον, *τό*, cież przechodowe.

παραδακτύλιον, *ὄχιλα* obok l. wesp.

παραδιδάσκω, spać obok l. przy kim.
παράδειγμα, τό, przykład, wzór, dowód, przestroga, τινός, czego, dla czego, τινί, komu l. dla kogo, ἐπί τινι γίνεσθαι τινι, przykładem swoim być przestroga dla kogo w czem; z ós, n. p. **παράδειγμα** τινα ἔχειν ὡς, mieć w kim wzór, jak, z μη i inf. l. z part.
παράδειγματίσω, w wzór, jako przykład stawić kogo, wydać na hańbę, zgnę.
παράδειγματικός, przysli, dowodnie.
παράδεικνονμι, 1) postawić obok. 2) stawić jako wzór l. przykład: wykazać, dowieść. 3) wyznaczyć, assignować. Med. = Act. u Demost.
παράδεισις, ὅ, zwierzyńiec, park. *ovarium* w N. T. pobyt wiernych po śmierci, raj.
παράδειχομαι, ion. **παράδεικωμαι**, przyjmiać, przpuścić, odebrać, otrzymać, podjąć, n. p. μάχην, tudzież: brać w się, czem kształcić l. rozszerzyć.
παράδηλος, skrycie doniesić, oskarżyć (z boku).
παράδικονόνω, być koło kogo i usługiwać mu.
παράδικτριβή, ή, niepotrzebne zatrudnienie.
παράδικφέρωμαι, z boku do celu być zaniesionym.
παράδιδωμι, dać, podać, wydać, dalej dać, przedać, zdradzić, zostawić, opuścić, poświęcić, powierzyć. Przen. a) zwrócić. b) rozszerzyć, rozgłosić, udzielić. c) pozwolić, zezwolić, zjednać. τὰ ὄπλα, złożyć; τὴν νίκην, pozwolić l. sprawić że ktoś zwycięży; z inf. aby, διώξαι, kazać ścigać; z imiesł. ἀποθανοῦμενος, na śmierć; ἐς δίκην, pod sąd.
παράδιδωμαι, mimochodem opowiedzieć.
παράδοικώς, razem z kim zawiadawać.
παράδορθώσεις, ή, poprawka wskutek zestawienia.
παράδοκεῖ μοι, fałszywe mieć mniemanie.
παράδολεσχεῖω, bajać, paplać przy czem.
παράδοξια, ή, zadziwienie, wskutek czegoś niespodziewanego.
παράδοξολογία, ή, dziwno, niegodne wiary rzeczy opowiadac.
παράδοξολογία, ή, mowa o rzeczach cudownych.
παράδοξονικής, ὅ, nad spodziewanie zwyciężający.
παράδοξος, 2. niespodziewany; niegodny wiary, niepojęty, dziwny, osobliwy, cudowny, niedorzeczny.
παράδοσιμος, 3. przekazany; wydany, στήλη, przekazująca potomności.
παράδοσις, ή, wydanie, a) przekazanie w dziedztwie. b) wydanie. c) przekazanie, ustna nauka.
παράδοτος i **παράδοτός**, 3. do przekazania, czego nauczyć można.
παράδοχα, ή, przyjęcie; podjęcie. 2) zwyczaj, tradycja.
παράδοχω, komu służyć, τινί.
παράδορμή, ή, przebieganie.
παράδρομος, 2. obok bignący; τὰ π., miejsce do przejścia, miniecia.
παράδυναστέω, obok l. z kim panować, być wasalem.
παράδω, w aor. 2. inf. ep. *παράδωμεναι* zam. *παράδωμι* i Med. *παράδωμαι*, przepelznić l. przesłizgnąć się obok, przelobć, wcisnąć się, εἰς τι **παράδωσείω**, Desider. chcieć wydać.
παράειδω, τινί, przed kim śpiewać.
παράειρω, śegn. *παράειρω*, podnieść. Biern. obok wiesić, aor. *καρηρέθην*.

παράξω, żyć obok, wegetować; chybić prawdziwego celu życia.
παράξονομι, obok sprzedaż, zaprzadać, ztąd **παράξονος**, ή, i **παράξονος**, ὄρος, ὄ, nadliczbowy.
παράξονομι, na pasie zawiesić, przypasać.
παράθαλασσιδίου i **παράθαλάσσιος**, 3. i 2. nadmorski, pomorski, ἄνδρες, pomorzanie; ή π. sc. γή, pomorze.
παράθλιπω, grzać; pocieszyć, τινί, czem.
παράθρονον i **παράθρόνον**, nowoatt., u-spokoić, dodać odwagi, zagrzawać, τινά, a τί, w czem, τινί, czem, l. z Part., Inf. albo ὡς.
παράθεομαι, dep. med., obok patrzeć, porównać.
παράθλιγω, ulagodzić, ukoić.
παράθερομαι, wespół rogrzać.
παράθερμος, 2. suchwały, zapędny, gorączka.
παράθεσις, εως, ή, 1) postawienie obok. Tudzież: sąsiedztwo; porównanie. 2) to co zastawiono, danie. 3) zastawienie, pamiętnik, roztrząsanie; zapas, skład. 4) przedłożenie, rada.
παράθεω, 1) a) przedłuż czego biedz, przebiedz. b) przybiedz, dojsć, napaść. c) wyścignąć, ubiedz, τινά.
παράθεωρέω, obok oglądać, τί i τινά πρὸς τινα, porównać. Tudzież: przejrzeć, zaniedbać, gardzić.
παράθεύρησις, ή, oglądanie obok czego.
παράθρηω, ostrzyżać na czem, zaostrzyć.
παράθρηη, ή, = *κατακαθάρηη*.
παράθρεω, służyć za zapłatę u kogo, τινί.
παράθραω, obok l. przy czem odlamać, złamać, osłabić.
παράθρομάω, wędzić obok, τί τινι.
παράθροος, 2. obok drzwi lub przy drzwiach.
παράθ, poet. p. *παράθ*.
παράβασια, ή, t. c. *παράβασις*.
παράβιτης, p. *παράβιτης*.
παράβιλος, 2. poet. *παράβιλος* κερτομεῖν, docin- [wznicić].
παράβωσω, obok w ruch wprawić, pobudzić, **παράβωσις**, ή, przemówienie, przestroga, zalece- nie, rada, z dod. l. bez λόγων, przemowa, nauka, przepis, τινός, do czego; π. ποιέσθαι, zwrócić do kogo napomnienie.
παράβωω, f. εἶω i εἶομαι, naklonić, pobudzić, zachęcić, zalecić, polecić, wezwać, napomnieć, dać przestrogi, udzielać radę, naradzać się, radzić, kazać, ostrzedz, τί i περί τινος, z Inf. l. zdan. zale- żnem, i to τινί, komu. Biern. τὰ παραινώμενα, napomnienia.
παράβωσις, εως, ή, odjęcie, zmniejszenie.
παράβωω, 1) Czynn. odjąć, oderwać, τί i τινός. 2) Med. wziąć dla siebie, przywłaszczyc sobie gwałtem; w og. porwać, τί l. τινά.
παράβωμα, τό, krajka, szlak; peltica.
παράβωνομαι, z boku słyszeć, τινός, od kogo. Tudzież: dać się zdurzyć.
παράβωσις, 3. nieszczęsný, złowróżby, złowieczny.
παράβωσω, pędzić l. pędem obok biedz.
παράβωμαι, dep. med. 1) wyprosić sobie, pro- sić, o co, co, τινά, u kogo l. kogo; tudzież τινός, a dalej a) wyprosić sobie pozwolenie, z Inf. l. ὡς, nalegając wyjednać że. b) prośbami zmie- kczyć, przejednać, usmierzyć, ulagodzić, τινά i τί. c) prośbami wybawić, wyprosić, τινά, ztąd w o- gól. wstawić się za kim, u kogo, instancją zanieść, περί τινος, za kim. 2) wymówić sobie, odmówić, odprawić, unikać, τί i τινά.
παράβωσις, ή, uproszenie, ulagoderie, przepro- szenie. 2) odmówienie; uniewinnienie.

παραιτητής, ó, wstawiający się za kim.

παραιτητός, 3. przejednávany. — do odmówienia.

παραιτίως, 2. spółwiny, współsprawca, τινός.

παράφρασις, ή, poet. zam. παράφ. 1) zachęta, namawianie. 2) przywabienie.

παραιώρομαι, biern. zwieszonym być, wisieć.

παρακαθέζομαι, dep. med. **παρακαθίζω** i Med.

παρακαθίζομαι, **παρακάθημαι**, usiąść obok, siedzieć przy czym; szczeg. gnusnie przy czym siedzieć, τινί, przy kim. 2) **παρακαθίζω**, obok posadzić.

παρακαθιδρόομαι, obok być postawionym, τινί.

παρακαθίστημι, obok zesaść, spuścić.

παρακαθίστημι, obok postawić, dodać (do boku).

παρακαίριος, 2. niewczesny, nieprzywoity. T. s.

παράκαιρος, 2. niestosowny (do pory roku).

παρακαίω, zapalić obok. Biern. palić się obok.

παρακαίω, przywołać, przyzwać, zawezwać; szczeg. zwrócić się do kogo, na pomoc wołać, do waiki wzywać. W ogóle: zaprosić, odczwać się, powołać; napomnieć, zachęcić, zagrzewać, pobudzić, podlegać; τὰ παρακαλούμενα, żądanie, wy-maganie. Zwycykle τινά, τί, kogo, co.

παρακαλύψω, kłusować obok, τινά.

παρακάλωμα, τό, 1) zasłona. 2) przeu. pozór.

παρακαλύπτω, 1) zakryć, okryć, zasłonić. 2)

Mod. zasłonić się, zamknąć l. zataić coś swego.

παρακαταβαίω, obok l. w czasie czynności jakiej zsiąść, zejść.

παρακαταβάλλω, obok zrzucić l. złożyć; zarzu- cić, włożyć; w att. praw. π τινά τοῦ κλήρου, roz- pierać się z kim o prawo dziedzictwa. Tudzież: publicznie wykladać. [plik]

παρακατάβασις, ή, schodzenie obok kogo; du-

παρακαταθήκη, ή, i **παραθήκη**, depozyt, za staw, zakładnik, zwł. kapitał złożony.

παρακατάκειμαι, leżeć obok, za stołem, τινί.

παρακατακλίνω, położyć obok, τινά τινι.

παρακαταλόγομαι, położyć się obok kogo; tylko

παρκατέλετο, spał obok.

παρακαταλογή, ή, odstępianie od naturalnego i prostego następstwa tonów i taktu w śpiewie (re- citativo).

παρακαταπήγνυμι, obok wrazić l. wbić.

παρακαταπίθημι, zwykłe w Med. coś swego l. dla siebie złożyć jako zastaw lub ku bezpieczeń- stwu, dać na schowanie, poddać pod straż, zło- żyć, powierzyć, τί i to τινί.

παρακαταχράομαι, obok użyć.

παρακατέχω, u siebie zatrzymać, trzymać w ry- zie, okiełznać, τινά.

παρακατοικίζω, kazać l. pozwolić obok mieszać,

τινά τινι. Przen. obok wpoić, natchnąć.

παρακαττώ, att. zam. — κασώω, latać przy czym.

παράκειμαι, impf. częstotl. παρεκέσαστο, leżeć obok, stać obok, być gotowym, ἄψα, być po- chowanym, przen. z Inf., mieć do wyboru, τινί, α ἐν μνήμη, zachować w pamięci. 2) zastawić, τὰ παρακειμένα, zastawione potrawy; α ή παρακει- μένη πόλη, sąsiednia.

παρακεκινδυνευμένος, przysł. śmiało.

παρακεκομμένος, przysł. ściśle, zwzięle.

παρακέλευμα, τό, p. παρακέλευσις.

παρακέλευομαι, dep. med. 1) rozkazać, kazać, oledzić, radzić, zalecić, uczynić coś podobnym do , τινί, i to τί. 2) **παρακέλευσις**, zale- cić, dodać coś, **παρακέλευσις**, wzywać, u , **παρακέλευσις**, **παρακέλευσις**, lub

παρακέλευσις, ή, zagrzewanie, zachęcanie.

παρακέλευμα, τό, t. c. poprzedz.

παρακέλευσιμός, ó, t. c. poprzedz.

παρακελευστικός, 3. nawoływający, zachęcający

παρακελευστός, 3. obwołany, wezwany, τινί, jego stronnik.

παρακεκλητός, przejechać obok.

παρακενω, obok wypróżnić.

παρακεκινδυνεύσις, ή, przewaga, śmiałe przedsię- wzięcie.

παρακεκινδυνευτικός, 3. niebezpieczny, śmiały.

παρακεκινδυνεύω, odważyć się na co, narazić się

na niebezpieczeństwo; **παρακεκινδυνεῶν**, odważnie;

παρακεκινδυνευμένος, niebezpieczny; częścią z następ-

κή. **periclitōr**.

παρακεκινδυνός, przysł. niebezpiecznie.

παρακινέω, 1) Czynn. obok poruszać, w ruch

wprawić, ruszyć, przestawić. 2) stracić przyto-

mnosć, przewróciło się w głowie, ἐπί τινι, z powodu.

παρακεκινκῶς ἔχειν, skłaniać się do szaleństwa

objawiać ślady obłąkania.

παρακίω, pójść obok, τινά.

παρακλαίω, płakać przy l. nad czym.

παρακλαυσίθρονον, τό, pieśń śpiewana przed

zamkniętymi drzwiami kochanki.

παρακλίσω, ion - **κλήσω**, wykluczyć, wyjąć.

παρακλέπτω, z boku, mimochodem ukraszać, za-

brać.

παρακλήω = **παρακλείω**.

παρακλήσις, ή, 1) przywołanie, τινός. 2) we- zwanie, zachęta, pobudzenie; ἐκ π., w skutek we- zwania, według umowy. 3) pociecha

παρακλήτικός, 3 zachęcający, τινός, do czego

παρακλήτος, ó, rzecznik, pocieszyciel, pomocnik.

παρακλιδών, ep. przysł. zbaczając, pomijając, t.

j. prawdę; na bok. **deflectens**.

παρακλίνω, 1) czynn na bok pochylić, uchylić,

τί, n. p. drzwi przekreślić. 2) prz., wymijać, u-

nikać, zboczyć. Biern i Med. położyć się obok.

παρακλήτης, ó, spółbiedsiadnik.

παρακράζω, tracić na silach, przekwitać, wię-

dnieć, marnieć, zestarzeć się; οἱ παρηγηκότες, star-

zy, lub z dod. τοῖς σώμασι, osłabienie na-

παρακρή, ή, starzenie się, zmniejszanie się, opa-

danie z sil.

παρακοή, ή, słyszenie mimochodem; nieposłu-

szństwo.

παρακοινάω, udzielić.

παρακοιτώ = **παρακοιμάομαι**, spać obok.

παρακοιτης, ó, śpiący obok; małżonek.

παρακοιτις, ιος, ι, ή, małżonka.

παρακοιτος, 2. obok leżący.

παρακοιουθῶς, isé obok, towarzyszyć, isé za

kim; ucześcić się kogo, τινί. Tudzież, z uwaga

śledzić wypadków; pojąć, rozumieć.

παρακοιούθημα, τό, następstwo.

παρακοιούδη, ή, 1) przynoszenie donoszenia, do-

wóz. 2) przeprawa, ἔς τι, dokąd.

παρακομιζώ, 1) Czynn. przynosić, przywozić,

przyprowadzić. dowozić, przeprowadzić, τί l. τινά, i

to ἔς τι, dokąd. 2) Biern. być przeprowadzonym

(lub a) dalej jechać, dalej dojść l. pójść. b)

wzdłuż brzegu jechać; w ogóle: jechać, isé, ἐπί τι,

ἐπί τινος, dokąd, ku; διά τινος, przez co, τινί,

czem. 3) mieć sobie zaniesić, τινά, kogo, i to διά

τινός, przez co, **παρακομιζέσθαι**, broń no-

sić.

παρακοιός, obok porządek; strzyżać na czem; przen-

razem zachęcić, odwagi dotrwać

παροκλιζω, rzucić obok l. po za co włóczyć, oszczerem.

παροκλή, 1) szaleństwo, obłąkanie.

παροκλιος, 2. sfalszowany, chytry, szalony, obłąkany, czasem z dod. φρενών.

παροκλιω, 1) fałszywą bić monetę, fałszywy stempel robić; przen. oszukać, zwieść, omamić, w Med. t. s. τινά, i τινά τινος, kogo o co. 2) przen. zwichnąć rozum, obłąkać. 3) uciec, skaleczyć.

παροκλισμα, τό, to co fałszywie słyszano l. zrozumiiano. 2) maksyma, zdanie.

παροκλιω, 1) słyszeć z boku, mimochodem, τί, o czem. 2) nie dobrze słyszeć, przesłyszeć się, niedokładnie dowiedzieć się, skrycie słyszeć, wywiedzieć się. 3) nie słuchać; **παροκλιωμενος**, niesłuchany.

παροκλιωμενος, zawiesić obok, spuścić, τί.

παροκλιω, 2. po bokach spadziasty, stromy.

παροκλιω, 1) obok postawić l. uporządkować, sprawić; ztąd biern., ustawić się, **παρά τι**. obok czego.

παροκλιω, w bok uderzyć.

παροκλιω, 1) uderzenie obok, zwłaszcza, fałszywe uderzenie (w instrument). 2) pomyłka, błąd; tudzież: oszustwo.

παροκλιω, i Med. **παροκλιωμαι**, uderzyć w bok, bić; szczeg. w szale uderzyć, ztąd, oszukać, odrwać, podsukbać; **παροκλιωμενος**, chytrze, τινά, uderzyć fałszywie (w instrument), odbić; tudzież: podnieść żagiel.

παροκλιω, ukryć, skryć.

παροκλιωμαι, zarobić do czego; perf. posiadać przy tem; przyjąć.

παροκλιω, 3. i 2. nadbrzeżny.

παροκλιω, zgiać się obok; stać obok i zgiać się, aby co widzieć; skrycie za drzwi l. za okno spoglądać; tudzież: wcisnąć się; okiem rzucić na co. Poet. **παροκλιω**.

παροκλιω, 1) wglądanie.

παροκλιω, 1) dostarczenie; p. **παροκλιω**.

παροκλιω, f. — λήφομαι, ioh. — λήφομαι, a) dobrać, przyjąć, podjąć, otrzymać, zagarnąć, zabrać, zdobyć, podbić, zyskać, spotkać, znaleźć; duchem, w duchu zatrzymać, pamiętać, nauczyć się. b) ściągnąć do siebie, zabrać z sobą, zawezwać, zaprosić, zwabić, schwytać. W części bez przyp. τὰ παροκλιωμενα, przedsięwzięcia, wyprawy; częścią τί, τινά, i też τινά τι, kogo za co, l. τί τινι, n. p. μέτρω, kazać sobie coś wymierzyć; z inf. τινά παιδεύειν, kogo wiazać na wychowanie.

παροκλιω, obok, na boku jaśnieć.

παροκλιω, być obok ukrytym, τινά, przed kim; uchodzić baczności.

παροκλιω, 1) obok położyć; zwykle w Med. obok się położyć, τινι, przy kim, połączyć się, być małżonką, spółnicą łoża. 1. aor. 1. conj. **παροκλιω** zam. ξωμαι, aor. 2. **παροκλιω**. 2) Med. γην, jechać wzdłuż ładu. 3) wydzierać sobie włosy niepotrzebne, zwł. brwi.

παροκλιω, spuścić mimo, pominąć, zaniedbać, przejrzyć, przesłupić, τί i τινά, zaniechać, opuścić, niedotknąć, **παροκλιω**, pozostaje jeszcze opowiedzieć; τί, czegoś nieroztrząsać.

παροκλιω, bokiem, na boku namięcić.

παροκλιω, 1) puszczanie mimo, zaniedbanie.

παροκλιω, 2. z białem zmieszany.

παροκλιω, 3. przyjęty, do przyjęcia.

παροκλιω, przewrotnie l. złupio prawieć.

παροκλιω, 1) przyjęcie, zabranie

παροκλιω, 2. przy bagnach, jeziorach będący **παροκλιω**, p. **παροκλιω**.

παροκλιω, 2 i 3. p. **παροκλιω**.

παροκλιω, 1) zmiana, złożowanie; różnica. T. s. **παροκλιω**, τό.

παροκλιω, przysł. na przemian, kolejno. 2) obok siebie, na ukos, kolejną ukośną.

παροκλιω, 1) odmiana, zamiana; poruszenie sam i tam; odpastienie.

παροκλιω, nowoatt. też **παροκλιω**, 1) czynn. rzeczy obok siebie stojące przemieniać, przeplatać. ztąd a) przestawić, zmienić, τί, w f. biern. **παροκλιωμενος**, nie>wytkly. b) przejść, przejechać obok czego. c) wystąpić po za co, przekroczyć, τί, a τινά, przewyższyć i to τινι, czem. 2) nprzech. a) przejść, minąć, ująć, umknąć, z dod. l. bez **παροκλιω**. b) przejść, odznaczyć się, sterczeć, τινι. c) odstąpić od czego, różnić się.

παροκλιω, τό, ciało z równo egłemi pobocznkami.

παροκλιω, τό, równoległobok.

παροκλιω, 2. l. oddzielnie, **παρ' άλλ.** obok siebie stojący, oddzielny, porównany: **εκ παροκλιω**, z porównania.

παροκλιω i **παροκλιω**, 1) wymówka.

παροκλιω, 1) fałszywie rachować, omylić się w rachunku i tak oszukać; fałszywymi wnioskami oszukać.

παροκλιω, 1) wniosek. **παροκλιω**, 3. odnoszący się do fałszywych rachunków lub wniosków.

παροκλιω, 2. wbrew obrachunkom; ztąd, niespodziewany; rzecz. τὸ i τὰ π., to co jest niespodziewane, nadnaturalnem; **εκ τοῦ π.**, nad spodziewaniem. Przysł. **παροκλιω**, a) niespodziewanie. b) niedorzecznie.

παροκλιω, 1) a) nieobliczoność; w l. mng. nieobliczone koleje, przemiany; τὸ πλεῖστον **παροκλιω** **εὐμβαίνων**, co wbrew wszelkim obrachunkom się zdarza. Ztąd b) niespodzianka; ztąd, podziwienie, **παροκλιω**, wzbudzić; rozczarowanie.

παροκλιω, 2. — **λοκλιω**.

παροκλιω, 2. nadmorski, pomorski, nadbrzeżny, **παροκλιω**, **οὐκλιω**, morskie; **στρατός**, morska potęga. Rzecz. **τὴ παροκλιω**, brzeg, nadbrzeże, wybrzeże.

παροκλιω, 3. u stóp Alpów mieszkający.

παροκλιω, zmartwić, zgryźć (mimochodem); szkodo wyrządzić, sprzykrzyć się, τινά a τί, w czem.

παροκλιω, 2. nieco smutny, nieurodzajny.

παροκλιω, 1) osłabienie, sparaliżowanie.

παροκλιω, 3. po jednej stronie ochromiony, sparaliżowany.

παροκλιω, 1) Czynn. i biern., z boku uwolnić, odzwolnić, w ogóle: odjąć, wiazać, wybawić, oswobodzić, zwolnić, puścić, odprawić, złożyć, pożegnać, τί i τινά, i to τινός, z, od czego. 2) Biern. a) być wolnym. b) ochromieć, zesłabnąć. 3) Med. odwiązać sobie co.

παροκλιω, chybić.

παροκλιω, stepić, stłumić.

παροκλιω, impf. i aor. bez i z Augm. 1) Czynn. zmienić, unieść, wyprzedzić; przen. przejść, τί. 2) Med. sobie co zmienić, minąć, przepłynąć, przejechać, τινά, τί, obok; τούτο **παροκλιωμενος**, gdy ten lud ma się w tyle.

παροκλιω, nie troszczyć się, mało zważać, zaniedbać, τινός, kogo l. co.

παροκλιω, poet. **παροκλιω** i **παροκλιω**, zostać

παρὰ κλήσιος 3. i 2. zblizony do czego, zgadzający się, bardzo blizki, prawie równy, prawie tyle, podobny, τί κατά τι, pod względem. Także nastp. zaim. względny, καί, ὅσκι, ὥσπερ, jak. Przysłów. **παρὰ κλήσιον**, równie daleko, a **παρὰ κλήσιον**, podobnie, **παρὰ κλήσιος**, podobnie, równo, prawie tak; o walczących: z nieznaczną korzyścią.

παρὰ κλήσσω, att — **τω**, Biern. być po jednej stronie sparaliżowanym, odurzonym.

παράπλοος, segn. — **πλοος**, ὄ, przepływanie, żeglowanie obok łądu, jazda nadbrzeżna; przeprawa, ἡ (χώρα) ἐν τῷ π., kraj, wzdłuż którego przepływać musiano.

παρὰ πλώω, p. **παρὰ πλέω**.

παρὰ πνέω, wiać obok, przewiewać.

παρὰ ποδίζω, zawikłać nogi, przeszkodzić.

παρὰ ποδῖος i **παρὰ ποδῖος**, 2. przed nogami, obecnym.

παρὰ ποδῶμαι, przygotować się do walki z kim.

παροπαεῶω, zmienić, zepsuć, sfałszować. Med. naśladować, sfałszować.

παρὰ πολλαῶω, obok mieć korzyść l. szkodę z czego.

παρὰ πόλλοιμι, zabić przy tem, zgubić. Med. zginać przy tem.

παρὰ ποῶω, przysl. daleko, o wiele.

παρὰ πομπή, ἡ, orszak towarzyszący, zaślona, konwój, dowódz, transport.

παρὰ πομπός, 2. towarzyszący, zasłaniający.

παρὰ πορεῶμαι, dep. med. przejść, przejechać obok; towarzyszyć.

παρὰ ποτῆσιος, 2. i 3. położony nad rzeką, porzeczny, mieszkający nad rzeką.

παρὰ πρόσσω, att. **τω**, ión. **παρὰ πρόσησσω**.

1) czynić obok, τί. 2) pomódz, brać udział. 3) pieniądze bezprawnie pobierać, ekskwować.

παρὰ προσειά, ἡ, poselstwo sprawione niezgodnie z obowiązkiem.

παρὰ προσειάωω, przekroczyć powinności jako poseł.

παρὰ προσημα, τό, opilki.

παρὰ πταῶω, obok uderzyć, potknąć się, pomylić się.

παρὰ πτω, przyczepić. Biern. uczepić się, przyłgnąć. do. Med. lekko dotknąć, αὐτῶν, i to τῷ, lub imiesl., **παρὰ πτωμα**, τό, usterk, porażka. [czem.]

παρὰ πτωσιος, ἡ, zabicie ię z toru, bład, usterk; ścieganie.

παρὰ πτωμάσω, nakryć wiekiem.

παρὰ πρηεῶω, wywichnąć, wyronić.

παρὰ πρηησιος, ἡ, wywichnięcie.

παρὰ πρηεῶω, obok policzyć, doliczyć.

πάραρος, ión. **πάρηρος**, 2. bezrozumny, obłąkany.

παρὰ ράθυμῶω, być niedbałym przy czem, zaniedbać.

παρὰ ρήπτω, przyszyć, przylatać, obszyć.

παρὰ ρρῶω, płynąć obok, odpływać; spadać, przen. wypaść; tudzież, wpłynąć, wnikać.

παρὰ ρρήνωμι, 1) Czynn. bez Perf., rozedrzyć z boku; przelamać linię. 2) Perf. act. i Pass., z boku rozdarty być; być zdruzgotanym, przelamanym; mieć wylom, peknąć, padać się; a przten. przekrzyżczyć się, łamać się (o głosie). Rzecz. τὸ παρὰ ρρήνωσις, τὸ παρὰ ρρήνωμενον i τὸ παρὰ ρρήνωμεν, a) część wojska przelamana, rozbita. b) wylom. c) **παρὰ ρρήνωσις**, przzerwiska, urwiska.

παρὰ ρρήνησις, ἡ, rozzerwanie, rozbitcie, przelamanie.

παρὰ ρρήσιος, ἡ, fałszywe, chybione wyrażenie.

παρὰ ρρήσιος, 3. ep. namówiony, nakloniony, dający się naklonić; τὰ π., namowy, napomnienia.

παρὰ ρρήπιτω, rzucić na bok; gardzić, z imiesl., **παρὰ ρρήπιτω** na niebezpieczeństwo

παρὰ ρρῶω, 2. bez rytmu l. taktu.

παρὰ ρρῶω, τό, zaślona. T. s. **παρὰ ρρῶωσις**, ἡ.

παρὰ ρρῶω, wisieć obok. Med. mieć zawieszony.

παρὰ ρρῶω, ión. za **παρὰ ρρῶω**, szczeg. w Med. u zbroić, przygotować, τί i uzbroić się.

παρὰ ρρῶω, τό, zaślona, dera.

παρὰ ρρῶω, przygotować. w Med. zaopatrzyć w eo, τινός.

παρὰ ρρῶω, ὄ, parasanga. perski wyraz, mila perska — 30 stadyom.

παρὰ ρρῶω i — **τω**, na boku wepchnąć, zakorkować, τί.

παρὰ ρρῶω, 2. idący obok liny, koń luzawy, naręczny. Ztąd idący obok, towarzysz.

παρὰ ρρῶω, wstrzasać po boku, τὰς χεῖρας, machać rękoma.

παρὰ ρρῶω, obok oznaczyć. Med. sobie naznaczyć; ze znaku wnioskować; opieczętować, pieczęć przyłożyć. 2) pieczęć, pieniądze sfałszować, bić fałszywe pieniądze.

παρὰ ρρῶω, ἡ, znak obok położony, pochwała.

παρὰ ρρῶω, τό, znak, godło, herb.

παρὰ ρρῶω, 2. 1) fałszywie naznaczony, stemplowany, bity, α) (fałszywie) sławny, mylnie sławny, głośny; ztąd b) fałszywy, nieprawdziwy, lichy, ῥήτωρ. 2) na boku oznaczony, wyszukany, rzadki osobliwy.

παρὰ ρρῶω, zamilczeć, milczeniem pominąć.

παρὰ ρρῶω, obok jeść, jeść z kim; szczeg. być pasorzytem.

παρὰ ρρῶω, 3. pasorzytni.

παρὰ ρρῶω, ὄ, jedzący z kim, pasorzyt.

παρὰ ρρῶω, p. **παρὰ ρρῶω**.

παρὰ ρρῶω, 3. pl. plqpf. ión. **παρὰ ρρῶω** z adj. verb. **παρὰ ρρῶω**. 1) Czynn. i Biern. przygotować, uzbroić, przysposobić, zaopatrzyć; do ładu przyprowadzić, urządzić, przyrzadzić, sprawić, skutecznić, przeprowadzić. Szczeg. usposobić, wygotować, tworzyć, przyzwyczaić, spowodować, pośredniczyć, opracować, umówić, intrygami ściągnać; τί, co l. do czego, τινά, kogo, ἑαυτῶν, siebie, się przygotować; często z przym. lub imiesl., **παρὰ ρρῶω** kogo tak że, zrobić go czem, nadać czem. Ztąd biern. i to w Perf. z ὄτω, w takim być nastroju, położeniu, tak być urządzonym, a bez ὄτω, zamierzać, zwyknąć, być zdecydowanym, być gotowym. Często niesob. **παρὰ ρρῶω** αὐτοῖς, ich uzbrojenie było ukończone, byli gotowi; ἦν τί σοι **παρὰ ρρῶω**, stanęła umowa między tobą a. 2) Med. a) przygotować się, przysposobić się, mieć na pogotowiu, starać się, lożyć staranie, zbroić się; (οἱ) **παρὰ ρρῶω** νοῖ, dobrze uzbrojone wojsko. b) sobie urządzić, przygotować, sprawić, nabyć, kupić, zarobić, zyskać, wyjednać, zabezpieczyć; tudzież: zabrać się do czego, τί, pamiętać o czem, τί i τινά, n. p. τὴν γνῶμην, przygotować się; τὰτα, załatwić (z dzierżawcami).

παρὰ ρρῶω, ἡ, p. **παρὰ ρρῶω**.

παρὰ ρρῶω, τό, przygotowanie.

παρὰ ρρῶω, ὄ, przygotowujący.

παρὰ ρρῶω, 3. przygotowujący.

παρὰ ρρῶω, ἡ, urządzenie, przygotowanie, przysposobienie; przyrzady, środki pomocnicze, potrzeba; δι' ὀλίγην π., małemi środkami; διὰ τοιαύτης π., z takim pośpiechem; **παρὰ ρρῶω** środki do zwyczajstwa. Szczeg. a) przyzdobienie, przepych. b) z dod. l. bez ἐξ πολέμου alib. **πολεμική** ρρῶω, uzbrojenie, rynsztunek wojenny. siła zbroj-

na, potęga, moc; ή μείζων π., powiększenie swojej potęgi; ή π. τοῦ ναυτικοῦ wzmocnienie floty; tudzież: flota, zład παρασκευή, z dobrze uzbrojona flota; π. τοξομάτων, zapas pocisków; ἐκ π., porządnie, według planu. c) intryga, umowa, ἀπό i ἐκ π., w skutek umowy, podług umowy. d) przygotowanie do mowy; rozmyślanie. W N. T. dzień przygotowania, dzień przed paschą.

παρασκηνιά, — σκηνέω, — σκηνώ, obok kogo obozować, mieszkać l. przebywać w bliskości czego; φάρος, rozprostredź płaszcz niby namiot.

παρασκηνίον, τό, przestrzeń po obu stronach sceny.

παρασκίπτω, obok uderzyć, trzasnąć.

παρασκίρῶ, obok skakać, przyskakiwać.

παρασκίπτω, nie dobrze rozumieć, zbaczać od celu; z boku patrzeć.

παρασκίπτω, równocześnie t. j. skrycie wyszydzić; τί, z szydem ko wypowiedzieć.

παρασοβέω, przelecieć z szumem, pędem przebież. **παοισοφιζομαι, τινά,** chcieć być mędrszym od kogo.

παρασπία, 1) czynn na bok l. boku pociągnąć, τί, przen. przeciągnąć, odstęczyć, namówić do odpadnięcia; τινός, od, do czego. 2) Med. do siebie porwać, τί.

παρασπείρω, stać obok, leżeć obok, pomiędzy.

παρασπίω, obok stać z tarczą w rękę, wspierać; w ogóle: być towarzyszem.

παρասπίτης, ό, giermek, orężnik, towarzysz.

παρασπονδή, działać wbrew układowi, gwałcić przypomierze.

παρασπόνδημα, τό, wiarołomność.

παράσπονδος, 2, wiarołomny, przeniewierczy.

παρασπών, przysł. przystępując.

παραστάς, άδος, ή, słup, kolumna. W l mng. portyk, przysionek, kruchta, przedsiónek.

παράστασις, ή, 1) stawienie obok. 2) drachma, którą procesujący się w prywatnych sprawach za pozew składają musiele, cytacyjne, pozwene. 3) wystawianie towarów, wystawka. 4) oddalenie, wygnanie. 5) stanie obok, przytomność. a) umysłu, śmiałość, ἐπί τινε, ufność. b) zachwył. c) miejsce obok kogo.

παραστατέω, stać obok; przen. a) z πέλας, być blizkim komu, wiele u niego znaczyć. b) pomódz, zasłonić.

παραστατήης, ό, stojący obok, towarzysz, obróńca, poplecznik.

παραστατικός, 3, stawiający przed duszę l. zmysły. 2) śmiały, zachęcający. 3) zachwycony, obłąkany.

παραστάτις, ιδος, ή, pomocnica, poplecznica.

παραστείχω, a) obok przejść, τί, czego. b) wnijsć, τί, w co.

παράστημα, τό, przytomność.

παραστορένω, obok rozprostredź.

παραστρατήρεω, mięszać się w sprawę wodza.

παραστρατυπέδωω, rozbić obóz obok, τινί.

παραστρέφω, przekreścić; zamienić w gorsze.

παρասυγραφέω, wbrew treści układu l. kontraktu działać i tym sposobem oszukać.

παρասυκοφαντέω, razem spotwarzać.

παρասυλλέγομαι, obok l. z innymi się zgromadzić.

παρասύβημα, τό, zajście l. wypadek poboczny.

παρασύνδημα, τό, hasło (przeciwnie).

παρασύρω, przyciągnąć z boku, słowo nie należące do rzeczy; porwać, unieść.

παρασφάλω, z τινί, uderzyć, sprawić, że coś zbacza, obok wysłać.

παρασχίζω, z boku l. po boku rozłupać, rozplatać, wierznać.

παρασχίστης, ό, rozplatający wzdłuż l. z boku kucharz, rozbójnik.

παρασχοινίζω, wymierzyć za pomocą obok wyciągniętej liny.

παρασχοινίω = παρατείνω.

παράταξις, ή, ustawienie żołnierzy do bitwy, szyk bojowy, linia bojowa, bitwa na otwartem polu.

παράτασσω i — ττω, 1) Czynn. i Biern., obok postawić, ό ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένος, poplecznik po prawej, pobocznik. Szereg. ustawić w szyku bojowym, sprawić, τινά, τί, i to τινί, naprzeciw komu. 2) Med. a) ustawić się, zwłaszcza w szyku bojowym; zład, pójsć do boju, walczyć; przen., bronić się, przeciwić się, komu, τινί, czemu; z inf., aby. b) coś swego ustawić w szyku bojowym.

παρτείνω, 1) Czynn., przech. obok rozwinąć, rozciągnąć, rozpiąć, bokiem rozciągnąć; w ogóle: rozprostredź, rozszerzyć, τινά i τί, n. p. χάρακα, rów wykopać, τινί, παρά τι, wzdłuż czego. Przen. ociąganiem się dręczyć, τινά. 2) Czynn. nprz. i Biern. ciągnąć się obok, rozciągać się; w ogóle: rozprzestrzeniać się, τί, przed czem. b) być znużonym, znużyć się, osłabnąć, dać się dręczyć, τινί, czem.

παρτείχισμα, τό, obok wystawiony mur, przedmurze, przedpiersie.

παρτεκταίνομαι, Med. źle złożyć, έπος, sfalszować wyraz, kłamstwa snuć. b) άλλως, przebudować, zmienić. 2) obok bndować.

παρτεμένο, wzdłuż urnać.

παρτεταγμένος, przysł. (παράτασσω) dobrze uzbrojony l. sprawiwszy się.

παρτηρόεω, z boku pilnie uważać na co, czyhać, czatować, czuwać, stróżować, τινά l. όπως μή. T. s. w Medium.

παρτηρήσις, ή, baczenie na co, czuwanie.

παρτηρητής, ό, uważający, dostrzegacz.

παρτηρήμι, 3. l. p. ep. παρτηθεῖ, aor. 2. 3. l. mn. ep. παρθεσαν zam. παρθεσαν, conj. παρθεύω. zam. παρθεώ, imper. παρθεέ, aor. 2. 2. med. part. ep. παρθεμένος zam. παρθε. I) Czynn. i Biern.

1) przystawić, obok stawić, zastawić przed, przedłożyć; w ogóle; podać, dać, nadać, τί, i to τινί, l. z inf., do czego. 2) obok zestawić, porównać, τινί, wykazać, τί. II) Med. 1) dla siebie, przed sobą l. siebie, obok siebie postawić l. położyć, przygotować sobie, kazać sobie przedłożyć, brać do siebie. τί. 2) dla siebie l. coś swego złożyć. a) u kogo złożyć. b) przen. na dowód czego przytoczyć, wspomnieć, τί. c) postawić na kartę wystawić na sztych, poświęcić, τί.

παρταίλλω, włosy wyskubać sobie z pod pachy; biern., być oskubanym, τί.

παράτολιμος, 2, zachwaly, zachwasty.

παράτονος, 2, na boku wyciągnięty.

παρτούξισσις, ή, strzelanie z łuku po drodze.

παρταύρωδος, 2, przeszedzony, w pewen czas tragiczny.

παρτρέπω, poet. teł **παρτρειάω,** I) na bok odwrócić l. skierować, zboczyć; z inf. l. bok άλλη, odstąpić od dotychczasowego kierunku, sprowadzić na bok; zastąpić, przetrwać, przejednać, τινά l. τί, i to τινί, a m. 2) przekreślić, τί.

παρτρέπος, 2, zawiść l. chawac. Med. dać się karcić.

παρταρένω, I) obok biedz l. orzebież, παρά τι

przejsz. 2) prześcignąć (πóδεσσιν) τινά, przebiez, u. p. kraj, τί. 3) przybiez, dopaść, εἰς, ἐπί τι.
παράτρεω, aor. 1. ep. παρέτρεσα, ze strachu na bok skoczyć.
παράτριβή, ή, tarcie, spór, poróżnienie.
παράτριβω, trzeć o co (probierczy kamień), potrzeć. Przen. zetrzeć się, poróżnić się.
παράτριψις, ή, ocieranie, tarcie.
παράτροπεω, częstotl. uchylać się l. odwracać się, unikać, τινά.
παράτροπή, ή, zboczenie; błąd, przewrotność; odstępianie.
παράτροπος, 2. zboczony, odwrócony, zmieniony, odstępnony; niezwykły. b) odwracający.
παράτροφος, 2. obok l. razem wychowany.
παράτρωγος, głodać, objadać, ogryzać.
παράτρωπώω, p. παρατρέπω.
παράτρωχάνω, a) właśnie nadejsz, przytrafić się, nadarzyć się; παρατρωχόν, gdy okazują się nadarzała, z Inf. Rzecz. ó παρατρωχόν, pierwszy lepszy; πρὸς τὸ παρατρωχάνω, według okoliczności; ἐν τῷ παρατρωχόντι, przy zrzecznej sposobności, a τινί, komu l. czemu. b) przypadkiem l. właśnie być w pobliżności, właśnie przytomnym; obecnym być, τινί, przy czym.
παράτρωπιωσις, ή, (fałszywy lub niedokładny) kontrfekt.
παρουγάξω, z boku oświecić.
παρουδάω, 1) pocieszać, τινά, i to τινί, czym. 2) chwalić, sławić, chwalać witać, τί i to τινί, czym.
παρουλίξω, obok mieszkac, znajdować się.
παρουσία, 2. sąsiedni, bliżki.
παρουσία l. παρ' αὐτά, i **παρουσικά**, przysł. niebawem, zaraz.
παρουτόθεν = αὐτόθεν.
παρραίνω, obok pokazać; przyswiecić, poświęcić. Med. i biern. okazać się obok.
παράρασις, ή, przemawianie, napomnienie, pocieszenie, zwabienie, podnieta złudna.
παράρέρω, i częstotl. παραφέρω, 1) Czynn. prz. i biern. obok nieść, ztąd 1) przynieść, donieść, dostawić, zastawić, przedłożyć; wykładać, wymienić, przytoczyć, wzmiankować, opowiadać, τί i to τινί. 2) przenieść (obok), obnieść, odwrócić, w koło obrócić, τὰς κώπας, wiosłować. 3) uprowadzić; unieść z sobą, τινά. 1l. Czynn. uprz. przejść, minąć.
παρρέρωω, obok uciec.
παράρημι, ep. też παρρήμι; i páρημι, 1) Czynn. namówić, radzić, mówić, τί, i to τινί. b) nakłonić, nabeczać komu, τινά. 2) Med. t. s. co b).
παρραφάνω i Med. **παρραφάνωμαι**, ep. 3. 1. p. aor. opt. παρραφαίηαι, wyprzedzić, prześcignąć, τινά.
παρραφθέγγωμαι, przerywać mowa, odzywać się.
παρραφθεγμαι, τό, mowa wtrącona.
παρραφήμι, obok przepuścić, minąć.
παρραφορά, ή, zwichnięcie rozumu, obłąkanie.
παρραφορέω, p. παρραφέρω.
παρραφρός, 2. zbaczający, uniesiony, zbity z toru, błądzący, szalony, wściekły, zachwycony, pijany.
παρραφορότης, ητος, ή, niezgrabność.
παρραφορτίωμαι, obok naładować, zabrac razem.
παρραφραγμα, τό, plot, opłot, koszary, przedpiersień, przedmurze, zasiek.
παρραφράσω, att. — ττω, płotem, przegroda, zasiekkiem zamknąć.
παρραφρονέω, odejsz od rozumu, być obłąkanym, τή νόσω, wpaść w obłąkanie.

παρραφρόνιμος, 2. bez rozumu; obłąkany, szalony.
παρραφροσύνη, ή, szaleństwo, obłąkanie.
παρραφρουρέω, czuwać obok, odbywać straż.
παρραφροκτωρέωμαι, nieprzyjacielowi dać znak ogniem zdradliwie.
παρραφρων, on, p. παρραφρόνιμος.
παρραφρός, ádos, ή, odrósł boczna, stólo; wilk.
παρραφρούς, ές, rosnący obok.
παρραφροκτός, poet. **παρραφροκτός**, 3. przed czym uciec można.
παρραφρολακή, ή, straż obok, załoga.
παρραφρολάσω, att. — ττω, uważać, strzedz, czyhać, czatować, baczyć, pilnować, τί, z óστω, óπωσ μή, tudzież, zasłonić, bronić, τί. Med. strzedz się kogo, zasłonić, τινά, τί.
παρραφροσις, ή, = παρραφρός.
παρραφρώω, obok sadzić.
παρραφύω, w Pf. nprz. i w Med. rosnać obok, wyrastac bokiem.
παρραφνέω, obok mówić (cicho).
παρραφωτισμός, ó, świecenie obok, światło poboczne.
παρραχάλω, obok przepuszczać.
παρραχάσω, att. — ττω, bić fałszywie, fałszować.
παρραχεμάζω, przezimować.
παρραχεμασία, ή, przezimowanie.
παρραχέω, dolać, dosypać obok, bokiem wysypać.
παρραχορδίξω, chybić struny.
παρραχορώω, obok płasac.
παρραχόομαι, źle użyć, nadużyć, nie tak postąpić; obok użyć, jako rzecz poboczną traktować, lekceważyć, ztąd παρραχρόομαι, pełen pogardy.
παρραχρήμα, = παρὰ τὸ χρήμα, obok rzeczy, zaraz; niebawem, natychmiast, na miejscu; τὸ παρ., obecność; αἱ π. ήδοναί, chwilewo; ἐκ τοῦ π., bez przygotowania, z kopyta; αἱ ἐκ τ. π. ήδοναί, nastroczające się same, ἐν τῷ π., w chwili, na chwile.
παρραχρηστηριάξω, wyroczeni użyć do oszustwa.
παρραχρός, έσγν. — χρωσ, fałszywego l. zmienionego koloru, bezbarwny.
παρραχρώννυμι, i — χρωννύω, farbowaniem zepsuć. Ztąd παρραχρωσις, ή, o muzyce.
παρραχρωμα. τό, obok wysypana grobla.
παρραχώννυμι, obok wysypać, wynieść.
παρραχωρέω, isć l. ustąpić na bok, oddalić się, usunąć się, odstąpić, τινί τινω, komu co; sfolgować, pozwolić; słuchać, przyznać, poświęcić.
παρραχώρησις, ή, ustąpienie, odstąpienie.
παρραφύλλω, lekko dotknąć l. udarzyć w stronę.
παρραφάουσις, ή, lekkie dotykane.
παρραφάωω, lekko dotknąć.
παρραφελλίξω, nieco l. kłamliwie jakać się, wyjakać.
παρραφήχω, po boku, łagodnie otrzeć, zetrzeć.
παρραφός, ó, nagona mimochodem a dana.
παρραφουχή, ή, pokrzepienie, pociecha.
παρραφουχίωμαι, chłodzić; pokrzepić, pocieszyć.
παρραφθεώω, p. παρραθίνω.
παρραθακός, 3. mokry, wilgotny.
παρραθαλή, ή, sc. θορά. skóra pantery; έσγν. παρραθαλείος, 3. i 2. panterowy. [δαλή].
παρραθαλίς, εως, i ion. ιως, ή, 1) pantera; inni πόρδαλις, 2) potwór morski.
παρραθαλωτός, 3. kropkowany jak pantera.
παρραθραπτός, 2. niesłusznie wpisany, nieprawdziwy obywatel.
παρραθράφω, obok wpisać; skryciec l. fałszywie wpisać.

παρηγοῦν, 1) wręczyć, dać, zalecić, τινά τινι. 2) szczeg. podać dalej (od ust do ust), τὸ σύνθημα, hasło dać (τινί). Ztąd w ogóło a) dać znak, przyrzec, z inf. b) wezwać, zachęcić, zagrzewać, nakazać, rozkazać, wezwać do pospiechu, τινί, z inf. l. acc. c. inf.

παρηγοῦν i **παρηγοῦναι**, ἦ, rozkaz, hasło; nawoływanie.

παρηγοῦν, przysł. blisko czego, τινός.

παρηγοῦν, obok pobudzić.

παρηγοῦναι, wezwać, zachęcić.

παρηγοῦναι, **ἰδος**, ἦ, mózg mały.

παρηγοῦναι, na bok pochylić (się), nieco zmienić.

παρηγοῦναι, ἦ, pochylenie na bok.

παρηγοῦναι, wciąć.

παρηγοῦναι, rękę przyłożyć, podjąć się roboty; fałszywie przedstawić, fałszywe wnioski l. zarzuty robić.

παρηγοῦναι, obok wlać, dolać.

παρηγοῦναι, obok siedzieć, zawsze być przy kim; być posiadaczem.

παρηγοῦναι, ἦ, siedzenie obok, godność paredrosa.

παρηγοῦναι, 2. obok siedzący, połączony, τινί. Szczeg. współsiadnik, gość. Jako rzecz. ó π., ławnik, pomocnik, asystent.

παρηγοῦναι, dep. med. obok siać l. siedzieć, τινί, kogo.

παρηγοῦναι, ἦ, często w l. mng., ep. **παρηγοῦναι**, τὸ, i **παρηγοῦναι**, **ἰδος**, ἦ, 1) policzek, lice, λευκή, blednąca. 2) (**παρηγοῦναι** ἵππου) policzkowy strój (koni), przystulka(?); policzki szyszaka.

παρηγοῦναι, **ου**, ó, brunatny wąż, ulaskawiony do kuglarstw mysteryów.

παρηγοῦναι, p. **παρηγοῦναι**.

παρηγοῦναι, obok zestawić i porównać.

παρηγοῦναι p. **παρηγοῦναι**.

παρηγοῦναι, ustąpić na bok, folgować, pozwolić. Często nieosob., wolno mi, zawisło odemnie, uchodzi.

παρηγοῦναι, 3. pl. **παρηγοῦναι**, part. ion. **παρηγοῦναι**, inf. **παρηγοῦναι**, ep. zam. **παρηγοῦναι**, impf. 3. l. mng. **παρηγοῦναι**, f. **παρηγοῦναι**, ep. **ου**, 1) być obok l. przy tem, wraz przeżyć, znajdować się, przebywać, bawić, być obecnym, własnymi oczami patrzeć, stać po boku, wspierać, być pomocą, być na miejscu. 2) ukazać się, być gotowym, być pod ręką, leżeć pod ręką, istnieć, panować, być w mocy; w fut. zagrażać. Cz. τινί, komu i t. p. **ἐπί**, **ἐς** τι, udać się dokąd, ukazać się gdzie, do czego, przybyć na co, **πρός** τινα, do kogo; **ἐπί** τινα, ruszyć przeciw komu; **πάρα** = **πάρῃ**, ukazała się; **παρὸν** często pleonastycz. dodaje się = **coram**, osobiscie. Rzecz. ἦ **παρὸς** τινα, sluga czyja; ó **παρὸν**, ó **παρὸντες**, przytomni, obecni, goście, pomocnicy; gotowi działać i walczyć; ó **παρὸν**, świądek naoczny; τὸ **παρὸν**, obecność, obecne położenie, stan istniejący, to co jest, obecna armia, obecna siła; τὰ **παρὸντα**, obecność, położenie teraźniejsze, okoliczności l. stosunki obecne, wnioski obecne, zajścia, wypadki, to co zaczęto; posiadłość, zapas; εἰς τὸν **βίον**, co do życia się nastęczało. Przysłówek. zwroty: τῶν **παρὸντων** χεῖρα, gorzej niż obecnie; **πρός** τὸ **παρὸν** l. **παρὸν**, podług tego co zaszło; **πρός** τὰ **παρὸντα**, stósownie do obecnych okoliczności, ze względu na to co zaszło, ἐν τῷ **παρὸντι**, w obecnym położeniu, w obecnej chwili; ἦ ἐν τῷ **π.** **σωτηρία**, bezpieczeństwo chwili, ztąd też, obecnie, teraz, tymczasem; ἐν τῷ **παρὸντι**, w ówczesnym czasie; **ἐπί** τῷ

π., w obecnych okolicznościach. 3) nieosob. **παρηγοῦναι**, **παρῃ**, **πάρα**, **πάρ**, można, wolno, da się uskutecznić, dozwolono, potrzeba, z inf. l. acc. c. inf. z **τινί**, jest ktoś w położeniu, zawisło od niego, łatwą rzeczą dla niego, chce, z óβ, nie może się zdecydować. Imiesł. **παρὸν**, ponieważ wolno, gdy dozwolono; z 3 p. **μῶγῃ**, musieć.

παρηγοῦναι, inf. **παρηγοῦναι**, p. **παρηγοῦναι**.

παρηγοῦναι, p. **παρηγοῦναι**.

παρηγοῦναι, ion. zam. **παρηγοῦναι**, po boku ciągnąć, cią.

παρηγοῦναι, wsunąć, przyłączyć.

παρηγοῦναι, obok, skrycie wprowadzić, mówiącego.

παρηγοῦναι, 2. obok wprowadzany, przemycany.

παρηγοῦναι, ἦ, skrycie, bezprawnie wpisanie.

παρηγοῦναι, nadto przyjmą, **τινά**.

παρηγοῦναι, ἦ, wciśnięcie się, od **παρηγοῦναι**, zwykle w med. l. nprz. czas., obok wejść, skrycie się wciśnąć.

παρηγοῦναι, aor. (do **παρηγοῦναι**, nieużyw.), skrycie wejrzeć.

παρηγοῦναι i **παρηγοῦναι**, obok skrycie wniść, nadejść.

παρηγοῦναι, obok, skrycie wprowadzić.

παρηγοῦναι, skrycie wpuścić, wesłać.

παρηγοῦναι, skrycie wpaść, skrycie się wciśnąć, wedrzeć się.

παρηγοῦναι, obok, skrycie dopłynąć, wciśnąć się. **παρηγοῦναι**, skrycie wnieść, νόμον, nowe przeciw staremu.

παρηγοῦναι i **παρηγοῦναι**, ion. i ep. I) przysł. 1) obok, obok za l. po za, blisko przy. 2) przen. obok dobrej drogi, z toru, oddalając się od prawdy. b) odchodząc, odstupując. c) z ἦ, wyjąwszy. II) przym. 1) z 2. p. po za, przed, na boku, zewnątrz, niedaleko od, oprócz. 2) z 4 p. po za, po drugiej stronie, a) π. Ἀχιλλῆα, po za plecami, bez wiedzy. b) τ. νόον, niedorzecznie, nierozumnie, nieroztropnie.

παρηγοῦναι, obrazici, złamać, zboczyć, wybujać. **παρηγοῦναι**, ἦ, przekroczenie, zboczenie.

παρηγοῦναι, w nprzch. czas. skrycie obok wymknąć się.

παρηγοῦναι, z boku wyprzeć.

παρηγοῦναι, nprz. zboczyć, omijać, uciekać, unikać.

παρηγοῦναι, skrycie zbierać, τὰ κούνα, dochody państwa skrycie zbierać i obracać na własne potrzeby.

παρηγοῦναι, wypaść obok, ująć.

παρηγοῦναι, uciec, ujść, **τινά**.

παρηγοῦναι, biern. tymczasem rozpaść się.

παρηγοῦναι, obok rozpoznać l. rozciągnąć, **τί**, i to **τινί**, obok kogo, **παρά** τι, obok czego.

παρηγοῦναι, wbrew woli uskutecznić.

παρηγοῦναι, adj. verb. do **παρηγοῦναι**.

παρηγοῦναι, przysł. oprócz, zewnątrz.

παρηγοῦναι, bokiem odwrócić się. Biern. zboczyć z drogi.

παρηγοῦναι, obok l. po za co wybiedz.

παρηγοῦναι, obok wytrzeć.

παρηγοῦναι, wynieść po za co.

παρηγοῦναι, bokiem wylewać. Biern. występować z brzegów.

παρηγοῦναι, ἦ, wystąpienie z brzegów.

παρηγοῦναι, f. **παρηγοῦναι**, aor. **παρηγοῦναι** ep. **παρηγοῦναι** (αα), i **παρηγοῦναι**, 3 l. p. plsqf. ion. παρεξέληκα, 2. l. p. aor. conj. ep. **παρηγοῦναι** σθηα, 1) prz. pędzić l. prowadzić obok, **τινά**, i to εἰς τι. 2) z dod. l. bez ἐφ' ἔρατος, ἐπί τοῦ ἵππου, ἵπποισιν (w wyścigach), **νῆξ**, a) jechać o-

bok, jechać w koło, przejechać, ujechać, przepłynąć obok, przejść obok, τί, czego, τινά i τί, prześcisnąć. b) w ogół. udać się; szczeg. nadjechać, πρός τινα, ἐπί τι.

παρέλκω, I) czynn. 1) ciągnąć na bok, uprowadzić na bok, uprzątnąć, ἐαυτὸν ἐκ τινος, wymknąć się. 2) po boku ciągnąć, ciągnąć dalej, pociągnąć. 3) przewlec, odwlec, ociagać, τινί, czem. II) Med. bokiem sobie l. do siebie pyciągnąć, chytrze sobie przywłaszczyć, τί. T. s. **παρελκῶ**.

παρεμβάλλω, obok iść, wstąpić (na ląd).
παρεμβάλλω, własc. obok włożyć, ustawić, n. p. w sztyk bojowy, ztąd nprz. ustawić się w sztyku bojowym; tudzież: rozłożyć się gdzie; εἰς τι, wpaść, wtargnąć. Dalej: λόγους, mylnie wrazić, przytoczyć, wspomnieć, τι.

παρεμβλέπω, z boku patrzeć na co.
παρεμβολή, ἡ, wtrącenie, λόγων, wstawienie, umieszczenie; tudzież: rozbiecie obozu, obóz sam. Tudzież: najniższy brzeg okrętu przy sztobie i rufie okrętu. 2) podstawienie nogi.

παρεμβολικός, 3. w obozie, obozowy.
παρεμβύω, bokiem wcisnąć l. wrazić.
παρεμβαίνομαι — nieco ἐμβαίνομαι.
παρεμπίπλημι, skrycie napęlić.
παρεμπίπτωμι, tarcie zapalić.
παρεμπίπτω, obok l. tymczasem wpaść, nadejść przypadkiem.

παρεμποδίζω, być w drodze, przeszkadzać, τινί.
παρεμποίζω, skrycie, obok czynić, włożyć w co.
παρεμποδίαω, skrycie lub podstępnie wprowadzić, przemycać.

παρεμπόρομα, τό, rzecz poboczna.
παρεμπορεύομαι, obok czem handlować, obok dostarczyć, sprawić.

παρεμπτοαίς, ἡ, nadejście, pośrednictwo.
παρεμφαίνω, obok ukazać. Med. obok pokazać się, odbić się; mimochodem l. równocześnie wskazać; a z dom. ἐαυτὸν, niby nprzch. ukazać się, objawić się.

παρεμφορός, ἐς, nieco l. prawie podobny.
παρεμφορομαι, bokiem wyrastać.
παρενοῖδωμι, sfolgować, popuścić.

παρενοῖδω, w nprz. czas. skrycie wnijsz l. przy być.
παρενοῖδω, inf. παρενοῖδεν, z boku przyglądać się.
παρενοίρω, wtrącić, wnieść, wpleść.
παρενοθήκη, ἡ, zlanie wtrącone, nawias, λόγους, zbocznie, dygresja, dywersja, dodatek.

παρενοχλέω, przytem naprzykrzyć się, niepokoić; szczeg. ludzi, τινά.
παρενοχλεύω, uprz. machać, wyrzucać, τοῖν ποδοῖν, nogami.

παρένοταξις, ἡ, wtrącenie, wstawienie.
παρένοτασσα, att. — ττω. obok ustawić, wstawić.
παρενοταίω, obok rozpiąć, τί, naciągnąć, nastroić; τὸν Ἀναξαγόραν, zużytkować.

παρεξάγω, obok wyprowadzić l. przeprowadzić, złudzić, zwieść, zdurzyć, τινά τι, pod względem, a τινί, czem.

παρεξάγω, wydobyć, podnieść obok.
παρεξάγωμι, tylko im. perf. παρεξελκόμενοι, wydumuchać; wycieńczeniu, niby, słabo gwizdający.

παρεξίεμι, wyjść bokiem, przejść obok; przekroczyć, obrazić.

παρεξίστασις, ἡ, najniższy brzeg przy obu końcach okrętu, gdzie niema już wiosłarzy ani wiosel; zwłaszcza: przodek, sztaba.

παρεξίσταω, obok wypędzić; zwykle nprzch. z dom. ἵππους, wyjechać, wyruszyć; przejechać.

παρεξέλεγχος, fałszywy wniosek w zbijaniu, od παρεξέλεγχω, fałszywemi wnioskami zbijać.

παρεξέρχομαι, 1) nieco l. skrycie wyjść obok l. przejść, z 2. p. περίοιο, tudzież: mijać, ἀληθείας. 2) przekroczyć, τί.

παρεξετάζω, jedno stawić obok drugiego, aby porównać.

παρεξουρίσκω, obok, przytem wynaleść.
παρεξίτημι, obok, l. bokiem wypuścić.

παρεξίστημι, obok wystawić l. wysunąć. Biern. i w nprz. cz. wystąpić; τῆ διανοίᾳ, odejść od rozumu.

παρεξουθίσω, obok l. bokiem wypchnąć.
παρεπαίνομαι, ὄ, nawiasowa l. dodatkowa pochwała.

παρεπιβοηθῶ, z boku przyjsz na pomoc.
παρεπιγράφω, obok napisać, poprawki pisać na brzegu.

παρεπιδείκνυμαι, niewczesnie l. z junactwa pokazać.

παρεπιδήμιω, krótko l. z innymi razem bawić za granicą gdzie.

παρεπιδήμια, ἡ, pobyt na obcym miejscu lub z innymi.

παρεπιδήμιος, 2. krótko l. z innymi bawiący gdzie na cudzym miejscu.

παρεπινοομαι, obok, nadto wymyśleć.
παρεπισκοπέω, obok uważać, porównać.

παρεπιστρέφω, obok wywrócić. Med. w drodze zwrócić się dokąd, ale i Act., w tém znaczeniu.

παρεπιστροφῆ, ἡ, obrócenie (się).
παροσφιλάω, po boku dotknąć, τινός.

παρέπομαι, obok nastąpić, być połączonym z czem.
παροργασία, ἡ, zarobek poboczny.

παροργάτης, ὄ, zajmujący się samemi pobocznemi rzeczami, λόγων, gaduła.

παρόργου, τό, dzieło poboczne, dodatek, przydatek; π. ποιεῖσθαι τι, traktować co jako rzecz poboczną; ἐκ παρόργου, obok, dodatkowo, t. s. ἐν παρόργῳ, n. p. θεῖναι τι, za rzecz dodatkową uważać.

παρόργος, 2. dodatkowy, poboczny.
παρορπύζω, z boku przyleść, przypieknąć. T. s. **παρόρπω**.

παρορύω, p. παρερύω.

παρέρομαι, 1) bokiem l. obok wyjść, ujsz, τί, czego; mijać, upłynąć, κόμα, o czasie, ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, w czasie przeszłym. 2) wyprzedzić, przedkością przechodzić, przewyższyć, ἐν τινι l. τινί. 3) przejść, mijać, spnieć z oka, nie zważać na co; ztąd też, ujsz uwagi, πολλά τινα, a z inf., zapomnieć. 4) przekroczyć, νόμον, 5) dojsz, zbliżyć się, wejść, εἰς τι, ἵ z 4. p. wkrócić, wtargnąć. Szereg. wystąpić jako mówca, wystąpić; a εἰς τι, dojsz do czego, objąć.

παρορθίω, obok, razem jeść, a τινός, łakomić się czem, ujeść czego.

παρόρσις, ἡ, przepuszczenie, odprawa, znużenie; przebaczenie.

παρόρσιος, 2. przy ognisku będący.

παρόρτος, ον, znużony, osłabiony, bezsilny.

παρορτάζομαι, w czasie jakim żyć spokojnie.

παρορτοκίω, przechodzić sławą.

παρορθῶν, zbić z toru; kierować kim.

παρορθηλέω, uspokoić, ułagodzić.

παρορνώζομαι, obok leżeć w łóżu, τινί.
παρόρνος, 2. leżący przy kim, skojarzony z kim.
παρόρρσις, ἡ, wymyślenie wymówki, wybieg.
παρορρίσκω, obok wynaleść l. wymyśleć; odkryć w kim co, uważać.

παρθενακτίω, porządnie i regularnie pilnować spraw swoich.

παρθεναρεπίζω, dobrze urządzić, rządzić.

παρφεράπτομαι, lekko dotknąć.

παρφεδρεύω, obok siedzieć, aby czuć uważać na co.

παρέχω, I) czynn. 1) trzymać przed, mieć pod ręką, na przygotowaniu, podać, dostarczyć, darować; τί τι. Tudzież: sprawić, nadać, udzielić, τί, a εὐνοίαν, okazać, πόνον, sprawić, kuczyc; ἔργον, t. s. 2) dać, poświęcić na co, z inf., wydać, nadstawić, a z dom. ἐαυτῶν, oddać się. 3) zrobić czem, εὐπειθῆ, okazać się posłusznym. 4) nieosob. παρῆχει τί τι. (z dom. καιρός), nadarza się sposobność, wolno, uchodzi, z inf. Ztąd imiesł. παρῆχον I. παρῆχον, ponieważ było można, ponieważ nadarzyła się sposobność. 5) παρέχ' ἐκποδῶν, nprz. wyność się, won z toba! II) Med. 1) dać z własnych środków, z własnej woli dostawić, μάρτυρας, świadków; dowiesić, okazać, pokazać, τί. Tudzież, coś wskórać, zrobić, wyjednać dla siebie, mieć.

παρηβάω, w Praet. mieć po za sobą wiek męskości, starzeć się, przekwitac; psuć się, niszczyć.

παρηγορέω, I) Med. namawiać, zachęcać, zagrzewać, wzywać, napomnieć, pocieszyć, usmierzyć, ulagodzić, τίνα, i τίνα τι, do kogo co przemówić, τί τι, czem, I. z inf.

παρηγόρημα, τό, namowa, zachęcenie; lek.

παρηγορία, ή, t. c. poprzedz. i, pociecha, uśmieczenie.

παρήγορος, 2. zachęcający, pocieszający.

παρήγεθ'η, p. παραιέω.

παρήιον i **παρήις**, p. παρείά.

παρήκω, 1) wzdluż się ciągnąć, sięgać dokąd, rozciągać się i to παρά τι, wzdluż czego. 2) z ἔξω, wyjść, wystąpić.

παρήλιξ, ό, ή, tracący siły, starzejący się.

παρήλιος, ό, słońce poboczne.

παρηλλαγμένος, przysł. (παρολλάσσω) odmiennic, nie zwykłe.

πάρημα, dep. med. obok siedzieć; w ogóln., obok przebywać, mieszkać, być obecnym, siedzieć na karku.

παρημακλήνωσ, przysł. (παραμελέω), niedbale.

παρημερος, 2. codzienny.

παρήξις, ή, w I. mng. przybycie, lądowanie.

παρηγορία, ή, rzemień konia luznego (na przyprzeżenie), t. j. uzda, za pomocą której go sprzegano; uździenica konia luznego.

παρήγορος, 2. (παρείρω) 1) obok wiszący, ἵππος, koń luzny. 2) obok leżący l. rozciągnięty, po za drogą. 3) zuchwały, mający rozum zwichnięty.

παρής, ήθός, ή = παρήις.

παρθενεία, ή, panieństwo, dziewictwo.

παρθενεία, τά, i **παρθενεία**, tudzież **παρθενεία**, τά, dom. μέλη, pieśni nucone przy wtrzę abłós parθένιος przez dziewico.

παρθενείος, 2. dziewiczy, paniński.

παρθενουμα, τό, panienstwo, dziewiczność; w I. mn. dziewczęce zabawy i zajęcia.

παρθενουσις, ή, życie, stan dziewicy.

παρθενούω, a) jak z dziewicą postępować, poważać jak dziewicę. b) Med. żyć po dziewiczemu, być niewinnym.

παρθενήσιος = παρθενείος.

παρθενία = παρθενεία.

παρθενία = παρθενεία.

παρθενική, ή, poet. za parθένος, dziewica.

παρθένων, τό. t. c. ἑλένην, maruna prawdziwa.

παρθένος, 3. i 2. dziewicy, paniński; czysty, nieskażony.

παρθενοκονία, ή, dziewicobójstwo.

παρθενοοπής, ό, 5 p. παρθενοπίπα, oglądający się za dziewczycami, dzieweczcz.

παρθένος, ή, dziewica, panna, θυγάτηρ π., niezamężna córka; dziewczę, niewiasta; γαμήφονος, sfinks; w I. mng. Eumenidy; ἑσπεί i ἑστιάδες, westalki.

παρθενουραγος, ον, zabitej dziewicy.

παρθένων, ώνος, ό, i **παρθενών**, komnata dziewicza; partenon w Atenach, świątynia Ateny.

παρθενωτός, 2. (ώψ) dziewiczy.

παριαύω, spać obok, τί τι.

παριέρη, ή, była kapłanka.

παρίζω, posadzić, τίνα τί, kogo obok kogo. 2) Czynn. nprzch. i Med. uśiaść obok, τί τι.

παρίστημι, 1) obok spuścić, zwiesić, rozłożyć, τί. Biern. być zwieszonym, wisieć. Przen. odprządż, zwolnić, stępić, ostudzić. Biern. znużyć się, paraitymos, znużony, zmęczony, stępiony, rozwiązany.

2) puścić obok, t. j. a) przepuścić, wpuścić, dopuścić, dozwolnić przystępu, τίνα I. τί, ἔς τι, πρόσ τινα. Przen. a) przepuścić, co, τί τι. β) pozwolić, przyznać, dozwolnić, zostawić, τί, I. z inf. b) przepuścić, pozwolić minąć, odstąpić, rozpuścić, τί. W f. biern. być rozpuszczonym, oddalonym, τι νόσ. Przen. przejrzeć, nie zważać, zapomnieć, zaniedbać, usunąć, rzucić, zrzuć się, zostawić; τὰ παρεμένα, popełnione błędy, ἐσώτην, niebdać o siebie, o życie swoje, τινός = ἀμελειν, nie zważać, zostawić sobie nietknięte, nie zużytkować. II) Med. I) kazać sobie co przyznać; wyprosić sobie, wymówić, zastrzedz, τί. 2) ustąpić, przyznać, przyzwolić, τί τι.

παρίσω, p. παρήκω, poet.

παριπέωω, 1) przyjechać obok. 2) do boku dojechać, uderzyć w bok, napaść na bok z konnicą; w ogóle, nadjechać, ἐπι τι, do czego, ku czemu, harcować, harcując podejżać.

πάριππος, 2. obok jadący, biegnący obok konia.

παρίσπαι, wzdłuż przelecić, przebieść.

παρισθμία, τά, gruźlica, zawłaki gardłowe, mig-

πάρισος, 2. prawie równy. [daly.]

παρισώω, prawie zrównać, porównać. Med. part. ion. παρισώμενος, stawiać się na równi.

παρίστημι, aor. 2. παρίστην, conj. ep. παρστήτων zam. παρστήτων, opt. παρσταίνην, part. ep. teź παρστάς, p. παρίστηκα, inf. ep. παρστάμενα, plsqpf. 3. I. mng. παρίστασαν, 1) Czynn. przech. (Praes. Impf. Aor. I.) obok postawić, ustawić, rozwinąć, τί, τὰ ἔπλα, siłę zbrojną. Przen. podsunąć, poddać, myśl, w ogóle: wpoić, wrazić, τί. II. Czynn. nprz. (Aor. 2. Perf. i Plsqpf.) Med. i Aor. pass., postawić się obok I. blisko, przystąpić, zbliżyć się, zabrać się do czego. Perf., stać obok, być obecnym, być blizkim; tudzież zagrażać, dziać się, zjawić się, nastąpić, rozszerzyć się, upowszechnić się. Szczeg. a) z εὐ I. z σὺμμαχον, przyskoczyć na pomoc, pomódz, wesprzeć, a w złem znac., zawadzać, stanąć w drodze, uściąć. b) zgodzić się, przystać, ἐς τήν γνώμην τινός, stanąć po czyjej stronie, poddać się, kapitulować. c) napaść, natrzeć, wpaść, na myśl przyjąć, z λογισμός, myśl się narzuca, παρστάς, na miejscu; παρστάτος θέρους, w biegu lata; τοχαί, los zrzadza; τῶν παρστάτων, w obecnych stosunkach; nieosob. παρστηρός — rós, kiedy im latwiej teraz myśl się nastroczała. Ale ζωράφω, siedzieć, po-

zować malarzowi; χερσί, czynną dać pomoc, z inf. I. ὤς. III. Med. 1) obok siebie postawić, obok siebie kazać wystąpić; przten. τινά συνήγορον, zjednać sobie jako. 2) podbić pod moc swoją, zmusić do poddania się, podbić sobie, zagarnąć, upokorzyć, τινά i τί, i το τινί, czem, l. z ὥστε i inf. doprowadzić do tego, że.

παριστορέω, fałszywie opowiadać.
παρισχάινω, wysuszyć, wychudzić.
παρίσχω, t. c. παρέχω, mieć na pogotowiu.
παρίσσωσις, ή, zrównanie, równość (zdań).
παριτητός, adj. verb. do páreimē.

παρμ. p. παραμ.
παρμεμβλοκε, p. παραβλόσκω.
πάρμη, ή, lekka tarcza, pawęża.
πάροψ, opos, ó, gatunek szarżancy.
παρό, t. j. παρὶ ó, dla czego. 2) oprócz że.
παροδύω, przejść, τί, koło czego.
παρόδος, 2. nadedrogą położony, θορίδες, okna wychodzące na ulicę.

παρόδος, ή, 1) a) droga koło czego, przejście, przeprawa, przystęp. b) przejście, przeprowadzenie się, mar-z: ἐν τῇ i κατὰ τὴν π., w przejściu, na przejździe, po drodze, ἐπὶ τινος, dokąd. c) przten. przystęp, wnijscie, okazya, pora, ἐπὶ τι, do czego. 2) wystąpienie, εἰς τι.

παροίνομι i **παροίγω**, do połowy otworzyć, uchylić.

παροίθε a przed samogł. **παροίθεν**, 1) przysł. a) o miejscu: na przedzie, na przedniej stronie, z przodu, naprzód, z εἰρόσατο, przedmurze tworzą; óf π., przedni. b) o czasie: przedtem, niegdyś, przed laty, τό π., dawniej. 2) przym. z 2 p., przed, w obliczu, naprzeciw.

παροικέω, 1) czynn. wzdłuż czego zamieszkać co, τί. 2) nprz. w bliskości mieszkać, sąs adować, τι-νί, tużdzie, jako cudzoziemiec mieszkać w mieście.
παροικησις, ή, sąsiedztwo.
παροικίω, obok osiedlić. Biern. obok osiaść, τι-νί, kogo.

παροικίς, ίδος, ή, r. ž. do pároikos.
παροικοδομέω, obok budować, wzniesić, zabudować, ήμιν, obok nas; τὰς ὁδοὺς, nad drogą budować.

παροικοδόμημα, τό, poboczne zabudowanie.
παρόικος, 2. sąsiadujący; rzec. sąsiad; πόλεμος, w bliskości.

παροικία, ή, przysłowie, przypowieść.
παροικιῶς, zamienić w przysłowie. Med. przysłowiowego użyć zwrotu.

παροικιακός, 3. przysłowiowy. — **παροικιῶδης**, ες, t. s.

παροινέω, aor. ἐπαρῶνθα, być pijanym, nieprzyzwyczajenie zachować, rozwiązać życie, rozpasać się; τινά, katować, źle obchodzić się z kim.

παροίνημα, τή, przedmiot katowania w pijanym stanie, dręczenie.

παροινία, ή, źle zachowanie się przy biesiadzie, obelżyc obelżycie się, zawadyactwo, burda, rozwiąza życie.

παροινιάς, 3. i **παροίνος**, 2. bankietowy, pijacki: o ludziach pijanym, burda, zawadyacki.

παροίτερος, 3. stp. w. do pároithe, páros, przedni, uprzedni, dawniejszy.

παροίχομαι, pf. παρήχηκα, παρήχημαι, 1) przejść, minąć, upłynąć, τὰ παροχόμενα, przeszło rzeczy, przeszłość. 2) przten. a) ujsć, τί. b) uwolnić się, τινός, odczepić się, chybić, pomylić się w czem; tudzież: zaniedbać, nie zważać, unikać, τινός.

παρολιγερέω, nieco zaniedbać.
παρολισθαίνω i **παρολισθάνω**, na bok się posunąć, upaść, poślizgnąć się.

παρομαρτέω, towarzyszyć, isć za kim.

παρομοιάζω, równać się.

παρόμοιος, 2. i 3. odpowiedni, równogatuunkowy, podobny, τινί, do czego, παρόμοιον ἐστίν ἔπερ = τούτω ἔπερ, jest z tem tak, jak.

παρομοιώσις, ή, przypodobienie.

παρονομάζω, imienia l. wyrazu rozmaicie użyć.

παρονοητικός, 3. zachęcający, podburzający, podbechtający, εἰς τι.

παροξύνω, wlaść. ostrzyć na czem, zaostrzyć, przten. pobudzać, podbechtać, zagrzewać, napędzać, zachęcać, poruszyć, obruszyć, do gniewu pobudzić, rozgniewać, τινά i το πρός i ἐπὶ τι, do czego, ἐπὶ τινα, przeciw komu. Biern. być pobudzonym, rozjatrzonym, oburzonym, gniewać się, ἐπὶ τιν., o co, κατὰ τινος, na kogo.

παροξυσμός, ó, podburzenie, rozgniewanie, rozjatrzenie.

παροπλίζω, rozbroić.

παροπτέος, 3. małoważny, czego zaniedbać można.

παρόραμα, τό, błąd, pomyłka, przesłепienie.

παρόρασις, ή, niedbałość.

παρορατικός, 3. skłonny do przejrzania, przesłепienia.

παροράω, aor. 2. παρεῖδον. 1) widzieć na kim (τινί) co (τί), w ogóle: uważać, dostrzedz, τί. 2) spojrzeć, zwrócić oczy na, εἰς τινα, πρός τι. 3) przejrzeć, nie zważać, zaniedbać, τί, i το κατὰ τι, dla czego.
παροργίζω, rozgniewać czem; biern. rozgniewać się.
παροργισμα, τό, i **παροργισμός**, ó, rozgniewanie się.

παρορίζω, 1) określić. 2) przejść granicę. 3) wyrzucić za granicę, wykluczyć.

παρορμάω, napędzić, zachęcić, podzegać.

παοορμέω, obok stać na kotwicy w porcie.

παοορμησις, ή, pedzenie, zachęcenie, εἰς τι.

παοορμητικός, 3. popędzający, zachęcający.

παοορμιζω, obok stać na kotwicy.

παοορμης, ó, ή, niepomyślny.

παοορῶσω, obok wykopać, τί.

παοορχέομαι, fałszywie tańcować, chybić roli.

παοος, 1) przysł. 1) czasu, przedtem, dawniej, niedgdyś: zresztą; z artyk., dawniejszy, wcześniejszy, l. το π., przysł. = páros. Tudzież: wcześniej, zwlaszcz. z ób i πριν, nie przedź aż. 2) o miejscu: na przedzie, naprzód. 3) względ. partyk. z Inf. = πρίν, zanim. II. przym. z 2. p., przed, po nad.

παοοτρώνω, do czego zachęcić.

παοοτρος, ó, stróż poboczny.

παοοουσία, ή, 1) przytomność, obecność, παοοουσιαν ἔχειν, ukazać się, ἀγαθών παοοουσία, dla dobrych przytomów w nich. Szczeg. a) zrzęzna pora = καιρός. b) przytomna siła zbrojna. 2) przybycie, pomoc, posilkowanie.

παοοοχετώ, wodę (τὸ ἕδωρ) sprowadzić gdzie indziej. Przen. zboczyć, odstąpić, τί.

παοοοχέω, parzyć się, trzepać, deptać obok.

παοοοχέω, obok jechać. Med. obok kogo siedzieć w wozie i pojeźdzać.

παοοοχί, ή, dostarczenie, dostawa; γεῶν παοοοχί, za dostawę okrętów; publiczna darowizna.

παοοοχος, ó, siedzący obok na wozie, wspólny jadący.

παοοοφάομαι, jeść co obok przypraw, drugiej trzeciej potrawy t. j. jarzynny i mięsa.

παροφίς, ἡ, danie drugie z smacznymi przysmakami; miseczka.

ποροφώνος, smaczną, łakotliwą potrawę obok innych kupió.

παροφώνημα, τό, i **παρόφημα, τό**, smaczna, łakotliwa potrawa.

παρορπιθών, p. παραπίθω.

παρορπίδος, p. παραπίδος.

παρρησία, wolna mowa, wolnomówność, śmiałość w mówieniu. W l. mng. wolne, śmiałe zdania; w ogół. wolność mówienia, szczerość, otwartość, prawdomówność; a w złem znac.: bezwstydnosć w mowie, zuchwałość, ciętość języka: μετὰ παρρησίας, bez względów; τίς παρρησία; z jakim czolem?

παρήρησάξομαι, wolno, śmiało wypowiedzieć, swobodnie się tłumaczyć, śmiało, szczerze, otwarcie mówić, τί l. περί, ὅπερ τις, a πρὸς τινα, odezwać się do.

παρήρησαστής, ὁ, śmiało, otwarcie mówiący.

παρήρησαστικός, 3. skłonny do śmiałej mowy.

παρήρησιώδης, es, wolnomówny, otwarty.

παρρένος, laced. = παρθένος.

παρρηδρος, 2. żyjący nad wodą.

παρρυπάτη, ἡ, sc. χορδή, struna obok najwyższej.

παρρυπομνησκα, mimochodem napomknąć, wspomnieć.

παρρυφαίνω, obok tkąć, wzdłuż po bokach rozszerzyć, zakrywać, zasłaniać, ὄπλα.

παρρυφή, ἡ, przytkany l. przyczepiony szlak.

παρυφ, p. παραφ.

παρώας, ὁ, żmija poświęcona Asklepiosowi.

παρωιδέω, 1) obok śpiewać. 2) śpiewać pieśń odmiennie, parodystycznie, wyszydzać.

παρωιδία, ἡ, śpiew poboczny, parodya.

παρωιδεύω, należący do śpiewu.

παρωιδέω, odepchnąć na bok, usunąć, wzgardzić, odmówić, τινά, τί, zwlec.

παρωικεάνω, 2. nad oceanem mieszkający.

παρωικανίτης, ὁ, = poprzedzaj R. z.

παρωικανίτης, ἰδος, T. s. **παρωικαντικός**, 3.

παρώμαλος, 2. prawie równy.

παρωνομία, ἡ, przydomek, imię.

παρωνομιάζω, wyprowadzać nazwisko od wyrazu.

παρωνομίας, 3 i 2. i **παρωνομιοσ**, 2. od jednego nazwiska, wyrazu wyprowadzony; τό π., przydomek.

παρωνομία, ἡ, nitownik, nitabla.

παρωνός i **παρώνος** i **παρώος**, czerwonony jak miedź, miedzianego koloru.

παρωρεία, ἡ, okolica przygórska.

παρωροφίς, ἡ, szczyt dachu, szczyt na płaskim dachu świątyni.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, 2 p. 1. mn. r. z. πασῶν (dwuzgl.) za πασῶν, rzadko ep. πασῶν, 3 pl. πάντῃσσι zam. πᾶσι. 1) w l. pojed. każdy, przyjm. i rzecz. πᾶς τις, ktobądź, każdykolwiek. W r. n. ἐν παντί, w każdej rzeczy; τό πᾶν, wszystko, całość; główna rzecz. W l. mng. wszystko, przyjm. i rzecz. πάντα, wszystko. Z art. τό πᾶν σίφος, główne jądro, najcisłejszy tłum; z liczebn. ἐνέα πάντες, wszystkich t. j. razem dziewięciu. Jako rzecz. τὰ πάντα, całość, ogół, wszechświat; τό πᾶν, wszystko. 2) cały, zupełny, πᾶσα ἡ ἀλήθεια, szczerza prawda; ἐν πολεμίοις τοῖς πᾶσι, pomiędzy samymi nieprzyjaciółmi. Ztąd a) πᾶς niekiedy logicznie do słowa należy, n. p. Τροίαν ἄλωμαι πᾶσαν, całkiem, ze szczytem. b) oznacza najwyższy stopień czego: πᾶν κέρδος, największy zysk; ἐς πᾶν κακοῦ, w największe nieszczęście; ἐν παντί εἶναι, w zupełnej

być ciasnocie, biedzie. 3) = παντός, wszelaki, każdego gatunku; ἀνθρώπους ἐκ πάντων, ze wszelkich narodowości; ὁ πᾶς λόγος, powszechna wieść. Szczeg. πάντα γίνεσθαι, wszystkie przybrać kształty; ale (τὰ) πάντα εἶναι τι, być komu wszystkim; τὰ πάντα ἦν οἱ ἐν λόγῳ, był głównym przedmiotem jego opowiadania. 4) przysłówkowo używa się: a) πᾶν, τό πᾶν, πάντα, w ogóle, w całości, razem, w każdym rodzaju, pod każdym względem, całkowicie, zupełnie, zgoła, wszędzie; τὰ πολλά πάντα, prawie całkiem; παντός μάλλον, w każdy sposób; μάλιστα πάντων, najwięcej, bez wątpienia; πάντων ἐπιτότατον, najniebezpieczniej. b) τῷ παντί, pod każdym względem, w ogóle. c) διά παντός, zawsze. d) ἐν παντί, ἐν πᾶσι, ze wszystkim, zgoła, razem. e) ἐπὶ πᾶν, w ogólności. f) κατὰ πάντα, pod każdym względem; ἐς τό πᾶν, całkowicie. g) περί i πρό παντός, nadewszystko.

πασάμην, πᾶσαμαι, i t. p. p. πατόμαι.

πασμιλουσα, ἡ, przydomek okrętu Argo, o którym każdy chętnie opowiadających słucha.

πασπάλη, ἡ, = καππάλη, najdelikatniejsza mąka, pyłek, drobniostka, trocha.

πασσαλευτός, 3. przygwoźdzony, przybity.

πασσαλεύω, att. πατε. przybić, τι, do czego.

πάσσαλος, ὁ, att. κάτε. ep. 2. p. πασσαλόφι, gwóźdź, kolek, słupek.

πάσσαξ, ακος, ὁ, t. c. poprzedz.

πάσσοφος, = πάνσοφος, bardzo mądry.

πάσοδι, p. πανουδίη.

πάσσω (tylko Praes. i Impf.) później fut. πάσω, perf. πέπασμαι, posypać, położyć; wetkać, ἐπὶ τι νί τι.

πάσσων, p. παγός.

παστάς, ἄδος, ἡ, tudzież w l. mng. przedsiönek domu (Hom. αἰθουσα), portyk, krużganek. 2) sala wstępna, jadalna. b) sypialnia kobiet, lożnica; grobowa komnata.

παστός, ὁ, τό co παστάς 2) b. thalamus nuptialis.

παστοφόρος, 2. noszący wizerunek boga w kapliczce, gatunek kapłanów.

πασχο, τό, pascha żydowska.

πασχηστατός, ὁ, popęd do spółkowania, jurność, lubieżność.

πασχητάω, czuć popęd do spółkowania.

πάσχω, fut. πείσομαι, aor. 2. ἐπάθον, pf. κέπονθα, 2. osob. κέποσθε za πείονθατε, part. r. z. πεπαθῶτα, plsqpf. att. ἐπεπόνθη. 1) w ogóle: wrażenia doznać, dożyć, spotyka mnie, czuję, pożądam, nastrojony jestem, jestem w usposobieniu, doznaję, π. πάθος, doznać losu: π. πάθος τινός, idzie mi jak komus, doznaję tego samego losu; ἂ πείσονται, ich przyszła dola; δίκον, po świńsku mu się wiedzie; αἰτία τῆς προσδοκίας, doznać przyjęcia odpowiadającego oczekiwaniu; τ. ἔκ, ὅτι τινος, na widok. 2) cierpieć, znosić, wycierpieć, bięde sobie kuczyc, dręczyć się; κακός, być w złej l. doznawać złej doli, krzywdy, złego, katuszy, bezprawia, być obrażonym, zelżonym; szczeg. pokutować, ponieść karę, karę cielesną, jako opp. do ἀποτίσσει (pieniężną) Ztąd przysłówie: παθόντα γινώσκει, po szkodzić zmedrzeć; ἐν τῷ παθεῖν εἶναι, szkoda ponieść; ztąd τό παθεῖν, obraza; ὁ παθών, obrażony; π. οὐλήν, ranę odnieść. Szczególne zwroty: a) τί πάθος, τί πάθωμαι, co poczuję; cóż nas czeka? co robię? τί παθόντες ληλάσμεθα; co nam się stało, że; ale τί παθών też, co go napadło, że; dla czego? b) π. t. przyż. eufemizm, doznać czego złego, zginać, poledz, umrzeć; ztąd

μή τι πάθῃ, aby mu co się nie przytrafiło: aby nie uległ; τιμῶμαι πάσχειν ὄτιοῦν, bodajbym zdrów nie wyszedł miąd. 3) εἰ, czegoś dobrego dozna dobrze się mieć, doznawać dobrodziejstw, nagrody zyskać, ἡδῆ, doznawać przyjemnego uczucia; πολλὰ φιλικὰ, wiele doznawać dowodów przyjaźni: τὴν ἡμέραν, dobrze przeżyć.

πατά, wyraz scytyjski za κταινεῖν.

παταγέω, klaskać, klepać, stukać, pluskać. Czynnie, τί, bębnić w co.

πατάσσω, 1) bić, 2) uc, pukać, stukać, 2) klaskać, klepać. 3) bić, uderzyć, ranić, = πλήσσω, τὴν θύραν, stukać do drzwi; o błyskawicy, uderzyć.

πατέομαι ion. i poet. dep. med. aor. ἐπάσαμην, πλσφι. πεισάμην, skosztować, smakować, używać, jeść, zjadać, τί i τινός.

πατερίζω, nazywać ojcem.

πατέριον, τό, zdrobn. ojczulek.

πατέω, 1) postawić nogę na czym, ztąd a) nastąpić, chodzić po czym, τί. b) zdeptać, rozdeptać, deptać nogami: ztąd, pokalać, zepsuć, zranić, τί i τινά i το τινί, czym. 2) przystąpić, πρόσ τι, zajmować się czym, a χρόνον, przepędzić, ubić.

πατήρ, ó, 2. i 3. πατέρις i πατήρ, poet. πατέρος, πατέρη, 2. l. mng. πατέρων, πατέρων, ojciec, rodzic, ó ποιητής, przysposobiony ojciec; ó γόνυ π., rodzony ojciec; εἰ τοῦ πατρός, synowie; πατέρις πατήρ, dziad. Przen. a) założyciel, sprawca, τινός, a w l. mng. pradiadowie, przodkowie, pierworodczy, plemiennicy. b) opiekun. c) dobrodziej.

πατήριός, ó, podeptanie.

πάτος, ó, 1) ścieżka, droga. 2) deptanie, krok, stąpanie.

πάτρα, ἡ, ion. i ep. πάτριη, ojczyzna, rodzina, miasto rodzinne; = πατριά, ród, pochodzenie.

πατραγάδια, ἡ, cnota ojca, przodków.

πατραδελφία i **πατραδελφία**, ἡ, stryjeczni bracia, pokrewieństwo stryjeczne.

πατραδελφός, ó, poet. i **πατρώδελφος**, ó, stryj. **πάτραδης**, dor. zam. πάτριδης, z ojczyzny.

πατραλοία, ó, ojcobójca.

πατριά, ἡ, pochodzenie, ród (ojcowski), familia; tudzież: kasta, szczepludowy.

πατρίδιον, τό, zdrobn. ojczulek.

πατριικός, 3. ojcowski; przysł. πατρικῶς, po ojcowsku.

πάτριος, 3. i 2. ojcowski, pradiadowski, do przodków odnoszący się lub od nich przekazany; przyrodzony, rodowy.

πατρίς, ἰδος, ἡ, (właśc. r. ż. do πατριος), ojczyzsty, ojczysta ziemia, ojczyzna, rodzinne pola, rodzina.

πατριότης, ó, rodak, ziomek, krajowic; swojski. **πατριωτικός**, 3. krajowcowy.

πατριώτης, ἡ, r. ż. do πατριότης, krajowy.

πατρογένεϊς, ó, i **πατρογενής**, krajowy.

πατροδότης, 2. dany od ojca.

πατρόθεν, przysł. od ojca, po ojcowsku, nazwiskiem ojca; τά π., pod względem przymiotów **πατροκασίγητος**, ó, stryj, brat ojca. [ojca.

πατροκτονέω, zabić ojca.

πατροκτονία, ἡ, ojcobójstwo.

πατροκτόνος, 2. ojcobójczy, zabijający ojca.

πατρομήτωρ, ορος, ó, ojciec matki, dziad ze strony matki.

πατρονομία, po ojcowsku panować, rządzić.

πατρονομία, ἡ, panowanie ojca rodziny.

πατρονομός, 2. po ojcowsku rządzący; tak zwal^a się matka, czuwająca nad wychowaniem dzieci; ztąd πατρονομικός, 3.

πατροπαρόδοτος, 2. przekazany od przodków.

πατροπατήρ, ορος, ó, dziad (ze strony ojca).

πατροστερής, ές, pozabawiony ojca.

πατρούχος, 2. z παρθένος, córka dziedziczna, dziedziczka jedynaczka.

πατροφονεύς, ó, ojcobójca.

πατροφόνος, 2. zabijający ojca; ó π., ojcobójca.

πατροφόντης, ó, = πατροφονεύς.

πατρώϊος, ion. i ep. = πατρώος.

πάτρων, ονος, ó, patron. **πατρωνία**.

πατρονομίος, 3. mający nazwisko ojca.

πατρώος, 3. i 2. ojcowski, ojcowy, od ojca przekazany; τά πατρώα, ojcowskie dziedzictwo.

πατρώος, ó, = ἐπίπατος, ojczym.

πάτρως, ó, 2. p. ωος i ω, 4. p. ωα i ων, w l. mng. do 3. dekl., stryj. **πατριως**.

παταλιας, ó, śpiczak, jeleń roczniak.

παύλα, ἡ, spokój, odpoczynek, przestanek, wybawienie, koniec; ukończenie.

παυράκις, przysł. rzadko.

παυρίδιος, poet. = παύρος.

παύρος, 2. poet. mały, drobny, krótki, nieliczny.

παυρονεμύς, 2. uciszający wiatry.

παυσιλύπος, 2. uśmiechający bole.

παυσίπνοος, 2. ulgę sprawiający w niedoli, kojący. [ciel.

παυστήρ, ἦρος, ó, uciszający, leczący, uśmierzający. **παυστήριος**, ó, uśmierzający, uciszający.

παυσική, ἡ, t. c. paύλα.

παύω, ep. inf. praes. παύειν, impf. act. i med. częstotl. παύεσκον i παύεσκετο, aor. 1. act. i med. ep. i poet. παύσα i παύσαμην, aor. 1. pass. ἐπαύθην, pf. pass. πέπαυμαι, f. pass. παυθήσομαι, f. 3. πεπαύσομαι, adj. verb. παυστόν. 1) Czynn. przechl. uciszyć, koniec położyć, ukończyć, uspokoić, uprzątnąć, zostawić w pokoju, cel zakreślić, obrać, złożyć, usunąć, przytłumić, zamknąć, wstrzymać, powściągnąć, odciągnąć, odwieść, ukoić, ułagodzić, τινά i τί, i το τινί, czym; z Inf. l. Part. γελώντα τινα, położyć koniec śmiechowi czujemy. 2) Czynn. nprz., tylko w imperat. παύε, z dom. σεαυτόν, przestań, cyt! 3) Biern. i Med. być uwołnionym, wolnym, uspokoić się, odpocząć, wypocząć, przestać, ustać, skończyć się, wyjść, mieć koniec, zwolnić, odstąpić, zaprzestać, zaniechać, być złożonym, stracić; πέπαυμαι, przestałem, przestaje, kończę, milczę; πέπαυται, skończyło się; πεπαύσομαι, zaraz przestanę; παύσαι, uspokój się; a τινός, n. p. τοῦ σίτου, jeść chleb przestać; περί τινος, opowiadać o kim; 1. z imiesł. ὀφείλωντες, być dłużnymi, uwolnić się od długów.

παφλάζω, bąblić się, bęblic się, szumieć, ryczać, wręć. **αεσίω**.

πάφλασμα, τό, szumienie, szumna chelpliwość.

πάχετος, τό, poet. = πάχος.

πάχηνη, ἡ, dor. — να, ἡ, 1) zmarzła rosa, zron 2) zsiadła krew, posoka.

παχύων, oszronić, szronem pokryć, zmrozić; biern. zsiąść się, stężeć, zrdzewieć; stracić serce.

πάχος, εος, τό, grubość, miąższość, siła, moc, ciężar. **crassitudo**.

παχύδερκος, 2. grubokóry; tępy.

παχύδριξ, τριχος, grubowłosy.

παχύνημος, 2. z grubemi łytkami.

παχυλός, zdrobn. παχύς, grubawy; nieco tępy gliptawy.

παχυμερές, ές, z grubych kawałów złożony.
παχυνευρεώ, mający żyły grube l. nabrzmiałe.
πάχυνσις, ή, zgęszczenie, sprawienie że coś tustem.
παχύνω, tłustym, opasłym zrobić, tuczyć; biern. utuczyć się, pomnożyć się.
παχύς, εια, ό, str. w. παχύτερος, πάσσων, str. n.w. πάσσιος, gruby, tłusty, opasły, mięsisty, tuczny, krzepki, zsiadły, pełny, mocny, silny, ciężki. Rzecz. τὰ πάχια, grubość; tudzież: zamężny, bogaty; tepy, głupi, niezgrabny.
παχυσκελής, ές, grubonogi.
παχυστορέω, grubo wymawiać.
παχυστομία, ή, gruba wymowa.
παχυστομος, 2. z grubą gębą. 2) grubo wymawiający.
παχύτις, ητος, ή, grubość, miąższość, opasłość; tępość, głupota.
παχύτριχος, 2. = παχύδρις.
παχύγυλιος, 2. grubousty.
πέδα, dor. i eolsk. = μετά. **πεδαίρω, πεδαίγμιος**, p. μετ. **πεδαμειβω, πεδάμερος, πεδάορος, πεδάρισος, πεδαυράζω, πέδαυρος, πεδάφρων** p. μετα — i t. d.
πεδάω, 3 l. p. πεδάω, ep. za πεδά, impf. częstotl. πεδάασκον, aor. 1. ep. πέδησα zam. έπ., właśc. pęta na nogi włożyć, okuć w kajdany; ztąd przen. związać, spętać; przen. a) wstrzymać, zatrzymać, powstrzymać. b) osiedlić, usidlić, zmusić, τι τι τινά, i to τινός l. από τινος, czem, l. z Inf. **πέδη, ή**, pęta na nogi, petca, pęcina, więzy. Przen. mus, konieczność.
πεδήτης, ό, więzień, jeniec.
πεδαιος, 3. mieszkańcy równiny, (w Attyce stronictwo).
πεδικός, 3. równy, płaski.
πεδικός, άδος, ή, r. ż. do πεδινός, równy, płaski, na równinie, (będący, rzucony).
πεδινός = πεδαιος.
πεδινητής, ές, obfity na równiny, płaszczysty.
πεδιλον, τό, podszawa; zawsze w l. mng. podszwy; sandały; obuwie, półbukic. 3) pęcina.
πεδινός, 3. równy, płaski; na równinie żyjący.
πεδιον, τό, często w l. mng., równina, pole. z 2. p. imienia, okolica, ziemia, powiat, miasto samo, posada miasta. Poet. przysł. πεδιονδα, na pole, na ziemię.
πεδιονόμος, 2., zamieszkujący pola l. równiny.
πεδιοπιλόκευπος, 2. wrzawę czyniący l. tętniący kopytami o ziemię.
πεδοβάνω, onos, po ziemi kroczący l. stąpający.
πεδοθεν, przysł. z ziemi, z gruntu: od malenstwa, od początku.
πέδοι, i πεδοί, przysł. na ziemię.
πέδον, τό, poet. 1) grunt, ziemia; προς πέδω, na ziemi; πέδω, ku ziemi: ές πέδον, na ziemię. 2) = πεδίον, z 2 p. imienia miasta l. z przym., kraj, bżeg, równina, ziemia. *solum*.
πέδονδα, przysł. i **πεδόος**, na ziemię, ku ziemi.
πεδοθράντηριος, 2. ziemię krwią broczący.
πεδοσπιβής, ές, stąpający po ziemi, lądowy.
πεδοτριψ, ιβος, ό, ή, niszczący pęta.
πέζα, 1) stopa. 2) koniec czego, kraj, szczyt, głowa; szereg. koniec dyszla, πέζη επί πρώτη, na samym końcu dyszla.
πέζακονιστής, ή, pieszy kopijnik.
πέζαρχος, ό, dowódzca piechoty.
πέζεμπορος, ό, handlujący na lądzie.

πεζεταίροι, οι, gwardya piesza w macedońskim wojsku.
πεζευτικός, 3. idący piechotą; ζφα, idący, chodzący.
πεζόβωας, isć piechotą; podróż lądem odbywać; ή πεζουμένη όδός, droga lądem; οι πεζόβωντες, siła lądowa.
πεζικός, 3. pieszy, lądowy. τὸ π., wojsko lądowe.
πεζόβωας, dor. zam. — βόης, ό, właśc. pieszy krzykacz, t. j. walczący pieszo.
πεζοθηρία, ή, polowanie na lądzie. Ztąd πεζοθηρικός. 3.
πεζομαχέω, walczyć pieszo l. na lądzie.
πεζομάχης, ό, = **πεζομάχος**, walczący pieszo.
πεζομαχία, ή, walka piesza l. lądowa.
πεζομάχος, 2. walczący pieszo (na lądzie).
πεζονομικός, 3. odnoszący się do utrzymywania bydła, (zwierząt lądowych).
πεζονόμος, 2. na lądzie władający l. rozkazujący.
πεζός, 3. pieszo idący. 1) pieszy, piechur. 2) lądem idący, lądowy; w ogóle: na stałym lądzie. o konnicy; na wsi, na polu, ή πεζή θήρα, polowanie na lądową zwierzyinę. 3) poziomy, λόγος, prozaiczny. Przysłówk. πέζη, pieszo, na lądzie; prozą.
πει, dor. zam. πη i ποδ.
πειθαρχική, ή, posłuszeństwo z konieczności.
πειθαύω, ορος, iou. **πειθήνω**, mężowi posłuszny.
πειθαρχέω, słuchać przełożonego. τινί. Med. t. s
πειθαρχία, ή, posłuszeństwo.
πειθαρχικός, 3. chętnie słuchający.
πειθαρχος, 2. słuchający przełożonego.
πειθήμων, onos, on, posłuszny.
πειθήνιος, 2. posłuszny lejcom, powolny, powodliwy. 2) kierujący, kielznający.
πειθός, 3. snadnie przekonywający.
πειθω, aor. 1. έπεισα, aor. 2. ep. redupl. πέπειθον, med. έπιπέθην, optat. red. πεπίθοτο, perf. 2. πέπειθα, conj. 1. l. mng. ep. skróc. πεπίθομεν. plsqpf. πεπίθεα, 1 l. mng. synk. έπιπέθμεν, f. med. πείσομαι, f. pass. πεπιθήσομαι, perf. pass. πέπεισμαι, aor. έπέπειθην, adj. v. πεπιστέον, ep. form. pob. **πίθεω** z f. πιθήω, πεπιθήω, aor. έπιθήσα. 1) Czynn. namówić, nakłonić, starać się, przekonać, uprosić, znaleźć posłuchanie, zjednać, poruszyć, ukoić, ulagodzić, zwrabić, zdurzyć, wmówić, omamić; **πειθων**, namowa; ταυτα έπειθε, to zdanie górę wzięło; τινά, τι, u. p. έαυτός, uważać się za przekonanego, wierzyć: τι τινος i τι τι, τινά τι, do czego kogo, kogo o czem; **μειθε**, nająć, zaciagać. Tudzież z Inf., **ώς, όπως**. 2) Biern. i Med. być przekonany, namowionym, najętym, dać się nakłonić, przekonać l. przejednać; ztąd, słuchać, podległym być, stósować się do, być powolnym, ustąpić, wierzyć, zaufać, polegać na czem; a **πεισθη**, ufam, spuszczam się, polegam, opieram się; **πειθόμενος** i **πειπισμένος**, posłuszny, chętny; albo όπό, **έκ, διά τινος**, przez, od kogo, **περί τινος**, dla czego, **εις τι**, do czego, albo **τί**, do czego, w czem; **χαλινοίς**, dać się kierować uzdą; **νοκτι**, usłuchać nocy, u dać się na spoczynek; **γήραϊ**, poddać się nieprzyjemnościom starości; **τινός** = **άκοβεν**, a **τινί** z imiesł., spuszczać się na kogo, l. z inf. z **ώστε** i bez tego, z acc. c. inf. l. **ώς, όπως**.
πειθώ, όος, segn. **οός**, 4. p. **ώ**, 1) bogini namowy i przekonania. 2) dar namówienia, przekonania, przekonywanie. **wnówienie**, oczarowanie; w ogóle: powód, **πειθός**, dobrem słowem. 2) przeko-

wanie, a) ufnosć. b) posłuszeństwo. c) sztuka namówienia l. przekonania.

πείκω, ep. zam. πέκω, czasac; strzydz.

πεινά, ή, ión. i ep. πεινήν, glód. Przen. żądza.

πειναλός, 3 i 2. głodny.

πεινατικός, 3. i **πεινητικός**, 3. zwykle głodny, przymierający głodu.

πεινάω, 2. l. p.—ής, i t. d. inf.—ήν, i ep.—ήμενα, ale i πεινάω, aor. ἐπεινήσα, u Luc. Im. πεινάσας, być głodnym, głodu przymierac; przen. chciwie požądać, τινός, czego.

πειρά, ión. **πειρή**, ή, 1) próba, doświadczenie (tak nabyte), **πειρά**, przy próbie, doświadczeniem, **ὅτι** **πειρή**s, drogą próby; **πειράν** λαμβάνειν, ποιεῖσθαι, καθίσταει, i t. p. zrobić próbę, doświadczyć, wystawić kogo na próbę; **πειράν** λαβεῖν, z doświadczenia wiedzieć, π. δίδόναι, παρέχειν, dać próbę, dowód, próbę wytrzymać, dać się wypróbować, eis **πειράν** ἔρχεσθαι, przystąpić do próby, doznać, dożyć; ἐν **πειρά** γίγνεσθαι, mieć znajomość, obcować; **πειράν** ἔχειν, z doświadczenia wiedzieć; **τινός**, o czym, o kim. 2) próba, przedsięwzięcie, odważenie się; przewaga; **πειρά**, przy przedsięwzięciu; **ζῆλον**, chytry zamysł, napad, utarczka, **πειράν** ἀφορμῶν, przeszyć do napadu; **πειράς** χρήσθαι, doświadczać utarczek.

πειρά, ή, ostrze.

πειράζω, p. **πειράω**.

πειραίνω, aor. ἐπειρήσα, ep. 1) przywiązać, powiązać, τί, ἐκ τινος, do czego. 2) **πειραίνω**.

πειράω, aor. **τίω**, (πειραίνω), lejc, wodze, lina, koniec liny. 2) a) kierownictwo, dowództwo, **πολέμιο**. b) rękojęść, środek (ku skutecznieniu czego), τέχνην l. νίκην, ku zwycięztwu wiodące. c) pętlica, kluczka, sidło, kobyłka, ὀλέθρου. d) koniec, kraj, kraniec, granica, γαγης.

πειράσις, ή, doświadczenie, domaganie się.

πειρασμός, ó, t. c. poprzedz.

πειραστικός, 3. proberczy, odnoszący się do doświadczenia.

πειραστός, rozbojem morskim trudnić się. Biern. być napadniętym przez rozbojników morskich.

πειρατήριον, τό, próba, przedsięwzięcie, przewaga, niebezpieczeństwo w sądzie na gardło. 2) pobyt rozbojników morskich.

πειρατής, ó, rozbojnik morski, korsarz.

πειρατικός, 3. korsarski.

πειράω, f. **πειράσω**, ep. **πειρήσω**, i Med. **πειράομαι**, ión. **πειρέομαι**, 3 l. mng. opt. ión. **πειράω** aor. zam. **πειρήντο**, f. **πειράσομαι**, ep. i ión. **πειρήσομαι**, pf. **πειπέραμαι**, 3. l. mng. plsqpf. ión. **πειπέρατο**, aor. **ἐπειράσθημι** l. **ἐπειράθην** (med. **πρή**), adj. v. **πειρατέον**, z f. pob. **πειράζω** i **πρήζω**, próbować t. j. 1) dążyć, starać się, przedziaść, τί, z Inf. **ὄσ**, **ὄπως**, **μή**, z imiesłowem. 2) próbować, doświadczać, wieść na pokuszenie; 3) badać, wybadać, wypytać, wywiadywać się, szczerze. a) wziąć się do czego, napaść, odważyć się, zawiązać z kim, drzaźnić, zaczepiać, mierzyć się w boju. b) starać się uwieść kogo, odezwać się nieprzyjaciołowi do kogo, oświadczenia nieprzyzwoite robić. c) doświadczyć, w pf., dożyć, wycierpieć, doznać; **πειραθείσα**, z doświadczenia, ale też **πειραθείς**, odezwami ścigany; π. ὄρωντος, ὄριζομένου, doświadczyć czyjej gorliwości, doznać gniewu czyjego, **τινά**, kogo, τί, czego, w czem; **ἀντιβήν** π., mierzyć się z kim, walczyć z kim; tudzież z inf., si lub zd. pyt.

πειρώνς, **νός**, ή, (tylko w 4. p.) pudło wozowe, skrzynia wozowa. **σιρρα**.

πειράω, ep. aor. 1. **πειρά**, pf. pass. **πέπαρμαι** (**πέρας**), przeniknąć na wskroś, **ζῆλον** 1) przedziurawić, przebić, **ζγαά**, **τί** i **τινά**, i to **τινί**, czem, podobnie **περί** **τινι**, a **τινά** **διά** **χειρός**, komu rękę przebić. Biern. **ήλοισι** **πεπαρμένως**, okuty; **πρην. ὀδόνθησι**, przejęty na wskroś, **πριζύμаны**, zdjęty. 2) przebieść, odbyć **do** **κοίνας**, **κέλευθον**, wytrzymać.

πείσα, ή, p. **πειθώ**.

πεισίμβροτος, 2. śmiertelników namawiający, do posłuszeństwa przywodzący.

πεισιχάλης, 2. posłuszny uddzie, powolny.

πεισιρα, τό, lina, cum; tudzież **πλεόνως** z wicin powtórz, powraśło. 2) przekonanie, ufnosć

πεισιμονή, t. c. porzedz. T. s. **πειστήρ**, **ήρος**, ó. **πειστήριος**, 3. sposobny do przekonania, przekonujący.

πεισιτικός, 3. t. c. poprzedz.

πειπέω = **πέκω**.

πέκω, czasac; strzydz; greplować wełnę.

πελάγιος, p. **πελάγιος**.

πελαγίζω, być jakby jeziorem l. morzem, rozlać się jakby morze; być zalanym. 2) być na otwartym morzu.

πελαγικός, 3. lubiący morze, na morzu przebywający.

πελάγιος, 3 i 2. na morzu, morski, na środku morza, na otwartym morzu. Rzecz. ó **πελάγιος**, wiatr morski. Tudzież: na morzu przebywający.

πέλαγος, **ος**, segn. **ος**, τό, morze, otwarte morze; **πρην.** morze niebezpieczeństw, fale, toni, głębokość, obfitosć czego.

πελάζω (**πέλας**), f. **πελάω**, aor. 1. **ἐπέλασα**, ep. **πέλασα** (ao), aor. 1. med. **ἐπελασάμη**, opt. **πελασαίαιτο**, ep. sync. aor. med. **ἐπλήμη**, 3 o. **πλήτο**, l. m. **πλήντο**, perf. pass. **πεπλημένως**, aor. pass. **ἐπελάσθη**, 3. l. mng. ep. i dor. **πέλασθεν**, z form. poet. **πελάω**, **πλάθω**, Med. ep. **πύλοναι**, 1) Czynn. **πρην.** z aor. med. 1. poet. 1) zbliżyć, przybliżyć, przywieść, przysunąć, przyciągnąć, spuścić, **ρογαζύ**, **τινά** i **τί**, i to **εις** **τι**, **ἐν** **τινι**, **οδάσδε**, powalić. 2) Czynn. nprz. i Med. z nprz. ep. **synak.** aor. i aor. biern. **πέλασθῆναι**, zbliżyć się, przybliżyć się, przystąpić, dojsć, podejść, dotrzeć, trzymać się czego, uczerpić się; dalej, dopiać, dosięgnąć, dotknąć, trafić, drasnąć, także z dod. **ἐγγός**.

πελάθω, att. nprz. form. pob. do **πελάζω**.

πέλανος, ó, placek l. kołacz ofiarny; potem w ogóle to, co przy ofiarze w ogniu wrzucano l. wylewano; i tak: o libacyi, oliwa: posoka.

πελαργιθεός, ó, bocianek, młode bociana.

πελαργός, ó, bocian.

πέλας, przysl. blisko, w pobliżu, **τινός**. Rzecz ó π., sasiad, blizki, bliźni, przyjaciel, najblizzy krewny, drugi; ή **των** π., sasiadni kraj.

πελάτης, ó, r. z. **πελάτης**, ή, 1) zbliżający się, sasiad, a **τινός**, kusićiel, **λεκτρον**. 2) = **θής**, sługa najemny, najemnik, służebnica. **ζῆλον** w ogóle: niższy, oddający się w opiekę możniejszemu, klient, klientka.

πελάω, p. **πελάζω**.

πέλεθος, ó, i **σπέλεθος**, guń ludzki, lajno.

πέλεθρον, τό, = **πέλεθρον**, mórg roli.

πέλεια, ή, dziki gołąb.

πελειάς, ή, = **πέλεια**.

πελοιοθρήμων, ονος, żyjącycy gołębi.

πελεκάν, άνος, ό, att. **πελεκας, άντος, ό**, i **πελέκας, άντος**, dor. — **ας, ά**, pelikan, baba; własc. dzięciol.

πελεκάν, siekiera obciąc, przyciąc, ociosąc, lu-
pać, τί, i to τυνί. Aor. ep. **πελεκησα**.

πελεκίζω, siekiera l. toporem ściąc, **τινά**.

πελεκίνος, ό, ptak wodny, z rodzaju pelikanów.

πελεκκίω, ep. zam. **πελεκάω**.

πέλεκκον, τό, trzonek siekiery, toporzako.

πέλεκκος, εως, ion. **ιως**, ep. 3 p. l. mng. **πελέ-
κεσσι, ό**, siekiera, topór ofiarnika, drwala; berdysz.

πελεκκοφόρος, ό, noszący topór, lictor, ceklarz.

πελεμίζω, ep. aor. 1. **πελέμιξα**, aor. ep. pass. **πελεμιχθην**, 1) Czynn. machać, bujać, rozbujać, rozmachać, wstrząsać, τί, n. p. **τόσον**, zgnać, na-
giąć z wysileniem. 2) Biern. i med. gwałtownie się poruszać, zdrzeć, wstrząś się; w Aor. trwo-
żliwie l. szybko uciekać.

πελιδώνς, p. **πελιός**.

πελιδώνω i πελαινω, bladym uczynić.

πελιός, 3. czarniawy, ciemnobrudny, ciemny, siny.

πελιτικός, 3. p. poprzedz.

πελιωρα i πελιδνωμα, τό, miejsce krwią na-
biegle, siniec.

πέλλα, ή, ion. **πέλλη**, faska, szkopek. **πιέτρα**.

πέλλος, 3. czarniawy, ciemny, siny.

πέλημα, τό, podeszwa, stopa.

πελλάζω, służyć jako peltasta, lekkobrojniy.

πελλάριον, τό, mała tarcz, pawęża.

πελλαστής, ό, lekkobrojniy żołnierz, mający zamiast tarczy ciężkiej (**άσις**) lekka (**πέλη**), **στρατις**.

πελαστικός, 3. do peltasty należący; ή π., sztuka wojowania z peltastami; τό π., wojsko pelta-
stów. Stp. nw. **πελαστικώτατα**, jak najlepiej na wzór lekkobrojnych.

πέλη, ή, 1) lekka, mała tarcza bez brzegu, pa-
węża księżycowa. 2) hufiec lekkobrojnych. 3) dzida, żerdź. 4) strój Iba końskiego!

πελοφόρος, 2. lekka tarczę noszący

πέλω, impf. 3. l. p. **πέλσν**, a synkop. **έπε**, dep. med. **πέλωμαι**, impf. 2. o. l. p. **έπλεο**, ep. **έσγν**. **έπλεο**, 3. **έπλετο**, częstotl. ep. f. **πέλοεσσο**. Sf. poet. 1) własc. być w ruchu, ruszyć się, brać się, zbliżyć się, przyjść, zabrznieć, rozlegać się, **όπό, έκ τινος**, od kogo; **έπί τινι**, komu. 2) jak **ει-
ναι**, być, istnieć, znajdować się, często z przy-
miotn. l. imiesl. l. z przyl. **κωκίς**, zło dziać się; **εδ**, dobrze wypaść; tudzież: **κωκίς** od kogo, **έν τινι**, w czem. 3) w Impf. = Aor. **έγένετο**, stało się, przyszło, **τινί έν φρεσί**.

πέλωρ, τό, ep. tylko w 1. 4., potwór, straszdyło.

πελώριος = **πέλωρος**, 3. straszny, potworny; o-
kropny, olbrzymi, potężny.

πέλωρον, τό, = **πέλωρ**, potwór, straszdyło.

πέλωρος, 2. poet. strasznie wielki, olbrzymi, ogro-
mem przerażający; **πέλωρα βιβζ**, ogromne kroki robić.

πέμμα, τό, pieczywo, placek, cukry. W l. mng. wety. Szczeg. placek ofiarny.

πεμματορρός, ό, cukiernik, piekarz placeków.

πεμπάδαρος, ό, dowódzca pięciu ludzi.

πεμπάδομαι, Med. 3. l. p. conj. aor. **πεμπάσσε-
ται**, policzyć sobie na pięciu palcach, liczyć, roz-
ważać, τί.

πεμπάς (eolsk. zam. **πεντάς**), ή, ale i att. piątka, pięcioro czego.

πεμπαστής, ό, liczący, rachmistrz.

πεμπταίος, 3. pięciodniowy, piątego dnia; 5 dni leżący i t. p.

πεμπτάμερος, dor. = **πενθήμερος**, pięciodniowy.

πεμπτάς, ή, = **πεντάς**.

πεμπτημίριον, τό, piąta część.

πέμπτος, 3. piąty; **σπιθαμή** = π. **ήμισπχτειον**, cztery i pół lokcia; π. **και δέκατος**, piętnasty; l. z **μετά τούτων**, sam piąty. **quintus**.

πεμπτός, 3. wysłany, **όπό τινος**, **missus**.

πέμπω, impf. częstotl. **πέμπεσκε**, pf. **πέπομφα**, aor. 1. ep. **πέμψα**, w opt. 3. **πεμψάτο**, adj. v. **πεμ-
πτέον**, 1) Czynn. ślać, wysłać, posłać, prze-przy-
ślać, wyprawić; puścić, wypuścić, rzucić, cisnąć, tudzież: posłów wyprawić, **ζιάδ ό πεμψόμενος**, po-
słaniec, poseł; **πέμψαντός τινος**, z polecenia czy-
jogo; **πέμψασιν ήμιν άντεπεμφεν**, na nasze posel-
stwo odpowiedział.

πέμψω, τί, n. p. λιτάς, kazać prosić; **πόδα**, rójść dokąd; **τινά τι**, kogo ja-
ko co, w charakterze; z inf. l. **τινά z Part. fut.**, aby co czynić, ale i praes., n. p. **έρωτών**, kazać pytać. 2) odesłać, odprowadzić, oddać, przemieścić, odegnać, do domu posłać, **τινά, τινί, προς τι**. 3) przeprowadzić, zaprowadzić, towarzyszyć, (**τήν**) **προπτήν**, orszak l. pochod uroczysty, prowadzić, odbyć procesyą, pochod; **βούς**, w uroczystym po-
chodzie prowadzić; **Βοηδρόμια**, obchodzie uroczystą procesyą. II) Med. 1) **τινά**, posłać po kogo, wo-
łać; i tak też **πεμφθείς**, taki, po którego posłano. 2) w swoim interesie posłać l. wezwać. 3) = Act.

πεμψάβολον, τό, hak ognioy z 5 widełkami, pięciozab.

πέμφξις, υγος, ή, dech, oddech.

πεμφροθών, ύνος, ή, gatunek **ός**.

πέμφω, ή, posłanie, wyprawienie.

πενεσεία, ή, stan l. klasa **penestów**.

πενέστης, ό, sługa, wyrobnik. U Tesalów podbi-
ty naród ilyryjskiego pochodzenia, do posług naj-
niższych używany, niewolnik.

πενεστικός, 3. niewolniczy, służebniczy.

πένης, ητος, ό, wyrobnik, biedny, ubogi, nędzary; stp. w. **πενέστερος**.

πένθηα, ή, t. c. πένθος.

πενθηρά, ή, r. ż. do **πενθηρός**, teściowa, świekra.

πενθηρός, ό, ojciec żony, teść, świekr. Tudzież:
ziec.

πενθώ, ep. 3. dual **πενθειeton** zam. **πενθέeton**,
πενθειeton, inf. **πενθήμεναι** zam. **πενθειν**, skarżyć,
smucić się, narzekać, oplakiwać, **τινά i τινά z im-
miesl.** i to **τινι**, n. p. **γαττέρι**, głodem, t. j. posz-
πενθημα, τό, smutek. [cząc.

πενθήμερος, 2. pięciodniowy; **κατά πενθήμερον**,
co pięć dni.

πενθημιποδιαίος, 2. z pięciu połowicznych stóp
złożony.

πενθημων, 2. bolesny, pełen skarg.

πενθηρης, 2. narzekający, zasmucony.

πενθητήρ, ό, narzekający. **ζιάδ πενθητήριος**,
3. do narzekania, smutku należący.

πενθητικός, 3. zwykle narzekający.

πενθητρια, ή, r. ż. do **πενθητήρ**, narzekająca.

πενθικός, 3. do smutku l. skargi należący. Przysl.
πενθικός, smutno, n. p. **έχειν**, smucić się.

πένθιος, 2. i 3. = **πενθικός**.

πένθος, eos, **έσγν. οος, τό**, smutek, strapienie,
zmarwienie, żal; **δ έν π.**, zasmucony, niepocieszony; **πένθος ποιεσθαι**, kazać przywdziać żalobę;
πένθος προθήσειν στένειν τινί, kazać komu odbyć
zwykle narzekanie nad umarłym; **πένθος άπαλ-
γειν**, odbyć żalobę, **τινός**, po kim, **καρι τινος**, z

powodu kogo 2) przedmiot smutku, żaloba, bieda, cios smutny; sprawiający żalobę.

πενία, ion. — **η**, **ή**, 1) bieda, nędza, niedostatek; w l. mng. = pojed. **πενία**, **ὄπ** **πενίας**, **διά** **πενίαν**, z biedy; **κατά** **πενίαν**, dla swojej biedy; **πρός** **πενίας**, w nędzy. 2) biedni, biedactwo. 3) bogini ubóstwa.

πενιτεύω i **πενητεύω**, biednym być.

πενιχρός, 3. = **πένης**.

πένονμαι, tylko w praes. i impf. (ep. bez augm.) 1) nprz. a) pracować, być zajętym, **περί** **τι**, czem. b) pracą zarobić na chleb, na utrzymanie, służyć; być biednym. 2) przech. przygotować, przysposobić, **τι**.

πεντάγραμμος, 2 pięcioliniowy.

πεντάπυκλος, 2. pięciopalcowy.

πεντάπυρχος, **ὄ**, dowódca 1. dozorca pięciu ludzi. **πενταδραχμία** i **πεντεδραχμία**, **ή**, pięć drachmów.

πενταδραχμος, 2. równy 1. wart 5 drachmów.

πενταετηρικός, 3. co pięć lat obchodzony.

πενταετηρως, 2. i **πενταετής**, **ές**, pięcioletni; przysł. **πενταετες**, przez lat pięć.

πενταετία, **ή**, i **πενταετηρίς**, **ή**, pięćlecie.

πενταετής, **ιδος**, **ή** r. do **πενταετής**.

πεντάζωνος, 2. z pięciu pasami czyli strefami.

πεντάθλεύω, ćwiczyć się w pięciorakiej walce.

πεντάθλιον i **πένταθλον**, **τό**, pięcioraka walka, złożona z **άλμα**, skok; **πίσικος**, rzucanie dyska; **δρόμος**, bieg; **πάλη**, posowanie się; **πηγμή**, kulakowanie.

πένταθλος, **ὄ**, ion. **πενταεθλος**, ćwiczący się w pięciorakiej walce; tudzież: zwycięzca w niej; przten. starający się przejść wszystkich pod każdym względem.

πεντάκις, przysł. pięćkroć. **quinquies**.

πεντακισμύριοι, 3. pięćdziesiąt tysięcy.

πεντακισήλιος, 3. pięć tysięcy.

πεντακοσιάρχος, **ὄ**, dowódca 1. dozorca 500 ludzi. T. s. **πεντακοσιάρχης**, **ὄ**.

πεντακόσιοι, ion. **πεντηκόσιοι**, 3. pięćset. π. και χίλιοι, tysiąc pięćset.

πενταποσιομεδύμνος, 2. mający 500 medymnów rocznego sprzętu; najbogatszy obywatel.

πεντακοσιετής, 3. pięćsetny.

πεντακυρία, **ή**, piąty bałwan, większy niż cztery poprzedzające.

πενταμερής, **ές**, na pięć części rozłożony.

πεντάμηνος, 2. pięciomiesięczny.

πενταζός, 3. pięciokrotny.

πενταπάλαιστος, 2. pięć dłoni szeroki.

πενταπήγης, **ές**, pięciolokciowy.

πενταπήγης, 2. eos, pięciolokciowy.

πενταπλάσιος, i ion. — **πλήσιος**, 3. pięcioraki, pięć razy większy.

πεντάπολις, **ή**, ion. okolica miast pięciu, pięćmieście (Lindos, i Jalisos, Kameiros, Kos, Knidos).

πεντάπους, **ὄ**, **ή**, pięciostopowy.

πεντάπολα, **τά**, budowla z 5 bramami, część Syrakuz.

πενταρχία, **αί**, władza z 5 mężów złożona.

πεντάς, **ή**, = **πεμπάς**.

πεντασπιδάριος, 2. pięciopiędziowy.

πεντασταδίαος i — **στάδιος**, 2. pięć stadów

πενταστομος, 2. z pięciu uściami. [dług.]

πένταχα, **πενταχή** i **πενταχόδ**, przysł. w pięćciomasób, w pięciu oddziałach.

πέντε, **οί**, **αί**, **τά**, niejedn. liczb., pięć.

πεντακάδεκα, piętnaście.

πεντακαίδεκαναΐα, **ή**, liczba 15 okrętów.

πεντακαίδεκαπλασιών, **ονος**, piętnastokrotny.

πεντακαίδεκατάλαντος, **οίκος**, majątek piętnastu talentów.

πεντακαίδεκατος, piętnasty.

πεντακαίδεκήρης, **ές**, z piętnastu szeregami wio-

πεντακαίδεχήμερος, 2. piętnastodniowy. [sel.]

πεντακαϊκοστός, 2. dwudziesty i piąty.

πεντακαιπεντηκονταστής, **ές**, pięćdziesięcioletni.

πεντακαιτριακοντούτης, **ές**, trzydziesty i pięcioletni.

πεντέπους, p. **πεντάπους**.

πεντεσούριγγος, 2. **έξλον**, dyby (z 5 dziurami, dla nóg, ramion i karku.)

πεντετάλαντος, 2. ważący pięć talentów.

πεντετηρικός, 3. **πεντετηρίς**, **πεντετής**, p. **πενταετής**...

πεντήκοντα, liczb., pięćdziesiąt.

πεντηκοντάδραχμος, 2. wart 50 drachm.

πεντηκονταετής, **ές**, pięćdziesięcioletni; r. **ή** jest **πεντηκονταετής**, **ιδος**.

πεντηκοντακαιτριετής, **ές**, 53 letni.

πεντηκοντακάρητος, 2., pięćdziesięciogłowy.

πεντηκοντάλιτρος, 2. pięćdziesiąt litrów ważący.

πεντηκονταρχεω, być pentekontarchem.

πεντηκονταρχία, **ή**, urząd pentekontarcha.

πεντηκόνταρχος, **ὄ**, dowódca 50-ciorzędowca.

πεντηκόντερος, **ή**, = **πεντηκόντορος**.

πεντηκοντήρ, **ήρος**, **ὄ**, = **πεντηκοστήρ**.

πεντηκοντηρικός, 3. **ή**, sc. **ναύς**, p. **πεντηκοντορτικός**.

πεντηκοντόργουος, 2. pięćdziesięciu morgów.

πεντηκοντόριος, 2. pięćdziesięciu sążni.

πεντηκοντόπαις, **ὄ**, **ή**, od 50 dzieci 1. z 50 dziećmi.

πεντηκοντορικός, 3. pięćdziesięciorzędowy.

πεντηκόντορος, **ή**, z dod. 1. bez **ναύς**, okręt z 50 rzędami wiosel.

πεντηκοντούτης, **ές**, p. **πεντηκονταετής**.

πεντηκόσιοι, ion. = **πεντακόσιοι**.

πεντηκοστέω, podatek z jednej pięćdziesiątej części wybierać, odcłać.

πεντηκοστήρ, **ήρος**, **ὄ**, dowódca 50 ludzi.

πεντηκοστολόγος, **ὄ**, poborca 1. dzierżawca cła od towarów wprowadzanych do kraju.

πεντηκοστός, 3. pięćdziesiąty: **ή** **πεντηκοστή**, część pięćdziesiąta, dwa procent cła, cło.

πεντηκοστός, **ὄος**, **ή**, liczba pięćdziesiąt, oddział żołnierzy, czwarta część lochu.

πεντήρης, **ές**, z pięciu rzędami wiosel czyli burnic.

πεντηρικός, 3. t. c. poprzedzaj.

πέντοσος, 2. = **πεντάσος**, pięciogaleziowy, pięciotramienny.

πεντόργουος, 2. pięćsążniowy.

πεντόβολος, 2. pięciu obolów, **πεντόβολον** **ή** **λί** **ά** **σασθαι**, za pięć obolów być sędzią.

πέος, **εος**, **τό**, i **σπέος**, członek męzki wstydliwy.

πεπαίνω, f. pass. **πεπανθήσθαι**, przyprowadzić do dojrzałości; przten. złagodzić, umiarkować; biern. też: rozrzącać się. 2) nprz. dojrzeć, zmieknąć.

πεπαίητος i **πεπαίητος**, p. **πεπών**.

πέπαιμαι, p. **πάσμαι**.

πέπανσις, **ή**, przyprowadzenie do dojrzałości, dojrzewanie.

πεπαρσέν, ukazać, wystawić na widok.

πεπάσμην, p. **πατέσμαι**.

πέπειρος, 3. i 2. dojrzały; łagodny, miękki.

πέπειρότης, **ή**, dojrzałość. [ufnie.]

πεπειρισμένος, przysł. (**πέθω**), zuchwale, śmiało,

πέπερι, εως i εος, ión. ιος, τό, pieprz, drzewo pieprzowe.

πεπιθάνει, p. πείθω.

πεπλανημένος, przysł. (πλανάω) tulając się.

πεπλασμένος, przysł. (πλάσσω) nieszczerze.

πέπληγον, p. πλήσσω.

πέπλω, ό, i πέπλωμα, τό, 1) pierwotn wszelka tkanina; raituch, szata, okrycie, dera, koc, ko-bierzece, εν πέπλοις, w tkaninie. 2) szczeg., w l. mng. odzienie, płaszcz, okrycie; zwł. peplos bogini Ateny.

πεποιθήσις, ή, ufność, zaufanie.

πέπωται, p. πορεύω.

πεπτώς, p. πίπτω l. πτήσσω.

πεπτός, 3. gotowany, przeżuty.

πέπων, ονος, 2. stp. w περαιτέρος, 1) właśc. uważony na słońcu, ztąd, dojrzały. 2) przyn. a) miękki, łagodny. b) miły, drogi. c) w złém znac. niewieściuch, tchórz.

περ, enklit. part. 1) bardzo, wcale. 2) w każdym razie, przecie, przynajmniej, przy imiesł. i przyn. gdzie ów domyśli, jakkolwiek, choć; przy rzeczown., nawet, przy ει, εαν, jeżeli w ogóle; διότι περ, właśnie z tej przyczyny dla czego; διότι περ, dla tego właśnie; óτε περ, gdy właśnie, o tym samym czasie; óίός περ, tak właśnie, jak.

πέρα, przysł. po za; dalej; dłużej, po nad, nad, więcej; nad miarę; wbrew; = πλήγ, oprócz, z 2. p.

πέρα, ή, przeciwległy kraj. [strony.

περαθεν, przysł. z przeciwległej l. przeciwniej

περαιή, ή, sc. χώρα, ión. zam. περαία, przeciwle-

gły brzeg, tynós.

περαίνω, aor. έπέρανα, pf. pass. πεπέραμαι, poet.

περαίνω 3. pf. pass. πεπειραμαι, do-wy-konać,

do-u-konczyć, uskutecznić, wypracować, τί. Szczeg.

a) dopiąć, τί. b) prowadzić do celu, wieść, έπι-

τι. c) mówę rozszerzyć, roztrząsać, opowiadać, τί

i περί τινος. Biern., przysł. do skutku, stać się;

tó περανόμενον, praca postępująca, τινί, przez co.

περαιώω (περαν) 1) Czyna. a) przeprowić na

przeciwny brzeg. b) przez co przeprowić, prze-

wieść, τί, i to τινί, na czem. 2) Biern. z fut.

med., przeprowić się, przejechać, przebyć, przejść,

przybyć, τί, διά τινος, przez co.

περαιτέρος, stp. w. do πέρα, dalej prowadzący,

dalszy; przysł. περαιτέρω, dalej, w wyższym

stopniu, więcej, za daleko, gorzej.

περαν, ión. i ep. **πέργη**, 1) przysł. a) po drugiej

stronie. na drugim brzegu. b) na drugą stronę

ładu, przez, po za, εις τι, dokąd po drugiej stro-

nie; ή π. γή, naprzeciwległy kraj; τό π. τινός,

przeciwległy brzeg czego; τό π., to co jest l.

dzieje się po drugiej stronie. c) ze sł. περάν =

πέρα, dalej. 2) przym. z 2. p., po którym często

stoi a) po drugiej stronie, po za. b) naprzeciwko.

περαντικός, 3. sposobny, zdatny do ukończenia,

wnioskowania.

πέρας, ατος, τό, cel, granica, kraj, kraniec, wy-

padek, πέρας έχειν, osiągnąć największej dosko-

nałości, τινός. — Przysł. πέρας i τό πέρας, ukoń-

czenie, wreszcie. — 2) = τέλος, najwyższa władza

wykonawcza, sędziowi: trybunał najwyższy.

περάσμος, 2. do przejścia, przetyt.

περάσις, ή, przeprawa; przen. wywabienie.

περατοειδής, ές, ograniczonej natury.

περατός, 3. po drugiej stronie, na drugim końcu;

ή περάνη, sc. χώρα, pogranicze, εν π., na koncu

drogi, na widokregu.

περατός, ión. **περγτός**, 3 i 2. = περάσιμος.

περατώ, kończyć, ograniczyć.

περάω, (πέρας) inf. ep. περάαν, impf. częstotl. περάσασθε, fut. περήσω, inf. περησέμεναι, 1) przeni-knąć; przetrząść, przejść, przekroczyć, przebyć, przejechać, przepłynąć, przyn. przewlec się, prze-cisnąć się, διά τινος; a τινός έξω, wystąpić z czego; τόν βίον, przepędzić. 2) dojść do kon-ca czego, przekroczyć; za daleko się posunąć, τί.

περάω, f. περάσω, att. περώ, ep. περάσσω, pf. pass. πεπέρημαι, przez moze przedać, τινά λή-μνον, kogo do Lemnu.

περγαμον, τό, a głównie w l. mn. **περγαμα**, τά, zamek, osobliwie Troi.

περγαμος, ή, t. c. poprzedz.

περδοκοτόρος, ό, ή, chowający kurapatwy.

περδιξ, ικος, ό, ή, kurapatwa.

περδω, zw. περδωμα, perf. πέπορδα, piardnąć.

περρηθεν, ión. zam. περαθεν.

περητός, p. περατός.

περθηω, aor. έπερσα, aor. 2. έπραθον, f. med. ze

znac. biern. πέροσμαι, inf. aor. 2. med. sync.

πέρθαι, 1) zburzyć, zniszczyć, spustoszyć, zgła-

dzić, τί i τινά, i to τινί, czem, wydrzeć. 2) upo-

lować, zrabować, zdobyć.

περί, A) przysł. 1) koło, w koło, w okolicy. 2)

nadzwyczajnie, niezmiernie, w wysokim stopniu,

wybornie, (zwykłe περί akcentowane), bardzo. B)

przym. 1) z 2 p., koło; pod względem, we wzgle-

dzie, co dotyczy, co się tyczy, dla, z, o, przeciw,

przed, nad, περί πολλού ποιεΐσθαι, wysoko cenić;

περί παντός, nad wszystko; τά περί τινος, stan,

okoliczności, los, wypadek, przebieg; niekiedy =

τί. 2) z 3 p., koło, w koło na okół, obok, przed,

przy, nad, na, περί δουρι πεπαρμένη, w koło re-

żna. Rzadziej przenosn. o, dla, po słowach oba-

wy, odważyć się, i t. p. l. z κήρι, θυμω, wser-

cu, w duszy, przy sł. φιλεΐν, έχθαΐρειν i t. p. 3)

z 4 p., koło, na okół, w okolicy, w bliskości; przed

l. po nad czem, po boku czym, u, w, περί αυτά

καταρρεΐ, runąć na siebie, zapasć się w sobie; αί

περί τά στενά μάχη, walki w cieśninie; ή περί

τινα άρετή, w świadczono komu przysługi. Przen.

pod względem, w obec; o czasie i przy liczbach:

około, prawie, ztąd ó περί τι, obeznani z czem;

ó περί τινα, stronicy, zwolennicy, towarzysze,

óλνιερze, słudzy, orszaki; ludzie jak on; τά περί

τινα, dzieje, wypadki; τά περί τι, przebieg, przy-

rzadzenia, okoliczności czegoś; τά περί τας ναύς,

marynarka; τά περί τούς θεούς, kult, obrzędy re-

ligijne; τά περί τας τάξεις, taktyka. Πέρι anastro-

fowane zam. περί stoi: a) gdy po rzeczowniku

rzadzonym stoi. b) w znac. przysłówka. c) za

περίεστι.

περιαγγέλλω, w koło zawiadomić, wezwać, za-

dać, nakazać; z Inf. l. τί, n. p. σίδηρον, nakazać

dostawę żelaza.

περιαγείρω, w koło zbierać. Med. dla siebie.

περιαγής, ές, zgięty w koło, złamany.

περιαγγυμι, w koło złamać. Biern., o głosie: la-

mac się, rozlegać się w koło.

περιάγω i Med. **περιάγομαι**, oprowadzić, przy-

sobie mieć, obwozić, obnosić; przyn. w mowie

oprowadzać, balamucić, mięszać. τινά l. τί, τώ

χεΐρι, na plecy wykrocić, aby je związać. Nprz.

tulać się, gapiąc się chodząc.

περιαγωγούς, ό, oprowadzający; maszyna do ob-

racania.

πριαγωγή, ή, oprowadzenie, obrócenie, procy; manowce, podstęp.
πριφάδω, w kolo opiewać.
πριαφρέω, w kolo oglądać, obejrzed.
πριαρπτός, 3, w kolo ujęty, co odjąć można.
πριαρτέω, aor. πριαρτίλον, 1) Czynn. i Biern. a) w kolo odjąć, τί, szceg. mury zniszczyć, rozebrać. b) odjąć, znieść, odebrać, όπλα τινός, rozbroić. Biern. być wyzutym, τί, z czego. 2) Med. a) sobie co (przylegającego w kolo) odjąć. b) odpięczętować. c) w kolo znieść, wydrzeć, τί, i to τινός, komu l. z czego.
πριαροντίζω, zewszad włócznieą rzucać.
πριαρτάω, 2. 1) do okręcania. 2) obnoszony, wszędzie znany, głośny.
πριαρτέω, gwałtowny ból zewszad czuć, boleśnie być dotkniętym, τινί.
πριαρλήγς, ές, gwałtownym bólem dręczony.
πριαρλέγω, w kolo namaścić l. pomazać.
πριαρλλα, przysł. przed inbmi, ός, szcególnie.
πριαρλουργός, 2, purpurą farbowany.
πριαρρμα, τό, zawieszone, amulet, sympatyczny srodek.
πριαρμπέχω, 1) czynn. otoczyć, τί, μετά τινος. 2) Med. osłonić się.
πριαρμπίσχω, p. poprzedz.
πριαρμόνω, w kolo obronić, zaslonić.
πριαρμορίνονμι, przebrać, odziać w kolo.
πριαρνήθεω, kwitnąć w okolo.
πριαρνήλέω, posypać na co.
πριαρπλώ, rozwinąć, rozszerzyć na czem.
πριαρπτος, 2, w kolo zawieszony, zewnetrzny; τό π., amulet.
πριαρπτω, 1) Czynn. zawiesić w kolo; udzielić, sprawić, zrzadzić, ściągnąć, τί, i to τινί, komu. 2) Med. zawiesić sobie, τί.
πριαρρμόζω, w kolo przymocować.
πριαρρόω, przeorać.
πριαρρτάω, w kolo zawiesić.
πριαρρσις, ή, modulacja głosu.
πριαρστράπτω, w kolo błyskać.
πριαρσχολέω, trudnić się czem.
πριαρωγή, ή, światło w kolo, oświetlenie.
πριαρωγος, 2, oświetlony.
πριαρωτολογία, ή, chępliwosć, chwamba.
πριαρωχένιος, 2, w kolo szyję otaczający, στραπτός, naszyjnik.
πριαρβάδην, przysł. obchodząc, okraczając.
πριαρβάνω, aor. 2. περίβην, chodzić w kolo, obchodzić; do uszu dojść; stawić się w okolo kogo, wystąpić przed, zaslonić, zakryć, bronić, τινός i τινί.
πριαρβάλλω, plsqpf. pass. 3. o. l. mng. ión. περιβλάτο zam. — βληγτο, 1) Czynn. i Biern. 1) obrzucić, położyć l. ściągnąć w kolo; opleść, obciąsnąć, objąć, otoczyć, spętać, oslonić, obwinąć, usidlić, zawikłać, τινά l. τί. Szczeg. τί τινι, przypisać co komu, przeniesić, zlać, dać komu, przekazać; τινά τοις κακοις, pograżdżyć w nieszczęściu, strazić; δίκη, zawikłać. Biern. εν τω περιβεβλημένω τόπω, w tém otoczeniu, w tym obwodzie; περιβεβλημένος τι, odziany, w co włożony. 2) zapędzić, τί, objechać oplynąć. 3) wyrzucić po za co, przewzyszyć, górować nad kim, τινά, i to τινί. II) Med. 1) włożyć na siebie, okryć się, przywdziać. Przen. przywlaszczyć sobie, opanować, zagarnąć, zająć, zdobyć, podbić, w moc dostać, zabrać w plon, dostać, dostąpić, τί, i to τινί, czem. 2) oprowadzić sobie co, obwieść, otoczyć się czem, τάφ-

ρον, groblą; τί l. τινί, w kolo czego. 3) okrzęcić się, obrócić się, κόκλω, położyć się w kolo, osaczyć, okopać, zamknąć.
πριαρβουρίδες, αι, rękawiczki damskie.
πριαρβουρς, 3, bardzo ciężki.
πριαρβιβρώσκω, w kolo ogryść, ogłodać
πριαρβιτώ, przeżyć.
πριαρβλαστώνω, w kolo wypuszczać.
πριαρβλεπτος, 2, w kolo oglądany, podziwiany, τό l. τά π., slawa, chwalebność.
πριαρβλέπω, przyglądać się, τινά, przen. mieć wzgląd, τί, na co. Med. być podziwianym.
πριαρβλεψις, ή, oglądanie; przezornosć.
πριαρβλημα, τό, osłona, pokrycie.
πριαρβλόζω, πριαρβλώω, w kolo szumieć.
πριαρβόητος, 2, a) okrzyczany, zawołany, osławiony. b) głośny, słynny, sławny. 2) wrzawa otoczony.
πριαρβόλιον, τό, odzienie, szata.
πριαρβολή, ή, 1) zarzucenie, χριστών, uścisk. — włozenie. 2) luk, obwód, τινός, manowiec. 3) ubieganie się o co; cel.
πριαρβολος, ό, otoczenie, zamknięcie; mury.
πριαρβολεω, 2, otaczający.
πριαρβορμβέω, w kolo szumieć.
πριαρβουνος, 2, pagórkami otoczony.
πριαρβραχίονος, 2, otaczający ramię; τό π., opaska ramienna, naramiennica.
πριαρβρόχος, 2, w kolo pochłaniający l. ziejący.
πριαρβρώω, w kolo zapachać.
πριαργειος, 2, opasujący ziemie.
πριαργενητικός, 3, górujący, przemożny.
πριαργίνομαι, ión. i późn. γίνομαι, być góra, przewyzszyć, τινός, τινά, kogo, τινι, w czem, czem. 2) pozostać, przeżyć, ocaleć, wybawić się, τινός, z czego, ujsć; wypaść, dobry mieć obrót. pójsć (składnie, εθ), wynikać.
πριαργλαγής, ές, pełen mleka.
πριαργληνομαι, 2, żrenice obracać, oglądać się.
πριαργλωξ, ό, ή, w kolo odliczami otoczony.
πριαργλωσος, 2, cięty w jezyku.
πριαργλάπτω, nawrócić; oplynąć, τί.
πριαργρραμμα, τό, miejsce ogrodzone.
πριαρραπτος, 2, ogrodzony, εκ π., z ciasnego obvodu.
πριαρραφή, ή, opis, rys, obwód, ślad.
πριαρράφω, opisać, określić, liniami oznaczyć, τί, τινί. Biern. w zarysie być przedstawionym. Przen. ograniczyć.
πριαρρέθς, ές, bardzo bojaźliwy l. przestraszony, τινί, z l. μη. Rzecz. τό π. trwoga, obawa. Przysl. — όδως, trowżenie, lęklivie.
πριαρρέθω, ep. aor. περιρθεσα, pf. περιρθειδα (ze znac. cz. ter.), bardzo się obawiać, z μη l. 2 p. czego, τινί, o kogo.
πριαρρειπνον, τό, stypa (pogrzebowa).
πριαρρειξιος, 2, obu rąk równie biegle używający; zregny, obrotny, chytry.
πριαρρειραιον, τό, naszyjnik; od πριαρρειραιος, 2. okalający szyję. collaris.
πριαρρειςμος, ό, przepaska, pas.
πριαρρειδω, przewiaząć w kolo. Med. sobie, τί.
πριαρρειδωμι, 2, dać, podać w kolo. Med. zalożyć się, stawiać co za co, z 2. p. dać w zakład, έμειθεν αβτς, siebie sama; tudzież περί τινος, o co, lub ει μη. [rem.
πριαρρειδνω, obracać w kolo. Med. obracać się w.
πριαρρειδνησις, ή, obracanie się w kolo.
πριαρρειδνος, ό, ή, lazega, rozbojnik.

periōdō, stara ep. form. zam. periōdeidō, bardzo się obawiać, τινί, o kogo; μή. **πειδωκόω**, ze ws wszystkich stron ścigać. **περιδραξίς**, ή, objęcie rękoma. **περιδράσσομαι**, att. — **τρομαί**, objąć rękami. **περιδρομή**, ή, obieg, obieganie. **περιδρομος**, 2. obiegający, kulisty, kołowy. 2) biern. co w kolo obiedz można, otwarty na wszystkie strony. 3) otaczający, osłaniający. **περιδρομος**, ó, obieg; chodnik w okolo czego. **περιδρόπω**, w kolo rozdrapać, biern. περιδρόφθη ἀγώνιας, ramiona jej poszarpano. **περιδύω** = περιδύομαι. **περιδύω**, w kolo wpuścić. Med. i nprzech. czasy; rozebrać się, ep. aor. 1. περιδύσα. **περιείδω**, p. περιούρω. **περιειλέω**, obwiązać w kolo. **περιεϊλησις**, ή, obwiązanie w kolo. **περιειλίσω** zam. περιεϊλίσω. **περιεϊμι** (εϊμι) 1) być w kolo. 2) być nad l. przed kim, przewyższając, τινά τι, kogo w czem; w prozie częściej τινί, przechodzić. 3) przeżyć, ocalić, w zdrowie. Zład: zostać się, resztować, τοσοῦτον μῖσδος πρὸς ἐμῆ, tyle zostaje wam jeszcze. — περιεϊστί τινι ἐκ τινος, ma z tego, zład pochodzi, że; τὰ περιόντα χρήματα, reszta, stan kasy; ἐκ τῶν περιόντων ταῦτα ποιῶ, z zużycia: bez potrzeby; tudzież: wypadać, jako wypadek zostać się. **περιεϊμι**, (εϊμι) obejść, obchodzić, τί, κατὰ πάντων τινι, w tyle obejść; przejść kolejną na kogo, τί ἐξ τινά, o czasie, minąć, upłynąć. 2) przech. obejść, przebieść. **περιεϊρω**, ioh. i staroat. **περιεϊρω**, zamknąć, otoczyć, ἐν κύκλῳ, w kolo, τί, τινά. **περιεϊρω**, wprawić, wstawić, zaczopowsić w kolo, przyłocować. **περιεϊκτικός**, 3. zawierający w sobie, ogólny. **περιεϊλασις**, ή, objeżdżanie, droga do objazdu. **περιεϊλάω**, 1) czynn. pędzić na okół; biern. zeswład być ciśnionym, τινί, czem. 2) pozorn. nprz. objeżdżać, objechać, pociągnąć na okół, otoczyć, τί l. τινά, kogo w kolo czego. **περιεϊλάωσις**, ή, obieźnienie, okrażenie. **περιεϊλάω**, att. — **εϊτω**, wic l. kręcić w kolo, sprawić że się coś obraca. Med. opleść się w kolo, opasać się; oszukać, περιεϊλιττόμενος, w zakretach, περιεϊλιχθεϊς ὅπῳ γήης, w splotach zakręciwszy się pod ziemie. **περιεϊλω**, ciągnąć l. wlec w kolo, τινά, i to τί, pod względem, czem. Biern. dać się wlec na okół. **περιεϊνωμι**, p. ἐνωμι. **περιεϊπω**, aor. act. περιεϊσπον, pass. περιεϊφθηγ, f. pass. περιεϊφομαι, być zajętym czem, chodzić kolo czego, pilnować czego, usługiwać, zawiadować, pielęgnować, postępować z, szanować, cenić, τί l. τινά, i to ἄτε, ὡς τι, jako co, l. τινί, czem. **περιεϊργάζομαι**, Dep. med. trudzić się niepotrzebnie, coś niepotrzebnego robić; περιεϊργαστέον, trzeba jeszcze więcej czynić; tudzież, ciekawie dbać o co (niepotrzebnego); wmięszać się do, τινί, τί. **περιεϊργία**, ή, staranność, pilność; zwł. przesadzona gorliwość; drobnostkowość, trwożliwość, zajmowanie się rzeczami nie swojemi, ciekawość. **περιεϊργος**, 2. zbyt gorliwy, dbający o cudze sprawy, niepotrzebnie ciekawy, wścibski, τινί l. z imiesl. = przysłówk., zbytecznie, niepotrzebnie; περιεϊργον z dom. ἐστί i z Inf., niepotrzebną jest

rzeczą. Rzecz. to π., zbyteczna troskliwość, staranność, τινός, o co. **περιεϊρωγ**, p. περιεϊργω. **περιεϊρομαι**, obejść w kolo, kolejną obejść; dojść nakoniec dokąd, ἐς τι, τί, trafić, osiągnąć nareszcie; przejść na kogo, przelać się. 2) obchodzić, τινή πόλιν, po mieście; τινά, otoczyć pośrednie, zażyć podstępem, oszukać, zdurzyć, obalamucić, omamić, uprzydzić, a o czasie, minąć, upłynąć. 3) = περιπίτω, pogrążyć zię, wpaść. **περιεϊσθίω**, w kolo ogrzyść. **περιεϊσκεμμένοω**, przysl. (περιεϊκέτομαι) oględnie. **περιεϊσκατος**, 2. prawie krancowy; τὰ π., obwód. **περιεϊσφωδ**, 2. dobrze uwarzony. **περιεϊχω**, f. περιεϊχώω, med. περιεϊξομαι, aor. 2. med. περιεϊχόμεγ, imp. περιεϊχω, z f. pob. **περιεϊχω**, I) (Czynn. 1) w kolo uchwycić, objąć, uściśkać, otoczyć, okolić, w kolo obsadzić, zamknąć, ścisnąć, τινά i τί, i to κύκλῳ. 2) sterczeć po nad czem, górować, przewyższać, zwyciężyć; to περιεϊχον, górująca część. II) Med. ucpić się, trzymać się, silnie uwiesić się, być kim l. czem zajęty, polegać na czem, spuszczać się na co, ubiegać się o co, prosić usilnie; objąć, ogarnąć, zasłonić, bronić, τινός l. τί, τινά, l. z inf. **περιεϊζαμνωδ**, przysl. bardzo silnie. **περιεϊζω**, w kolo wręć, kpicieć. **περιεϊζυγος**, 2. i **περιεϊζυξ**, τὰ περιεϊζυγα, rzemienie zapasowe. **περιεϊζομα**, τό, pas, fartuch, szorc. **περιεϊζώνωμι**, (i περιεϊζώνω), opasać. Med. opasać się, τί, czem podkasać; περιεϊζωσμένος, zakasany, gotów. **περιεϊζωστρα**, τὰ, pas, fartuch. **περιεϊγγέομαι**, oprowadzając pokazywać, τί τινι **περιεϊγγησις**, ή, zarys, obwód; opis. **περιεϊγγησις**, ó, oprowadzający, tłumacz, opowiadacz. **περιεϊγώ**, obejść w kolo, kolejną dojść, osiągnąć, przejść na kogo. **περιεϊλυσίς**, ή, a) obieg. b) obchodzenie. **περιεϊρμεκτέω**, ioh. we wielkim być strapieniu, oburzyć się gwałtownie, odchodzić od przytomności z rozjątrzenia, unieść się, τινός, nad, dla, o, τινί, o co l. z Imiesl. i ὡς, ponieważ. **περιεϊρχέω**, w kolo bismieć, zagrzmić. **περιεϊρχησις**, ή, rozleganie się w kolo. **περιεϊραμβήης**, ἐς, bardzo zdumiony. **περιεϊρθείωσις**, ή, kadzenie na okół. **περιεϊρθεμος**, 2. bardzo ciepły. **περιεϊρθεσις**, ή, przywdzianie, opasanie. **περιεϊρατός**, 3. i 2. włożony, szczeg. fałszywy włos, dorobiony, peruka. **περιεϊρέω**, z dod. l. bez κύκλῳ, biedz na okół, opasać, okrać się w kolo, τί, czego. **περιεϊρεφωδ**, w kolo starannie oglądać. **περιεϊρλασις**, ή, zgniecenie, przyciśnięcie, od **περιεϊρλάω**, zgnieść, przycisnąć w kolo. **περιεϊραύω**, w kolo zlamać. **περιεϊρακτέον**, adj. verb. (περιεϊρέω) trzeba biedz w kolo. **περιεϊρηγέω**, w kolo l. bardzo narzekać. **περιεϊρηκώω**, ogrodzić. **περιεϊρούπω**, w kolo zerzec. **περιεϊρωμος**, 2. bardzo rozgniewany; przysl. περιεϊρώμωδ, ἔχει, być mocno rozgniewanym. **περιεϊθύω**, w kolo ofiarować. **περιεϊθωρακιδιον**, τό, na napiersniku (zbroji) noszona suknia.

περιάπτω, w kolo obrazici, zranić.
περιάχω, brzmieć na około.
περιίζω, siedzieć w kolo. Med. oblegać, *τινά*.
περιππεύω, objeżdżać w kolo, *τί*.
περιπτεμαι, lecieć naokolo.
περιίστημι, 1) czynn. a) stawić, polozyć w około czego, *τινά* l. *τί*, i to *τινί* l. *περί* *τι*. b) przeln. w kolo sciągnąć, grozić, przenteść, sprawić, wzbudzić, wpoić, *τί* i to *τινί*, *εἰς* *τινα*, na kogo. 2) Czynn. nprz. (aor. pf. i plsqpf. act.) wraz z *Med.* i aor. biern. a) z dod. l. bez *κόβλω*, stanąć na około, otoczyć, osaczyć, zamknąć; *οἱ* *περιστώτες*, stojący na okół, sluchacze; przeln. zagrazać, objać, ogarnąć, uchwyścić, opanować, mnożyć się, wyrastać, wywiązać się, *τινά*, *τί*, *τινί*. b) przestawić się, zmienić się, *τινί*, n. p. *τοῦ* *αντιον* *τινί*, mieć dla kogo przeciwny skutek l. obrót wzięść przeciwny, wręcz przeciwnie wrażenie wywizęć; zwykle *ἐς* *τι*, na co, ale *ἐς* *τοῦτο*, do tego stopnia. 3) Med. w aor. *κόβλων*, kazać złożyć w kolo, w około siebie. Tudzież: ustąpić na bok, z drogi, unikać; obawiać się.
περιῖσχω, p. *περιέχω*.
περιῖτον, adj. v. (*περιεῖμι*), trzeba obejść.
περικαῖός, *ες*, w kolo zapalony; *περικαῶς* *ἔχεν* *τινός*, być zakochanym w kim
περικαθαίρω, w kolo oczyścić.
περικαθάπτω, w kolo zaczepić. Med. włożyć na się.
περικάθαρμα, *τό*, = *κάθαρμα*, wyrzut.
περικαθέξομαι, w kolo obsiąść, otoczyć.
περικάθημαι, w kolo sieść, *τινά*, kogo, *τί*, oblegać.
περικαίω, biern. — *κέαυμαι*, w kolo palić, zapalić.
περικαῶω, być w nieszczęściu, rozpaczać, *τινί*.
περικάκησις, *ή*, wielkie nieszczęście, rozpacz.
περικαλίνθησις, = *περικυλίνθησις*.
περικαλλής, *ες*, w kolo bardzo piękny.
περικάλυμμα, *τό*, pokrycie, osłona.
περικαλόπτω, pokryć, zaslonić, *τινά*, i to (*ἐν*) *τινι*.
περικαλύφω, *ή*, oslonienie, zakrycie.
περικάρπτω, nagiąć, nawrócić; nprz. wrócić.
περικάρπιον, *τό*, torebka nasienna, lupina owocowa.
περικατάγνυμι, w kolo złamać; rozedrzeć.
περικαταλαμβάνω, w kolo objać, otoczyć, zamknąć, chwycić, smucić; dosięgnąć, doścignąć. Zgad — *περικατάλητος*, chwytany przy czem.
περικαταλείπω, pozostawić.
περικαταρρέω, w kolo spływać, przeln. zapadać się.
περικαταρρήγνυμι, w kolo zedrzeć.
περικατασφάζω, — *ττω*, w kolo zarzczać l. zabić.
περικάτημαι, ioń. zam. *περικάθημαι*.
περικαύσις, *ή*, opalenie w okół.
περικαῶω, p. *περικαίω*.
περικεμαι, dep. med. 1) w kolo leżeć, coś otaczać, *τινί*, w objęciu kogo trzymać. Przen. *οὐδέ* *τί* *μοι* *περικεῖται* = *οὐδέ* *τί* *πλέον* *ἔχω*, nie na tem nie zyskałem. 2) jako biern. sl., być oddzielnym, mieć na sobie, *τί*, i to *περί* *τινι*, w kolo czego.
περικεῖρω, w kolo ostrzydż, *τί*, Med. t. s.
περικεράω, oskrzydlić wojskiem.
περικεφάλαιος, 2. osaczający głowę; *ή* *περικεφαλαῖα*, pokrycie głowy; hełm; t. s. *τό* *π* — zasłona.

περικήθωμα, bardzo się kłopotać, *τινός* o kolo.
περικήλος, 2. w kolo l. bardzo suchy.
περικηλασις, *ή*, przelamanie, oprowadzenie wojska lukiem, tudzież o nierównym gruncie.
περικλάω, przelamać, zawrócić; szereg. wojsko lukiem oprowadzić; *τότοι* *περικηλασμένοι*, nierówny, poprzerwany grunt Med. zawrócić i skłaniać się dokąd.
περικλειτός, 2. w kolo l. daleko słynący.
περικλείω, ioń. *περικληῖω*, staroatt. *περικλήω*, otoczyć, zamknąć, scisnąć. Med. t. s. *τό* *περικλήϊον*, obrós, wieniec gór.
περικλινής, *ες*, w kolo się pochylający l. spadający.
περικλόω, oplukać. Biern. otoczony być morzem.
περικλυστός, 2. w kolo sieczony falami.
περικλυτός, 2. głośny, słynny, sławny.
περικνημῖς, *ίδος*, nabiodniki, pleszki.
περικνήζω, w kolo szczypać l. drapać
περικοκόζω, w kolo kukać.
περικοκούω, w kolo obrzynać; upokorzyć.
περικοκλίω, objeżdżać w kolo zatokę.
περικοριζώ, oprowadzić. Biern. objeżdżać.
περικορμα, *τό*, podrobione. *περικόρματα* *ἐκ* *σοῦ* *κατασκευάσας*, rozsiekam cię na drobne kawalki. 2) = *περικοπή*.
περικορπέω, rozlegać się w kolo.
περιονδολοποροφία, *ή*, lubiąca puchlinę w członkach palcowych, (o pedogrze).
περισπή, *ή*, obcinanie, skaleczenie, trepanowanie, zmniejszenie, obrzynanie; powściąganie. Ugóln. obwód, zewnętrzze ciała; ubiór, przepych; obraz.
περικόπτω, objać, skaleczyć, *τί*, Biern. być okaleczonym, *τί*, na czem. Przen. a) źle obejść się z kim, kłówać; szkodę wyrządzić, pustoszyć rolę, odciąć dowóz, grabić, łupić, *τινά* i *τί*. b) objać skrzydła, powstrzymać, *τί*. Biern. być objęciym, *τί*, co dotyczy.
περικράνος, 2. w kolo czaszki.
περίκρανον, *τό*, otoczenie czaszki.
περικρατέω, zwyciężać.
περικρημος, 2. urwisty, spadzisty
περικροῦω, w kolo bić l. zbić, skruszyć, połuc; *πέδας* *τινι*, przykuć, włożyć pęta. Tudzież: próbować naczynie, czy nie napęknięte.
περικρόπτω, w kolo nakryć, ukryć.
περικρίνω, w kolo l. obok zabić.
περικτιονες, *οἱ*, mieszkający w kolo, sąsiedzi.
περικτίται, *οἱ*, t. c. poprzedz.
περικυκλώω, 1) okręcić, otoczyć. 2) w Med. t. s.
περικυκλος, *ός*, obwód.
περικυκλώω, otoczyć w kolo, osaczyć. W Med. t. s.
περικυκλώσις, *ή*, otoczenie, osaczenie.
περικυλίνδω i **κυλινδῶω**, przewalić, obrócić.
περικύμων, *ον*, fala oplukany l. sieczony.
περικυμάζω, w kolo kuligować, tulać się.
περικωνός, w kolo osmolić, smarować.
περιλαλέω, w kolo paplać l. bajać.
περιλαμβάνω, objać, ogarnąć; otoczyć, zamknąć, osaczyć, schwytać, oskrzydlić, dostać w moc swoją, *τινά* i to *τινί*, czem. 2) dokładnie przedstawić, *τί*, i to *τινί*, w czem.
περιλαμπής, *ες*, bardzo świetny.
περιλάμπω, w kolo świecić; przech. oświecić.
περιλαμψή, *ή*, światło w kolo rozsiłane.
περιλαρμια, *τό*, resztką, pozostałość.
περιλείπω, zostawić. Biern. i med. pozostać.
περιλείω, oblizać w kolo.
περιλέξω, *ή*, ogadanie, gadatliwość.
περιλέπω, obłupić, obrac.

περιεσχηνηστος, 2. w kolo ogadany, glosny.
περικληπτικός, 3. zdalny l. sklonny do objęcia.
περικληπτός, 3. objęty, ogarniony.
περικλιμάξω, otoczyz bagnem, oblać, τί.
περικλιπής, ές, pozostawiony, pozostały.
περικλιμάω = περικλιέω.
περίλοιπος, 2. t. c. περιλιπής.
περιλούω, w kolo obmyć.
περίλυπος, 2. bardzo smutny.
περιμαίωμαι, chciwie śledzić, szukać, tylko w i-miesl. praes. περιμαιώσασα = περιμαίωσα.
περιμαίνομαι, szaleć w okolo.
περιμάκτρια, ή, czarami oczyszczająca.
περιμαχής, ές, bardzo szalony l. namiętny.
περιμάχνομαι, poet. zam. περιμάχομαι.
περιμάσσω, att. — ττω, w kolo obmyć l. oczyścić.
περιμάχηςτος, 2. będący przedmiotem walki; bardzo szacowany, poszukiwany.
περιμάχμοιο, 2. bardzo bitny.
περιμάχομαι, walczyć o co, w kolo walczyć.
περιμελαινω, w kolo oczernić.
περιμένω, oczekiwać, pozostać, έν τινι, gdzie; τινά l. τί.
περιμεστος, 2. przepelniony, τινός, czem.
περιμετρος, 2. nadmierny, bardzo wielki. Ztąd rzecz. ή περιμετρος, sc. γραμμή, obwód, i t. s. περιμετρον, τό.
περιμήκτος, poet. i **περιμήκης**, ές, bardzo dlugi l. wysoki, z μεγέθει, znacznej wielkości.
περιμηχανόμαι, ep. dep., bardzo chytrze wymyślić, uknuć, τί.
περιμυκάομαι, w kolo rzyeć.
περιναϊτής, w kolo mieszkac, w kolo leczac.
περιναϊτής, ό, mieszkający w kolo.
περιναϊώ = περιναϊστάω.
περινέμομαι, biern. w kolo się rozszerzyć i pochlonac.
περιναϊστος i **περιναϊστος**, 2. mający chorobę morską.
περινεος, ό, i **περιναϊος**, przestrzeń między posładkiem a korzeniem czlonka wstydliwego.
περινεος, pochylić się, slaniać się.
περινεος, 2. zachmurzony.
περινεος, 2. z tłuszczem okolo nerek.
περινέω, oplynac, oplywac. 2) = περινήω.
περινεωσ, νεω, ό, pasażer na okrecie.
περινήω, p. περινήω.
περινήχομαι, oplynac.
περινήω i **περινήω** i **περινέω**, w kolo napiętyzć, złożyć, gromadnie otoczyz, τί τινι.
περινήζω, w kolo obmyć, oczyścić.
περινεομαι, minac; uplynac.
περινεωσ, ze wszystkich stron rozmyślić, rozważyć, μεγάλη ταίς έλπίσιν, wielkie mieć nadzieje.
περινήσις, ή, staranne rozważanie, przeczność.
περινοια, ή, rozważanie, zastanowienie, znajomość; w l. mng. wędrukowatość.
περινοστώ, obchodzic, odwiedzac.
πέριξ = περί. 1) przysl. w kolo, βαρμία π., obejmując oltarz. Z artykul., okoliczny, sasiedni; rzecz. τά π., otoczenie, sasiedztwo. 2) przym. a) z 2 p. w kolo, przy, w. b) z 4 p. na okol.
περιξεστος, 2. w okolo ociosany, ogladzony.
περιξηραίνω, w kolo suszyc.
περιξηρος, 2. w okolo, bardzo suchy.
περιξηρόω i ion. **περιξηρόω**, w kolo ostrzydz, τί.
περιουχος, 2. wielki w obwodzie.
περιουδω, objeżdzac; obchodzic, zwiedzac, przeprowadzac się, przebiedz.

περιοδικός, 3. w pewnym czasie wracający.
περίοδος, ή, 1) obchodzenie. c) odwiedziny. b) napad; objęcie w kolo czego. 2) obwód, τινός. 3) obieg, kolowy, τοῦ χρόνου, okres; κυρτοῦ, febra l. gorączka przerywana; o potrawach: danie. 4) w mowie, okres, peryod, okresowosć; tudzież regularny tryb życia.
περίοδα, ep. ulown. perf. inf. ep. περιόδμεναι, lepiej wiedzic l. rozumiec, być świadomym, τινά l. τί, czem l. w czem, l. z Inf. i to τινός niż kto.
περιοικέω, mieszkac w sasiedztwie, τινά, τί l. τινι.
περιοικίς, ή, r. z do περιουος, w kolo leżący, mieszkający, zamieszkały; sasiedni, okoliczny.
περιοικοδομέω, w kolo budowac; biern. być zabudowanym w kolo, zamurowanym, έν τινος, w świątyni boga.
περιοικος, 2. mieszkający w kolo, sasiedujący; οι περιουκοι, wolni mieszkancy lacedemońskich miast; właściciwi Lacedemońscy w przeciwnieństwie do Spartan z jednej, a do Helotów i Neodamodów z drugiej strony.
περιοικέλλω, osiadc na brzegu, w zlem być polożeniu.
περιοικθάνω i — άνω, po-ześlizgnąć się, upasc.
περιοικθής, ή, poslizgnięcie się, upadek.
περιοικτός, adj. v. περιουρα, 1) trzeba baczyc, uważac na co. 2) trzeba przejrzeć, pominac, znieśc, z Inf. l. Part. απολλομένη, obojętnie patrzec na śmierć.
περιοικτος, 2. zewszad widziany, podziwiany.
περιουρα, impf. ion. περιούρων, περιούρων zam. περιούρων, 1) Czynn. i Biern. a) ogladac się, τί za czem, wy-oczekiwac. W f. biern., wielkiej doznawac grzechosci l. uprzejmosci, όπό τινος. b) przejrzeć, obojętnie patrzec, nie przeschadzac czemni, ściernpieć, pozwolic, τινά, i to z miesl. l. przymiotu. l. też z inf. 2) Med. ogladac się. a) wyczekiwac. b) kłopotac się, τινός, o kogo. c) zaniedbac, τί.
περιουρης, ές, bardzo gniewny l. rozjątrzony.
περιουρίζομαι, bardzo gniewac się.
περιουριον, τό, i **περιουριον**, dzionek, świt.
περιουρίζω, w kolo ograniczyc, objaśnic.
περιουρισ, ή, ograniczenie, określenie.
περιουρισός, ό, t. c. poprzec.
περιουριω, w kolo na kotwicach stanac.
περιουριζω, zwinac z okretu do portu, stanac w kolo czego na kotwicy. Med. t. s. τί.
περιουρισσω, att. — ττω, okopac, walem i grobla opasac, τί.
περιουσια, czesto w l. mng. a) obfitosć, zapas, zasob. Szczeg. zapas pieniędzy, bogactwo, τινός, ztąd εκ π., przy wielkiej obfitosci, bez potrzeby, z rozpusty; εις π., aby się z bogactwa. b) nadmiar, przewaga, έχειν τινός, nad czem. Tudzież, ocalenie.
περιουσιάζω, miec obfitosć, zbytek.
περιουχί, ή, obwód, summa, masa.
περιουχέω, uniesić się namiętnością, być wzburzonym.
περιουχής, ές, uniesiony namiętnością, namiętny, wzburzony, gniewny, smutny, wzruszający.
περιουχταιω, trwożliwie ogladac się.
περιουχτώ, chodzic tam i sam, przechadzac się.
περιουχτος, ό, chodzenie na okol, przechadzanie się. 2) przechadzka, miejsce przechadzki; οι π., portyki, krużganki. Szczeg. αι έν τοις π. διατριβαί, szkola perypatetyków; dysputacya, rozprawa w krużganku.

περιπέριω, przebíté, zatknąć, włożyć (na rożen), *τινί*.
περιπέριωμαι, ep. dep. tylko imiesł. *περιπέριόμενος*,
 1) ob acad się w kolo, obiegać, *περιπεριόμενων ἐ-*
νιαυτῶν, w biegu lat. 2) *τί*, otoczyć, osaczyć co.
περιπέριωτος, 2, obelany. Przysł. *περιπέριωτα*
θυσοσκεῖς, t. j. nie sama, lecz obsyłając na wszystkie
 strony.
περιπέριω, 1) obelac, *τινά*, i to *ἐξ τινα*, *ἐξ τί*. 2)
 posłać po co wokoło: w ogóle: odesłać, posłać, *τί*.
περιπέριωμαι = *ἀμυρῖνομαι*.
περιπέριωσσω, att. — *τω*, opieć, pokryć, zasłonić,
 upozorować, upiększyć, ubarwić, zamówić.
περιπέριωσσωμι, rozłożyć, rozpostrzeć, pokryć.
περιπέριωσσω, 2, przestronny, *φιλιγμα*, lubieżny
 calus z szeroko rozwartemi ustami.
περιπέριωται, *ή*, nagły zwrot, zmiana (w lepsze l.
 gorsze). 2) w tragedyi: zwrot (kulminacyjny punkt).
περιπέριω, *ἐς*, (*περιπέριω*, 1) wpadający. a) *π.*
γίνεσθαι τινι, wpaść w ręce, spotkać kogo; upadły,
 w kolo zasłonięty. b) biern. *ἐγχοσ*, miecz, którym
 się kto przebił. 2) chyłacy się do upadku, *τά*
πρήγματα σφισι ἀποσία: π. ποιῶν, wystawić się,
 urazić się, słabość pokazać.
περιπέριωμαι, oblatywać.
περιπέριωκός, *ἐς*, bardzo bolesny l. przykry.
περιπέριωνομί, w kolo przymocować, wstawić, dać
 zsiadać się, stwardnieć. Biern. stwardnieć, zmar-
 znąć, ścigać się.
περιπέριωδάω, skakać na okół.
περιπέριωξίς, *ή*, zsiadanie się, stwardnienie.
περιπέριωτα = *περιπέριωμι*, o soli.
περιπέριωπλημι, do pełnego napelnić.
περιπέριωπρημι, w kolo zapalić, spalić, *τινά*.
περιπέριωπω, w kolo, obok, na, pod co, na kogo
 paść, runąć, uderzyć, spotkać się, zetknąć się,
 w ręce wpaść, zaczepić, zabrać, *τινι, περί τινα*,
 n. p. *πλαγίω τῶν Ἰάπωνι*, dostać z boku wiatr pół-
 nocno-zachodni, a *ἐαυτῶ*, stać się przyczyną swo-
 jego nieszczęścia; schwytać się na własne słowa,
 z sobą samym być w sprzeczności; *ἐς τό ἀτό*,
 w mowie wrócić do tego samego, tę samą skargę
 wnieść.
περιπέριω = *περιπέριω*.
περιπέριωνάω, w okół oprowadzać obłądnie. Biern.
 błąkać się w kolo, *τί*, w czem.
περιπέριωνάω, *ἐς*, tulający się w kolo.
περιπέριωνάω, *ή*, błądzenie.
περιπέριωσσω, att. — *τω*, oblepić, nalepić.
περιπέριωσσω, przysł. w obwinieciu, obwijając.
περιπέριωσσω, on, spleciony, będący w splotach.
περιπέριωσσω, obwinąć, opleść. Biern. *γρηῆ περι-*
πλέσθη, objęła starszkę; zawikłać w trudności;
 objąć, uściśkać, mowę zawikłać, zbacać i t. p.
περιπέριωσσω, 2, pełniuteńki.
περιπέριωσσω, *ή*, zapalenie płuc, błony płucnej.
περιπέριωσσω, *ή*, dotyczący zapalenia płuc.
περιπέριωσσω, 2, otaczający bok, po bokach.
περιπέριωσσω, oprły, objechać, *τί*.
περιπέριωσσω, 2, z 4. l. mng. *περίπλεα* i *περιπέριω-*
σσω, 2, bardzo pełny, przepelniony, zbytmi, bar-
 dzo załadunio, *τινός*.
περιπέριωσσω, zapelnienie się.
περιπέριωσσω, att. — *τωμαι*, kroczyć w ko-
 lo, stawić nogi rozkraczone w kolo czego.
περιπέριωσσω, *ή*, obwiniecie, objęcie, zawikłanie,
 uściśk.
περιπέριωσσω, scgn. *περίπλους*, l. mng. *περίπλοι*, ob-
 jazd, oprylniecie; *ἐκ π.*, za pomocą zwrotu skrzy-
 dlowego.

περιπέριω, całkiem obmyć l. oplukac.
περιπέριω, ion. = *περιπέριω*.
περιπέριω, poet. = *περιπέριω*.
περιπέριω = *περιπέριω*.
περιπέριω, owład, *τί*.
περιπέριω, *ἐς*, prawie zaduszony.
περιπέριω, *ή*, owiewanie.
περιπέριω, 2, bardzo pożądany.
περιπέριω, 1) Czynn. 1) ocalić, zachować, *τινά*,
τί. 2) sprowadzić, sprawić, przynieść, ścigać, *τί*,
 i to *τινι, ἐξ τινα*. II Med. 1) coś swego zachować,
τήν ψυχήν, życie. 2) sobie co zachować, zostawić,
 sprawić, zjednać, zarobić, *τί*, niekiedy z dodan.
ἐαυτῶ.
περιπέριω, *ή*, zostawienie, zarobienie.
περιπέριω, 2, bardzo pstry, mający pstre pier-
 szenie.
περιπέριω, *ή*, naczelnik strażnicy granicznej.
περιπέριω, obchodzić, przebiegać, *τί, κατά τί*.
περιπέριω, obchodzić, po miastach.
περιπέριω, *τό*, kwatery tak zwanych *περίπολοι*
 warownia, twierdza, załoga, strażnica.
περιπέριω, 2, leżący w kolo miasta.
περιπέριω, 2, obchodzący. Rzecz. towarzysz, zwł.
 aby runt odbyć i strażować; w Atenach mlodzi
 obywatela lat 18 — 20, strażnicy, straż granicz-
 na. b) dom. *ναός*, okręt strażujący l. strażowy
περιπέριω, 2, bardzo zły.
περιπέριω, objeżdżać, chodzić w kolo.
περιπέριω, *ή*, purpura obramowana suknią.
περιπέριω, poet. = *περιπέριω*.
περιπέριω, przysł. w kolo naprzód, przed sobą;
 (bardzo, osobliwie).
περιπέριω, aor. — *προχουθείς*, w kolo być
 oblanym.
περιπέριω, uderzyć kolo czego l. nad czem.
περιπέριω, wylupić, oczyścić z plewów.
περιπέριω, *τό*, pokrywka, wieko.
περιπέριω, *ή*, objęcie, uściśk.
περιπέριω, owinać, okryć, zakryć; szczeg. a)
 uściśkać. b) otoczyć, oskrzydlić. 2) Med. obwinąć
 się, przyłgnąć, uściśkać, *τινά*.
περιπέριω, *ή*, okrycie, zasłona, otoczenie.
περιπέριω, *ἐς*, obwinieć, w kolo otulający.
περιπέριω, *τό*, przypadek. *casus*.
περιπέριω, 3, narażony na przygody.
περιπέριω, wiekiem nakryć.
περιπέριω, w kolo opryskać, zrosić. Med. opry-
 skać się, oczyścić się.
περιπέριω, *ή*, skropienie, zwilżenie.
περιπέριω, *τό*, kropielnica.
περιπέριω, w okolo bić l. siec.
περιπέριω, w kolo szyc, naszyć.
περιπέριω, 1) okolo oprylnąć, oblewać, *τινά, τί*. 2)
 przén. ze wszystkich stron spadać, osuwać się,
ἐς τί. 3) ze wszystkich stron przelewać się, być
 podostakiem, do zbytku.
περιπέριω, Med. i Biern. 1) sobie w kolo obe-
 dziec, zedrzeć, *τί*. 2) w kolo łamać się, rozpadać
 się, pękać, *κατά τί, ο*. Czynn. łamać, drzeć
 w kolo, odlamać.
περιπέριω, *ἐς*, ep. wylany w kolo, padający;
 waląc się, *τινι*, kolo czego, w znak padający.
περιπέριω, *ή*, pływanie w okół, odpływ.
περιπέριω, *ή*, = *περιπέριω*.
περιπέριω, jak byk l. tryga obracać się.
περιπέριω scgn. *περιπέριω* i *περιπέριω*, 2, w
 kolo morzem oblaný. 2) w kolo oprylnyjący.
περιπέριω, *ή*, *ή*, w kolo urwisz, stromy.

περισταίνω, poet. περισσάινω, lasić się w kolo, τινά, i to τινί, czem (kiwając chwostem).
περισταλιζέω, trąbą brzmieć w kolo czego. Biern. trąbę słyszeć w kolo siebie.
περισταρχος, 2. mięsem otoczony, mięsisty.
περιστάτω, w kolo nagromadzić.
περισβέννομαι, w kolo zagasić.
περιστάω, poet. περισσάω, ze wszystkich stron wstrząsać, gwałtownie poruszać. Biern. impf. ep. περισσείοντο, gwałtownie się poruszają, rozbujać się.
περιστρυμνος, 3 i 2. bardzo czciogodny.
περιστρυπτος, 3 i 2. bardzo czczony, uwielbienia godny.
περιστήμιος, 2. bardzo znaczny, wyborny, sławny.
περισθενέω, być przemożnym, bardzo potężnym.
περισθενής, **ές**, bardzo potężny.
περισιδήρος, 2. okuty w żelazo.
περισκάλεια, **ή**, suchość; opór, wstrętność.
περισκαλής, **ές**, w kolo bardzo suchy, twardy. kruchy. Przen. ocięty, nieugięty.
περισκαλής, **ές**, do ud sięgający, τὰ π., spodnie.
περισκαλίζω, **ίδος**, **ή**, wstażka nagoleniowa, udowa.
περισκαλιστής, **ός**, noszący spodnie.
περισκαπτομαι, oglądać, rozważać, zastanowić się; περισκαπμένος, przemyślny.
περισκαπτος, 2. zewsząd przejrany, na wszystkie strony przedstawiający widok, wysoki.
περισκίτω i — **σκεπάζω**, w kolo okryć, zasłonić.
περισκιάζω, w kolo ocienić.
περισκιασμός, **ός**, ocienienie.
περισκιοος, 2. w kolo ocieniony, cień rzucający.
περισκοτάω, w kolo skakać.
περισκοπέω, w kolo oglądać, τί, dokładnie zbadać. Med. oglądać się i obejrzeć.
περισκοπιστής, **ός**, zdzierający skórę z czaszki na wzór Scytów, skalpujący.
περισκολακισμός, **ός**, ofiara oczyszczalna (z psa).
περισκοπιζέω, w kolo szumieć, trzaskać.
περισσοβρω, w kolo pędzić l. szybko podawać; przedko obejmęć.
περισσοφιζομαι, oszukać, zażyć podstępem.
περισπαίρω, w kolo podrygać, τινί, w kolo czego.
περισπαρμός, **ός**, odciąganie, zatrudnienie czem innym, dywersja.
περισπάω, 1) czynn. w kolo oderwać, odciągnąć, τί, przenieść, i to τινός, i εκ τινος. 2) Med. a) coś swego przeciagnąć, τὰς ὕψεις, przewracać. b) sobie ściągnąć l. zderzeć, obnażyć. c) zatrudnić czem innym, zwrócić uwagę na co inne. d) taktyce zwrócić, nawrócić; a συλλαβήν, **περισπασίω**, w kolo owinać, opleść. Med. περισπασίω, w kolo posiać, wysypać.
περισπαστός, gwałtownie poruszyć się.
περισπερχής, **ές**, zbyt pospieszny. *praiceps*.
περισπλάγχνος, 2. wielkoduszny, wielkosercy.
περισπούδαστος, 2. bardzo gorliwie robiony, pożądaný.
περισταινω, p. περισταίνω.
περιστάσιος, przysl. do περισσός, nieparzysto.
περιστάσιον, p. περιστάσιον.
περισσεία, **ή**, i **περισσευμα**, **τό**, zbytek, obfitość, pozostałość, nadmiar.
περισσειω i **περισσειω**, 1) być w obfitości, być zbytkowatym; 2) **περισσειωτα** τῶν λόγων, zbytkowatość; 3) **περισσειω** τινός, przebieść kolo

go, τινός; 3) pozostawać, sprawić, że kto ma do statek, dawać szczerze, obsypać, odznaczać się.
περισσολογία, **ή**, obszerność, rozwlekliwość.
περισσός, nowoatt. **περιττός**, 3. (πέριξ) 1) zwykłą miarę przechodzący l. liczbę, niezwykły, osobliwy, olbrzymi, szczególny, wyborny, εν τινί, τί, w czem, czem, τινί, i τινός. Podobn. w stp. w. **περιττότερος**. Rzecz. τὸ π., niezwykłość, większość, przemoc; τὸ π. τῶν ἀρχόντων, więcej niż potrzeba; οἱ π., większość, przewaga. 2) przechodzący słuszną miarę, nie zachowujący miary, przemądrzały, w ogóle: zbyteczny, niepotrzebny, περισσά δρᾶν, πράσσειν, działać l. czynić nad siły, niepotrzebnie ciekawością podlegać; εκ τού π., zbytnie, niepotrzebnie. 3) przekraczający pewną liczbę l. miarę, zład τὸ π., pozostałość, reszta, przewyżka; εκ τού π., z przewyżki. Szczeg. nieparzystość, nieparzysta liczba. Przysł. **περισσός**, stp. w. **περισσότερον** i **περισσώτερος**, w niezwykły sposób, wybornie, nad miarę.
περισσότης, **ήτος**, **ή**, att. — **τότης**, zbytek, nadmiar, przesada; wyborność.
περισσώφρων, **ός**, **ή**, niezwykłego rozumu.
περισσευμα, **τό**, att. — **ττωμα**, pozostałość; błoto, osad.
περισσευματικός, 3. att. — **ττωματικός**, błotny, gnojny, urywny, nieczysty.
περισταδόν, przysl. stojąc na okolo, ze wszystkich stron, w kolo. *circumstando*.
περιστάσις, **ή**, otoczenie. 2) zewnętrzne okoliczności; szczeg. bieda, ucisk, niebezpieczeństwo; przygotowanie.
περιστατικός, 3. okolicznościowy.
περιστατος, 2. otoczony.
περισταυρώω, palisadami zewsząd otoczyć, τινί.
περιστέγω, kolem obejmęć.
περιστέλλω, 1) starać się o co, pielęgnować, strzedz, utrzymany w ładzie, naprawić, wspierać, τινά i τί. 2) amarłego pogrzebać, ubrać, ułożyć, przyzdobić. Zład a) starannie miecz w ziemię wrazić. b) w ogóle: zakopać, ukryć, τί, i to τινί, czem.
περιστενάζω, wzdychać na okolo, biern. jękami być napełnionym.
περιστεναχίζω, Med. w kolo brzmieć, rozlegać się, τινί, czem, ale i w kolo czego.
περιστένω, biadać w okolo. Biern. **γαστήρ**, ścisnienia doznaje w skutek przeladowania go.
περιστερά, **ή**, gołębia.
περιστερών, **ωνος**, **ός**, gołębnik.
περιστεροειδής, **ές**, gołębiowaty.
περιστερρός, **ός**, gołąb.
περιστεφανώω, w kolo uwienczyć l. otoczyć, τί τινί.
περιστεφής, **ές**, uwienczony, otoczony, τινός. 2) przezch. uwienczający.
περιστέφω, uwienczyć, otoczyć, τί τινί.
περιστιμωχος, **ός**, spełniający ofiarę oczyszczalną.
περιστίω, w kolo ustawić, zatknąć.
περιστιάζω, w kolo opromienić, oświetlić.
περιστιζέω, szeregami w kolo ustawić.
περιστοιζέω, w kolo ustawić, otoczyć.
περιστοιχος 2. w kolo stojący w szeregach.
περιστολή, **ή**, uzbrojenia, ustrojenie, pogrzebanie.
περιστόμιος, 2. ujęciowy; τὸ π., ujęcie, otwór.
περιστοναχίζω, w kolo jęczeć l. narzekać.
περιστραποδεύω, w kolo czego (τί) l. kogo (τινά) l. εν κύκλω τινός, obóz założyć, rozłożyć się. T. s. med.
περιστρομα, ion. Med. **περιστρομάωμαι**, 1)

Czynn. i Biern. w kolo obrócić, mięszać, τινά i τι, i to τινί, czem. Biern. być obróconym, obrócić się, πρὸς τινας. 2) Med. obrócić się, obejść, τί, przy czem.

περιστροφή, ἡ, obracanie się; prze tawanie.

περίστροφος, 2. obrócony. Rzecz. ὁ π., lina do ustawienia i ściągania.

περίστροφια, τό, zasłona, obicie, pokrycie.

περίστροφωμαί, p. περιστρέφω.

περίστυλον, τό, kruzganek, galerya.

περίστυλος, 2. otoczony kolumnami cz. galeryą.

περίστυφω, wysuszyć kwasem przyciągającym.

περίστυλαω, w kolo zdjąć, obrać, złupić.

περίστυρω, w kolo zedrzyć, porwać.

περισφαλής, ἐς, w kolo, bardzo ślizki.

περισφίγγω, zewsząd związać, ścisnąć.

περισφύρια, τά, zrenienie na kostki nóg.

περισφίζω, w kolo rozłupać, rozdrzeć; τινά, suknie komu zedrzyć. Tudzież: rozdzielić się w kolo, oplywać.

περισφισμός, ὁ, rozłupanie, rozdzielanie.

περισχοινίζω, otoczyć l. obwiązać sznurem.

περισχοίνισμα, τό, sznurem otoczono miejsce zgromadzenia rady.

περισώζω, wybawić, ocalić.

περισωρεύω, obok l. w kolo nagromadzić.

περιτάμνω, p. περιτέμνω.

περιτάσις, ἡ, opięcie.

περιταφρεύω, rowem otoczyć, okopać.

περιτείνω, opiąć, rozpiąć nad, w kolo.

περιτειχίζω, murem otoczyć, obwarować.

περιτειχίσις, ἡ, wzniesienie muru na okolo, obleganie, wystawiwszy mur w kolo.

περιτειχισμα, τό, murem obwiedzione miejsca, oszańcowanie, okop.

περιτελισμός, ὁ, = περιτείχισις.

περιτελλομαι, tylko w Praes. obiedzić, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν l. π. ὥραις, w obiegu roku i t. p.

περιτεμνω, ión. i ep. **περιτέμνω** i **περιτεμήνω**, oberznąć w kolo, obciąć. Med. sobie oberznąć, τί. 2) odciąć, zamknąć; med. βῆθς, dla siebie odciąć t. j. zabrać, przywłaszczycy sobie, tudzież = στερήσσομαι, być obranym.

περιτεχνήσις, ἡ, sztuka osobliwa, przebiegłość.

περιτήγνια, τό, szumowiny, nieczystość, żużel.

περιτήγω, w kolo topić, topiąc pylec czem.

περιτήρημι, 1) Czynn. a) stawic na okół, obłóżyć, obwinąć, obwiesić, umieścić w okół, τί, i to τινί, komu i w kolo czego. b) przén. przydawać, ubrać kogo w co, przyodzianić, dać, zjednać, wrazić, τινί τι. 2) Med. sobie włożyć, ubrać się, przywdziać, nosić, τί, i to τινί.

περιτίλλω, w kolo osmykać, obrać z liści, τί.

περιτιμήεις, εσσα, sv, bardzo szanowany.

περιτιμημα, τό, obrzynki, opilki, skrawki.

περιτομή, ἡ, obierzanie.

περιτομος, 2. w kolo urżnięty, stromy.

περιτοΐσσω, w kolo ostrzeliwać; pokonać.

περιτροπέω, w kolo utoczyć, zaokrąglić.

περιτροπος, 2. bardzo wyraźny.

περιτροπή, ἡ, otaczający szyję, τό π., naszyjnik.

περιτροπέω, ep. i ión. **περιτροπέω**, 1) Czynn. przecz., przewrócić; obalić, wywrócić, zniszczyć. 2) Czynn. nprz. i Biern., kołem się obrócić, obrócić się, τινί podać; obiedzić.

περιτρέφω, biern. zsiadać l. ścinać się w kolo czego, τινί.

περιτρέχω, aor. 1) nprz. w kolo obiedzić, przejsć. 2)

przebiec, τί, i to τη διανοία, wiele w mowie wspomnieć.

περιτροπέω, i Med. w kolo drzeń, rozsypać się.

περιτροπια, τό, wytarte; wytartus, przebiegły pieniać.

περιτροπέω, p. περιτρέπω.

περιτροπέω, p. περιτρέπω.

περιτροπή, ἡ, obrót, nawrót, zmiana; ἐν περιτροπῇ, w kolo koleją; obalanie.

περιτροπος, 2. obrócony w kolo, kołowy.

περιτρόχαλος, περιτροχος, 2. w kolo obiegający, krągły, kołowy.

περιτρέγωω, w kolo ogryść, τὰ χροστία τινός, skryćcie porwać.

περιτρ. — p. **περισσ.**

περιτροχάναω, przypadkiem spotkać, natrafic, zdybać, przypaść, τινί.

περιτροπήνιζω, cymbalami w kolo zagłuszyć.

περιτροβίζω, bardzo znieważyc l. zelżyć.

περιτώω, w kolo padać, napadać.

περιφαινομαι, biern. w kolo być widzialnym, ἐν περιφαινομένῳ, na otwartem miejscu.

περιφάνεια, ἡ, wyraźność, dokładna znajomość.

περιφανής, ἐς, i **περιφαντος, 2.** ze wszéch stron widzialny, wyraźny, oczywisty, w obliczu wszystkich; zjadł; wyborny, jasniejący, świetny. Przysl. περιφανός, jawny, oczywiste, otwarte.

περιφασίς, ἡ, przejrzanie, widok na co.

περιφάγγεια, ἡ, blask otaczający co.

περιφαιδωμαι, oszedzić, τινός.

περιφέρεια, ἡ, obieganie, zakrąglanie.

περιφερής, ἐς, obrócony, obracający się, koluający; w kolo otoczony, okragły.

περιφρόνησμος, 2. otoczony linią kola.

περιφύρω, 1) obnosić, obracać, pędzić w kolo, τινά l. τι. Biern. być obnoszonym, wisieć; przén. doznawać zawrotu, τινί, przed, od; obracać się, o-biegać, tudzież: powracać. 2) przén. zanieść dokąd, εἰς ἐαυτὸν τι, uczynić zawistym od siebie, podbić; nieosob. z inf: οὐδὲν εἰδέναι, nie pamiętam abym o tem wiedział. 3) zanieść do końca, znieść, τί.

περιφύρωω, ujsć, uciec, unikać, z 4 p. ujsć, ἀφθιμόν, nie da się policzyć.

περιφθείρομαι, w kolo psuć się, niszczyć.

περιφλέγής, ἐς, bardzo palący.

περιφλέγω, w kolo spalić.

περιφλομαι, biern. w kolo być spalonym.

περιφλόω, w kolo spalić l. opalić.

περιφροβος, 2. bardzo się lękający, przerażony.

περιφρονησις, ἡ, obchodzenie.

περιφρόνη, ἡ, obnoszenie, o potrawach, dania. 2) obieganie, obieg; okrag świata.

περιφρονητός, 3. obnoszony, obnośny; sławny. (περιφρονης, 3).

περιφροδής, ἐς, bardzo przezorny, rozważny, mądry. Przysl. — φραδῶς, ostrożnie, starannie.

περιφροξομαι, ze wszystkich stron rozważyc. τί.

περιφρακτος, 2. w kolo ogrodzony, τό π., zagroda.

περιφρασις, ἡ, opisanie.

περιφράσσω, att. — ττω, w kolo ogrodzić, zamknąć murem l. walem otoczyć.

περιφροσω, w kolo l. przy czem drzeń.

περιφρονης, 1) ze wszystkich stron rozważyc l. roztrząsać, τί. 2) wysła sjęgać po nad co, gardzić, τί, τινός. 3) nprz. być bardzo mądrym, przezornym.

περιφρόνησις, ἡ, pogada.

περιφορῶν, w kolo otoczyć straża, strażować.
περιφρων, *ov*, voc. *ov i ov*, poet. 1) bardzo prze-
 zorny, mądry, przemysłny. 2) dumny, zuchwały.
περιφυγή, *ή*, ucieczka, wybieg.
περιφύστος, 2. zewszad odmuchany, owiany.
περιφύτεω, w kolo sadzić, wysadzić.
περιφύω, aor. 2. nprz. rosć w kolo, acześcić się,
 opleść, uściśnić. *τινι, τινα*.
περιφονέω, rozlegać się, odbijać się.
περιφύρος, 2. cały odkryty, wyjawiony.
περιφωτίσω, oświecić.
περιχαινώ, rozdziawiwszy gębę pochłaniać.
περιχαράσσω, w kolo opalisadować, obumierać,
 okorpać.
περιχάρσεια, *ή*, nadwyzczajna radość.
περιχαρής, *ές*, niezwykłe wesoly, bardzo, zbyt
 ujadowany. Rzecz. *τὸ παραχρημα περιχαρσει*, dla
 chwilowej wielkiej radości.
περιχρίλω, oprawić.
περιχρίρον, *τό*, naramiennik.
περιχρῖω, 1) Czynn. rozlać, wylać, rozszerzyć, *τί*
ή, *τινι*, po kim, po czem. Szczeg. *χρυσόν τινι*,
 pozłocić. b) rozszerzyć się, rozposrzeć się, *τινι*,
 po kim, rozlegać się.
περιχορεύω, tańcować w kolo.
περιχρημπος, 2. opluty, godny opiewania.
περιχρίω, pomazać, w kolo namaścić.
περιχρυσός, 2. pozłoczony.
περιχρυσώω, pozłocić.
περιχρώνωμι, obsypać w kolo.
περιχρῶμαι, bardzo się gniewać, *τινι*, na, *τινός*,
 o kogo.
περιχωρέω, obejść w kolo, przejsć, dostać się koleją.
περιχώρος 2. okoliczny, sąsiedni; *δ π.*, sąsiad; *ή*
π., okolicca.
περιψάω, inf. — *ψην*, w kolo obetrzeć, oczyścić.
περιψήμα, *τό*, nieczystość, wyrzutki.
περιψήλω, w kolo obnażyć, odkryć, pozbawić.
περιψόφω, obrzmiewać, w kolo brzmieć.
περιψόφης, *ή*, szumienie w kolo czego.
περιψογγός, *δ*, i **περιψογγίς**, *ή*, ostudzenie, cal-
 kowite.
περιψόξω, w kolo i. całkowicie ostudzić.
περιωδευμένος, przysł. (*περιόδω*), obszernie, po
 manowcach.
περιωδός, pieśniami oczarować, zakląć.
περιωδυνία, *ή*, zbytni ból.
περιωδύνος, 2. bardzo bolesny.
περιωθός, w kolo pchać. Biern. być wypchniętym.
περιωθίσω, t. c. poprzedzające.
περιωπή, *ή*, (*ὠψ*) 1) widok na okolo, strażnica.
 2) obaczność, przezorność, *ποιεῖσθαι τινος*, użyć
 w czem.
περιώσιος, 2. poet. zam. *περιόσιος*, tylko w r.
 n. l. pojed. jako przysł., nadwyzczajnie, zbytecznie.
περιώξω, zbrunatnieć, dojrzeć.
περῶ, *ή*, około. *perca*.
περικόνιπερος, 2. z czarniawemi skrzydłami.
περικόνος, 3. czarniawy, ciemno granatowy, od kolo-
lu orla tak zwanego.
τέρμος = *περικόνος*.
πέρινα, *ή*, kapie, szynka. *perna*.
πέρινημι, (*περάω*) wypowiedzieć i przedać.
περιονάω, aor. zawsze bez augm. 1) Czynn. prze-
 biać, prześwidrować, *τινά*, i *τινι*, czem. 2) Med.
 sobie przebić, przekłuć, *ἐνεργῶ*, klamrami przy-
 mocować, przypiąć.
περόνη, i **περονίς**, *ίδος*, *ή*, (*πείρω*) własc. ostrze,
 kłoc. zailo: szczeń. 1) śninka, sznyczka. aorafa

igla, śpilką. 2) kość mniejsza w ramieniu, mniej-
 sza kość goleniowa. *fibula*.
περόνημα, *τό*, dor. *περόναμα*, sprzączkami spięta,
 suknią.
περονήρις, *ή*, dor. *περονήρις*, t. c. poprzedzają.
περονίς, *ή*, p. *περόνη*.
περοπερούμαι, chlepić się, przechwalać się.
περόπτερος, 2. lekkożylny, chlepliwy.
περοσπόλις, *ή*, *δ*, burzący-a miasta. T. s. *περ-
 σέπολις*, *δ*, *ή*.
περοσίω, nasładować Persów, trzymać z Persa-
 mi, mówić po persku.
περοσικός, 3. perski. Szczeg. rzecz. *οί περοσικοί* i. *τά*
περοσικά i *ή περοσια*, brzoskwinia, cytryna, per-
 skie orzechy laskowe. 2) *αί Περοσικά*, gatunek
 delikatnych pantofli. 3) *τό Περοσικόν*, gatunek tań-
 cą perskiego.
περοσίς, *ή*, zburzenie.
περοσίσι, przysł. po persku.
περοσονομομαι, podług praw perskich, przez
 Persów być rządonym.
περοσόνιμος, 2. władający Persami.
περοσι i **περοσιν**, przysł. przed rokiem, lońskie-
 go roku.
περοσινός, 3. przeszloroczny, loński.
περόσ, przysł. dor. zam. *περῶ*.
πέσσημα, *τό*, 1) upadek. 2) to co spadło, *τινός*,
 z czego.
πέσος, *τό*, = *πέσημα*, *πέσμα*. W l. mng. ciężar.
πέσσεια, *ή*, att. *πετσειά*, warcaby, warcabnica.
πέσσεινός, *δ*, grający w warcaby; o bóstwie
 porządkującym wszystko.
πέσσεινικός, 3. warcabowy; biegły w grze war-
 cabowej; *ή π.*, biegłość w grze w.
πέσσειω, att. — *πεσῶ*, grać w warcaby.
πέσσων, *τό*, att. — *πέτων*, warcabnica.
πέσσεινομαι, posuwać warcaby. 2) uporządkować,
 postawić na należytem miejscu.
πέσσεις, *δ*, att. — *πέσις*, 1) warcab, w l. mng.
 warcaby, gra. 2) miejscownie grają warcaby. 3)
 w architekturze: czworoboczny podstawk pod pod-
 porę arkad.
πέσσω, att. *πέτω*, inf. praes. ep. *πεσέμεν*, 1)
 Czynn. ciepłem rozmiękczyć. Ztąd a) o słońcu,
 do dojrzałości doprowadzić. o ogniu: uwarzyć,
 upiec, *τί*, ztąd *τά πεττώμενα* *ἐπι τράπεζαν*, pie-
 czywo do stołu. b) przen. czynię rozweselać, *τί*, ztąd *ιον*.
γέρα, smakować w nich: żuć co, warzyć, piele-
 gnować, knuć. 2) Med. sobie piec, *τί*, i *τινός*,
 z czego.
πεταλιωνός, *δ*, wydalenie obywatela z kraju
 w Syrakuzach, pisząc nazwisko jego na liście
 oliwnym.
πέταλον, *τό*, list, liść, tablica, blat.
πέταμαι, = *πέτομαι*.
πέτανουμι, aor. ep. *πέτασα* i *έσα*, pf. pass. *πέτα-
 μα*, aor. pass. *ἐπέτασθη*, z form. pob. *πίνω*
 i *πίνημι*, rozszerzyć, rozpościerać, rozwinąć,
 o tworzyć, *τί*. Biern. być rozpostartym, latać, bu-
 jać. Przen. *θυρόν*, serce czynię rozweselać, rozwe-
 selić. (U Hezyod. też *πίνω*, *ἐπίνω*.)
πέτασμα, *τό*, (rozpostarty) kobierzec.
πεταστριμός, *δ*, tańcowanie na ltnie, kuglarstwo.
πέταυρον, *τό*, żerdź, drań, drаница.
πετεινός, ep. *πετεηνός*, 3. a) latający, skrzydla-
 ty, pierzasty. Rzecz. *τά π.*, skrzydłaczce, ptaki. b)
 lotny, dorosły.
πέτευρον, *τό, = *πέταυρον*, grzędą kokosza.
πέτιον, *τό* — *πέτιον* — o kłacie kokosa*

πετρῶς, p. πετρινός
πέτρομαι, dep. med. aor. sync. ἐπέτρην, ἐπέτρον,
 z form. poet. **ποτόμαι**, **ποτόμαι**, 3 pl. perf.
 πεποτήται zam. πεποτήται, a) lecieć, ulecieć,
 bujać, biedz, τινί, w czem. b) o przedmiotach nie-
 żywych; ulecieć, wypaść, upaść.
πέτρα, ion. **πέτρη**, **ή**, i **πέτρος**, **ό**, 1) skała, ra-
 fa, jama w skale, Delficka skała. δίδουσι, δισσαί,
 o Symplegadach. 2) urwisko, odlam, kamień; sie-
 dliisko kamiennie. Symbol twardości i niezuchłości.
πετραίος, 3. skał, skalisty, rosący na skałach.
πετρογηδόν, przysl. skalisto, kamieisto.
πετρηεις, **εσσα**, **εν**, skalisty, kamienisty.
πετρορηφεις, **ες**, pokryty kamieniami, z kamieni.
πετρορηφης, **ες**, spojony z kamieni i skał.
πετριδιον, **τό**, mala skała.
πέτρινος, 3. skalisty, kamienny.
πετροβατέω, drapać się po skałach.
πετροβολία, **ή**, rzucanie kamieniami i kamieni.
πετροβολικός 3. zdalny do rzucania kamieniami.
πετροβόλος 2. rzucający kamienie.
πετροκυλιστής, **ό**, toczący skały.
πετρορήφης, **ες**, stracony ze skały
πέτρος, p. πέτρα.
πετρόω, kamionować.
πετρώδης, **ες**, kamienisty, skalisty
 πετρ. p. πεοσ.
πευθήν, **ήνος**, **ό**, badacz, zwiadowca, szpieg.
πεύθουμαι, p. πυνθάνουμαι.
πευθώ, **ή**, wieść, wiadomość.
πευκάλιμος, 3. mądry, przenikliwy, bystry
πευκεδανός, 3. poet. gorzki, raniący, zgubny.
πέυκη, dor. **πέυκα**, **ή**, sosna. 2) pochodnia.
πευκηεις, **εσσα**, **εν**, sosnami zarosły, obfity
 w sosny, sosnowy; π. Ἡφαιστος, ogień pochodni;
 δάκρυ, żywica l. smola, kapiąca z sosnowych
 pochodni.
πέυκινος, 3. sosnowy.
πέυθης, **ή**, pytanie, wieść, wiadomość.
πευστήριος, 3. badający, śledzący.
πέφανται, **πεφασμένος**, **πεφήσομαι**, p. φαίνω.
πεφασθαι, **πεφήσομαι** i **πέφρον**, p. ΦΕΝΩ.
πεφιδέσθαι, p. φειδόμεναι.
πεφοβημένος, przysl. (φοβέομαι), z trwozą, bo-
 jaźliwie.
πεφοραδον, p. φράζω.
πεφορικα, p. φορισω.
πεφροντισμένος, przysl. (φροντίζω), mądrze.
πεφυκότως, (φω) przysl. według natury.
πεφυλαγμένος (φυλάσσω) przysl. ostrzeżenie.
πέφης, **ή**, gotowanie, warzenie.
πέφδης, **ες**, mający wielki członek wstydlify.
πή lub **πή**, dor. πᾶ i πᾶ, nowoion. πῆ, pyt.
 przysl. 1) dokąd. gdzie. 2) jak, czemu?
πή l. **πή**, dor. **πᾶ**, ion. **πη**, nieokr. przysl., ja-
 kos, jakbądź, jakkolwiek. 2) rzadziej, dokądś,
 dokądkolwiek, gdziekolwiek.
πηραίος, 3 i 2. źródłany, zdrojowy.
πηρανον, **τό**, ruta.
πηράς **ή**, = **πάχνη**, szron.
πηρσεμάλλος, 2. gęstowolny.
πηρή, dor. **παρά**, **ή**, zwykle w l. mg. zdroj,
 źródło; przen. przy libacyach, wylewanie źró-
 dlaniej wody. W ogóle; rzeka, woda, prąd, ton.
 Przenośn. początek, źródło.
πήρημα, **τό**, spojenie; spojnia. 2) zsiadłość, ściętość.
πήρηνομι, aor. act. ep. πῆξα, aor. 2. pass. 3. pl.
 ep. πάρεν zam. ἐπάρησαν, aor. 1. pass. πῆχθεν,
 ep. i dor. zam. ἐπήχθησαν, pf. 2. πέπηγα, plsqpf.

ἐπαρήσαν (ze znac. biern.) f. pass. παρήσομαι.
 1) Czyn. przymocować, mocny l. twardym
 uczynić, zład 1) ściąć, τινά. (wode). 2) utkwić,
 wrazić, wbić, zatknąć, wsadzić, przyczepić, τί i
 to τινί. 3) spojć, budować, zlepić, wznieść. II
 Biern. być przymocowanym, stwardnąć, skrze-
 pnąć, ustalić się, ściąć się, zmarznąć. 2) utkwić,
 tkwić, przyczepić się, osadzić się, skrzystalizo-
 wać się, ἔν τινι. III. Med. sobie spojć, zbudow-
 wać, wznieść, τί.
πηρός, 3. poet. mocny, ścisły, sprężysty, nabity,
 krepny, wypchany.
πηρολής, **ιδος**, **ή**, oszroniony, zimny, mroźny.
πηράλιον, **τό**, (**πηρόν**) ster (noga okrętu), i to
 dolny jego koniec. Przenośn. uzda, wodze, lejce.
πηραλιωτός, 2. kształtu steru.
πηράω, ion. πηδω, skoczyć, είσω, wskoczyć,
 susy robić, zapędzić się. Przen. a) pędem biedz.
 b) o pociskach, lecieć, pędzić. c) o sercu, ska-
 kać, stukać, bić, niepokoić się.
πήθηρα, **τό**, skok, π. έχω, mieć niepokój w ser-
 cu, o gwałtownem stukaniu, bicie serca.
πήθηεις, **ή**, skakanie; bicie (serca).
πήθητικός, 3. skakający, tańczący, podrygający.
πηρόν, **τό**, (**πέζα**), dolna część wiosła, ster.
πηκτίς, **ιδος**, **ή**, lidyjski instrument strunowy
 z 20 strunami.
πηκτός, 3. (πήγγωμι) 1) mocno utkwiony, sadzo-
 ny, τινί, w czem. 2) spojony, złożony. 3) twardy,
 zsiady, ścisły; **ή** πηκτής, dor. πακτά, ser.
πηλαρωδείον l. **πηλαρωδιον**, **τό**, miejsce gdzie
 tuńczyki łowią i sola.
πηλαρως, **υδος**, i **πηλαρις**, **ή**, gatunek tun-
 czyka.
πήληξ, **ηκος**, **ή**, helm.
πηλικος, jak wielki? jak mocny?
πήλινος, 3. zrobiony z gliny, gliniasty. Rzecz
 οι π., male pomalowane figurki z gliny.
πηλοβάτης, **ό**, blotnik, w błocie chodzący.
πηλοθύριος, z gliny, błota zlepić.
πηλοπλάθος, 2. z gliny wyrabiający.
πηλός, **ό**, 1) glina. 2) błoto, muł, kał, bagno.
πηλουρρῶς, 2. z gliny wyrabiający.
πηλώω, zaglinić, zamulić, zabłocić.
πηλώδης, **ες**, gliniasty, blotnisty, bagnisty, mu-
 lasty; πηλώδες, gliniasty grunt.
πήλωσις, **ή**, tarzanie się w błocie.
πήμα, **τό**, (πάχω), a) cierpienie, nieszczęście, bio-
 da, zguba; π. κακός, nieszczęście z powodu po-
 pełnionej zbrodni; π. δόξης, τής άτης, szkoda wy-
 nikająca z. b) o osobach, klęska, zguba, τινί.
πημαινω, 1) skrzywdzić, uszkodzić, obrazić,
 zepsuć; zniszczyć, zranić, τινά, τί. 2) Med. szkodzić
 sobie.
πημονή, **ή**, t. c. poprzedz. T. s. **πημοσύνη**, **ή**,
 πηγελάουφ, opoz, ó, pstry kaczek gatunek z szkar-
 latnemi peregami.
πήνη, **ή**, i **πήνος**, **ό**, watek na cewce.
πηνίζω i **πηνίζομαι**, tkąć, nawijać, na cewki
 zwijać, motać.
πηνία, przysl. który czas? jaka pora dnia? kiedy?
πηνικη, **ή**, i **πήνικη**, oszustwo; fałszywy włos.
 peruka.
πηρίον, **τό**, watek na cewkę nawity, watek. T. z
πήρισμα, **τό**.
πήξίς, **ή**, spojenie, zespolenie; zsiadanie się.
πηός, **ό**, krewny, powinowaty.
πηρα, **ή**, ion. **πηρη**, tłumok podróżny; mieszek,
 torba, tajstra. **περα**.

πάρους, 3. ulomny, okaleczony, tępy.
παρώω, okaleczyć. Biern. być okaleczonym, **τί**, być zranionym, zaslepionym; **παρωῶσθαι**, mieć kalectwo.

πήρωμα, **τό**, kalectwo. T. s. **πήρωσις**, **ή**.

πήχναϊος, 3. lokciowy. **cubitalis**.

πήχης, **εως**, ioin. **σος**, **ός**, 2. p. l. mng. **πηχών** zam. **πηχών**, 1) lokcieć, dolna część ramienia; całe ramię. 2) lokcieć, miara. 3) przen. a) pałak, obłak, lek, u łuku. b) szyja liwy. c) prawidło.

πίάζω, dor. zam. **πίεζω**, a w N. T., chwytac.
παιίω, aor. **ἐπίανα**, 1) tuczyć. Biern. tuczyć się; dojrzywać, zapelniać, użyżnić, umierzić; przen. pomnożyć, powiększyć, wzmocnić. 2) ucieszyć, **τινά-πιαρ**, **τό**, tylko p. 1. i 4. tłuszcz, lój, tłusta ziemia. **pinguedo**.

πίασμα, **τό**, mierzwa, pasza, karm'.

πιδάκωσις, 3. zdrojowaty, obfity w źródła.

πιδάκωδης, **ες**, obfity w źródła; obfity w naczynia socznie l. sokowe.

πιδάξ, **ακος**, **ή**, zdrój, źródło.

πιδήεις, **ισσα**, **εν**, obfity w źródła.

πιδώω, wytryskać, przesacać.

πιέζω, z form. pob. **πιέξω**, ztąd ioin. f. pob. **πιέξουν**, zam. **ἐπιέξουν**, part. praes. pass. **πιεζόμενος** zam. **πιεζομένος**, cisnąć, ścisnąć, zdusić, obciążać, dokuczać, dopiekać, ścigać, przesładować, zbijać, przycisk kłasec na co: wynosić, uwzględnić, **τινά**, **τί**, i to **τινά**, u. p. **φθόνω**, ciężarem zawisnąć przynęcić; **αδτός ἐπιέξων** **στι**, przysięgali ich to, że. Biern. być ścisnionym, nawiedzionym, ugiąć się pod ciężarem, pogorszyć się, w biedę popaść, cierpieć.

πίεσις, p. **πῶν**.

πίεσις, **ή**, ciśnienie, uciskanie.

πιεστός, 3. ciśniony, miękki.

πιδάκνη, **ή**, att. **φιδάκνη**, laced. **πιόκνη**, sądek, beczka; a **πιδάκνιον**, **τό**, sądeczek, beczulka.

πιθανολογός, dowody przytoczyć, aby co uprawdopodobnić.

πιθανολογία, **ή**, przytaczanie dowodów, aby co uprawdopodobnić.

πιθανός, 3. (**πίθω**) 1) czynn. łatwo przekonywający; znajdujący wiarę, prawdopodobny, wiarogodny, podobny, przyjemny, przynęcający; **τινά**, **ες** **τινα**, z Inf. 1. Imiesł. π. **δοκεί** **τινά** **τις** **ώς** — **πράξας**, mniema ktoś jako dowierzać można komu, że. 2) biern. z łatwością przekonany, posłuszny, powolny, pokorny, łatwowierny. Przysl. **πιθανός**, stp. w. **πιθανώτερον**, przekonawczo, dowodnie.

πιθανότης, **ητος**, **ή**, dar przekonania, ujmowania, przydobania się; prawdopodobieństwo.
πιθανοορητικός, 3. należący l. właściwy temu, co jest **πιθανός**.

πιθανόω, uprawdopodobnić.

πιθηκίζω, po małpiemu brać się.

πιθηκισμός, **ός**, małpie branie się.

πιθηκοειδής, **ες**, małpi, małpowaty. T. s. **πιθηκώδης**, **ες**.

πιθήκος, **ός**, małpa, **κωταρακός**, istna małpa tragiczna.

πιθηκώω, jeść małpie mięso.

πιθηκώσις, 2. noszący małpy.

πιθηκώω, Zdrobn. **πίθος**.

πιθηκώω, otwieranie beczek; **τά** **πιθηκία**, uroczyska Rzymian.

πιθηκώω, od. 1. bez **κεράμυτος**, naczynie duże, beczka; **ἐκ** **πίθω** **ἀνελεί**. z zolnoga

πίθων, **ός**, = **πίθηκος**, pochlebca.

πικραίνω, zaostrzyć, gorzkim uczynić; przen. drażnić, rozdrażnić. Biern. dąsać się.

πικρία, **ή**, gorycz; zwykle przen. rozgniewanie, rozjuszenie, gniew, surowość.

πικρίς, **ιδος**, **ή**, żmijówka, loczyga, rośl.

πικρόγαμος, 2. ten któremu słuby życie goryczą zaprawia l. słuby wstąpić wzięcąc.

πικρόγλωσσος, 2. z goryczą wypowiedziany.

πικρόκαρπος, 2. wydający owoce gorzkie.

πικρός, 3 i 2. Stp. w. **πικρότερος**, n. w. **πικρότατος**, ostry, przenikliwy, gwałtowny, gorzki, wstrętny, nieprzyjemny, zienawidzony, bolesny; **ἐμοί** **πικρός** **τῶν** **νηκεν**, śmieć jego przykróść mi sprawia; **πικροτάτους** **ιδόντι** **δασμοῦς** **τοῦς** **ἐμοῦς**, jemu który przykre skutki mojego więzienia uznał. Przysl. **πικρός**, gorzko, z gorzkim szydem, surowo, ostro.

πικρότης, **ή**, gorycz. 2) surowość, ostrość.

πίλος, **ός**, lac. **pilosus**.

πίλωω, wełnę gęplowac, spilśniać. 2) ścisnąć, zgęścić.

πίλημα, **τό**, gęplowana wełna, pilśń. 2) gaszcz.

πιλήσει, zam. **φιλήσεις**, u Arystof. (tak przekręca Scyta).

πιλήσις, **ή**, gęplowanie, stósowanie. 2) sciskanie, gęszczenie.

πιλητικός, 3. odnoszący się do pilśniowania, **ή** π. sc. **τέχνη**, sztuka pilśniarza.

πιλητός, 3. pilśniowany. T. s. **πιλωτός**, 3.

πίλδιον, **τό**, zdrobn. **πίλος**, mały kapelus z pilśniowy; kapelusz podróźny. T. s. **πίλιον**, **τό**.

πίλισμαι, p. **πιλίσω**.

πίλος, **ός**, pilśń. **pilus**. 2) kapelus (pilśniowy).

πιλοφορικός, 3. zwykle noszący kapelus pilśniowy.

πιμελή, **ή**, tłuszcz, sadło.

πιμελής, **ες**, tłusty.

πιμελώδης, **ες**, tłustowaty, tłusty.

πιμπλάνω, poet. zam. **πίμπλημι**.

πιμπλημι, 3 l. mng. **πιμπλάω**, f. **πλήσω**, aor. 1. ep. **πλήσα**, biern. 3. l. mng. **πλήσθεν**, zam. **ἐπλήσθησαν**, ep. aor. 2. 3. l. p. i mn. **πλήστο** i **πλήγτο**, 3. pl. impf. **ἐπιπλάω**, jakby **πίμπλημι**, 1) Czynn. napelniać, **τί** l. **τινά**, i to **τινός**, rzadziej **τινά**, czem. 2) Biern. ep. aor. 2. być napelnionym, napelniać się, nasycić się, u. p. **τινός** i **τινά**, n. p. **πάντα** **δυναμῶς** **τινά**, potęga jego stała się zupełną. Żąd też a) upełnić się, **τινός**, b) nasycić się, przesyścić się, **τινά**, czem. 3) Med. z aor 1. sobie napelniać, **λέκτρα**, przybrać towarzyszkę Iozę. Przen. **θυμόν**, zaspokoić, **τινός**, czem.

πιμπλάνω = **πίμπλημι**.

πιμπρημι, aor. 1. **ἐπιπρημι**, ep. **πρήσα**, 1) dmuchać, dąć; a) nadać, **τί**. b) wyrzucić, wypryskiwać, **τί** a **ανά** **τι**, z czego w górę. 2) z **πυρί**, ogniem przewiać; ziejącym ogniem napelniać, **πορῶς**, a bez tego, zapalić, rozniecić, spalić, spustoszyć, **τί**.

πινακίδιον, przysl. dyblami, jakby tarcica.

πινακίδιον, **τό**, zdrobn. **πίναξ**, tabliczka (do pisania). T. s. **πινακικός**, **ός**.

πινάκιον, **τό**, t. c. poprzedz., tudzież: tabliczka do głosowania; zły, lichy obraz.

πινακίς, **ή**, t. c. poprzedz. i 2) dyplomy.

πινακογραφία, **ή**, wykonanie obrazu, rysunku i t. p.

πινακοθήκη, **ή**, galeria obrazów, skład l. zbiór map geograficznych.

πινακοπώλης, **ός**, sprzedający ptaków na tarcicy

πινάκωσις, ἡ, w. wszystkie krokwie, krokwiokład. **πίναξ, ακωσις, ὁ,** dył, tarcica. a) drewniana miszka. b) tablica do pisania, rachowania: pismo, tablica pomnikowa. c) mapa geograficzna, szpilowa tablica z wyobrażeniem ziemi. d) spis, rejestr. e) obraz.

πινάρωσις, ἰοῦ, πινάρωσις, 3. brudny, nieczysty. **πινόω,** być brudnym.

πίναξ i πίννη, ἡ, gatunek muszli czepiającej się dna morskiego za pomocą jedwabnych nitok.

πιννοτήρησις, ὁ, stróż tego małża, gatunek raków. T. s. **πιννοφόλαξ, ὁ.**

πίνωσις, ὁ, brud, tłuszcz, utłuszczenie.

πινόω, zbrudzić. **Ζῆτα δὲ πεπινωμένωσι, 3.** brudny. **πινόσκω i πινόσσω,** poet. mądrym uczynić, pouczyć, zaostrzyć l. nauczyć rozum.

πινότη, ἡ, rozum, mądrość.

πινότης, 3. poet. rozumny, mądry, bystry, przenikliwy.

πίνω, ep. inf. praes. πινόμεναι, impf. częst. πίνεσκε, f. πίνωμι, pf. πέπωκα, aor. 2. ἔπιον, inf. πείν, ἰοῦ. πείν, ep. πείμεν, z Adj. verb. ποτόν, pić, wciągać, ssać, τί, wypijać, wypróżniać, κρητήρας, οἶνον, ἔξ, ἀπό τίνωσις, ἐν τινι, ἐνθεν, z czego. **πινόωσις, es, brudny.**

πίπισκω, fut. πίσω, aor. ἔπισα, dać pić, ποίε, τίνα τι, kogo czem.

πίπλω, impf. ἔπιπλον, poet. = πίμπλημι.

πίπος l. πίποσις, ἡ, = πίπω, dzięciol.

πιπιξίω i πιπιξίωσις, piszczyć (o ptakach).

πινώσκω, pf. πέπρακα, aor. pass. ἐπράθημι, pf. πέπραμαι, f. 3. πεπράσμαι, ἰοῦ. **πινώσκω, aor. pass. ἐπρήθημι, z f. pob. περάω, aor. ἐπέρασα, ep. z os, pf. pass. ep. πεπρήμαι i εἰσρήμι, impf. częstotl. 3. os. πέρασχι, zam. πέρασκε, (πέρα) sprzedać, na sprzedaż wystawić, τινά, τι, a ἔξ, πρὸς τι, dokąd. Biern. πεπράσθαι, przychodzi na sprzedaż; πεπράσθαι, być na sprzedaż. W ogóle: być przedanym, zdradzonym.**

πινράω i πινρήμι, poet. p. πίμρημι.

πίπτω, f. πεσοῦμαι, ἰοῦ. πεσοῦμαι, aor. ἔπεσον, ep. πέσον, 3. l. p. conj. ep. πέσχη (w N. T. też ἔπεσα) pf. πέπτωκα, part. πεπτωκός, poet. πεπτώσι l. ep. πεπτήωσι, wraz z f. pob. **πίπνω, i πιννέω, paść, t. j. 1) spaść, runąć, upaść, zanurzyć się, opaść, rzucić się o ziemię, położyć się; w perf. leżeć; przec. uchybić; usterknąć się, pomylić się, zabnąć w co, dostać się w moc. 2) rzucić się, zapędzić się, uderzyć, napawać leżeć, napasać. b) ledz, zginać, poledz, z dod. θάλοντες l. εἰς ταράσις, być zabitym, umrzeć; tudzież: niknąć, słabnąć, pójść w pogardę l. zapomnienie, w nieszczęście popaść. 4) wypaść, obrót wzięść; εἰς πείπον θήσομαι τι, dobrze sobie co ułożyć; ἐκ δρόμου, wypaść z placu wysięgów, zbić się z toru; ἐκ θυμοῦ τινι, stracić względy u kogo; ἐς πλείον, iść, dojsz dalej; τοῦ θέλοντος, za wiele żądać; ποί γνώμησις πέσω, co mam pomyśleć; χαμαὶ π. bez skutku przybrzmieć.**

πίρωμις, wyraz egipski, = καλὸς κάγαθός, maż.

πίσανος, 3. grochowy, od πίσις l. πισός, ὁ.

πίσος, τό, wilgotne miejsce, łąka, błonie, leg.

πίσσα, ἡ, att. — ττα, smola, żywica. Przysł. ἄρτι μὲν πίπτης γέβεται, bolesne skutki, zgryzoty po uczynku.

πισσίρησις, es, i πισσίρησις, essa, ev, smolny, smolą pachnący l. smakujący.

πίσανος, 3. ze smoły.

πισσιτής, ὁ, οἶνος, smolą zaprawione wino.

πισσοκήρος, ὁ, żywica woskowa.

πισσορόφος, 2. dający smolę.

πισσοῦργιον, τό, smolarnia.

πισσάω, att. — ττώω, 1) pomazać smolą, wysmolić. 2) szczerog. miedziane posągi powlec smolą, aby odciśli zrobić. 3) za pomocą plastrów smolowych włosy wydzielać.

πισσοῦδης, es, smolowcowy, pelen smoły.

πισσοῦτης, ὁ, smolą pomazujący, smolarz.

πιστευω, τό, zadatek wierności.

πιστευτικός, 3. sposobny do wiary, πιστευτικῶς ἔχειν τινί, spuszczać się na co. 2) wzbudzający wiarę.

πιστέω, 1) zaufać, spuszczać się, tuszyć sobie, być przekonanym, za prawdę poczytać, dać wiarę, wierzyć, οἱ πιστευούκτες, wierzący; τὸ πιστέον τινι, część wierząca w kogo, τί, w co; τινί τι, spodziewać się po kim czego; ἀνοχάς τινι, komu przy zawieszaniu broni ufać; z atrakcyj; τούτοις ἐπίστεον ἐμμένοις ἔσεται, ufali im, że będą stali. Biern. πιστεῖσθαι, wierzą mi, ufają mi, używam zaufania, ὅπό τίνωσις, u kogo. 2) powierzyć, zawierzyć, dać poświęcić, τί, τινί, komu.

πιστικός, 3. pijalny, plynny; szczerzy, prawdziwy.

πιστικός, 3. wierny. 2) = πιστικός, przekonywający.

πίστις, ewos, ἡ, ἰοῦ. τος, dat. t, acc. pl. τς, i πί-

στότης, ἡ, 1) wierność, pewność, rzetelność, uczciwość, wiara, zaufanie, ufność, przekonanie; ἐν πίστει, wiernie; πίστιν ἔχειν, mieć zaufanie, być w powołaniu; πίστιν παρέχεσθαι τινι, zjednać sobie wiarę u kogo czem; πίστιν φέρειν, ἔχειν, dać wiarę, wierzyć; ἦν τινί τι ἐς πίστιν πρὸς τινα, zjednało komu ufność czyją. 2) (w l. mng. głównie), uwierzytelnienie, dowód, zadatek, zakład, rękojmia, gwarancja, zabezpieczenie; szczerog. obietnica; przyrzeczenie, układ, przymierze; κέρτος πιστευμάτων, zadatek naszego małżeństwa; αἱ πίστις ἐς σφάς ἀδούσις, wzajemne gwarancje; μεγάλα, uroczyście obietnice l. zapewnienia; πίστις ὀρκων, θεῶν, przysięga; πίστιν θεῶν ὁμῶσαι, przysięgać wierność, wzywając bogów na świadków; π. χειρὸς, danie ręki, prawicy; χειρὸς πίστιν ἐμβάλλειν, daniem ręki przyrzec; (τός) πίστεσις ποιέσθαι, zawrzeć przymierze; λόγων πίστιν ἐφάρμοσαι, potwierzone zamówienia wiernie wykonać.

πιστός, 3. do picia, pitny.

πιστός, 3. (πεῖθω) 1) a) o osobach, wierny, wiarogodny, pewny; u Persów οἱ πιστοί, gatunek rady poufnej (tajnej). b) o rzeczach, pewny, wierzytelny, wiarogodny; τὸ πιστόν, = πίστις, zadatek wierności, ufności, rękojmia, zaręczenie; τὰ πιστὰ ποιέσθαι = πίστις ποιέσθαι, a πιστὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν, dać i wzięść zakłady wierności, πιστὰ θεῶν ποιέσθαι, przysięgę złożyć. 2) czynny, wierzący, ufający, spuszczać się na kogo, τινί. b) posłuszny. Przysł. πιστῶσι, stp. nw. πιστότατα, wiernie.

πιστότης, p. πίστις.

πιστόω, ep. i bez augm. 1) czynny. kogo zobowiązać, τινά, a τινί, czem. 2) Biern. a) być zapewnio- nym, być pewnym, z ἐνὶ θυμῷ, l. ufać; πιστῶ θεῖσι, w zaufaniu, z nastp. ὅτι. b) komu ręczyć za siebie czem. 3) Med. a) dać sobie wzajemnie zaręczenie. b) zapewnić się o kim, ὅπό τίνωσις, czem; zobowiązać kogo do wierności.

πίστρα ἡ, i πίστρον, τό, miejsce gdzie piją, piśsko. b) naczynie do picia.

πίστομα, τό, zapewnienie, potwierdzenie.

πίστωσις, *ή*, uwierzytelnienie, potwierdzenie.
πιστωτός, 3. należy uważać za prawdę.
πίσους, 2. ufający, spuszczający się.
πίσυρος, *αι*, r. n. πίσυρα, *τά*, eol. i ep. = πίσσαρες.
πίσυνά i **πίσυννη**, p. πετάννυμι.
πίσυνω i **πίσυνω**, p. πίπτω.
πίσυνω, p. πετάννυμι w końcu
πίπτ. p. πίσω.
πιτυλεύω, wiosłując ręce przedko poruszając; przedko się poruszać, czynnym być.
πιτύλο, *ός*, wiosłowanie; uderzenie gromkie (w piersi), cios, raz; wywijanie; ściekanie, szmer.
πιτυοκάμπτης, *ός*, zginający sosny.
πιτυρον, *τό*, otręby. Zwycię w l. mug.
πίτος, *ος*, *ή*, 3 p. ep. πίτισσιν zam. πίτσι, sosna; πίτος δίκην έκτρέβασθαι, ze szczytem być wykorzystanem.
πιτυόδης, *ες*, sosnowy, pełen sosny.
πιψάσσομαι = πιψάσομαι.
πιψάσομαι, tylko w praes. i impf., pokazać, dać znak, twni, szczeg. objawiać, obieścić (słowami) twni *τι*, objaśnić, zapewnić; przemówić, έκπέ *τινι*, tudzież: rozkazywać. Podobn. w Med. i opowiadac, donieść.
πίων, 2. πίονος, z r. ż. osobl. πίερα, stp. nw. πίότατος, 3. tłusty, 1) tuczny, karmny. 2) przen. a) żywny, urodzajny, άρως, obfity w smole, żywicie. b) bogaty, zamożny.
πλάγγος, *ός*, gatunek orla. **plancus**.
πλαγιάζω i **πλαγιώ**, na ukos postawić, w porządek ciągnąć, nachylić, obrócić, lawirować.
πλαγιαύλος, *ός*, fletnia poprzeczna, fletnower.
πλάγιος, 3. ukośny, skośny, poprzeczny, w porządek położony, ές πλάγιον, na poprzek, z boku; πλαγιους λαβεῖν, z boku zejść, napasać; έμβάλλειν εις πλαγιους τινάς, zwrot uczyniwszy wpaść na kogo z boku. Przyszł. έκ πλαγιου, z boku, na boku, w bok, po obu bokach. Rzecz. *τά* πλ., bok, skrzydła wojska, τοίς πλ. έπιέναι, na skrzydła napasać.
πλαγιούλαξ, *ός*, zasłaniający skrzydła wojska.
πλαγιώ, p. πλαγιαζώ.
πλαγιακός, 3 i 2. błakający się, tulący. Przen. obłąkany.
πλαγιακόςσυνη, *ή*, tulanie się, utożsamienie.
πλαδιάω, być mokrym, błotnistym.
πλαδδιάω, błazństwo l. niedorzeczności gadać.
πλάζω, fut. πλάξω, aor. έπλαξα, p. έπλαγγχθην, zbic z toru, obłąkać, unieść, porwać; przen. pomniejszać rozum; tudzież, odwieść od przedsięwzięcia. Biern. **βλάκα** się, tulać się, odbić się, *τι* από τινος.
πλάθω, *ός*, deska, blacha do placków.
πλάθω, poet. = πελάζω.
πλαίσιον, *τό*, czworobok podługowaty, εν όψηλφ πλαίσω, na czworobocznym rusztowaniu.
πλακρός = πλατός, szeroki.
πλακουντάριον, *τό*, placuszek.
πλακοδης, *όντος*, *ός*, śern. z πλακοδης, placek.
πλακώδης, *ες*, splaszczony, płaski.
πλανάω, ion. też **πλανέω**, 1) w błąd wprowadzić; przen. zwodzić, twnά. 2) Biern., być wprowadzonym w obłąd, błąkać się, zabłądzić, zejść z drogi, tulać się, włóczyć się, objeżdżać. Przen. a) snuć się po myśl. b) wyjść z koleji, chwiać się. c) chybić celu. Cz. *αι*, n. p. πολλους έλιγμοδς, wiele kolować; cz. τινός, od στερο i τω **πλάνη**, *ή*, 1) tulanie się, utożsamienie; tudzież: obcozwanie, odstąpienie. 2) przen. błąd, namota.

πλάνημα, *τό*, błądzenie, obłąd.
πλάνης, *ητος*, *ός*, tulać, o gwiazd., planety.
πλανησιόδρος, 2. niestałego siedliska.
πλανησιος, *ή*, rozpadzenie, zbicie z toru, uniesienie.
πλανητης, *ός*, tulający się. T. s. **πλανητικός**, 3.
πλανητής, 3. tulaczy. Przen. obłądny.
πλανοδία, *ή*, obłądna l. błędna droga.
πλάνος, 2. tulający się, tulać, włóczyć; obieżykraj, powskioga, kuglarz. 2) rzecz. *ός* πλ. utożsamienie, błąkanie się, obłąd-ność.
πλανοσιβής, *ές*, przez tulaczy uczęszczany.
πλανόττω = πλανόμαι.
πλάξ, *ακός*, *ή*, płaszczyna, równina, płaskość, bla, wierzch; lono, lan, pole, niwa, obszar.
πλάσις, *ή*, tworzenie, kształt; forma.
πλάσμα, *τό*, twór, otwór, (z gliny). W muzyce, przesada, w wykładzie, w stylu; zmyslenie.
πλασματίας, *ός*, zmysłony, kłamliwy; kłamca.
πλασματικός, *ος*, zmysłony, bajeczny.
πλάσσω, nowoatt. **πλάττω**, i. **πλάσω**, 1) Czytan i Biern. 1) tworzyć, kształtować, wypracować, przeobrazić, *τι* l. τινά, kunsztem, sztuką narabiać, wytwarzać, przesadzać, grzebać kolo czego, *τι*. 2) zmyślić, wymyślić, udać, samowolnie zrobić, *τι*. II) Med. 1) przybrać pozor, twni, czem, *πρός* *τι*, względem czego. 2) przech. zmyślić co na swoja korzyść, udawać obłudnie; o wykładzie: przesadzać.
πλάστης, *ός*, twórca, sztukmistrz, snycerz; fryzjer.
πλάστηξ, *ή*, ion. **πληστηξ**, 1) kibić i wagi, kółowrot szalny. 2) jarzmo (koni). 3) bicz.
πλαστικός, 3. zdający do tworzenia; *ή* πλ. sc. τέχνη, rzeźbiarstwo, snycerstwo.
πλαστός, 3. ukształtowany, zlepiiony; przen. zmysłony, fałszywy, podsunięty, twni.
πλαταρέω, klaskać (w ręce), uderzyć.
πλαταγή, *ή*, klaskanie, klask. T. s. **πλαταγήμα**, *τό*.
πλαταγώνιον, *τό*, mak polny, liść kwiatu maku polnego, będący u kochanków niby wyrocznią.
πλαταμώδης, *ες*, płaski i szeroki.
πλαταμών, *όνος*, *ός*, płaskie, szerokie ciało, n. p. kamień.
πλατανιστος, *ή*, i **πλάτανος**, *ή*, jawót.
πλατανιστός, *ός*, gaj jaworowy.
πλατανώδης, *ες*, jaworowy.
πλαταείζω, przeciagle wymawiać. Dor. **πλαταείδω**.
πλάτη, *ή*, i **πλάτα**, blat, szeroki, dolny koniec wiosła, wiosło; okręt wiosłowy, jazda wiosłowa.
πλατιον, przyszł. dor. = **πλησιον**.
πλάτις, *ή*, poet. = **πελάτις**, małżonka.
πλάτος, *τό*, szerokość, przestronność.
πλατώω, splaszczyc, rozszerzyc.
πλατωγάστρω, *ος*, szerokokbruczny.
πλατωγίζω, pluskać (szerokim koncem wiosła, przen. rozgadać się, junaczyć.
πλατώλοστος, - *τος*, *ος*, szerokojęzyczny.
πλατώκερκος, *ος*, z szerokim ogonem.
πλατώνω, splaszczyc; rozszerzyc.
πλατώνωτος, 2. szerokokopcey.
πλατώπυγος, 2. z szerokim zadem.
πλατώρρος, *ος*, *ος*, *ος*, szeroko pływający, szeroki.
πλατώς, *εία*, *ός*, 1) płaski, równy, szeroki, przestronny, obszerny, rozdarty, z szeroko rozwartą gębą, wielki, rozrzucony szeroko. Rzecz. *τό* πλ., szerokość. 2) słony, **πλατώπερος**, stp. w. —
πλατώστρομος, *ος*, z szerokim bramentem; **tunica la ticlavio**.
πλατότης, *ητος*, *ή*, szerokość, obszerność.
πλατώνωτος, 2. z szerokimi koncami

πλέγμα, τό, plecionka, kosz, sieć, splot włosów; faszyny, wiązki chróstu. Zdrobn. **πλεγματίον, τό.**
πλέσς, οί, acc. πλέσς, ep. p. πολός.
πλεθριαίος, 3. wielkości pletron.
πλεθρίον, τό, zdrobn. πλεθρίον. 2) rzymski cyrk.
πλέθρον, τό, poet. **πέλεθρον,** 1) móg, włoka — 10000 stóp w czworogran. Tudzież = **jugetum.** 2) miara długości, 100 greckich a 104 rzymskich stóp, 1/6 część stadym.
πλείν = πλέων.
πλείος = πλέος. [części.
πλειστάκις, i πλειστάκι, przysł. po największej
πλειστηρης, es, wielokrotny, mnogi, **χρόνος,**
 wszystek.
πλειστηροΐζουμαι, głównie oskarżać o co.
πλειστόμβροτος, 2. ludny.
πλειστός, 3. p. πολός.
πλείω, poet. zam. πλέω, plynąć, żeglować.
πλείων, πλείον, πλέων, p. πολός.
πλειών, ή, czas, rok.
πλέκος, τό, plecionka.
πλεκτανάω, spleść.
πλεκτάνη, ή, plecionka, sieć, sidło, matnia.
πλεκτή, ή, 1) powróż, sznur, lina, sc. **σειρά.** 2)
 sieć myśliwska.
πλεκτικός, 3. zajęty splataniem.
πλεκτός, 3. pleciony, kręcony, wity.
πλέκω, aor. p. ἐπλέθην, cz. ἐπλέκην l. ἐπέκην,
 spleść, kręcić, wić, związać, zadziergać, przen.
 knuć; obwić, opleść. 2) med. sobie upleść, krę-
 cić. Tudzież: dźiać.
πλέξις, ή, plectenie, tkanie.
πλεονάζω, być więcej, być nad potrzebę, τῆ εὐ-
 τοχία, rozchwalić się, nadymać się; przesadzać,
 miarę przeobrać; częściej być; **τινός,** oplywać w co.
πλεονάκις, przysł. częściej.
πλεονασμός, ó, zbytek; przesada.
πλεοναχῆ, przysł. wielokrotnie.
πλεοναχόθεν, przysł. z wielu stron.
πλεοναχός, 3. wielokrotny. Przysł. — **χῶς,** wie-
 lokrotnie.
πλεονεκτήω, (εχω), f. — ήσω i — ήσομαι, adj. v. —
 κτησών, mieć więcej, mieć większy udział, być
 w korzyści, mieć przewagę l. pierwszeństwo; wy-
 przedzić, przywłaszczyć sobie część najlepszą, bo-
 gacie się, zyskać, wygrać, przechodzić, przewyż-
 szyć, mieć górę; chcieć więcej mieć, pamiętać o
 sobie, być chciwym; **τό πλ.,** chciwość, **τινός, τι**
 νί, τί, τοῦ ήλιου, z większą łatwością znieść upał.
 Biern. być przewyższonym, przewyższającym, uszko-
 dzonym; doznać uszczerbku, udurczenia; mieć nie-
 korzyść, szkodę.
πλεονέκτημα, τό, 1) zysk, korzyść, przodek, pier-
 wzeństwo. 2) oszukanie, podejście.
πλεονέκτης, ó, stp. n.w. πλεονεκτίστατος. a) chci-
 wy, samolubny, zarozumiały, dumny. b) **τινός,**
 oszukujący kogo, przewyższający.
πλεονεκτικός, 3. zarozumiałemu i t. d. właściwy
 Przysł. πλεονεκτικός, samolubnie.
πλεονεξία, ή, 1) posiadanie we większej ilości, ko-
 rzyść, zysk, przewaga, przodek, panowanie, góro-
 waństwo, przewództwo. 2) chciwość, skepticism, oszu-
 kaństwo; zarozumiałość, przywłaszczenie.
πλέονως, przysł. do πλέων, więcej, za nadto
πλέος, p. πλερός.
πλευμονώδης, es, płucowaty, gębczysty.
πλευμών, p. πνεύμων.
πλευρά, ή, zwykle w l. mng. boki, żebra. 2) przen.
 bok, wojska, kwadratu.

πλευροΐτις, ιδος, ή, sc. νόσος, kolki, klócie w by-
 kach.
πλευρόθεν, przysł. z boku. a **latere.**
πλευροκοπέω, w zebra ranić, żebra rozplatać.
πλευρόν, τό, t. c. πλευρά.
πλευρώμα, τό, żebro.
πλευροτικός, 3. zdalny l. dogodny do żeglowania.
πλώω, f. πλεύσομαι, πλεύσομαι, aor. 1. ἐπλευσα,
 p. ἐπλεύσθην, pf. act. πέπλευκα, p. πέπλευσμαι,
 ep. **πλείω,** z f. **πλώω,** impf. ep. πλώω,
 a adj. verb. πλευστέον, πλευστέω. 1) żeglować,
 plynąć, **τί, ές, πρός, επί τι,** dokąd, ale **επί τι tez,**
 za czym, po co, i **επί i πρός τι,** przeciw, **επί τινος,**
 ku; tudzież **τί, po** czym plynąć, pojeżdżać, prze-
 plynąć; **τό πεπλευσμένον,** splatana część morza, l.
 stółon, żegluga odbyć. Przen. **έν κακοίς, οπły-**
wać. 2) plynąć.
πλώων, p. πολός.
πλώωσ, p. πλέος i πλήρης.
πληγή, dor. πλαγά, ή, wra^z i **πλήγμα, τό, a)**
 cios, raz, ciecie, uderzenie; wrażeńie z zewnątrz.
 b) ślad ciosu, rana, blizna c) kije, bicie, chłosta,
πληγής λαμβάνειν, otrzymać plagę. Przen. **πλ. νό-**
τος, nawalnika połudn. wiatru; **Διός πλ.,** grom,
 cios, nieszczęście, klęska, tudzież **έκ θεού, καθή.**
πλήθουμι, p. πλήσοω.
πλήθος, τό, ión. πληθύς, ύος, ή, 1) mnóstwo,
 pełność, lik, liczba, siła, tłum, ciżba, siła wojen-
 na, wojsko; tłok; większość, przewaga, ale i, mniej-
 szość. Szczeg. tłum ludu, motłoch, z dod. l. bez
 συνελθόν, zgromadzenie ludu, demokracja, prości
 żołnierze; 4. p. **τό πλ. i 3. p. τῶ πλ.,** liczbą, si-
 łą, **κατά τό πλ.,** podług liczby, liczebnie; **ές τό**
πλ. ήφενθαί, dojść do wielkiej liczby; **ές τό πλ.**
είπειν, przemówić do zgromadzenia ludu; **έν τῶ**
πλήθει, przed ludem, na zgromadzeniu. 2) ob-
 wód, szerokość, długość, wielkość, przestrzeń,
 przestrzeń.
πληθύνω, 1) zapełnić, pomnożyć. 2) nprz. napel-
 nić się.
πληθύς, ύος, ή, p. πλήθος.
πλήθω, być pełnym, napelnić się; wzbrać, n-
 rość; wzmoż się, szereg się.
πλήθω, praes. i perf. πέπληθα, za-na-pełnić się,
 wzbrać, **πλήθουσα σελήνη,** pełnia.
πληθώρα, ή, ión. 1) pełność, **άγορής, czas,** gdzie
 rynek pełny, przedpołudnie. 2) nasycenie, **τινός,**
 sytość.
πληγής, ó, bijący, zawadajka, waśniwy, lający.
πληκτιζομαι, walczyć, spierać się, klócić się,
τινί, z kim; zalotnemi spojrzzeniami przygnęć.
πληκτικός, 3. bijący, przeszywający. 2) trafny,
 przekonawczy.
πλήκτρον, τό, narzędzie do bicia. 1) wiosło. 2) pa-
 leczka ze złota l. słońowiej kości, którą lutnista
 uderzał w struny, ostroga.
πληροφόρος, 2. mający ostrogę, o ptakach.
πλήμη, ή, i πλήμμη, t. c. πλήσημη.
πλημμέλεια, ή, bład, pomylka, usterk.
πλημμέλω, 3. zbłądzić w śpiewie, w ogóle: błą-
 dzić, uchybić, przewinąć, bluźnić, **τί, głupio i.**
 niedorzecznie postąpić, **παρά τι,** przedsięwzię-
 coś przeciwnego czemu. Biern. być obrażonym,
 uchybionym, **τά πλημμελήθεντα,** uchybienia.
πλημμέλημα, τό, t. c. πλημμέλεια, i, uchybie-
 nie, zbrodnia, przewina.
πλημμελής, es, fałszywie śpiewający; błądzący,
 uchybiający, zbrodniczy, **εις τί, zlnf.**
πλήμμορα, ή, przyplływ (fali), obfitość.

πλήμμορις, ή, przypływ morza, fala do brzegu się tocząca; pełność zbyteczna.

πλήμμορώω, być przepelnionym.

πλήμμη, ή, (πλήθω) piasta.

πλήμμορα, i t. p. p. πλήμμορα i t. p.

πλήν, dor. πλάν, 1) przym. z 2. p., oprócz, wyjąwszy, po za, po nad. 2) przysł. oprócz tego, nadto, z wyjątkiem, πλὴν εἰ, chyba że; πλὴν ἄλλᾶ, jednakże, z tem wszystkiem, przecie, wyjąwszy; z inf., λέγειν, nie mówiąc.

πλήξτεπος, 2. (πλήξωω), zwierający konia ostrogami, harcerz.

πλήρης, ες, i πλέος, ion. τοῦ πλείος, att. πλείω (neutr. pl. πλείω) 3. 1) pełny, zupełny; całkowity, całkowicie uzbrojony l. osadzony, bogato zaopatrzony, napełniony, nasycony, syt, τινός, czego, czem; πόνου πολλοῦ πλείω, skrzętni awanturnicy. 2) pełny, zbrukany, zbrudzony.

πλήρωσι i Med. πλήρόομαι, Czynn. i Med. 1) naza-wy-uzu-pelnić. Szczeg. a) osadzić, okrety załoga. b) θορῶν, gniew nasycić, τινός, czem, zaspokoić. 2) uzupełnić, dopełnić, τί i to εἰς τι, sięgać do, wynosić. Biern. być napełnionym, osadzonym, być pełnym; o ludziach, zebrać się, tyni, komu. Ztąd o urnie głosujących, zapelniać się; διαδοχαῖς πληροῦσθαι, przebiegać. Tudzież 3) dokonać, uskutecznić, w zupełności wyświadczyć, oddać dług, τί.

πλήρωμα, τό, uzupełnienie, dopełnienie, cała summa; osada, παράς, wzniesienie.

πλήρωσις, ή, uzupełnienie, nasycenie, zaspokojenie; dopełnienie.

πληρωτής, ό, uzupełniający, dopełniający.

πλησιάζω, zbliżyć się, zetknąć się, przybyć, przystąpić, być przytem, być obecnym, połączyć się, obcować, być znanym. Szczeg. a) jako uczeń obcować z kim. b) spółkować cielesnie. Bez przyp. οἱ πλησιάζοντες, uczniowie, przyjaciele, zwolennicy; częśc. τινί, do kogo, z kim, rzadz. τινός, πολλᾶ, dobrze być znanym.

πλησιασμός, ό, zbliżenie, obcowanie.

πλησιός, 3. (poet.) stp. najw. πλησιαιτάτος, blizki, τινός, τινί. Rzecz. sąsiad, bliźni. Zwykle r. n. πλησιον, przysł. a z art. jako przymiotn., blizko. (Stp. w. πλησιαιτερος, przysł. πλησιαιτερω, tudzież: πλησιαιστερος.)

πλησιόχωρος, 2. sąsiedni; rzecz. sąsiad.

πλησιόστιος, 2. 1) napełniający l. nadymający żagle. 2) biern. z wdętymi żaglami, z rozpuszczonymi żaglami.

πλήσμα, τό, zapłodnienie, poczęcie.

πλήσιμος, 3. łatwo napełniający l. sycący, τό πλ., przesył.

πλησιμονή, ή, napełnienie, przepelnienie, obfitość, przesył, zaspokojenie, obiecażenie.

πλήσσω, att. ττω, aor. 1. ep. πλήξα, dor. ἐπλάξα, med. ἐπληξάμην, ep. aor. redupl. πέπληγον i ἐπέπληγον, med. πεπληγούην, pass. ἐπλήγην, dor. ἐπλάγην, pf. πέπληγα, bić, uderzyć, pchnąć; razić, prażyć, τινά, τί, τινά τι. Biern. κερωνῶ, gromem, piorunem być rażonym; κονισαλον εἰς τι, pedzić, wzruszać kuf, med., bić sobie co, bić się po; χαρακτήρ — πέπληκται τεκτόνων πρός ἀρσένων, wbity, wrażony; ἐγίδνης χαράγματι, ukąszony; być dotkniętym kłeską, doznać ciosu, kłeski; przzen. być przekupionym, όπό τινος.

πλήων, dor. = πλείων.

πλήτο, πλείμπλημι i πελάζω.

πλινθευτής, ό, cegielnik. ceglarn

πλινθεύω, γην, ziemi użyć do cegieł, cegłę-strychować, palić, robić; z cegieł zbudować, nadać kształt cegły.

πλινθηθόν, przysł. na wzór cegieł, sposobem cegieł (t. j. porządkowania ich).

πλίνθινος, 3. z cegiełzrobiony, ceglany.

πλινθιον, τό, zdrobn. πλίνθος, cegielka; pola augurów na niebie przy obserwacyach. Tudzież = πλαισιον.

πλίνθινος, ή, cegla, dachówka, surówka, όπτάν, palić; όμοος πλίνθου, warstwa cegieł. 2) inne ciała mające kształt cegły, sztaba.

πλινθοουργέω, robić cegłę.

πλινθοουργός, 2. palący cegłę, rzecz. cegielnik.

πλινθοφορέω, cegłę nosić.

πλινθοφόρος, 2. noszący cegłę.

πλινθοφόρής, ες, z cegieł zbudowany.

πλίσσομαι, dep. med. kroczyć, kłóssować, τινί, czem. **πλοιάριον, τό,** zdrobn. okrędek, łódź.

πλοίξω, p. πλοῖξω.

πλοῖμος, p. πλοῖμος.

πλοῖον, τό, okręt, przewozowy, μακρόν, wojenny, statek, łódź.

πλοκαμῖς, ιδος, ή, poet. zam. πλόκαμος, splot, zwój, warkocz, włos.

πλόκαμος, ό, włos spleciony, splot, zwój, zwykłe w l. mng.

πλόκανον, τό, i πλόχανον, 1) każda plecienka. 2) sito plecione, opalka.

πλοκή, ή, plecienie, tkanie, plecienka, tkanina. Przenośn. zamącona, zawiła mowa, chytrność, podstęp. U Arystot. zawiązanie, zawikłanie rzeczy w tragedyi.

πλόκος, ό, splot włosów, zwój; wieniec.

πλόος, ό, śegn. πλοῦς, żegluga, podródz morska, wyprawa; πλοῦν στέλλειν, odbyć, t. s. ποιεῖσθαι, tudzież: pomyślna żegluga, czas pomyślny l. wiatr; δεύτερος πλοῦς, nie tak, to inaczej; wyjazd, odjazd, wyściąg, i t. p.

πλοουθυγία, ή, bogactwo wraz z zdrowiem, prawdziwy l. trwały majątek.

πλουσιακός, 3. dotyczący bogacza, przystający na bogacza.

πλούσιος, 3. bogaty, zamożny, zaopatrzony, τινός, obfitujący, znakomity, dostojny. Przysł. πλουσίως. **πλουτέω,** być bogatym l. stać się zamożnym, bogacieć; όπό τινος, oblowić się; mieć obfitość, τινός, czego.

πλουτηρός, 3. bogacący.

πλουτιζω, bogacieć; uszczęśliwić, uciészyc, τινά, τί, i to τινί. Biern. bogacieć.

πλουτιδην, przysł. według majątku.

πλουτογρητής, ες, dor. zam. πλουτογρητής, rozweselający bogactwem.

πλουτοδοτέρα, ή, (t. ż. do πλουτοδοτήρ) dawczy-ni bogactw.

πλουτοδοτής, ό, dawca bogactw l. majątku.

πλουτοκρατία, ή, panowanie bogatych, t. j. forma rządu, w którym udział biorą tylko bogaci.

πλουτοποιός, 2. bogacący.

πλοῦτος, ό, bogactwo, zamożność, obfitość; w l. mng. skarby.

πλουτοφόρος, 2. bogacący.

πλουτοχθών, γόνος, owoc z bogatej ziemi. o kopalniach.

πλοχμός, ό, = πλόκαμος.

πλονός, ό, dół, do prania, pralnia; πλονόν ποιειν τινά, wyprać kogo, przepiókiwać sztydnym do-

πλουτήριος, 3. zdalny do prania; τὰ πλουτήρια, sc. τὰρά, święto oczyszczenia, Ateny.

πλουτικός, 3. należący, zdalny, skłonny do wyprania, czyszczenia, **πλουτική**, **ή**, sztuka prania.

πλώτρον, τό, zapłata od prania. 2) = πλώμα, woda do płókania.

πλώω, impf. częstotl. πλύνεσκον, f. πλυνέω, ścgn. πλυνό, aor. ep. πλώνα, prać, płókać, czyścić, t.

2) wyprać kogo, wylajać, tyná.

πλώσις, **ή**, mycie, czyszczenie.

πλωΐάς i **πλωάς**, άδος, ή, pływający, tulający się.

πλωΐα i Med. żeglować, żegluga się trudnić.

πλώϊμος i **πλώριμος**, 2. zdalny do żeglugi, spławny, o wiatrze, pomysłny, ήδη πλωϊωτέρων όντων, gdy okoliczności więcej sprzyjały żegludce.

πλώσιμος, t. c. poprzedz. *navigabilis*.

πλωτίζω, pływając, żeglować. *navigo*.

πλωτήρ, ήρος, ό, żeglarz. *vector*.

πλωτικός, 3. należący do żeglowania, pływania, zdalny, sposbony do tego; οι πλ., żeglarze.

πλωτός, 3. żeglujący, pływający. 2) spławny

πλώω, ep. i ion p. πλώω.

πνέω, p. πνέω.

πνεύμα, τό, dech, powiew, wiatr, powietrze; oddychanie, parskanie, koni; technienie wiatru, podmuch; oddech, technienie, dusza, άφύπνα, wyzionąć; πν. συμφοράς, bieg; dźwięk, żywiól, duchwiastek życiodajny, sposób myślenia; pier; duch święty.

πνευματικός, 3. oddechowy, wiatrowy; duchowy, duchowny, od ducha św. pochodzący.

πνευμάτιον, τό, biedne życie.

πνευματοποιέω, robić wiatry, wietrznym uczynić.

πνευματόδρομος, 2. pływający wiatrem, z prądami wietrznemi.

πνευματίω, zamienić na wiatr.

πνευματώδης, es, wietrzny, nadęty, dychawiczny.

πνευματώσις, **ή**, nadęcie, wzdęcie.

πνευμονία, **ή**, płucna choroba, dychawica.

πνευμονώδης, es, płucny, gębczysty.

πνευμών, όνος, ό, pluca; trzewa, *pulmo*.

πνευστιάω, ciężko oddychać, dyszeć, sapać.

πνέω, poet. *πνεΐω*, aor. έπνευσα, pf. med. πέπνομαι, 1) Ozywn. wiać, dać, dyszeć, wnieść, oddychać, sapać, parskać; tryskać, żyć, wreć, t. n. p. ήδδ, piękna woń wydawać, μέγα όσον, dumnie krygować się, wynosić się, μένεα, μένος, tryskać, dychać, palać, tchnąć odwaga, χάρην, miłóscia palać, tyni, do kogo. 2) pf. med., być ożywionym, mieć przytomność, rozsadek, być mądrym, rozważnym; miesł. πεπνομένος, jako przym. roztropny, przeczorny, obaczny, mądry.

πνιγούς, ό, naczynię do przyduszenia czego, n. p. węgli rozpalonych.

πνιγηρός, 3. dławiący, duszący, duszny, όδδς εις Αδου, w skutek powieszenia się; ciasny, mały.

πνίγμα, τό, zadławienie, zaduszenie.

πνιγμός, ό, t. c. poprzedz.

πνίγηος, τό, t. c. poprzedz. szczeg. duszący upał l. gorąco.

πνίγω, **πνίξομαι** i **πνίξομαι**, ale i πνίξω, έπνίξω, aor. 2. p. έπνίγην, πνιγήσομαι, dławić, zadławić, zadusić, biern. zadławić się, zadusić się; πνιγεσθαι, utopić się. 2) warzyć, piec, dusić; przzen. dreczyć.

πνιγώδης, es, duszny, gorący.

πνίξις, **ή**, zaduszenie, zadławienie.

πνοή, ep. i ion. **πνοή**, dor. **πνοά** i **πνοά**, **ή**,

wianio, dęcie, wiatr, powiew, technienie; parskanie, oddychanie, gorąca para.

πνός, ή, πυνός, miejsce do zgromadzeń ludowych, plac sejmów w Atenach; lud tam zgromadzony.

πνά, ion. **πόη** i **ποήη**, dor. **ποιά**, trawa, chwast; pasza; roślina; murawa, łąka, dani.

ποάζω, chwast pleć, wypilać; zielenić się.

ποδάβρός, 2. miękkonogi, delikatnych nóg.

ποδαγός, dor. zam. **ποδηγός**, 2. sługa.

ποδάγρα, **ή**, pęta, dyby na nogi. 2) denna choroba w nogach, podagra.

ποδαγράω, mieć podagrę.

ποδαγκικός, 3. mający dennę, suchy ból, mający podagrę. T. s. **ποδαγκός**, 2.

ποδακπτήρ, ήρος, ό, miednica do mycia nóg.

ποδάνπτρον, τό, woda do mycia nóg.

ποδάπος, 3. zkad rodem? co zacz? jaki rodak?

ποδάρον, τό, nózka. T. s. **ποδίσκος**, ό.

ποδαρκέω, tylko w imiesł., cwałem przybiegając (?)

ποδαρκης, es, starczyng nogami, silny l. prędkii w nogach; prędko mijający, nikiy.

ποδένδοντος, 2. osłaniający nogę.

ποδεών, άνος, ό, noga, koniec skóry zwierzęcej; a) skórzany wór, buklak do wina, oliwy, którego otwór zatykano kończynami czyli nogami zwierząt. b) kozuch. c) pas, cypel wazki ładu. d) dolne końce żagla = πόδες.

ποδηγέω, prowadzić, wieść, wdrażać.

ποδηγετής, es, sięgający do stóp.

ποδηγμος, 2. prędkii jak wicher l. nawałnica.

ποδηρης, es, sięgający do nóg; wysoki, dlugi. Rzecz. τὰ ποδηρη, nogi.

ποδιαίος, 3. stopowy, stopę dlugi, szeroki i t. p.

ποδίξω, spētać nogi koniom.

ποδιστήρ, ήρος, ό, szata spadająca do nóg.

ποδοκάκη, **ή**, dyba, żelazo na nogi.

ποδοκέω, kierować.

ποδοκρουστία, **ή**, tupanie nogami.

ποδοκτύπη, **ή**, tancerka.

ποδονπτήρ, ήρος, ό, = **ποδανπτήρ**.

ποδοστράβη, pęta, wktórych zwierzęta nogami się wikła.

ποδότης, ητος, **ή**, mienie nóg.

ποδύψιστρον, τό, w l. mng. dery do ocierania nóg, kobierce.

ποδάκεια, **ή**, szybkość nóg. t. s. **ποδωνία**, **ή**.

ποδάκης, es, predkonogi, prędkii.

πόη, p. **ποιά**.

ποηφαγέω, żreć trawę, chwast.

ποηφόγος, 2. żrący trawę.

ποηφόρος, 2. wydający trawę, ziola.

ποθεινός, 3 i 2. wzniecający tęsknotę, pożądany, wyczekiwany, miły, ponętny; ποθεινότερος, więceć upragniony; τό ποθεινότερον της ψυχής ήθος, ideal ujmującej charakterem duszy; **δακρύοισι**, wart oplakiwanym być l. lez, z Inf. do czego, aby.

ποθεν, przysl. pyt. z kad? odkad? o czasie, pochodzeniu, imiescu. z 2. p. - dla czego? czemu? ποθεν **χοδς** έμπεδεν; z wyrazem zadziwu: zkadzieby, jakże by to być mogło? jak mógłem wiedzieć o tem? Pozornie niekiedy zam. **ποδ**. **unde**.

ποθεν, enklit. przysl. zkadśis, zkadkolwiek, από **εχουροδ** ποθεν, z jakiegokolwiek obronnego miejsca

ποδέρω, dor. zam. **προδέρω**.

ποδέσπερος, dor. zam. **προδέσπερος**, τὰ ποδέρα, jako przysl. ku wieczorowi l. zachodowi

ποθέω, ep. inf. **ποθήμενα** zam. **ποθειν**, częstotl. **ποθέσκε**, f. **ποθήσω** l. **ποθέσμαι**

1. ἐπόθησα, ep. ἐπόθεσα i πόθεσα, żądać, pożądać, pragnąć, życzyć, kochać, tęsknić, tężeć; nie-widzieć czego z żalością, nie mieć, nie dostawać; τὸ ποθεῖν, ogólne l. powszechnie żądanie, z τινά, τί l. Inf. a πρὸς τι, do czego. Biern. być pożądanym, upragnionym. Imiesl. ποθομένηα, tęsknota żądy, tęskliwy.

ποθῆ, ἦ, p. πόθος.

πόθι, przysl. pyt. poet. = ποῦ, gdzie? także z 2. p. ποθί φερόντος, a niekiedy = ποί.

ποθί, enkl. przysl. gdziebądź, gdziekolwiek; może, αἶ né ποθι Ζεὺς δῶσιν, tudzież: nareszcie kiedyś.

πόθος, ὄ, ep. żądanie, pragnienie, życzenie, życ-zliwość, miłość, tęsknota, tęga; brak, niedostatek; ὅπο πόθου, πόθῳ, πόθοισι, z tęsknoty, podług ży-czenia; ἀμεινον πόθῳ, wesoł z powodu uskuteczni-onego życzenia; σὺν πόθῳ ἢ χάρις, my żądamy, czego ty pragniesz. Cz. τινός, czego, za kim, ko-mu, podobn. ἐς τινα, a ἐμός, σός, σή, za mną, za tobą; πόθος λαμβάνει l. ἔχει: τινά, pragnie ktoś, pożąda. 2) Uosob. bóstwo miłosnego pra-gnienia w orszaku Wenery.

ποι, przysl. pyt. dokąd? ποῖ γῆς; dokąd na ziemi? ποῖ, enklit. part. dokądbydł. αἰγιῶ.

ποια, ἦ, dor. = ποίη, ποῖα.

ποιεῖν, impf. częstotl. ποίεσκον, aor. ep. i bez augm. Adj. v. ποιέσων, I) Czynn. i Biern. czynić, robić, 1) tworzyć, stworzyć, sprawić, wskazać, zrobić, wnieść, wyprowadzić, ustawić, zbudować, wystawić, wyobrazić, dokonać, wydać, opracować, wypracować, przedsięwziąć, uskutecznić, dostawić, dostarczyć, założyć, przychylić się, spowodo-wać, poruszyć, wzniecić, wzbudzić, wrazić, wpoić, wprowadzić, urządzić, podnieść, poprzeć, mia-nować, trzymać, obchodzić, wyjednać, ofiarować, nieść, przynieść, dać, podać, przyznać, nakazać, przeznaczyć. Szczeg. a) ofiarować. b) z dod. l. bez ἐν μέτρῳ, rymować, wiersze pisać, opiewać, opisać, pisać; tudzież: przypuścić, zmyślić, wymy-slić, l. wreszcie: wprowadzić, dopuścić. Częściej bez przyp., częściej τινά, τί, n. p. ἀρπαγήν, do-puścić rabunku, pozwolić plondrować, ale ἀρπ. ποιέσθαι, plondrować; τέλη τῶν νεῶν, sprawić l. podzielić na oddziały; często z imiesl. l. inf., acc. c. inf., ὅπως, ὡς l. περί τινος, l. εἰς τινα, na ko-go; πρὸς τινα, z kim. Biern. πεποιημένος, ukon-czony, wykonany, utworzony; τα ποιούμενα τῷ θεῷ, to co zrobiono na cześć boga. 2) τινά l. τί, a) z podw. 4. p., robić, mianować kogo czem, przedstawiać jako, uznać za, ἐγκλημα, policzyć za zbrodnią, δεινά, oburzyć się. b) z przym. μέγα, πλεόν, powiększyć, wzmocnić; λεία, ὁμα-λόν, wyrównać; ἄλβια, sporzyć, błogosławić, ἐπι-τελέα, wykonać; μέσον, pomieścić w środku; ἀνά-στατον, spustoszyć; ἐνόηλον τί τινι περί τινος, dać komu dowód o czem; ἀμειπτον, zadowolici kogo, (także ποιέσθαι); τευχήρης, zapędzić do murów. c) z przym. τί ἐν τινι, włożyć co w co, poddać: τινά ἐν μέσῳ, kogo włożyć w środek; ἐν αἰσῶνῃ, zawiązać; ἐντός, zamknąć; ἔξω βελῶν, wnieść po za wystrzał, ustawić po za obrębem strzału; ἐξ ἄλλοις, dać w ręce mniejszości, ἐπὶ τοῖ ἐη-ροῦ, postawić na suchem. 3) = πράττειν, które może krzątanie się zabiegliwe, kiedy ποιεῖν 3. twórczą czynność, robić, działać, krzątać, wolić, wnieść, skutecznie wpływać, przuszać, znaczyć, uskutecznić, postąpić, sta-wić (sił); często zastępujące pojęcie po-słowa, i tak też w Mod., ποιῶ λέ-

γων, czyli tak i powiedz-no. Często bez przyp. w przeciw. do ποθεῖν, l. w połączen. z πράττειν, Biern. τα ποιούμενα, to, co się dzieje, wypadki, zajścia, czyny, uchwały, przepisy; z przysl. ἀσφαλέστερον, z większą pewnością przystąpić do; καλῶς ποίων, na szczęście, bogu dzięki, lub: dla mnie, w imię boga; τί, postąpić w czem; εἶ, wy-swiadczyć dobrodziejstwa, przysługi, uszczęśli-wić, być użytecznym, wdzięczność okazać; κα-κῶς, po nieprzyjacielsku postąpić, niepokoić, szko-dzić; i το τινά l. τί, komu, z kim, kogo; podobn. z przym. ἀγαθά, sprawić co dobrego, κακόν, wy-rzadzić co złego, kłeskę sprawić l. zadać, τινά, komu; z imiesl. aby; πάντα l. πολλὰ ποιεῖν, wszystkich sił dobyć; τὰ Σπαρτητικὰ, postepo-wać jak Spartanie; τὰ πρὸς θεούς, ze względem na bogów czynić; Zam. τινά stoi rzadziej τινί, ἐς, περί, πρὸς τινα, skłonić, przyciągnąć kogo do; αἰχμυνεσθαι τινα, zawstydzić, tudzież z Acc. c. inf. l. ὅπως, ἔπη, ὡς. II. Med. dla siebie uczyni-ć, ukusić, spłodzić, zbudować, wnieść, wynieść, sprawić, zjednać, wyczerpać, wydać, przynieść, wykonać, dostawić,łożyć, zająć się, przygotować, dowieść, okazać, schwylić, zapuścić się, prowadzić, trzymać, sądzić, nosić, użyć, pie-lęgnować, τί, często to co Act., z tą różnicą że czynność wzięć do subjektu się odnosi. Opisu-je często tylko pojęcie rzeczownika; ἀστραπὴς π., błyskać, ἀπόπειραν π., doświadczyć się, βίον π. ἀπὸ τινος, żyć z czego, διδασκαλίαν, opisać. 2) so-bie kogo czem zrobić, przyciąć, obrać, przedsta-wić jako, wydać, uznać, mniemać, wierzyć, τινά παῖδα, za dziecko uznać, przysposobić na syna. συμπορῶν τι, za kłeskę poczytać; ἀμειπτος τινός, zaspokoić, zadowolici, ἄτιμα, za ukrzywdzone po-czytać; ἀπόβηρα, w tajemnicy zachować; δεινόν, za oburżając uznać, δεινά, za coś niezwyčajno-go; ἐμπροσθεν τινός τι, wyżej co stawiać; ἐπιμε-λέε, dbać o co, ἐμποδών, uważać co za przeszkodę; ἐκποδών, wygnąć; ὀδὴν ἐνδεῖς, niczego nie żalować; ἐνθόμιον, uważać, że coś obawę wznie-ca; ἐπάρατον, pizekłać; προουρλιατερον τὸ εἰω-τῶν, korzystać swoją głównie mieć na oku; φίλα ποιέσθαι τινι, przypodobać się komu; μηραμῶς = ἄτιμάειν. c) z przyp. i przymik. ἐαυτοῦ, przy-właszczyć sobie, zacząć jako swoje przedsięwzię-cie; διά μέσου i ἐντός, włożyć w środek, δι' ὀδὴ-νός, za zero poczytać, ἐς φολακῆν, do więzienia wtrącić, ὅπισθεν, w tyle postawić, ὅπ' ἐαυτοῦ l. ὅπ' ἐαυτῶν, postawić sobie. 3) wzajemnie sobie co czynić i t. p. z dod. l. bez ἀλλήλοισι. 4) ka-zać sobie zrobić, τί.

ποιή, ἦ, p. ποίη.

ποιηεῖς, εσσα, εν, dor. ποιήεις, trawiały, w trawę, ziola obfityjacy: zielony jak trawa.

ποιήμα, τό, zdrobn. ποιημάτων, τό, dzieło, pra-ca; a) skutek, plód. b) twór, a) kruszcowa robota.

β) narzędzie. γ) poemat, wiersz. δ) pismo, księga. ποιηματακτός, 3. wierszowy, pieśniowy, poetycki.

ποιηρός, 3. = ποιητής.

ποιήσις, ἦ, εως, ioń. ιος, robienie, sprawienie, przygotowanie, stworzenie, ułożenie, wydanie.

Szczeg. a) twórczość poety, poezja, ἐπών, epicka i t. d. poemat, plód poetycki. b) przysposobienie na syna, adopcya.

ποιησός, 3. wykonany, dobry.

ποιητής, ὄ, twórca, sprawca, wynalazca, τοῦ νόμου, prawodawca; poeta.

ποιητικός, 3. twórczyn. poetyczny; ἦ π. σε. πέννα.

rymówstwo. Przysł. — κῶς, wzorem poetów.

ποιητός, 3. zrobiony, sprawiony, uskuteczniiony, χῶμα, nasypany; εἰς π., misternie zrobiony; παῖς, przysposobiony; πατήρ, t. s. πολίται, obdarzeni obywatelstwem, nie rodzeni; zmysłony.

ποιήτρια, ἡ, r. ż. do ποιητής, poetka.

ποιηματέω, trawę, ziola, jarzyny surowe jeść.

ποιικλεῖμον, ον, w pstręj szacie, różnobarwny.

ποιικλήριος, 2. dor. — λάνκος, z pstrami lejca-mi l. wodzami.

ποιικλία, ἡ, pstrość, różnaitość, haft, ozdoba, rzeźba, obraz; o mowie: ozdoba, przesada; obrotność, chytryś, zmiana.

ποιικλῖς, ἡ, nazwisko pstra pstrych kolorów.

ποιικλίω, upstrzyć, haftować, misternie wyrzezać, t. Przen. τοῖς ὀνόμασι, ozdobić, wielbić, sła-wić, a w ziēm znaczen, okrzykać, korowody iobić; podchwytliwie, chytrze mówić.

ποιικλίμα, τό, pstroś, malowidło, haft, tkanina pstra, różnobarwna; różnaitość, odmienność.

ποιικλήριος, ὁ, p. ποικιλία.

ποιικλόβουλος, 2. znający się na chytrych ra-dach l. zamysłów chytrych świadomy.

ποιικλόγηρος, dor. ποικλόγηρος, rozmaicio brzmiący.

ποιικλόδειρος, ον, z pstrą, różnobarwna szyją.

ποιικλόδερμων, ον, z pstrą skórą.

ποιικλόδριξ, z różnobarwnym włosem, pierzem.

ποιικλόθροος, 2. różnogiłosy.

ποιικλοτήτης, ου, ὁ, voc. — μητα, pełen zamys-łów, chytrych rad, przemysłny.

ποιικλόρορφος, 2. różnej postaci, różnobarwny.

ποιικλόνωτος, 2. z pstrytm, mieniającym się grzbietem.

ποιικλόπτερος, z pstrcm, różnobarwnym pierzcm.

ποιικλῖος, 3. 1) pstry, bujny, różnobarwny, pstro-katy, kropkowany, t. na, w czem. 2) szczyt, różnobarwnie wypracowany, różno tkany l. prze-tykany, haftowany; misternie zrobiony, ozdobi-ony, rzezany, wykładany, δεσμός, misternio za-plątany. Rzecz (τό) ποικίλον, różnobarwna, hafto-wana szata. 3) przen. a) rozmaity, różny, πολλοί γε παί τ., wszystkich rodzajów i gatunków; π. τι εἶνα, polegać na różnaitości. b) sztuczny, mister-ny, zamotany, trudny, subtelný, chytry, obrotny, wieloznaczny, przebiegły, t. w czem. R. n. jako przysł. Przysł. ποικίλως, pstro, ἔχειν, wpadać w siebie (o kolorach) b) chytrze, przebiegłe, misternie.

ποιικλόστολος, 2. pstrc utrany l. przyozdobiony, pstry.

ποιικλότραυλος, 2. rozlicznie śpiewając.

ποιικλοφόρηγξ, υγος, przy wtórce rozlicznych tonów lutni.

ποιικλόφρων, ον, pełen chytrych zamiarów, my-śli, rad, przebiegły, przemysłny.

ποιικλόχροος, ον, pstry, różnobarwny.

ποιικμισ, ἡ, p. ποικιλία.

ποιικλήτης, ὁ, haftarz, wysuszający suknie. R. ż. ποικλήτρα, ἡ, haftarka.

ποιικλήδης, 2. śpiewający zagadki.

ποιικλαῖω, impf. częstotł. ποικλαίνεσκον, i) czynn. pedzić na paszę, pasać. być pasterzem, ἐπὶ τινι, przy czem; t. co. 2) Med. pasać się. Przen. a) czynn. pielęgnować, bawić, zabawiać, dnrzyć, ἔ-ρωτα. b) med. i pass. być przebieganym.

ποικμανόριον, τό, trzoda na paszę pędzona, woj-sku kierowany przez królów tłum ludzi.

ποικμανῶρ, ὁ, pasterz ludu, książę, naczelnik wojska.

ποιμενικός, 3. pasterski, ἡ π., pasterstwo.

ποιμήν, ἔνος, ὁ, pasterz, o czarz; przen. a) rządz-ca, władca, książę. b) poganiać, o wietrze.

ποιμνή, ἡ, trzoda, owiec; pojedyncza sztuka by-dła. Przen. o tłumie, Eryniów.

ποιμνήριος, ión. zam. ποικνέος, pasterski, trzodny, σταθμός, obora trzody.

ποιμνον, τό, synkop. z ποικένιον = ποιμνη.

ποινάτωρ, ορος, ὁ, karzący, mściciel.

ποινάω, karać, mścić, ścigać, przesładować. Med. mścić się, τινα, na kim.

ποινή, ἡ, dor. — νά, pokuta, kaza, zapłata, sztrof, od-wet, wykup, błagalna ofiara, wynagrodzenie, zadosyć uczynienie; zapłata za krew przelaną, z 2. p. Zład zemsta, pomsta, kara; duch mścicielski.

ποινηλατῶμαι, być dreczonym, ściganym przez bóstwa zemsty.

ποινήμος, 3. mszczący, karzący, płacący czem za co.

ποινοποιός, 2. wymierzający karę.

ποιολογέω, zbierać trawę, ziola, kłosy.

ποιονόμος, ον, 1) szczypiący, żący trawę. 2) ποι-όνομος, z łąkami obfitującymi w trawę.

ποιός, 3. ión. κοῖος, pyt. zaim. w niezal. i w zal. pyt., gdzie = ὀποιός, jaki? cóż? cóż takiego? z 2. p. ποῖον τῶν ἄλλων = ποῖον ἄλλο, l. z inf. ποῖός κ' ἐστ' ἀμύνεμεν, jakże byłibycie zdadni do: przysł. κατὰ ποῖόν τι, jakim sposobem?

ποιός, 3. zaim. nokrsl., jakiś, taki a taki, któryś.

ποιότης, ητος, ἡ, własność, przymiot, jakoś.

πότω, nadać jakimś przymiotem, kwalifikować. τινα, t. i.

ποπνώω, dyszcć, zziając się, spieszyć się, ruszać się, biedz, gorliwym być, starać się o co, krzą-tać się koło czego; pilnie usługiwać; rzadko przech starannie pielęgnować, czcić, t. i.

ποπνῆμα, τό, groźba.

ποῖάθης, ες, p. ποιήτης.

πόκα, i podobn. dor. za ποτέ.

ποκάς, ἡ, włos, welna.

ποκίζω = πικω, strzydz. Med. t. i, strzydz dla siebie.

πόκος, ὁ, welna owcza, runo, kosm; εἰς ὄνου πό-καε, niby: do kraju, gdzie osłów strzyga.

πόλεας, ep. l. mng. do πολός.

πολεμαδόκος, dor. za πολεμηδόκος.

πολεμηγίγιος, 3. należący do polemarcha; τὸ π., sąd polemarcha.

πολεμαρχέω, zacząć wojnę, dowodzić, być na-czelnym dowódcą.

πολεμαρχος, ὁ, 1) w Atenach: 3-ci archont, do wojny z Persami naczelnik wojenny. Później ju-rydykcyą miał nad obcymi w Atenach. 2) w Spar-cie: dowódzca mory. 3) w Mantynei: władza jakaś.

πολεμῶ, z adj. verb. πολεμητής, i poet. f. pob **πολεμῖω** i **πολεμηζω**, f. ζῶω, 1) wojnę prowa-dzić, walczyć, być zajęтым wojną, rozpietać się, ścierać się, być w nieprzyjaźni, w zwadzie, t. i. n. p. πόλεμον, wojnę toczyć; τινί, z kim. 2) przech. wojsować, opanować; fut. med., być wojowanym, prowadzić z sobą wojnę, poróżnić się, ὅσα, τὰ ἔ-πειτα ἄς ἐπολεμήθῃ, późniejsze wypadki wojenne, τὰ ὅπερ ἡμῶν πολεμεται, wojna z waszją strony.

πολεμηδόκος, 2. podejmujący walkę, opór sta-wiający.

πολεμηγίγιος, 3. ión. bitny, wojenny.

πολεμησσία, desider. życzyć wojny sobie.

πολεμητήριον, τό, miejsce czyli bazys operacy-na

πολεμηζω, p. πολεμέω.

πολεμηικός, 3. zdalny do wojny, bitny; τὰ π., sprawy wojenne; ἡ π. (sc. τέχνη), sztuka wojen-

na, τὸ π. σημαίνει, *classisum canere*. Przysł. polemiḱḱs, ἔχειν πρὸς τινα, nieprzyjacielem być zym.

πολέμιος, 3. i 2. wojenny, nieprzyjacielski; ἔργα, sztuka wojenna, sprawy wojenne; sportny, przeciwny, nieprzyjazny, τινί, τινός, ἢ πολεμία, sc. γῆ, kraj nieprzyjacielski.

πολεμιστήριος, 3 i 2. wojowniczy, wojenny; τὰ π., przygotowania, przybory wojenne.

πολεμιστής, ó, wojownik, wojak, żołnierz, bohater. R. ż. **πολεμιστρια**, as.

πολεμόκρατος, 2. rozstrzygający wojnę, kończący wojnę.

πολεμολαμαχαϊκός, 3. (πόλεμος, Λάμαχος i Ἀχαϊκός) niyb: wojenno-lamachowo-achajski.

πολεμόνδης, przysł. na wojnę, do boju.

πολεμοποιέω, wojnę wzniesić, poduszyc.

πολεμοποιός, 2. wzniesający l. wszczynający wojnę, zwadę, nieprzyjaźń.

πόλεμος, ep. też πτόλεμος, ó, wojna, bój, wrzawa wojenna; bitwa, walka, utarczka, zwada, spór, kłótnia, nieprzyjaźń; πολέμω, przez wojnę, we wojnie; ἐν π., podczas wojny; ἴδιος, na własną rękę podjęty; ó ἐκείθεν π., wojna ztamąd; τὰ εἰς, πρὸς, ἀμφὶ τὸν π., τὰ ἐν τῷ π., potrzeby wojenne, ćwiczenia wojenne, służba wojenna; τὰ τοῦ π., stan wojny.

πολεμοφθόρος, 2. wojną niszczący.

πολεμῖος, poróżnić, powasnić, nieprzyjaźń wnieść. Med. nieprzyjacielem zrobić sobie kogo, τινά. Biern. poróżnić się, powasnić się, óti, ἄla tego że.

πολεῖω, 1) obrócić, przewrócić, nawrócić, τί. 2) nprz. obracać się, przebywać, κατά τι, w czem.

πολιέω, 1) obracać, zamierzać, γῆν, ziemię plugiem. 2) przebywać, zamieszkać, νῆσον. T. s. Med.

πολήσις, ἦ, obrót, obieg.

πολιαινω, zbielić. Biern. zbieleć.

πολιάρχος, dor. = πολιάρχος.

πολιάρχος, ó, władca, pan, gubernator miasta.

πολιάρχ, ódos, ἢ, miejska, opiekunka miasta. R. m.

πολιεύς, ó, opiekun l. stróż miasta.

πολιέτας, dor. = πολιήτης.

πολιέω, budować, zalożyć (miasto); χωρίον πολιέω, okolice przez założenie miasta uprawić, zaludnić.

πολιήτης, ó, ión. i poet. = πολιήτης, obywatel, ziomek, rodak. R. ż. **πολιήτης**, idos.

πολίονδης, przysł. do miasta, ku miastu.

πολιόθηρ, ἔξ, τριχός, siwowlós, siwy.

πολιοκρόταφος, 2. poet. z siwizną na skroniach.

πολιορκέω, fut. med. πολιορκήσομαι, z biern. znacz. — zamknąć miasto, oblegać. Biern. wytrzymać obleżenie, być w obleżeniu, ucisku, udrczeniu.

πολιορκητής, ó, oblegający miasta.

πολιορκητικός, 3. obleżniczy.

πολιορκία, ἦ, obleganie miasta.

πολιός, 3. i 2. szary, siwy, zbielony, αἱ πολιαί, siwe włosy; ó πολιός, starzec siwowlós; πολιά γαστήρ, łono siwej staruszki. b) szary, siwy. c) biały, pogodny, ἔαρ, αἰθήρ.

πολιότης, ητος, ἦ, siwość.

πολιοῦχος i **πολιήχος**, dor. **πολιάρχος**, 2. dzierzący miasto, opiekun-ka miasta.

πολιοφυλακέω, strzedz miasta t. j. nie ruszyć w pole.

πολιόχρωσ, ωτος, z białawą skórą, białopióry.

πολιέω, pobielić; biern. zbieleć, szarym stać się.

πόλις, poet. też πτόλις. ἦ. 2. n. εως. ión. πο-

att. poet. εως τεζ, ep. ητος także, a πόλιος dwuzgłoskowo, 3. p. πόλις i ep. πόλη; i πτόλις, ión. πόλι. 4. p. πόλιν, u Hezyoda też πόληα, l. mng. 1 p. πόλις, ep. πόληης i πτόλις, 2. p. πόλιν i poet. πόλιον, 3 p. πόλιν i ep. πολίεσσιν, πολίεσιν uchwale Lacedemońskiej u Tucyd. 4 p. πόλις, ep. πόληης i πτόλις (2 zgł.), πόλις, i t. d. miasto, gród, zamek. b) w przeciw. do αστυ, obywatelstwo miasta, obywatele, gmina; πόλις, demokracja, τὰ τῆς πόλις, sprawy krajowe, administracya państwa, państwo, kraj.

πόλισμα, τό, miasto, obywatele; zaludniony kraj. Zdrobn. **πολιράτιον**, τό.

πολισοῦχος, **πολισοῦχος** = πολιοῦχος.

πολισονόμος, 2. rządzący miastem; βιοτή, życie w mieście, w państwie.

πολισοῦός, 2. ratujący, zasłaniający miasto.

πολιότης, ó, założyciel miasta.

πολιόρχης, ó, = πολιάρχος.

πολιτεία, ión. **πολιτηνία**, ἦ, obywatelstwo, prawo obywatelstwa, ztąd, udział w rządzie; forma rządu, ustawa; szczeg. rząd demokratyczny. W ogóle: państwo.

πολιτεύω, τό, rządzenie, administracya kraju; zasady w zawiadowaniu, polityka. W og. ustawa rządu, forma rządu; państwo.

πολιτεύω, być obywatelem, jako obywatel mieć udział w zawiadowaniu państwem; ἐλευθέρως πολιτεύομαι, wolnymi jestesmy obywatelami. Biern. być rządzonym, πόλις, πολιτεύεται, a ἄλλως, mieć inną formę rządu; tudzież, być mianowany obywatelem, otrzymać obywatelstwo. Med. z aor. biern. być obywatelem, zawiadować państwem l. krajem; óι πολιτεύομενοι, mężowie stanu, politycy, mówcy publiczni; πεπολιτευμένα, działalność publiczna.

πολιτήτης, ἦ, ión. = πολιτεία.

πολιτήης, ó, obywatel miasta, mieszczanin, spół-obywatel, ziomek, πολιτην ποιεσθαι, nadać obywatelstwo komu. Przymiotn. θεοί πολιται, bogowie miasta.

πολιτικός, 3. obywatelski, mieszczanski. 2) odnoszący się do zawiadowania państwem, zawiadowcy, sposobny do rządzenia, polityk, mają stanu, biegły w sprawach publicznych, πολιτική επιστήμη, sztuka zawiadowania państwem; πράττειν τὰ π., zajmować się sprawami publicznymi; τὸ π., obywatelstwo, gmina; π. χώρα, grunta rządowe, ager publicus. Ztąd, publiczny, λόγος, pożyteczny dla kraju, patryotyczny, miły obywatelom; πολιτικώς, przysł. łagodnie, przyjaźnie, po obywatelsku, prawnie.

πολιτίς, idos, ἦ, r. ż. do πολιτήης, obywatelka, spółobywatelka.

πολιτογραφέω, dać obywatelstwo.

πολιτοφθόρος, 2. szkodliwy obywatelom, zgubny dla kraju.

πολιτοφύλαξ, ακος, ó, dozorca obywateli.

πολιχηνη, ἦ, miasteczko. T. s. **πολιχωνον**, τό.

πολιώδης, es, szarawy, białawy.

πολιώσις, ἦ, zbielenie, zesiwienie.

πολλάκις, ión. i poet. **πολλάκι**, często, częstokroć, τὸ π., najwczóśniej, zwykłe; znowu, powtórnice.

πολλαπλασιασέω, pomnożyć.

πολλαπλασιασμός, ó, pomnożenie.

πολλαπλάσιος, ión. **πολλαπλήσιος**, 3. i 2. częstokrotny, wiele razy większy, silniejszy, z p

2 1 ἦ

πολλαπλασιῶν, pomnożyc.
 πολλαπλασίωv, on, = πολλαπλάσιος.
 πολλαπλασιῶσις, ή, pomnożenie.
 πολλαπλοῦς, ścgn. πλοῦς, πλή, πλοῦν, wielokrotny, rozliczny, wielolicy.
 πολλαγή. przysł. wielokrotnie, często; rozlicznie, rozmaicie.
 πολλαγόνθεν, przysł. z wielu stron.
 πολλαγόντι i πολλαγόν, przysł. we wielu miejscach. 2) = πολλαγή.
 πολλαγόνος, przysł. na wiele stron, w różne strony.
 πολλαγῶς, przysł. wielorakim sposobem, rozmaicie.
 πολλαδεκάκις, przysł. liczb. wiele razy po dziesięć, wielokrotnie.
 πολλοστῆμύριος, 2. złożony z wielu cząstek, drobnotkawy, drobny, maluczki; τὸ π., maluczka część.
 πολλοστός, 3. jeden z wielu; ztąd, mały, drobny, μῦρον l. μέρος, ulameczek, cząsteczka drobna; π. τῶν Συρακοσίων, prosty Syrakuzanin, jeden z gmin; drobny, lchy, mały. 2) o czasie: πολλοστώ ἔται, po długich l. wielu latach, t. s. π. χρόνω.
 πόλος, ó, (πέλωμαι) 1) ós, biegun, niebo, kula ziemiska. 2) zorana ziemia. 3) sprężyna na osi wozowej, na której pudło wozu spoczywa. 4) zegar słoneczny.
 πόλος, ó, papka, famula, lemieszka. puls.
 πολυάγκιστρον, τό, węda z wielu zakrzywionemi haczykami.
 πολυάθλος, 2. zwycięzki w wielu bojach, bitwy.
 πολυαίματος, 2. krwisty, pełen krwi.
 πολυαιμέω, mieć wiele krwi, być krwistym.
 πολυαιμία, ή, krwistość.
 πολυαιμων, on, krwisty, krwawy.
 πολυαίετος, πολύαινος, 2. wielce wielbiony.
 πολυαίετος, ήκος, pełen gwałtownych ruchów, burzliwy, mozolny, znojący.
 πολυανδρέω, być ludnym.
 πολυάνδοιον, τό, ludne miejsce; szereg, cmentarz.
 πολυάνδρος, 2. ludny, mający wielu mężów.
 πολυάνθεμος, 2. kwiecisty, bogaty w kwiaty.
 πολυανθής, ές, rozwiły, kwitnący.
 πολυάνθρωπία, ή, ludność, tłum, mnóstwo ludzi.
 πολυάνθρωπος, 2. ludny.
 πολυάνωρ, oros, = πολυάνδρος.
 πολυάρρητος, poet. 2. bogaty w srebro.
 πολυάρητος i πολυάρτος, 2. bardzo pożądany.
 πολυάριθμος, 2. bardzo liczny.
 πολυαρκής, ές, dla wielu wystarczający, opatrzone l. wyposażony bogato.
 πολυάρματος, 2. obfity w wozy.
 πολυαρμόνιος, 2. wielogłosy, z wielu melodyjami.
 πολυάρων, 3. do nieużyw. πολύαρων, 2. bogaty w owce, w trzody.
 πολυάρουρος, 2. z wielu rolami.
 πολυαρχία, ή, wielorzadztwo, brak zgody w dowództwie.
 πολυαστρος, 2. z wielu gwiazdami, gwiazdzisty.
 πολυασχάλος, 2. bardzo zatrudniony l. zajęty.
 πολυάχητος, p. πολυάχητος.
 πολυβαρής, ές, wielokrotnie zanurzony.
 πολυβενθής, ές, bardzo głęboki.
 πολυβλαβής, ές, na wiele szkód narażony, z łatwością uszkodzony.
 πολυβόρος, 2. wiele żrący, żarłoczny.
 πολυβοσκος, 2. wielu żywiący.
 πολυβύτερα, ή, r. ż. do πολυβοτήρ, wielu żywiący. Ion. πολυβύτερα.
 πολυβωτος, πολυβωτος, 2. wielu żywiący.

πολύβοτρος, 2. ós, obfity w winogrona.
 πολύβουλος, 2. bogaty w rady. multi consilii.
 πολυβούτης, ó, bogaty w trzody.
 πολυβροχος, 2. z wielu powrozami.
 πολυγάλακτος, 2. mleczysty, obfity w mleko.
 πολυγάτος, 2. wiele śmiejący się.
 πολυγηθής, ές, bardzo rozweselający.
 πολυγήρατος, i πολυγήρος, bardzo stary.
 πολυγλωσσος, 2. att. ττος, wielojęzyczny, t. j. a) mający wiele języków, o liściach dębu Donnajskiego. 2) cięty w języku.
 πολυγναμπος, 2. rozmaicie skręcony, z wielu krętemi gankami; kędzierzawy.
 πολυγώνων, on, bardzo roztopny.
 πολυγώνος, 2. bardzo znany.
 πολυγομφος, 2. z wielu gwoździami, licznie spojony.
 πολυγονέω, wiele rodzić. biern. rozradzać się.
 πολυγονία, ή, żyźność.
 πολύγονος, 2. wiele wydający l. rodzący.
 πολυγράμματος, 2. obfity w litery, bardzo umięjętny.
 πολυγραμμος, 2. z wielu liniami, kresami.
 πολυγυμναστος, 2. długo ćwiczony; długo dręczący.
 πολυγύναικος, 2. p. do (πολυγύναϊς), wielożeniec.
 πολυγωνοειδής, ές, podobny do wielokąta.
 πολύγωνος, 2. wielokątny.
 πολυδαίδαλος, 2. poet. bardzo misterny, sztuczny.
 πολυδάκρυος, 2. i πολυδάκρυος, υος, υ, wiele łez sprawiający, oplakany; obfity w łzy, łzawy.
 πολυδάκρυτος, 2. oplakany. 2) płaczący, wydiskający łzy.
 πολυδάκτυλος, 2. wielopalcy.
 πολυδάπανος, 2. wielkiego nakładu wymagający.
 πολυδέριμων, on, wiele w siebie biorący, obszerny.
 πολυδεράς, άδος, ó, ή, wieloszyji, wielogłowy, wielowięrzchołkowy, wieloszczyty.
 πολυδέκτης, ó, p. πολυδέριμων.
 πολυδένδρεος, 2. obfity w drzewa.
 πολυδενδρος, 2. t. c. poprzedz.
 πολυδερκής, ές, wiele widać.
 πολυδέσμος, 2. bardzo splećny, mocno spojony.
 πολυδικέω, mieć wiele procesów, pieniać się.
 πολυδίκιος, 2. mający wiele procesów, pieniający się.
 πολυδίψιος, 2. bardzo spragniony, mający niedostatek wody.
 πολυδόσιος, 2. wiele poruszony, pędzony.
 πολυδρομος, 2. wiele o — l. przebiegający.
 πολυδωρία, ή, hojność, szczodrość.
 πολυδώρος, 2. bardzo obdarzony, bogato wyposażony.
 πολυέδρος, 2. z wielu siedzeniami.
 πολυειδής, ές, rozliczny, rozmaitej postaci; πολυειδή φηγγεσθαι, tłumnie, jedno przez drugie.
 πολυειδία, ή, rozmaitość, rozliczność.
 πολυέλαιος, 2. wiele oliwy wydający.
 πολυέλικος, 2. wielorako skręcony; rozmaity.
 πολυέπαινος, 2. bardzo chwalony.
 πολυετής, ές, wiele mówiący.
 πολυεραστός, 2. bardzo kochany.
 πολυεργος, 2. wielkiej pracy, mozolny.
 πολυετής, ές, wieloletni, podeszły w latach.
 πολυεραστός, 2. bardzo pożądany, pragniony. T. s.
 πολυούχετος, 2.
 πολυξήλος, 2. bardzo zazdroszczony, pożądany.
 πολυξήλωτος, 2. bardzo zazdroszczony.

πολύζωγος, ? z wielu burtnicami.
πολυηγερέης, *és*, p. *πολύκλητος*.
πολυήκωος, 2. ten co wiele słyszał l. nauczył się, świadomy.
πολυήλιος, 2. wiele ogrzewany słońcem.
πολυήμερος, 2. wielodzienny.
πολυήρατος, 2. wielce kochany, bardzo pożądany, miły, pojęty.
πολυήτης, 2. poet. a) wiele dźwięków wydający, śpiewny, melodyjny. b) głośno brzęący l. szumiący. Podobn. *πολύηχος*.
πολυθαράσης, *és*, wielkiej ufności, ufny, dufny, śmiały, odważny bardzo. *valde audax*.
πολυθέμων, *ον*, ten, co wiele wdział.
πολύθεος, wielu bogów, do wielu bogów należący.
πολύθερμος, 2. bardzo ciepły l. gorący.
πολύθηρος, 2. mający wiele zwierzyny.
πολυθρέμμων, *ον*, wielu żywiący, bogaty w bydło.
πολύθηρνος, 2. wielce oplakany, Izawy.
πολύθροος, *ésgn. πολύθροος*, bardzo głośny l. hałaśliwy; wiele mówiący.
πολυθρόλλητος, 2. l. **πολυθρόλλητος**, wielce obgadany, bardzo głośny, sławny.
πολύθυρος, 2. mający wiele drzwi. okien l. otworów.
πολύθυτος, 2. z wielu ofiarami połączony.
πολυιδρεια, *ή*, świadomość wielka, mądrość.
πολυιδρις, *ιος*, att. *εως*, chytry, mądry, prze-zorny.
πολύιππος, 2. bogaty w konie.
πολυίψυος 2. i **πολυίχθυος**, *ό*, *ή*, bardzo rybny.
πολυίφιος, p. *πολυδίφιος*.
πολυκαγκής, *és*, bardzo suchy l. wysuszający, rozpalony. *valde aridus*.
πολυκαισαρια, *ή*, rządy wielu cesarzy.
πολυκάλαμος, 2. z wielu słomek l. trzciny złożony.
πολυκαμπής, *és*, i **πολύκαμπτος**, *ον*, wiele króć zgięty.
πολυκανής, *és*, wielu l. wiele zabijający.
πολύκαπνος, 2. wielce zadymiony, z wielkim dymem. *πολυκαρπώω*, mieć wiele owocu. [mem.
πολυκαρ *ία*, *ή*, obfitość owoców.
πολυκαρπος, 2. obfity w owoce, urodzajny, wielożyzny.
πολυκέλαδος, 2. wiele l. mocno szumiący. [mi.
πολύκενος, 2. z wielu próżnymi miejscami, ustępa-
πολυκέρδεια, *ή*, wielka chytryść, podstępność.
πολυκερδής, *és*, bardzo chytry, podstępny.
πολυκερως, *ό*, *ή*, wielorogi, φόνος, rzeź wielu bydła.
πολύκεστος, 2. wiele l. bogato haftowany; *ίμας*, często przeszzywany i zmięty.
πολυκέφαλος, 2. wielogłowy; νόμος, naśladowający syk wielu żmii głowy Gorgonowej.
πολυκηδής, *és*, pełen trosk.
πολυκήτης, *és*, z wielu potworami morskimi.
πολυκίνητος, 2. wiele l. mocno wstrząsany.
πολυκλαστος, 2. bardzo l. wielce oplakany. 2) czyni wiele l. bardzo płaczący l. narzekający.
πολύκλειτος, 2. bardzo sławny l. wielbiony.
πολυκλήης, *ιδος*, *ή*, z wielu burtnicami.
πολύκλητος, 2. mający wielką część spadku l. wiele majątku; bogaty.
πολύκλητος, 2. z wielu miejsc l. stron wzywany.

πολύκμητος, 2. z wielką starannością wykonany l. wyrabiany.
πολύκνημος, 2. z wielu leśnymi parowami, le-
πολύκοιλιος, 2. wielożołądkowy. [sisty.
πολύκοινος, 2. wielu spółny, ogólny, ogarniający wszystkich ludzi równym sposobem.
πολυκορανία, *ή*, wielorządztwo, rządy wielu razem. Ion. — *κορανία*.
πολυκορανιος, 2. wielu pan. wielowładny.
πολυκόλυμβος, 2. wiele zanurzający się l. pływający.
πολύκρανος, 2. wielogłowy.
πολυκρατής, *és*, bardzo potężny.
πολύκρατος, 2. głośno brzęący l. śpiewający.
πολυκτέανος, 2. bogaty.
πολυκτήμων, *ον*, majątny, bogaty, zamożny
πολύκτητος, *ον*, wiele posiadający.
πολυκτόνος, *ον*, wielu zabijający.
πολυκόμων, *ον*, toczący liczne bałwany.
πολυκόκωτος, *ον*, wiele skarczący.
πολύκωπος, *ον*, wielowiosłowy.
πολυλαμπής, *és*, bardzo świecący.
πολυλήιος, ? bogaty w pola siewne l. zboże.
πολύλιμος, *ό*, wielki głód.
πολύλλιστος, *ον*, bardzo proszony, wzywany.
πολυλογία, *ή*, gadatliwość.
πολυλόγος, 2. wiele mówiący, gadatliwy.
πολυμάθεια, *ή*, uczoność, wielka erudycja.
πολυμαθίω, być bardzo uczonym.
πολυμαθής, *és*, wiele wiedzący, uczony.
πολυμαθία, *ή*, = *πολυμάθεια*.
πολυμάντευτος, 2. z wielu wieszczbami.
πολυμάχητος, *ον*, często sporny.
πολυμελής, *és*, wieloczłonkowy.
πολυμέρεια, *ή*, wieloskładność, od *πολυμερής*, *és*, wieloskładny.
πολυμέριμος, 2. wiele trosk sprawiający.
πολυμηκάς, *άδος*, *ή*, wiele becząca koza.
πολύμηλος, dor. **πολύμαλος**, *ον*, posiadający wiele owiec l. kóz.
πολύμητις, *ό*, *ή*, bardzo mądry, obrotny.
πολυμηχανία, *ή*, Ion. -- *ιη*, przemyślność, przebiegłość.
πολυμήχανος, 2. przemyślny, mądry.
πολυμηγής, *és*, wielorako l. z wielu części ziemszany.
πολυμηγία, *ή*, mieszanina z wielu rzeczy. T a.
πολυμηξία, *ή*.
πολύμητος, 2. wielonitkowy.
πολυμνήμων, *ον*, pamiętający wiele rzeczy.
πολυμνήστευτος, *ον*, bardzo pożądany.
πολυμνήστη, *ή*, przez wielu o rękę proszona.
πολύμνητος, 2. 1) pamiętny, pamiętliwy. 2) = *πολυμνητος*, wielbiony.
πολυμνήτωρ, *ορος*, *ό*, *ή*, = *πολυμνήμων*.
πολυμωρος, *ον*, wieloskładny.
πολύμοσος, 2. biegły w sztukach pięknych.
πολύμοχθος, 2. bardzo znojnny.
πολύμωθος, 2. wielomówny. 2) wielbiony.
πολύμωτος, 2. z wielu świątyniami.
πολυναύτης, *ό*, z wielu żeglarzami i okrętami, wielozagłi.
πολυνεκής, *és*, waśniwy.
πολυνεφέλας, *ό*, bardzo zachmurzony.
πολυνηκής, *ό*, często zwyciężający.
πολυνηφής, *és*, bardzo zasłony.
πολύνοια, *ή*, bogactwo tożsamu.
πολύξενος i **πολύξενος**, 2. bardzo gościnny, świadomy przywitania gości.

πολύεστος, 2. starannie gładzony
πολύοςος, 2. wielogalezi.
πολυοίνω, obitować w wino.
πολυοινία, *ή*, obfitość wina.
πολύοινος, 2. obfity w wino.
πολυόριματος, 2. wielooki. T. s. **πολυόφθαλμος**, 2.
πολυόριτρος, 2. z wielu snami.
πολυόριθνος, 2. bogaty w ptaki.
πολύοσττος, 2. wielokości.
πολυογλέω, być ludnym; Med. w imiesł., ludny.
πολυογλία, *ή*, mnóstwo ludu.
πολύοχος, 2. wiele mający l. dzierzący.
πολυοχία, *ή*, zbytek przysmaków l. przypraw; smakoszostwo.
πολύοφος, 2. obfity w przysmaki, smaczny.
πολυπάθεια, *ή*, wielorakie cierpienie l. wrażenie.
πολυπαθής, *ές*, na wiele cierpień narażony, wielce namiętny.
πολυπαιδία, *ή*, mnóstwo chłopców.
πολυπαίπαλος, 2. bardzo przebiegły, wykrętny.
πολυπάρων, *ον*, bardzo zamożny.
πολυπατρηος, *ον*, często deptany, zużyty, pospolity.
πολυπειρία, *ή*, wielkie l. mnogie doświadczenie.
πολύπειρος, 2. bardzo doświadczony, mądry.
πολυπειριον, *ον*, z wielu granic l. okolic.
πολυπειθής, *ές*, bardzo się smucący; obfity w smutek.
πολυπειθής, *ές*, wiele pytający, *ήμέρα*, w którym o wiele pytają.
πολυπήμων, *ον*, bardzo szkodliwy.
πολύπηρος, 2. wiele przetykany, gęstiej tkaniny.
πολυπίδαξ, *ακος*, *ό*, *ή*, i **πολυπίδακος**, 2. obfity w źródła, zdroje.
πολυπίκρα, przysł. bardzo gorzko t. j. boleśnie.
πολυπίνης, *ές*, bardzo brudny.
πολυπλαγκτος, 2. wiele gnany l. tułający się.
 2) czynny. bardzo unoszący, zbijający z drogi.
πολυπλανής, *ές*, wiele tułający się, obledny.
πολυπλάνητος, 2. i **πολύπλανος**, 2. t. c. poprzedz.
πολυπλασιάζω, = **πολλαπλασιάζω**.
πολυπλάσιος, = **πολλαπλάσιος**.
πολύπλεθρος, 2. wiele włók posiadający l. zawierający.
πολύπλευρος, 2. wielostronny, wieloboczny.
πολυπλήθεια, *ή*, wielkie mnóstwo. T. s. **πολυπληθία**, *ή*.
πολυπλοκία, *ή*, chytrność, podstępność.
πολύπλοκος, 2. spleciony wielokrotnie, zakłóany; podstępny, chytry; zawilży, bardzo trudny.
πολυποδία, *ή*, wielonożność.
πολυπόδιον, *τό*, zdrowio. **πολυποδύς**.
πολυποδότης, *ες*, polipowaty.
πολυπονία, *ή*, znój l. móżól wielki.
πολύπονος, 2. znojny, męczący, uciążliwy, utrapiony.
πολύπορος, 2. mający wiele otworów, przejść i t. p.
πολυποσία, *ή*, zbyteczne picie.
πολυπόταμος, 2. z wielu rzekami.
πολυπότης, *ο*, wiele pijący, pijak. T. s. **πρzym. πολύποτος**, *ον*.
πολύπους, *ό*, *ή*, 4. p. πολύπους i πολύποδα, poet. πολύπους, wielonogi. Rzecz. wielonóg. a) polip morski; sepia. b) stonóg. c) urosł w nosie, sercu.
πολυπραγματώ i **πολυπραγμαμένω**, *ιον*. -

πρηγμένω, wielu rzeczami zajmować się, wielorakie rzeczy przedsięwziąć, bardzo być czynnym; zwykle z nagana; miewać się do wielu spraw obcych, wtrącać się w cudze sprawy; być wścibskim. Szezeg. nowotności wszczynać, zamierzając przewrócić porządek w państwie. W ogóle: zbadać, wysledzić, wyspiegować, tć, rzadziej w dobrym znaczeniu, być ciekawym, dokładnie co zbadać.

πολυπραγμοσύνη, *ή*, krzątanie się, zajmowanie się wielu sprawami; zwł. wtrącanie się w cudze sprawy, wścibskość, ciekawość, skłonność do wszczynania nowotności, drobiazgowość, rozwlekłość; rzadko: dokładne zbadańie.

πολυπράγμων, *ον*, wielu rzeczami zajmujący się; wtrącający się w cudze sprawy, ciekawy, wścibski, wszczynający nowotności, drobiazgowy, rozwlekły; starannie badający.

πολύπρασος, 2. bardzo łagodny.
πολυπρηγμένω p. **πολυπραγμένω**.

πολυπρόβατος, bogaty w owce, w bydło.
πολυπρόσωπος, 2. wielotwarzy; wiele ról zawierający.

πολύπτερος, 2. wielopióry.
πολύπτωχος, 2. z wielu fałdami, zakrzywieniami, parowami, dolinami. 2) z wielu tablic, listów złożony.

πολύπυργος, 2. wielowieży, dobrze obwarowany.
πολύπυρος, 2. bogaty w pszenicę.

πολύρραπτος, 2. wielokrotnie zeszyty.
πολύρραφος, 2. t. c. poprzedz.

πολύρρηγ, *ηνος*, i **πολύρρηγος**, *ον*, bogaty w trzody owiec.
πολύρροδος, 2. wieloróży, obfity w róże.

πολύρροθος, 2. mocno szumiący.
πολύρροτος, 2. i **πολύρροος**, 2. mocno, silnie płynący.

πολύς, πολλή, (ep. r. ż. też πολύς), πολύ, ep. też **πουλός**, *ο*, *ιον*. i poet. **πολλός**, *όν*, gen. πολ-
 λός, *ης*, *ό*, ep. πολέος, dat. πολλῶ, *ή*, *φ*, acc.
 πολόν, πολλήν, πολύ, ep. też πολόν, *ιοι*. πολ-
 λόν, l. mng. 1. πολλοί, *αί*, *ά*, ep. i poet. πολέες
 i πολείς, r. n. πολέα, 2. p. πολάων, ep. πολέων.
 πολλάων, πολλέων, 3 p. πολλοίς, *αίς*, *οίς* l. *οισι*
 2. t. p. ep. πολέσι, πολέσισι i πολέεσσι, 4 p. πολ-
 λούς, *άς*, *ά*, ep. πολέας (dwuzgl. w ll. 1, 559) i
 πολείς. Stp. w. **πλειών**, **πλεών**, i t. d. stp. nw.
πλειστος. A) stp. rów. 1) przym. liczny, mnogi,
 tłumny, częsty, daleki, obszerny, przestronny,
 rozprzestrzeniony, szeroki; kilkakrotnie, ogólny,
 powszechny, długi; obfity, zupełny, gwałtowny,
 głęboki, głośny, drogi, cenny. Często za przysł.,
 wiele l. często, daleko; usilnie, natarczywie,
 gwałtownie. Bez artykułu w znac.; wielka część,
 n. p. **πολλαί τρίηρες**, wielka część trzydziśdow-
 ów; często z 2. p. πολύ τοῦ στρατεύματος. Samo
 πολλή z dom. ὁδός i nstp. inf., daleko. Z arty-
 kułem różne ma znaczenia: τὰ π. πνεύματα, mno-
 gie wiatry, τὸ π. πλήθος, główna siła, ὁ στρατός
 ὁ πολλός, największa część wojska, ὡς ὁ πολύς
 λόγος, jak głównie l. powszechnie wieść niesie.
 W miejscu orzeczenia: πολύς l. πολλός *εἶμι*, przy-
 bywam często, często mnie wspominają, pilny je-
 stem, staram się; z imiesł., λόγων, pilnie się od-
 zywam. Dla tego z imeni przymiotnik. zwykle
 przez *καί* l. *τὴ καί* łączący się, a gdy πολύς drugi
 zajmuje miejsce, też przez *τε* = *τε*. 2) rzecz. a)
 (οἱ) πολλοί, większość, mnóstwo, tłum, ciżba, gmin,
 wołoch, żywieli demokratyczne, ἔς τὸς π., w

publicznej opinii; b) τὸ πολὺ (πολλόν), wielka l. największa część, bardzo wielu, mnóstwo, wielkość, główna siła, największa przestrzeń; οὐκ ἐν πολλῶ, w ciastności; ὡς τὸ π., po większej części, zwykle. c) τὰ πολλά, mnogość, największa część, wszystko. 3) przysł. a) πολὺ (πολλόν), πολλά, wiele, w wielu razach, wielokrotnie, często, po upływie znacznego czasu, ciągle, wciąż, daleko, bardzo znacznie, mocno, gwałtownie. Podobn. τὸ πολὺ, zwykle, powszechnie; τὰ πολλά i ὡς τὰ πολλά, po największej części, powszechnie, zwykle, jak zwykle; τὰ πολλά πάντα, prawie całkowicie, zupełnie, po największej części. Nic rzadko stoi πολὺ, πολὺ τι i πολλῶ przy str. wyższ. i wyż. i to w znac.: daleko; tak też przy δεύτερον, o wiele drugie t. j. lepsze niż inne; π. πρῖν, daleko prędzej; π. προσλαμβάνειν, o wiele prześcignąć l. być naprzód, wyprzedzić. b) διὰ πολλοῦ, we wielkiem oddaleniu od siebie, dla wielkiego oddalenia l. po długim czasie. c) ἐκ πολλοῦ, z daleka, z oddalenia, albo też: oddawna. d) ἐπὶ πολὺ (πολλόν), ἐπὶ τὸ π., ὡς ἐπὶ τὸ π., na daleką przestrzeń; daleko; za daleko, (przez) długi czas, na długo, długo l. wielokrotnie, po większej części, zwykle, powszechnie. w przecięciu, w wielkiej liczbie, w wysokim stopniu, podostatkowo, niekiedy z τινός. Często stoi tu za 4. p. = τὸ μέρους, wielki kawał, wielką część. Podobn. ἐπὶ τὰ πολλά, na wiele stron, na wielu miejscach, τινός. Ale ἐπὶ πολλῶ, drogą, wielkim nakładem. e) ἐς πολλά, pod każdym względem. f) κατὰ πολλά, we wielu względach, odnośnie do wielu miejsc, na wielu miejscach; τινός. g) παρὰ πολὺ, daleko; o wiele, niκάν, stanowczo odnieść zwycięstwo. h) πρὸ πολλοῦ, przed dawnym czasem; πρὸ πολλῶν τιμῶσαι, z inf., nadewszystko cenić, t. j. wiele poświęcić, aby. i) πρὸς πολὺ, wszędzie. -- B) Str. wyższy, πλείων, πλείον l. πλείων, πλείον, gen. ονος i t. d. ión. πλείων, gen. πλείωνος, 4 p. synk. πλείω, πλείω, ión. też πλείωνα, 1 i 4 p. l. mng. synk. πλείους, πλείω, πλείω, ión. πλείους, as, ep. πλείες, εας, 2 p. ión. πλείωνω, 3. p. ep. też πλείεσθαι. 1) przym. większy, liczniejszy, zbyt liczny, dalszy, mocniejszy, πλείων νός, większa część pocy, ai πλ. νής, większość okrętów, ή πλ. στρατιά, główna siła, rdeń wojska. W appozycyi: αὐτοὶ οὐ πλείους, nie liczniejsi, nie we większej liczbie: τῶ ἄλλω τῶ πλείονι, dlareszty większej, dla większej części pozostaje. c) pleon. z τὸν ἀριθμὸν l. πλείων καὶ πλείων, co raz liczniejszy, coraz więcej. Wczęści z 2. p. l. ή, niekiedy opuszczonym. 2) Z artyk. i rzeczownic: a) (οί) πλ., większość, większa część, przewaга, przemoc, największa liczba, stronnictwo ludowe. b) τὸ πλ., dalszość, większość, większa część l. liczba, przewaга. Szczeg. gmina, lud; a z τινός, n. p. τῶ χρόνω, największa część czasu. c) τὰ πλ., jeszcze więcej l. dalej. 3) przysł. a) πλείον l. πλείων, πλείον τι, τὸ πλείον, πλείω, τὰ πλείω, więcej, dalej, powszechnie, πλείον εἶναι l. γίνεσθαι τινι, pomódz komu l. być pożytecznym; z neg., ani kroku naprzód nie postąpić, nie więcej nie wskórać; podobn. πλείον τι l. ὀδὴν ποιεῖν, coś l. nic więcej nie wskórać. b) διὰ πλείονος, dłużej, ó διὰ πλ., dłuższy. c) ἐκ πλείονος, dłuższą drogę, od dłuższego czasu, dawno. d) ἐν πλείονι, dojrzałej, więcej. e) ἐπὶ πλείον, więcej, tóμ więcej, dalej, dłużej, więcej, lepiej, we wyższym stopniu, przestronniej, na większą stopę l. skalę, obszerniej. f) ἐς τὸ πλείον, dalej, ó-

δὴν ἐς πλείον ποιεῖν, z imiesł., nic nie wskórać, ἐς πλείον πίπτειν, dalej dojść. g) περί πλείονος, roządaniej, z ποιεσθαι, p. to. 4) οὐ τὸ πλείον ή, mniej — niż, nie tyle — ile. 5) przysł. właso, πλείωνος, p. to. C) str. najw. πλείστος, 3. 1) przym. najliczniejszy, największy, najprzestronniejszy, najdłuższy, najmocniejszy, najwzwyklejszy, bardzo liczny l. wielki, πλείστη γή, bardzo wielka przestrzeń. Wzmacnia się przez ὄσος, niezwykle liczny, ὡς, ile możności, w najwzwyklejszym stopniu, óti, jak najdalej. Często z 2. p. ó πλείστος τῶ βίου, największa część utrzymania, a w appoz. οί φίλοι οί πλείστοι, lekkozbrojni po największej części. 2) Rzecz. a) (οί) πλ., największa część, większość, tłum, motłoch; b) (τὸ) πλ., główna część, główna siła, πλείστου ἀέτος, najważniejszy, najdzielniejszy, najdroższy, bardzo zasłużony. 3) przysł. a) πλείστον, πλείστα, τὰ πλείστα, najwięcej, po większej części, najwyżej, najdalej, najczęściej, bardzo często, a dla wzmocnienia str. n.w. πλ. κάκιστος, z wszystkich najgorszy. b) διὰ πλείστου, w największem oddaleniu: τὰ διὰ πλ., to co najodleglejsze; tudzież: od bardzo dawnego czasu. c) εἰς πλείστον, najwięcej. d) ἐκ πλείστου, jak najdłużej. e) ἐπὶ πλείστον, do szczytu, większa część, najdalej, bardzo długo, na długo; ἐκ τῶ ἐπὶ πλ., od najdawniejszych czasów: ὡς ἐπὶ πλ., jak można daleko l. długo, najprzestronniej. f) περί πλείστον, w najwyższym stopniu. **πολύσαφρος**, 2. bardzo spruchniały l. kruchy. **πολοσαρκία**, ή, mięsistość, tusza dobra. **πολόσαρκος**, 2. bardzo mięsisty, dobrej tuszy. **πολοσημάντωρ**, ορος, ó, wielu rozkazujący. **πολόσμος**, 2. bardzo szkodliwy. **πολόστια**, ή, 1) urodzajność, obfitość zboża. 2) żarłoczność. **πολόστος**, 1) urodzajny, żyzny. 2) wiele jedzący. **πολόσακρφομος**, 2. daleko skaczący; prędki, żwawy. **πολόσκος**, 2. bardzo cienisty. **πολόσπατος**, 2. z wielu stron ciągniony, μηχάνημα, klubka, puzdro klubne, blok. **πολοσπερής**, ες, daleko siany, rozprzestrzeniony; liczny. **πολόσπορος**, 2. pełen nasienia, żyzny. **πολοστάφυλος**, 2. obfity w winogrona, we wino **πολόσταχυος**, υ, obfity w kłosy. **πολόστρος**, 2. z wielu piętrami. **πολοστένακτος**, 2. pełen westchnień, oplakany. **πολοστεφής**, ες, bardzo uwieńczony. **πολόστροχος**, 2. wielorzędowy. T. s. πολόστροχος, 2. **πολοστομείω**, wiele mówić. **πολόστονος**, 2. wiele, głośno l. często wdychający, nieszczęśliwy; wiele narzekania sprawiający. **πολόστουλος**, 2. z wielu słupami. **πολόσπυλλαςος**, 2. wielozgłoskowy. **πολοσφόνδυλος**, 2. z wielu stawami (w członkach). **πολοσχιδής**, ες, wielokrotnie rozłupany l. podzielony. **πολόσχιτος**, 2. wielokrotnie rozłupany, podzielony, rozliczny. **πολοσάματος**, 2. wielociały. **πολοτάλαντος**, 2. wiele talentów ważący, wart. 2) wiele zdolności mający. **πολοτενέω**, mieć wiele dzieci. **πολότενος**, 2. mający wiele dzieci. **πολοτέλεια**, ή, wielki nakład, zbytek, przepych **πολοτελέωμαι**, wiele łożyc, wydawać. **πολοτέλης**, ες, 1) zbytkowny. 2) drogi. Przysł — λώς.

πολυτεχνία, ἡ, mnóstwo sztuk, doświadczenie we wielu sztukach, świadomość.
πολυτίμητος, 2. woko cenny, drogocenny.
πολύτιμος, 2. i **πολύτιμος**, 2. t. c. poprzedz.
πολύτλας, ὅ, i **πολυτλήμων**, ον, wiele znoszący, 1. cierpiący, stateczny, cierpliwy, wytrwały.
πολύτλητος, 2. ten co co wiele przcierpiał doświadczony w niedoli.
πολυτοκίω, wiele rodzić.
πολυτοκία, ἡ, rodzenie wielu
πολυτοκος, 2. rodzący wiele.
πολύτολμος, 2. bardzo śmiały.
πολυτραφής, ἐς, wielu żywiący, żyzny.
πολύτροπος, 2. bardzo zmienny.
πολυτρήρων, ον, bogaty w gołębie.
πολύτρητος, 2. bardzo przedziurawiony, wielodziury.
πολυτροπία, ἡ, obrotność, chytrłość, przebiegłość.
πολύτροπος, 2. 1) obieżyświat, ten co wiele podróżował, obrotny, doświadczony. 2) obrotny, chytry, szcwany, tō π., przytomność umysłu. b) o rzeczach, rozliczny.
πολύτροφος, 2. tuczny, karmny.
πολύτροπος, 2. bogaty w wodę.
πολυύμνητος, 2. wiele opiewany.
πολύύμνος, 2. obfity w pieśni, bardzo wielbiony.
πολυφαγία, ἡ, żarłocstwo.
πολύφαμος, 2. dor. = πολύφημος.
πολυφάνταστος, 2. z wielu zjawiskami.
πολυφάρμακος, 2. świadomy wielu leków lub czarów.
πολύφατος, 2. bardzo wielbiony, głośny, słynny.
πολύφημος, 2. ion. i poet. 1) wiele mówiący, świadomy wielu pieśni; wiele krzyczący l. rzekący. 2) gdzie wiele mówią, głośny. 3) o czym wiele mówią, sławny, słynny, osławiony.
πολύφθογγος, 2. z wielu tonami, wiele dźwięków wydający.
πολυφθόρος, 2. wiele zabijający, bardzo szkodliwy. 2) πολύφθορος, 2. nieszczęsny, pelen mordu i zagłady.
πολυφιλία, ἡ, mnóstwo przyjaćci.
πολύφιλος, 2. wielu przyjaćci mający.
πολύφιλος, 2. ten co doznał wielu czarów miłosnych, bardzo kochający.
πολύφλοισβος, 2. głośno szumiący l. huczający.
πολυφόνος, 2. wielu zabijający.
πολύφορβος, 2. obfity w żywność, wielu żywiący.
πολυφορία, ἡ, urodzajność.
πολυφορος, 2. urodzajny; δαίμων, sprawdzający rozliczne przygody.
πολύφορτος, 2. bogato l. wielce obciążony.
πολυφραδής, ἐς, bardzo wymowny, rozumny, mądry.
πολύφροντις, ἴδος, pelen trosk. [dry].
πολυφροσύνη, ἡ, rozum, mądrość.
πολύφρων, ον, bardzo rozumny, mądry.
πολυφύης, ἐς, rozliczny, wielogatunkowy.
πολύφυλλος, 2. wielolisci.
πολυφωνία, ἡ, mnóstwo tonów l. dźwięków.
πολύφωνος, 2. wiele tonów wydający, dźwięczny.
πολύχαλος, 2. bogaty w spiz i miedź, spizem jasniejący.
πολυχαρίδας, 5 p. — ἴδα, wyraz pieszczoty lacedem.: drogie serduszek!
πολύχειρ, εἶρος, ὅ, ἡ, wieloreki.
πολύχειρία, ἡ, mnóstwo rąk.
πολυχοεω, wiele łać, sypać, wydawać.
πολύχοος, ἄσγν. πολύχους, wiele sypiący, wydający, o zbożu, drzewach: rozliczny

πολυχορδία, ἡ, wielostronność, mnóstwo strón.
πολύχορδος, 2. wielostróny, wielodźwięczny.
πολυχρηματία, ἡ, posiadanie wielkiego majątku.
πολυχρηματίεω l. **πολυχρηματέω**, mieć wiele majątku.
πολυχρήματος, 2. mający wiele majątku. T. s. πολυχρήμων, ον.
πολύχρηστος, ον, bardzo pożyteczny.
πολύχροια, ἡ, wielobarwność.
πολυχρόνιος, 2. długotrwały, stary.
πολύχρους, ἄσγν. πολύχρους, wielobarwny.
πολύχρουςος, 2. bogaty w złoto, w złote naczynia, bardzo bogaty, οἱ π., bogacie wielcy.
πολυχρόματος, 2. t. c. πολύχρους.
πολύχυτος, 2. daleko wylany; różny, rozliczny.
πολύχυρος, 2. wiele obejmujący, objętny.
πολύχυστος, 2. wysoko nasypany.
πολυφάμαδος, 2. bardzo piaszczysty.
πολυφηφία, ἡ, mnóstwo i rozmaitość głosów
πολυφήςφης, ἴδος, ὅ, ἡ, obfity w żwir.
πολυόδνια, ἡ, bardzo wielki ból.
πολυόδνος, 2. sprawiający wielki ból
πολυόνομος, 2. wieloimienny.
πολυόνοχος, 2. wielopaznogi.
πολυωπής, 2. wielodziury, wielooki.
πολυωρῶεω, bardzo zważać, mieć staranie o co. Biern. być wysoko cenionym.
πολυωρητικός, 3. staranny, uważny.
πολωρία, ἡ, staranność, uwaga, troskliwość.
πολώρη, 2. wieloluchy.
πολωφελής, ἐς, bardzo pożyteczny. Przysł. — λῶς.
πόμα, τό, napój, haust.
πομπάιος, 3. i 2. przeprowadzający, pomyslny.
πομπεία, ἡ, pochod, błazeński szyd, arlekinada, błazeństwa, jakich się dopuszczali mężczyźni w uroczystości Bakchosa, a niewiasty w święta Demeterysty.
πομπάιον, τό, przybory należące do uroczystych pochodów; arsenal czyli skład tych przyborów.
πομπάιος, ἐως, ὅ, przeprowadzający, towarzyszący.
πομπουσις, ἡ, pompatyczny pochod.
πομπουτής, ὅ, = πομπεύς.
πομπάιος, towarzyszyć, prowadzić, τινά, τί, wykonywać. 2) nprz uroczysty l. tryumfalny pochod odbywać. Złąd: kroczyc z partusu, a że przy takich pochodach wolno było bezkarnie naśmiewać się, złąd: szydzić, naigrawać się.
πομπή, ἡ, dor. — πά, 1) wysłanie, dostawa. Szczeg. a) wysłanie pod eskortą, orszak, towarzysstwo, konwój, zasona. b) odesłanie do domu, odprawa. c) zesłanie, zrządzenie, θεῖη. 2) uroczysty pochod, procesya, πομπήν πέμπειν, odbyć, συμπεμπειν, brać w nim udział, τινί, na cześć boga.
πομπικός, 3. orszakowy, paradny, wspaniały.
πομπίμος, 3. i 2. wyprawiający do domu. Biern. wy-zc-słany.
πόμπιος, 3. = πομπικός.
πομπός, ὅ, towarzyszący, przeprowadzający; wysyłający; poselski, poseł.
πομποστολέω, prowadzić procesya.
πομπολογοπάφλασμα, τό, z szóstem połączone wytryskiwanie baniek na wodzie.
πομπολογόω, zamienić w banki, bąble wyrzucać.
πομπολόω, z bąblami (bankami) wytryskać.
πομπολόω, υγος, ἡ, (ὅ), banka, bąbel.
πονέω, f. πονήσω, Med. **πονέομαι**, part. praes ion. πονέμενος, pf. pass. 3 l. mg. ion. πεπονέσται, plsupf. πεπόνηγτο, i) nprzech., mozolić się,

utrudzić się, starać się, być skrzętnym, służyć, pańszczyzną odrabiać, poświęcić się, znosić cierpienia, być w ucisku, w niebezpieczeństwie, doznawać bólu, znosić biedę, być zajęтым. Szczeg. a) jako pisarz być czynnym. b) z usilnością walczyć. c) w Perf. być znudzonym; *πονούντα ἐράζεσθαι*, w pocie czoła zarabiać; *τὸ πονοῦν*, ból; *π. πόνους*, prace podejmować, znosić cierpienia. Biern. być uciśnionym, dręczonym, ponieść szkodę, doznawać katuszy; *τὸ πονούμενον*, uciśniona część; *τινί, czem.* 2) przech. opracować starannie, wykonać, sprawić, skutecznie, *τί, a τινί*, dla kogo; *πάνθ ὅμοια αὐτῶν*, we wszystkich rzeczach jednako pamiętać o sobie.

πόνημα, τό, dzieło, praca.
πονηροῦμα, τό, zły czyn, szelmstwo.
πονηρούμαι, dep. med. złym być.
πονηρία, ἡ, zły sposób myślenia, zły stan, niezdatność, podłość, złość, nikczemność.
πονηροδιδάσκαλος, 2, złego uczący.
πονηροκρατορία, podlegać rządowi złych.
πονηρολογία, ἡ, sproсна mowa.
πονηρόπολις, ἡ, miasto szelmów, złośliwców.
πονηρός, 3, biedę sprawiający, zład a) niepożyteczny, niezdatny, nieurodzajny, szkodliwy, niebezpieczny, nieprzejrzysty, nieszczęśliwy; *π. εἶναι* i. γίνεσθαι, zły obrót wiaźe, źle wypadć, być zepsutym; *πονηρὰ πράττειν*, mieć się źle; ciężki, niezyczliwy. b) złośliwy, zły, występny, nalogowy, zbrodniczy, niegodziwy, tchórzliwy; *πονηρὰ χρώματα*, bladeść zdradzająca tchórzostwo. Rzecz *πονηρὸν*, złośliwe stworzenie, *τὰ π.*, zbrodnie. Przysł. — *ῥως*, mozolnie, z trudnością, nieszczęśliwie, źle, niegodziwie, złośliwie, *π. ἔχειν*, w źle być dofi.

πονηρόφιλος, 2, kochający złych ludzi.
πόνος, ὁ, praca, mozół; ucisk, bieda; szczeg. a) walka, zaciętość walki. b) cierpienie, choroba. c) *μακρὸν ἀλάττης πόνων*, tulacz po długich mozolnych drogach; *πόνος ἐστὶ τινι*, sprawia trud komu; *τῶν πόνων πωλεῖν τι*, za trud sprzedać t. j. pożyćczyć; *πρὸ πάντων χρημάτων καὶ πόνων πρίσασθαι*, za każdą cenę kupić; *λατρεύματα πόνων*, pańszczyzna. 2) twórcy, plód, tynós, tudzież: zarobek, *τοῦς ἡμετέρους π. ἔχει*, nasz krwawy zarobek.

ποντία, ἄδος, ἡ, γ. ἡ, do północy.
ποντίξω, zanurzyć w morza, utopić, *τί*.
ποντικόν (δένδρον), τό, sliwa ptasza, wisznia dzika.
ποντίλος, ὁ, = *ναυτίλος*. 2.
πόντιος, 3 i 2. morski. *marinus*.
πόντισμα, τό, to, co wrzucono do morza.
ποντούμεν, przysł. z morza, od morza.
ποντομέδων, ὁ, pan morza.
πόντονος, przysł. w morze, do morza.
ποντοπορεύω, przę morze, płynąć po morzu.
ποντοπορεύω, t. c. poprzędz. [wny].
ποντοπόρος, 2, przepływający morze, murosplą.
ποντοποσειδών, ὄνος, ὁ, morski Pozejdon.
πόντος, ὁ, ep. 2. p., *ποντόφιν*, a) morze, *πόντος ἄλος*, toń, glebna morza. Szczeg. o czarnem morzu.
ποοφαγία i **ποοφαγός**, p. *πηρ*.
πόπανον, τό, pieczywo, kołacz oliwny.
πόπαξ, okrzyk zadziwu i oburzenia.
ποποιέ, głos dudka.
πόποι, okrzyk zdumienia i oburzenia, bólu i gniewu, hał okropnie! zgroza! *ὦ πόποι*.
ποποπό, głos dudka.
ποπούξω, dor. *ποπούσσω*, skrzypiący, chrapliwy
 głos wydać, klaskać, smoktać, prztykać, klaskać.

ποπυλιάξω, dor. *ποπυλιάσσω*, t. c. poprzędz.
ποπούσσω, dor. = *ποπούξω*.
ποπυρομός, ὁ, klaskanie, gwizdanie.
πορδαλιός, 3, (*πορδή*) pierdelowy.
πορδή, ἡ, pierdel.
πορεία, ἡ, istic, chód; podróz, wędrówka, pochód, marsz; *κατὰ τὴν π., ἐκ τῆς π.*, na pochodzie.
πορείων, τό, środek do torowania drogi i masyzna do poruszenia czegoś z miejsca.
πόρεια, τό, chód, podróz; wóz, flota.
ποροαγμός, ον, drożny, chodźsty, przechodni. Czynn. zdalny do jazdy, do chodzenia.
πορευτικός, 3, idący, chodzący; podrózny, pochodowy.
πορευτός, 3 i 2, objeżdżony, zwiedzony, *καιρός*, czas sposobny do marszu. Czynn. wędrujący.
πορεύω, Adj. verb. *πορευτέον*, poruszyć, przeprowadzić, wyprowadzić, wyruszyć, *τινὰ ἐν τινι, ἐπὶ τινος*, na czem. Zwykle biern. z fut. med., być w ruch wyprowadzonym, *ισέ, δπὸ μάστιγος βόδς πορευεσθαι*, napędza się i idzie, *παρὰ τινος*, od kogo przybywać; *παρὰ τινι*, udać się do kogo. Przen. w mowie przejść do czego; często z 4 p. *ἰδόν, σταθμός i ἴρη*, przeprowadzić się, *ισέ drogą i t. p.*, a bez przyp. marszerować lądem, ubiedz; torować sobie drogę, szukać, odejść.
πορθέω (*πέρθω*), zburzyć, zniszczyć, spustoszyć, splundrować, zagrabić, nawet: oblegać, *τί*, zelżyć, zgwałcić.
πόρθημα, τό, to, co zburzone.
πόρθησις, ἡ, zburzenie.
πορθητής, ὁ, burzyciel, pustoszciciel.
πορθητός, ορος, ὁ, poet. = *πορθητής*.
πορθύω, *ἡ*, przeprawa, transport woda.
πορθύσιον, τό, ion. *πορθυήσιον*, miejsce przeprawy, okręt przewozowy, prom; przewozowe. o-plate od przewozu.
πορθύωμα, τό, przeprawa.
πορθύσιος, ὁ, przewoźnik; żeglarz.
πορθυστικός, 3, przewozowy, żegluga się zajmujący.
πορθύω, 1) Czynn. przęch. przeprawić, przewieść; w og. usunąć, uprzęgnąć, uwieść, *τινὰ, τί, n. p. διωγμῶν*, rozszerzyć, *ἔγνος, πόδα*, dalej stawiąć. 2) Czynn. np. i biern. dać się przeprawić, przeprawić się.
πορθυήσιον, p. πορθύσιον. T. s. *πόρθημιον, τό*.
πορθυήσις, ἡ, i **πορθύσιος, ὁ**, miejsce przeprawy, zład; cieszyna, przesmyk wązki morza. 2) przeprawa (*πορθύσιος*) a *πορθύσις* także: okręt.
πορίζω, wprawić w ruch na drogę; sprowadzić do domu, zaprowadzić; przen. wynaleść, wyjednać, sprawić, *τί*, zjednać, zarobić. Med. zarobić, sprawić, zjednać sobie, *τί, a σκήψις*, pozór wynaleść, wymyślić, *πεπορισται, ἐπορισθη*, biernie.
πόρισμος, 3, dający; przemyślny, wynalazczy, *ἔς τι*.
πόριον, τό, = *πορείων*.
πόρις, ἡ, = *πόρις*.
πορισμός, ὁ, sprawienie; zarobek.
ποριστής, ὁ, a) doradzca, *τινός*, czego. b) dostarczający pieniędzy. Szczeg. władza finansowa w Atenach, która dostarczała pieniądze w niewyznaczonych wyпадkach; przemysłowiec.
ποριστικός, 3, sposobny do zarobienia, sprawiający, dostarczający.
πόρκος, ὁ, obręcz, skówką.
πόρκος, ὁ, gatunek sieci rybackiej.
πορρεία, ἡ, nierząd.
πορρῆσιον, τό, dom nierządu.

πορεύω, do nierządu namówić, uwieść. Med. nierządem się bawić, nierząd płodzić, wszeteczności się dopuszczać. [νίδιον, τό.]
πόρνη, ή, nierządnicza, wszetecznicza. Zdrowa. **πορπορικός**, 3. wszeteczny, τέλος, podatek przez wszetecznicze placony.
πορνοβοσκία, trzymać nierządnicę, bordel.
πορνοβοσκία, ή, rzemieślnio rufjana, rufjanstwo.
πορνοβοσκός, 2. rufjański, rzecz rufjan
πόρνος, 6, nierządnik, wszetecznik.
πόρος, 6, (πέριω) 1) przejście, wyjście; bród, przeprawa, της διαβάσεως, punkt przeprawy, most, cieśnina, w ogóle a) morze, rzeka. εν πόρω, na przeprawie. b) droga, ścieżka, szlak, koleją, tór, przeprawa, jazda, trakt, gościniec; łożysko rzeki. 2) środek, źródło; droga; zarobek; w ogóle: dochody.
πορπακίζω, schwycić za dzierwadło l. ucho.
πόρπαμα, τό, za pomocą szpinki zapięta suknia.
πόρπαξ, ακος, 6, dzierwadło, ucho u tarczy, przez które ramię przetykano; rzemień przy we-wzajemnym sklepieniu tarczy.
πορπάω, szpinka, klamra, haftka spiąg.
πόρπη, ή, szpinka, sprzączka, klamra, haftka.
πόρπημα, τό, ioh. zam. πορπαμα.
πόρρω, πρόσω, πρόσω, ep. też πρόσω (προ), Stp. w. πορρωτέρω, προσωτέρω, i τό πρ. Stp. u. πορρωτάτω, προσωτάτω l. προσωτάτα, przysł. 1) a) naprzód, dalej, w głąb, po za; także z artyk. τό πρ. i ές τό πρ. z τινός l. z przyim. επί τι, πόρρω τινός i ές τό πρ. τινός, do głębi w co, do wysokiego stopnia w jakiej rzeczy, πρόσω ήν της νοκτάς, było głęboko w nocy, ίέναι τοῦ πρόσω, kawał drogi naprzód. Przenosiń. έλαύνειν τινός, daleko w czyn zająć, zapędzić się daleko; πορρωτάτω ικανού, więcej niż dostatecznie; προσωτέρω τοῦ καιρού, dalej niż przyzwyczajenie. b) o czasie: na przyszłość, w przyszłości. 2) daleko od czego, za daleko, w oddaleniu; przén. odmiennie, różnie, inaczej; πόρρω είναι τί τι, oddalić się od rzeczy; τά πρόσω l. πόρρω, oddalone miejsca; τά προσωτάτω, na ostatecznej podróży; ές τούτους προσωτάτα άπυκείσθαι zam. οὔτοι είσι ές τούς προσ., najodleglejsi; πόρρω είναι τινος, być obcym rzeczy jakiej.
πόρρωθεν, πρόσθεν, przysł. a) o przestrzeni: zdala, z oddalenia, w oddaleni; iron. θάυμα πόρρωθεν ιδεΐν, t. j. nigdy. b) o czasie: od dawna, dawno przedtem.
πορρωτέρωθεν, przysł. z dawna, z odległej przeszłości, z większego oddalenia.
πορσαινω, = πορσώνω, pielęgnować i wychować, βρέφος, dać, podać: np. κατά δάματα, porządkując w domu władac.
πορσειον, stp. wyż. a πόρσειστα, nw. stp. do πόρρω.
πορσώνω, dać, podać, urządzać, uporzadkować, sprawić, przygotować i udzielić; w ogóle: przygotować, urządzać, także: czcić, szanować, τι. W nprzyj. znac. κακά, szkodę wyrządzić; τά επιτήδεα, żywności dostarczyć, wystarczyć się o nie.
πόρσω, p. πόρρω.
πόρταξ, ακος, ή, cielę, bujak, byczek.
πόρτις, ή, cielę, jałowiczka, krówka; dziewczę młode, córka, 6 π., syn; w ogóle: młody zwierz.
πορτιτροφός, 2. jałowice chowający.
πορφύρα, ή, ślimak purpurowy, żółwik morski. 2) szkarłat, i szkarłatne materye i wyroby, ko-bierce; szata szkarłatna, purpura.
πορφυράνθημος, 2. i πορφυρανθήης, ές, z purpurowym kwiatem.

πορφύρεον, τό, = πορφύρεον.
πορφύρεος, scgn. πορφυρούς, ά, οδν, purpurowy, szkarłatny (pasowy, granatowy, fioletowy), niekiedy t. c. czarny, ciemny, ponury, krwisty, czerwony i t. p.
πορφυρέυς, έως, 6, chwytający l. łowiący purpurowe ślimaki, żółwika morskie. b) farbierz, purpura farbujący.
πορφυρευτικός, 3. należący do poprzedzającego.
πορφυρίζω, wpaść w kolor szkarłatny.
πορφύριον, τό, zdrowin. a) mały żółwik morski. b) farbiernia purpurowa.
πορφυρίς, ίδος, ή, suknia l. dera szkarłatna. 2) plak jakis.
πορφυρίων, ωνος, 6, kurka wodna, lyska, kokska.
πορφυροβαφετον, τό, farbiernia w szkarłatnym kolorze.
πορφυροειδής, ές, do żółwika morskiego l. do szkarlatu podobny.
πορφυροστραφισ, ον, pokryty papurowymi ko-biercami.
πορφυροδές, p. πορφύρεος.
πορφύρα, wyglądać jak szkarłat, impf. πόρφυρε, nabrać blasku brudnoczerwonego, o falach morskich, zjad przén. o sercu, niepokoić się, porzuczać się.
ΠΟΡΡ, w używaniu tylko 1) aor. έπορον, sprawić, wykonać, podać, dać, nadać, zjednać, τί τι-νι, obdarzyć, spełnić, uiszczyć, dać, tudzież: sprwadzić. 2) pf. pass. πέπωμαι, w 3. os. πέπωται, i plsqpf. πέπωτο, przeznaczono, los przeczny; zawyrokowano, wyrok zapadł, z acc. c. inf. Imiesł. πεπωμένον έστί, t. s. być przeznaczonym; τό πεπωμένον, los, przeznaczenie, tudzież ή πεπωμένη.
ποσάκις, przysł. ilekroć?
ποσαπλάσιος, 2. iloraki? ile razy większy?
ποσαππος, 6, ή, ile nogi mający?
ποσαχώς, przysł. w iloraki spiesób?
πόσσε, przysł. dokąd? quo.
ποσειδεών, άνωος, 6, 6-ty miesiąc roku Attyckiego.
πόσιδη, ή, członek mężki wstydlivy.
πόσιδιον, τό, nieobuzeczka.
πόσιδων, ωνος, 6, mający członek zbytniej wielkoscí. Wyraz pieszczoty, niby: ogonek.
ποσιδεσμος, 2. pętający nogi.
πόσις, 6, tos, 3. si, ep. si, 4. l. mn. tas, małżonek, małż.
πόσις, ή, (πίνω), napój, picie; bankiet.
ποσοποιός, 2. pewną liczbę (mnogosc) wydający.
πόσος, 3. ioh. κόσος, jak wielki? jak znaczny? jak daleki, dlugi, liczny? έπί πόσω i πόσω, jak drogi? po czemu? πόσω też: jak daleko? πόσω ze stp. w., o ile? πόσω jako przysł., w jakim oddaleniu? W pyt. niezał. i zależn.
πόσος, 3. zaím nieokr. jakiejś wielkości.
ποσότης, ή, wielkość liczebna i mie zóna. ilość.
ποσοτήμαρ, ep. przysł. w ilu dniach?
ποσοκροτος, 2. nogami uderzany (w tańcu).
ποσταίος, 3. którego dnia? quoto die?
πόστιον, τό, mówi Scyta za πόσθιον.
πόστος, 3. ilki? który? (co do liczby).
πότ, skrót. ποτ, dor. = πρός, p. gramat.
ποταγωγίς i **ποταειδω**, p. προσα.
ποταίνιος, 2. świeży, nowy, niespodziewany
ποτάμειος, 3. rzeczny.
ποταμέλω, p. προσαμέλω.
ποταμηδόν, przysł. rzekami.

ποτάμιον, τό, zdrobn. ποταμός.
ποτάμιος, 3. rzeczny, nad rzeką położony.
ποταμίσκος, ό, zdrobn. rzeczulka.
ποταμιόλυτος, 2. płókną rzek wodą.
ποταμόνδε, przysł. do rzeki, w rzekę.
ποταμός, ό, słodka woda (do picia), rzeka, strumień, struga. 2) uosob. bóg rzeki.
ποταμοφόρητος, 2. niesiony rzeką.
ποταμόχοστος, 2. przez rzekę nasypyany.
ποτάομαι, p. πέτομαι.
πόταρος, dor. p. προσήφως.
πότε, ion. **κότε**, przysł. pyt., kiedy, o którym czasie?
πότῃ, ion. **κοτῃ**, przysł. enklit. 1) kiedyś, niegdys, razu pownego, *ἀεὶ ποτε*, zawsze. *ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ*, już to, — już to; *εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε*, jeżeli w ogóle kiedy. 2) nie o czasie, może, więc, nareszcie, w istocie, przypadkiem, zaiste.
ποτέομαι, p. πέτομαι.
πότερος, adj. verb. do πίνω, do picia.
πότερος, 3. ion. **κότερος**, 1) który z dwóch? w niezal. i zal. pytan. Często *πότερον* w pierwszej części podwójnego pytania, jak łac. *utrum*, czy, *πότερον — ἤ*, albo *πότερα — ἤ*. 2) nieokreśl., jeden z dwóch.
ποτέρομαι, p. προσέρχομαι.
ποτέροντι, przysł. po której z obu stron?
ποτέρωσ, przysł. którymże z dwóch sposobów?
ποτέρωσε, przysł. na którą z dwóch stron.
ποτέχω, dor. p. προσέχω.
ποτή, ἤ, lot, latanie.
ποτηνός, dor. **ποτανός**, 3. latający, skrzydlaty, ptak.
ποτήρ, ἦρος, ό, naczynie do picia, puchar.
ποτήριον, τό, r. n. do ποτήριος, naczynie do picia, puchar.
πότης, ἦτος, ό, picie, napój.
πίτης, ό, pijący, *λόχος*, wypijający wiele oliwy. Str. nw. ποτισσάτος, znamenity pijak, bibula.
ποτητός, 3. latający, (ptak).
ποτι, dor. i poet. = *πρός*. Słowa złożone z *ποτι* — p. προσ —.
ποτίξω, dać pić l. do picia; zrosić, polewać, napoić. Biern. napoić się.
ποτικός, 3. skłonny do picia. *
πότιμος, 3. do picia, pitny, *λόγος*, łagodna mowa; uprzejmy.
ποτίστρα, ἤ, miejsce gdzie było poja, woda.
πότιμος, ό, to komu dostaje się w podziale, los, przypadek, przenaznaczenie, nieszczęście, przygoda, śmierć, dola, niedola.
πότνια, ἤ, = *πότνια*.
πότνια, ἤ, pani, władczyni. Częściej przymiotn., wzniosła, czcigodna; *πότνια*, czcigodno bóstwa (Eumenidy).
ποτινάδες, αἰ; gwałtownie błagające; czcigodne.
ποτνιασμός, ό, wzywianie bóstw.
ποτινάομαι, dep. med. błagać, prosić (mówiąc *πότνια*), szlochając błagać.
ποτιόδω, laced. = *προσίζω*.
πότιον, τό, napój, wilgoć, mokrość; źródło, zdroj.
πότος, ό, picie, napój, *παρά πότιον*, przy szklance.
ποτός, adj. verb. do πίνω, pity, pitny.
ποῦ, pyt. gdzie? z 2. p. *ποῦ χθονός*; *ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν*; ion. *κοῦ*, a *ποῦ σὺ στρατηγῆς τοῦδε*; na czym polega, że mu chcesz rozkazywać? *ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής*; w czym pokazuje się twoje niezawodne wieszczbiarstwo? i t. p.
πού, enklit. gdziebądź, gdzieś; może, *εἴ ποῦ*.

πολυβότερα, i inne złoż. z *πολυ* —, p. *πολυβότερα* i t. d.
πόυς, ό, *ποδός*, 3 pl. *ποσί*, ep. *πόσαι*: i *πόδεσαι*, ό, 1) a noga, stopa, szpony, łapy, pazury, *ποδός*, za nogę, *ἐκ ποδός*, od stóp, z nogą; *ποδί* l. *ποσί*, często pleonast. przy *βῆναι*, i t. p. ale też = *λάς*, pięta, noga; *οὐδέ ἄρῃ ποδί*, ani palcami; *ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς*, od stóp do głów. b) meton. chód, krok, bieg; *ποσίν*, w biegu, zwł. w wysci-gach: *ὡς ποδῶν εἶχέ τις*, z dod. l. bez *τάχιστα*, w miarę, jak mógł najprędzej. Ztąd obrazowo: *ἀφ' ἡσυχῆς ποδός*, spokojnie, obojętnie; *τὰ ἐν (τῶν) ποσί* l. *προσάροιθε*, *πρόσθεν ποδῶν*, co przed nogami, blizkiem jest, co w drogę zachodzi; *ἐν π. γίνεσθαι*, wejść komu w drogę; o czasie: *blizki*, obecny; *οἱ θόρυβοι οἱ ἐν π. t. j.* ówczesne; *τὰ ἐν π. παρόντα*, chwilowość; *αἵ ἐν ποσί τινοσ* też: u nóg czych; *ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν*, z twarzą ju nieprzyjacielowi zwróconą, tyłom l. nazad idąc się cofać (*pedentim*), *ἐπὶ τοῖς πόδασ καταβάλλειν*, do nóg się rzuć; *κατὰ πόδα (τινός)*, w ślad za, niebawem, natychmiast, ale i: owałem, przez pręd-kość, l. wzdłuż nóg, z dolu na górę, i ztąd: *powoli*, zwolna; *παρὰ πόδα κράτος*, zwycięstwo niechybne; *τὰ πρὸς ποδῶν* l. *τὸ πρὸς ποσί*, to co najblizsze, więc: natychmiast. 2) przec. o niczyjotn. a) stopa; góry. b) noga; ławki, stolu i t. p. c) z dod. l. bez *ναός*, liny żagliwe, do dolnego cypła, żagla i do brzegu okrętu przywieszywane, kalaryfa, traryf. 3) jako miara długości, stopa; ztąd też a) stopa wierszowa. b) *χρόνου*, przeciąg czasu.
πόωδης, es, do trawy podobny.
πράγμα, τό, ion. **πρήγμα**, pout. też **πράγος**, τό, czyn; zatrudnienie, sprawa; w ogóle: rzecz; *ποῦ ποτ' εἶμι πράγματος*, w jakiej doli, niedoli? *ἐμοὶ οὐδὲν πρήγμα*, nie mam z tem nic do czynienia, nie dbam o to; *κοινὰ πρήγματα*, sprawy krajowe, publiczne; ogólne dobro; t. s. *τὰ τῆς πόλεωσ πρ.*, potega polityczna, polityczny interes; potega państwa, władza, *καταλαμβάνειν*, *εχειν τὰ πρ.*, a *οἱ ἐν τοῖς πρήγμασιν*, dzierzący w rękę sterpaństwa, biorący udział w sprawach publicznych; *νῶτερα πρ.*, nowotność. Szczeg. *πρήγματα παρέχειν τινί*, kuczyń biedę, narobić kłopotu, zachodu i t. p.; *πρήγματα εχειν*, mieć biedę, być drczonym. W ogóle: rzecz potrzebna, *παύτεчна*, o którą chodzi; *πρήγμά ἐστί μοι*, z inf., chodzi o to, zależy na tem, należy się, potrzeba; *οὐδὲν πρᾶ*, nie chodzi o to, nie zależy nic na tem; ale też: nie ma żadnego znaczenia; *μηδὲν σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρ.*, nie masz sprawy (wspólnej) z Filipem; *πρήγμα ποιεῖσθαι τι*, nadać czemuś znaczenie, uważać za rzecz ważną, uważać na co, a *πρήγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι*, nie zważać na co; podobn. *οἷς μηδὲν ἦν πρήγμα τοῦ πόλεμου*, którzy nie dbali o wojnie, nie pamiętali; *ὅτι πρήγμα τι εἶν*, trudność, przeszkoda. Nie-kiedy o pojedynczych osobach l. rzeczach, *μέγα πρήγμα*, wielka rzecz l. sztuka, coś ważnego; *ἦν μέγιστον πρήγμα παρὰ βασιλέι*, wielkie znaczenie miał u króla; *ἀμύχον πρήγμα*, o kobiecie, rzecz niepokonana. W og. stan. *τὸ ὄν τι ἐστί πρήγμα*; jak rzecz twoja stoi? jak się miewasz? *φαβλον τὸ εἶν πρήγμα*, źle ze mną; *ἐν τοιοῦτοις πρήγμασιν ὄντες*, w takim będąc położeniu; *τὰ πρήγματα* też: potega.
πραγματεία, ἤ, zajęcie się czem, interes, staranie o co, *τινός*, *περὶ τινοσ*, czem. Szczeg. a) skrzętność. uwijanie się, trud, *ἣ μάταιος*, niepotrzebna

rozwickłość. b) zamiar, περί τινα. c) rozprawa, piśmo, dzieło. {cy.

πραγματε.ώδης, ες, παιδία, podobna niby do **πραγματε.ώδης, ες, παιδία**, podobna niby do **πραγματε.ώδης, ες, παιδία**. dep. med. z aor. biern. i pf. w zu. biern. i przech. 1) mieć sprawę l. zajęcia, być zajęтым, pilnować czego, chodzić koło czego, mieć z czem l. kim sprawę, starać się o co, zamierzać co, zakrawać na co, τί, ἐπί τινι, περί τι, inf. a τινί, dla kogo. 2) dokonać czego, wykonać, τί. W pf. pass. być opracowywanym, τινί, przez kogo, συνάξεις πραγματεοσθαι, historją pisać; szczeg. interesa pieniężne l. handlowe odrabiać.

πραγματικός, 3. skrzętny, pracowity; świadomy rzeczy, doświadczony; sprawiający publiczne interesy; biegły w sprawach krajowych; tudzież: dzielny, sprężysty. Przysl. — **κῶς**, biegle, dzielnie, silnie.

πραγματίων, τό, zdrobn. interesik, sprawa.

πραγματιστήριον, τό, = χρηματιστήριον.

πραγματοδίαγος, ό, szukający zatargów; burda **πραγματοκοπέω**, mieszać się w sprawy, nowotności wszczynać.

πραματολογία, μ, mówić, rozprawiać o rzeczach.

πραματοώδης, ες, pełen zatrudnienia, mozolny.

πράγος, ους, τό, poet. p. πράγμα.

πρακτώριον, τό, iac. praetorium, pałac prokuratora, obóz kohorty pretoriańskiej.

πρακτήρ, ήρος, ό, ion. i hom. **πρηκτήρ**, czyniący co, έργων, sprawa; szczeg. kupiec.

πρακτήριος, 3. wykonywający, skuteczniający.

πρακτικός, 3. 1) zdalny do spraw, pożyteczny w praktycznem życiu, skrzętny, czynny. 2) skuteczny, skuteczniający, dopinający, otrzymujący, παρά τινος, od kogo. Przysl. — **κῶς**, dzielnie, skutecznie.

πρακτωρ, ορος, ό, poet. t. c. **πρακτήρ**, sprawa. Szczeg. mściciel, τινός. 2) poborca podatków, w Atenach.

πράμος, ό, = πρόμος.

πράν, dor. przysl. = πρίν, πρώην, przedtem, niedługo, **πράν πονα**, niedawno kiedyś.

πραξικοπέω, podstępem wykonać, zdradę knuć, πόλιν, przeciw; podejść, podstępem zażyć.

πράξιμος, 3. do pobierania, eksklowania.

πράξις, ή, ion. i hom. πρήξις, czyn, czynność, sprawa; handel, handlowy interes; udanie się, powodzenie, οὐτίς πρήξις πέλαται ήύοιο, na nic się nie przyszy; οὐτίς πρήξις γίγνεται τινι, z imiesł., nie wskórać czem nic; πρήξιν φίλαν δίδου, powodzenie l. pomysłność życzoną. Często: chytre przedsięwzięcie, zdrada; tudzież: dzielność, sprężystość w działaniu. Dalej: pobieranie, pobór. Wreszcie: dola, stau, położenie.

πραόνως, przysl. do **πραόνοος**, ścgn. **πραόνους**, łagodnie.

πράος, r. n. πρᾶον, = πραός.

πραότης, ήτος, ή, iac. łagodność, powolność; powaga.

πραπίδες, αι, iac. = φρένας, myszka przegrodowa, otoczyna, osierdzie, oserce, przedziałowa błona; jako siedlisko rozumu, rozum; ποιήσεν ιδούησιν **πραπίδεςσιν**, rozumem i misternie; **αἰοίτις ἀραρία** **πραπίδεςσιν**, odpowiadająca skłonnościom, życzeniom. L. p. u Pindara.

πρασιά, ή, zagon, lecha, grzęda, czosnku zagon; ogród, ogród warzywny; oddział.

πράσιμος, 3. kupny, na sprzedaż, przedający.

πράσινος, 3. zielony jak czosnek, luczek. T. s. **πράσιος, 3.**

πρᾶσις, ή, ion. πρήσις, przedawanie, predaż. **πρασσοκορίς, ίδος, ή, (κείρω)** gasienica ogryzająca liście czosnku, luczku i innych jarzyn.

πράσον, τό, czosnek, luczek, szczypror.

πρασόραγος, 2. poet. **πρασσορ.** pożerający czosnek.

πράσσω, att. πράττω, pf. πέπραχα, 2. πέπραγα, ion. πρήσσω, pf. πέπρηχα, prz. κέπρηγα, I.

Czynn. przech. 1) ep. przebyć, przepłynąć, przejechać, odbyć, dokonać, τί, l. δότω, kawał drogi.

2) w ogóle: a) dokonać, uskutecznić, zatwierdzić, ukończyć, sprawić, wyjednać, przyczynić się spełnić, dać, nadać, dopiąć, otrzymać, zarobić, czynić, robić. b) zająć się, odważyć się, przedsięwziąć, zamierzyć, chodzić koło czego, starać się o co, zarządzać, nosić się z czem, kroić, zakrawać na co, myśleć o czem, kusić się o co, traktować, układać się, negocjować, pośredniczyć, postanowić, uchwalić; w ogóle: czynić, działać. Ztąd ἐπὶ τῷ πράττειν, gdy przyjdzie do czynu, do utareczki; **οἱ πράξαντες**, sprawcy; **πρ. τί, n. p. πολλά**, wiele o czem mówić, wychwalać; **καλά**, postępować, działać zaszczytnie; **ἐναντία τινί**, przeciwować się, psocić się; **μικρά**, drobizgami się zajmować; **σωτήρια**, zbawienne środki obmyślić; **τήν φίλιαν**, pracować nad przymerzem. Cz. **τινός**, zając się czem; **ἐς τινα**, związków z kim przestrzegać, pilnować; **διά τινος**, układy prowadzić przez kogo. Biern. być czynionym, zdziałanym, uskutecznonym, przeprowadzonym, zyskanym, zjednanym, umówionym, postanowionym; być w robocie: dokonać się, nastąpić, dziać się, udać się, τινί, komu, **τά πρασόμενα**, przygotowania, przedsięwzięcia; **τά πραχθέντα**, (τό) **πεπραγμένον**, **τά πεπραγμένα**, dzieła, rzeczywistość, czynny, sposób działania l. postępowania, postępki, układy, umowy, zamiarze zawarte, τινί, z kim. Szczeg. a) **τι**, czem zająć się osobliwie. b) coś złego knuć, zamierzać, zdradnie wyjednać l. sprawić, τινί, l. skrycie zając się, pracować dla kogo, pomagać komu, działać w jego interesie, być z nim w znowie, trzymać z nim. c) z dod. lub bez **τά τής πόλεως**, **τά πολιτικά** l. w polącz, z **πολιτεοσθαι**, być czynnym politycznie, trzymać się pewnej stałej polityki, **εὐτά πολιτικά πρ.**, być zręcznym politykiem l. mężem stanu; **τά ιατρικά**, mieć powodzenie jako lekarz; tudzież: być rzecznikiem. Ztąd **τά ἀριστα**, mieć dobro miasta na oku; **οἱ πράττειν δυνάμενοι**, możnowładcy, kierownicy państwa 3)

z **ποσειν** w polaczeniu wyraża **πράττειν** niekiedy samą czynność przez się, **ποσειν** zaś poczynanie pewnej czynności mającej być wykonaną. Częściej jednak oba słowa są równoznaczne. Ztąd **μῶνιο**, choć rzadko, też **ὄφ. πράττειν**, zasłużyć się, τινά τι, **πρός τινά τι**, zrzadzić lub wyrządzić komu co, postąpić z kim, coś zrobić z kim. Szczeg. τινά τι, **nachodzić kogo o co, żądać czego od kogo**, napominać o co, **χρήματα, φόρους, μισθόν**, a **παρά τινος**, dostać od kogo. Biern. być napominanym, **ὀπό τινος**, od kogo, τί, o co. Ale **πρ. τί**, podatek ścigać l. wybierać, **φόρον τὸ ἐκάστοτα ἐπιβάλλον**, przypadająca na każdego część jako podatek wybierać. II. Czynn. nprzech. dojść do celu, zapasać w stau, być w położeniu, zachować się, znajdować się, τί, n. p. **χρόνον**, czas spędzić, **κοινά**, brać udział, **μεγάλα**, narabiać, junańczyć, **τά ἀριστα**, najlepszy los wyścignąć l. mieć, bardzo być szczęśliwym, wiedzieć się komu najlepiej, **πολλά καὶ ἀγαθά**, wiedzieć się im bardzo dobrze, **χαλεπώτατα**, najsmutniejszego losu doznać,

αίσχρον, haniebny los sprowadzić, ταπεινά, być w biedzie; słabym, bez potęgi. Zwykle z przsłówk., dobrze, źle się mieć, κακῶς, być nieszczęśliwym, popaść w nieszczęście. Podobn. πρ. ὄβω, takiego losu doznać, taki miał przypadek. Niekiedy z dod. τί, κατά τι, ἐξ τι l. z imiesł., mieć powodzenie w czem, zyskać w czem; mieć szczęście, dobrze się naradzić; ἀριστά τί, rzecz jaką jak najlepiej wykonać. III) Med. 1) dla siebie zając się, w swoim interesie co czynić, τί. 2) sobie wybierać, ściągając, kazać płacić; żądać, τί, zwł. podatki, τινά, od kogo, i ἀπό τινος, ze strony czyjej, ἐκ τινος, z czego. Szczeg. χρήματα, kontrybuoya nalożyć, wybierać, τὰ δίκαια, zasłużoną karę komu wymierzyć l. sobie wyjednać, aby kogo karano.

πρατός, 3. do sprzedania, pokupny, kupny.
πρατήρ, ὄ, ion. πρητήρ, sprzedający.
πρατός, adj. v. (πυράσκω) sprzedany.
πράτος i **πράτιστος**, dor. = πρώτος.
πραῖονητις, ὄ, ἡ, lagodny, łaskawy.
πράϊονσις, ἡ, ulagodzenie, usmierenie.
πράϊοντικός, 3. lagodzący, usmierający.
πραῖον, ion. **πρηῖον**, ulagodzić, usmierzyć, ukoić, τιῶν τι. Biern. zlagodnieć, zwolnieć.
πραῖς, ion. **πρηῖς**, **πραῖστα**, **πραῖ**, tudzież, **πράως**, r. n. **πράων**, lagodny, τινί, przyjazny, zycziwy, a φάρμακον, usmierzający; o zwierzętach: swojski, okrócony. Przysł. **πράως**, lagodnie bez gniewu, zycziwliwie, przyjaźnie.

πραῖτροπος, 2. lagodnego sposobu myslenia.
πρέμνον, τό, koniec pnia, pień
πρεπόντως, przysł. (πρέπω) przyzwicie, przystoj-
πρατός, 3. wyborny, czcigodny. [nie.
πρέπω, 1) jaśnieć, wydatnym być, odznaczyć się; w ogóle: ukazać się, objawić się; z imiesł. ἀγγέλλων **πρέπει** = ἀγγέλλει. Podobnie z Inf. ἵδεν, na oko; z pozor. Zład 2) podobnym być, równać się, τινί τι, komu w czem. 3) przyzwoitym być, stósować się, odpowiadać, musieć; zwykle nieo-
πρ, przystoi, należy, wypada, jest prawdopodo-
πρ bną rzeczą, τινί, rzadziej, εἰς τινα, czasem z Acc. c. inf. l. z Imiesł. Często πρέπων z dom. l. dod. ἐστὶ zam. **πρέπει**. W ogóle imiesł. zam. przymio-
πρ tnika stoi i znaczy: przyzwoitwy, przystojny, nale-
πρ żyty; τὸ πρέπον, przyzwoitosć; τὰ πρ., godność, blask należyty, ale też: to co się należy; οὐ πρέ-
πρ ποντα, nieprzyzwoitosć.

πρεπῶδης, ἐς, przyzwoitwy; stósowny, τινί.
πρεσβία, ἡ, staroep. r. ż. do πρέσβυς, czcigodna.
πρεσβεία, ἡ, 1) starosć, sędziwosć, pierwszeń-
πρ stwo l. przywilę starosći. 2) poselstwo, poslowie sami.

πρεσβείον, τό, ion. i ep. **πρεσβήϊον**, czesny dar; pierwszeństwo, prezesostwo.

πρεσβερα, ἡ, = πρέσβα.
πρεσβευμα, τό, poselstwo.
πρεσβεύς, p. πρέσβυς.
πρεσβευστις, ἡ, poselstwo.
πρεσβευτής, ὄ, zwykle w l. mng. οἱ πρέσβετις, ale i οἱ πρεσβευτάι, posel.
πρεσβευτικός, 3. poselski.
πρεσβύω, 1) być starszym l. najstarszym, z 2. p. osoby l. osób, które się przechodzi wiekiem.

b) szanować, czcić, przekładać, τί. Biern. być szanowanym, pierwsze zajmować miejsce. c) w ogóle pielegnować, τί. d) **πρ** prz. mieć pierwszeństwo przed innymi, a z 2. v, panować, władać. 2) być posłem, poslować, układać się jako posel, τὴν εἰρήνην, o pokój. W tém zu znaczeniu częściej w Med.

πρεσβηίς, ἡ, = πρέσβα.

πρεσβίς, ἡ, poet. = πρεσβεία, starosć.

πρεσβιζοτός, stp. najw. (o πρέσβυς), najwięcej szanowany.

πρέσβυς, τό, poet. = πρέσβευμα, przedmiot czci. 2) szanowne zgromadzenie.

πρεσβυγένεια, ἡ, pierworodztwo.

πρεσβυγενής, ὄ, starszy rodem, pierworodny.

πρέσβυς, ὄ, 2. p. οὐς i εως, 1) stary, sędziwy, starzec, tylko w 4 i 5 p. πρέσβον i πρέσβο. b) mszy królik, ptak. Częściej w stp. w. i najw.; πρεσβύτερος, starszy, πρεσβύτατος, najstarszy, τῆ γενεῆ, rodem. W liczb. mng. οἱ πρέσβετις, 3. p. πρεσβευτιν, stary; szanowni; znakomici. 2) czcigo-
πρ dny, szanowany, w stp. w. i nw. w prozie nawet: τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιείσθαι ἡ, wielce szanować; ważny. 3) posel, w l. pojed. tylko u poetów, 2. p. — εως, w prozie πρεσβευτής. W N. T. οἱ πρεσβύτεροι, pradiadowie; rada starszych; ojcowie kościoła.

πρεσβυτέριον, τό, rada starszych.

πρεσβύτης, ὄ, stary, starzec.

πρεσβυτικός, 3. sędziwy, dziadowski. Przysł. — **κῶς**, trybem starców, po dziadowsku.

πρεσβυτις, ἰδος, ἡ, r. ż. do πρεσβύτης, staruszka.

πρεσβυτοόκος, 2. przyjmujący starców.

πρεσμενεία, ἡ, lagodność, zycziwlosć.

πρεσμενής, ἐς, lagodny, przyjazny, zycziwy, τι-
πρ νί. Przysł. **πρεσμενῶς**, uprzejmie, zycziwliwie.

πρηγμα, p. **πράγμα**.

πρηγματεύομαι, p. **πραγματ.**

πρηγορεύω, ἄνωσ, ὄ, πρηγορεύω.

πρηθω, 1) spalić, fut. zaś **πρηθώ** i i. p. **πῖμπρη-**

πρηθω, 2) dmuchać, dmuchaniem nadać, wzdymać, **πρ**

ιστίον ἄνεμος, tudzież: wydymuchać, wyzuchić, wy-
πρ zionąć.

πρημητήρ, ὄ, ion. = **πρακτής**.

πρημαῖον, dmuchać, gwałtownie dać.

πρηγής, ἐς, dor. i att. **πρανής** (πρό, **πρ**

πρ chylony naprzód, na leb, a τὰ πρηγῆ, przednie
πρ części. 2) spadziły, pochyły.

πρήξις, **πρήσις**, **πρήσσω**, p. **πράξις**, **πράσις**,

πράσσω.

πρητήρ, ἡρος, ὄ, grom, błyskawica, piorun. b)

wicher, nawalnica, uragan, wiatr wirowy.

πρητήριον, τό, ion. zam. **πρατ.**, rynek, targowisko,

targ.

πρηῶνα, **πρηῖς**, ion. = **πράϊον**, **πραῖς**.

πρηῶν, ἄνωσ, ὄ, skała, urwisko, szczyt góry.

πρίασθαι, Dep. med. tylko w Aor. używ. (zw.

ἄνεμομαι), ep. 3. l. p. **πρίατο**, kupić, wykupić, od-

kupić: οἱ πρίαμενοι, kupcy, τινί l. τινά, dla kogo,

kogo, μικροῦ, tanio nabyć, πολλοῦ, drogo zapla-

cić za co, πάντων χρημάτων καὶ πόνων, wszystko

w świecie dać za co.

πρίω = πρίω, piliować, łupać.

πρίων, przysł. i spójn. 1) przysł. czasu, a) przed-

tem, niegdys, dawniej, zresztą, raczej, prędzej.

Często ma to **πρ.**, rzadziej τὰ **πρ.** l. ἐν τῷ **πρ.**

to samo znaczenie; ὄ, ἡ, τὸ **πρ.**, wczesniejszy, da-

wniejszy; o osobach: zmarły. b) u Arr. też = πρό,

przed, z 2. p. 2) spójn. zanim, nim, aż, w ion. z

ἡ, w att. zwykle bez ἡ. Często wzmacnia się przez

γέ, δῆ, καὶ δῆ, jeszcze nim. Łączy się z Indic.

Conj. szczeg. πρίν ἄν, Optat., Inf. (aor).

πρινίδιον, τό, zdrobn. **πρίνος**.

πρίνω, 3. więzozłodowy, korkodębny, twardy,

krzepki, jary.

πρίνος, ἡ, więzozłód, korkodęb; szkarlatne drze-

wo; szkarlat.

πρινώδης, ες, twardy.
πριονωτός, 2. na kształt pily, ząbkowaty.
πρίσις, ή, pilowanie, ὀδόντων, zgrzytanie zębami.
πρίστης, ό, i πριστήρ, ό, tracz, pila, miecznik (ryba).
πρίστις, ή, 1) miecznik. 2) gatunek okrętu wojennego.
πριστός, 3. adj. v. do πρίω, rżnięty, pilowany.
πρίω, imperat. πρίε, pf. pass. πέπρισμαι, aor. p. ἐπρίσθη, 1) p ilować, przepilować. 2) zgrzytać, ὀδόντας, zębami: gryść, ugryść, trzymać mocno: przytroczyć, spętać, τινί, czem.
πρίων, ονος, ό, pila, serra.
πρό, 1) przysł. 1) o miejscu: naprzód, wprzód; πρό φώσδε, naprzód do światła. 2) o czasie: przedtem. II) przyim. z 2 p., niekiedy odłączony od przypadku swego, 1) przed, a) o przestrzemi, πρό χειρῶν, przed sobą w rękach, πρό ὁδοῦ γίγνεσθαι, isć dalej swoją drogą; πρό τῆς Κιλικίας, na granicach Zylicyi. b) o czasie, πρό καιροῦ, przed czasem, wczesnie, πρό πολλοῦ, przed dawnym czasem; ὀλίγον πρό τούτων, krótko przedtem; αἰ πρό αὐτῆς, wczesniejsi; οἱ πρό ἐμοῦ, moi poprzednicy. U poźniejszych = πρότερον. z 3. p. 2) Przenosi. a) = ὀπίερ, ku zaslonie, dla, za, przed, n. p. πρό τοῖσμομάτων, przed pociskami. b) ἀντί, za, zamiast, w czym imieniu. c) przed, lac. *prae*, więcej niż, raczej niż, szczeg. przy stp. wyższ. i pojęciach stp. w. i przy ἄλλως za ή, n. p. αἰοῖσθαι τι πρό τινος, wzięść raczej co niż co; πρό τῶν πατρῶν προσβεῖναι, wyżej cenić niż; ztąd: w stosunku do, w porównaniu z czem. d) oznacza powód, πρό τῶνδε, dla tego, πρό φόβοιο, obawa, ucieczka zniewolony.
προαγγέλλω, wprzód oznajmić, zapowiedzieć, τί.
προάγγελος, 2. wpiery zawiadomijający.
προάγγελσις, ή, poprzednie zawiadomienie, wezwanie, τινός, do czego. *praedictio*.
πραγορροσσις, ή, przepowiedzenie.
πραγοροστικός, 3. wieszcz. ή π., sztuka wieszczenia.
πραγοροσώ, 1) przepowiedzieć. 2) ogłosić, rozkazać, oznajmić, τινί τι, obwolać, obwieścić, πέλεμον, wypowiedzieć, zapowiedzieć, z μή, zakazać.
πραγορρηνέω, czuwać, τινός, za kogo.
πράογω, I) Czynn. 1) przech., prowadzić l. pędzić dalej, posunąć naprzód, wyprowadzić; szczeg. przed kratki sądowe, uprowadzić celem ukarania. Przen. a) przywieść do czego; przybliżyć, wnieść, forytować, posunąć; kandydata polecić. b) przywieść, uwieść, napędzić; naklonić, τινά i τί, i to εἰς, ἐπί τι, do czego l. z Inf. Także ὀδόν i t. p. Biern. też: czuć się spowodowanym, oddać się, εἰς τι, czemu. 2) nprz. (z dom. ἐαυτόν), isć dalej, ruszyć naprzód, zacząć; przen. isć naprzód, wyprzedzić. II) Med. 1) coś swego (τί) dokąd (εἰς τι) zaprowadzić. 2) = Act., do czego sklonić, zaprowadzić, τινά, z inf.
πραγωγεία, ή, namówienie do nierządu.
πραγωγέω, uwieść, sprzedać, τινά.
πραγωγή, ή, prowadzenie dalej, forytowanie; ἐκ πρ. φίλος, według okoliczności.
πραγωγός, 3. sprowadzający ludzi, ό, rajfur.
προύγων, ονος, ό, przegrawka, wstępne ćwiczenie.
πραγωνίζομαι, dep. med. walczyć wprzód, τινί, z kim; ćwiczyć l. przysposobić się do walki; walczyć za kogo.
πραγωνιστής, ό, walczący w pierwszych szere-

gach; obrońca.
προαδικέω, naprzód obrazić l. skrzywdzić.
προάδο, (naprzód) przepiewać.
προαιδέομαι, dep. on. biern. i med., iοή. — εὔμαι, impf. iοη. προαίδειτο zam. προηδούτο, być winnym wdzięczność komu za co, τινί πρό τινος.
προαίρεσις, ή, wybór swobodny, wola nieprzymuszona, postanowienie, skłonność, rola, tryb, urządzenie. W l. mang. dążności, zajęcia, zasady, drogi, kierunki, τινός, a τῶν κοινῶν, polityka, ἐν τινι, w czem.
προαιρετικός, 3. obierający, chcący, τὸ πρ., silna wola.
προαιρετός, 3. zamierzony, umyślny, samowolny.
προαίρεω, 1) Czynn., wybrać, wziąć. 2) Med. a) sobie wzięść, wybrać, obrać, przenieść, woleć, μάλλον ή, τινά i τί, i to ἐκ τινος, z czego, τινός i ἀντί τινος, przed czem, nad co. b) przedsięwziąć sobie, postanowić, τί l. z inf.
προαίρω, wprzód się podnieść l. wyruszyć.
προαισθάνομαι, wpiery zmiarkować, dostrzedz, przeczuc; wprzód dowiedzieć się, τί, czego, co, τινός, od kogo; lub τινά, z Imiesł., o kim, że.
προαισθησις, ή, przeczucie. *praesensio*.
προαιτιάομαι, dep. med. wpiery obwinić.
προακοντίζομαι, być naprzód wyrzuconym.
προακούω, wpiery słyszeć, ὅτι. b) słyszeć, τί, i to τινί, za kogo.
προαλήω, naprzód bólu doznawać.
προαλής, ες, spadzisty, urwisty, stromy.
προαλήσκομαι, być naprzód schwytanym l. wskazanym.
προαμείβομαι, ἔργον, kazać je sobie dać przed zaplacceniem.
προαμύνομαι, naprzód odwrócić, strzedz się, τινά, kogo.
προαναβαίνω, naprzód wnijsć, τί.
προαναβάλλομαι, w przegrawce powiedzieć.
προαναγιγνώσκω, naprzód czytać.
προαναγώ, naprzód spuścić (na morze).
προαναίρω, wprzód wziąć, uprzętnąć; zabic.
προαναίρωω, wprzód zużyć. Biern. upłynąć wpiery.
προανακινέω, naprzód poruszyć. Nprz. — poruszyć się.
προανακρίνω, naprzód wybadać.
προανακρούω, naprzód odeprzeć. Med. prelu-diować.
προαναλίσκω, wpiery wydać; złożyć, forsusować.
προαναπνέω, naprzód, znów odetchnąć. [wać.
προαναπαύω, wprzód porwać, zabrać.
προαναπείνω, wprzód wstrząsnąć, pobudzić.
προαναπέλω, wprzód wstrzymać, umiarkować.
προαναφερέσθαι, wprzód wyjść l. wystrzelić.
προαναφρονέω, naprzód wypowiedzieć.
προαναχώρησις, ή, odejście poprzednie l. wczesniejsze.
προανέλω, wpiery wciągnąć l. podciągnąć.
προανθέω, wprzód kwitnąć.
προαπαροσώω, wprzód wyzrec l. zużyć się.
προαπαλλάσσω, att. — ττω, wprzód wypuścić; uprzch., odejść.
προαπαντάω, uprzędzić l. wyjść naprzód naprzec.
προάπειμι, wpiery odejść. [ciw.
προαπέπινω, aor. p. προαπεπρήσω.
προαπέρογομαι, wpiery odejść, τοῦ βίου, wpiery umrzeć, paść ofiarą i t. p.
προαπεχθάνομαι, wprzód się poróżnić.

προαπγγέομαι: dep. med. iou. προαπγγέομαι.
προαποδείκνυμι, w pierw dowieść.
προαποδινήσκω, wprzód umrzeć.
προαποθρήνέω, wprzód oplakać.
προαποκαίρω, w pierw zmęczyć się; zaniechać czego.
προαποκληρώω, wprzód losem rozdzielić.
προαποκτείνω, wprzód zabić.
προαπολαύω, wprzód użyć.
προαπολείπω, wprzód opuścić, βίον, umrzeć.
προαπόλλυμι, wprzód zniszczyć. Med. w pierw umrzeć l. zginać.
προαποπέμπω, w pierw odesłać.
προαποπέω, i med. w pierw wpaść i badać.
προαποστέλλω, wprzód odesłać l. wyprowadzić.
προαποσφάζω, w pierw zarzezać.
προαποτιθήμι, wprzód usunąć.
προαποτίκτω, wprzód zrodzić, złożyć, wylądź.
προαποτρέπω, wprzód odwrócić. Med. wprzód odwrócić się, powrócić.
προαποφαίνω, wprzód objawić l. oświadczyć.
προαπόφνημι, wprzód zaprzeczyć.
προαποφοιτάω, w pierw odejść, umrzeć.
προαποχωρέω, w pierw odejść l. cofnąć się.
προαορπάζω, naprzód porwać, uprzędając zabrać, τί τινος.
προασκέω, wprzód ćwiczyć, τί.
προασπίζω, tarcza zasłaniać kogo.
προάστειον, τό, iou. προαστήιον, okolica przedmiejska, przedmieście, folwark przed miastem.
προάστεις, 2. przedmiejski.
προάστιον, τό, = προάστειον.
προαστόω, wprzód za-po-wiedzieć, τί.
προαυλέω, zagrać, preludować na flecie.
προαύλιον, τό, 1) (αὐλή) plac przed dziedzińcem. 2) (αὐλός) przegrawka na flecie.
προαφαρέω, w pierw odebrać l. zabrać.
προαφγγέομαι, dep. med. wprzód opowiedzieć.
προαφιστάομαι, wprzód nadejść.
προαφιστήμι, tylko w Med. i cz. nprzech., w pierw odstąpić l. odpaść, τιμός, przed czym, l. πρίν z inf.
προβαδίνω, przysł. idąc naprzód, w pochodzie.
προβαδίζω, isć naprzód.
προβαίνω, part. praes. προβείας i προβείων, isć, posuwać się naprzód. 2) przechodzić, przewyższyc, prześcignąć, z 2. p. osoby, która, a 3 p. rzeczy, w której się kogo przechodzi; panować, górować; tudzież: przekroczyć, τέρμα. 3) mieć powodzenie, udać się, postąpić, το έθνος άρχων, rozszerzyło potęgę. b) przech. posunąć naprzód, poruszyć, zaprowadzić dalej; πόδα, stawiać naprzód.
προβακχίσις, iou, poet. ó, przewodnik Bakchantek.
προβάλλω, aor. ep. πρόβαλον, częstotl. f. προβάλεσκε. I) Czynn. 1) rzucić naprzód, wypchnąć, stawić przed czym, rzucić, τί, i to τινί, komu, τιμός, przed co. Przen. έρπιδω, wszcząć, zacząć. Biern. być przeznaczonym, τινί. 2) potuzić, obalić, przewrócić, τινά i to εἰς τι. Przen. śmiało rzucić, stawić na kartę, narazić, τί l. τινά. II) Med. 1) wziąć co przed się, przed sobą trzymać, rzucić co na l. w koło siebie, zład, zasłonić się, zakryć się; τινά, kim, τά όπλα, spuścić do ataku; τάφρον, wykopać przed sobą, τί πρό τιμος, zrobić co przedmurzem czego. Przen. a) τήν έλπίδα, mieć otuchę. b) powołać się na co, odnieść się do czego, przytaczać jako pretekst, τί. Biern. być zarzucanym; εἰς ένδουίαν τινί, zważyć na kogo. 2) rzucić przed się, rozsypać, ustawić, τί l. τινά, jako co; θεμέλια, założyć fundamenta. Przen.

przedstawić do obrania, τινά. Biern. być przez kogo przedstawionym. 3) prześcignąć l. przejść kogo, τινός i to τινί, czym, w czym.
προβασανίζω, wprzód wziąć na tortury.
προβασίλευω, być wprzód królem l. panować poprzednio.
πρόβασις, σως, iou. ιος, ή, postępowanie, powodzenie; w l. mng. ganki. 2) dobra chodzące, trzody.
προβασκάνιον, τό, środek na urok, amulet; straszyló (na ptaki, zwierzęta).
προβατεια, ή, chów, posiadanie bydła, owiec.
προβάτειος, 3. owcey. T. s. **προβατικός**, 3.
προβατευτικός, 3. odnoszący się do chowu bydła, ή ηρ, chów bydła.
προβάτιον, τό, zdrobn., owieczka.
προβατογνήμων, ου, znający trzodę, dobry pasterz
προβατοκόρος, 2. odzierający owce.
προβατοκάπηλος, ό, kupiec sprzedający czastkowo (sztuki bydła). *insulior*.
πρόβατον, τό, idące naprzód; zwykle w l. mng. bydló, trzoda bydła rogatego i nierogatego; szczeg. owce, trzody owiec.
προβατοπόλης, ό, handlarz bydlęm, sprzedający owce.
προβέβουλα, ep. ulomn. Perf. nieużyw. προβούλουα, woleć, przenieść, τινά τιμος, kogo nad kogo.
προβήμα, τό, postępek.
προβιάζομαι, dep. med. wprzód gwałt zadać, wyćisnąć.
προβιάζω, dalej prowadzić, posunąć, zaprowadzić, τινά, τί, a τήν πατριδα, powiększyć. Nprzech., zrobić postępy.
προβίωω, żyć wprzód.
προβλαστάνω, wprzód wypuścić l. kiełkować.
προβλέπω, przewidzieć. Med. w pierw uporządkować.
προβλήμα, τό, 1) występ, wyskok, wypustek, πόντου. 2) zasłona, puklerz, obrona; φόβου, przeszkoda; πρ έπνον, pancerz; tudzież: pokrywka, pozor. 3) zdanie. sporna kwestya; trudność.
προβληματικός, 3. do zadania należący.
προβληματουργικός, 3. do zasłony służący; ή ηρ., sztuka środków obronnych.
προβληματώδης, ες, sposobem zadania, problematyczny.
προβλής, ήτος, rzucony naprzód, wyskakujący, stercząca, στήλαι, zastrzały, sprysy, eskarpy; palisady; ώ προβλήτες, strome brzegi!
πρόβλητος, 2. wy-po-rzucony na łup, kosiń.
πρόβλοσσω, aor. πρόβολον, wyjść.
προβοάω, wolać w dal, głośnieję jak inni krzyzcć, δεινόν τι, straszuie w dal.
προβουθήω, p. προβουθεύω.
προβόλαιον, τό, broń trzymana przed czem, puklerz, dzida.
προβόλαιος, 2. δόρυ, spuszczone do ataku.
προβολή, ή, wyrzucenie, wydanie. 2) wyskok, stercząca skała; brzoę. 3) obrona, zasłona, puklerz, przedmurze; εἰσάνα: εν προβολή, ze spuszczoneą do ataku dzidą stać. 4) przedstawienie do wyboru. 5) u Attyk. publiczna skarga z powodu zbrodni stanu.
προβόλιον, τό, zdrobn. broń, oszczep, rohatoryna.
πρόβολος, ό, wystające, sterzące miejsce. = προβλής. 2) dla zasłony wytknięta broń, puklerz, dzida; oszczep; w ogóle: zasłona, obrona.
προβοςκίς, ίδος, ή, trąba, słonina; łapy, szpony, sepii. [pastuch].
πρόβοςκος, ό, wyganiający trzodę na pastwisko,

προβούλευμα, τό, przedwstępna l. przedstawocza uchwała rady w Atenach, która zamieniała się w βούλευμα, jeżeli lud na nią się zgodził, wuioske rady.

προβουλεύματιον, τό, zdrobn. do poprzedz.

προβουλεύω, 1) Czynn. 1) naprzód radzić, rozważać, przeczornie starać się. τινός, o kogo. Szczeg. o radz e w Atenach i Sparcie: naprzód uradzić l. uchwalić, περί τινος, o czem. 2) mieć pierwszy głos w radzie. II. Med. rozważyć w duszy, rozpatrywać, rozmyślać.

προβουλή, ή, rozważenie l. narada przedwstępna.

προβουλόπαις, ή, córka uprzedniej rozważy.

προβουλος, 2. w pierw rozważający, radzący, rada. W Atenach, komisya z 10 członków złożona, która przed czasami rady z 400 złożonej prawdawstwem się zajmowała.

προβραχής, ές, 1. προβραχός, ó, bardzo płaski.

προβρέχω, wprzód zwilżyć.

προβύω, λόχνον, knot wysunać, aby go obciąć.

προβυθέω, ion. zam. προβουθέω, w pierw biedz na pomoc.

προβύμιος, 2. przed óltarzem.

προγαμέω, przed czasem ożenić się.

προγαστρίδιος, 2. przedbrzuszny.

προγάστρον, ορος, ó, ή, brzuch otły, pampuch brzuchacz.

προγένειος, 2. z wystawającą brodą.

προγενής, ές, stary, sędziwy.

προγενήτωρ, ορος, ó, pradziad, w l. mng. pradiadowie.

προγευματιζώ, dać naprzód do spróbowania, naprzód smakować.

προγεύσσειν, ó, smakujący naprzód; podczaszy.

προγεύω, dać komu co na przekąskę przed właściwym obiadem. Med. naprzód posmakować.

προγηράσκω, naprzód się zestarzeć.

προγήνομαι, późn. — γίνομαι, stać się, isć l. przybyć naprzód, wykazać się: ó προγεγονότες, przodkowie; przewyższyć, πρό τινος, a ó προγεγήμενός, dawniejsi, τὰ προγεγενημένα, przeszłość, dawniejsze wypadki.

προγηνώσκειν, późn. — γινώσκω, wprzód wiedzieć l. pojąć l. uznać l. poznać, wprzód rozważyć.

πρόγνωσις, ή, wiedzenie naprzód; uprzednio zobiona uchwała.

προγνωστικός, 3. odnoszący się do przewidywania; τὸ πρ., prognostyk, znak.

πρόγνους, 3. dotyczący przodków.

πρόγονος, 2. naprzód zrodzony, starszy; ó πρ., przodkowie, pradziadowie.

πρόγονος, ó, ή, pasierb, pasierbica.

πρόγραμμα, τό, publiczne obwieszczenie, rozkaz.

προγραφή, ή, t. c. poprzedz., edykt; szczeg. rzymska banicya, proskrypcya.

προγράφω, naprzód pisać. Szczeg. publicznie i piśmiennie obwieścić, oznajmić, ogłosić, εν τινι, na czem; wygnać, banitem ogłosić, konfiskować majątek: επί θανάτω. 2) κρίνω τινί, zapoznać sądowy wysłać do kogo. b) ogłosić l. mianować pierwszym w senacie. o cenzorze, umieścić na czele w spisie senatorów.

προγρανάζω, wprzód ćwiczyć.

προδασίς, ep. part. aor. naprzód wiedzący.

προδανσιζώ, naprzód pożyczyc, tyni, na co.

προδαπανάω, wprzód zużyć.

προδειδω, p. προδειμαίνω.

προδειξιός, 2. przed wieczorem, przedwieczorny.

προδεικνυμι i προδεικνύω, naprzód wskazać,

οκήπτρω, drogę macając; wykazać, jako przykład; wprzód ogłosić, obwieścić, wprzód nakazać, τινί, z inf. W jez. wojsk.; dywersyą zrobić, demonstracya zrobić, udawać, przybrać miuę, τί.

προδεικτής, ó, gatunek aktorów, = δεικαλιστής.

προδειμαίνω, napr ód się lękać.

προδειπνέω, naprzód jeść.

προδεικτωρ, ορος, ó, ion. — προδεικτωρ, wskazujący naprzód, wieszczący.

προδερκομαι, dep. pass. naprzód widzieć, przedwidzieć.

προδηλόριαι, dep. med. naprzód zranic.

πρόδηλος, 2. całkiem jasny l. wyraźny, wcale znany, πρόβεις, na które potrzeba świadków.

προδηλώω, w pierw jawnem uczynić, objawić, zdradzić, τί l. óτι.

προδηλώσις, ή, poprzednie ogłoszenie.

προδηλωτικός, 3. naprzód ogłaszający, τινός.

προδιαβαίνω, wprzód przejść, τί, przez co.

προδιαβάλλω, wprzód spotwarzyć, oskarżyć, τινά óς z Imiesl.

προδιαγινώσκω, wprzód rozważyć; tymczasowo uchwalić, τί.

προδιαγωγή, ή, uprzednie przeprowadzenie, kierowanie.

προδιαγωνίζομαι, dep. med. wprzód skończyć walkę, πρός τινος, z kim.

προδιαδίδωμι, wprzód rozszerzyć l. roznieść.

προδιαφέρωμαι, wprzód l. tymczasowo rozdzielić.

προδιαίρομαι, ή, tymczasowo rozdzielenie.

προδιαίτησις, ή, przygotowanie za pomocą dyety.

προδιαλαμβάνω, naprzód sądzić, περί τινος.

προδιαλέγομαι, tymczasowo umówić l. rozmówić się.

προδιαλύω, wprzód rozwiązać.

προδιαμαρτύρομαι, dep. med. wprzód na świadka kazywać.

προδιαπέμπω, wprzód przesłać l. wysłać.

προδιασάφω, wprzód l. tymczasowo ogłosić.

προδιασώρω, wprzód przeciagnąć.

προδιαφθείρω, wprzód zniszczyć, zgładzić; przepuścić.

προδιαχωρέω, wprzód rozejść się.

προδιδάσκω, wprzód uczyć, pouczyć, τινά, z inf. T. s. w Med., a biern. wprzód nauczyć się.

προδίδωμι, 1) dać, wypłacić naprzód. 2) wydać, nieprzyjacielowi, zdradzić, τινά τινι, częst. z inf. τινί τι, tudzież, w biedzie opuścić; zrzec się, wyrzec się. Tudzież pozornie nrzech., ubywać, opadać, o rzecze, własc. opuścić, zdradzić, wypowiedzieć służbę.

προδιεξέρχομαι, wprzód przejść l. znów wyjść.

προδιεργάζομαι, dep. med. wprzód wykonać.

προδιερευνάω, wprzód przeszukać, tropić. Med. wprzód wyszpiegować.

προδιερευνητής, ó, naprzód wysłany na zwiady.

προδιέρχομαι, wprzód przejść.

προδιηγομαι, wprzód l. tymczasowo opowiadać.

προδιηγής, ή, tymczasowe opowiadanie.

προδιηδήσω, wprzód precedzić.

προδικασία, ή, tymczasowy wstęp do procesu o mord wytoczonego.

προδικέω, być rozjemcą.

προδικία, ή, zajęcie l. zawód rozjemcy.

πρόδικος, 2. wprzód osądzony, rozjęty, δίκη, a rzecz. ó πρ., rozjemca, sędzia, pan, władca, opiekun. W Sparcie. opiekun nieletnich krolów.

προδικιέω, wprzód rozrządzić, urządzić. T. s. Med.

προδρομολογέω, w pierw przyznać, zgodzić się.
προδιωρίζω, wprzód ograniczyć.
προδιώκω, dalej, w dal ścigać, na pogoni dalej się posunąć.
προδοκέω, tylko biern. *προδοκείται, προδέδοκται*, *προδέδοκτο* l. *προδέδοκτο*, już postanowiono; uchwalono przedtem; *τὰ προδεδογμένα*, dawniejsza uchwała.
προδοκή, *ή*, w l. mng. stanowisko, (na polowaniu).
πρόδομος, *ός*, przeddomie, sala wstępna w domu, przedpokój.
προδοξάζω, wprzód sądzić. Med. t. s
προδοσία, *ή*, ion. — *ή*, *ή*, zdrada.
πρόδοσις, *ή*, 1) zadatek, nareczne. 2) = *προδοσία*.
πρόδοτης, *ός*, zdrajca, przeniwierca.
προδοτικός, 3. zdradziecki.
πρόδοτις, *ιδος*, *ή*, zdrzajczyń.
πρόδοτος, 2. zdradzony, opuszczony.
πρόδουλος, 2. niewolaizczy.
προδρομή, *ή*, wybieganie, wyprzedzenie.
πρόδρομος, 2. (*δρακτιν*) 1) biejący naprzód; pospieszający. 2) szczeg. forpoczta, placówka, straż przednia; goniec.
προδουστυχέω, przedtem być nieszczęśliwym.
προεγίρω, wprzód obudzić.
προεγκάθημαι, przedtem siedzieć w czem.
προεγέρω, wprzód rękę przyłożyć, zabrać się do czego.
προεδρεία, *ή*, urząd l. zaszczyt proedrosa.
προεδρία, *ή*, przesostwo, p zewodnictwo, pierwszeństwo, przywilej siedzenia w pierwszych ławkach, przednie miejsce.
προεδρος, *ός*, przewodniczący, prezes.
προεγέρω, ep. zam. *προεγίρω*, wprzód wstrzy-mać, przeszkodzić.
προεθίζω, w pierw przyzwyczaić, z Inf. i *εν τι-νι*, włożyć w co.
προεθίζω, aor. do *προεθίω*.
προεκάζω, wprzód domniemywać się.
πρόσμι, (*επι*) iść, ruszyć naprzód, postępować, ubiegać, *εις άπειρον*, ciągnąć się w nieskonczoność; *πρός τι*, ubiegać się o co.
προεπιπν, f. *προεπιπν*, ion. — *επιπν*, aor. l. *προεπιπν*, pf. pass. *προεπισημαι*, aor. *προεπρήθη*, przepowiedzieć. b) wypowiedzieć, ogłosić, *πολέμον*, zapowiedzieć, *θάνατόν τινι*, tudzież: oskarżyć, *τινά τινας*, poprzec, przemówić.
προεσιάζω, wprzód wprowadzić; kazać wystąpić. Med. wprowadzić dla swego użytku, *τί*.
προεσιδών, wprzód wewiązać, *προεσιδεμένοι*, przyjęci poprzednio do przymierza.
προεσιπέπω, wprzód wiesłać, *τινά*.
προεσιφέρω, wprzód wnieść, zapłacić; założyć.
προεσιφορά, *ή*, założenie, forszusowanie podatku wojennego.
προεσιβάλλω, wprzód wyrzucić.
προεσιβάζω, wprzód kazać wyjść.
προεσιόπανών, wprzód wydać, wyczerpać.
προεσιόχομαι, wprzód przejać l. schwytać.
προεσιόδομι, wprzód wydać.
προεσιθεσις, *ή*, tymczasowe doniesienie.
προεσιθέω, wprzód wybiedz.
προεσιουρίζω, wprzód wynieść l. uprzętnąć.
προεσιόγω, wprzód wybrać l. ścigać.
προεσιόλω, wprzód osłabić.
προεσιόπω, wprzód wysłać l. odesłać.
προεσιπηδάω, wyskoczyć naprzód.
προεσιπίνω, w pierw wypić.
προεσιπίπτω, wprzód wypaść, przebłądzać.

προεσιπλώω, wprzód wypłynąć.
προεσιπλήσσω, wprzód przerazić, w zdumienie wprawić.
προεσιπτοσις, *ή*, przesada.
προεσιπτήκω, wprzód stopić; przen. med. rozply-nąć się.
προεσιπτήμι, wprzód wysadzić. Med pokrótce objaśnić.
προεσιπτικω, wprzód wylaź.
προεσιπτρέχω, wybiedz naprzód.
προεσιπφύζω, wprzód uciec.
προεσιπφύζω, wprzód wypłoszyć.
προεσιπφύσις, *ή*, poprzednie przerażenie l. za-trawienie.
προεσιπχέω, w pierw wylać.
προεσιπαισις, *ή*, wyruszenie.
προεσιπλαιώνω, pedzić naprzód; pozorn. nprzech. wy-jechać, posunąć się naprzód (z wojskiem), postu-pić, *ώς πρόσω της νοκτός προεσιπλάτο*, gdy późno w nocy było.
προεσιπβαινω, naprzód wnieść.
προεσιπβάλλω, 1) przech. wprzód wrzucić l. we-słać, *τινά*, i to *εις τι*, w co. 2) nprz. rzucić się naprzód w co, wprzód wpaść, wkroczyć, wta-gnąć, zaczepić, *εις*, *πρός τι*.
προεσιπβιβάζω, wprzód wtrącić l. wrzucić.
προεσιππιπλήμι, wprzód napelnić.
προεσιππιπτο, wprzód wpaść.
προεσιππιπτομαι *τινος*, wprzód rzucić się na co-ś.
προεσιππιχομαι, wprzód zacząć.
προεσιππιδωμι, wprzód wskazać. Med. *τινι*, wśru-bować się wprzód w czyje łaski.
προεσιππιδωμι, wprzód sfolgować l. ustąpić.
προεσιππυρρω, wprzód działać (na co), skutkować.
προεσιππυρρωμαι, wprzód zarzucić.
προεσιππυρρω, wprzód powiedzieć, wymówić.
προεσιππυρρωσις, *ή*, dawniejsze zamieszkiwanie w czem.
προεσιππυρρω, wprzód wbić l. wtrząsać.
προεσιππιπτο, *φα*, jaja wprzód wylegać w czem.
προεσιππυρρω, wprzód uszanowanie złożyć.
προεσιππυρρω, wprzód obwieścić l. rozgłosić.
προεσιππυρρω, wprzód ramiona w ruch wprawić.
προεσιππυρρω, wyprowadzić za granicę; *εαυτόν εν τού ζην*, odebrać sobie życie.
προεσιππυρρω, wprzód wyjać. [wybiedz.
προεσιππυρρω, att. — *απτο*, wprzód wyskoczyć.
προεσιππυρρω, wprzód uchybić l. zbłądzić.
προεσιππυρρω, wprzód dać rozkwitnąć.
προεσιππυρρω, wprzód wstać, wyruszyć, wy-stąpić; uderzyć, *εις τινα*, a *τῷ πολέμῳ*, wprzód zacząć wojnę.
προεσιππυρρω, wprzód wysłać, wyprawić.
προεσιππυρρω, naprzód l. w pierw powiesić.
προεσιππυρρω, naprzód do szczytu zjechać.
προεσιππυρρω, *ή*, ion — *ή*, *ή*, siedzenie oddalone od innych, wyniosłe siedzenie, balkon, galerya.
προεσιππυρρω, (*επι*) wprzód wyjść.
προεσιππυρρω, wprzód wypędzić, i nprz. *εαυτόν*, *πινον*, i t. p. wyjść, wyruszyć, *τινά*, na czem, wypłynąć.
προεσιππυρρω, *σὸν*, *προεσιππυρρω*, dokładnie co wiedzieć naprzód.
προεσιππυρρω, dep. med. wprzód wypracować.
προεσιππυρρω, wprzód wybadać.
προεσιππυρρω, *ός*, wysłany naprzód na zwia-dy, *σάβη*.
προεσιππυρρω, wprzód wyjść, wyruszyć.

προεξετάζω, wprzód zbadać.
προεξερῖσθαι, wprzód rozkazać.
προεξορμάω, wprzód w ruch wprawić, zwykle dom. ἐαυτὸν, wyruszyć wcześniej.
προεπανέω, wprzód chwalić.
προεπανασείω, wprzód grozić, zagrozić.
προεπαρήγμῃ, wprzód wysłać przeciw komu.
προεπιβύλλω, wprzód rzucić, τί τιμῃ, co na kogo.
προεπιβουλεύω, wprzód zasadzkę czynić.
προεπιδείκνυμι, wprzód wykazać.
προεπινοέω, wprzód rozważać.
προεπιξενόομαι, wprzód przybyć jako obcy l. przyjaciel.
προεπισκέπτομαι, wprzód rozpatrzyć.
προεπίσταμαι, wprzód, naprzód wiedzieć.
προεπιχερέω, wprzód zacząć.
προεργάζομαι, dep. med. wyprzedzić w robocie, przysposobić robotę, τινά, a γῆν, wprzód ziemię uprawić. Pe f. ma biern. znacz. προεργασμένος, wprzód zjednany, zrobiony, τὰ πρ., czynny dawniejsze.
προερέσσω, aor. προέρεσα, 1) nprz. dalej wioskować, płynąć. 2) prz. wioskować co dalej, wioskłem przeprowadzić dalej, τί, εἰς τι.
προερευνάω, wprzód wytropić, w Med.
προερέω, att. προερόθ, fut. p. προερίθω.
προερέω, poet. aor. 1. προέρεσα, ep. ss. naprzód, dalej ciągnąć, νῆα ἄλαδε, z brzegu w morze wciągnąć.
προερχομαι, postąpić naprzód, τὰ Περσέων πρόηματα εἰς τόδης, potęga Persów do tego stopnia wzrosła; ὀδόν, odbyć drogę; posunąć się; ubiedzić, χρόνος, także: wystąpić, a εἰς πᾶν μοχθηρίας, puścić się na, brnąć, zająć, οἱ ἀσφαλγίας.
προεσθίω, wprzód jeść.
πρόσεις, ἦ, wysłanie, zamarnowanie.
προσείσις, 2, zeszlaczony.
προσείσις, adj. verb. (πρόημι) do odrzucenia, wgardzenia.
προσείσις, 3, rozrzucający, marnotrawy.
προστομάζω, Med. do własnego użytku przysposobić.
προσολαβέομαι, dep. pass. strzedz się dobrze czego naprzód.
προσολορέω, wprzód sprawić.
προσφοίστημι, wprzód postawić dokąd, skierować; τινά ἐπι τι, zwrócić uwagę czyją na.
προσφοιδέω, wprzód zwiędzić.
προσχω, śegn. πρόχω, 1) mieć l. trzymać przed sobą, τί, w Med. t. s. Przenośn. zastawić się czym, składać się. 2) mieć co przed kim, nad kim, przewyższać w czym, τινός. 3) trzymać w oddaleniu, wytrzymać, o dziecku; przyczynić się do podstępu; οὐ τι πρόσχει, nic nie nada, nie pomoże. 4) wprzech. występować, sterzeć, ἀπὲρ, πόρος, a w biegu, być pierwszym, wyprzedzić, być najprzedniejszym, przechodzić, τινός τιμῃ, kogo w czym, tudzież τινά ἐν τιμῃ.
προζηγέω, wprzód szukać, doświadczyć.
προζηγμένων, ὄνος, ὁ, wódz, prowadzący rej.
προζηγομαι, dep. med. iść naprzód i wskazywać drogę, τινά ὀδόν, a γῆν προζηγομενα, ślady przodem idących.
προζηγητήρ, ἦρος, ὁ, i **προζηγητής, ὁ**, przewodnik.
προζηγορέων, ὁ, śegn. **πρηγορέων, ὄνος, ὁ**, gardło, podgardlek ptaków.
προζηγορία, ἦ, przemawianie za kim, obrona.
προζηγομένως, przysł. (προζηγομαι) tymczasowo.

πρόημις, es, z przodu zastrzony, ostry.
πρόημι, iść naprzód, posunąć się naprzód, καθ' ἡλικίαν πρόημι, podeszły w latach, ale i δόξη, χρίμασι, wżrosć, postąpić.
πρόημιος, 2, porządający orkę, θεοί, którym ofiary przed rozpoczęciem orki składano.
πρόημιος, ἦ, ciesznie się naprzód.
προημισσομαι, być wprzód pokonanym, osłabionym.
προδαλῆς, ἐς, niezwykłe l. przednio rosnący.
προδελίμος, 2, poet. z dnem pokazującym się, προδελίμουνα βάλε δένδρεα, tak że dno, spód, korzenie się ukazały, zatem: z korzeniem, ze szczętem, a σάκος σάκσι προδελίμου, z wypchniętym naprzód, tak że dolna warstwa puklerza wychodzi po za brzeg drugiego puklerza.
προδεραιπέω, wprzód usłużyć, przysposobić.
προδεραιπέω, wprzód rozgrzać.
πρόδεις, ἦ, wystawienie, wystawa, ciała. b) zamiar, wola; usposobienie; c) ogłoszenie; stanowienie zadania.
πρόδειςμος, 3, wprzód ustanowiony; ἦ προδειςμία, dom. ἡμέρα, a) przedawnienie. b) zadawnienie. c) w ogóle: termin.
πρόδειςπιζω, naprzód przepowiedzieć τὸ μέλλον.
πρόδειςσι od προδεις, p. προτίθημι.
πρόδεις, wybieżyć naprzód, bież na czele l. przede, wyprzedzić.
πρόδειςρος, naprzód obejrzeć, rozważać i zbadać.
πρόδειςσυρίζω, wprzód zebrać i nagromadzić.
πρόδειςσι, wprzód l. przed kim umrzeć, τῆς μάχης, przed bitwą; ale παίδων, za dzieci.
πρόδειςλιέω, naprzód wybajać.
πρόδειςσκω, wyskoczyć naprzód.
πρόδειςμα, τό, wstępna ofiara.
πρόδειςμομαι, Dep. pass., part. ion. — μέδμενος, a) być skłonny, gotowym, mieć ochotę, chcieć, pożądać, pragnąć, usiłować. b) silić się, starać się, gorliwie zalecić, gorliwie zajmować się, z gotowością oświadczyć się, działać. c) być gorliwym, odważnym, mieć otuchę, być dobrej myśli: cz. τινί, dla kogo, τινά l. τί, kogo, czego, o co, l. z inf l. ὄνω.
πρόδειςμα, ἦ, ion. — ἦ, poet. skłonność, a) żądanie, pragnienie, wola, chęć, chętność, dążność, dążenie, gorliwość, gotowość, stanowczość. b) otucha, odwaga; uniesienie, wzburzenie. c) skłonność, powolność, unізoność, oddanie się, usłużność, uprzejmość; τίς ποδ' ἦ πρ.; jakież twoje postanowienie? τὰ τῆς πρ., oświadczenia się z usługami; πάση πρ., ze wszystkich sił; ὀπό πρ., z gorliwością; κατὰ τὴν πρ., ἐκ τῆς πρ., podług woli, staraniem; προδειςμῶν λαβεῖν ἐργον, zbyt pośpiesznie, namiętnie jać się czego.
πρόδειςμοποιέομαι, wlać otuchę.
πρόδειςμος, 2, skłonny, chętny, gorliwy, żarliwy, pełen chęci, ochotny, niezłomny, czynny, zabięgły, odważny, bitny. Dalej: usłużny, uległy, uprzejmy, zycielny, poświęcający się. Rzecz. τὸ πρόδειςμον, = προδειςμία, życzenie, żądza, staranie, gorliwość, namiętność. Przysł. προδειςμῶς, skłonnie, zycielnie, chętnie, szczerze, gorliwie, dzielnie, tego, obficie, hojnie, bitnie, ὡς προδειςμῶτατα, jak najwierniej, προδειςμῶς εἶχει πρὸς τι, mieć wielką chęć do czego.
πρόδειςμοσ, 2, przededrzwiami; τὰ πρ. = πρόδειςμοσ.
πρόδειςρον, τό, zwykle w l. mag. przednie drzwi, brama, wrota, furtka. 2) plac przed drzwiami,

wstęp do domu, dziedziniec, ἐν ἰδίῳις κτ., w bramach domów prywatnych.

προθύω, przedtem l. tymczasowo ofiarę składać, τινός, przed czem, τινί, προχαμοίσις, o ofiarach przedślubnych, παιδός, za kogo, t. s. ὅπερ τινός.

προθωράκιον, τό, pancierz zwierzcini.

προϊάλλω, wysłać τί, co.

προϊάπτω, = προϊάλλω, τί τινι, co do.

προϊόμαι, med. mieć prezydencyę, przewodniczyć.

προϊόμι, impf. ion. i att. πρότερον, opt. aor. med. προϊόντο, 1) wysłać naprzód, wyprowadzić, τινά l. τί, rzucić, wypuścić, wygłosić, tudzież: dać, udzielić, zjednać, zinf., aby i t. d., o rzece, wylewać, przelewać. W ogóle: poświadczyć, zdradzić, wydać, χρήματα, a εαυτὸν ἐπὶ τί, εἰς τί, oddać się czemu.

Dalej: pozwolić, zinf. 2) Med. πρότρεμι, rzucić, βέλη, porzucić co swojego, rozrzucić, zmarnować, w ogóle: darować, dać dobrowolnie, odstąpić, pożytyć, puścić, zostawić, a z imiesł., dozwolić, zdradzić; wydać, τινά εἰς τί, wydać jako co, a τοὺς καρποὺς, przepuścić, wypuścić z rąk, opuścić, τὸν βίον, θοιμάτιον, i t. p.

προικίδιον, τό, zdrobn. προϊξ.

προικίζω, wyposażać.

προικέτης, ὁ, żądający datku, żebrak.

προίξω, att. προίξω, προϊξός, ἡ, jałmużna, datek. Szczeg. dar słubny, oprawa, posag, przyp. 4. προϊκα używa się przysłówkowo, darem, darmo, bezplatnie, bezkarnie, sam bez nauczyciela, bez wynagrodzenia, bez przekupienia.

προϊπτεύω, jechać naprzód, na czele, τινός.

προϊστῆμι, stawić naprzód, na czele, τινά. W Med. i nprz. cz. stawić się l. stanąć na czele, przed kim, przystąpić do kogo, τινί, ztąd: rządzić, władać, zawiadywać, τινός, a εαυτοῦ, panować nad sobą; οἱ προστάτες, przewodniczący. Tudzież: postawić kogo dla zasłony, bronić, ująć się za kim, τινός, pomódz, przygotować. Med. stawić przed sobą, zrobić naczelnikiem, τινά, a τέγγης, zajmować się, γνάμης, zastępować, αὐτῆς τινα, opiekunem swoim zrobić; ztąd: przenieść; wysunąć przed siebie, zasłonić się kim, ztąd i: czem zasłaniać się, składać się.

προϊστορέω, wprzód pytać, dowiadywać się, zbadać, opowiadać.

προϊστανίω, wprzód wysyszyć, schudzić.

προΐσχω = προΐσω, trzymać przed sobą. Med. t. s. τὸν ὄψων τὰς χεῖρας, zasłonić twarz rękoma; ἔπεια, wykładać; πρόφασιν, udawać, zmyślać, zastawiać się czem.

προΐσξω, ἡ, gnanie przed sobą, ściganie.

πρόκα, ion. przysł. niebawem, natychmiast, nagle.

προκαθεδρία, ἡ, = προσθία.

προκαθεδρῶ, spać przed czem.

προκαθηγέομαι, dep. med. iść naprzód i drogę wskazywać; stać w pierwszym szeregu; prowadzić, kierować.

προκαθήμαι, siedzieć l. leżeć przod czem, πρό τινός, szczeg. leżeć l. stać dla zasłony, obrony, τινός, tudzież, siedzieć publicznie; siedzieć na pierwszym, honorowym miejscu.

προκαθήμι, wprzód zesłać, wtrącić, εἰς τί, wyprowadzić przeciw, z inf., aby.

προκαθίζω, na przedzie l. przed czem siedzieć, osiąść, osiedlić się; po za czem odbyć publicznie posiedzenie, εἰς τί. Med. εἰς τί. Przech. stawić przed co. W ogóle = προκαθίμαι.

προκαθίστημι, wprzód złożyć, posadzić, postawić. W nprz. cz., wprzód być posadzonym, umieszczonym.

προκαθοράω, wprzód oglądać, zbadać.

προκαίω, wprzód zapalić; rozniecić.

προκακοπαθεῖω, wprzód doznać nieszczęścia.

προκακος, 2. bardzo zły.

προκαλέω, wywolać, zwykle w Med. wolać do siebie, wyzwać do walki, na rękę, także z dod.

μαχέσασθαι, zwykle τινι, do czego, τινά μόχθη, πρόσ τί. W ogóle: wezwać, zachęcić, pobudzić, τινά εἰς, ἐπὶ τί, a z podwoju. 4 p. osoby i rzeczy, wezwać kogo do czego; proponować mu co, zagrzewać; χεῖλος προκαλούμενον φίλημα, usta wyzywające do pocałunku. W sądow. jez., wezwać do oddania sprawy rozjemcy i t. p., zapoznać do sądu; oświadczyć gotowość. Tudzież: odwolać się do, apelować.

προκαλιζομαι, dep. med. do walki, na rękę wyzwać.

προκαλινθεῖω = προκαλινθεῖω.

προκαλύμμα, τό, zasłona, opona, zwł. łoża, ἐκ τῶν πρ. ἐπλευσεν, opuściła łoża małżeńskie (związek); przen. pozor, pokrywka, wybieg.

προκαλόπτω, zawiesić, trzymać przed czem, zasłonić, τινί, czem. Med. zasłonić się, upozorować, wzięść za pokrywkę, pod płaszczyk schować się czego.

προκαλύπω, pracować naprzód, siłić się, pracować dla kogo, τινός, tudzież; być poprzednio chorem, cierpieć; naprzód znużyć się, z imiesł., l. z 4. p. πόδα.

προκάς, ὄδος, ἡ, = πρόξ.

προκαταβαίνω, wprzód zejść, zstąpić.

προκαταγγέλλω, wprzód oznajmić.

προκαταγινώσκω, wprzód potępić, τινός, wskazać, τινός, τί.

προκατάγω, wprzód sprowadzić. Med. wprzód do portu zawinąć.

προκαταγρή, ἡ, uprzednie wplynięcie do portu.

προκαταθῆω, wprzód l. naprzód zlecieć, zapuścić zagony przeciw, podjazdy robić.

προκατακείω, wprzód spaść; iść przodem i palić.

προκατάκειμαι, u stołu wyższe zajmować miejsce.

προκατακλίνω, kazać położyć na wyższym miejscu przy stole. Biem. położyć się na takim miejscu.

προκατακρίνω, ztego co myśleć o kim l. po nim spodziewać się.

προκαταλαμβάνω, wprzód schwycić; zająć. τί, τινά, wprzód zjednać; obsadzić, zagarnąć, zamknąć, zatarasować wprzód. b) sprawić, z inf. i τό. b) wyprzedzić, przygotować, zaradzić, τί l. ὅπως μῆ.

προκαταλέγω, wprzód wyliczyć, powiedzieć, opisać.

προκατάληγω, wprzód przestać.

προκατάληψις, ἡ, antycypacja; poprzednie pojęcie.

προκαταλύω, wprzód rozwiązać, znieść, τί, τὸν βίον τοῦ ἔργου, przed wykonaniem umrzeć. Med. t. s.

προκαταπίπτω, wprzód spaść, ταῖς ψυχαῖς, wprzód upaść na duchu, tudzież: wprzód dolatać, dochodzić.

προκαταπέτω, wprzód żeglować w dół.

προκαταπήσσω, wprzód przerazić.

προκαταρκτηκός, 3. wprzód zaczynający.

προκαταρτίζω, wprzód przygotować.

προκαταρτώω, wprzód przysposobić, uśmierzyć.

προκατάρχω, wprzód zacząć, τινός. Częściej w Med., zacząć, τῆς δίκης, a τῶν ἱερῶν, przy rozkładaniu bydłęcia ofiarnego składać pierwiastki komu, aby je spalił.

προκατασκέπτομαι, wrzód zbadać, wyszpiegować, przygotować, *τι*. [wac.

προκατασκευή, ή, przygotowanie.

προκατασφύρω, wrzód wyczuć l. splondrować.

προκαταφέρομαι, biern., wrzód upaść.

προκαταφύγω, wrzód uciec się dokąd.

προκαταχράομαι, dep. med. wrzód zużyć.

προκατεπίξω, zawczasie spodziewać się.

προκατεργάζομαι, dep. med. wrzód uskutecznić.

προκατασθῆω, fut.—κατεσθῆται, wrzód zjeść.

προκατέχω, trzymać przed sobą, med. χερά κα-

λόπτην, ręką zaslonę; wrzód zająć, obsadzić. b)

jak πρόσχω, mieć pierwszeństwo, przewyższyć.

προκατηγόρω, oskarżyć kogo, zanim co jeszcze przewinił, *περί τινος*.

προκατηγόρια, ή, poprzednie oskarzenie.

προκατήμαι i **προκατίξω**, p. προκαθ.

προκείμαι, impf. προκῶ. ion. **προκείομαι**, 3. pl.

προκείατο zam. προκείντο, d.f. Dep. 1) leżeć

przed czem, wzdłuż czego się rozciągają, *τινός*, na

granicy czego, tudzież *πρός τι*, ku. W ogóle: le-

żeć, stać, *ἐν τινι*, w czem; na przedzie znajdować

się l. tkwić; szczeg. leżeć pod ręką, na pogotowiu.

2) przén. a) być, grozić, zbliżać się, *τό i τά*

προκείμενον,—*να*, przedmiot w mowie będący. b)

stać otworem, *ή πρ. ξουμαγία*, dla wszystkich

przystępny. c) publicznie być wystawionym, prze-

znaczonym, ustanowionym, n. p. jako kara; *τά*

προκείμενα, to co raz przeznaczono na zawsze;

ó *πρ.*, pograżony, powalony, szczeg. być w ohy-

dzie, *τινί l. z przym. ἄτιμος*.

προκάνω, wrzód wypróżnić.

προκηθμαι, starać się, *τινός*, o kogo

προκηραίνω, frasować się, *τινός*, o kogo.

προκηρουκέομαι, dep. med. kazać obwołać l.

ogłosić przez herolda, *περί τινος*, wszcząć układy.

προκηρύσσω, att.—*τω*, publicznie obwiesić

przez herolda, ogłosić, *τινί*, z Inf.

προκηρδνωώ, 1) przed innymi narazić się na

niebezpieczeństwo, na walkę, stawić śmiało czoło

niebezpieczeństwu, w pierwszych szeregach wal-

czyć; *τινός*, na cele czego, *τινί*, z kim, *στρατευ-*

όμενοι, w polu. 2) za kogo l. dla kogo narażać

się na niebezpieczeństwo, zasłonić, bronić, *τινός*

i *ὅτιέρ τινος*, a *τοῖς σώμασιν*, życie narażić.

προκινέω, naprzód poruszyć, biern. posunąć się

naprzód.

προκλαίω, wrzód płakać l. oplakiwać, *τινά*. 2)

głośno jęczeć l. narzekać, *ἀγχοῦ*, nad tem co było

προκοπή, ή, postęp, powodzenie.

προκόπτω, rozbić; dalej posunąć, popierać, fo-

rytować; biern. mieć powodzenie, udawać się; w

tem samym znac. u Attyk. też f. czynna, wskó-

rać, posunąć się.

προκόσμηται, τά, stroj z przodu włożony.

προκρέμαται, biern. do *προκρεμάνουμι*, sterczeć,

wystawać.

προκρίνω, wrzód sądzić, rozstrzygnąć, z acc. c.

inf. *μάχην διά ἰππών*, przez konnicę; przynaj-

pierwszeństwo; wybrać; przekładać.

πρόκρισις, ή, wrzód wydany sąd, wybór.

πρόκριτος, 2. wrzód zbadany, wybrany.

πρόκροον, ma być laced. impf. do *προκρούω*.

πρόκροσσοσ, 3. i 2. jak blanki sterczący, stopnio-

wato l. niby stopnie ustawiony; w szeregu obok

siebie stojący l. sterczący.

προκρούω, biciem rozszerzyć; spółkować.

προκυλινδῶω i **προκυλινδῶω**, naprzód toczyć. Med.

potoczyć się do nóg, na nogach błażać, *τινί*, *τι-*

νός, biern., toczyć się, o balwanach.

προκύλισσις, ή, blaganie na kłęczkach.

προκύπτω, pochylić się naprzód; wyglądać, ster-

czeć; *προκύπτειν τῆς πόλεως*, o garbatym, zam

προεστάναι.

προκυρώω, wrzód potwierdzić.

πρόκωμος, 2. przed komosem śpiewany.

πρόκωπος, 2. miecz za rękąjęs trzymający, go-

towy do boju.

προλαγάνω, wrzód losować.

προλάξομαι, tylko w praes. = *προλαμβάνω*.

προλάκειον, τό, wstępne bagnisko.

προλαμβάνω, wzięść naprzód, zabrać l. zagarnąć

przed nosem l. poprzednio; przekładać, *ἐπη*, *τι-*

νός, nad co; *προλαβόντες* *ἐπιμέλονται*, naprzód

się starają, t. s. *τινός*, πολλοῦ, wyprowadzić. b) po-

rywco sędzić, mieć uprzedzenie.

προλέγω, 1) przed innymi wybrać; przekładać,

τινός, uwielbić przed innymi. 2) przepowiedzieć;

wrzód ogłosić, rozkazać; nakazać.

προλείπω, zostawić po za sobą, opuścić, *μητις*

ος, a z *μη* ob i inf., zaniechać, przestać. Nprz.

zabraknąć, niedostać, *σώμα ή ρώμη* *τινί*.

προλεπτόνω, ścięńczyć l. schudzić naprzód.

προλεσχηνόομαι, wrzód rozmawiać, pogadać,

τινί, z kim.

πρόλεσχος, 2. wścibiśki, dowcipny w mowie

πρόλεσσω, widzieć przed sobą.

πρόλημα, τό, zysk, korzyść.

προληπτικός, 3. wprzewydający, przedwczesny.

πρόληψις, ή, przeczucie, *πρόληψιν* *εχειν* *τινός*,

przezczyć, przewidzieć; pojęcie za pomocą zmysłów

otrzymywane.

προλιμνάς, ἄδος, ή, wstępne bagnisko.

προλιμοκτονέω, wrzód głodem zamorzyć.

πρόλοβος, ὁ, t. c. *προηγερών*.

προλοβόδης, ες, podgarlany.

πρόλογος, ὁ, przedmowa, prolog.

προλοχίζω, wrzód zasadzkę zrobić l. ustawić, *τι*.

προλοραίνομαι, dep med. wrzód zepsuć.

προλοπέω, wrzód zasnuć.

προλόπησις, ή, poprzednie zmartwienie, ból.

προμαλάσσω, att.—*τω*, wrzód rozmiękczyć,

miękko nastroić, zmiękczyć.

πρόματος, ή, gatunek drzewa, podobno = *ἄγνος*.

προμανθάνω, naprzód uczyć się, dowiedzieć się.

προμαντεία, ή, ion. **προμαντηήη**, przywilej ra-

dzienia się wyroczeni Delickiej przed resztą Greków.

προμαντεύομαι, dep med. wrzód przepowiedzieć, *τί*.

πρόμαντις, ó, ή, wieszczek, wieszczka; tak zwala się delficka kapłanka; δίκη πρ., zapowiadająca przyszłość swoje.

προμαρτύρομαι, dep. med. wprzód świadczyć.

προμάτωρ, opoz, ή, dor. zam. προμήτωρ.

προμαχέω = προμαχίζω.

προμαχεών, άνωσ, ó, przedpiersi, przedmurze.

προμαχίζω, walczyć na przedzie, w pierwszych szeregach, ale Ἀχιλλεύ, walkę podjąć z Achillesem.

προμάχομαι, dep. med. walczyć na przedzie, w pierwszych szeregach; walcząc zasłaniać, τινός, kogo.

πρόμαχος, 2. walczący na przedzie; ó πρόμαχοι, walczący w pierwszych szeregach; εν προμάχοισιν, w pierwszych szeregach. 2) zasłaniający kogo, obrońca, τινός, stróż.

προμεθύω, wprzód być pijanym.

προμελετάω, wprzód ćwiczyć l. bawić się czem.

προμερομνάω, wprzód się kłopotać.

προμετωπίδιον, τό, przednia l. górna część czola. b) skóra czola. c) czolko, pancerz na czolo l. czelny, od przym. προμετωπίδιος, 2.

προμηθεΐα, ή, ιον. — ήτη, ostrożność, przeczorność, wzgląd.

προμηθεόμαι, dep. med. przeczornym być, έαυτοβ, pamiętać o sobie, τινά, szanować kogo, uwzględniać, i τινός. T. s. προμηθεομαι.

προμηθεός, ó, przeczorny, obaczny. Dor. προμηθεός.

προμηθέης, ές, staranny, oględny, baczny.

προμηθήη, ή, ιον. i poet. i — ήτα, u att. poet. t. c. προμήθεια.

προμηθικός, 3. przeczorny, oględny.

προμηκής, ές, podługowaty.

προμηνύω, wprzód wskazać, podać.

προμητήρ, opoz, ή, matka roku.

προμηχανόμαι, dep. med. wprzód zautierzyć.

προμήγομαι, biern. spółkować, obcować, τινί.

προμισθώω, wprzód wynająć.

προμνάομαι, starać się dla kogo (o żonę); swatać, zalecić, radzić, z inf. starać się o podarki. U Sof. O. C. 1077. prczuwać.

προμηνηστέομαι, dep. med. = προμνάομαι.

προμηνηστικός, 3. swatający, dziewczęstębiący.

προμηνηστίνοι, 3. szeregiem za sobą, jeden za drugim.

προμηνηστρια, ή, i προμηνηστρίς, ίδος, ή, dziewczęstębicza.

πρόμιος, ó, = προμύς.

προμοιχεύω, kobietę wprzód do cudzołóstwa namówić.

προμολεΐν, p. προβλόωω.

πρόμος, ó, przedni, pierwszy.

προμοχθεώ, wprzód pracować l. mozolić się.

προμηΐσις, ή, poprzedzające wtajemniczenie.

προμύσσω, att. — ττω, wysmarkać.

πρόναϊος, ιον. προνήτος, 3. przed świątynią będący. 1) ó πρ., przestrzeń przed świątynią. 2) ή προνήη, przydom. Ateny w Delfach, gdzie świątynia jej stała przed świątynią Apollona.

πρόναος, 2. przed świątynią będący; τó πρόναον l. ιον. προνήιον, dziedziniec przed świątynią.

προναυμαχέω, przed kim l. za kogo walczyć na morzu.

προνομέω, wprzód, naprzód dzielić, rozdzielić; rozspać. Med. postępować, rozszerzać się.

προνοεύω, naprzód pochylić się.

προνήσιος, p. προνάσιος.

προνηστεύω, naprzód pościć

προνήχομαι, wypłynąć naprzód.

προνηκίω, wprzód zwyciężyć.

προνοέω, aor. 1. προόν. cp. προν. I) czynn. 1)

wprzód uważać, widzieć, poznać, τί l. τινά z imiesł. 2) wprzód wymyślić, rozważać, roztrząsać, τί l. δτι. 3) pamiętać o czem, starać się, τί, τινός, z inf. 1. ώς μή. II) Med. z aor. biern. 1) przeczornym, ostrożnym być, strzedz się. 2) starać się, pamiętać o czem w swoim interesie, przewidzieć co, τί.

προνοητικός, 3. przeczorny, oględny, opatrny.

πρόνοια, ή, iον. προνοήη, przewidzenie, przeczuwanie. Zwykle: przeczorność, oględność, obaczność; pamięć; έκ προνοής, rozważnie, umyślnie, z namysłem; myśl, mądrość, opatrność; πρόνοισαν έχειν, ποιεσθαι τινος i περί τινος, starać się o, uważać na co.

προνομαία, ή, = προνομή, 2) ryjek muchy.

προνομοευτής, ó, picownik.

προνομοεύω, picować, paszę brać.

προνομήη, ή, 1) picowanie, szukanie paszy; αί πρ., także: picownicy. 2) trąba słonia.

προνομία, ή, prawo, przywilej.

προνομίον, τό, nieśmiałe wyrażenie; = άδραβών.

πρόνομος, 2. pasący się postępując naprzód.

πρόνοος, ścgn. πρόνοος, roztropny, rozważny; μαδρυ; stp. w. προνοότερος.

προνοσσω, att. — ττω, wprzód zgnać, uklóć.

προνοπής, ές, naprzód pochyłony; skłonny, εις τι.

προνοπέω, 2. po za ścianami będący, zewnętrzny. τó προνοπέων, przedsienek, przedziewierze.

πρόξ, ή i ó, (podobno) sarna. caprea.

πρόξενος, ó, iον. zam. πρόξενος.

πρόξενός, impf. προξέ. być czym proksenosem, przyjacielem publicznym. Ztąd, cudzoziemcowi jako proksenosowi pomódz, zastąpić go, bronić; w ogóle: być życzliwym komu, ująć się. Ztąd też: komu co ujednac, τί, dać, podać, wyrobić; zalecić, άνδρωτόν τινι, sprowadzić.

προξενία, ή, przyjaźń, gościnność; opieka; dokument układu l. umowy.

πρόξενος, ó, 1) przyjaciel podejmujący w gościnę z ramienia l. w imieniu państwa (zwł. posłów zagranicznych), konsul, rezydent. 2) w ogóle: gospodarz, ή πρ., gospodyni. 3) przym. pośredniczący, sprawiający, πόνων.

προξυράω, wprzód strzyż.

προοχίομαι, wprzód ryczeć l. beczęć.

προοδεύω, jechać naprzód.

προοδοιπορέω, naprzód wędrować.

προοδοποιέω, isć naprzód; przygotować. T. s. med.

πρόδοξ, ή, pochod., marsz. ier.

προοικοδομέω, wybudować przed czem l. wprzód.

προοικονομέω, wprzód urządzić.

προοιμιάζομαι, dep. med. = προιμιάζομαι, przegrawkę, wstęp zrobić; w ogóle: zacząć, wszczać, początek zrobić. Szczeg. przemowę mieć, zagaić mowę. Biern. we wstępie być powiedzianym, τινός, przez kogo.

προοίμιον, τό, ścgn. προοίμιον, (οίμιος), przegrawka (w muzyce) 1) wstępny śpiew, pochwalna pieśń, hymn, εις τινα, na cześć czyją. 2) wstęp mowy (τινός). 3) w ogóle: (wstęp) początek, προοίμιον χορευεσθαι, na wstępie taniec złożyć; ztąd πρ. άδσφοίμα, nieszcześnie ze wstępnych win ojców wynikające. 4) przynęta, uluda, mamienie

προοίχομαι, dep. med. isć naprzód.

προοιμιάλων, ztównać poprzednio.

προόμνομι, **προομνώ**, wrzód zaprzysiądz, *ti*, zakląć się ra bogów wrzód.
προομολογέω i med. wrzód zgodzić się.
προοπτέος, adj. v. (προορά), trzeba o co starać się.
προοπτής, *ó*, widzący naprzód; *τινός*, szpieg.
πρόοπος, ségn. πρόοτος, 2. jawny, oczywisty.
προοράω, patrzeć naprzód, w dal, widzieć w dali, dostrzeć, *ti*. O czasie: przewidzieć co przyszłego, *τά μέλλοντα*, ztąd: przewidzieć, być przewidzianym, starać się, *τινός*, o kogo; t. s. w med., dbać, pamiętać, mieć na oku, *τινός*, *τί*, a *τί* *τινός*, o co cokolwiek. l. ze zd. pyt. zal.
προορίζω, wrzód określić l. oznaczyć. Med. kazać sobie co hipotekarycznie zabezpieczyć.
προορμάω, naprzód posunąć. Nprzch. dom. έαυτόν l. σπράττομα, ruszyć naprzód.
προορμίζω, przed czem zawiązać do portu, postawić na kotwicach przed czem.
προορχηστέρ, *ήρος*, *ó*, przewodnik w tańcu.
προοφείλω, wrzód skrewić l. zasłużyć na co, *κακόν ταις πλευραις*, na kije; *τι* *τινι*, być winnym wdzięczność za co. Biern. dawno być dłużnym, *προοφειλόμενος*, zaległy; *έχθρα προοφειλομένη εις τινα*, nieprzyjaźń, którą się słusznie żywi od dawna; *προοφειλεσθαι τινι κακόν*, dawno zasłużyć na karę od kogo; *έπι τινος κακόν τι λαβείν έπισταμένου μάγα τι προοφειλεσθαι τινι*, być winnym komu, odwetować za obrazę wyrządzoną przez niego a nie pomszczoną.
προορχέω, wrzód pojeżdżać.
προοχή, *ή*, sterczące miejsce, sterczenie.
πρόοψις, *εως*, *ή*, poprzedni widok.
προπαγγής, *ες*, na przedzie umocowany, twardy i wystający.
προπάθεια, *ή*, przeczuwanie cierpienia, oznajmienie się choroby.
προπαιδεία, *ή*, tymczasowa, uprzednia nauka.
προπαιδεύω, wrzód uczyć.
πρόπαλαι, przysł. bardzo dawno.
πρόπαπτος, *ó*, pradžad. *προαυσι*.
πρόπαρ, jako przyim. z 2. p. pized; wzdłuż. 2) przysł., wrzód.
προπαρβαλλώ, Med. wrzód ułożyć w szeregu, *ti*.
προπαρασκευάζω, poprzednio przygotować, obrobić, wystarać się, *ti*. 2) Med. a) poprzednio się przygotować. b) sobie co przygotować, kroki czynić.
προπαρέχω, wrzód podać, ofiarować się, oświadczyć się z czem, *τινι*, *ti*, z czem komu.
προπάρουσις i **προπάρουσις**, poet. 1) przysł. a) o przestrz., z przodu, naprzód, na przedzie. b) o czasie: w pierw, przedtem. 2) przyim. z 2 p. a) przed, po za. b) przed czem wzdłuż, w obec.
προπαροξύνω, dać wyrazowi akcent na trzeciej zgłosce od końca.
πρόπας, *ασα*, *αν*, poet. cały, wszystek.
πρόπασχω, wrzód doznać, uczuć; wrzód cierpieć l. być obrażonym, doznać ujmę.
προπατήρ, *ορος*, *ó*, praojciec, zaszczepca, praszczur, przodek.
προπαύω, wrzód kazać przestać. Biern. wrzód przestać.
προπειθώ, wrzód namówić, przekonać.
πρόπειρα, *ή*, wstępna l. tymczasowa próba.
προπειρώ, i med. wrzód doświadczyć.
πρόπεμπτος, zwykle w r. n. *πρόπεμπτα*, pięć dni przed tem.
προπέμπω, I) Czynn. 1) a) wysłać l. wyprowadzić, wysłać w dal, odesłać, odprawić, przy-

śłać, *τινι* l. *τι* i *το* *εξ*, *πρός*, *ώς* *τινα*, z inf. posłaniec wysłany do kogo z rozkazem. b) przen. sprowadzić, przynieść, donieść, *ti*. 2) przeprowadzić przed co, w ogóle: towarzyszyć, dać konwoj, odprowadzić. Obraz. *τόν ένα ψωμιόν έντι έψω*, do kawałka mięsa kawał chleba przegryzać. II) Med. a) odesłać od siebie. b) kazać posuwać się dalej.
προπέρουσι, przysł. przed dwoma laty.
προπετάννομι i **προπεταννώ**, rozpostrzeć i stawić przed kim.
προπετάρμαι, przed czem l. kim lecieć.
προπέτεια, *ή*, zapędliwość, zuchwałość, lekko-myślność.
προπετής, *ες*, naprzód wpadający, pochylony naprzód. Przenośn. zapędny, zuchwały, skłonny do czego, blizki czego, *τινός*, *πρός* *τι*. Przysł. *προπετώς*, zapędnie.
προπηδάω, wyskoczyć przed kim, *των άλλων*.
προπηλακίζω, błotem obrzucić, zelżyć, zdeptać nogami, shańbić; wyrzucać, *τινι*, *ti*.
προπηλακισεις, *ή*, i **προπηλακισμός**, *ó*, obrzucenie błotem, zelżenie, shańbienie.
προπηλακιστικός, przysł. zelżywie.
προπίνω, 1) pić naprzód, do kogo, *τινι*, pić na zdrowie czyje, *τι*, co l. z czego. A że temu, do którego pito, zwykle w podarku dawano puhar i t. p. więc. 2) przy picu l. szklance co darować, ztąd; lekkomyślnie dać, strwonić, *τινι*, w ogóle zdradzić, wydać, poświęcić, przepić, *τινός*, za co.
προπίπτω, poet. **προπίτνω**, paść naprzód, runąć, zwalić się, *έν* *τινι*, pochylić się, zgiać się, wielce się silić. Przen. a) paść plackiem na ziemię, *τινι*, przed kim, ztąd; zaklinać, prosić, *τινι*, kogo. b) o rzeczach, ztąd się, zdarzyć się. c) sterczeć, *τινός*, nad czem; tudzież: daleko się posunąć.
προπιστεύω, wrzód ufać l. wierzyć.
προπιτνω i **προπίτνω**, p. **προπίττω**.
προπλέω, wrzód odpływać, naprzód wypłynąć.
πρόπλοος, ségn. *πρόπλοος*, naprzód płynący, wysłany. Rzecz. *αι πρόπλοι*, naprzód wysłane, chyżo statki.
προπόνώ, ion. zam. *προπλέω*.
προποδής, 2. idący naprzód i wskazujący drogę.
προποδίζω, kroczyć naprzód.
προποισίω, 1) wrzód zrobić, wyświadczyć wrzód, wyprzeździć. 2) przygotować (wrzód).
προπολεμέω, dla kogo l. za co wojnę prowadzić przedź od kogoś. *propugno*.
προπολεμητήριον, *τό*, przedmurze w wojnie.
προπόλευμα, *τό, przysługa wyświadczona, *δάφνης*, wieszczą siła wawrzynu.
προποτεύομαι, wrzód jako mąż stanu l. zawiadując państwem czynić.
πρόπολος, *ó*, sługa; sługa boży, kaplan. Tudzież: wicłszar. b) przelożony, pierwszy, najprzedniejszy. 2) *ή* *πρ.*, służebnica, kapłanka.
πρόπομα, *τό*, przedpiłek, trunek przy śniadaniu.
προπομπέω, przewodniczyć w uroczystym pochodzie.
προπομπή, *ή*, wysłanie naprzód, towarzyszenie, orszak, uroczysty pochód, procesya.
προπομπία i **προπομπία**, *ή*, pierwsze miejsce w procesyi.
προπομπός, *ó*, towarzysze, przeprowadzający.
προπονέω, I) Czynn. 1) wrzód pracować, wrzód silić się, *τά προπονημένα*, poprzednia praca, *τινός*, przed czem. 2) dla kogo pracować l. mozołić się, znój znosić, *τινός*. II) Med. zabnąć daleko w biedzie, w uciskach.*

προπορσία, ή, iscie naprzód; przednia straż.
προπορσόρμαι, dep. pass. isć naprzód, marsze-
 rować, **τινός,** przed kim; a **πρός τι,** ubiegać się
 o co.

προπορίζω, wprzód przygotować.

πρόποισις, ή, przedpitek. picie do kogo, przy-
 pijanie.

προπότης, ό, przepijający.

πρόπους, ποδός, ό, przednia noga, przedgórze.
προπρασσω, att. — **τιω,** wprzód zrobić (niż kto
 inny).

προπράτωρ, ό, i προπράτης, ό, pierwszy ku-
 piec, przekupnik.

προπροών, άνωσις, ό, wyskakujący; chętny.

προπροηής, ές, poet. naprzód pochylony, zgięty;
 προπροηέα (να) έκτανόειν, na twarz kogo powalić;
 προπροηεί (σα φασγάνω) τόπτειν, pochylonym na-
 przód, podniesionym mieczem zabić.

προπροκλίνδωμαι, ep. 1) toczyć się coraz da-
 lej, **τινός,** przed kim, u nóg wić się, wlec się w tę i
 ową stronę. 2) wlec się wolno dalej, błąkać się.

πρόπρονα, przysl. naprzód przez rufę okrętu,
 z gruntu, całkowicie.

προπραίω, wprzód potknąć się, upaść.

προπόλαιος, 2. przededrzwiami, przysionkowy;
 τό λ. zwykle τά προπόλαιον-α, przysionek (świątyni).

πρόπουλον, τό, przysionek, przysionek.

προπονθάνομαι, wprzód zbadać, dowiedzieć się.

πρόπρογος, 2. za całość bram l. murów, **θυσιαί,**
 składane ofiary.

προπολέω, pośrednikiem być przy kupnie.

προπόω, poet. zam. προπόω, płynąć naprzód l.
 dalej uchodzić. 2) czynn. wylewać.

προπόρησις, ή, 1) zapowiedzenie; εκ πρ., otwarcie;
 wprzód wydany rozkaz, instrukcja. 2) przepo-
 wiednia.

προπόρητός, 3. dający się przepowiedzieć.

προπόρητος, 2. wprzód powiedziany l. radzony.

προπόρησις, 2. z korzeniem, do szczeru, ze szczerem.

πρός, dor. i ep. **πρότι i ποτί,** I) przysl. do tego,
 nadto, prócz tego, dalej, zwł. z δέ l. **καί.** II)
 przym. 1) z 2. p. a) o przestrzeni: od, z, **τόν**
πρός Σάρδεων ήλεκτρον, od l. z Sardes pochodzący;
 a ze zmianą stanowiska: do, ku, przy, w bliz-
 kości: εστί **πρός θαλάσσης,** w pobliżu morza. b)
 o pochodzeniu, sprawcy, pobudźce i t. p., od, ze
 strony, przez, po. α) **οί πρός γένους, αίματος,** pokre-
 wni, krewniacy. β) przy sk. biern. i przch. — **όπό,**
θανεϊν πρός τινος, z rąk czyich poleźć, **πρός τινος**
άκοουειν, od kogo, z ust czyich słyszeć. W przysięgach,
 prośbach: **να, πρός (τών) θεών,** na bogów. Tu często
 Genit. od **πρός** rozłączają inne wyrazy. Podobn. **πρός**
θεών όσα, w obec bogów święte; **πρός δίκης,** ze strony
 sprawiedliwości, słusznie. γ) stósownie, podług, we-
 dług, **πρός γυναίκας,** sposobem niewiasty; **όδα-**
μας πρός σοφ, wcale nie przystojnie dla ciebie;
τό πρός κείνου, to co za nim mówi; **πρός τινος**
είναι l. γίγνεσθαι, być l. stanąć po stronie czy-
 jej; być z korzyścią l. korzystnem dla kogo; **κα-**
κού πρός άνδρός z inf., jest przymiotem złego
 człowieka. Podobn. **ποσειθεαι τι πρός τινος,** uwa-
 żać co za korzystne dla kogo; **πρός λόγου είναι,**
 być do rzeczy, nadawać się; **πρός άτιμιαις λαβεϊν**
τι, uważać co za hańbę, πρός θυμού, podług ży-
 czenia, podług żądania. 2) z p. 3. a) o przestrzeni:
 przed, obok, przy, w bliskości, do, i tak też
 przy słowach ruchu, jeżeli pojęcie spoczynku na-
 stępującego po ruchu ma być oznaczone. b) przen.

a) przebrzmiać w stanie jakim **κίενησθαι είναι**

πρός τινι, być zajęty czem, siedzieć przy, nad
 czem. c) przy, do, oprócz, krom. **πρός τούτοις,**
oprócz tego; πρός τῶ νέω, po młodości, oprócz te-
 go że młody. 3) z p. 4. a) o miejscu: ku, do, w,
 pod, naprzeciw, z, za, **πρός τινα άμύνομαι,** komu,
 w ręce czyje; **πρός δαιμόνα,** wbrew woli bogów.
 Tudzież przy słow. spoczynku, jeżeli pojęcie ru-
 chu poprzedzające jeszcze wpływ wywierca. b) o
 czasie: ku, przed, kolo, na, **πρός άλιγον,** na czas
 krótki. c) przyczyn.: odnośnie, względem, ze
 względem, w stósunku do, w porównaniu; a przy
 liczbach: prawie, około, stósownie, podług, wa-
 dług, po, dla, **πρός τά πονθάνομαι,** po tem, o co
 pytam; **πρός τό πλέον είκειν,** w obliczu większo-
 ści ustąpić, przed; **πρός έαυτών συντάσσεσθαι,**
 u siebie, w głowie; **πρός έαυτών,** w duszy, w my-
 śli; **πρός τί;** na co? do czego? czemu? **πρός ταύτα,**
 dla tego; **τά πρός τόν πόλεμον,** sprawę wojenne;
τά πρός πόλιν τε καί θεούς, co dotyczy państwa
 i religii; przy wtórze, przy, do, **πρός άλλόν,** przy
 wtórze fletu; przysłówk. **πρός τά μάλιστα,** do o-
 stateczności; **πρός πάντα,** w ogóle; **πρός ήδονήν,**
 chętnie; **πρός όργήν,** gwałtownie, namiętnie; **πρός**
βίαν, γυάλειν; **πρός όδδεν δίκαιον,** wbrew prawu.

προσάββατον, τό, przedsobocie.

προσαγγελία, ή, doniesienie, donos.

προσαγγέλλω, donieść, obwieścić, zawiadomić,
 τί, Acc. c. Inf. 2) zaskarżyć.

προσαγοέω, oprócz tego nie wiedzieć.

προσαγορεύσις, ή, przemowa, odezwa, powitanie.

προσαγορεύω, przemówić, powitać, nazywać, **τι-**
νά τι, mianować; a **τινί τι,** przypisać.

προσάγω, I) Czynn. przech. biern. do-za-po-
 prowadzić, przedstawić, zanieść, płacić, sprowa-
 dzić, ściągnąć, dodać, wruch wprawić, zbliżyć,
 użyć, **τινά l. τί, τί τι, n. p. τά έξωθεν ίσχυρότερα,**

z zewnątrz sprowadzić większe siły; **όρκον τινί,**
 kazać komu przysięgać; **πρός τόν δήμον,** posłom
 posłuchanie wyjednać u ludu; podobn. wprowa-
 dzić kogo na audyencyą do króla; **τινά τινι,**
 przed sąd czyj zawiesić; na śmierć uprowadzić.

Biern. a) być przedstawionym, **τινί,** komu. b) być
 napędzonym, zyskaniem, sklonionym, zmuszonym,
τινί l. όπό τινος, τινί też: czem. 2) Czynn. prz.

z dom. **σεράτευμα, άδών,** kazać podejść, dopuścić,
 posunąć się, zbliżać się, nadchodzić, nacierać,
 zaciepić, **τινί, πρός τι,** z boku. 3) Med. a) przy-
 ciągnąć do siebie, przyciągnąć; przenośn. sklonić

do siebie, przywabić, zniecić, zjednać sobie, za-
 brać, zyskać, podbić, **τινά i τί.** b) życzyć sobie,
 τί, c) napędzić, naklonić do czego, przywieść, na-
 wrócić; **τινά, kogo, τινί,** czem.

προσαγορεύς, ό, przy-w-prowadzający; donosiiciel.

προσαγωγή, ή, doprowadzenie; składanie (ofiar),
 żąd., procesya uroczysta; **συμμάχων,** zyskanie;
 posłuchanie u króla; przystęp, miejsce lądowania;
 εκ **προσαγωγής,** zwolna.

προσαγωγίδης, ό, dor. ποταγ., t. c. **προσαγωγεύς.**

προσαγωγήον, τό, narzędzie do wyprostowania
 krzywego drzewa, zwora, szruba.

προσαγωγός, 2. sprowadzający, przyciągający,
 wabiący, pojętny.

προσάγω, wtórować śpiewem, **τινι ποταείσομαι,** do
 ciebie śpiewać będę; **zgodzić się, τινί, z kim.**

προσαιρέομαι, dobrać, **έαυτῶ τινα.** b) obracć z gro-
 na swojego, **τινά, τί.**

προσαισθάνομαι, oprócz czego jeszcze dostrzedz.

προσαισσω przyskoczyć, dobieść; **τινί, zaledz na**

czem

προσαιτέω, żądać w dodatku, żądać więcej, τί, n. p. μισθόν, podwyższenia żołdu, ἄλλο αἶμα, krwi więcej. 2) prosić, żebrać, narzucać się, nagabywać, τινά a τινός, o co.

προσαιτής, ὁ, żebrak.

προσαιτησις, ἡ, żebranie.

προσαιτιόμαι, dep. med. nadto obwiniać, oskarżać.

προσαιωρέω, Med. τῆ λόγχῃ, opierając się na dziędzie podnieść się.

προσακονίζω, ugodzić w co oszczepem.

προσακούω, słyszeć w dodatku.

προσακροβολίζομαι, dorzucić, harcować przy tem.

προσαλείφω, pomazać na czem, τινί τι.

προσαλιόκομαι, być nadto schwytanym l. wskazanym.

προσάλλομαι, dokończyć, przypaść.

προσάλπεις, 2. pod-przy-ałpejski.

προσαμαρτάνω, przy l. po tem uchybić.

προσαμβάσις, ἡ, poet. za προσανάβ. wchodzenie, podchodzenie.

προσαμέλω, do tego doić (ποταμέλειται).

προσαμύνω, pomódz, przybyć na pomoc. τινί.

προσαμφιένωμι, przywdziać nadto l. na co.

προσαναβαίνω, wchodzić w dodatku; dosiadać, τί, a o rzekach, przybierać; przen. τῶ Ρομφύλῳ, w opowiadaniu dojść aż do Romulusa.

προσαναβάλλω, do tego l. równocześnie w górę rzucić.

προσανάβασις, p. προσάμβασις.

προσαναγγνώσκω, czytać w dodatku.

προσαναγκάζω, jeszcze zmusić do, z inf., przy-niewolić; τοῖς λόγοις τινά, przekonać; z acc. c. inf., wykazać.

προσαναγορεύω, jeszcze przy tem oznajmić.

προσαναγράφω, jeszcze w dodatku napisać, spisać. Med. τί, pomalować.

προσανάγω, wprowadzić do góry; τὴν ναῦν, la-dować.

προσαναδέχομαι, jeszcze nadto oczekiwać.

προσαναδίδωμι, przytem podać do góry; po-dzielić nadto.

προσαναίρω, jeszcze podnieść, τὰ ληθές, wy-wyższyc. O Pytyi: dać jeszcze odpowiedź. Med. nadto podjąć, πόλσμον.

προσανασιμύω, nadto zużyć, lożyć na co.

προσανακαλόπτω, jeszcze do tego odkryć, objaśnić.

προσανακινέω, nadto w ruch wprawić, pobudzić.

προσανάκλεισις, ἡ, opieranie się, przytykanie do czego.

προσανακονόδομαι, biern. współ z kim obra-dować.

προσανακρίνω, jeszcze przy tem badać, poszukiwać.

προσανακρούω, zacząć mówić.

προσαναλαμβάνω, dobrać, odebrać, odzyskać; pokrzepić, έαυτόν, przyjść do siebie.

προσαναλίσκω, jeszcze obrócić na co, wydać, τί.

προσαναλογίζομαι, med. jeszcze przytem roz-ważyc.

προσαναμένω, jeszcze oczekiwać.

προσαναμυνήσκω, przytem znowu przypomnieć.

προσαναπαύω, pozwolić przy czem wypocząć. Med. odetchnąć.

προσαναπίπλωμι, do czego napelnić, uzupełnić.

προσαναπίπτω, przytem upaść w tył, położyć się przy (stole).

προσαναπληρώω, wypelnić, uzupełnić nadto.

προσαναπτύσσω, przytem rozwinąć do góry.

προσαναρήγγωμι, przytem rozdzielić l. rozerwać.

προσαναρτάω, przy tem zawiesić.

προσανασείω, przytem wstrząsnąć, pobudzić.

προσαναστέλλω, przytem wstrzymać, hamować.

προσανατείνω, przytem do góry wyciągać. Med. jeszcze grozić, τινί.

προσανατέλλω, poet. προσαντέλλω, przytem wstę-pować, unosić się.

προσανατίθημι, przytem ciężar jeszcze włożyć. Med. podjąć się jeszcze, τί. — τινί, zwierzyć się komu, pytać o radę.

προσανατρέχω, przedtem pod górę biedz; wy-nieść się, wzrosć, obścis, z bogacieć, τοῖς χρόνοις, wrócić, cofnąć się.

προσανατρέβω, trzeć o co. Med. trzeć się o ko-go, τινί, ćwiczyć się w dysputowaniu.

προσαναφέρω, podnieść, wnieść; wykładać.

προσαναφρώνωμι, nadać barwę. Med. zbliżyć się, udzielić.

προσαναδροποδίζω, jeszcze w plon zabrać.

προσανέμι, (είμι) jeszcze wejść (pod górę).

προσανεπιίνω, nadto wypowiedzieć, nakazać.

προσανερίπω, na czem wleść do góry.

προσανερωτάω, jeszcze do tego pytać się.

προσανευρίσκω, jeszcze przy tem wynaleść.

προσανέχω, jeszcze trzymać w górę; zwykle: zwa-żać na co, spodziewać się; zwrócić uwagę na co; wyczekiwać, τί, lub τινί z dom. θορόν, a τῆ έλπίδι, polegając na nadziei.

προσανής, ες, dor. zam. προσηγής.

προσανήμι, jeszcze przytem zwolnić.

προσανοίγω, jeszcze otworzyć.

προσανοιόζω, przytem westchnąć.

προσαντέχω, jeszcze dłużej opór stawić.

προσανέλλω, p. προσανατέλλω.

προσανήτης, ες, 1) stromy, prostopadły. 2) szorstki, moczolny, ciężki, nieprzyjazny, τινός, τινί niedogodny, nieprzyjemny. Przysł. προσάντως, nie-chętnie, z oburzeniem.

προσαντιλαμβάνομαι, stać na przeciw sobie i uchwycić się za ręce.

προσαξίω, jeszcze życzyć, pożądać.

προσαπαγγέλλω, nadto zawiadomić, zapowiedzieć.

προσαπατέω, jeszcze wymagać w dodatku.

προσαπατάω, jeszcze oszukać w dod.

προσαπειλέω, jeszcze do tego grozić.

προσαπειπώνω, zakazać w dodatku.

προσαπεριδωμαι, opierać się na czem, τινί.

προσαπερήγομαι, jeszcze do tego odejść.

προσαποβάλλω, w dodatku porzucić i stracić.

προσαπογράφω, w dod. zapisać, piśmiennie de-nuncyować.

προσαποδείκνωμι, jeszcze przytem nakazać, do-wieść.

προσαποδίδωμι, jeszcze nadto oddać l. jako dług splacić.

προσαποδοῖμαι, jeszcze do tego odciągnąć.

προσαποκρίνομαι, jeszcze więcej odpowiedzieć.

προσαποκτείνω, jeszcze do tego zabić.

προσαπολαύω, jeszcze w dodatku mieć udział, uczestniczyć, zażywać, τινός.

προσαπολείπω, przytem opuścić l. zostawić.

προσαπόλλωμι, jeszcze w dodat. zepsuć, zniszczyć, zburzyć, zabić, τινά. Biern. równocześnie zginać.

προσαποπέμπω, współ odesać.

προσαποστέλλω, jeszcze w dod. wysłać, wyprawić.

προσαποστρέφω, jeszcze w dod. zrabować, oszu-kać, τινός

προσδιπορέω, jeszcze powątpiewać, być niepe-
wnym.

προσδιπορέω, uskutecznić w dodatku. Med.
dla siebie jeszcze wyjednać co.

προσδιπορέω, jeszcze wyznać w dodatku.

προσδιπορέω, przez dodatek objaśnić.

προσδιπορέω, w dodatku nicować l. wyszydzać.

προσδιπορέω, bawić przy czem, obcować, *τινί*.

προσδιπορέω, w dodatku zniszczyć l. zgubić.

προσδιπορέω, douczyć, *τινά*.

προσδιπορέω, dodać, *τινί, τί τινος*.

προσδιπορέω, w dodatku opowiadać l. objaśnić.

προσδιπορέω, dep. med. w dodatku opowiedzieć.

προσδιπορέω, precedzić.

προσδιπορέω, jako sędzia, sądem przyznać.

προσδιπορέω, poprawić się.

προσδιπορέω, w dodatku określić, ograniczyć. Med.

w dodatku twierdzić, z acc. c. inf.

προσδιπορέω, sięgać w dodatku.

προσδιπορέω, ion. — **δοκέω**, spodziewać się, dom-
niemywać się, lekąć się, spodziewać się, *τι*,
zwykle z inf. fut.

προσδιπορέω, zdawać się w dodatku, z inf. być
poczytanym.

προσδιπορέω, *τό*, oczekiwanie.

προσδιπορέω, 2. spodziewany.

προσδιπορέω, *ή*, oczekiwanie, nadzieja, obawa, *κα-
κοδ, a διαδ-ηκων*, dybanie na cudze spadki, *οδδε-
μα ήν πρ. μή*, nie myślał nikt o tem, że; *προσ-
δοκίαν παρέχειν ώς*, podsycać nadzieję, *ζε*.

προσδιπορέω, 2. spodziewany, oczekiwany, *τινί*,
przez kogo; *δόναιμιν μεγάλην έχων αυτός έστι προσ-
δοκίμος*, oczekują jego samego z wielką siłą.

προσδιπορέω, domyslić, w myśli dodać.

προσδιπορέω, podług widzimisię swego działać.
Biern. podlegać błędnym mniemaniom.

προσδιπορέω, 2. wierzyć, podwieczorkowy.
(dor. form. *ποτιδóρπος*).

προσδιπορέω, być w dodatku niezadowolnio-
προσδιπορέω, wdodatek darować. [nym.]

προσδιπορέω, dopuścić, zezwolić.

προσδιπορέω, zbliżyć, *τί τινί*. Nprzech. zbliżyć się.

προσδιπορέω, w dodatku napisać, wyrzucić, *τί*.

προσδιπορέω, jeszcze w dodatku zarzucić.

προσδιπορέω, w dodatku oskarżyć, zarzucić.

προσδιπορέω, w dodatku zachęcić, zagrzewać.

προσδιπορέω, w dodatku wlać, palać l. polać.

προσδιπορέω, przymocować do ziemi.

προσδιπορέω, *ή*, obłożenie, staranne pielęgnowanie.

προσδιπορέω, siedzieć przy czem, *τινί*, szczeg. o-
błagać, pilnie baczyć na co.

προσδιπορέω, t. c. **προσδιπορέω**.

προσδιπορέω, 2. siedzący l. bieszkający przy czem,
λίγος, w koło otaczający.

προσδιπορέω, przyzwyczać, *τινά τι*, kogo do czego,
włożyć, wdroyć w co.

προσδιπορέω, Med. **προσδιπορέω**, być podobnym; pf.
προσδιπορέω, wiedzieć, czuć w dodatku, *χάρη*.

προσδιπορέω, przypodobić, porównać, *τί τινί*, wy-
dać co w czem, *τί, τινί*, co z czem.

προσδιπορέω, 3 i 2. dosyć podobny, prawie ró-
wny, z 3. p.

προσδιπορέω, przyprzeć, ścisnąć. *adigo*.

προσδιπορέω, 2. wystawiony na żar słoneczny.

προσδιπορέω, (*είμυ*) dojść, dostąpić, przystąpić, zbli-
żyć się, *είς τι, τινί* i *τί*, obcować; *τά προσόντα*,
bez l. z *χρήματα*, dochody.

προσδιπορέω, być przy czem, być obecny, *τινί, τή*
προσόντι προσείναι, opór stawić zaczynającemu;

nadejść, *ή ώρη, a ει γάρ προσήν*, przystość, wy-
padać; łączyć się; *τά προσόντα τινί*, przymioty
czyje; *τι προσόνθ' έαυτῆ*, jego błędy; *τά χέρσα*,
co dotyczy położenia naszego na stałym lądzie.

2) w dodatku być l. dać, dodawać, dojść, być
dodanym.

προσδιπορέω i **προσδιπορέω**, odezwać się, *τινά*, do ko-
go, przemówić; dor. form. *ποτιέπω*, tudzież po-
witać, nazwać, mianować, *τί τινα*.

προσδιπορέω = **προσδιπορέω**. Med. być podobnym.

προσδιπορέω, att. — **τιω**, w dodatku wybie-
rać, eksekwować.

προσδιπορέω, w dodatku l. do kogo wnieść,
przynieść.

προσδιπορέω, wstrząsać przed sobą, *τί*, trzymać przed
sobą l. trząść, *φόβον*, wpajać, wrazać.

προσδιπορέω, w dodatku przegnać, wyгнаć.

προσδιπορέω, w dodatku wyskoczyć, wytry-
snąć.

προσδιπορέω, w dodatku zapalić, przen. rozpałić.

προσδιπορέω, odkryć, odsłonić w dodatku.

προσδιπορέω, w dodatku wybrać. Med. dla siebie.

προσδιπορέω, w dodatku wysłać l. odprawić.

προσδιπορέω, wypić dodatkowo.

προσδιπορέω, w dodatku wypaść, *τή φιλοτιμίαν*,
z żądy sławy miarę przebrać.

προσδιπορέω, w dodatku wypracować.

προσδιπορέω, w dodatku wyciągnąć.

προσδιπορέω, spolem poniżyć, upokorzyć.

προσδιπορέω, jeszcze więcej zamać l. za-
wikłać.

προσδιπορέω, 3. (*προσέχω*), tuzeba uważać.

προσδιπορέω, 3. 1) uważny, 2) czynny, zwracają-
cy uwagę.

προσδιπορέω, w dodatku wyskubać, wydrzeć.

προσδιπορέω, w dodatku zapłacić, przypłacić, *τί*.

προσδιπορέω, w dodatku całkiem zasłepić.

προσδιπορέω, *πίεσις*, jako przydatek wojenny.

προσδιπορέω, w dodatku wyszydzić, wyśmiać.

προσδιπορέω, *ή*, dochodzenie, dojeżdżanie, przyby-
cie, atak.

προσδιπορέω, dopędzić, wpędzić, wprowadzić; sc.
εαυτῶν l. *έπρον*, nacierać, najężdżać; w ogóle: za-
czepić, ruszyć na co, skierować kroki. Biern.
być przyczepionym.

προσδιπορέω, *ή*, przystąpienie, przybycie.

προσδιπορέω, l. **προσδιπορέω**, *λήξ*, obrzucie błotem.

προσδιπορέω, 2. przedsięwzięcowy.

προσδιπορέω, **προσδιπορέω**, *σείνα*. Med. do sie-
bie przyciągnąć.

προσδιπορέω, zbywać jeszcze.

προσδιπορέω, *εσ*, nieco bagnisty.

προσδιπορέω, Przen. w dodatku deptać nogami,
λήξ, τινί.

προσδιπορέω, w dodatku włożyć, *εαυτῶν*, wci-
snąć się.

προσδιπορέω, przytem wglądać.

προσδιπορέω, w dodatku oburzyć się, *τινί*.

προσδιπορέω, *εσ*, równający się, podobny, *τινί*.

προσδιπορέω, wnieść w dodatku, napędzić, *τινί τι*.

προσδιπορέω, jeszcze więcej przyrósć l. ucze-
pić się.

προσδιπορέω, w dodatku zastawić
w zastaw.

προσδιπορέω, równocześnie ro-
προσδιπορέω, przemówić; nazwać.

προσδιπορέω, równocześnie dosz-
προσδιπορέω, *πληγής τινί*, w do-
προσδιπορέω, w dodatku

προσεντυγχάνω, w dodatku zastać przy czem, spotkać.
προσενυβρίζω, w dodatku lżyć.
προσενυφείζω, w dodatku wetkać.
προσεξάφομαι, w dodatku dla siebie wybrać.
προσεξαμαρτάνω, jeszcze więcej grzeszyć, przewinić.
προσεξανδροποδίζομαι, w dodatku sprzedac w niewola.
προσεξανίσταμαι, w dodatku powstać i odejść.
προσεξυπατάω, w dodatku oszukac.
προσεξασκέω, dalej ćwiczyć, z inf.
προσεξελίσσω, w dodatku rozwinąć.
προσεξερμέω, w dodatku wypłuc.
προσεξεργάζομαι, w dodatku wypracować l. wykonać.
προσεξεριδομαι, oprzeć się na czem.
προσεξετάζω, równocześnie zbadać, doświadczyć.
προσεξεύρησις, ή, późniejszy wynalazek.
προσεξευρίσκω, w dodatku wynaleść, τί.
προσεξηπειρώω, jeszcze więcej w ląd stały zamienić.
προσεξιμάζω, w dodatku wysuszyć.
προσεξίς, ή, skierowanie, coś woś, uwagi.
προσεξίστημι, w dodatku pozostawić przytomności.
προσειοικα, perf. do nicuzyw. προσείκω, att. też προσείκω być podobnym, τινί. — τὰ προσείκτα, podobności.
προσειπαγγέλλομαι, w dodatku obiecać.
προσειπαίω, doprowadzić, dodac, τί.
προσειπαίω, w dodatku chwalić.
προσειπτόμαι, w dodatku oskarżyć, obwinić.
προσειπειν, dodac w mowie, dopowiedzieć.
προσειπευρίσκω, — προσεξευρίσκω.
προσειπράζω, w dodatku grozić, katować.
προσειπύλλω, dorzucić, dołożyć, τινός, czego.
προσειπύλλω, w dodatku oglądać, τί, za czem oglądac się.
προσειπιδίδωμι, dodac jeszcze.
προσειπιδρόσομαι, att. — **πτομαι**, w dodatku przywlaszczyć sobie; sciągnac na się, τί.
προσειπιζήτω, szukać w dodatku, αεί τι.
προσειπικειμαι, nalegać, nachodzić, z imiesl.
προσειπικοσμέω, jeszcze więcej przyozdobić.
προσειπικτόμαι, w dodatku zarobić.
προσειπιλαμβάνω, w dodatku wziąć, zająć. Med. brać udział, τινός, a τινί, z kim.
προσειπιλέγω, dodac, dopowiedzieć.
προσειπιμανθάνω, douczyć się.
προσειπιμολέομαι, w dodatku starać się, τινός, o co.
προσειπιμετρέω, do-wy-mierzyć w dodatku, τι-μός τινι.
προσειπινοέω, wymyślić w dodatku.
προσειπιονκέω, w dodatku krzywoprzysiądz.
προσειπιονέω, mieć w dodatku biedę.
προσειπιρρόννυμι, wzmoćnić jeszcze więcej.
προσειπιτίθωμαι, więcej zapasów zbożowych zebrac.
προσειπισκώτω, w dodatku wyszydzić, zartować.
προσειπισπάω, do-przy-ciągnąć. Med. dla siebie.
προσειπιστάμαι, w dodatku rozumieć, wiedzieć.
προσειπιστάω, — **σφάττω**, w dodatku zamor-

προσειπτείνω, jeszcze więcej wyteżyć, wysilić.
προσειπιτέρπομαι, jeszcze więcej weselić się, u- bawić się.
προσειπιτίθημι, dołożyć, włożyć, nałożyć.
προσειπιτρίβω, jeszcze więcej zetrzeć, przygniatać.
προσειπιτροπέω, jeszcze dłużej trzymać w opie- ce, τινά.
προσειπιφέρω, w dodatku wydać, wynieść.
προσειπιφημιζώ, w dodatku wieść rozpuścić.
προσειπιφύγγομαι, — προσεπιλέγω.
προσειπιφώνω, t. c. poprzedzaj.
προσειπιχαρίζομαι, z grzeczności jeszcze dodać, powolnym być.
προσειπιχώννυμι, w dodatku nasypać.
προσεροάζομαι, dep. med. w dodatku czynić, τι- νί τι, w dodatku zyskać, αγαθά τινι, w dodatku wyświadczyć. 2) w dodatku zabić, τινά.
προσερείδω, oprzeć, τινί τι, tudzież: uderzyć czem o co.
προσερεύομαι, nawzajem opluć, o falach: wy- lewać się na, πέτρην.
προσερέω, fut. do προσείπων, προσαγορεύω, 1) przo- mówić, powitam, pomodłę się. 2) dopowiem, do- dam, nazwę.
προσερίζω, w dodatku spierać się, τινί, z kim.
προσερόμαι, w dodatku pytać.
προσεροτόζω i **προσερότω**, dor. **ποθήρω**, do- leść, doczłogać się; w og. dojść, przybyć; τὸ πρό- ερπον, przyszołość (zła).
προσερόχομαι, dep. med. dojść, zbliżyć się, τινί, do kogo, ale i τινά, τί. Przen. przystąpić, wstąpić, ἐλπίς, ἀπρός τινα, napaść; ἀπρός τι, zajmować się; τῷ δήμῳ, udać się do ludu z prośbą, skargą. Tu- dzież: wpływać, o dochodach; obcować, spółko- wać; postąpić, πρὸς ἑμᾶς, z wami.
προσερωτάω, w dodatku pytać.
προσεσπείρος, 2. wieczny: zachodni.
προσέσπερος, dor. **ποθέσπερος**, 2. t. c. poprzedz. τὰ τ., przysł. pod wieczór.
προσέσχατος, 2. graniczny.
προσεσταίρομαι: i **προσταίριζω**, przydać za towarzysza, τινά τινι. Med. προσεταιριζέσθαι τινα, przybrać sobie za towarzysza, τινί, trzymać się kogo z przyjaźni.
προσεσταίριστός, 3. z przyjaźni towarzyszący.
προσέτι, przysł. w dodatku, nadto.
προσεπύδωνω, w dodatku badać l. pociągnąć do odpowiedzialności.
προσεπυαίρω, τινί, mieć wczas do czego, zaj- mować się.
προσευπορέω, zjednać l. sprawić w dodatku, τι- νί τι.
προσευρίσκω, w dodatku znalesć, τινά.
προσευχή, ή, 1) prośba, modły. 2) bóżnica.
προσεύχομαι, dep. med. modlić się do bóstwa, prosić, błagać, ślubować, τινί, z acc. c. inf., τί, o co; czcić, szanować, ubóstwiać.
προσευχής, ές, zespolony, połączony, sąsiedni, graniczny, τινί, z kim l. czem; κατά τὸ προσε- χές καὶ ἀκριβές, dokładnie rozważywszy.
προσέχω, mieć oprócz tego l. w dodatku, τί, — podac; μαζόν, pierś; zbliżyć, napędzić, zagnać, ναός i bez tego, lądować, zawijać. 2) skierować, zwrócić, ὄμμα, νοῦν, i bez νοῦν, πρ. ἑαυτῷ, ἐργοίς, zwrócić uwagę, a ἑαυτῷ, rozważyć w duszy, tu- dzież: myśleć o czem, dbać o co. Med. uczepić się czego, trzymać się, τινί.
προσεΰθος, 2. ku wschodowi będący.
προσεΰθνυμι, w iarzmie wrzadz.

προσειπιστάωμαι, (przyłożeniem pieczęci) po-
 tku, z inf.
 att. — **ττω**, w dodatku urządzić,

πρόσθητος, 2. blizki dojrzalej młodości.

προσθηρός, przemówić, powitać.

προσθηρόσημα, τό, przemowa, powitanie.

προσθηροία, ή, przemowa, powitanie, pocieszenie.

2) nazwa, miano.

προσθηροσ, 2. dor. **προσάγορος**, 1) przemawiający, witający, εὐμάτων Παλλάδος, ślubami Pallade; δρῆς, wieszczące. 2) biern. powitany, ten do którego przemawiają; w ogóle: przyjemny, przyjazny; zgodny.

προσθηκόντως, przysł. (προσῆκω) przyzwyczajenie, stósownie.

προσῆκω, dojsć dokąd, siegac, zbliżyć się. Zwyczajnie przenośn. nieosob. προσῆκει πρὸς τινα, dotyczy kogo, odnosi się do, τινι τι συγγενεί, jeżeli jakieś pokrewieństwo aż z nim zachodzi; πρ. μοί τινος, należy mi się część, uczestniczyć; οὐδὲν μοι πρ. τινός, nie obchodzi mnie to. Zwyczaj z 3. p., należy się, wypada, przystoi, z inf. i atrakc., powinien; tudzież z acc. c. inf. Ztąd προσῆκον, ponieważ wypadła l. należy się. Oś προσῆκοντες, krewni, ὄνματα, z nazwiska tylko spokrewniony; τό προσῆκον, a częściej τὰ προσῆκοντα, przyzwyczajenie, obowiązek, powinność: ή προσῆκουσα ἀρετή, domowa, właściwa przyrodzona.

προσῆλιος, 2. wystawiony na słońce.

προσῆλος, przybić gwóźdźmiem, zagwoździć.

προσῆλοτος, ό, prozelita, nowonawrócony.

προσῆμαι, siedzieć przy czym, τινι, τί, sąsiadować.

προσῆμαινώ, 1) dać wprzód znak, przepowiedzieć, τι. 2) ogłosić, nakazać, τινι τι, z inf.

προσῆμαντικός, 3. wprzód zapowiadający.

προσῆμασία, ή, znak, prognostyk.

προσῆμεος, 2. wystawiony na wiatr.

προσῆνής, ές, dor. **προσανής**, łagodny, przyjazny, życzliwy, pokrzepiający, pożyteczny, przydatny.

προσῆχων, przy tem brzmieć l. rozlegać się.

προσῆφος, ιού. p. προσήφος. Przysł. τό ποταφών, dor.

προσῆθῆκος, siedzieć przy l. na czym, τί.

πρόσθεν, ιού. i poet. też **πρόσθε**, a) przylim. — πρὸς z 2. p. 1) o miejscu, przed, za. 2) o czasie, przed, wcześniej od, άλλων, innych. Niekiedy stoi po przypadku rządzonem. b) przysłów. 1) o miejscu, naprzód, ἔμπρος πρ. βαλεῖν, poganiać naprzód; przodem, πρ. ἔχειν, dla zasłony. 2) o czasie: przedtem, niegdys; οὐ πρ., nie wprzód, οἱ πρ. ἄνδρες, męzowie dawnych czasów; przy rzeczown., dawniejszy, τό πρ., τὰ πρ., dawniejsze czasy, przeszłość; πρόσθε — zanim, wcześniej — zanim; πρόσθεν — ή, dawniej — niż, raczej — niż; o przyszłości także, τὰ κακά πρ. διακρῶσα, a ἐν τῷ πρ., ἐν τοῖς πρ., = ἐν τῷ πρ. λόγῳ.

πρόσθεσις, ή, dodatek; przykładowe, κλιμάκων, przystąpienie, zgoda.

πρόσθετος, 2. adj. v. (προστίθημι), dodany, kłóma, fałszywy; przyznany.

πρόσθεω, przybiedz, τινι, do kogo.

πρόσθηκη, ή, dodatek, koniec, θεού, pomoc, πάσιν εἶσιν — dōo πρ., wszystko ma dwie strony, pomnożenie, przydatek; rzecz poboczna, dygresya, zboczzenie.

πρόσθημα, τό, t. c. poprzedz.

πρόσθημα, dotknąć, uchwycić, τινός.

πρόσθιος, 3. przedni. *anterior*.

πρόσθόμομος, 2. opiekujący się domem.

πρόσθροέω, przemówić, τινά, do ogo.

προσθροέω, postawić obok.

προσθῆνω, siedzieć przy czym, uczepić się, przylegać, τινι τι, πρὸς τι.

προσῆω, siedzieć przy czym, τί.

προσῆμι, nadebrać, przysłać, posyłać, dorzucac. Zwyczaj w med. dopuścić, przypuścić, τινά ἐς ταῦτό ἐμαυτῷ, do obcowania ze mną; wpuścić; ztąd, zezwolić, pochwalić, uznać, τί, φάρμακον, chcieć zażyć; οὐδὲν προσίετό μιν, nie mu się nie podobalo; οὐδὲν αἰσχροῖν, nie dopuścić się hańbiącego czynu.

προσίκελος, 3. podobny, τινι, do czego, τί, w czym.

προσικνεύομαι, przybyć, dojsć, zbliżyć się, szczeg. jako blagający opieki.

προσίκτωρ, ορος, ό, blagacz = ἱκέτης. 2) ten, do którego się przychodzi z blaganiem.

προσιπάξομαι; i **προσιπέσω**, dojechać konno dopaść na koniu.

προσίπαται, att. dolatywać.

προσίστημι, przystawić, τί πρὸς τι. Med. i nprz. cz., przystąpić, τινι, τί, do kogo, czego; z inf., niepostać w myśli, w głowie; πρὸς λόγον, zabrać się do; προστήμι τινα, przyjsć na pamięć, postać w głowie. Tudzież; obrazić, τινι, kogo, być komu nieprzyjemnym; προσίσταται μοι, brzydź mi się.

προσιστροέω, w opowiadaniu dodac.

προσίχω = προσῆω.

προσιτέος, adj. v. (πρόσειμι), dokąd dójść należy.

προσιτός, 3. adj. v. (πρόσειμι), dostępny.

προσκαθέσθωμαι, siedzieć przy czym, osiąść, rozlożyć się, πολιτοῦν, oblegać, τί. Przen. zajmować się czym usilnie; τῇ πόλει, oblegać.

προσκαθελέω, ściągnąć razem.

προσκαθήμαι, siedzieć przy kim, obcować, τινι, a w woj. jez., oblegać, τινι.

προσκαθίζω i med., siedzieć przy czym, τί.

προσκαθίσις, ή, siedzenie przy l. nad czym.

προσκαθίστημι, dodac, wprowadzić.

προσκαθοπέλω, w dodatku uzbroić.

προσκαθορέω, przyletem jeszcze ogladać.

πρόσκαρος, 2. 1) w stósownym czasie, stósowny. 2) czas jakiś trwający, znikomy, nikły.

προσκαιώ, w dodatku zapalić, rozniecić, τί, τινι, miłością zapłonac do.

προσκαιέω, wzywać, τινά, wołać, przyzwac. Med. sobie na pomoc przyzwac. U Att., zapozwac (do sądu), oskarzyć, τινά.

προσκαρδίος, dor. **ποτικάρδιος**, 2. sercowy, serdeczny.

προσκαρτερέω, przy czym wytrwac, zając się czym gorliwie, τινι, tudzież o osobach, trzymać się wytrwale kogo; ό προσκαρτερούμενος χρόνος, gorliwie użyty czas.

προσκατάβλημι, τό, dopłata, dodatek.

προσκαταγνώσκω, 1) w dodatku wskazać. 2) przyzisać, τινι τι.

προσκαταγράφω, wpisać w dodatku, przyjąc, βουλευτήν, jako radzcę.

προσκαταίρω, τῷ στόλῳ, wyplynac z flota.

προσκαταίσχυνω, jeszcze zawstydzic, zelżyć, τί.

προσκατακλαίωμαι, w dodatku oplakiwac.

προσκατακλύω, w dodatku zalać.

προσκατακτόομαι, w dodatku wyjednac sobie.

προσκαταλέγω, w dodatku obrac. 2) doliczyć jeszcze, τινι, do czego.

προσκαταλείπω, zostawic przy czym. 2) przy tem stracic.

προσκαταλλάσσω, att. — ττω, Med. pogodzić się w dodatku.

προσκατανέμω, udzielić.
προσκαταποικνύω, do tego zgęścić, ścieśnić.
προσκαταριθμύω, doliczyć nadto.
προσκατασκευάζω, nadto uzbroid, zaopatrzyc.
προσκαταστῆναι, równocześnie ściągnąć.
προσκαταστρέφω, Med. podbić w dodatku.
προσκατατάσσω, w dodatku sprawić.
προσκατατίθημι, w dodatku złożyć, gotówką zapłacić.
προσκαταφεύδομαι, kłamać, okłamać w dodatku.
προσκατηγορέω, w dodatku zaskarżyć, obwinić.
προσκάττημαι, p. προσκάθημαι.
προσκατοικίζω, dodatkowo umieścić w osadzie.
πρόσκειμαι, ión. προσκίωμαι, leżeć przy tem, przylegać, przystawać, τί τινι, a τη θύρα, zawsze być przy drzwiach; κακῶ, być pogrążonym, t. s. τινι κακῶν, uczerpić się kogo; tudzież: do czego przystąpić l. dołączyć się jeszcze. We własc. znac., siedzieć l. leżeć przed czem, τινι, być dodaną jako małżonka, τίτι. Przen. przykładać się do czego, gorliwie zajmować się, τινι, być komu oddanym, podlegać, ulegać, τῷ λεγομένῳ, zgadzać się, οἴσθω, picciu oddawać się, poddawać się. Tudzież: nachodzić kogo prośbami, nalegać, τινι, a w nieprzyjac. znac. nastawać, nacierać, ścigać, τὸ προσκείμενον, nieprzyjacielskie wojsko, προσκείμενον τῷ πόλει ἢ τῷ θεῷ, zesłanie boże na miasto; τη πόλει. dręczyć, ściskać. Wreszcie: należeć się, wypadać, przystoić, τινι.
προσκέπτομαι, wrzód rozważać, roztrząsać.
προσκειράινω, zyskać w dodatku.
προσκεφάλαιον, τό, węzłowie, poduszka.
προσκηδής, ἐς, troskliwy, uprzejmy. 2) spokrewniony.
προσκήνιον, τό, przednia część sceny.
προσκηρκεύομαι, wysłać herolda do kogo, wszcząć układy.
προσκηρόσσω, att. — τιτω, przez herolda wezwać.
προσκηκλιζω, wiercieć l. kiwać zadkiem l. chwostem.
προσκνήω, w dodatku poruszyć. Med. przyswajać się.
προσκλαίω, płakać przy tem, oplakiwać.
προσκληῶ, złamać na czem l. o co
προσκληρῶ, losem obrać do czego, według losu przyznać l. udzielić. Biern. u Plut.
πρόσκλησις, ἡ, zapowiedz, mandat, skarga.
προσκλητικὸς, 3. nawoływający, nazywający.
προσκληνύω, orpedz, położyć na czem, τί τινι. Później: przechylić, skłonić; nprz. przechylić się, przystąpić do czyjego stronnictwa.
πρόσκλησις, ἡ, oparcie. 2) sklonienie, przechylenie; przechylnosc, zycliwosc.
προσκληθῶ, uderzać falami, podmywać, τί.
πρόσκλησις, ἡ, płokanie falami.
προσκνάω, att. zam. προσκνάω, trześć. Med. trześć się, o co, τινι.
προσκηθῶ, t. c. poprzedz.
προσκομιζόμεναι, obok się układać, τινι.
προσκοινωνία, 1) udzielić, ἀπό τινοσ. 2) mieć udział, τινὸσ.
προσκολλάω, przylepić, przymocować; biern. uczerpić się, trzymać się, τινι.
προσκομιζω, przyprowadzić, przynieść, τί. Med. dla siebie przynieść, uprzątnąć coś swego. Tudzież: wyjednać, zyskać; τί τινι, a biern. być przewiezionym.
πρόσκομιμα, τό, obraza, zgorzenie. 2) przeszkoda, zawada.

προσκοπέω, przewidzieć, starać się o co starannie, zawiadować, τί, rozważać, roztrząsać, mieć oko na co, mieć pieczę o czem l. o co.
προσκοπή, ἡ, zwiady, przespiegi, rekonesans.
προσκοπή, ἡ, t. c. πρόσκομμα.
πρόσκοπος, ον, baczný. Rzecz. ó, szpieg; placówka
προσκόπτω, 1) uderzyć, usterknać; ztąd: potknąć się. 2) obrazić, uchybić, τινι; zgorzyć się czem, oburzyć się, τινι, obmierzić sobie co, τῷ ζῆν, życie.
προσκορήσ, ἐς, wstrętný, przykry, nudny.
προσκοσμεῶ, w dodatku ustroić, przyozdobić.
προσκοτόω, wrzód zaciemnić, zaćmić.
πρόσκοπος, 3. przyglówny; τὸ πρ. dor. ποτίκρ. = προσκεφάλαιον.
προσκριμάννυμι, zawiesić; biern. wisieć.
πρόσκρουμα, τό, i — **κρουσμα**, obraza, nieprzyjęcie
πρόσκρουσις, ἡ, t. c. poprzedz. [jażn.]
προσκρούω, uderzyć; szczeg. a) spotkać kogo przypadkiem, τινι, zabrać w co, natrafić na co. b) obrazić kogo, nienawisć ściągnąć.
προσκτάομαι, w dodatku zarobić, otrzymać l. zjednać sobie, τί πρόσ τι i τινι. — τά προσκτημένα, biern. zyski, nabytki.
προσκτίζω, dobudować, w dodatku założyć.
προσκυλίω, zatoczyć l. potoczyć dokąd.
προσκύνω, aor. 1. προσκύνωσα i poet. też προσέκυσα, rzucając się przed kim ziemię całować, na kłęczkach czcić, modlić się, powitać, τινί i τί.
προσκύνησις, ἡ, czczenie; obóstwianie, modlenie się, hold.
προσκυνητής, ó, czciciel, adorator.
προσκύνω, zgiać, się, nachylić się, πρόσ τι.
προσκυρέω, sięgać dokąd, dojsć, τινι, aor. 1. προσέκυρα, tudzież: czekać, grozić, τί τινι, a ὅσα ἐγὼ προσέκυρα ἤθη, czegom doznał, doświadczyłem.
πρόσσωπος, ó, wiosłarz. *remex.*
προσλαγγάνω, δίκην τινι, w dodatku zaskarżyć.
προσλαίζομαι, p. προσλαμβάνω.
προσλαίω, gadać, mówić z kim, przemówić, τινι.
προσλαλία, ἡ, przemowa.
προσλαμβάνω, 1) razem uchwycić, rękę przylóżyć, wiazać na się, τινά l. τί. 2) dobrać, zabrać, do siebie wiazać, dobrać do towarzysztwa, otrzymać w dodatku, dodać, zyskać, zjednać, τινά l. τί i to πρόσ τινι, do czego, τινι, dla kogo
προσλαμβάνω, przyświecać, poświęcić.
προσλέγω, 1) dołożyć, med. obok się położyć, aor. sync. προσέλεκτο. 2) dodać (w mowie), τί, mówić, przemówić, także w Med. Dor. aor. ποτελέξατο.
προσλείπω, zbywać, niedostawać, z p. 2.
προσλεύω, oglądać, τί.
πρόσληψις, ἡ, 1) dobranie, λόγου. 2) w syllogizmie drugie do poprzednika dodane zdanie.
προσλιπαρέω, 1) bawić, τινι, gdzie zajmować się czem ustawicznie, τινι. 2) szczeg. usilnie prosić, τινι.
προσλιπάρησις, ἡ, usilne blaganie.
προσλιπάρησις, ἡ, doliczyć, τινι τι. Adj. verb. προσλιπάρησις, do doliczenia.
προσμανθάνω, douczyć się. Adj. v. προσμαθητέον.
προσμαρτορεύω, w dodatku poświadczyć; świadectwem potwierdzić, z 3. p. τινι τι.
προσμάσσω, przylepić, τινι τι, w ogóle, spojść; biern. przylepić się; przyciśniętym być.
προσμάχομαι, dep. med. 1) nacierać, τινι, oblegać, szturm przypuścić. 2) jeszcze walczyć.
προσμεθιδάω, uśmiechać się do kogo, τινι.
προσμένω, zostać przy czem, a) stanąć; bawić,

zatrzymać się, zostać, czekać. b) oczekiwać, έστε, όποτε, aż; z Inf., Acc. c. inf., Part. I. τινά, τί, kogo, co.

προσμερίζω, udzielić, wydzielić, τινί τι.

προμεταπέμπομαι, Med. w dodatku wezwać l. posłać po, τι.

προσμηχανάομαι, w dodatku wymyślić, sztucznie l. przemysłnie dodać.

προσμηγνύμι, — **μηγνώ** i — **μίσγω**, 1) Przech. własc. domieszać; w ogóle: połączyć, spoić, τινά i τί, i to τινί, do czego, z czem. 2) pozorn. nieprzech. z dom. έαυτών, domieszać się, a) połączyć się, zespolic się. b) zbliżyć się, przystąpić, dojść, znaleźć się, dosięgnąć; szczeg. ładować, dopłynąć. c) ruszyć, nacierać, stawic opór, zetknąć się, zetrzeć się, szturmować, napaść, άποροι προσμίσγειν, z trudnością dający się dosięgnąć; δρόμω, przyspieszonym krokiem zaczepić τινί, πρός τι, z kim, kogo, dokąd i t. p.

πρόσμιξις, ή, zbliżenie się; starcie, zaczepka.

προσμίσσω, p. προσμηγνύμι.

προσμισέω, wspólnie nienawidzić.

προσμισθών, w dodatku wynająć; w dodatku na lichwę puścić. Med. wyuajać, najając, wzięść na żold.

προσμιολών, aor. 2. do προσβλάσσω, dojść, zbliżyć

πρόσμιρος, 2. od losu na nieszczęście wskazany.

προσμιυθέομαι, przemówić. Dor. προτιμυθήσασθαι.

προσμιυθέω, w dodatku wymyślić, τινί, do czego.

προσμιυθολογέω, mówić z kim, gawędzić, τινί.

προσμιυθοποιέω, = προσμιυθεύω.

προσναυπηγέω, w dodatku l. więcej jeszcze okretów budować. Med. sobie — budować, véaz.

προσνέμω, 1) Czynn. udzielić, poświęcić, τινά τι-νι. Biern. być udzielonym, doliczonym. 2) Med. jeszcze coś wyświadczyć ze swej strony (χάριν) τινί, i to πρός τινι, do czego; έαυτών τινι, stanąć po stronie czyjej, ποιμνας, spędzić trzody.

προσνέω, przytakiwać, sklonić się dokąd.

προσνέω, nagromadzić, napiętrzyć.

προσνέω, dopłynąć. *adnato*.

προσνήγω, zwykle Med. 1) dopłynąć. 2) bić o co, podmywać.

προσνίσσομαι, dochodzić, είς τι, dor. ποτινίς, nacierać.

προσνέω, w dodatku dostrzedz.

προσνωμάω, dochodzić, posuwać się, είς τι.

προσνοχάομαι, dep. med. bieczeć l. ryczeć przy czem.

προσνοθεύω, wnosic. Med. mieć dochody.

προσνοδιακός, 3. gatunek asynartetycznego wiersza.

προσνοδικός, 3. dochodowy, intratny.

προσνόδιος, 2. procesyjny, pochodowy; τίς πρ., pieśń na procesyi śpiewana.

προσνόδος, dor. **πόθοδος, ή**, 1) przystęp, droga; dochodzenie, przystępowanie, πρόσθον ποιεσθαι, dochodzić, natrzeć; πρόσδοσι της μάχης, zaczepki. b) wystąpienie mówcy. 2) procesya, pochod uroczysty do świątyni, aby ofiary złożyć i t. p. 3) dochód, intrata, majątek; korzyść, pożytek.

προσνοία, p. προσείδω.

προσνοικέω, spokrewnić, spoufalić. Med. sobie przyjaciелеm i powiernikiem uczynić, οι προσφκετωμένοι, najbliżsi krewni. W ogóle przywłaszczyc się sobie co.

προσνοικώ, 1) mieszkać przy czem, τί, τινί. 2) przech. obok zamieszkać, τί.

προσνοικίζω, obok zalożyć mieszkanie, osiaść.

προσνοικοδομέω, obok zabudować, wznieść, τί, i

to τινί, ές τι, przy czem. Przen. πάθη τη λόπη, zespolic.

πρόσοικος, ό, sąsiadujący, sąsiad.

πρόσοικτος, p. προσφέρω.

πρόσοιχόμεαι, dojść.

πρόσοκέλλω, ναύθ, zapędzić na ląd.

πρόσολοφύρομαι, dep. med. obok jęczeć, άλλήλοισ, wzajemnie na się narzekać.

πρόσομαρτέω, towarzyszyć, isć bokiem, τινί.

πρόσομιλέω, przestawać, obcować, τινί, z kim, rozmawiać; postępować z kim. Tudzież: bawić w miejscu z 3. p. Przen., zajmować się, πείρα, zrobić próbę.

πρόσομιλητικός, 3. sposobny do obcowania l. rozmowy z kim, ή πρ., łatwość w obcowaniu.

πρόσόμεναι, przysięgać w dodatku.

πρόσομοιος, 2. prawie równy, podobny, τινί.

πρόσομοίω, porównać, przypodobić.

πρόσομολογέω, dep. med. przy-wy-znać, pochwalić, z acc. c. inf. zgodzić się na warunki pokoju; obiecać.

πρόσομολογία, ή, wyznanie, pochwalenie.

πρόσομόρρομι, otrzeć, zarazić.

πρόσόμορος, ion. zam. πρόσμορος, sąsiedni.

πρόσονοιάζω, nazwać.

πρόσοράω, oglądać, patrzeć na co, τί. Med. t. s.

πρόσορρίζομαι, biern. gniewać się na kogo, τινί.

πρόσορέγομαι, dep. pass. wyciągnąć się, zbliżyć się, nalażyć, έτι πλέον τινί, na kogo.

πρόσορρώ, graniczyć, τινί.

πρόσορρθρος, w wschodowi; dor. πότορρθρον, przysł.

πρόσορρίζω, ion. i poet. **πρόσοוריζω**, w dodatku określić, naznaczyć, τί. Tudzież: dodać do granic.

πρόσορριμάω, gwałtownie poruszyć, έαυτών, siebie, biedz zapędzić, natrzeć, dopaść.

πρόσορριμώ, stać na kotwicę przed czem, τινί.

πρόσορριμίζω, postawić okręt przed czem. Med. stanąć na kotwicach przed, wpłynąć do portu.

πρόσορριμεις, ή, ładowanie, zawinięcie do portu.

πρόσορρος, ό, miejsce do ładowania.

πρόσορος, ion. **πρόσουρος**, sąsiadujący, τινί, z kim.

πρόσορρζομαι, tańcować przy czem, τινί.

πρόσοουδίζω, powalić; rozburzyć, τί.

πρόσοουρρώ, oszczać, τί, a τη τραχηλίδι, pogwałcić.

πρόσοουρος, 1) pędzony wiatrem pomyslałm. 2) = πρόσορος.

πρόσοφείλω, w dodatku być dłużnym, mieć do zaplaceniam; προσοφείλομενος, zaległy, resztujący.

2) w dodatku zadłużyc się; przen. w dodatku zobowiązać się; γέλωτα, zasłużyc w dodatku na wysłmianie, zarobić l. zjednać sobie, τί.

πρόσοφλισκάνω, w dodatku być dłużnym, zasłużyc, ściaęgnąć na się, αισχύνη, stać się winnym, sprawić, aby coś zastosowano.

πρόσοχη, ή, zważanie na co, uwaga.

πρόσοφεις, ή, zewnętrznie, postać, wejźnienie, postawa; widok.

πρόσοπαίζω, aor. u Plut. — έπαίει, igrać l. żartować, drwić z kogo, τινί, wyszydzać, τινά, pochlebiać, przymilać się, θεός, pieśnią wielbić.

πρόσπασιος, 2. niespodziany, przypadkowy, nowy, εκ προπασιου, niespodzianie.

πρόσπαλαίω, pasować się z kim, τινί, a σφαίρα, ćwiczyć się w grze w pilkę.

πρόσπαρβαλλώ, dorzucić l. dołożyć.

πρόσπαραγράφοω, dopisać w dodatku.

πρόσπαρακαλέω, w dodatku wezwać, zagrzewać.

πρόσπαρασκευάζω, w dodatku przygotować i. uzbroid, τί.

προσπαρατίθημι, oprócz czego wyłożyć.
προσπαρέγω, i Med. w dodatku podać, τινί τι.
προσπαροξύνω, w dodatku zaostryżać, podbechtać, rozgniewać.
προσπασαλέω, att. — **αυταλέω**, obok l. nadto przygwóździć, przybić gwóździem. *paxillis affigo*.
προσπάσχω, nadto cierpieć, doznać; nadto zapalić się do czego, τινί.
πρόσπεινος, 2. głodny.
προσπελάζω, zbliżyć, dopędzić, τί τινι. Biern. i i Czynn. zbliżyć się.
προσπέμπω, posłać, wysłać, nadesłać.
προσπερῶ i **προσπερδομαι**, opierdzić.
προσπεριβάλλω, 1) Czynn. i biern. położyć l. postawić w koło, τί, co, τινί, czego. 2) Med. a) przygarnąć do siebie w dodatku. b) coś swego położyć w koło czego, τινί.
προσπεριγίνομαι, dep. med. jeszcze pozostać jako reszta, wpłynąć jako czysty dochód.
προσπεριλαμβάνω, w dodatku l. razem objąć.
προσπεριουδέω, w dodatku objędnąć i opisać, τί.
προσπεριποιέω, jeszcze odłożyć, zaoszczędzić.
προσπεπῶ, (spinka) przymocować, τί, πρὸς τινι.
προσπεταμαι i **προσπετόμαι**, dolecieć, przybiedz, przypaść, do-chodzić.
προσπεύθομαι, poet. zam. προσπονθάνομαι.
προσπηγῶμι, zatknąć przy czem.
προσπηρόω, przyskoczyć, przypaść, πρὸς τι.
προσπίεζω, jeszcze w dodatku gniesić, πρὸς τι.
προσπίνω, pić przy czem.
προσπίπτω, przypaść, w perf. leżeć przy czem, ἄκται λιμένος ποταπεπηροῖται, przy porcie leżący brzeg. Zład, na kłęczkach biegać, τινά, γόνυ. 2) spotkać, τινά, πρὸς τινα, przytrafić się, wydarzyć się, τί τινι, dostać się przypadkiem komu; ἐς βράχια, zabłądzić; wpaść, wypadać, o rzecze. Szczeg. napasać na kogo, zaczepić, przewinić, τινί. Zład też: stanąć po czyjej stronie. Bez przyp., dochodzić do uszu, dolatać, τινί, τινί τινος, usłyszeć o czem.
προσπινέω, l. **προσπίνω**, t. c. poprzędz.
προσπλάζω, zbliżyć się, uderzyć o co, τινί.
προσπλάσσω, att. — **εττω**, przy tem zlepiać, zrobiać, wzniesić, τί.
πρόσπλαστος, 2. (πελάζω) przystępny.
προσπλέω, przy-dopłynąć; natrzeć, τινί, na kogo.
προσπληρόω, napelnić, uzupełnić, τί, zaopatrzyć l. uzbroić okręty (w załogę) dodatkowo, i to πρὸς τινι, do liczby pewnej okrętów.
πρόσπλωτος, 2. splawny.
προσπλώω, ion. i zam. προσπλέω.
πρόσπνευσις, ἦ, owianie, dolatująca woń.
προσπνέω, owiać, dolatywać, τινί τι.
προσποθέω, prosić w dodatku, pragnąć wiedzieć.
προσποιέω, 1) Czynn. zjednać, dodać, zyskać, wyrobić dla kogo, τινί τι, τινά. 2) Med. jako dep. sobie zrobić, podbić sobie, zjednać, przywłaszczyć, zagarnąć, τινάς δειπνῶντος, poź moc swoją dostać. b) wydać się, udawać, upozorować, nadać sobie pozór, μή κρ., udawać jakoby tego nie było, nie zwazać; tudzież sobie przypisać, twierdzić o sobie. Łączy się z τί, τινά i z inf. **προσποίημα**, τό, udawanie, fałsz, fałszowanie isy, maska.
πρόσποισις, ἦ, zyskanie, przywłaszczenie, utrzymanie; aflektacja, przesada, *παύση* i sposobność do chępliwości, junactwo.
προσποιητικός, 3. udający, τινός, co.
προσποιητός, 3. przybrany, udający, przesadny.

προσπολεμέω, wojnę prowadzić przeciw, τινί, opróć stawić.
προσπολερόμαι, poróżnić się, sciążnąć nieprzyjaźń, τί, czyją.
προσπολέω, towarzyszyć. Biern. wiernie być strzeżonym.
πρόσπολος, 2. usługujący, sługa, służebnica, kapłan. *minister*.
προσπορέομαι, biern. dojsć, τινί, do kogo; zabrać się do czego, πρὸς τι, ubiegać się o co.
προσπορίζω, dodatkowo sprawić, przygotować, wnioskować i dobrać co.
προσπορικτός, 3. (klamrą) przykłóty, przybity.
προσπορώσομαι, w dodatku dla siebie wybrać, sciążnąć, τί, a χρήματα, żądają jeszcze pieniędzy przy odemnie.
πρόσπτασμα, τό, uderzenie, uszkodzenie.
προσπταίω, uderzyć, usterknąć, πόδα, potknąć się, πρὸς τι, o co. W ogóle: być nieszczęśliwym, porażkę odnieść, szkody l. straty doznać. Tu-dzież: τινί, obrazić kogo, oburzyć, zniechęcić, nieprzyjaźń jego wzbudzić.
πρόσπτωμι, τό, przedmiot uścisku.
προσπτόσομαι, dor. i ep. **ποτιπτόσομαι**, Med. szczerlnie przylegać, przycisnąć się, τινί, do czego. Przenośn. opieść się, przytulić się, uwiesić się, objąć, ścisnąć, całować, przyjaźnienie przemówić, powitać, nachodzić prośbami, τινά l. τινί, ale τινί też: czem.
πρόσπτωσις, 2. oplwany t. j. zniecawidzony
προσπύω, oplwać, τινί, kogo.
πρόσπυσις, ἦ, uderzenie, upadek, usterk.
προσπονθάνομαι, w dodatku wywidywać się.
προσπραίνω, w dodatku pokropić, τί τινι.
προσπίπτω, przylatać, przyszyść.
προσπρέω, dopłynąć; schodzić, spływać, zbiegać.
πρόσπρημα, τό, przemowa, powitanie, nazwa, nazwanie.
πρόσρησις, ἦ, pizemówienie; powitanie; nazwanie.
πρόσρητος, 3. adj. v. trzeba przemówić, nazwać i t. d.
πρόσριζος, 2. przy korzeniu (będący).
πρόσριπτεω i **πρόσρίπτο**, na-do-zarzuć.
προσσαινω, lasić się; schlebiać, pieścić.
προσσεβώ, w dodatku czcić.
προσσεμαινω, w dodatku oznaczyć, naznaczyć.
προσσοπέω, i jako dep. med., w dodatku uważać.
πρόσσοθεν, poet. = πρόσθεν, zdala. Inni πρόσθεν.
προσσπαίρω, drgać, prosić, τινί.
προσσταστικός, 3. przyciągający.
προσστάζω, dor. **ποτιστάζω**, kropić w dodatku; dać, nadać, τινί τι.
προσταυρόω, otoczyć ostrokolami, palisadami, τί.
προσστείλω, wniknąć, wstąpić, τί.
προσστελλω, własc. suknią włożyć dobrze, γιτών προσσταλιμένος, gładki, przylegający, a przenośn. prosty, skromny, ustronny. 2) προστέλλεσθαι τὸς βρεινοῖς, oprzeć się o góry.
προστρατοπεδέω, dep. med. położyć się przy czem.
προσσυκοφαντέω, w dodatku spotwarzyć, τινά.
προσσυλλαμβάνομαι, brać udział, τινός, w czem.
προσσυνηδρέω, w dodatku siedzieć obok siebie.
προσσυνίστημι, spolem przedstawić, zalecić w dodatku.
προσσυνοικέω, wraz z innymi pójść i zamieszkać w miejscu.
πρόσφαγμα, τό, zabita przy l. nad czém ofara **πρόσφάττω**, przytem zabić.

πρόσωπο, poet. = πρόσω.

προσωρτώ, przytem nagromadzić.

πρόσταγμα, τό, rozkaz, nakaz.

προστακτικός, 3. nakazujący.

προσταλαμπρῶ, przytem wycierpieć, mieć cierpliwość, wytrzymać, τινί, przy czem.

πρόσταξίς, ἡ, dostawienie, nakaz, rozkaz, 2) kara, u Attyków, odjęciem praw niektórym obywatelskich.

προστασία, ἡ, przewodniczenie, przewodźstwo; przepych przewodniczącego, znaczenie. 2) stroniczość.

3) rzymski patronat. *praefectura*.

πρόστασις, ἡ, pierwszeństwo; przepych; pokrywka.

προστάσσω, alt. — **ττω**, 3. pl. plspff. pass. ioiū protastātō, 1) postawić obok, przystawić, τινά, i to τινί, do kogo. Szczeg. a) przeznaczyć, stawić pod dowództwem czystem, polecić, τινά, τί, τινί, komu, poruczyć, lub z inf. b) postawić na czele, ἐπί τινι, czego. 2) nakazać, rozporządzić, żądać, dać polecenie, τί, l. z inf., Dat. l. Acc. c. inf. i to τινί, komu. Biern. ὡςπερ προστατῆθῃν, jak im nakazano. Ztąd οἱ προστατῆμένοι, ci którzy dostali polecenie; τὸ προστατόμενον i τὰ προστατῆντα, rozkaz, nakaz; τὰ προστατῆσόμενα, rozkazy, które mają być otrzymane; τοῖσι προστατατο, tym, co mieli polecenie, a bez wzgl. προσταθῆν τινι z inf. ponieważ miał polecenie, aby.

προστασιῦ, ἡ, dozór.

προστατέω i **προστατέω**, przewodniczyć, rzadzić; kierować, nakazać, ὁ πρ., naczelnik; ἄνω, z ὕψους, kierownictwem swoim starać się, aby. 2) zasłonić, bronić, τινός, czego. 3) zbliżyć się.

προστατήριος, 3. zaslanający; przewijający się przed oczyma, snujący się po myśli.

προστάτης, ου, ὁ, przewodnik, przelozony, dowódzca, naczelnik; głowa, mający hegemonią. 2) opiekun, pomocnik, stróż, τινός, obrońca; w Atenach obywatel, będący opiekunem cudzoziemca tam osiadłego (μέτοικος), rzymski *patronus*; τοῦ ἐμπορίου, uzędniejszy dozorujący spraw handlowych i mający w tem władzę sędziowską. 3) **προστάτης θεοῦ**, stawający przed bogiem, aby go błagać; przednia straż.

προστατικός, 3. przewodniczy.

προστάτις, ιδος, ἡ, f. ž. do προστατής.

προσταυρόω, ostrokołami otaczać.

προστήριον, τό, przeddasze, przed ionek.

προσταιγίζομαι, biern. być także otoczonym murami.

προστέχω, kroczyć naprzód, wystąpić, wyjść.

προστακταίνομαι, dep. med. dociosać.

προστέλω, jeszcze dopłacić, τί. *insuper solvo*.

προστέλλω, ku prziodowi zasłonić. Med. προστέλλεσθαι τινα, uzbrojonego wyprowadzić w pole. Biern. προστάτης δόδον = προήλθεσ, siedzieć naprzód droga.

προσενάξω, **προσένω**, naprzód jęzcć.

προστερνίδος, 2. przed piersią będący, τό πρ., namiętnik, zbroja na piersi. *pectoraliū*.

προστερνός, 2. przed l. na piersi.

προστερπω, dor. ποτιτέρπω, przy tem zabawić.

προστερνόομαι, dep. med. w dodatku wymyślić.

προστήκω, przy tem topic, biern. mocno przyliutować się, przylepić się, rozpiąć na czem, wez-
 τινί. Perf. nprz. προστέτακα, dor. = προστέτηκα.

προστίθηναι, aor. 2. nprz. πρόσθεσ, conj. ioiū προσθῆω. I) Czynn. włożyć, postawić na czem, oprzeć; przystawić. Przcn. a) **ζαίνει**, przypisać, zwalić na kogo, co; udzielić, sprawić, zdjąć, oddać, podać, przy-

nieść, przywłaszczyć, przyzwyczaić. b) zbliżyć, przysunąć, dodać, dopisać, podać, poddać, połączyć, zespolić; pomnożyć, rozszerzyć. W części bez przyp., cz. τί l. τινά, n. p. τὰς θόρας, drzwi zamknąć, nadzieję τινά l. τί τι, τί ὡς τι, kogo l. co jako co, ztąd τίνα γυναῖκα τινί, komu dać za żonę, ἀνάγκην τινί, zmusić; z inf. z inf. aby, l. kogo mianować namiestnikiem; dodać w mowie, ὅτι. II) Med. 1) przyłączyć się, przystąpić, poddać się; zgodzić się, przytakiwać, τινί, komu, z kim, czemu. 2) do siebie przyłączyć, zjednać sobie, połączyć się z kim, przejść do kogo albo też: sprawić sobie, ściągnąć na się, przenięść się w co, przypisać sobie, nawzajem przeciw sobie użyć, τί l. τί, τινά τι, kogo jako co, τινά δάμαρτα, wiaśc za żonę; τί πλέον, jaką korzyść sobie dodać; niekiedy z dod. εἰωθῶ, n. p. ἰσχύω, potęgę swoją powiększyć; τινά πολέμιον πρὸς τοῖς ἄλλοις, ściągnąć jeszcze na się nieprzyjacieli czują. 3) coś swego dodać, dolożyć, wzbudzić, wzniecić, τί, ψήρον τινι, głosować za kim; πόλεμον, μῆνιν τινι, kogo po nieprzyjacielsku zaczepić, na kogo gniewać się

προστιλάω, ofejeść.

προστιμάω, karę powiększyć, τί πρὸς τινι.

προστήμημα, τό, powiększenie kary.

πρόστιμον, τό, kara przepisana.

προστρέμιον, τό, ujęscie.

προστραγφιδῶ, z tragiczną pompatycznością dō-
 dać, powiększyć.

προστρατοπεδεῶ i Med., rozłożyć się obozem przed.

προστραχηλιζῶ, przy pasowaniu się przeciwnika schwytać za szyję, szyję ścisnąć.

προστρέπω, zwrócić, skierować ku, τινί. Czynn. i Med. zwrócić się dōkad, z 4 p. szczeg. z prośbami do bóstwa, błagać, τινά.

προστρέφομαι, biern. być wychowanym.

προστρέχω, dobiedz, przypaść, zbliżyć się, przystąpić, ἐπί τι, przypłynąć.

προστρέβω, otrzeć o co; potarcie udzielić, przyczepić, wydzielić, πληγὰς. W Med. t. s. pokalać zarzutami, hańbą przyczynić się do.

πρόστρυμμα, τό, to co się wciera, przyczepka, latka, hańba, kłeska.

προστρωτικός i **πρόστρωπος**, 2. usilnie błagający. Jako rzeczown. ten, co jako błagacz do boga l. człowieka po opiekę lub oczyszczenie się udaje, oddany pod opiekę; zostający pod opieką czują, τινός. *supplex*. b) mściciel. c) bóg sam, do którego się błagacz udaje.

προστρωπή, ἡ, udawanie się błagacza; ztąd: pokorne błaganie, τινός, kogo; θεὰς τήνδε πρ. ἔχων, byle kapłanka bogini; prośba, τινός, do kogo.

προστρωχάνω, 1) przypadkiem nadejść, wystąpić, zajść w drogę; ὁ προστρωχών, pierwszy lepszy; τὰ προστρωχάνοντα, to, co się przeciwstawiła, spotyka. 2) dostać, otrzymać, τινός, co, τινός τινός, kogo do czego.

προστρωχῆς, ἐς, przypadkowy, przygodny.

πρόστρων, τό, kruźganek, portyk, ganek.

προσσυβρίξω, jeszcze więcej zelżyć, τί.

προσυγγίνομαι, w pierw zejść się, τινί, mówić z kim.

προσυγχέω, w pierw zlać, zamacić, τί.

προσυλλογίζομαι, Med. używać prosylogizmu.

προσυλλογισμός, ὁ, syllogizm, którego wniosek jest poprzednikiem czyli założeniem drugiego syllogizmu.

προσυμμιζῶ, wprzód zmieszać, τί, ἔς τι, w czem.

προσποικιζέω, wprzód razem mieszkac, żyć z kim, τινί.

προσποικακούω, przytem slyszec, wyslychac, zrozumiac.

προσποίρω, jeszcze być, jeszcze zostac, ἐμοὶ οὐδὲ ταφῆναι, nie mialbym nawet za co być pochowanym.

προσποπεργάζομαι, niepostrzeżenie do czego urządzić.

προσποπέχω, sc. λόγον, zaręczyć za co.

προσποπιρηνόμαι, obiecac w dodatku.

προσποποβάλλω, w dodatku podbić.

προσποποδείκνυμι, w dodatku pokazac, τινί τι

προσποπολαμβάνω, w dodatku przyjac.

προσποπομιμνήσκω, w dodatku przypomniec, τινά τι. 2) dodatkowo w pamietniku wspomniec.

προσποριγγίζω, wprzód rura żubić.

προσπορρίζω, att. — ττω, wprzód sykać.

προσπορραίνω, dotkac, polaczyc, τινί τινα.

πρόσπαγμα, τό, 1) zabicie, ofiarowanie. 2) ofiara.

προσπαζέω, p. προσπαττω.

προσπαίνομαι, przyjsc i pokazac się.

πρόσφατος, 2. 1) świeżo zabyty l. zmarły. 2) świeżo.

προσφαττω, wprzód zabić, ofiarowac.

προσφατίζω, ές, przybliżony, podobny.

προσφέρω, aor. 1. biern. ιοή. προσφενέχθην. 1) Czynn. i biern. przynieść, przysunac, przyprzewadzic, χέρα, przylozyc, ανάγκην τινί, uzyc przynuki, gwałtu przeciwi komu, przystawiac, dodac, dolaczyc, wlac, τόλμαν, wnieśc, πόλεμον, uzyc mowy, przemowic do kogo, λόγον τινί, ale i wniosek zrobic l. propozycya, pr. τινί τι, wylozyc co komu, przedlozyc, τα προσφερόμενα πρήγματα, zadanie, t. s. λόγον, έπος, wykladac; o potrawach, zastawic, przedlozyc, z inf. το, do... b) przynieśc, wnieśc, ζητά τά προσφέροντα, to, co korzystne. 2) Biern. τινί, napasc, zaczerpic, προς τινα, a εκ τινος, wypasc zkad. Tudziez: zbliżyć się do kogo, rozmowić się, προς τινα, tudziez: obiecowac, postepowac z kim, τινί i προς τινα, obchodzic się, pozczac sobie, a προσφέρ. προς λόγον, odpowiedzic. Ζητά τινί, być bliżkim, podobnym, tudziez: się τινα i ές τι. T. s. znac. ma też f. czynn. 3) Med. τί, wziac od do siebie, uzyc, zażyć, zjesć, τά προσφερόμενα, żywność, pożywienie.

προσφέρω, dobiedz, schronić się: ale οδκ είναι δικήν προσφευκτέον, nie musi być narażony na skarge.

προσφημι, przemowić, τινά, t. s. w Med.

προσφημιγγομαι, dep. med. przemowić, powitac, nazwac, τ. τι.

προσφηνεχτός, 3. zagadnięty; od pr. φωνής, bez słowa pociechy.

πρόσφηγμα, τό, przemowa, powitanie, okrzyk.

προσφηριμαι, biern. isc na zgbue, na zatracenie czyje.

πρόσφητος, 2. przemawiający, witający.

προσφιλιω, ή, przyjac, życzliwosc.

προσφιλιός, ές, drogi, miły, przyjemny, τινί. 2) życzliwy, obowiazany, προσφιλή τι θεσθαί τινα, zobowiazac sobie kogo. Przysl. — ώς, stp. w. — λέστερον, a) przyjacnie, życzliwie. b) chętnie, radośnie, požadanie.

προσφιλοκαλέω, z miłości przepychu dodac.

προσφιλονειπέω, oddac się czemu gorliwie, τινί.

προσφιλοσοφέω, w dodatku filozofia się zajmowac.

προσφοιτάω, często odwiedzac kogo, προς τι.

προσφορά, ή, datek, powiększenie, pomnożenie:

κλιμάκων, przystawienie; uzycie; jedzenie, zażywanie.

προσφορέω, t. c. προσφέρω.

προσφορημα, τό, = προσφορά.

πρόσφορος, 2. pożyteczny, przydatny, τινί, dla kogo; stosowny, odpowiedni, w dor. form. ποτίφορος, z inf. 2) = προσφερής, blizki, podobny, τινί.

προσφουή, ή, = πρόσφορος.

προσφουής, ές, przyrośnięty, silnie się trzymający, przymocowany; polaczony z czem, stosowny. Przysl. — φως, ion. — φωτός, żrecznie, dzielnie.

προσφουάω, dmuchać, rozniecić.

πρόσφουσις, ή, przyrośnięcie, mocne trzymanie się czego.

προσφύω, przymocowac, spoić, λόγω εδ, potwierdzic. Czasciej w Med. i w nprzech. czas., przyrośnac, τινί τι, uczepic się mocno, trzymac się, τινί, czego. Dor. ποτιφύω.

προσφωνέω, mówic do kogo, przemowić, τινά, odezwać się z czem, φάτιν, a τινά βασιλέα, mianowac: τινί τι, dedykowac.

προσφωνήεις, εσσα, εν, przemawiający, zdolny do przemawiania; ποτιφωνήεις, f. dor.

προσφωνημα, τό, przemowa, nazwanie, miano.

προσχαίνω, ozionac, rozdziawioną gębą przypatrywac się l. podziawiac, rozdziawiszky gębę wloac l. witać glosno.

προσχαίρω, cieszyć się przy, nad czem, τινί.

προσχαρίζομαι, dep. med. przysluzyc się, być powolnym, τινί, τι τινι.

προσχεθώ = προέχω, trzymac przed czem. Med. wstrzymac, oddalac od siebie, τί τινι.

προσχημα, dolac.

πρόσχημα, τό, to, co się trzyma przed czem, a) ozdoba, stroj, klejnot, τινός, czego. b) pozór, pokrywka, oslona, pr. ποτείσθαι, udawac; τῷ προσχηματι, pod pokrywka, πρόσχημα (acc. niezal), jako powód; μετά προσχηματος αξιοῦ, dla powodu najzaniejszego.

πρόσχημα, τό, szczelina, rozporek.

προσχιλεύω, w dodatku wyszydzic.

πρόσχορδος, 2. zgodny, strojny.

προσχός, cz. terazn. za προσχωνομι.

προσχόομαι, w dodatku uzyc, τινί.

προσχούζω, ion. προσχρηζέω, potrzebowac w dodatku, požadac, τί, τινός, czego; tudziez o osobie, τινός, prostic kogo w dodatku.

προσχροστέος, 3. w dodatku potrzebny.

προσχρονονμι, pomazac, pomalowac.

προσχρομα, τό, odsyp, rzeki.

προσχώνομι, dosypac, o rzecze, odsypac; tudziez, ziemia, gruzami tamowac, zasypac.

προσχωρῶς, dojsc, przystapic; zbliżyć się, τινί, przystapic do stronnictwa, pochwalic, zezwolic, τινί, ές τι, na co. — Tudziez: poddac się; albo, zbliżyć się, zgodzic się, być podobnym, τινί i προς τι.

προσχωρησις, ή, przystapienie.

πρόσχωρος, 2. sasiedni, graniczący. Rzecz. δ, sasiad, τινός.

πρόσχωσις, ή, odsypanie mulu, kału, o τινι.

προσφάω, dotykac.

προσφάδομαι, dep. med. klamac przy czym.

προσφηρίζομαι, większością w dodatku postanowic.

πρόσω, poet. πρόσω, p.

προσφιδιή, przysypiec, w dodatku glosn. akcent.

προσφιδός, 2. wtorek, w dodatku organa, instrumenta, do kogo przysypiec.

πρόσωθεν, p. πρόρῳθεν.
προσώθεω, popchnąć.
προσωρόμαι, dep. med. dokupić.
προσωνομία, ή, nazwanie, przydomek
προσώπατα, τά, p. πρόσωπον.
προσωπίειον, τό, maska.
προσωποληπτέω, być stronnym.
προσωποληψία, ή, stronność.
πρόσωπον, τό, ep. l. mng. προσώπατα, 3 p. προσώπασι, 1) twarz, oblicze; mina, προσώπω, mina; czelo, τόλμησ πρ., zuchwale czelo; πρόσωπον, ἐπι τοῦ πρ., na twarzy, w minie; κατὰ πρόσωπον, z przodu, a z ήμιν, naprzeciwko nam; ή κ. πρ. ἔντευξις, ustna rozmowa. 2) maska, τινός, osoba 3) osoba, ἀποβλήτους πρ., przez podsuniecie osoby
προσωπάτω, **προσωτέρω**, p. πρόρῳ.
προσωφέλω, pomódz, τινί.
προσωφέλημα, τό, pomoc.
προσωφέλησις, ή, pomoc, korzyść
πρόταγμα, τό, przednia straż.
πρωταινί, przysł. z przodu, na przdzie.
πρότακτος, 2. w pierwszej linii ustawiony
πρωταμειον, τό, pokój przed składem.
πρωταμείω, i Mod. mieć na pogotowiu.
πρωτάμνω, p. προτέμνω.
πρωταρβέω, wprzód obawiać się, τινός, τινός τινι, i τί, l. z inf.
πρωταριχεύω, wprzód zasolić; balsamować.
πρότασις, ή, poprzednik, w logice i retoryce.
πρωτάσσω, att. — **τω**, na czelo postawić, τινά, szereg. w pierwszym szeregu; biern. stać na czelo; τό πρωταχθέν, οί πρωταρχίμων, przednia straż, pierwsza linia wojska. 2) dla zasłony czyjej postawić kogo, τινά i to τινός. Biern. na boku, na skrzydle, dla zasłony boków stać, w ogóle; zasłaniać. Zjad: postawić kogo jako orędownika czyżew (τινός). 3) z góry jako uchwałę ogłosić, naznaczyć, postawić sobie, ἐκ τούτου τό ζήη, wybrać sobie powołanie przed innemi.
πρωτατικός, 3. należący do poprzednika (w logice).
πρωτεύω, 1) Czynn. przed sobą pospostrzedz, τί, n. p. χείρα, podać, wstrząsnąć; ἑαυτήν μακράν, jak długa wyciągnąć się; τινά, zastawić się kim, τί, poświęcić, położyć, n. p. τήν ψυχήν. Zwykle zdala pokazać, obiecać, mamieć, ludzi, składając się czem, n. p. τήν ήλικίαν, wiekiem. 2) Med. a) kazać sobie podać, żądać dla siebie, τί. b) = Czynn. f., włascie. w swoim interesie udawać, składać się i t. d. τινά l. τί.
πρωτεύημα, τό, przedmurze, przedwałek, klisz, zewnętrzna fortyfikacya, szaniec odpolny.
πρωτέλεια, 2. przed poświęceniem; i τὰ πρωτέλεια, sc. ιερά, ofiara poświęcalna, poprzedzająca przed czem, zwł. błagalna ofiara przedślubna i t. p. W ogóle: początek, τινός, a ναών, za okręty.
πρωτελεύτω, w przdó skończyć, umrzeć, τινός.
πρωτελέω i **πρωτελίω**, wprzód zapłacić, τί. 2) wprzód poświęcić, urządzić.
πρωτεμνίω, τό, przestrzeń przed świątynią, kruchta, (babiniec), gdzie wodą świętą się myto.
πρωτέμνω, i ep. προτάμνω, wprzód pokrajać, rozłożyć. b) z przodu obiecać, ociosać, τί i to ἐκ τινος, wyciosać, wyrzucić. 2) Med. dla siebie co l. przed sobą co wyrzucić, rozpruć, pociągnąć, τί.
πρωτενδύομαι, dep. med., rzadz. w f. czynn., wprzód ogryść l. oblizać l. w ogóle: wprzód zlakomic się, wziąć naprzód.
πρωτενδύω, ó, smakosz, łakomca

πρωτεραίος, wczorajszy, ή πρ. wczorajszy dzień l. poprzedni; ἐκ τής πρ., do dnia poprzedzającego, z τινός, przed czem, albo z dom. l. dod. ή, ή.
πρωτεραίτερος, 3. komicz. stp. w. do πρότερος, niby: więcej wcześniej.
πρωτέρω, 1) z dod l. opuszcz. δόδω, być naprzód. 2) przen. a) wypredzić, być wcześniej, wprzód mieć się na baczności. b) mieć przodek, górę, pierwszeństwo; zyskać, wygrać, z imiesl.
πρωτέρημα, τό, pierwszoństwo, przodek, korzyść, zysk, przewaga zwyciężwto.
πρότερος, 3. (πρό) 1) o przestrzeni: przedni, πόδες. 2) o czasie: poprzedzający, dawniejszy, starszy, wcześniejszy; πρ. πάλαι, dzieci z poprzedzającego małżeństwa, ἀνδρωποι, przodkowie; τῶ πρώτῳ γενόμενῳ, starszemu. Rzecz. przodkowie; τῆ πρώτῃ sc. ήμέρᾳ, poprzedniego dnia; z 2. p., wcześniejszy niż, t. s. z ή, τῆ πρώτῃ τῆς μάχης, w dniu przed bitwą. Rzadko z τινί, czem, pod względem czego. 3) o wartości: przedniejszy, przeważający, τινός, od kogo, τινί, w czem, πρὸς τι. Jako przysł. 1) πρότερον, wcześniej, prędzej, łatwiej, snadniej, τό πρ., przesł. l. ostatni raz, dawniej, pierwotnie, już wcześniej; τὰ πρότερα, dawniej; ó πρότερον często = ó πρότερος, n. p. ἐν τῶ πρότερον χρόνῳ, dawniej; ó πρότερον, dawniej opisani, przodkowie; nastp. ή, πρὶν l. gen. i nawet dat. n. p. πρότερον πένθ' ήμέραις ή, o pięć dni wcześniej niż. 2) **πρωτέρω**, ep, dalej, naprzód, bliżej przodka, dalej, silniej.
πρωτερόσσε, przysł. ku przodowi, naprzód.
πρωτεύχομαι, ep. biern. sl., tylko w perf. πρωτεύομαι, być poprzednio zrobionym, stać się wprzód.
πρότι, ep. form. za πρὸς. Wszystkie wyrazy **πρότι** — złożone p. p. πρὸς — n. p. προτιάπτω, p. προσάπτω, προτιβάλλω, p. προσβάλλω i t. p., a których tam nie ma, p. p. προτι —.
πρωτίμησι, impl. ión. προτίθει, ep. προτίθεν zam. προτίθησαν l. προτι., med. 3. pl. praes. ión. προτιθέσεται, 1) przedstawić, przedłożyć, τινί τι, a w med. postawić przed sobą, τί, τήν ἀσπίδα τινός, trzymać przed kim dla zasłony, — cel wytknąć, σκοπόν, t. s. w Med. — karę, nagrodę przeznaczający, στέφανον, άδλα, w ogóle, przypisać, przeznaczyć, stawić, jako przykład; med. wytknąć sobie, przedsięwziąć, złożyć sobie, zamierzyć. 2) publicznie wystawić, okazać, pokazać, szereg. ciało wystawić, w med. towary wystawić na sprzedaż. W ogóle: publicznie ogłosić, przedstawić rzecz do obrady, głosowania, wyjawić zdanie. πρήγμα, λόγον, albo z inf. λέγειν, nakazać, zadać, zwolać, tudzież w Med. — προτίθεσθαι τινι εἶδηρον μήνην, πόλεμον, oświadczyć, zapowiedzieć, ale εβλάθειαν τάνδε προδένειαν, wystrzegłem się. 3) stawić na czelo, przekładać, τινά, τί τινος, τινά τινοσ, τί άντι τινος.
πρωτίμως, czció więcej niż innym, przekładać, τί, z inf., τινός τι, τινά άντι τινος, τί πρὸ τινος, l. z nastp. ή i stp. wyższ. przym., woleć.
πρωτίμησις, ή, przekładanie.
πρωτίμων, τό, narzędzie, zadatak.
πρότιμος, 2. przed innymi czczony, przedni.
πρωτιμωρέω, wprzód l. pierwój pomódz, τινί. W med. wprzód się pomócić, τινά, na kim.
πρωτιόσσομαι, dep. patrzeć, spoglądać, τινά, na kogo; tudzież: τί, przecznwać, przepowiadać.
πρωτιώ, więcej czcić, przekładać.
πρότιμησις, ή, kibić, stan, okolica koło pępka.

προτολιμάομαι, biern. wprzód na co odważyć się, wprzód być popełnionym.

πρότονος, ó, lina okretowa, masztowa, sztak.

προτάδ = πρό τούτου.

προτρεπτικός, 3. pobudzający, λόγος, zachęcający. Przysl. — **κῶς**, zachęcająco.

προτρέπω, naprzód obrócić, zwrócić, przywieść. Zwykle w med. zwrócić się naprzód, pójść, udać się, ἐπί τινος, ἐπί τι, i 3 p. oddać się, poddać się; z inf., skłonić, wezwać. Tudzież: zachęcić, zagrzewać, rozciekawić, τινά τι, τινά ἐπί τι, z inf., τί εἰς τι, zwrócić się do bóstwa prośbami, błagać; szceg. udać się do kogo jakby do bóstwa, jak boga czcić.

προτρέχω, wyprzedzić, prześcignąć.

πρότριτα, przysl. trzy dni przedtem.

προτροπάδην, przysl. naprzód zwrócony, o ucieczce wciąż naprzód bez oglądania się, spieszenie, nieprzestannie. [wód.]

προτροπή, ή, zachęcenie, zagrzewanie, popęd; **ποπροτροπία**, 2. poprzedzający winobranie.

προτροπή, ó, gwiazda w zodyaku po prawej stronie panny, wschodząca krótko przed winobranie.

προτροχάνα, wprzód się stać; **προτοχών**, pierwszy lepszy.

προτυπόω, dać wyobrażenie. Med. wyobrazić co sobie.

προτύπω, prz. ruszyć naprzód, wyruszyć, wytrysnąć, tryskać, τινί, komu, ἀνά τι, przez co. 2) przech. wpiერ uderzyć, προτυπὲν στόμιον, wpiერ uderzony.

προὔξισταμαι, t. c. προεξίσταμαι.

προὔξερυνάω, t. c. προεξερ.

προὔπαχω, nieznacznie przywieść do czego, skłonić. Med. poprzednio podbić.

προὔπαρχή, ή, poprzednie dobrodziejstwa, zasługi.

προὔπαρχω, 1) przech. wprzód zrobić, zacząć, τινός, od czego, co. Biern. τὰ προὔπαρχμα, dotychczasowe stósunki. 2) nrzech. być wprzód, być gotowym, προὔπαρχων, gotowy, zapasowy, poprzedni, wcześniejszy; προὔπαρχαντα, dawniejsze wypadki.

προὔπεξορμάω, wprzód skrycie isć naprzód.

προὔπιγγασμαι, dep. med. wprzód obiecać.

προὔποβάλλω, wprzód podłożyć. T. s. w Med.

προὔποδίζω, wprzód podpisać. T. s. Med.

προὔποκειμαι, wprzód leżeć pod czem, być, istnieć.

προὔπολαμβάνω, wprzód przyjąć, wierzyć.

προὔποτιθέμι, podstawić wprzód, przyjąć wprzód.

προὔποφαίνω, wprzód objawić.

προὔπος, ścgn. z πρόποςτος.

προὔργου, ścgn. z πρό ἔργου, a zatem właści. dla sprawy; jako przym. l. przysłów., do celu przydatny, potrzebny, pożyteczny; πρ. τι γίνεσθαι, zyska się coś; τὰ πρ. przydatne rzeczy. Stp. w.

προὔριγαιτερος, 3. pożyteczniejszy, przydatniejszy, ważniejszy, τὰ ἑωστών πρ. ἐπιούσαντο, wyżej stawiali swoje dobro l. sprawy; ὀδὲν πρ. τούτου ποιεῖσθαι, o nic więcej nie dbać niż.

προὔφαρέω, wprzód l. pod czem zabrać.

προὔχω, p. προέχω.

προφαίνω, 1) Czynn. przech. 1) okazać, objawić, wystawić na widok, wskazać, pokazać, wyrazić, dać poznać, τί. 2) ogłosić, przepowiedzieć, obiecać, τί, δὲως l. ὡς, acc. c. inf., i to τινί, komu. II. Czynn. 1) nrzech. Med. wraz z aor. biern. ukazać się, — — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

wystąpić, jasnieć, dowieść; **προφανής**, widoczny, widzialny; τινί, komu, n. p. ποδοῦντι: προφανής, ukazałeś się pożądanie, ἐν τινι, w czem; z inf. ἰδῆσθαι, że było można widzieć.

προφανής, εἰς, bardzo wyraźny, τινί, dla kogo. Przysl. ἀπὸ i ἐκ τοῦ προφανούς, jawnie, bez ogródki; szceg. otwarcie, w otwartym boju.

προφανής, ιδος, ή, — προφήτης.

πρόφαντος, 2. wprzód ogłoszony, objawiony, ἔκ τινος, z kąd, od kogo. Rzecz. τὸ πρ., wyroczenia. 2) = προφανής.

προφασίζομαι, Dep. med. wybiegi robić, wykrecać się, upozorować, udawać, składać się czem, uniewinniać się, τί l. ὅπερ τινος.

πρόφασις, εως, ή, ioh. ιος, 1) przepowiednia. 2) uniewinnienie. a) przyczyna, powód, τινός, τῆ πρώτης πρ., pierwszy lepszy powód, τινός, do czego, l. z inf. z dod. l. bez τοῦ, ὡστε, l. z ἴνα. διά πρόφασιν, ἐκ l. ἀπὸ προφάσεως, z powodu, z przyczyny; βραχεία πρ., z małoważnego, drobnego powodu, εὐλόγη πρ., z poźnally przyczyny; τῆ ἀληθεστάτης πρ., to było prawdziwą przyczyną, ἀπὸ μηδενός πρ., bez wszelkiej wyraźnej przyczyny. Z 2. p. ή ἀληθής πρ. τινός, prawdziwy cel czego; ἐπ' αὐτομολίας προφάσει, w zamiarze zbiegostwa. b) pozór, wybieg, pokrywka, mitręga; προφάσεις λέγειν, zbywać obietnicami; πρόφασιν (4 p. niezalcz.), (τῆ) προφάσει, ἐπὶ προφάσεως, ἐν προφάσει, pod pozorem, na pozór, pod pretekstem, udawając, niby to; ἐπὶ προφάσιος, pod słusznym pozorem; τῆ ἐμῆ προφάσει, pod pozorem, że mnie dotyczy. Cz. z nastp. ὡς i Imiesl. l. Adj. verb.

πρόφατος, 2. ogłoszony, sławny.

προφερής, εἰς, stp. n. w. τὸ προφέρτατος, przedni, wyborczy; pierwszy urodzeniem, τινί, w czem, czem, l. z inf. stary, podeszły; tudzież: wybajaly, predko wyrosły

προφέρω, conj. 3. l. p. ep. προφέρῃσι, I) Czynn. przech. Med. i Pass. wynieść na jaw, 1) unieść, wprowadzić, τινά, τί i to εἰς τι. 2) nieść przed kogo, wnieść, zanieść, wykładać, przytoczyć, nazwać po imieniu, powołać się. Szceg. a) o wyroczeni: objawić, obwieścić, nakazać. b) zarzucić, wyrzucić. 3) wynieść, wydać, na jaw wydać, przedstawić, pokazać, wnosić, wezwać do czego, τί i τινά. II) Czynn. nrzech. odznaczyć się, wyprzedzić, mieć pierwszeństwo, celować, przewyższać, przechodzić; μέγα, bardzo wyprzedzić, τινός, kogo, co, τινί, w czem.

προφροσύω, a) nrz. uciekać naprzód. b) przech. ujsć, uchronić się, τί, czego.

προφρητεία, ή, urząd l. dar proroka, prorocтво.

προφρητεύω, być prorokiem, w imieniu bóstwa przepowiadać, ὁ προφρητεύων τοῦ ἱεροῦ, prorok świętyni; przepowiadać, uczyć, napominać w imieniu bóstwa.

προφήτης, ου, ó, tłumacz bogów, prorok, ogłaszający wyroczenia, wieszcz, wieszczek, λόγων, tłumacz. W N. T. o św. Janie, Chrystusie, i = księga proroków.

προφητικός, 3. prorocki, wieszczcy.

προφήτης, ιδος, ή, prorokini, wieszczka.

προφιδάω, wyprzedzić, τινά, τί.

προφοβέω, wprzód zatrwożyć. biern. wprzód obawiać się, z μη, ante timo.

προφοβητικός, 3. naprzód się obawiający.

προφορά, ή, wykład; tudzież: zarzut.

προφορέω, p. προφέρω.

προποικίζω, 3. wkładowy, m wa sie wrażaiacov.

πρόφορος, ó, woda między piódem a otaczającą ją błonami.

πρόφραγμα, τό, przedmurze, przedpiersień.

προφράξω, prze-za-powiedzieć, wypowiedzieć, τί.

πρόφρασσα, ή, osobl. r. ż. do prófrawon, życzliwa, laskawa.

πρόφρων, on, skłonny, przychylny, życzliwy, laskawy. b) umysłny, pełen otuchy, odważny, skwapliwy, powolny, chętny; przysł. **προφρόνως** i **προφρονέως**, 1) z własnego popędu, bez oporu, chętnie, radośnie. 2) życzliwie.

προφυλακή, ή, przednia straż. b) przezorność.

προφυλακίς, ίδος, ή, ναύς, okręt na straży.

προφύλαξις, ακος, ó, placówka, posterunek.

προφύλασσω, att. — **πτω**, odbywać straż, stróżować, czuwać, **νήν προφύλαχθε** = **προφύλασσετε**, z 2. p., nad czem, co. Med. strzedz się, wystrzegać się czego, τί.

προφύρω, wprzód zamieścić, wmieścić; sprawić.

προφύρσω, wprzód sadzić; wydać, sprzedać, τί.

προφύω, waor. 2. nprz. być wprzód zrodzonym.

προφωνέω, prze-wy-powiedzieć, nakazać, τί τι.

προχαίρω, wprzód się cieszyć; ale **προχαίρω**, niech będzie zdrów, niech nie znam, nie wiem o tem.

προχαλκέω, wprzód kuć.

προχειλος, 2, ze sterzącami wargami.

προχειμάζω, być wprzód burzliwym.

προχειρίζομαι, brać do ręki, przedsięwziąć, przygotować, τί, tudzież: wprzód wykładać; obrac; wybrać, przeznaczyć, ustanowić, **τινά επί τι, τίτι, πρός** i **επί** τι.

πρόχειρος, 2, pod ręką będący, gotowy, pleonast. z **χερῶν**, żąd: gotów. b) łatwy, biegły, nie nie wart, z inf., i to **τίτι**, dla kogo. Przysł. **ἐκ προχειροῦ**, na miejscu, z łatwoscia; a **προχειρως**, w pogotowiu, skoro, lekkoomyślnie.

προχειροτονέω, wprzód obracać.

πρόχεισμα, τό, wylew.

πρόχειω, wylewać, wyrzucać, przelewać, τί. Med. wylewać się, wypłynąć, runąć.

πρόχνο, ep. przysł. (γόνω) na kolanach, na kłęczkach; szereg; załamując się, bezsilnie.

προχοή, ή, w l. mng. **προχοαί, αί**, wylew, rozlew, ujście, brzeg płokany.

προχοῖδιον, i att. **προχοῖδιον, τό**, i **προχοῖς**, ίδος, ή, zdrobn. **πρόχοος**, ostatnie zapewne: urytnal.

πρόχοος, ή, scgn. **πρόχους** (3 pl. **πρόχοοσι**, 4 p. **τάς πρόχοος**) dzban, kruż, nalewka, koncw, polewaczka.

προχορεύω, chór prowadzić, τί.

πρόχοος, p. **πρόχοος**.

προχόω, p. **προχώννυμι**.

προχόωμαι, wprzód użyć.

προχρίω, pomazać, namaścić, τίτι, czem.

πρόχρονος, 2, z dawnych czasów.

πρόχουσις, ή, wylewanie, **της γής**, odsypywanie.

προχόται, αί, sc. **κρηθαί**. = **ὀβλοχθαι**. 2) wysypki, przedmioty rzucane na cześć mężowi.

προχότης, ó, = **πρόχοος**.

πρόχωμα, τό, odsyp.

πρόχωννυμι, przed czem usypać; odsypać.

προχωρέω, iść naprzód, postępować, sunąć, ruszyć, **πρός τι, εἰς τι**, dalej; mieć powodzenie, udawać się; wypadać pomyślnie. Nieosob. udaje się, można, wolno, τίτι. Tudzież: wzmódz się, urosć, **πράγματα**, rzadko w złem znaczn, nieudawać się.

προχώρησις, ή, postępowanie, iście naprzód.

πρόχωσις, ή, stawianie; wyrzucenie grobli.

προωθέω, pchnąć naprzód, pchnąć, τίτι.

προώλης, es, wprzód zniszczony, nieszcześliwy, zgubiony, **perditus**.

πρόωρος, 2, przedwczesny.

πρόωσις, ή, pchanie naprzód.

πρόωλις, 2, ep. tylko w l. mng. **πρωλέεις**, 3. p. **πρωλέσει**; i ion. **πρωλέεσαι**, w walce postępujący naprzód, awansujący. Rzecz. walczący na przedzie, piesi wojownicy w pierwszych szeregach. (Właśc. w tańcu, w zbroi rej wodzący).

πρόωμα, ή, ion. i staroat. **πρόωμα**, właśc. r. ż. do **πρωμύς**, dom. ναός, żąd **πρόωμα νηός**, tylna część okrętu, rufa okrętu, z dod. l. opuszc. **νηός**. Tam był ster, żąd **ἐν πρ.**, do steru; **κατά πρόωμα νηθεν**, na rufie, po rufie, przy sterze. Przysł. **πρόωμα νηθεν**, z rufy. W ogóle: koniec. **πυρρῖς**.

πρωμνήσιος, 3, do rufy należący; **τά πρωμνήσια**, sc. **δεσμά** l. **σχονία**, liny, któremi rufę do ładu przywieszowano, cumy. **retinacula**.

πρωμνητής, ó, sternik; władca.

πρωμνηθεν, przysł. = **πρόωμα νηθεν**, z tyłu; z gruntu, ze szczytem.

πρωμνός, 3, stp. n.w. **πρωμνός**, ostatni, skrajny, tylny, dolny, **δέρω**, dolny koniec l. wierzchni górny, **γλώσσα**, korzeń języka, **κέρας**, część, która róg do głowy przyrósł; **ὄλην πρόωμα ἐκτάμειν**, drzewo przy korzeniu l. ziemi ściać; **πρωμνός παύδω**, dołem gruby; **πρωμνόν θέναρος**, przegub ręki za dłonią.

πρωμνοῦχος, 2, trzymający tył, rufę okrętu.

πρωμνώρεια, ή, stopa góry.

πρωτανεία, ή, ion. **πρωτανήη**, pryntanija, czas 35 l. 30 dni, w których z kolei jedna z 10 **φολαί** w Atenach, podług losu, w roku sprawami rady kierowała. Żąd, urząd przewodzący z ręki do ręki w pewnych odstępach; n. p. naczelnictwo.

πρωτανείον, τό, ion. **πρωτανήιον**, dom rządowy, ratusz, w każdym mieście greckim, gdzie pryntanowie jadal i gdzie ugaszczano posłów l. zasłużonych obywateli. Tam też było ognisko miasta. Żąd: środek, ognisko, główne siedlisko. 2) w Atenach tak zwal się, sąd. 3) **τά πρωτανεία**, kaucya przed procesem składana przez powoda i obżałowanego, lac. **sacramentum**.

πρωτανεύω, a) mieć pryntanija. b) rządzić, władać, τί, n. p. **την ειρήνην**, prowadzić układy o pokój, t. s. περί **ειρήνης**. Biern. **παρά τινος**, dać się komu powodomac; mieć w kim pana i przewodnika.

πρωτανήη, ή, p. **πρωτανεία**.

πρωτανεύω, εως, ó, ion. **ιος**, pryntan, rządzca, władca, książę. Szereg. 1) w Atenach: a) **οί πρ. ναυκράτων**, rada dodana archontowi. b) komitet rady, t. j. 50 członków **βουλής**, którzy pod przewodnictwem prozesa (**επιστάτης**) kierowali zgromadzeniem ludu. 2) mający dozór nad walką.

πρώ l. (**πρώ**) przysł. att. = **πρῶτι**.

πρωαίτερος, πρωαίτατος, p. **πρῶτος**.

πρωήν, dor. **πρωαν**, przysł. niedawno, **μέχρι οὐ πρ. τε καὶ χθές**, aż do niedawno upłynionego czasu, aż do wczora i onegdaj.

πρωθήβης, ó, i **πρωθήβης**, 3 i 2, w pierwszej młodości, młodzieniec.

πρωθῖ, att. **πρῶ**, przysł. rano, rychło, **πρωθῖ ἐτι της ήμερης**, jeszcze rano za dnia. W ogóle: wcześniej, przedwcześnie. Stp. w. **πρωαίτερον**, n.w. **πρωαίτατα**, wcześniej, bardzo wcześniej l. rano. Tudz. **πρωίτερον** i **πρωίτατα**, **της ὥρας πρωίτερον**, o

wcześniejszej godzinie; *πρωτερον* μέσων νυκτῶν, jeszcze przed północą.

πρῶτα, ἦ, sc. ὄρα, ranek; *πρῶτας*, rankiem.

πρῶτος, att. *πρῶτος*, = *πρῶτος*. Przysł. *πρῶτος*, ἡδὶς τε καὶ πρῶτα, wczora i onegdaj.

πρῶτος i *πρῶτός* *πρῶτος*, 3. ranny, wczesny, ranny, δαίτη *πρῶτη*, ranny zmrok, świt, w ogóle: wczesnie; przysł. *πρῶτων* = *πρῶτι*.

πρωτοπεντετηρίς, ἰδος, ἦ, uroczystość kaprowa, co pięć lat się odbywająca.

πρωκτός, ὄ, pośladek, kupę; kiszka odchodowa.

πρωκτωτηρῶ, oglądać pośladek.

πρῶν, ὄνως, ὄ, 1. l. mng. rozłoż. na *πρῶνως*, (πρῶ) poet. wyskok, wypustek, to co wystaje l. sterczy, pagórek, przylądek, cypel; brzęg.

πρῶξ, ἦ, 2. p. *πρῶξός*, kropla (rosy).

πρῶξος = *πρῶτος*.

πρῶρα, ἦ, ión. i ep. *πρῶρη*, przednia część okrętu, sztaba, νηὺς *πρῶρη*, ἐκ *πρῶρας* *κυσῆρα*, nie-przemysłny; przén. *πρ. βίσιου*, nawa życia. Ztąd przysł. *πρῶραθε(ν)*, z przodu, od sztaby, *τὰ πρ.*, przednie części.

πρωρατῶν, być podsternikiem.

πρωράτης, ὄ, podsternik (oberbootsman).

πρωρός, ὄ, t. c. poprzedzaj.

πρωταγωνιστέω, grać pierwszą rolę.

πρωταγωνιστής, ὄ, pierwszy aktor.

πρωταρχος, 2. zaczynający kolej, najpierwszy.

πρωτεύων, τό, także w 1. mn. a) pierwsza nagroda, dank. b) pierwszeństwo, przewodnictwo.

πρωτεύω, być pierwszym, mieć przodek, być naj-przedniejszym, *τινός*, pomiędzy, *τινί* i *ἐν τινί*, czem, w czem.

πρωτηρότης, ὄ, pierwszy oracz.

πρωτίστος, p. *πρῶτος*.

πρωτοβόλος, *ον*, pierwszy zęby tracący; o koniu; dopiero rozkwitający; a *πρωτόβολος*, 2. pierwszy żałosny.

πρωτογενής, ἔς, pierwotny, pierwotny.

πρωτόγονος, 2. pierwotny; świeżo urządzony; szlachetny; zacny.

πρωτοκουρος, 2. pierwszy raz postrzyżony.

πρωτοκόνος, 2. pierwszy zabijający.

πρωτόμανις, ὄ, ἦ, pierwszy-a, wieszczek-ka.

πρωτομορος, 2. pierwszy umierający.

πρωτοπαγής, ἔς, dopiero co spojony.

πρωτόπειρος, 2. pierwszy raz doświadczający.

πρωτοπήμων, 2. z pierwszej winy wylęgły.

πρωτόπλοος, att. *πρῶτος*. — ὄπλοος, pierwszy raz żeglujący l. prujący morze, *ναῦς*, a *πρωτόπλοος*, odważająca się wypłynąć pierwszy raz na morze miłości.

ρωτόπολις, ὄ, ἦ, pierwszy w państwie.

ρωτοπορεία, ἦ, przednia straż w wojsku.

ρωτόρροξος, 2. zawierający w sobie początek.

ρῶτος, 3. stp. nw. do *πρῶ*, ze stp. nw. *πρῶτι*-*τος*, 3. Dor. *πρῶτος*, 1) pierwszy, najwyższy, najznakomitszy, a *πρῶτιστος*, najpierwszy. Często za przysłów. lub stoi pleonast. przy sł. złożon. z *τρο* — Ztąd *πρῶτη ἀγορή*, na przedzie w zgromadzeniu; *ἐνί τῷ πρῶτῷ*, pierwszemu lepszemu; *τινὸν πρῶτον καθίσταται*, stawia kogo na czele. 2) 2. p., *πρ. τινων*, pomiędzy, pośród, z; *παρὰ τινὸν πρῶτων εἶναι*, u kogo mieć pierwsze miejsce, najlepsze zachowanie. Rzecz. *ὄ* *πρ.*, pierwszy, najznakomitsi, najprzedniejsi, tudzież = *πρῶταχοι*, walczący w pierwszych szeregach. b) *πρῶτων τινος*, początek czego; *πολλῶν πρῶτων τινος δάραξει*, żaluzko przedniem dobrem jest: *πῶτων νομίσ-*

τά, z inf., uchodzi za pierwsze prawo. c) *τὰ πρῶτα*, największe czyny, pierwsza nagroda; *τὰ πρῶτα φέρουθα*, pierwsze zajmować miejsce, grać pierwszą rolę, *φρονῶν ἐς τὰ — πρῶτα οὐκω ἀνήκω*, do szczytu rozumu. Przysł. a) *ἐν τοῖς πρῶτοις*, najwięcej, powszechnie; *ἐς τὰ πρῶτα*, do najwyższego szczytu, głównie. b) *τὴν πρῶτην*, pierwszy raz, naprzód, początkowo, wkrótce; na pierwszy raz; *ἀπὸ (τῆς) πρῶτης*, z góry; *τὸ ἀπὸ τῆς πρῶτης*, to, co najbliższe; *τῆ πρῶτῃ* też: pierwszego dnia. c) *πρῶτον*, *πρῶτα*, podobn. *τὸ πρῶτον*, *τὰ πρῶτα*, po pierwsze, naprzód, pierwszy raz, początkowo, przedwyszystkiem, z początku. Podobn. *πρῶτιστα*, na sam przód, głownie, *τὰ πρ.*, tam naprzód l. na sam przód. Łączy się z 2. p. *πρῶτον χρημάτων πάντων*, przed wszystkim innym, *τὰ πρῶτα* niekiedy bez *ἑών* o osobie; jeden z pierwszych. 2) ze spojń. czasu: *ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ἐπὶ, ὅποτε κτ.*, *δταν, ἐξ ὄ*, skoro tylko, jak skoro.

πρωτοσπῆρος, 2. pierwszy zasiewający, rodzący; a *πρωτόσπορος*, 2. pierworodny.

πρωτοστάτης, ὄ, stojący w pierwszym szeregu, szeregowy, marszałek, żołnierz na skrzydle stojący; *ὄ* *πρ.*, przedni.

πρωτότοκος, 2. pierwszy raz rodzący l. ta, co pierwszy raz rodziła; o krowie; kobiecie, a *πρωτότοκος*, 2. pierworodny.

πρωτοουργός, 2. pierwszy sprawca.

πρωτόχυος, 2. att. *σῆγν*. — *χυος*, z pierwszym mężczyzną (na brodzie).

πταίρω, aor. 1. *ἔπταρα*, kichnąć.

πταίωμα, τό, usterk, uchybienie; szczeg. klęska.

πταίω, fut. *πταίσω*, perf. *ἔπτασμα*, 1) czynn uderzyć, *πρὸς τι*, o co. Przen. a) uchybić, usterknąć. b) potknąć się, mieć niezczęście, doznać klęsk, być pobitym l. zwyciężonym; rozbić się upaść, runąć, zginać, *τί*, w czem, *ἐν ὄ*, t. s., *τινί*, w skutek czego, przez co.

πτάξ, *ακός*, ὄ, ἦ, trwożliwy, bojaźliwy.

πταρμός, ὄ, kichnięcie.

πτάρονμαι, att. zam. *πταίρω*, kichnąć.

πτελέα, ión. *πτελέη*, ἦ, wiąz. *ulmus*.

πτερόνος, 3 i 2. pierwszy; skrzydlaty.

πτερίς, *ιδος*, ἦ, paproć.

πτέρων l. *πτερόν*, ἦ, pięta, przysłow. *τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέραις φερῶν*, rozum mieć w piętach. Przen. tylna część.

πτερόνις, ὄ, ptak jakiś drapieżny.

πτερονομήσος, ὄ, wydrapujący kumpie. *πτερονομήσος*, ὄ, głodzący kumpie, o myszy. *πτερονομήσος*, ὄ, synkożerca.

πτεροδόνητος, 2. poruszany za pomocą skrzydeł l. zagli.

πτεροδεις, *εσσα*, *εν*, skrzydlaty, pierzaty, *τοῖ*, *δύσσοι*, a *ἔπεα*, skrzydlate, nikle, *φογή*, chyża.

πτερόν, 3. pióro, skrzydło, pierze; *πτερά νικάν*, skrzydła zwycięstwa; *ἄλλοτριος πτεροῖς ἀγάλλεσθαι*, w cudze pióra się stroić. Blona skrzydeł nie-doperza; ptak, skrzydłacz. 2) znak wieszczki ptaka, *πιστὸν ἐξ ὀμῶν πτερόν*, prawdziwy przez was dany znak; dola, los, *πόνοσ-πτερόν*, tudzież jak u nas, „skrzydła”, obrona, opieka, dalej o wiosłach i żaglach, niby skrzydłach okrętu. 3) pióropusz, kita szyszaka; strzała.

πτεροπολίος, 2. z pstrzem pierzom, p-tropióry.

πτερορῥεῶω, pierzyć się. Przen. dać się oskubać, wiele stracić.

πτερότης, ἦ, opierzenie, posiadanie piór l. skrzydeł.

πτεροδοίτος. 2. unoszący się, latujący.

περοφόρος, 2. skrzydłonosny, skrzydlaty, φάλα, ptaki; βέλος, Διός, grom. Tudzież: gatunek gonców.
περοφυέω, dostać pierza. *penas gigno*.
περοφυής, *és*, dostający pierze l. skrzydła.
περόω, w pierze l. skrzydła zaopatrzyć. Biern. dostać skrzydła. O okrętach: w wiosła, w żagle zaopatrzyć; *épos éptρωμένον* = *περόων*, tudzież: dać skrzydła duszy, myśłom i t. p.
περογίζω, skrzydłami poruszać.
περόριον, *τό*, zdrobn. *πέροξ*, skrzydełko; ple-twa; blanki.
περοροφόρος, 2. pierze l. skrzydła mający.
περορωώ, oskrzydlić, przyspieszyć.
περορωκής, *és*, przedki jak skrzydło.
περορωτός, 3. mający pierze, pierzasty.
πέροξ, *υγος*, *ή*, pióro, skrzydło. W ogóle ster-cząca l. wisząca część czego, n. p. ucha, klapka; pauncerza, ramię góry, ostrze, brzeszczot miecza, siekiery i t. p.
περόσσουμαι, med. poruszać skrzydła, bić, powie-wać, machać skrzydłami.
πέρωμα, *τό*, pierze.
περώνυμος, 2. od pierza l. skrzydeł nazwany, skrzydlaty.
πέρωσις, *ή*, pierze, opatrzenie w pierze.
περωτός, 3. pierzasty, skrzydlaty, szybki.
πηγνός, 3. i 2. dor. *πανός*, pierzasty, skrzydla-ty; rzecz. ptaki; nikły, lotny, chyży.
πηγής, *ή*, strasznie, przerażenie.
πηγίσις, *ή*, latanie, lot. *volatus*.
πηήσω, aor. 2. *éπτακον*, pf. *éπτηχα*, rzadz. *éπτη-κα*, imiesł. ep. *πεπτηώς* z przech. znac., przera-żać, strachu nabawić, popłoch sprawić; *κέιμηγ πεπτηώς*, przysiadłszy na piętach, siedząc w ku-czki, kucznąwszy. W prrz. znac. stoja i inne czasy; n. p. *áπειλάς πηήσας*, lękając się pogró-żek; *éπτηγας θυμόν*, strach zdjął duszę; *σιγή πηή-ξαιαν άφωνοι*, milczkiem przycupnęli bez głosu; *βωμόν éπτηξέ* έπο, przycupnął pod ołtarzem.
πηγικτός, 3. sposobny do lotu.
πίλον, *τό*, pióro, pipełki, puch, kwap.
πίσω, f. *πίσιω*, perf. pass. *éπισιωα*, jęczmień i inne ziarna z lupin obrać, srotować, potłuc, *τί. πτώω*, *πτοιέω* i *πτοιάω*, spłoszyć, postraszyć, przegnać. Biern. obawiać się, trwożyć się, *φρένες éπτοιήθεν*, éπτοιημένοι φρένας, έρωσι éπτοιήθης, namiętnością być uniesionym; *μεθ' όμύλικας éπτοιήται*, ogląda się niespokojnie za rówieśnika-mi. Biern. być spętany, *εις γυναίκας éπτοιήτο*, próś τι, περί τι, ale έπί τινι, przerażony m być czem.
πτόσις, *ή*, i *πτοιήσις*, przerażenie; namiętność. *πτοια*, *ή*, obawa, lękliwość, ucieczka, trwoga.
πτολεμίζω, *πτολεμιστής*, *πόλεμος*, *πτολιε-θρον*, p. πολ.—
πτολιπόρθης, *πτολιπόρθος*, *πτολιπορθος*, 2. burzący miasta, miastoburca.
πόλις, *ή*, *πόλισμα*, *τό*, p. πολ.
πόρθος, *ό*, pęd, odrósł, gałęź, ramię, latorośl, pęd.
πόυαλο, *τό*, płwociny, sliny.
πόυαλο, *τό*, złożone, zfalowane, *πέπλοτο*, po-dwójnie złożona suknia zwierzechnia.
πόυλος, *ή*, ion. zam. *πέυλος*.
πουετός, 3. złożony, zfalowany.
πόύξ, *ή*, *πυωγός*, późn. form. *πυωχή*, *ή*, 1) faldą; pokład, warstwa blat. 2) parów, jar, dolina.
πούον, *τό*, ep. 2. p. *πούων*, wiejaczka, wiejadło, szufla dla przewiewania, czyszczenia zboża.

πυροτικός, 3. lękliwy, strachliwy.
πύρομαι, strachać się; zatrwożyć się.
πύσω, *τό*, sliny, płwociny.
πύσω, faldować, składać, *έματα*, skrzyżować, opleść; w ogóle: włożyć, *πριν άν τούτι πύσωμαι*, *αλ* płaszcz ten włożę. 2) Med. zgiąć się.
πυχή, *ή*, p. *πύξ*.
πυωδής, *és*, faldzisty, z wielu warstwami.
πύω, f. *πύσω*, pf. pass. *έπυσωμαι*, pławać, wy-pluć, *άίμα*, wyrzucić. Przenosi. odepchnąć, gar-dzić, *προσωπο*, wstręć, wstręć swój minami dać poznać, *έξ τόν κόλπον πύειν*, splunąć za pazuchę, w łono, aby odwrócić czary.
πυωκάς, *άδος*, *ή*, r. ż. do *πύξ*, lękliwy, bojaźli-wy, pierzchliwy.
πύωμα, *τό*, upadek, runięcie, *πύωματα πίπτειν*, doznać upadku, upaść, nieszczęście, klęska, szwank, 2) trup, ciało; upadający.
πύξ, *πυωκός*, *ό*, *ή*, pierzchliwy; lękliwy, zbieg.
πύωμος, 2. poległy, zabity.
πύωσις, *ή*, upadanie. 2) w gram. przypadek.
πυωσάξω, poet. za *πύσω*, być w trwodze, z trwogi ukrywać się l. uciec.
πύσω, nprzech. lękać się, przycupnąć z trwogi, ze strachu uciec, *όπό τινι*, przed kim, *εις τι*, że, *δολαδ*. 2) jak żebrak zginać się, Od. 17, 227, a *άλλοτριος οικους πύσωσιν*, żebrząc chodzić po cudzych domach. Z 4 p. lękać się czego i ucie-kać: w prozie: upaść, przycupnąć.
πυωξία, *ή*, ion. *πυωχήη*, *ή*, żebrauc: nędza, kij żebracki, żebractwo.
πυωξώω, żebrać, *ανά, κατά τι*, po; z 4 p. wyże-brać, o jałmużnę prosić, nagabywać.
πυωξικός, 3. żebracki, żebraczy.
πυωξιμούσος, *ό*, żebracki poeta.
πυωχοποιός, 2. przywodzący do żebractwa.
πυωχός, 3 i 2. właśc. zgietny, pochylony; a) że-brzący, biedny, z *άνήρ*, l. bez tego, żebrak. b) żebraczy, żebracki, uzębany, *διαίτα*, chleb że-bracki. Stp. w *πυωχίτερος*.
πύα, *ή*, t. c. *ποιή*.
πυανεφία, *ή*, sc. *έορτή*, zw. *τά πυανεφια*, sc *ίερά*, uroczystość w Atenach na cześć Apollona w miesiacu Pyanepsyon.
πυγαίος, 3. kuprowy, *τό π άχρον*, kuper ptaków
πυγαλγής, *és*, mający ból na pośladku.
πύγαργος, *ό*, *ή*, gatunek orla z białym kuprom
 2) gatunek antylopy z białym zadem.
πυγή, *ή*, zad, pośladek. (u Arystof. *Scyta* mówi *τό πυγή*), 4 p. u Arystof. *πύγα*. 2) najdlusza część, *άλλεσθαι προς πυγήν*, starodawny taniec ludodemofickich dzieł.
πυγηδόν, przysł. ze zwróconym zadem.
πυγηδον, *τό*, zdrobn. zadek chudy, mały.
πυγίζω, w zad uderzyć, wszeteczństwa przeci-wnego naturze się dopuścić.
πύγμα, *τό*, nierząd przeciwny przyrodzeniu.
πυγμαχία, *ή*, walka na pięści, na kulaki.
πυγμαχος, *ό*, walczący na pięści, kulacznik.
πυγμαή, *ή*, 1) pięść, *πυγμαή νικήσαντα*, zwyciężył w kulakowej walce; t. s. *πυγμαή νικάν*.
πυγολαμπάς, *άδος*, *ή*, i *πυγολαμπής*, *ιδος*, *ή*, świetlik, błyszczak, świętojański robaczek, ogniczek.
πυγοστόλος, 2. zdobyjący zad l. tył.
πυγοσίος, 3. poet. łokciowy.
πυών, *άνος*, *ή*, łokieć, zwykle jako miara = 20 *δακτύλο*: l. $\frac{4}{5}$ *πήχυς*.
πύωλος, *ή*, koryto, wanna, złób; trumna
πυωλώδης, *és*, złobiony, złobkowaty.

ποετία, ἡ, zwarzone mleko z żołądka ssących, przeżuwiających zwierząt.

πυθαϊστής, ὁ, radcający się wyroczni delickiej.

πυθαῖος, ὁ, = ὁ τῆ Πόθια ἀδών, wygrający na flicie walkę pytyjskiego Apollona ze smokiem Pyto. [skich.]

πυθιονίκης, ὁ, zwycięzca w igrzyskach pytyjskich.
πυθίην, ἐνος, ὁ, głębia, dno; noga trójnoga, podnoże, podstawa; węgar, podwój, odedrzwii; korzeń drzewa, ἐλαίης, w ogóle: pień; w arytmetyce: pierwiastek, ἐπίτροπος, liczba zawierająca pierwiastek i jeszcze jedną trzecią.

πυθόκραντος, 2. potwierdzony przez bogą pytyjskiego, przez wyrocznię przeznaczony.

πυθόμαντις, ὁ, wieszczek pytyjski, prorok.

πυθόχορηστος, 2. przepowiedziany przez wyrocznię pytyjską.

πύθω, fut. πύσω, w zgniliznę obrócić, skazić, biern. zgnić, zbótwieć, skazić się.

πύκα, ep. przysł. do πυκός = πυκνός, gęsto, ściśle, przen. starannie, rozumnie, mądrze.

πυκάζω, 1) ściśnięć, zgęścić, mocno przywiązać, ściśnąć, zewrzeć, τινά b) gęsto pokryć, zakryć, ukryć, τινά 1. τι, i to τινί, czem, w co. Biern. ἕρος πυκασμένον, gęsto lasem pokryte góry; δόμα, zamknąć. c) ogarnąć, pokryć, ἄχος φρένας, zobacz przy w co dobrze, a νόον πυκασμένος, rozumny, rozważny. 2) nprz. okryć się, τινί, czem.

πυκμηθής, ἐς, rozważny, obaczny, rozumny

πυκνός, p πυκνός.

πυκνόφρων, ονος, rozważny.

πυκνότης, = πυκνότης, zbierający się w πύθω

πυκνόκαρπος, 2. z gęstym, mnogim owocem.

πυκνοκίνδυνος, 2. często narażający się na niebezpieczeństwo.

πυκνόπτερος, 2. gromadnie latający, mnogi.

πυκνός, poet. **πυκνός**, 3. 1) gęsty, gruby, mocny, silny, ścisły, ściśnięty, gestopiory, szczerlinie zamknięty, dobrze schowany, częsty, liczny, mnogi, λέχος, z kilku koldrami 1. derami: βέλεια, λάες, gęsto rzucane: φάλαγξ, zwarta, ścisła. 2) w ogóle: dzielny, mocny, wielki, a o umyśle: rozważny, mądry, roztropny, obaczny. Rzecz. πυκνοί, ostrożni ludzie. Przysłówkowo używają się: πυκνόν, πυκνά, πυκνών, πυκνιά, a właśc. przysł. **πυκνῶς**, **πυκνῶς**, szczerlinie, mocno, silnie, często, gęsto, rozważnie, roztropnie, mądrze, bardzo. W muzyce τὸ πυκνόν, częste podawanie tonu jednego.

πυκνόπικτος, 2. gęsto nakrapiany, pstrokaty.

πυκνότης, ἡ, gęstość, ściśłość, częstość, mnogość, jedność; o mówcy: zwiezłość; w ogóle: rozważa, mądrość.

πυκνόφυλλος, 2. gęstoliści.

πυκνώω, zgęścić, ściśnąć, gęsto 1. ściśle stawić, umocnić, hartować. Biern. zgęścić, stwardniać, πνεύματα πυκνωμένωφ, jednym tchem: zapchać, a πάντα τρόπον σωτῶν στρόβη: πυκνώσας, bierz się w kupę i doświadczyć wszelkich środków.

πυκνωμα, τό, odzienie; szyc bojowy; w muzyce = τὸ πυκνόν.

πυκνώσις, ἡ, zgęszczenie, ściśnięcie. 2) = πυκνότης.

πυκνώω, ćwiczyć się w kulakowaniu; walczyć na pięści.

πυκνότης, ὁ, kulacznik.

πυκνότης, 3. dotyczący kulacznika; πυκνότης γερόμενος, zręczny kulacznik; ἡ πυκνότης, sztuka walczenia na pięści.

πυκνότης, ἡ, zwierz nieznan, podobno: bóbr. 2) tablica do pisania.

πυλαγόρας, ὁ, mówca na zgromadzenie Amfiktyonów do Pylaj w wysłany; poseł do Amfiktyońskiego sejm.

πυλαγορέω, być posłem na sejm Amfiktyonów.

πυλαγορός, ὁ, = πυλαγόρας.

πυλαίος, ἡ, r. z. do πύλαιος. 1) sc. σύννοδος, zgromadzenie jesienne Amfiktyonów w Pylaj lub w bliskości Pylotów; zgromadzenie Amfiktyonów w ogóle. 2) prawo wysyłania posłów na to zgromadzenie, uczestnictwo w związku Amfiktyońskim. 3) miejsce zgromadzenia samo.

πυλαϊκός, 3. śmieszny, ucieśzny.

πύλαιος, 3. 1) bramny, wrotny. 2) dotyczący zgromadzenia Amfiktyonów. 3) ucieśzny, εκ πυλαίας, ucieśznie.

πυλόχοος = πυλοχός.

πυλόρητης, ὁ, odzwierny, wrotny.

πυλάτης, ἴδος, ἡ, osobl. r. z. do πύλαιος.

πυλαωρός, ὁ, ep. odzwierny, wrotny.

πύλη, ἡ, brama; miasto, domu; drzwi pokoju, podwoje; przen. skrzydła, części; zwykle w l. mng., wrota, wstęp, przejście, otwór, wąwóz, węzina, szlak. [ny.]

πυλόδοκος, ὁ, czekający przy drzwiach; odzwier-pυλίς. ἴδος, ἡ, zdrobn. drzewiczki, furka.

πύλος, ὁ, = πύλη, drzwi, brama. (?)

πυλορούς, ὁ, odzwierny.

πυλοχός, 2. mający bramy, strzegący bram.

πύλω, w bramy 1. drzwi zobaczyć.

πύλωμα, τό, zamknięcie za pomocą bramy, brama. **πύλων**, ὄνος, ὁ, brama; dom, wieża nad bramą; przysionek, porok, drzwi wielkie świątyni albo pałacu, facyata domu, przedpokój.

πυλωρέω, być odzwiernym, stróżem.

πυλωρός, ὁ, ἡ, ioin. **πυλουρός**, p. **πυλαωρός**.

πύρατος, 3. poet. ostatni, skrajny, końcowy, ἐν πυράτω, przy końcu. R. n. πύρατον 1. πύματα, jako przysłowki, nakoniec, a z ὅστων 1. ὅστωτα i słow., po raz ostatni, ostatecznie: ὅ τι πύρατον, najstraszniej, do kresu ostateczności.

πυρῶναι, poet. **πυρῶναι**, aor. ep. opt. πεπύρωτο, imperf. ioin. πύρω, pf. πέπρωσαι, 2 sing. ep. πέπρωσαι zam. πέπρωσαι, 1ier. med. dowiadywać się, obznac się, wywiadywać się, popytać, pytać, badać, wybadać, τί, τινά, τινός, περί, ὅπερ, παρά τινος, kogo, u kogo, 1. z nastp. εἰ (czy), ὅπως, i t. p. 2) dostrzedz, usłyszeć, odebrać wiadomość, wynaleść, zamiarkować, słyszeć; tu czas terażni. = często przesł., mieć wiadomość 1. zawiadomienie, wiedzieć: πυρῶναι, wiedząc; τί, τινά, τινός, co, od kogo; μετὰ Τρώεσσιν ἄρηα, zamiarkowali, że jest z Trojanami, τινός, z Imiesł., że. 1. z Acc. c. inf., ὅτι, ἴνα, gdzie, 1. ze zdani. pyt. zależn.

πύξ, przysł. w pięści, pięścią; πύξ ἐνίχησα, w walce na kulaki; πύξ ἀγαθός, dzielny kulacznik. Ztąd jakby rzecz. nieodm. πύξ τε πυλαισμοσύνη τε, πύξ πατάσσειν i t. p. kulakiem uderzyć, kulakować.

πύξινος, 3. z bukszpanowego drzewa.

πύξιον, τό, zdrobn., tablica bukszpanowa.

πύξίς, ἴδος, ἡ, puszka z bukszpanowego drzewa.

πύξος, ἡ, bukszpan, drzewo.

πυοσιθής, ἐς, ropiasty.

πύον, τό, ropa, otok

πύος, ὁ, pierwsze mleko matek. **colostrum**, **colostra**; siara, młodziwo.

πύος, ἡ, = πυρός.

πύωω, zrupić.

πομπήξ i **ποπάξ**, okrzyk zdumienia, zdziwmu, do dyabła! ej do tysiąc! dalipan! daj go katu!

πῶρ, **τό**, gen. πῶρός, w l. mng. τὰ πῶρά, τοῖς πῶροῖς, ogień; πῶρος καὶ ἕδατος εἶργειν τινά, wywolać, wykląć; ἐν πῶρι γίνεσθαι, splonąć, prójsć z dymem; πῶρι θερμῶ, na rozpalone węgle; ἐκ πῶρός αἰθόμενοι, z płomienia, t. j. z wielkiego niebezpieczeństwa. Ogień jako symbol zniszczenia, gwałtowności; π. Ἀήμιον, silny, trawiący ogień; ogień ofiarny, πῶρός ἑοχάρα, ogniska; θεῖον, δῖον, κεραῖον, ἀσπράτῃρον, gromowy ogień, piorunny grom; o blasku gwiazd; εἶδιον, ogień pochodni przy wtorze okrzyków εἶδι, ἀνηκέστω πῶρι, nieuleczona gorączka; tudzież: głownia, podpały; τὰ π. ogniska obozowe.

πῶρά, ion. **πῶρή**, **ή**, a) stós do palenia ciał. b) ognisko ofiarne, oltarz całopalny, tudzież: ogień palący się na nim. c) masa ognista, ognie.

πῶράρα, **ή**, kleszcze do ognia.

πῶραιδοί, **οἱ**, czciciele ognia w Persyi. Świątynia ich **πῶραιθῖον**, **τό**.

πῶραιθουσα, **ή**, część pieca garncarskiego.

πῶραιθω, ognisko obozowe rozniecić.

πῶρακτέω, w ogniu obracać, hartować: zapalić. T. s. **πῶρακτώ**.

πῶραμητός, **ὁ**, sprzęt pszenicy i czas sprzętu.

πῶραμῖδος, nadać kształt piramidy.

πῶραμῖς, **ἰδος**, **ή**, piramida.

πῶραμοσιδής, **ές**, podobny do piramidy.

πῶραμοῦς, **ὁ**, segn. z **πῶραμοῖς**, płacek z prażonej pszenicy i miodu.

πῶραυγής, **ές**, ognistego blasku.

πῶραύστης, **ὁ**, mól.

πῶρηθῶν, przysł. na kształt wieży, w zwartych czworobocznych oddziałach.

πῶρηθῶς, zamknąć kogo we wieżach lub warowniach. Biern. być obleżonym.

πῶρηθῖον, **τό**, zdrobn. wieżyczka. T. s. **πῶρηθῖον**, **τό**.

πῶρηγος, 3. dotyczący baszt i miasta.

πῶροδῆκτος, 2. burzący wieże i baszty.

πῶρογομαχέω, napaść na wieżę, oblegać ją.

πῶρός, **ὁ**, i) wieża, baszta na murach miasta; w ogóle: warownia, zamek, zasłona, przedmurze, przedpiersi; także o ludziach: mur, przedmurze b) wieża obleżnicza. c) tylne zabudowanie z wieżą, pobyt czeladzi żuńskiej czyli fraucymeru. 2) sztyk zwarty wojska, kolumna.

πῶροδῆχος, **ὁ**, dźwigająca wieżę belka na okręcie wojennym.

πῶροφορέω, dźwigać wieżę l. wieżę.

πῶροφόρος, 2. dźwigający wieżę.

πῶροφύλαξ, **ακος**, **ὁ**, stróż na wieży.

πῶρογῶ, umocnić, obwarować, τί, τινί, czem. 2) napiętrzyć, do nieba podnosić, wielbić, τί. Biern. dumnie się wynosić, wychwalać się.

πῶροδῆτης, **ές**, podobny do wieży, wysoki.

πῶρογῶμα, **τό**, wieża.

πῶρογῶτης, **ἰδος**, **ή**, r. ż. do **πῶρογῶτός**, wieżycowaty.

πῶροδῆτης, **ές**, palący się w ogniu.

πῶρεθῶν, **τό**, ion. **πῶρήθῶν**, w l. mng. krzesiwo, patyczki pocierane o siebie do skrzesczenia ognia. *igniarium*.

πῶρεσσω, att. — **ττω**, mieć febrę l. gorączkę. T. s. **πῶρεσταιω**.

πῶρετός, **ὁ**, gorączka, zar. febra.

πῶρεστικῆ, **ή**, **θήρα**, łowienie ryb nocą przy blasku pochodni.

πῶρεῶν, ogień rozniecić, rozpalić

πῶρή, **ή**, ion. i ep. zam. **πῶρά**

πῶρήθῶν, p. **πῶρεθῶν**.

πῶρηγῶν, **ήγος**, **ὁ**, pestka. *nucleus*.

πῶρηγῶδης, **ές**, pestkowy.

πῶρηγῶρος, poet. zam. **πῶροφόρος**.

πῶρία, **ή**, parowa łaźnia (sucha), sucha wanna 2) — **πῶρεστικῆ**.

πῶρίαμα, **τό**, sucha wanna, łaźnia parowa.

πῶρίατή, **ή**, młodziwo, siara. p. **πῶος**.

πῶριατήριον, **τό**, parowa łaźnia (miejsce).

πῶρηγενεθής, **ὁ**, i **πῶρηγενής**, **ές**, z ognia l. w ogniu urodzony.

πῶρηγόνος, 2. zapalający, wzniecający ogień.

πῶριδαιπος, 2. strawiony przez ogień.

πῶριδθῶν, **τό**, zdrobn. **πῶρ**, ogieniaszek.

πῶρηκῆς, **ές**, z rozpalonym końcem, grotem, w ogniu rozpalony i hartowany.

πῶρικαυστός, 2. w ogniu palony, hartowany. T. s. **πῶρικαυτός**, 2.

πῶριλήπτος, 2. zajęty przez ogień, żywiący w sobie ogień.

πῶριμανέω, łatwo się zajmować, zapalić, płomieniem buchnąć.

πῶριμαχος, 2. ogniotrwały.

πῶριμος, 3. ogniowy, oguisty.

πῶριμος, **πῶριμος**, **πῶριμνος**, pszeniczny.

πῶριπνος, segn. **πῶριπνους**, **ων**, ogniem ziejący

πῶρισμῶραγος, 2. trzeszczący, huczący w ogniu.

πῶριστακτος, 2. ogniem kapiący, ociekający.

πῶριτής, **ὁ**, r. ż. **πῶριτης**, ogniowy.

πῶριφαιτος, 2. strawiony ogniem.

πῶριφλεγής, **ές**, palący się w ogniu l. od ognia

πῶριφλεγῶν, **ὁ**, t. c. poprzedz.

πῶριφλεκτος, 2. z ogniem l. w ogniu strawiony; ogniasty.

πῶριχρῶς, **ὁ**, **ή**, koloru ognia.

πῶρακάη, **ή**, ep. i ion. **πῶρακάη**, stós, do palenia ciał; ogień, pożar.

πῶρακος, **ὁ**, wieszczący z ognia ofiarne.

πῶρακοῖς, 3. jadalny, śniedny, dojrzaly. Podług innych: żółty.

πῶριον, **τό**, skrót. z **πῶριον**, pszeniczny chleb.

πῶροβόλος, 2. miotający ogień; tὰ πῶροβόλα, pociski zapalne.

πῶροειδής, **ές**, podobny do ognia, głowni, jasne się palący, ogniasty.

πῶρομανία, **ή**, wieszczenie z ognia.

πῶροπωλέω, przedawać pszenicę, handlować nią.

πῶρορραγής, **ές**, w ogniu pękający.

πῶρός, **ὁ**, pszenica, tudzież w l. mng.

πῶροφόρος, 2. rodzący pszenicę, pszeniczny.

πῶροῶ, palić, spalić, τί, biern. zając się.

πῶραλαμῶμαι, własc. ogniem się bawić, niszczyć; figle płać, broić.

πῶροκάματος, 2. ognisto rzucony; jak ogień przedko skutkujący; chytry.

πῶροπνοος, 2. t. c. **πῶριπνοος**.

πῶροπολέω, zapalać, rozniecać i podsycać ogień, **ἀνθρακας**, rozniecać; **πόλιω**, ogniem zniszczyć, palić.

πῶροπόλημα, **τό**, ognisko; to, co ogniem zniszczono.

πῶροπόλος, 2. bawiący w ogniu; ogniem niszczący.

πῶροβόω, być czerwonym jak ogień.

πῶροράκης, **ὁ**, czerwonawy.

πῶροραλῖς, **ἰδος**, **ή**, ptak jakiś czerwonawy.

πῶρορίχη, sc. **ἔρχησις**, taniec w zbroi.

πῶρορίχῶς, w zbroi tańcować.

πῶρορίχως, **ων**, dotyczący tańca w zbroi; **πῶος**, stopa z dwóch krótkich złożona, a używana w tańcu owym.

πῶρορίχιστής, **ὁ**, tańczący w zbroi.

πόρριχος, dor. = πορρός.

πορρόθριξ, τριχος, czerwonołoso.

πορροσίτης, ó, dybiący na złotowłosych chlępców.

πορρός, dor. i poet. porós, ognistej koloru, czerwonaawy, złotowłosy, płowiy.

πορρότης, ή, ognisty, czerwonaawy kolor.

πορρότριχος, 2. p. πορρόθριξ.

πορροίω, nadać ognisty kolor, rozpalic, zrumienic.

πορροσία, ή, przez ogniste znaki lub pochodnie podana wiadomość.

πορροσύω, dać wiadomość przez znaki ogniste; dać znak, π. κραυγήν ἀγώνος, krzykiem dać znak o walce. Ztąd: rozpalic, rozniecić, σέλας, przén. ἐχθραν.

πορροσώροτος, 2. z ognistym płowiy.

πορρονώτος, 2. z czerwonaawym grzbietem.

πορρός, ó, głównia; podpalka, pochodnia; znak ognisty, ogniogory, ἐς πορρόν τινα (τοῦτον) ἀποπέμπω, jak na fanal spoglądać na niego.

πορρός, p. πορρός.

πορροφόρος, 2. wyzajacy ognie, zapalny.

πορροφώω, zapalic, rozjaśnić, oswiecić.

πορροφώης, es, do główi podobny.

πορροφός, ó, stróż dajacy znak ogniem.

πορροφώω, ogień, pochodnie nosic.

πορροφόρος, 2. ognionośny, κραωνός, w wojsku Spartanskim zwal się tak kapłan, który podsycal wieczny ogień oliwny; ztąd εἶδει δὲ μηδὲ πορροφώρον περιγενοῦσθαι, nawet i ten święty człowiek nie miał ujść, t. j. ani noga ujść nie miała (o klęsce).

U maszynie miotającej ogień na okręty nieprzyjacielskie, zapalny, ὀστρά, a ἀγγεῖον, naczynie zawierające materiał palny.

πορροφώης, es, p. πορροφώης.

πορροφός, 2. ognisty.

πορροφός, 3. ognisty, ognistego blasku.

πόρρω, τό, pytanie.

πορροίωμαι = πορροίωμαι.

πόρρωσις, ή, = πόρρωσις, pytanie, badanie, ὅπερ τινος, ἐν τῇ π., przy badaniu. 2) to co wybadano, wiadomość, πόρρωσις, κατὰ πόρρωσις, w skutek wiadomości,

po odebraniu wiadomości, τιμός, o czym.

πόρρωσις, ή, siara, młodziwo.

πόρρωσις, ion. κω, enklit. part., jeszcze, kiedy, zwykle z negacyą lub w zd. pyt. przecz.

πόρρω, pyt. gdzie? jak? πορρωδο.

πόρρωσις, ὄνος, ó, zarost brody, broda, πόρρωσις καθέλουσι, zapuscic. przén. π. φλογός, ogon ognisty.

πόρρωσις, ó, brodaty.

πόρρωσις, τό, brodka.

πορρονοτροφέω, brode zapusczać.

πορρονοτροφέα, ή, zapusczenie brody.

πορροσία, ή, chowanie żrebiąt.

πορροσίωσις, ή, okroczenie, ujeżdżenie żrebaka.

πορροσίω, ujeżdżać konia, żrebie.

πορροσίω, impf. częstotl. πορροσίωσκε, i med. ep. πορροσίωσκετο, praes. med. 2. ep. πορροσίω zam. πορροσίωται,

part. ion. też πορροσίωμενος (πέλω), obcować, 1)

Czynn. i biern. wystawic na sprzedaż, sprzedawać, zamienic towar na towar, τί, τινά i to τιμός, za co, πολλοῦ, πλείονος, drogo, drożej, τιμιώτερον ὀβολῶν, o obolos w cenie postąpić, więcej żądać. Biern. τὰ πορροσίωμενα, towary. 2) Med. ep. często dokąd przychodzić, odwiedzać, obcować, przejeżdżać się.

πορροσίω, ó, sprzedający, przekupnik.

πορροσίωσις, ή, przedawanie.

πορροσίωσιον, τό, miejsce; gdzie towary przedają, sklep, skład. 2) miejsce, gdzie πορροσίωται zgromadzą się, aby publiczne dochody wydzierżawic i ściągac.

πορροσίωσις, ó, 1) przekupnik. 2) wydzierżawiający, w Atenach 10, którzy dochody, podatki państwa najwięcej dajacemu wydzierżawiali.

πορροσίωσις, 3. sprzedający, τιμός.

πορροσίωσις, 3. żrebiecy. Przen. = παρθενοίος.

πορροσίω, τό, 1) drobny. πόρρωσις. 2) błona żrebie w żywocie otaczająca.

πορροσίωσις, ujeżdżać, dresowac żrebie.

πορροσίωσις, ó, ujeżdżający żrebie.

πόρρωσις, ó i ή, żrebie, młody koń; w ogóle, młody zwierz; tudzież: dziewica, młodzieniec.

πόρρωσις, τό, pokrywa, wieko.

πόρρωσις, τό, (πίνακ), napój, hanst. πορρω.

πορροσίω, nakryć, zaopatrzyć we wieko i pokrywkę.

πόρρωσις, wiaśc. gdzie przobóg? ztąd w wyrażeniu żywego zaprzeczenia: wcale nie.

πόρρωσις, zwykle z negacyą, ὁ πόρρωσις, ὁδὲ πόρρωσις, jeszcze nigdy; bez negacyi: kiedy.

πόρρωσις, p. πόρρωσις.

πόρρωσις, 2. z tufu; λίθος, tuf. dzierzawisty kamien.

πόρρωσις, ó, tuf; tudzież: topieniec, naciec, skałaktyt. 2) każdego rodzaju życia stwardnienie, ustrzał.

πορροσίω, skamienic, znieczulic; biern. skamienic, stwardniec.

πορροσίωσις, ή, stwardnialość.

πόρρωσις, ion. κως, przysł., jak? jakim sposobem? czemu? πώς νύν, jakże teraz? πώς ὁβ; czemu nie?

jakże nie? oczywiście: καὶ πώς; i jak? jakżeby to być mogło? t. j. niepodobno; πώς ἂν z Opt. życzenie stanowcze, obym.

πόρρωσις, ion. κως, enklit. part. jakimś sposobem, jakoś, nieco, prawie, nieledwie, przypadkiem, w ogóle. ὁδὲ πώς, tak prawie, τεχνικῶς πώς, jakoś misternie l. zręcznie; ὁ μὲν πώς, żądają miarą.

πορροσίωμαι, ep. = πέτομαι, lecieć, padać.

πόρρωσις, τό, lot. volatus.

πόρρωσις, es, τό, trzoda (owiec); 1. pl. πόρρωσις, 3. p. πόρρωσις, z dod. ὄτων l. μῆλων. greca.

πόρρωσις, ὄνος, ó, tudzież πόρρωσις i πόρρωσις, jakiś ptak wodny.

P.

P, p, ράω, 17-ta głoska alfabetu greckiego; jako znak liczb, ρ' = 100, ρ = 100000.

ρα, enklitycz. partyk. ep. zam. ἄρα, przed samogłoską.

ρά, zam. ῥάδιον.

ραββί, ó, mistrz, tytuł żydowskich nauczycieli zakonu.

ραββέω, i Med., łowic i łapać na wędę.

ραββίτζω, uderzć różgą, kijem.

ραββίον, τό, zdrobn. różeczka, pręcik. 2) sztyft żelazny malarzy do wypalania wosku w enkaustycznych malowidłach.

ραββόμαχία, ή, walka na pręty, palcaty.

ραββόνομέω, być sędzią walki.

ραββόνόμος, 2. dzierzający laskę (jako sędzia); szczeg. liktor rzymski; sędzia walki.

ράβδος, ó, 1) różgą, pręt, laska, pręt czarodziejski, wędą. 2) laska sędziowska. 3) kij, różgą do bicia

4) drzewce oszczepu. 5) αἱ ῥάβδοι, różg liktorskich pęki. 6) pas, II. 12, 297., na niebie.

ραβδουχέω, mieć różgę, pręt, laskę. Mod. kazać przed sobą nosić różg pęki, fasces, o Westalkach. **ραβδουχία**, ή, trzymanie l. noszenie różgi, laski; szczeg. prawo urzędników nosić laski lub mieć liktorów; urząd liktora, ceklarza.

ραβδούχος, ó, noszący różgę l. pęk różg l. laskę. 1) sędziowie igryzysk gimnicznych. 2) sługa polityczny. 3) w Rzymie: liktorowie, ceklarze.

ραβδοφόρος, ó, t. c. poprzedzaj.

ράβδωσις, ή, złobkowanie, κίστος. *strata*.

ραβδωτός, 3. 1) z różg spleciony. 2) pregowaty, w paski (wzdłuż).

ραγάς, áδος, ή, szczelina, przerwa; przepaść.

ραγδαίος, 3. gwałtowny, namiętny.

ραγδον, przysł. kawalami; gwałtownie.

ραγιζώ, zbierać winogrona.

ραδιάνκη, ή, perska nazwa czarnego, śmierdzącego oleju ziemnego.

ραδινός, 3. colsk. **ραδινός**, smagły, wysmukły, gibki, giętki, ruchliwy, zgrabny.

ράδεις, κος, ή, galaz, różga, pręt.

ράδιος, 3 i 2. ep. i ion. **ρήδιος**, 3. stp. wyższ. **ράων**, 2. ion. **ρήτερος**, stp. n.w. **ράτος**, 3. isz.

ρήστος i **ρήτατος**, łatwy, nietrudny, wygodny, a osob. skłonny, łatwy, *τινί*, dla kogo, *εἰς τι*, do czego, l. z inf. Przysł. **ράδιον**, **ραδίως**, ion. **ρήδιως**, ep. **ρέα**, **ρέια**, Stp. w. **ρήον**, n.w. **ράστα**, łatwo, snadno, lekko, lekkomyślnie, obojętnie, lagodnie.

ραδιουργέω, z łatwością zrobić; lekkomyślnie *πολιτεύεσθαι*, *κίσειν* *ἀγέμεν* *δοκ* *εουσι*, gnusnąć, *ζυγ* wygodnie, *τί*, n. p. *τὰ μέγιστα*, największych lekkomyślności dopuścić się.

ραδιουργημα, τό, czyn lekkomyślny.

ραδιουργία, ή, 1) łatwość w działaniu. 2) wygoda, lenistwo, miękkość, gnuśność, lekkomyślność. 3) złość, oszukaństwo, fałszowanie, złośliwość.

ραδιουργός, 2. łatwy, obrotny; lekkomyślny, niedbały, gnuśny; złośliwy. Przysł. — **ῥώος**, stp. w. — *ῥότερον*, lekkomyślnie, nagannie.

ραδιούργη, ή, *κροπία*; przen. *κονίης*, ziarno, pyłek.

ραδιούργω, uderzyć w zad i pagnąć.

ραδιουέω, być lekkomyślnym, niedbałym, żyć bez troski, gnuśnić, rozkoszy oddawać się; nie dbać o co, *περὶ* *τινός*.

ραδιουμία, ή, lekkomyślność, niedbalsłość, obojętność, lenistwo, gnuśność, **ραδιουμία** i *ἀπό* **ραδιουμίας**, obojętnie; tudzież: ubieganie się za rozkoszami, rozrywka. *λόγου*, lekkomyślna mowa.

ράδιμος, 2. z lekkim sercem, beztroski, gnuśny, lekkomyślny, powolny. Rzecz. *τὰ* *ρ.*, obojętność, *τὰ* **ραδιουμότητα**, największa wygoda. Przysł. **ραδίουμος**, stp. w. **ραδίουμωτος**, bez troski, niedbale.

ράδισω, stać się cięższym, doznać ulgi, o chorych, przychodzić do siebie, wracać do sił; tudzież o c. orobie, folgować, zmniejszyć się, i: wypoczywać po trudach.

ραίνω, aor. 1. imp. ep. **ράσσατε**, 3. pl. pf. pass. ion. **ἐράδαται**, plspqf. **ἐράδατο**, pokropić, spryskać, posypać, *τί*, *co*, i *το* *τινί*, *czem*. Rzecz. *τὰ* **ραίνόμενα**, wirydarze.

ραιστήρ, ήρος, ó, młot. *malleus*.

ράιστος, t. c. **ρήστος**, p. **ράδιος**.

ράϊω, fut. inf. ep. **ραίσσόμενα**, aor. 1. biern. **ἐράϊσθη**, rozbić, roztluc, zlamać, stłuc, zdurżogtać, szczeg. dać się rozbić komu. *τί*, *τινά*. Biern.

rozbić, się, pęknąć, rozprysnąć się, pograżyć się w zagładzie; **ραϊούμενο**, gdy się rozbił; *τινί*, komu. Przen. być dręczonym, dokuczano mi.

ράϊον, τό, zdrobn. **ράϊκος**.

ραϊκουσφραπτάτης, ó, zzywający gałgany (o lichym poecie).

ραϊκόντουτος, 2. obszarpany, obdarty.

ράκος, τό, rozdarta szata, gałgan, lachman, płat, kawał, strzęp. 2) zmarszczki twarzy, szczałek, reszka, szmat, świstek.

ράκω, rozedrzeć, zmarszczyć. Biern. obszarpać się, zmarszczyć się.

ράκωρια, τό, gałgany, płaty.

ράμα, τό, to, czem się pryska? 2)

ράμμα, τό, zszyte, zlatane; nić.

ράμνος, ή, gatunek cierniowego krzaka.

ράμφη, ή, krzywy szylet, nóż jak dziób zzięty

ράμφος, τό, (krzywy) dziób. *rostrum*.

ρανίς, ίδος, ή, kropła.

ρανήριος, 3. do skrapiania należący, *πέδον*, krewia

zbrzyzgany.

ρανίζω, skropić.

ρανισμός, ó, skropienie.

ράσις, ή, **ραγός**, jagoda winna, winogrono.

ραπίσω, uderzyć kijem, różgą, biczować, *τινά*,

ἐπὶ *τινός*.

ράπιμος, τό, uderzenie różgą l. ręką, policzek.

ραπτός, 3. zszyty, zlatany; przesywany, haftowany, cerowany, pikowany, *τὸ* *ρ.*, kobierzec stępnowany.

ράπτω, aor. 1. ep. **ράψα** zam. **ἐράψα**, 1) zeszyć, spoić, zlatać, haftować, przesywać, wszywać. 2) przenie. *ἀκμας*, *εὐριζο* *κνωωα*, *κατα* *τιν*. **ΡΤΥΣΙΟ**-*τος* *τοῦτο* *τὸ* *ὑπόδημα* *ἐράψα* *μὲν* *σὸ*, *ὑπεδήσα* *το* *δὲ* *Ἀριστογόρης*, ty rzecz przygotowałeś, on ją wykonał.

ράσσω, uderzyć, pchnąć; zdruzgotać.

ράστος, p. **ράδιος**.

ρασανεώω, *τινί*, być nieczynnym, gnuśnym.

ρασανή, ή, ion. **ῥσανή**, 1) lekkość, łatwość; uprzejmość, uczynność, *τινός*, względem kogo. 2) ułatwienie, wypoczynek, *τινός*, po czem. (Szczeg. a) korzystać, *εἰς τι*. b) wygoda, *wczas*. c) skłonność do gnuśności, lenistwo, opieszałość.

ρασανή, ή, i **ράφανος**, ó, att., jarmuz; zresztą: rzodkiew.

ραφανίδω, właśc. niby: urzodkwić, zwykła kara wymierzana w Atenach na cudzołożcach, którym oskubano zad, nacierano ciepłym popiołem i wbijano w zad rzodkiew.

ραφανίς, ίδος, ή, rzodkiew.

ραφός, έως, ó, latacz, haftarz; sprawca.

ραφή, ή, szew. *sutura*.

ραχία, ή, ion. **ρήχην**, **ρήχισή**, brzeg morski, na którym lamia się fale; ztąd: łamanie się wozbranych balwanów morskich, przypływ morza, fala, wrzenie morza.

ραχιζώ, impf. **καρράχίζε** zam. *καὶ* **ἐρρ.**, właśc. grzbiet rozplatać; w ogóle: rozsiekać, zabić, *τινά*.

ράχης, ή, 1) grzbiet (ludzi i zwierząt); pacierze, pacierzowa kość; przen. 2) **ῥρος**, grzbiet.

ραχιτζω, ó, r. z. **ραχιτζίς**, ίδος, grzbietowy, pacierzowy.

ραχιζόδης, ες, podobny do łamania się fal, z wrzeniem morza połączony.

ράχος, ή, ion. **ρήχος** l. **ρήχος**, 1) ciernisty krzak. krzak, zagajenie. 2) płot z ciernia, ciernisko, ciernina.

ραφ'φθεω, wykładać l. deklamować pieśni. *τί*,

zwł. Homerowe). Przen. bajac, wypaplać, wybelkotac.

ῥαφῶδια, ῥῆ, pieśń deklamowana przez pieśniarza; pieśń czyli rozdział pieśni Homerowych. 2) bajanie. **ῥαφῶδικός**, 3. odnoszący się do rapsođa czyli pieśniarza; ἢ ῥ. dom. τέχνη, sztuka rapsoďów.

ῥαφῶδης, ὁ, ῥῆ, (ῥάπτω) właśc. zzywający, spajający pojedyncze pieśni; następnicy: ludzie deklamujący z pamięci staroepickie, Homerowe pieśni, rapsoďowie, pieśniarz. Ponieważ oni z czasem deklamowali je, wcale ich nierozumiejąc, ztąd: śpiewak uliczny, rybalt. 2) przym. i przen. ἢ ῥ. κῶων, śpiewająca suka, o sfinksie.

ῥῆων, ῥῆα, ῥῆια, p. ῥῆδιος.

ῥῆγω i Med. chrapać, parskać. T. s. **ῥῆγγω**.

ῥῆθρον, p. ῥῆθρον.

ῥῆω, poet. f. ῥῆω, aor. 1. ἔρρηξα, i ἔρηξα (ἔρδω) i) czynić, robić, spełniać, porządkować, łączyć, uskutecznić, załatwić, ῥεχθέν, to co się stało; δεινά, zle broić; κακῶς, dręczyć; εἰδ, dotychczaswa wysławiący; τί ῥῆσεντες; dom. ἔλθωμεν, co wskóramy?, τινά, τινί, kogo, komu. 2) szczeg. τί, jako ofiarę co złożyć, ofiarować, spełnić ofiarę, τινί, komu, τινός, dla czego.

ῥῆθος, τό, członek; twarz, oblicze.

ῥῆια, p. ῥῆδιος.

ῥῆθρον, τό, strumień, rzeka; w l. mng nurty, fale; łożysko rzeki.

ῥῆκτηρ, ἦρος, ὁ, uczynica, sprawca. T. s. **ῥῆκτης, ὁ**. ῥῆκτός, ὁ, tulanie się.

ῥῆκτομαι, dep. pass. tulać się, błakać się.

ῥῆκτώδης, ἔς, niestały.

ῥῆος, τό, rzeka, potok.

ῥῆπω, o szali, zwolna się pochylać, przechylać się, przewagać mieć, przeważać, αἴσιμον ἦμῶρ τιος, nieszczęście jego było postanowione, τί ἐς τινα, skłaniać się; εἰδ ῥῆπει θεός, pomysłny wypadek dać, skłaniać się, τοῖτο μή ταῦτῃ ῥ., nie taki obrót bierze: ἐπί τι = εἰς τι, a πρὸς τι, mieć ochotę do czego; skłonny być do czego.

ῥῆσμα, τό, potok, nurt, rzeka, fale; łożysko rzeki, koryto. Przen. tłum, mnóstwo, siła, gwałtowność, prad; fluksja, reumatyzm.

ῥευματίζομαι, mieć fluksję l. reumatyzm.

ῥευματικός, 3. podlegający fluksji.

ῥευματίων, τό, rzeczulka.

ῥῆσις, ἦ, plyniecie.

ῥευστικός, 3. plynący, plynący.

ῥευστός, 3. plynący; chwiejny, niestały. **fluvus**.

ῥῆω, impf. ἔρρῶν, ep. ῥῆων, i Biern. ῥῆομαι, part. praes. τοῖ ῥεοόμενος, u poet., aor. ἔρρῶν, poet. ῥῶν, 1) plynąć, toczyć się, ciec, upływać, spływać, ciekac, τινί, n. p. αἵματι, krwi, a τινός, opływać w co, spadać, ἀπό, ἐκ τινος, staczać się. 2) przen. a) wypływać, upadać, unieść, b) rozplywać się, rozpadać, niknąć. c) rozszerzyć się. d) runąć, napaść, ἐπί, πρὸς τι, a πολλῶ κατά τινος, z gwałtownym słów potokiem uderzyć na kogo.

ῥῆγμα, τό, przerwa, łom, szpara, szczelina, urwisko, przepadlina; ruptura, uraz, przepuklina.

ῥῆγμαίν i **ῥῆγμαίς, τινος, ὁ**, wysoki brzeg morza. na którym amia się fale morza, łamanie się fali, wrzenie morza; fale łamiące się.

ῥῆγναι, **ῥῆγνῶν**, f. ῥῆξω, aor. ἔρρηξα, pf. 2. ἔρρηγα, uprz. aor. p. ἔρρηγγη, ep. impf. ῥῆγνῶσθε, rozzerwać, rozłamać, wyłamać, przebić, zdruzgotać, τί, Szczeg. przełamać szyk wojska, rozproszyc, rozbicić, φάλαγγα, w med przełamać l. rozbić siebie, τί. Przez zerwanie rozpętać, rozkiełznać,

rozpasać, wyzdać, ἔριδα, wznicić; φωνήν, oswo-bodzić niby spętany dotąd głos i zacząć mówić; διακρῶν νόματα, wybuchnąć w; χῶρος ῥῆγναι πηγάς, sprawia że wytryskuja, wysyłać. Biern. być złamanym, łamać się, pękać; rozedrzeć się, rozpuknąć się, rozsiadać się, krajać się. To samo znac. ma ἔρρηγα. Ztąd też: buchnąć, runąć, wpaść. [dera.]

ῥῆγρος, τό, kobierzec farbowany, tapczan, koldra, ῥῆθιός, ῥῆθιός, ῥῆθιστός, ῥῆθιστός, p. ῥῆθιός. **ῥῆκτης, ὁ**, rozdzielacz, rozlupekujący.

ῥῆκτός, 3. rozlupekany, χαλκῶ, mogący być ranionym. **ῥῆμα, τό**, słowo; wysłowienie, wyraz; sąd, zdanie. U Gram. słowo.

ῥῆμάτιον, τό, słówko.

ῥῆματιστικόν, τό, słoweczko.

ῥῆμαρ, ὁ, = ῥῆμαρ.

ῥῆματίζομαι, ἦ, ἰον. — ῥῆ, ὅτι i ἄλλα ὅτι ῥῆματίζομαι, lamywania szyków wojowników.

ῥῆξήνωρ, ὀρος, ὁ, szyki męzów łamiący.

ῥῆξίς, ἔως, ἦ, rozzerwanie, łamanie; wylom, przerwa, przepuklina.

ῥῆσιμετροῦ, mierzyć słowa, cedić.

ῥῆσις, ἦ, mówienie, mowa, słowo; baśń, opowiadanie; ustęp w autorze, zwrot.

ῥῆσιον, p. ῥῆγγονου.

ῥῆτέον, adj. verb. do ἔρῶ, trzeba powiedzieć.

ῥῆτήρ, ἦρος, ὁ, mówca. orator.

ῥῆτινή, ἦ, żywica. **resina**.

ῥητορεία, ἦ, mowa mówcy publicznego, nauczyciela wymowy; wymowa, mowa.

ῥητορείω, 1) być mówcą (ludowym), wystąpić z mową, mówić. 2) być nauczycielem wymowy.

ῥητορικός, 3. dotyczący mówcy, krasomowski, ὁ ῥ. mówca (ludowy); ἢ ῥ. dom. τέχνη, wymowa, krasomówstwo; przysł. — κῶς, retorycznie.

ῥητός, 3. 1) mówiony, nazwany, określony, naznaczony, ἐπί ῥητοίς, pod pewnymi warunkami, podług prawidel. 2) to, co można l. wypada powiedzieć; ῥητά, powszechnie znane; ῥητά καὶ ἄρρητα, co ślina do gęby przyniesie; οὐδέ ῥητόν, niewypowiedzianie. 3) racjonalny.

ῥῆτρα, ἦ, ἰον. ῥῆτρη, umowa, układ; zakład. 2) słowo, zdanie, wyrok, wyroczenia; tudzież: niepisane prawa Likurga. 3) mowa, λαβεῖν ῥῆτραν, pozwolenie do mówienia.

ῥῆτωρ, ὀρος, ὁ, mówca. 2) nauczyciel wymowy, krasomówca. 3) mówca ludowy, maź stanu, polityk.

ῥηχός l. **ῥηχός, p. ῥήχος**.

ῥηχαλεός, 3. zimny, dreszczem przejmujący

ῥηχεδανός, 3. przejmujący dreszczem; straszny, okropny.

ῥήγησθαι, poet. aor. ἔρρηγασα i ῥήγησα, pf. ἔρρηγασα znac. cz. terazn. 3. os. Conj. ἔρρηγισα, z zimna drzeć, przon. 1) grozić czuć, przerazić się, zadziwić, z imiesł. l. ὄπασ, ὄς. 2) przez. lękać się czego, τί, z inf. l. μή, wzdygnąć się. Tudzież: ostygnać w gorliwości, zleniwieć; stężeć.

ῥήγησις, 3. mroźny, przejmujący dreszczem l. zgroza.

ῥήγησιον, przysł. stp. w mroźniej, zimniej; przen. straszniej, okropniej; gorzej, τινί, dla kogo. Stp. nw. **ῥήγησιος, 3.** tā ῥηγισα, najokropniejsza, najgorsze.

ῥήγος, τό, zimno, mroź; dreszcz.

ῥήγων, inf. ῥήγων i ῥήγων, fut. act. ῥήγασέμεν, conj. 3. osob. ῥήγῃ, ῥήγῃ, marznąć, czuć zimno.

ῥίζα, ἦ, korzeń, a) przen. oko. b) początek, odzimek, szczepek, piień; pierwiastek.

ρίζιον, τό, korzeniek.

ρίζις, ὁ, etyposki zwierzę jakiś podobny do byka.

ρίζόθεν, przysł. z korzeniem.

ρίζολογέω, z korzeniem wytypić. T. s. **ρίζοτομέω,**

ρίζοτόμος, ὁ, urzynać i zbierać korzenie.

ρίζοφαγέω, jeść korzenie.

ρίζοφαγος, 2. jadący korzenie.

ρίζοω, zakorzenieć, wsadzić, umocować, τί, co, i to

τινί, czem. W pf. pass. a) być zakorzeniemym, mocno wsadzonym, γήθεν, w ziemi. b) ἀλωή ἐρ-
 ζοῖται, jest założony.

ρίζώδης, ες, podobny do korzenia.

ρίζωμα, τό, = ρίζα, korzeń, szczepek, ród; pier-
 wiastek.

ρίζωρονχέω, kopać korzenie (do jedzenia).

ρίζωσις, ἡ, zakorzeniecie (się).

ριγνόμεαι, z zimna stężeć, odtrętwieć; ztąd: skur-
 czyć się, zgiąć się, zmarszczyć się.

ριγνός, 3. krzywy, zgięty, zmarszczony.

ρίμφα, przysł. (ρίπτω), lekko, żwawo, chyżo, by-
 stro. *ciō.*

ρίμφαρματος, 2. szybko wozem jadący.

ρίνωλωω, dmuchać przez nos, sapać, parskać

ρίνωω, pilnować, glądzić.

ρίνη, ἡ, 1) pilnik. 2) gatunek ryby żarłoka z
 chropowatą skórą używaną do glądzenia drzewa
 i t. p.

ρίνηλατέω, tropić, badać, śledzić, τί.

ρίνηρια, τό, opilki.

ρίνιον, τό, w l. mng., nozdrza.

ρίνόβατος, ὁ, gatunek rochów kolczastych.

ρίνόν, τό, tarcza z skóry wołowej.

ρίνοπόλη, ἡ, tylna l. boczna furtka.

ρίνος, ὁ i ἡ, skóra na ciele żyjącego człowieka
 l. trupa. 1) skóra odarta zwierzęcia, n. p. wil-
 czura, wilki. Zwykle: garbowana skóra, wołowa
 skóra.

ρίνοσίμμος, 2. z zadartym, perkatym nosem.

ρίνοτόρος, 2. przebijający tarczę.

ρίνοῦχος, ὁ, kanał odchodowy, kloaki.

ρίον, τό, stercząca góra, a) chochoł, szczyt, wierzch
 góry. 2) przylądek, cypel.

ρίπη, ἡ, poet. (ρίπτω) rzut, *λῶος,* kamienia; w o-
 góle: zamach, zapęd, siła, moc; nawał; w l. mng.
 napad, natarcie, szturm, ῥ. ἀνεμών ψυχῆς, burza
 duszy. Szczeg. bicie skrzydłami, l. ἀστρων, pro-
 mienie, iskrzenie.

ρίπιζω, wprawić w ruch, podniecić, rozżarzyć,
 πῦρ, bez przyp. i τί. 2) wiać, przewiewać, chłodzić.

ρίπις, ἰδος, ἡ, wachlarz; dymaczka.

ρίπος, τό, z gałęzi l. rogoży upleciona dera, ro-
 gózka, rogozina, plecionka.

ρίπτάζω, czestolić. **ρίπτω,** rzucać, ponieierać; τι-
 νί, drgać czem.

ρίπτασμός, ὁ, rzucanie, przerzucanie; szamoto-
 nanie się, niepokoje.

ρίπτωω, (ρίπτω), rzucać, τί, miotać.

ρίπτός, 3. adj. v. (ρίπτω), rzucony, miotany, mó-
 rós, śmierć straconego.

ρίπτω, aor. pass. ἐρρίφην, ἐρρίφθην, impf. **ρί-
 πτασκον,** rzucić, miotać, strącić, wyrzucić, po-
 rzucić, τινά, εἰς τι, wyгнаć, ἐκ τινος, zarzucić,
 wzgardzić, μάτην, darmo wyrzucić l. powie-
 dziane słowa; porzucić, ὅλα. Nprzech. rzucić się,
 παθεῖ, ἐν τινί, pograży się.

ρίς, ῥινός, ἡ, nos, w l. mng. nozdrza, nos, nosy,
 τῆς ῥινός ἐλακτινί, za nos wodzić.

ρίψ, ῥιπός, ἡ, dat. pl. ep. **ρίπτεσι** zam. **ρίψί,** ple-
 cionka, rogóz, rogozina. Przysł. θεοῦ θελόοντος

κἂν ἐπὶ ῥιπός πλάσις, gdy dopust boży, wypły-
 niesz na rogoży; gdy bóg dopuści, to i z kija
 puści.

ρίψασπις, ἰδος, ὁ, rzucający tarczę.

ρίψαύχη, ὁ, ἡ, stawiający dęba; wspinający się.

ρίψις, ἡ, rzucanie, miotanie; strącanie.

ρίψοκίνδονος, 2. zuchwały, śmiały; ὁ ῥ., zuch.
ρίψολογέω, słowa miotać, bez rozważki gadać.

ρίψοπιλος, 2. porzucający broń.

ρίψι, ἡ, p. **ροία.**

ροδανός, 3. chwiejny, ruchliwy, wysmukły.

ροδέος, 3. różowy, różany. T. s. **ρόδινος, 3.**

ροδοδάκτυλος, 2. różopalc, różanoreki. a) przy-
 domek jutrenki. b) Ganimesdes.

ροδοδάφνη, ἡ, róża sybirska, oleander.

ροδοείσις, εσσα, ες, różowy, różany.

ροδοκισσος, ὁ, bluszcz różowy. (?)

ροδομακλον, τό, dor. zam. **ροδομηλον,** różowe jabł-
 ko, różowy policzek.

ρόδον, τό, róża. *rosa.*

ρόδοπηγος, υ, rozanoreki, różoramienny.

ρόδοχρως, υ, różowy, różany.

ροδωνία, ἡ, krzak róży, ogród róż.

ροτή, ἡ, dor. **ροά,** rzeka, potok, nurt, zwykle w
 l. mng.; ἀμπέλου ῥ., wino; ruch.

ροθέωω, szumieć, huczeć; ῥ. τινί τι, głośno, z o-
 burzeniem powiedzieć do kogo, mruknąć, warknąć

ροθιάζωω, szumieć, pleszczeć; klaskać, mlaskać.

ροθιάς, ἰδος, ἡ, r. z. do ῥοθίος, szumiący.

ροθίος, 3 i 2. szumiący, huczący, pluskający.
 Rzecz. fal szum, sc. κῆμα l. bez tego. b) pluska-
 nie wiosł, uderzenie. 2) gwałtowność, ὄμοιος.

ρόθος, wrzawa, loskot, szum; przen. prędki ruch,
 zamach, ἐξ ἑνός ῥ., za jednym zamachem.

ροτιά, ἡ, ión. **ροτή,** granatowe drzewo, granatowa
 jabłko. 2) owoc, jabłko granatowe.

ροτιβδέωω, z szelestem l. szumem polykać, z szele-
 stem machać.

ροτιβδησις, ἡ, szum; huczenie, świszczenie.

ροτιβδος, ὁ, każdy szum, szelest warczący.

ροτιδον, τό, i **ροτίον,** małe jabłko granatowe.

ροτίσασκε, p. **ροτίσω.**

ροτίσωω, szumieć, świszzczeć, warczeć, gwizdać, czę-
 stot. impf. **ροτίσασκε,** przen. z szumem się poruszać,
 ἀέριω, szumem powietrze napęlić.

ροτίξημα, τό, szum, loskot, ruchem sprawiony,
 szybkość, impet, gwałtowność.

ροτίξωω, ὁ, ión. ἡ, szum, świst, warczenie; szyb-
 kość, gwałtowność.

ροτίώδης, ες, szumny, τὸ ῥ., szybkość z szu-
 mem połączona.

ροτή, ἡ, ión. = **ροία.**

ροτικός, 3. krzywy, zgięty, skrzywiony.

ρομφαία, ἡ, szeroki, wielki miecz.

ρομφος, ὁ, att. **ρόμβος,** 1) a) bak, cyga, fryga.
 b) czarodziejska cyga, koło, krag czarodziejski. c)
 matematyczna fig., kwadrat skręcony. 2) prędki
 ruch kołowy, obrót, kołowanie, miotanie.

ρόος, ὁ, att. ἰσγν. **ροός,** płynienie, falowanie,
 potok, prąd, nurt, często z dod. 2. p. **κατὰ ῥοόν,**
 z prądem, na dół.

ροπαλισμός, ὁ, uderzenie maczuga, wyprężenie
 członka wstydl. mężk.

ροπαλον, τό, maczuga, kij, kosztur, palka, bula-
 wa, buzdycan. 2) pierścień, do zamykania drzwi

b) taraban, kociel.

ροπή, ἡ, nachylenie; nakłonienie, przechylenie
 się szali, przewaga; ztąd: chwianie się szali (losu);
 w ogóle: waga, wpływ; ἐπὶ ῥοπήσ μίας εἶναι, być

w zawieszaniu; μεγάλη ῥ. ἔστι, wielkiej jest wagi; μεγάλης τὰς ῥοπὰς ποιεῖν, wielce przyczynić się do rozstrzygnięcia; οὐ μικρὰν ῥοπὴν φέρεται, ποιεῖν, προστιθέναι τι πρὸς τι, nie małej być wartości, wpływ wielki mieć dla kogo l. znaczenie.

ρόπτρον, τό, maczuga, pałka. b) tamburyn, taraban, kocioł. c) pierścień u drzwi domu do pukania i przymykania ich.

ῥοδός, p. ῥόος.

ῥόφω, polykać, wypić, či.

ῥόφησις, ἡ, polykania, wypicie.

ῥοφητικός, 3. sposobny l. należący do polykania.

ῥοφίω, szumić, huczeć, χύμα.

ῥοῦθός, es, płynny, płynący; burzliwy, bystry.

ῥοῦξ, ακός, ὁ, źródło, potok, nurt.

ῥοῦξ, ἄδος, płynny; miękkii, gębczasty; οἱ ῥοῦξες, gatunek małych śledzi.

ῥοῦξος, ὁ, wrem się toczący tłum ludu.

ῥόβδην, przysł, o locie pszczoły.

ῥογγίον, τό, zdrobn. i ῥόγγος, τό, pysk, trąba, ryjek; dziób, twarz l. pysk wykrzywiony.

ῥοδόν i ῥόδην, przysł. potokiem, obficie.

ῥοθμίζω, przywieść do umiaru; uporządkować, ład zaprowadzić, nastroić, ściśle odważyć, umiarkować, či, a ὡδ ἑρρόθμισμαί Ζημί, do takiego stanu Zeus przywiódł mnie.

ῥοθμικός, 3. w takt odbywający się, umiarkowany.

ῥοθμοποιία, ἡ, zaprowadzenie taktu.

ῥοθμοποιός, 2. zaprowadzający takt.

ῥοθμός, ὁ, ión. ῥοθμός, każdy ruch podług taktu odbywający się. 1) takt, w tańcu, muzyce, wierszu, rytm, umiar; μετὰ ῥοθμοῦ, ἐν ῥοθμῳ, podług taktu, w takcie; ῥοθμοῦ εὐαλίειν, w takt l. podług taktu, trąbić. 2) umiar, ład, proporcja, składność. 3) słusna miara; charakter.

ῥόμα, τό, ciągnięcie; polka, lina do ciągnięcia; ciężarów; ἐκ τόσου ῥόματος, na strzał z luku. 2) przen. zasłona, zbawienie, πόργου.

ῥομβέω, p. ῥομβέω.

ῥόμη, ἡ, zamach, siła, szybkość poruszonego l. poruszającego się ciała; gwałtowny napad, natarcie, ῥόμη ἐπιτίπτει, gwałtownie, natarczywie wpaść; gwałtowność, namiętność, ἡ ῥ. τῆς τόχης, szybki obrót losu. 2) droga, w obzbie.

ῥόμμα, τό, to co splókano, nieczystość, brud. 2) środek do oczyszczenia, mydło, ług, i t. p.

ῥόμος, ὁ, dyszel. *temo.*

ῥομοτομέω miasto podzielić na kwatery, części.

Ztąd **ῥομοτομία, ἡ.**

ῥομοιλίω, ciągnąć za linę, polkę, holować, trelować, okręć.

ῥονδάκη, ἡ, ῥονδάκης i ῥόνδακος, ὁ, tudzież **ῥοναίκτης,** indyjski ptak wielkości gołębia.

ῥομαί, fut. ῥόσομαι, aor. ἑρροσάμην, ep. imperf. częstotl. ῥόσκει, aor. synkop. ἔρωτο, ῥόστω, ῥόσθαι, właśc. ciągnąć do siebie, kogo, wydobyć z niebezpieczeństwa, wybawić, zbawić, z 4. p. osoby i rzeczy, ὄπὸ τινοσ, z rąk czyich, z czego, τινά τινοσ t. s., νόσοσ, z choroby wyleczyć; Ztąd, uwolnić, wyswobodzić. W ogóle: zasłonić, bronić, zachować, strzedz, τινά, či, osłonić, pokryć, wynagrodzić; powstrzymać, hamować, τινά z inf., l. mḡ.

ῥοπαίνω, zbrudzić, splamić. Przen. zbezczeszczyć, či.

ῥοπαρία, ἡ, brud, kał. 3) brudne skepticismo.

ῥοπαρός, 3. brudny.

ῥοπάω, i ῥοπάω, ep. być brudnym, powalany, pf. pass. ppret. ῥερωπιμένα, zam. ἑρρ., zbrudzony.

ῥοπάσις, essa, εν, = ῥοπαρός.

ῥόπος, ὁ, brud, nieczystość, w l. mng. τὰ ῥόπα, brud. Przen. brudne skepticismo, sknerstwo. 2) glinaka pieczętna.

ῥοπόω, p. ῥοπάω.

ῥοπαπαί, okrzyk wiosłarzy i majtków, hop hop! ura! τὸ ῥ., komiczn., wszyscy wiosłarze i majtkowie razem.

ῥοπτικός, 3. zdejmujący brud, czyszczący, pló-kający, τινός.

ῥόπτω, zdjąć brud, czyścić, plókać. Med. myć się, wysmarkać się, otrzeć nos.

ῥοσαῖω, oderwać, uprowadzić gwałtem; wzięść jako zastaw, wyfantować.

ῥοσιβωμος, 2. zasłaniający ołtarze.

ῥοσιδιφρος, 2. strzegący wozy, kierujący wozem. **ῥόσιον, τό,** 1) zbożyc, plon. 2) zastaw, zakład, zapłata; καταγγέλλειν ῥόσιά τι, przewolić komu odwetować drugiemu; odplacić krzywdę krzywdą. 3) zbawienie, ocalenie.

ῥόσιος, 3 i 2. zbawczy; τὰ ῥόσια, pomoc, zasłona.

ῥοσιπολες, ὁ, ἡ, zbawca, zachowca miasta.

ῥόσις, ἡ, plynienie, bieg.

ῥόσκομαι, f. pob. do ῥόκομαι.

ῥοσμός, ὁ, przeciąg ziemi, kraina. *tractus*

ῥοσμός, ὁ, ión. ῥοθμός.

ῥοσός, 3. skurczony, zmarszczony. *rugosus.*

ῥοσότης, ἡ, zmarszczoność, zmarszczki.

ῥοσόομαι, biern. dostać zmarszczki.

ῥοσός, p. ῥοσός.

ῥοστάζω, ep. impf. częstotl. ῥοστάζωσεν, ciągnąć tam i sam, włożyć, poniewierać, τινά.

ῥοστατικός, ἡ, wleczenie, poniewieranie.

ῥόστης, ὁ, zbawca, eswobodziciel.

ῥοσταγωγός, ὁ, lina przy kantarku, uzdźwicznicy

ῥοτήρ, ἦρος, ὁ, ściągający, napinający, διαστῶν. 2) a) w l. mng. liny, za które byldo zaprzężone ciągnie. b) uзда, uzdźwicznica, lejece; ἀπὸ ῥοτήρος, bez ugli t. j. puściwszy uzde; τοῦ ῥ. ἀντιλαμβάνεσθαι, uchwycić za cugle. II) (ῥόμοι) opiekun, obrońca, stróż.

ῥοτιδῶ, zmarszczyć.

ῥοτίς, ἴδος, ἡ, zmarszczka, fałda, plama.

ῥοτός, 3. poet. przeciągniony, znieiony. 2) τὰ ῥοτά, cugle.

ῥωτός, 3. płynący, toczący się. Rzecz. τὸ ῥ., naczynie, róg do picia.

ῥώωρ, ὀρος, ὁ, t. c. ῥωτής.

ῥωός, es, płynny, opływający, częsty.

ῥώ, τό, nieodm. nazwa głoski ῥ.

ῥωγάτος, 3. rozdarty, podziurawiony.

ῥωγάς, ἡ, πέτρα, rozpadlina, przepaść skalista.

ῥωρητή, ἡ, przerwa, przepuklina.

ῥωμαίσι, przysł. po rzymsku.

ῥωμαλέος, 3. silny, mocny, dzielny.

ῥωμαλίσω, nadać sił. Biern. być silnym.

ῥώμη, ἡ, 1) siła ciała, moc; μᾶ ῥ., siła jednostki. b) potęga, władza, moc, przewaga, zbrojna siła, wojsko. c) τῆς ψυχῆς, moc duszy, odwaga, ufność, ῥ. τις γίνεσθαι τι, wzmagać się czyja odwaga.

ῥώννομι, 1) czynny, nadać sił, pokrzepić, adźw, się, τινί, czem. 2) biern. a) być silnym, dzielnym, czuń się na siłach, w Perf., być zdrowym, *zaży-*

wać lepszego zdrowia; ἑρρωσο, bądź zdrów (*valere* ἑρρωσθαι φράζειν, λέγειν τινί, życzyło komu zdrowia, długiego życia, pożegnać, pozbyc się, kłaniać się i życzyć szczęśliwej drogi. b) być zdecydowanym, mieć odwagę, postanowić, silić się, či, co, na co, τινί, czem, πρὸς i εἰς τι, do czego, l. z inf. τὸ ἑρρωσμένον, odwaga.

ρόξι, ρωγός, ό, i ή, 1) przerwa, szpara, otwór, **μεγάροτο**, kąty, ganki mniej używano.
ρώομαι, ep. dep. med. impf. 3 pl. ἐρρώντο 1
 ρώνοι, silnie, przedko się poruszać, podlatywać;
 biec przedko, lecieć; tańcować, trzepotać.
ρωπήιον, τό, ep. i ion. = **ρωπειον**, zagajenie,
 gąszcz, gęstwina, krzak.
ρωπικος, 3. odnoszący się do towarów drobnych,

lokciowych; **τά ρωπία**, drobne towary, bagatele,
 bawidelka, tandeta, starzyzna, błyskotki lice. 2)
 nieprawdziwy, fałszywy, niepożyteczny; **τό ρ,**
 blichtr mowy.
ρωποπεροήθρας, ό, wietrznik, trzpiot, świstak
ρώπος, ό, błyskotki, cacka, bawidelka.
ρωχμός, ό, przerwa, szpara, rozpadlina.
ρώψ, πός, ή, gęstwina, gąszcz, gałęzie, chróst.

Σ.

Σ, σ, ζ, 18 głoska alfabetu greckiego; jako znak
 liczb. **σ** = 200, **σ** = 20000. — **σαμπι** l. **σάμ-**
πι, jako znak liczbowy znaczy 900.
σ apostrof. zam. **σς**, rzadziej zam. **σσι**, a nawet za
σά, gdy artykuł poprzedza.
σά, segn. z **σάα**, p. **σός**.
σαβάκτης, ό, szkodnik czyli demon domowy
 druzgocący garnki.
σαββατισμός, ό, obchodzenie szabasu.
σάββατον, τό, szabas, sobota.
σαβοί, okrzyk Bakchancki = **εδοι**, bo bożek **Σα-**
βάσιος = **Διώνσος**.
σαβός, ό, obchodzący uroczystość Sabacyosa.
σάγαρις, εως, ion. ιος, 4 p. l. mng. ις, zam. εις,
ή, berdysz obosieczny, **αξίνας σαγαις**, berdysze
 zwane sagarys.
σάγη, ή, 1) juki. 2) zbroja, rysztnunek, w l. mng.,
 ubranie, pokrycie.
σαγηεία, ή, polów z wielką siecią **σαγήνη**.
σαγηεύς, σαγηευτήρ, ήρος, i σαγηευτής,
ος, ό, rybak sieciowy.
σαγηεύω, muśtwo ryb wielką siecią **σαγήνη** za-
 garnąć, zwierzynę w sieć chwytac. Zład przen-
 łośny wielkie, obławę zrobić na ludzi, schwytać,
 usidlić, **τί, τινά, i to τινί, czem.**
σαγήνη, ή, sieć wielka, matnia.
σάγμα, τό, 1) juki, kulbaka, torby skórzane. 2)
 odzienie. 3) pokrowiec, futerał. 4) stós, kupa.
σαγματογήνη, l. — γίνη, ή, indyjska materya
 jakas.
σάγος, ό, gruby płaszcz, żołnierski.
σαθέριον, τό, wydra albo bóbr.
σάθη, ή, członek wstydl. mężki.
σαθρός, 3. nagnily, zepsuty, zóbtwialy, kruchy;
 słaby, nikły, znikomy, uszkodzony, zły, dziurawy;
σαθρόν τί μοι: ἐγγίγεται, licha, lękliwa myśl mi
 się nastęzca.
σάινω, aor. έσηρα, kiwać chwostem, i to οδρη, o
 psach; przen. lasić się, łasonić się, schlebiać, pie-
 ścić, zbliżać się cicho, folgować, być uprzejmym
 dla kogo, wzruszać, przerażać, **τινά, kogo, τινί,**
 czem, **απ' όματων φαδρά,** oczyma śmiejąc się
 kiwać na kogo.
σάιρω, aor. έσηρα, perf. σέσηρα, part. σεσαρία,
 1) w perf. skrzywić usta; zęby pokazać l. wy-
 szczerczyć. 2) w praes., fut. i aor., zamiatać, wy-
 miatać, czyszczyć **τί.** Rzecz. **τά σαιρόμενα**, ogrody
 pyszne.
σάκανδρος, ό, żeński członek wstydl.
σακέρδως, wtos, ό, lac. sacerdos.
σακίοπαλος i σακσφόρος, ό, tarcza machający,
 l. noszący ją, tarcznik.
σακιον, σάκιον, ό, mieszek, worek do codzienia.
σακκίω, przedzić.
σακκοπήρα, ή, tajstra, torba, tłumok.
σάκκος, (σάκος, po att.) miech ze skóry koziej,
 worek, odzienie i t. p., długa broda

σακκοφόρος, ό, ή, noszący grube odzienie.
σάκος, τό, tarcz. scutum.
σάκτας, ό, miech.
σάκτωρ, opos, ό, napełniacz.
σακχρονήτης, ό, plecący miechy, cedzidla, siatki.
σαλαγός, σαλάσσω, σαλάγω, poruszać, wstrzą-
 sac; **ναρπαά.**
σαλάκων, awos, ό, chełpliwiec, samochwał.
σαλακωνεία, ή, chełpliwosc, buta, pycha.
σαλαμώνδρα, ή, salamander, jadowita jaszczurka.
σαλευσις, ή, wstrząśnienie, poruszenie.
σαλεύω, 1) Czynn. przech. zachwiać, wstrząsnąć,
τί. 2) Czynn. przcz. i biern. chwiać się, wahać
 się; być niespokojnym, nieszczęśliwym; tudzież:
 kroczyć z partesu.
σάλος, ό, chwanie się, kolebanie się, wstrząś-
 nienie, zwrot, niepokój; **εκ πολλού σ. εδδοντα,** z
 powodu gwałtownych bólów rany; wizenie, prze-
 wracanie się, z **φοίνως**, zabójca balwanów otchłań,
 zabójca otchlań choroby. Tudzież: toń, głębia.
σαλαπη, σάρπη, ή, ryba morska jakas.
σαλιγγολοχηπηνάδα, οι, kom. wyr. u Aryst.
 niby: trąbczasto-oszczepowe wasy, (wasale mający
 wasy by trąby i oszczepy).
σαλιπητής, ό, trębacz. **ιυδισεν.**
σάλπιγξ, ιγγος, ή, trąba, **από σάλπιγγος**, na od-
 glos trąby, **α. φέγγεται**, brzmi. Tudzież: hasło,
 znak; **όπό σαλιγγων**, przy wtórze trąb, przy
 odglosie.
σαλιξίω, fut. σαλιγίω, trąbić, dać znak na trąbie,
σαλιγίεν α., przen. αμφι δε σάλπιγξ μέγας οδ-
ρανός, w kolo trąbiło niebo, o grzmocie; **αλέκτωρ**
α., oznajmia pianiem dzień.
σαλιπιστής, ό, = σαλιπητής.
σάμιανα, ή, samijski okręt, z dziobem wykrzy-
 wionym do góry jak świni ryj.
σαμβόκη, ή, trójkąty instrument muzyczny. 2)
 maszyna oblicznica.
σαμβουκιστρια, ή, grająca na sambyce.
σάμος, ό, wzgórze.
σαμφοράς, ό, koń z wypiętnowanem **σάν** l. **σίγμα**
 (na oznaczenie rasy).
σάν, dor, zam. σίγμα.
σανδάλιον, τό, zdrobn. σανδαλίσκος, ό, i σάν-
δαλον, τό, zols. **σάμβαλον**, zwł. w l. mng. dre-
 wiane podszewy, przywiązywane za pomocą
 rzemieni pod stopa, trepki.
σανδοράκη, ή, siarczyk arszeniku zóltý, aurypi-
 gment, zlotokost. 2) lekarstwo dla bydła pociągo-
 wego. 3) gatunek miodu z woszczynami, perzga
 czyli pszczelny chleb.
σανδορακίνος, 3. jasnoczerwony (jak zlotokost)
σανδορακούργιον, τό, dól, w którym kopią zlo-
 tokost.
σάνδοξ, ukos, ή, i σάνδιξ, minija, czerwien
 olow na.
σανδιδιον, τό, zdrobn. talarzvk tablica, spis.

σανιδιοτορέω, w aor. Scyta mówi *σανιδιοτρήσας*, przedziurawić deskę.

σανίδωμα, τό, pokład, warstwa; pomost.

σανίς, ἴδος, ἦ, 1) deska, tarcica, dyle; a) tablica (do pisania, gipsem l. woskiem pociągnięta). b) przegroda l. podłoga z desek wyniesiona, służąca za stopień. c) w l. mng., skrzydła drzwi, podwoje. 2) słup, *σανίς προσδῖν*, przegierz.

σάξις, ἦ, napchanie, wypełnienie.

σαοφροσύνη, ἦ, poet. **σαόφρων**, p. **σαόφρ.**

σαός, p. **σαώζω**.

σαπρόδης, ὅ, śledź l. sardel, solony.

σαπερῖς, ἦ, ryba jakas.

σαπρός, 3. zgnily, zbotwiał, czuchnący; kruchy.

σαπρότης, ἦτος, ἦ, zgnilość, smród, zgnilizna.

σαργάνη, ἦ, plecionka, kosz; wstęga, splot.

σαρδάν, ὅ, morska ryba. *sargus*.

σαρδανίος, **γελωσ**, straszny smiech szyderczy rozgniewanego, *μεδιάν σ.*, wykrzywiwszy twarz, od *σαίρω*, inni piszą *σαρδόνιον*, od rośliny tegoż *σαρδίνη*, ἦ, serdel. *sardina*. [nazwiska.]

σαρδών, ὄνος, ἦ, górny brzeg stojącej sieci.

σαρῖσα, ἦ, macedońska dzida. *saris*. [łowczej.]

σαρσοφόρος, ὅ, kopijnik, ulan. *hastatus*.

σαρκάζω, rodziwać, t.

σαρκασιπιτιοκαμπτης, ὄ, komiczn. wyr. ni-by: z urągowskiem sosny zginający.

σαρκίδιον, τό, zdrobn. *σάρξ*, kawałek mięsa.

σαρκίς, δέσμα, obrać z mięsa.

σαρκικός i **σάρκινος**, 3. mięsny. 2) mięsisty, otyły, dobrej tuszy. 3) grzeszny.

σαρκίον, τό, p. *σαρκίδιον*.

σαρκοβόρος, 2. mięsożerny.

σαρκοειδής, ἔς, mięsisty, z mięsa złożony.

σαρκοποιέω: zmiękać, z mięsa l. mięso robić

σαρκοποιός, 3. robiący mięso, w mięso zauściwiający, tuczący.

σαρκοφαγέω, jeść mięso.

σαρκοφαγία, ἦ, jedzenie mięsa, mięsna potrawa.

σαρκοφάγος, 2. mięsożerny.

σαρκώω, tuczyć.

σαρκώδης, ἔς, t. c. *σαρκοειδής*.

σάρξ, πρως, ἦ, mięso: często w l. mng. 3. p. *σάρκεσσι*, pojedyncze kawały, masa ich cała. w l. p. ciało; a w now. testam. ciało śmiertelne, grzeszne.

σάρος, ὅ, l. **σαρός**, miotła.

σαρόω = *σαίρω*.

σατρινή, ἦ, wóz, rydwan wojenny.

σατραπεία, ἦ, namiestnictwo. Ion. **σατραπήη**.

σατραπέω, być namiestnikiem, satrapą.

σατραπής, ὅ, satrap, namiestnik króla perskiego

na prowincyi; wielki, butny pan.

σατραπικός, 3. należący do satrapy, warszewy mu, butny.

σάτω, 3. pl. plsqpf. pass. ion. *ἐσέσάχατο*, naładować, ojczyć; uzbroidć, zaopatrzyć dostatecznie.

σάτω, i to *σάτω* l. *σάτω*, czem, w co. 2) napelnic, *σάτω*, napchać, rzadko z 3. p., nasycić, nadziać. 3) udeptać, zjadł biern. *σάτταται*, osiada, zapada.

σατυρίας, ὅ, i **σατυρίασις**, ἦ, t. c. *ἐλεφαντίασις*.

σατυριάω, chorować na satyryazys.

σατυρικός, 3. satyrowy, właściwy Satyrowi, *ἀνθρωπος σατυρικός τοῖς βίαις*, ludzie z szydu powołanie czyniący. 2) należący do dramatu satyrowego.

σατύριον, 1) roślina jakas cebulasta. 2) czworonożny zwierz wodny.

σατυρικός, ὅ, zdrobn. *σατύρος*.

σάτρεος, ὅ, 1) Satyr, towarzyszy Balchosa, p. *μυ-*

tolog. 2) gatunek małp ogoniastych. 3) dramat satyrowy.

σατυρώδης, ἔς, podobny do satyra.

σαυλόδομα, κτώω, krywać się, panoszyć się, pieścić się. **σαυλοπρακτώω**, zadem krać l. wiercić (pieszczenie l. rozpustnie).

σαῦλος, 3. delikatny, pieszczoney, pieściwy, rozwiązły.

σαυνάκα, komiczny wyraz Tryballa bez sensu, u Arystof.

σαυνάζω, oszczepem zabić.

σαῦρα, ἦ, ion. *σαῦρη*, 1) jaszczurka. 2) pleciony napastek.

σαυροειδής, ἔς, jaszczurkowaty.

σαυροπατίς, ἴδος, ἦ, jedząca jaszczurki.

σαῦρος, ὅ, = *σαῦρα*. 2) ryba morska.

σαυροῦθη, ἦτος, ὅ, dolny koniec zdidy l. drzewca.

σαυρορρισμός, ὅ, suchość i nieruchomość języka.

σάφα, poet. przysł. i **σαφέως**, ion. p. *σαφής*.

σαφήνεια, ἦ, jasność, wyraźność.

σαφηνής, ἔς, dor. **σαφανής**. Przysł. *σαφηνῶς*, ion. *σαφηνέως*, t. c. *σαφής*, *σαφῶς*.

σαφηνίζω, objaśnić, wytłumaczyć.

σαφητιστικός, 3. objaśniający.

σαφής, ἔς, jasny, wyraźny, zrozumiały, prawdziwy, oczywisty, niewątpliwy, pewny, bezpieczny, niezawodny, *σαφές ἐστι*, rzeczą jest pewną; *τὸ σαφές εἶπεν περὶ τινος*, prawdziwy przebieg rzeczy podać; *τὰ σαφέστατα*, najpewniejsze doniesienia l. wiadomości. Przysł. *σαφῶς*, ion. *σαφέως*,

σάφα, i t. p.

σάω, stara f. sl. *σῆθω*, przecedzić, zjadł *σῶσι*.

σάω, p. **σάώζω**.

σάωτερος, p. **σάωσις**.

σάωσις, aor. 1. *σῆσσα*, inf. ep. *σῆσσαι*, aor. 2. *σῆσθη*, 1) Czynn. przech., gasić, zagasić; przen. przytłumić, uciszyć, t. 2) Czynn. nprzech. (aor. 2) zgasnąć; uciszyć się, wyschnąć, sfołgować.

σβέσις, ἦ, zagaszenie; zgasienie.

σβεστήρ, ἦμος, ὅ, gasiciel.

σβεστήριος, 3. gaszący; *τὸ σβ.*, środek do gaszenia.

σε, przysłówkowa końcówka, oznaczająca kieranek dokąd.

σεαυτοῦ, *σεαυτῆς*, *σέgn. σεαυτοῦ*, -ἦς, ion. *σεαυτοῦ*, -ἦς, używ. tylko w 2 3 i 4 p. l. pojed., bo w l. mng. mówiono *δυῶν* l. *σῶν* *αὐτῶν*, a u Homera nawet w l. pojed. *σὸς αὐτῶ*, zwrotny zaim. 2. osoby, który stać może tylko w zdaniach, których Subj. jest 2 osoba, *αἰεὶδὲ samego, αἰεὶδὲ, αἰεὶδὲ*; *ἐν σεαυτῶ γενεῶ*, wniźdź w siebie, wróć do twej natury; *οἱ σεαυτοῦ, αἰεὶδὲ*.

σεβάζομαι, lekać się czego. aor. 1. *σεβάσατο*.

σεβας, τό, (tylko w 1 i 4 p.) 1) bojaźń, cześć, bogobojność, wstyd, z inf. 2) podziw, zdumienie.

3) przedmiot czci, podziwu, święta moc, tcnność, boga, potęga; tudzież: duma.

σεβάσις, ἦ, cześć, podziwianie.

σεβάσμα, τό, przedmiot czci l. podziwu.

σεβάσματος, 3. i 2. czcigodny; święty, boski.

σεβασμός, ὅ, = *σεβάσις*.

σεβίζω, czcić, podziwiać, *σάτω*, t. c. *σάτω*, z powodu czego. 1. s. w Med.

σεβίωμαι, dep. pas. aor. *ἐσέβηθη*. a) lekać się, bać się, wstydzic się, z inf. b) czcić, modlic się, *σάτω*

σάτω, czcić, szanować, bać się, t. c. *σάτω*.

σείθεν, poet. gen. do *σῶ*, = *σῶ*.

σειληνικός, 3. t. c. *σατυρικός*.

Σειληνός, ὅ, p. *Σάτωρος*.

σειληνώδης, ἔς, podobny do Silena, Satyra.

σειρά, ἡ, ión. σειρή, sznur, lina; łańcuch; powrót z sidłem l. kluczką, u Her. 7, 85.

σειραῖος, 3. powrozowy, ἵππος, powodny.

σειρασφόρος, σειραφόρος, ión. σειρηφόρος, powodny, linowy, luzny.

Σειρήν, ἡνος, ἡ, Syrena. Przen. czar l. urok przekonania. 2) gatunek dzikich pszczoł.

σειρίος, 3. gorący, skwarny, κώων, kanikula. Rzecz- pisia gwiazda. (σειρός. 3).

σειρίς, ἰδος, ἡ, linka, powrozek.

σεισάχθεια, ἡ, rzucanie ciężaru; zmniejszenie l. niżenie w opłacie procentów.

σεισάχθων, ὁ, wstrząsająca ziemia.

σεισματίας, ὁ, τάφος, grób w trzęsieniu ziemi l. w zawałonym budynku.

σεισμός, ὁ, trzęsienie (ziemi).

σεισπογίς, ἡ, trzęsidupka (ptak).

σειστός, 3. wstrząsnięty, trząsany.

σειστρον, τό, grzechotka. *sistrum*.

σειώ, aor. 1. ep. σεῖα. 1) Czynn. przech., trząść, wstrząsać, miotać, τί, pobudzić, rozruchać, εἰς τι. 2) Czynn. nprz. i nieosob., jest trzęsienie ziemi. 3) Biern. i Med., być wstrząsniętym, poruszać się gwałtownie, chwiać się, drzeć, trząść się.

σελαγέω, wyjaśnić, oświecić. Biern być oświeconym, w promieniach stać, jasnieć.

σελας, αος, τό, 3 p. σελά l. **σελα,** l. mng. σελα, blask, światło, luna, ogień, promień, blysk.

σελασφόρος, 2. światłonośny, jasniejący.

σελάχιον, τό, i σελάχος, τό, ryby mające chrząstki zamiast kości. *cartilaginea*.

σελαχιδής, es, podobny do ryb chrząstkowych.

σελευκίς, ἰδος, ἡ, szata, naczynie Seleucyjskie.

σεληναία, ἡ, ión. σεληναίη, = σελήνη.

σεληναίος, 3. księżycow. *μή* *lunaris*

σελήνη, ἡ, księżyc, πλήθυσσα, pełnia; *νέα, πώ,* *ἐν* σελήνη, przy blasku księżycy; *ἡ σ. ἐκλείπει,* l. *τῆς σελήνης τὸ πᾶν ἐκλείπει ἐγένετο,* nastąpiło zamienienie l. prawie całkowite zamienienie księżycy.

Dor. σελάνα i σελαναία. 2) bogini księżycy.

σεληναΐζομαι, być lunatykiem l. mieć wielką chorobę.

σεληνίς, ἰδος, ἡ, księżyczek (na obuwiu).

σέλινον, τό, opich, pietruszka. *apium*.

σελίς, ἰδος, ἡ, zwykle w l. mng., ganki między ła- wami wioślarskimi; zapisana strona księgi.

σέλμα, ατος, τό, pomost, pokład okrętowy; tar- cica okrętowa, burtnica, burtka; przen. ster; a w ogóle: rustowanie, belkowanie, żrąb. *transstrum*.

σέλω, dor. za θέλω.

σημνηγορία, ἡ, uroczysta, poważna mowa.

σημολογέω, zwykle w Med., poważnie, z na- *σημολογῶν* *πιστοποιῶν, τί, ὁ ὄσση.*

σημολόγος, 2. z namaszczeniem mówiący.

σημύραντις, ὁ, wieszcz czcigodny.

σημυρομήτω, δ. c. *σημολογέω.* [minę.]

σημυροσωπέω, poważną, uroczyście przybrać **σημύς, 3. (σέβω)** a) szanowany, czcigodny, świę- ty, wzniosły; majestatyczny, wspaniały, pyszny, świetny, sławny, godny, poważny, uroczysty, znakomity, zachy. b) dumny, pyszny, butny, za- rozumiały. Przysł. *σημύς, stp. w. σημύτερον, μάλα σημύς ὀνομάζων,* bo wielkie wyrzekł słowo.

σημύστομος, 2. dumnie mówiący, dumny.

σημύσθη, ἡ, czcigodność, świętość; majestat, uro- czystość, duma, przystojność.

σημύστιμος, 2. czcigodny.

σημύω, czcigodnym uczynić, powiększyć, wy- stroić, przesadzić.

σημύνω t. c. poprzedz. 2) w Med., przechwalać się, chępcić się, wzbijć się w dume, wielkie mieć pretensye, *τινί, ἐπὶ i ἐν τινι,* z imiesł.

σηπήριος, 3. σεπήρια, uroczystość co 9 lat w Delfach obchodzona.

σηπέος, 3. adj. verb. do *σέβωμαι,* czczony.

σέρφος, i σέρφως, ὁ, gatunek komara; *ἔστι κἄν σερίφω χολή,* i robak wi e się pod nogami.

σόςελις, gatunek ziela. (*σέλι, κίτι*).

σεσοφισμένως, przysł. (*σοφίζω*) chytrze, podstępnie.

σεσοφρονισμένως, przysł. (*σοφρονίζω*), skromnie, umiarkowanie.

σεθ, σου (enkl.) ión i dor. = *σοθ, p. σύ.*

σευταίος, ὁ, nazwa żaby, od *σεῦπλον, τό,* bu- rak, botwina.

σεῖω, poet. aor. *ἔσεσα,* ep. *σεῖα,* praes. pass. sync. 3. o. *σεῖται,* aor. b. *εἰσέσθην,* pf. b. *ἔσου- μαι,* imiesł. *ἔσομενος,* pisqpi. *ἔσομην,* 2. os. aor. sync. *ἔσουο, 3. ἔσουτο* i *όσοτο,* im. *όμενος.*

Med. *σεῖωμα,* aor. *εἰσεσάμην,* ep. *σεσάμην,* 1) Czynn. przech. i Med. pędzić, gnać, szcuzć, prze- gnać, pędko uprawdzać, wypędzić, rzucić, miotać, *τινά* l. *τί, κατά τι,* wzdłuż czego. 2) Biern. z ep. aor. 2) biedz spieszenie, pospieszać, ubiedz, runać, uciec, oddalić się; przen. dążyć, pożądać, żądać *όμενος,* gwałtownie pożądaycy, chciwy.

σεώ, dor. zam. θέω.

σεωτοῦ i — τέου, p. σεωτοῦ.

σηκάξω, zamknąć w stajni, chlewie, oborze, zam- knąć. 3 pl. aor. pass. *σηκάσθη* zam *ἐσηκάσθησαν.*

σηκίς, ἰδος, klucznica, szafarka.

σηκοκόρος, ὁ, stajenny, masztalerz.

σηκός, ὁ, 1) obora, koszary, stajnia. 2) mieszka- nie, legowisko, gniazdo. 3) miejsce ogrodzone, *ἄνκτα, οστράς:* *οστρά*

σηκώω, odważyc; zrównoważyć.

σηκομα, τό, waga; miara. 2) = *σηκός,* kaplica.

σημα, τό, znak, a) od bóstwa zesłany, przepowie- dnia. b) znak, po którym można poznać co, zwł. grób, dor. *σημα.* c) cel, granica. d) znak (piśmien- ny), godło. e) dowód.

σημαία, ἡ, chorągiew, sztandar.

σημαινω, f. σημανῶ, aor. *ἐσήμηνα* i *ἔσημανα,* naznaczyć, znak l. pieczęć przyłożyć, *τί.* 2) dać znak, rozkazać, nakazać, *τινί, τινός, l. τινί* z inf. 3) wskazać, mówić, objaśnić, *τί, ze zd. względ.* l. pyt. zał.; szczeg. za-prze-powiedzieć, *a τινί τι,* wyluszczyć komu co, *a ἐν τι ταῦτων ἀεὶ,* zna- czyć to samo; niekiedy nprzech., *wynikać.* 4) Med. dać zapieczętować, ze znaku danego wnioskować, domniemywać się; *a σημαίνεσθαι* ti βήβλη, zapi- sać sobie co na; *τινά,* wybrać sobie.

σημασφόρος, σ, ὀστέας, σήκης.

σημαντήριον, τό, znak, pieczęć; stempel.

σημαντικός, 3. wyraźny, tłumaczący.

σημαντρίς, ἰδος, ἡ, glinka (pieczętna).

σημαντρον, τό, = *σημαντήριον.*

σημαντρος, opos, ὁ, dający znak; dowódzca, pan, władca; jeździec, pasterz; donosiciel, goniec, pod- dowódzca.

σηματογράφος, ὁ, wykonywający znaki l. godła.

σημαιογράφος, ὁ, skoropis. T. s. *σημειογράφος.*

σημεῖον, τό, ión. σημήτιον, = *σημα.*

σημεῖω, na-o-znaczyć Med. zapisać.

σημειώδης, es, znaczący, zapowiadający.

σημερον, przysł. dziś; *ἡ σημερον,* sc. *ἡμέρα,* att. *σημερον,* dor. *σήμερον,* dzień dzisiejszy.

σημήτιον, p. σημεῖον.

σηπεδών, ὄνος, ἡ, zgulizna, zgniłość.

σηπία, *η*, czeremcha; sepia.

σήπιον l. σηπίον, *τό*, kość pacierzowa sepil cz. czernicy.

σηπτικός, 3. sprawiający zgniliznę.

σηπιώ, przywieść do zgnilizny, strawić, skwasić, sfermentować. Zwykle w Med. σήπιμαι, zaor 2. ἐσάπην i conj. σάπηγ, part. σάπεις, pf. ἐσάπηα, zgnić, zbótwić.

σήρ, laced. za θήρ.

σηροκτόνος, zam. θηροκτόνος.

σηραγγώδης, *ες*, jamkowaty, dziurkowaty.

σηραγξ, *αγξος*, *η*, jama, rozpadlina, przepuklina, skala, przerwa, otchłan.

σηρικός, 3. własc. seryjski: jedwabny.

σής, *ός*, *ος*, mól.

σησαματός, 3. z ciemierzcznika zrobiony.

σησαμίνος, i σησαμίνος, *εσσα*, *ev*, t. c. poprzedz.

σησαμινόν, *τό*, strąk ciemierzcznika.

σησαμύρον, *τό*, ser ciemierzczniczny.

σησαμύς, *εσγν*. z σησαμίνος, p. σησαμίνος.

σητάριος, 3. puszczony przez sito, przesiewany.

σήτες, dor. i eol. σάτες, p. τήτες.

σήφ, *πός*, *ός*, *η*, 1) wrzód. 2) żmija jadowita.

σηφιδητής, *ες*, ukąszeniem sprawiający zgniliznę.

σηναρός, 3. mocny, potężny, wytrzymały.

σηνεσία, *τά*, kulakowanie u Argejów.

σηένος, t. c. σθενρός.

σηένος, *τό*, 1) siła, moc, potęga, gwałt, σθ. ἐπι-
νίκειον, zwycięstwo. 2) przemoc, siła zbrojna, woj-
sko, παντι σθένει, z całą siłą zbroją.

σηένω, poet. i tylko w praes. i impf. a) być sil-
nym. zdolać, podolać, przewieść na sobie. b) zna-
czyć, górować, panować, τινί l. ἐν τινι, w czem,
tymów, pomiędzy kim.

σιά, *η*, laced. — θεά.

σιαγών, *όνος*, *η*, szczyłka.

σιαλον, *τό*, ślina, piana.

σιαλος, *ός*, ep. tłusty, z *ος*, i b. t. tłuczny wieprz.

σιάλωμα, *τό*, obręcz żelazna w koło tarczy.

σιβυλλάινω, prorokować, jak wieszczka sybilińska.

σιβύλλειος, 3. sybiliński.

σιβυλλίαω, pragnąć wieszczb sybilińskich, być
jakby szalonym.

σιβυλλιστής, *ός*, wieszcz, prorok.

σιβόνη, *η*, p. σιβόνη, pod σίβονω.

σίγα, przysł. milczkiem, cicho, skrycie, omackiem;
cylt σίγ' ἔχειν, spokojnie się zachować.

σιγάω, kazać zamilknąć, τινά, komu.

σιγαλόεις, 3. (od τίσζου) świecający się, świetny.

σιγάς, milcząc. (?)

σιγάω, impf. ep. σίγα, f. σιγήσομαι, aor. poet. też
σιγήσα, i σιωπάω, f. σιωπήσομαι, 1) przcz., mil-
czeć, być spokojnym, σιγῶντα ἔχειν, milczenie

zachować, milczeć na co, nic nie czynić; σίγα, ci-
cho! cylvt πρὸς τι, na co; ἐν τινι, przy czem za-
milknąć l. z imiesł. l. el. ἠνίκα. 2) przcz. zamil-
czeć, τί, πρὸς τινα, przed kim, zataić komu co,
złąd też biern. σιγηθήσεται.

σιγή, dor. σιγά i σιωπή, *η*, milczenie; skrytość,
spokój, cisza; *η* ἄγαν σ., zbyt głębokie milczenie;

σιγήν i σιωπήν ἔχειν l. παρέχειν, milczenie zach-
ować; σιγήν τῷθεναι περί τινος, zamilczeć co. Przysł.

σιγή, σιωπή i δια σιγῆς, a) w cichoci, cicho,
milczkiem, powoli, spokojnie; σιγή ἔχειν, być ci-
chym, a τὰ σιγή βουλεύομενα, ciche myśli. b)

ikrycie, tajemnie, τινός, przed kim, bez czujnej
wiedzy.

σιγηλός i σιωπηλός, 3. milczący, cichy. Dor.

σίγλος, *ός*, tudzież σίκλος, moneta perska, warto-
ści 7½ obola Attyck.

σίγμα, *τό*, głoska Σ, znak na g. d. lach.

σίγμοειδής, *ες*, mający postać głoski Sigma.

σίγμός, *ός*, sykanie.

σίγνυς l. σιγύννης, *ου*, *ός*, kramarz (?) Złąd of
Σιγνναι, lud podług Herodota mieszkający nad
Istrem w Europie, podług Orfeusza i Strabona
w Azji. Wielu mniema, że to Cyganie.

σίγνον, *τό*, l. σιγόνη, *η*, oszczep.

σίγνορεια, *η*, robota w kopalniach żelaza, robota
z żelaza.

σίδηρειον, *τό*, kuźnia.

σίδηρος, poet. i σιδήρεος, *ιον*. i ep. *ής*, *εον*.
att. σιδηροῦς, *α*, *ον*, żelazny, stalowy, z żela-
za. 2) twardy jak żelazo, silny, mocny, niepoży-
ty, nieznużony; σιδάρεοι, *οί*, żelazna moneta
Byzantyńska.

σιδηρούς, *ός*, żeleznik, kowal.

σιδήριον, *τό*, żelazne naczynie, żelazto, zbroja
l. broń.

σιδηρίτης, *ός*, r. *ζ*. σιδηρίτις, żelazny, podobny
do żelaza.

σιδηροβριθής, *ες*, ciężkości żelaza.

σιδηροβρώς, *ατος*, pożerający, t. j. ostrzący że-
lazo.

σιδηρούδεις, 2. w żelazo okuty.

σιδηροκμής, *ητος*, obrobiony, zabity żelazem.

σιδηρομήτωρ, *ορος*, wydający żelazo.

σιδήρον, *τό*, p. σίδηρος.

σιδηρονόμος, 2. dzielący l. rozplatający żelazem.

σιδηρόνωτος, 2. z żelaznym grzbieciem.

σιδηρόπλακτος, dor. — σιδηρικός. *α*. ramony że-
lazem.

σίδηρος, dor. σιδάρος, *ός*, 1) żelazo, stal. 2) wy-
robny żelazne, broń, miecz, sierp, żelazto, łapka
żelazna, kotwiczki.

σιδηρόσπαρτος, 2. przez żelazo wysiany l. spra-
wiony.

σιδηροτέκτων, *ονος*, *ός*, żeleznik.

σιδηρουργείον, *τό*, ruda żelazna, kuźnia.

σιδηροφορέω, nosić broń. Med. uzbrojonym cho-
dzić.

σιδηρόφρων, *ον*, żelaznego serca.

σιδηρόχαλκος, 2. z żelaza i miedzi.

σιδηροχάρμη, *ός*, walczący w żelazie (pancerzu)

σιδηρόω, z żelaza zrobić, w żelazo zamienić, o-
kuć. Plsqpf. pas. ἐσεσδηρωτο.

σίδιον, *τό*, lupina jabłka granatowego.

σιελον, *τό*, = σιάλος.

σίωω, syczeć.

σίκνυς, *ιδος*, *η*, taniec Satyrów w dramacie.

σίκλος, p. σίγλος.

σίκυα, *η*, *ιον*. σικύη, 1) bania, dynia. 2) bania

σίκνον, *τό*, pestka dyni, ogurków i t. p.

σίκυος l. σικυός, *ός*, także σίκος, ogurek

σίκυονία, *η*, bania.

σίκυονία, *τά*, sc. ὀπόδηματα, obuwanie niewiast,
z Sykionu.

σίκχος, *ός*, człowiek wybredny, wymysłny w jadle.

σίληπορδία, *η*, własc. pierdzenie pod nos z szy-
derstwa; zuchwalstwo nieprzyzwoite.

σίλλαινω, wyszydzić, nicować, tnąć.

σίλλικώπριον, *τό*, i σιλικώπριον, = σίλε l. κί-
κι, rącznik, kleszczowina, skoczek.

σίλλος, *ός*, szyderstwo; zam. ἰλλός, zezem patrzący.

σίλφη, *η*, mól, tarakan. *blatta*.

σίλφιον, *τό*, rośl. czaroję lajno, smrodzeniec.

σίλφιφορός, 2. wydający 10śl. czarjce lajno.

σίμβλος, ó, koszka, ul pszczelny. 2) śpichlerz.
σιμπορόσωπος, 2. z zadartym l. perkatym nosem.
σιμός, 3. wklęsły, zadarty, perkaty, σιμή ῥίς, nos perkaty. 2) stromy, χωρίον. 3) wgięty, wklęsły, γαστήρ.
σιμότης, ἡ, zadartość nosa. 2) zagiętość, kłódw.
σιμόν, zadrzeć (nos); wygiąć do góry.
σιμφαία, ἡ, gatunek sprosznych pieśni.
σίμωμα, τό, zadartość, podniosłość.
σινάξω = σίνομαι.
σιναιμωρόω, σιναιμωρόω, spustoszyć, ті. 2) z łakomstwa ukraść, pragnąć skrytych miłostek; γυνή σιναιμωρούμένη χαιρει, kobieta chętnie pozwoli zakosztować siebie.
σιναιμωρία, ἡ, łakomstwo, zmysłowość.
σινάμωρος, 2. szkodliwy, łakomy, lubieżny.
σιναιπι, εως, τό, gorczyca.
σινδονισαγή, ἡ, źródło. σινδόνη, p. σινδών.
σινδονίτης, ó, r. ż. σινδονίτης, w cienkie indyjskie płótno odziany.
σινδών, óνος, ἡ, indyjskie płótno cienkie, gatunek muslinu.
σινέομαι, ion. = σίνομαι.
σίνηπι, p. σιναιπι.
σινιάξω, przesiewać; — niepokoić.
σινίον, τό, sito.
σινίς, ó, pustozyciel, grabieżnik, łupieżca.
σινύδοος, óνος, szkodzący l. raniący zębami. 2) ó σ., jakaś ryba.
σινόμαι, ion. σινύομαι, częstotł. impf. σινύσκοντο, aor. ἐσινύμην, porwać, uprowadzić, grabić, łupić, spustoszyć; nieszczęśliwym uczynić, ranić, τινά.
σίνος, τό, uszkodzenie; kłeska, wina.
σίντης, ó, rabuś, łupieżca.
σινωπική, ἡ, i **σινωπίς**, ἰδος, ἡ, gatunek rubryki (z Synopy do Grecyi przewieziony).
σισηξ, ἡ, syczenie.
σίσιον, τό, rośl. marek l. potocznik szerokoliciś.
σίσιος, dor. laced. za θεός, 2 p. τώ σίσι, ó Zeusie; ale ναί τώ σίσι, ó Kastorze i Polidenkesie.
σίπαρος, ó, i **σίφαρος**, lac. *supparum*, gatunek żagla na mniejszym maszcie.
σίπια, ἡ, i **σίπνη**, **σιπίδης** i **σιπίς**, **σίπυδνος**, ἡ, kesz l. torba od chleba.
σίραιον, τό, i **σίραιος** i **σίρινος**, **οἶνος**, gotowany moszcz.
σίρός, ó, i **σειρός**, dół, jama.
σίσομβριον, τό, w l. mng. rośl. pachnąca, mięta, (macierzanka). T. s. σίσουμβρον, τó.
σίσπρα, **σίσπυρα**, ἡ, suknia z grubego kosmatego sukna; burka, kożuch.
σίταγωγέω, sprowadzać, spławiać zboże.
σίταγωγία, ἡ, dostawienie zboża.
σίταγωγός, 2. sprowadzający zboże, ναός, πλοία.
σίταριον, τό, (σίτος), nieco zboża, chleba.
σίταρκία, ἡ, dostatek żywności.
σίταρχία, ἡ, dom prowiantowy, magazyn.
σίτευτής, ó, tuczający bydło.
σίτευτός, 3. tuczony.
σίτεύω, karmić, paść, tuczyć. Med. jeść.
σίτέω, tuczyc, paść. Med. zajaść.
σίτηγέω = σιταγωγέω, żywność sprowadzać.
σίτηγία, ἡ, sprowadzenie zboża.
σίτηγός, 3. sprowadzający zboże, żywność.
σίτηρσειάξω, zaopatrzyć w żywność.
σίτηρσειάων, τό, żywność, wikt, utrzymanie; żóld, płaca. 2) w Rzymie też: podarek nadzwyczajny, pieniądze na wino (l. na piwo).
σίτηρός, 3. zbożowy.

σίτησις, ἡ, 1) jedzenie; pokarm, jado, pożywienie. 2) publiczne stołowanie w Prytaneum.
σίτιζω, żywić, karmić, stołować; tuczyć, paść, τινά, τινά τι, τινί τι, τινά τινος. Med. jeść.
σίτικός, 3. pszeniczny, zbożowy.
σίτιον, τό, zwykle w l. mng. τὰ σίτια, 1) pokarm z pszenicy l. zboża w ogóle, chleb. 2) w og. żywność, pokarm, strawa. 3) stołowanie w Prytaneum.
σίτιστός, adj. verb. do σίτιζω, tuczny, τὰ σ., tu czne bydło.
σιτοβόλιον, τό, śpichrz, śpichlerz.
σιτοδέκεια, ἡ, ion. **σιτοδηή**, brak zboża, chleba w ogóle, żywności.
σιτοδοτέω, dać zboże; zaopatrzyć w zboże.
σιτολογέω, zbierać zboże l. żywność, picować.
σιτολογία, ἡ, zbieranie żywności, picowanie.
σιτομετρέω, zboże l. żywność rozdzielać miarą τήν δόναμιν, wojsko zaopatrzyć w zboże.
σιτομετρήτης, ó, zwierzchność mająca dozór nad rzetelnością miar zbożowych.
σιτομετρία, ἡ, wymierzanie i rozdzielanie zboża; wymiar, żywność.
σιτομετρίον, τό, wymierzone zboże, prowiant, żywność. T. s. **σιτόμετρον**, τό.
σιτονόμος, 2. dający pożywienie, ἐλάτις, nadzieje w pożywienie.
σιτοποιέω, przygotować zboże, mleć, przygotować pożywienie, τινί, a w Med. jeść, pożywić się.
σιτοποιία, ἡ, przygotowanie zboża, maki, chleba, w ogóle: żywności.
σιτοποιικός, 3. odnoszący się do przygotowania zboża, maki, chleba, żywności.
σιτοποιός, 2. przygotowujący zboże, jedzenie, ἡ σ., kucharka; ó σ., piekarz.
σιτοπομπεία, ἡ, posyłka, transport zboża i konwój dany mu dla bezpieczeństwa.
σιτοπομπία, ἡ, t. c. poprzedz. T. s. σιτοπόμπιον, τό.
σιτοπόλης, ó, handlujący zbożem, zbożoprzedawca.
σίτος, ó, pszenica; w ogóle, zboże, żyto. Tudzież mąka, chleb, żywność, pożywienie, jado, krupy, mączne potrawy (w przeciwieñ. do mięsa); ale też: jado, (w przeciw. do napoju); tudzież: o gęstym jak lemieška napoju κοκείων. W att. pr., utrzymanie, wikt, życie. L. mng. τὰ σίτα.
σιτουργός = σιτοποιός.
σιτοφάγος, 2. jedzący zboże l. chleb.
σιτοφόρος, 2. dźwigający pszenicę l. zboże l. żywność, ojuzony żywnością.
σιτοφύλακες, οἱ, policja mająca, dozór nad dowozem zboża i nad sprzedażą tegoż i maki i chleba w Atenach (10 w mieście, a 5 w Pireju).
σίττα i **σίττε**, okrzyk pasterzy, zwł. owczarzy, albo w ogóle zachęcający: nu! nużel! lub spłaszający z nastp. ἀπό, ps! przechl! lub wabiący z nastp. πρός z 4 p.
σίτη, ἡ, gatunek dzięcioła, szpaka.
σίτω, aor. σίξω, szczuć. (?)
σίτών, óνος, ó, pszeniczny grunt.
σίτώνης, ó, kupiec zboża, komisarz do skupienia zboża.
σιτωνία, ἡ, urząd l. zatrudnienie poprzedzaj.
σίφαϊος, ἄρτος, jakiś chleb przedni.
σίφλω, skaleczyć; w nieszczęściu pogrzyźć, zgubić.
σίφων, óνος, ó, lewar; rura, sioma; budziuk, wór skórzany do wina.
σίφωνίζω, wina z beczki utoczyć lewatem, τί.
σιωπάω, **σιωπή**, ἡ, p. σιγάω, αἰτή.

αιωπηλός i **αιωπηρός**, p. αιγηλός.

σκάζω, chromać. *claudico*.

σκαίος, 3. lewy, po lewej stronie będący, ή σκαί-
ά, sc. χεῖρ, lewica; σκαίη, lewą ręką; zachodni,
wieczorny, gdyż ptaszko-wieszczek obrócony ku po-
łudniowi miał po lewej zachód. Ζτάδ Σκαίαι
πόλαι, zachodnia brama. 2) z lewej strony przy-
bywający, nieszczęśliwy, niepomyślny, szkodliwy,
στόμα. 3) niezgrabny, niezręczny, nieokrzyszany,
głupi, przewrotny.

σκαίοσση i **σκαίοτης**, ή, niezgrabność, nieoby-
czajność, nieokrzyszaność, nieprzyzwoitość, nieświa-
domość, głupota, tępość, nierozum.

σκαίουργέω, niegrabnie sobie począc, niუსлуcha-
nym być, nieobyczajnie się zachować, περί τινα.
σκαίωρα, skakać, tańcować, podrygać.

σκαίωμα, τό, zakrzywienie.

σκαλαθουράτιον, τό, drobna, subtelna szperani-
na l. farsa.

σκαλαθύρω, spółkować.

σκαλεύς, ό, kopiający, kopacz, ogrodnik.

σκαλεύω, okopać, zgarniać, άνδρακας, zażęgać.

σκαληνία, ή, garbatość, nierówność.

σκαληνός, 3. nierówny, garbaty, krzywy.

σκαληνώω, nierównym zrobić, skrzywić.

σκάλλω, zgarniać, zażęgać, zadrasnać, kopać, o-
kopać.

σκαλίμος, ό, kolek (na pobocznych burtach okrętu)
l. miejsce, na którym wiosło leży i do którego
się przywiązuje; osada wiosła; gwóźdz wiosłowy.

σκάλοψ, οπος, ό, kret; właści. kopacz.

σκάμμα, τό, rów, dół. 2) plac w gimnazyjach oto-
czony rowami, gdzie atleci ćwiczyli się; zτάδ,
ćwiczenie, walka, niebezpieczeństwo.

σκανδάληθρον, τό, zapadka (w łapce).

σκανδαλίζω, dać zgorzenie. Biern. gniewać się.

σκανδαλον, τό, zgorzenie, obraza.

σκάνδιξ, ικος, ό, trybula, trzebula.

σκαπανεύς, p. σκαφεύς.

σκαπάνη, ή, rydel; łopata, motyka.

σκάπτω, dor. = σκήπτω. T. s. σκάπτρον.

σκάπτο, kopać, okopać, τί, wykopać; τά έσκαμ-
μένα, rów, jako cel skoku zapasników πένταθλοι,
zτάδ ήπερ τά έσκαμμένα άλλεσθαι, granicę prze-
kroczyć, przebrać miarę.

σκαρδαμυκτέω, p. σκαρδαμύσσω.

σκαρδαμυκτής, ό, mrugacz, mruczek.

σκαρδαμυκτικός, 3. mrugający.

σκαρδαμύσσω, — ττω, mrugać (oczyma), mru-
żyć oczy.

σκαρίζω, skakać, podrygać.

σκαριφεύω, zadrasnać, wygrzebać, lekko naryso-
wać, powierzchownie coś zrobić.

σκαριφιاریός, ό, draśnięcie, lekki zarys, rys, pō-
wierzchnie gryzmolenie, bazgranina.

σκάριφος, ό, rylec; zarys, szkieł.

σκάρος, ό, ryba morska. *scarus*.

σκατοφάγος, 2. żrący gnój l. łajno.

σκαφεϊον, τό, donica mała, czerpaczka.

σκαφεύς, ό, kopacz.

σκαφείον, człowieka włożyć w koryto tak, że no-
gi, ręk i głowa wystawają — i tak wystawić go
do sokoła. łonca, aż z pragnienia spalony i przez
owady zakłany umrze, Kara śmierci u Persów.

σκαφη, ή, ciało wylobione, naczynie, korytko,
wanienka, donica, kołyska, kopanka, niecka, opalka,
łódź.

σκαφίδιον, τό, zdrobn. a) wianienka, niecka. b)
łódka.

σκάριον, τό, 1) wianienka, korytko, naczynko-
czarka, doniczka. 2) gatunek zwierciadła palące-
go, którym Westalki ogień rozniecały. 3) osobli-
wy sposób spuszczenia włosów; czupryna, głowa.
3) rydelek, motyka.

σκαφίς, ίδος, ή, donica mała (do mleka).

σκαφίτης, ό, sternik, wioslarz.

σκαφοειδής, ές, podobny do łodzi, łódkowaty.

σκάφος, τό, 1) kopanie, οίνων, słuszną porą od-
kopywania i okopywania winorośli. 2) brzuch o-
krętowy, okręt.

σκαδάνωμα, f. σκαδάω, att. σκαδω, — άς, — ά,
perf. pass. έσκαδάσμαι, aor. έσκαδάσθη, rozprażdzić,
rozproszyc, rozlegnąć, kazać się rozsejść, τινά, τί,
tudzież, rozpryskać, rozsiać, rozlać, rozszerzyć,
sploszczyć. Med. rozproszyc się.

σκαδάσις, ή, rozproszenie, σκαδάσει θεΐναι, roz-
proszyc.

σκαδάστός, 3. rozproszony, rozsypany.

σκαθρός, 3. skapy, ścisły, akuratywny. Przysł. σκα-
θρός, starannie, dokładnie.

σκαλετός, 3. wysuszony; suchy, chudy, τό σκ.,
sc. σώμα, mumią.

σκαλετώδης, ές, wejrzenia l. cery wysuszonego
ciała.

σκαλίσκος, ό, nóżka, udko, ramionko.

σκαλίξ, ίδος, ή, t. c. poprzedzaj.

σκέλλω, **σκαλω**, aor. έσκηλα, wysuszyć. Biern.
σκέλλομαι, fut. σκελλήσομαι, aor. έσκηλη, σκαλίη,
σκαλίη i perf. έσκηληκα, wyschnąć.

σκέλος, τό, noga, udo, goleń, ramię; επί σκέλος
ανάγειν, 7 twarzą zwróconą ku nieprzyjacielowi
cofać się. W Atenach: τά σκέλη, ramiona długie
muru między miastem a Pirejejn.

σκαλοτόρβη, ή, ochromienie kolana l. nogi.

σκέμμα, τό, rozważanie; badanie, poszukiwanie.

σκαπέζω, pokryć, zasłonić, τινά, τί, ukryć.

σκαπεαρνον, τό, dwusieczny toporek cieśli, siekiera.

σκέπας, αος, τό, zasłona, osłona, άνέμωτο, od wia-
tru. L. mng. σκέπα.

σκέπασμα, τό, = σκέπη.

σκαπεαστήριος, 3. zasłaniający. T. s. **σκαπεαστι-
κός**, 3.

σκαπέω, pokryć, zakryć, zasłonić.

σκέπη, ή, pokrywa, zasłona, osłona, zakryte miej-
sce, obrona, polemu, bezpieczeństwo od wojny.

σκαπετός, adj. v. (σκέπτομαι), do rozważenia.

σκέπτομαι, oglądać się, spojzierać, śledzić, τί, zd.
pyt.; rozważać, zbadać.

σκέπω, p. σκαπέζω.

σκαρβόλλω, lżyć, przezywać, lajać.

σκαυαγωγέω, sprzęt zebrać i unieść, z całym
dobytkiem swoim uciec.

σκαυαγωγός, ό, człowiek do ładowania, τό, wóz
do łódmoków.

σκαυάζω, I) Czynn. I) przygotować, przysposobić,
urządzić, τί, i to τινί. 2) uzbroić, zaopatrzyć, uo-
brać, ustroić, przyozdobić; τινά τινι. Biern. κόβ-
φος έσκαυαμύειν, w lekkiej swój zbroi. II) Med.
sobie wymyślić, zamierzyć, uknuć, sprawić, τί,
κατ' οίκον σκαυάσειν, gospodarować w domu.

σκαυάριον, τό, ubiór, odzienie; meble.

σκαυασία, ή, przygotowanie, przysposobienie, τινός.

σκαυασμα, τό, przyrząd, i = poprzedz.

σκαυαστός, 3. przygotowany, przysposobiony.

σκαυή, ή, zbroja; sprzęt, narzędzie, przybory, przy-
rząd; odzienie, szata, ubiór, strój.

σκαυοθήκη, ή, skład, magazyn, schowanie, ko-
mora, arsenał.

σκηνοποιέω i częściej w Med., przygotować narzędzia, sprzęty, zbroje, odzienie.

σκηνοποίημα, τό, sprzęty, przybory.

σκηνοφυλακῆς, stróżować przy tlómkach, oblogów pilnować.

σκηνοφρέμομαι, pilnować oblogów, tlómków, a) badać, śledzić, t. b) zająć się czem, chytrze sobie począć, τὰ ἐν τινι, knować co w.

σκηνοφρονημα, τό, chytry czyn l. zamysł.

σκηνοφροία, ή, 1) staranność, skrzętność. 2) chytry zamysł, podstęp, chytrność, oszustwo.

σκέψις, ή, rozważanie, badanie, poszukiwanie.

σκήμα mówi Scyta zam. σχήμα.

σκήνα i **σκηνώ**, I) Czynn. 1) być w namiocie; w ogóle; rozłożyć się, mieć obóz, być na kwatery, przebywać, mieszkać, εἰς τι, pójść dokąd i rozłożyć się obozem. 2) biesiadać, ucztować, jeść, παραί, u kogo. II. Med. 1) obzwać mieszkanie, ἐν τινι. b) kazać sobie zbudować chatę (καλύβην).

σκήνη, ή, każde pokryte i zacienione miejsce, altana, namiot, chalupa, chata; legowisko, leże; εἰς τήν σκήνην καλεῖν, wzywać do uczt; buda, stragan. 2) lub wozowy; kotara, opona, osłona. 3) rusztowanie teatralne, scena; miejsce, gdzie właściwi aktorowie występują; szczeg. tylna część, ὁ ἐπὶ τῆς σκήνης ἐκάστω βίος, życie ich za sceną, t. j. to, co skrycie robili. Dor. σάνα.

σκήνημα, τό, t. c. σκήνη, i: gniazdo.

σκήνδιον, τό, zdrobn. σκήνη.

σκήνικός, ὁ, właściwy aktor. Opp. θεμελικός.

σκήνις, ἴδος, ή, = σκήνη.

σκήνιτης, ὁ, 1) będący na scenie. 2) w namiocie pędzony.

σκηνοβατία, biern. być przedstawionym (na scenie).

σκηνογραφία, ή, malarstwo sceniczne; przen., zmyślone, tragiczne opowiadanie.

σκηνογραφικός, 3. na perspektywę malowany.

σκηνοπηγία, ή, zbudowanie namiotu, gniazda; τὰ σκηνοπηγία, święto kuczek.

σκηνοποιία, ή, zrobienie namiotu.

σκηνοποιός, 2. robiący namioty, altany.

σκήνος, τό, namiot, chata, miejsce zacienione. 2) ciało, jako osłona duszy.

σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ, stróż namiotu, straż obozowa.

σκήνω, p. σκηνώ. [wa.]

σκηνοδριον, τό, zdrobn. σκήνη.

σκήνωμα, τό, = σκήνος, namiot, dom żołnierszy.

σκήνωσις, ή, rozbicie namiotu, założenie chaty.

σκηπάνιον, τό, t. c. σκήπτρον, berło, laska.

σκηπέτος, ὁ, wichler, burza; grom, piorun.

σκηπτοχία, ή, nazelne dowództwo we wojnie.

σκηπτοδχος, 2. berłoński; rzecz. ὁ α., władca.

2) Na dworze perskim, marszałek dworu.

σκήπτρον, τό, laska; kosztur, kij żubraczy, przen. podpora. 2) znak dostojenstwa l. potęgi, berło, pręt, różga; pastoral, laska poselska, marszałkowska i t. p. W l. mng. władza królewska; rzady.

σκήπτω, 1) przech., oprzeć, podeprzeć, a w Med., podeprzeć się, o kiju chodzić; przen. czem zasłonić się, składać się, udawać, εμπορος εἶναι σκήψομαι, udam że jestem kupcem, πρὸς τινα, uiewiniąć się, tłumaczyć się komu; ὅτιερ τινος, bronie kogo. 2) nprz. oprzeć się na czem, runąć na co, spaść, μή βαρην κότον σκήψοσθε, nie rzucajcie gniewu.

σκηρίπω, oprzeć. Med. oprzeć się, podeprzeć się.

σκήψις, ή, to na czem się kto opiera, zasłona, wybieg, uiewinnienie, σκήψιν ποιείσθαι τι, za pre-

tekst wzięść co; φόνον σκήψις, oskarżenie o zabójstwo.

σκή, ión, σκή, ή, cień, ὅπο σκή, w cieniu. Szczeg. a) cień, zgasyłch, mara. b) każdy przedmiot niemający istoty, μάχεσθαι, περί σκιάς, περί ἑνου σκιάς, o drabnostkę, o małoważną l. nieistniejącą rzecz; περί τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς, t. j. o pierwsze miejsce w igryzkach i prawu rądenia się wyroczeni na sam przód. Przen. c) nikłe, słabe, znikome. d) nieprzysłony, przeprowadzony gość.

σκιαιγραφῆς, cieniować, cienia i światła użyć w malarstwie; w ogóle: przedstawić w zarysie i perspektywie.

σκιαιγράφημα, τό, obraz ze światłem i cieniem.

σκιαιγραφία, ή, perspektywiczne malarstwo. Przen. mamidło, uluda, mara.

σκιαιγράφος, ὁ, malujący cień i światło w słusznym stosunku.

σκιάδειον, τό, l. **σκιάδιον**, dach zacieniający, kopuła, namiot, altanka; parasol.

σκιάζω, zacienić, zaciemnić, t. j. w ogóle: zakryć, zasłonić; o malarzu: cieniować; ὁ γνώμων σκιάζει τήν ἑκτην, wskazuje na szóstą godzinę.

σκιάθηρον, τό, i **σκιόθηρον**, chwytną cień, zegar słoneczny.

σκιαιμαχῆς, w cieniu, w domu l. szkole walczyć; z cieniem wojować, t. j. razy l. ciosy zadawać w powietrze.

σκιάποδες, οἱ, zmyślony lud w Libii z niezmiernymi stopami, których, podniósłszy nogę, używali zamiast parasoli.

σκιαιρόκομος, 2. włosami, liśćmi pokrywając l. pokryw.

σκιαιρός, 3. cieniasty; dor. zam. σκιερός.

σκιάς, ἄδος, ή, dach cieniasty, zwł. kopuła.

σκιάσμα, τό, zacienienie.

σκιαιοφία, ή, = σκιαιοφία.

σκιαιοφῶς, ión, σκιαιοφῶς, nprcz., wzrosć w cieniu, t. j. w domu, za piecem; zniewieściale prowadzić życie. Biern. (zniewieściale) leżeć w cieniu.

σκιαιοφροία, ή, zniewieściale wychowanie l. życie.

σκιάω, ep. σκίω, = σκιάζω, zacienić. Med. zaciemnić się.

σκιόδναμι, tylko w praes. i impf., f. pob. do σκεδάνουμι, rozszerzyć się, rozejść się, rozproszyć się, κατά τι, po czem; ἐπὶ τι, do, za; tudzież: rozpryskać się, rozlewać się.

σκιερός, 3. cieniasty, obfity w cień, ciemny. b) zacieniający, chłodny.

σκίλλα, ή, cebula morska. *scilla*.

σκιμαλίξω, szcztukować kogo, obelżywie l. pogardliwie z kim obejsz się.

σκιμπάξω i **σκιμπάζω**, chromać, przycupnać.

σκιμπόδιον, τό, zdrobn. σκιμπους.

σκιμπους, ποδος, ὁ, krzesło polowe składane. b) łożo, zwł. niskie i wązkie (dla chorych l. uczących się).

σκιμπω = σκήπτα, wrazić, wcisnąć.

σκιμπων, onos, ὁ, laska, podpora.

σκινοδάλμος, ὁ, ἑβgn. σκινδάλμος, att. σκινδάλμος i σκινδαλμός, klin, szcudło, słup, ostrokół; przen. subtelnosc.

σκιουδής, ἑς, podobny do cienia; ciemny, ponury, pochmurny, mglisty.

σκιόεις, εσσα, εν, cieniasty, obfity w cień, gestym lasem zarosły; zaciemniający.

σκιουθηρίκος, 3. γνώμωνες, goniący cień.

σκιπων, ὁ, = σκήπων, kij, laska

σκίρα, *τά*, uroczystość Ateny w Atenach.
σκιραφείον i **σκιραφείον**, *τό*, kosternia, dom **σκίρος**, *ὁ*, gips. [gry].
σκιροφόρια, *τά*, uroczystość Ateny Σκιράς, zwykle *τά* σκίρα zwana.
σκιρόρον, *τό*, skorupa twarda sera.
σκιρόρος, *ὁ*, stwardniałość, stwardniały wrzód.
σκιρτάω, skakać, podrygać, tańcować, przeskakiwać z nogi na nogę.
σκιρτήμα, *τό*, skok, taniec.
σκιρτήσις, *ή*, skakanie, tańcowanie, ἔθνων, powstanie.
σκιρτητής, *ὁ*, skoczek, tanecznik.
σκιρτητικός, 3. skoczny, podskoczny, taneczny.
σκιώδης, *ρ*, σκιοειδής.
σκληραγωγέω, surowo l. ostro wychować, w ryzie trzymać.
σκληραύχην, *ὁ*, *ή*, uporny, ociętny, nieokrótłony, dziki.
σκληρία, *ή*, = σκληρότης.
σκληρόδεσμος, 2. z twardą skórą.
σκληρόδριξ, *τριχος*, twardowłosy
σκληροποιός, 2. hartujący, nadający twardość.
σκληρός, 3. (σέλλω), suchy, kruchy, lomny, twardej, jałowy, stęzaly; o głosie, ochrzypły, głuchy, ciemny, σκ. αἰδέος, okrutna; ήθος, nieugięty, ociętny, nieublagany, zahartowany. Rzecz. *τό* i *τά* σκλ., twardość, nieprzyjemność, surowość (słów); nieszczyśny, szkodliwy.
ικληρόσαρκος, 2. z suchem, twardem mięsem.
ικληρόστρακος, 2. z twardą skorupą.
ικληρότης, *ή*, twardość, stęzalość; upór, krnąbrność, ociętność.
ικληρόφθαλμος, 2. z twardymi, słupem stojącymi oczyma.
ικληρόνω, twardym, upornym zrobić.
ικληφρός, att. ścgn. z σκελφρός, wysumkły, cienki.
ικνωτός, 3. ciemny, δδίτης, w ciemności l. zmierzchnu idący wędrownik.
ικνήβ, *ὁ*, *ή*, σκνιπέος i σκνιπέος, pl. σκνίπες, gatunek mrówek, objadającej figi, l. robaka toczącego pod korą drzewo.
ικόλιον, *τό*, r. n. przym. σκολιός, dom. μέλος l. ἄσμα, pieśń biesiadna, zwana od tego, że nie z kolei ją biesiadnicy śpiewali lecz w miarę ich muzycznego talentu lub skłonności, niby, pieśń kręta, wężykim śpiewana.
σκολιός, 3. krzywy, zgłęty, kręty, wężykowaty; nierówny, ukośny, przewrotny; a przen., nieuczciwy, fałszywy, obłudny, podstępny, chytry.
σκολιότης, *ή*, krzywość, krętość; przen. nieuczciwość, obłuda.
σκολίωμα, *τό*, skrzywienie, to co skrzywiono.
σκολοπαξ, *ακος*, *ὁ*, bekas, słomka, parwda.
σκολοπενδρα, *ή*, skórek, stonóg, watonnik, pułstosz. 2) morski robak, z gatunku Nereidów.
σκολοπενδρώδης, *ες*, ze stu odnogami (o gór paśmie).
σκόλοφ, *οπος*, *ὁ*, ostrosłup, ostrokól, palisada. 2) drzazga, trzaska, kolec.
σκολόθριον, *τό*, zdrobn. σκόλοθρος, stolek (nizki o trzech nogach).
σκόμβρος, *ὁ*, gatunek tuńczyka, makrela.
σκόμπαρχης, *ὁ*, wódz szpiegów, szpieg przedniej straży.
σκόπος, *ὁ*, strażnica, skała, przylądek, góra,

σκέπτομαι, z dali patrzeć na cel jaki, uważać, oglądać, przyglądać się, *τί*, patrzeć, *τά* τινος, starać się o kogo; *πρός* ἑμαυτὸν σκοπῶ, rozważam w duszy: ἐσκόπει γυναῖκα μοι, oglądał się za mnie za żoną; σκόπει, *μή*, bacz, strzeż się, aby nie; ήπως, staraj się, aby. Med. rozważyć w duszy, z imiesł., *πρός* *τι*, zwaćać: kazać zbadać.
σκοπή, *ή*, 1) oglądanie, badanie, śledzenie, σκότην ποιέσθαι, oglądać się. 2) = σκοπία, strażnica.
σκοπιά, *ή*, ión, **σκοπιή**, 1) strażnica. 2) strażowanie, oglądanie się, straż.
σκοπιάζω, do strażnicy oglądać się, śledzić. Przech. zbadać, wyszpiegować, *τινά*.
σκοπιωρέομαι, badawczo oglądać się, uważać.
σκοπός, *ὁ*, 1) widz, dozorca, stróż. 2) szpieg. 3) cel w który się godzi l. patrzy; zamiar, przedsięwzięcie, *ἀπό* σκοποῦ, wbrew naszemu zamiarowi.
σκορακίζω, do wszystkich dyabłów wysłać kogo; obelżywie z kim obejść się, gardzić.
σκορακισμός, *ὁ*, zelźenie, pogarda, nielaska.
σκορδίνωμαι, ión. σκωρδίνωμαι, κορδίνωμαι, przeciągać się i ziewać, być śpiącym jeszcze, młotać się niespokojnie. *pandiculari*.
σκορδύλη, *ή*, = κορδύλη.
σκοροδάμη, *ή*, rosół ze słonej wody z czosnkiem.
σκοροδιζω, *πάς* czosnkiem.
σκοροδιον, *τό*, zdrobn. liście l. lodygi czosnkowe
σκοροδιμάχοι, *οί*, walczący o czosnek.
σκοροδον, *τό*, skröcon. σκωρδόν, czosnek, korzeń czosnku.
σκοροδοπανδοκουτριατροπώλις, *ωρος*, *ή*, komicz. wyr. u Arystoi. niby: handlująca w gościu czosnkiem i plackami.
σκορπίδιον, *τό*, zdrobn. σκορπίος.
σκορπίζω, rozproszyć, rozrzucić, rozpedzić.
σκορπίος, *ὁ*, 1) niedźwiadek. 2) maszyna wojenna, rzucająca pociski.
σκορπίωδης, *ες*, podobny do niedźwiadka.
σκοταίος, 3. ciemny, σκοταίος ήλθε, przybył z nadchodzącym zmrokiem.
σκοτεινός, 3. ciemny; ślepy; skryty. 2) niezrozumiały, ciemny.
σκοτεινότης, *ή*, ciemność, mrok.
σκοτία, *ή*, ciemność, mrok; szczeg. ciemnica, grób, podziemie.
σκοτιέω, zaciemnić, zaćmić.
σότηος, 3. ciemny, mroczny; skryty, tajny, σότηοι παῖδες, za domem spłodzone; niezrozumiały.
σκοτοβενίαω, w skrytości, po ciemku spółkować.
σκοτοδασυπικνωθριξ, *χος*, ciemno-grubo-gęsto zarosły włosami.
σκοτοδινέω, mieć zawrót głowy, émi się komu.
σκοτοδινία, *ή*, zawrót głowy, omrok.
σκοτοδινία, *ρ*, σκοτοδινέω.
σκοτόεις, *εσσα*, *εν*, poet. σότηος, ciemny, pomroczny.
σκοτομήνιος, 2. ciemny, bez światła księżycy.
σότηος, *ὁ*, ciemność, mrok, omrok, pomrok(a); skrytość, ciemnia, ciemnica, *ὅπο* σότηου τὸν φθόνον κατέχειν, utaić l. ukryć zawiść. Tudzież r. n. σότηος, w 2 p. σότηους, 3. σότηει, σότηου δέ *τι*, światła coś musi unikać.
σκοτίαω, 1) zaciemnić, zaćmić, *τί*. 2) zawrót głowy sprawić. Biern. dostać zawrotu głowy, zaćmiło się komu. [czy].
σκοτώδης, *ες*, t. c. σκοτοςιδής, ciemny, pomroczny.
σότηωμα, *τό*, zawrót (głowy).
σότηωσις, *ή*, zaćmienie.

συναλακικός, 3, wzdurzony, wzdurzliwy. Inni συναλακικός, ἀργύρεα, smrodliwie.
συναλακισμός, 6, wzdurza, wzdurzliwa obchodzenie się.
σύνβαλον, τό, gnój, lajno, śmiecie, resztki czegoś, odrzutki.
συνδραίνω = σύνδραμαι, gniewać się na kogo, τινί.
συνζάω, cieknąć się, gonić się, być lubieżnym.
σύνδραμαι, gniewać się, oburzyć się, τινί, na kogo, być rozjązowanym l. rozjuszonym.
συνδριάζω, być Scyta, żyć jak Scyta; golić włos po scytyjsku.
συνδριάζω, po scytyjsku, w scytyjskim języku.
συνδροσίζω, 6, scytyjski łuczniak.
συνδράζω, być gniewnym, markotnym, smutnym.
συνδροσισμός, wyglądać gniewnie; smutną, markotną mieć twarz; συνδροσισμός, zmieszany.
συνδροσισμός, 6, mina smutna, gniewna l. rozjątrzona, markotna twarz.
συνδροσίζω, 3, gniewny, niechętny, markotny, smutny. Przysł. συνδροσίζω, ἔχειν, być niechętnym, zmartwionym.
συνδροσιστής, 7, pomocność, tetryczność.
συναλακεία, 7, chowanie psów.
συναλακίζω, dać parzyć się psom; chować psy.
συναλακων, τό, zdrobn. piesek.
συναλακώδης, 6s, psi, τό σκ., psia (łazząca się) natura.
σύνλαξ, ακος, 6, 7, pies młody, szczenię; w ogóle: pies, suka.
σύνλευμα, τό, łup, plon, zbroja z nieprzyjaciela sciągnięta.
σύνλευμα, zabitemu nieprzyjacielowi zdjąć zbroję, τινά i τινά τι.
σύνλευον, τό, gatunek ryb, wilków morskich.
σύνλευρος, 6, i σύνλευρις, gatunek raków morskich nagich, mieszkających w skorupkach innych skorupiaków.
σύνλλω, skórę zedrzyć; włos wyrwać; w ogóle: wydzierać, targać.
σύνλωδεςφω, wyprawiać skórę.
σύνλωδεςφής, σύνλωδεςφως i σύνλωδεςφως, ου, 6, wyprawiać skórę, garbarz.
σύνλων, τό, tudzież σύνλων, σύνλων, 1) zbroja sciągnięta z nieprzyjaciela, plon, zdobycz, łup. 2) skóra zwierzęca.
σύνμυιον, τό, zdrobn. i σύνμυιος, 6, młode (zwierzęca, zwł. lwa, wilka).
σύνμυιός, 3, kamieniami wybrukowany.
σύντάλη, 7, kij, laska, pręt, maczuga. U Lacedaemonczyków tajne pismo, które pisano na rzemieniu, owiniętym w koło laski, tak w poprzek, że ten tylko zdołał je odczytać, który rzemień owinał w koło laski równie grubiej. W ogóle ztąd, wiadomość, doniesienie. Tudzież: wąż.
σύνταληφορέω, nosić kij, maczugę.
σύντάλειον, τό, zdrobn. σύντάλη.
σύνταλις, ιδος, 7, kijek, laska, palka. 2) walec, lada, lewar.
σύνταλισμός, 6, bicie kijami, bunt kończący się na biciu kijami.
σύντάλειον, τό, kij, laska, maczuga, palka.
σύνταύς, 6, skórnik, szewc.
σύνταύσις, 7, robienie obuwi, szewctwo.
σύνταύω, być szewcem, szewctwem się trudnić.
σύνταικός, 3, szewcki, 7 σκ., szewctwo.
σύνταίνος, 3, skórzany, ze skóry zrobiony.
σύνταοδεςφός, 6, wyprawiać skórę, garbarz.
σύνταός, τό, skóra; to, co ze skóry zrobiono, tar-

ca, bicz; σύντα βλέμεν, obawiać się plag.
σύνταοτομετον, τό, warsztat szewcki.
σύνταοτομέω, być szewcem.
σύνταοτομία, 7, szewctwo.
σύνταοτομικός, 3, szewcki, 6 σκ., szewc, 7 σκ., szewctwo.
σύνταοτόμος, 6, wyprawiać skórę, siodlarz, szewc.
σύνταοτραφέω, głodać, gryść skórę.
σύνταώω, w skórę oprawić, powlec skórą.
σύνταώδης, 6s, skórzany.
σύνταφός, 6, (i τό), kubek z uszkiem, puhar.
σύνταφήκων, τό, zdrobn. robaczek, glistka.
σύνταφήκωροτος, 2, jedzony od robaków, glist.
σύνταφήκοσιδής, 6s, wylegać robaki.
σύνταφήκοσιος, 2, wylegający robaki.
σύνταήξ, ηκος, 6, robak, glista.
σύνταώλος, 6, t. c. σύνταωφ, ostrokół; kolec, żądło.
σύνταώμα, τό, szyderstwo, żart, dowcip, kpiny. Zdrobn. σύνταώματιον, τό.
σύνταωπτικός, 3, skłonny do szyderstwa, szyderczy.
σύνταωπτικός, 3, szyderca, błazen, dowcipniś, żartowniś.
σύνταωπω, fut. σύνταωμαι, σύνταωφω, szydzić; żartować, εις τινα, τί τινος, wyszydzić; πρόσ τινα, tudzież, nasładować, małpować; biern. σύνταωπιαι, szydzą zo mnie.
σύνταωρ, ακατός, τό, błoto, lajno.
σύνταωριμής, ιδος, 7, urytnal.
σύνταωρία, 7, odchód, odpadki, osad, żuźle.
σύνταωρής, πός, 6, sowa, puszczyk, ptak jakiś małpujący. [ragd.]
σύνταωργιδιος, 3, smaragdowy, zielony jak smaragd, smaragd, jasnozielony, przezroczysty apat topniasty l. kryształ; w ogóle: fluor, masa szkła. Her. 2, 44.
σύνταωργέω, ep. (onomatopoe. wyr.), zadrzeć, zaszumić, zahuczeć, rozlegać się.
σύνταωργίζω, t. c. poprzedz.
σύνταωρίς, ιδος, 7, ryba morską mała i nieoceniona.
σύνταω, f. σύνταω, aor. od sl. σύνταω, ἐμνήχθη, 1) czynn. otrzeć, zetrzeć, τί, εις τινος. 2) Med. a) sobie otrzeć, τί. b) sobie wtrzeć, namaścić, τί. Przysłowiowi. Αἰθίοπα σύνταωρειν, murzyna wybielić.
σύνταωδαλός, 3, straszny, okropny, groźny, przerażający. R. u. l. pojed. i mug. używ. się przysł.
σύνταωδός, 3, t. c. poprzedz.
σύνταωτικός, 3, zdalny, sposobny do czyszczenia, otarcia.
σύνταωτος, τό, 1) koszka pszczoł, ul pszczelny. 2) zwykły, rój pszczoł; osy; w ogóle: rój.
σύνταωουρέω, Med. roić się, osiaść, εν τινι.
σύνταωρινός, 7, 2 = μύριονος, nie, sznur.
σύνταω, p. σύνταω.
σύνταωσις, ιδος, 6, z małą tarczą.
σύνταωρο — wyrazów tak zaczynających się p. pod μικρο —
σύνταωλαξ, ακος, i σύνταωλος, μίλαξ, μίλος, 1) cis, drzewo cисowe. 2) rośl., powój.
σύνταωλευμα, τό, rzeźba.
σύνταωλη, 7, nóż (do rzeźniania), gnypr, scyzoryk.
σύνταωλιον, τό, zdrobn. nożyk, gnypr szewcki.
σύνταωνή, 7, motyka, graca. ligo.
σύνταωρετός, 3, poet. biedny, nędzny. Przysł. ρώς, nędznie.
σύνταωρνα, 7, ιουί. σύνταωρνη, jak μύρρα, μυρρα, wona żywica arabskiej mirry.
σύνταωρινίζω, μυρρα l. mirtami zaprawić.
σύνταωρνοφόρος, 2) μυρρα wydający.

σφοδρος, ó, gatunek mureny (σ-μόβραινα).
σφόχομαι, na wolnym ogniu spalić się; przen. skrytym ogniem miłości spalić się.
σφόδις, ἴγρος, ἦ, krwιά zalana pręga, dega, ciega, siniec.
σφόχω, p. σφάω, σφάχω.
σφοβρός, 3. prędkí, namiętny, lekki, μέλος, ἔπος, zład, wyniosły, dumny, butny, pyszny, wystawny, próżny; świetny, wspaniały. Rzecz. τὸ σ, nadeśtość. Przysl. — **ρῶς**, dumnie, wyniosło, po junacku.
σφοβέω, spłoszyć, przegnać, oddalić, otrząsnąć, κόνιν, w ogóle: w ruch prędkí wprawić, miotać, machać, τί. 2) npz. pospieszzać, ἔς τι, dumnie kroczyć.
σφβησις, ἦ, przegnanie. 2) ruch gwałtowny, pospiech.
σολοικια, ἦ, i **σολοικισμός**, usterk językowy; nieprzychyłość, niezgęczność.
σολοικίζω, usterk językowy popełnić; błędnie mówić, τινί. 2) nieprzychylenie się zachować, niezgrabnym być.
σολοικιστής, ó, błędnie mówiący.
σόλοικος, 2. mówiący błędnie; nieobyczajny, nieokrzęsany, surowy; dziki, nieogładzony.
σόλος, ó, żelazna, lana tarcza do rzucania, dysk żelazny.
σομφός, 3. 1) gębczasty, dziurkowaty. 2) φωνή, gluchy, chropowaty.
σομφότης, ἦ, gębczastość, miałkość, rozlazistość.
σός, 3. p. σῶς.
σοροδαίμων, ονος, ó, przezwisko starca stojącego już jedną nogą w grobie.
σοροπηγός, 2. robiący trumny.
σός, ἦ, urna; trumna. 2) starzec, stara kobieta.
σός, σή, σόν, zaim. dzierz. 2. os., twój, 2 p. σοῦ, ep. σοῖο, τὸ σόν λέχος, małżeństwo, w którym mówisz; τὸν σόν φόβον, groźbę przez ciebie właśnie rzucona. Rzecz. a) σός, twój syn. b) ἦ σή, twoja żona. c) σόν ἐστι, twoja jest rzeczą, tobie wypada, kolej na ciebie; τὸ σόν, twoja rzecz, twój sposób, twój los, twoje dobro, twój obowiązek, twoje słowo, twoje zdanie; τὸ σόν σκαπεῖ, rozważ ze swej strony; τὸ σόν τοῦτο, podług twoego wyrażenia. d) τὰ σά, twoje rzeczy l. sprawy, stósunki, położenie, mowy, zamiary; ἐπὶ σοῖσι, przy twoim majątku; ἐκ τῶν σῶν, z twojej dziedziny; τὰ σά λέγειν, za ciebie mówić; ἦν τὸν σῶν δέησι, gdy ze swej strony zaniechasz. e) (οἱ) σοί, twój, twoi krewni, twój orszak, i t. p., οἱ ἄρθῶς σοί, ci którzy służnie swoimiowiedz. 2) przedmiot., ciebie dotyczący, σῆ ποθῆ, z tęsknoty za tobą, σός πόθος i τὸ σόν ἄχος, załość po tobie.
ονδαρίον, τό, chustka potna, tuwalnia.
σῆμαι, śegn. z σόομαι, = σῶομαι.
σῶνεκα, śegn. z σοῦ ἐνεκα.
σός, p. σῶς.
σῶστί, śegn. z σοῖ ἐστι.
σῶχος, ó, nazwisko krokodyla w jednej części Egiptu.
σοφία, ἦ, iού.- **τη**, 1) rozumienie, wiedza, wiadomość, zręczność, biegłość, sztuka, zład περί σοφίας, w muzyce, τινός, w czem. 2) szczwanosć, chytrność, przebiegłość, mądrość; tudzież = σοφισμα, zład σοφίη, chytrze, ale σοφία też, mądrze. Związka σοφία, 3) mądrość, twórcza czynność ducha. b) wiadomość w umiejętnościach. c) twórczość z samowolną połączenia. d) prawdziwa wiedza, ἦ καλοσοφία, mądrze, praktyczna filozofia życia l. mądrość światowa, praktyczna wiedza, filo-

σοφίζω, 1) zręcznym uczynić, uczyć. Biern. τινός σοσοφισμένος, biegły, świadomy, αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοσοφισθῆναι, mądrze rozważyć należy. 2) Med. dep., być mądrym, roztropnym, mówić l. działać mądrze, τί, zręcznie l. mądrze wymyśleć, mądrze urządzić; tudzież, chytrze, jak sofista, mówić l. działać, πρὸς τὸν νόμον, chytrze ominąć.
σοφισμα, τό, chytrność, wykret, wybieg, obluda, mamidło; fortel, praktyka, τὰ τῆς θεοῦ σ., postępywanie zdrażliwe.
σοφισμάτιον, τό, zdrobn. σοφισμα.
σοφισματώδης, ες, podobny do sofizmu.
σοφιστεία, ἦ, sztuka sofisty w rozprawianiu, sofistyczne fortele krasomówskie.
σοφιστεῶν, być sofistą, jako retor uczyć.
σοφιστής, ó, także z ἀνήρ, mędrzec, filozof, uczeony. b) nauczyciel praktycznej filozofii c. mądrości światowej, nauczyciel wymowy, krasomówca. c) z pogardą; mędrək, wymyślacz, deklamator, wychwalacz, junak, kuglarz.
σοφιστίας, mówić jak sofista, w mowie l. piśmie wytwarzać, przesadzać.
σοφιστικός, 3. dotyczący sofisty, sofistyczny; ἦ σ., z dom. l. dod. τέχνη, sofistyka; przen. zwodniczy; kłamliwy, πρὸς τι. Przysl. — **κῶς**, zwyczajem sofistῶν, na wzór ich.
σοφιστρια, ἦ, r. ż. do σοφιστής.
σοφόνους, śegn. σοφόνους, mądry.
σοφός, 3. zręczny, biegły; ćwiczony, uczony, doświadczony, pojetyny, bystry, mądry, roztropny, chytry, subtelny, głęboko myślący, τί, ἐν τινι, περί τι l. τινος, w czem, czem, l. z inf. n. p. λέγειν, w mowie; tudzież, sofistyczny zręczny w nadawaniu pozorów. Rzecz. a) ó σοφός z dod. l. bez ἀνήρ, mędrzec, znawca, a z dod. l. bez λεγόμενος, sofista. b) σοφόν τι, coś osobliwego, dziwne-go. c) τὸ σ., sztuka, fortel, praktyka. d) τὰ σ., mądrość, σοφὰ βουλεύεσθαι, mądre rady dawać, ale i = σοφία, n. p. τοῖς σοφοῖς χαίρειν κακός, albo, wiedza, τὰ τι σοφά, odnoszą się do czego, t. s. πρὸς τι. Przysl. **σοφῶς**, mądrze.
σῶν, p. σῶς.
σπαδίζω l. **σπαδισσω**, ściągnąć, τί τινος, co z czego.
σπαδίζω, **κος**, ἦ, gałęź zerwana (z owocem).
σπαδάων, υνος i ονος, ó, rzeczenie, trzebieniec.
σπαδάω, potyrać, uronić, zmarnować, τί. W ogóle: hulac, obierać się; i, uknuć, sprawić.
σπάδη, ἦ, łopata, przybijaczka, kopystka. 2) miecz. 3) ogonek l. łodyga liści palmowych.
σπάδησις, ἦ, przybijanie i zgęszczenie tkaniny.
σπαίρω, podrygać, zład, opierać się, ociągać się.
σπάνα, wyr. perski. = κῶν.
σπανιάκις, przysl. rzadko.
σπανίζω, 1) być rzadkim. 2) mieć niedostatek, nie mieć, τινός. 3) wyrzucić, odrzeć, biern. τινός.
σπάνιος, 3. rzadki, w małej ilości będący, skąpy. skąpo wymierzony, z φαίνομαι, rzadko się pokazuje; σπάνιος z inf. iδέν, pokazujący się rzadko. σπάνιον ἐστι z inf., rzadkością, osobliwością jest. Przysl. σπάνιον, w stp. w. στανιώτερον. Tudz. σπανίως.
σπανιότης, ἦ, i **σπάνις**, ἦ, rzadkość, małość, ograniczoność, niedostatek, τινός, czego. T. s. σπανία, ἦ.
σπανιστός, 3. skąpy, niedostateczny. 2) nie mający czego, ubogi w co, τινός.
σπανοκαρπία, ἦ, rzadkość l. niedostatek owoców.
σπανοστια, ἦ, brak żywności.

σπάραγμα, τό, oderwany l. odłamany kawał, kęs, **σπαρραματώδης**, ες, kurczowy, konwulsyjny. **σπαρραγμός**, ό, darcie, skubać; oddzieranie. **σπαράσσω**, att. ττω, drzeć, skubać, rozdzielać, τί, από τινος, z czego; t. s. w Med., szarpać, złzyć. **σπαρραγνάω** = **σπαρραγνώω**, **σπαρραγνίζω**, t. c. poprzedz. **σπαρραγνότης**, ό, dziecko w pieluszkach. **σπάρρανον**, τό, pielucha; iron. wiązarek. **σπαρρανόω**, zawiązać, powinąć, τινί τινα, w co. **σπαργάω**, poet. σπαργέω, też, nabrzmieć, nadać się, pełnym być, wezbrać; przen. być pełnym żądzy; być lubieżnym, rozpuszczonym. **σπάργω**, powinąć. **σπαρνός**, β. poet. zam. σπανός, σπάνιος, rzadki. **σπάρος**, ό, jakaś ryba morska. **σπαρτίον**, τό, zdrobn. σπάρτη l. σπάρτον, jakyś powróż. 2) środkowy punkt kibici u wagi, czyli, kolowrotu szalnego środka. **σπάρτον**, τό, kręcony powróż, lina; pletnia. **σπαρτός**, β. siany, zrodzony, άνδρες. **σπάρτος**, ό, ή, szydło, żarnowiec miotłowy, rośl., z której badylów pleciono powrozy. **σπαρτοφόρος**, 2. wydający rośl. szydło l. żarnowiec miotłowy. **σπάσμα**, τό, drganie, konwulsja, kurcz; ξίφος, dobyty, nagi miecz; oderwany kawał. **σπασμός**, ό, drganie, kurcz, konwulsja. **σπαστικός**, 3. ciągnący, drgający. **σπάταγος**, l. **σπάταγος**, ό, i **σπατάγη**, ή, gatunek jeża morskiego. **σπατική**, ή, cienki stolec, lajno człowieka. **σπάω**, aor. 1. med. ep. też σπασ(σ)άμην. Cz. i biern. a) wyciągnąć, skubać, drzeć, rozczochrać, zgryść, pogryźć, τινά i τί, i to τινός, czj. Biern. έσπασμέναις μαχαιραις, z dobytymi t. j. nagiemi mieczami, ale τον μηρόν σπασθήναι z dom. άντόν, że wychiął sobie ırogę, a πεδόνδε, być ściągniętym na ziemię. b) przen. α) ciągnąć dokąd, wabić, τινά. β) dopiąć, sięgnąć, τι. Med. dobyć, έσπασμένος τή ξίφος, dobywszy miecza. Czyna. też: wciągnąć, polykać; ονα έσπασε τάβητη γε, tym sposobem nic nie pomogło. **σπείος**, τό, ep. zam. σπέος. **σπείρα**, ή, wszystko co skręcone; zład w l. mng., a) sploty, zwoje, pierścienie węzłów. b) sidła. c) rota, i to trzecia część kohorty, κατά σπείρας, manipulatim. **σπείραμα**, τό, dor. i att. = σπείρημα, splot, kręt, pierścien. **σπείράω**, owinać, zwinąć, skręcić. **σπείρηδών**, przysł. sposobem zwiniełym; oddziałami. **σπείριον**, τό, zdrobn. σπείρον. **σπείρον**, τό, rantuch, odzienie: szaty, bielizna, lachmany; calun, zdźgło; płótno żaglowe, żagiel. **σπείρω**, impf. częstotl. ion. σπείρεσκον, f. σπείρω, aor. p. έσπάρην, 1) siać, zasiać, τί. 2) przen. a) rozsiewać, rozsypać, wyrzucić, rozszerzyć, τί, ές τι, dokąd. Biern. rozsypać się, κατά τι. b) rozdzielić, spłodzić, τινά i τινί, dla kogo. **σπεκουλάτωρ**, ό, myśliwiec, strzelec polowy. **σπέλεθος**, ό, = πέλεθος. **σπένδω**, conj. praes. 2. sing. ep. σπένδησθα, impf. częstotl. σπένθεσκε, f. σπέτωσ, aor. έσπειρα, ep. σπέτωσ, częstotl. σπείσασκε, pf. pass. i med. έσπεισμαι. 1) Czynn. a) skropić, wylać, libacyą; zalewkę czynić, τί, co l. z czego, σπονδήν, λιβάδας, wylać w ofierze, τινί, bóstwu jakiemu. b) uroczysty układ zawrzeć, z inf., że coś wolno zrobić.

Zład w pf. i plsqpf biern. σπονδάς έσπεισθαι, że układ ma mieć walor; οίς έσπειστω, objętym układem. 2) Med. zwykłą ofiarę układu złożyć, wykonać co przy wtórze libacyi, wyprosić, pogodzić sobie, po uroczystej ugodzie pozwolić, przystać, obiecać, zobowiązać się; w ogóle: pmoż, układ zrobić, przymierze zawrzeć, zezwolić l. przystać na zawieszenie broni, tudzież, pogodzić się; częścią τί, n. p. σπονδάς, układy zawrzeć, lub νείκος = νείκους διάλοισιν, pojednać się l. ήμέρας, μήνας, χρόνον, na tyle dni, miesięcy, na tak długo, a τινί, προς τινα l. τί, μετά τινος, z kim l. czem, ale τινί też, dla kogo. **σπέος**, τό, ep. też σπέιος, gen. σπέιους, l. mng σπειων, 3. l. p. σπήϊ, l. mng. σπέσσι i σπήσσι, jama, jaskinia, grot. **σπέρμα**, ατος, τό, (σείρω) nasienie; siew, zasiew; o zwierzęcém nasieniu, siemię, plemie, ród, pochodzenie. 2) siew; potomek, latorośl, także w l. mng. 3) zasiewanie, przen. o małżeńsk. uścisk. 4) w ogóle: przyczyzna, powód. **σπερμαγοραιωλεκιθολαχανόπωλις**, ιδος, ή, niby, sprzedająca na rynku owoce polne i jarzyny. **σπερμαίνω**, siać, wydać potomstwo; użyźnić. **σπερματίς**, ιδος ή, φλέψ, żyła nasienna. **σπερματογία**, ή, trzpiotowato, fanfaronada, juna-kiera, pasorczytność. **σπερματολογικός**, 3. pasorczytny, trzpiotowaty, bla-żeński. **σπερμολόγος**, 2. zbierający nasiona, o ptakach, szczeg. gawron. Przezwisko: bajarz, blazen, pasorczyt, trzpiot. **σπερμοποιέω**, nasienie robić l. przysposobić. **σπερχνός**, 3. predki, żwawy, skory. **σπέρχω**, w predki ruch wprawić, napędzić, przepędzić, cisnąć. Biern. predko się poruszać, biedz, lecieć; a w imiesł. predki, skory, żwawy, έρετμοίς, żwawo wiosłowac; θυμω, wzburzony w umyśle, t. s. σπερχθείς, a σπέρχσθαι τινι, być gwałtownie obruszonym na kogo. **σπές**, σπέτε, p. elpeiv. **σπέδω**, f. σπέδω, 1) napędzić, przyspieszyć, gorliwie zająć się, τί. Zład, gorliwie pożądać, ubiegać się. T. s. w Med. przen. zachęcić, napomnieć. 2) częścięj nprzcz., spieszyc się, pospieszać, biedz, silić się, mocować się, περί τινος, w kolo kogo, ές τι, spieszyc z czego, dokąd; σπέδωσ, żwawo, predko; σπ. δρόμω, żwawo biedz; l. z imiesł., inf. Acc. c. inf., ως, όπως μή. **σπυστικός**, 3. żwawy, gorący, gorliwy. **σπηλαιον**, τό, jama, jaskinia. **σπηλαιοσιδής**, ες, i **σπηλαιώδης**, ες, jaskiniaty. **σπιδής**, ες, rozszerzony, rozległy, przestronny. **σπίξ** i **σπίξη**, ή, ptaszek pieszczący, zięba. **σπιστίας**, ό, krogulec. **σπιστίας**, ό, wielkość zięby. **σπιθαμή**, ή, przestrzeń między rozwartym palcem grubym a małym, piędź. **σπιθαμιαίος**, β. piędziowy, długi na piędź. **σπιλαώδης**, ες, skalisty. **σπιλάς**, άδος, ή, skała, szczeg. rafa, rafina, góra stercząca, jama skalna. Przym. γή σπιλάς, glinka; bez γή, pawiment, tło, podłoga ze żwiru udeptana. **σπίλος**, ή, = σπιλάς, skała. **σπίλος**, o, plama, brud, zakal. **σπιλώω**, splamić, pokalać.

σπιλῶδης, ες, t. c. σπιλαδῶδης.
 σπινθαρίς, ἴδος, ἦ, = σπινθήρ.
 σπινθήρ, ἦρος, ὁ, iskra, scintilla.
 σπινθηροῖς, iskrami sypać, iskry rzucić.
 σπίνος, ὁ, 1) zięba, czyżk. 2) łupek aluminowy.
 σπλαγγεύω, trzewa bydłęcia ofiarnego po skoń-
 czonej ofierze zjeść. W Med. z trzewów pro-
 rokować.
 σπλαγγίζομαι, dep. pass. ulitować się, mieć
 współczucie.
 σπλαγγισμός, ὁ, litość, miłosierdzie.
 σπλάγγιον, τό, zwykle w l. mng. τὰ σπλάγγια,
 trzewa, wnętrzności szlachetniejsze, serce, płuca,
 wątroba, które zjadano odbywszy ofiarę. Zjadł uc-
 ta ofiarna; ἢ ἀπὸ σπλάγγιον μαντεία, wieszczenie
 z trzewów. 2) żywot, ἐκ σπλάγγιον, z własnej krwi
 i kości, z krewnych. 3) serce, dusza; wewnątrz.
 σπλαγγνοφάρος, ὁ, zjadający wnętrzności.
 σπλήν, ὁ, σπληνός, śledziona; w l. mng., śle-
 dziennica.
 σπληνιάω, chorować na śledzionę.
 σπληνιον, τό, kompres lekarski.
 σπληνίτης, ὁ, r. ž. σπληνίτης, śledzionowy.
 σπογγεύς, ὁ, polujący na gębki.
 σπογγία, ἡ, gębka, spongia.
 σπογγίζω, gębka ztrzeć, τί.
 σπογγιον, τό, gębka.
 σπογγιστικός, 3. ἢ σπ., sztuka czyszczenia gębka.
 σπογγοθήρας, ὁ, polujący na gębki.
 σπόγγος, ὁ, att. σφόγγος, gębka, spongia.
 σπογγόδης, ες, gębczasty.
 σποδα, ἡ, laced. zam. σποοδή.
 σποδαίω, ztrzeć popiół l. pył, z pyłu oczyścić;
 w og., odjąć; κακῶς σποδαίσθαι, startym być, po-
 zażony; πρὸς τι, uderzyć się o co; ztrzeć się,
 usunąć.
 σποδαί, ἡ, ion. σποδίη, stós popiołu, popiół, za-
 rzewie, popiół po umarłych. 2) pył.
 σποδιζω, w popiele prażyć; spalić na popiół; spa-
 ποδιος, 3. popielaty, szary. [lic.
 σποδοειδής, 3. popielaty, szary, izabelowy.
 σποδός, ἡ, popiół, zarzewie. 2) pył.
 σποδάς, ἄδος, ἡ, skóra, futro, kozuch; skórzany
 pancierz.
 σπονδαρχία, αἰ, prawo pierwszej zalewki.
 σπονδαίξω, używać spondeju.
 σπονδειακός, 3. spodeiczny.
 σπονδειασμός, ὁ, używanie spondeju.
 σπονδεῖον, τό, czara do zalewki, libacya.
 σπονδή, ἡ, (σπέδω) 1) zalewka winna, libacya,
 ofiara płynna, napój święty; na cześć boga wylać,
 σπ. ποιεῖν, ποιεῖσθαι, σπένδειν. Przy uczcie trzy
 razy to czyniono; ἀρχὴ τῶν σπονδῶν, przy końcu
 pożyty. 2) w l. mng. a) z dod. l. bez ἀρχοῦ, u-
 roczysty, libacyami poświęcony układ, sojusz;
 szczeg. pokój, przymierze, zawieszenie broni; σπ.
 γίνονται, zawierają; εἶσι, istnieje, stanął; ἐν ταῖς
 σπονδαῖς, w czasie układów, w pokoju, w czasie
 zawieszenia broni. b) dokument układowy. c) z
 dod. l. bez Ὀλυμπιακοί, Ἰσθμιαδες, rozjem, za-
 wieszenie kroków wojennych w święta Olimpij-
 skie i t. p.
 σπονδηφορέω, nieść, dać, poświęcić libacya.
 σπονδοφόρος, ὁ, woźny, przynoszący do nieprzy-
 jaciela wniosek do zawieszenia broni. Szczeg.
 urzędnicy, którzy w Olimpii i gdzieindziej w cza-
 sie świętych igrzysk ogłaszali ἐκχειρίαν i σπονδάς.
 σπονδυλος, ἡ, p. σφόνδυλος.

σπορά, ἡ, sianie. Przen. zrodzenie; pochodzenie;
 potomstwo.
 σποράδην, przysł. w rozsypane, tu i tam.
 σποραδικός, 3. rozsiany, rozsypany, pojedynczy.
 σποράς, ἄδος, rozsiany, rozrzucony.
 σπορέος, ὁ, zasiewacz, zasiewca.
 σπορητός, ὁ, siew, zasiew; zasiewanie.
 σπόριμος, 3. zasiany, siewny; τὰ σπ., zasiew; μήν
 σπ., miesiąc siewów.
 σπόρος, ὁ, sianie, siew; nasienie; plód.
 σπόυ, w języku Scytów, oko.
 σπουδάξω, f. σπουδάσομαι i σπουδάσω, własc. nprzech.,
 spieszyć się, być czynnym, krzątać się, gorliwie
 czym zajmować się. starać się o co, z inf., τί, περί τι,
 τινός ἐνεκα, a biern. ἐσπουδαζόμενος, wypracowany
 staraniem l. przygotowany, ἐπί τινι. Tudzież, być
 poważnym, seryo, z powagą mówić l. działać, ἐ-
 πί τινι, a πρὸς τινα, z kim; ale πρὸς τινα σπ. też,
 być życzliwym komu, t. s. ὑπέρ τινος. Z 4. p.
 osoby, wesprzeć kogo, ująć się za kim t. s. περί
 τινα, ἐπί τινι. Biern. σπουδάσθαι, cenią mnie,
 dbają bardzo o mnie, pamiętają o mnie.
 σπουδασιολογέω, poważnie mówić l. traktować.
 Med. pomócify z kim o ważnych sprawach.
 σπουδαίος, 3. stp. w. σπουδαιότερος i σπουδαίε-
 τερος, stp. nw. σπουδαίωτος, 1) pożądaný, a) zda-
 tny, zdolny, sposobny, stosowny, dobry, drogo-
 cenny, dzielny, uczciwy, τί, w czym; εἰς τι, do
 czego. b) ważny, poważny. 2) gorliwy, a) skrze-
 tny, czynny, zabiegliwy, zaradny, pamiętny. b)
 poważny, trzeźwy, σπουδαιότητα ἀρετῆς, najpo-
 ważniejszy w porównaniu z sobą t. j. z tem czem
 był dawniej. Przysł. σπουδαίως, stp. nw. τὰ
 σπουδαίωτα, a) starannie. b) poważnie.
 σπουδαιότης, ἡ, pośpiech, gorliwość, staranność,
 skrzętność, uczciwość; ważność.
 σπουδάρχης, ὁ, ubiegający się skwapliwie o do-
 stojeństwo.
 σπουδαρχία, ἡ, ubieganie się skwapliwie o dostoj-
 eństwo.
 σπουδαρχίαω i σπουδαρχέω, pożądać dostojęstw
 σπουδαρχίδης, ὁ, kom. czn. patronym. władzy
 chciwy.
 σπούδασμα, τό, gorliwości plód, misterne dzieło,
 artystyczne dzieło (o służbie).
 σπουδαστής, ὁ, żyćliwy, pocieczny, opiekun.
 σπουδαστικός, 3. gorliwy, poważny.
 σπουδή, ἡ, 1) pośpiech, szybkość, predkość, gor-
 liwość, staranie, mozół. usiłowanie, czynność, ży-
 wość, skrzętność, uwaga, baczność. 2) powaga,
 ważność, σπ. λόγος, ważne doniesienie. 3) żyćli-
 wość, przywiązanie, względny, σπουδῆν ὀπό τινος
 ἔχειν, doznawać przywiązania ze strony czyjej;
 σπουδῆν ποιεῖσθαι, τιθεῖναι, ἔχειν, spieszyć się, sta-
 rać się, baczyć, dbać o co, skrzętnie chodzić ko-
 lo czego, ale μεγάλην σπουδῆν ἔχειν też; wielki
 zapal wzbudzić; σπουδῆ γίνεσθαι τινος, dzieje się
 coś na przedce; ἐν σπουδῇ ἐστί τινι, chodzi i o ko-
 mu, stara się o co, τινός, inf. l. acc. c. inf.
 Przysł. σπουδῇ, διά, ἀπὸ, ὀπό σπουδῆς, σὸν σπου-
 δῇ, κατὰ σπουδῆν, a) na przedce, przedko, zapędnie,
 natarczywie, niebawem. b) gorliwie, żarliwie,
 z zapalem. c) z biedą, ledwo. d) seryoznie, powa-
 żnie, w poważnej sprawie 4) ubieganie się, ce-
 nienie, względ.

σπουδογέλοιος, 2. w mowie l. działaniu mięsza-
 jący l. przeplatający powagę (z) żartem.
 σπυρίδιον, τό, zdrobn. i σπυρίς, ἡ, o-
 ciony kosz, wirsza, wiersza, wirszka

στάγμα, τό, kropla, spadanie kroplami.
σταγών, όνος, ή, kropla. *gutta.*
σταδαίος, 3. prosty, wyprostowany, έγγη, broń, której się używa w otwartym boju, εν σταδια μάχη.
σταδαίος, 3. jedno stadyum długi, stojowy.
σταδιεύς, έως, ό, spółzawodnik, ήπος, wyscigowy.
σταδιοδρομέω, w stadyum, na wyscigi biedz; fut. σταδιοδραμούμαι.
σταδιοδρόμος, 2. wyscigowy.
στάδιον, τό, i στάδιος, ό, zwł. w l. mng. 1) stajanie, stajadło, staj; miara dlugosci, 125 kroków, 40 stajen = 1 mili geogr. 2) plac wyscigów, άγώνισσθαι στάδιον, współzawodniczyć, isć w zawody; τό στάδιον ένίκα, w wyscigu zwycięzył.
στάδιος, 3. stojący, w miejscu, otwarty: εν σταδιη bez όμίνην, w otwartym boju (opp. zagony, utarczki).
στάσις, fut. στάσω. aor. ep. στάξα, 1) Przech., sączyć, lać, wlewać, wkrapiać, τί l. z infł. i to τινί, komu. 2) przr., sączyć się, ciec, ociekać, τινί, τινός, czem.
σταθερός, 3. stojący w miejscu, nieporuszony, stały; εδδια, pokój w kraju.
σταθευτός, 3. rozgrzany, spalony.
σταθεύω, rozgrzać, palić, piec.
σταθμάω, ion. σταθμίζω, za pomocą linialu odmierzyć. Zwykle dep. med. σταθμάομαι, odmierzyć; tudzież. odważyć, ważyć; σταθμήσομαι też w biern. znac.; wagę l. wartość przywiczować do czego, cenić. Przenosi. rozważyć, osadzić, ocenić, z nstp. ókws. Tudzież, donniemiwać się, wnosić.
στάθμη, ή, liniał, sznur cieielski l. pomiaru, minią pomazany; prawidło; zład, linia prosta, prosty kierunek, παρά στάθμην, ściśle, podług ściślności prawa, αδτός κατά στάθμην ένόησας, odgadnąć, tudzież, granica, cel; a παρά στάθμην, wbrew slusznosci, wbrew prawu. λευκή στ., o czlowieku nie majacym własnej woli, niestanowczy, bo λευκή στάθμη własć, sznur niepomażany, nieoznaczający linii, -- δοράτων πείθειν, żołdny koniec.
σταθμητός, 3. adj. v, do czego się stać można, z kim mierzyć się można, έπι το σταθμίου.
σταθμίον, τό, waga, szala.
σταθμοδότης, ό, kwatermistrz.
σταθμόνδε, przysl. na kwater, do stajni.
σταθμός, ό, l. mn. σταθμοί i σταθμά. 1) stanowisko, a) miejsce, plac. b) stajnia, obora; podwórze, gumno. c) w l. mng., siedziba, mieszkanie. d) nocna kwatera, nocleg, odpoczynek, stacya; marsz dzienny (5 parasangów). 2) słup, węgar, podwój, μεγάρου. 3) ciężar w wadze, w ogóle; ciężar, σταθμῶ, podług wagi; σταθμόν, σταθμός πέντε μνεία, pięć miu wagi.
σταθμός, do stajni wprowadzić. Med. być w stajni l. oborze.
σταθμούμαι, σταθμώσασθαι, ion. p. σταθμάω, wnioskować.
σταίς l. σταίς, τό, g. στακός, att. στας, ciasto z maki pszenicznej.
σταίτιος, 3. z ciasta, z maki pszenicznej.
στακτός, 3. kroplami ściekający; τά στ., żywica, balsam.
στάλαγμα, τό. kropla.
στάλαγμός, ό. spadanie kroplami.
σταλάσσω, att. - ττω, kroplami spadać, sączyć się.
σταλάω, t. c. poprzedz.

στάλιξ, υκος, ή, dor. i σταλίς, ίδος, ή, podpiera-dlo, tyczka; zapadka. [jacy].
σταλιτικός, 3. ściągający, powściągający, usmierza-
σταμίνες, αι, szpunty, buntury (okrętowe), od tramu okrętowego do góry sięgające i dźwigające sztabę i rufę. *statulina.*
σταμνίον, τό, zdrobn. i **στάμνος, ό,** kruż (gliniana) do wina.
στασιάζω, powstawać, buntować się, bunt podnieść, έπι τινι, przeciw, τινί t. s., προς τινα, być w rozdwojeniu, powasnić się, być rozdartym na stronictwa.
στασιάρχος, ό, naczelnik buntu l. rzeszy.
στασιασμός, ό, wzniecenie buntu, bunt.
στασιαστικός, 3. powstańczy, buntowniczy.
στάσιμος, on, rzadko 3 zak., stawiający, ustawio-ny, ustanowiony, ustalony, nieporuszony, stojący, to στάσιμον της ήπος, ciężka konnica. 2) stały, stateczny, wytrwały, spokojny; άρχόριον, na procent wypożyczone; τό στάσιμον (μέλος), chór w miejscu jednym śpiewany, lub jednej natury rytmicznej.
στασιοποιός, ό, buntownik.
στάσις, ή, ustawienie. 2) stojenie, stanie, a) trwałość, stateczność, stałość; stanowisko, miejsce, punkt. b) położenie, stan, dola. c) powstanie, bunt, stronictwo w państwie; spór, zwada, waśń; λόγος, sprzeczka. W ogóle: oddział, rzesza.
στασιώτης, es, buntowniczy.
στασιωρός, ό, stróż podwórzowy, obory.
στασιωτεια, ή, skłonność do wszczynania buntu l. stronictw.
στασιώτης, ό, powstańiec, stronnik.
στασιωτικός, 3. do stronictwa jednego należący, buntowniczy.
στάτευσις, ή, rozgrzanie.
στατήρ, ήπος, ό, waga, szczeg. moneta, stater, w Atenach, srebrny, = 4 drachmom; częściej złoty = 2) drachmom srebrnym; στ. Δαρεικός p. δαρεικός. Najgorszy był ó Φωκαίτης.
στατίξω, στατίξομαι, poet. stanąć się, stanąć.
στατικός, 3. ważący; ή στ., sztuka ważenia.
**στατός, adi. verb. (στημι), stojący, ήπος, koń sta-
leuwy, γένωω, ήπος, ό, άκόλιος.**
σταυρός, ό, słup, ή, stakól. 2) krzyż. N. T. σταυρός, kół, osłona, obijać, zaslonić kółami. 2) na krzyż wloć.
**σταυρωμα, τό, starokolant σταυρούς, obok sta-
ne miejsce.**
σταυρωσις, ή, wbijanie kół l. σταυρούς w sta-
warowanie czego tym sposobem.
σταφίς, ή, rodzenek.
σταφυλή, ή, 1) winogrono; winnajaгода, lat. 2) nabrzmiaty czopek w ustach.
σταφύλη, ή, ołowianka, pion; tudzież: śródwaga, gruntwaga, modla; σταφύλη έσαι, prosciutenki, pod linią prosty.
σταφυλίνος, ό, jakiś owad.
σταφυλίς, ίδος, ή, t. c. σταφύλη.
σταφυλόφορος, 2. wydający winogrona; μόρον, czopek w ustach.
στάχυς, υος, ό, kłos; owoc; ale i, siew, co zeszedł, potomek, syn.
**σταχρ, τό, g. σταετος, segn. στηρ, στητός, 1) śluz-
ny tłuszcz, smalec, lój; ale i: 2) pływny tłuszcz, tran. sebum, adeps.**
σταχιδής, es, lojowaty, lojowy
πεγάξαι, p. στάγω.
πεγαυόπους, dioniatonogi.

τεγανός, 3. pokryty, skryty, milczący; gesty, nie przepuszczający wody. 2) przech. pokrywający. Przysł. **στεγανός**, przez zamkniętą l. pokrytą przestrzeń.

τέγαρχος, ó, pan domu.

τέγασμα, τό, pokrycie.

τεγαστρίς, ίδος, ή, pokrywający.

τέγαστρον, τό, dera, okrycie.

τέγη, ή, i **τέγη**, dach, strzecha; dom, namiot, jama, pokój, komora; κατά στέγας, w domu, między czterema ścianami; μονόβλιθος, świątynia z jedną kaplicą; πάνδημος, więzienie; urna grobowa. **τεγνός**, 3. (στεγανός), pokryty: τὸ στεγνόν, dom; namiot.

τέγος, τό, = **τέγος**, dach, dom; o urnach.

τέγω, łac. *tego*, pokryć, zasłonić, τί, ztąd, mieć coś w sobie, τί, tudzież: pokryć milczeniem, zamilczeć, a δάκρουν, powstrzymać. 2) wstrzymać, obronić, oddalić, t. s. w Med., szczeg. wstrzymać wilgoć, nie przepuszczać wody, νῆς. 3) wytrzymać, znieść, wycierpieć.

στειβία, ή, = **στιβία**.

στειβω, aor. 2. ἐστιβον, 2 p. ἐστιβην, deptać, zdeptać, rozdeptać, zdruzgotać, τί, a αἱ στιβόμεναι ὁδοί, zwidzane drogi; Med. iść, szczeg. w ślady czyje wstępować, śledzić, tropić, ἔχνη.

στειλεία, ή, iοη. στειλειή, otwór, ucho w siekierze, aby wetknąć toporzysko.

στειλείον, τό, ep., toporzysko. *capulus securis*.

στενόπορος, ion. p. στενόπορος.

στενός, iοη. = **στενός**.

στενός, τό, ciasnota, μάχης, ścisk, ὁδοῦ, wąwóz; przen. ucisk.

στενόω, p. στενόω.

στείνω, ion. στένω, 1) ścieśnić. 2) Biern. στέινωμαι, στένομαι, ścieśnić się, zwężyć się. b) a ponieważ ciasnoty przyczyną jest zapełnienie przestrzeni, przeto: być pełnym, napelnić się, τινός, τινί, czem. c) być obciążonym, τινί.

στενωπός, 2. wazki, a ή στ. (ὁδοῦ), wąwóz.

στενωπεν, ep. = **στώπεν**, p. ἴσθημι.

στεπιτός, 3. (στειβω) udeptany, deptany.

στετρα, ή, iοη. **στερήν**, tram spodal (okręto), stopka.

στερῶ, aor. 2. ἐστερέω i ἐστερέω, wzdychać, podchodzić, wschodzić. πρὸς τι, w ogóle: iść, iść się, ἔς τι, przybyć, odejść, oddalić się, z 4. p. τῆν ὁδὸν ἰδὼν, wstąpiła podrobić na drogę śnieżnicę, iεὺ ἰδὼν πόλιν, ku miastu, αὐτὴ ἰπὶ τι, πρὸς τι, iεὺ, z 4. p. zbliżyć się, nachodzić, napadać.

στερωτός, 3. pokrywający, ή στ., wazka pokryta: iεὺ, wstrzymanie.

στεργίζω i **στεργίς**, p. στεργίζω, στεργίς.

στέλεχος, τό, przy korzeniu pień; kłoc, kłoda.

στέλιδον, τό, zdrobn. szypulka, lodogą.

στέλλω, f. στέλω, ep. στέλω, aor. ἐστείλα, perf. ἔσταλα i ἔσταλμαι, aor. p. ἐστάλην, poet. też ἐστάλην. 1) wlaść. stawić, ustawić, τινά, ἔς μάχην, posłać, uzbroić do boju, νῆα, zupełnie uzbroić, we wszystko zaopatrzyć, przygotować do żeglugi; στέλον στείλα, przygotować zbroją siłę; στ. τινά ἐσθήτα, zaopatrzyć w odzienie. Med. stawić się, przygotować się, uzbroić się, być gotowym, z inf., πρὸς τι, tudzież: ubrać się, τινί, w co, włożyć się do. 2) posyłać, wyprawiać, ἔς τι i. ἄνω, a φάσις δ' ἐγὼ ἐστείλῃ κείσθαι, posłałem po was, kazano was wolać. Dalej: iść, przybyć, podchodzić, iść się, pojechać, ἔς τι, a πρὸς τι, zbliżyć się do czego. b) w czynn. f., iść, κλέβειν, 3) wjeżdżać marynar., zwinąć, ἵστια, a χε-

τῶνας, pod-za-kasać, przen. ukryć, zataić, τί, a λόγον, skłócić.

στελμονία, αἰ, szeroki rzemień l. pas psów.

στέμμα, τό, wieniec, szczeg. wawrzynowy błagających opieki, tudzież, wieniec oliwny, wolna obwity przy spełnianiu ofiary.

στεμματώω, zaopatrzyć we wieniec.

στέμφυλον, τό, wyciśnięta i wyjadrzona oliwka.

στέναγμα, τό, szlochanie, narzekanie.

στεναγμός, ó, wzdychanie, jęczenie.

στενάσω, jęczeć, wzdychać, narzekać, skarżyć; z 4. p. oplakiwać, wyrzekać na co.

στενακτός, 3. narzekający, wzdychający. 2) oplakany.

στεναγίζω, tylko w praes. i impf., stękać, narzekać, jęczeć, wzdychać.

στεναχω, tylko w praes. i impf., t. c. poprzedzaj., ale i, rozlegać się; być pełnym. 2) przech., oplakiwać, τινά, t. s. w Med.

στενοκόκνοι, τρίχες, tak mocno wrosłe włosy, że krzyczy się, gdy je wyrwyją.

στενολαχέω, mało i z oglądą mówić.

στενόπορθμος, 2. nad cieśniną leżący.

στενόπορος, 2. z wąwozem, z ciasnym przesmykiem.

στενοπρόσπος, 2. z wąską, z szczupłą twarzą.

στενός, iοη. **στενός**, 3. ciasny, wązki, szczupły, cienki, rzadki, τὰ στενά, wawoży. Tudzież, lekki, małoznaczny; οἱ στ., zaułki, τὰ στενά, cieśniny, zatoki; ale i, biedne stosunki, ciasnota, bieda, ucisk.

στενός, τό, p. **στενός**.

στενότης, ή, ciasnota; ograniczoność, skąpość.

στενώφανος, 2. słabogłosy.

στενωπρῶν, być ciasnym; przen., być w ciasnocie, kłopotcie. Przech. przywieść do ostateczności.

στενωπρῶς, ἔς, ciasny.

στενωχώρα, ή, ciasne miejsce, γήμεται τινί, i. ciasno być.

στενω, tylko w praes. i impf. 1) ścieśnić, p. **στείνω**, 2) skakać, wyrzekać, wzdychać, szlochać, κήρ; tudzież: kłamać, huczeć, zatępnąć, i t. p. z 4. p., oplakiwać, wyrzekać na co, czynn. i med. **στενωπός**, 2. z wązkiem otworem, ciasny; rzecz. wawóz, cieśnina; wązka ulica, zaułek, kwatery miasta.

στεργηθρῶν, τό, powab, ponęta; miłość.

στεργήμα, τό, czar, urok miłosny, środek wzbudzenia miłości.

στέργω, f. στέρω, perf. ἐστεργα, kochać, τινά. a) być życzliwym, upodobać sobie. b) zadowolnić się, przestać na czym, zręć się, poddać się, στέργαντες, kiedysieł musieli się poddać (nieszczęśliwi), τινά, τί, τινί, τινί, 2) prosić, błagać, τινά, z inf., στέργων, τινί, iεὺ, łaskę.

στερέμνιος, = **στερεός**, twardy.

στερεοειδής, ἔς, twardy, mocny.

στερομετρία, ή, wymierzanie stałych ciał.

στερός, 3. stęzły, tęgi, mocny, twardy, grzeczki, sprężny, naprężony, uporny, straszny, okrutny, groźny. W matem. ἀριθμός, sześćdziesiąt.

στερεότης, ή, tęgość, twardość.

στερεόφωνον, ον, twardej, stałej myśli.

στερεώω, twardym uczynić, zęścić, umocnić. Med. zahartować się. *robora*.

στέρω, f. **στερῶω**, aor. ἐστέρησα, inf. ep. στέρεσαι, biern. στερῶμαι, f. στερῶμαι, pf. ἐστέρωμαι, aor. ἐστέρωμαι, obrać, odzwać się, τινος, zahartować się.

στερέωμα, τό, to co zęszszczono; fundament, podstawa.

στέρης, ή, obranie, wyzucie, odebranie, pozbawienie. W mowie: zaprzeczenie.

στερητικός, 3. odbierający; zaprzeczający.

στέριπο, zam. στέριφος mówi Scyta u Arystof.

στερίσκω, tylko w praes. i impf., p. στερέω.

στέριφος, 3. steżaly, tęgı, mocny; niezłyzny, nieplodny.

στερητικός, 3. sposobny 1. skłonny do miłości, kochający.

στερκός, 3. kochany, do pokochania.

στέρινον, τό, pierś, serce; διά στέριων έχειν, być usposobionym.

στεροτυπόμεαι, bić się w piersi ze smutku.

στεροτυπής, ές, przy wtórze razów zadawanych piersiom, 1άλεμος.

στεροτυπία, ή, bicie się w piersi.

στεροδύχος, 2. χθών, równina, kraj niby pierś równy.

στέρομαι, tylko praes i impf., być pozbawionym, nie mieć, τίνας. (Aor. έστέρην).

στεροπέυς, ό, rzucający gromy.

στεροπή, ή, błyskawica; blask.

στεροπηγερέα, ό, zam. στεροπηγερής, zbierający 1. wzniecający błyskawice.

στέροφ, ό, ή, błyszczący, świecący.

στερρόποιεω, mocnym, twardym zrobić.

στερρός, 3 i 2. = στερεός, ή, στερρά, sc. γή, staly 1 ad. Przen. nieugięty, twardy, okrutny, stateczny.

στερρότης, ή, t. c. στερεότης.

στεύμαι, poet., i to tylko 3 os. praes. στεύται i impf. στεύτο, zabrać się do czego, przystąpić do czego. a) sięgać po co. b) στεύτο γάρ εύχόμενος κησέμεν, udawać, junaczyć, śmieć, utrzymywać, zwykłe z inf. fut. ale i aor. tudzież, obiecywać, grozić, odgrażać się.

στεφανή, ή, każde otoczenie, ogrodzenie, a) στ. εύχαλος, kraj 1. brzeg szyszaka, ale i, szyszak sam = κόρυς. b) jakό strój, wieniec, korona, w ogóle: strój głowy. c) kraj, brzeg, bram, szlak; brzeg muru z blankami, wieniec.

στεφανηπλοκέω, wieniec splatać. T. s. στεφανοπλοκέω.

στεφανηπλόκος, 2. splatający wieniec.

στεφανηφορέω, nosić wieniec.

στεφανηφορία, ή, noszenie wienca.

στεφανηφόρος, 2. noszący wieniec, άγών, w której zwycięzca dostaje wieniec.

στεφανίζω, wienczyć, aor. dor. έστεφάνιξα.

στεφανίτης, ό, r. 2. στεφανίτης, ή, wiencowy.

στεφανοποιός, 2. robiący wieniec.

στεφανόπωλις, ή, handlujący wiencami.

στέφανος, ό, ogrodzenie, otoczenie, πολέμοιο, o murach miasta. Zwykle: wieniec, korona, znak zwycięstwa, στεφάνους έρσιν, splateć w.; nagroda za zasługi, znak czci dla umarłych i t. p.

στεφανών, właśc., otoczyć, osaczyć, owieścić, krajem 1. brzegiem otaczać. Zwykle: uwieńczyć, ozdobić wiencem zwyciężczkim 1. honorowym, nagrodzić wiencem, τί, τίνα έτι, a στ. τινα εδάρηγέλια, za pomyslną wiadomość.

στεφανώδης, ές, wiencowy, wiencowaty.

στεφανωμα, τό, otoczenie; wieniec, zwł. honorowy 1. zwycięzki; w ogóle: nagroda, ozdoba, dank.

στεφανωτής, ή, sposobny do wienca, wiencowy.

στεφηπλόκος, p. στεφανηπλόκος.

στέφος, τό, poet. zam. στεφάνος.

στέφω, w kolo 1. ściśle otoczyć, okrywać, osłonić, τίνα τι, λοιβαίται τόν νέκυν, wylewać nad nim. Zwykle: uwieńczyć, τίνα ένθεσθαι, a w ogóle: uczcić, στέφεται τά Όλύμπια, być uwiecznionym w Olimpijskich igrzyskach.

σθηθόμελής, ές, piersią 1. z piersi śpiewający.

σθήθος, τό, (στημη) 1) pierś, siedlisko duszy, odwagi, myśli, namiętności; από σθήθους λέγειν, z serca, bez ogródki mówić; serce. Tudzież o zwierzętach. 2) brzuszec (u dloni), pięta. 3) pagórek, zaspą piasku, odmiął.

σθήλη, ή, dor. σάλα, słup, kolumna, filar, podpora, szczeg. słup, kamień grobowy, σάλαν θέμεν, wzniesić pomnik. Szczeg. słup w końcu placu wścigowego, w okolo którego wścigowcy nawracali. W ogóle; każdy słup publiczny z napisem, słup graniczny; przegierz.

σθηλιτεύω, napisać na słupie i tak ogłosić; piętnować.

σθηλίτης, ό, r. 2. σθηλίτης, ή, słupowy, filarowy; piętnowany, zapisany na słupie.

σθημονίζομαι, watek z postawą mieszać i tkąć.

σθημόνιον, τό, zdrobn. στήμων.

σθημονητικός, 3. ή, sztuka tkania. [wy.]

σθημονοφύης, ές, mający przymioty wтку, osno-
σθημονώδης, ές, podobny do wtku 1. osnowy, z wielu i gęstymi niemi (watkami).

σθημορράγω, nici wtku rozedrzeć, λακίδες — σθημορραγούσα — έσθημάτων, lachmany odzien rozsypują się, nici ich wypruwają się.

στήμων, ονος, ό, nawicie, osnowa, postawa.

στήνια, τά, święto niewiast obchodzących się wjaż-
Demetery z piekiel i wyszydzających się wjaż-
σθηνημα, τό, podpora. [mie.]

σθηνημός, ό, podpieranie, stanowisko.

σθηνηξ, γγος, ή, podpora; szczeg. holoble.

σθηριξ, f — ξω, postawić mocno, podeprzeć, u-
stawić, wzniesić, umieścić, οβρανών κάρη, wzniesić
ku niebu. Med. πόδεσιν, stać na nogach 1. w
miejscu; οδδαμη έσθηριξτο, nigdzie nie miał pe-
wnej, stałej podstawy; κανόν κακω έσθηριξτο, nie-
szczęście walilo się po nieszczęściu; δέκατος μετς
οβρανών έσθηριξτο, dziesiąty miesiąc stał na nie-
bie; tudzież o planetach; a nprzch. οβρανών σθη-
ριξον, wznoszący się ku niebu, niebosiężny. W N.
T. potwierdzić.

σθησιος, ό, przydomek Zeusa. *Jupiter Stator*.

στιάδιον, τό, zdrobn. στιάς.

στιάδοκοιέω, leżeć na podściolce, na słomie
rozესlanaj.

στιάδοποιέω, zrobić podścielanie.

στιάβαρος, 3. właśc. gęsto ściśnięty, zwiezly, krę-
py, silny, mocny, twardy. Przysł. — *ρώς*, zwie-
zle, silnie.

στιάβας, άδος, ή, podścielanie, podściolka, materac.

στιάβια, ή, stapanie, śledzenie, tropienie.

στιάβεις, ό, wędrowiec.

στιάβών, στιάβω, stapać; tropić, śledzić, zbadać.

στιάβη, ή, zmaznięta rosa. szron, przymrozek.

στιάβος, ό, ścieżka (wydeptana); dróżka; ślad, trop;
κατά στίβον, krok za krokiem, po pętach depta-
jąc, τίν έχει στ., dokąd zwykł chodzić.

στίβω, p. στίβω.

στίμεις, ό, piętnujący.

στίμα, τό, żgnięcie, zakłócenie; znak, piętno; plama

στίμαϊος i **στίμαϊος**, 3. wielkości kropki.

στίματηφορέω, mieć kropki, znaki, plamy lub
piętna. [nik.]

στίματίας, ό, piętnowany; szczeg. zbiegły niewol-

σπιγγή, ή, kropka; małoważna rzecz, drobnostka.
σπιγγός, ό, klócie, żgnięcie.
σπίζω, fut. στίξω, *peri. pass.* έσπιγμα, kropkować, żgać, klóć; posinić; pomalować cialo, wypalając na niem różne znaki; *szczeg.* piętnować, wypalić piętno.
σπικτός, 3. adj. v. (στίξω), kropkowany, cętkowany.
σπιλβότης, ή, blask, *splendor.*
σπιλβω, jasnieć, błyszczec świecić, *ελαίω, α* από τινος, odbijać się; *tudzież z 4 p.* opromienić, nadawać blaskiem.
σπιλβων. οντος, ό, błyszczący; planeta Merkury.
σπιλη, ή, kropka, *stilla.*
σπιλπνός, 3. jasniejący, błyszczący. *nitidus.*
σπιπτός, σπειπτός, 3. udeptyany, mocny, twardy.
σπιφος, τό, scisk, kupa, gromada, *στ. ποιήσασθαι,* czworobok złożyc, tłum ściśnaczyć.
σπιφρός, 3. mocny, silny, krepny.
σπιχώς, ustawić w szeregach. *Med.* mstarwić się w szeregach i isć, ruszyć w pochod, marszerować, posuwać się.
σπιχίδιον, τό, zdrobn. *σπίχος.*
σπιχοποιία, ή, wierszoklectwo, rymotwórstwo.
σπίχος, ό, szereg, porządek; wiersz: linia; szereg wojenny.
σπιληγίς, ίδος, ή, rzadziej, *σπεληγίς, σπεληγγίς, πλεγγίς,* zgrzebio, drapaczka. do ścierania z ciala oliwy w kąpieli l. palestrze. 2) strój głowy grzebieniasty, grzebień wspaniały (kobiet i posłów lo wyrocznii l. ofiarnych ceremonii.) 3) lewar winny.
σπέγγισμα, τό, rzadz. *σπέγγισμα,* drapaczka starty brud, pot.
σπά, άς, ή, słup, filar; zwykle: kolumnada, galerie pod filarami: galeria, krużganek, portyk. W Atenach słynąca z Polignota obrazów ściennych *τακίλη σπά.* Ponieważ w takim krużganku uczył Zenon z Cytton, przeto zwolennicy jego zwani: *όί έκ τής σπάς φιλόσοφοι,* Stoicy. 2) spiżarnia podługowata; arsenał, zbrojownia; dach obronny, szopa wojenna.
σπαία, ή, = *σπά.*
σπαίβασ, άσω, zapchać, napiętrzyć, nałożyć.
σπαίβη, ή, zapchanie; roślina używana do zapchania dziur l. napelnienia poduszek, ale i na miotyły: wypelnienie. *Przen.* wścibione, wlatane słówko, przylepek.
σπαίχων, τό, własc. zdrobn., kolek sztyft, a skazówka zegara słonecznego i jej cien. b) głoska, zład *τά στ.,* początki umiejętności, początki, pierwiastki, *κατά σπαίχων,* podług alfabetu.
σπαίχιδώνης, ες, elementary, początkowy.
σπαίχω, stać wrzędzie za sobą; zład, następować. *Przen.* *τινί,* zgodzić się z kim, być zadowolnionym.
σπαίχηδόν, przysł. rzędem, kolejno.
σπαίχιζω, w rzędzie, w szeregu ustawic.
σπαίχος, ό, linia, rząd; szereg, szyk wojenny; koły z sieciami rzędem ustawione, matula.
σπαίλας, άδος, ή, część ryszunktu konnicy; może = *σπαίλας.* 2) w oddziałach się posuwający.
σπαίλας, ή, zbroja, odzienie, święteczna szata.
σπαίλας, ή, przywdziać.
σπαίλαστος, 3. buchasty, obfity w sady.
σπαίλαστος, 3. przygotować, uzbroić; *νηρς περά,* zwinąć *σπαίλαστος* w., ozdobić.
σπαίλας, ή, sady w sukni. 2) zmarszcza.
σπαίλαστος, τό, ryszunek, odzienie.
σπαίλαστος, τό, kapiańow szatnia, garderoba.
σπαίλαστος, 3. uzbrajać, odziewać szatny.

στολμός, ό, poet. zam. *στολισμός,* ubieranie.
στόλος, ό, uzbrojenie, zwł. wojenne, przygotowanie, przybory, wyprawa wojenna; w ogóle: wyprawa, jazda, pochod, procesya. b) to, co wyprawiono, wojsko lądowe, częśc. morską siłą, flota. c) przyczynna wyprawy l. jazdy, *ιδίω στόλω,* z własnego popędu; podróż; *καινός στόλος,* wspólna podbudka do podróży. d) dziób okrętu. e) lodzga, badył, ogonek, pieniek. 2) uzbrojenie, ubieranie, wystrojenie.
στόμα, τό, 1) gęba, pysk, usta, twarz, *tudzież:* paszcza, otchlań, *στόμα προς στόμα προστιθέναι,* całować, usta do ust przyciskać; *από στόματος ελπειν,* z pamięci mówić; *διά στόματος* l. *ανά στόμα εχειν,* mieć w ustach ciągle; *έξ ένός στόματος,* jednym gardłem, z jednego gardla; *ό τι ήλθε επί στόμα,* co slina do gęby przyniesie. *Tudzież:* mowa, tresć mowy. 2) ujście, otwór; *πόντιον,* przepaść, przepuklina, przerwa, rozerwisko; wyjście, wyjście, *στόμα λαβρης,* *tudzież:* brama, wrota, przystęp. 3) przednia część, ostrze, koniec, grot; czoło, front wojska, *κατά στόμα,* czoło z czołem, na przeciwko siebie, *κατά στ.,* w obliczu, przed oczyma. *Tudzież:* jadro, rdzeń.
στομακάκη, ή, choroba w gębie, skorbut, gnilec.
στομακίληνη, ή, wybrzeżona woda morska, bagno, oparzelisko, zatoka, przerwa.
στόμαργος, 2. mający ból gęby, bez przestanka mówiący, wyzdanego języka.
στοματουργός, 2. gębą zarabiający na chleb, gębacz. [fłecie].
στομαυλέω, (w osobliwy jakiś sposób) grać na stoμακικός, 3. żołądkowy; cierpiący na żołądek.
στόμαχος, ό, własc. ujście, otwór, paszcza, gardło, krtąń. 2) żołądek, otwór żołądkowy.
στόμιον, τό, zdrobn. *στόμα,* gąbka, otworek, usteczka. 2) wędzidło, munsztuk.
στομόω, 1) zapchać gębę, zatkać. 2) zaostrzyć, wymownym uczynić, *τινά,* *tudzież:* pokrzepić, uzbroić, *τινί,* *czem,* wdrożyć, *πρός τι.*
στομφάζω, pełną gębą mówić, przechwalać się.
στόμφαξ, ακος, ο, mający gębę pełną słów, gębacz.
στόμωμα, τό, 1) ujście. 2) zaostrene, hartowane.
στόμωσις, ή, ostrzenie, hartowanie; *πρzen.* siła wymowy.
στοναχέω, jęczeć, wyrzekać, wzdychać; z 4. p. oplakiwać, żalować.
στοναχή, ή, jęk, *στοναχάς έχομεν,* mamy powód do narzekania.
στονόεις, εσσα, sv, jękliwy, bolesny; smutny, żallosny, narzekający, o morzu: szumiący.
στόνος, ό, jęczenie, stękanie, jęki; szum, huk, loskot.
στόνοξ, υγος, ό, ostrze.
στορόνωμι, στόρόνωμι, σπρόνωμι, f. storóσω, att. storō, *σπρώσω, aor.* έσπρόσα, *εσπρωσα, perf. p.* έσπρωμαι, *aor. p.* έσπορέσθην, *εσπρήσθην,* rozprostować, rozszerzyć, rozosiłać, *λέχος, τάκρητας* i t. p. *ανθρακίην,* rozgarnąć, *πόντον,* wygładzić, *δρηγήν,* łagodzić, *usmierzyć, τά φρόνημα,* upokorzyć, *στίμμιον, δδών, równać, brukować, pokryć.* *Nprzech.,* powalić się, *ποložyc się.*
στοχάζομαι. 1) *med., całować,* chcieć ugodzić w cel; *2)* *med., względnic* *τινός, προς τι,* *ανθρώπων,* *ός* *κατά* *μέτρον,* *των* *κρητών,* *najlepszych* *μετρών* *πρβαć;* *τά* *συμφέροντα,* *domnie-mywać się; tudzież:* w cel trafić, *τού σκοπού,* *dalei:* *idealnie,* *pomóc;* *οглядac* się *z* kim.

στοχάζω, άδος, ή, albo: rzędem leżący, albo: wiesz-
στόχασις, ή, domniemywanie. [czający.

στόχασμα, τό, włócznia, dziuryt.

στοχασμός, ό, mierzenie do celu; domysł.

στοχαστικός, 3. domysłowy, ή στ., biegłość w
 odgadywaniu; domniemywający się, τινός.

στόχος, ό, cel wytknięty. 2) celowanie, mierzenie,
 domyślanie się.

στραγγάλω i στραγγαλίξω, zadławić, τινά.

στραγγάλη, ή, sznur, powróż.

στραγγαλίω, sidła na kogo stawiać, podchwy-
 tliwe stawiać pytania.

στραγγύω, = στρέφω, kręcić. W Med. kręcić
 się, wykręcać się, ociągać się.

στραγγουρία, ή, wstrzymanie uryny.

στραγγουριάω, chorować na wstrzymanie uryny.

στραγγουρικός, 3. cierpiący na wstrzymanie u-

στράπτω, = αστράπτω, błyskać. [ryny.

στρατάομαι, stać obozem, obozować.

στρατάρχης, ό, dowódzca siły zbrojnej. T. s.

στράταρχος, ό.

στρατεία, ή, ión. στρατήγη, wyprawa, pochód
 wojenny, οἰκοί τε καί ἐπί στρατείας, w pokoju
 i na wojnie.

στρατεία, ή, wojenna, bitna.

στράτευμα, τό, wyprawa. 2) siła zbrojna, wojsko;
 ἱπτικόν, jazda.

στρατεύσιμος, 3. do służby wojskowej zdalny,
 orężny.

στράτευσις, ή, wyprawa, służba wojskowa.

στρατεύω, służyć w wojsku, wyprawić się na
 wojnę, pójść w pole, służyć orężnie. Często w
 med. formie z aor. ἐστρατεύθη, wyprawil się
 w pole.

στρατηγεῖον, τό, namiot wodza. 2) w Atenach
 miejsce, gdzie wódz odbywa posiedzenie.

στρατηγέω, nrpzech. być wodzem, naczelnikiem,
 τινί, ale i biernie, być dowodzonym, rządzonem.
 Później: użyć fortelu wojennego; fortelem, pod-
 stepem pokonać.

στρατηγήμα, τό, czyn wodza; szczeg. fortel, pod-
 step wojenny.

στρατηγητικός, 3. sposobny do dowództwa.

στρατηγία, ή, ión. στρατηγία, naczelnictwo, do-
 wództwo, stopień dowódczy. 2) mądrość, doświad-
 czenie dowódczy, strategia, taktyka. a) talent na-
 czelnika, wodza. b) prowadzenie wojska. c) plan
 naczelnika, czyn wojenny, przewaga, zamiar.

στρατηγίωω, desider. choć chętnie być wodzem.

στρατηγικός, 3. naczelny, odnoszący się do do-
 wódczy, stósowny l. zdalny do dowodzenia, bie-
 gły w dowodzeniu wojskiem; έργα, czyny, obo-
 wiązki wodza; ή στ., sc. τέχνη, sztuka dowodze-
 nia; tudzież: chytry, przebiegły.

στρατηγίον, τό, = στρατηγεῖον.

στρατηγίς, ίδος, ή, naczelny, płaki, brama na-
 miotu naczelnika, ναῦς, admirałski. Rzecz. na-
 czelnikostwo.

στρατηγός, ό, dowódzca, naczelnik wojska, admirał,
 w ogóle: wódz. Tudzież: najwyższy urzędnik gdzie-
 niegdzie. U Rzymian: pretor, στ. ὅπατος, konsul.

στρατηλασία, ή, ión. στρατηλασίη, wyprawa. 2)
 wojsko.

στρατηλάτωω, wojsko prowadzić w pole, na woj-
 nie, ἐπί τινα, przeciw, a z 2. l. 3. p. dowodzić.

στρατηλάτης, ό, dowódzca, wódz.

στρατήλατον, τό, = στράτευμα.

στρατιά, ή, ión. στρατιή, siła zbrojna l. orężna,
 wojsko. 2) = στρατεία, wyprawa.

στρατιάρχος, ό, = στρατάρχης.

στράτιος, ον, wojskowy, wojenny, wojowniczy.

στρατιώτης, ή, obywatel zaciężny, wojak, wojo-
 wnik, żołnierz; później też: najemnik.

στρατιωτικός, 3. wojowniczy, wojenny, żołnierski,
 orężny; τὰ στρατιωτικά, sztuka wojenna, wojsko-
 wość; χρήματα, pieniądze dla wojska.

στρατιώτης, ίδος, ή, r. ż. do στρατιώτης, wojo-
 wnica. Przym. wojenny, ναῦς, okręt przewożący
 żołnierzy.

στρατολόγέω, zebrać wojsko, zaciągać żołnierzy.

στρατόμαντις, ό, wieszczek wojska.

στρατοπέδάρχης, ό, wódz obozu l. w obozie.

στρατοπεδία, ή, = στρατοπέδοις.

στρατοπέδευμα, τό, obóz, wojsko obozujące.

στρατοπέδουσις, ή, obozowanie, stanowisko wojs-
 ka l. floty.

στρατοπεδωντικός, 3. obozowy, odnoszący się do
 wytknięcia obozu.

στρατοπεδέωω, kazać się rozłożyć l. stanąć obo-
 zem. 2) obozować, wytknąć, założyć obóz. Zwy-
 kle w Med. stanąć obozem, zająć stanowisko; πα-
 ρά τινος i παρά τιν, przejść do kogo z całym
 obozem.

στρατόπεδον, τό, ziemia na której obóz założo-
 no, obóz; wojsko w obozie będące; wojsko, flota.

στράτος, ό, obóz, leże wojskowe; zwykle: siła
 wojenna l. zbrojna, wojownicy; tudzież: zgroma-
 dzenie, rzesza, tłum, mnóstwo, pospółstwo

στρατοφύλαξ, ακος, ό, stróż obozu.

στρατώω, prowadzić na wojnę.

στρατωνίδης, ό, komiczn. patronym. niby: Bo-
 jowicz.

στρέβλη, ή, walec, wałek, lada, lewar. 2) jakies
 narzędzie torturowe.

στρεβλός, 3. kręcony, kręty, zgięty. Przen. chytry,
 przebiegły, szczwany.

στρεβλότης, ή, krętość, krzywość.

στρεβλώω, szrubować za pomocą στρέβλη, walka;
 struny naciągnąć za pomocą kołeczka; szczeg. roz-
 piąć l. wziąć na katownia, katować, męczyć, ἐπι
 τροχού, wpłoseć w koło; a o lekarzu: wywchnięta
 nogę wstawić, wyprostować wykręconą nogę: wy-
 wchnąć, wykręcić.

στρέβλωσις, ή, katowanie, dręczenie, męczenie.

στρόμμα, τό, wykręcony członek, zwichnięcie.

στρέπταιγλος, 2. blaskiem klebiący się.

στρεπτικός, 3. kręcący, zdalny do kręcenia.

στρεπτός, 3. adj. v. (στρέφω) 1) kręcony, plecio-
 ny, tkany, χιτών. Jako rzecz. ό στ. κύβου, łań-
 cuch l. naszyjnik z ogniwami szeregiem połączone-
 mi; w l. mng. οί στρεπτοί, naszyjniki. Tudzież:
 gatunek pieczywa, obwarzanek. 2) do kręcenia,
 giętki, gibki, powolny, obrotny.

στρεπτοφόρος, 2. noszący naszyjnik.

στρεσθόμαι, kroiłami być wyciśniętym; przen.
 zwolna wyczerpnąć się, z sił opadać, marnieć,
 niknąć, wycieńczyć się.

στρεφεδίνεωω, wirem obracać. Biern. wirem obra-
 cać się, kołować, zawrotu dostać.

στρέφω, f. στρέφω, aor. ἐστρέφα, στρέφασκον, perf.
 ἐστρέφα, p. ἐστράμμαι, aor. p. ἐστρέφθη, ión. i
 dor. ἐστράφθη, aor. 2. ἐστράφην i f. στραφήσο-
 μαι, kręcić, obracać, giąć, kierować, τινά, τί, a
 ἐρίδα, zawiłkać, zamotać, tudzież; obalić, wy-
 przewrócić, dalej: skrócić, σπαράξ, prażyć, τή λίωω.
 Następnie: wywchnąć, wykręcić, zwichnąć, τόν
 πόδα, zład też: członki za pomocą narzędzi ka-
 towskich, wykręcić, katować, dręczyć, męczyć.

στυράκιος, 3. styrakosowy, storakosowy.
στυράκιον, τό, zdrobn. στυράξ.
στυράξ, ακος, ή, rzadziej ό, krzew l. drzewo, wydające żywicę storaks l. styraks.
στυράξ, ακος, ό, dolny koniec drzewca dzidy, oszczepisko; dzida, oszczep.
στυφελιγμός, i **στυφελισμός**, ό, bicie, katowanie, znęcanie się.
στυφελίζω, f. — έω, bić, pchać, cisnąć, pedzić, gnąć, traścić, ugodzić, τί, przegnać; w ogóle: katować kogo, znęcać się nad kim, żyć czynem i słowem.
στυφελός, ścgn. **στυφελός**, także στύφελος, 2. i 3. ściągnięty, ścisły, krzepki, mocny, chropowaty, szorstki, rubaszny.
στυφοκόμπος, i **στυφοκόπος**, 2. bijący kijem.
στυφοτής, ητος, ή, gęstość, tęgosc.
στυφρός, 3. p. στυφρός.
στύφω, ściagnąć, zgęścić; nprz. być smaku ściągającego usta t. j. kwaśnego.
στύω, podnieść, stężyć, sztywnym zrobić. Biern. z perf. act. έστύκα, sterczeć; έστύκαντα, lacedem.
στυμάλω, i dep. med. — έομαι, bajać, świętować, pisać, bredzić.
στυμωλία, ή, bajanie, świegotliwość, gadatliwość.
στυμωλιουσυλλεκτάδης, ό, zbierający baję.
στυμωλλόμαι, p. nastp.
στυμώλλω, i med. στυμώλλομαι, tylko w praes. bajać, pisać, świętować; pieścić. *garrilo*.
στυμώμια, τό, = στυμωλία.
στυμύλος, 2. (στύμα) mający gębę dobra, gadatliwy; ujmująco l. przyjemnie mówiący. *garrulus*.
σύ, eol. i dor. **τό**, ep. **τόνη**, gen. σοῦ (enklit. σοῦ ion. ep. i poet., αἰό, σοῦ, αἰέθεν, αἰοῖο, ταῖο, dor. i eol. ταῖος l. ταῖος, dat. σοῖ (enkl. σοῖ), dor. i ion. τοῖ (enklit.) i τῖν, τίν, acc. σέ (enkl. σέ), dor. τέ, τίν, dual. 1. i 4. σφῶί, ścgn. σφῶ (ep. i att.) 2. i 3. σφῶν, ścgn. σφῶν (ep. i att.) l. mg. ήμεῖς, ep. i col. ήμμες, 2. ήμῶν, ion. ήμέων, ep. ήμεῖων, 3. ήμῖν, att. też ήμιν, eol. i ep. ήμμι i ήμμ' 4. att. ήμας, ion. ήμέας, col. i ep. ήμμε, wzmocn. **σύγε**, **σύπερ**, zaim. 2 osoby: ty, wy dwaj, wy. Wzmocnia się przez αὐτός i wtedy zaprzymuje akcent. *tu, vos*.
συναγρόδης, ές, podobny do dzika.
συβαρίζω, żyć jak Sybaryta, rozpustnie.
συβήνη, ή, i **συβόνη**, t. c. σιβόνη.
συβοσιον, τό, tżozda świni. *grex porcorum*.
συβώτης, ό, swiniarz. *subulcus*.
συβωτικός, 3. do swiniarza należący.
σύγαμος, 2. połączone małżeństwem; małżonek, małżonka; skoliżacyony.
συγγείτων, ονος, sąsiedni, graniczący.
συγγένεια, ή, równosc rodu i pochodzenia, pokrewienstwo; rodzina, koliżacya.
συγγενέστρα, ή, współrodzicielka.
συγγενής, ές, współzrodzony, przyzrodzony, wrodzony. Zwykle: spokrewniony, jednego rodu, τὸ συγγενές, pokrewienstwo. Przysl. συγγενῶς. 2) podobny. Na perskim dworze tytuł honorowy, dawany przez króla zasłużonym mężom.
συγγένησις, ή, przebywanie razem, spotkanie się.
συγγενικός, 3. należący do krewnych, rodowy.
συγγενίς, ίδος, ή, r. ż. do συγγενής.
συγγεννάω, wespół spłodzić l. wydać.
συγγενήτωρ, ορος, ό, wspólny rodzic.
συγγεωργέω, wespół rolę uprawić.
συγγεωργός, ό, pomocnik w rolnictwie.

συγγηθέω, wespół się cieszyć
συγγηράσκω, wespół się zestarzeć.
συγγιγνομαι, późn. **συγγίνομαι**, być z l. przy kim; pomódz, wesprzeć, τινί, a γοναίκι, żyć z nią; zejść się, τινί, z kim; tudzież: być uczniem; przebywać, żyć.
συγγινώσκω, późn. συγγινώσκω, myśleć z kim, być jednego zdania, zgadzać się, τινί, a πρὸς τι. Także w Med. przyznać, uznać, τί, z acc. c. inf., imiesł., wyznać, ζῆναι; znać do siebie, wiedzieć, έαυτῶ z imiesł., przejrzeć, zrozumieć. 2) być la-skawym, wybaczyć, τινί, τινί τι, przepuścić. Biern. otrzywać przebaczenie.
σὺγγνωια, ή, p. następuj.
συγγνώμη, ή, przebaczenie, συγγ. έχειν, przebaczyć, τινί, ale τι συγγ. έχειν, zasługuje na przebaczenie; zam. tyni też τινός, przysłowiowo, α. αδελφῶ βοηθεῖν, nikt za złe wzięść nie może, że bratu się pomaga; συγγνώμη τι τυχῆν, otrzywać przebaczenie; συγγνώμη τι έχειν, mieć uniewinnienie, σω. έστι l. bez έστι, prze-wy-baczyć należy. *venia*.
συγγνωμοτικός, 3. skłonny do przebaczenia. 2) do przebaczenia.
συγγνωμοσύνη, ή, = συγγνώμη.
συγγνώμων, ον, przebaczący, pobłażliwy. 2) przebaczony, do przebaczenia, pozwolony, ήγγνωμόν τι γίνεσθαι πρὸς τινος, dozwalać pobożania ze strony. 3) zgodny, συγγνώμονα έχειν τινά τινος, odwołać się w czem do kogo jako zgodnego
συγγνωστός, 3. przebaczony, do przebaczenia.
συγγογγολίζω, w koło skręcić, zwinąć.
συγγομφός, gwoździemi l. kółkami spojć.
σὺγγονος, 2. krewny, przyzrodzony.
σὺγγραμια, τό, pismo, księga, dzieło; szczeg. historyczne, treść jego; w ogóle: proza. Tudzież: prawo, przepis, układ, kontrakt pisemny.
συγγραμμάτιον, τό, książeczka, pismenko.
συγγραφέος, έως, ό, spisujący, a) pisarz, historyk. b) of ές, kommissya z 10 mężów w Atenach r. 411 do spisania nowój (oligarchicznej) ustawy.
συγγραφή, ή, t. c. σὺγγραμμα, i: weksel.
συγγραφικός, 3. pisarski. Przysl. — ώς έρεῖν, z scisłością, jak bywa w kontraktach.
συγγράφω, i Med., spisać, napisać. I) o historykach, opisać, skreślić, złożyć; przedstawić, τί, co, περί τινος, o kim. 2) w Med. a) dokument, kontrakt spisać, nim się zobowiązać. b) nazwisko wnioskodawcy dopisać do uchwały ludowej lub prawa, uchwałę ludową spisać.
συγγυμνάζω, razem ćwiczyć; w Med. wespół ówi-
συγγυμνασία, ή, spólna ćwiczenie. [ozyc się.
συγγυμναστής, ό, wespół ćwiczący się.
σύγε, p. σβ.
συγκαθαρίζω, wespół ofiarować, τί τινι.
συγκαθαίρω, ion. **συγκαταίρω**, razem zdebrać, zburzyć, zniszczyć, τί a τινά, upokorzyć, zwalić, τὸς αγωνας, pomódz w nich, wespół podjąć, τινί, z kim, komu.
συγκαθαρόζω, razem pogrzebać, τινά.
συγκαθέξομαι, obok siedzieć lub usiąść.
συγκαθεμαρραι, Iosem być związanym z czem.
συγκαθεριζω, — εἰργοναι, p. συγκατεῖργω.
συγκαθεκώω, wespół śpiągnąć. T. s. **συγκαθεκω**.
συγκαθεσις, ή, spuszczenie, powolność.
συγκαθεσδω, wespół spać, τινί, z kim.
συγκάθημαι, wespół siedzieć, zwł. przy robocie: περί εἰργνης, zebrać się, aby ukladać się o. — wespół upaść, zalażać się.

συγκαθηδρῶν, wespół ustawić, poświęcić. T. s.
συγκαθ'ερώβ.
συγκαθίζω, wespół l. obok posadzić.
συγκαθίτημι, wespół zesłać l. odesłać. Med. spu-
 ścić się, εἰς τι, ukryć się; poniżyć się do.
συγκαθίστημι, wespół ustawić l. zaprowadzić,
 urządzić, τι, τινά. Med. stanąć do walki z kim
 τινί, εἰς τι.
συγκαθορμίζω, razem do portu wprowadzić.
συγκαίω, att. — κάω, wespół zapalić.
συγκακοπαθέω i **συγκακουχοῦμαι**, wespół cier-
 pieć.
συγκαλέω, zwołać, do rady, τινά, wezwać, za-
 prosić. Med. do siebie wezwać.
συγκαλινδῶμαι, biern. wespół się toczyć.
συγκαλύω, wespół zmiatać.
συγκαλύπτω, zakryć, okryć wespół, utaić. Med.
 zakryć się. Ztąd: συκαλυπτός, 3. do utajenia;
 συκαλυπτός, 3. zewsząd zakryty lub zaslonięty.
συγκάμνω, wespół pracować, siły nateżyć, τινί,
 z kim; wespół cierpieć; współuczucie mieć.
συγκαμπή, ή, wgięcie, zgięcie.
συγκάμπτω, zgiąć, τι. Med. τινί, zgiąć się.
συγκασιγνήτη, ή, spólna siostra.
σύγκασις, ό, ή, spólny brat, spólna siostra.
συγκαταβαίνω, zejść, spuścić się; wrócić. Przen.
 poniżyć się, zgodzić się, εἰς τι, — wespół się dziać.
συγκαταβάλλω, wespół zrzucić, zniszczyć.
συγκαταβιβάζω, razem sprowadzić.
συγκαταβίωω, wespół żyć.
συγκαταγίγραιοις, ή, starzenie się pospołu.
συγκαταγίγρᾶσκω, i — γίγρᾶω, starzeć się wespół.
συγκαταγομφῶ, razem przegwoździć, spoić.
συκατάγω, razem sprowadzić, przywrócić; τινά.
συκαταδαρθάνω, razem l. przy kim spać.
συκαταδιώκω, razem ścigać.
συκαταδουλόω, wespół do niewoli wziąć. Med.
 wespół podbić, τινά, τι.
συκαταδύομαι, wespół zanurzyć się.
συκατάδουσις, ή, zachodzenie pospołu.
συκαταξάω, przepędzić życie, τινί, z kim.
συκαταξούνομι, złożyć, skojarzyć, spętać, τινά
συκαταξέπτω, wespół pogrześć. [τινι.
συκατάθεσις, ή, zgoda, przyzwolenie.
συκαταθετικός, 3. zgodny.
συκαταθέω, wespół zbiedzić l. wpaść.
συκαταίθω, wespół spalić.
συκαταίνω, zgodzić się, pochwalić.
συκαταίνωσις, 2. zgadzający się.
συκαταίρω, p. συκαταίρεω.
συκαταίρω, razem wpłynąć (do portu).
συκατακαίω, att. — κάω, wespół spalić
συκατακαλύπτω, wespół pokryć.
συκατάκειμαι, wespół leżeć z kim.
συκατακλῖω, ion. — κλῖω, wespół zamknąć.
συκατακλίνω, wespół l. obok leżeć.
συκατάκλισις, ή, leżenie wespół l. obok.
συκατακόπτω, wespół ścinać.
συκατακορμῶ, wespół uporządkować.
συκατακτάομαι, dep. med. razem zdobyć.
συκατακτείνω, wespół zabić.
συκαταλαμβάνω, razem zabrać, ogarnąć, mura-
 i otoczyć; wespół zdobyć.
συκατάλέγω, razem obok l. spisać.
συκαταλείπω, wespół zabrać gdzie.
συκατάλω, razem zabić, τι. Nprzech. razem
 zjść.
συκαταμύνομι, wespół zamieszkać, połączyć. Przen.
 zystepnym zbroić.

συγκαταναυμαχέω, wespół na morzu pobić.
συγκατανέμω, wespół udzielić. Med. wespół po-
 siadać z kim, τί, co.
συγκατανεύω, wespół potakiwać.
συγκαταπέπτο, razem spaść l. stracić.
συγκαταπέλεκω, razem wpleść.
συγκαταπράσσω, razem sprawić, skutecznieć.
συγκαταριθμῶ, doliczyć wespół.
συγκαταρῥίπτω, wespół zrzucić.
συγκατασβέννομι, razem zgasić l. zniszczyć.
συγκατασκάπτω, wespół podkopać, zniszczyć.
συγκατασκαδάννομι, razem rozproszyć l. wysypać.
συγκατασκευάζω, razem przygotować, pomódz.
συγκατασκηνώω, wespół umieścić w namiocie.
συγκατασκήπτω, razem spaść, napaść.
συγκατασπάω, razem ściągnąć, pochłoniąć, zedrzeć.
συγκαταστασιεύω, wespół podburzyć.
συγκατάστασις, ή, zetknięcie, starcie, τινός z kim.
συγκυααστρέφω, razem skończyć. Med. wespół
 podbić.
συγκατασχηματίζω, wespół ustawić, τινί, z czym.
συγκατατάσσω, att. — ττω, wespół umieścić.
συγκατατιθῆμι, razem ustawić. Med. zgodzić się.
συγκατατριβῶ, razem zetrzeć, zniszczyć.
συγκατατρῶγω, razem zgryść, głodać.
συγκαταφέρω, razem znieść. Biern. zgodzić się.
συγκαταφθέρω, razem zepsuć.
συγκαταφλέγω, razem spalić.
συγκαταφυσῶμαι, razem skłamać o kim, τινός.
συγκαταφύριζομαι, wespół głosem swoim wska-
συγκάτευμι, wespół zejść. [zab.
συγκαταφύσανστημι, p. συκαταφύστημι.
συγκαταφύζομαι, razem wykonać, sprawić, τινί
 τι, tudzież: pomódz; razem zabić.
συγκατέρχομαι, razem wrócić.
συγκατεσθίω, razem zjeść.
συγκατευθύνω, wespół skierować l. zwrócić na co.
συγκατεύχομαι, wespół prosić; τί, w modlitwie
 razem wezwać.
συγκατέχω, razem trzymać.
συγκατηγορέω, wespół oskarżyć.
συγκάτημαι, p. συγκάθημαι.
συγκατοικῶ, razem zamieszkać.
συγκατοικίζω, razem usadowić l. przesiadlić; kraj
 w ludność zaopatryzyć; wespół złożyć.
συγκατοικτιζώ, Med. smutkiem się podzielić,
 wzbudzać do litości.
συγκατολιθαίνω, razem oszliznąć się l. spaść.
συγκατορῶω, wespół uporządkować.
συγκατορῶω, att. — ττω, wespół zagrzebać l.
συγκαττώ, złatać, połatać. [zakopać.
συγκαιωσις, ή, spalenie.
συγκειμαι, wespół l. obok leżeć; w ogóle perf.
 biern. do συνειδήτου, być złożonym, składać się,
 ἐκ τινος, tudzież, być zmyślonym, zestawionym.
 Szczeg. być umówionym, καθάπερ ἦν συκείμε-
 νον, jak się umówiono; συγκείται αὐτοῖς, jest umo-
 wa, stanęło między nimi, z inf.; τὸ συκείμενον,
 umowa; κατὰ τὰ συκείμενα, według umowy; τὸ
 συκείμενον, umówione miejsce, καὶ ταῦτα ἡμῖν
 οὕτω συγκείσθω, niech taki będzie między nami
 układ.
συγκροτημένως, przysł. (συγκροτέω) zbiecie, ści-
 śle, dzielnie.
συγκελῶω, wespół rozkazać.
συγκελῶω, przebić, powalić mieczem.
συγκεράννομι, **συγκεράννω**, zmieszać, połączyć,
 skojarzyć, τινί τι, φίλιον, zawiązać, πρὸς τινα,
 z kim.

συγκραύνω, zwałić piorunem, zdruzgotać, zagłuszyć, odurzyć.

συγκραίω, polączyć, zetkać.

συγκραλαίω, główne rzeczy zebrać, powtórzyć, spisać, centralizować, zeszkolować, streścić.

συγκραλαίωσις, ή, zebranie, streszczenie, zarys.

συγκρομένως, przysł. (συγγέω), w zamieszaniu.

συγκροστική, ó, spowinowacony, maź siostry żony.

συγκρινδονέω, razem narazić się na niebezpieczeństwo, τινί, z kim; z kim lub po boku czylim walczyć.

συγκινέω, wspólnie poruszyć.

συγκινάω i **συγκίρηνμι**, p. συγκραίνωμι.

συγκλαίω, att. — κλάω, wspólnie plakać, τινί.

συγκλάω, zlamać, zgnieść, τί. Biern. zgiąć się.

συγκλεισις, ή, zamknięcie, ścisłość, αἰ σ., wawoży.

συγκλείω, ion. **συγκληθώ** i **συγκληξέω**, zamknąć, spaść, τί, a ή άρα, naglić, kończyć się; τοδς άφθαλμοδς συγκλεισαι, tak uderzyć, że oczu opuchłych otworzyć nie można.

συγκλέπτω, razem ukraść.

συγκληρονόμος, ó, spóldziedzic.

συγκληρος, 2. wspólni losujący; przypadkiem spotykający się; graniczący; losem dany.

συγκληρώω, losem pozwolić brać udział. Biern. losem być przydanym, τινί.

συγκλησις, att. p. συγκλεισις.

συγκλητικός, 3. zwołujący; senacki, radny; ó σ., radca, senator.

συγκλητος, 2. zwołany; ή σ., rada, senat.

συγκληνής, ές, wspólnie leżący, małżonek, zawisły wzajemnie od siebie.

συγκληνία, αἰ, spadziłość l. stoczystość skłonionych ku sobie równin l. gór.

συγκληνω, wspólnie zgiąć, złożyć. Biern. wspólnie leżeć, τινί, z kim. Nprzech., być skłonnym, życzliwym, τινί.

συγκλήτης, ó, spólstołownik.

συγκλονέω, wzruszyć, zamieszać.

συγκλόω, zalać; zamieszać.

σύγκλος, óδω, ó, ή, i **σύγκλοδος**, splóskany, άνθρωποι, ludzie, co zbiegli się w jedno miejsce, zbiegowisko ludzi, mołoch.

συγκλοσμός, ó, ścieranie się bałwanów

συγκοιμάομαι, dep. pass. razem leżeć, spać, τινί.

συγκοιμημα, τό, spółkowanie, τὰ σ., naloźnicy.

συγκοιμησις, ή, spółkowanie.

συγκοινοομαι, dep. med., udzielić, τί τινι, uczestnikiem zrobić czego, τί.

συγκοινος, 2. wspólny.

συγκοινωνέω, mieć udział w czem.

συγκοινωνός, 2. uczestniczący

συγκοιτος, ó, spółnik łoża.

συγκολάω, wspólnie ukarać, τινί, z kim; ograniczyć.

συγκόλλω, zlepiać; spoić, złożyć.

συγκόλλησις, ή, zlepianie, spojenie.

συγκόλλητης, ó, zlepiający, lepiający.

σύγκολλος, 2. zlepiony; stósowny, zgodny.

συγκομιδή, ή, sprowadzenie. 2) biern. spływ, ściek.

συγκομιζέω, 1) znieść, zwozić, sprowadzić, źniwować, zebrać, do domu zwieść. 2) wyprowadzić wspólnie, pogrześć, wynieść, τινά. — Med. 1) sobie zebrać, sprawić, przywłaszczyć, προς εαυτόν, w sobie polączyć; przyswoić sobie 2) zebrać w około siebie, przyzwad do siebie, τινά.

συγκοινοομαι, razem piaszczyć się t. j. walczyć.

συγκοπή, ή, wyrzucenie głoski ze środka wyrazu.

σύγκοπος, 2. zalamujący się.

συγκόπτω, uderzyć o siebie; bić, zbić; w og. zni-

szczyć, zburzyć, τί, rozernać rozciąć; o koniu, zbić, wstrząsnąć (jeźdźca), znużyć, zmęczyć.

συγκοροβαντιώω, razem obchodzić uroczystość korybantów; wspólnie być natchnionym.

συγκόροφος, 2. końcami złączony.

συγκοσμέω, wspólnie uporządkować l. ozdobić.

συγκοσφιζέω, wspólnie ulżyć.

συγκροδανίω, razem wzbijać, wstrząsnąć.

σύγκρομα, τό, zmieszanie.

συγκροματικός, 3. należący do zmieszania.

σύγκροσις, ή, składanie, zespolenie; ής τί, zlanie.

συγκρατέω, ogarniać, trzymać w kupie, władać.

σύγκρατος, 2. zmieszany.

συγκροτύνω, wzmocnić, razem sił nadać.

συγκροτηνίζω, razem spaść.

συγκροτησιμός, ó, zespolenie dwóch przeciwników przeciw trzeciemu.

σύγκρομα, τό, złożone ciało.

συγκροίνω, złożyć, zespolić, polączyć, τί, zestawić i porównać, τί προς τί, ztąd, zmierzyć, osądzić.

σύγκροσις, ή, składanie, zespolenie; porównanie.

συγκροτικός, 3. zespalający, łączący.

σύγκροτος, 2. złączony, zmieszany. a **συγκροτέω**, dający się porównać.

συγκροτέω, uderzyć o siebie, klaskać w co. Biern. zyskać poklaski; skuć; w og., polączyć, sciągnąć. Przen. razem ówić; przygotować.

σύγκροτος, 2. uderzony o siebie; złączony.

σύνκρουσις, ή, uderzenie (o siebie), starcie się, utarczka, bitwa; nieprzyjaźń.

σύνκρουσιμός, ó, = σύνκρουσις.

συγκροβώω, uderzyć (o siebie), χεῖρα, a πόλεμον, wznieść wojnę; zeszczać, spędzić, powasnić, τινά, tudzież: zbić, zlać, zestawić i porównać, προς τί, a nprzech, zetrzeć się, τινί.

συγκρούπω, w koło zakryć, zataić.

συγκρομαι, med. wspólnie zarobić, zdobyć.

συγκτίζω, wspólnie zbudować, złożyć, τινί, z kim

συγκτίστης, ó, wspólny założyciel.

συγκοβύτης, ó, towarzysz w grze w kostki.

συγκοβέωω, razem grać w kości.

συγκοιάω, zmieszać, pomieszać.

συγκοιλέω, razem przewrócić, obalić.

συγκοιλυδέομαι, biern. przewalać się, w czem.

συγκοινηγετω, razem polować. T. s. συγκοινηγέω.

συγκοινηγέτης i **συγκοινηγός**, ó, wspólnie polujący.

συγκόπτω, pochylić się ku sobie. Przen. trzymać z sobą, spać pod jedną koldrą, spólnie działając, zejść się.

συγκορέω, spotkać się, zejść się, zetrzeć się, τινί, z kim; równocześnie wydarzyć się, z inf., τὰ συγκορήσαντα, wypadki. Tudzież: dotykać, τινί i προς τί.

συγκόρημα, τό, spotkanie się, zetknięcie się, traf. T. s. συγκόρησις, ή.

σύγκωλος, 2. z polączoneimi członkami, gesty.

συγκωμάω, f. dor. — άώω, wspólnie bankietować.

σύγκωμος, 2. biorący udział w kómos.

συγκωμοδέω, grać wspólnie w komedyi, razem wyszydzić.

συγγείνω, razem zgręplować.

συγγέω, gładzić, łożać, óνωμα.

συγγαίρω, wspólnie złożyć się, τινί, z kim; złościwie cięższyć się z cudzego nieszczęścia, τινί τινος, tudzież: powodzenia łożać z kim w czem, τινί έπί τινί.

συγγαρίζομαι, razem być łożącym.

συγγελλία, αἰ, zamknięcie 48.

συγγεμαῖω, wespół zimować, równe zimno znosić.

συγχειρίζω, razem zawiadować, rządzić.

συγχειροπονέω, razem ręczną pracę odbywać.

συγγειουοργέω, razem odbyć l. czynić, rządzić.

συγγέω, aor. συνέχεα, ep. — χεωα, aor. 2. med. synec. ep. σύχχοτο, zlać, zyspać, zmieszać, rządzić, zniszczyć, udaremnić, a ἀνδρα, zbić, odebrać odwagę, zmieszać; τὸν πόλεμον, wzniecić.

συγχορευτής, ó, spółtanechnik.

συγχορεύω, razem tańcować.

συγχορηγέω, razemłożyć koszt (na chór).

συγχορηγός, ó, lożący razem na co, pomocnik

συγγράμτος, 2. graniczący, tyni, z czem.

συγγράω, ion. = συγγώνωμι.

συγγράομαι, razem użyć l. zużyć; pożyczyć od kogo, tyni, obeować z kim.

συγχορηστηριάξομαι, razem badać wyrocznią.

σύγχροος, ścgn. — χροος, równobarwny.

συγχρόωω, puszczać farbę, smolić.

σύγχροισ, 7, zmieszanie, zamęt, zniszczenie, udaremnienie, złamanie, tynos.

συγχανέω, stopić, rządzić.

συγγώνωμι, συγγώνωμι, ion. συγγώω, zlać, zesy-pać, zasypać, zniszczyć, w gruzy zamienić, rządzić.

συγχωρέω, f. — χωρήσομαι, razem isć, przyjąć, polączyć się, zgodzić się, umówić się, tyni tynos, z kim o co. 2) folgować, ustąpić, przyzwolić, poddać się, γονή πόσει, przynąć, z acc. c. inf. Nieosob. συχωρεῖ, uchodzi, wolno, uda się, można.

συγχώρημα, τό, przyzwolenie, zgoda, ustąpienie.

συγχώρησις, 7, przyznanie, zgoda, ustąpienie.

σύσχη, (szob) przysł gwałtownie, z impetem.

σώσιος, 3. świński.

σώζαω, razem mieszkać, przepędzić życie.

σώζωνωμι, razem wprowadzić w jarzmo, polączyć.

σώζουσις, 7, sprzężenie, połączenie.

σώζητω, razem szukać, badać.

σώζητητής, ó, szakający spólnie.

σώζωτω, stać w jednym rzędzie.

σώζωγία, 7, uprząż z dwóch sztuk czego, para, κα-tά σωζωγίας, parami. U gram., konjugacya.

σώζωγτος, 3. skojarzony.

σώζωγος, 2. sprzężony, ślubny, pokrewny.

σώζωξ, υγος, ó, 7, t. c. poprzedz.

σώζωμα, τό, pas.

σώζωνωμι, przepasać. Med. przepasać się.

σώζωποιέω, ożywić.

σωνία, 7, stan świni.

συνάξω, zrywać figi. Tudzież: macać, drażnić; przesładować.

συναλίσ, ίδος, 7, figojadka.

συνέα, 7, ion. i ep. συνήη, ścgn. συνήη, drzewo

συνιδιον, τό, zdrob. mała figa. [figowe.]

τόκινος, 3. figowy, z figowego drzewa. Przen. nie-niemy-czny, słaby, tchórzliwy.

συνκίς, ίδος, 7, szczep, latorośl figi.

τόκον, τό, figa, owoc; szyszka, figa w zadzie, klyklny; = αἰδοτόν γυναικείον.

συνκοπεδῖλος, ó, chodzący na podszwach syko-fanekich.

συνκοπέω, άδος, έ, = συνκοπέωμι.

συνκοφαντέω, być sykofanta, fałszywie oskarżyć, spotwarzyć, przesładować, tyni.

συνκοπέωμι, τό, fałszywe oskarżenie.

συνκοπέωμι, ó, sykofanta, winić, donosić figi, t. j. figi, który obraw zakusowi figi z Attyki wyprzewadzali i przesładowali. Następnie. Złośliwy

syn zwabił, potwarca.

συνκοφαντία, 7, potwarz; sposobność do tego.

συνκοφαντίας, ó, wiatr sykofantowy.

συνκοφαντικός, 3. potwarzczy, złośliwy.

συνκοφάντρια, 7, r. z. do συνκοφάντης.

συνκόδης, ες, figowy, na kształt figi.

σολάω, zabrać, ściągnać, rządzić, από tynos, z czego, tyni, obedrzeć, wyrzucić z czego, plondrować, zagrabieć. W og., zdjąć, tóξον.

σολέω, t. c. poprzedz.

σόλη, 7, i σόλα, prawo przyaresztowania okrętu l. ładunku okrętowego za długi, σόλας έχων κατά tynos, użyć tego prawa względem; σόλας δι-δόναι, dać to prawo; konfiskata, odwet, chwytanie, lapanie, korsarstwo.

σόλησις, 7, zrabowanie, splondrowanie.

σολήτεια, 7, rozbojem trudniący się.

σολήτωρ, ορος, ó, rozbójnik, zbójca.

σολλαβή, 7, zebranie, wstążka, węzeł; zgłoska, έν γραμμάτων σολλαβάζεις, w pisma spłotach t. j. w pisanych wyrazach.

σολλαβίζω, składać w zgłoski, sylabizować.

σολλαγγάνω, losem być polczonym, razem być obranym.

σολλαλέω, razem mówić, tyni, z kim.

σολλαμβάνω, zebrać, objąć, ogarnąć; τό στόμα και τός βόθαλομός, zawrzeć, zamknąć; zebrać, eis έν πάντα, tyni, schwytać, zlapać, wziąć do niewoli; tudzież: począć, zająć w cięża. Przenosi. pojąć, zrozumieć, rządzić, a tyni tynos, zabrać się z kim do czego; pomódz, wesprzeć, tynos tyni, kogo w czem, eis ti, do czego być pomocnym. T. s. w Med., brać udział, uczestniczyć, polączyć się.

σολλαμβή, 7, świecenie ciała ze wszystkich stron; skupienie światła.

σολλατρεύω, razem służyć.

σολλατρεύω, zebrać, zbierać, rządzić, tyni, zwoląć, tyni. Biern. aor. συνελέγην i — χθην, zebrać się, zejść; szczeg. żołnierzy zaciągać, werbować; tudzież: zjednać i. przywłaszczyc, przyswoić sobie; dla siebie zbierać; έαυτόν, zebrać zmysły, oprzytomnieć.

σολλείβω, zlać, stopić. Biern. spłynąć.

σολλαετρος, ó, 7, małżonek, małżonka.

σολλήβδην, przysł. w zebaniu, po krótko, związane; a. άπαντες, razem wszyscy.

σολλήξις, 7, połączenie losem, ποικτών, zapasników.

σολληπτικός, 3. zdadny do poczęcia.

σολλήπτρια, 7, pomocnica.

σολλήπτωρ, ορος, ó, pomocnik.

σολληψις, 7, zebranie, schwywanie, έ, ποιεΐσθαι, arezłtować. 2) poczęcie, zastąpienie brzemieniem.

3) pomaganie, pomoc.

σολλαπεινώ, wytopić razem z czem.

σολλογή, 7, zbieranie; zbiegowisko; zaciąg.

σολλογίζω, zebrać, w Med. w duszy zebrać, szczeg. dowody zliczyć, wnioskować, wnioski wyprowadzić, rządzić, tyni, o czem.

σολλογιμαίος, 3. zebrany, zbierający się.

σολλογισμός, ó, zliczenie, wnioskowanie; osadzenie, rozważa.

σολλογιστικός, 3. wnioskowy.

σολλογος, ó, zebranie, zgromadzenie; przen. σόλογον ψυχής λάβε, zebrać się, zebrać zmysły, oprzytomnieć; o ludziach: a. ποιεΐσθαι, διαλόβειν, zebrać, rozpuścić zgromadzenie; tudzież: miejsce zgromadzenia.

σολλοώω, razem myć. Med. razem się kąpać.

σολλοχίζω, razem na lochy pouzić.

σολλοχίτης, ó, towarzysze broni, chorągwi.

σολλοπτώω, razem zasmucić, zmartwić. Biern. razem się smucić, litować się, τινί, z kim.

σόλλοσις, ή, rozłączenie; zniesienie (nieprzyjaźni), zjazd, pojednanie, układ, ugoda.

σολλόω, rozłączyć, rozjać, pojednać. Med. πρός τινα, pogodzić się z kim.

σόλον, τό, zwł. w l. mng. τὰ σόλα, p. σόλη.

συμβαίνω, inf. pf. ion. συμβεβάναι, pf. pass. συμβεβάσθαι, aor. p. συνεβόθην. 1) nogi zestawić, stać ze skupionemi nogami. 2) zejść się, schodzić się; pogodzić się, ἐκ τινος, ztąd, zgodzić się, pojednać się, πρός τινα, εἰς ταύτῳ τινι, tudzież: uiścić się, spełnić się, χρησμοί, a τινί, obcować z kim; być podobnym do siebie, być równym. Szczeg. zdarzyć się, wypaść; zwykle z inf., zdarzyło się, ζε; tudzież z acc. c. inf.; ἐάν τι συμβῆ, gdyby się co przytrafiło, rzadko w dobrej znaczeniu: mieć powodzenie, udać się; σκοποῦντί μοι συμβαίνει πιεσεόσαι, widzę się zniewolonym, spowodowanym; τὸ συμβεβηκός, przypadłość, wypadek. W arytm., wypadać, zgadzać się; τί ἐκ τινος, wypadać co z czego.

συμβακχεύω, razem z kim obchodzić uroczystość Bakchosową, razem szaleć, μετά τινος.

συμβακχη, ή, i **σύμβακχος, ὁ, ή**, uczestnica, uczestnik w Bakchanckiej uroczystości.

συμβάλλω, 1) zrzucić, sprowadzić (do kupy), złączyć, τί, zlewać; βλέφαρα, zamknąć, ścisnąć; zespolić, spojść, spleść, skreślić, zesypać. Med. ze swego dorzucić, dodać, dać, a εἰς, πρός τι, przykładać się do czego, włożyć w co, przyczyniać się do, ztąd, pomódz, być przyczyną; wyłożyć; w ogóle: dołączyć, γνῶμας, a ἐξίαν, zawrzeć. 2) w nieprzyj. znac. pobudzić l. podżegać do walki, τινί, zetknąć, τινά τινι, kogo z kim; nprz. zetknąć się, zetrzeć się, walczyć, μάχεσθαι. W ogóle w Med., spotkać się, zwłaszcza w synk. aor. zwykle z dat., stoczyć z kim walkę. 3) zestawić, porównać, τί τινι, πρός τι, i ztąd, przez porównanie, wniosek wyprowadzić, wykazać, domniemywać się, odgadnąć. Zwykle w Med., z acc. c. inf. l. δεῖ l. τί, συμβαλοῦ γνῶμην, rozwał w duszy. Tudzież: umówić się, τί, zgodzić się co dotyczy czego. 4) zliczyć, obliczyć, ή ὁδὸς ἀνὰ διηκόσια, na.

συμβασιύω, desider. mam chęć zawrzeć przymierze z kim, τινί.

συμβασιλεύω, razem królować.

σύμβασις, ή, zestawienie; ugoda, umowa; przymierze, układ, sojusz; przypadek.

συμβατικός, 3. odnoszący się l. mierzący do przymierza, ugody.

συμβατόν ἐστί, = συμβαίνει.

συμβάλης, ἔς, kilku strzałami rażony.

συμβιάζω, razem zniewolić.

συμβιάζω, 1) sprowadzić, spojść; złączyć, pojednać, τινά τινι. 2) zestawić i porównać, z porównania wnioskować. 3) nprz. zgodzić się, περί τινος.

συμβιαστικός, 3. prowadzący do pojednania l. układu.

σύμβιος, 2. razem żyjący.

συμβιώω, razem żyć l. życie spędzić.

συμβιώσις, ή, pożyć, towarzyskie pożyć.

συμβιωτής, ὁ, w towarzystwie żyjący.

συμβλάπτω, razem uszkodzić.

συμβλητός, 3. porównany, dający się porównać.

συμβολάω, razem krzyczyć, τινί, wolać, τινά.

συμβοήθεια, ή, wspólna pomoc, połączone posilkowe wojsko.

συμβοηθέω, wspólnie przybieść na pomoc.

συμβόλαιον, τό, znak, cecha. 2) szczeg. interes handlowy, stósunki handlowe, i wynikające z nich obowiązania, kontrakty i t. p. συμβολαίου λαχεῖν τινα, z powodu kontraktu zaszkarzyć kogo; tudzież: wyproszczone summy, należytość, wierzytelność, pretensya.

συμβόλαιος, 2. kontraktowy, podług ugody.

συμβολάω, zrzucić, znieść; nprz., spotkać się.

συμβολή, ή, zrzucenie, a) spojenie, złączenie, spójnia, szew, staw; χειλῶν, zamykanie. b) spotkanie się, starcie się, potyczka. c) składka, na biesiadę, i taki piknik sam.

συμβολικός, 3. znakiem wydający, symboliczny.

συμβολον, τό, znak, cecha; znak, wieszczba (pta-sza). W ogóle: znak, marka, cecha, liczman. b) u-goda handlowa l. kupiecka; ἀπὸ συμβόλων διακρί-ζεσθαι, procesa w sprawach kupieckich rozstrzygać. c) znak przyjacielskich stósunków, liczman rozla-nywany, aby po zestawieniu połów zaowu się poznać. d) datek, składka na piknik. e) umó-wiony znak, hasło; moneta; tudzież: zadatek.

σύμβολος, 2. obcujący, będący w stósunkach; znaczący, wieszczący.

συμβούλευμα, τό, udzielona rada.

συμβούλευσις, ή, udzielanie rady.

συμβουλευτής, ὁ, doradca, radca.

συμβουλευτικός, 3. radny, sposobny do rady.

συμβουλεύω, radzić, τινί τι, komu co, συμβουλάς σ., radę dać. Med. μετά τινος, naradzać się z kim; radzić się, pytać o l. zasięgać rady.

συμβουλή, ή, rada, narada, obrada.

συμβουλία, ion. **συμβουλή, ή**, t. c. poprzedz.

συμβούλιον, τό, rada, narada.

συμβουλόμαι, dep. med. razem z kim chcieć.

σύμβουλος, ὁ, radca, doradzca.

συμβῶω, zapychać.

σύμβωμος, 2. przy jednym oltarzu czczony.

συμμαθητής, ὁ, współuczeń.

συμμανθῶω, współ uczyć się; w aor., nawykuać.

συμμαρτώω, razem ogarnąć, objąć, τί, τινά. 2) zmiać, zlamać, zdruzgotać, τινά.

συμμάτρον, ὁ, spółświadek, świadek.

συμμαρτυρέω, być spółświadkiem, poświadczyć, τινι, potwierdzać.

συμμαστιγῶω, razem biczować.

συμμαχέομαι, ion. p. συμμάχομαι.

συμμαχέω, pomódz komu w boju, wspierać, τινί.

συμμαχία, ion. συμμάχη, ή, pomoc w boju, ko-leżenstwo na wojnie; przymierze, sojusz, związek. Tudzież: sprzymierzeńcy, związkowi.

συμμαχικός, 3. sprzymierzeńczy, τὸ σ., posilki.

συμμαχίς, ἰδος, ή, sojusznica.

συμμαχομαι, dep. med. razem walczyć.

σύμμαχος, 2. razem walczący, sprzymierzony, po silkujący; zwykle ὁ σ., sprzymierzeniec, sojusz-nik. W ogóle: pomagający, pomocny.

συμμέθεξις, ή, współudział.

συμμεθίστημι, przestawić wspólnie. Med. wspólnie ustąpić na inne miejsce.

συμμεθόσκομαι, i **συμμεθῶω**, upić się wspólnie winem.

συμμελαίω, razem oczernić.

συμμένω, razem wytrwać, mieć trwałość.

συμμεσοράνησις, ή, równy południk.

συμμεταβαίω, razem przejść, τινί.

συμμεταβάλλω, i w Med., razem obalić, zmienić.

Biern. zmienić się.

συμμεταδίδομι, udzielić celem narady.

συμμετατικός, 2. spółwiny, r. n. spółuczynny.

συμμετακοσμίω, razem zmienić porządek l. strój.
συμμεταπίπτω, razem upaść, zmienić się.
συμμεταποιέω, razem zmienić.
συμμεταπίθην, razem przestawić. Biern. zmie-
 nić się.
συμμεταφέρω, razem unieść, uprzatnąć.
συμμεταχειρίζομαι, razem leczęć.
συμμετέχω, mieć wspólny udział, *τινός*, w czem.
συμμετρούριζω, razem podnieść.
συμμετέσχω, = συμμετέσχω.
συμμετοικέω, razem przesiadlić się, *τινί*, z kim.
συμμέτοχος, 2. wspólny udział mający.
συμμετρέω, odmierzyć podług czego. W Med.,
 obliczyć sobie co, *ἡραν*, dzień; *συμμετρούμενος*
χρόνον ἐφ' ἑαυτόν, umarł stosownie do długości życia,
 ze starości; wymierzyć.
συμμέτροσις, *ἡ*, odmierzenie, wymiar.
συμμετρία, *ἡ*, pomierzenie, równość, symetria,
 słuszny umiar l. stosunek; dostrzeżony stosunek.
σύμμετρος, 2. odmierzony, stosunkowy, stósowny,
 odpowiedni. *τινί*, a *δαλόν* *σ. διά βίου*, twający
 równie długo jak życie; *ἕξιμμετρος γὰρ ὡς κλέβην*,
 w odpowiednim oddaleniu, że można dosłyszeć.
 Przyszł. *συμμέτρος*, *ἔχεν τόχους*, mieć stósowną
 prędkość. Tudzież, jak *μέτρος*, mierny.
συμμηγία, *ἡ*, *interlunium*, nów.
συμμηγίαμαι, dep. med., razem naradzić się.
συμμηχανάομαι, dep. med., razem przygotować;
σοφίας, *σοφίας* wymyślić, plany układać.
συμμηγία, przysł., razem z, *τινί*.
συμμηγίαι, *ἑς*, zmieszany, skojarzony, spólny; *σ.*
σοφίας, *σοφίας*.
συμμηγία, *ἑς*, mięszanina, spojenie.
συμμηγία, tudzież **συμμηγύω**, zmieszać, zespo-
 lić, *σοφίας*, spolić, obcować, zniewiaszać; biern.,
σοφίας, *σοφίας* się; tudzież: zetrzeć się, dalej: złączyć
 kogo z czem, pozwolić mu dostąpić; przestawać,
 udzielić, zakomunikować; w ogóle, zejść się z kim,
 aby z nim rozmówić się, tudzież o stósunkach ku-
 pieckich, być w stósunkach.
συμμικτός, 3. zmieszany, mieszany.
συμμιέρομαι, dep. med. wspólnie nadładować.
συμμιμνήσκομαι, biern. razem pamiętać.
σύμμιξις, *ἡ*, mieszanie, pomieszanie, obcowanie,
 połączenie; spółkowanie.
συμμίσχω, = συμμίξωμι.
συμμίσσω, razem nienawidzieć.
συμμνημονεύω, razem wspomnieć.
σύμμολλος, 2. = συμμόδω.
συμμονή, *ἡ*, przebywanie wspólne, pożycie.
συμμορία, *ἡ*, oddział z 60 obywateli wspólnie po-
 dejmujących liturgia, n. p. tryerarchia; (20 w każ-
 dej φυλή).
σύμμορος, 2. wspólnie do płacenia podatków obo-
 wiązany; poddany.
σύμμορφος, 2. podobnej postaci.
συμμορφόω, przypodobić, odwzorzyć.
συμμοχθέω, wspólnie mieć l. znosić mozół
συμμοχθω, razem poświęcić, wtajemniczyć.
συμμιόστης, *ὁ*, wspóln wtajemniczony.
συμμόω, nprz. zamknąć się; tudzież, milczeć.
συμπαγής, *ἑς*, spojony, złożony.
συμπάθεια, *ἡ*, współczucie, litość.
συμπάθειω, wspóln czuć; równego doznać uczucia.
συμπάθεις, *ἑς*, wspóln czujący, również usposo-
 biony; litościwy.
συμπαιανίζω, razem zabrzmieć Pean.
συμπαιδαγωγέω, razem wychować.

συμπαιδεύω, razem wyenaować l. uczyć; biern.
 być pouczonym.
συμπαίζω, wspólnie igrać l. bawić się; *τι*, wspólnie obchodzić.
συμπαιστής, *ὁ*, i *συμπαίκτης*, towarzysz gry.
συμπαίστρια, *ἡ*, i *συμπαίκτης*, towarzysza gry
συμπάω, razem uderzyć.
συμπάλαίω, razem pasować l. mocować się.
συμπανηγυρίζω, razem obchodzić uroczystość.
συμπανοοργέω, razem postępować uroczyście.
συμπαράβω, razem wpełznąć l. zapchać.
συμπαράγγελλω, *τινί*, być pomocnym.
συμπαράγγηγομαι, razem nadejść, pomódz.
συμπαράγω, razem przeprowadzić.
συμπαράδηλώω, razem przy czem wskazać.
συμπαράθεω, razem biedz obok, *τινί*, kogo.
συμπαράνειω, razem napomnieć.
συμπαράρακάθεζομαι, obok razem siedzieć.
συμπαράκαθίζω, obok wspólnie posadzić.
συμπαράκαλέω, razem wezwać; napomnieć.
συμπαράκαλέομαι, razem napomnieć.
συμπαράκοιουδέω, razem towarzyszyć; rozumieć.
συμπαράκοιζω, obok razem prowadzić.
συμπαράκώπτω, razem zgiać l. pochylić się.
συμπαράκλωβέω, wspóln podjąć, przyjąć.
συμπαράμενω, razem obok pozostać.
συμπαράμηνωμι, wspóln l. obok (zmięszając).
συμπαράνεω, razem skinać, przyklasnąć.
συμπαράνηχομαι, dep. med. obok płynąć.
συμπαράπρηπο, obok isć i przeprowadzać.
συμπαράπλέκω, razem spleść l. wpleść.
συμπαράπληω, obok płynąć.
συμπαράπλομι, razem zabić. Med. razem zginąć.
συμπαράσκεινέω, razem przygotować, sprawić.
συμπαράσατέω, być popiecznikiem, pomódz.
συμπαράσατέτης, *ὁ*, pomocnik, popiecznik.
συμπαράσάσσομαι, att. — *τρομαί*, med. ustawić
 się w szyku bojowym.
συμπαράτηρέω, wspóln stać obok i uważać.
συμπαράτιθήμι, obok razem ustawić.
συμπαράτρέφω, razem obok wyżywić; wychować.
συμπαράτρέχω, obok biedz razem.
συμπαράτροχάζω, t. c. poprzedz.
συμπαράφέρω, obok wynieść. Biern. obok wy-
 biedz za granicę.
συμπαρεδρεω, obok siedzieć.
συμπαρέριμι, (*εἰμι*), razem być obok, pomódz
συμπαρέριμι, (*εἰμι*), razem natrzeć.
συμπαρεισερχομαι, razem wejść.
συμπαρέπομαι, isć razem obok; przystąpić.
συμπαρέχω, razem wpoić, sprawić.
συμπαρήκω, obok rozciągać się.
συμπαρήκωμαι, obok lecieć wspóln.
συμπαρίστημι, obok razem postawić, dać przy-
 stąpić. Med. obok stać, pomódz.
συμπαρολισθαίνω, obok l. wespół posłizgnąć się.
συμπαρομαρτέω = συμπαρέπομαι.
συμπαροφύω, razem pobudzić l. podżegać.
συμπαρορμύω, razem l. wespół napędzić.
συμπας, *—πασα, —παν*, razem wszystek, wspólny, cał-
 kowity, zupełny; *τὸ συμπαν*, całość, rzecz główna;
 świat, wszechświat. Przyszł. *τὸ συμπαν*, w og.; razem.
συμπάσσω, posypać.
συμπάσχω, razem cierpieć, razem unieść się na-
 miętnością, razem być równo nastrojonym.
συμπάσσω, razem zbic.
συμπατέω, zdeptać, rozdeptać
συμπατριώτης, *ὁ*, ziomek
συμπεδῶω, związać

συμπείθω, razem namówić, skłonić.
 συμπετρος, 2. razem biegly.
 συμπετρον, razem przebic.
 συμπεριπω, razem wysłać, ποιπήν, obchodzić.
 συμπεσνύθω, razem smuć się l. oplakiwać.
 συμπεσνύμαι, razem być biednym, τινός, w czym συμπεσνύω, razem ukończyć, κλειθρα μόχλοισ; zamknąć; συμπεσνύεται, wypada. Med. ἐχθραν πρὸς τινα, ściągnąć nieprzyjaciela ze strony czyjej na kogo. [sek.]
 συμπερασμα, τό, ukończenie, koniec; szczeg. wnio- συμπερασματικός, 3. prowadzący do wniosku, wnioskujący.
 συμπεραστικός, 3. wnioskujący.
 συμπεριθω, razem zburzyć.
 συμπεριάγω, razem oprowadzić, pędzić. Med. z sobą oprowadzać.
 συμπεριεαγωγός, 3. z sobą oprowadzający.
 συμπεριεξιμι, razem obchodzić.
 συμπεριέω, razem l. wespół obiegać.
 συμπεριλαμβάνω, razem objąć, ogarnąć.
 συμπερινοστέω, razem obchodzić.
 συμπερινοστέω, razem objeżdżać i opisać.
 συμπεριπατέω, razem obchodzić.
 συμπεριπλοκή, ή, oplecenie, objęcie.
 συμπεριποιέω, razem sprawić.
 συμπεριπολέω, razem obchodzić.
 συμπεριστέλλω, razem odziać, pokryć.
 συμπεριστρέφω, razem obręcić.
 συμπεριτεχίζω, razem otoczyć sznancem συμπεριτιθήμι, razem otoczyć, τινί, czem.
 συμπεριτρέχω, razem obiedz.
 συμπεριτρογχανώ, wespół być przy czem, nadejść, spotkać, τινί, kogo.
 συμπεριφέρω, wespół obnosić. Biern. wespół o- bracać się, τινί, isć za kim, towarzyszyć; tudzież: stósować się do kogo, korzystać.
 συμπεριφείρομαι, pass. chodźć w koło na wła- sną l. cudzą zgube.
 συμπεριφορά, ή, towarzyszenie, powolność, u- przyjemność; spółkowanie.
 συμπεριφράσσω, att. — ττω, otoczyć, ogrodzić.
 συμπερονάω, śpinką l. kłamtą złączyć.
 συμπτέσσω, att. — ττω, i συμπτέτω, razem uwa- rzyć, strawić.
 συμπτέσσομαι, dep med. razem latać.
 συμπίγγυμι, i — πγγνύω, spoić, polączyć, zge- ścić, γάλα, sprawił, że się zsiadło, zwarzyło.
 Biern. i pf. II, zsiadać się, zwarzyć się.
 σύμπηκτος, 2. spojony, zwarzony.
 συμπηξίς, ή, spojenie, połączenie.
 συμπίεζω, scisnąć, objąć; przen. naprzykrzyć się.
 συμπίεσις, ή, scisnienie.
 συμπίλω, spiliński, scisnąć.
 συμπίνω, pic razem, mieć udział w bankiecie.
 συμπίπτω, razem spaść; zetrzeć się, spotkać się, napasc; zgodzić się, ἐξ ταύτῃ τινι. — razem runąć, zawalić się, πόλις, a σώμα, zapadły, wpadły, wy- chudły; τινί πρὸς γόνατα, pasć do nog. b) razem stać się, wydarzyć się; nieosob. z inf., lub ὄντε, wydarzyło się, że. Przen. c) pogrążyć się, κακοίς lud ἀσθένετα τις αὐτῷ, przypadła na niego; εἰς τι.
 συμπιπνέω = συμπίπτω.
 συμπλανάομαι, razem bląkać się.
 συμπλάσσω, att. — ττω, zlepć, ἐκ τινος, zmyślić, τί.
 συμπλαταγέω, uderzyć o siebie, χερσί, klasnąć.
 συμπλέω, w l. mng. stp. w. do συμπλοος.
 συμπλεκτικός, 3. razem splatający, łączący.
 συμπλέω, spleść, polączyć; zejść się, τινί, z kim.

Biern. opleść się, uściskać się, συμπλακῆναι τινι, walczyć z kim; powiklać się.
 σύμπλεξις, ή, splot, powiklanie.
 συμπλέω, razem płynąć.
 συμπλέω, w, całkiem napelniony, τινός.
 συμπληγός, άδος, ή, uderzanie o siebie.
 συμπληγήθη, przysł. uderzając o siebie.
 συμπληθύνω i συμπληθώ, razem napelnić; sprawić, że coś, n. p. rzeka, wzbiera.
 συμπλήρης, es, przepelniony, τινός.
 συμπληροο, prze-wy-na-pelnić; τὰς νέας, uzbroić, dać zalogę.
 συμπλήρωσις, ή, uzupełnienie, napelnienie.
 συμπληρωτικός, 3. uzupełniający.
 συμπλοικός, 3. razem płynący.
 συμπλοκή, ή, połączenie, powiklanie; uścisk, spół- kowanie; zapasy.
 συμπλοος, śegn. — πλοος, płynący razem, to- warysz okretowy; w ogóle: uczestnik.
 συμπνώ, razem wiać; przen. zgadzać się.
 συμπνιγής, es, dławiający.
 συμπνοια, ή, zwianie; przen. zgoda.
 συμπνοος, śegn. — πνοος, razem dmący; zgadza- jący się.
 συμποδηγέω, razem prowadzić l. kierować
 συμποδίζω, nogi związać, spętać.
 συμποδός, razem tworzyć, złożyć; pomódz.
 συμπομαινόμεαι, isć razem na pasze.
 συμπολεμέω, razem walczyć, w wojnie wesprzeć.
 συμπολορκέω, razem obiedz
 συμπολιτεία, ή, (polityczny) związek.
 συμπολιτεύω, być spółobywatelem, razem rządzić państwem. Zwykle w Med. — Tudzież: razem sta- nowić państwo.
 συμπολίτης, ό, i r. z συμπολίτης, ίδος, ή, spó- obywatel-ka.
 συμπολυ, — πόλλη, — πολυ, tylko w l. mng., wie- lu wespół.
 συμποπέω, isć razem w procesyi.
 συμπονέω, razem pracować; podzielać z kim co συμπονηρέομαι, wespół źle postępować.
 συμπορεύομαι, isć, udać się w podróż razem; spółkować.
 συμπορεύω = συμπερέω, razem zgladzić.
 συμπορίζω, i Med. wespół sprowadzić l. sprawić συμποσία, ή, bankiet.
 συμποσιακός, 3. biesiadny.
 συμποσιαρχος, urządzić bankiet l. ucztę.
 συμποσιαρχής, ό, p. συμποσιαρχος. [cha.
 συμποσιαρχία, ή, urząd, zatrudnienie sympozyar- συμποσιαρχος, ό, przewodniczący w bankiecie, urządzający bankiet.
 συμπόσιον, τό, picie wspólne, bankiet, hulanka; ucztą, biesiada. 2) sala biesiadna.
 συμποτήτης, ό, spólbiesiadnik, gość.
 συμποτικός, 3. biesiadny; ό σ., spólbiesiadnik dobry.
 συμπραγματεύομαι, dep. med. wespół zajmować się czem.
 συμπραττω, ορος, ό, ion. — πρώττω, pomo- cnik, towarzys.
 σύμπραξις, ή, (wspólna) pomoc.
 συμπράσσω, att. — ττω, ion. — πρώσσω, razem z kim czynić, pomódz, wesprzeć. b) jak πράσσω, być w położeniu jakim. Med. być pomocnym w czem komu, τί τινι.
 συμπρεπής, es, przyzwoity.
 συμπρέτω, zgodzić się, przyzwoitym być.
 συμπρεσβευτής, ό, kolega w poselstwie.
 συμπρεσβεθώ i Med., mieć udział w poselstwie.

σὺμπρεσβυς, *εως, ὁ, τ. c.* συμπρεσβεύτης.
σὺμπρεσβύτερος, *ὁ*, spólkaplan.
σὺμπρήκτωρ, **σὺμπρήσω**, *p.* συμπράκτωρ, *i t. p.* (**σὺμπρίαμαι**), *aor.* συνεπρίαμην, razem skupić, wykupić.
σὺμπρίαω, *ὀδόντας*, zgryzać zębami.
σὺμπροσχω, *nprzech.* razem ruszyć naprzód.
σὺμπροσπύρομαι, mieć równą ochęć l. gorliwość, gorliwie kupować co z kim.
σὺμπροσθένω, pomóżdź wspólnie do czego.
σὺμπροσπέμπω, razem przeprowadzić.
σὺμπροσπίπτω, razem wypaść l. wyniknąć.
σὺμπροσπίσχω, razem wisieć l. uciepić się.
σὺμπροσπείνωμι, obcować, rozmówić się, z kim. *τινί*.
σὺμπροσπύρομαι, razem być prorokiem.
σὺμπροσσω, złożyć; zamknąć.
σὺμπρωμα, *τό*, przypadek; nieszczyćście, przygoda.
σὺμπρωσις, *ἡ*, zetknięcie się; spadek
σὺμπυκάω, razem pokryć.
σὺμπυκνος, 2. ścisnięty.
σὺμπυνθάνομαι, razem zbadać.
σὺμπυρόω, razem za-s-palić.
σὺμπυρῆς, *ἐς*, razem widzialny, wyraźny.
σὺμπυρῆσθαι, *biern.* razem być pomyslanym.
σὺμπυρσις, *ἡ*, zjawisko społeczne.
σὺμπυρσίνωσ, *przysl.* w sposób pożyteczny.
σὺμπυρσός, 3. zniesiony, połączony, zjednoczony.
σὺμπυρσω, 1) zniesić, sprowadzić. *Biern.* a) spotkać się, zetrzeć się, *μάχη* l. z inf., a *κακῶ*, wpaść. b) obcować, przestawać, *τινί*. c) zejść się, umówić się, przystawać; tudzież: zezwolić, *τινί*. U Sofokl. f. czynny, *τοῖς κρείσσουσιν*, ustąpić; zgadzać się, przystawać do siebie. 2) przyczynić się, *εἰς, πρὸς τι*, pomóżdź; ztąd *σὺμπυρσεί*, pożytecznym jest, zbawiennym jest, plućy, służy, *τινί τι*, a *τό σὺμπυρρον*, *τά σὺμπυρροντα*, pożytek, korzyść. 3) *nprzech.* wydarzyć się, z inf., *τινί εἰς τι*, wypadło szczęśliwie. Podobn. w f. *biern.* *σὺμπυρσεται*, wydarza się; *ὀδὸν χρηστόν τινι*, nie wiedzio się pomyslnie.
σὺμπυρσῆα, razem uciec l. zbiedz.
σὺμπυρσῆμι, razem mówić, przytakiwać.
σὺμπυρσῆγομαι, razem brzmieć.
σὺμπυρσῆρω, razem zniszczyć l. zgładzić. *Biern.*, razem zginąć; *εἰς τό αὐτό*, nieszczęśliwie zejść się w jedno miejsce.
σὺμπυρσῆσθωσ, 2. razem brzmiać, zgodny.
σὺμπυρσῆω, razem l. wzajemnie kochać.
σὺμπυρσῆκαλέω, wspólnie lubić, co piękne; spózwadniczyć z ambicyj l. miłości sławy.
σὺμπυρσῆλονεκέω, razem spózwadniczyć.
σὺμπυρσῆσοφέω, razem zajmować się filozofją.
σὺμπυρσῆσομφομαι, razem z szacunku czynić.
σὺμπυρσῆσω, razem spalić.
σὺμπυρσῆω, razem przerazić. *Biern.* wspólnie bać się.
σὺμπυρσῆσθαι, wspólnie chadzać z kim.
σὺμπυρσῆσις, *ἡ*, jednoczesne chodzenie l. odwiedzanie.
σὺμπυρσῆσθαι, *ὁ*, spólużenie.
σὺμπυρσῆσθαι, razem zabić.
σὺμπυρσῆσθαι, *ἡ*, *ἰού*, *σὺμπυρσῆ*, zniesienie, zbieranie.
Zwykle w znaczeniu szczeg. przygoda, nieszczyćście;
σὺμπυρσῆσθαι, być nieszczęśliwym, *ποσειδάει* *αὐτῶν*, *πικρῶς* *εἰς* *τά* *νieszczęście*, wyrzekać głośno na *τα* *πικρά*; pomyslny wypadek; los. *Tudzież:* *σὺμπυρσῆσθαι*, *τό* *ζῆλον*, *ἀπά*, *μνῆστωσ*.

σὺμφόρησις, *ἡ*, zniesienie, gromadzenie.
σὺμφορητός, 3. zniesiony; *δεῖκνον*, składkowy.
σὺμφορος, 2. związany, złączony; towarzyszący.
Zwykle: stósowny, przydatny, korzystny, *τινί*, pożyteczny. *Przysl.* *σὺμφόρωσ*.
σὺμφράδιον, *ὁ, ἡ*, spólrządca, rada wspierająca.
σὺμφράδομαι, naradzać się z kim, obradować, *τινί τι*, z kim o czym: udzielić radę; *εἶν* *θυμῶ*, naradzać się z sobą, rozważać; *μητιν*, wymyślić. U późn. także f. czynny, razem wypowiedzieć.
σὺμφράσω, *att.* — *τωσ*, ścisnąć; spędzić w kosszary, zamknąć, *τάσ ναῶσ*, obok siebie ustawić; późn. opancerzyć; z puklerzy dach zrobić.
σὺμφρονέω, 1) być jednomyślnym, zgadzać się, trzymać, *τινί*, z kim. 2) pojąć, zrozumieć, zauważyć; przyjeść do przytomności, rozważyć.
σὺμφρονήσις, *ἡ*, jednomyślność, zgoda
σὺμφροντίω, razem starać się.
σὺμφυρρος, 2. razem czuwający: spólny
σὺμφυρον, *ον*, równomyślny.
σὺμφυρῆς, *ἄδος, ὁ, ἡ*, spólny-wygnaniec-nka.
σὺμφυρῆς, *ἐς*, zrosły, skojarzony, zjednoczony.
σὺμφυρῆς, *ἡ*, = *σὺμφυρσις*.
σὺμφυρῆλας, *ακος, ὁ*, spólstrażnik.
σὺμφυρῆλάσω, *att.* — *τωσ*, razem strażować.
σὺμφυρῆλητής, *ὁ*, z jednej gminy; ziomek.
σὺμφυρῆλος, 2. spólmieimny, krewny, stósowny
σὺμφυρσός, 2. zamieszany.
σὺμφυρῶ i — **σὺμφυρῶω**, zniżać, złączać.
σὺμφυρῶω, nadmuchać zewsząd; *εἰς ταβῶν*, dać w jednę trąbę, zgadzać się; o wiatrze: dać.
σὺμφυρσῶω, zjednoczyć z naturą.
σὺμφυρσῶω, *ἡ*, zrosnienie; związek.
σὺμφυρσῶω, razem sadić, *ἔργον*, sprawić.
σὺμφυρσῶωσ, 2. razem wyrosły, przyrozdony; właściwy; zrosły.
σὺμφυρῶω, dać zrosnąć, połączyć w jedno ciało, *εἰς τι*. *Med.* i w cz. *nprz.*, zrosnąć, z natury być połączonym; ustalić się; o ranie: zagoić się.
σὺμφωνῶω, zgodne głośy wznosić: zgodzić się, *τί τινι*. *Tudzież:* spiknąć się sprysiegać się.
σὺμφωνία, *ἡ*, i **σὺμφωνήσις**, *ἡ*, zgododźwięk, zgoda. W muzyce 1) trzy konsonanse kwarty, kwinty i oktawy. 2) koncert.
σὺμφωνος, 2. razem brzmiać; zwykle: zgodny
W muzyce *τά σὺμφωνια*, konsonanse. *Przysl.* *σὺμφωνῶωσ*. T. s. *σὺμφωνῶόντωνσ*.
σὺμφωτίω, razem świecić.
σὺμφυρῶω, razem l. wzajemnie poruszyć, *τινί*.
σὺμφυρῶω, zgarnąć; zabrać, unieść.
σὺμφυρῶδομαι, razem klamać; fałszywie użyć.
σὺμφυρῶτίω, zliczyć. *Med.* głośować razem.
σὺμφυρῶωσ, 2. równogłośny, zgodny, *τινί τινωσ*
σὺμφυρῶωσ, razem szepać, *τινί*, z kim.
σὺμφυρῶωσ, razem brzmieć l. hałasować; *τί τινι*, szczełkąc czem o co.
σὺμφυρῶωσ, 2. jednomyślny.
σύν, *staroatt.* *ἐξ*, *z*. 1) *Przysłów.:* *razem, wespólnie, oprócz tego, króm tego*. 2) *Przyimek* z 3 p., z, a) o osobach, *razem z, wraz z, z, οἱ σύν αὐτῶ*, oddział jego, towarzysze l. stronnictwo jego; *σύν θεῶ*, z bogiem, z pomocą boska; *σύν τινι γίνεσθαι*, *εἶναι*, stać po czyjej stronie, przy kim; *ἀλλ* *αἱ ψῆφοι* *ἐγένοντο* *σύν* *Κριτοσόβω*, *παδί*, były za Krytobulem; *μάχεσθαι* *σύν τινι*, razem z kim, *ἀλλ* *ὁ σύν γουαίειν* *εἰς μάχασ* *ποιοῦμενοσ*, walczący z kobietami. b) u poetów o rzeczach, z, *wespólnie z, za pomocą*, także w prozie tu i owdzie; *σύν βοῆ* *παρίσταιται*, z krzykiem, wśród krzyku c) o skut-

ku i następnym: σὺν μεγάλῳ ἀποτίσαι, wielkim kosztem l. drogo przypłacić; σὺν δημοσίῳ κακῷ, ze szkodą, na szkodę ludu; σὺν μάσταιμι, ściągając zakale; σὺν τοῖς φιλάτοις, ze stratą najdroższych rzeczy. d) oznacza zgodę: zgodnicie, stósownie do, podług, według, tudzież dla opisania przysłówka, n. p. σὺν τάχει μόλων, prędko. Niekiedy σὺν stoi po przypadku rządonym u Epików. Przy liczebnikach oznacza podział, πο, σὺν δύο, po dwóch, dwa.

συναγανακτέω, razem oburzyć się.

συναγαπάω, razem kochać.

συνάγγελλος, ὁ, spółposeł.

συναγείρω, zebrać, sprowadzić, zgromadzić, βίον, σόλον, ἑαυτόν, zebrać myśli, przyjść do siebie. Med. zebrać się, zejść się, οἱ συναγρόμενοι, zebrani.

συναγελάζω, w trzodę złączyć, a Med. żyć w trzodach, gromadzić, τινί, zgromadzić się w okolo kogo.

συναγελασμός, ὁ, skupienie; życie gromadami.

συνάγκεια, ἡ, parów leśnista, jar.

συνάγωγη, złamać, zdruzgotać; złamać kręgi.

συναγοράζω, skupować.

συναγορεύω, mówić z kim, przemawiać razem za czem, zgodzić się, pochwalić.

συναγορμός, ὁ, zbieranie, skupienie.

συνάγορτος, 2, zebirany.

συνάγω, sprowadzić, zgromadzić, zebrać, τί, εἰς ταῦτόν, εἰς ἐν, zebrać w jedno, a πόλεμον, wszcząć, bitwę stoczyc; a τινά τινι, polączyć z kim; δαδῶ; ściagnąć, scisnąć; tudzież: uciskać, dręczyć. Wreszcie: składkować, piknik dać; a w N. T. podjąć, ugoscić.

συναγωγός, ὁ, sprowadzający, łączący.

συναγωγῆ, ἡ, sprowadzenie, zebranie, zgromadzenie, połączenie, ściąganie; πολέμου, przysposobienie do wojny, τοῦ προσώπου, zmarszczenie.

συναγωγία, ἡ, t. c. poprzedz.

συναγωγός, 3, zbierający, łączący.

συναγωνία, razem być w trzodzie.

συναγωνίζομαι, razem walczyć, pomódz.

συναγωνία, τό, to, co w walce pomaga.

συναγωνιστής, ὁ, poplecznik, pomocnik.

συνάδελφος, 2, mający rodzeństwo.

συναδικέω, razem bezprawie popełniać; τινά, razem skrzywdzić.

συναδοξέω, być w spólnej wierslawie.

συνάδω, razem śpiewać, wtórować, τινί, w ogóle: zgodzić się. T. s. συναΐδω.

συναείρω, podnieść razem, związać.

συναΐλέω, w walce pomódz; μνήμη, wrazić.

συναθροίζω, zbierać, zgromadzić.

συναθρόω, razem igrać.

συναθροήν, przysl. razem z natarczywością napadając.

συναθροιάζω, razem wypogodzić.

σόναιμος, 2, i **σωναίμων, ον**, jednej krwi. Rzecz. brat, siostra, a Ξεβ. σ., jako opiekun krewnieństwa.

σωναίνεις, ἡ, zgoda.

σωναίνω, razem chwalić; pochwalić, zgodzić się, τινί, kogo, z kim, przywórzyc; obiecać.

σωναίνομαι, zebrać, τί.

σωναίρω, 1) zebrać, χλαίναν, εἰς ἐν, tudzież: ściagnąć, skrócić, συνελεῖν εἶπερ, aby zwigzle się wyrazić. 2) z sobą unieść, zburzyć, zniszczyć; wspólnie z kim zdobyć, Σόβαριν, a τὸ διάστημα συνήρητο, przestrzeń przemierzono, odbyto. W ogóln., schwytać, napaść, zebrać.

σωναίρω, poet. συναείρω, razem podnieść, wznieść,

δόρω. Med. pomódz komu, wesprzeć, τινί τοῦ κινδύνου, podz. elić z kim niebezpieczeństwo, Κόπριν, w miłości się polączyć.

συναισθάνομαι, zmysłami pojąć, czuć.

συναίσθησις, ἡ, współczucie.

συναίτιομαι, dep. med., razem obwinić.

συναίτιος, 2 i **3**, zak. wspólnie przyczyniający się, spólninny.

συναίχράλωτος, 2, razem w plon zabrany.

συναίωρέω, razem podnieść w powietrze. Biern. wzbic się razem w powietrze.

συναίωρησις, ἡ, zawieszenie lub podniesienie spólno.

συνακμάζω, razem kwitnąć, wzbic się do szczytu czego, τινί πρός τι, gorliwie do celu wytrwać

συνακολασταίνω, razem żyć rozwiązać.

συνακολούθεω, wspólnie postępować za czem, kim, μετά τινος, τινί, zgodzić się, ustąpić.

συνακοντιζώ, razem rzucić pocisk, zabić.

συνακοῦω, dosłyszec wzajemnie; podsluchiwać.

συνακροόομαι, wspólnie słyszeć, słuchać.

συνακτέω, 3, do sprowadzenia.

συνακτικός, 3, sprowadzający; zniewalający.

συναλαλάζω, razem krzyczeć.

συναλγέω, wspólnie cierpieć; litować się, τινί.

συναλγηδών, ὄνος, ἡ, spólna boleść.

συναλαΐνω, razem rozgrzać.

συναλείρω, zamazać; ukryć; stopić.

συναληθέω, wspólnie mówić prawdę.

συναλλάω i συναλλίζω, zgromadzić, zebrać, τί.

Biern. zejść się, zebrać się.

συναλίσκομαι, razem być schwytanym.

συναλλαγῆ, ἡ, wy-zamiana. a) wyrównanie, pojednanie; b) obcowanie, przestawanie; szczeg., stósunki handlowe. c) zmiana losu, przeznaczenie zesłanie boze.

συνάλλαγμα, τό, zamiana, obcowanie, handel, układ, ἡ περί τὰ σ. πραγματεία, procesa.

συνάλλαξις, ἡ, p. συναλλαγῆ.

συναλλάσσω, ait. — ττω, za-wy-mienić. Ztąd przep. przejechać, pogodzić, polączyć, τινί, z kim. Npzech. obcować z kim, przestawać, τινί.

συναλλοῦώ, wspólnie, z innymi zmieniać.

συνάλλομαι, razem skoczyć w jedno miejsce.

συναλοῶ, poet. συναλοῖω, razem mlócić, rozbić. τί.

συναλόω, razem błąkać się, być smutnym.

σόναιμος, przysl. wspólnie, razem.

σωναμαρτάνω, razem pobłądzić.

σωναμιλλάομαι, razem współzawodniczyć.

σόναιμμα, τό, węzeł, zawiązanie.

σωναμείγω, razem o-za-kryć.

σωναμπίσχω, t. c. poprzedz.

σωναμπερέω, wspólnie ciągnąć.

σωναμόνω, razem bronić, pomódz.

σωναμρότερος, 3, z obu, każdy z obu. W l. mng. oba razem.

σωναίρω, οἱ, αἱ, oba razem l. wspólnie.

σωναβαΐνω, razem wejść l. podejść, wkroczyć.

σωναβαβοῶ, razem wykrzyknąć.

σωναναβόσκομαι, razem pasać się l. wzrastać.

σωναναγνώσκω, razem czytać.

σωναναγκάζω, razem zmusić, wymusić.

σωναναγνωσις, ἡ, wspólnie czytanie.

σωναναγνωμόω, wspólnie obnażyć, τί.

σωνανάγω, biern. εἰς τι, cofnąć się dokąd.

σωναναδύχομαι, razem podjąć się, τί.

σωναναδίδωμι, wspólnie rozdzielić.

σωναναζόσθωμι, razem wyruszyć.

συναναθρομιαομαι, biern. pójsć razem z dymem.
συναναίρω, razem znieść, zniszczyć, τί, tudzież:
 razem odpowiedzieć.
συνανακάμπτω, razem odgiąć, przewrócić.
συνανακεράννομι, razem mieszać.
συνανακλίνομαι, razem położyć się (do stołu).
συνανακομιζέω, razem przywrócić, τινί τι.
συνανακωκίλω, razem w kolo obracać.
συνανακωνηγεστέω, razem iść na polowanie.
συναναλαμβάνω, razem przyjąć.
συναναλισκω, razem użyć.
συναναμίγνομι, wespół domieszać.
συναναμνήσκω, wespół przypomnieć. Biern.
 razem przypomnieć sobie.
συναναπαύομαι, biern. razem wypocząć, τινί,
συναναπειθώ, razem namówić. [z kim.
συναναπέμπω, razem wesać l. wyrzucić.
συναναπηδάω, razem podskoczyć.
συναναπλέκω, wespół wpleść.
συναναπηρόω, razem napelnić, τί τινι.
συναναπράσσω, att. — τρω, pomódz ściągnąć.
συναναρρίπτέω, razem podrzucić (w górę).
συναναρχαίρεισάξω, razem ubiegać się o urząd.
συνανασκάπτω, wespół wykopać.
συνανασπάω, wespół ciągnąć do góry.
συναναστομόομαι, razem jednem ujściem uchodzić.
συναναστροφω, razem wrócić. Biern. obcować z
 kim, τινι.
συναναστροφή, ή, wrócenie. W l. mng. obcowa-
 nie, towarzyska zabawa.
συνανασώζω, razem wybawić l. ocalić.
συναναστήκω, razem stopić.
συνανασθίημι, wespół poświęcić.
συνανατολή, ή, wspólny wschód.
συνανατρέχω, razem podbiedz.
συνανατρίβω, razem trzeć. Biern. τινί, obcować.
συναναφάνω, razem ukazać na wysokości. Biern.
 na wysokości ukazać się.
συναναφέρω, razem do góry wnieść l. odnieść.
συναναφθέγγομαι, dep. med., razem wykrzyknąć.
συναναφύρω, biern. obcować z kim nierządnie,
 τινι.
συναναχορεύω, razem tańce wykonywać.
συναναχορευομαι, razem wykaszleć.
συναναχρώννομι, farbę puszczać; udzielić.
συναναχρωσις, ή, puszczenie farby; zaważenie.
συναναχρώω, razem wrócić.
συνανεύρω, razem zamknąć.
συνανεκλώ, razem do góry ciągnąć.
συνανεγώ, nprzch., razem podejść pod górę.
συνανεύω, razem kwitnąć.
συνανθρωπεύω, razem w Med. żyć między ludź-
 mi. T. s. συνανθρωτίω.
συνανθρωπέω, τινί, żyć jak inni ludzie.
συνανεστημι, razem postawić l. kazać wstać, τινά,
 pomódz podnieść, wzniesić. Med. i w cz. nprzch.
 razem wstać i odejść.
συναναγωνίζομαι, razem walczyć przeciw.
συναντάω, ιον, συναντέω, spotkać się, zejść się,
 wyjść na przeciw. Zwykle jako Med. dep.
συναντησις, ή, spotkanie.
συναντιάζω = συναντάω.
συναντιλαμβάνομαι, biern. wespół rękę przyło-
 żyć i pomódz w czem.
συναντέω, razem czerpać, wycierpieć.
συναντομαι, poet. za συναντάω, spotkać.
συνανόντω i **συνανώω**, razem skutecznieć.
συναξίω, wespół za godne poczytać, życzyć,
 chcieć; z acc. c. inf.

συναυθός, ό, = συνωθός.
συναορέω, razem być spiętym, towarzyszyć.
συνάορος, 2. dor. zam. συνήορος, spięty, połączony.
 ό, ή, małżonek, małżonka.
συναπαίγω, wespół uprowadzić.
συναπαίρω, razem unieść; nprzch., razem odejść.
συναπαντάω, razem wyjść naprzeciw.
συναπαρτίξω, czem l. podług czego razem uzu-
 pelnić; nprzch., odpowiadać.
συνάπας, ασα, αν, jak σύνπασις, zwykle w l. mng.
 wszyscy razem; cały, wszystek.
συναπατάω, razem oszukać.
συνάπτειμι, wespół odejść.
συναπεργάζομαι, razem przygotować, pomódz
 zrobić.
συναπερσίδω, razem wesprzeć.
συναπερχομαι, razem odejść.
συναπευθύνω, razem sprostować l. poprawić.
συναπευθύνομαι, razem poważnieć się.
συναπίσταμαι, ιον. = συναρίσταμαι.
συναποβαίνω, razem zesiąść, wyjść na ląd.
συναποβάλλω, razem zrzucić l. stracić.
συναποβιάζομαι, razem wymódz.
συναπογράφομαι, med. podpisać się wespół.
συναποδέρνω, razem być nieobecny, wyjechać.
συναπόδημος, 2. wespół nieobecny.
συναποδηρόσσω, razem zbiedz.
συναποδοκιμάζω, razem potępić.
συναποδύω, kazać razem wyzuć l. zdjąć.
συναποδυνήσκω, razem umrzeć, τινί, z kim.
συναποικίζω, razem kazać wywędrować.
συναποκίνω, zmęczyć się wespół robotą.
συναποκείνω, wespół leżeć pochowanym.
συναποκλίω, nprzch. odstąpić, zbroczyć.
συναποκομιζέω, wespół odnieść l. unieść.
συναποκώπω, wespół uczuć.
συναποκρίνομαι, biern. wespół być oddzielnym.
συναποκτείνω, razem zabić. T. s. — κτείνομι.
συναπολυβάω, razem odebrać.
συναπολύμπω, razem l. wespół jasnieć.
συναπολύω, razem z czego mieć korzyść l. szkodę.
συναπολείπω, wespół opuścić.
συναπόλλωμι, razem zabić. Med. razem zginać.
συναπολογέομαι, razem bronić się l. kogo.
συναπομυραίνω, razem wziędnąć, umrzeć.
συναπονεύω, razem się pochylić.
συναποπέμπω, razem wy-ode ślać.
συναπορέω, razem spłynąć.
συναπορηγγύμι, razem l. wespół udrzeć.
συναπορρίπτω, i — πτέω, razem odrzucić.
συναποσβέννημι, razem przytłumić, zagasić.
συναποσηνώω, razem czcigodnym uczynić.
συναποστείλω, razem wyprowadzić, odesłać.
συναποστρέφω, wespół obracać, wyzuć.
συναποτελέω, razem ukończyć.
συναποτίθημι, razem złożyć.
συναποτίκτω, razem porodzić, wydać.
συναποταύομαι, razem zdanie swoje wypowia-
 dzieć; razem zgodzić się.
συναπόρμισις, ή, wspólne (za)przeczenie.
συναπορρώω, razem odejść, odpaść.
συναπτικός, 3. łączący, spadający.
συναπτός, 3. połączony.
συναπτω, 1) spojzić, połączyć. τί τι, εις τι. a) μάχην, zetrzeć się, polemyć, zacząć. τα στρατόπε-
 दा εις μάχην, bitwę stoczyć, zawiązać: νεϊκος πρós
 τινα, wszcząć waśń; εγγη, złożyć, zetrzeć. b) za-
 wiązać, zawrzeć, φιλίαν, tudzież, połączyć się, ze-
 spolić się, wesprzeć, pomódz, τινί τι, τί πρós l.

εἶς τι. 2) nprzech, dotykać, graniczyć, τινί, czego, z czem. Ζῆλα ὄρα συνάπτει, czas blizki, nagli, w og., zbliżyć się, nastawać, a λόγοισιν, zapuścić się w rozmowę, τοῖς ἀκροῖς, dostać się na szczyty, t. s. πρὸς τι, a εἰς συναπτον ἔχειν ἀλλήλοις, zejść się do walki.

συναπανθῆω, razem odepchnąć.

συναράσσω, att. — ττω, zdruzgotać, rozbić, τί.

συναρέσκω, wespół pochwalić. Nieosob. συναρέσκει μοι, i mnie się podoba.

συναρθρῶω, połączyć (członki).

συναριθμέω, doliczyć, zliczyć.

συναριστάω, razem śniadaniać, μετά τινοσ

συναριστέω, razem być męжным.

συνάριστος, 2. wespół śniadaniający.

συναρμόζω, att. — ὀττω, spojść, zestawić, połączyć, skojarzyć, zjednoczyć, τί τινι, τοῖς πολιτάς περὶ τοῖ, wdroyć, włożyć w co. 2) nprzech. przystawać, zgadzać się, τινί, z kim. T. s. συναρμοιολογέω.

συναρμοιστής, ó, spajający. — pomocnik harmostesa.

συναρμοιστήσιον, przysł. (ἀρμόττω), stosownie.

συναρράζω, razem porwać, wprowadzić, τί, τινά.

Przen. pojąć, rozumieć, φρενί. Med. τινά μέσον, uchwycić.

συναρτῶω, wespół zawiesić l. podnieść, połączyć, τί, a τινί, nastawać na kogo, ucześcić się, siedzieć na karku.

συναρραρρασιάζω, wspierać ubiegającego się o **συναρραρρα**, ή, spólrządztwo; αἱ σ., zebranie władz.

συναρραρρος, 2. wespół rządzący. Jurad.

συνάρρω, wespół panować, być kolegą w urzędzie, οἱ ἐνάρρωτες, koledzy w urzędzie.

συνάρρω, spojść; nprzech. συνήραρε, być połączonym.

συναρραρρός, 2. pomagający; pomocnik.

συνασκέω, razem ćwiczyć.

συνασορέω, razem być nierozważnym.

συνασπίδωω, być spóltarcznikiem, pomódz.

συνασπίζω, tarcze ścisnąć, zewrzeć, skupiwszy tarcze stać w ścisłych szeregach. W og. być czyim towarzyszem.

συνασπισμός, ó, walka w ścisłych szeregach ze złączonymi tarczami.

συνασπιστής, ó, spóltowojownik.

συνασχαλάω i **συνασχάλλω**, razem smuć się, o burzyć się, τινί, czem, na co.

συνασχημονέω, wespół zachować się nieprzyzwyczajenie.

συνασχοιέω, wespół zatrudnić.

συνασπιάζω, wespół zeliżyć. T. s. **συνασπιάω**.

συνασπυχέω, razem być nieszczęśliwym.

συνασπύωω, razem suszyć. Biern. razem uschnąć.

συνασπυρρῶω, ó, zbic promieni l. światła.

συνασπύωω, ή, t. c. poprzedz. Szczeg. spotkanie się światła, wzroku (ὄψις) z promieniami wybiegającymi z ciała, przez co zmysł widzenia powstaje.

συνασπύωω, wespół mówić, zgodzić się.

συνασπύωω, razem grać na flecie.

συνασπύωω, ή, granie wspólne na flecie: przen. zgoda, spólność. 2) stadło małżeńskie; a δοράς, spólność dzidy, pojedynek.

συνασπύωω, sprowadzić do jednego mieszkania. Dep. pass. spać razem.

συνασπύωω, 2. grający razem na flecie: zgadzający się; zgodny, ἀνέμω, prędko jak wiatr.

συνασπύωω, 2. razem leżący l. mieszkający.

συνασπύωω, razem pomnożyć l. powiększyć, τί τινι, tudzież: przyozdobić, wystroić. Biern. razem wzrastać l. rosnać.

συνασπύωω, ή, wspólne rośnięcie, powiększenie.

συνασπύωω, = συνασπύωω.

συνασπύωω, razem l. wespół odebrać.

συνασπύωω, ή, połączenie, spólność; obcowanie.

συνασπύωω, ή, = συνασπύωω.

συνασπύωω, razem puścić, wypuścić.

συνασπύωω, razem odstawić, odstrychnąć, zniechęcić. Med. odpaść, odstrychnąć się.

συνασπύωω, razem przypodobnić.

συνασπύωω, razem odgraniczyć, odróżnić.

συνασπύωω, narzekać l. smuć się razem

συνασπύωω, ή, połączenie.

συνασπύωω, wespół zabić, τινά.

συνασπύωω, rozos, ó, spólbiesiadnik.

συνασπύωω, razem jeść, biesiadować, τοῖς γάμοις, stypę weselną razem spożyć.

συνασπύωω, razem płakać l. oplakiwać.

συνασπύωω, razem pożytyć, τί.

συνασπύωω, razem spożyć wieczerze.

συνασπύωω, τό, wspólna wieczerza l. uczta.

συνασπύωω, ó, spólbiesiadnik.

συνασπύωω, cały sąd l. sędziów wszystkich przeprosić, τί.

συνασπύωω, 2. lesisty, zarosły drzewami.

συνασπύωω, razem potrzebować l. prosić.

συνασπύωω, ή, połączenie.

συνασπύωω, spętać.

συνασπύωω, ó, połączenie, węzeł; l. mng. σύνδεσμα, tudzież: domy, wiązanie, belkowanie. 2) spólnik.

συνασπύωω, ó, spóljnienie.

συνασπύωω, 3. sposobny do spajania.

συνασπύωω, 2. spojony, połączony.

συνασπύωω, związać; zawiązać, oprążyć.

συνασπύωω, 2. zupełnie wyrazny, widoczny.

συνασπύωω, spólem kierować ludem.

συνασπύωω, ó, spóltwórca; spólsprawca.

συνασπύωω, razem przejść.

συνασπύωω, razem przerzucić: razem spotwarzyć l. oskarżyć, z imiesł.

συνασπύωω, razem na psychicgi zanurzać się, w spór puścić się, sprostać.

συνασπύωω, wespół przeprowadzić.

συνασπύωω, razem sądzić.

συνασπύωω, razem przepędzić; razem żyć.

συνασπύωω, razem przebieść.

συνασπύωω, razem rozebrać l. rozdzielić.

συνασπύωω, biern. razem mieszkać l. przebywać.

συνασπύωω, ή, mieszkanie lub przebywanie razem: εἰς τινα, obchodzenie się z kim.

συνασπύωω, ó, 1) mieszkający razem. 2) spólrzemca.

συνασπύωω, razem rozpaścić.

συνασπύωω, razem narazić się na niebezpieczeństwo, na boj się odważyć.

συνασπύωω, razem przeprawić; biern. — się.

συνασπύωω, razem uporządkować, τί.

συνασπύωω, ó, wespół przeprawiający się.

συνασπύωω, wespół kierować.

συνασπύωω, rozebrać; razem rozważać.

συνασπύωω, wespół pogodzić l. pojednać.

συνασπύωω, wespół rozwikłać, wyrównać, pojednać. Med. zapłacić.

συνασπύωω, razem walczyć do końca.

συνασπύωω, razem pozostać i wytrzymać.

συνασπύωω, wespół wspomnieć.

συνασπύωω, razem rozdzielić.

συνασπύωω, razem pochylić l. nagiąć się, obrócić.

συνασπύωω, razem rozważać, obradować.

συνδανκτερέω, noc całą przepędzić z kim.
 συνδιαπεραίνω, wspólnie ukończyć.
 συνδιαπέτομαι, razem przelecieć.
 συνδιαπλέω, razem przepływać.
 συνδιαπολεμῶ, wspólnie wojny dokończyć.
 συνδιαπονέω, razem wypracować l. pracy dokończyć; μετὰ τινος, pracować z kim, ćwiczyć się.
 συνδιαπορέω, razem powątpiewać, być w kłopotcie.
 συνδιαπράσσω, att. — ττω, razem przeprowadzić, skutecznie. Med. z kim układać się, aby co przeprowadzić.
 συνδιαριθρῶ, razem rozczłonkować, wyraźnie wymawiać.
 συνδιαῤρέω, wspólnie przepływać.
 συνδιασκεπτομαι, dep. med. i συνδιασκοπέω, razem przejrzeć, uważać, zbadać.
 συνδιαστρέφω, razem przekreślić.
 συνδιασώζω, razem wybawić, zachować, τί.
 συνδιαταλαιπωρέω, wspólnie biedę l. nieszczęście przetrwać.
 συνδιατεράσσω, razem zmięsząć, pizerazić.
 συνδιατείνω, razem rozciągać. Biern. rozciągać się.
 συνδιατελέω, razem skończyć; uпр. ch., wytrwać, zostać.
 συνδιατερέω, razem czuwać, zachorować.
 συνδιατίθημι, wspólnie nastroić, usposobić.
 συνδιατρέπω, razem obrócić; przen., zawstydzić.
 συνδιατρέφω, razem żywić l. utrzymać.
 συνδιατριβῶ, razem czas przepędzić l. żyć; obcować z kim; οἱ διατριβόντες τινι, uczniowie czyli.
 συνδιαφέρω, razem przenieść l. do końca wytrzymać; τινι τὸν πόλεμον, pomóż komu wytrwać w wojnie do końca.
 συνδιαφθειρέω, razem zniszczyć, przekupić.
 συνδιαφωλάσσω, razem strażować, zachować.
 συνδιαχειμάζω, razem przezimować.
 συνδιαχειρίζω, razem zawiadować, sprawić.
 συνδιώχω, razem rozlać, stopić; wspólnie rozweselić.
 συνδίωμι, razem dać.
 συνδιεκκίπτω, razem przebić się i ujsć.
 συνδιέκειμι, wspólnie wyjść.
 συνδιηγῆσθεω, razem precedzić.
 συνδιημέρουσις, ἡ, przepędzenie dnia z kim.
 συνδιημερέω, dzień z kim przepędzić.
 συνδικιάζω, razem sądzić.
 συνδικαστής, ὁ, spółsędzia.
 συνδικεῖω, w sądzie wspierać; przemawiać.
 συνδικία, ἡ, prowadzenie procesu za kogo, κακή, nieprawne wspieranie strony w sądzie.
 σύνδικος, 2. wspierający kogo w sądzie' rzecznik, τινός. 2) należąca się komu, κτάνων τινος, ale τῆς βίβος, przemawiająca za kim. W Atenach σύνδικοι, urzędnicy rozstrzygający w sprawach konfiskaty i subhastacyi.
 συνδιοικέω, razem zawiadować, urządzić.
 συνδιοράω, razem przejrzeć.
 συνδιορίζω, razem odgraniczyć.
 συνδιοσκέω, razem rzucić dysk.
 συνδιψάω, wspólnie mieć pragnienie.
 συνδιπκω, razem ścisnąć; pozwak, zaskarżyć.
 συνδοκέω, razem mniemać, zgadzać się; zwykle nieosob., zgadzam się, podoba się, τινι, zostaniam także, uchwalam.
 συνδοκιάζω, razem doświadczać, zbadać.
 συνδοουλέω, razem być w niewoli, służyć.
 σύνδουλος, ὁ, ἡ, spólniewolnik, — nica.
 συνδράω, razem czynić, τινι, z kim.
 συνδρομάς, ἄδος, ἡ, r. ż. do σύνδρομος.

συνδρομή, ἡ, zbieganie, zejście się; zbiegowisko.
 σύνδρομος, 2. zbiegający się; towarzyszący; zwykle: zgodny. Przysł. — ὁμοιος.
 συνδουάω, pary zestawić, parzyć się, τινι, w ogóle: polaczyć się.
 συνδουάς, ἄδος, ἡ, dobrany do pary.
 συνδουασμός, ὁ, połączenie dwóch osób l. rzeczy.
 συνδουαστικός, 3. parzący się.
 σύνδυο, οἱ, αἱ, τά, po dwóch, parą, dwóch razem.
 συνδυοσυχέω, razem być niesześciśliwym.
 συνδυόσθεα, οἱ, αἱ, τά, po dwunastu.
 συνσαορίζω, razem przepędzić wiosnę, τινι.
 συνσηγίζω, zbliżyć się.
 συνσηγισμός, ὁ, zbliżenie się.
 συνσηγύρω, razem wpisać l. policzyć.
 συνσηγυάω, razem zaręczyć.
 σύνσηγυσις, przysł. bardzo blisko, z 2 p.
 συνσηγείρω, razem o-po-wz-budzić.
 συνσηορέια, ἡ, narada.
 συνσηορέω, siedzieć razem, ἔς τε, brać udział w czym; οἱ συνεσηορόντες, radni panowie, zwł. posłowie do zgromadzenia Amfiktyonów.
 συνεδρία, ἡ, zebranie, rada; przebywanie wspólne zwierząt.
 συνεδριακός, 3. rządzony przez radę, z radą na czele.
 συνεδριον, τό, posiedzenie; rada, szczeg. Amfiktyonów, senat; zgromadzenie sędziów, sędziowie sami l. miejsce zgromadzenia ich.
 σύνεδρος, 2. siedzący razem, zebrany; radzący, opiekun; siedzący w radzie.
 συνεθέλω, razem chcieć, zgodzić się.
 συνεθίζω, przyzwyczaić wspólnie do czego; biern. przyzwyczaić się, nawyknąć, z inf.
 συνείδησις, ἡ, przeświadczenie, sunienie.
 συνεισοσι: i — σισοσι, po dwudziestu.
 συνείκω, razem folgować l. ustąpić.
 συνελέω, zawikłać, ścisnąć, spędzić, τινά, o rzeczach, związać.
 συναέσω, = συναέλω.
 συνεμαρμύνα, τά, spolem zesłane od przeznaczenia.
 σύνεμι, być razem, ὁμοιοι, jeszcze dożyć; τινι, obcować, spółkować; νόσω, chorować, być w kim, w czym, mieć, ἐμοὶ ἔλπις, mam nadzieję; τῆ γερουγία, zajmować się; ἡδοναίς, oddawać się. Szczeg. utrzymać z kim, wspierać go, δίκη εἰστί, albo jako uczeń czyj, obcować, żyć z kim; zebrać się; οἱ σύνόντες, zgromadzeni, goście, uczniowie, po-wiernicy.
 σύνεμι (εἶμι), razem iść, zebrać się, szczeg. a) w nieprzypadn. znac., spotkać się, zetrzeć się, walczyć, niekiedy, z dod. μάχεσθαι. ἐπεὶ ἐβουόντες, powasniwszy się. b) zejść się, aby się rozmówić, τινι εἰς λόγους, w ogóle: zgodzić się, εἰς τούτο, często też: polaczyć się, εἰς τε, tudzież: zmówić się, spiknąć się; o obcowaniu cielesnem: spółkować; a o pieniądzach: spływać, χρήματα.
 συναεπών, zgodzić się z kim, wspierać go; szczeg. mówić za kim.
 συνεργάθω, ep. συναεργάθω, = συνεργω.
 συνεργωμι i συνεργώνω, = συναεργω.
 συναεργω, ep. συναεργω, razem zamknąć, związać, ścisnąć.
 συνερίζω, związać, zestawić, κόνας, spetać, λόγον, mówić, mieć w całości złączoną; tudzież: w związku cztym, ὁδόν, razem odbyć, obejmować.
 συνετέλαγω, razem wprowadzić, wnieść, τί.
 συναεζαίνω, razem wejść l. wstąpić, τί.

συνεσιβάλλω, razem wrzucić; zwykle nprzech. sc. εαυτόν, razem napaść l. wpaść.
 συνεισδύομαι, razem wniknąć.
 συνεισεμι, razem wniknąć.
 συνεισελαύνω, razem wpędzić; niby nprzech., z dom. εαυτόν, razem wjechać l. wejść.
 συνεισέρχομαι, razem wejść, wniknąć, τί.
 συνειτηγέομαι, razem wprowadzić, proponować.
 συνεισκρινώ, razem wprowadzić i oddzielić.
 συνεισιπίπτω, razem wpaść, wkroczyć, wedrzeć się.
 συνεισιπέω, wspólnie wpłynąć, eis τι.
 συνεισπορεύω, kogo chce skłonić do czego.
 συνεισπράσσω, razem ściągnąć.
 συνεισφέρω, razem wnieść l. składać.
 συνεκβαίνω, wspólnie wyjść.
 συνεκβάλλω, razem wyrzucić l. przepędzić.
 συνεκβιβάζω, razem wyprowadzić.
 συνεκδεχομαι, pojąć razem.
 συνεκδέρμιω, razem wyjechać za granicę.
 συνέκδοριος, 2. wyjeżdżający razem z kraju.
 συνεκδοριμ, razem wydać, wyposażyć i wydać za mąż, τινά τινι.
 συνεκδύω, razem wyjść. Med. razem wzywać.
 συνεκθειάζω, razem między bogów wliczyć.
 συνεκθερμαίνω, razem rozgrzać.
 συνεκθλίβω, wspólnie wycisnąć.
 συνεκθνήσκω, razem zemrzeć.
 συνεκκαίδεκα, po szesnastu.
 συνεκκαίω, razem spalić; zapalić, τί.
 συνεκκαλέω, razem wezwać l. wyzwać.
 συνεκκλέπτω, wspólnie skrycie uskutecznić.
 συνεκκλησιάζω, być obecnym na zgromadzeniu ludu.
 συνεκκλίω, razem wygiąć.
 συνεκκλόζω, razem wypłókać.
 συνεκκομίζω, razem znieść, τί.
 συνεκκόπτω, razem wykulić, ściąć.
 συνεκκρίνω, razem rozgatkować.
 συνεκκρούω, razem wpychnąć.
 συνεκκλύπω, razem blask wydawać.
 συνεκλέγω, spólnie wybrać. Med. dla siebie.
 συνεκλείπω, razem nie zisic się, nie ukazać się.
 συνεκλέκτος, 3. razem wybrany.
 συνεκμαχέω, razem walczyć w ywiecezce.
 συνεκμοχλεύω, razem wyheblować.
 συνεκπέριτω, razem wysłać.
 συνεκπεπαίνω, biera. wspólnie dojrzewać.
 συνεκπερώω, razem wyjść.
 συνεκπέσσω, att. - ττω, razem sprawić, że coś dojrzewa, sprawić trawienie; przen. razem umiarkować, ulagodzić.
 συνεκπικραίνω, razem rozgłosić, τινί.
 συνεκπίπτω, razem zapalić.
 συνεκπίνω, wspólnie wypić.
 συνεκπίπτω, razem wypaść, αί τρωμαι, zgadzać
 συνεκπέω, wspólnie wpłynąć. [się].
 συνεκπληρόω, razem na-wy-uzu-pelnić, skończyć, uskutecznić.
 συνεκπλήσσω, att. - ττω, razem przerazić, w zadumienie wprowadzić.
 συνεκπλώω, ion. = συνεκπέω.
 συνεκπνέω, razem wyzłonać, umrzeć.
 συνεκπολεμέω, razem na wojnie zdobyć.
 συνεκπολέρω, razem poować.
 συνεκπονέω, razem z kim wypracować, τινί, w pracy komu dopomagać, do końca z kim wytawać.
 συνεκπορίζω, razem wynaleść i sprawić.
 συνεκποτέω, 3. razem do wypicia.
 συνεκπράσσω, att. - ττω, ion. — πρήσσω, 11-

zem żądać. Med. ściągać dla siebie, pomódz komu w wymierzeniu kary, τινί τι.
 συνεκπυρόω, razem rozgrzać, zapalić.
 συνεκσώζω, razem wybawić, τινά.
 συνεκταπεινώω, wspólnie upokorzyć, εαυτόν, siebie, poniżyć się.
 συνεκτάσσω, att. — ττω, razem ustawić w szyku bojowym.
 συνεκτείω, razem wyciągnąć, rozpiąć.
 συνεκτελέω, razem zakonczyć.
 συνεκτέρω, razem wykrajać, oberznąć.
 συνεκτίθημι, wspólnie wystawić, τινί τι.
 συνεκτιθήναι, i — νέω, razem pielęgnować.
 συνεκτίκτω, razem rodzić l. wydać.
 συνεκτινυμι, -- τινώ, i — τίνω, razem za-przy-placić.
 συνεκτοραχηλίζομαι, biern. na łeb być porwanym l. uniesionym.
 συνεκτραχύνω, razem rozwołścić, rozjatzczyć.
 συνεκτρέφω, razem wychować.
 συνεκτρέχω, razem wybiedz l. wycieczkę zrobić.
 2) wypaść, skończyć się, szczeg. udać się, τινί, συνεκφαινω, razem pokazać. [komu].
 συνεκφέρω, razem wnieść, a) odpowiedzieć do grobu. b) wydobyć, wyplwać. c) razem wyrazić, wydać, τί.
 συνεκφωτίζω, razem l. całkowicie oświecić.
 συνεκχέω, razem wylać, wysypać; biern. wypływać, wytoczyć się.
 συνεκλαύνω, spędzić, sprowadzić, a. odόντας, ścisnąć; έριδι τινα, zeszczyć, spędzić do walki; nprzech. έριδι, zetrzeć się, walczyć; napędzić; wyprzeć, εις τι.
 συνελευθερώω, razem uwolnić, τινά τινος.
 συνελευστικός, 3. towarzyski.
 συνελέσσω, att. — ττω, zawiklać, złączyć.
 συνεκλύω i συνεκλω, ściągnąć.
 συνεκβαίνω, razem wejść l. udać się.
 συνεμβάλλω, razem wrzucić, włożyć; nprzech. wpaść razem.
 συνεμβολή, ή, wspólne uderzenie, zrzucenie.
 συνεμπίπτω, razem zapalić.
 συνεμπίπτω, razem wpaść.
 συνεμπίλω, razem wpleść.
 συνεμπορος, ο, towarzysz, podróży, handlu.
 συνενδιόωμι, razem popuścić; ustąpić.
 συνενόμισος, ή, sfolgowanie, ustąpienie.
 συνενείκομαι, ep. med. = συμφέρομαι, być porwanym, uderzyć o co, τινί.
 συνενοουσιώω, razem być zachwyconym.
 συνενόω, razem zjednoczyć.
 συνεντασις, ή, wspólne nateżenie.
 συνεξάγω, wspólnie wyprowadzić l. dobyć.
 συνεξαιρέω, razem wyjąć, zburzyć; wydobyć.
 συνεξαιρω, nprzech. razem wyjść.
 συνεξαικολογέω, razem postępować za kim, τί τινι, dostać się w udział; odpowiadać.
 συνεξακούω, razem słyszeć.
 συνεξαιλείω, razem wytrzeć, zetrzeć.
 συνεξαμυράνω, wspólnie uchybić l. poblądzić.
 συνεξαμιλλάομαι, razem wyścig zacząć.
 συνεξανθήω, razem wypuścić, rozkwitać.
 συνεξαντήμι, wspólnie podburzyć. Med. wspólnie wyruszyć, powstać.
 συνεξανόω, i -- ανώω, w biegu doścignąć.
 συνεξαπατάω, razem oszukać.
 συνεξαποστέλλω, razem wyprawić.
 συνεξάπτω, razem przyczepić — wspólnie zapalić.
 συνεξαριθμέω, razem w-liczyc.
 συνεξαρκέω, razem wystarczyć.

συνεζάροω, razem zacząć l. być pierwszym.
συνεζατρίζω, razem wyparować l. ulatniać się.
συνεζατονέω, razem tęgość l. siłę stracić.
συνεζεγείρω, razem obudzić l. zachęcić.
συνεζεμι, razem wyjść.
συνεζελαώνω, razem wypędzić.
συνεζεμέω, razem wypłuć.
συνεζερευνάω, razem wybadać. T. s. Med.
συνεζέρχονται, razem wyjść, τινί, z kim.
συνεζετάζω, razem zbadać. Biern. τινί, zmierzyć się z kim.
συνεξευπορέω = **συνευπορέω**.
συνεξευρίσκω, razem wynaleść.
συνεξημερόομαι, biern. razem złagodnieć.
συνεξηρόω, razem wypocić.
συνεξηκμάζω, wilgoć wypocić.
συνεξησιώ, wspólnie wyrównać.
συνεξηστειμαι, razem wyjść l. wyruszyć.
συνεξηχυνέω, wspólnie wytropić.
συνεξομοιούω, biern. być podobnym, τῷ περιέχοντι, podług klimatu się ułożyć.
συνεξομοιώσις, η̄, wspólne porównanie.
συνεξορριτάζω, razem przerazić, φόβω.
συνεξορριτάζω, razem napędzić, nprz. razem wyruszyć.
συνεξυγραίνω, razem zwilgotnić i zmiekczyć.
συνεξυθέω, razem wypchnąć.
συνεξορταστής, ó, obchodzący razem święto.
συνεοχημός, ó, poet. związek, połączenie.
συνεπάγω, razem do-wy-prowadzić.
συνεπαγωνίζομαι, do walki dodać igrzysko.
συνεπαιείδω, śegn. — ádω, razem opiewać.
συνεπαινώω, razem pochwalić; radzić, polecić, zgodzić się.
συνεπαινος, 2. chwalcący, zgadzający się.
συνεπαίρω, razem wynieść, pobudzić, napędzić.
συνεπαιτιόομαι, razem obwinąć.
συνεπαιωρόομαι, biern. razem wisieć nad czem.
συνεπακολουθέω, razem iść za kim, czem.
συνεπακρόνω, razem pomóż l. bronić.
συνεπανίστημι, razem podburzyć; w nprzch. cz., powstać, buntować się.
συνεπανορθόω, razem przywieść do ładu; przywrócić prawa komu.
συνεπαπερείδω, razem oprzeć.
συνεπεσμι, razem wyruszyć, zacząć.
συνεπεσιπίπτω, razem wpaść za kim.
συνεπεισφόροομαι, razem z sobą sprowadzić.
συνεπεισφαινομαι, jeszcze nadto na czem pokazać się.
συνεπελαφρόνω, razem ulżyć, τινί τι.
συνεπεμβαίνω, razem polegać na czem, korzystać z czego.
συνεπερείδω, razem oprzeć, złożyć, τί. Nprzch. oprzeć się na czem, narzekać na co.
συνεπευθύνω, razem kierować.
συνεπευφημέω, razem przyklasnąć.
συνεπεύχομαι, razem do bogów zanieść modły; razem ślubować, z inf.
συνεπηγέω, razem brzmieć l. rozlegać się.
συνεπιβαίνω, razem wejść; przen. wdać się w co.
συνεπιβάλλω, dorzucić; nprzch. kwadrować.
συνεπιβλάπτω, razem uszkodzić, obrazić.
συνεπιβουλεύω, razem czatować, dybać, zważać.
συνεπιγαυρόω, razem zachęcić.
συνεπιγαφείσις, ó, podpisujący się wspólnie.
συνεπιγράφοω, razem do-przy-pisać, τινά τι.
συνεπιδίδωμι, razem wykazać.
συνεπιδύμέω, razem przybyć dokąd na podróży.

συνεπιδίδωμι, dobrowolnie dać l. oddać, εἰς τι, być pomocnym do czego.
συνεπιδρούασσομαι, att — **τρομαι**, razem ściągnąć l. uchwylić.
συνεπιθειάζω, razem przypisać boskiemu zrządzeniu.
συνεπιθήγω, razem ostrzyć.
συνεπιθρομβέω, wspólnie hałaśliwym poklaskiem dać poznać, τινί.
συνεπιθρογγέω, razem oplakać,
συνεπιθρήνησις, η̄, spólnie oplakiwanie.
συνεπιθροφίσις, η̄, spólnie zbytkowanie.
συνεπιθύρω, razem żądać, τινί τινος.
συνεπιθύσσω, razem wolać, nawoływać.
συνεπικέμαι, wspólnie leżeć na czem.
συνεπικλάω, razem złamać; przen. do litości pobudzić.
συνεπικοσμέω, razem ozdobić i uporządkować.
συνεπικουρέω, razem przybieść na pomoc.
συνεπικουφίζω, razem ulżyć.
συνεπικραδαινέω, razem wstrząsnąć l. rozbujać.
συνεπικρίνω, razem rozstrzygnąć.
συνεπικροτέω, razem przyklaskiwać.
συνεπικρόπτω, razem ukryć.
συνεπικυρόω, razem potwierdzić.
συνεπιλαμβάνομαι, razem uchwycić, przyłożyć rękę, ująć się za czem wspólnie, τινός, tudzież, pomóż komu w czem, τινί τινος, i, razem powściągnąć, τινός, kogo.
συνεπιλαμπρόνω, razem uwieścić.
συνεπιμαρτυρέω, razem poświadczyć.
συνεπιμειδάω, razem uśmiechać się przy czem.
συνεπιμελόομαι, razem starać się l. przygotować.
συνεπιμελιτής, ó, starający się wspólnie o co.
συνεπινέω, razem skinąć, skinieniem przyzwolić.
συνεπινόω, razem myśleć l. wymyślić.
συνεπιπάσχω, razem roznamiętnić się.
συνεπιπέω, razem wypłynąć przeciw.
συνεπιποιέω, razem pracować nad obowiązek.
συνεπιρόπτω, razem skłaniać się do.
συνεπιρρέω, razem dolecieć.
συνεπιρρώνομι, razem wzmoćnić.
συνεπισημαίνομαι, dać razem znak poklasku lub niezadowolenia.
συνεπισκέπτομαι, dep. med. i **συνεπισκοπέω**, razem oglądać, zbadać.
συνεπισκυνθροπάζω, razem markocić się l. smutnie mieć oblicze.
συνεπιστάω, razem przyciągnąć. Med. t. s. zgubić.
συνεπισπεύδω, razem przyspieszyć, popchnąć.
συνεπιστάμαι, razem wiedzieć. [lej].
συνεπιστατέω, razem oglądać.
συνεπιστέλλω, razem zesłać, polecić.
συνεπιστένω, razem narzekać.
συνεπιστρατεύω, razem wyruszyć w pole.
συνεπιστρέφω, razem zwrócić, nawrócić; przen. zwrócić razem uwagę na co; nprzch., razem obrocić się.
συνεπιτιχέω, razem wzmoćnić, złączyć siły, pomóż w czem.
συνεπιταχύνω, razem przyspieszyć.
συνεπιτινάω, razem napiąć, wyteżyć, zwiększyć.
συνεπιτελέω, razem dokonać.
συνεπιτίθημι, razem nałożyć. Med. razem zacząć; τῷς καιροῖς, do zaczepki użyć.
συνεπιτιμία, razem łajać, ukarać.
συνεπιτίβω, razem zetrzeć, zniszczyć.
συνεπιτροπος, ó, spółopiekun.
συνεπιτυφέω, dumą głupią nadać, napuszyć.

συνεπαινομαί, razem ukazać się.
συνεπιφάσκω i — **φημι**, przyrzec.
συνεπιφέρω, razem przynieść, **θνομα**, nadać.
συνεπιθέγγομαι, razem wolać.
συνεπιφορτίζω, razem obciążać, nalaďować.
συνεπιχειρέω, razem zacząć.
συνεπιψεύδομαι, dokłamać z innymi.
συνεπιψήφίζω, razem potwierdzić.
συνεποκέλλω, razem łąďować.
συνέπομαι, razem postępować za, **τινί**, tudzież: po-
 jąć, rozumieć, **τῷ λόγῳ**, zdażyć za.
συνεπόμνομι, razem zakłająć.
συνεποτρόνω, razem zachęcić.
συνεπούλωσις, **ή**, zablźnienie spólne.
συνεπουρίζω, razem pędzić naprzód.
συνεπωάζω, razem siedzieć na jajach.
συνεπαθέω, razem pchać na co.
συνερανίζω, (składki) zbierać; Med. zbierać dla
 siebie.
συνερανιόμοσ, **ό**, zbieranie.
συνεραστής, **ό**, spółkochanek, rywal.
συνεράω, wspólnie kochać. Dep. med. wywzajemniać
 się miłością.
συνεράω, złać, zesypać, zgromadzić.
συνεραξομαι, dep. med., wspólnie pracować; po-
 módz, wesprzeć; obróbić, ociosać.
συνερασία, **ή**, dom roboczy. *ergastulum*.
συνερατής, **ό**, współpracownik, pomocnik.
συνερατίς, *ιδος*, **ή**, r. z. do poprzedz.
συνερέω, wspólnie z kim pracować, pomódz.
συνεργημα, **τό**, pomoc, wsparcie.
συνεργία, **ή**, pomoc, udział, spóldziałanie.
συνεργολάβοσ, **ό**, **ή**, podejmujący wspólnie pracę.
συνεργόσ, 2. spóldpracujący, pomagający.
συνερέω, att. = **συνερίω**, zamknąć; połączyć.
συνερέω, razem czynić l. działać.
συνερεΐω, oprzeć o siebie; ścisnąć, przycisnąć;
 nprzech., spotkać się, zetrzeć się.
συνερειστικόσ, 3. ścisłający.
συνερέω, ion. fut. do **συνερεΐω**, att. **συνερεῶ**, razem
 przemawiać będe, **τινί**, w obronie.
συνερέθιοσ, **ό**, **ή**, współpracownik, pomocnik.
συνερευτικόσ, 3. łączący ręcznie dowody.
συνερούομαι, razem przyjść l. iść; zejść się, **τινί**,
 z kim; zetknąć się, zetrzeć się. W ogóln., razem
 działać.
συνερωτάω, razem pytać, wniosek wyprowadzić
 w formie pytania.
συνεσθίω, razem jeść.
σύνεσις, **ή**, połączenie się, spływ. Przenośn. poję-
 cie, rozum, bystrość; wiedza; samowiedza, prze-
 świadczenie; sumienie.
συνεσκαυαμένωσ, przysł. razem.
συνεσταμμένωσ, przysł. po króćce; prosto.
συνεστιάω, ugościć kogo w swoim domu. Biern.
 razem z kim biesiadować, **τινί**.
συνεστίη, **ή**, spólna biesiada.
συνεστίοσ, 2. spóldmownik, będący przy jednym
 i tēm samem ognisku; **Ζεὺσ**, opiekun ogniska do-
 mowego.
συνεσταυμένωσ, przysł. zwieźle.
συνεταίρεω, razem nierząd popełniać.
συνεταίροσ, **ό**, spóltowarzysz.
συνετόσ, 3. rozumny, bystry, przenikliwy; zrozu-
 miały. Przysł. **συνετός**, rozumnie; łatwo do zro-
 zumienia, zrozumiale.
συνευθαίμονέω, razem być szczęśliwym.
συνευδοκέω, razem pozwolić; zgodzić się.
συνευημερέω, razem dzień weselo spędzić.

συνευνάζω i **συνευνάω**, zespolić w łoźu, ożenić.
 Biern. razem spać.
συνευνότησ, **ή**, małżonek.
συνευνότησ, **ή**, małżonka.
συνευνομίομαι, biern. żyć razem mając dobrą u-
 stawę l. prawa.
σύνευνοσ, 2. małżonek, małżonka.
συνευπάσχω, p. **σύν** eὐ **πάσχω**.
συνευπορέω, wesprzeć kogo, **τινί**.
συνευσχημένέω, razem przestrzegać przyzwoitości.
συνευτυχεω, razem być szczęśliwym.
συνευσημέω, wspólnie użyć słów dobrej wieszczby.
συνεήγομαι, razem błagać, **τινί**, prosić za kim.
συνευχέω, razem ugościć.
συνεφάπτομαι, ion. **συνεπ.**, razem rękę przyło-
 żyć l. uchwycić, pomódz; razem z kim zacząć,
τινί τινοσ.
συνεφεδρέω, czekać jako **φεδρόσ**, aby wstąpić
 w miejsce pierwszego zapasnika, **τοίσ καιροίσ**, cze-
 kać na zręczną chwilę. [gnać].
συνεφέλω i **συνεφέλω**, razem przy-po-s-cia-
συνεφέπομαι, razem towarzyszyć l. przeprowa-
 dzić l. nastąpić, **τινί**, komu, kogo, za kim l. za
 czem.
συνεφηβέω, razem spędzić młodość.
συνεφηβόσ, 2. razem w młodym wieku będący.
συνεφιστάω, wzbudzić uwagę, wyteżyc.
συνεφίστημι, razem obok l. górą postawić; przen-
 sc. **τὴν ψυχήν**, zwrócić razem uwagę. Nprzech.
 zwrócić uwagę; ale i w nprzech. czas. f. c. i w
 Med., stać obok i dozorować.
συνέχεια, **ή**, związek, spójnia. Przenośn. trwa-
 łość, wytrwałe staranie.
συνεχής, **έσ**, spajający, ścisły, **λόγοσ**, ale i, na-
 stępujący po czem; **τὸ συνεχέσ**, następstwo, kolej-
 2) o czasie: trwały, nieprzerwany, nieustanny;
συνεχέσ, przysłówk., trwale, ciągle, bez przestanku.
 T. s. **συνεχῶσ** i **συνεχέωσ**, **κατὰ τὸ συνεχέσ**.
συνεχθραίνω, wspólnie nienawidzić.
συνεχθῶ, poet. t. c. poprzedz.
συνέχω, pf. **συνέχωκα**, 1) ścisnąć, spinać, łączyć,
 przymocować; a nprzech. trzymać się kupy, łączyć
 się. 2) trzymać mocno, zamknąć, **τί**, **τινί**, czem,
 zawierać, obejmować; **τὸ συνέχων**, główna rzecz.
 3) trzymać w kupie, zgromadzić, tudzież: wstrzy-
 mać, powściągnąć; zachować, **τί**. Biern. być zaj-
 ętym, pogrążonym, trzymanym, ścisniętym, zam-
 kniętym, otoczonym, dręczonym, trapionym, nawie-
 dzonym. Biern. używa się także aor. med.
συνέφω, razem gotować.
συνηβάω, razem spędzić młodość.
σύνηβοσ, 2. wspólnie młody, towarzyszy młodości.
συνηέομαι, razem przytoczyć.
συνηγορέω, razem być rzecznikiem, bronić.
συνηγορία, **ή**, obrona.
συνηγορικόσ, 3. sposobny do obrony. **τὸ σ.**, pla-
 cka rzecznikowska.
συνήγοροσ, 2. zgodny; szczeg. obrońca, rzecznik.
συνήδομαι, biern. cieszyć się wspólnie; radość oka-
 zać, wińszować.
συνήδωω, okrasić, zabawiać, rozweselić.
συνήθεια, **ή**, pożyćcie spólne, towarzyskość, ob-
 cowanie; z przyzwyczajenia, nawykienie, **ὅτὸ συνήθετοσ**,
 z przyzwyczajenia; **έκ σ.**, podług zwyczaju. W l.
 mng. = **καταμήνια**.
συνήθησ, **έσ**, żyjący wspólnie, przyzwyczajony, na-
 zwykły, zwykły, **γενοῦθαί**, przyzwyczaić się, **τὸ σ.**,
 = **συνήθητα**. Rzecz. poufny, powiernik, przyja-
 ciel, znajomy.

συνήχοος, 2. wespół słuchający, τινός, a τινί, do-
słyszec możący.

συνήκοι, razem przybyć, zejść się, εἰς τι, ściągnąć
συνήλικος, 2. p. συνήλιξ.

συνήλιξ, ικος, ó, ή, rówieśnik-nica.

συνήμερευσις, ή, codzienne obcowanie.

συνήμερευτής, ó, codzienny towarzysz.

συνήμερόω, przyeżyć dzień razem; w og., obcować.

συνημοσύνη, ή, połączenie; przen. układ, umowa.

συνήορος, ion. ścisłe połączenie.

συνηπεροπέω, razem oszukać.

συνηρετέω, razem wiosłować.

συνηρετώω, razem wiosłować; ztąd. zgadzać się,
τινί.

συνηροφής, ές, zasłoniouy; pokryty, τινί, czem.

συνησαόμαι, att. — **πταόμαι**, razem uleźć.

συνήχου, razem brzmieć; odbijać głos, rozlegać

συνήχουσις, ή, brzmienie spólne. [się.]

συνήκαέω, wespół, obok siedzieć, τινί

σύνθακος, 2. siedzący obok i. wespół.

συνθάπτω, razem grzać; przen. pochlebiać.

συνθάπτέω, wespół zdumieć się.

συνθάπτο, razem pochować.

συνθέομαι, razem oglądać i. uważać.

συνθεατής, ó, wespół przypatrujący się.

συνθε(τ)άζω, razem być natchnionym.

συνθέλω = συνθέλω.

συνθεσία, ή, umowa, układ; polecenie.

σύνθεσις, ή, = συνθεσία. 2) złozenie; zestawienie,
γραμμάτων, szczeg. kompozycya stylistyczna.

συνθέτης, ó, stylistą; prozaił.

συνθετικός, 3. zdalny do zestawienia i. porząd-

kowania.

σύνθετος, 2. złożony. — zmyślony. — umówiony; a

συνθέτος, 3. dający się złożyć.

συνθή, biedz z kim razem, zbiedz się, wypaść

dobre, udać się; połączyć się.

συνθεορέω, razem widzieć, oglądać; być uczest-

nikiem poselstwa uroczystego.

συνθήκη, razem ostrzyć, podnieść.

συνθήκη, ή, kompozycya stylistyczna. Szczeg.
umowa, układ, συνθήκας ποιείσθαι τινί, προς τινα,
układać się z kim; έκ σ., κατά συνθήκη, według

umowy.

σύνθημα, τό, umowa, umówiony znak; znak, znamię;

hasło: W og., układ, umowa: από i έκ συν-
θήματος, podług umowy, a. ποιείσθαι, umówić się.

συνθηματικός, 3. umówiony.

συνθηματικός, 3. z umówionemi znakami; przysl.

— κώς.

συνθηρατής, ó, wespół polujący.

συνθηράω, wespół polować i. upolować; a χείρας
συνθηρώμεναι, kleszczami ścisnieje.

συνθηροσύνης, ó, = συνθηρατής.

συνθηρούω = συνθηράω.

σύνθηρος, 2. razem polujący.

συνθιαπέω, razem obchudzić θίασος.

συνθιασώτης, ó, uczestnik obchodu θίασος, a

τού κρησίν, spólny gaduła.

συνθλόω, ścisnąć, zmiażdżyć.

συνθλίβω, ścisnąć.

συνθνήσκω, razem umrzeć, τινί, z kim.

συνθνήστωρ, ορος, ó, spólbiesiadnik.

συνθουβέω, razem przyklaskiwać i. hałasować.

συνθρανώνω, złamać, zdruzgotać.

συνθραώνω, złamać, rozbić.

συνθρηγος, 2. wespół płaczący.

συνθρημαζέω, razem tryumfować.

σύνθρονος, 2. wespół siedzący i. panujący.

συνθρόπτω, złamać, zerżec, zmiękczyć. τί.

συνθρόω, razem oliarować.

συνιεράομαι, razem być kapłanem i. kapłanką

συνιερός, ó, spólkaplan.

συνιεροπέω, wespół oliarę sprawić. T. s. συν-
ιεροργέω.

συνιερος, 2. wespół czczony z kim.

συνιένω, razem usiąść, wpaść i. zapaść się.

συνιέησις, ή, zapadanie się; osad.

συνιέω, razem siedzieć i. zasiąść; mieć posiadze-
nie; zapadać się, osiadać.

συνιέμι, impf. συνιέιν, imper. praes. ξυνίει (ξύνει),
impf. ξύνον, aor. ξυνιέηκε. imp. aor. 2. ξύνες, aor.
2. med. 3. ξύνετο, enj. συνιέμεθα, inf. praes. u
Hezyod. συνιέμεν, u inn. συνιέιν, inf. aor. 2. συν-
ίεμεν, impf. Πίνδαρ. συνιένω, praes. 3. os. συνιού-
σι w N. T. 1) zesiłać, sprowadzić do kupy, ze-
szczuć, έριδι μάχεσθαι. — 2) słyszec, słuchać, τι-
νός τι, usłyszec; tudzież: zmiarkować, zauważać,
dostrzedz, τινός άγορεύοντος, dosłyszec, rozumieć,
τί, i τινός, kogo, pojąć. 3) Med. porozumieć się
w czem, ugodzić się, umówić się.

συνικατέω, razem błagać.

συνικπέομαι, razem jechać konno.

συνίπαροχος, ó, spóldowódzca jazdy.

συνίπεός, ó, towarzysz w konnicy.

συνιστάω i συνιστάω, p. συνίστημι.

συνίστημι, 1) zestawić, połączyć; przen. **μαντικήν**
έσωτεψ, nabyć, zjednać sobie, **Λοίτην έσωτεψ**, pod-
bić sobie. Szczeg. a) podjąć do walki, τινά επί
τινι, ustawić w szyku bojowym. b) połączyć, za-
przyjaźnić, zapoznać, polecić, przedstawić, zje-
dnuć (dla kogo), zbliżyć do, zaprowadzić do; **δου-
νάμεις**, oddać komu wojsko. c) złożyć, uporząd-
kować, urządzić; sprawić, dać położenie, ustano-
wić, ustalić, τί. d) ściągnąć, ścisnąć, zgęścić; **τό**
πρόσωπον, zmarszczyć. 2) med. i nrpzech. cz., ze-
trzeć się, a) w boju, stawić czoło; **πόλεμος**, zacząć
się; rozpicierać się, walczyć, γνώμαι, sprzeciwiać
się, τινί, z kim; **λιμψ**, z głodem walczyć. b) zbli-
żyć się, połączyć się z kim, n. p. małżeństwem;
ztąd, trzymać z kim, jako uczeń uwieścić się;
uczepić się; tudzież: zgromadzić się, zebrać się, o
spiskowych. c) być złożonym, składać się, być
urządzonym, trwać, istnieć, być; **στοίχι**, d) zgęścić
się, zwarzyć się, skrzepnąć, zmarznąć. 3) Med.
dla siebie ustawić, uporządkować, założyć, **τό**
όλον, tudzież, werbować, nająć, **πόλεμον**, sposobić,
zacząć, **λόγον όπέρ τινος**, zacząć przemawiać za
czem; wyznaczyć, postanowić, przeznaczyć, τινά
πρός τι.

συνιστωρ, ó, ή, świadek, wespół świadomy

συνισχάνω, poet. = συνισχω, patrz **συνέχω**.

συνισχυρίζω, razem wzmacnić.

συνιστάω, razem mieszkać, τινί, z kim.

σύνιστος, 2. razem czczony w świątyni,

συνιάσω, ścisnąć, skupić gesto, τί.

συνιαυβάτης, ó, towarzysz okrętowy.

συνιαυκληρος, ó, spólwłaściciel okrętu.

συνιαυμαζέω, razem walczyć na morzu.

συνιαύτης, ó, spólmajtek, towarzysz okrętowy.

συνιέμω, 1) wespół udzielić. 2) razem pasać, i
biern. razem pasać się.

σύννευσις, ή, skłonienie się; w ogóle: jedność.

συννεύω, skłonić ku sobie, ściągnąć. Nrzech.,
skłaniać się; przytakiwać.

συννέφεια, ή, zachmurzenie.

συννέφελος, 2. i **συννεφής**, ές, ciemny, zachmu-
riony; smutny.

συνηφείω, zachmurzyć; **συνηφεί**, zachmurza się.
συνηέω, razem pływać, spływać.
συνηέω, skupić, napiętrzyć, złożyć w stós.
συνηεωτερίζω, razem nowotności wszczynać.
συνηήχομαι, razem pływać l. płynąć.
συνηήω, ion. = **συνηέω**.
συνηικαώ, razem zwyciężyć, **τινί**, z kim.
συνηοέω i **Med.** rozumem pojąć, rozważyć.
σύννοια, **ή**, ion. **συννοίη**, rozważa, zastanowienie; szczeg. troska, frasunek; **ἐπὶ συννοία βαδίζεις**, iść w zamysleniu; **ὅ ἐπὶ συννοίας**, zamysłony. [wanie].
συννομή, **ή**, pisanie razem; wspólne uporządkowanie; **συννομίζω**, być jednego zdania.
συννομοικος, 3. odnoszący się do spólnego pasania.
συννομοθετέω, razem prawa dawać.
σύννομος, 2. razem pasający (się); przen. stowarzyszony, towarzyszy; a **λίθος α.**, do równej wielkości ociosany.
σύννοος, att. ścgn. **σύννοος**, rozmyślający, zatopiony w myślach: trudny, kłopotliwy, seryozny; **γίγνομαι**, wrócić do przytomności;
συννοσέω, razem chorym być.
συννοσπερέω, razem noc spędzić.
συννοσφοκόμος, 2. razem obłubienicę zdobyć.
συννοστέω, razem podróżować l. iść.
συννοστιά, **ή**, spólna podróż, towarzystwo podrózne.
συννοσπορέω, razem odbyć podróż.
συννοσπορεύω, **ὅ**, **ή**, towarzysz podróży.
σύννοσος, **ή**, zebranie, zgromadzenie, narada, sobór. b) = **συννοσσία**. c) spotkanie, starcie się. d) zebranie się rozjemców. e) spływanie, dochody.
συννοσους, **οντος**, **ὅ**, **ή**, z połączeniem, górą płaskimi zębami (z trzonowemi z.).
συννοσφομαι, razem skazyć, narzekać.
συννοσώ, razem woń wydawać.
συννοσδα, **συννοσδαι** u **Lyz.** 11, 1. f. **συννοσδήσω**, I. socr., wspólnie wiedzieć; zwykle, wiedzieć o czem, wspólnik, spówinowajca; **συννοσδά τινί τι**, wiem o kim co; być świadkiem, z nastp. **εὶ** l. **ὅτι**, **ὅς**, z imiesł., n. p. **ἐξονόθ' ἐμαστω ἀντιλέγειν ὁ δυνάμενω**, wiem, że nie mogę i t. d., **τὸ συννοσδός**, spólniewiedza, zwłaszcza, przeświadczenie, sumienie; czasem **οσδα**, wiem ze słuchu, a **συννοσδα**, wiem, będąc sam przy tem.
συννοσκειώω, razem spoufalić, przywlażyć, zaprzyjaźnić, zjednać, zbliżyć, **ἀνδρα ἀνδρά**, tudzież, mieć pokrewieństwo cz. być spokrewnionym, być podobnym, **ἀρετήν** z **Med.**, przywłaszczyc sobie; **τοίς ὅλοις συννοσκειοσθαι τινι**, polączyć się z kim jak najściślej; objaśnić; przyzwyczajać.
συννοσκειώω, razem mieszkać l. żyć, **τινί**, z kim; przen., być połączonym, przylegać, o odzieniu, przen. być pograżonym. 2) **przech.**, razem zamieszkać, biern.
συννοσκήμι, **τό**, spólnie mieszkanie; tudzież mieszkający razem; ustawa.
συννοσκήσις, **ή**, pożycie spólnie, małżeństwo.
συννοσκήστωρ, **ορος**, **ὅ**, **ή**, razem mieszkający.
συννοσκία, **ή**, att. **ἐνοικία**, spólnie mieszkanie, spólność mieszkania; pobyt, siedziba; dom poboczny, oficyna; willa.
συννοσκία, **τά**, sc. **ἱερά**, święto obchudzone w Atenach na piątkę połączenia obywateli w jedną gminę przez Tezeusza. U **Plut.** **μετοικία**.
συννοσκιζώω, polączyć w jedną gminę; w og., z drugimi wspólnie założyć; założyć osadę; jako osadników przenieść, przywrócić; a **τήν θογατέρα τινί**, dać komu córkę za żonę.
συννοσκισίς, **ή**, osada, skoncentrowanie

συννοσκισμός, **ὅ**, t. c. poprzedz. 2) pożycie.
συννοσκιστή, **ὅ**, zakładający osadę.
συννοσκοδομέω, zestawiać, razem zbudować.
σύννοσκος, 2. mieszkający razem; ziomek.
συννοσκορέω, razem domu pilnować, zostać w domu.
συννοσκορούς, 2. razem domu pilnujący, spokojnie w domu żyjący.
συννοσκιζώω, litować się, **τινά**, nad kim.
συννοσκομαι, z drugim wierzyć, jednemu być zdania.
σύννοσσις, **ή**, przysła korzystać.
συννοσσισθαίνω, razem poślizgnąć się, upaść.
σύννοσλος, 2. razem ciągnięty.
σύννοσλυμι, razem zniszczyć. **Med.** razem zgniać.
συννοσλολόζωω, razem wszcząć narzekanie l. kizyk radosny.
σύννοσλος, 2. cały wspólnie. **Przysł.** **σύννοσλος**, w ogóle.
συννοσλιών, **ον**, pokrewny, szczeg. brat i siostra.
συννοσλιών, zupełnie wyrzuciwać.
συννοσλιρτέω, razem iść za kim.
συννοσμήμις, **ικος**, **ὅ**, **ή**, towarzysz młodości, kolega.
συννοσμερέω, razem być zakładnikiem.
συννοσμελέω, wspólnie obcować, **τινί**, z kim.
συννοσμυμι i **συννοσμύω**, razem przysiądź, przysiądź się; **ὁδ' ἐξονόσσαν**, nie przysięgli na przy mierza; **ὁί συννοσσάμενοι τινι**, spólnicy spisku.
συννοσμοσπιαδέω, podlegać namiętności spólniej.
συννοσμοσλόζωω i **med.**, razem mówić, zgadzać się, **τινί**, z kim; przyznać, przyzwolić, umówić się; **οσσυννοσμοσλογία**, **ή**, zgodzenie się, umowa. [biecąc].
συννοσμοσπαδέω, p. **συννοσμοσπαδέω**.
συννοσμορέω, wspólnie graniczyć.
συννοσζώνω, razem zaostryc.
συννοσπαδός, 2. razem towarzyszący.
σύννοσπιλος, **ὅ**, towarzysz broni.
συννοσπιτικός, 3. ogarniający okiem, bystry.
σύννοσπος, z. widoczny.
συννοσρα, patrzeć, **ἀλλήλοισιν** na się; pojąć.
συννοσργιάζωω, razem orgie obchudzić.
συννοσργίζομαι, pass. razem gniewać się, **τινί**.
συννοσρής, wspólnie graniczyć.
σύννοσρήρος, 2. wraz z braskiem dnia.
συννοσρίζωω, w jednych granicach złaczyć.
συννοσρίνω, razem pobudzić, **θυμόν**, do gniewu. **Med.** razem się poruszyć.
σύννοσρος, 2. złaczony przysięgą.
συννοσρμάω, razem w ruch wprawiać l. napędzić; **nprzech.** z dom. **έαστών**, ruszyć.
συννοσριτέω, wspólnie stać na koiwicach.
συννοσρριζώω, razem zawinąć do portu.
σύννοσρρυμι, biern. razem ruszyć (w pochód).
σύννοσρς, ion. **σύννοσρς**, wspólnie graniczący, **τινί**. 2) pokrewny, podobny.
συννοσρρφόω, razem pokryć.
συννοσρρφομαι, dep. med., razem tańcować.
συννοσρσία, **ή**, ion. **συννοσρσίη**, pobyt razem, pożycie; używanie; biesiada; spólność pożycia w małżeństwie i dzikie. W ogóle: obcowanie, rozmowa.
συννοσρσιάζωω, razem żyć.
συννοσρσιασμός, **ὅ**, obcowanie cielesne.
συννοσρσιαστής, **ὅ**, towarzysze; uczeń.
συννοσρσιαστικός, 3. sposobny do spólnkowania.
συννοσρρροδομαι, ściągnąć brwi, znarszczyć czoło.
σύννοσρρος, **οσ**, ze zbiegającymi się brwiami.
σύννοσρς, razem nieść l. prowadzić; biern., razem jechać.
συννοσρή, **ή**, związek, zetknięcie się, **ὁδὸς ἐν ἔ**, na rozstajni; przen. trwoga, obawa, ścisnienie

συναχμάξω, trzymać do kupy.

σύναχος, 2. trzymający w kupie; przen. zgadzający się.

συνόχουκα, staroep. i ion. perf. do συνέχω zam. **συνόκαχα**, trzymać się kupy, połączyć się, ὦμα ἐπὶ στήθος συναχόκατε, ku pierśiom zgigte.

σύνοφισ, ἦ, przegląd, widok, oglądanie.

συνοφοραγέω, razem hulać, rozkoszować.

σύνταγμα, τό, zestawienie, a) ἱππέων, szyk, oddział, a bez dodatku, sprawione wojsko. b) ustawa rządowa.

συνταγματάρχης, ὁ, dowódca oddziału.

συνταλαιπώρεω, razem być l. brać udział w niedoli.

συντάμνω, ion. zam. συντέμνω.

συντανόω = συντίνω, razem ścinać.

σύνταξις, ἡ, ze-u-stawienie; ztąd, porządek, szyk, stan. Szczeg. a) szyk bojowy, uporządkowany szyk, wojsko sprawione. b) ułożenie, układ książek, pismo, rozprawa. c) umowa, układ. d) podatek należony, łagodn. wyr. na φόρος, haracz; dochód. e) żold, płaca, pensya.

συνταπεινώ, razem upokorzyć.

συντάραξις, ἡ, zupełne zamęcie.

συνταράσσει, att. — ττω, zupełnie l. całkowicie zamęcić, zakłócić, pomieszać, τί. Przen., zatrowżyć, wprawić w popłoch, zmieszać, τί, a πάλειον, wzniecić.

σύντασις, ἡ, wytyczenie, naciąganie.

συντάσσω, att. — ττω, zastawić, uporządkować, sprawić wojsko, τό στρατόμα, tudzież: złączyć w oddział; o pismach, ułożyć, zrobić, ukończyć. Szczeg. chytrze złożyć, uknuć; nakazać, z acc. c. inc., przepisać, nałożyć podatki, φημί δεῖν ἡμᾶς συνταχθῆναι. musimy pozwolić, aby nas oszacowano, a my podatki płacili Med. uporządkować się, uściwić się, sprawić się; dla siebie zestawić, i w og. = act., rozdzielić, porozdzielić, εἰς τὴν συμμορίαν, przyłączyć do, celem płacenia podatków; tudzież: o pismach, dzielach, ὑπόθεσιν, traktować po literacku, opracować, pisać o czym; wreszcie: umówić się, zgodzić się, πρὸς τινα.

συντατέος, 3. p. συντίνω.

σύνταφος, 2. w jednym grobie złożony.

συναχθίω, razem przyspieszyć, τί, a nprzech. spieszyć się.

συνταείνω, na-przy-ś-ciągnąć, wy-na-teżyć, τί, σωτόν, α εἰς τι, skierować l. odnieść do czego, t. s. ἐπὶ τι. Zwykle nprzech. natężyć się, wysilić się; a) bieda, spieszyć, ὄρωμ εἰς ἄσπε, w og., siły wyteżyć, a συντεινοντος τοῦ κακοῦ, gdy zle się wzmagają. b) zmierzać dokąd, godzić w co, εἰς, πρὸς τι.

συντειχίζω, razem mur l. zamek budować, miejsce wspólnie obwarować.

συντεκμηρίομαι, z kilku znaków wnosić; zliczyć.

συντεκνοποιέω, razem dzieci płodzić.

συντεκνώω, t. c. poprzedz.

συντεκταίνομαι, razem budować, zrobić, τί.

συντελέθω = συντέλω, razem należeć do czego, być przy czym.

συντέλεια, ἡ, 1) równoczesna l. spólna wypłata l. składka, συντέλειαν ποιεῖν, podatek wspólnie zapłacić, zwł. w Atenach oddział z 10—60 obywateli, który wspólnym kosztem okręt dla rządu uzbierał; podobnie o innych liturgiach. Przenośn., spólność: gmina, powiat, przymierze, związek. 2) spólnie-ukończenie, spólnie dążenie do celu: τὴν συντ. ἔχειν, być ukończonym, λαμβάνειν, kończyć się.

συντελευτάω, razem ukończyć l. skończyć się.

συντελέω, razem wykonać, uskutecznić, τί, obchodzić. 2) wspólnie podatek płacić, εἰς τι, na co; εἰς τοῦς ἱππέας, płacić podatek rycerzy i do nich należeć, ztąd τελεῖν εἰς τι, należeć do stanu l. klasy l. rzemiu; εἰς Θήβας, podatek Tebom płacić, być podległym Tebom; przyczynić się do czego, być pożytecznym.

συντελής, ἐς, a) wspólnie podatek płacący l. składający się na co, razem przypłacający czego; do jednej klasy obywateli; należący, w og., należący do czego. b) podległy, opodatkovany, płacący haracz.

συντελικός, 3. τὸ σ. = συντέλεια.

συντέμνω, ion. συντάμνω, rozetrznąć, rozsieć, podzielić, τινί, czym, oberznąć, ociosać; ztąd, ograniczyć, skłócić, τιμάς, zmniejszyć, odjąć, umniejszyć, τί, ztąd dalej, powstrzymać, hamować, dościsnąć; σ. ἀπ'—ἀκρῆς ἐπὶ—ἀκρῆν, najkrótszą drogą iść od — do; τὸν λόγον, być zwięzłym, τοῦ χρόνου συνταμνοντος, gdyż czas nagli.

συντερμονέω, graniczyć, nasiadować.

συντεταγμένως, przysł. porządknie; podług umowy.

συντεταγμένος, przysł. usilnie, z nateżeniem.

συντετραίνω = συντετρώω, wświdrować, wrazić.

συντεχνάξω i **συντεχνάομαι**: (tudzież act.) razem misternie zrobić, τί.

σύντεχνος, 2. jeden i ten sam kunszt wykonywający, spółartysta.

σύντηγμα, τό, stopione; stopienie, zułkanie.

συντηκτικός, 3. topniejący.

συντηκω, stopić, topieniem złączyć; przen. porzeć, pochłonać. Biern. i w perf. act. nprz. topnieć, zreć się, marnieć, niknąć.

συντηρέω, razem strażować, czuwać, uważać; παρ' ἑαυτῶν, zatrzymać przy sobie; συντηροῦντα πόρρωθεν πατεῖν, mierzac.

συντίθημι, zestawić złożyć, τί τινι, tudzież, spoić, razem zbudować; stworzyć, ułożyć, γέλων, wysmiać; τάδε, sprawić, uknuć; ὁ συνθεῖς, twórcą, bez obj., przedstawić, pisać. Tudzież, złożyć u kogo, zawieźć, τινί τι. 2) Med. a) sobie co zestawić, szceg., duchem pojać, uważać, zważać, θυμῶ, μῶθον, szceg. słyszeć, słuchać, τί. b) τινί τι, ustanowić z kim co, umówić, ułożyć, tudzież τί πρὸς τινα, z inf. a biern. ὁ χρόνος συντεθεῖς, umówiony; πρὸς τινα, zależyć się z kim.

συντετρώω, wspólnie czcić; biern. εἰς τὴν συμμορίαν συντεμήσαντο ὡπὲρ ἑμοῦ ταῦτην τὴν εισφοράν, obliczyli składkę moją według majątku i ustanowili ją podług tego. Tudzież: rosnać w cenie.

συντενάσσω, razem wstąpić, wzniecić, τί.

συντετρώω i συντετραίνω. fut. συντηρῶν, przedziurawić, przebić, prześwidrować — i tym sposobem połączyć, τί, εἰς τι, przez otwory l. ganki złączyć się, εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ἀκοή συντετρήται, ku językowi otwór słuchu przebiły.

συντετρώσκω, ranić r zem l. kilka razy.

συντέλεια, i razem znosić.

συντομία, ἡ, skrócenie, krótkość.

σύντομος, 2. skrócony, krótki; ἡ σ. δόξ, prosta droga, συντομώτατος ἐστί, najkrótsza droga. Przysł. συντόμως, krótko, po krótko; o czasie: niebawem.

συντομία, ἡ, nateżenie.

συντολυδιστί, ὄρμονία, t. c. ὑπερλόδιος.

σύντονος, 2. nateżony, napięty, ztąd, silny, mocny, w wysokim stopniu będący, ὄργα. Przysł. सुरο-wo, ostro, silnie. 2) usilny; zgodny, τινί, z czym.

συντραγῳδεῖν, razem z kim grać tragedya, τῆ δέ-
ξῃ, zgodnie z.

συντρέπεσθαι, 2. razem przy stole jednym.

σύντροσις, *oi. ai. σύντροσις, τά*, po trzy l. trzech.

συντρέπω, razem zwrócić; w ucieczkę wprawić.

συντρέφω, razem wyżywić, wychować, τινί, z kim.
Biern. razem wzrosnąć, razem nawyknać. w ogóle,
dorastać, wyrastać.

συντρέχω, 1) razem biedz, ἔξ τι, o oblokach, ściga-
jąc się. Szczeg. a) w walce zbiedz, zetrzeć się.
b) umówić się, połączyć się, τί εἰς τι. a τοῖς κρι-
ταῖς, w wyborze sędziów. c) przytrząść się ró-
wnocześnie. d) skurczyć się, zgiać się. 2) spólnie,
także biedz.

σύντροσις, ἡ, przebicie, połączenie za pomocą
wspólnego otworu.

συντριανόω, wstrząsnąć l. zdruzgotać trójzębem.

συντριβῶ, potrzeć o siebie; zetrzeć, rozbić, zde-
pluć, τῆς κεφαλῆς, na głowie: κλῆν ἔπινοιαν, na-
dzieję rozbić; συντριβῶν τὴν κλαῖν, rozbiłem so-
bie l. rozbito mi; pobić. Biern. być w trwodze:
zetrzeć się, zahaczać się, ποθ, o co.

συντριηροκχέω, razem być tryarchem.

συντριηραρχος, ὁ, uzbajający z innymi okręj.

σύντριμμα, τὸ, łm, raptura; obraza.

σύντριψ, ἴβος, ścierający, druzgocący.

συντροφία, ἡ, spólne wychowanie l. dorastanie
l. pożycie.

σύντροφος, 2. razem żywny, wychowany; ztąd,
poufały, zaprzyjaźniony, zespolony, πενήη σ. τινι,
krajowy, zrosły z czem. Rzadko z 2. p. 2) spólnie
żyjący.

συντοχῶνω, spotkać się, zdarzyć się, zająć, a z
2 p., dostąpić. Zwykle z 3. p., popaść w co, spot-
kać kogo, nawiedzić; ὁ συντοχῶν, pierwszy lepszy;
τὸ συντοχῶν, to, co właśnie się zdarzyło, podły,
zły, pospolity.

συντομβωροχέω, wspólnie wykopywać (wylamy-
wać) groby, aby je okradać.

συντορνεύω, wspólnie być tyranem.

συντορνανοκτονέω, razem zabić tyrana.

συντόρνανος, ὁ, ἡ, spólnytyran, biorąca udział w sa-
modorastwie.

συντορώω, własn. zszrzyć, t. j. pomieszać.

συντοχία, ἡ, ión. συντοχίη, spotkanie, zdarzenie,
wypadek; κατά συντοχίην, przypadkowo. Tudzież,
pomysłny wypadek; przygoda.

συντοχικός, 3. przypadkowy.

συντοβρίζω, spólnie haniebnie z kim obejść się.

συντοδέω, nabajać razem.

συντομνασιώω, razem śpiewać pieśń ślubną.

συντοπακούω, razem słuchać.

συντοπύρω, razem być, istnieć.

συντοπατέω, wspólnie być konsulem.

συντοπερβάλλω, razem przeprawić; w przrch. cz.,
razem przejść, τινί τι, z kim przez co.

συντοπηρετώω, razem usłużyć, pomódz.

συντοποθάλλω, razem poddać.

συντοποδείκνυμι, — *δεικνύω*, razem wskazać.

συντοποδύομαι, razem podjąć.

συντοποκρίνομαι, razem udawać l. przybrać minę.
συντοποπέω, razem przez co rozumieć; odgadnąć,
domniemywać się.

συντοποπτέω, razem podejrzycwać.

συντοποτιθέμαι, razem przyjąć l. przypuścić; pod-
dać, τινί τι.

συντοπουργέω, być wspólnie pomocnym.

συντοποφύομαι, rosnać wspólnie pod l. po czem.

συντοποχωρέω, razem cofnąć się, ustąpić

συνοφείνω, zetkać, utkać, przew. dolewać, ukuć,
τί, tudzież; zmiesić.

συνόφανσις, ἡ, zetkanie, utkanie.

συνόφρεια, ai., placki miodu.

συνοφρή, ἡ, tkauina.

συνοφής, ἔς, zetkany, połączony.

συνοφιστήρι, w Med. razem podjąć, τινί τι

συνοφidia, ἡ, śpiewanie razem, wtór.

συνωδίω, razem mieć bole rüdne; w og., razem
bólui doznawać, τινί, z powodu czego.

συνωδός, 3. zgodny, wtórujący.

συνωθέω, zepchać do kupy, ścisnąć.

συνωμία, ἡ, spojenie łopatek.

συνωμοσία, ἡ, sprzysiężenie.

συνωμοτής, ὁ, sprzysiężony, ἐπί τινι, na co.

συνωμοτος, 2. sprzysiężony; τὸ σ., przywierze.

συνωνόμοι, skupić, nająć, τί.

συνωνομία, ἡ, równość imienia.

συνώνομος, 2. równomienny.

συνωριαστής, ὁ, jadący na dwuprzężnym wozie

συνωρίζω, sprządać. Med. połączyć, τί τινι.

συνωρικεόμοι, jechać na dwuprzężnym wozie.

συνωρίς, ἴδος, ἡ, att. ξυνωρίς, uprząż dwukonna,
para; pęta.

σύνωσις, ἡ, zepchnięcie, ścisnięcie.

συνωφέλω, razem pomódz l. być pożytecznym.

συνωχάδων, przysł. poet. zam. συνωχῶδων, trwałe,
ciagle; niebawem.

συνωρβίον, τὸ, chlew; gromada świni.

συνωρβός, ὁ, pasający, pastuch świni.

σύνωρη, przysł. włóczęg, ciągnąc, natarczywie.

σύνωρημα, τὸ, gwizd, ton piszczałki.

συνωρμός, ὁ, gwizd, wygwizdanie, syk, skrzypicie-
nie, work, dzwonięcie l. szum w uszach.

σύνωρηξ, ἡ, cewka, 1) piszczałka, flet, a)
fujarka, flet pasterski. Tudzież: munsztuk fletu. b)
schowanie (oszczepów), zw. δουροδοχή. c) buksa
(u koła). d) żyła krwionośna, żyła niebijająca, θερ-
μαί. e) rozpadlina, jama, mina. f) galeria cz.
krążanek między dwoma budynekami.

συνρίζω, dor. συνρίδω, att. σφρίττω, fut. σφρίξω,
Att. σφρίξομαι, gwizdać, sykać.

συνρίζω, postępować, mówić jak Syryjczyk.

Συριγγηνής, ἔς, z Syrii zrodzony.

συνριτής, dor. i **συνριτής, ὁ**, grający na flecie
l. na fujarce.

συνριμός, ὁ, p. σφριμός.

Συρισιτι, przysł. po syryjsku.

σφονα, τὸ, rucho, suknia z ogonem. 2) śmieci,
plewy.

σφοναία, ἡ, ión. σφοναίη, przeczyszczająca ro-
ślina, u Egipcyan sok rzodkwi z wodą słoną.

σφοναίξω, wzięść na przeczyszczenie.

σφονός, ὁ, 1) pęd, powiew. 2) pelzanie.

σφονοδουρητός, razem z kim przewinić l. po-
pelić zbrodnią, τινί.

σφονοραξίς i σφονορήξίς, ἡ, starcie.

σφονοράτω, zeszyć, w og., złożyć; matactwa robić,
τά στόματα, zapchać, zatkać gębę komu.

σφονοράσω, att. — *άττω*, = σφονορήσω i σφονορήγω-
μι, zetrzeć się, zmierzyć się, τινί.

σφονορέω, skłonić się; τινί ἐπί τι.

σφονορέωσις, ἡ, spływ, spływanie.

σφονρέω, spływać, εἰς τι, przem. o ludziach.

σφονορήγωμι, rozderzeć, zlamać, rozsądzić, zdruz-
gotać; przem. *κακοῖσι*, zlamac; εἰς ἐν, zdruzgotac.
Biern. i perf. act., pęknać, wybuchnąć, πόλεμος,
wszczać się; tudzież: zetrzeć się; o rzekach: z szu-
nem spływać.

σπρρ.ζομαι, razem się zakozielić
σπρρ.πιτω, rzucić.
σπρρ.ροια, ή, = σπρρ.ροιας. T. s. σπρρ.ροιας.
σπρρ.ροος, οον, spływający. Rzecz., spływ.
σπρρ.τός, 3. ciagniony, włócony; szlamowany.
σπρρ.φαξ, ακος, ό, i **σπρρ.φρ.τός, ό**, zwiane, śmiecie, pył, plugawstwo; plewy; o ludziach: zbiegowisko, motłoch; podły człowiek.
σπρρ.φρ.τώδης, ες, bez ładu zrzucony; przen., gminny, motłochowy.
σπρω, 1) ciągnąć, wlec, porwać, unieść. 2) z sobą prowadzić, płókać, wypłókać.
σρς, ό, ή, gen. σρως, wieprz, świnia, **αρρ.ος**, dzik.
σρρ.όδάννυμι, razem, zupełnie rozproszyć.
σρρ.κέπτομαι, razem rozważać.
σρρ.κευάζω, złożyć; szczeg. przygotować do wyjazdu; w ogóln., przygotować, przysposobić, **τί**, zarządzić, sporządzić. Med. toboły swoje złożyć, zabierać się do marszu, ztąd **σρρ.κευασαμένος**, przygotowany do podróży, **τήν πορείαν**, przysposobić się do, znieść żywność i inne potrzeby na pochodzie; **τά έν τή οικία**, uprzęta. W og., dla siebie zebrać, zyskać, zabrać, usunąć; jak f. czynny, chytro uknuć, przygotować.
σρρ.κευασία, ή, przygotowanie, uzbrojenie.
σρρ.κευασορέω, razem toboły dzwigać.
σρρ.κευασορ.ομαι, razem knuć matacwa.
σρρ.κηράω l. **σρρ.κηρέω**, razem żyć w namiocie; jadać z kim razem.
σρρ.κηρή.τρια, ή, spółstołownica.
σρρ.κηρία, ή, pozycie wspólne w namiocie; jądanie wspólne.
σρρ.κήμιον, τό, p. σρρ.κήμιον.
σρρ.κήνος, 2. mieszkający razem w namiocie; razem jedzący.
σρρ.κήνω, p. σρρ.κηνώ.
σρρ.κήνω, całkiem zaćmić, zakryć, **τί**.
σρρ.κήνω, 2. całkiem zaciemiony, zakryty; **τό σ**, cien.
σρρ.κοπέω, i **σρρ.κοπέομαι**, razem oglądać.
σρρ.κοτάζω, 1) zaciemnić. 2) nprzech., ściemnić się.
σρρ.κοθρωπάξω, razem być ponurym, smutnym.
σρρ.κοπασος, 2. ściągnięty, dający się ściągnąć.
σρρ.πάω, ściągnąć; zeszyć, **τί**.
σρρ.περάω, zwinąć, ścisnąć, **φάλαγγα**, w głąb ustawić. Med. ściągając się.
σρρ.περιω, razem posiadać; rozsiać.
σρρ.πένω, razem wylać libacyą.
σρρ.πέυδω, razem przyspieszyć, **τινί τι**, gorliwie kogo popierać.
σρρ.πλαγγεΐω, razem z innymi jeść wewnątrzności bydłęcia ofiarnego.
σρρ.πινυδω = σρρ.πένω, p. σρρ.πένω.
σρρ.πουδάξω, razem gorliwie chodzić koło czego l. kłuzać się, **περί τινος**. 2) gorliwie popierać, życzyliwym być, **τινί τι**.
σρρ.σαινω, biern. razem czem raczyć się.
σρρ.σαίτω, zapchać, zapelnić.
σρρ.σαιω, razem wstrząsnąć, poruszyć.
σρρ.σημαίνομαι, razem podpisać.
σρρ.σί.πω, razem obrócić w zgulinę, strawić.
σρρ.σί.τέω, razem jeść, **τινί, z kim**.
σρρ.σί.τοις i σρρ.σί.τα, **ή**, jądanie wspólne.
σρρ.σί.τιν, τό, zw. w l. mng. **τά σρρ.σί.τα**, spólna biesiada, uczta, u Spartan. 2) miejsce spólnego ucztowania, spólna sala jadalna.
σρρ.σί.τιτος, ό, ή, spólnie jedzący, spółstołownik.
σρρ.σσοκοφαντέω, spólnie z kim knuć co
σρρ.σώζω, razem ccaić l. zachować

σρρ.σωματοποιέω, razem wcielić.
σρρ.σωμος, 2. w jednym ciecie złączony.
σρρ.σωφρονέω, razem być roztropnym l. działać roztropnie.
σρρ.στά.δην i **σρρ.σταδόν**, przysl. razem, tuż przy sobie, wręcz, **cominus**.
σρρ.στάς, άδος, ή, (tuż przy sobie) stojący.
σρρ.στασιάζω, razem powstać, należeć do stronnictwa jednego.
σρρ.στασιαστής, ό, spolem buntujący się.
σρρ.στασις, ή, 1) zestawienie. 2) złożenie, urządzenie, ułożenie, n. p. twarzy l. planu; tudzież: przedstawienie, polecenie. 3) zejście, zgromadzenie, połączenie; powstanie, bunt; starcie (wiel.); wzburzenie, trwoga, wzruszenie. 4) istnienie, siła; snosność, stan; ustawa; zgoda przywrócona (po buncie).
σρρ.στασιώτης, ό, razem buntujący się, należący do jednego stronnictwa.
σρρ.στε.ζέω, razem po-na-kryć.
σρρ.στέλλω, 1) ściągnać, zwinąć, **ιστια**, skrócić, zmniejszyć; szczeg., twarz zmarszczyć. 2) odpędzić, wstyzymać. 3) przen. upokorzyć, poniżyć. Biern., stracić odwagę; zatwożyć się.
σρρ.στενάζω, razem jęczeć l. szlochać.
σρρ.στενοχωρέω, razem ścisnąć, uciskać.
σρρ.στεφανόω, Med. uwięzić się z kim.
σρρ.στηρια, τό, całość złożona, armada, trzoda, zgromadzenie. Szczeg. a) oddział żołnierzy, ustawienie, szyk. b) skład, ustawa, ciało. c) system, układ.
σρρ.στοιζέω, stać w jednej linii, szeregu.
σρρ.στοιζία, ή, zestawianie w jednym szeregu, porządek, szyk; pokrewieństwo, odpowiadanie sobie.
σρρ.στοιχος, 2. stojący w jednym szeregu, do jednego oddziału należący; jednego rodzaju.
σρρ.στολή, ή, ściągnięcie, skrócenie, zmniejszenie; oszczędność.
σρρ.στολίξω, razem ubrać, odziać.
σρρ.στομος, 2. z pyskiem spiczastym zakończonym.
σρρ.στομος, 1) ścięśnić otwór. 2) biern. wpływać.
σρρ.στρατεία, ή, spólna wyprawa, służba wojskowa.
σρρ.στρατιώ.ω l. Med., razem wyprawę z obić, służbę w wojsku, **τινί**.
σρρ.στρατηγέω, razem być wodzem l. dowodzić.
σρρ.στράτηγος, ό, spółdowódzca.
σρρ.στρατιώτης, ό, spółdżołnierz, towarzyszy broni.
σρρ.στρατοπεδεύομαι, dep. med. razem rozbić oboz l. stanąć w obozie.
σρρ.στρεμμα, τό, skręcone. 2) zgromadzenie, rota, tłum.
σρρ.στρεμμάτιον, τό, wir, skręt (wody).
σρρ.στρέφω, skręcić, ścisnąć, zmieść; w og., zgromadzić, zebrać, złączyć; biern. ścisnąć się, zgruchnąć się, skupić się, zbiedz się; **τόν έπικον**, spiąć, zewrzeć ostrogami; **λέξιν**, zaakraglic, ścisnąć.
σρρ.στροφή, ή, skręcenie, ściśnięcie; zbieranie, złączenie. Szczeg. tłum, kupa, ścisk, rzesza, oddział wojska; **άνέμου**, wiatr wirowy, **όδάτων**, skręt, wir.
σρρ.στροφία, ή, obrotność, chytrność.
σρρ.σφάζω, razem zabić l. ofiarować.
σρρ.σφαριζέω, razem grać w piłkę.
σρρ.σφαιριστής, ό, grający wespół w piłkę.
σρρ.σχηματίξω, razem podług czego kształcić się. **τι πρός τι**. Med. — się stósować.
σρρ.σχολάζω, razem w czasie na co, **τινί**, być spólnie uczniem czym.
σρρ.σχολαστής, ό, spółuczni.
σρρ.σφαρ, τό, skóra zmarszczona; kozuch = **γρᾶς**.
σρρ.σφριός, ό, i **σρρ.σφρός, ό**, chlew, **σρρ.σφόνδη**, do chlewu.

σφοδρός, ó, jak **δφοδρός**, świniarek.

συχνάκις, przysł. często.

συχνός, 3. 1) o czasie, trwałe, nieprzerwany. 2) zw., częsty, obfity, λόγος, nieprzerwana mowa; ludny. Przysł. συχνῶς i συχνῶ = πολλῶ, i συχνόν, nieprzerwanie.

σφαγείον, τό, 1) czara, w którą chwymano krew ofiarnego bydłęcia. 2) ofiarne bydlę.

σφαγέως, έως, ó, zabójca, rzeźnik. 2) nóż l. miecz ofiarniczy.

σφαγή, ή, zabijanie, mordowanie, ofiarowanie, śmierć ofiarna, mord; krew ofiarna. 2) grdyka, krtani.

σφαγιαζώ i Med. zabijać ofiary, ofiarować.

σφαγιασμός, ó, zabijanie, ofiarowanie.

σφαγίον, τό, zw. w l. mg. τὰ σφαγία, bydlę ofiarne, ofiara.

σφαγίος, 3. zabijający, mordujący.

σφαγίς, ίδος, ή, nóż ofiarniczy.

σφαγίτης, ó, i σφαγίτης, ή, φλέψ, żyła u krtani.

σφαδάξω, drgać, podrygać, miotać się; gwałtownie pożądać, επί τι.

σφαδαίνω, p. σφεδαίνω.

σφαδασμός, ó, drganie, podryganie, mlotanie się; niechęć, niecierpliwość.

σφαξέω, att. σφαττώ, fut. σφαξέω, aor. έσφαχθην, att. έσφαγγν, zabić, zarznąć; ofiarować, ścinać kark (mieczeniem), σφ. αίμα, przy ofiarowaniu krew przelać.

σφαίρα, ή, kula, krągłe ciało; piłka; kula ziemiska, glob; żelazna kula zapasników.

σφαιροδόν, przysł. na wzór kuli l. piłki.

σφαιρίζω, grać w piłkę.

σφαιρικός, 3. okrągły, 2) globusowy.

σφαιρίον, τό, zdrobn. σφάρα.

σφαιρισίς, ή, granie w piłkę.

σφαιριστρα, ή, dom l. plac do gry w piłkę.

σφαιροειδής, ές, kulisty, okrągły.

σφαιρομαχέω, grać w piłkę. 2) kulą żelazną zapasników walczyć.

σφαιροποιέω, zaokrąglic, kule zrobić, koło zatoczyć.

σφαιρώ, 1) zaokrąglic, biern. być okrągłym. 2) w galkę zaopatrzyc.

σφαιρώμα, τό, w l. mg. okrągłe gwichty czyli wagi na szalach.

σφαιρωτός, 3. zaokrąglony, w galki zaopatrzony.

σφακελίξω, zw. u Att. Med. mieć zapalenie, mieć piekielny ogień, raka, gnić.

σφακέλος, ó, piekielny ogień, gangrena, rak; gwałtowny ból l. nawalnica.

σφάκος, ó, szalwia żółta.

σφακτός, 3. zamordowany.

σφαλερός, 3. słizki, pochybny, przen. zwodniczy, niebezpieczny; upadający, chwiejny; niepewny.

σφάλλω, aor. σφήλας, perf. έσφαλκέναι, przywieść do upadku, powalić; szczeg. zabić, ubić. W og., pogrzążyć w nieszczęściu, unieszczęśliwić, a biern., mieć nieszczęście, trafić, na nieszczęście być obranym z czego, stosów, co, doznać porażki, szkody, szwanku. 2) w obłąd wprowadzić, uwieść, zwodzić. Biern. omylić się, pobłądzić, uchybić, εν τινι, w czem.

σφάλμα, τό, upadek, uchybienie; ztąd a) szkoda, nieszczęście, porażka, klęska. b) pomyłka, błąd, przewinienie.

σφαλμάω = σφάλλωμαι.

σφραγιέω = σφραγιέω, 1) w Med. trzeszczeć, szumieć, syczeć. 2) jak σπαργώω, być pełnym, obfitować, nadętym być, nabrznieć

σφραγιζώ, z szumem wzruszyć.

σφάττω, p. σφάζω.

σφέ, ion. i poet. acc. pl. m. i ž. do σφεις, ich, je. Tudzież acc. dual. i rzadziej sing.

σφεδαίνω, 3. gorliwy, gwałtowny, namiętny.

σφεις, σφέα, eol. też σφέε, zaim. osob. 3 os., oni, gen. σφέων, σφών, σφέτων, dat. σφέα, ion. i poet. σφέ i σφίν, σφ, eol. i dor. φιν i φιν, acc. σφέας, σφάς, σφείας, eol. i dor. też φε. Rzadko σφιν stoi zam. ó. O σφέ, p. wyżej. Niekiedy za 2 osob., a nawet za 1-szą.

σφέλας, τέ, stolik, podnózek, ławeczka.

σφενδαίνω, 3. wiązowy, klonowy; twardy.

σφενδαμνος, ή, wiąz, klon, jawor.

σφενδικίζω, p. σφενδονίζω,

σφενδονάω, ion. σφενδονέω, 1) rzucać, z procy. 2) jak procę miotać, rozbijając.

σφενδόνη, ή, 1) proca. a) przypaska. b) czołko. 2) zagłębienie w pierścionku, w którym kamień siedzi, łoże, osada.

σφενδονήσις, ή, rzucanie z procy.

σφενδονήτης, ó, procarz, procnik.

σφενδονήτικος, 3. procarski, ή σφ., procarstwo.

σφέε, p. σφείε.

σφετερίζω i Med., przywłaszczyc co sobie, użyć jak swego; nabyć kupnem, tć.

σφετερισμός, ó, przywłaszczenie.

σφετεριστής, ó, przywłaszczający sobie.

σφετερος, 3. 1) zaim. dzierżaw. 3 os. l. mg., ich, ich własny. 2) 3 os l. poj., jego. 3) niewyżkle 2 osob., wasz, i pierwszej, mój = έμός l. drugiej = σός, a najrzadziej = ήμέτερος.

σφηκία, ή, gniazdo os.

σφηκίον, τό, komora os.

σφηκίσκος, ó, śpiezasty pal, rożeń.

σφηκός, ścisnąć, ścisnąć, zeszurować; ogarnać, tnić, czem spiąć.

σφηκώδης, ες, jak osa, na kształt osy.

σφηκωμα, τό, szyszak (właśc. miejsce, gdzie kita szyszaka przyjęta).

σφηκόν, ώνος, ó, gniazdo os.

σφήν, σφηνός, ó, klin, narzędzie tortury.

σφηνοκέφαλος, 2. śpiezastogłowy.

σφηνοπάγων, ώνος, ó, śpiezastobrody.

σφηνώω, zaklinić, klinami zbić; zatarasować; ka-sφήξ, σφηνός, ó, osa. *tespa*. [tować.

σφει, σφιν, p. σφείε.

σφηγίον, τό, taśma, wstęga, naramiennik.

σφίγηω, zeszurować, związać, dławić, ścisnąć; w og.; ścisnąć, zamknąć.

σφογγία, ή, = σπογγία.

σφοδρά, przysł. gwałtownie, namiętnie; σφ. γε, w odpowiedziach, *tak, tak!*

σφοδρός, 3. natarczywy, zapędny, gwałtowny, namiętny.

σφοδρότης, ή, gwałtowność, porywczokość, przed-kosć, gorączka, zapędliwość.

σφοδρόν, rozgorączkować; biern. być zapędnym; tνι, dufać w co.

σφονδύλη, ή, att. zam. σπονδύλη, robak podgry-zający korzenie a wydający won nieprzyjemna, gdy ścigany.

σφονδύλιος i σφονδύλιος, ó, att. zam. ion. σπόν-δυλος, 1) pacierzowa kość, pacierz, kregi. 2) wartaczka, paciorek.

σφός = έός, t. c. σφέτερος, swój, ich.

σφραγιδίων, τό, zdrobn. σφραγίς.

σφραγιδίωνχορηγομήτης, ó, ludzkie, którzy palce aż do paznogi pierścieniami z dobią.

σφραγίζω, ión. σφραγίζω, o-za-pieczetować: namaczyć, nacechować.

Σφραγίς, ίδος, ή, ión. σφραγίς, pieczęć; odciśnięcie; pieczęć; pieczęć, sygnet, pierścionek z pieczętką, kamień rżnięty. 2) opieczętowane, marka. Pratosenes tak zwal części powierzchni ziemi.

σφράγισμα, τό, wyciśnięta pieczęć.

σφραγιστής, ό, pieczętarka; pieczęć.

σφραγισάω, nabrzumiewać, pukać się, rozsiadać się; być peląym życia, pęcznieć; przen. być lubie żnym, gwałtownie pożądać; ciecąc się.

σφραγματώδης, ες, z gwałtownem biciem tętna l. z gwałtownem wzburzeniem krwi połączonej.

σφουγμός, ό, gwałtowne bicie tętna, wzburzenie krwi, bicie serca; gwałtowna namiętność.

σφύζω, wzburzyć się, bić gwałtownie, τὰ σφύζοντα, tętna, tętna żyła.

σφύξις, ή, = σφουγμός.

σφύρα, ή, 1) młot. 2) motyka, tępica, kilof.

σφύρανα, ή, ryba młotek.

σφυράς, άδος, ή, att. zam. σφυράς, bobki owcze. kozie.

σφυρήλιος, ό, 3. młotem bity l. kuty; przen. mocny, trwały; zwięzły, treściwy.

σφυρόν, τό, 1) kostka (u nogi); tudzież: pięta; noga. 2) przen. stopa, podszwa, góry.

σφυροπηριστήρα, ή, piety ogniem palący, o σφύδα = σφύζω. [pedogrze.

σφώ, t. c. σφώϊ.

σφώς, σφωίν, l. podw. m. i ż. zaimk. os. 3, wy oba, was obu (Nom. też σφώ, 2. i 3. σφών.)

σφώπτερος, 3. zaim. dzierz. 1) 2) os. wasz obu. 2) 3) os. ich obu, im obydwom właściwy.

σφαδών, όνος, ή, poczwarka pszczoł; węża, dzieńnia, diwianka.

σγάζω, przech. żgać, klóć, przekłóć, φάσσα, krew puszc. 2) opuścić, τήν οδράν, ogon. 3) wstrzymać, powściągnąć, τί. Med. też, zaniechać, zaprzestać. 4) nprzech. stać otworem, rozsiadać się; zwolna przestać.

σχαλίς, ίδος, ή, drabina; widły; dwuzębna motyka.

σχαστρία, ή, lina, sznur, postronek.

σχάω, impf. έχων, p. σχάζω.

σχέδον, przysł. zwolna, z rozwagą.

σχεδία, ή, ión. σχεδία, statek, pływ, tratwa, prom; most lżywowy, na pontonach, na prędcie rzucony.

σχεδιάζω, 1) na prędcie, dorywczo co robić, powierzchniownie czynić, niedbale robić. 2) nprzech. być niedbałym.

σχεδιασμός, ό, dorywcz. prędkie czynienie, pisanie bez przygotowania; nierozwaga.

σχεδίων, ep. przysł., z blizka, wręcz.

σχεδίους, 3 i 2. blizki, βέλη, sposobne do walki z blizka; niebawem.

σχεδούθεν, przysł. z blizka.

σχεδόν, przysł. 1) blisko, w pobliżu, z 2. i 3. p. tudzież: o pokrewieństwie. 2) prawie, blisko, około, σχ. πάντας, prawie wszyscy; σχεδόν τι ταύτα, właśnie to.

σχεθώ, pob. f. do έχω, aor. έχεθον, inf. σχεθέειν, trzymać, dzierżyć, άπίδασι párouθεν, przyed sobą, miec, zatrzymać, ώόν, wytrwać w niem; powściągnąć, usunąć, oddalić.

σχαλίς, ίδος, ή, att. zam. σκαλίς, udziec, udo.

σχερός, ό, staly ład, brzeg; έν σχερῶ, nieprzerwanie.

σχέσις, ή, postawa, stan; własność, przymiot, konstytucya. 2) wstrzymanie.

σχετήριον, τό, to, co powstrzymuje, oddala.

σχετικός, 3. wstrzymujący, τινός.

σχετικιάζω, skarżyć się, narzekać, oburzać się.

σχετλιασμός, ό, skarga, jęczenie, niechęć.

σχετλιος, 3 i 2. wytrzymały, silny, przedsiębiorczy; okrutny, zgubny; o bogach i ludziach mocnych; nieuznany, niepożyty, bezbożny, σχετλια έργα, zbrodnicze, okrutne czyny. U Attyków zwykle: nieszczęśliwy.

σχήμα, τό, 1) postawa, stan, mina, postać; postawa wojska, szyk. b) zewnętrzne, ukladność, skład, układ, przyzwyczajenie; dumna postawa, duma, wystawność, pycha. Ztąd, pozór, pretekst; a o rzeczach, stan, κόλασος, u zwierząt: rząd, szory, narządzia. W og. zarys, rys, szkic.

σχηματίζω, nadać kształt, postać, postawę; kształtować; ozdobić; miny stroić, brać się, poczynać sobie. Med. nadać sobie postawę, duchów nabrać, pysznić się, puszyć się, przybrać pozór, udawać, z inf.

σχημάτιον, zdrobn. w l. mng. tańce, pąsy.

σχηματίσις, ή, i **σχηματισμός, ό**, postać, postawa, mina; buta, pycha; udawanie.

σχηματοποιέω, nadać kształt. Med. przybrać postawę.

σχίζα, ή, ión. χιζή, drzewo łupane, drwa, polano, szczapa.

σχίζοποδια, ή, rozdwojenie kopyt.

σχίζόπους, ό, ή, z raciami, racicznymi.

σχίζόπτερος, 2. z rozdwojenymi skrzydłami.

σχίζω, łupać, rozłupać, rozszczeпаć, rozdrzeć, rozpruć; w og., rozdzielić, dzielić, podzielić, rozłączyć, τί. Biern. dzielić się.

σχιθάλιμος, ό, att. zam. σκινθάλιμος, rozszczepany i zaostroszony kawał drzewa, pal, ostrokól.

σχινοκέφαλος, 2. z wielką podługowatą głową.

σχίνος, ή, 1) lentyszek, drzewo. 2) cebula morska.

σχινοστροφής, ό, żujący mastyksowe drzewo.

σχίσις, ή, rozłupanie, dzielenie.

σχίσμα, τό, rozłupanie. Przen. niezgoda.

σχισμός, ό, rozłupanie, rozsiekanie.

σχιστός, 3. rozłupany, rozszczepany.

σχιονία, ή, otoczenie murem.

σχιονικλος, ό, ptak wodny, może = κίγκλος. T. s. σχιονίων, ό.

σχιονιον, τό, zsitowiny spleciony sznur; powróz, sznur mierniczy.

σχιονίος, 3. rogożowy.

σχιονίς, ίδος, ή, sito z rogoży, powróz.

σχιονιαρός, ό, wymierzenie ziemi sznurem pomiarowym; jnni: gatunek tortury.

σχιονοπλατικός, 3. należący do splatania sitowin lub powrózów.

σχιονος, ό, ή, rogoż, sitowina, sitowie. 2) wszystko, co splecione z sitowia l. rogoży. 2) miara do wymierzania kraju zdobytego między osadników. U Egiptyan miara, 30 l. 60 stadyów długa.

σχιονοστροφος, 2. kręcący powrozy.

σχιονοτενής, ες, prosty, w prostym kierunku; σχιονοτενής ποιήσασθαι, prostą linią pociągnąć.

σχιονοτονία, ή, prosty kierunek; długość.

σχιονούς, óbsca, ów, óegn. z σχιονούεις, rzecz. ó, miejsce sitowiem zarosłe.

σχιονοχάλιμος, 2. uzdźwienie z rogoży mający.

σχολιάζω, 1) miec czas, zyskać na czasie, wczasować, ociągać się, mitrężyć, καθέδρα, próżna, nieobsadzona; z inf. σχ. μένειν, moge pozostać. 2) τινός, από τινος, nie być zajęty czem. 3) τινί, miec czas dla czego l. kogo, poświęcić się, oddać

się. Bez przyp., mieć szkołę, udzielać lekcyje; **α** πρὸς τι, uwagę zwrócić na co.

σχολαίος, 3. niezajęty, spokojny, powolny, leniwy, gnuśny. Str. w. σχολαίτερος, n.w. — ταιός.

σχολαϊότης, **ή**, powolność, gnuśność.

σχολαστήριον, **τό**, pobyt w chwilach niezajętych, miejsce do wypoczynku.

σχολαστής, **ός**, niezyczny.

σχολαστικός, 3. 1) nie zajęty, **τό** σχ., wczas; **σύ**-**λογοι** σχολαστικοί, zgromadzenia gnuśnych ludzi. 2) oddający się nauce.

σχολή, **ή**, 1) wczas, spokój, czas wolny l. niezajęty; **μή** σχολήν τίθει, nie ociągaj się; **οδ** σχ. **αδ**-**τη**, nie ma czasu; **σχ.** **πανάων**, uwolnienie od; **σχολήν** **ἀγειν** **ἀπό** **τινος** = **σχολάζειν** **ἀπό** **τινος**, szczeg. 2) czas potrzebny do czego; **ἐπὶ** **σχολής**, przy sposobności; z inf. l. **πρὸς** **τι**, czas do czego; czas poświęcony naukom; wczas; tudzież, miejsce wykładów naukowych, wykłady same, **σχολήν** **γράφειν** **αὐτά**, spisać wykłady; szkoła. 3) powolność, miętrega, **σχολή**, powolnie, zwolna; z trudnością, z biedą, ledwie. Po **εἰ** **δὲ** **μή** **σχολή** **γε**, jeszcze daleko mniej.

σχόλιον, **τό**, scholia, objaśnienie.

σώζω, fut. σώσω, pf. pass. σέσωμαι i σεσωμαι, aor. ἐσώθη, ocalić, wybawić, zachować, **ἀπό** **τινος**, od czego, ratować, **ἔς** **τι**, uprowadzić ratując; przestrzegać, zachować, **νόμος** i t. p. **τὸν** **βίον**, **φάνην**, tudzież, dojść szczęśliwie dokąd l. calo. Biern. być ocalonym, ocalić, wrócić szczęśliwie, ratować się, **ἔς** **τι**, dokąd. Med. zachować sobie oc, ocalić co sobie, **τί**.

σωκέω, mieć siłę, móżd.

σώκος, **ός**, silny, potężny.

Σωκρατέω, naśladować Sokratesa.

Σωκρατίδιον, **τό**, zdrobn. Sokratesek.

Σωκρατικός, 3. sokratesowy.

σωλήν, **ήνος**, **ός**, rynna, kanal. 2) jakiś plaz skorpupasty.

σῶμα, **τό**, ciało, u Homera, trup, ciało martwe. kiedy **δέμας**, żywe ciało; człowiek, szczeg. niewolnicy; życie, krew, **τὰ** **ἐσώτων** **σώματα** **προέσθαι**, krew swoją przelać, gardło dać. Tudż. pojedynczy członek, członek rodny. W ogóle: całość, spólność, ciało.

σωμαλιπέτω, namięścić, ćwiczyć ciało.

σωμασκέω, ćwiczyć ciało, **τὸν** **πόλεμον**, przygotować się do wojny.

σωμασκία, **ή**, ćwiczenie ciała, w zapasnictwie.

σωματεμπορέω, handlować niewolnikami.

σωματικός, 3. cieleśny, fizyczny.

σωμάτιον, **τό**, zdrobn. ciała; cielsko. 2) odzienie aktora.

σωματοειδής, **ἔς**, 1) podobny do ciała, na wzór ciała, ścisły. 2) tworzący całość, system, **ἱστορία**, zupełna, nieprzerwana.

σωματοποιέω, ciału sił dodać, ćwiczyć l. żywić je; w og. wzmocnić, powiększyć.

σωματοτροφείον, **τό**, miejsce, gdzie żywią niewolników.

σωματοφθορέω, p. **δωματοφθορέω**.

σωματοφύλακία, **ή**, zasłona ciała, straż przyboczna.

σωματοφύλακιον, **τό**, grób.

σωματοφύλαξ, **ακος**, **ός**, straż przyboczna.

σωματόω, wcielić, ciałem zrobić, zgęścić, ścisłym uczynić.

σῶσις, p. **σῶς** i **σῶος**.

σωπάω, dor. = **σιωπάω**.

σωρεία, **ή**, nagromadzenie.

σωρείτης, **ός**, nagromadzony; wniosek fałszywy w dyalektyce, niby wniosek kupkowy.

σωρέωω, nagromadzić; przepelnnić.

σωρηθόν, przysł. kupami, gromadnie.

σωρός, **ός**, kupa, stós, zapas, obfitość.

σῶσις, **ός**, rzadz. **ή**, **σῶσις**, **τό**, przym. ulomny **σῶσις**, **σῶσις**, **σῶσις**, używ. tylko w l. p.; N. pl. podobn. **σῶσις**. Z form pohomerowych przym. **σῶσις**, atycy lepsi tylko używali i p. l. mg. **σῶσις** i **σῶσις**, Lucyan, **σῶσις**, a ion. **σῶσις** też tylko w l. p. był używany; cały, zdrow, nietknięty, cały; a przen., bezpieczny, pewny.

σωσίοποις, **ός**, **ή**, ratujący l. ocalający kraj, miasto.

σωστικός, 3. zbawczy, **τινός**.

σῶστρον, **τό**, zapłata za wybawienie l. ocalenie życia, zdrowia; honorarium lekarskie; ofiara dziękczynna za wybawienie z niebezpieczeństwa, za odzyskanie zbiegłego niewolnika.

σῶστρα, **ή**, zbawczyni, zachowawczyni.

σωτήρ, **ήρος**, **ός**, 5 p. **σῶτερ**, zbawca, zachowawca, wybawiciel, oswobodziciel, uszczęśliwiający, darczający; opiekun; bóg. Często **Ζεὺς** tak zwany, któremu przy biesiadach trzeci kubek wina ofiarowano.

σωτήρια, **ή**, ratunek, zachowanie, oswobodzenie, ocalenie; strzeżenie, więzienie; **εἰς**, szczęśliwy powrót dokąd.

σωτήριος, 3. ratujący, zachowujący, uwalniający, zbawczy; **τό** **ς**, ratunek, ocalenie, zławienie; **τὰ** **σωτήρια** sc. **ἐσθῶ**, dziękczynna ofiara za wybawienie l. ocalenie. Przysł. **σωτήριος**.

σωφρονέω, poet. **σσοφρονέω**, mieć zdrowe zmysły, być przy zdrowych zmysłach, mieć rozum, być roztropnym, wstrzemięźliwym, umiarkowanym; tudzież: być posłusznym, wytrwać w posłuszeństwie.

σωφρόνημα, **τό**, wstrzemięźliwość, powściągliwość.

σωφρονητικός, 3. i **σωφρονικός**, 3. rozważny, roztropny, umiarkowany, wstrzemięźliwy, powściągliwy.

σωφρονίζω, nauczyć roztropności, mądrości, poprawić; **πρὸς** **τι**, karać, chłostać, kielznać, **τινά**.

σωφρόνισμα, **τό**, przestrzeżenie, kara, kaźń, nauka.

σωφροσύνη, **ή**, ukaranie, poprawa.

σωφρονιστήρ, **ός** i **σωφρονιστής**, **ός**, który uczy rozumu innych, ich karze, karciciel. 2) w Atenach, dozorca w gimnazyach.

σωφρονιστήριον, **τό**, dom poprawy i kary.

σωφρονιστικός, 3. roztropnym czyniący, poprawiający, karcący.

σωφρονιστός, **ή**, ion. p. **σωφρόνισμα**.

σωφροσύνη, **ή**, poet. = **σωφροσύνη**, roztropność, rozwaga, mądrość, rozum; umiarkowanie, wstrzemięźliwość, czystość, skromność, **σωφροσύνην** **μηχανάζομαι** **τινι**, okielznać namiętności.

σώφρων, **ον**, poet. **σῶφρων**, zdrowych zmysłów, rozumny, trzeźwy, roztropny; szczeg. umiarkowany, wstrzemięźliwy, wolny od namiętności.

σῶω, ep. zam. **σῶω**, **σῶω**, imiesł. **σῶωντες**, impf. częstotl. **σῶσκον**.

T.

τ, τ, ταῦ, nieodm. 19-ta głoska greckiego alfabetu. Jako znak liczbowy τ = 300, α τ = 300000. τ' = τε i τοι.

ταρεία, ἡ, naczelnie dowództwo (w Tesalii).

ταρσεύω, panować, dowodzić. Med. mianować dowódcą.

ταρσεύω, być panem, dowódcą.

ταρή, ἡ, porządkowanie, panowanie, władza, dowództwo; szyk bojowy.

ταρηνάριον, τό, zdrobn. ἀτταρήν.

ταρηνον, τό, patelnia, tygiel, rynka.

τάγμα, τό, uporządkowane, a) urządzenie, nakaz, rozkaz. b) oddział wojska, legion.

ταγματικός, 3. legionowy.

ταχός, ό, porządkujący, dowódzca, wódz.

ταχοῦχος, ό, możnowładca, dowódzca.

τανία, ἡ, węzeł, pas, wstęga, wstążka, przewiązka. Przen. hak morski, wal piaszczysty.

τανιόπωλις, ἡ, sprzedawająca wstążki.

τανιόω i Med. wstążka, przepaską ozdobić.

τακερός, 3. stopiony, czuły, tęskny, miłosny.

τάκιστα, mówi Scyta u Arystof. zam. τάχιστα.

τακτικός, 3. sposobny do porządkowania; ἡ τ. sc. τέχνη, sztuka sprawienia wojska, taktyka, a τὰ τ., pismo o taktyce.

τακτός, 3. uporządkowany, ustanowiony, oznaczony, nakazany.

τάκω, dor. zam. τήκω.

ταλαεργός, 2. znoszący pracę, wytrwały.

ταλαίπωρός, 1 usilnie pracować, doznacć biedy. 2) przch. zużyć, dręczyć, ucisnąć, τινά, a σώμα ταλαίπωρόμενον, wycieńczone ciało. ατ.

ταλαιπώρια, ἡ, ion. ταλαιπώρη, móżól, trud, usilność, żność; bieda, nieszczęście, niedola.

ταλαιπώρος, 2. trudzący, znojący; znojny; nieszczęsny, biedny, niebogó, uznojony. Przysł. -- πώρος, z biedą, z trudem.

ταλαιφρων, ον, = ταλασίφρων.

ταλαχρόδιος, 2. cierpliwy, wytrwały.

ταλαντεύω, 1) ważyć, bujać, luścić; biern. chwiać się. 2) ważyć, odważyć.

ταλανταίος, 3. ciężkości l. wartości talentu, mający talent majątku.

τάλαντον, τό, 1) waga, w l. mng. szale, u wagi. b) to, co odważono, a) waga pewna, o złości, talent; waga kupiecka. c) suma pieniędzy, pierwotnie do wagi zastosowana zawierała 60 min.

ταλαντοῦχος, ό, trzymający wagę, wymierzający.

ταλαντώω, ważyć, biern. chwiać się.

ταλαός = κλήμων.

ταλαπείριος, 2. ten, co wiele prób odbył, doświadczony; zwł. ten, co wiele odbył podróży.

ταλαπενθήζεις, znoszący cierpienia, cierpliwy; **τάλαρος, ό**, kosz. [niebogi.]

τάλας, τάλανα, τάλαν, gen. τάλανος (i τάλαντος), cierpiący, cierpliwy; zuchwały, bezczelny; niebogi, nieborak, ó τάλαν. Stp w. ταλάντερος, ταλάντατος.

ταλαία, ἡ, przedzenie wełny, przedzalnia.

ταλάσιος = ταλάσειος.

ταλασιουργέω, prząść wełnę; w ogóle: prząść.

ταλασιουργία, ἡ, = ταλασία.

ταλασιουργικός, 3. sposobny do przedzenia wełny.

ταλασιουργός, 3. sprzedający wełnę, γονή, przadka.

ταλασίφρων, ον, cierpliwy, wytrwały, nieustraszony.

ταλαόρνος, 3. z tarczą z wołowej skóry wojującym lub stawiający opór tarczom z wołowej skóry. Przysł. -- ον, wytrwale, nieustraszenie.

ταλάφρων, skrótowiec z ταλασίφρων.

τάλις, ἡ, dojrziała dziewczica, oblubienica.

τάλλα, 1. τἄλλα = τὰ ἄλλα, jako przysł., zresztą, pod innym względem.

ταμείον, τό, = ταμείον.

ταμείσιχος, οος, przecinający skórę, raniący.

ταμία, ἡ, ep. i ion. ταμίη, szafarka, gospodyni.

ταμίας, ό, ep. i ion. ταμίης, krajezy, szafarz, gospodarz; urządzający, władarz, władca, τ. γνῶμης, będący z pełną rozumu. szczeg. podskarbi, skarbnik, kasyer; zarządca; kwestor.

ταμεία, ἡ, szafarstwo, rozdawanie i wydawanie; kwestura.

ταμείων, τό, spichlerz, skład, skarbiec.

ταμείωμα, τό, zapas.

ταμειοντικός, 3. oszczędny. 2) w Rzymie *quaestorius*.

ταμείωω i dep. med. ταμείομαι, być gospodarzem; zarządzać, władać; zachować, przechować.

γονάς Ζηρός, zjad być gospodarzem, oszczędnym. Przen. z umiarkowaniem zażywać l. obejmć się;

εἰς ἄβρον, odwlec, zachować. U Rzymian. być kwestorem.

τάμιος, ἡ, dor. zam. ποτία, podpuszka, kwasidło.

τάμιεσθ = τάν μέσθ.

τάνω, ep. i ion. = τέμνω.

τάν l. τάνω, w polącz. ὦ τάν, ὦ τάν, nieodm. u Attyków, o ty, o wy! zwykle: mój przyjacielu!

τάν, att. = τοι ἄν.

τάν, att. = τὰ ἐν.

ταναήκης, ες, z długim ostrzem: spiczasty.

ταναόδειρος, 2. dłuższy.

ταναός, 3. wyciągnięty, długi; wysmukły.

τάναόπους, ποδός, długonogi, wielkie kroki robiący.

τανηληγής, ες, wyciągający, o śmierci.

τανηληγής, ες, sprawiający długą ciemność.

τανταλόω jak ταλαντώω i τανταλώω, chwiać, poruszać; τανταλωθῆς, strącony.

τανόηλωσος, 2. z długim, wyciągniętym językiem.

τανηλώχιν. νος, ό, ἡ, z długim końcem, grotem.

τανόδρομος, 2. daleko biegnący.

τανόεθιρα, ἡ, długowłosa.

τανότης, ες, p. ταναήτης.

τανόηρις, τριχος, ό, ἡ, z długim włosem.

τάνηται = τανόηται, τείνομαι, rozciągnąć się.

τανόπεπλος, 2 z długą szatą zwierzchnią.

τανόπους, ποδός, i, ἡ, = ταναόπους.

τανόπτερος, 2. długoskrzydły, przedko latający.

τανυπτερός, ορος, ό, ἡ, z rozpiętymi, l. rozwartymi l. piętami skrzydłami; przedko lecący.

τανόρριζος, 2. z długimi, dalekosięgającymi korzeniami.

τανόσιπτερος, 2. = τανόπτερος.

τανόσθης, όος, ἡ, napięta.

τανόσφορος, 2. z długimi, cienkimi kostkami, wysmukłonogi.

τανόφλοιος, 2. z długą korą; wysmukły, wysoki; szerokolisci, gętolisci.

τανώω, f. τάνωσω, aor. ἐτάνωσα, ep. τάνωσσα, pf. τετάνωσμαι, aor. ἐτανόσθην, napiąć, naciągnąć, κλόνω, iglicę tkacką naciągnąć i tkać; ἱκάζω, ciągnąć i kierować rżemieniami, lejcami, kierować.

W og. wzdłuż rozszerzyć, położyć, postawić, τραπέζαν, a τινά ἐπὶ γαίῃ, powalić. Przen. wyciążyć,

nateżyć, gwałtownie poruszyć, wzniecić. Biern. wypreżyć się, nabrać tęgości, γυαθμοί, tudzież, rozciągnąć się, rozszerzyć się, powalić się; przen. wysilić się, ἵπποι προτι ἄστω, biedz. cwalem.

ταξιαρχέω, być taksyarchem.

ταξιαρχής i **ταξιαρχος**, ó, pułkownik. W Atenach, dowódca oddziału τάξις, dostawianego przez jednę φυλή.

ταξιόω = τάσσω.

τάξις, ή, porządkowanie, urządzenie. W ogóle: porządek, ład. Szczeg. a) sprawienie wojska w szyk (bojowy). b) naznaczenie, nałożenie. 2) szereg, szyk; oddział żołnierzy; w Atenach: oddział piechoty wysyłany w pole przez jednę φυλή i dowodzony przez taksyarcha. Ogólniej: rzesza. b) miejsce w szeregu l. szyku, posterunek, τὴν τάξιν ἄσπειν, opuścić szeregi. W ogóle: miejsce, stanowisko, stan; ἐν ἐχθροῦ τάξει, w miejscu nieprzyjaciela.

ταπεινός, 3. niski, a) o miejscu, nisko położony, τῶπος, złąd, zły, lichy, λέξις. b) podległy, pokorny, uległy, tchórzliwy, małego ducha, podły; a w dobr. znac., posłuszny; ταπεινά πράττειν, być w nędznem położeniu.

ταπεινότης, ηῖτος, ή, niskość, małość; utrata serca, brak ducha; pokora, skromność.

ταπεινοφροσύνη, ή, zwątpienie, skołatanie na umyśle.

ταπεινόφρων, ον, upadły na duchu, mało wierny, bojaźliwy; pokorny.

ταπεινώω, upokorzyć, zmniejszyć, okroić; przen., odebrać odwagę, skołatać, uszczuplić.

ταπεινώμα, τό, upokorzone; niski stan (gwiazd).

ταπεινώσις, ή, upokorzenie, utrata ducha, tchórzliwość; pokera.

τάπης, ηῖτος, ή, kobierzec, dera, pokrowiec

ταπίς, ιδος, ή, t. c. poprzedz.

ταπρότα, przysł., naprzód.

τάραγμα, τό, niepokój, zamęt.

ταραγμός, ó, niepokojenie, zakłócenie.

ταρακτικός, 3. niepokojący, zakłócający.

τάρακτρον, τό, kopyś, warzachew.

ταράκτωρ, ορος, ó, poet. sprawiający zamęt.

ταραντινίδιον, τό, zdrobn., cienka suknia tarentyńska.

ταραξικάρδος, 2. niepokojący serce.

ταραξιπύστρατος, ó, sprawiający zamęt w konnicy.

εάραξις, ή, = ταραγμός.

ταράσσω, att. — ττω, f. m. ταραξομαι, pf. τέτρηχα, zamieszać, zamącić, zakłócić; πόντον, rozburzyć; splotyć, χθόνα, orać, rozorać; zatrowić, φρένας, złąd jak κωκάν, mieżać, κόλκισα, Szczeg. wojnę, bunt wzniecić, w nieład wprawić. Ep. pf. τέτρηχα, nprzech. być w zamieszaniu, wzburzyć się.

ταραχή, ή, niepokój, zamieszanie, ἀδελφών, rozdwojenie; zakłócenie, wzburzenie; trwoga, strach.

τάραχος, ó, = ταραχή.

ταραχώδης, es, wzburzony, rozszuszony, gniewny; wzniecający trwogę l. popłoch, a ναυμαχία, zamącanie.

ταρβαλέος, 3. przelętkły, bojaźliwy.

ταρβέω, nprzech. przelęknąć się, zatrowić się, zamieszać się, obawiać się, lękać się, pójść w popłoch, τινά, τί, a χρησιμός, szanować, tudzież z μή, z inf.

τάρβος, τό, trwoga, strach, obawa.

ταρβοσύνη, poet. = τάρβος.

ταρβόσυνος, 3. przelętkły, bojaźliwy

ταριχεία, ή, iοιά, ταριχητή, nasolenie, nabalzamowanie.

ταριχευτής, ó, nasalający, balzamujący.

ταριχεύω, martwe ciało zabalzamować. b) mięso l. rybę nasolić, marynować. c) przenosić z troski l. kłopotu wyschnąć.

ταριχηρός, 3. do marynowania; nasolony.

ταρίχων, τό, zdrobn. τάριχος.

ταριχοπωλέω, solone ryby sprzedawać; zajmować się balzamowaniem ciała.

ταριχοπόλης, ó, sprzedający solone ryby.

τάριχος, ó, martwe ciało człowieka l. zwierzęcia; szuczniemi środkami zabezpieczone od zgnilizny, mumia. b) peklowina, marynata, solona ryba.

ταρός, ó, att. ταρός. 1) plecienka, aby coś suszyć na niej, suszarnia, lasa, krata, półka; plecienka z trzciny; splot korzeni, grzęd. 2) każda przestronna płaszczyna. a) τ. ποδός, stopa, podeszwa, w og., noga. b) ταρσοί κωπέων, dolne płaskie końce wiosel; zwykle: wszystkie wiosła jednego okrętu, a κώπη jedno wiosło; w l. mng., wiosła kilku okrętów, τῶν ναῶν.

ταρτάρειος, 3. dotyczący Tartaru, straszny.

ταρταρίζω, drzeć z zimna.

Τάρταρος, ó, otchłań w ziemi; całe podziemie, piekło. L. mng. τὰ Τάρταρα, a ή Τάρταρος u Pindara, otchłań, przepaść.

ταρταρώω, stracić do piekiel.

ταρφεσίος, = τάρφος, tylko w r. ż. l. mng. ταρφεσίαι.

τάρφος, τό, gęstość, gęstwina.

ταρφός, εια, ó, 2. gęsty, częsty; ταρφέα, przysł. gęsto, często.

ταρχώω, uroczyście pogrzebać.

τάσις, εως, ή, napięcie, rozpostarcie, naprężenie.

τάσσω, att. — ττω, aor. p. ἐτάχθην, rzadz. ἐτάχην, 1) uporządkować, ustawić, a) sprawić, w szyku bojowym ustawić. b) przen. na pewnym miejscu, na posterunku postawić, τινά ἐπί τι, naznaczyć do czego, ἐπί τινος, przeznaczyć do; ἐαυτὸν ἐπί τι l. πρὸς τι, stawić się do czego, udać się na pewne miejsce, szceg. dobrowolnie czegoś podjąć się; ale τάττωσθαι ἐπί τινι, być przelożonym nad czem, mieć do zawiadywania. c) przen. umieścić, polieżyć, ἐπί τι, a ἐαυτὸν εἶναι, udawać, że jest. 2) nakazać, rozkazać, uchwalić, z acc. c. inf.; τὸ ταχθέν, nakaz; τινι φόρον, nałożyć podatek, φόρον φέρειν ταχθῆναι, mieć nałożony na siebie podatek, a φόρον τάσσειν, nałożyć na siebie podatek, zgodzić się na płacenie podatku, τάσσεισθαι εἰς δωρεήν, zobowiązać się do podarku.

W Med. umówić się, zwł., o termin spłaty długu; τάσσειν ἀποδιδῶμι, spłacać w terminach oznaczonych; χρόνῳ τεταγμένῳ, w przeznaczonym czasie.

τατάω, p. τητάω.

ταύσειος, 3 i 2. z byczej skóry, wołowy.

ταύσειος, 3. t. c. poprzedz.

ταυρήδιον, przysł. jak byk, βέλπειν, wryć oczy.

ταυρίωω, gzić się (o krowie).

ταυροκερως, ωτος, ó, ή, z rogami wołowemi.

ταυροκόλλα, ή, klej l. karuk wołowy.

ταυρόκρανος, 2. z głową byka.

ταυροκτονέω, mordować byki, zabijać.

ταυροκτόνος, 2. zabijający byków.

ταυρομορφος, 2. postaci byczej.

ταυροπάτωρ, ορος, mający byka ojcem.

ταυροπόλος, ή, i ταυροπόλη, przydomek Artemidy, ofiarami byków czczona, (u Tauryczyków) i

pojeżdżająca, harcująca na bykach. Świątynia jej ταυροπόλιον.

ταυρόπους, **ποδος**, **ό**, **ή**, z nogami byka.

ταύρος, **ό**, 1) byk, buhaj. 2) przestrzeń między moszną a zadkiem; członek mężski.

ταυροσφαγείον, p. ταυροκτονείον.

ταυροσφάγιος, 2. p. ταυροκτόνος.

ταυροφόνος, 2. zabijający byków.

ταυρώω, zrobić bykiem. Med. dziko patrzeć na kogo. w og.; rozjuszyć się, dzikim się stać.

ταυτόκλινης, **ές**, jednego klimatu. [dziane.

ταύταλογεω, powtarzać to co było już powie-
ταύτάματον, **σέgn**, z τὸ αὐτόματον, przypadek; ἀπὸ ταύτομάτου, przypadkiem, samo przez się.

ταυτότης, **ητος**, **ή**, jednakość, tożsamość.

ταφείος, **έως**, **ό**, grzebiący umarłego.

ταφή, **ή**, pogrzeb; tudzież w l. mng.; τήν ταφήν ταύτην παρὸς οὐκ ἀπέλαβε, nie otrzymał za to pie-
niędzy.

ταφήςιος, ep. i ion. zam. ταφείος, pogrzebowy, grobowy, **φάρος**, czechło.

τάφος, **ό**, pogrzeb; stypa, obchód pogrzebowy, τάφον δαίνω, nastp. sam grób, grobowiec, mogiła.

τάφος, **τό**, podziw, zdumienie.

ταφρεία, **ή**, kopanie l. wyrzucenie rowu.

τάφρευμα, **τό**, wykopany rów.

τάφρευσις, **ή**, = ταφρεία.

ταφρεύω, wykopać l. wyprowadzić rów.

τάφρη, **ή**, ion. zam. ταφρος.

τάφρος, **ή**, rów.

τάχα, przysl. **prędko**, **żwawo**; skoro, wnet, nieba-
wem, natychmiast, **ή** **τάχα**, zaraz zaiste! **οὐ** **τάχα**,
nie tak **prędko**. 2) u Attyków w prozie: może; ale i: ledwie, z biedą, pewnie nie.

ταχέως, przysl. **do ταχός**, **prędko**.

τάχος, **τό**, **prędkość**; **κατὰ** τ., **prędko**; **ὅ** **τι** **τάχος**,
jak **najprędziej**; **διὰ** **τάχους**, **niebawem**; podobn.
ἀπὸ **τάχους**, **ὡς** **τάχος**, **τάχος** i t. p.

ταχυάλωτος, 2. **łatwo** schwytany l. zabrany.

ταχυβάμων, **ον**, **prędko** kroczący.

ταχυβάτης, **ό**, t. c. **poprzedz.**

ταχύβουλος, 2. **zmieniający** **prędko** postanowienie.

ταχυγονία, **ή**, **prędkie** splodzenie.

ταχύδακρυς, **ο**, wnet l. **łatwo** płaczący.

ταχύδρομία, **ή**, **prędki** bieg.

ταχυεργία, **ή**, **prędkie** wykonanie.

ταχύήρης, **ές**, **prędko** wiosłujący.

ταχύμορος, 2. **krótkiego** życia.

ταχυναυτέω, **prędko** żeglować.

ταχύων, **przyspieszyć**. Nprzech. **spieszyć** się.

ταχυπειθής, **ές**, **łatwowierny**.

ταχύορμος, 2. **prędko** przeprowadzający.

ταχύοπος, 2. **prędko** się poruszający.

ταχύοποιμος, 2. **prędko** umierający.

ταχύοπος, **ποδος**, **ό**, **ή**, **prędkonogi**

ταχύοπτερος, 2. **prędkonogi**.

ταχύοπτερος, 2. **prędkoskrzydły**.

ταχύοπις, 2. z **prędkimi** **biegunami**.

ταχύορδος, 2. **prędko** przenoszący się.

ταχύορροστος, 2. **prędko** się poruszający.

τάχος, **εία**, **ό**, **prędk**, **żwawy**, **skory**, **szparki**,
πόδας, **prędkonogi**, τ. **θεστυ**, **prędk** w biegu; przysl.
ταχέως, c. patrz. Stp. w. i nw. a) nie att. **ταχύ-**
οπος, **ταχόστος**, przysl. **ταχύτερον**. b) zwykłe
θάσσων i att. **θάσστων**. Stp. nw. **τάχιστος**, przysl.
τάχιστα i **ὅ** **τι** **τάχιστα**, jak **najprędziej**, t. s. **ὅσον**
τάχιστα, **ὡς** τ., a **των** **ταχίστην** sc. **ὁδόν**, na **naj-**
prędszej drodze; jak **najprędziej**. c) u późniejsz.
ταχτων, **τάχτων**.

ταχύσπερμος, 2. **prędko** mający nasienie.

ταχυτής, **τήτος**, **ή**, **prędkość**, **szybkość**.

ταχυτοκος, 2. **łatwo** rodzący.

ταώνος, **ον**, **paw**, **paw**.

ταώς, **ό**, 2. p. **ταών**, 4. **ταών**, l. mng. **ταώ** i **ταοί**,
tudzież **ταών**, **ωνος**, **ταώνες** **σέgn**. **ταώς**, **παυ'**. **παυο**.
τέ, enklitycz. **partyk**, powstała z **przyj.** **zaim.** **τό**,
może z **τή** l. z **τέ**, wskazuje więc na to co po-
przedza i **znaczy** **pierwotnie**: **τακ**, **i** **ρόνιενέ**, **i** **τακ**,
jak, **zład** **τέ** — **τέ**, **τακ** — **jak**, **τε** — **καί**, **już** **to**,
już **też**, a samo: **i**, **i** **to**, **więc**, **zwi.** **gdy** **odpowiada**
poprzedzaj. **δέ**, **ή** i t. p. Po **είπερ** **γάρ**, **ίνα**, **ὅτε**,
ἕπει, **γάρ**, **ἀλλά**, **τίς**, **ὅς**, **ὅσος**, **οἷός** **τε** i t. p. **nie**
da się **prześledumaczyć**; **kładzie** się **po** **wyrazie**,
który **do** **drugiego** **się** **odnosi**, **niekiedy** **jednak**
rozdzielona **kilku** **drobnie** **wyrazami**. **que**.

τε, dor. acc. l. p. **do** **σὸ** **zam.** **σός**.

τε' **apostrof.** **zam** **τέα** **od** **τέος** = **σά**.

τέγγω, f. **τέγγω**, **zwilżyć**, **zmoczyć**. **δάκρυα**, **przy-**
lewać. W Med. **πλακάς**, **ἄμβρος**, **spadywać**. **Tudzież**.
zmiękczyć, **wrzuszyć**, **poruszyć** **do** **litości**. **Biern.**
dać **się** **zmiękczyć**, **zmięknąć**, **sfolgować**. 2) **farbo-**
wać, **zmięszac** **z** **czem**, **τινί**.

τέγεις, 3. w **dach** **opatrzony**, **θάλαμοι**, **na** **piętrze**
pod **strychem**.

τέγωνος, 3. **adj.** **verb.** **zwilżony**, **zmięczony**; **wzru-**
szony.

τέγος, **τό**, jak **στέγος**, **dach**, **pułap**, **sufit** **pokryta**
część **domu**, **pokoń**, **sala**; **border**.

τέθηγα, **perf.** (źródł. ΘΑΦ), aor. **έταρον**, **ταρών**,
dziwić **się**, **zdumieć** **się**. **Imiesl.** **τεθηγώς**, **zdumio-**
ny; **πλσqr**. **έτεθηγα**. U **Herod.** z **imiesl.** **τέθηγα**
ἀκούων, **dziwić** **się**, **gdy** **słysz**, **τινά**, **patrzeć** **ze**
zdumieniem **na** **kogo**. 2) **przech.** **perf.** **τέθαφα**,
wprawic **w** **zdumienie**.

τέθμιος, dor. zam. **θεσμιος**, 3. **postanowiony**, **pra-**
wny, **zwyczajem** **uświęcony**.

τεθμός, **ό**, dor. zam. **θεσμός**, **prawo**, **zakon**, **zwy-**
czaj.

τεθριποπόβατης, **ό**, **jadący** **czwórka**.

τεθριππον, **τό**, **czwórka**, **zaprząg** **czworokonna**,
wóz **czwórka** **zaprzężony**.

τεθριπος, 2. **czworokony**, **czterokony**.

τεθριποποροφέω, **utrzymywać** **czwórka** **koni**.

τεθριποπορώφος, 2. **żywjący** **czwórka** **koni**.

τέθ, dor. zam. **τέ**, **σέ**, 4. p. **do** **σὸ**.

τέν, dor. dat. l. p. **do** **σὸ** = **σά**. **Tudż.** **ep.**

τένδε, dor. zam. **τήδε**.

τένω, fut. **tenō**, aor. **έτενω**, pf. **τέτανα**, **τέταμαι**,
aor. **έτάθη**, **napiąc**, **naciagnąć**, **τόξον**, **mocno** **przy-**
wiązac, **wyprzeżyć**, **wyteżyć**, **ίστια**, **rozszerzyć**, **λαί-**
λαπα, **rozpostrzedz**. **Ζηδ**, **wzdłuż** **rozeciągnąć**, **po-**
walic, **φάσανον**, **związonym** **być**; **rozeciągnąć**,
pociągnąć, **τέλος** **πολέμου** **ίσον**, **obu** **stronom** **być**
zycielnym; **ίσα** **μάχη** **τέτατο**, **równie** **szczęśliwie**
walczyli, **αὐθής**, **wyteżyć**; **λόγον**, **rozwick**, **φώς**,
rozszewac; **ίποισι** **τέθη** **δρόμος**, **wysilady** **się** **w**
biegu; **αἰῶνα**, **wlec** **życie**, **długie** **pedzić** **życie**. 2)
do **celu** **kierować**, **φόνον** **εἰς** **τινα**, **zamierzac** **za-**
bić **kogo**. 3) **nprzech.** a) **rozeciągnąć** **się**, **ciągnąć** **się**,
εἰς **τι**, **sięgać**, **χρόνος**, **przewlekać** **się**. b) **o** **oso-**
bach, **dążyć** **do** **czegoś**, **spieszyc** **do** **kogo**, **ὡς** **τι-**
να, **εἰς** **τι**. c) **w** **ogóle**, **zmiernacz** **do**, **godzić**, **εἰς**
τινα, **a** **πρός** **τι**, **sięgać** **do**, **być** **podobnym**. d) **wy-**
teżyć **sily**.

τείος, **ep.** = **τείως**, **τέως**.

τείρος, **σος**, **τό**, **cp.** = **τέρας**, l. mng. **τείραα**,
znaki **niebieskie**, **gwiazdy**.

τείρω, **tylko** **w** **praes.** i **impf.** **act.** i **p.**, **trzed**, **ze-**

trzeć, zniszczyć, osłabić, wycieńczyć, obezsiłić, dręczyć, dokuczyć, doskwierać, dopieć, τινά, zużywać, uciskać.

τεχνησιπλήτης, ó, napadający na mury, 5 p. τεχνησιπλήτα.

τειχέα, p. τείχιζω.

τειχῆεις, εσσα, εν, = τείχισαις.

τειχόνης, ες, zamknięty w murach.

τειχίζω, (mur) budować w Med. sobie; zaopatrzyć w mur, obwarować, zasłonić.

τειχόεις, εσσα, εν, murami otoczony.

τειχίον, τό, zdrobn. mur domu, ściana; ogrodzenie.

τειχισίς, ή, wzniesienie muru l. obwarowanie.

τειχισμα, τό, mur, warownia.

τειχισμός, ó, t. c. τείχισις.

τειχοδομία, ή, budowanie muru.

τειχολέτης, ιδός, ή, niszcząca mur.

τειχομαχέω, bić się w koło muru, oblegać.

τειχομαχης, ó, oblegający mury l. zamki.

τειχομαχία, ιον. — ή, ή, walka w koło murów, obleżenie.

τειχοποιός, 2, stawiający mury, warownic. W Atenach urzędnik, mający dozór nad utrzymaniem i naprawianiem murów miasta.

τειχος, τό, mur; warownia, έλαώνειν, wyprowadzić; twierdza, wał i rów; stós. Pind. przen. pułkierz, zasłona, obrona. W ogóle: miasto w mury i zamki zaopatrzone, zwykle w l. mng.

τειχοφυλάκω, strzedz zamku l. murów miasta.

τειχοφύλαξ, ακος, ó, straż murów.

τειχοδριον, τό, zdrobn. mała warownia.

τεκμαίρομαι, dep. med. poet. 1) kres położyć; po-u-stanowić, zrządzić, przeznaczyć, *κακά τινα*, złąd, nałożyć, nakazać, z inf., postanowić u siebie. U Pind. act. *τεκμαίρω*, wskazać, oznaczyć; zwiastować. 2) ze znaków pewnych poznać, dorozumiewać się, wnioskować, *εμπροίς*, z calopaleńia, *τά καινά τοίς πάλαι*, ze starego nowe; *εσθήτη*, po odzieży poznać, *περί των μελλόντων τοίς γεγονυμένων*, z przeszłości przyszłość odgadnąć, wyprowadzić wniosek o przyszłości z przeszłości; t. s. *εξ τινοσ*. Tudzież: oglądać się za znakiem, być niepewnym.

τέκμαρ, τό, 1) cel, granica, koniec, wypadek, *λίτος*, t. j. zburzenie. 2) nakaz, zrządzenie, przeznaczenie. 3) znak, cecha; prognostyk.

τέκμαρσις, ή, domniemywanie się, wnioskowanie ze znaku.

τεκμήριον, τό, znak, cecha. Szczeg. wniosek z pewnych znaków; dowód; *τεκμήριον γάρ*, dowodem, że.

τεκμηριώω, dowodzić. Med. wnioskować.

τεκμηριώδης, ες, na wzór dowodu, mający dowody.

τεκμηριώσις, ή, dowód.

τεκνίδιον, τό, zdrobn. τέκνον.

τεκνογονία, ή, płodzenie dzieci.

τεκνογονός, 2, rodzący l. płodzący dzieci.

τεκνοκτονία, ή, dzieciobójstwo.

τεκνοκτόνος, 2, dzieciobójczy, dzieciobójca.

τεκνολέτεια, ή, dzieciogabny.

τέκνον, τό, (τίκτω), dziecko, syn i córka; w l. mn. dzieci; o zwierząt., młode, plód, wyłag, pokot i t. p.

τεκνοποιέω, dzieci rodzić. Med. płodzić.

τεκνοποιητικός, 2, sposobny do płodzenia l. rodzenia dzieci.

τεκνοποιία, ή, płodzenie l. rodzenie dzieci, młodych, dzieciobójstwo

τεκνοποιος, 2, mszczący dzieci.

τεκνοποιός, 3, płodzący l. rodzący dzieci; dzieciobó. W ogół. podny.

τεκνοτροφία, ή, żywienie l. wychowanie.

τεκνοτροφία, ή, żywienie l. wychowanie dzieci

τεκνοῦς, οὔσα, οὖν, śegn. z *τεκνός*, mający dzieci.

τεκνός, 1) opatrzyć w dzieci, biern. dostać dzieci. 2) dzieci płodzić, rodzić, pierwsze w f. med., drugie w f. czynnej, ale i bez tej różnicy. 3) przysposobić dzieci, adoptować.

τέκνωσις, ή, rodzenie dzieci; *τέκνων ποιέσθαι* = *τεκνών*. b) przysposobienie dzieci, adoptowanie.

τέκος, τό, poet. zam. τέκνον, dziecko, plód, młode, wyłag.

τεκταίνομαι, dep. med. pracować jako cieśla, zwykle przech., ciosać, obrabiać, budować, *νήας τινα*. Przen. chytrze co zrobić, uknuć, ułożyć plan chytry.

τεκτονείον, τό, warsztat ciesielski.

τεκτονικός, 3, ciesielski, ó t., cieśla, budowniczy; ή t., ciesielstwo, budownictwo; sztuka ociosania drzewa.

τεκτοσύνη, ή, ciesielstwo, budownictwo, budowa. **τέκτων, ονος, ó**, cieśla, budowniczy; w ogóle: rzemieślnik, n. p. toczkarz, rogownik, ślusarz. Przen. o poetach, sztukmistrz. Poet. rodzic; sprawca.

τελαμών, ονος, ó, pendent, pas do noszenia, naramiennik, bandoler. 2) obowiązek, bandaż, pasy l. wstęgi do obwijania balzamuowanych ciał.

τελεαρχία, ή, urząd telearcha.

τελεαρχος, ó, policyjny urzędnik w Tebach.

τελέθειω, stać się, powstać; zwykle aorystycznie, nastąpić, *νόξ τελέθει*, nastąpiła noc głęboka; być pełnym, zupełnym, kwitnąc; *αμείνων τελέθει*, jest lepszym.

τελειογονία, ή, wydanie na świat donoszonego płodu l. dojrzalych owoców.

τέλειος, att. 2 i. ión. *τέλειος*, 1) zupełny, doskonały, cały, nienaganny, o ofiarach; *τέλειον έσλόν*, najprzedniejszy ze szlachetnych. b) zupełnie wyrosły; dorosły; przeznaczony, pewny. c) w ogóle, skończony, wykonany, spełniony. 2) czynn. uskuteczniający, dokonywający, wysłuchujący, *θεοί*

τελειότης, ή, doskonałość, zupełność, skończoność.

τελειοποιέω, wynoszone, czasowe dziecie porodzić.

τελειώω, ión. *τέλειώω*, udoskonalić, wykończyć.

τελειώσις, ή, ukończenie, uskutecznienie.

τελογογόνος, dojrzałe owoce wydający l. młode rodzący. Ale *τελόγρονος*, czasowy.

τελοόργνος, 2, z pełnemi, ukończonemi miesiącami, *άροτος*, powrotem orki oznaczony rok; *τέκνον*, wynoszone, czasowe dziecko.

τέλειος, ión. = *τέλειος*.

τελείω, p. *τελείω*.

τελοσικωπος, 2, przywodzący owoc do dojrza-

τελοσικωσία, ή, skończony dzieło, udoskonalić, przywieść do dojrzałości.

τελοσικωπία, τό, skończona praca; cel pracy.

τελοσικωπικός, 3 i **τελοσικωπός, 2**, uskuteczniający, skuteczny, czynny.

τελοσικωπία, τό, zmiana zdanie l. postanowienie, *τέλεσμα, τό*, cło, podatek, nakład.

τελοσικωπία, ή, poet. = *τέλος δόσα*, wykonawczy, przywodząca do końca.

τελοσικήριον, τό, miejsce poświęcenia; *τά τελοσικήρια* sc. *εβρά*, dziękczynna ofiara za szczęśliwe ukończenie.

τελοσικωπός, 3, uskuteczniający, poświęcający, wta-

jemniczący, *σοφία*, mądrość misteryjów.

τελεσφορέω, 1) wynosić do końca. 2) podatki płacić.

τελεσφόρος, 2. 1) prowadzący do celu l. końca, uskuteczniający; a δένδρα, noszące owoc aż dojrzaje; rozstrzygający. 2) intratny. 3) władający, domiatów. 4) uskuteczniający się, φάρματα δὸς τελεσφόρα, spraw, żeby się uskuteczniły.

τελετή, ἡ, 1) koniec. 2) święcenie, ἀγεσθαι τὴν τελετήν, dostać święcenie (o misteriach) w l. mng. ceremonie religijne, uroczystości.

τελευταῖος, 3. uzupelniający, zamykający (n. p. pochod), ztąd, ostatni, skrajny, ostateczny, najwyższy; τὸ τελευταῖον, nakoniec.

τελευτώ, 1) ukończyć, uskutecznić, ὄρον, spełnić: τινί τι, sprawić, zrzadzić. Biern. uiścić się. 2) dokonać, wykonać, βίον, umrzeć: t. s. τοῦ βίου, i τελευτᾶν ὅπο τινος, zginać z rąk cychich. 3) w ogóle nrzch. kończyć się, mieć koniec, dosięgnąć końca, ἐς τὴν Αἴγυπτον ἢ ἀκτὴν, ku Egiptowi, ztąd, wypaść. Imieści. cz. terażn. przy innym sł. w tr. okoliz. t. c. nakoniec, wreszcie.

τελευτώ, ión. = τελευτάω.

τελευτή, ἡ, skończenie, uskutecznienie, sprawienie, tudzież: koniec θανάτου, kres śmierci, ἀβιότοιο, koniec życia, śmierć; ἐς τελευτήν, nakoniec.

τελέω, ep. τελείω, fut. τελέσω, ep. τελέσωω, att. perf. p. τετέλεσμαι. 1) skończyć, uskutecznić, spełnić, przywieść do końca, τί, τινί τι, a χλόν, κότον, nasycić, zadość mu uczynić; ὄρκα, prawomocnym uczynić; tudzież z Inf., wykonać, sprawić, czynić, ἀγαθόν. Biern. spełnić się, stać się, nastać, ἤματα μακρά, χρησθέν, wyroczenia się spełniła; δεσπότου τελομένου, gdy był zabity. 2) podatek, haracz płacić, uiścić, składać, dawać, δῶρα, τὸ ξενικόν, płacić podatek, jaki płacili cudzoziemcy; w ogóle: lożyć, wydać, εἰς τί τι. Biern. kazać sobie zapłacić. Dalej τελεῖν εἰς ἰπάδα l. εἰς ἰππίης, płacić podatek rycerski i należeć tem samem do stanu rycerskiego. Ztąd og., τελεῖν εἰς τι, εἰς τάναν τινά, należeć do, być policzonym do; πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κύρον, aby go poiówuać z ojcem Cyrosem; ἐν συγκλήτῳ τελεῖν, należeć do senatu. 3) święcić, poświęcić, wtajemniczyć l. wprowadzić w misterye, do wtajemniczonych liczyć; ztąd też, mianować, obrać. 4) nrz. uiścić się, spełnić się, ἀραί. Tudzież τελεῖν εἰς πόλιν, γῆν, dojść do, z dom. ὁδόν l. πλοῦν, drogę dokąd ukończyć.

τελής, przysł. skończenie, całkiem, stanowczo.

τελήεις, εσσα, sv, 1) wykończony, zupełny, ἕκατομβῆ, a παταμός, dokonujący biegu kolowego. 2) uskuteczniający, spełniający, wieszczy.

τέλλω, fut. τελλάω, eols. τέλλωω, aor. ἔτελλα, eols. ἔτελλα pf. p. τέταμαι, przywieść do końca, uskutecznić, ukończyć, ὁδόν, ztąd, sprawić, wydać, a biern. powstać, wszczać się, rodzić się, ἐς χάρην τέλλεται, udaje się że zadowolnienie sprawia; ἤλιος, wschodzić.

τέλλα, ατος, τό, zebrana stojąca woda, bagno, kałuża: szlam, mul; il, gлина.

τεληματῖος, 3. bagniany.

τεληματώδης, es, bagnisty, mulisty.

τέλος, eos, τό, 1) koniec, kres, cel, uskutecznienie, spełnienie, t. ἐπιτεθέναι τινί, uiścić, t. ἔχειν, dojść do końca; ἐν θεῷ τέλος, bóg rozstrzyga, θανάτου τ., kres, potęga rozstrzygająca; koniec; wypadek, zwycięstwo. Dalej, granica, kres, miedza, postanowiony czas, termin, μισθοῖο, wyplaty,

Ztąd, rzecz główna, główny cel, μύθων, stan doskonałości, w og. koniec, οἱ τὸ τ. ἔχοντες, umarli; ἐπὶ τ. ἄγειν, przywieść do końca; ważność. Przysłówek τέλος i τὸ τέλος, nakoniec, wreszcie, t. s. ἐς τὸ τέλος, a διὰ τέλους, aż do końca, εἰς τέλος, zupełnie. 2) oddział pewny wojowników, rzesza, κατὰ τέλαα, szwadronami, turmatim; legion rzymski. 3) urząd, dostojenstwo, oἱ ἐν τέλει ὄντες, będący na urzędzie. Tudzież: rozkaz urzędnika, ἑξέφερε τ., posłał rozkaz. 4) cło, podatek, haracz; w og. nakład, wydatek. W Atenach: majątek obywatelski, w ogóle: czyn, klasa, stan, ponieważ stosownie do majątku płacił podatek i należeli do pewnej klasy. 5) święcenie, zwł. wprowadzenie w tajemniczy obrządek Eleuzyński, uważane za najwyższy cel życia, τὰ τέλη, misterye. W ogóle: religijna ceremonia, γάμος, przyjeście do stanu małżeńskiego; stan małżeński; πάγχαλα, zdobyte zbroje.

τέλοσδε, do końca, do celu.

τέλσον, τό, poet. granica, odgraniczony kawał.

τελωνίω, cla dzierzawić i wybierać.

τελωνῆς, ὁ, celnik, pobórca; dzierzawiący cło i podatki.

τελωνικός, 3. celniczy, pobórcozy, celny.

τεμαχίζω, pokrajać, rozdziobić (na dzwona), odosobnić.

τεμάχιον, τό, zdrobn. τέμαχος, τό, odcięty kawał, dzwono.

τεμενίω, zrobić l. poświęcić gaj l. świątynią.

τεμενίος, 3. należący do gaju l. świątyni.

τεμενίτης, ὁ, r. z. τεμενίτης, ὄδος, — poprzedz. **τέμενος**, τό, (τέμνω), odgraniczony kawał ziemi, dany na własność; o dobrach królewskich. Szczeg. dla boga odcięty i jemu poświęcony kawał ziemi, gaj święty ze świątynią i ołtarzem. W ogóle: przetrzeń, miejscowość święta.

τέμνω, ión. i ep. τέμνω, fut. τεμῶ, aor. ἔτεμων, ión. ep. i staroatt. ἔταμων, inf. ταμέναι, pf. τέμαρα, pass. τέμαρα, aor. ἔτεμήθη, 1) krajać, po-roz-krajać, rozłupać, rozbić. Szczeg. a) ranić, ścinać, τί, o lekarzu: krajać. b) rozłożyć, podrobić; zabić, na ofiarę, tudzież: obrzezać, wyrzezać, wymniszyć, ztąd ὄρκα πιστά τ., zawrzeć przymierze l. układ, własc. ofiary towarzyszące przysiędze spełnić. T. s. Med. θανάτων νό τοι βρεῖ ἔταμων, na twoją zgubę zawarłem przymierze. c) ścinać, spuścić, ociosać, obróbić; w Med. δοῦρα, drzewo l. budulec spuszczać, ścinać, φάρμακον, leki przygotować z obciętych korzeni l. ziól; τέμνειν δίχα, rozzeriać, σίτων, zjać, χῶραν, γῆν, pustoszyć ścinaniem drzew owocowych. 2) wykrajać, odgraniczyć, odłączyć, τέμενος, a ὀχετός, rowy kopać, ὁδοῦς, zalażyć, torować. 3) przerzynać, pruć, przetrzeń, morze, κόπτατα, a μαχάν τέλος, ukończyć walki; μέσον τ., trzymać się środkowej drogi. Przenośn. πόρον τ., drogą się udać, środki wynależć.

τεμαχίζω, być płytkim, mieć mielizny.

τέναγος, τό, mielizna, bród. vadum.

τεναγώδης, es, mający mielizny.

τένωθ, att. τένωθ, ogrzyść, głodać.

τενθεία, ἡ, głodanie, łakomstwo, oskoma.

τενθής, ὁ, łakomca; lubiący smaczne kąski.

τενθρηθών, ὄνος, ἡ, gatunek pszczoł l. os.

τενθρηθῖον, τό, gniazdo os.

τενθρηθώδης, es, pelen dziur, dziurawy.

τένων, ονος, τό, napiętego co; ściągacz, ścięgono, sucha żyła, zwł. w karku, ἀβύγιον, kregi.

τσο, ioh. i ep. = τίσις i τινός.
τσοω, ep. = σοσ. **τσοός**, ioh. dor. i ep. = σός.
τσοάζω, znaki tłumaczyć, wieszczyc.
τέραμον, τό, strączkowy owoc latwo miękniejący.
τέρασις, ατος, ep. αος, τό, nom. pl. τὰ τέρατα, ep. **τέρατα**, psł. τερῶν, ep. τεράων, dat. τεράεσσι, znak, cud, prognostyk, dziwo, τ. πολέμοιο, znak twógi, walki blizkiej; ztąd szczeg. niezwykły, straszny zwierz, potwór. b) dziwoląg, poczwara. c) znak niebie-ki, n. p. tęcza. W og. cudu, zmiu, mamidło, kuglarzka sztuka; ob **τέρας**, nie ma czemu dziwić się.
ττρασκόπος, 3. poet. = ττρατοσκόπος.
ττραστίας, 3. dziwny, cudowny.
ττραστία, ή, gadanie o nadzwyczajnych, dziwnych rzeczach i przygodach, kłamanie, przesadzanie.
ττραστόρια, opowiadac dziwne przygody, przesadzac, junażyć, za cud poczytac.
ττραστρωμα, τό, kuglarstwo, mamidło.
ττραστιας, ό, = ττρατοστργός.
ττρατοστργαφεία, opisować cuda, dziwne przygody.
ττρατοστργέω, mówić o zjawiskach cudownych natury, o dziwach i t. p.
ττρατοστργία, ή, opisanie dziwnych zjawisk w naturze, znaków wieszczych.
ττρατοστργόλος, 2. biern. dziwny, nadnaturalny.
ττρατοστργόπος, 2. uważający na znaki nadzwyczajne i tłumaczący je; wieszczek.
ττρατοστργώω, potwore i. dziwoląga porodzić.
ττρατοστργία, ή, robienie cudów, kuglarstwo.
ττρατωδής, ες, podobny do cudu, dziwny, wata-
ττρατωπος, 2. z dziwną twarzą. [zny].
ττρατρίνδιμος, 3. terpentynowy, od **ττρατρίνδιος**, ή, drzewo terpentynowe.
ττραρμον, τό, i **ττραρμονο**, τό, wszystko co szczelnie zamknięte i pokryte; dom, pokój, skrzynia.
ττραρσιζω, swięgotac, piszczec, ćwierkać; trelować, przegrzywać.
ττραρσιζα, τό, i **ττραρσιζός**, ό, swięgotanie, ćwierkanie, trela, preludowanie.
ττραρτρον, τό, swider.
ττραρθηδον, όνος, ή, czerw' drzewny, kolatek, swidryk.
ττραρην, gen. ενος, r. ή **ττραρινα**, r. n. ττραρην, własc. starty, ztąd, miękki, delikatny, lagodny.
ττραρριζία, ή, kuglarstwo, mamidło, sztuki, **λτρων**, subtelną gadanina, fanfaronada, trzpiotarstwo.
ττραρρρόρια, dep. med. i ττραρρρρω, mamieć, bałamucić, otumanieć, bajac, pieść.
ττραρρριος, ή, lina okrętowa przy reji do rozpięcia i zwijania żagli, rabandy.
ττραρρια, ατος, τό, 1) koniec, granica, cel; meta. 2) kraniec, kres, szczyt; przenośn., szczyt, doskonałość; **βίωω**, star się, smierć. 3) najwyższa władza, ostateczne rozstrzygnięcie, τ. σωτηρίας εχσιν, miec władzę zlewania zbawienia.
ττραρριάζω, ograniczyć, określić.
ττραρρισις, εσσα, εν, siegający do końca; **ασις**, pokrywająca cale ciało; **χτων**, siegająca do ziemi.
ττραρριος, 3. koncowy, kranicowy, ostatni.
ττραρριόνος, 3. = ττραρριος.
ττραρριων, όνος, ό, = ττραρρια.
ττραρριερανονος, ό, cieszący się grzotem. mający upodobanie w grzotcie.
ττραρριός, 3 i 2. bawiący, rozweselający, przyjemny, wdzięczny, powabny, wesolny, pogodny.
ττραρρω, aor. **εττραρρω**, biern. **ττραρρρωμαι**, aor. **εττραρρρωθη** i **εττραρρρωθη**, **εττραρρρη**, conj. **ττραρρρω** zam. **ττραρρω**, pl. **ττραρρρωμεν**, a z red. pl. **εττραρρρωμη**, **εττραρρρωμεσθα**, aor. med. **εττραρρρωμη**, 2. **εττραρρρωμη**, sycić, zadowolnić, ożywić, pokrzepić, zabawić, rozwese-

lic, **τινά**, tudzież: pocieszyć, ήλινα ττραρρριν τον ήλινα, przysłowie: szuka swój swego. Często w biern. i med. form. nasyć się, używać do sytości: **τινός**, zażywać, **γροω**, do syta narzekać. W og., rozweselić się, bawic się, pokrzepić się, **τινι**, czem, rzadz. **τι**, a **θωμω**, w duszy, w sercu.
ττραρρωλή, ή, t. c. **ττραρρρις**, zabawa.
ττραρρρρινω, suszyć, osuszyć, otrzeć.
ττραρρρριαι, dep. pass, być suszonym; ztąd nprzech. uschnac, zeschnac, **ελκος**, zastanowić się, **τι τινι**, F. czynn. **ττραρρι** u Theocr. niby od **ττραρρρω**.
ττραρρρριβροτος, 2. rozweselający ludzi.
ττραρρρρις, εως, ή, własc. nasyćenie, zaspokojenie, zwykle, zabawa, rozrywka.
ττραρρρρβόιος, 2. wartosci 4 byków.
ττραρρρρακαιεσκα, οι, αι, **τά**, czternaście.
ττραρρρρακαιεσκέτης, ή, czternaścieletni.
ττραρρρρακοντα, att. **ττραρρρρ**, οι, αι, **τά**, nieodm czterdziestu.
ττραρρρρακονταετής i — **ετής**, **ες**, 40 letni.
ττραρρρρακοντήρης, ες, 40-to wiosłowy.
ττραρρρρακοντόρηιος, 2. 40 sążni długi.
ττραρρρρακοντοστής, ό, segn. η **ττραρρρρακονταετής**.
ττραρρρρακοσταίος, 3. czterdziestodniowy, 40 dnia.
ττραρρρρακοστός, 3. czterdziesty, **αι ττραρρρρακοσταί**, czterdziestówka, moneta na wyspie Chios; ή τ., czterdziestek t. j. podatek z 40 części majątku.
ττραρρρρες, οι, αι, **ττραρρρρα**, **τά**, 3. p. **ττραρρρραρι** i poet. **ττραρρρρα**, att. **ττραρρρρες**, ioh. **ττραρρρρες**, dor. **ττραρρρρες**, i **ττραρρρρες**, eol. **πυρρρρες**, cztery, czterech.
ττραρρρρεςκαιεσκα, οι, αι, **τά**, ndm. czternaście.
ττραρρρρεςκαιεσκέτης, ό, czternaścieletni.
ττραρρρρεςκαιεσκα, 3. czternasty.
ττραρρρρακοντα, = **ττραρρρρακοντα**.
ττραρρρρες, οι, αι, **ττραρρρρα**, **τά**, ioh. zam. **ττραρρρρες**.
ττραρρρρηκοντα, οι, αι, **τά**, = **ττραρρρρακοντα**.
ττραρρρρησος, przysl. (τρασω), porządek, regularnie.
ττραρρρριν, aor 2. im. do (ΤΑΡΡ), chwytając, uchwyciwszy, **ποδός**. [sem].
ττραρρρριη, **ττραρρρρις**, **ττραρρρριος**, ό, ή, z długim, gladkim, wlo-
ττραρρρριος, 3. napięty, wyciągnięty, gladki.
ττραρρρριος, ό, napięcie, steżalność, wykrzywienie części ciała polączone ze steżaloscia ich.
ττραρρρριμηνος, przysl. (ταρασσω) nieporządnie.
ττραρρρριζω, miec czwartaczkę.
ττραρρρριαιος, 3. czterodniowy, czwartego dnia.
ττραρρρριηριον, τό, czwarta część, ówiartka.
ττραρρρριος, ep. też **ττραρρρριος**, czwarty, **τό ττραρρρριον**, po raz czwarty, po czwarte; **ττραρρρριος**, po czwarte; ή **ττραρρρριη**, kwarta, miara na płynne rzeczy; sc. ήμερα, czwarty dzień.
ττραρρρριχημα, (od **ττραρρρριος**) być uzbrojonym.
ττραρρρριημαι, być smutnym, martwić się, **ττραρρρριηθον**, **ττραρρρριημένος**. Tu należy też imiesl. pf. act. **ττραρρρριητός**, **ττραρρρριητι** **θωμω**, z zasmuconą duszą.
(ττραρρρριω), tylko w ep. aor. **εττραρρρριω**, **εττραρρρριω**, conj. **εττραρρρριω**, spotkałem, dosięgnąłem, doścignąłem, **τινά**, α **τινός**, losem co otrzymać, dostać w udziale.
ττραρρρριηκώτος, przysl. (τολμάω), zuchwale.
ττραρρρριος, οι, αι, **ττραρρρριος**, **τά**, dor. zam. **ττραρρρρες**.
ττραρρρριβμων, όνος, czworonogi, -koly.
ττραρρρριηρρριος, u, czterogłosy.
ττραρρρριηρρριος, 2. z czterna szczękami, **τό τ.**, gatunek jadowitych pajaków.
ττραρρρριος, 2. wielkości czterech morgów l. włók; **τό τ.**, kawał ziemi, który zorać można w jednym dniu.
ττραρρρριωνός, w czworoboku stać z kim.
ττραρρρριωνίζω, uczynić czworobakiem

τετραγωνισμός, ó, uczynienie czworobobiem, kwadratura.
τετραγωνοπρόσωπος, 2. czworobocznym, płaskim pyskiem.
τετράγωνος, 3. czworoboczny, czworokątny, τὸ τ., czworobok; czworogran czyli kwadrat liczby. 2) czworograniasty, krępy, ubity, silny, tegi.
τετραδίων, τὸ, i **τετράδιον**, τὸ, czwórka.
τετράδραχμος, 2. τὸ τ., moneta czterodrachmowa, niby: czwartak.
τετραέτης, ες, cztero-letni, czworo-letni.
τετραετής, ó, i **τετραετής**, ες, czteroletni.
τετραετία, ή, czworolecie.
τετράζυγος, 2. czterozarzemny, ἔζυγοι, czworokony; poczwórny.
τετραθέλομος, 2. z poczwórnym pokładem (skór).
τετράθυρος, 2. z czterema drzwiami.
τετραίηνω, świadować, wiercić; aor. ἐτέτηνα.
τετρακαιδεκάτης, ιδος, ή, czternastoletnia.
τετράκις, przysł. czterykroć. Tudz. τετράκι.
τετρακισμύριοι, 3. czterdzieści tysięcy
τετρακισχίλιοι, 3. cztery tysiące.
τετράκλιнос, 2. z czworgiem łózek l. sof.
τετράκνωμος, dor. zam. τετράκνωμος, z czterema sprychami.
τετρακόσιοι, 3., czterysta.
τετρακτός, ός, ή, liczba 4, czwórka.
τετρακύκλος, 2. czterokoły.
τετρακωμία, ή, czworowieś, cztery wsie całość stanowiące.
τετραμερής, ες, czteroczęści, czterodzielny.
τετραμέτρος, 2. czworomiarowy.
τετραμηνιαίος i **τετράμηνος**, 2. czteromiesięczny.
τετραμναίος, wart l. równy 4 minom.
τετραμορία, ή, poczwórna porcja.
τέτραξ, αος i ακος, ó, ptak dziki, głuszc.
τετραξός, 3. poczwórny.
τετραοιδίος, 2. poczwórnej melodii.
τετραορία, ή, powóz z czworokonnym zaprzęgiem.
τετράορος, 2. czworokonny.
τετραπάλαιστος, 2. czworopiędzi, cztery piędzie długi.
τετράπεδος, 2. czterostopowy.
τετράπηγος, υ, czterolokciowy.
τετραπλάσιος, poczwórny, ctery razy tyle, co, τινός.
τετραπλευρος, 2. wielkości czterech pletrów.
τετραπλή, przysł. poczwórnie.
τετραπλοος, śegn. τετραπλοος, poczwórny.
τετραποδηδών, przysł. na czterech nogach.
τετραποδητί, przysł. t. c. poprzedz.
τετραποδιζω, na czterech nogach chodzić, iść na balyku.
τετραποδιστί, przysł. p. τετραποδητί.
τετράπολος, 2. cztery razy wywrócony t. j. orany.
τετράπους, ó, ή, τετράπους, 3., czworonogi.
τετραπρόσωπος, 2. czworolicy.
τετράπτερος, 2. czworoskrzydły.
τετραπτερουλλίς, ιδος, ή, czteroskrzydły, gat. szarańczy. (Inni: czworonożne zwierzęta).
τετράπιλος, 2. z czterema piórami.
τετράπυλις, ή, poet. z 4 miastami.
τετραπυργία, ή, dom l. miejsce z 4 wieżami.
τετράρρυμος, 2. czterodyszłowy, ósmiokonny.
τετραρχέω, być tetrarchą. Biern. żyć pod rządami tetrarcha.
τετράρχης, ó, tetrarcha, czworowładca.
τετραρχία, ή, tetrarchia, rząd tetrarchy; ἱπική, dowództwo nad szwadronem jazdy.

τετραρχικός, 3. należący do tetrarcha.
τετράς, άδος, ή, liczba 4. Szczeg. czwarty (dzień).
τετράσκαλιμος, 2. z czterema włosami.
τετρασεκλής, ες, czworonożny.
τετραστάδιος, 2. cztery staje długi.
τετραστάτηρος, 2. wart 4 stateri.
τετράστεγος, 2. z czterema piętrami.
τετρασόλλαβος, 2. czterozgłoskowy.
τετράσχοινος, 2. długi 4 σχοίνοι czyli 240 stajów.
τέτρατος, 3. poet. zam. τέτατος, czwarty.
τετράτρυφος, 2. na 4 sztuki złamany l. łamacie dający.
τετραφαλαγγία, ή, 4 falangi l. falanks podzielona na 4 części.
τετραφάληρος, κωνή, z czterema kitami.
τετράφαλος, 2. κωνή, κόρος, szyszak z poczwórną metalową wypukłością, φάλος, gdzie kity przymocowane i ku zasłonie cięż z przodu i z tyłu.
τετράφυλος, 2. podzielony na 4 gminy l. cechy.
τέτραχα, przysł. w czworonasób, w czterech oddziałach.
τετραχή = τετραχώ.
τετραχθά, ep. = τέτραχα.
τετραχορδικός, 3. dotyczący tetrachordu.
τετράχορδος, 2. czterostruny; τὸ τ., tetrachord, następstwo 4 strun l. tonów, składających się półtrzecia tonów.
τετράχυτρος, 2. obejmujący 4 garnki.
τετραχός, przysł. w sposób czworaki.
τετρεμαίνω, (τρέω) drzeć.
τετρημέρος, ιον. za τετρήμέρος, czteroburtnicowy.
τετρητής, ες, z czterema ławami dla wioślących.
τετρητικός, 3. t. c. poprzedz.
τετρόοργυος, = τετράοργυος, 2. cztery sążnie długi l. sze roku.
τετρώβολον, τὸ, moneta równa 4 obolom.
τετρώβολος, 2. wart 4 obole. Przysłów. τετρώβολον ταῦτ' ἐστιν, drogie.
τετρώρος, śegn. z τετρώρος, czworozarzemny, czworokonny.
τετρώροφος, 2. czteropiętrowy.
τέτρα, miano dawane starszym, ojczusku!
τετραράκοντα i t. p. p. τεσσαρ.
τετταρακονταέτης, ιδος, ή, rok czterdziesty.
τετταρακοντακαιπεντακισχίλιοςτός, 3. 5040-ty.
τέτταρες, p. τέσσαρες.
τεττιγομήτρα, ή, poczwarka cykady.
τεττιγόνια, τά, mały gatunek cykad.
τεττιγόρος, 2. noszący cykadę (złote we włosach), o Atenczykach.
τεττιγώδης, ες, na kształt cykad.
τέτιτις, γος, ó, 1) cykada, świerszcz. 3) gat. śpilek do włosów.
τεττιφωμένως, przysł. (τοφώω), głupio.
τετθ, ιον. i dor. zam. τινός.
τεθ, zam. τινός.
τευθίς, ιδος, ή, gatunek sepii, (kalamarz). loligo.
τευθός l. τευθός, ó, p. poprzedz.
τευκτικός, 3. zwykle dosięgający, τινός.
τευτάζω, zam. ταυτάζω, jedno i to samo mówić l. czynić, tēm samem wciąż zajmować się.
τευθλον, l. τευθλιον, i τευθλιον, τὸ, zam. ιον. οευθλον, rośl. kuchenna, ówika, burak.
τευχεσφόρος, 2. zbrojonośny, orężny.
τευχέω, p. τετεβχημαι.
τευχηστήρ, ήρος, i τευχησής, ó, orężny, zbrojny.
τευχος, τὸ, sprzęt a) wojenny, creż, zbroja, ryn-

szturek. b) sprzęt okretowy, przybory okretowe, żagle, wiosła, liny. c) sprzęt domowy, naczynia, wanna. d) później: księga.

τευχοφόρος, 2. noszący zbroję l. ryszturek.

τεύχω, f. τεύχω, aor. ἔτευξα, ep. aor. 2. τετυκείν, pf. τέτευχα, pass. τετύχμαι, 3 pl. τετεβχάται i plsqpf. τετεβχάτο, f. 3. τετεβχόμαι, aor. p. ἐτέβχθη, aor. 2. med. τετέβχοντο, τετυκέσθαι l. τεβχάσθαι, przygotować, uzbudzić, sprawić, sporządzić, ci, budować, zrobić, uknuć, przysposobić, przyrzadzić, zrzadzić, zesłać, dōłow, wymyślić. Biern. być przygotowanym l. zrobionym, ταμίης πολέμιοι τέτοκται, stać się, być, γυναικός ἀντί τετύχθης, byleś podobny do niewiasty, być zesłanym przeznaczonym, μοῖρα τέτοκται, a τινός, zrobić z czego, τετυχώς, zrobiony. Imiesł. τετυχόμενος, dobrze zrobiony, dobry, mocny, ściśle spójony, dobrze uprawiony. Herod. ma perf. w nprzech. znac., ἐτεβχέσθαι ἐπισπόμενος, był szedł za.

τέφρα, ἡ, ep. i ion. τέφρη, popiół (stosu).

τέφρος, 3. popielaty.

τεφρώδης, ες, popielaty.

τεχνάω, użyć sztuki, podstęp, ci, uknuć.

τέχνασμα, τό, sztuka, fortel, podstęp.

τεχνάω, misternie obrobić. Cz. w Med. misternie zrobić; wymyślić, użyć sztuki l. fortelu.

τέχνη, ἡ, sztuka, rzemiosło, kunszt, οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμαθες, nie dla rzemiosła: kupiectwo. W og. sztuka, biegłość, artyzm, i, dzieło artystyczne, dzieło sztuki; umiejętność, umiejętne opracowanie, teoria. 2) sztuka, fortel, podstęp, oszustwo, αἱ τέχναι, chytre wymysły, matactwa, zdrada; πάσῃ τέχνῃ, każdym sposobem, sposób, środek, ἰδεῖν τέχνη, otwarcie.

τεχνήεις, εσσα, εν, sztuczny, misterny, τεχνήεντως, przysł. misternie, według przepisów sztuki.

τεχνήια, τό, dzieło sztuki; przenosn. sztucznie uknuty podstęp, matactwa; szczwana sztuka.

τεχνήτης, p. τεχνίτης.

τεχνήτικός, η, sztuczny.

τεχνήτός, 3. sztucznie l. chytrze zrobiony.

τεχνικός, 3. stuczny, misterny, dotyczący sztuki, umiejętności; szczer, naucejczel retoryki i gramatyki, οὐ τεχνικόν ἀνείη, byloby nieroztropnie. Przysł. τεχνικώς, podług przepisów sztuki.

τεχνίον, τό, zdrobn. τέχνη.

τεχνίτης, ó, sztukmistrz; znawca, sprawca, artysta.

τεχνογράφος, ον, piszący o sztuce.

τεχνολογία, mówić o sztuce l. umiejętności, podług reguł sztuki traktować.

τεχνολογία, ἡ, mowa l. traktat o sztukach.

τεχνοπωλικός, 3. odnoszący się do handlu sztuką.

τεχνόδρον, τό, zdrobn. τέχνη.

τέφ, ion. i ep. 3 p. do τίς, a τεφ do τίς.

τέων, ion. = τίνων, p. τίς.

τέως, ep. i ion. τείως, rzadz. τείος, przysł. tak długo, dopóty, w tym czasie, tedy; samo gdy stoi: tymczasem. Zwykle odpowiada przysł. ἕως. Tudzież: tedy, chwilę, chwilkę; ἕως ἄν z Conj., dopóki, póki. Niekiedy zam. ἕως, aby uniknąć rozdziewu.

τέωσπερ, dopóki by.

τή, znaczy to, co λάβε, ἔχε, ot! bierz! weź! zwykło imperat. drugi następuje, nuż! τή, κίε οἶνον, (prowincjonalizm: na! naciś! pij!)

τήβεννα, ἡ, tudzież **τηβεννίς**, ἡ, i **τήβεννος**, ἡ, odzienne bogaczy (w Argos).

τηβεννικός, 3. mający tebennę (toę l. trabę).

τήθη, ἡ, i **τήθή**, mamka. 2) babka.

τήθις, ἰθος, ἡ, ciotka, stryjienka.

τήθος, τό, ostrzyga. T. s. **τήθυνα**, τά.

τημεδών, ὄνος, ἡ, topnienie; gnicie; suchoty.

τημητικός, 3. topiący.

τημέος, 3. dający się topić.

τήρω, f. τήξω, przech. roztopić, stopić. Przen. θυμόν, niszczyć; poźreć, pochłoniąć. Biern. τήρομαι, aor. ἔτάκην, rzadziej ἐτήχθη, fut. τακήσομαι, nprz. topnieć, rozplynać się; zgnić; przen. poźreć się, niknąć, marieć, niszczyć, rozplynać się we łzach, gryść się; perf. τέτρηκα ma toż samoznienie, być roztopionym; zagasnąć, πῶρ, zgasił.

τηλαγγής, ες, przysł. τηλαυγώς, daleko jaśniejący l. blyszczący; τηλαυγέστερον ὄραν, dalej widzieć l. dojrzeć.

τήλε, przysł. jak **τηλόω**, w dali; daleko; bez i z 2. p., z dala od, w dal od.

τηλεβόλος, 2. daleko rzucający l. godzący.

τηλεθαπτός, 3. z dala, oddalony.

(τηλεθάω), (θάλλω) tylko w imiesł. praes. τηλεθάω, ωα, ων, obficie zieleniejący, kwitnący, χαιτή, obfit, gesty l. bujny włos.

τηλεκλειτός, 2 i 3. daleko l. w dali słynący, rozgłośny.

τηλεκλιτός, t. c. poprzedz.

τηλεμάχος, 2. z dala walczący.

τηλεπλάγκτος, 2. daleko l. w dali tułający się.

τηλεπομπος, 2. z dala l. w dal wysłany.

τηλεπορος, 2. daleko idący, daleki.

τηλεπυλος, 2. z rozwarteniemi bramami.

τηλεσκοπός, 2. daleko patrzący. 2) τηλέσκοπος, z dala widziany.

τηλεφανής, ες, z daleka widzialny l. widziany, a przen. z daleka słyszany, donośny.

τηλέφιλον, τό, daleka miłość, liść inaku używany w wyroczni miłosnej.

τηλία, ἡ, zam. ion. σηλία, sito; pokrywa kom na. 2) stół lub tablica, na której rzucano kostki; rusztowanie do walki kogutów.

τηλικός, dor. ταλικός, tak stary, w tak podeszłym wieku, tak młody.

τηλικόσδε, τηλικήδε, τηλικόνδε = τηλικός.

τηλικόστος, τηλικαύτη, τηλικόστος, tak stary, tak wielki; w r. n. jako przysł., tak bardzo.

τηλικός, ε; z kozłowego rogu; z bożej trawy.

τήλις, εως i ἰθος, ἡ, boża trawa, rośl.

τηλόθεν i **τηλόθεν**, przysł. z dala, z daleka, z obczyny, zwykle z ἐξ l. z 2 p.

τηλόθι, przysł. = τήλε, τηλόθ, daleko; z 2. p. daleko od.

τηλόσε, przysł., w dal.

τηλοτάτω, przysł. do τηλόθ, najodległej.

τηλόθι, przysł. = τήλε.

τηλουρός, 2. z dalekimi granicami; daleki, oddległy.

τηλόγυτος, 3 i 2., bardzo kochany, ukochany. Według starożyt. gr. w późnym wieku zrodzony i dla tego kochany. Według innych: dorosły, dorastający, w kwiecie wieku będący. Później: w dali zrodzony, w og. daleki, oddalony.

τηλόπος, 3. biern. z dala widziany l. słyszany, daleki.

τημελέω, starać się, pielegnować, τινός.

τήμερον, przysł. i τήμερα, dzisiaj.

τήμος, przysł. wtedy, potem, odpowiada poprzedz. ἡμος l. t. p. ἐς τήμος, aż do chwili.

τημόσδε i **τημοῦτος**, przysł. = τήμος.

τηνοί, przysł. dor. = ἐκεῖ.

τήναιλα, (wyraz Archilochowy), nasladujący dźwięk

brzmiającej struny lutni; następnie niby to, co: ura!

τήνελλος, ó, wyr. komiczny, ten, któremu dla odmienionego zwycięstwa *τήνελλα* t. j. ura! krzyzła. **τηνικά**, przysł. w tym czasie, w tej porze dnia. **τηνικάδε** i **τηνικάδα**, = *τηνικά*.

τηνόθεν = *ἐκεῖθεν*.

τηνότι = *ἐκεῖ*.

τήνος, *τήνα*, *τήνο*, = *κῆνος*, *κείνος*, *ἐκεῖνος*.

τηνό, przysł. dor. = *ἐκεῖ*.

τηνώθε i **τηνώθεν**, przysł. dor. = *ἐκεῖθεν*.

τήσις, *εως*, *ή*, stopienie; wycienczenie.

τηρέω, dostrzedz, strzedz, *πόλι*, przestrzegać, zachować, *εἰρήνην*, a przyn. *υμῶν*, zważać, baczyć, czatować na stósowną chwilę, czychać, *τινά*. z nastp. *μή*, strzedz się. Med. *τηρέομαι*, mieć się na baczności, wystrzegać się; *τηρήσομαι* w znaczn. biern. u Teokr.

τήρησις, *ή*, zachowanie, przestrzeganie, strzeżenie; tudzież: miejsce do zachowania, schowanie, wycienczenie.

τηρητικός, 3. zachowujący, przestrzegający; co przestrzegać należy.

τηρός, 3. czuwający, przestrzegający.

τηρώω, wyzn. Biern. tylko w praes., być w biedzie: biedę klepać, niedostatek cierpieć, *τινός*, być obranym, nie mieć.

τήρσιος, 3. próżny, daremny; głupi, zuchwały. Przysł. u Teokr.

τίαρα, *ή*, u Herod. *τίαρας*, *τήρης*, ó, tyara, turban, zawój.

τιαρροσότης, *ές*, podobny do zawoju.

τήρις, *ιδος*, *ιος*, *ή*, tygrys.

τήη, wzmocn. *τι*, czemu? cóż więc?

τιθαιβώσω, gnęździć się.

τιθαασία, *ή*, oswojenie.

τιθαασυτής, ó, oswoiciel; *κράτιος*.

τιθαασυτικός, 3. sposobny do oswojenia.

τιθαασύω, oswoić, chodować, uszlacheniać.

τιθαασός, ó, oswojony; pielęgnowany; pojedyany, łagodny.

τιθεώω = *τιθεώω*.

τίθημι, 2 os. praes. u Hom. *τίθησθα*, inf. *τιθήμεναι*, *τιθέμεν*, impf. *ἐτίθη*, *τίθεσαν*, częstotl. *τίθεσκον* i *ἐτίθειον*, *ἐτίθει* i *τίθει*, u Pind. Praes. *τιθεῖς*, fut. *θήσω*, aor. *θήσῃ* i *έθη*, cj. *θῶ*, *θήμεν*, *θείω*, *θείομεν*, 2 o. *θήγης*, inf. *θήμεναι*, rzadko *θήμεν*, perf. *τέθεικα*. Med. *τίθεμαι*, part. teł. *τιθήμενος*, impf. *ἐτιθέμεν*, fut. *θήσομαι*, aor. 1. *έθηκα*, *θήκατο*, aor. 2. *έθημην*, opt. *θείτο*, imper. *θεό*, aor. p. *έπέθη*, f. *τεθήσομαι*, pf. *τέθειμαι*, stawic. 1) w pewnem miejscu postawić, *πολύξει*, zanieść, złożyć, *έν τινι*, *εις τι*, wręczyć, dać do ręki, wrazić, poddać, *έν φρεσὶ* *θέσθαι*, postanowić w sercu, pamiętać o czem, z inf., *λόγους* *εις μέτρα*, prozę wierszować; zwrócić uwagę; med. położyć sobie, *ἐπί τι*, na co; niekiedy z 3 p. *χαμαί τὸν πόδα*, na ziemię postawić; w og. *τιθέω* *πόδα*, *ισό*. 2) wsadzić, zbudować, wzniesić, złożyć, *τι*, sadzić, ustawić, umieścić, *ἀγάλματα*, a o sztukmistrzu: przedstawić, wystawić, wydać. Szczeg. a) *πρῶματα*, granicę wytykać, ustanowić, *τιμήν τινι*, przyznać. b) *ἀγῶνα*, urządzać, ustanowić; w med. *θουσίαν*, obchodzić, urządzać. Cz. wystawić, przeznaczyć. c) uchwalić, *νόμον*, dać, a w Med. dać sobie prawo l. ustanowić (w demokracji o ludzie); rozkazać, nakazać, przepisać, t. s. w Med., z inf.; jako karę wyznaczyć, *τέλος*, koniec zrobić: *κῆρυγμα*. *πρὸς* *ωὐνοῦ* obwieścić.

d) *ὄνομα* *θέσθαι τινι*, dać komu nazwisko, zwykle w Med. e) pochować, złożyć w grobie, *ὄστα* *έν τινι*. f) złożyć pieniądze, jako zastaw, a w Med. o wierzycielu, przysiąc w zastawie: *τίθεσθαι παρά τινι*, od kogo pieniądze położyć za zastawem; ó *θείς*, składający zastaw, ó *θέμενος*, biorący zastaw, *τόκον* *τιθένα*, procenta płacić. 3) *τήν ψήφον* *τιθένα*, kamyk złożyć na tablicę i, rachować, liczyć. Ztąd *ψήφον* *τίθεσθαι*, oddać głos swój; w og. zdanie swoje wypowiedzieć, a *τινί*, dać komu głos. Ztąd przyn. sędzić, poczytać za co; z inf., tudzież: przypuścić, z acc. c. inf., przysiąc; uznać; w act. i w med. 4) policzyć do, umieścić gdzie, *τίθεσθαι τινα* *έν τιμῇ*. kogo mieć w szacunku; *έν δόξῃ*, za sławę poczytać, *έν αἰσχρῷ*, za hanieb; szceg. *έν μέρε* *τινός*, za co uważać, tudzież z 2. p., do liczb; *ὕπερτερον* *τινος* *τίθεσθαι*, coś przekładać nad co, wyżej cenić; *καρὶ* *ὀφθῶν*, za nic mieć, *έν μικρῷ*, mało cenić; *εις τήν τύχην*, przypisać losowi, na karb policzyć. 5) wsadzić, mianować, zrobić, spławić, *φιλότητα* *μετ' ἀμφοτέρωσιν*. W Med. i Act. z rzeczowniku. opisuje słowo, n. p. *σκέδασι* *θεῖναι* = *σκέδασι*, *ἐπιστραφήν* *τ* = *ἐπιστρέφουσθαι*, *τάρον* *θεῖω* = *θάψω*, i t. p. ale *πόλεμον* *θέσθαι*, wojnę uśmierzyć, zakończyć; *τίθεσθαι* *τά* *πρὸς* *τινα*, spór z kim ukłóczyć; *θεῖναι* *τινα* *μάντιν*, mianować, dać urząd komu czego; *τινά* *γοναίκα*, wzięść za żonę; *σὺς* *εταίρους*, przemieścić; *ωνὸν* *λαῶν* *θεῖναι*, w kamień zamienić; *μάρτυρά* *τινα*, brać na świadka; *τινά* *γέλωτα*, podać na pośmiewisko; *ἀρὰν* *ἀληθῆ*, uiszczyć, uskutecznić; z inf., sprawić, że. Szczeg. *παῖδά* *τινα* *τίθεσθαι* lub *οἶον*, przysposobić, przybrać za syna; *θέσθαι* *παῖδα* *ὀπὸ* *ζώνη*, zastąpić brzemieniem; o rzeczech, sprawić, urządzić, *δῶρον*, biesiadę urządzić; *γούτα* *ελαφρά*, lekkimi zrobic członki, dodać im sprężystości; *φῶς* *εταίροισιν*, zbawienie zgotować, *τινί* *ἀλγεια*, sprawić; podobn. w Med., sobie sprawić, urządzić, *δαῖτα*, *δῶρον*, a *κῆλυσον*, drogę sobie torować, *μάχη*, zacząć; *μεγάλην* *ἐπιγυονίδα* *θέσθαι*, przybierać ciała na łądzwiach; *πρόσοφιν* *τινος*, nadać sobie, przybrać oblicze; *μαρτύρια* *θέσθαι*, wyjednać sobie świadectwa; *χάριν* *τίθεσθαι* *τινι*, zjednać sobie względy czyje, przysługę mu zrobić; *εὐ*, *κακῶς* *θέσθαι* *τι*, coś urządzić dobrze dla siebie, przygotować; *εὐ* *θέσθαι* *τά* *ὄπλα*, mieć na pogotowiu; *θέσθαι* *τά* *ὄπλα* *ζαῖ*, wzięść broń, przygotować się do boju, waleczyć; i, złożyć broń w kozły, wypocząć; zatrzymać się pod bronią; *τίθεσθαι* *τά* *ὄπλα* *περὶ* *τείχος*, *πρὸς* *πόλιν*, zbrojnie mury otoczyć, miasto obledz; *τ* *τά* *ὄπλα* *ἀντία*, zwrócić oręż ku nieprzyjacielowi; ztąd też: obóz złożyć, rozłożyć się z bronią w rękę.

τιθηνώω, pielęgnować, nianęczyć; *ή* *τιθηνομένη*, mamka. W og., posługiwać, doglądać, usługiwać, schlebiać.

τιθήνη, *ή*, mamka, nianka.

τιθηνησίς, *ή*, pielęgnowanie, wychowanie.

τιθηρός, 3 i 2. pielęgnowający. Rzecz. wychowawca

τιθόμελος, ó, i *τιθόμελος*, ostroulec.

τίκτω, fut. *τέω*, zw. *έξομαι*, poet. *τεκόμηαι*, aor. *έτεκον*, pf. *τέτοκα*, ion. pf. p. *τέτεκα*, *επέθη*. Med. *τίκτομαι*, t. c. act., aor. *τέσσασθαι*, aor. *έτεκόμη*, rodzic, zrodzić, *τινά*, a *τινί*, ojcu dziecko zrodzić, tudzież *ὀπὸ* *τινα*, *έκ* *τινος*, *παρά* *τινι*. Bez przyp. *ή* *τίκτοσσα*, rodzicielka, ale i o ojcu, spłodzić, ó *τεκῶν*, ojciec; *οἱ* *τεκόντες*, rodzice. Tudzież o zwierzętach: ożrebić się, ocie-

lic się, okocić się, oszczenić się, wylądź (jaja); o owocach, wydać, rodzić; tudzież, sprawić, przyznaczyć się do, wzniecić, πῦρ τέτταται.

τίλιαι, αἱ, kosm. pyłek słoneczny.
τίλλω, skubać, rwać, oskubać, τί, χειρῶν. T. s. w Med. a z 4 p. osoby, dla której ktoś włosy sobie wydziera, wyrzywaniem włosów oplakiwać ją. W og., rwać, urwać, zerwać, rozerwać; targać, nekać, dreczczyć.

τίλλον l. **τίλων, ονος, ὄ**, gatun. ryb w jeziorze trackim Prazyas.

τιλμός, ὄ, i **τίλαις, εως, ῆ**, wyrwanie l. targanie włosów.

τιμολόω, uczcić, uświetnić, uwielbić, μολόντα, przybycie czyjeś.

τιμολόης, ἐς, szanowany, czczony, cenny.
τιμάροος, p. τιμωρός.

τιμάροχος, poet. zam. τιμωρός, mający dostojenstwo, szanowany.

τιμαρχία, ῆ, = τιμοκρατία.

τιμάω, fut. p. zw. τιμήσομαι, rzadz. τιμηθήσομαι, szanować, cenić, cześć, θεόν, uczcić, kochać, lubić; τιμῆς τιμηθεῖσθαι, być poczytanym za godnego czesći. Tudzież: darom czesnym odznaczyć l. wynagrodzić; a o rzeczach, cenić. 2) otaksować, cenę oznaczyć, z 2 p. πολλοῦ, wysoko, wielce cenić o oszacowaniu majątku przez cenzora. O sędziach: karę oznaczyć, wskazać na sztrof, τινί τινος l. τινά τινος, a biern. ἀργυρίου τιμηθῆναι τῆς ββρεως, być wskazanym na karę pieniężną za zezłenie czynem: θανάτου, na śmierć: τὴν μακρὰν τιμῶν τινι, długą kreską na tabliczce do wotowania wskazać kogo. Med. w attyck. prawie, wnieść o pewną karę, τιμάσθαι τινι τὴν εἰκὴν δεσμοῦ, ἀργυρίου, θανάτου, τῶν ἐσχάτων, w skardze wnieść o wskazanie na więzienie, pieniężną karę, karę śmierci i t. p. także z samym 2. p., a τιμάσθαι τινα, wnieść o wymierzenie kary na kogo.

τιμάωρ, ορος, ὄ, = τιμωρός.

τιμῆ, ῆ, 1) szanowanie, cenieńie, szacunek; czesć; godność, dostojenstwo, władza; w og. przywilej, prerogatywa. Tudzież: urząd, sprawa, τὰς ἐθούσας τιμάς, istniejące urzędy, urzędnicy; dalej: dar poczesny, nagroda. 2) otaksowanie, naznaczenie ceny, cena, wysoka cena: τῆς ἀπῆς τιμῆς πωλεῖν, za tę samą cenę sprzedać. Szczeg. wynagrodzenie, zapłata, kara l. pokuta pieniężna, sztrof, ἄροῦσθαι τινι τιμῆν, dać komu zadosyć uczynienie, szkodę wynagrodzić. Ztąd, karanie, pomsta. Wreszcie: oszacowanie.

τιμητής, εσσα, sv, ségn. τιμῆς, acc. τιμητήντα, dor. τιμῆντα, szanowany, ceniony, wzięty, mający znaczenie; o rzeczach: cenny, kosztowny. Stp. w. i nw. τιμηέστερος, τιμηέστατος.

τίμημα, τό, cena, wartość rzeczy; czesć. Szczeg. przeznaczona kara (pieniężna), tudzież o karze śmierci. 2) oszacowanie, otaksowanie majątku obywatela; klasa, do której według tego należy; ustawa kraju na tem polegająca.

τιμήροος, ion. = τιμωρός.

τιμητής, ῆ, oszacowanie, naznaczenie wartości l. ceny, oszacowanie kary. Szczeg. oszacowanie majątku.

τιμητσία, ῆ, urząd cenzora.
τιμητσομαι, być cenzorem.

τιμητής, ὄ, szacujący. U Rzymian: cenzor.

τιμητικός, 3, szacujący, czczący; taksujący, πινάκιον, tabliczka sędziów do wotowania; ὄ τ. byli cenzor; ῆ τ. ἀρχή, = τιμητσία.

τίμος, 3 i 2. 1) szanowany, czczony, poważany, o rzeczach: cenny, kosztowny, przedni. 2) czyn. szacujący, czczący.

τιμοκρατία, ῆ, państwo, którego podstawą honor. 2) państwo, w którym dostojenstwa rozdają się stosownie do oszacowanego obywateli majątku.

τιμοκρατικός, 3, należący do tymokratyi.

τιμόπολις, szanowany przez miasto l. szanujący miasto.

τίμος, ὄ, = τιμή.

τιμωχος, 2, szanowany.

τιμωρόω, pomódz, przybyć na pomoc, wesprzeć, τινί, i bez 3 p., obrażonemu l. ściganemu przyjsć na pomoc, za krzywdę zadaną pomóc się, τινί τινος, za kogo na kim pomścić się, w 4 p. kładzie się osoba, na której pomsta się bierze; rzadziej τ. τινί τι. Biern. τιμωρήσθαι τινι, że pomśczone się za kogo; pf. pass. niekiedy = pf. act, być ukaranym. Med. τιμωρεῖσθαι τινα, pomścić się na kim, podjąćgnąć do odpowiedzialności, karać, τινά, a τινά τι, ukarać kogo z przyczyny czego; zwykle τινά τινος, τινά ἀντί τινος, ale ὅπερ τινος, za kogo.

τιμωρήμα, τό, 1) pomoc, wsparcie, τινός, komu dana. 2) pomsta, kara, chłosta.

τιμωρήσαι, ῆ, 1) pomaganie, wspieranie. 2) pomsta, kara.

τιμωρητήρ, ῆρος, ὄ, pomocnik; mściciel.

τιμωρητικός, 3, chętnie się mszczący.

τιμωρία, ῆ, ion. τιμωρίας, 1) pomoc, wsparcie, 2) zemsta, kara; chłosta, katusze.

τιμωρός, 3, ion. τιμηρός, dor. τιμάροος, pilnujący honoru, zasłaniający czyj honor l. czyją czesć, pokorny, wspierający; τινός, mściciel, λόγος τιμωρός, do zemsty wzywająca mowa. 2) kat, dreczczyciel.

τί, dor. = σοί i εἰ.

τινάκτεira, ῆ, wstrząsająca.

τινάκτωρ, ορος, ὄ, wstrząsający, γαίαις, ziemioburca.

τινάσσω, aor. p. ἐτινάχθην, ἐτινάχην, wstrząsać, τί, ciągnąć, ποσὶ θρόνον, obalić, wywrócić; rozproszyć. Med. t. s. wstrząsać coś swego; biern. być wstrząsnietym.

τίνομι, τίνωμι = τίνω. Med. τίνωμα, karać, chłostać, mścić, z 4 p. osoby i rzeczy; i bez przyp. mścić się.

τίνω, czasy od τίω, pokutować, zapłacić, τί, za co, w og., winę odwetować, ββρι, przypłacić. Biern. t. s. Med. τίνωμα, właśc. karać sobie zapłacić, ztąd, dla zbrodni komu dać odpokutować, τινά, ὅπερ τινος i τινός, ztąd, karać, chłostać, a z 4 p. rzeczy, mścić.

τιό τιό, naśladow. głosu ptaka.

τί ποτε; co wiec? czemuż wiec? T. s. ségn. τίποτε. **τί; τί;** 2 p. τινός; u Hom. τέος; τεῷ; att. τοῦ; 3 p. τινέatt. τῶ; 4 p. τίνας; τί; l. mng. τίνες; τίνας; 2. p. τίνων; Hom. τέων; 3. p. τίος; 4. p. τίνος; τίνας; kto? który? jaki? w pyt. niezależn i zależn. ἐς τί; dopóki? κατὰ τί; po co? ἐκ τίνος ἐπιλήρης; dla czego? Niekiedy oznacza zdumienie i niechęć, szczeg. τί ποτε; τί χρῆμα; Często τί; stoi niezależnie: co? czemu? na co? τί δ' οὐκ; czemu nie? τί δέ; τί δὲ δῆ; stanowi żywe przejście do innego przedmiotu: cóż teraz? quid vero? τί; niekiedy wtrąca się; pod jakim względem? n. p. τῶν τί σοφῶν εἰδῶν οἱ ζωγράφου ἐπιστήμονες; zresztą nie stoi zawsze τίς, τί na początku pytania i nie doznaje nigdy elizyi.

τίς, τι, enklit. przez wszystkie przypadki, zajm. nieokreśl. 1) ktoś, coś, któryś, jakiś. Często ma 2 p. rzecz. po sobie, a u Herod. kładzie się często między artykułem a rzeczown. Z przymiotnikami znaczy: nieco, dosyć, poniekąd; πᾶς τίς, każdy; σίς τίς, ktoś sam jeden, ὀλίγοι τινές, nieliczni jacyś. 2) niejedną; dla tego niby zbior. imię łączy się z l. mnog. ἤσπεν τίς ἐμοὶ πρόσειαι. Zwłaszcza τι po negacji ma także zbiorowe znaczenie. 3) często to, co ἕκαστος, πᾶς, a u nas można często oddać przez słowo zaimkow. n. p. καταμάθοι ἂν τίς można by się nauczyć. U Attyków często odnosi się do osoby pewnej, której nazwać się nie chce; łac. *quidam*. 4) gdy przycisk pada na zaimek: ktoś ważny, coś ważnego, n. p. κήγών τις φαίνομαι ἤμεις, i ja zdaje mi się być mężem wielkiego znaczenia; ἀλλ' ἴσως ἔχει τινὰ λόγον, lecz może ma słuszną przyczynę; ale przeciwnie odznacza też coś nieważnego. 5) ti, w czemś, poniekąd, pod jakimś względem, nieco, jakos. b) później τίς zam. ὅστις, ἢ τίς ἢ ὁδός, prawie nikt. Pleonastyczne jest w ὁ μὲν τίς — ὁ δὲ τίς, οἱ μὲν τινές — οἱ δὲ τινές, τὸ μὲν τι — τὸ δὲ τι w części — w części. Niekiedy w dłuższych zdaniach powtarza się.

τίσις, ἦ, oszczaćwanie, wynagrodzenie, zapłata. W og. kara, pokuta, pomsta; τίσις δοῦναι, wziąć karę; αἱ Τίσις, boginie pomsty. Rzadko, nagroda.

τιάνω, aor. ἐτίτωνα, ep. = τείνω. 1) napiąć, tężyć. 2) rozpostrzedz, rozciągnąć, τραπέζας, χεῖρας. Med. περὶ ἄρθρων, skrzyżda rozwinąć. 3) wzdłuż ciągnąć, ὀρόμον, biedz daleki kawał drogi, a samo τιάνεσθαι, wyciągnięcie się, bieżcie; częściej tak w Med. τιανόμενος παδίω, biegnąc ewalem przez równinę; w ogóle: na-wy-tężyć się

τιανοκράτωρ, ὁ, zwycięzca Tytanów.

τιανοκτόνος, ὁ, zabijający Tytana.

τιανομαχία, ἦ, walka z Tytanami.

τίτανος, ἦ, wapno, gips; kreta, oskrobiny marmuru.

τιτανόθης, ες, na wzór Tytana.

τίτας, ὁ, dor. zam. τίτης, mściciel.

τιθεία, ἦ, mameczenie, karmienie malki.

τιθείω, być malką. Frzech. karmić.

τίθη, ἦ, i **τιθή**, 1) brodawka, pierś karmicielki. 2) malka.

τιθήιον, τό, zdrobn. piersiczki.

τιθήος, ὁ, t c. τίθη.

τιθίω, jiszczuć.

τιτράω, p. τετραίνω.

τιτρώσκω, fut. τρώσω, pf. p. τέτρωμαι, ranić, uszkodzić, tina.

τιττώ, mowi Scyta u Arystof zam. τιτθίον.

τιτθίω i **τιτθίβ**, gdakac, krzeczkożec.

τιτθόσμαι, ep. redupl. f. do τείχω, tylko w praes. i impf. używ. 1) zrobić, przygotować, przysposobić (sobie), t. 2) mierzyć, godzić, τινός, w kogo, τινί, czem; a φρσσί, zamierzać; γῆς φρσόν τιτθόσμεναι, kierujące się same bez wiosel i steru.

τιθη ἦ, = ὄλορα. 2) owad jakiś; też τίληφ i σίληφ.

τιφός, τό, woda stojąca, bagno, staw.

τιφώθης, ες, bagnisty.

τίω, fut. τίσω, aor. ἔτισα, pf. p. τέτιμαι. 1) czczyć, szanować, τινά, cenić, szanować; f. częstotl. τίεσκον, imiesł. τετιμένως, szanowany, czczony; τινί,

przez kogo. 2) w fut. i aor. jak τίω, odpokutować, przypłacić, δάκρυα βέλσσαι, za łzy przez pociski; ὕβριζ, za zuchwałość, βουῶν — ἀμοιβήν, placić w nagrodzenie za; ποιὴν τίσαι τιν: τινω, placić komu za co karę; rzadko z 4 p. osoby. W og., zapłacić, nagrodzić, τί, za co; z 4 p. pomścić się, φόνον τινός, za mord na kim popełniony, tudzież z podwojn. 4 p. lub z 4 p. osoby a 2-gim rzeczy.

τλάθωρος, dor. cierpliwy, stateczny.

τλήμων, dor. = τλήμων.

ΤΛΑΩ, nieużyw. temat, fut. τλήσομαι, aor. ἔτλην pf. τέτληκα, z form. synkopow., part. τετλητός, τετλητός, aor. ἐτάλασα, znieść, wytrzymać, scierpieć, τί, a z inf. przenieść na siebie, odważyć się, śmieć, także z imiesł.

τλήμι, p. porzedz.

τλήμωνος, przysl. cierpliwie.

τλήμοσιν, ἦ, bieda, cierpliwosć.

τλήμων, ον, cierpliwy, stateczny; śmiały, zuchwały, nieustraszony; cierpiący; nieszczęśliwy, biedny.

τλήμοκάρδος, 2 p. τολακάρδος.

τλήτος, adj. verb. (ΤΛΑΩ.) 1) cierpliwy, stateczny. 2) znosny.

τμήγω, aor. 1. ἔτμηξα, 2. ἔτμαγον, b. ἐτμάγη, t. c. τέμνω. [acesim.]

τμήγον, przysl. rżnać, wrzygnąć, drasnawszy.

τμήρα, τό, ucięty kawał; cięcie.

τμήσις, ἦ, ucinanie, γῆς, pustoszenie. 2) cios, raz, rozdzielenie.

τμητός, 3. do przerznięcia l. podzielenia.

τμητικός, 3. krający, rozrzynający, przenikający.

τμητός, 3. rżnięty; rozdzielnny.

τόδε, p. ὅδε.

τόθεν, przysl. ztąd, oddąd; zkad.

τόθι, poet. przysl. tam, tamże.

τοί, enkl. part. 1) właśc. = τῶ, dla tego. 2) zaręcz: przecie, zaiste, niewątpliwie, wierzaj mi.

W ogólnych sentencyach: właśnie, wierę.

τοί, dor. ep. i ion. 3 p. = σοί od σὸ, zawsze enklit.

τοί, ταί, ep. i ion. = οἱ, αἱ, lecz wskazująco.

τοίγάρ, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι, part. dla tego więc, zaczem, to też, tak zaiste, tak na przykład.

τοίων, wzmozn. τοί, przysl. teraz dalej, teraz zaś, tak więc, właśnie, ztąd, więc, tak jest, ob τ., przecie nie.

τοίος, zajm. wskaz., taki, odpowiada σίος, jaki, l. ὁποιός, i i. Częściej domyśleć się należy zdania względnieo, n. p. τοίος ἐπέσσοσεν ἀπειλός. Z inf., taki, że, zdolny do; z przymiom. w tymże rodzaju i liczbie, wzmacnia jego pojęcie, ἐπιτελής τοίος, tak zupełnie w niarę, ni za wielki, ni za mały; τοίων, przysl., tak, takim sposobem, tak bardzo.

τοιοῦτος i **τοιωσδ**, 3. t. c. popzedz.

τοιωτός, toiałę, τοιοῦτο i τοιοῦτον, taki, tak wielki; drugi równie taki; ὁ τοιοῦτος odnosi się do czegoś pewnego; ἐν τῷ τοιοῦτο, w takim położeniu rzeczy; τὰ τοιαῦτα i tym podobne. Zresztą p. τοίος. Wzmocnione **τοιουτοσί**.

τοιουτότροπος, 2. takiego sposobu, rodzaju.

τοιουτόθης, ες, takiej postaci, takiego rodzaju l. sposobu.

τοιχαρχος, ὁ, dozorca wioślarzy.

τοιχορροχέω, wydawać się być ścianą l. mur. em.

τοιχος, ὁ, ściana, mur, burta.

τοιχορροχέω, być złodziejem, t. j. włamać się do domów. Przen. οἱα ἐτοιχορροχίσαν περί τῶ δάνεσκον, jak po złodziejsku poczynali sobie z lichw.

τοιχωροχια, η, przelamanie sciany, wlamanie l. dobijanie sie.
τοιχωροχος, ο, wylamujacy sciany, zlodziej, lotr, oszust.
τοκα, dor. = τότε.
τοκάς, άδος, η, rodząca, σός — τοκάδες, maciory do chowu, przypłodku; przen., płodny.
τοκετός, ό, rodzenie, pológ.
τοκετός, ό, rodzic, w l. mng. τοκέτες, rodzice; także w l. podw. i η τ., rodzicielka.
τοκίως, pożyczyć na procent, lichwą się trudnić.
τοκισμός, ό, lichwa.
τοκιστής, ό, lichwiarz.
τοκολυφέω, brudna lichwa się trudnić.
τοκογλόφος, ό, obliczający procenta do najdrobniejszych szczegółów i ulamków.
τόκος, ό, 1) rodzenie. 2) poród, wyląg, młode; w og. potomstwo, ród, syn. 3) przen. odsetek, procent, lichwa. Tudzież: przychód, intrata.
τοκοφορέω, procenta przynosić, wypożyczyć na procent.
τόλιμα, η, i τόλιμη, odwaga, śmiałość, zuchwałość; przewaga.
τολίω, ioń. τολίεω, podjąć się, odważyć się, śmiałość; z inf., postanowić; zdołać, przenieść na siebie, z 4 p. πόλεμον, podjąć wojnę.
τολίμηεις, εσσα, εν, cierpliwy, wyrzymały, stateczny; śmiały, odważny, nieustraszony.
τόλιμημα, τό, przewaga, czyn odważny
τολίμηρός, 3. t. c. τολίμητης.
τολίμης, ησσα, ην, ścgn. z τολίμητης.
τόλιμησις, η, odważność, śmiałość.
τολίμητής, ο, zuchwalec, śmiałek.
τολίμητός, 3. pánva, na wszystko się odważy.
τολοπαύω, zwijać (na kłębek) a) δόλους, knuć; sprawić, πένθος. b) πόλεμον, z biedą i znojem zakończyć, όποσα τολόπασε, ile uskutecznił, dokonał.
τολόπη, η, kłębek, ztąd, nic.
τοραιος, 3 i 2. krajacy. 2) biern. u-prze-rżnięty.
τορμός, wymagać krajanía: πήμα τορμών, zle, które tylko wykrajaniem wyleczyć można.
τορμός, ό, 1) krajacy. 2) gnypl szwedki.
τομή, η, 1) ucięta część, pińiak zrzewka, ciosna. 2) rżnięcie, cios, rana. 3) ucinanie, cięcie. 4) różnica, odróżnienie.
τορμιάς, ό, rzeźniczek, wymieszony.
τόρμιος, ον, rżnięty, τὰ τόμια, sc. έέρα, = έντομα, ofiara spełniana przy uroczystych przysięgach.
τορμός, 3. krajacy, dzielący; w og. ostry.
τόρμος, ό, oddział, ucięcie.
τονάριον, τό, narzędzie muzyczne, na którym śpiewakowi l. mowcy podawano ton czyli głos wydać się mający.
τονθοροζώ i τονθορίζω, niewyraźnie mówić, mruzczeć, marmotać.
τονιατός, 3. długości jednego tonu.
τόνος, ό, 1) to, czem się naciąga co, lina, sznur, powrót; pas (dózek); tudzież: nici, z których liny skręcone; εν τριών τόνων, trójnitny, trzydrótowy. 2) napięcie, wyężenie. 3) τόνος έξάμετρος, wiersz heksametrowy, τριμετρος, trzymiarowy; w ogóle: przycisk, siła.
τοξάζομαι, strzelać z łuku, τινός, do czego; fut. τοξάζεσθαι, opt. aor. τοξάζεσθαι.
τοξάρχος, ό, władający łukiem, dowódca łuczniczków; w Atenach: naczelnik tak zwanych τοξόται.
τοξομα, τό, strzala, pocisk; strzał z łuku, έντός τοξομάτος, w obrębie strzala.
τοξοότης, ό, łucznik.

τοξοότης, 3. zabity strzałem z łuku.
τοξόω, strzelać z łuku, τινός, do czego; τινά, kogo zabić strzałem z łuku. O łuku: wystrzelić, spuścić, ήμιν πών τετόξεσθαι βέλος, wszystkie pociski spuszczone. Przen. mierzyć do czego, godzić, zamierzyć, dążyć; ubiegać się.
τοξήρης, ες, zaopatrzony w łuk, łucznik.
τοξικός, 3. łukowy, łucznikowy, η τ., sc. τέχνη, sztuka strzelania z łuku; τοξικώτατος, bardzo biegły w strzelaniu z łuku.
τοξόδαμας, αντος, ό, i τοξόδαμνος, ό, władający łukiem, lub, zabijający łukiem, z łuku.
τόξον, τό, łuk; τόξων εδ ειδός, świadomy l. biegły w strzelaniu z łuku.
τοξοποιέω, łuki robić, skrzywić, zmarszczyć.
τοξοσύνη, η, sztuka strzelania z łuku.
τοξοτευχής, ες, uzbrojony w łuk i strzaly.
τοξότης, ό, łucznik. W Atenach: sluga policyjny i sądowy.
τοξότης, η, łuczniczka. 2) strzelnica, okno dla strzelania z łuku.
τοξολικός, 2. ciągnący l. napinający łuk, λήμα τ., biegłość w strzelaniu z łuku; αιχμη τ., strzala.
τοξοφόρος, 3. łukonośny; łucznik.
τοπάξω, 1) postawić na miejscu. 2) mierzyć dokład; domniemywać się, zgadnąć, περί τινος, acc. c. inf.
τόπαρχος, ό, panujący w jakim kraju, okolicy l. miejscu.
τοπιεύς, 3. miejscowy; η τοπική, sc. τέχνη, sztuka wynalezienia i uzywania prawd powszechnych (loci communes).
τοπογραφία, opisać miejsce l. okolice; oznaczyć położenie l. granicę kraju.
τοπογραφία, η, opisanie miejsca, okolicy.
τοποθεσία, η, położenie miejsca. 2) opis topograficzny.
τοποθετέω, położenie miejsca oznaczyć.
τοπομαχία, 1) prowadzić wojnę, wstrzymując wroga przez silnie położone miejsca lub stanowiska. 2) walczyć o stanowisko.
τόπος, ό, miejsce, okolica, kraj, strona; miasto; miejscowosc, położenie; ανά τόπον, na miejscu, niebawem; παρά τόπον, na stósowném miejscu. W retoryce; komunały, powszechnie uznane zdania.
τοπρίν, τοπρίσθην i t. p. π. πριν, πρόσθεν i t. d.
τορσία, η, snycerska wypukła robota, rzeźba.
τόρσυμα, τό, t. c. poprzedz. 2) = τóρσυμα.
τορσότης, ό, snycerz, rzeźbiarz, pieczętarz.
τορσός, 1) przebić, przekłóć, φδής, przezrazliwie zabrznieć pieśń.
(τορέω), aor. έτορον, τορσίν, przebić, przekłóć, aor l. τορήςας. Przen. o tonie: wyraźnie mówić.
τόρμος, ό, każdy otwór, do którego czop się wkłada; buksa (u kola).
τορνεοτολμασιδοχητός, ό, wyr. kom. u Arystof., toczkarz wyrabiający liry i tarcze.
τορνεώω, 1) kręcić, toczyć, używać; tudzież: o pocie. 2) w og. zaokrąglic.
τόρνος, ό, krąg, cyrkiel. 2) dluto tokarskie.
τορνώω, zaokrąglic, w koło wymierzyć. Med. zakreślić sobie l. otoczyć w koło, τί, sklepić, zaklepić.
τορός, 3. przenikający, bystry; przenikliwy, głosny; jasny, zrozumiały. Przysł. τορώς, jasno, zrozumiale; silnie, mocno, zwawo.
τοροτήξ l. τοροτίξ, nasładowanie głosu ptasiego.
τορόνη, η, kopyś, warząchew.
τορόνω, obracać, zamieszać.

τοσάκις i **τοσαντάκις**, przysł. tylekroć, ep. τοσάκις.

τοσανταπλάσιος, tylokrotny, tylekroć liczniejszy.

τοσανταχώς, przysł. tylokrotnie.

τόσος, 3. ep. τόσος, wskaz. zaim., tak wielki, tak daleki, tak długi, tyle; **τόσον** — **ἔσον**, tyle, ile; tak daleko — jak; **τρίς τόσοι**, trzy razy tyle; **τόσον καὶ τόσον**, tyle a tyle; **ἐκ τόσου**, odkąd, od tak dawna. Przysł. **ἔσῳ** — **τόσῳ**, im — tym; **τόσως**, tyle.

τοσόσδε, ep. też τοσόσδε, = **τόσος** wzmocnionemu. Z inf., tak dzielny l. zdatny, **ζε**; **ἔτερον τ**, równie wielki l. tyleż. Tudzież: tak mała liczba, tak mało; przysł. **τοσόσδε**, ep. **τοσόσδε**, tak bardzo, w tak wysokim stopniu. Wzmocn. **τοσόσδι**, tak wielki oto.

τοσουτάριθμος, 2. tak liczny.

τοσοῦτος, **τοσοῦτη**, **τοσοῦτο** i część. **τοσοῦτον**, = **τόσος** wzmocnion., tak wielki, tak liczny, z 4 p. bliższego określenia, **τ**. **τὴν ἡλικίαν**, tak stary l. tak młody; **τοσοῦτον τὸ βᾶθος**, tak głęboki; **τοσοῦτοι τὸ πλῆθος**, tak liczni; **αὐεὶ** i tak mały. Przysł. **τοσοῦτο** i **τοσοῦτον**, tak bardzo, o tyle, tak dalece, nawet przy stp. nwyż.; a przy stp. w. **τοσοῦτω**, o tyle odpow. **ἔσῳ**. Wzmocnione **τοσοῦτοσί**. **τόσσαις**, dor. **τόσαις**; part. aor. do **ΤΟΣΣΩ**, = **τοῶν**, trafić, ugodzić.

τοσσῆμος, dor. zam. **τοσοῦτος**.

τόσσαις, **τοσσόσδε**, **τοσοῦτος**, p. **τόσος** i t. p. **τότε**, przysł. czasu odpow. pyt. **πότε**, wtedy, 1) gdy odpowiada zd. względnemu z **ὅτε** l. **ὅσπότε**, wtedy — gdy. Ztąd jako przysł. wprowadzający następnik, wtedy, to, **Πο ἦμος** — **δὴ τότε**, skoro — wtedy zaiste; podobn. **ἐπει**, **ἦνικα**, **ἐπειδὴ**, **ὅταν** — **τότε καὶ**. Z artykuł. **ὁ**, **ἦ**, **τὸ τότε**, ówczesny, wskazuje także na przyszlność: wówczas; **οἱ τότε**, ówczesni ludzie; **ἐκ τότε**, od owego czasu, odtąd; **εἰς τότε**, aż dotąd. O cz. przysł., niegdys, przedtem.

τότῃ, przysł. niekiedy, tedy owedy; **τότῃ μὲν** — **τοῦτῃ δέ**, już to — już też.

τοτρίνα, przysł. = **τρίνα**.

τοτοβρίξ, naslad. ptasięgo głosu.

τοτοί, wykrz. bólu, jak **ὀτοτοί**. T. s. **τοτοτοί**.

τοῦκ, att. = **τοῦ ἐκ**.

τοῦλασσον, = **τὸ ἕλασσον**.

τοῦμόν = **τὸ ἐμόν**.

τοῦμπαλιν = **τὸ ἐπαλιν**.

τοῦναντίον = **τὸ ἐναντίον**.

τοῦνεκα = **τοῦ ἐνεκα**, i **τοῦνεκεν**, dla tego.

τοῦνεσθεν, att = **τὸ ἐνεσθεν**, odtąd.

τοῦπος l. **τοῦπος**, = **τὸ ἔπος**.

τουτάκις, 1) poet. też **τουτάκι**, = **τότε**. 2) = **τοσάκις**.

τουτέ, przysł. dor. = **ταῦτη**, = **ἐκεῖ**.

τούτερον, = **τὸ ἔτερον**.

τουτόθε, przysł. ztąd przec.

τουτό, przysł. = **τουτόθε**, tam l. tu dotąd.

τουτόθεν, przysł. ztamąd.

τόφρα, przysł. czasu, tak długo, dopóki; następnik zaczyna się zwykle od **ἔφρα**. Odpowiadają sobie także **τόφρα** — **ἔως** (**ἄν**), **ἀλλ'** **ὅτε** **δὴ** — **τόφρα**, kiedy, wtedy, **ἔστω** — **τόφρα δὴ**, skoro — wtedy. Bez takiej korespondencji: tymczasem.

τράγαινα, **τή**, nieplodna koza dwupciowa.

τραγαλιζέω, = **λαγαλιζομαι**.

τραγασαύτος, 3. właśc. należący do epirockiego miasta **Τραγασαί**, lecz u Arystof. z alluzją do świni (**τραγῆν** — **τράγος**).

τραγῆα, = **τραγίξω**. 2) o rośl., bujno się zielenie, zbyt wiele liści mieć bez owocu; w og. być nieplodnym, (**τράγος**).

τραγῆν, p. **τρώω**.

τράγειος, 3. i **τράγος**, 3. kozłowy.

τραγέλαφος, **ὄ**, zwierz fantastyczny, zmieszany z kozła i jelenia. 2) Później: gatunek antylopy l. gazeli.

τράγημα, **τό**, wety, (orzechy, migdały, cukry, bakalie).

τραγηματίξω, — **ομαι**, jeść wety, lakoć.

τραγίξω, 1) parkotem śmierdzieć. 2) być jurym, lubieżnym. Przen. o wszystkich znakach zaczynającej się męzkosci, o porastaniu, zmianie głosu i t. p.

τραγικός, 3. kozłowy; kozłowaty. Zwykle: tragiczny, właściwy tragedyi; **ἀνὴρ τρ.**, tragik. Przenośn. wyrażony wzniosłe, wspaniały, wzniosły; a z nagana, przesadzony, napuszony. Tudzież: namiętny. Przysł. **τραγικός**, wspaniale.

τραγικός, **ὄ**, zdrobn. koziołek.

τραγοειδής, **ἔς**, kozłowy, podobny do kozła.

τραγοκορινικός, 3. do strzyży kozłów należący **τραγοκτόνος**, 2. zabijający kozłów, **ἀνὴρ τρ.**, krew zabitych kozłów.

τραγομάσχαλος, 2. pod pachami śmierzący parkotem.

τράγος, **ὄ**, kozieł. 2) parkot. 3) jurność. 4) gat. gębek.

τραγοσκελής, **ἔς**, kozłonogi.

τραγοραγέω, jeść kozłów.

τραγῶδες, przedstawić tragedią; w og. tragicznie coś przedstawić. Przen. śpiewać, opowiadać, przedstawić wspaniale; a z nagana, przesadzić; **βίος τραγῶδόμενος**, wystawne życie; **τὴν ἀμύθητα**, w jaskrawych kolorach przedstawić.

τραγῶδία, **ή**, tragedia (od **τράγος**); przedstawienie tragedyi. W og. każdy, poważny, wzniosły poemat; tragiczne, pompatyczne opowiadanie l. opis, zwykle z nagana.

τραγῶδικός, 3. tragiczny.

τραγῶδογράφος, **ὄ**, piszący tragedye.

τραγῶδοδιόδοσκαλος, **ὄ**, tragiczny poeta, tragik **τραγῶδοποδάγρα**, **ή**, tytuł dramatu komicznego, nieprzyjemności podagry opisane w tragicznym tonie.

τραγῶδοποιός, **ὄ**, piszący tragedye.

τραγῶδός, **ὄ**, aktor tragiczny.

τράμις, **ή**, ciasnota między nogami, od zadka do czlonka wstydyłowa (**ἔρρος**, **περίαντον**).

τρανής, **ἔς**, przenikliwy, bystry; ostry, przeraźliwy, jasny; zrozumiały. Przysł. **τρανώς**.

τρανότης, **ή**, jasność l. wyraźność tonu.

τράπεζα, **ή**, (**τρίπεζα** l. **τετράπεζα**), stół, szczeg. jadalny. Tudzież: jedzenie, stół. 2) stół bankierski l. wekslarski, lawka, **τραπέζης ἀνακτασθεσίσης**, gdy zbankrutował. 3) tablica, piaszczyzna; kamień grobowy.

τραπέζιός, **ὄ**, stolownik, pieczeniarz.

τραπέζιον, **τό**, zdrobn. stolik. 2) czworobok nie równoboczny, trapez.

τραπέζιτρώω, być wekslarzem.

τραπέζιτης, **ὄ**, wekslarz, bankier.

τραπέζιτικός, 3. wekslarski, bankierski.

τραπέζοειδής, **ἔς**, kształtu stołu l. czworoboku nierównobocznego.

τραπέζοκόμος, 2. usługujący do stołu, lokaj.

τραπέζοποιία, **ή**, stolarstwo.

τραπέζοποιός, 2. 1) stolarz. 2) usługujący do stołu, podający potrawy.
τραπέζοσις, *ή*, zastawienie stołu.
τραπέζοσα, *ή*, dor. = τραπέζα.
τραπέω, wytłaczać jagody winne.
τρασιά, *ή*, plecionka, kraty do suszenia; bojowica.
τραυλίζω, syczeć, szepienić.
τραυλισμός, *ός*, szepienienie.
τραυλός, 3. szepieniący, szepiłań.
τραυλότης, *ή*, szepienienie, jękanie się.
τραδμα, *τό*, rana, zranienie, klęska.
τραυματίας, *ός*, ranny.
τραυματίζω, ranić. ion. τραυματίζω.
τραφερός, 3. dobrze karmiony, tuczny, tłusty; żyzny.
τραχηλία, *τά*, kawał mięsa z karku (mało cenionego).
τραχηλιάσις, 3. karczny.
τραχηλίω, kark przy zabijaniu w tył zgiąć, aby go z przodu obnażyć; obnażyć, pokazać, otworzyć. 2) o koniu: zrzucić przez łeb; tudzież o okrętach w Charybddie. 3) uchwycić za kark i pasować się.
τραχυλόσις, *ός*, zgzięcie w tył karku.
τραχυλοκοπέω, uciąć kark, ściąć głowę.
τραχύλος, *ός*, kark, grzbiet.
τραχυντικός, 3. czyniący szorstkim, nierównym; rozjuszający.
τραχύνω, ion. τραχύνω, pf. τετράχυσμαι (τετράχρημι), uczynić chropowatym, nierównym. Przen. rozgniewać, oburzyć, rozjuszyć.
τραχυόστρακος, 2. z twardą, chropowatą skorupą.
τραχύπους, *ποδος*, z chropowatemi, szorstkimi nogami.
τραχύς, ion. i ep. τραχύς, szorstki, chropowaty, twardy, skalisty, kamienisty, nierówny. Przen. gwałtowny, gniewny, dziki, surowy. Przysł. τραχέως i τραχύ, surowo, szorstko, gwałtownie.
τραχυόστομος, 1) mieć twardy pysk. 2) mieć twardą wymowę.
τραχύστομος, 2. twardy w pysku; mający twardą wymowę.
τραχύτης, *ή*, szorstkość, chropowatość.
τραχύφωνος, 2. zochrzyplym, szorstkim głosem.
τραχύτης, *ες*, chropowaty.
τραχών, *ωνος*, *ός*, skalista okolica.
τρεις, *οί*, *αί*, *τρία*, *τά*, 2 p. τριών, 3. τρισί, trzy, trzech. Liczba szczęśliwa.
τρέμω, tylko w praes. i impf., drzeć, zdrzeć; lekkać się, tworzyć się, z inf. περί τινος, o kogo.
τρέσις, = θρέσσομαι i θρέσεται, mówi Scyta u Arystof.
τρέπω, ion. τράπω, f. τρέψω, aor. p. ἐτρέφθην, ion. i ep. ἐτράφθην, aor. 2. ἐτραπον, med. ἐτραπόμην, pass. ἐτράπην, conj. τραπέισθην = τραπέωμαι, perf. τέτροφα i τέτραφα, pf. pass. τέτραμμαί, 1) obrócić, zwrócić, nadać kierunek, skierować, nawrócić, i to eis, πρὸς τι, na co. kn. ἐπί τι, ἐπί τί, | τινά eis εὐνήν, zaprowadzić do łódki. Biern. obrócić się, ἐπί ἔργα, pójść do pracy, zabrać się do czego; αἰχμήν ἐτράπετο, zgięła się. Szczeg. 2) zwrócić w ucieczkę, pobiec, rozproszyc; φύλαξ, ἐς φυγήν τραπήνας, med. τραπέσθαι, uciec; ale aor. i med. ma znaczący; tudzież: wyrwać, obalić, νόον, odwrócić, powstrzymać, ἀπό τινος, ἐκὰς τινος, przeszkodzić, zapobiedz; a w og. inaczej obrócić, zmienić. Biern. zmienić się, χρώς, zbladnąć, νόος, i t. p. τρέποιαι, zmieniam zdanie swoje. τετραμμένος,

zmiennik; ἐπί τὰ βελτίω, zmienić w lepsze. Przen. w Med., zwrócić się na coś, skierować się, ὅποι, eis τι, πρὸς τι, zwł., zwrócić uwagę na coś, zważać na coś, zająć się czwem.
τρέφω, eols. i dor. τράφω, fut. θρέψω, aor. ἔδρεψα, aor 2. ἐτραπον, pf. τέτροφα i τέτραφα, pf. pass. τέτραμμαί, aor. p. ἐθρέφθην, 2. ἐτράφην, aor. 1. med. ἐθρέψαμι, f. θρέψομαι, ma znaczący biernie, rzadko τραφήσομαι, zgeścić, γάλα, zważyć, dać zsiadać się. Zwykle: tłusty zrobić, żywić, karmić, wychować, pielegnować, ma znaczący w med, dla siebie wychować, τινά, ὁ τρεφόμενος, chłopiec do 5 roku, chowany przez kobiety. Tudzież: chować, chudować, pielegnować, o kwiatkach; wydawać, rodzić, żywić, a ἄρα τρέφει ἀλοφίην, nadaje tłustości, χαιτήν, zapuszczać; przen. żywić; utrzymywać, ἡ θρέψασα, ojczyzna; τέτροφα i ἐτραπον, περί τι, osiadać się, uchwycić się.
τρέθειταινος, *ός*, biegnący na ucztę i. za ucztą.
τρέξω, dor. τράξω, fut. θρέξωμαι, aor. ἔθρεξα, θρέξαομαι, zwykle θραμοῦμαι, ἔθραμον, perf. δεθράμηκα, biedz, ποσί, a ἀμά τινι, dotrzymać kroku komu; ὄρον, ἀγώνα, puścić się w; περί εἰσωτοῦ I. ψυχῆς, biedz, aby siebie I. życie ocalić; παρ' ἐν πάλασμα ἔδραμα νικᾶν, z wyjątkiem jednych zapasów odniósł zwycięstwo.
τρέω, fut. τρέσω, I) drzeć; obawiać się, lekkać się, zjad: z tchórzostwa zbiedz; ὁ τρέσας, zbieg. 2) przechod. lekkać się kogo, mieć strach przed kim, τινά.
τρήμα, *τό*, dziura, otwór.
τρηματώδης, *ες*, dziurawy, dziurkowany.
τρήρων, *ωνος*, *ός*, *ή*, bojaźliwy, płochy, dziki.
τρήσις, *ή*, przedziurawienie, dziura.
τρητός, 3. adj. verb. (τράω), przedziurawiony, dziurkowany, λέχη, przebity, kratkowany, niby przejrzyta robota cz. rzęba ozdobionych.
τρηχέως, *τρηχύνω*, *τρηχύς*, p. τραχ.
τρι-, w złożon. wyr. zam. tris.
τριανα, *ή*, trójzab, broń Pozejdana.
τριανοειδής, *ες*, trójzębny, trójzębny.
τριανώω, trójzab piastować, wstrząsać nim; τήν γήν διεκλήθη, okopać.
τριακαιοδεκέτης, *ός*, trzynastoletni. R. z. τριακαιοδεκέτης.
τριακάς, *άδος*, *ή*, ep i ion. τρηκάς, scgn. z τριακοντάς, 1) liczba trzydzieści, trzydziestka. 2) trzydziesty dzień miesiąca. 3) oddział polityczny w gminach, φολαί, które rozpadaly się na 30 γένη, zwane τριακάδες, towarzystwo I. zjednoczenie z 30 mężów.
τριακονθάρματος, 2. z 30 wężami.
τριακονθήμερος, 2. trzydziestodnienny.
τριακοντα, ep. i ion. τρηκοντα. *οί*, *αί*, *τά*, nieodm., ale u Hez. 2. p. τρηκοντάων, trzydzieści.
τριακονταστής, *ές*, trzydziestoletni.
τριακονταστής, *ός*, t. c. poprzedz. R. z. — *εἰς*, *ιδος*, *ή*, ion. τρηκονταεἰς.
τριακοντάζυγος, 2. z trzydziestu burtnicami.
τριακοντάκις, przysł. trzydzieści razy.
τριακοντάκλιος, 2. 30 łóżami I. sofami.
τριακοντάκωπος, 2. trzydziestowiosłowy.
τριακοντάμηνος, 2. trzydziestomiesięczny.
τριακοντάμηναιος, 2. wart 30 min.
τριακονταρχία, *ή*, panowanie 30 tyranów w Atenach.
τριακοντόργιος, 2. trzydziestosątniowy.
τριακόντορος, 2. trzydziestowiosłowy.
τριακοντούτης, *ες*, trzydziestoletni.

τριακοντούτις, ιδός, ή, trzydziestoletni.
τριακόσιοι, ep. i ion. τριακόσιοι, trzysta.
τριακοστός, 3. trzydziesty.
τριακτήρ, ήρος, ό, zwycięzca.
τριάριοι, οι, rzymscy *triarii*.
τριάριμενος, 2. z trzema żaglami, masztami.
τριάς, άδος, ή, trójka.
τριάχος, 3. wytarty, ασέλγεια, nierząd Trybadów.
τριάλλοι, οι i τριάλλοι, hulaki, młodzie; włó-
 czegi, pieczeniarze, nicwarci.
τριάλος, p. τριάχος.
τριάρβαρος, 2. bardzo barbarzyński.
τριάή, ή, tarcie, starcie, uszkodzenie. Zwykle,
 ćwiczenie, biegłość; zajmowanie się czem, trakto-
 wanie; troska. 2) zabawienie, zwłoka, rozrywka;
 χρόνου τρ., długość czasu; τριβήν λαμβάνει ο πό-
 λεμος, przewleka się, ciągnie się.
τριάλεκτράπελα, στρωμόλετυ, zużyte l. stare do-
 wcipy prawic.
τριάβολος, 2. trójkończaty, trójspiczasty. Rzecz. 1)
 rośl. wodna, kotewka, orzech wodny. 2) u Aryst.
 bobki owcze, które na wełnie się zostały.
τριάβος, ή, i ό, 1) droga utarta, ścieżka wydepta-
 na; trakt, gościńiec. 2) tarcie. 3) zajmowanie się
 czem, obcowanie; zwłoka, pobyt.
τριάβω, f. τριάω, aor. p. έπιφθ-ην, έπιφθ-ην, f. med.
 τριάωμαι, 1) trzeć, kpi, młócić, wymłócić, wylu-
 pić; obracać. Szczeg. zetrzeć, znosić, zedrzeć, wy-
 deptać, t. i. O osobach: wycieńczyć, osłabić, zmarn-
 ować, αλλήλους, τινί, czem; drezczy, katować;
 tudzież, pochłonać. 2) biern. bawić się; zajmować
 się czem, ćwiczyć się w czem. τινί. Później w f.
 czynem. τί, ćwiczyć co, pedzić, wieść, βίον, życie,
 دوستοχη, nieszcześliwie, ale πόλεμον, przedłużać.
τριάβων, ανος, ό, 1) wytarta, znoszona suknia,
 zwł. płaszcz. 2) jako przymiotn., ćwiczoną, biegły
 w czem, τινός, ale i τί, — a ó τριάβων, wytartus,
 szczwany lis.
τριάβωνικός, przysł. na wzór znoszonego płaszcza.
τριάβωνι, τό, zdrobn. wytarta suknia.
τριάβωνοφορέω, nosić wytarty płaszcz.
τριάγαιος, 2. trzykroć zaślubiony l. ślubny.
τριάγενεια, ή, trzecie pokolenie.
τριάγέρων, οντος, potrójny starzec, bardzo stary.
τριάγήνος, 2. trójoczny, trójoki.
τριάγλοβόλος, 2. łowiący morskie barweny.
τριάγλωφος, 2. trzykroć rozłupany; ή τρ., tryglif
 nad architravem w doryckim porządku filarowym.
τριάγλωχιν, ανος, trójjęzyczny, trójkończaty.
τριάγρός, ό, pisanzenie, syczenie, świszczenie.
τριάγονια, ή, trzecie pokolenie.
τριάγονος, 2. po trzeci raz zrodzony, τέκνα, troje
 dzieci.
τριάγονίζω, trójkat zrobić, przez trzy mnożyć.
τριάγωνίστρια, ή, grająca na trójwion.
τριάγωνιστής, ές, trójkatny.
τριάγωνον, τό, 1) trójkat. 2) instrument muzyczny
 w kształcie trójkaty, jak harfa, z równo grubemi
 lecz nierówno długimi strunami.
τριάγωνος, 2. trójkatny, trójspiczasty.
τριάδουλος, 2. potrójny niewolnik, przez trzy po-
 kolenia.
τριάδραχμος, 2. wart l. ciężki trzy drachmy.
τριάδριος, potrójny, trojaki (bliźnięta).
τριάλεκτος, 2. trzykroć zwinięty.
τριάμβολος, 2. z trzema działami okrętowemi; ster-
 czący jak trzy dzioby okrętowe.
τριάσπερος, 2. trójwieczorny, trójoczny.
τριάτηρικός, 3. trzecheletni.

τριάτηρίς, ιδός, ή, sc. έορτή, co trzy lata obcho-
 dzone święto; trzechelecie.
τριάτης, ές, i τριάτης, ό, trzyletni, trzecheletni;
 przysł. trzecie, przez trzy lata.
τριάτια, ή, trzechelecie.
τριάζυγος, 2. i τριάζυξ, trójjarzemny, trójzaprzężny;
 potrójny.
τριάζω, f. τριάω i τριάω, pf. τέτριγα, part. τετρι-
 γώτες, fruczeć, świezceć, swistać, ćwierkać, ćier-
 kać, świergotać; zgryzać; trzeszczeć.
τριάκός, ή, ep. i ion. zam. τριακός.
τριάκοντα, ep. i ion. zam. τριάκοντα.
τριάκοντερος, ή, ναός, trzydziestowiosłowy.
τριάκμπόδιον, τό, półtoręj stopy.
τριάραρχέω, być tryerarchą, kapitanem tryery;
 w Atenach, uzbroić trójrzędowców; οίκος τριάραρ-
 χών, majątek obowiązujący do tryerarchii.
τριάραρχημα, τό, nakład na tryerarchyą zro-
 biony.
τριάραρχης, ό, dowódzca, kapitan trójrzędowca.
τριάραρχια, ή, urząd tryerarchy.
τριάραρχικός, 3. dotyczący tryerarchy.
τριάραρχος, ό, p. τριάραρχης.
τριάραχλης, ό, fletnista, wygrywający talr wio-
 ślarzom.
τριάρημολία, ή, i τριάρημολια, lekki okręt wo-
 jenny bez pokładu.
τριάρης, 2. p. l. mng. τριάρέων, att. τριάρων, ή,
 sc. ναός, trójrzędowiec t. j. okręt wojenny z trze-
 ma rzędami wiosel.
τριάροικός, 3. należący do trójrzędowca.
τριάροίτης, ό, żołnierz l. wioslarz na trójrzędowcu.
τριάροποιός, ό, budujący trójrzędowce.
τριάράλασσοσ, att. — ττροσ, 2. trzema morzami
 obłany.
τριάρόφηνος, 2. poet. = τριάκέφαλος, trójgłowy.
τριάκλιнос, 2. z trzema łóżkami l. sofami.
τριάκόρυθος i τριάκορυς, ό, z 3 kitami na szy-
 szaku.
τριάκότολος, ό, zawierający trzy kotyle.
τριάκορια, 2. trójgłowy.
τριάκορμια, ή, potrójny balwan; trzeci balwan, wię-
 ksz niż inne; fluctus decumanus u Rzymian. Prze-
 nośn. λόγος, niezmierny szum (szumność) wyra-
 zów.
τριάκτιστος, 2. poet. za τριάκτισος, trzykroć t. j.
 bardzo blagany.
τριάκφια, ή, potrójna kita na szyszaku.
τριάκλής, ές, z 3 pieśni złożony.
τριάμτροσ, 2. trójmiarowy.
τριάμηγος, 2. trzymiesięczny.
τριάμμα, τό, bezcelny, szczwany człowiek.
τριάμιός, ό, wydeptana ścieżka.
τριάμορτα, ή, potrójna porcja; potrójny żołąd.
τριάμορτής, 2. otrzymujący trzy części.
τριάμορφος, 2. trójkształtny.
τριάξός, ion. zam. τριάξός.
τριάδης, ή, czczona na trójdrożu.
τριάδοντια, i τριάδοντιχή, ή, łowienie ryb za
 pomocą trójzęba.
τριάδος, ή, trójdroże, trzyd oże, εκ τριάδου, z ży-
 cia powszedniego.
τριάδους, ό, trójzab.
τριάδργος, 2. długi trzy sążnie.
τριάροφος, p. τριάροφος.
τριάρχης, ό, 1) gatunek sokoła l. kani 2) trójją-
 drowy, bardzo lubieżny.
τριάροχος, ό, t. c. poprzedz. pod 1).
τριάροσ, nasładow. głosu ptaka

τροφθαλμος, 2. trójoki. [rorum.
τρίπαις, mający troje dzieci, τριαι, jus trium libe-
τρίπαλαι, przysl. bardzo dawno.
τρίπυλαστος, 2. trzy dłonie szeroki.
τρίπαλτος, 2. z potrójnym zamachem rzucony;
 bardzo gwałtowny.
τριπάρθεος, 2. z trzech dziewczyń.
τριπάριος, 2. trzylokiowy.
τριπέδος, 2. trzystopowy.
τριπέμπυλος, 2. bardzo stary, ze starości dziecinny.
τριπέτηλος, 2. trójlistny, trzylistni.
τριπήγος, 3. trzylokiowy.
τριπλαξ, ακος, potrójny, troisty.
τριπλασιάζω, potroić.
τριπάλσιος, 3. potrójny.
τριπλασιών, ονος, potrójny, troisty, trzy razy ty-
 le, z 2. p.
τριπλεθρος, 2. długi trzy pletry.
τριπλόος, sc.— πλώος, ή, ούν, potrójony; przysl.
 — πλώος, potrójnie, t. s. τριπλή.
τριπόδης, 3. trzystopowy.
τριποδηφορέω, τριποδοφορέω, nieść trójnog i
 złożyć go w świątyni.
τριπόδηρος, 2. tęskliwie pożądany.
τριπόλις, 3. ή, mający trzy miasta.
τριπόστατος, 2. trzykroć założony, potrójny.
τριπόλος, 2. trzykroć obrocony, orany, trzykroć
 wydający.
τρίπους, 3. poet. = τρίπους.
τρίπους, ουν,— ποδος, trójnogi. Rzecz. 3. trójnog,
 kocioł o trzech nogach. Ulica w Atenach τρίπο-
 δος, ponieważ tam była świątynia, w której trój-
 nogi w ofierze składano. Tudzież: stół o trzech
 nogach; i: trzy stopy długi, τρ. τὸ εὖρος, γραμμή.
τριπτήρ, ήρος, 3. tarka, tarło.
τριπτης, 3. tracy, rozcieracz. frictor.
τριπτυχος, 2. potrójny, z trzech pokładów złożony.
τριπυλος, 2. trzykrotny.
τριρήρους, 2. trójdzysłowy, sześciokrotny.
τρίς, przysl. trzykroć, τρίς τόσον, trzy razy tyle;
 εἰς τρίς, po trzy razy, τρίς ἕξ, trzy razy sześć,
 βάλλειν, wyrzucić, mieć sześć.
τριάθλιος, 2. trzykroć t. j. bardzo nieszczęśny.
τριάριθμος, 2. trzy razy liczony.
τριάριθμος, 2. i 3. bardzo chętny.
τριάσειναι, άδος, ή, sc. ήμέρα, 9-ty dzień w 3ciej
 dekadzie miesiąca.
τριάσχυλος, 2. plątosz, szerokość trzech księżyców.
τριάσχυλιμων, ον, bardzo szczęśliwy.
τριάκαίδεκα, nieodm. trzynastcie.
τριάκαίδεκάπηγος, 3. trzynastolokiowy.
τριάκαίδεκαστασιος, 2. trzynastcie razy wagę 1.
 wartość mający.
τριάκαίδεκατος, 3. trzynasty.
τριάκαίδεκαφόρος, trzynastcie razy owoc rodzący.
τριάκαίδεκάτης, 3. trzynastoletni.
τριάκαίδεκάτηρης, es, opatrzone w 18 burtnic.
τριάκακοδαίμων, ον, trzykroć, bardzo nieszcze-
 śliwy.
τριάκαλιος, 2. trzywiosłowy, z trzema burtni-
 cami.
τριάκατάρατος, 2. trzykroć przeklęty.
τριάκοπάνιστος, 2. trzykroć tłuczony, bardzo de-
 likatny.
τριάκακαρ, αρος, trzykroć szczęśliwy.
τριάκακαριος, t. c. poprzedz.
τριάκες, 3. 3. ówierkanie, ówierk, zgryzanie, ówier-
 szczenie.
τριάκοντα αι, α, trzydzieści tysięcy.

τριάκονταίκαλαι, przysl. niby milion razy da-
 wno, t. j. bardzo dawno.
τριάόλιβος, bardzo szczęśliwy.
τριάολυμπιονίκης, 3. trzykrotny olimpijski zwy-
 cieżca.
τριάπίδαμος, 2. trzy piędzie długi.
τριάπονδος, 2. trzykroć wylany.
τριάσοσχή, przysl. na trzech miejscach.
τριάσός, att. τριττός, ion. τριξός, potrójny; w 1
 mng. = τριξός.
τριάστατος, 2. długi trzy staję.
τριάτάσιος, 2. trzy razy, potrójną wartość czego
 mający.
τριάστριον, 2. trzypiętrowy, τὸ τ, trzecie piętro.
τριάστριχί i τριάστριχί, przysl. w 3 szeregach 1.
 rzędach.
τριάστοχος, 2. trójrzędowy, w trzech oddziałach.
τριάσχιλιοι, αι, α, trzy tysiące.
τριάσχιλιοςτός, 3. trzytysięczny.
τριάσφιματος, 2. trójciały.
τριάσφωνιστέω, być trzeczim aktorem.
τριάσφωνιστής, 3. trzeci aktor.
τριάταιος, 3. trzeciego dnia; co trzeci dzień, przed
 trzema dniami:—τρίτος, α 3. τριάταιος, z dom. πυ-
 ρος τός, trzeciaczka.
τριάταλανταίος i τριάτаланτος, wart trzy talenty.
τριάταλας, bardzo nieszczęśliwy.
τριάτατος, 3. poet. = τρίτος.
τριάτειος, 3. należący się trzeciemu; τὰ τριάτεια,
 trzecia nagroda.
τριάτημόριον, τό, trzecia część, jedna trzecia.
τριάτημόριος, 3. wynoszący trzecią część.
τριάτημορίς, ίδος, ή, część trzecia.
τριάτοβάμων, ονος, idący jako trzeci, trzecia noga.
τριάτογενεια, ή, liczba trzy; równoboczny trójkąt.
τριάτος, 3. trzeci, τρ. αὐτός, samotrzeci. Przysl.
 τρίτον, po trzeci raz; τὰ τρίτα, sc. ἱερά, ofiara za-
 zgąszeniu dnia trzeciego składana; τὰ τρίτα λέ-
 γειν τινί, trzecią rolę grać pod kim.
τριάτοσπονδος, 2. αἶων, życie spędzone przy bie-
 siadach i z wielu zalewkami.
τριάτοσπορος, 2. trzeci raz siany, trzeci.
τριάτοστάτης, 3. trzeci z rzędu.
τριάττα, ή, p. τριττός.
τριάττωρξέω, być głową 1/3 φυλή.
τριάττός, ή, i τριττός, 1) liczba trzy. 2) ofiara z
 trzech bydłał złożona 3) w Atenach trzecia część
 gminy (φυλή). Eolsk. τριάττός, zład lac. *tribus*.
τριάττος, przysl. po trzecie.
τριάφαιλαγγία, ή, potrójna falanga.
τριάφασίος, 2. potrójny. w 1. mng. = τριξός.
τριάφίλητος, 2. trzykroć, bardzo kochany.
τριάφυλλον, τό, koniczyna trójlist, trzylistnik.
τριάφυλος, 2. z 3 działów 1. szepczów złożony;
 τριάφυλος ποσειν, podzielić na 3 φυλαί.
τριάφα, przysl. potrójnie, na 3 części; τρ. νοκτός
 ἔην, w trzeciej części noocy.
τριάφακες, οι, na trzy części podzieleni.
τριάφακος, dor. zam. τριχήλος, 2. potrójnie roz-
 warty.
τριάχάς, άδος, ή, kwiczoł.
τριάχι, przysl. w potrójny sposób, na trzy części,
 w trzech częściach.
τριάχιά, przysl. = τριάχα.
τριάχιος, 3. = τριχίς.
τριάχιάω, wlosić. — jakaś choroba piersi
τριάχιωνος, 3. wlosiany.
τριάχιων, τό, zdrobn. włosiek.

τριχίς, ίδος, ή, gatunek sardeli z ościami cienkimi jak włosy.

τριχόβρωτος, l. τριχοβρώς, ώτος, ό, ή, pożerający włosy.

τριχοίνικος, 2. zawierający trzy chojniki, έπος, ogromny, wiele ogarniający wyraz.

τριχορδός, 2. trzystrunny, τὸ τ., instrument taki.

τριχορρόω i τριχορρόωω, gubić włosy.

τριχού, przysł. na trzech miejscach.

τριχόω, włosami pokryć; biern. zarastać.

τριχρωμος, 3. trzykolorowy, trójbarwny

τριχρως, ωτος, t. c. poprzedz.

τριχώδης, ες, włosiany, włosisty.

τριχωμα, τό, zarost, kosmatość. Zdrobn. τριχωματιον, τό.

τριχωσις, ή, t. c. poprzedz.

τριχωσις, 3. obrosły włosem l. siercią.

τριψήμερόω, zabić dzień, mitrężyć.

τριψίς, ή, 1) tarcie. 2) uczucie macaniem l. tarcieniem sprawione.

τριψόβολον, τό, i τριψόβολος, ό, trzy obole, moneta = 3 obolom.

τριψόροφος, 2. trzypiętrowy.

τρομερός, 3. drżący, bojaźliwy, wystraszony.

τρομέω, drzeć; lękać się, τινά, kogo. Podobn. w Med.

τρόμος, ό, drzenie, strach, trwoga, obawa.

τροπαία, ή, wiatr na przemiał dmący; zwłaszcza z morza ku lądowi. 2) = τροπή, zmiana.

τρόπαιον, τό, ion. i staroatt. τροπαιον, znak na pamiętkę rozproszenia nieprzyjaciół l. zwycięstwa, znak zwycięzki.

τροπαίος 3. odnoszący się do ucieczki l. rozsyпки, θεοί, wprawiający w ucieczkę; = αποτρόπαίος, odwracający. 2) biern. odwrócony.

τροπαϊούχος, ό, otrzymujący znaki zwycięzkie. **τροπομορφος, 2.** naczający l. sprawiający zwycięzstwa.

τροπαλίσ, ή, ίδος, wiązka.

τροπέω, poet. = τρέπω.

τροπή, ή, 1) nawrót, zwrot, obrót, ήλιου, słońca, przesilenie się dnia z nocą. 2) zwrocenie; pobicie nieprzyjaciela, τροπήν τινος ποιείν i ποιείσθαι, przymusić do ucieczki; τῶν έσωστού, pójście w rozsypek. 3) skręt; zmiana, μάγης, zwrot, stanowcza chwila.

τροπιδαιον, τό, = τρόπις.

τροπικός, 3. nawrotowy, κύκλος, zwrotnik.

τρόπις, ή, 2. p. τρόπιος, τράπιδος, τρόπεως, tram okrętowy, stepka, wregą; τρόπις θεΐσθαι, zacząć budować okręt. W og. podstawa, podwalina.

τροπομασθλής, ητος, ό, człowiek przebiegły, zasługujący na chłostę.

τρόπος, ό, zwrot; zwykle: sposób, tryb, zwyczaj, charakter, obyczaj, branie się, postępowanie. Zwykle w l. mng. τρόπω τωφός, takim sposobem; τὸν αὐτὸν τρόπον, w taki sam sposób; κατὰ τρόπον, metodycznie; τρόπον τινά, jakoś. W muzyce: ton, nuta, gama.

τρόπος, ό, skręcony rzemień, którym wiosła do burtnicy przywiązywano.

τροποφορέω, stosować się do zwyczajów czyich.

τροπόω, przywiązać wiosło rzemieniem do burtnicy. T. s. med.

τροπιωτήρ, ήρος, ό, = τροπός.

τροφαλίσ, ίδος, ή, zsiadłe, świczły ser.

τροφαιον, τό, zapłata za wyżywienie l. wykarmienie. 2) βίου τροφαια, utrzymanie.

τροφός, ό, żywiciel, wychowawca.

τροφέω = τρέφω.

τροφή, ή, wyżywienie; żywność, pokarm, utrzymanie, βίου, żywot, sposób życia. W og. pielęgnowanie i wychowanie. Tudzież: wychowaniec, młodź; pokot, wyłag.

τροφίαιος, ό, έπος, βοθς, bydło w stajni karmione.

τροφίμος, 3 i 2. 1) żywiający, पोίμων, τέκμων, płodny, bogaty; ό τ., pan domu. 2) wychowawiec.

τροφίς, τρός, τ, karmny, tuczny, tłusty, wielki, silny, mocny, γενέσθαι, wyrosć.

τροφός, εσσα, ev, gruby, wielki.

τροφός, ό i ή, żywiciel, wychowawca, r. z. niańka, mamka, karmicielka; τὸ τ., pożywne.

τροφοφορέω, dać żywność, pielegnować, wychować.

τροχάξω = τρέχω, biedz, τινί, pędzić na czem.

τροχάιος, 3. szybki; stopa wierszowa, z długiej i krótkiej, zwana też χορείος.

τροχάλος, 3. biezący, szybki, szparki.

τροχερός, 3. szybki w koło biezący.

τροχηλάτω, 1) kierować wozem. 2) katować, dreńczyć, własc. wpleść w koło.

τροχηλάτης, ό, woznica.

τροχηλάτος, 2. ciągniony przy wozie, pędzony; starty kolami, włócony, Έκτωρ. 2) pędzony kołem gancarskiem.

τροχίζω, obracać w kole, wpleść w koło, katować. 2) nprz. obracać się w koło.

τροχιλία, ή, motowidło, walec. T. s. τροχίλια, τά.

τρόχιλος, τροχίλος, τροχίλος, ό, kulig, pardwa, bekas. 2) myszy królik.

τρόχισ, ό, biegun, kursor, goniec.

τροχοδινέω, w koło kręcić.

τροχοειδής, ες, kołowy, okrągły.

τροχοποιέω, kola robić.

τροχός, ό, biegun, koło, tarcza, szyba, talerz, krag, plastr. b) krag l. koło gancarskie. c) koło torturowe. d) τροχοί γής, θαλάσσης, w koło wodą, lądem otoczone kawały ziemi lub morza, rotundy. e) jakaś część munsztuku.

τρόχος, ό, 1) bieg, obrót kołowy. 2) plac wysięgów, zwł. droga kolistą. 3) borsuk, jazwiec.

τροχώδης, ες, kołowy, kulisty, okrągły.

τρούβλον, τό, czarna, miska, naczynie do picia.

τρούβω, zbierać dojrzale owoce, żniwować, αλωήν. Med. t. s. używać, zażywać. Przysłowia: έρήςμας τρογών sc. άμπέλους, niestrzeżone macice winne okradac.

τρόγη, ή, owoce drzew i pól, zboże, owoc, wino

τρόγησις, ή, żniwo, winobranie.

τρογητήρ, ήρος, ό, żniwujący, winobraniec.

τρογγυτος, ό, zbieranie owoców, żniwo: czas żniw, jesienna pora.

τρογγήτρια, ή, zbierająca wino.

τρογγηφάγος, 2. jedzący owoce, zwł. żyto.

τρογγηφόρος, 2. wydający owoce, wino.

τρογγικός, 3. drożdżowy. [zam. τρογώδης.

τρογδαίμων, ονος, ό, drożdżowy demon l. strach.

τρόγοιπος, ό, cedziworek, worek do prasowania.

τρογώδης, ες, pełen drożdży l. lagru.

τρογώδια, ή, = κωμωδία.

τρογώδικός, 3. = κωμωδικός.

τρογώδης, ό, (τρόδς), drożdżowy lub brzezczkowy śpiewak, tak zwany dla tego albo, że osadem winnym twarz sobie malował, albo że brzezczkę winną dostawał w podarunku. Podług innych (τρογγή) śpiewak przy winobranianu.

τρογών, ονος, ή, turkawka, synogarlica; τρογώνος λαλιςτερος, przysłowiowo o zbyt wielkiej gadalności.

τρόζω, gruchać, stękać, fruczeć, ówierkać; mruzczeć.
τρούλητης, ó, warzachew, kopyśc. *trulla*.
τρομαλία, ή, = *τρόμη*.
τρούμη, ή, 1) dziura. 2) wytartus, szpakami karmiony.
τρούς, ή, 1) wino młode, brzczecka wiina, moszcz.
 2) osad, lagier, drożdże; żuzle.
τρούπανον, τό, świder.
τρούπια, ów, świdrować, przewiercić.
τρούπημα, τό, dziura wywiercona, νεός, ótwór wioslowy.
τροσανωρ, *oros*, nużący l. nudzący mężów, wycieńczający ich.
τροσανός, 2. niszczący życie.
τροσανή, ή, jeżyczek u wagi, waga, szale.
τροφαλία, ή, szyszak, przyłbica.
τροφαλις, ίδος, ή, kawalek, skibka, kęsek.
τροφάω, żyć rozwiązle; labować, wystawne prowadzić życie, zbytkować, rozkoszować, panoszyć się, pana udawać; być zuchwałym, gnuśnym, zuchwalić, gnuśnieć.
τροφραινώμαι, biern. zniewieszczyć, rozpieszczyć się.
τροφυρός, 3. 1) miękki, bujny, rozwiązły, lubieżny, wystawny. 2) słabowity, kruchy.
τροφυή, ή, miękkosć, bujność, rozwiązłość, wystawne życie, buta; zuchwałość.
τροφωρια, τό, rozkoszowanie, lubowanie, upodabianie, *τύος*, w czem.
τρούφος, τό, odłan, kawał.
τρουχρός, 3. rozdarty, udarty, żużyty, znoszony.
τρούχος, ó, = *σπύργος*.
τρούχος, τό, podarta suknia, lachman, strzęp; tudzież: suknia żalobna.
τρούχω, pochłonać, niszczyć, *τί*, a przenośn. dręczyć, uciskać, naprzykrzyć się, wycieńczyć; *βίον* *ἐν κακότητι*, wlec życie w biedzie; *τρούχεσθαι τινοσ* z tęsknoty za kim niszczyć się. W prozie tylko praes. Inne czasy tworzą się od *τροχών*, pf. p. part. *τετροχωμένος*.
τροών, pf. p. *τέτρομαι*, niszczyć, wycieńczyć, pochłonać, siły czyje zniszczyć; uciskać, dokuczać, dręczyć, *τινί*, czem.
τρογάλια, τά, wety, owoce, orzechy, migdały.
τρούλη, ή, dziura, jama.
τρουγλοδύτω, mieszkać w jaskiniach.
τρουγλοδύτης, ó, 1) mieszkający w jaskiniach. 2) ptak. = *τρούλος*. T. s. *τρουγλοδύτης*, ó.
τρουγλοδυτικός, 3. βίος, życie w jaskiniach.
τρουγλοδύω, mieszkać l. kryć się w jamach.
τρούω, fut. *τρούσομαι*, aor. *έτρατον*, rzadko *έτραω*, aor. 2. p. *έτραγην*, głodać, gryść, jeść, zreć, szczytać n. p. trawę; tłuc (orzechy), rozgryzać; zjadać.
τρούκτης, ó, głodacz, łakomca, polizywacz, żarłok, chłystek.
τροκτός, 3. óglodany, rozgryziony, jedzący się surowo, gryzący się; *τά τροκτά*, wety.
τρούμα, τό, iou. zam. *τραύμα*, 1) rana. 2) uszkodzenie. 3) w og., szkoda, strata, klęska.
τροματίζω, iou. zam. *τραύμ.*, ranić.
τροματίτης, ó, = *τροματίας*, ranny.
τρούμη, dor. *τρούμα*, ή, = *τρούμα*.
τρομαξάρτης, ó, głodzący chleb.
τρούξω, óv, do głodamia; jadałny, śniedny.
τρούξω, ή, jedzenie surowych ówoców.
τροπάω, poet. wzmocn. *τρέπω*, kręcić, obracać, zmienić. Med. obracać się, nawrócić się.
τροπός, adj. verb. raniony, ranny.
τρούμα, τό, jak *τρούμα*, iou. zam. *τραύμα*.
τροχάω, ep. wzmocn. *τρέχω*, biedz.

τροών, = *τιτρόσω*, ranić, szkodzić.
τό, dor. = ób. 2) = *εί*.
τογάτριον, τό, mówi Scyta zam. *θουγάτριον*.
τοχάων, Cz. od *τέχω*, fut. *τέξομαι*, aor. *έτοχων*, *τόχωμι*, 1. *έτόχησα*, pf. *τέτόχηκα* i *τέτεχα*, 1) trafić, ugodzić w cel, *θουρί*, włócznia, *τινά*, *τινός*, *τί*, kogo, co; dosięgnąć, dopiąć, dostać, dojść, także z podw. 2. p. odgadnąć, uderzyć; *τροματίτων*, *πληγήης*, otrzymać, odnieść; *δоставію*, *βίης*, a *κατηγορίας*, doznać; rzadko z 4 p., *τινός* *τι*, z inf. 2) dopiąć celu, mieć powodzenie l. szczęście, z imiesł., udać się, z *εἰκών*, mieć słusność, prawdziwe powiedzieć. Tudzież: przypadkiem spotkać, napotkać, znaleźć; *ζτάδ* *τό τοχών*, pierwszy lepszy; *οἱ τοχόντες*, powszedni ludzie, podli ludzie; *τά τοχόντα*, powszednie rzeczy; *τοῦ τοχόντος*, za pierwszą lepszą czyli za każdą cenę; *εἰς* *ὅτι* *ἀν* *τόχωσι*, *τοῦτο λέγουσι*, co im ślina do gęby przynieśie, co im przez głowę l. myśl przejdzie; *ὅτι* *ἀν* *τόχω*, *πίσισμαι*, wszystko, cokolwiek będzie znieść musiał; *ὅ* *τι* *ἀν* *τόχωσι* *τοῦτο πράξουσι*, na lasce ślepego trafia będą. 3) nprzech. zdarzyć się, dziać się, być przypadkiem, *πέτρον*, a *τινί*, zdarzyć się komu, spaść na kogo, *ζτάδ* *τά τοχάωντα*, przypadki; przypadłości, przygody. O czynnościach: udać się, powodzić się, *τινί* *τι*, komu co l. w czem; dostać się komu (w udziale), losem; *ὄς* *έτοχον*, jak się udało, jak przypadło, *ἀν* *εἶπω* *τόχη*, może; *ή* *έτοχε*, na każdymkolwiek miejscu; *τό* *επη* *έτοχεν*, ślepy trafi; u Attyków często z imiesł. łączy się i tłumaczy się przez: trafem, przypadkiem, właśnie, a imiesł. oddaje się przez czas okoliczny: *έτοχεν* *εἰτηκώς*, właśnie stał. Niekiedy imiesłowu domyślić się należy, n. p. *ἀνεπαύοντο* *ὅπου* *έτοχχανον* *έκαστος* sc. *ἀναπαύμενοι*. *ζτάδ* *τοχάων* *ὄν* = *τοχάων*, jestem przypadkiem l. właśnie.
τούδω, dor. przysł. tu, tu dotąd.
τουκίω, kamienie ociosywać.
τουκισμα, τό, mur kamienny.
τούκος, ó, i *τούχος*, młot, tłuk, dłuto; berdysz.
τουκία, wyraz perski, = *τέλειον* *δειπνον* *βασιληϊον*.
τουκτός, adj. verb. (τούχω), zrobiony, sprawiony, sztuczny, sztucznie założony, pięknie l. mocno zbudowany.
τούλη, ή, 1) mozól. 2) podkładka materacowa, aby na niej co nosić; *ζτάδ*, barki (tragarzy, występujące mocniej), garb.
τούλισσω, att. *τολίτω*, zgiąć, nagiać.
τούλος, ó, nabrzmiałość, mozól, stwardniałość. 2) wystające ciało, drewniany gwóźdź.
τούλόω, mozoly mieć l. odparzelizny l. stwardniałość, stwardnieć; *ρόπαλα* *αιδηρή* *τετολωμένα*, w żelazne gwóźdźcie okute maczugi.
τουλώθης, *ες*, stwardniały.
τουλώτός, 3. adj. v. (τούλω), pokryty stwardniałościami, stwardniały.
τούμβεομαι, τό, pogrzebać, grób; ciało mające być spalone l. pochowane.
τούμβεω, pogrzebać ciało, spalić, złożyć do grobu, *τινί*, a *χολός* *τούμβεσθαι* *τινι*, wylać na czyim grobie ofiarę. Nprzech., być pochowanym, leżeć w grobie.
τούμβήρης, *ες*, pogrzebany; w grobie zamknięty; grobowy.
τούμβος, ó, (τούφω, *hustum*), miejsce gdzie ciało spalono; zwykle: mogiła, kurhan, grób, nasyp grobowy, a *γέρων* *τούμβος*, niby: chodzący grób.
τούμβοχόσω, usypać mogiłę z ziemi.

τυμβολογή, ή, nasypanie l. usypanie mogiły.

τυμβολόχος, 2. syjący mogiłę l. kurhan.

τυμβολωστός, 2. usypany na mogiłę.

τυμβωροχέω, wlamywać się do grobów i okradać je.

τυμβωροχός, 2. łupiący groby; arcyzłodziej.

τύμμα, τό, cios, raz, rana.

τύπανίζω, bębnić w kotły. 2) w og. bić kijem, walić.

τυπανισμός, ό, bębnienie; bicie

τυπανιστής, ό, bębniący w kotły.

τυπανίστρια, ή, r. ż. do poprzecz.

τυμπανοειδής, ές, podobny do kotłów.

τύπανον, τό, kotły, bęben. 2) narzędzie do ści-

niania głowy.

τύνη, ep. i dor. = τό, σό.

τυνός, 3. dor. = μικρός, tak mały, tyłki.

τυνοῦτος, ον, att. τυνουτοσί, τυνουτόνι, tyłki, *tantillus*

τυντλάω, okopać winną macicę.

τόπανον, τό, rzadsza forma, = τύπανον

τόπανος, ό, ptak jakis.

τυπή, ή, cios, raz; zranienie.

τυπικός, 3 typiczny, obrazowy.

τύπος, ό, 1) uderzenie, raz. a) piętno stempel, znak (monety), rysy pisma; dzieło wydane przez kucię mkotem lub ociosywanie kamieni; τύπος έσκευάσθαι, έγγεγράφθαι, rzezanemi figurami być ozdobionym; ztąd τύποι, rzeźba, wypukła robota. W ogóle: a) znak (stopy), ślad. b) tentent. Xen. 2) forma, kształt, wzór, obraz; zarys, rys, τύπω, ώς τύπων, έν τύπων λέγειν, w zarysie, powierzchownie; w ogóle.

τύπος, 1 odcisk zrobić, wrazić, wycisnąć; ukształtować; nasładować. Biern. wrażenia doznawać.

τυπητέος, 3 bity, do bicia, ranny.

τύπτω, f. τύψω, att. zw. τυπήσω, aor. έτυψα, 2. έτυπον, pf p. τέτυμαι i τετύπημαι, f. p. τυπήσομαι, bić, ciskać, uderzyć, τινά, τινί, czem; ugodzić, ranić, είς τι, w co razić, prażyć; kłóć, żgnąć, ugryść, ukasić; przen. κατά φρένα, zranić; obrazić. W og. bić, uderzyć, χθόνα μετώπων, czolem o ziemię; δεπταε έχνα πόδεςον, siec, biczować, smagać. Med. bić się, uderzać się w piersi, na znak smutku; ztąd τύπτεσθαι τινα, żalobę mieć po kim. Biern. być bitym, ranionym, z 4 p. odbierać razy, τύπτομαι πολλάς sc. πληγάς, wiele razów odbieram.

τυπόδης, ές, zarysowy, powierzchowny.

τύπωμα, τό, χαλκόπλευρον, popielnica, kruz; odcisk, wrazenie.

τύποισις, ή, tworzenie, kształtowanie, obrazowanie.

τυρανείον, τό, dom tyrana.

τυρανεύω i τυρανέω, być samowładcą; panować, władać, przech. i npzech., χθόνος. Biern. być rządzonej despotycznie.

τυρανία, p. τυρανίς.

τυρανίζω, trzymać z tyranami.

τυρανικός, 3. tyrański, samodzierny, samowładny, despotyczny; królewski.

τυρανίς, ίδος, ή, panowanie, tyrania, samodziernstwo; panowanie; królowanie.

τυρανοδιδάσκαλος, ό, nauczyciel tyranów.

τυρανοκτονέω, zabić tyrana.

τυρανοκτονία, ή, zabicie tyrana.

τυρανοκτόνος, ό, zabójca tyrana.

τυρανοποιός, 2. robiący l. tworzący tyranów.

τύρανος, ό, ή, (dor. zam. κείρανος, κύρος), pan, władca, król, samowładca, samodziernca. Przym. ty-

rański, samowładny, pański, τύραννα δρᾶν, po tyrańsku.

τυρβάω, zmięszać, zamięszać, zamacić. Med. być w scisku, cisnąć się.

τύρβη, ή, att. zam. ιοίθ. σύρβη, zamęt, nieporządek, wrzask, ścisł.

τυρεία, ή, robienie sera. T. s. τύρευεις, ή

τύρευμα, τό, ser.

τυρεύω i τυρέω, robić ser, γάλα, z mleka ser; zamięszać, zagmatwać, chyttrze uknuć.

τυρίστω, dor. = τυρίζω.

τυρογλόφος, ό, serojad.

τυροίσις, εσσα, εν, segn. τυροῦς, οὔσσα, οὔν, serowaty.

τυρόκηστις, ή, nól do sera, tarka.

τυρόνωτος, 2. z grzbietem serowym.

τυροποιέω, ser robić.

τυροπολέω, przedawać ser l. jak ser.

τυροπόλις, ό, handlujący serem.

τυρός, ό, ser.

τυροφάγος, ό, serozerca.

τύρρις, ή, i τύρσις, ή, wieża; baszta, dom l. miasto murem otoczone.

τυρόδης, ές, serowaty.

τυτθός 2 i 3. mały, młody. Przysł. τυτθόν, nie-co; z biedą, ledwie. O głosie: cicho, niewyraźnie, τυτθά διατριψαι, na drobne części.

τυφειδανός, 0, dziecinny człowiek, pędziwiatr, głupiec, pniak, (o człowieku).

τυφλίης, 0, i τύφλιος, i τυφλίος, 0, gatunek żmii, padalec, ślepienie, ślepek, lipczak.

τυφλόπους, οδος, 0, ή, z obłądną nogą.

τυφλός, 3. właśc. zadymiony, okopcony. 1) ślepy; ciemny, niewidomy. Przen. tepty; τυνός, ślepy na co. 2) ciemny, niewidzialny, niepostrzeżony. 3) będący po odwrotnej stronie, gdzie nie ma oczu; tā τυφλά, tył. 4) o ujściu rzek, zapchany, zamulony, wyglądający jak ujście.

τυφλόστομος, zapchany, zabezpieczony ujściem.

τυφλότης, ή, ślepotą.

τυφλόφορος, biern. noszony przez niewidomego.

τυφλώω, 1) oślepić, pozbawić oczu, τινά. Biern. być ślepym, ciemnym. 2) przen. stepić, zaciemnić, unieskutecznić. Biern. być daremnie, γάλα, nie wstępuje do piersi.

τυφλώττω, być ślepym, teptym.

τυφογέρων, οντος, 0, dziecinny człowiek, słaby na umysł.

τύφος, 0, 1) dym. 2) przen. zarozumiałość, buta, zasłepienie.

τυφώω, 1) dymić, zadymić. 2) przen. wzbudzić zarozumiałość, wzbić w dumę, zasłepić. W ogóle: stepić, a biern. odurzyć się, τυφωμένος, głupiec.

τύψω, fut. θύψω, aor. έθυψα, perf. τέθυμαι, aor έτύφη, dym rozszerzać, dymić, kopcić, μελίσσας κάπνω, dymem rozpedzić; napelnić dymem; puszczać z dymem, spalić na wolnym ogniu, spalić; biern. dymić się, kopcić się, tleć, tlić się; przen. o miłości.

τυφωνικός, 3. (τυφών), burzliwy.

τυφωνοειδής, ές, podobny do wiru powietrznego, do wichru.

τυφός, 0, 2 p. — ω i τυφώνος, wir powietrzny, wichur; trąba morska; nawałnica, gzmot i blyskawica z burzą.

τύχαος, 3. przypadkowy.

τύχη, ή, los, przeznaczenie, zrzadzenie, szczęście, nieszczęście; boskie zesłanie; αγαθή τύχη, w imię boga. W l. mng. losy, przygody, nieszczęścia,

rzadko, szczęśliwe wypadki; przypadki.

τυχηρός, 3. szczęśliwy; nieszczęśliwy, przypadkowy.

τυχικός, 3. przypadkowy.

τυχόν, jako przysł. 4 p. Imiesł. przypadkiem, może.

τυχόντως, przysł. (τυγχάνω), na los szczęścia, na chybł trafiał.

τύχαιμα = τὸ ἄγαλμα.

τωθάξω, dor. = τωθάξω, f. τωθάξομαι, szydzić, drażnić, kpić, przech. i nprzech.

τωθασιμός, ó, szyd, naigrwanie, drażnienie.

τὼληθές, = τὸ ἀληθές.

τός, wskaz. przysł. = ὤς, ὄτως, tak. 2) dor. = ὄδ, gdzie.

τωτό, ión. = αὐτό.

Υ.

Υ, ο, β φίλον, τό, dwudziesta głoska alfabetu greckiego; jako znak liczb. υ' = 400, υ = 40000. β ὄ, komicznie naśląd. głos wietrzającego pieczęń.

ύανα, ή, właśc. maciora, zwykle dziki zwierz jakiś; hyena.

ύακινθιοβαφής, ές, koloru hyacyncowego.

ύακινθιονος, 3. hyacyncowego koloru, ciemnoczerwony, ciemny; ὄ. άνθος, hyacync, kwiat marcowy.

ύακινθος, ὄ i ή, kwiat hyacyncowy.

ύάλεος, segn. βάλεος, ή, ὄν, szklanny.

ύάλιος, 3. szklanny.

ύαλίτης, ὄ, f. ή. βάλιτης, szklanny.

ύαλοειδής, ές, szklanny, przezroczysty jak szkło.

ύαλος, ή, * przezroczysty kamień n. p. kryształ; bursztyn, alabastr, żywice, gumy. Później: szkło, u Her. χυτή λίθος. 2) zwiérciadło pałace l. do pałenia.

ύαλουργός, ὄ, szklarz.

ύβός, 3. wygięty; garbaty.

ύβος, τό, garb; twardzina.

ύβριζω, fut. ύβριώ, ύβριούμαι, 1) nprz. być zuchwałym, bezczelnym, bluźnić, bezprawia popełnić. W og. oddać się l. podlegać namiętnościom, rozkielznać się, wyuzdać się; broić, rozpuścić się, zuchwalić, bucić. 2) prz., zuchwale z kim obejść się, katować, dręczyć, εις τινα i τινά, bezczesić; gwałcić, τι, τάδε, ύβριν ύβρίειν, πρός τινα, ύβριζόμενος άποθνήσκει, umiera w skutek srogiego obejścia się l. katowania, zelzyć, σολή ὀδέν τι ύβρισμένη; szata pod żadnym względem nie przeciążona przepiechem.

ύβρος, εως, ή, (ὅπερ) przebranie miary, zuchwalność, bezprawie, przemoc bezprawna, bluźnierstwo, zbrodnicość, zbrodnia. 2) zelzenie, katowanie, srogie obejście się; wyuzdanie, rozkielznanie, rozpusta; bezczeszczenie, zgwałcenie, nierząd; dzikość.

ύβροίς, ίδος, ή, nocny ptak drapieżny.

ύβρισδα, dor. = ύβρίείω.

ύβρισμα, τό. 1) bezprawie, zbrodniczy czyn; obelga, obraza, zelzenie, zelżywość. 2) przedmiot obelgi l. zbrodni.

ύβριστήρ, ήρος, i ύβριστής, ὄ, zuchwalec, zbrodzień, gwałciciel; wyuzdany, nieokręcony.

ύβριστικός, 3. zuchwały, bezczelny, wyuzdany, rozkielznany, rozpustny.

ύβριστός, 3. adj. v. (ύβριζω), gwałtownie lub zelżwie traktowany, zelżony, wyszydżony. Stp. w. ύβριστότερος i ύβριστότατος, zuchwalszy, bezczelniejszy, wyuzdalszy.

ύγεια, ή, = ύγίαια.

ύγάξω, udrowić, leczyć.

ύγαίνω, byd zdrowym; przen. byd przy zdrowych zmysłach; mieć rozum; ύγάινε, bądź zdrow! ζεγναμ cię.

ύγίαναις, ή, leczenie. T. s. ύγίαιαις.

ύγίανός, 3. uleczoney, leczony. T. s. ύγίαιστός, 3

ύγίαια, ή, att. też ύγίαια, ión. — η, zdrowie.

ύγιεινός, 3. dla zdrowia przydatny, zbawiczny, zdrów.

ύγιεις, εσσα, εν, i όγιηρός, 3. zdrów, zbawienny. 2) w zupełnem zdrowiu, silny.

όγιής, ές, zdrów, czerstwy, żywy, silny; zbawienny, roztropny.

όγιοποιείω, wyzdrowić. [wac.]

όγραινω, zwilżyć, zmoczyć, zrosić, polewać, oble-

όγροκέφαλος, 2. będący wodogłowem.

όγροκόιλιος, 2. z miękkim brzuchem.

όγρομελής, ές, z giętkimi członkami.

όγροποιός, 3. zwilżający, polewający.

όγρορρέω, byd płynnym, ociekać.

όγρός, 3. mokry, wilgotny, płynny; ή όγρά, ión. 1) ep. όγρή, wilgoć, morze; όγρά δέλευθα, wilgotne, morskie szlaki; υδής ό, dżdżysta; miękki, giętki, όγρόν ύμμα, wilgotne, mdlejące oczy; όγρός πόθος, tęsknlwe pragnienie; powolny; miękkosercy, rozpieszczony, πρός τι, skłonny, wylany na co.

όγρόσαρκος, 2. miękkiego, pulchnego ciała.

όγρότης, ή, 1) wilgoć, mokrość. 2) giętkość, ruchliwość, delikatność, omdlałość. Przen. powolność, posłusznosc; τοδ βίωv, rozwiązość.

όγροτράχηλος, 2. miękkiego, giętkiego karku.

όγροτροφικός, 3. żyjący w wodzie.

όγρόφιδυλλος, 2. mający wilgotne, mdlejące oczy

όγρώσσω, poet. byd wilgotnym, mokrym.

όδαρης, ές, wodnisty, rozcieńczony, rozrzedzony

woda, sfalszowany; oslabiony, falszywy, udany.

όδαρώδης, ες, wodnisty.

όδάτινος, 3 i 2. wodnisty, wilgotny. 2) przezroczysty, cienki.

όδάτιον, τό, zdrobn. mała woda.

όδατοάλυστος, 2. obmyty, oplókaný.

όδατοποσία, ή, picie wody.

όδατοποτέω, pić wodę.

όδατοτροφής, ές, w wodzie rosnący.

όδατοδής, ες, wodnisty, wodny.

όδετικός, 3. αδρόστημα, wodna puchlina.

όδερος, ὄ, i όδερός, ὄ, wodna puchlina.

όδος, τό, poet. = ὄδωv, tylko w 3 p. ὄδει.

όδρα, ή, wąż wodny, hydr; ὄδραν τέμνειν, o nieprzewyżżonych trudnościach.

όδραγωγείον, τό, wodociąg.

όδραγωγός, prowadzić wodę kanałami.

όδραγωγία, ή, prowadzenie wody.

όδραγωγός, 2. sprowadzający wodę.

όδραίνω, oblać, polać, zrosić, zwilżyć; kapać, plókać, myć, χόος τιv, ofiarować. Med. kapać się.

όδραλέτης, ὄ, młyn wodny.

όδρεια, ή, 1) czerpanie, branie wody. 2) woda sama. [dnia.]

όδρεϊον, τό, ión. όδρήιον, kubeł, wiadro. 2) stug.

όδρέλαιον, τό, woda zmieszana z oliwą.

όδρέω, czerpać wodę l. nosić wodę. Med. czerpać dla siebie wodę.

ὄδρητιον, p. ὄδρητιον.

ὄδρητιος, 3. wodnisty, wilgotny, mokry, κρωσσοί, wodne dzbauny.

ὄδρητιον, ἡ, dzban do wody, kruż. 2) urna do popiołów, popielnica, łzawnica.

ὄδρητιος, niosący naczynie do wody l. kruż.

ὄδρητιος, ἔς, podobny do wody, wodnisty, wllgotny.

ὄδρητιος, εσσα, εν, wodnisty.

ὄδρητιος, ἡ, królowa wód.

ὄδρητιος, biern. kazać sobie wody udzielić.

ὄδρητιος, ἡ, picie wody.

ὄδρητιος, πῖε, wódę.

ὄδρητιος, ὄ, wodopój; przen. człowiek zimny.

ὄδρητιος, i — η, ἡ, ryzstok, ściek wody, rynna.

ὄδρητιος, ἡ, t. c. poprzedz.

ὄδρητιος, ὄ, wąż wodny.

ὄδρητιος, niosić wodę.

ὄδρητιος, ἡ, noszenie l. wożenie wody.

ὄδρητιος, 2. noszący wodę; ἔ, ἡ, woziwoda.

ὄδρητιος, ἡ, lubiący wodę.

ὄδρητιος, toczący się, ciekący.

ὄδρητιος, mieć wodną puchlinę.

ὄδρητιος, 3. mający wodną puchlinę.

ὄδρητιος, ὄ, wodna puchlina. 2) każdy płyn nieczysty.

ὄδρητιος, τὸ, ὄδρητιος, ep. 3 p. też ὄδρητιος, woda (deszczowa), ποιεῖ ὄ, spuszcza deszcz, ὄδρητιος ἀστραπαῖα, ulewa z burzą; rzeczna, zdrojowa woda, morska, do mycia; przysłów. ἐν ὄδρητιος l. καθ' ὄδρητιος

γράφειν, pisać w kominie; ἐν ὄδρητιος βρέχεσθαι, być skapanym, zlanym potem, nie mieć suchej nitki na sobie. Szczeg. woda w wodnym zegarze, według której wymierzano czas mówcy; πρὸς τὸ αὐτὸ ὄδρητιος εἰπεῖν w jednakowym czasie mówić; ztąd: czas do mówienia przeznaczony.

ὄδρητιος, 3 i 2. świński, wieprzowy.

ὄδρητιος, 3. dżdżysty, sprowadzający l. spuszczaający deszcz.

ὄδρητιος, ὄ, deszcz; ulewa. Przym. ἄνεμοι ὄδρητιος, najdżdżystsze wiatry.

ὄδρητιος, być swinią, jak wieprz l. swinia postąpić, brać się po swinią.

ὄδρητιος, ἡ, stan świni; swińskie branie się, nieokrzesaność, gburowość.

ὄδρητιος, 3. swiński, wieprzowy.

ὄδρητιος, bająć figle stroić.

ὄδρητιος, ὄ, bajdy, figle.

ὄδρητιος, ὄ, wnuk, (syna syn).

ὄδρητιος, τὸ, drobni. synalek. 2) (ὄς), prosiątko.

ὄδρητιος, ὄ, wnuk.

ὄδρητιος, 3. swiński; ὄδρητιος τὸ πάσχει, powodzi mu się jak swini.

ὄδρητιος, ἡ, adopcya, przysposobienie na syna.

ὄδρητιος, przyjąć za syna, przysposobić.

ὄδρητιος, ὄ = ὄδρητιος.

ὄδρητιος, ὄ, (φῶς — filius), odmienia się albo podług 2. albo 3 dek. 2 p. ὄδρητιος, 3 p. ὄδρητιος, 1. podw. ὄδρητιος, ὄδρητιος, 1. mng. ὄδρητιος, ὄδρητιος, ὄδρητιος (nie attyc. ὄδρητιος i ὄδρητιος). U Homera 2 p. 1. mng. ὄδρητιος, 3. ὄδρητιος, 4. ὄδρητιος i czysto epickie formy 2 p. 1. p. ὄδρητιος, 3. ὄδρητιος, 4. ὄδρητιος, 1. p. ὄδρητιος, 1. mng. ὄδρητιος, ὄδρητιος, syn. Służy do opisanja, u. p. ὄδρητιος Ἀχαιῶν, Achowie.

ὄδρητιος, ὄ, wnuk.

ὄδρητιος, τὸ, szczek, łajanie (psa); w l. mag., bezwstydnie mówić.

ὄδρητιος, ὄ, szczekanie, łajanie.

ὄδρητιος, drzewo wozic l. sprowadzać.

ὄδρητιος, 3. drzewiany, lesisty.

ὄδρητιος, ἡ, szczekanie.

ὄδρητιος, 2. zwykłe szczekający.

ὄδρητιος, szczekać, łajać; przen. κραδίη. Dalej: bezwstydnie mówić, wrzeszczeć. Przech. τινα, szczekać na kogo, napaść na kogo zelżywymi słowami.

ὄδρητιος, 3. szczekający.

ὄδρητιος = ὄδρητιος. [wami.]

ὄδρητιος, tylko w praes. i impf. poet. = ὄδρητιος.

ὄδρητιος, ἡ, bór, las; gąszcz, zagajenie, krzewy. 2) drzewo spuszczone, budulec, opalowe drzewo. 3) przen. materya, treść, surowy materyal.

ὄδρητιος, εσσα, εν, drzewiasty, lesny, lesisty.

ὄδρητιος, ὄ, mieszkawiec lesny.

ὄδρητιος, 2. noszący drzewo.

ὄδρητιος, czyszcic, oczyszcic, przecedzić.

ὄδρητιος, 3. materyalny, cielesny.

ὄδρητιος, 2. żyjący w lesie.

ὄδρητιος, 2. biegnący po lesie.

ὄδρητιος, 2. zarosły lasem.

ὄδρητιος, 3. rabąc drzewo.

ὄδρητιος, bujno lasem zarastać.

ὄδρητιος, 2. żyjący w lesie, lesny.

ὄδρητιος, drzewo rabąc l. spuszczać.

ὄδρητιος, ἡ, rabanie l. spuszczenie drzewa.

ὄδρητιος, 2. spuszczaający drzewo; ὄ, drwal, rębacz; a ὄδρητιος, 2. w lesie ścieży, τὸ ὄ, wlesie urzniete l. ścieży lekarstwo l. czary.

ὄδρητιος, 2. ociosywający drzewo; ὄ ὄδρητιος, 2. ociosa.

ὄδρητιος, 2. pasający się l. żyjący w lesie.

ὄδρητιος, 2. pasający w lesie.

ὄδρητιος, 2. p. ὄδρητιος.

ὄδρητιος, ες, drzewiasty, lesisty.

ὄδρητιος, ὄ, borowy, gajowy.

ὄδρητιος, col. i ep. ὄδρητιος, ion. ὄδρητιος, dor. ὄδρητιος, 2 p. ὄδρητιος, ion. i ep. ὄδρητιος, ὄδρητιος, u tragików: ὄδρητιος i ὄδρητιος, dor. ὄδρητιος, zaiuu. 2 os. l. mn., wy, was, wam, was.

ὄδρητιος, ὄ, pieśń ślubna, śpiewana, gdy przeprowadzano oblubienicę z domu rodzicielskiego do domu męża; ztąd i: ślub, wesele. 2) bóg małżeństwa.

ὄδρητιος, 1) pojać za żonę, ożenić się. 2) śpiewać pieśń ślubną.

ὄδρητιος, ἔς, do skóry podobny, blonisty.

ὄδρητιος, 2. blonistokrzydły.

ὄδρητιος, 2. ze skórkową skorupą.

ὄδρητιος, ὄ = ὄδρητιος.

ὄδρητιος, p. ὄδρητιος.

ὄδρητιος, 2. wasz, ὄδρητιος ἑκάστω, każdego z was; ὄδρητιος, do waszego domu; τὸ ὄ, wasz [dział.]

ὄδρητιος, ἔνος, ὄ, skóra, błona.

ὄδρητιος, ἔνος, ὄ, p. ὄδρητιος.

ὄδρητιος, ὄδρητιος, ὄδρητιος, p. ὄδρητιος.

ὄδρητιος, col. = ὄδρητιος, ὄδρητιος.

ὄδρητιος, poet. i ὄδρητιος, opiewać; wielbić, chwalić, τινα, τινα, czym l. w czym; παιάνα, zabrznieć.

W og. mówić; powtórnie opowiadać, nieustannie mieć w ustach, głosić; nprz. śpiewać, brzmieć, dać się słyszeć.

ὄδρητιος, ὄ, hymnotwórca, chwalcza, wielbiciel.

ὄδρητιος, 3. wielbiący.

ὄδρητιος, 3. wielbiony, opiewany, godny chwały.

ὄδρητιος, dor. ὄδρητιος.

ὄδρητιος, ὄ, tworzący, składający hymny.

ὄδρητιος, ὄ, śpiew, pieśń, nuta; pieśń uroczysta, hymn (pochwalny); rzadz. skarga, lament.

jak *ἔξόν*, ponieważ możność l. sposobność się nadarzyła l. była; *ἔδραπον ὡσπερ ὀτήρχε*, jak się dało l. udało. c) stanowić podstawę; *τοῦτων ὀπαρχόντων*, gdy tak rzecz ma się. d) nieosob. *ὀπαρχει μοι*, jest na pogotowiu dla mnie, dostaje mi się w podzielu, posiadam, mam, z inf; *τὰ ὀπαρχόντα*, posiadłość, mienie, majątek; przyrodzone zdolności człowieka. 3) *ὀπαρχος εἰμι*, być poddowódzcą l. namiestnikiem, dowodzić, *τινί, τινός*.

ὀπασπίδιος, 2. za tarczą, tarczą zasłonięty; przysł. *ὀπασπίδια*, za tarczą.

ὀπασπίξω, nosić tarczę komu, być czym giernikiem, *τινί*.

ὀπασπιστήρ, ἦρος, i **ὀπασπιστής, ὄ**, giermek; pawężnik; straż przyboczna.

ὀπάσσω = *ὀπάσσω*.

ὀπαστρος, 2. pod gwiazdami l. pod wpływem gwiazd będący, od nich zawisły.

ὀπατεία, ἡ, konsulat.

ὀπατέω, być konsulem.

ὀπατικός, 3. konsulowy; konsularny.

ὀπάτοπος, 2. nieco niesmaczny.

ὀπατος, ὄ, = *ὀπάρατος*, jak *summus* za. *supremus*, 3 i 2., najwyższy, pierwszy; przydom. Zeusa; w og. wyżsi bogowie; *ἐν ὀπατῇ κορῇ*, na szczyście stósu; w og., wysoko w powietrzu. *ὀπατοι* — *σπεροδινοῦνται*, tudzież: ostatni. U Rzymian: konsul; *ἡ ὀπάτη sc. χορδή*, najwyższa struna najstarszego i najprostszego greckiego systemu tonów.

ὀπαυάξω, nieco jaśnieć l. świecić.

ὀπαυλέω, wtórować na flocie, *τινί*.

ὀπαυλος, 2. pod dziedzińcem, *σκηπῆς*, pod namiotem.

ὀπαυχένιος, 3. pod karkiem; *τὸ ὀπ.*, wezglowie, poduszka.

ὀπαφίστημι, skrycie usunąć. Med. z aor. 2. i perf., usiąść nieco l. zwolna.

ὀπαφρος, 2. nieco spieniony, *ῥμμα*, kilku łzami perlące się, iskrzące się.

ὀπάφρων. ον, nieco nierozumny.

ὀπασ. τό, p. *ὀπασ*.

ὀπέγγυος, 2. zaręczony, zastawiony, *θεόθεν*, wezwawszy bogów na świadków; podległy karze, *τινί*.

ὀπεγγέω, nalać, napełnić.

ὀπεκιάω, aor. p. *ὀπέκω*.

ὀπεκιάω, fut. także *ὀπεκίσομαι*, *ὀποκίσομαι*, u Hom. zwykle *ὀποκίω*, ustąpić, ujsć, *τινός*, zkąd; *λόγῳ*, odstąpić, zbroczyć od zasad; *τινί ἔδρης*, ustąpić miejscą; *ζῆδ*, pierwszeństwo przysznąć; *τινί λόγῳ*, pozwolić komu wprzód głos zabierać; z 4. p., ujsć, wymknąć się, *χείρας*. Przen. isć za kim, ustąpić, uleż, *τινί, καὶ ὡν ὀπεκίε τὸν κασίγνητον μολεῖν*, ustap nam, uczyn nam tę łaskę, aby przyszedł; *λόγοις τινός*, uleż, ustąpić czym powodom.

ὀπεμι, 1) być pod czym, *τινί*. Szczeg. być w łebie, mieścić się; tudzież: podlegać, być poddanym. 2) = *ὀπέρω*, być przyczem, w bliskości, na pogotowiu. 3) pozostać, zostać się, *τινί*, dla kogo.

ὀπεμι, podejść wejść pod co, *τινός*, wkraść się, wślizgnąć się, wcisnąć się; skrycie ujsć.

ὀπεκίω, *ἡ*, cofanie się; ustępowanie.

ὀπεκίω, dopowiedzieć; powiedzieć na wstępie, *τί*, tudzież: włożyć sens, rozumieć.

ὀπεκίω, poet. = *ὀπέρ*.

ὀπεκίω, poet. i ion. *ὀπεκίω*.

ὀπεκίω, z aor. 2. skrycie wejść.

ὀπεκίω, t. c. poprzedz

ὀπεκίω, skrycie wnijsć i. nadejsć; *δέος τινά*, zdjąć, ogarniać.

ὀπέκ i przed samogł *ὀπέξ*, z 2. p.; z pod z postód, z.

ὀπεκιδόρασκω, skrycie zbiedz.

ὀπεκιδώ, skrycie wyzuć. Med. z aor. 2. i pf. act. skrycie ujsć, uniknąć, wymknąć się, *τί*.

ὀπεκιδέω, skrycie zbiedz.

ὀπεκκίω, z dolu l. zwolna wy-za-palić.

ὀπεκκαῖα, τό, zapal, podpalka, chubka, żagiew Przen., podnieta.

ὀπεκκαύστρια, ἡ, pod-za-palająca.

ὀπέκκειμαι, skrycie być u-wy-niesionym; po czem leżeć na okół.

ὀπεκκλέπτω, skrycie wynieść l. wykraść.

ὀπεκκλίω, wyminać, uniknąć, *τί*.

ὀπεκκομίζω, skrycie uprowadzić, *τινά*. Med. skrycie unieść z sobą.

ὀπεκλαμβάνω, skrycie przy-pod-jać, *τινά*.

ὀπεκπέμπω, skrycie wysłać l. wyprowadzić.

ὀπεκπέλω, skrycie wypłynąć.

ὀπεκπνέω, z cicha wyzionąć ducha, umrzeć.

ὀπεκπροθέω, z pod czego wybiedz; *τινά*, prze-ścignąć.

ὀπεκπρολύω, z czego uwolnić, wyprowadzić.

ὀπεκπρορέω, z dolu wy-u-płynąć.

ὀπεκπροφύγω, skrycie ubiedz l. uciec l. ujsć.

ὀπεκρέω, dołem wy-u-płynąć, minąć, skrycie wyjsć, *τινός*, a *ὀπεκρεῖ τί με*, wypada z pamięci.

ὀπεκρήγνυμι, zwolna wylać, wydrzeć.

ὀπεκρίπτω, skrycie l. dołem wyrzucić.

ὀπεκσαώω i **ὀπεκσώζω**, skrycie l. nieznacznie wybawić, *τινός*, z czego.

ὀπεκτέθημι, skrycie wystawić. Med. swoje unieść, *εἰς τί*, dokąd. Biern. skrycie być uniesionym (na bezpieczne miejsce).

ὀπεκτρέπω, zwolna l. skrycie odwrócić, *τί τινος*, co od czego. Med. zbroczyć z drogi, ustąpić, uniknąć.

ὀπεκτρέχω, (dołem) wybiedz, uciec, ujsć, *τί*, z inf.

ὀπεκτρέρω, nieco unieść, *τί*, skrycie wy-u-nieść, *τινά πολέμοιο*. Nprzech. *ἡμέρας ὀπέ*, prześcignąć, wyprowadzić, być dalej od kogo.

ὀπεκτρέω, skrycie ujsć, ubiedz, *τί*.

ὀπεκχέω, zwolna wylać, *φθόνους*, uspić.

ὀπεκχωρέω, skrycie ujsć, ustąpić, *ἐκ τινος*, a *τοῦ βίου*, zejść ze świata.

ὀπελαύνω, nprz. z dom. *ἔπιον, στρατόν*, wpędzić, uprowadzić, wejść, wkroczyć, wyjechać naprzeciw.

ὀπερνήμιωκε, zam. *ὀπεμήμιωκε*, spuszcza oczy.

ὀπεραντιόμαι, dep. p., sprzeciwiać się nieco, *τινί*.

ὀπεραντίος, 2. przeciwny, *τινί*, nieprzyjacielski; ὄ ὀπ. przeciwnik; *τὸ ὀπ. τοῦτο*, w sprzeczności z tem.

ὀπεραντιότης, ἡ, niezgoda, przeciwienie się.

ὀπεραντίωμα, τό, t. c. poprzedz.

ὀπεραντίσις, ἡ, sprzeciwianie się.

ὀπενδιόωμι, nieco l. zwolna sfolgować l. ustąpić

ὀπενδύω, spodem wzuć l. włożyć.

ὀπενερθε i **ὀπένερθεν**, przysł., spodem, dołem, pod, z 2. p.

ὀπέξάγω, skrycie uprowadzić, wybawić, ocalić, *τινά σκάζε*. Med. t. s. Nprzech. skrycie ujsć, zwolna cofać się.

ὀπέξαιρέσις, ἡ, skryte ubieranie l. ujmowanie.

ὀπέξαιρέω, skrycie wyjąć l. uprzatnąć, *τί*, w og., usunąć na bok. Med. skrycie dla siebie wziąć, ująć, odciągnąć, odcizyc.

ὀπέξαικρίω, wyprowadzić na szczyt.

ὀπεθαλάμοιαι, aor. -- ἄλισταθα. skrycie ujsć, τί. **ὀπεθανάβαινω**, skrycie l. zwolna wyjść, ποδί. **ὀπεθανάγομαι**, skrycie wypłynąć. **ὀπεθανάδομαι**, skrycie wynurzyć się, τινός, z czego. **ὀπεθανίσταμαι** = ἄνισταμαι. **ὀπεξανέλω**, z gruntu wyczerpnąć. **ὀπέξομαι**, skrycie ujsć, zwolna się cofać; τινί, u-stąpić miejsca komu: zwolna wyjść na spotkanie. **ὀπεξελώνω**, nprzech. skrycie wyjechać, wymarszować; szczeg. zwolna się cofać. **ὀπεξέρω**, ion. ἄπεξέρω, skrycie wydrzeć. **ὀπέξοχομαι**, wyjść skrycie; wyjść, wynieść się, τινά, od kogo; ujsć, uciec. **ὀπέξοχο**, sc. εἰστόν, skrycie ujsć. **ὀπέξιστημι**, zwykle w Med. i nprzech. cz. f. czynny. 1) wyjść skrycie. 2) ustąpić, wyjść z drogi, unikiąć, ominąć, τινά i τινί. 3) odstąpić od czego, nie zakładając pretensyi, τινός, do czego. **ὀπεπαιρέω**, ες, i **ὀπεπαιρόομαι**, 2. zawierający całosci i iednę część mnięj. **ὀπέρ**, ep. też ἄπειρ, przyimek, A) z 2. p. a) przez, po, θαλάσσης, τειχών, a ὀπέρ τῶν πρόσθεν ἀκοντιζέται, rzucac pociski po nad. Ztąd. b) po za, po drugiej stronie, ὀπέρ ἄλως, ὀπέρ γονάτων, po za, powyżej kolan. c) na, po nad, nad, przy słow. spokoju. d) ku zasłonie, dla, θνήσκων ὀπέρ τινος, umrzeć w obronie czyjej, tak s. λέγειν, ἀπολογεῖσθαι, za kim przemawiac, e) przy słowach, mówić, nad, o, tyle co περί. f) dla, na, λισσομαι ὀπέρ κερφαλής, a ὀπέρ z inf., aby, ὀπέρ τοῦ μή παθεῖν, aby nie doznać i t. d. g) dla, za, zamiast, w miejscu, w imieniu, ὀπέρ Σούθου λέγω, a ὀπέρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας, w imieniu króla perskiego. B) z 4. p. 1) po, przez. 2) po za, po nad, wbrew, ὀπέρ μόρον, ὀπέρ ἀνθρώπων, po nad siły ludzkie; αἱ ὀπέρ τῆν οὐσίαν παύσθμενοι τοῦς παιδάς, więcej niż majątek na to pozwala; ὀπέρ λόγον, nie wypowiedzianie, nad wyraz; przy liczb., więcej niż, z góra, ὀπέρ τοῦ ἡμῶς, przeszło połowę. Gdy stoi po rządzonej przypadku, pisze się ὀπερ.

ὀπέρα, ἡ, lina rejowa (najwyższa). **ὀπερα**, τά, gat. gasienic. *geometra*. **ὀπεραβέλτερος**, 2. nad miarę głupi. **ὀπεραγαμαι**, zbytecznie podziwiać. **ὀπεράζω**, przysł. bez miary, zbytecznie. **ὀπεραγανακτέω**, zbytecznie być oburzonym, τινί. **ὀπεραγαπάω**, niezmiernie kochać. **ὀπεράγω**, przewyższyć, τινός, ὀπεράζων, nadzwyczajny.

ὀπεραζανιάω, τινός, być o kogo w kłopotcie. **ὀπεραίως**, ες, z góry (mocno) dmący. **ὀπεραιμώω**, mieć za wiele krwi, być krwistym. **ὀπεραιρῶ**, podnieść, wynieść nad co. Nprzech. podnieść się, wynieść się, τὸ ὄρος, przejść; sterczeć; o wodzie, przeciekać; przen. przekroczyć; przewyższyć; τὸ ὀπεραῖρον, nadmiar, zbytek.

ὀπεραισχίζω, 2. bardzo l. niemiernie szpetny. **ὀπεραισχονομιαί**, biern. niemiernie wstydić się. **ὀπεραιωρῶ**, podnieść, powiesić. Biern. wisieć, sterczeć, τινός. W języku żeglarskim: przybyć na wysokość jakiego miejsca, stanąć naprzeciw czego. **ὀπερακρος**, 2. ten co przeżył już lata młodzieńczej siły.

ὀπερακροτίζω, przerzucić przez co pociskiem; przen. przewyższyć, τινά τινί. z imiesł. **ὀπερακριβής**, ες, zbyt staranny. **ὀπερακριζῶ**, przejść, τί. Nprzech. sterczeć, τινός, nad czem.

ὀπερακρος, 2. leżący nad górami; τὰ ὄπ., leżące nad tem wyżyny. W Attyce οἱ ὄπ., biedniejsi mieszkańcy pagórków.

ὀπερακός, 2. przysł. — ἀκρως ζῆν, zbyt sięgać wysoko.

ὀπεραλγέω, 1) smucić się, bólu doznawać, τινός. 2) zbyt smucić się, τινί.

ὀπεραλγής, ες, zbytecznego bólu doznający.

ὀπεράλλομαι, przeskoczyć, τινός i τί, przez co.

ὀπεράλλω, 2. przewyższający innych.

ὀπεράλπειος, 2. po nad Alpami.

ὀπεραναιδέομαι, być przewyższonym w bezczelności.

ὀπεραναχοντος, 2. zbyt bezwstydný.

ὀπερανατείνω, rozpiąć po nad czem.

ὀπερανέγω, nprzech. góra się wznosić l. sterczeć.

ὀπερανήρωπος, 2. nadludki.

ὀπερανίσταμαι, sterczeć, wystawać

ὀπεραντέλομαι, biern. zbytecznie wpuszczać wodę.

ὀπεραντος, 2. o okęcie, zbyt wodę wpuszczający; przen. zbytkiem cierpienia przygnębiomy; zbyteczny.

ὀπερανός, przysł. góra, γίγνεσθαι, wziąć górę; ὁ ὄπ., przesadzony.

ὀπεράνωρ, dor. = ἄπερήνωρ.

ὀπεραποθήσκω, τινός, umrzeć dla, za kogo.

ὀπεραποκρίνομαι, τινός, bronić kogo.

ὀπεραπολογέομαι, t. c. poprzedz.

ὀπεραρῥώδεω, ion. zam. ὀπερορρ., zbyt obawiać się, τινί, o kogo.

ὀπερασθενής, ες, zbyt słaby.

ὀπερασθμος, 2. zbyt dyszący, dychawiczny.

ὀπερασιμνίζω, mieć zbyt wiele upodobania w czem, τινί.

ὀπερασπάζομαι, niezwykle kochać l. lubić.

ὀπερασπίζω, zakryć i zaslonić tarczą.

ὀπερασχημονέω, zbyt nieprzyzwoitym być.

ὀπεράτοπος, 2. zbyt nie-maczny.

ὀπερατινός, 3. przesadzenie attycki.

ὀπεραυγής, ες, zbyt świecący l. jasny.

ὀπεραυξάνω, zbyt powiększyć; biern. zbytecznie rosnać.

ὀπεραυχέω, zbytecznie junaczyć.

ὀπεραυχός, 2. zbyt junaczący l. dumny.

ὀπεραχθήσ, ες, przeciążony.

ὀπεραχθρομαι, zbyt smutnym l. oburzonym być, τινί.

ὀπερβαίνω, 1) przejść, przebyć, przekroczyć, τί, przeprowić się. 2) przekroczyć, νόμους. 3) przejść, niezważać, τί. 4) prześcigać, przewyższyć, zwyciężyć, τινά τινί. 5) bronić, τινί. 6) przech. w aor. 1. przenięcić, przelożyć.

ὀπερβαλλόντως, przysł., zbytecznie.

ὀπερβάλλω, 1) przerzucić, rzucić po za co, τί l. τινός, a τινά, przewyższyć kogo; bez przyp. kłpieć, o kotle; τὸν χρόνον, dłuższy czas zabawieć. Przen. przewyższyć, pizejsić, mieć przodek, τινά, τμηγ ἀλλήλους, podkupywać, postąpić wyżej niż; tudzież, miarę przekroczyć, przebrać, przesadzić, τινί, w czem; bez przyp., zbyt odznaczyć się, ztąd ὀπερβάλλω, zbyteczny, niezwykły, nadzwyczajny; oby ὄπ., nie uchybić; o rzekach, wzbierać, wylać, wystąpić. 2) przejść przez co, przekroczyć, ταίχη, ὄρος, przepłynąć, minąć, τί, tudzież; napasać, τινά. Med. a) prześcignąć, przewyższyć, odznaczyć się, τινί, czem l. w czem; ὀπερβαλίμηνη γονή, wyborna. b) odwlec, zwlec, odroczyć, τί, mitrzyć

ὀπερβαρής, *ēs*, przeciążony, bardzo ciężki.
 ὀπερβασία, *ή*, poet. = ὀπερβασις, przekroczenie, uchybienie; zuchwalość, zuchwalstwo.
 ὀπερβασις, *ή*, u Polyb. 4, 19, 8 ma być ὀπερβασις.
 ὀπερβατός, 3. adj. v. do ὀπερβαίω, 1) przekroczony, przebyty, przejść można. 2) przestawiony. 2) czynny, przekraczający, przewyższający.
 ὀπερβαύζομαι, pokonać.
 ὀπερβιβάζω, przeprowadzić, τί.
 ὀπερβίος, 2. przemożny, wielowładny; zuchwały, zbrodniczy.
 ὀπερβολαῖοι, *οἱ*, najwyższe tony w gamie złożonej z 4 i 5 tetrachordów.
 ὀπερβολή, *ή*, 1) przerzucenie, przeprowadzenie, przejście. 2) przysada, niezwykłość, ὀπερβολήν ποιῆσαι, przewyższyć, z ὄρεα, zapuszczać się tak daleko że; εἰς ὄπ., niezmiernie, hiperbola. 3) od Med. = ἀναβολή, zwłoka.
 ὀπερβολικός, 3. przesadzony.
 ὀπερβόρεος, 2. pozaboreaszowy, τόχη, niezmiernie.
 ὀπερβριθής, *ēs*, zbyt ciężki.
 ὀπερβρώ, być przepelnionym, τινί.
 ὀπερργάζομαι, obrobić, τί. 2) podbić, τι. 3) skrycie czynić.
 ὀπεργίος, 2. nadziemski.
 ὀπεργέλιος, 2. niezmiernie śmieszny.
 ὀπεργεῖζω, przepelnić, a -- γέρω, być obciążonym.
 ὀπεργηρός, 2. i — γηρός, *ων*, bardzo stary.
 ὀπεργυμος, 2. przeladowany.
 ὀπερδασος, *υ*, zbyt gęsty, brodaty.
 ὀπερδής, *ēs*, nieustraszony.
 ὀπερδίδω, bać się o kogo, τινός.
 ὀπερδεμαίνω, t. c. popr. i τινά, bać się kogo.
 ὀπερδεινός, 2. straszny, niebezpieczny.
 ὀπερδέξιος, 2. wyżej położony, górujący, τινός, nad czem. Ztąd przen. górujący, przewyższający.
 ὀπερδιστέρομαι, rozdmieć o czem.
 ὀπερδιατείνομαι, med. zbyt siły wyteńczyć.
 ὀπερδικέω, bronić kogo w sądzie, τί, τινός.
 ὀπερδικός, 2. bardzo sprawiedliwy. 2) broniący prawa.
 ὀπερδύριος, 2. hyperdorycki, gamy gatun.
 ὀπερδίω, wesprzeć, τινά.
 ὀπερρειπεῖν, mówić za kim, τινός.
 ὀπερρείπω, obalić, wyrzucić, τί. W aor. 2. ὀπρήπεα, runąć.
 ὀπερρειρία, τό, podstawa, podpora.
 ὀπερρεκβάλλω, rzucić po za co; nprz., rozciągając się po za co.
 ὀπερρεκθηραπέω, usłużnością chcieć zjednać.
 ὀπερέκκομαι, sterzeć.
 ὀπερρεκπερισσοῦ, przysł. więcej niż zbytecznie.
 ὀπερρεκπίτω, wypaść po za; przebrać miarę.
 ὀπερρεκπλήσσω, zbyt przerazić; biern. zdumieć niezmiernie.
 ὀπερρεκτίω, przyplacić za kogo, τινός.
 ὀπερέκχυσις, *ή*, wylow.
 ὀπερέλαφος, 2. niezmiernie lekki.
 ὀπερρεμβάλλω, górą dodać.
 ὀπερρεμπλήγω, nad miarę napelnąć, τινός.
 ὀπερρεμφορέομαι, biern. przepelnić się.
 ὀπερρενυγάνω, przemówić za kim, τινός.
 ὀπερρεξιακισχύλιοι, przeszło sześć tysięcy.
 ὀπερρεξηγονιότης, *ēs*, przeszło 60-letni.
 ὀπερρεξίς, *ως*, *ή*, nadmierna własność.
 ὀπερρεκτιέω, zbytecznie chwalić

ὀπερρεπιθυμέω, zbytecznie pożądać.
 ὀπερέπτω, wypłókać dołem, τί τινος, co pod czem
 ὀπερέργομαι, przejść po za co, przewyższyć.
 ὀπερρεσθίω, zbytecznie jeść.
 ὀπερρεσθίω, przysł. wybornię.
 ὀπερρεσυγε, przysł. wzmocon. εἶγε.
 ὀπερρεσυγενής, *ēs*, bardzo zacnego rodu.
 ὀπερρεσυδαμιονέω, być bardzo szczęśliwym.
 ὀπερρεσυδαίμων, *ων*, niezmiernie szczęśliwy.
 ὀπερρεσυδοκίμω, bardzo wielkie zyskać poklaski.
 ὀπερρεσυροαίω, biern. niezmiernie czystsze się.
 ὀπερρεσχυδαίρω, niezmiernie nienawidzić, τινά.
 ὀπερέτω, ep. ὀπερέχω; 1) do góry l. nad czem trzymać, τί τινος. 2) nprz. sterzeć, wystawać, τί, pod względem, czem; o gwiazdach, wschodzić. 3) być górą, przeważać, przewyższyć, τινός, górą wać nad czem ἀνακοματών, pokryć koszta.
 ὀπερέτσεισις, *ή*, zbyteczne gotowanie się.
 ὀπερέτω, przewarzyć.
 ὀπερήθδομαι, dep. med. niezmiernie cieszyć się, τινί, z imiesł.
 ὀπερήθως, *υ*, bardzo słodki, przyjemny. Przysł. — εἶως.
 ὀπερήλιξ, *ικος*, *ὀ*, *ή*, ten, któremu minął wiek pewny.
 ὀπερημερία, *ή*, zaniedbanie terminu.
 ὀπερημερος, 2. zaniedbujący terminu.
 ὀπερημεσος, *υ*, większy niż połowa.
 ὀπερημος, 2. nieco samotny l. pusty.
 ὀπερηγορῶ, tylko w imiesł., zuchwały, butny.
 ὀπερηγορῶ, *ορος*, *ὀ*, *ή*, zuchwały, gwałtowny.
 ὀπερηφανῶ, wynieść się nad innych, odznaczyć się; bucić się, zuchwalić; zuchwale obejść się, τινά.
 ὀπερηφανία, *ή*, zuchwalość; duma.
 ὀπερηφανός, 2. wynoszący się nad innych. Przen. sterczący, odznaczający się, wyborni; zuchwały, dumny, butny. Przysł. — *ως*, εἶχει, być zuchwałym.
 ὀπερθηλασθίδιος, 2. zamorski. [lym.]
 ὀπερθηλασθίω, zbytecznie podziwiać.
 ὀπερθε i ὀπερθεν, przysł. z góry, z wysokości, εἶναι *ή*, być przedniejszym niż.
 ὀπερθερμαίνω, zbytecznie rozgrzać.
 ὀπερθεσις, *ή*, 1) przejście. 2) zwłoka. 3) przesada.
 ὀπερθέω, wybiedz po za co; przewyższyć, τί.
 ὀπερθνήσκω, za co l. nad czem umrzeć, τινός.
 ὀπερθνώσκω, przeszkodzić, τί, przez co.
 ὀπερθυμος, 2. zuchwały, nieustraszony; bardzo rozgniewany.
 ὀπερθύριον, τό, naderzwie, nadprózek, ocap.
 ὀπερθυρος, 2. po nad drzwiami; τὸ ὄ., t. c. popr.
 ὀπερήτιμι, rzucić dalej.
 ὀπερρεκταίνομαι, (*ἵκτω*), poruszać się przedź.
 ὀπερίνος, 2. ὀρηθεις, zbytecznem noszeniem jaj wyściełony.
 ὀπερίεταμαι, przelecieć po nad.
 ὀπερισθίμω, przeciągnąć przez przesmyk.
 ὀπερίεταμαι, i nprz. czas f. czynny, stać po nad kim, τινός, bronić.
 ὀπερίετω, *ορος*, *ὀ*, *ή*, za dobrze wiedzący, τινός.
 ὀπερίσχυρος, 2. zbyt silny.
 ὀπερίσχω, p. ὀπερέσω.
 ὀπερίσθημαι, siedzieć na czem l. na wyższym miejscu, τινός, ἐπὶ τινός. 2) siedzieć komu na piętach, nastawać, τινός.
 ὀπερκαλλής, *ēs*, i — *καλος*, 2. niezwykle piękny.
 ὀπερκαίνω, zbyt cierpieć, τινός, za kogo.
 ὀπερκαταβαίνω, zejść przez co, τί.

ὁπερκαταγέλαστος, 2. zbyt śmieszny.
 ὁπερκατάκειμαι, leżeć nad czem, τινός.
 ὁπερκατηγής, ἐς, zbyt zasnucony.
 ὁπερκαχλάζω, kipieć.
 ὁπποκεῖμαι, leżeć nad czem, τινός, a nprzech od-
 wlec, zwlec.
 ὁπερκέραισις, ἦ, oskrzydlenie.
 ὁπερκεράω, oskrzydlić.
 ὁπερκηλέω, zbyt zachwyć.
 ὁπερκλήζω, zalać.
 ὁπερκοιλακῶω, zbyt pochlebiać, τινά.
 ὁπερκομιζω, przenieść.
 ὁπέροκοπος, 2. zbyt hałasujący, junaczący, du-
 mny, zuchwały; niezmierny.
 ὁπέροκοπος, 2. przekraczający; zuchwały, wyuz-
 dany.
 ὁπέροκοτος, 2. niezmiernie gniewny.
 ὁπεροκορῶννυμι, zawiesić nad, τινι.
 ὁπερκόομαι, ściągnąć, τί.
 ὁπερκοβιστάω, na lew rzucić się w niebezpie-
 czeństwo.
 ὁπερκόδας, αντος, ὁ, zbyt i. niezmiernie sławny.
 ὁπερκόπτω, zgiać się po nad czem; wyglądać;
 przewyższyc.
 ὁπερκομπερος, 2. niezmiernie jasny.
 ὁπερκομπρόνομαι, biern. zbyt buć się, odzna-
 czać się.
 ὁπερλευκος, 2. zbyt biały.
 ὁπερλόδος, 2. hyperlidyjski, gamy gat.
 ὁπερλόπέω, zbyt zasmuścić.
 ὁπερμαζῶω, w skutek dobrej paszy brykać
 ὁπερμαίνομαι, biern. zbyt szaleć.
 ὁπερμαντεύομαι, dla kogo pytać wyroczeni, τινός.
 ὁπερμαχεω, bronić kogo, τινός.
 ὁπερμαχητικός, 3. sposobny do obrony.
 ὁπερμαχομαι, bronić kogo, τινός.
 ὁπερμεγαθής, ion. ὁπερμεγαθήης, ἐς, i ὁπέο-
 μεγας, μεγάλη, μεγα, zbyt wielki, ciężki.
 ὁπερμεθύσκομαι, biern. zbytecznie być pijanym.
 ὁπερμενέτης, ο, poet. i ὁπερμενής, ἐς, zuchwa-
 ły, przemożny.
 ὁπερμενεω, tylko w imiesł., zuchwały, przemożny.
 ὁπερμενέω, tylko w imiesł., zuchwały.
 ὁπερμετρος, 2. nadmierny.
 ὁπερμιξολόδοτος, 2. przechodzący gamę mikso-
 lidyjską.
 ὁπερμυρα i ὁπερμυρον, przysl. wbrew przezna-
 czeniu, po za przeznaczaniem.
 ὁπερμεφελος, 2. wyniesiony nad obłoki.
 ὁπερμεωλέω, okrety ciągnąć przez ład.
 ὁπερμικῶω, bardzo przewyższyc.
 ὁπερνοέω, przemysłować, τί, nad czem.
 ὁπερνότος, 2. i 3. po za wiatrem południowym
 i południem leżący.
 ὁπερῆθραινω, zbyt suszyć.
 ὁπερῆθρος, 2. zbyt suchy.
 ὁπερροκος, 2. zbyt wielkiego obwodu, wzdęty,
 nabrzmiały; niezmierny; napuszony.
 ὁπεροιδῶω, ion. — ἔω, zbyt nabrzmiąć.
 ὁπεροικέω, mieszkac po nad l. za czem, τινός, τί.
 ὁπέροικος, 2. mieszkający po nad l. za czem.
 ὁπερομβρία, ἦ, zbyteczny deszcz.
 ὁπερον, τό, p. ὁπερος.
 ὁπεροπλία, ἦ, zbyteczny upór, duma i. buta.
 ὁπεροπλίζομαι, dep. med. bronią pokonać, zwy-
 ciężyc; zuchwale objeść się.
 ὁπεροπλος, 2. zuchwały, dumny, zarozumiały; nie-
 zmierny, zbyt ciężki.
 ὁπερόπτης, ὁ, gardziciel, zarozumialec

ὁπεροπτικός, 3. gardzący innemi lub szczydzący
 z nich chętnie.
 ὁπέροπος, 2. zaniedbujący, wyniosły, dumny.
 ὁπερορῶω, przejrzyć, a) z góry na co patrzeć, τί
 b) lekceważyć, τινός. c) przesłepić, patrzeć przez
 szpary, pozwolić na co, z imiesł.
 ὁπερορίζω, wskazać na wygnanie (za granicę).
 ὁπεροριος, 2. zagraniczny, ἦ sc. γῆ, obczyzna,
 zagranica.
 ὁπερόροννυμι, med. wszczać się nad czem.
 ὁπερορῶδέω, bardzo się bać, τινός, o kogo.
 ὁπερος, ὁ, moździerz; ὁπέρου περιστροφή i περι-
 τροπή, o człowieku kręcącym się w koło wciąż,
 mówiącym o jednej i tej samej rzeczy.
 ὁπερορόνιος, 2. niebieski.
 ὁπερορός, ion. i poet. p. ὁπερόριος.
 ὁπεροροχή, ἦ, sterczenie. Przen. pierwszeństwo, po-
 tęgą, przewaga; nadmiar.
 ὁπέροχος, ep. i ion. ὁπέροχος, sterczący; prze-
 dni, wyborny, τινός.
 ὁπεροφία, ἦ, gardzenie, duma, wyniosłość.
 ὁπερπαγής, ἐς, bardzo mroźny; τό ὄπ., mroz nad-
 zwyczajny.
 ὁπερπαθεω, zbyt smuć się. [tuy.]
 ὁπερπαθής, ἐς, zbyt cierpiący, namiętny i. smu-
 ὁπερπατω, przewyższyc, τινός, τινά τινι.
 ὁπερπαφλάζω, kipieć, zalewać.
 ὁπερπερισσῶω, i med. mieć czego na zbyt.
 ὁπερπέσομος, 2. więcej niż zbyteczny.
 ὁπερπέταμαι, p. — πέταμαι.
 ὁπερπέταννυμι, rozpostrzedz nad czem.
 ὁπερπέτης, ἐς, sterczący nad głową.
 ὁπερπέτωμαι, dep. med. przelecieć po nad czem, τί.
 ὁπερπηθάω, przesłoczyć, τί, a przen. przewyż-
 szyc, τινά τινι, i. zaniebbać, τί.
 ὁπερπικρος, 2. zbyt gorzki l. ostry.
 ὁπερπικλήρι, przepelnić, τινός.
 ὁπερπίνω, zbytecznie pić.
 ὁπερπίπτοω, przelecieć, wybiedz po za co; prze-
 wyższyc; o czasie: minąć.
 ὁπερπίλονάζω, zbytecznym być niezwykle.
 ὁπερπίλεω, przepelnić, τινι.
 ὁπερπλήθης, ἐς, w zbytniej obfitości.
 ὁπερπλήρωω, przepelnić.
 ὁπερπλούσιος, 2. niezmiernie bogaty. T. s. ὁπέρ-
 πλουτος.
 ὁπερπλουτέω, niezmiernie bogatym być.
 ὁπερπολάζω, wylewać się na co.
 ὁπέροπος, ο, zbyt liczny.
 ὁπεροπονέω, nad miarę pracować, silić się; cier-
 pieć, τινός, za kogo. Med. τινός, za kogo trud
 podjąć.
 ὁπεροπονος, 2. niezmiernem wyteżeniem sił zmę-
 czony.
 ὁπεροπόνιος, 2 i 3. zamorski; obcy, zagraniczny.
 ὁπεροπότομαι, ep. zam. ὁπερέτομαι.
 ὁπερπωχος, 2. zbyt ubogi.
 ὁπερπυπάζω, zbyt kogo podziwiać wykrzyku-
 jąc πόππαξ.
 ὁπερπυρος, 2. zbyt ognisty.
 ὁπερπυρρίῶω, czerwonością przewyższyc kogo.
 ὁπερπεινονομαι, med. zbyt wynosić się i. du-
 mnym być.
 ὁπερσκελής, ἐς, ze zbyt wielkimi i nierówne-
 mi nogami i rękoma.
 ὁπερσφοος, 2. przemądry.
 ὁπερσπουδάζω, mocno czem zajmować się, περί τι
 ὁπερστατέω, stać nad czem i zasłonić, τινός.
 ὁπερσάθω = ὁπερέχω.

ὀπέρτατος, 3. najwyższy, ostatni, najstarszy.
ὀπερτείνω, 1) rozpiąć nad czem, aby coś wstrzymać, τί τινος, tudzież, postawić po za co. 2) nprzech. rozciągnąć się po za co, sterczeć, ὀπέρ τινος, a τινός, przewyższyc.
ὀπερτελέω, przeskoczyć, τί.
ὀπερτελής, ἐς, 1) przewyższający, ἄθλων, który je przetrzymał. 2) nad czem wschodzący.
ὀπερτέλλω, ukazać się nad czem, wznieść się, τινός.
ὀπερτερία, ἦ, ἰον. — ἦ, 1) wyższa część, ἀπήνην, wasąg, (półkoszki wozowe), pudło wozu.
ὀπέρτερος, 3. (ὀπέρ), zwierzchni; wyższy, przedniejszy; γέρ, zwycięzki; εἰσόμεσθα ὀπέρτερον, lo-piej lub dokładniej; γενεῆ, zacieńszy; młodszy, starszy, potężniejszy; ὀπέρτερα ἄνερα θείναι, przewrócić do góry nogami.
ὀπερτήχω, zbyt stopić.
ὀπερτίδημι, 1) postawić nad czem l. za co, τί, w Med. przejść przez co, τί. 2) przen. przelożyć, dać dozór l. władzę nad czem; w med. τινί τι, poruczyć co komu, udzielić. 3) trzymać nad czem dla zasłony. 4) przekładać, przeniesić, τί τινος, a w med. stać wyżej, przewyższyc, τινά τινι, a o czasie, przetwać, przeżyć, τινά. Med. zwlec, odwlec, τί, odroczyć, wysunąć, τί ἐπὶ τι, przekazać do.
ὀπερτιμάω, wielce cenić, przeceniać.
ὀπερτίμιος, 2. zbyt drogi.
ὀπέρτολιμος, 2. zbyt śmiały.
ὀπέρτονος, 2. zbyt na-wy-tężony.
ὀπερτοξοσύμιος, 2. z oby, nieprzewyższony.
ὀπερτρέχω, prześcignąć; pokonać, τί, przekroczyć, złamać.
ὀπεροδρίαώ, nieco zaczerwienić się.
ὀπεροδρος, 2. nieco czerwony.
ὀπεροφύλος, 2. zbyt wysoki.
ὀπερφαής, ἐς, zbyt l. niezwykłe jasny
ὀπερφαίνομαι, ukazać się nad czem, τινός
ὀπερφαλαγγέω, oskrzydlić szerszą falangą.
ὀπερφανής, ἐς, ukazujący się po nad czem.
ὀπερφατος, 2. niewypowiedziany.
ὀπερφέρω, przeniesić, τί τι, co przez co; zwykle nprzech. wynieść się; przewyższyc, mieć pierwszeństwo, τινός τινι, w czem przed kim, τινός, τινά i τί.
ὀπερφεῦ, przysł. niezmiernie, nad miarę.
ὀπερφεδύγομαι, przekrzyżczyc, zagłuszyć.
ὀπερφεθίομαι, biern. umrzeć, τινός, za kogo.
ὀπερφέαλος, 3. przemożny, zuchwały, dumny, gwałtowny, (ὀπερφέαλος). Przysł. — ἄλωσ, zuchwał, niezmiernie, zbytecznie.
ὀπερφέλω, nad miarę kochać.
ὀπερφοβέομαι, zbyt się obawiać.
ὀπερφοβός, 2. zbyt bojaźliwy.
ὀπερφορέω, przeniesić, τί ὀπέρ τινος.
ὀπερφορέω, att. — ττω, zbyt lekać się.
ὀπερφορίσω, 1) wyniosłym, dumnym być, τινί, z czego l. na co; dufać w co. Ztąd, z dumy lekce-ważyc, gardzić, τινά, τινός. 2) przewyższyc kogo w czem, τινί τινι.
ὀπερφορήσις, ἦ, zuchwałość i wzgarda z dumy.
ὀπερφορόνη, ἦ, t. c. poprzedz.
ὀπερφορύγιος, 2. hyperfrygijski, gama.
ὀπερφοραν, ον, wielkoduszny; wyniosły, dumny.
ὀπερφορής, ἐς, nadnaturalny, niezwykły, nadzwyczajny; osobliwy, szczególny. Przysł. t. c. przym. i, bardzo, wcale.
ὀπερφοδομαι, z aor. 2. i pf. act., wyrosć, przewyższyc, τινά τινι.
ὀπερφοδίαώ, zbyt nadąc

ὀπερφρονέω, przekrzyżczyc, τινά.
ὀπερφαίρω, niezmiernie cieszyć się, τινί, a z imiesł., chętnie co robić.
ὀπερφαρής, ἐς, zbyt noćieszony, ἐπὶ τινι.
ὀπερρχέω, wylać, zalać; biern. wystąpić z brzegów
ὀπερρχιλιάω, być zuchwałym.
ὀπερρχολιάω, mieć zbyt wiele żółci, bardzo gniewać się.
ὀπέρρχομαι, 1) podejść, wejść, τί, pod l. w co. 2) skrycie wlożyć, zakraść się, ogarnąć, zdjąć, φόβος τινά i t. p. 3) zwolna posuwać się (przed kim). 4) przyczłgać się do kogo, schlebiać mu, ὀχρίεε zjednać usłużność, pokorą; czcić, szanować, τινά, tudzież podejść kogo, podstępem zażyć, oszukać, zwieść, a τωρανίδα, skrycie ubiegać się, dybać na co, skradając się do czego.
ὀπέρρχεωσ, zadłużony (po uszy) niezmiernie.
ὀπέρρχουσις, ἦ, zalew, powódz.
ὀπέρρχυχος, 2. większy niż dusza?
ὀπέρρχυχος, 2. zbyt zimny l. jałowaty.
ὀπερρφα, ἦ, ἰον. ὀπερρφα, podniebienie.
ὀπερρφέω, ustąpić, cofać się.
ὀπερρφέωθεν, z pietra, z poddasza.
ὀπερρφών i ὀπερρφών, τὸ, r. n. do przym. ὀπερρφώνος, z dom. ὀκνημα, piętro, poddasze, pokój na piętrze.
ὀπερρφος, ion. i ep. — ὀπερρφός, 3. górny.
ὀπερρώτατος, t. c. ὀπέρτατος.
ὀπερρτώω, wtrącić pytanie.
ὀπερρῦδος, 2. nieco spokojny l. pogodny; dosyć bezpieczny.
ὀπερρῦδνος, 2. odpowiedzialny, τινί. W og., podlegający, zależny; winny, podległy.
ὀπερρω, 1) trzymać pod czem, τί, co, podkładać, podstawić; stanować, podsadzić, ἵππους i t. p. 2) podać, dać; dostarczyć, sprawić, zarządzić, λόγον, sprawę zdać, εὐδῦνος, obowiązywać być do zdania sprawy, δίκην τινί, dać zadosyćuczynienie, αἰτίαν τινός, być oskarżonym; ἐσώτων τινι, oddać się komu; pozwolić, z inf. 3) trzymać przed czem, τί, zastawić l. zasłonić się czem; tudzież: wytrzymać.
ὀπηρρος, 2. słuchający, posłuszny, τινός i τινί.
ὀπηρρέμιος, 2. wietrzny, ὄον, wylewek, próżne jaje; przen. marny, próżny.
ὀπήνεμιος, 2. pod wiatrem będący, nie wystawiony na wiatr. 2) prędko jak wiatr.
ὀπήνη, ἦ, broda, wąs, ἔλαιον, zapuścić.
ὀπήνηος, ó, brodacz, waśal.
ὀπήνητις, 3. jutrenkowy, ranny, porankowy.
ὀπηρρσία, ἦ, służba majtków; w l. mng., majtkowa; służba okrętowa. 2) kaźla trudna służba; usługa; w l. mng. slugi, czeladź.
ὀπηρρσιον, τὸ, 1) materac dla wioslarzy; przen. służba wioslarska. 2) siodło, czaprak.
ὀπηρρσεω, 1) własc. wioslować, być majtkiem, wioslarzem; służbę pełnić ciężką, służyć, pomagać, τινί. życ gwoili komu, τί i τινί, a αὐτοῖς οὐχ ὀπερρσεωσιν, nie dbają o własne swe dobro. T. s. w med. τὸ ὀπερρσεωμενον, służba. Biern. być wyświadczonym jako usługa. 2) słuchać, τινί.
ὀπηρρσθημα, τὸ, służba, usługa, pomoc.
ὀπηρρστής, ὁ, wioslarz, majtek; służba okrętowa, w og., sluga, posługacz; żołnierze do posług u wodza, ordonans, adjutant.
ὀπηρρστικός, 3. wioslarski, πλοῖον, lichtau, lichton. 2) służbowy, ἔπλκ, broń najemników
ὀπηρρστίς, ἰδος, ἦ, sluga.
ὀπηρρσέω, brzmieć przy l. pod czem.

ὀπίλλω, zwinać ku dołowi; **τινὶ τὸ στόμα**, przytłumić, zamknąć.

ὀπισχέομαι, ión. i poet. **ὀπίσχομαι** teł, f. ὀποσχίσομαι, aor. ὀπισχόμεν, podjąć się, obiecać, przyrzec, ai, tni, komu szczeg. córkę obiecać, zaręczyć; z inf. fut., acc. c. inf. fut., rzadko z inf. praes., nadzieję wzbudzić, udawać; wyznawać; o nanczytciu, który obiecuje czego dołonać.

ὀπίον, τό, zdrobn. krótki sen, drzemka.

ὀπνοδοῦτετρα, ή, i **ὀπνοδοῦτης**, ό, usypiający, zsyłający sen.

ὀπνομαχέω, walczyć ze snem.

ὀπνος, ό, 1) sen; o spółkowaniu, o śnie śmiertelnym: **περὶ πρώτων ὀπνων**, około czasu pierwszego snu. Tuzdież. senność, gnuśność. 2) bóg snu.

ὀπνοφορός, 2. sprawiający sen.

ὀπνώω, uspić; nprzech., usnąć. Inf. ὀπνώων u Aryst.

ὀπνώτης, es, senny, zaspany.

ὀπνώσω, att. — ττω, być sennym, rozesparym; spać; wyprocać.

ὀπνωτικός, 3. senny, usypiający.

ὀπνώω, ep. = ὀπνώω.

ὀπώ, poet. i ep. ὀπαί, 1) przysł. a) dołem, spodem. b) tyłem, w tyle. II. Przym. A) z 2. p. pod. 1) o miejscu, i to a) ruch oznacz., pod czem, z pod czego l. kogo, z, a ὀψ' Ἐκτορος φεύγοντες, przydł. H; podobn. φοβείσθαι ὀπί τινος b) o spoczynku: pod, oi ὅπo χθονός φίλοι, pod ziemią, umarli, oznacza podległość, λαοὶ ὀπ' αὐτοῦ, pod nim, jemu podległe. 2) o przyczynie, choć pierwotnie ona miejscowa, δαματὺς ὀπ' Αἰαντος, pod jego rekoma, z jego rąk, przez niego zabity. Żąd a) przy sł. biern. od, przez. b) przy sł. nprzech.

ὀπώω ὀπ' ἄλλων, θανών, schwytny, zabity od, za pośrednictwem, za przyczyną, z rąk czyich.

c) przy imionach, ή ὀπo πάντων τιμῆ, od wszystkich doznawana l. odbierana. d) w ogóle; przyczynę oznacza: przez, z, dla, z powodu, ὀπo θεούς, z obawy, ὀπ' ἀνάγκης, z konieczności; ὀπo τῶν ἄλλων ἐπελαθόμεν, z powodu; πράττειν τι ὀπo ἀρετῆς, mężstwem uniesiony; ὀπo κήρυκος προηγόρευε, przez herolda. 3) towarzyszące okoliczności oznacza, przy, z, śród, przy wtórze, ὀπ' αὐλοῦ, a ὀπo μαστίγων ὀρόσσειν, kopac przy wtórze plag, t. j. biczem napędzony. B) z 3 p. oznacza przedmiot znajdujący się pod czem. 1) o miejscu; a) pod, u stóp, u podnoża. b) przy sł. ruchu, do, z pod, ἐξεδῆξαν ὀπ' ἄρμασιν ἵππους. 2) przyczynow. pod, τῶν ὀπo ποσσὶ κωνίσσας ὠρον' ἀελλῆς, ὀπo η̄ δὲ χερσίν, tudzież; ὀπo w skutek, l. przez ὄ. przyp. πέπαικεν αἷμα γαί' ὀπo φόνω, a ὀπ' Ἀδμήτωφ τέκε δια γυναικῶν, z Admeta. 3) podległość oznacza, pod, pod władzą, pod dozorem, ὀπo παιδοτρίβη ἀγαθῶ παιδαγωγούμενος, a γίνεσθαι ὀπo τινι, dostać się pod moc czyją; oi ὀπo τινι, podwładni, poddani, ὀψ' ἑαυτοῦ, sam sobie pan; ὀψ' ἑαυτοῦς ἔχειν, trzymać w poddaństwie ὀψ' ἑαυτοῦ ἔχειν, mieć pod wodzą swoją, mieć w mocy; τὰ ὀπo τῆ μουσικῆ, wszystko co należy do muzyki. 4) oznacza towarzyszenie, przy wtórze, śród, ὀπo κήρυκι, wśród wołania. C) z 4 p. oznacza przedmiot pod którym się co porusza. 1) miejsc. a) pod co, do, w, εἶμι ὀπo γαίαν, umrzeć; ὀπo τὸ δικαστήριον ἄγειν, do sądu, ponieważ trybunał sędziowski był na wywyższonym miejscu. b) przy słowach oznaczających spoczynek, pod, ὄσσοι ἔσαν ὀπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, pod słońcem. c) oznacza zasłonę: pod, pod skrzydła, za, ὀπo τῶν στρατῶν καταφυγεῖν. 2) o czasie: podczas, pod; ale zw.: ku, koło, ὀπo νόκτα,

pod noc, ὀπo τὴν ἔω, koło poranka; ὀπo τοῦς ἀδοτοῦς χρόνους, około tego samego czasu; tudzież z imiesł. ὀπo τὸν νῆρην κατακάεντα, w czasie gdy światynią spalono. 3) podległość oznacza: pod, ὀπo δούλοιο ὀπo βασιλέα, pod moc lub władzę króla; oi ὀπ' αὐτοῦς, poddani; ὀπo τι, poniekąd, prawie. Gdy stoi po rządonym przypadku akcentu cofa się. **ὀπώωμοσος**, 2. oddalony nieco od muz.

ὀπώβαθρον, τό, podstawa; podwalina, ławka (pod nogi), kobierzec.

ὀπώβαινω, podejść; przen. zejść, odstąpić od czego, τεσσαράκοντα πόδας ἀποβάς τῆς ἐτέρης παραμῆδος τοῦτο μέγαθος, o tyle niżej stawiając niż inne, nie dochodząc. Żąd, u bywać, umniejszać się.

ὀπώβάλλω, 1) podrzucić, podłożyć, τι, a ἑμαυτόν, poddać się; podsunać; podstawić; ὁ πρώτος ὀπώβεβλημένος, pierwszy zalocylem miasta. Med. sobie co podłożyć l. dać podsunać; podbić sobie, **τινά τινι**, poddać się, ἑαυτὸν ὀπo τι, porzucić; **τινὶ τι**, a ἄλλοτερα, przywłaszczyć sobie. 2) wrzucić l. wtrącić słowo, zarzucić, przerwać mowę, ὀββάλλειν, odeprzeć. 3) poddać, podsunać, nastreżyc, **τινὶ τι**. 4) podłożyć, dać pojeżdżać.

ὀπώβαρβαρίζω, mówić nieco niepoprawnie.

ὀπώβασις, ή, pochylone stanowisko, spuszczenie się na kolana.

ὀπώβδύλλω, skrycie puścić wiatr.

ὀπώβήσω, att. — ττω, nieco kaszleć.

ὀπώβιβάζω, Med. spuścić się, pochylić się.

ὀπώβιβρώσκω, dołem zreć.

ὀπώβλέπω, z dołu spojrzeć w górę, skrycie lub trwożliwie patrzeć; zezem patrzeć, a **τινά**, spojrzeć na kogo zezem, zazdrośnie, wzgardliwie, milosnie i t. p.

ὀπώβλήθην, przysł. 1) wrzucając; przerywając mowę, zarzucając. 2) na bok patrzac.

ὀπώβλητος, 3. podsunięty, podłożony, podbechtany, podrzucony.

ὀπώβολέω, ό, suffler (w teatrze).

ὀπώβολή, ή, 1) podrzucenie, podłożenie, ustawienie. ἐξ ὀπώβολῆς, z zasadzki; podrzucenie (dzieci); sfalszowanie. 2) poddawanie, przestroga, rada, ἐξ ὄψ, po poprzeczeniu przestrzeżenia. 3) podstawa, treść, osnowa.

ὀπώβολημαίος, 3. podsunięty, nieprawy; sfalszowany.

ὀπώβρωμω, dołem szumieć, zatrząsć się, zdradzić.

ὀπώβρωχω, nieco zwilżyć; nprzech. nieco upić się.

ὀπώβρωχάομαι, dep. med. nieco ryczeć.

ὀπώβρωχος, 3 i 2. pod wodą; w głębi, pod ziemią.

ὀπώβρωχος, t. c. poprzecz. 2. przysł. ὀπώβρωχα, pod wodą, tydnawi, zanurzyć, γενεῖσθαι, zanurzyć się

ὀπώβρωχος, 2. podziemny.

ὀπώβρωχίον, τό, podbrzusze.

ὀπώβρωχίος, 2. podbrzuszy.

ὀπώβρωχίω, skrycie śmiać się.

ὀπώβρωχιάω, τινά, uchwycić kogo za brodeę blagać.

ὀπώβρωχίωμα, zwolna stać się, powstawać.

ὀπώβρωχικός, 2. niebieskawy.

ὀπώβρωχίω, dołem świecić się l. patrzeć.

ὀπώβρωχίος, ίδος, ή, część brzucha między biodrami a półrżtykami.

ὀπώβρωχίω, nieco osłodzić l. złagodzić, τινά, czep.

ὀπώβρωχίω, att. — ττωσος, podjezyczny.

ὀπώβρωχίω, nieznaczenie l. zwolna nawrócić.

ὀπώβρωχίω, τώ, napis.

ὀπώβρωχίω, ή, urząd podpisarza.

ὀπογραμματατῶν, ἑως, ὁ, podpisarz.
ὀπογραμματατῶν, byc podpisarzem.
ὀπογραμμάτος, ὁ, wzór, przepis.
ὀπογραφεύς, ἑως, ὁ, pisarz, kopista.
ὀπογραφή, ἡ, podpis, skarga; zarys, rys, obraz; barwienie.
ὀπογράφω, 1) podpisać, z δτι, napisać na czele. Med. podpisać się, szczeg. jako skarżyciel; ztąd, skargę wytoczyć, τινί, komu. 2) pisać dyktando, zapisać do protokołu. 3) przepisać, odwzorować, wzmóc, zarys zrobić, nakreślić, t. s. w Med. 4) zapisać, zastawić, τινί ἐλπίδα, zbyć nadzieję. 5) podmalować, barwić.
ὀπογυῖος, 2, i ὀπόγυος, 1) pod ręką, podręczny, gotów. 2) nowy, świeży, z kopyta, bez przygotowania, niebawem. Przysl. — γυῖος i — γῶος, niedawno, ὀπογυῖότερον, przed niedawnym czasem.
ὀποδακρύω, skrycie płakać, zacząć płakać.
ὀποδαμάω, podbić, pekonać, zgwałcić (skrycie).
ὀποδάμνημι, t. c. popr. Biern. dać się pekonać.
ὀποδάσιός, ὁ, ptaka komiczn. nazw., niby: strachokuperek.
ὀποδέξω, ἑς, niedostateczny, w stp. w. tylko. lichszy, słabszy.
ὀπόδειγμα, τό, skazówka, znak; przykład, wzór.
ὀποδείκω, nieco lekać się, τί, czego, nieco bać się.
ὀποδείκνυμι, 1) nieznacznie l. skrycie pokazać, skrycie wskazać, dać do zrozumienia. 2) pokazać, na przykładach pokazać, τινί, z nstp. zd. zależn. Nprzech. pokazać się.
ὀποδεικνάω, nieco być trzeźliwym.
ὀποδεικνύω, nieco lekać się czego, τί.
ὀπόδειξις, ἡ, wskazanie, oznaczenie.
ὀποδεκπέσω, za innego uczyć spożyć.
ὀποδέχομαι, ion. p. ὀποδέχμαι.
ὀποδεκτήριον, τό, ucieczka.
ὀποδεκτικός, 3, na powitanie.
ὀποδέμω, podbudować jako fundament.
ὀποδεξίη, ἡ, podjęcie, zasoby l. mienie do podejmowania gości.
ὀποδέξιος, 2, obszerny; przestronny.
ὀποδερῖς, ἰδὸς, ἡ, wstążka, przepaska na szyję.
ὀπόδεσις, ἡ, p. ὀπόδησις. Tamże p. ὀπόδεσμος, ὁ.
ὀποδέχομαι, ion. ὀποδέχομαι, 1) podjąć, przyjąć, ugościć, τινά, dać posłuchanie, wysłuchać, τί, pizen. πῆμα ἐπέδεκτό με, podjąć, czekać, μέλος, podjąć, aby je dalej śpiewać. 2) obiecać, τινί τι, z inf. fut., rzadko z inf. praes.; podejmować, znieść, przenieść, βίαις, 3) przyjąć, pochwalić, przyznać, przytakiwać, τί. 4) przyjąć, wytrzymać, opór stawić; chwycić spłoszoną zwierzyne. 5) o kobiecie; począć, zastąpić brzemieniem. 6) przejmować, graniczyć z sobą.
ὀποδέω, podwiązać. Med. podwiązać sobie podeszwy, καθόρουσ.
ὀποδηλόω, wskazać, objaśnić. [nie.
ὀποδηλωσις, ἡ, podrzędne l. poboczne objaśnienie.
ὀπόδημα, τό, podwiązane, podeszwa, sandał; ὁ. κοιλῖον, półbuciek, rzymski. *calceus*.
ὀποδιδάσκαλος, ὁ, drugi nauczyciel.
ὀπόδικος, 2, oskarżony, winny, ὅπ. θέλει γενέσθαι γερωῖν, chce wyroku.
ὀποδιφθέρως, 2, pod futrem, futrem odziany.
ὀπόδιφος, 2, nieco piagnący.
ὀποδμῶς, ὄως, ὁ, podrzędny sługa.
ὀπόδοσις, ἡ, ustawienie.
ὀποδοχείον, τό, gospoda, gościniec.
ὀποδοχή, ἡ, 1) podjęcie, gościniec, ugoszczenie. 2) opór. 3) przyjęcie, mniemanie; pochwalenie,

przyzwolenie, εἰς ὀποδοχὴν τινι λέγειν και πρώτα-ταιν, gwoli, według życzenia. 3) miejsce schronienia, przystulek; środek.
ὀπόδροσ, przysł. ἰδῶν, z podelba, z boku, zezem, strasznie, gniewnie.
ὀποδραματοουργέω = ὀποτραγωδεῶ.
ὀποδράσσομαι, — ἄττομαι, skrycie opranować rzecz jaką.
ὀποδροστήρ, ἤρος, ὁ, poddany, sługa.
ὀπόδρομη, ἡ, wbieganie.
ὀπόδροσος, 2, nieco zroszony.
ὀποδύω = ὀποδύομαι, p. ὀποδύω.
ὀπόδυσις, ἡ, kryjówka; przystulek.
ὀποδυσορέω, nieco być niecierpliwym l. gniewać się.
ὀποδυσχεραίνω, t. c. poprzedz.
ὀποδυσπέομαι, biern. nieco wstydić się, τί, czego.
ὀποδυτής, ὁ, spodnie odzienie (haftan) pod pancerzem.
ὀποδυω, zwykle w Med. z aor. 2. i pf. act., włożyć, wzuć, obuć, τί, zanurzyć się, podejść pod co, pochylić się, zakraść się, wcisnąć się. Ale ὀδυμῶν ὀπεδδοστο, wynurzył się z pod, i podobno. przten. *κακῶν*. Ztąd bez przyp. ujsć, uniknąć, uciec, umknąć. Przten. podjąć co, wziąć co na swoje barki, τὸν πόλεμον, a ὀποδδοσθαί τινα, wcisnąć się do kogo, chcieć zażyć podstępem, φρενός, przyjąć maskę, τὸν Ἀριστοφάνη, a ὀφθαλμοὶ ὀποδδοκότες, zapadłe oczy.
ὀποδωροστί, przysl. w gamie hypodoryckiej.
ὀποικίω = ὀπαίω.
ὀποζάκορος, ὁ i ἡ, podrzędny kapłan.
ὀποζεύνομι, — ζεύνομι, wprzód w jazmo, zaprządź, ἵππους, policzyć do l. między, połączyć. Biern. być wprzężonym, ὀπεζεύχθαι τῷ γένει, być podrzędzanym.
ὀποζύριον, τό, jarmazne bydło, bydło juczne.
ὀποζύριω = ὀποζεύνομι.
ὀπόζωμα, τό, 1) osierdzie. 2) pas w okolo okrętu ku obronie od fal napływu.
ὀποζώνωμι, — ζώνωμι, dołem c-prze-pasać. 2) ναῦν, zaopatrzyc w pas, ὀπόζωμα.
ὀπόζωμα, τό, = ὀπόζωμα.
ὀποθάλλω, nieco rozgrzać.
ὀπόθημα, τό, podstawa.
ὀποθερμαίνω, nieco rozgrzać; biern. nieco rozgrzać się.
ὀπόθερμος, 2, nieco rozgrzany, nieco gorączka.
ὀπόθεσις, ἡ, 1) podłożenie. 2) podłoga. a) zasada, założenie, przypuszczenie. b) treść, przedmiot, poematu l. t. p., temat. 3) rada, nauka. 4) zamiar, przedsięwzięcie.
ὀποθῶω, pod-wybiedz; biedz napowrót.
ὀποθεωρέω, z dolu oglądać.
ὀποθηκή, ἡ, podstawa. Przten. poddanie, przestoga, rada, nauka. 2) zadatek, zastaw.
ὀποθημοσύνη, ἡ, rada, napomnienie, nauka.
ὀποθλίβω, nieco przycisnąć.
ὀποθοροβέω, nieco l. zacząć hałasować.
ὀποθορώσω, att. — ττω, = ὀποταράσσω.
ὀποθρόπτιω, zwykle biern. z f. med. być miękkim, bezsilnym lub tak postępować.
ὀποθυμάω, kadzidla l. wonie palić na ogniu, kadzić niemi.
ὀποθυρίς, ἰδὸς, ἡ, wieniec wonny w kolo szyi. 2) nieznaný ptak.
ὀπόθυψις, ἡ, zapal, popęd, pobudka.
ὀποθωπέω, nieco, skrycie schlebać l. pieścić, τινά.

ἀποθωρήσω, skrycie uzbroid.
ἀποιγνῶμι, **ἀποιγῶ**, skrycie l. zwolna, nieco otworzyć.
ἀποικοδορέω, podbudować.
ἀποικουρέω, 1) zostać w domu, ukrywać się w domu, w ogóle, skryć się. 2) zakraść się, wcisnąć się; skrycie wpływu nabyć, podburzyć; skrycie wymyslić.
ἀπομιῶξω, skrycie l. zwolna jęczyć.
ἀποκάθιμαι, ion. — κάθμαι, osiąść pod miejscem jakim l. gdzie, rozłożyć się w zasadzce, aby czyhać na kogo.
ἀποκαθίζω, Med. być l. rozłożyć się w zasadzce.
ἀποκαίω, podłożyćwszy ogień zapalić, pod czem rozniecić ogień.
ἀποκάμπτω, 1) przech. nagiąć, τί. 2) nprzech. nawrócić, wrócić. 3) obejść, uniknąć, καιρῶν.
ἀποκάπτω, przedtem poznać.
ἀποκάρδιος, 2, pod sercem, w sercu.
ἀποκαταβαίνω, zwolna zejść l. zstąpić.
ἀποκατακλίνω, pod co podłożyć. Biern. położyć się, pod co, τινί, ztąd, poddać się, ustąpić.
ἀποκατάκλις, ή, powolność, pochlebstwo.
ἀποκαταρέω, pozostać i czekać.
ἀποκάτω, przysł. spodem, dołem pod, ἐμοῦ.
ἀποκάτωθεν, przysł. z dołu.
ἀπόκασις, ή, palenie pod czem.
ἀπόκειμαι, 1) leżeć pod, ὅπο τί, τινί, pod czem, być podłożonym, fundamentem; ztąd też, być podwładnym, słuchać, τινί τι l. inf. Bez przyp. τὸ ἀποκείμενον, przedmiot; substancya, ὁ ἀποκείμενος, obecny, i tak też ἐλάτεις ἀπόκειται. 3) praśó do nóg komu, błagać. 4) jako pf. p. do ὀποτίθημι, być zastawionym, wynajętym. 5) być zasadą l. postanowieniem stałym, τινί δευ, tudzież, być umiarkowanym.
ἀποκείρω, z dołu uciąć, zwolna rozdrapać.
ἀποκελεύω, zabrzmić piosnkę okrętową.
ἀποκηρύσσω, att. — ττω, zwykle w Med. publicznie kazać ogłosić sprzedaż czego.
ἀποκινδυνεύω, na nieco niebezpieczeństwa narazić się.
ἀποκινδυνός, 2, nieco niebezpieczny.
ἀποκινέω, 1) dołem l. nieco, lekko poruszyć, τί, nieco drażnić. 2) nprzech. nieco się poruszyć, a przen. nieco zwichnięty mieć rozum.
ἀποκίρναμαι, nieco być zmieszanem.
ἀποκλαίω, nieco płakać l. przy czem.
ἀποκλέπτω, skrycie ukraść l. pozbawić, σόνδης, zakryć, uitać; ἀποκλεπτομένη, skryty, ukradkowy.
ἀποκλήξω, ion. ἀποκλήξω, skrycie oznajmić.
ἀποκλίω, zgiać. Biern. leżeć pod czem, τινί.
ἀποκλονέω, nieco wstrząsnąć l. poruszyć. Biern. ἀποκλοσῶ, tylko w Med. wykraść się, umknąć.
ἀποκλόζω, zdołu przeczyścić (enemą). Przen. zalać.
ἀποκλονισμός, ὁ, przeczyścienie.
ἀποκνίξω, nieco skrobać lub drażnić, wzburzyć. Biern. skrycie drażnić się.
ἀποκολακτέω, nieco pochlebiać.
ἀποκοιπέω, z dołu hałasować.
ἀποκονίωμα, pyłem zapasniczym posypać się, przygotować się do walki.
ἀπόκοπος, 2, nieco zmęczony.
ἀποκόπτω, naciąć.
ἀποκορίζομαι, naśladować dzieci, szczeg. używać wyr. zdrobniałych, pięścić się, νηστάρων και φατίων ἀποκορίζετο: nazywał mię swoją kaczuszką i gołąbkim; nazywać zdrobniale. Ale i: upiększyć,

ubarwić do złogo, sympetnego, nadać czemuś pozor, piękne nazwisko, τὰς πόνας ἐταίρας, nazwać nierzadnie przyjaciółkami; tudzież zesześcić, zelżyć, oczernić, με κακίαν.
ἀποκόρισμα, τό, piészczota, wyraz piészczotliwy; τῆ ἀμαρτία δευ. προβάλλεσθαι, upiększyć nazwiskiem; piaszczyk, wyraz zdrobniały.
ἀποκορισμός, ὁ, t. c. poprzedz.
ἀποκουρίζομαι, ion. — ἀποκορίζομαι, ιαχάν βμεγαλων αἰσδαίς, schlebiać l. pięścić piészniami.
ἀπόκουρος, 2, nieco lekki, lekkomyślny.
ἀποκρέκω lekko uderzyć w strunę; zgadzać się z czem, τινί.
ἀποκρεμάννωμι, zawiesić.
ἀπόκρημνος, 2, nieco stromy l. spadzisty.
ἀποκρηπτιδίον, τό, podstawa, spodeczek.
ἀποκρητήριον, τό, t. c. poprzedz.
ἀποκροῖμα, f. — κροῖομαι, aor. — κροῖόμην i — κροῖθην, odpowiedzieć, odeprzeć; tłumaczyć, objaśnić, τί. U Att. na scenie odpowiadać, grać rolę, z 4 p. roli cz. osoby, ztąd dalej; przedstawić, odegrać, δράμα, dalej; wykładać jak aktor l. przesadzać. W og., udawać, przybrać mińę, wdziać na się maszkę, z inf. l. ὄς z imiesł.
ἀπόκρισις, ή, odpowiedź, wyroczeni. Zwykle: sztuka aktora, wykład, gra, deklamacya mówcy. W og. udawanie, obłudza.
ἀποκριτής, ὁ, odpowiadający; tłumacz; zwykle aktor; hypokryta.
ἀποκριτικός, 3, aktorski; obłudny.
ἀποκρούω, z dołu l. lekko stukać, uderzać; ztąd napomknąć, mówić; przerwać; odpowiedzieć, sprzeciwieć się; tudzież jak κρούω, o spółkowaniu.
ἀποκρόπτω, ukryć pod czem; biern. być pokrytym, τινί. Med. swoje ukryć, skryć się, τινά, przed kim; zataić, zamilczeć.
ἀποκρόζω, kraczeć przeciw komu.
ἀπόκροκλον, τό, część krzesła, = ὀπόστημα.
ἀπόκροκλος, 2, nieco okrągły, dołem w kola zaoopatrzony.
ἀποκόπτω, zgiać się pod czem, ugiąć się; poddać się, τινί, być poddanym; o proszących: pokornie pochylić się. Przech. τὰν τόλαν, garb nachylić.
ἀπόκροτος, 2, nieco wygięty l. garbaty.
ἀποκόω, brzemieniem obciążyć. Biern. i med. zająś w cięża, zastąpić brzemieniem; o zwierzętach: okocić się i t. p.
ἀποκόλιον, τό, kość biodrowa, biodro, kulsze, kłab.
ἀποκοιμώδω, nieco l. skrycie wyszydzić.
ἀπόκοφος, 2, nieco tępy; głuchy.
ἀποκοιάς, ἴδος, ή, śpiewająca pieg/a.
ἀπολαμβάνω, podjąć, wziąć na się, τινά, ztąd, podjąć gościnie, wziąć w opiekę, ale ὀσχαρία τινά, przysięś l. dostać się w; λόγον, przyjmając, pochwalić; tudzież: mówę przyjąć i odpowiedzieć, τί πρός τι, ale i bez λόγον, odpowiedzieć, odeprzeć, przeciwieć się; μεταδῶ ὅπ., przerwać mowę komu, w og. dobrze l. źle uważać, tłumaczyć, rozumieć, mniemać, wierzyć, sądzić, τί, περί τινος. Jak δέχεσθαι, napad wstrzymać, wytrzymać, chytzyć wzięś, podejsić. O zajsziach: nastąpić zaraz po czem, ή ναυμαχία ἀπολαβοῦσα, która po tem nastąpiła; τινά τι, napasać na kogo potem, a ὅπ. ἔπων, konia trzymać.
ἀπολαμπής, ἐς, przeświecający.
ἀπολάμπω, dołem świecić, błyszczeć przez co, tryskać światłem, świecić. Med. w t. s. znac.

ὀπολέγω, przepowiedzieć, przepiewać.
ὀπολεῖβω, wylać ofiarę, zalewkę. Biern. kropkami spływać.
ὀπόλεγμα, **τό**, szczątek.
ὀπολείπω, zostawić, τι. Biern. i Med. fut., pozostać, być pozostawionym, zostać w tyle za kim, ustąpić komu pierwszeństwa, **τινός**. Med. zostawić za sobą, τι, tudzież: opuścić, zbraknąć.
ὀπόλεπτος, **ον**, nieco cienki, delikatny.
ὀπολευκῆινω, nieco zbielić. Biern. nieco zbielić, być białawym.
ὀπόλημμα, **τό**, przyjęte; poczęcie; zdanie.
ὀποληπτικός, 3. ὄναμς, sądzenia l. wnioskowawania.
ὀπόληψις, **ή**, przyjęcie (wątka) mowy; odpowiedź, zarzut, zbijanie. 2) zdanie, mniemanie; założenie, przypuszczenie.
ὀπολίξων, **ον**, nieco mniejszy.
ὀπόλιθος, 2. nieco kamienisty.
ὀπολιμῶδης, **ες**, nieco głodny.
ὀπολίπης, **ες**, pozostały.
ὀπολισθαίνω i -- **ολισθάνω**, skrycie l. zwolna zeslizgnąć się l. przejść w co, εἰς τι.
ὀπόλισπος, 2. nieco gładki l. ślizki.
ὀπολογέω i **ὀπολογίζομαι**, policzyć razem, uwzględnić, τι, a τι ἐκ τινος, wynioskować.
ὀπόλογος, **ή**, obliczenie, sprawozdanie, uwzględnienie; trudność, wątpliwość.
ὀπόλογος, 2. odpowiedzialny; **ὀπόλογον ποιεῖσθαι** τι, uwzględnić co, starać się o co.
ὀπόλοιτος, 2. pozostawiony; przy życiu będący, pozostały.
ὀπολόχαρος, **ός**, poddowódzca oddziału **λόχος**.
ὀπολόδιος, 2. hypolidyjski, gama.
ὀπολόριος, 2. ὄναξ, może: podstavek z trzciny, na którym struny spoczywały, lub trzciny pod strunami służące za rezonans.
ὀπολύω, nieco rozwiązać, γυῖα, rozprzegać, osłabić, włąmy uczynić, sprężystości pozbawić, obwisłym uczynić, zachwiać. 2) odwiązać, odprządnąć, uwolnić. Med. uwolnić się, odwiązać się; uwolnić drugiego sobie; podszwyc odwiązać, wyzuć się, ściągnać obuwie, τι.
ὀπόμαχος, 2. przypiersiowy.
ὀπόμαχος, 2. nieco długi, podługowaty.
ὀπομαλακίζομαι, biern. zwolna zniewiesić l. bojaźliwym się stawać.
ὀπομαλάσσω, att. — ττω, zwolna zmiękczyć.
ὀπομαντεύομαι, dep. med. nieco wróżyć l. odgadnąć.
ὀπομαραίνομαι, biern. nieco l. zwolna nikańd.
ὀπόμαργος, 2. nieco szalony l. głupi.
ὀπομάσσω, att. — ττω, gnieść nieco, pomazać.
ὀπομιθρος, 2. dżdżysty, zmoczony.
ὀπομεδιάω, nieco l. zacząć śmiać się.
ὀπομείων, **ον**, nieco mniej. U Spartan **ὀπομεῖονες** podrzędna klasa obywateli.
ὀπομέριμος, nieco l. skrycie ganić.
ὀπομεντικός, 3. wytrzymały. T. s. — **μενητικός** i — **μονητικός**.
ὀπομένω, pozostać, zostać na miejscu, zatrzymać się; zostać w kraju, przy życiu; zatrzymać się, aby odeprzeć nieprzyjaciela, opór stawić, z 4 p., oczekiwać, stawić czoło, tudzież: wyczekiwać, wytrzymać, wytrwać; przenieść na sobie, z inf. ὀδδῖ **ὀπέμνε γινόμενα**, nie czekał, żeby go poznao; z imiesł., odważyć się, znieść, wycierpieć, pozwolić na co, nie sprzeciwiać się, τι, **ὀπερὲς οὐχ ὀ**, wzgardzić niemi; czekać, **τινά** τι.

ὀπομιγνυμι, w-do-mięszyć; przen., skrycie dojść, przybyć, **τινί**.
ὀπομιμῶμαι, nieco naśladować.
ὀπομνήσκω, przypomnieć komu co, **τινά τινος**, τι, przywołać na pamięć, odświeżyć pamięć czego. Biern. przypomnieć sobie co, perf. pamiętać; aor. wspomnieć, **περὶ τινος**.
ὀπομισθός, 2. najemny, najemniczy.
ὀπομνάομαι, skrycie starać się o rękę czyją, **τινά**.
ὀπομνημα, **τό**, wspomnienie, pamięć, pamiętka, pamiętnik, księga bankiera z nazwiskiem wypożyczającego i pożyczającego; inwentarz; zarys, koncept.
ὀπομνηματίζω, zapisać ku pamięci l. w pamiętnik, τι. Med. t. s. i **τινά**, objaśnić autora.
ὀπομνηματισμός, **ός**, spisanie pamiętnika.
ὀπομνησις, **ή**, przypomnienie, pamięć; **τινός ἔχειν**, wspomnienie, opowiadanie.
ὀπομνηστεύομαι, zaręczyć skrycie.
ὀπομνωμι, zwykle w Med., przysięgdz naprzód pod przysięgą, że ważna zachodzi przeszkoda, starać się o odroczenie terminu; w og., uniewinić niejawienie się, **τινά ὡς νοσοῦντα**.
ὀπομονή, **ή**, pozostanie w domu; wytrzymanie, zniesienie, cierpliwość, wytrwałność; **μαχαίρας**, trzymanie.
ὀπομοσία, **ή**, i **ὀπομοσία**, prośba o odroczenie terminu przysięgając, że ważna zachodzi przeszkoda.
ὀπομοχθηρός, 2. nieco zły.
ὀπομόχλιον, **τό**, punkt oparcia.
ὀπομοχάομαι, nieco gzyzcć.
ὀπόμορος, 2. nieco głupi.
ὀπονεῖρω, nieco śnieżyć, śniegu pada nieco.
ὀπονερός, zachmurzony.
ὀπονέω, pływać dołem, zanurzyć się, nurka dać.
ὀπονήςος, 2. u stóp przylądka **Nήϊον** w Itace leżący.
ὀπονήγομαι, = **ὀπονέω**.
ὀπονόω, mieć w podejrzeniu, podejrzewać, τι, tudzież: domniemywać się, z domysłów wnioskować, **τι** εἰς **τινα**, czego po kim.
ὀπόνοια, **ή**, podejrzenie, domysł, sens mowy.
ὀπονομή, **ή**, podziemny ganek, podkop.
ὀπονομηθόν, przysł. podziemni gankami.
ὀπονομος, 2. podziemny, podkopany; **ὀ** ἔπ., podziemny ganek, podkop, mina; kanał, dziura.
ὀπονοσέω, nieco l. zacząć zaniemagać.
ὀπόνος, 2. niezdrów.
ὀπονοστέω, wrócić; ubywać, zmniejszać się.
ὀπονόστησις, **ή**, powrót, opadanie.
ὀπονόσω, drażnić, niepokoić.
ὀπονοστάξω, nieco l. lekko kiwać, zwolna usypiać.
ὀποξενίζω, mieć co obcego w języku, ubiorze i t. d.
ὀπόξηρος, 2. nieco suchy.
ὀπόξολος, 2. w środku drewniany.
ὀποξυρόω, nieco ostrzydż.
ὀποπαλαίω, w zapasach uleźć dobrowolnie.
ὀποπαρωθέω, nieco odepchnąć.
ὀποπάσσω, posypać pod co l. w środek czego.
ὀπόπαστον, **τό**, podsypka, podstawa.
ὀπόπαχος, **ο**, nieco gruby.
ὀποπενίω, nieco głodu mieć.
ὀποπέμνω, wśląć pod co, **γὰς σκότον**. — skrycie, na wywiadu wysłać; podburzyć, podbechtać.
ὀποπετωκότως, przysł. (**ὀποπέτω**) pokornie.
ὀποπέροδομαι, skrycie l. cicho pisać.
ὀποπεράξω, zwolna brunatnieć, dojrzewać.
ὀποπετάννυμι, podścielać, rozprzestrzedz pod.

ὀπότετασμα, τό, podściółka, materac.
ὀπότετρος, 2, z gruntem skalistym.
ὀπότεττενμα, τό, tajemna igraszka
ὀποπιέξω, nieco gnieść.
ὀποπι:θηκίζω, nieco po małymu postępować.
ὀποπιμπλήμι, nieco zwolna napełnić; τέχνων ὀποπιμπλήσθαι, mieć obfitość dzieci.
ὀποπιμπρογμι, zdolu l. zwolna zapalić.
ὀποπινω, nieco l. zwolna pić; długo pić, upić się; ὀποπεπωκώς ἔτογεν, już nieco był pijany; pić do czego.
ὀποπιπτο, paść pod co, upaść komu do nóg; leżeć u stóp czego; uderzyć na co, spotkać kogo; τῶ ὀστράκω, podpaść; — zdarzyć się, τὰ ὀποπιπτονα, zająścia, wypadki. 2) leżąc pod kim, poddać się, uznać się za zwyciężonego, czolgać się komu.
ὀποπισσώω, nieco smolą zalepić; = βτένω.
ὀποπλακίος, leżący u stóp trojańskiej góry Ιλλάκος.
ὀπόπλεος, 2, dosyć pełen. T. s. **ὀπόπλεος, ὠν.**
ὀπόπλους, ὄ, pływawie, jazda pod czem.
ὀπόπλουτος, 2, pod ziemią bogaty w kruszce.
ὀποπνέω, pod czem l. lekko dać.
ὀποπῶδιον, τό, laweczka pod nogi.
ὀποποιέω, podrobić. Med. przywłaszczycy sobie, (chcieć zagarnąć. 2) skrycie zrobić l. sprawić, t. s. **ὀποπόλος, 2,** nieco siwy.
ὀποπομπή, ἡ, rozkaz.
ὀποποροδομαι, skrycie dojsć.
ὀποπόρουσις, ἡ, wejście.
ὀποπόρτις, ιος, ἡ, (krowa), matka mająca dziecko przy piersiach.
ὀπόπους, πουν, zaopatrzone w nogi.
ὀπόπριον, nieco l. skrycie zgryzać zębami.
ὀπόπρωρος, 2, pod dziobem okrętowym.
ὀπόπτερος, 2, skrzydlaty, prędky; lekkomyślny, płochy.
ὀποπτέωδ, 1) być podejrzliwym, εἰς τινα, podejrzyczać, z acc. τ. ὠφ., domniemywać się. 2) przech. τινά, mieć kogo w podejrzeniu, τί, co, περί τινος. Biern. być w podejrzeniu.
ὀποπτῆς, ὄ, podejrzliwy, εἰς τινα, o koniu, strachliwy.
ὀποπτήσω, schylić się ze strachu, przycupnąć; z obawy być trwożliwym, ogłupieć; upokorzyć się, poddać się, mieć poszanowanie dla kogo, τινά, cześć, szanować.
ὀποπτος, 2, podejrzany; ὀπόπτως ἔχειν τινί, być komu podejrzany. 2) podejrzliwy; obowiązujący się, τινός, czego; τὸ ὀπ., podejrzenie; ὀπόπτως ἔχειν πρὸς τινα, mieć w podejrzeniu kogo.
ὀποπτοχίς, ἰδος, ἡ, faldra, spojenie.
ὀποπυνάξω, zwolna napełnić się, τινί.
ὀπόπυος, 2, zaropialy, ropą zaszyły.
ὀπόπυρρος, 2, czerwony.
ὀπόπωλος, 2, mający żrebić pod sobą.
ὀπόρνομι, w l. przy czem zwolna wzniecić. poruszyć, τινί. Biern. zwolna wszczuć się, wzbudzić się, t. s. wperf. 2.
ὀπόροφος, 2, βόά, łagodnie z trzciny brzmiący.
ὀπορρίπτω, dołem przyrzecyć, dodać.
ὀπορρόω, 1) dołem płynąć. 2) skrycie, nieznanie wejść, wkraść się, wślizguać się. 3) zwolna niknąć, ujsć; wypadać, upadać. 4) z 4 p. podkopać, i tym samym, przywieść do upadku.
ὀπορρήγγομι, dołem rozzerwać, biern. rozstąpić się.
ὀπορρήγος, 2, poet. zam. ὀπαρνος, karmiący owce.
ὀπόρριζος, 2, pod korzeniem.

ὀπορρίξω, zaopatrzyć w korzeń ugrunтоваć.
ὀπορρίπτω, porzucić, τινί τι.
ὀπορροίξω, lekko szumieć.
ὀπόρρους, ἡ, spliw, odplyw, ściek.
ὀπορρωδέω, nieco lekać się.
ὀπορούσσω, att. — ττω, podkopać, τι.
ὀπορχόρια, tańcować podług muzyki, τί, odegrać rolę pantomimicznie.
ὀπόρρημα, τό, pieśń chórowa Apollonowi poświęcona w kretyckich miarach, odśpiewana przy wtorze giestykulacy; żąd, pantomimiczny utwór.
ὀπόσαθρος, 2, nieco zgniły l. zbutwiały l. kruchy.
ὀποσακίξω i ὀποσακίζω, precedzić, τί.
ὀπόσαλιος, 2, pod balwanami; nieco chwiejący się.
ὀποσειώ, zdolu l. lekko wstrząsać, poruszać, **ὀποσειομαι,** biern. poruszać się gwałtownie pod czem.
ὀποσηραίνω, polożyć znak pod czem; dać znak przy czem, nakazać; skrycie dać znak, dać do zrozumienia.
ὀποσηγώω, milczeć przy czem.
ὀποσιωπάω, zamilczeć przy czem.
ὀποσιζώω, nieco chromieć.
ὀποσκαλέω, rozpałić, rozniecić.
ὀποσαφισμός, ὄ, przesiewanie żyta szufła.
ὀποσσελίξω, podstawić nogę i powalić; przen. oszukać, podejść.
ὀπόσκιος, 2, cienisty, zacieniony.
ὀπόσκληρος, 2, nieco twardy.
ὀποσμος, 2, mający wdech, powonienie.
ὀποσόλοικος, 2, nieco błędny.
ὀποσπανίζω, nieco l. zacząć doznawać niedostatku, τινός, w czem.
ὀποσπάω, dołem l. skrycie odciągnąć, uchylić, usunąć, τί. Med. τὸν ἱππον, napędzić.
ὀπόσπονδος, 2, objęty zawieszaniem broni l. przy mieczem; τὸς νεκρὸς ὀποσπόνδους αἰτεῖν, ἀναρρῖσθαι, κομίζεσθαι, wnieść o zawieszenie broni, aby trupów wnieść i t. p. τὸς νεκρὸς ὀποσπόνδους ἀποδιδόναι, przyzwolić na zawieszenie broni dla pochowania poległych; ὄπ. ἀρρῖναι τὸς αἰχμαλώτους, zawrzeć zawiesz. broni i puścić jeńców
ὀποστάθμη, ἡ, podstawa; osad, lagier.
ὀπόστασις, ἡ, podstawa, fundament, podbudowanie; osad, nieczystość, gnój. 2) treść, przedmiot, początek. 3) rzeczywistość, istota, substancja. 4) wirtwalność, odwaga,
ὀποστάτης, ὄ, podstawiona podpora l. widły.
ὀποστατικός, 3, podejmujący, wytrwały, odważny.
ὀπόστατος, 2, (ὀπίστημι) podstawiony, znośny
ὀποσταχόρομαι, zwolna rość, pomnażać się.
ὀποσταξίω, p. ὀποστηρίξω.
ὀπόστεγος, 2, pod dachem, w domu.
ὀποστεγώω, pokryć, ukryć.
ὀποστέλλω, zwinąć, ściągnąć, ἵστια, w og. zmniejszyć, ograniczyć; biern. zmniejszyć się; cofnąć, στρατόν. Med. cofnąć się; lekać się, obawiać się, λήγω, τινά, kogo; ukryć, ἐσώτων ὄπo, a w f. czynn. przzech. z domy. ἐσώτων t. s. — ὀποστέλλεσθαι τι, z obawy zamilczeć, przytłumić, zaniechać.
ὀποστενάξω, ὀποστένω, przy tem jęczeć, nieco l. skrycie jęczeć.
ὀποστεναγίζω, pod czem jęczeć l. wdychać.
ὀποστερνίζω, polożyć pod piersi. Med. sobie do piersi przyłożyć.
ὀπόστημα, τό, osad.
ὀποστηρίξω, podeprzeć.
ὀποσι:βω, nieco jaśnieć.

ἀποστολή, ἡ, zmniejszenie, folgowanie; małodu-
szność, tchorzostwo, obawa.

ἀποστολίξω, spuścić, popuścić.

ἀποστοναχίζω, p. ἀποστοναχίζω.

ἀποστορνύμι, ἀποστέρνυμι, rozelać, podścielać,
rozprzestrzedz pod czem, λέκτρα τινί, być małżon-
ką. Med. t. s.

ἀποστρατιγέω, być poddowódczą, τινί, czym.

ἀποστράτιγος, ὁ, poddowódzca.

ἀποστρατοφύλαξ, ὁ, poddowódzca.

ἀποστρέφω, nawrócić, t. j. Nprzech. nawrócić się,
wrócić, φάραξ, zwrócić się i pójść w rozsypkę,
ποιᾶς μερίμνης τοῦδ' ἀποστραφεῖς λέγεται; ku jak-
kiej trosce zwrócony t. j. jaką troską zajęty.

ἀποστροφή, ἡ, nawrót; ἐξ ἀποστροφῆς, na powrót;
cofanie się, ucieczka.

ἀπόστροφος, 2. nawrócony; wracający.

ἀπόστραμα, τό, legowisko, podściolka, materac,
barłóg.

ἀποστέρνυμι, t. c. ἀποστέρνωμι.

ἀπόστολον, τό, kryta kolumnada, portyk.

ἀποστόφω, nieco kwaśnym być.

ἀποσυρῆω, nieco zsypać; zmieszać, zawstydzić.

ἀποσύμβολος, 2. znakami, symbolami zaslonięty.

ἀποσυρίζω, przygwizdywać, lekko l. cicho gwizdać.

ἀπόσυρος, ściągac na dół, t.

ἀποσχασία, ἡ, = ἀπόσχασις.
ἀπόσχεσις, ἡ, obietnica, przyrzeczenie; ἡ ὄπ. ἀπ-
έβη, spełniła się.

ἀπόσώζω, nieco ratować, poniekąd zachować.

ἀποταγή, ἡ, podbicie, poddanie.

ἀποταμίον, τό, dołem odcięte ziele do środków
lekarских l. czarodziejskich.

ἀποτάμνω, ion. p. ἀποτέμνω.

ἀποταράσσω, att. — ττω, z dołu wzruszyć, za-
mącić, niepokoić, przestraszyć.

ἀποταρῆω, nieco lekac się, z 4. p.

ἀποταρτάρω, 2. w pieklach mieszkający.

ἀπότασις, ἡ, rozpostarcie, rozciąganie się dołem.

ἀποτάσσω, att. — ττω, poddać, podstawić, εἰς τι,
τινά ὅπ. τὸ ὄνομα, uznać za, nazwać; podbić, po-
konać. Med. poddać się.

ἀποτεινέω, 1) rozciąć spodem; wyciągnąć, wycią-
gnięty trzymać; w og. pokazać, obiecać, z inf.
wzbudzić nadzieję; zadać, n. p. pytanie, ὀδύνας,
wzniecić, zwiększyć. 2) nprzech. być rozpiętym,
ciągnąć się pod czem. αἰ ὅπ. τὰς γωνίας ἀποτει-
νουσαι πλευραί, przeciwległy kątom bok.

ἀποτειχίζω, dołem l. u stóp wybudować mur l.
zamek.

ἀποτειχίσαις, ἡ, szaniec, wzniesienie u stóp muru.

ἀποτειχισμα, τό, mur, szaniec.

ἀποτελέω, upłacić, wypłacić, z dod. l. bez φόρον,
τινί t.

ἀποτελής, ἐς, obowiązany do płacenia podatku,
opodatkovany; podległy; otrzymujący placę lub
myto.

ἀποτέμνω, ion. — τάμνω, dołem l. z góry uciąć,
skrycie odciąć, τινί τήν ὀδόν, także w med., a τήν
ἐλπίδα, odjąć nadzieję, odciąć; udaremnnić; zniwe-
czyć; τὰς ἀγέδρας, ścinać. Biern. ἀποτέμνεσθαι ἀπὸ
ψών, od okrętów być odciętym.

ἀποτιθήμι, 1) podstawić, podłożyć, τί τινι, zro-
bić podstawę, przyjąć za założenie; przedsta-
wić co do opracowania, zadać; zastawić, ὀδύσαν,
a τὸν ἴδιον κίνδυνον ὀδοθεῖς, na własne ryzyko.
2) postawić; sprawić, wzniecić, ἐλπίδα. Med. pod-
dać co komu, doradzić, τινί βουλήν, ἔργον τινι,
nakazać; bez 4 p., radzić komu, ἀλλά μοι ὀδοθεῖω,

w og. napomnieć, pouczyć. b) zadać sobie, przed-
sięwziąć, τί, przyjąć, przedłożyć, τινί ἐνόπιον,
opisać. c) o wierzycielu, brać w zastaw, pożyczac
na zastaw.

ὑποταίω, zniżyć cenę, karę, mniejszą karę przy-
znać; cenić sam swój majątek.

ὑποτιμῆσις, ἡ, cenienie własne, sztof, kara ozna-
czona przez samego obżałowanego. 2) pretekst,
pozór, pokrywka.

ὑποτομή, ἡ, ucinanie dołem l. przodem.

ὑποτονθροίζω i **ὑποτονθροῖζω,** cicho mruczeć.

ὑποτοπέω, t. c. ἀποπτεῖω

ὑποτραυλίζω, nieco jakac się.

ὑποτρέω, nieco drzeć.

ὑποτρέπομαι, biern. wrócić, cofać się.

ὑποτρέφω, skrycie żywić, wychować, pielegno-
wać, warzyć, t.

ὑποτρέχω, zlecić, wybiedz na przeciw, biedz l.
rozciągac się pod czem; wybiedz naprzód i schwy-
tać, τινά. 2) skrycie wcisnac się do kogo, τινί,
ztać też: przyjsz do głowy, przed myśl, a ελεός
τινα, zdjac, opanować. Ztać jak διέρχομαι, wsr-
bować się, chceć sobie zjednać, τινά τινι.

ὑποτρέω, nieco ustąpić, cofac się, uciekać, τινά,
przed kim, lękać się.

ὑποτρέβω, zdolu, nieco, zwolna zetrzeć, τινά.

ὑπότριμμα, τό, rosół ostry, kwaśny; ztać ὁ β. βλέ-
πειν, wygladać kwaśno.

ὑποτριόρχης, ὁ, odmiana jastrzębia.

ὑποτρομέω, nieco drzeć, z 4. p. drzeć, uciekać
przed.

ὑπότροπος, 2. nieco drzacy, bojazliwy.

ὑποτροπή, ἡ, powrót, cofanie się.

ὑπότροπος, 2. wracający, z powrotem.

ὑπότροφος, 2. p. ἀποτροφος.

ὑποτρόχαλος, 2. nieco okrągły.

ὑποτρόχάω, poet. t. c. ἀποτρέχω.

ὑπότροχος, 2. w kola zaopatrzony, na kolach.

ὑποτρογῶω, skrycie l. wprzód jeść.

ὑποτί(τ)οβέω, przy l. pod czem loskotać.

ὑποτυγχάνω, isć na przeciw; przerwać watek mowy
ὑποτυπώω, przedstawic w obrazie, zrobic zarys
Med. utworzy l. przedstawic sobie.

ὑποτύπω, z dołu bić, wbić, τινί ἐξ τι, pchać w
co, uderzyć w dół, zanurzyć.

ὑπότυπσις, ἡ, pierwowór.

ὑπότυφος, 2. nieco ślepy.

ὑπότυφος, 2. nieco dumny.

ὑπότρωω, z dołu ogniem rozgrzac, spalic na wol-
nym ogniu; przen. roznamietnić. Biern. dołem l.
skrycie tleć, tlic się.

ὑποτρολος, 2. dołem zaropialy l. ropiacy się; o
skrytym bólu, czlowiekowi, co pozornie dobry i
zdrow, wewnetrznie zepsuty i zly. Ztać ὑπουλον
εἶναι τινος, miec w sobie zaród czego, być skry-
cie pelnym czego, a τινί, być skrytym nieprzyja-
cielem czyim; οἱ ὑπουλοι, falszywi przyjaciele;
podob. ὀφούλως διακείσθαι i εχειν πρός τινα.

ὑποτρονάσις, 2. pod niebem będący; niebotyczny.

ὑπουργέω, być pomocnym komu, sluzyc, τινι,
τινί t., w czem; τὰ ὑπουργημένα, wyswiadczona
przysluga.

ὑπουργημα, τό, przysluga, pomoc.

ὑπουργία, ἡ, sluzba, przy-po-sluga; grzeczność,
schlebianie.

ὑπουργός, 2. pomocny, uprzejmy, uslużny. Rzecz.
ὁ ὄπ., sluga.

ὑποφαίνω, 1) pod czem pokazać, φέρων τραπέ-
ζης, wyciągnac z pod stolu i pokazać; dac po-

znać, dać do zrozumienia, ukazać, ἐλπίδα. 2) Biern. pokazać się, zjawić się, skrycie l. zwolna pokazać się l. wszczynać się, ἡμέρα, i w tym znac. też f. czynn.

ὀπαρριάσω, att. — ττω, zniższać z korzeniami, sfalszować, tć.

ὀψοφασίς, ἦ, nieznaczne oświecenie za pomocą otworu, okno.

ὀψοφάσκω, zwolna rozjaśniać się.

ὀψοφάσις, ιος, ἦ, eois. = ὀψοφασίς, skrycie pótwarze.

ὀψοψίδομαι, nieco oszczędzić l. ochraniać.

ὀψοφέρω, dołem unieść, wydrzeć z niebezpieczeństwa, uprzatnać, ocalić, τινά πόνος. — nosić, ὀπλα, przén. znieść, wytrzymać, tć, starczyć na, zdobyć się na. 2) przeciwstawić, wznieść, zauzućić: składać się czém. 3) znieść na dół, przywieść do upadku, obalić; osłabić. Nprzech. i biern. upaść, stracić odwagę.

ὀψοφέω, skrycie uciec, τινά, przed kim, tć.

ὀψοφρέω, być zwiastunem.

ὀψοφῆτης, ὅ, zwiastun; tłumacz, objawiciel, kapłan; poeta. [miesl.]

ὀψοφθάνω, wyprzedzić, poprzednio uczynić, z i-
ὀψοφθέγγομαι, mówić przy czém, cicho mówić, brzmieć.

ὀψοφθονέω, nieco zazdrościć.

ὀψοφθονός, 2, nieco zawistny.

ὀψοφρόνα, τά, zapłata za krew przelaną

ὀψοφρόρα, ἦ, zarzut, pretekst.

ὀψοφρόρος, 2, obowiązany do płacenia podatku, baracz, daniny.

ὀψοφραδμοσύνη, ἦ, doradzanie.

ὀψοφρίσω, att. — ττω, nieco, drzeć l. obawiać się, τινά.

ὀψοφρυγισί, przysl. w hypofrygijskim tonie.

ὀψοφρούμι, z dołu odrastać.

ὀψοφρονέω, nawoływać, wołać ku.

ὀψοφρονήσις, ἦ, nawoływanie; okrzyk.

ὀψοφρόσκω, zaczynać jasnieć l. świecić.

ὀψογαλινιδίος, 2, poduzdżenieczny: ἦ ὀπ. sc. ἦνία, niezła.

ὀψογαλίκος, 2, z dołu miedziany, sfalszowany.

ὀψοχαράσω, att. — ττω, wyrzyć.

ὀψοχαροπόσις, 2, p. χαροπόσις.

ὀψοχάσκω, nieco stać otworem, ziewać.

ὀψοχαονόω, nieco nabrzmieć; nadąć się, być zarozumiałym.

ὀψοχείριος, 3 i 2, podręczny, gotów; podległy, τινί, λαβεῖν ὀψοχείριον τινά, dostać w moc swoga.

ὀψοχέρμα, τό, dolewka.

ὀψοχέω, dolać spodem; podsypać, rozprostrzedz, rozścielać, tć. Biern. przén. ἀποτίθη τινί, w skrytości duszy wątpić.

ὀψοχῆ, ἦ, okrągła sieć rybacka.

ὀψοχθόνιος, 2, podziemny. T. s. ὀψοχθών, ov.

ὀψοχλαινω, zwolna rozgrzać.

ὀψοχόνδριος, 2, pod dołkiem sercowym, τὸ ὀπ., ἡρόβρυνσζε i wnetrżności.

ὀψοχορηγέω, wspierać chorego l. w ogóle kogo (pieniędzmi).

ὀψοχορηγία, ἦ, wspieranie.

ὀψοχος, 2, podległy, podwładny, τινί, τινός. 2) winny, τινός, czego.

ὀψοχρεως, ov, zadłużony; rzecz. dłużnik. 2) obowiązany, τινός, z powodu czego.

ὀψοχρίω, pod-pomazać, barwić. τινί. Med. siebie.

ὀψοχρύσος, 2, złoto zawierający, złocisty; bardzo bogaty.

ὀψοχωρέω, cofać się, ustępować, τινός, zkad; τινί τοῦ θρόνου, ustąpić miejsce komu; iść na wygnanie. 2) nieznacznie naprzód postępować, iść dalej.

ὀψοχορήσις, ἦ, cofanie się, odwrot; wewnętrzna komnata; stolec.

ὀψοφαλάσω, z lekka podmacywać.

ὀψοφαρμος, 2, piaszczystego gruntu.

ὀψοφαρος, 2, nieco szary.

ὀψοφάω, zleka dotykać doł m.

ὀψοφεκάζω = ὀποτινω.

ὀψοφία, ἦ, ión. — ἦη, podejrzenie, domysł, nieufność; w l. mng. powody do nieufności, wątpliwości.

ὀψοφίος, 2, podejrzany.

ὀψοφονέω, przy zakupnie żywności oszukać.

ὀψοφιάζω, zgaić się tył, tyłem napasć, odgnać się.

ὀψοφίασμα, τό, zgzięcie w tył; χερῶν, załamanie raki; πατρός, powalenie, upad.

ὀψοφισμός, ὅ, zgzięcie w tył; niechęć, wstręt.

ὀψοφίσις, 3, zgzięty w tył, tyłem, odwrócony, na plecach leżący; ὀψοφία μέρη, χεῖρ, wyższe członki, grzbiet, grzbiet ręki (opp. dłoń); o kraju: płaski, ὀψοφίω, w tył paść. [równy.]

ὀψοφθέω, w dół wypchnąć.

ὀψοφλένωσις, 2, pod łokciem będący.

ὀψοφτιάζω, posinić kogo (w twarzy).

ὀψομοσία, p, ὀμομοσία.

ὀψοπίων, τό, twarz pod oczyma, oblicze. 2) ndeżnienie w twarz, siniec, ciężka, moźol, twardzina.

ὀψοπρία, ἦ, ión. ὀψοπρία, podgórze, stopa góry, zdod. l. bez ὀροσις.

ὀψορόφιος, 2, i 3. pod dachem będący, w domu; na najwyższym piętrze, pod strychem; ἦ ὀπ. sc. χῶρα, komin, dymnik.

ὀψορόφος, 2, t. c. poprzedz.; βρά, lagodny ton, jak fujarki.

ὀψοχρος, 2, nieco blady, bladożółty.

ὀρχη, ἦ, eois. ὀρχη, naczynie gliniane do ryb marynowanych.

ὀς, ὅ, ἦ, ὅς, ov, jak οὐς, świnia, wieprz, maciora, ὅς ἀγριος, dzik; ὅς πρὸς Ἀθηναίω, sus Menervam, o ludziach nierozsądnych, zuchwałych, głupich.

ὀστροβαφής, ἔς, zanurzony w szkarłacie (w soku czerwca) (ὀστροβαφί).

ὀσρινή, ἦ, bitwa, walka, potyczka, ὀσρινήθε, do boju; 3 p. ὀσρινε.

ὀσπληγίς, ἦ, ión. ὀσπληγίς, ἦγρος, ἦ, 1) lina w szrankach, στήλαι ἐφ' ὀσπληγίος, stać przy szrankach, być gotowym do wyścigów. 2) sidło (ptasznika), zapadka; kluczek, pętlica.

ὀσπληγίς, ἦγρος, ἦ, t. c. poprzedz.

ὀσσασις, ακος, ὅ, wstyd niewieści.

ὀσσός, ὅ, dziżył, rohatyna, pocisk. *pilum*.

ὀσσωπος, ὅ, liżoz zieleni.

ὀστάτιος, 3, należący do ostatniego, ostatni. Przysl. ὀστάτων, na koniec.

ὀστατος, 3, stp. nw. do ὀστερος, ostatni, skrajny, krańcowy, tylny, najprzedniejszy. Przysl. ὀστατον i ὀστατα, po raz ostatni; t. s. τὸ ὀστατον.

ὀστέρα, ἦ, ión. ὀστέρα, macica *uterus*.

ὀστεραίος, 3, następny, następujący, ἦ ὀστ. sc. ἦμέρα, dzień następny, τῆ ὀστεραίῃ, nazajutrz.

ὀστερέω, i Med. być w tyle l. później, τινός, τινε, w czém od kogó l. za kim; przyczyć później, za późno, spóźnić się, τινός, do czego, a τινί, dla kogo. Przen. być słabszym, lichszym, pozostać w tyle, nie mieć, chybić, τινός.

ὄστέρημα, τό, niekorzyść, brak, potrzeba.
ὄστέρησις, ἡ, pozostanie w tyle, opóźnienie się.
ὄστεριζω, przyjść później, potem, pozostać w tyle za kim. ἡμέρη μὴ τῆς συγκριμένης, o jeden dzień niż była umowa spóźnić się, być w niekorzyści, słabszym, nie mieć, chybić, mieć niedostatek, τινός.
ὄστερικός, 3. maciczny.
ὄστερογενής, ἔς, po urodzeniu powstający.
ὄστερόποιος, 2. późno mszczący, karzący.
ὄστερόποτος, 2. wydany za umarłego i wracający potem.
ὄστερόπους, ποδός, 2. powolny.
ὄστερος, 3. późniejszy, w tyle idący. następujący: o czasie zwykle, τινός, od kogo, później, potem; ἡ ὄστέρη Ὀλυμπιάς, następna Olimpiada, ἔξ ὀστέρου, później, powtórnie, λόγος, druga mowa w sądzie; τὰ ὄστερα, miejsce, łożysko. Przysl. ὄστερον, później. Przen. słabszy, lichszy, późniejszy, podlegający, τινός.
ὄστεροφημία, ἡ, sława pośmiertna.
ὄστεροφύτος, 2. po czynie niszczący i później.
ὄστριξ, ἰχθός, ὁ, ἡ, jeź, jeźzowierz.
ὄστρηγίς, ἰδός, ἡ, korbacz, nahaj, gandziara.
ὄφαιρος, 2. krwιά zaszy, krwawy.
ὄφαινω, fut. ὄφανῶ, aor. ὄφηνα, att. ὄφανα, tkać, prażyć. Przen. μῆτιν, δόλον, uprząść, uknuć, wymyślić, podobn. w Med. W og. sprawić, wykonać, zrzadzić.
ὄφαιρέσις, ἡ, skradzenie, τινός, ale ὄφαιρέσιν τινος ποιέσθαι, zlagodzić co, umiarkować.
ὄφαιρέω, ion. ὄφαιρέω, uprzatnąć, wziąć z pod czego, τί τινος, odciągać, odjąć, ująć; τὸς εἰρημάχους, odstręczyć. Med. zabrać co dla siebie, ukraść; skrycie uprzatnąć, usunąć, zabić. Tudzież, przywłaszczyć co sobie, τὸς κερπός, korzystać z sposobności.
ὄφαλμορίζω, nieco słonem być.
ὄφαλμορος, 2. nieco słony.
ὄφαλος, 2. podmorski, podwodny.
ὄφαιμιος, 2. piaszczysty
ὄφαντης, ὁ, tkacz.
ὄφαντικός, 3. tkacki, rozumiejący tkactwo.
ὄφαντοδόνητος, 2. tkany.
ὄφαντός, 3. (ὄφαινω) tkany; τὰ ὄφαντά, materje z wetkanemi wizerunkami.
ὄφαπτω, ion. ὄπάπτω, z dołu zapalić; przen. niezmiernie l. wewnątrznie rozpaść.
ὄφαρπάξω, pod czem porwać, skrycie zabrać, λόγον, słowo wziąć z ust komu, nie pozwolić przyjść do słowa; zład: głos gwałtem zabrać.
ὄφασμα, τό, tkanina, tkanka.
ὄφάω, ep. ὄφῶ, p. ὄφαινω.
ὄφαιμένος, przysl. (ὄφηναι) zwolna, łagodnie.
ὄφαισα, posadzić (w zasadzce) ion. ὄφαισα.
ὄφαιτός, (ὄφαινω) 3. znośny; λόγον, trzeba zdać rachunek.
ὄφέλω, skrycie ciągnąć, uwlec, τινά ποδοῦν, a med. τὰς Ἡρακλέας, pod czem odziać się.
ὄφέρω, podleść, wczolgać się, z 4 p. zdejmować, ogarniać, τινά τι.
ὄφεις, ἡ, folgowanie, spuszczenie.
ὄψη, ἡ, tkanie, tkanina.
ὄψηθεομαι, isē przodem, τινί, prowadzić, τινί τινος, być przewodzący czym w czem, doradzić.
ὄψηγησις, ἡ, prowadzenie, powód, prawda.
ὄψηγητήρ, ἡρος, ὁ, i ὄψηγητής, ὁ, przeprowadzający, wskazujący drogę; przewodnik, doradzca.
ὄψημόλιος, 2. stosunek liczb dwóch, z których jedna 1½ mniejsza niż druga.

ὄψηνογέω, = ἡψινογέω - i: jechać w tyle.
ὄψηνίοχος, ὁ, woźnica; sługa woźnicy.
ὄψησαν, on, nieco słabszy l. młodszy.
ὄψιζαν, usiadać, osiada, zapadać.
ὄψιζμι, ion. ὄψιζμι, 1) zesłać, spuścić, ἱστόν, a ἱστία, związać. 2) podstawić, ποσὶν θρηγῶν, a w Med. μαστοίς, przyłożyć do piersi. 3) skrycie wyprowadzić, podstawić, podbechtać, μάγον, a biern. wcisnąć się; κατ' οἴκουσ ὡς ἐχιδνα. Przen. 4) opuścić, zwolnić, zostawić na pastwę, zmniejszyć, przyzwolić. Nprzech. 5) zaniechać, zaprzestać, τινός, być słabszym, stać się pokorniejszym, podać się, ustąpić, τινί τινος, a biern. poddać się; πλεῖν ὄψιζέμην, zwinawszy żagle; t. j. ustąpiwszy, poddawszy się; κατθανεῖν ὄψιζέμην, gotowa umrzeć.
ὄψιστήμι, podstawić, obok postawić, τινί τι, przeciwstawić. Zwykle w Med. i w nprzech. czas. a) podstawić się, podjąć się, brać na się, przedsięwziąć, obiecać, w aor. 2. z inf. i bez, rzadko z 3 p. i 4 p. b) stać pod kim, poddać się jemu; τινί, znajdować się pod czem, ukryć się. Zład, położyć się w zasadzce. c) opór stawić komu, τινί, sprzeciwić się komu w czem, τινί τι, coś przeciwstawić. d) osiadać, opadać. e) przedstawić sobie, mniemać, przypuścić, a czynn. γινώμας, przedstawić, przedłożyć.
ὄψορός, i Med. zezem l. podejrzliwie spojrzeć, mieć w podejrzeniu, τινά, τι.
ὄψορβός, ὁ, świniarz.
ὄψοριζέω, wpłynąć do zatoki l. portu, ukryć się tam, aby czychać.
ὄψοριζέω, wprowadzić do portu; a biern. t. c. poprzędz.
ὄψοριμος, ὁ, miejsce do lądowania, ostój, przystań.
ὄψος, τό, tkanina.
ὄψογρος, 2. nieco mokry l. wilgotny.
ὄψοδρος, 2. podwodny.
ὄψαγόραξ, ὁ, ion. — ὄρηξ, junak, przechwalający się.
ὄψαυχενός, nosić kark wyniosłe, dumnie stapać, naperzyć się.
ὄψαύχην, ενος. ὁ, ἡ, z wyniosłym karkiem, dumny.
ὄψερεφής, ἔς, z wysokim dachem.
ὄψηγχορος, junaczący, chępliwy.
ὄψηλαοχένσια, ἡ, trzymanie wyniosłe karku.
ὄψηλλολογέω, w wyniosłych słowach odbywać się.
ὄψηλλόνους, ἔσγν. ὄψηλλόνους, wyniosłej duszy.
ὄψηλλός, 3. wysoki, wyniosły, wysoko położony; τὸ ὄψη, wyniosłość, wyżyna; przysl. ὄψηλλά, wysoko.
ὄψηλλοφρονέω, wyniosłym być l. wielkoduszny l. dumny.
ὄψηλλοφρων, on, wielkoduszny, dumny, wyniosły.
ὄψηροσφής, p. ὄψερεφής.
ὄψηρής, ἔς, głośno brzmiający, ἱππο, głośno rżący l. rżący wysoko łeb podniosłszy.
ὄψη, przysl. wysoko, w górę, do góry, na wysokości morza.
ὄψιβατος, 2. wysoko kroczący, na wyżynie stojący.
ὄψιβόας, ὁ, głośny krzykacz.
ὄψιβερέτης, ὁ, z wysokości grzmiający.
ὄψησέννητος, 2. wysoko urodzony, wysoko wyrosły.
ὄψιζοίος, 2. wysmukły, wysoki.
ὄψιζογος, 2. wysoko na burtnicy siedzący; wysoko władający sterem.

ὄψιθρονος, 2. na wysokim tronie.
ὄψικάρηνος, 2. z wysokim wierzchołkiem.
ὄψικρατος, **ατος**, i **ὄψικρατος**, **ων**, wysokorogi.
ὄψικρομος, 2. wysoko zalisciowy, oceniony.
ὄψικόμπως, przysl. po junacku.
ὄψικρήνημος, 2. z wysokimi stoczystościami.
ὄψίλωφος, 2. z wysokim szczytem.
ὄψιμέδων, **οντος**, **ὄ**, w wy-okości władnacy.
ὄψιμέλαθρος, 2. wysoko zbudowany.
ὄψινοσφής, **ες**, wysoko w oblokach mieszkający.
ὄψιπέδος, 2 z wysokim gruntem.
ὄψιπετήεις, **ήεσσα**, **εν**, p. **ὄψιπέτης**.
ὄψιπέτηλος, **ιον**, i ep. = **ὄψιπέταλος**, wysoko zacienniony.
ὄψιπέτης, **ὄ**, wysoko latający.
ὄψιπόλις, **ὄ**, **ής**, najwyższy, najprzedniejszy w mieście.
ὄψιππος, **πουν**, wysokonogi, wyniosły.
ὄψιπρομος, 2. z wysoką rufą.
ὄψιπίλος, 2. z wysokimi bramami.
ὄψιπυργος, 2. z wysokimi wieżami l. basztami.
ὄψιστος, stp. nw. 3. do **ὄψι**, najwyższy.
ὄψιτροπος, 3. stp. w. do **ὄψι**, wyższy.
ὄψιφαής, **ές**, wysoko świecący

ὄψιθρον, **ον**, wielkosercy.
ὄψιχαίτης, **ὄ**, długo l. wysoko-grzywy.
ὄψόθεν i **ὄψόθεν**, przysl. z góry, z wysokości.
ὄψόθι, przysl. w l. na wysokościach.
ὄψόπρωρος, 2. z wysoką okładą.
ὄψόροφος, 2. z wysokim dachem, z wysokim sklepieniem.
ὄψος, **τό**, wysokość, wyżyna; szczyt, wierzchołek; 4 p. **ὄψος**, wysokość i.
ὄψόσε, przysl. do góry, w górę.
ὄψοδ, przysl. wysoki, w górze, na wysokości.
ὄψώ, wynieść.
ὄψωμα, **τό**, wyniesienie, wysokie stanowisko.
ὄψωσις, **ής**, wyniesienie.
ὄω, f. **ὄωω**, aor. p. **ὄωθην**, zmoczyć, zwilżyć; o deszczu, kazać padać, spuszczać deszcz, **ζεῶς ὄω**, **βει**, deszcz pada; **βει χρυσόν**, pada złotem i t. p. **ὄωτος πολλοῦ**, gdy mocna była ulewa; **ἐπτά ἐτέων οὐκ ἔβει τὴν Θήρην**, deszczem zlać; biern. **ὄωσθησαν** at **Θήβα**, padało w Tebach; podobn. **βεται ἡ γῆ**, pada w kraju; **λέων ὄωμενος**, deszczem zlewany, w deszczu.
ὄωδης, **ες**, podobny do świni, brudny, świński, nieschludny.

Φ.

Φ. φ, 21 głoska drugiego alfabetu; jako znak liczbowy φ' = 500, φρ = 500000.
φαάνατος, 3. niefor. stp. nw. do **φαεινός**, najjasniejszy.
φαβροτόπος, **ὄ**, krogulec.
φαειθάνα, **ής**, wrzód toczący, rak.
φαγεῖν, p. **ἔσθθω**.
φάγλιος, **ὄ**, owca, młoda koza.
φάγος, **ὄ**, zarłok.
φάγωρος i **φάγωριος**, **ὄ**, ryba jakaś.
φάειω, świecić, tylko w im. **φάειθων**, świecący; dzień.
φαινός, 3. świecący, jasniejący, promieniejący, **τινί**, czem.
φαινώς, poet. = **φαινω** świecić, jasnieć.
φαινώς, poet. = **φαινώς**.
φασσίμβροτος, 2. świecący smiertelny.
φασσάρως, 2. światłonośny, oświecający.
φαινώεις, **εσσα**, **εν**, i **φαιδιμος**, 2. i 3. świecący, jasniejący, świetny, sławny, okazały, udatny, wspaniały.
φαιδρόνος, **ον**, pogodnego umysłu, pogodny.
φαιδρός, 3. 1) czysty, jasny, świetny. 2) przen. wesoly, pogodny. Przysl. **φαιδρός**, wesolo.
φαιδρότης, **ής**, 1) czystość, blask. 2) weselość, pogoda.
φαιδρόω, 1) oczyścić, rozjaśnić. 2) rozweselić, biern. być wesolym.
φαιδρόντρια, **ής**, praczka.
φαιδρόνω, 1) oczyścić, blasku nadać, myć, **τι**. 2) rozweselić; ozdobić.
φαιδρωπός, 2. z jasną, pogodną twarzą.
φαινωλις, **ής**, światłonośna.
φαινωρηίς, **ιδος**, **ής**, z nagłymi udami l. biodrami.
φαινω, fut. **φαινω**, aor. **ἔφηνα**, pf. 1. **πέφαγκα**, 2. **πέφηνα**. ep. aor. 2. **φάνσκα**, biern. **ἔφάνην**, pf. pass. **πέφασμαι**, **πέφανται**, f. 3. **κεφήσεται**, inf. p. p. **πεφάνθαι**, aor. **ἔφάνθη**, ep. **φάνθη**, **φάνθεν** = **ἔφάνθησαν**, aor. 2. **ἔφάνην**, **φάνεν** = **ἔφάνησαν**, **φάνημεναι**, = **φάνηται**, dobyć na jaw, ukazać, wyjawić, **τι**, ztąd, wskazać, obwiesić, objawić, zna-

ki n. p. **ὄδων**, **ἐπιγρονίδα**, pokazać, wystawić na widok, na świat wydać; t. s. w Med. **Τυδείων** uszom objawić, zabrzmieć, **αὐδῆν**, dowieść, **ἀρετήν**, a **εἰσοίαν**, okazać. Ztąd: wyjaśnić, wyluszczyć, wytłumaczyć, **λόγων**. Szczeg. wskazać sądowi, oskarżyć, wskazać jako towar zakazany, **τι**. Biern. wyjść na jaw, ukazać się, objawić się, być widocznym, szczeg. o gwiazdach i t. p. **ἄμα ἦοι φαινόμενης**, z ukazaniem się jutrzzenki; odkryć się, odsłonić się. Z inf. zdawać się być, z imiesł., ukazać się jako, zdawać się, że l. jakoby; widoczna być rzeczka, pokazać się, że. Często służy tylko do opisanja sl. **εἶναι**, **φαινομαι** **ψευδής** = **ψεῦδομαι**. **λίγος φαινόμενος**, jasna mowa; **τὸ φαινόμενον**, jasna, widoczna rzecz; **ὀδμαρὸ φανήναι**, za nic być poczytanym. Aor. med. **φῆναςθα**, siebie l. swoje pokazać, podać. Biern. być wskazanym, oskarżonym, **ἔφάνθη**. 3) **φαινεν** **τινί**, świecić komu; ztąd o gwiazdach: świecić, przyswiecać; **ὁ φαινων**, Saturn.
φαιός, 3. zmierzchowy, mroczny; czarny, brunatny, śniady.
φαιοχίτων, **ωνος**, szaro, czarno ubrany.
φάκελος, **ὄ**, wiaźka. T. s. **φάκελλος**.
φάκη, **ής**, soczewica. *) potrawa z niej.
φάκος, **ὄ**, soczewica, rosl. i owoc. 2) plama wątroby, piega.
φалаγγιδόν, przysl. falangami.
φалаγγιον, **τό**, pajak jadowity.
φалаγγίτης, **ὄ**, żołnierz falangowy.
φалаγγιτικός, 3. odnoszący się do żołnierza falangowego.
φалаγγομαχέω, walczyć w falandze.
φάλαγξ, **αγγος**, **ής**, 1) szyk bojowy, w l. inng. szeregi szyku bojowego. 2) szyk pewny, macedoński główne, z 16 szeregów, ale i rozmaitej głębokości, **ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν**, kazać zachodzić l. prowadzić w falandze, **καθίστασθαι**, ustawić się w linii; w og., ciężkozbrojna piechota. 3) pien, pniak, walec; kibić u wagi, kolowrot szalicy. 4) członki l. stawy nóg i palców. 5) pajak.

φάλανα, ή, wieloryb; potwór wszystko pożerający.
φαλακρός, 3. 1) lysogłowy. 2) lisy, gładki; τὰ φ., gołe skal szczyty.

φαλακρότης, ή, lysiina. plesz.

φαλακρία, ogolocić; biern. wylicieć.

φαλάκρωσις, ή, ogolocenie, wyliszenie.

φάλαρα, τὰ, blaty metalowe przy szyszaku zasłaniające policzki, lub rzemienie pod brodą złączony, świecaćemi, kruszcowymi łuskami pokryte, przystulki; tudzież u koni i mułów, w ogóle każdy świecaący się strój (szory) koniski.

φαλαρίς, ίδος, ή, ion. φαληρίς, wodna kurka, lyska, kokoszka.

φαλαρός, dor. φαληρός, ion. i φάλαρος, 3. jasny, świetny, świecaący, biały.

φαληρίαω, tylko w imiesl. φαληριώνοντα, być białym, bielić się.

φάλλος, ήτος, ό, = φάλλος, członek mężki rodny.

φαλληφορέω, obchodzić uroczystość **φαλληφορία,** gdzie fallos w procesyi noszono na przedzie.

φαλλικός, 3. fallosowy.

φαλλοβατέω, wchodzić, a **φαλλοβότης, ό,** wchodzący na fallos lub na słup mający kształt fallosu.

φάλλος, ό, członek mężki rodny, symbol płodności, obnoszony w święta Bakchosowe na uroczystych pochodach. Był to pieniek z figowego drzewa.

φάλος, ό, kabłąk, pałak; na przedzie szyszaka, w którym osadzona była kita.

φαναιός, 3. światłonosny.

φανερύμιος, 2. jawnie nienawidzący.

φανερός, 3. (i 2.) jawny, widoczny, jasny; sławny, słynny; z imiesl. widocznie, a imiesl. przez tryb okoliczny. Przyszł. φανερώς, jawnie; słynie.

φανερόφιλος, ό, jawny w przyjaźni (przyjaciel).

φανερών, objawić, wytłumaczyć, pokazać; wślawić; biern. wślawić się, zaślawnąć.

φανή, ή, pochodnia: αἱ φαναί, uroczyste procesye pochodniowe, na cześć Bakchosa.

φανός, 3. jasny, świetny; śnieżnobiały; czysto umyty; sławny.

φανός, ό, światło, pochodnia

φανώω, wyjaśnić.

φαντάζω, 1) widocznie uczynić, objawić, pokazać; przed-wy-stawić. Biern. pokazać się, wystawiać się pod widok, chęlcieć się. 2) φαντάζεσθαι τι, być podobnym do kogo. 3) u Ar. Ach. 788 = σοκοφαντεύσθαι. Med. t. wyobrazić co sobie.

φαντασία, ή, 1) pokazanie, chęlcieć. 2) widok, zewnętrzne; świetność urodzenia. 3) stan duszy; wyobrażenie, wyobraźnia, fantazy; obraz wyobraźni.

φαντασιολογικός, 3. = φαντασιολογικός.

φαντασιόω, mieć władzę wyobrażenia sobie czego, mieć wyobraźnia.

φάντασμα, ή, = φαντασία.

φάντασμα, τό, widmo, objaw, widowisko.

φантаσιόωτον, τό, zdrobn. t. c. poprzedz.

φантаσιολογικός, 3. wyobraźniowy; należący do władzy wyobraźni, sposobny do zrobienia sobie pojęcia: ή φантаσιολογική z 2. p. rzeczy, którą przedstawić sobie kto zdola.

φантаσιός, 3. (φантаζω) działający na wyobraźnia, wyobrażony.

φάος, εος, τό, ścgn. φώς, φωτός, ep. φώος. 1)

światło. szczeg. światło dzienne, dzień, świt; όραν φάος ήλιου = ζην, a λείπειν φ. ήλιου = διαήσκειν, a εν φάει είναι, być przy życiu. Tudzież: światło ognia, pochodni, płomienia; a u Attyk. pochodnia, φώς ποιειν, rozniecić ogień; mrok, Plut.

Camill. 34 Tudzież: okno, otwór, πότα μετατιθέσθαι, okna zamienić. 2) światło, jasność, zbawienie, szczęście, zwycięztwo, τινι τιθέναι, ελθείν, radość, rozkosz, nawet w przemowie do osób. 3) τὰ φάσα, oczy, w l. p. o oku Cyklopa,

φαραγγώδης, ες, mający parowy, doliny.

φάραγξ, αγγος, ή, góra l. skała z urwiskami, parowami; parów. jar, dolina, urwisko.

φαρέτρα, ή, ion. — ή, kolczan, saidak.

φαρτερωών, άνος, ό, t. c. poprzedz.

φαρέτριον, τό, saidacek.

φαρμακάω, być odurzony trucizną, od zażytej trucizny słabiej lub obłąkania dostać. 2) pożądać lekarstwa.

φαρμακεία, ή, dawanie, użycie lekarstwa, czarownego napoju l. trucizny.

φαρμακεία, ή, = φαρμακίς.

φαρμακείον, τό, p. φαρμάκιον.

φαρμακείος, ό, czarownik, truciciel, zaprawiający truciznę l. czary.

φαρμακευσις, ή, = φαρμακεία.

φαρμακευτικός, 3. odnoszący się do l. pochodzący od czarownika (φαρμακείος).

φαρμακείω, dać l. zadać leki l. czary, czarnoksiężtew zajmować się, zaprawiać truciznę; przech. zadać truciznę, τι ες τον ποταμόν, dać czar jaki na uśmierzenie rzeki.

φαρμάκιον, τό, zdrobn. φάρμακον.

φαρμακία, ίδος, ή, czarownica, czarodziejka, trucicielka.

φάρμακον, τό, 1) lek, lekarstwo. 2) trucizna, zabójczy środek, jad. 3) czarodziejski środek, czar, tajemny środek. 4) środek, antydot, środek zaradczy, τινός, προς τι. 5) środek farbowania cz. barwienia, barwiczka, farba malarska; tudzież: przyprawa, okrasa.

φαρμακοποσία, ή, picie lekarstwa, trucizny.

φαρμακοπώλης, ό, sprzedający φάρμακα, p. to.

φαρμακός, ό, ή, 1) truciciel. 2) kozieł ofiarny, ofiara na śmierć przeznaczona na przebłaganie winy kraju. [μακα.

φαρμακοτριβής, ό, trący i przygotowujący φάρμακός, zat. uć: ελαίω φαρμακώσα αντίτομα, z oliwą skutecznie mieszając

φαρμακώδης, ες, podobny do lekarstwa, trucizny, czarow.

φάρμαξις, ή, = φαρμακεία, ale i kwaszenie żelaza zanurzeniem w wodzie.

φάρμασσω, att. — ττω, użyć środka sztucznego, n. p. o kwaszeniu żelaza p. φάρμαξις. 1) lekarstwa użyć, leczyc, użyć niem. 2) czarow użyć, oczarować, spętać, zachwycić. 3) barwić.

φάρωσ, τό, rzadziej φάρος, kawał materyi, sukno, płótno, dera, pokrycie, pokrowiec, rantuch, całun, żdźgło, płótno żaglowe. Szczeg. płaszcz obszerny bez ramion, płaszcz zwierzechni, z kapiznem.

φάρσος, τό, odrębna część, oddział, dział, kwatery miasta.

φάρυγξ, αγγος, ό, (2. p. też—υγος, krtan, grdyka, paszcza, szyja, kark.

φάσανον, τό, (zam. φάσανον) nóż, miecz, puginał, sztylet, (multan).

φασγανουργός, ό, ή, robiący miecze, puginały.

φάσγλος, ό, i φασήγλος i φασίογλος, roślina strączkowa, fasola.

φασιανός, 3. dotyczący bażanta: kom. = σοκοφαντικός.

φασιανός, 3. od rzeki Fazys; ό φ. sc. όρνις, bażant; φασιανός άνήρ, = σοκοφαντης, donosiciel.

φάσις, ή, (φαίνω) doniesienie, oskarżenie (przemycarzy).

φάσις, ή, (φημί) 1) mowa, język. 2) przytakiwanie, twierdzenie.

φάσκω = φημί, mówić, zwł. przytakiwać, zgodzić się, twierdzić, utrzymywać; wierzyć, sądzić, τι, z inf.: ο φάσκω, zaprzeczuję, zaprzec.

φάσμα, τό, zjawienie, zjawisko, widmo, postać. 2) znak zesłany od boga, prognostyk, wróżba. 2) nienaturalne zjawisko, potwór.

φάσσα, att. φάττα, dzięki golań, grzywacz, krukawka.

φασσοφόνος, 2. zabijający gołębie.

φαστιός, poet. zam. φατέος, óści φαστιός, niewypowiedziany, niezmierzony.

φατίζω, mówić, rzec, τί, roznieść pogłoskę; zareczyć.

φάτις, εως, ión. τος, ή, mowa, głos, pogłoska, wieść, έχει τινά, chodzi o kim, φέρειν φάτιν, roznieść, Ἰλλληνα φάτιν, mowa, język grecki. — głos, sława, imię; wyrocni głos.

φάτινη, ή, 1) koryto. 2) pola pułapu listwowanego.

φάτινωξ, trzymać przy korycie, w stawni.

φάτιωματα, τά, listwowany, futrowany pułap.

φάτιωματικός, 3. listwowany, futrowany, na pola podzielony.

φατός, 3. (φημί) wypowiedziany; οὐ φ., niewypowiedziany, niewysłowiony. 2) sławny.

φατίον, τό, zdrobn. φάττα, gołąbek.

φάτος, ό, r. m. do φάσα.

φάυλιζω, za źle poczytać, mało cenić; ganić.

φάυλος, 3 i 2 zły, zlosliwy; moralnie zły, haniebny, szpetny, ochydny, brzydki, z 4. p. określić bliższ. 1. z inf., lichy, niedostateczny, mały, drobny. Bez nagany; prosty, nieznaczący, łatwy, nie-trudny, tani; φάυλος φέρειν, obojętnie znosić, φάυλος παθεῖναι, prosto, bez wykintów, pojedynczo; lekkomyślny, lekki.

φάυλότης, ητος, ή, lichota, prostota, pojedynczość; podległość, taniłość; ubogość; ή ἐμή φ., mój lichy, niedostateczny sąd.

φάυσιμβροτος = φασιμβροτος.

φάω, 1) nrzch świecić, jaśnieć, fut. πεφήσομαι = φανήσομαι, okazać się. 2) nrzch. rozświecić.

ΦΑΣ, p. ΦΕΝΩ.

φέβομαι, poet. (w praes. i impf.), uciekać, bęπό τινι, przed kim, ale i τινά.

φέγγω, τό, światło, blask, jasność, blask słońca 1. dnia; światło księżycy. 2) jak φάος, sława; rozkoszny 1. przyjemny widok.

φέγγω, 1) nrzch. jaśnieć. 2) prz. oświecić, φλογί.

φειδόμεαι, p. φείδομαι.

φειδίτων, τό, i φειδίταιν, zwykle w l. mng. publiczne uczty u Lacedemonczyków (σοσίστια), i miejsce publiczne, gdzie się odbywały.

φειδομαι, f. φείσομαι, φειδήσομαι, ep. πεφειδήσομαι, aor. ep. πεφειδομένη, πεφειδέσθαι, πεφειδομένη, aor. 1. φείσατο, szczeniść, ochraniać, z 2. p.; być o-szczędnym, być niedostatecznym, zbywać. Ztąd, wstrzymać się, unikać, uchylić się, τινός, a z inf. zaniechać, zaprzestać.

φειδώ, οδς, ή, oszczędzenie, ochranianie, ochrona, przepuszczenie; oszczędność, skąpicie.

φειδωλή, ή, i φειδωλία, ή, t. c. φειδώ.

φειδωλός, 3 i 2. oszczędny, skąpy, γλῶσσα, w słowa, τινός.

φέλλιτος, 3. korkowy.

φελλόπους, ουν, korkonogi.

φελλός, ό, drzewo korkodąb, kora jego.

φελόνιον, τό, zdrobn. p. φαίνόλης.

φενάκη, ή, włos fałszywy, peruka

φεναικίζω, 1) oszukać, zwodzić, τινά. 2) skłamać zmyślić, sfalszować, τί.

φεναικιστός, ό, oszustwo, zmyślenie, zawód.

φέναξ, ακος, ό, oszukaniec, zwodzieciel, kłamca; komiczn. niby: bufon, śmiechek, o ptaku perskim.

ΦΕΝΩ, zabić. Do tego tematu należą ep. aor. έφερων, zabiłem, z i bez augm., πεφνέμεν, part. πεφνόντα, fut. πέφωμαι, πέφωται, πέφωνται i inf. πεφώσθαι, fut. πεφήσομαι, πεφήσειαι.

φέρασις, ιδος, tarzonosny.

φέρβω, pasać, żywić, karmić, τινά, a τινός, czem, w og. zachować, pielegnować. Biern. pasać się, żywić się, τινός, czem, jeść, żreć; przen. karmić, żywić; w og., żyć, być.

φέρβγος, 2. dający rękojmnia, reczący; mogący ręczyć 1. zapłacić; w og. pewny, bezpieczny, dostateczny, starzący, z inf. sposobny do czego.

φερβυκος. 2. znoszący nieszczęście 1. trudy, wytrzymały.

φερέκαρπος, 2. wydający owoce.

φερέοικος, 2. prowadzący 1. noszący dom z sobą.

φερέπνος, 2. znoszący biedę, mozoły, nieszczęście.

φερέσιτος, 2. wydający żywność, dający utrzymanie.

φερόσακός, ές, tarzonosny.

φεροστρεψω, na noszach obnosić.

φεροτρον, τό, nosze, nosidło, mary.

φέρωτος, 3. jak φέρτατος, najmężniejszy, najprzedniejszy, najlepszy.

φέρω, τό, noszone, brzemie.

φερνή, ή, posaga, wyprawa; θεραποντις φερνή, do usługi w posagu przyprowadzona niewolnica; πολέμου, zdobywc wojenna.

φέρτατος, 3. najmocniejszy, najdzielniejszy, najprzedniejszy, najlepszy; τινι, czem, 1. w czem.

φέρτερος, 3. korzystniejszy, z inf., lepszy, dzielniejszy, mocniejszy, przedniejszy, potężniejszy.

φερός, 3. adj. verb. do φέρω, znoszący, znoszący.

φέρτρον, scgn. z φέρτρον, co p.

φέρω, imperat. φέρτε, conj. φέρωσι, częstotl. impf φέρσκη, φέρσων, inne czasy a) do ΟΙΩ, f. οίω, med. οίσομαι, imber. οίσε, inf. οίσμεν, οίσέμεναι, οίσειν, f. p. οίσθήσομαι, adj. v. οίστός. b) do ΕΓ-ΚΩ 1. ΕΝΕΓΚΩ i ΕΝΕΚΩ aor. 1. ήνεκα, 2. ήνεγκον, ión. i ep. ήνεκα, ένεκα, c. ένεικω, inf. ένεικαι, 2. aor. ήνεκον, inf. ένεκίμεν, opt. ένεικαι, aor. 1. med. ήνεκταιον, pf. ένήνεκα, pass. ένήνεκαίμαι, f. p. ένεγθήσομαι, aor. p. ήνεγθην, ión. ήνεγθην. — nieśó,) ciężar nosić, podnieść, podjąć, wziąć na barki, zanieść, ponieść, τί, έπί τινος, na czem, τινι, w czem; jako znak na tarczy nosić; a) przynieść, dać; med. z sobą przynieść, do swego użytku; χάριν τινι, wysławiający przysługę, być komu powolnym; podobn. ήρα, έπίηρα φ τινι, tudzież: sprawić, sprowadzić, Σείριος κωρετόν, a θεοσιτήτα, wojnę sprowadzić, πήμα, άλλα, nieszczęście ściągając; o drzewach, wydawać, rodzić, tudzież o ziemi, o ludziach i zwierzętach; bez dodatku w og., owoce wydawać, być urodzajnym. Ztąd, przynosić, dostarczyć, ko-rzystać przynosić, τό πών του πολέμου αί νηες, ale άγγελίην, przynosić, donieść, τινός, o kim; εἰς άστα, donosić, szeptać; w og., za άγγελω, φ. τινι τόδσ απολογισμός, wysłuszyć powody; przynieść dług, zapłacić, spłacić, άποινα, φόρον, μισθόν, τιμήν — a ψήφον, głosować, ztąd, obrać, mianować, τινά στρατηγόν. b) unieść, έκ τινος,

zład; porwać, zabrać, τινά i τί, zwł. ἄγειν καὶ φέ-
ρειν, wszystko uprowadzić i porwać, złupić, φέ-
ρειν, o nieżywotn., ἄγειν o żywotn. mieniu, τινά,
kogo złupić zupełnie, i samo φέρειν τινά, ale φέ-
ρειν καὶ ἄγειν także: przynieść i przyprowadzić.
Tudzież: trndząc się dopiąć, otrzymać, zyskać,
odnieść, ἔναρα, τεύχεα, otrzywać, μισθόν, χάριν,
τὰ ἀριστεία. W Med. dla siebie unieść, przywła-
szczyć sobie, zjednać sobie, wywalczyć, τὰ πρώ-
τα, przodek, dank odnieść, τὰ δεύτερα, drugie
miejsce dzierżyć, παρά τινας, od kogo co odnieść,
otrzywać, πλεόν, więcej dostać, być w korzyści
wobec kogo, τινός, tudzież φέρεσθαι, z sobą za-
brać, w przeciwn. do καταλείπειν. c) w epickim je-
zyku φέρειν i φέρεσθαι dodaje się dla wyrazisto-
ści do δοῦναι, aby zanieść. Podobnie i imiesł.
φέρων dodaje się do innych słów, n. p. ἔγχος ἔ-
στησεν φέρων, przyniósł i postawił, a φερόμενος
oddaje należy: z łatwością, popędliwie, lekko-
myślnie. 2) nieść, zanieść, κότες φέρον, nogi go
niosły. o koniach: nosić, ciągnąć, wlec, ἄρμα,
τινά, o wiatrach: nieść, pędzić. przen. o umysłow.
wzrusz., porwać, unieść, ἅτα τινά, tudzież o przy-
mowym ruchu, ἀνέμοις i t. p. ἰθὺς φερέσθαι,
wprost uderzyć, φέρομαι zaniecionym być, za-
wiezionym, uniesionym, zaprowadzonym być, biedz.
runać, pasć, spadać, ὄμοσε τινὲ φερέσθαι, napaść,
zetrzeć się z kim; εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φερέσθαι,
wtórcić do swej natury. Przen. εὖ l. κακῶς φέρε-
σθαι, dobrze l. źle wypaść, udać się, nie powo-
dzić się. Ale δλιγῶρος ἔχειν καὶ ἕαν ταῦτα φέ-
ρεσθαι, puścić co, zaniedbać; rzadziej o osobach,
καλῶς φερόμενος ἀνήρ. 3) prowadzić do celu, ἢ
δδδς φέρεῖ εἰς l. ἐπὶ τι, ἔχνη εἰς τινα, wieść, ἢ
θόρα εἰς κήπον, zład przrzech., rozciągać się, φέ-
ρειν ἐπὶ, ἔς, πρὸς τι, ku czemu, leżeć ku; przen.
prowadzić do celu, służyć do, ścigać, ἔς ἀσχυ-
ρην, sprowadzać hanbę, z inf., πρὸς τι. Zład mie-
rzyć do czego, odnosić się do czego, εἰς τι, a ἢ
γνώμη — ós, opinia dąży do tego, aby: πλεόν
ἐφερέσθαι ἢ γνώμη z inf., więcej mierzył do tego;
przenośn. τὴν αἰτίαν ἐπὶ τινα, zwalić, przypisać;
tęń ὁργήν ἐπὶ τινα, zwrocić. 4) znosić, doznauć,
łograć, atęń, glównie z przysł., ῥαδίως, προθύμως,
z łatwością, obojętnie znosić co, βαρέως, oburzać
się na co, ἐπὶ τινι, być niezadowolnionym. 5) no-
sić w ustach, często mówić o czem, εὖ, καλῶς,
πολὺ φερέσθαι, być chwalonym, zyskać pochwałę
l. poklaski, κακῶς, ponhrawić, być ganionym, w ni-
nawieści. Bezwzgl. φέρεται, jak łac. fertur, wieść
się roznosi, mówią, z inf. b) imperat. φέρε u Hom.
(na! no!) używa się jako przysłów. — że, tośoi
φέρε δῶ, no! komuż dam l. dać mam? φέρ' ἴδω,
niech zobaczę, φέρε εἰς δῆ μοι, nuż! powiedz
mi! φέρε γάρ, na początku zdania zbijającego co,
patrz-no, bo patrz, z inf. = łac. finge, fac. b) i-
miesł. r. n. τὸ φέρον, rzecz, los, ἐκ θεοῦ.

φῆσθαι, wykrz. bólu i oburzenia ach! bida! także
zdwojone: φῆσ, φῆσ, jako wykrz. podziwu z 2. p.
τοῦ ἀνδρός, o! jakież maż! φῆσ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσ-
φθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός, och! oby dostąpił przy-
najmniej tego, aby przemówił maż taki!

φῆσθω, f. φεδοῦμαι, rzadz. φεδοῦμαι, (u różn.
φουά), aor. ἔφουον, pf. πέφουγα, pf. pass. πέφου-
μαι, pf. act. jakby od φόω, πεφοῦσθες, — uciekać,
pójść w rozsypkę, bez przyp. ποι; ἐκείσε, dokąd?
w ową stronę; często to co: chcieć uciec; w perf.
ujść, umknąć, z 4. p., komu, τί, uniknąć, πεφου-
μένος ἦεν ἀέθλων, uwolniony, wybawiony; φῆσθαι

γεῖν αἰτίαν τινά, uchylić się od obwinienia uci-
oską; także z podwoju. 4 p. a że mówiło się φου-
γήν φεῦγεις, więc też τὴν παρὰ θάλασσαν, drogą
morską; ὀπό τινας, przed kim, ἐκ τινας, z czego;
z inf., wątpliwym być, lekać się, gardzić, tudzież
z μή. Rzadko o rzeczach: wypaść z rak, ἦνιοχον
ἦνα. 2) uciec z kraju, dla zbrodni l. t. p., ὀπό
τινας, przed kim l. za przyczyną czyją. Zład,
pójść na wygnanie, żyć na wygnaniu, ἐκ πατρί-
δος, πατρίδα, a ἀεφυγίαν φ., na wieczne pójść
wygnanie; φ. ὀπό δήμου, być wygnanym od lu-
du. 3) w att. jez. prawn., być oskarżonym, sado-
wnie być seiganym, ὀ φερωῶν, oskarżony, obzalo-
wany; φ. ὀνοσ σ. δίκην, o mord być oskarżo-
nym, φῆσθαι δίκην ὀτ' ἐμοῦ, ja go zaskarzyłem.
φῆσθω, wolać, φῆσ, biadać, τί, nad czem.
φουκτός, 3. (φεῦγω) unikniony, ὀφ φ., unikniony-
ny; przed czem uciekać należy.
φῆσθω, 3. p. φῆσθω.
φῆσθω, ὀ, ioin. **φῆσθω**, p. et. teł. **φῆσθω**,
φῆσθω, ὀ, aym, para, iskra, ὀδῆ φῆσθω, ani
iskierka.
φῆσθω, zamienić w popiół, spopielić, spalić.
φῆσθω — ὀs, jak.
φῆσθω, 3. bukowy, z bukowego drzewa.
φῆσθω, ὀ, buk; φῆσ, ἢ παλαιὰ φῆσθω, dodonejski
dąb. 2) owoc jadalny tego drzewa.
φῆσθω, ὀ, dzika figa.
φῆσθω, oszukać, okraść, okraść.
φῆσθω, ὀ, oszust.
φῆσθω, oszukać, zwieść, zwodzić.
φῆσθω, ὀ, dor. **φῆσθω**, 1) głos boski, głos wiesz-
czy, przepowiednia; obwierczenie wyroczeni, znak
ptasi, ofiarny, suw. 2) mowa, wieść, pogłoska, pu-
bliczna opinia, głos powszechny; tudzież: śpiow,
wiadomość, doniesienie.
φῆσθω, φῆσ, φῆσθω, opt. φαίην, φαίμεν, conj. φῆσθω
zam. φῆ, inf. φάσαι, part. φάσ, φάσα, φάν. imper.
φάσαι l. φάθι, 3. l. mn. impf. φάν i ἔσαν zam.
ἔφασαν, f. φῆσθω, aor. ἔφῆσα. Mod. t. s. znac.
ma, inf. φάσθαι, part. φάμενος, imperat. φάσ.
impf. ἔφασθω, fut. φῆσθω, dor. φάσθω, part.
perf. φάσμενος, imperat. παρὰσθω, adj. v. φα-
τός. Iune czasy zastępc. się przez εἶπον, εἶφῆσα i
t. d. 1) mówić, rzec, bez przyp. i z 4 p., tudzież:
sądzić, myśleć, powiedzieć sobie w duszy, mnie-
mać; ἴσον ἐμοῦ φάσθαι, w myśli l. w duszy klasć
się na równi l. równać się ze mną; τί φῆσ; πῶς
φῆσ; co sądzisz? jak myślisz? Często u Attyk. φῆσθω
i φάσθω wtrąca się nawiasowo, jak nasze, po-
wiada, mówią. Tak też po poprzedzaj. λέγει l. εἰ-
πεν pleonastycznie wśród przytoczonej mowy do-
daje się φῆσθω l. ἔφῆσ. Podobnie: ἔφῆσ λέγειν l. ἔ-
λεγειν φάσ. 2) potwierdzić, przytakiwać, twierdzić,
utrzymywać, zapewniać, z 4 p., a ὀφ φῆσθω, rzad-
ko φῆσθω ὀχθι, powiedzieć: nie, zaprzeczyć; z acc.
c. inf., tudzież: przyznać; ὀφ φάμενος, zaprzeczają-
jąc; w tem znac. używa się praes. fut. φῆσθω i
aor. ἔφῆσα, inf. φάσαι, φάσθαι i im. φάμενος,
rzadko ἔφῆσ. W odpowiedzi φῆσθω, tak, tak jest;
ὀ δ' ὀφ φῆσθω, on powiedział nie, zaprzeczył.
φῆσθω, 1) mówić, rozpowiadać, rozgłaszać, τί.
2) wypowiedzieć, wyrazić. Tak też w Med.
φῆσθω, ὀ, mowa, rozmowa; pogłoska, wieść, opi-
nia, mniemanie, δήμου, głos ludu.
φῆσθω, ὀ, odmiana orla.
φῆσθω, φῆσθω, ὀ, eolsk. = θῆσθω, szczeg. φῆσθω, Cen-
taurowie.
φῆσθω, dor. = φῆσθω.

φάδιον, f. φάδιον, póm. φάδιον, dor. φάδιον, aor. έφθην, 3 l. mng. έφθαν i φθάν zam. έφθησαν, inf. φθήναι, conj. φθώ, 3 os. ep. φθήη i φθήην, l. mng. φθέωμεν, φθέωσιν, opt. φθαίη, aor. pohoim. έφθασα, ep. med. φθάμενος, dor. έφθασα, pf. έφθακα, wypzedzić, wpierv przybyć, eis tήn πόλιν, z 4. p. osoby, od której się wpierv przychodzi, wyscić, uć, wypzedzić. Czynnosc, która się wpierv odbywa, niź drugi, kładzie się w imiesi.; my imiesi. tłumaczymy przez tryb okoliczniczy, a si. φάδιον przez „wpierv, wprzódi“ άλλ' άρα μιν φθή Τηλέμαχος κατόπισθε βαλόν, wprzódi go uderzył: i zaiżniej z f. biern., εϊ κε φθήη το ποίς, wprzódi byłby raniony; φθάνει ήμέρα γενομένη αυτών παρεούμενον, dzień nadszedł, za nim przybył. R-ado tak z inf. łączy się. Następ. też πριν, n. p. έφθη έρεξάμενος πριν ούτάσαι, lub ή, za nim, i πριν ή. Odwrotnie też imiesi. φθάμενος dodaje się do trybu okolicznic. słowa n. p. ός μ' έβαλε φθάμενος, i tak też u Att. part. praes. φθάνοντες l. aor. φθάσας άσθενείωσα, wpi-raw osłabie. (Osobl. j st. konst. z od i nastp. και, n. p. ońk έφθημεν έλθόντες και νόσοις έληφθημεν, ledwie przybyliśmy, alisci choroba nas napadła (właśc. nie zdążyliśmy przybyć, a już it. d.) W pytan. oznac. a niecierpliwosc sp-łnienia tego, co oznacza pytanie, n. p. ońk άν φθάνοις λέγων, nie powieszże wprzódi? t. j. powiedz zaraz. Podobn. part. aor. dodaje się do imperat. λέγε φθάσας, mów pędko. W odpowiedziach: ońk άν φθάνοιμι, zaraz zacznę; ońk άν φθάνοις άκούων, zaraz to usłyszysz.

φάδιαικος, 3. niszczący, zgubny, szkodliwy, zabójczy.

φάδιγγομαι, w, dać glos, wznieść glos, głośno mówić, krzyczeć, wolać, óληγ ήσι, τοιθόν, a τινα, wielbic głośno, opiewać; zabrzmić; अबwolać, powiedzieć, τί, έπος, wyraz wygłosic. Szczeg. o krzyku wojennym żołnierzy, ale i o głosach zwierząt, rżyc, łopotć (o orle), o tonie instrumentów, zabrzmieć, skrzytyć, syczeć. Tudzież = óνομαζω, nazwać; τό φάδιγγόμενον = ό φάδιγγος.

φάδιγμα, τό, glos, ton, dźwięk, mowa, brzmienie. **φάδιον**, φάδιρος, 6, 1) wesz. 2) ryba morska, czepiająca się innych.

φάδιρίασις, η, wszaczka, choroba wszawa.

φάδιριάζω, mieć wszy l. wszazkę, wszawa być.

φάδιριζήω i **φάδιριζομαι**, iskać, szukać wszów.

φάδιριστακός, 3. iskający, bijący wszy.

φάδιροποιός, 2. zawszawiający, wszy rodzający.

φάδιροποιάω, wszy jesć l. szyszki sosnowe jesć.

φάδιροφάγος, 2. jedzący wszy.

φάδιριον, f. φάδιρον, ep. też φάδιρον, pf. έφθαρηκα i έφθαρη, pf. έφθαρημαι, aor. p. έφθάρην, έφθαρον = έφθάρησαν, φάδιριεσθαι inf. fut. p., zniszczyć, zgubić, zepsuć, pogorzyć, zniweczyć; zetrzeć, wbić, zgnąć, zepsuć się, stać się nieszczęśliwym, φάδιριεσθε, obyście zginęli, przepadli! φάδιριον, niech cie dyabli wemaj! idź do katal! φάδιριεσθαι eis i προς τι, na zgnęb swoja popasć w co; o rzeczach: uszkodzić, obrazić, zburzyć, zniweczyć; o ludziach: zabić, zgładzić, zgwałcić.

φάδιριούδης, 6s, wszawa.

φάδιριγενής, 6s, niszczący ród, zabijający.

φάδιον = φάδιω.

φάδιών, άδος, ή, 1) nprzech. niknący, osłóνη, ubywający, 2) czynn. zmniejszający, chłonaący, trawiający.

φάδινασμα, τό, ubywanie, znikanie, zachód.

φάδινώω i **φάδινώω**, umrzeć na suchoty; niknąć.

φάδινοκαρπος, 2. tracący owoc, nieurodzajny.

φάδινοπωρινός, 3. jesienny. R. ż. do tego **φάδινοπωρίς**, ίδος.

φάδινοπορον, τό, późna jesień (od wschodu Arktura do wschodu Bab.)

φάδινώθη, poet. = φάδινω, tylko w praes. i impf **φάδινώλλα**, ή, przezwisko starej baby, wiór stary, suchy.

φάδινω, p. φάδιω.

φάδινώω, **oros**, meżobójczy.

φάδινώω, mieć suchoty.

φάδινώβροτος, 2. zabijający ludzi.

φάδιώσις, η, suchoty; w og., nikińcie, ubywanie.

φάδιώσις, 3. adj. v. (φάδινω) znikły, wyschły, umarły, zgasły, śmiertelny, znikomy.

φάδιω, impf. έφθον, i **φάδιω**, prech. l. zwykl. nprzech. f. φάδιω, aor. έφθισα (prech.); (nprzech.) f. φάδιωμαι, pf. i plsqpf. έφθισαι, έφθισην, tudzież synakp. aor. inf. φθίεσθαι, part. φθίμενος, conj. φθίωμαi, φθίεται, φθίμεσθα zam. φθίώμεσθα, opt. φθίμη, φθίω, φθίτω. 1) nprzech. nikińać, czcznąć, minać, uchodzić, wóntasz, aiών, a μνηών φθινότων, gdy miesiące ubywają, kończą się, o trzeciej części miesiąca. O ludziach: ginać, umrzeć. 2) prech. zmniejszyć, obezsić, zmarnować, zniszczyć, zgubić, zburzyć, wytepić, zgładzić, φθίνα, τινα.

φάδιώγη, ή, glos, szczeg. ludzi, ale i zwierząt.

φάδιώγος, 6, glos, dźwięk, brzmienie, wołanie, brzęk.

φάδιώη, = φάδιώσις, suchoty.

φάδιώσις, 6, att. 6gn. 6 φθίσις, l. l. mng. φθίσις, ale i φθίσις i φθίσις, ίδος, ή, l. mng. φθίσιδες, gątniek placków.

φάδιονερία, ή, zazdrośność.

φάδιονερός, 3. zazdrośny, τινα, na co, o co. Przysl. — 6s, έχων προς τινα, zazdrośności.

φάδιονεω, 1) być zazdrośnym, zazdrośnić. 2) zazdrośnić, nie żyćzyć, skąpić, odmówić, τινα, komu, a τιναś, czego, ale i τι z nastp. εϊ i έάν, a z inf. wzdragać się, ociażać się, wachać się, z zazdrości nie czynić czego, tudzież z acc. c. inf., nie pozwolić komu co zrobić. Biern. φάδιονεομαι, zazdrośsza mi.

φάδιονησις, ή, zazdrośczenie, skąpicie, = φάδιονος.

φάδιονος, 6, zazdrośny, zazdrośczenie; 6δδεις φάδιονος, barlzo chętnie, nie mam nic przeciw temu; nagana zazdrości, poniżanie.

φάδιονορά, ή, ioh. φάδιονορή, zniszczenie, zgubienie, zburzenie; strata, zagłada; zgwałcenie, zgwodzenie; wcieranie farby jednej w drugą.

φάδιονοριος, 3. sposobny do zniszczenia, φάδιονορια, spędzający plód.

φάδιονοποιός, 2. niszczący, szkodliwy, zabójczy.

φάδιονορος, 6, = φάδιονορά, φάδιονορον i ońk ές φάδιονορον, arynağa przewklania, na zatracenie. 2) klęska na wo.nie. 3) o czlowieku: zagłada (ή φάδιονορος, o kobiecie).

φάδιονη, ή, naczynie z obszernem dnem, czara: urna, popielnica; Άρος φ = άσπίς, tudzież: tala, pole w listwowanym pułapie.

φάδιονφάρος, 2. czarnośny, noszący czare.

φάδιονος, ίδος, ή, = φάδιονη.

φάδιονολλω, rzecz. zacząć, wziąć się, przyłożyć rękę, έργω.

φάδιονοσις, 3. ioh. φάδιονοσις, świecający, jasny, blyszczący

φάδιονοσιον, τό, p. φάδιονοσιον.

φάδιονοσιος, 2. lubiący dobre, przyjaciel pocziwości.

φάδιονοσιος, 2. kochający piękne.

φιλάγρος, 2. lubiący wieś l. wiejskie życie.
φιλάδελφία, *ή*, miłość rodzeństwa.
φιλάδελφος, 2. lubiący brata, siostrę, rodzeństwo.
φιλάθνημος, *ός*, przyjaciel Atenczyków.
φιλάθλητης, *ός*, namiętny atleta.
φιλάθλος, *ος*, lubiący walkę.
φιλαίακτος, 2. chętnie skarżący l. narzekający, sprawiający narzekania.
φιλαίματος, 2. lubiący krew, chciwy krwi.
φιλαίτιος, 2. chętnie czyniący zarzuty, chętnie ganiący, skarżący; wystawiony na oskarżenie.
φιλακόλαστος, 2. lubiący rozpustę l. rozwiązłość.
φιλακόλουθος, 2. chętnie towarzyszący.
φιλαλέξανδρος, *ός*, lubiący Aleksandra.
φιλαλήθης, *ες*, kochający prawdę.
φιλάλληλος, 2. wzajemnie kochający się.
φιλάμπαιος, 2. lubiący l. bogaty w winne macice.
φιλαναγνοαστέω, chętnie czytać.
φιλαναγνώστης, *ός*, chętnie czytający.
φιλαναλώτης, *ός*, lubiący wystawność l. rozrzucanie, *ή*, miłość męża. [tność].
φιλανδρία, 2. lubiący męża. 2) lubiący mężczyzn.
φιλανδροκεύς, *ός*, przyjaciel węglarzy.
φιλανδρώπειμα, *τό*, ludzki czyn, ludzkie obchodzenie się.
φιλανθρωπέω, być ludzkim; Med. po ludzku postępować, *πρός τινα*, z kim, t. s. *τινά*.
φιλανθρωπέω, być przyjacielem ludzi; *τινά*, uprzejmie obejść się z kim l. przemówić do niego.
φιλανθρωπία, *ή*, ludzkość, uprzejmość; łagodność, dobroć, pobłażliwość.
φιλανθρωπίως, przysł. po ludzku.
φιλάνθρωπος, 2. lubiący ludzi, ludzki; łagodny, uprzejmy, dobry.
φιλάνωρ, *ορος*, dor. = *φιλήνωρ*.
φιλαπεχθημόνος, przysł. *ἔχειν*, chętnie lubić nieprzyjacieli.
φιλαπεχθημοσύνη, *ή*, swarliwość, skłonność do nieprzyjacieli.
φιλαπεχθήμων, *ος*, i **φιλαπεχθής**, *ες*, lubiący nieprzyjacieli, swarliwy, kłótniwy, chętnie obrażający.
φιλαπλοϊκός, 3. lubiący prostotę.
φιλαπόδημος, 2. chętnie wyjeżdżający.
φιλαργυρία, *ή*, chciwość (pieniędzy).
φιλάργυρος, 2. lubiący pieniądze, chciwy pieniędzy; chciwy.
φιλάρετος, 2. lubiący cnotę, przyjaciel cnoty.
φιλαριστοτέλης, *ός*, przyjaciel Arystotelesa.
φιλάριματος, 2. lubiący wozy, przyjaciel wózków wozowych.
φιλαρούκης, *ός*, przyjaciel Arzacesa.
φιλόραχαιος l. **φιλαρχαίος**, 2. lubiący s'arozżytność.
φιλορχία, lubić panowanie, chętnie panować.
φιλορχία, *ή*, żądza panowania.
φιλορχος, *ός*, *ή*, chciwy panowania.
φιλόυλος, 2. lubiący flet l. grę na flecie.
φιλαυτία, *ή*, samotubstwo.
φιλαυτος, samotubny. Przysł. — *αὐτός*.
φιλέγγυος, 2. chętnie ręcący.
φιλεδήμων, *ονος*, *ος*, chciwy wiedzy.
φιλελευθερος, 2. kochający wolność.
φιλέλλην, *ητος*, przyjaciel Hellenów; lubiący ich literaturę, język.
φιλέορτος, 2. lubiący uroczyścioci, przyjaciel świąt.
φιλεπιτηγητής, *ός*, chętnie ganiący, wybredny, wymyślny.

φιλεραστής, *ός*, zakochany, przyjaciel miłostek, kochliwy.
φιλεραστία, *ή*, skłonność do miłostek, kochliwość.
φιλεραστος, 2. zakochany, skłonny do miłostek.
φιλερσέω, lubić pracę, być skrzętnym.
φιλεργία, *ή*, miłość pracy, skrzętność, pracowitość.
φιλεργός l. **φιλεργος**, 2. lubiący pracę, skrzętny, pilny, pracowity.
φιλέριδος, 2. lubiący przedzę l. ręczne prace.
φιερρις, *ιδος*, lubiący spory, swarliwy.
φιέρως, *ωτος*, odlany miłości, kochliwy.
φιλειταιρία i **φιλειταιρια**, *ή*, miłość towarzyszy, przyjaźń.
φιλειταιριος, *ός*, lubiący towarzyszy.
φιλευρουπίδης, *ός*, lubiący Eurypidesa.
φιλευστράπελος, 2. lubiący dowcipy, żarty.
φιλέω, aor. m. ep. *ἐφίλατο*, *φίλατο*, imper. *φίλα*, conj. *φίλωνται*, inf. praes. *φιλήμεναι*, *φιλήμι*, *φιλήσθε*, częstotl. *φιλέσσκον*, fut. *φιλήσομαι* i *φιλήθησομαι*, i *πεφιλήσομαι*. 1) kochać, miłować, *τινά*, *τινά*, gościnnie l. uprzejmie podjąć, *παρ ἑμοῦ φιλήσσει*, będziesz nam miłym gościem; tudzież: chwalić; pochwalić, *σφέλιμα ἔργα*, lubić. 2) z dod. l. bez *στόματι*, całować, uściskać, pieścić, *τινά*. 3) *π inf* chętnie czynić, zwyknać, *φιλω λέγειν τάληθές αἰτι*, zwykłem l. lubię mówić prawdę zawsze: *ὅς φιλεῖ*, *αἷα φιλεῖ* sc. *γίνεσθαι*, jak zwykło, według zwyczaju.
φιλή, *ή*, przyjaciółka, kochanka, naloźnica.
φιληδέω, lubić słodycz, przyjemność, zabawę, mieć zabawę, lubić, *μάχαις*, w bitwach; *χώρα*, chętnie gdzie bawić.
φιληδής, *ες*, lubiący to, co słodkie, przyjemne, zabawne.
φιληδία, *ή*, skłonność do zabawy; upodobanie w czem.
φιληδονία, *ή*, skłonność do zabawy. [sze].
φιληδονος, 2. oddany zabawie, wylany na rozkoś.
φιληκοῦς, chętnie słuchać, być uważnym.
φιληκοῖα, *ή*, uważność.
φιληκος, 2. chętnie słuchający, uważny.
φιληλιαστής, *ός*, lubiący być sędzią zwł. w Hellaji.
φιλήμα, *τό*, calus. Zdrobn. *φιλημάτιον*, *τό*.
φιλήνιος, 2. słuchający lejców, posłuszny.
φιλήνωρ, p. *φιλάνωρ* i *φιλανδρος*.
φιλήρετρος, 2. lubiący wiosła l. żeglugę.
φιλησίμολπος = **φιλόμολπος**.
φιλησις, *ή*, kochanie.
φιλητέω, być oszustem, krasać.
φιλητής, *ός*, oszust, złodziej.
φιλητικός, 3. należący l. skłonny do całowania.
φιλητός, 3. adj. v. (*φιλέω*) kochany, miły.
φιλητωρ, *ορος*, *ός*, *ή*, kochanek, kochanka.
φιλία, *ή*, ioh. *φιλή*, miłość, przyjaźń, poctąg, skłonność, wzgląd, hold, *φιλιαν προς τινα ποιεισθαι*, zawiązać l. zawrzeć przyjaźń z kim; *φιλία τη ἑμῃ*, z miłości ku mnie.
φιλιατρέω, być przyjacielem sztuki lekarskiej.
φιλικός, 3. przyjacielski, uprzejmy, *ἔργα*, dowody przyjaźni. Przysł. *φιλικώς ἔχειν προς τινα*, być przyjaźnie usposobionym względem kogo.
φιλικος, 3. i 2 przyjacielski, przyjaźny, zaprzyjaźniony, życzliwy, kochany, *Ζεὺς φ*, opiekun przyjaźni; *ή φιλία* sc. *χώρα*, kraj przyjacielski; *τὰ χρήματα μή φιλία εἶναι*, za nieprzyjacielskie. Przysł. *φιλικός*, *ή*życzliwie.
φιλίππειος, *ός*, *στατήρ* l. *χρσοῦς*, Filip d'or.

φιλιππίσω, trzymać z Filipem, należąc do stronictwa jego.
φιλιππος, 2. lubiący konie; chętnie jeżdżący, jeźdźca.
φιλιων, *ov*, str. w. do φίλος.
φιλοβαβαρος, *o*, lubiący cudzoziemców.
φιλοβασιλεις, *o*, 2. lubiący króla.
φιλοβασιλευς, *o*, przyjaciel króla.
φιλόβηλος, *o*, przyjaciel ksiąg.
φιλόβοσρος, *os*, lubiący winogrona.
φιλοκαλής, dor zam. φιλογηθής.
φιλόγαμος, 2. chciwy ożenku, pragnący żenić się.
φιλόγειτος, 2. lubiący szyć l. zart.
φιλόγειως, *atos*, *o*, chętnie śmiejący się.
φιλογεωργία, *h*, zamilowanie w rolnictwie.
φιλογεωργος, 2. zamilowany w rolnictwie.
φιλογηθής, *es*, lubiący weselność.
φιλόγλυκος, 2. i — **γλυκος**, *o*, lubiący słodkie wino.
φιλογράμματος, *o*, zamilowany w księgach, literaturze.
φιλογραφείω, lubię malarstwo.
φιλογυμναστώ, lubię gimnastykę.
φιλογυμναστής, *o*, przyjaciel ćwiczeń gimnastycznych.
φιλογυμνασσία, *h*, zamilowanie w gimnastyce.
φιλογυμναστικός, 3. dotyczący (l. stosowny dla) przyjaciela gimnastyki.
φιλόγοναικος i — **γόναικος**, 2 p. l. p. i l. mng. do nieużyw. φιλόγοναιε, p. nastp.
φιλόγοναιος, 2. przyjaciel kobiet.
φιλογονία, *h*, miłość do kobiet, do płci żeńskiej.
φιλόδειπνος, *o*, lubiący biesiadę.
φιλοδέσποτος, 2. lubiący pana.
φιλόδημος, 2. przyjaciel ludu.
φιλόδικος, 2. kochający sprawiedliwość.
φιλοδικέω, lubię spory, pieniąc się chętnie.
φιλόδικος, 2. pieniacki, swarliwy, zwadliwy.
φιλοδοξέω, lubię sławę, być chciwym sławy, szukać w czem sławy, επί, εν τινι, εἰς τι.
φιλοδοξία, *h*, żądza sławy, ambicya, wyniosłość.
φιλόδοξος, 2. chciwy sławy, ambitny, wyniosły.
φιλόδοτος, 2. zwykle l. chętnie narzekający.
φιλοδοτρία, *h*, szczodrość.
φιλόδορος, 2. szczodry. Przysł. — δῶρως, szczodrze.
φιλόζωω, lubię życie. [drze].
φιλόζωια, *h*, miłość życia; tchórzliwość; ochrania-
 nie życia.
φιλόζωος, 2. lubiący, ochraniający życie, boj-
 zliwy. 2) lubiący istoty żyjące.
φιλοθεάμων, *onos*, chętnie widzący, przyjaciel
 widowisk.
φιλόθεος, 2. kochający boga, bogobojny.
φιλόθερμος, 2. lubiący ciepło.
φιλόθεωρος, 2. lubiący rozważanie, spekulacya.
φιλόθηρια, *h*, zamilowanie w myślistwie.
φιλόθηρος, 2. lubiący myślistwo, namiętny
 myśliwy.
φιλοθηρήης, *es*, chętnie narzekający.
φιλοθύτης, *o*, i **φιλόθυτος**, 2. lubiący ofiary,
 zwykle ofiarujący.
φιλοίκειος, 2. lubiący swoją rodzinę, krewnych,
 domowników, swoich równych.
φιλοικόδομος, 2. chętnie budujący.
φιλοικός, 2. kochający dom swój.
φιλοκτιριμων, *ov*, skłonny do miłosierdzia, mi-
 losierny.
φιλοκτιςτος, 2. i **φιλοκτις**, 2. narzekający
 chętnie, żalostliwy.
φιλονία, *h*, skłonność do picia (wina).

φιλονος, 2. lubiący wino, napoje.
φιλοίφης, *o*, lubiący spółkowanie, jurny, lubieżnik.
φιλόκαινος, 2. lubiący nowość.
φιλοκαλέω, 1) być przyjacielem tego, co piękne,
 zacne. 2) uważać co za zaszczytne i dla tego u-
 biegać się za tem, z inf.
φιλοκαλία, *h*, zamilowanie w pięknie, dobrem,
 zacnem; żądza sławy.
φιλόκαλος, 2. przyjaciel piękna, tego co zacne,
 przyzwyczajony; lubiący blask, wystawność.
φιλοκέρδεια, *h*, żądza zysku. T. s. φιλοκέρδεια, *h*.
φιλοκέρδω, lubię l. szukać zysku, być chci-
 wym zysku.
φιλοκέρδης, *es*, chciwy zysku l. korzyści.
φιλοκέρτομος, 2. szyderski, potwarczy.
φιλοκηθεμών, *onos*, lubiący krewnych.
φιλοκηδιστής, *o*, lubiący ludźmi lub grę na
 lutni.
φιλοκίνδονος, 2. lubiący niebezpieczeństwo, zu-
 chowaty, śmiały.
φιλοκοσμοφόρος, 2. chętnie noszący bluszczy.
φιλοκλέαρχος, *o*, przyjaciel Klearcha.
φιλοκλάξ, *akos*, lubiący pochlebów, piecze-
 niarzy.
φιλοκοσμία, *h*, zamilowanie w stroju l. wysta-
 wności.
φιλόκοσμος, 2. lubiący strój l. wystawność.
φιλοκρινέω, chętnie i ściśle badać i opowiadać.
φιλόκροτος, *o*, lubiący hałas, wrzawę.
φιλοκτέανος, 2. lubiący mienie; chciwy, łakomy.
φιλόκωβος, *o*, namiętny kosterka.
φιλοκουθής, *es*, lubiący sławę i cześć, świetność
 i rozkosz.
φιλοκωνηγετής, *o*, lubownik myślistwa.
φιλοκόων, *onos*, miłośnik psów.
φιλόλακων, *onos*, zycziwy Lacedemoneńczykom.
φιλόληγος, 2. poet. zam. φιλόλιγος, chciwy łupu.
φιλόλιθος, *o*, lubiący drogie kamienie.
φιλολογέω, lubię mówić, zamilowanym być w u-
 czoności i literaturze, zajmować się sztukami i u-
 mniejętnościami.
φιλολογία, *h*, zamilowanie w rozmowie. 2) zajm-
 wanie się literaturą, umiejętnościami, sztukami
 i t. p.
φιλόλογος, 2. wielomówny, gadatliwy. 2) umieję-
 tnienie i dokladnie zajmujący się czem, chciwy nau-
 ki, badający stare języki i historia.
φιλολοιδωρος, 2. chętnie lżący, obmowny, szka-
 lujący, zlorzczawy.
φιλόλουτρος, 2. chętnie kąpiący się.
φιλόλοπος, 2. lubiący smutek.
φιλομάθεια, *h*, chciwość nauki, ciekawość, ba-
 datliwy. T. s. φιλομαθία, *h*.
φιλομαθέω, być chciwym nauki, ciekawym.
φιλομαθής, *es*, lubiący uczyć się, chciwy nauki,
 ciekaw, badatliwy (bedliwy), pojętny; to φιλο-
 μαθές = φιλομαθία. (twa).
φιλομαντευτής, *o*, lubiący prognostyki, proto-
 c. φιλομαντις, *o*, przyjaciel wieszczków, wieszczbiar-
 stwa.
φιλόμαστος, 2. lubiący pierś matki, ssący ją.
φιλομαχέω, lubię wojny, zwadę, spory.
φιλόμαχος, 2. lubiący walkę, wojenny, bitny.
φιλομαιθής, *es*, zwykle poet. φιλομειθής, *es*, lu-
 biący uśmiech, chętnie uśmiechający się.
φιλομεμφής, *es*, żądza, niezadowolniony.
φιλομήλα, *h*, ión. φιλομήλη, słowik.
φιλόμηρος, *o*, przyjaciel Homera.
φιλομήτωρ, *or*, kochający matkę.

φιλομηθής, ές, poet. zam. φιλομηθής, lubiący członki rodne.

φιλόμοπος, on, lubiący śpiew, taniec, grę.

φιλομουσία, ή, zamilowanie w muzach, w sztukach pięknych.

φιλόμουσος, 2. lubiący Muzy, przyjaciel Muz.

φιλομόγθηρος, ?. lubiący trudy, pracę.

φιλομυθεώ, lubić bajki, baśnie, chętnie je opowiadać.

φιλομυθία, ή, zamilowanie w bajkach, w baśniach.

φιλόμυθος, 2. lubiący baśnie. 2) wielomówny, gadatliwy.

φιλόμουσος, 2. zrzedliwy, lubiący ganić.

φιλοεικείω, być swarliwym, kłótliwym; spółzawodniczyć, τινί προς τι, z kim o co, περι τινας, l. z nastp. όσως.

φιλοεικία, ή, swarliwość, kłótliwosć, zwadliwość; spółzawodnictwo, προς τι, z czem, φιλοεικίαν έμβάλλειν, έμποσειν τινι, wzbudzić dumę, ambicyę.

φιλόνεικος, 2. swarliwy, kłótlivy, προς τι, spółzawodniczący, ambitny. Przysł. φιλονείκως έχειν προς τι, spółzawodniczyć; ziędnym, upartym, zarozumiałym być, προς τινα.

φιλόνεικος, 2. lubiący młódz, młodzieńców, przyjaciel młodzieży.

φιλονεικέω, lubić zwycięztwo, ubiegać się za pierwszeństwem.

φιλονικία, ή, ubieganie się za zwycięztwem l. o przodek.

φιλόνομος, 2. lubiący zwycięztwo; ubiegający się o pierwszeństwo.

φιλοξενείω, lubić gości, być gościnnym; lubić obczynieć.

φιλοξενία, ή, uprzejmosć, gościnność.

φιλόξενος, ion. i poet. φιλόξενος, 2. i 3. lubiący gości, obcych, gościnnie ich podejmujący, gościnny.

φιλοπαίδημον, on, lubiący grę, zabawę, żarty. T. s. φιλοπαίδιον, on.

φιλοπαίς, αιδός, lubiący a) dzieci swoje, b) chłopców.

φιλοπαρόβολος, 2. chętnie porażający się na niebezpieczeństwo.

φιλοπατρία, ή, miłość do ojczyzny, ojca.

φιλόπατρις, ιδός, lubiący ojczyznę.

φιλόπατρις, ορός, lubiący ojca.

φιλοπενθής, ές, chętnie l. zwykle narzekający.

φιλοπενστέω, być ciekawym.

φιλοπενστία, ή, ciekawosć.

φιλόπικρος, 2. lubiący gorycz. ✓

φιλοπλουτέω, lubić l. ubiegać się o bogactwo.

φιλόπλουτος, 2. starający się o l. lubiący bogactwo.

φιλοποιείω, zrobić przyjacielem. Med. zrobić sobie przyjacielem.

φιλοποιήτης, ό, przyjaciel poetów.

φιλοποιήσιος, 2. lubiący uzodę.

φιλοποιός, 2. jednający przyjaciół.

φιλοπόλεμος, poet. φιλοπόλεμος, lubiący wojnę, bitny. Przysł. — πολέμος.

φιλόπολις, 2. lubiący miasto, państwo, kraj.

φιλόπολιτης, ό, lubiący obywateli.

φιλοπονείω, lubić pracę, skrzętnie pracować, gorliwym być, τι.

φιλόπονηρος, 2. lubiący złych ludzi l. złe czyny.

φιλοπονία, ή, pracowitosć.

φιλόπονος, 2. 1) lubiący pracę, pracowity, czynny, skrzętny, gorliwy. 2) mozolny.

φιλοποσκα, ή, nalgó pijaństwa, pijaństwo.

φιλόποτης, ό, chętnie pijący, pijak.

φιλοπραγμοσύνη, ή, skrzętnosć, czynnosć, zabieglosć; wielostronne zjawstwo.

φιλοπράγμων, on, czynny, skrzętny, gorliwy, pieśniacki, niespokojny.

φιλοπροσηγορία, ή, ludzkosć.

φιλοπροσηγορος, 2. ludzki, przystępny.

φιλοπρωτεία, ή, dążenie do pierwszeństwa; pierwszeństwo samo.

φιλοπρωτεύω, chętnie chcieć być pierwszym, ubiegać się za przedkiem.

φιλόπρωτος, 2., τó φ. = φιλοπρωτεία.

φιλοπρόθεμος i φιλόπτολις, p. φιλοτο.

φιλορνήθια, ή, zamilowanie w ptakach.

φιλορnis, ιθος, lubiący ptaki; lubiony, odwiedzany od ptaków.

φιλόρρυθμος, on, lubiący rytm l. takt.

φιλόρτος, υρος, lubiący przepiórki.

φιλορχήμων, ονος, lubiący taniec.

φιλορρώμιαιος, ό, przyjaciel Rzymian.

φίλος, 3. kochany, miły, drogi; φίλον έστί μοι, przyjemno mi, podoba mi się, po myśli mojej, z inf. U Homera na pozór φίλος stoi za zaim.

dzieńtazsze o członkach ciała i krewnych, n. p. φίλον ήτορ, luby, miły (komu), φίλα γόνυατα, φίλος όσος, oznacza się tu miłosć w takich stosunkach zupełnie naturalna, choć nawet niekiedy sprzeciwia się rzeczywistości, n. p. μητρο φίλη

Άλθαιη χωόμενος κήρ. Rzecz, przyjaciel, kochanek, w l. mng. druchy, krewni, w r. ż. małżonka, przyjaciółka. 2) przyjacielski, uprzejmy, przyjazny, czuły, tkliwy, τινί i τινός, φίλα ποιείσθαι τινι, być powolnym komu, wysławić

grzeczność, przyjemność zrobić. Przysł. φίλος, chętnie. Stp. w. a) φίλιων, on, n. v. φίλιστον. b)

φιλτερος, n. v. φίλατος, τά φίλατα, to co najdroższe, rodzice, dzieci. c) φιλαίτερος, n. v. φιλαίτατος.

d) φιλώτερος, n. v. φιλώτατος.

φιλόστος, 2. 1) lubiący zboże. 2) chętnie jedzący.

φιλοσκόρμιον, on, chętnie szydzący. T. s. φιλοσκόπτης, ό.

φιλοσοφείω, być filozofem, lubić umiejętnosć, uczonosć, zajmować się umiejętnosćmi, przykładać się do sztuk pięknych; zajmować się retoryką l. dyalektyką; myśleniem zbadać; τί, umiejętny przedmiot obrać do opracowania; τά φιλοσοφούμενα, przedmioty filozofii.

φιλοσόφημα, τό, wypadek uczonego, umiejętnego badania, badanie.

φιλοσοφία, ή, zamilowanie w uczonosci l. umiejętnosćmi, zajmowanie się niemi, umiejętnie opracowanie retoryki i dyalektyki; miłosć mądrości; filozofia; metodyczne opracowanie l. badanie.

φιλόσοφος, ό, lubiący sztukę, umiejętnosć, uczonosć, przyjaciel badań uczonych; szczeg. przyjaciel, znawca, nauczyciel wymowy, dyalektyki, przyjaciół mądrości; filozof szkolny. Stp. n. v. φιλοσοφώτατος.

φιλόσπονδος, 2. lubiący ofiarę płynną, zalewkę.

φιλοστεφανέω, lubić wieńce, ubiegać się o nie, εις τινα, u kogo.

φιλοστεφανος, 2. lubiący wieńce, ubiegający się o nie, zdobiący się chętnie niemi.

φιλοστόνωος, przysł. jękliwie, z wzdychaniem częstem.

φιλοστοργέω, czule kochać, (o rodzicach i dzieciach).

φιλοστοργία, ή, tkliwa miłosć.

φιλοστοργος, 2. tkliwie kochający.

φιλοστρατιώτης, ό, przyjaciel żołnierzy. ✓

φιλόσοκος, *δ.*, lubiący figi.
φιλοσυνήθης, *ες*, lubiący obcowanie, towarzysstwo.
φιλοσύντομος, *3.*, lubiący zwięzłość.
φιλοσώματος, *2.*, lubiący i pielęgnujący ciało.
φιλοσενκία, *ή*, miłość do dzieci.
φιλότεχνος, *2.*, lubiący dzieci, przyjaciel dzieci.
φιλοτεχνέω, lubić sztukę i ćwiczyć się w niej; sztuki, fortelu użyć, sztuką skutecznie co, z inf.
φιλοτεχνία, *ή*, zamiłowanie w sztuce, w misternych robotach. *2)* sztuka, sztuczność, podstęp, chytrość, fortel.
φιλότεχνος, *ον*, lubiący sztuki, sztuczny, misterny.
φιλότης, *ητος*, *ή*, przyjaźń, miłość, przywiązanie, *κατά φιλότητα συγγίγνεσθαι*, zejść się z przyjaźnią; gościnność, miłość zmysłowa, rozkosz miłośna, uścisł. W przemowie: *ὦ φιλότης* zam. *ὦ φίλε*, mój drogi.
φιλοτήσιος, *3.* i *2.* miłosny, *φιλοτήσια ἔργα*, miłosne sprawy, spółkowanie; *ή φ. sc. πόσις*, kielich wypity na zdrowie; *φιλοτησίαν λαβείν*, przyjmując toast na zdrowie cz. przeczodowie; *φιλοτησίας προπίνειν*, pić zdrowie do kogo.
φιλοτιμία, *ή*, biern. z f. med. mieć ambicyę, dumę, *φιλοτιμηθέντες*, z żądzy sławy, z ambicyi, *ἐπί τινα*, chęcić się czem i z czego, dufać w co, czem się popisywać, *ποιούντες φιλοτιμιόυτο*, dumni byli że to czynią; *τί, περί τι, πρὸς τι*, poczytać co za zaszczyt, gorliwie i z zamiłowaniem zająć się czem, *περί τινος*, ambitnie o co spółzawodniczyć, rozpierać się, *περί νίκης*, a z *ουτι*, z spółzawodnictwa, ponieważ; z inf. starać się gorliwie o co, spółzawodniczyć, *εἰς τινα*, przyzwocić, szczerze wystąpić względem kogo, ale i, narabiac miana, panoszyć się.
φιλοτιμία, *τό*, dowód żądzy sławy, ambicyi, szczeg. wystawności, darami i t. p. dany.
φιλοτιμία, *ή*, дума, ambicya, żądza sławy, spółzawodnictwo; *φιλοτιμίαν ἔχει ἀπὸ τῆς*, chwalebna dla niego rzecz; chwala; szczerodłość.
φιλότιμος, *2.*, ambitny, dumny, żądny sławy, lubiący cześć, *φιλότιμος εἶχα*, modlitwa szacunku, cześć; *τὸ φιλ.* = *φιλοτιμία*, tudzież, z ambicyi i dumy czyniący; ztąd, spółzawodniczący, gorliwie starający się o co, lubiący wystawność, junacki, chęćliwy, *ἐπί τι*, dalej: szczerdy, dobroczynny, wspaniałomyślny. Biern. z żądzy sławy zrobiony. Przysl. *φιλοτιμῶς ἔχειν πρὸς τι*, gorliwie starać się o co, *πρὸς ἀλλήλους*, spółzawodniczyć z sobą.
φιλοτοιοῦτος, *ὁ*, miłośnik tego rodzaju rzeczy.
φιλοτροφέω, chęćnie żywić, utrzymywać.
φιλοτάρειον, zdrobn. = *φιλοτάρειον*, *τό*, kochanek, kochanka.
φιλοτύραννος, *ὁ*, przyjaciel tyranów, tyranii.
φιλοτύτης, *ες*, lubiący zdrowie
φιλόφθονος, *ὁ*, zazdrościwy.
φιλοφιλία, *ή*, miłość przyjaciół.
φιλόφιλος, *ὁ*, kochający przyjaciół.
φιλοφροσύνη, *ητος*, lubiący lutnia, wtórujący jej zwykle.
φιλοφρονέομαι, dep. z aor. biern. i med. *1)* uprzejmym być, uprzejmie obejść się, *ζυχλιωσὸς* okazać, *τινά*, dla kogo, z kim, komu; t. s. *πρὸς τινα*, *ζυχλιωσὸς* przywitać, pozdrowić; *φιλοφρονήσασθαι* *τί τι*, wysławiać komu przysięgę, a *φιλοφρονήσασθαι* *ἀλλήλους*. *2)* być dla kogo usługującym, grzeczności wysławiać, powolnym być.
φιλοφροσύνη, *ή*, uprzejmość, *ζυχλιωσὸς*, *τινὸς*,

dla kogo; ogoszczenie, powitanie; wesolość.
φιλόφρων, *ον*, uprzejmy, *ζυχλιωσὸς*; przyjazny, przyjacielski. Przysl. *φιλοφρόνως ἔχειν πρὸς τινα*, być *ζυχλιωσὸς* względem kogo.
φιλόφρωνος, *2.* chęćnie mówiący, gadatliwy.
φιλοχορευτής, *ὁ*, przyjaciel tańców chórowych.
φιλόχορος, *ὁ*, lubiący plasy chórowe.
φιλοχρηματός, lubić pieniądze, być chęćwym.
φιλοχρηματία, *ή*, chęćwość *ἄδρα* majątku.
φιλοχρηματιστής, *ὁ*, ubiegający się za majątkiem, (szczeg. za pomocą handlu).
φιλοχρήματος, *2.* chęćwy pieniądzy, chęćwy, *λακόμεν*; *φιλοχρημάτως ἔχειν*, być chęćwym.
φιλοχρημονέω, t. c. *φιλοχρηματάω*.
φιλόχρηστος, *2.* lubiący dobre, dobrych.
φιλόχρυσος, *2.* lubiący złoto, chęćwy złota.
φιλοχρῶσθε, chęćnie bawić na miejscu jakim.
φιλοχρῶται, *ή*, *ἐν τι*, chęćnie zajmować się.
φιλοχώρα, *ή*, upodobanie, zamiłowanie w jakim miejscu.
φιλοφουδής, *ες*, lubiący kłamstwa, przyjaciel kłamstwa.
φιλοφία, *ή*, zamiłowanie w *ἰακочи*, zwł. w rybach.
φιλόφορος, *2.* chęćnie ganiący, zrzęda.
φιλόφος, *ὁ*, lubiący smaczne *κασκι*, szczeg. ryby.
φιλόφρῶσθε, lubić życie swoje, ochraniać je, być bojaźliwym, *τῆχόρλιωμ*.
φιλόφροχια, *ή*, miłość życia, *ιοῦ*. — *ή*, zwykle *τῆχόρλιωσὸς*, bojaźliwość.
φιλόφροχος, *2.* lubiący życie, ochraniający; ztąd, bojaźliwy, *τῆχόρλιωμ*.
φιλόφροχος, *2.* lubiący zimno, mróz.
φιλάτιον, *τό*, komiczn. od *φιλάτος*, najdroższy przyjaciel.
φιλάτος i *φιλέτρος*, p. *φίλος*.
φιλέτρον, *τό*, środek, czar miłosny, napój miłosny; czar; *ποπέδ*, *ποβουλκα*, *τινὸς*, do czego, *εἰρήνης* powabny, *ποπέτυ* pokoju; miłość.
φιλόδρος, *2.* lubiący wodę i. wodnité rzeczy.
φιλοπήκοος, *ὁ*, lubiący poddanych.
φιλόπνοος, *ὁ*, chęćnie śpiący.
φιλόρη, *ή*, *ιοῦ*, *φιλόρη*, lipa.
φιλόρυνος, *3.* lipowy, z lipowego *λύκα*, lekki jak drzewo lipowe.
φιλόρῶς, *2.* lubiący śpiew.
φιρός, *ὁ*, *1.* mug. *φιρά*, *1)* kaganiec (na pysk zwierząt). *2)* wędzido, munsztuk. *3)* kubek do *κοσκι*.
φιρός, *ὁ*, sznurowe, *ζυχιασὸς*, *τῶ ξύλω τὸν ἀγένα*, zamknąć w *κλώδε*, w *δυβ*. Szczeg. zamknąć usta.
φιρός, *ὁ*, *κλώδα*, *szczapa*, *κιοκ*, *polano*.
φίτω i *φίτομα*, *τό*, *lateroś*, *odroś*; syn, *potomek*.
φίτωποιμήν, *ένος*, *ὁ*, *chodujący* kwiaty.
φίτώ, *σιασ*, *sadzić*, *spłodzić*, *wydąć*.
φιλάζω, *rozczędrzyć*; aor. *ἐφλαδον*, *rozlatywać*.
φιλὰτῶθρα i *φιλὰτῶθραττοφιλὰτῶθρα*, komiczne wyrazy bez sensu, *naśladujące* szumność *wysławienia* tragicznego.
φλαυρίξω, p. *φαιλίξω*.
φλαύρος, t. s. *φάυλος*, *zły*, *lichy*, *nicpotem* *niegodziwy*, *brzydki*. Przysl. *φλαύρος, πῆξαι τῶ στῶλω*, mieć *nieszczęście* z *flota*; *φ. ἀιοσειν*, w *złej* być *opinii*, być *łajany*.
φλαυροργός, *3.* *zły* *robiący*, *partacz*.
φλάω, *ιοῦ*. zam. *θλάω*, *ścisnąć*, *pryskrztynić*, *zduś*, *zdrzugotać*; *zranic*, *uszkodzić*; *bić*.
φλάω, *pochlonać*, *żarłocznie jeść*.
φλαβικός, *3.* odnoszący się do *żył*.
φλέβιον, zdrobn. *φλέψ*, *τό*.

φλεβονευρώδης, ες, z żył i ściągaczy złożony.
φλεβοτομία, ή, otworzenie żyły. puśczenie krwi.
φλεβώδης, ες, podobny do l. pelen żył.
φλεγέθω, poet. (φλέγω) a) palić, spalić, t. b) palić się, płonąć.
φλέγμα, τό, 1) ogień, płomień, gorączka, zapalenie. 2) flegma, śluz, λευκόν, blednica.
φλεγμαίνω, aor. ἐφλέγμανα i ἐφλέγμανα, 1) zapalić. 2) być zapalonym, πόλις, być w zamieszaniu, ale i: być wystawionym na gorączkę; wrzeć, kipieć, wybuchać.
φλεγμασία, ή, p. φλεγμονή.
φλεγματοδής, ες, zapalony, zaflegmiony.
φλεγμονή, ή, 1) zapalenie, nabrzmiałość. 2) przen. namienność, rozgorączkowanie.
φλεγύσας, ó, odmiana sępa l. orła.
φλεγυρός, 3. palący się, płonący; natchniony.
φλέγω, aor. p. ἐφλέγην, 1) przech. palić, rozzapalić, oświecić, biern. zapalić się, zająć się. Przen. rozplamienie, roznamienić, napelnić gwałtownym bólem; do gwałtownego przywieść wybuchu, pobudzić, wystrzelić, χρόνος — φλέγει, wskrziesić, pobudzić do życia; męczyć, dręczyć. b) wslawić, biern. wslawić się. 2) przch. palić się, płonąć, stać w ogniu, jasnieć, χρυσού, świecić się od złota; odznaczyć się, zasłynąć; rozpalic się.
φλεθών, ονος, i φλεθών, άνος, ó, gadula.
φλέξις, ή, jakiś ptak nieznany.
φλέψ, φλεβός, ή, 1) żyła krwionośna. 2) każda żyła, wody, krzeszu.
φλέω, nprzech. wytryskać; mieć obfitość, opływać.
φλέως, ω, ó, zam. ión. φλόος, φλοός, roślinna na bagnach l. wodzie rosnąca.
φληγαφάω, bajac, gadać.
φλιά, ή, wegar, podwój, odrzwij.
φλίβα, eols. i ión. — θλίβω.
φλιθάω, pękać, rozchodzić się.
φλόγεος, 3. palący się, świecący się, ognisty.
φλογερός, 3. t. c. poprzedz.
φλογίζω, zapalić, spalić. Biern. pochłonać, świecić.
φλογιστός, 3. (φλογίζω) spalony, smarzony, pieczony.
φλογμός, ó, palenie, zapalenie; błyskawica.
φλογοειδής, ες, płomienisty, ognisty. T. s. φλογώδης, ες.
φλογωπός, 2. ognisty, świecący. T. s. φλογώψ, φλόγωσις, ή, 1) żar, zapalenie. 2) płomień.
φλοία, p. φλιά.
φλόινος, lykowy, lyczany, z lyka.
φλοιάς, ó, kora, lyko drzewa, tub, łubek, lupina.
φλοισβος, ó, szum, wrzawa wojenna, łoskot, ryk fal.
φλοιστικός, 3. ή φλ. sc. τέχνη, sztuka ściągania lyka, kory i t. p.
φλοίο, nabrzmić, być w zupełnej sile, kwitnąć.
φλοιδώδης, ες, lykowaty, lekki jak lyko; lekkomyślny, małoważny.
φλόξ, ή, φλογός, 1) płomień, słup ognia, οδρανία, błyskawica.
φλοός, ó, ión. — φλέως, rogóz.
φλοαρέω, ión. φλυρέω, brednie gadać, prawić duby smalone; głupstwa robić.
φλοαρία, ή, brednie, gadanina, psoty, figle. T. s. φλοαρολογία, ή.
φλόαρος, 2. ión. φλόηρος, 1) gadatliwy, głupi. 2) ó φλόαρος, brednie, bzdurstwo.
φλοαρώδης, ες, fraszkowy, smieszny, figlarny.
φλόκτανα, ή, bąbel, przyszczał.
φλόω, kipieć, wrzeć, burzwać się, o mowie: wiele gadać, junaczyć, przechwalać się.

φνεί, komiczne nasładowanie parskającego tonu **πιπφοβρός**, 3. 1) straszny, wzbudzający grozę, z inf. φοβρόν εστιν μή, lękać się należy, aby nie, i osob. ήπως φοβρόος μή άνήκεστον τι ποιήση, kón, którego lękać się należy, aby nie zrzadził i t. d. 2) bojaźliwy, bojący się.
φοβερότης, ή, straszność.
φοβεροστροφή, ή, przerażający rzesze wojowników.
φοβέω, przerazić, straszyć, spłoszyć, wprawić w popłoch l. ucieczkę, τινά. Biern. z f. φοβήθησομαι i φοβήσομαι, aor. εφοβήθην, bać się, lękać się, πεφοβήται, boi się; ucieć, tudzież τινά, przed kim, ale i όπό τινος, όπό τι, a μηδέν φοβήθης, nie lękać się niczego, προς τι, czego, περί τινος, o co lękać się l. bać się zrobić co, zwykle z μής, όπως μη.
φόβη, ή, 1) długi latający włos; grzywa. 2) liście drzew.
φόβημα, τό, strach, zgroza, straszdyło.
φοβητικός, 3. straszny, bojaźliwy.
φοβήτος, adj. v. 3. (φοβέω) straszny.
φοβητρον, τό, strach; straszdyło.
φόβος, ó, strach, przestach, obawa, szczeg. popłoch, ucieczka, φόβονδε ήπως άγειν, do ucieczki; άγορευειν, radzić do ucieczki; φόβον βλέπειν, patrzeć przerażająco, że strach się wznieca, φ. μ. έχει, zdejmuj mnie; φόβος εστι μή, obawa, a why nie: ó φόβος, przymioty wznieczające przestach; φ. από τινος, przez kogo wznieczouy, t. s. εκ τινος, a ες τινα, napędzouy komu.
φοιβάς, άδος, ή, kapłanka Feba; natchniona wieszczka.
φοιβαστικός, 3. wieszczący.
φοιβάω i **φοιβάω**, czyscić.
φοιβετος, 3. ión. φοιβήτος, Febusowy, prorocki.
φοιβόλαμπτος, ión. zam. φοιβόληπτος, 2. natchniony od Feba.
φοιβονομέομαι, biern. być rządonym od Feba.
φοιβος, 3. czysty, jasny, świecący.
φοινή, ή, eols. i laced. zam. θοινή. [wy.
φοινήεις, ήσσα, ήεν, czerwony jak krew, krwawo-
φοινικάνθεμος, 2. z purpurowym kwiecim.
φοινικελάτης, ó, oszust, szuler.
φοινικεος, segn. φοινικος, purpurowy, szkarlatny.
φοινικήος, ión. zam. φοινικεος, 3. z lyka drzewa palmowego; óνωσ, wino palmowe. [dni.
φοινικίας, ó, sc. άνεμος, wiatr, południowo-wscho-
φοινικίζω, nasładować Fenicyan, nierządem nie-
 naturalnym bawić się.
φοινικινος, 3. z palmowego drzewa l. owocu jego
φοινικός, t. c. φοινικεος.
φοινικός, iδος, ή, 1) purpurowa suknia l. opona.
 2) na okrętach: czerwona chorągiew. 3) ciemno-
 czerwone odzienie wojenne Lacedemonńczyków.
φοινικιστής, ó, u Persów, namiestnik, wysoki urzędnik, noszący purpurowe odzienie; chorągiew czerwonej chorągwi perskiej.
φοινικιστι, przysl. po fenicyjsku.
φοινικόβλανος, ή, owoc, daktyl palmowy.
φοινικόβαπτος, 2. w purpurze zanurzony, farbowany.
φοινικόβατέω, wchodzić na palmy.
φοινικογενής, ες, fenickiego rodu.
φοινικόδακτυλος, 2. szkarlatnych palców.
φοινικοειεσσα, εν, poet. szkarlatny, ciemnoczerwony, αίματι, krwią zrumieniony.
φοινικόκερκος, 2. z wątkiem purpurowym; z czerwonej wełny tkany. [niem.
φοινικόλοφος, 2. z purpurową kitą l grzebnią

φαινοκόπιδος, ión. — **πάργος**, ión. — 2. z purpurowemi policzkami l. bokami.

φαινοκόπεδος, 2. z czerwonym gruntem.

φαινοκόπεζα, ή, szkarlatnoga.

φαινοκόροδος, 2. z purpurowemi różami.

φαινοκόρυγος, 3. z czerwonym dziobem.

φαινοκόσκήλης, ές, z purpurowemi członkami, nogami.

φαινοκαστερότης, ό, dor — **στερόπας**, czerwone błyskawice miotający. [ków rzucony]

φαινοκαστολος, 2. z rąk Fenicyan l. Kartaginczyz.

φαινοκοτρόφος, 2. rodzący l. żyjący palmy.

φαινοκούρος, ό, czerwonogon, ptak.

φαινοκούς, **οδσσα**, **οδν**, p. **φαινοκούεις**.

φαινοκούς, **οδντος**, ό, las palmowy.

φαινοκοφαής, ές, purpurą jaśniejący.

φαινοκόφουτος, 2. palmami zarosły.

φαινίξ, **ικος**, ό, 1) purpura, szkarłat (wynałaczy Fenicyanie): w ogóle: czerwoność. 2) palma, palmowe drzewo, owoc, daktyl. 3) instrument wynaleziony przez Fenicyan. 4) egipski ptak bajeczny, feniks. 5) przymiot. purpurowy, szkarlatny, ciemnoczerwony.

φαινίος, 3 i 2. krwawo-l. ciemno-czerwony, **αίμα**, zjad, krwią zbroczony; krwi chciwy, morderczy.

φαινίσσα, r. ż. do **φαινίξ**, purpurowy, ciemnoczerwony.

φαινίσσω, zrumienić, **αίματι** τι, tudzież: barwić.

φαινίος, 3. krwawy, zrumieniony; zabójczy.

φαιναλέος, 3 i 2. błakający się, tulający się, obłąkany; a czynn. pędzący na okół (w obłęd).

φαινάς, **άδος**, ή, r. ż. do poprzedzaj. 1) tulająca się, tulaczka. 2) obłąkana, szalona. U Euryp też m r.

φαινάω, ión. **φαινέω**, chodzić tam i sam, obchodzić, kroczyć, stapać, przechodzić; szczeg. w prozie: odwiedzać, często bywać l. chodzić, **ές** τι, **έπι** τι, **εις** **διδασκάλου**, do szkoły, **πρός** **θεράπαι**, i bez tego: **οται** **επιφωτουμεν**, gdzie chodziliśmy do szkoły. U towarach: być wprowadzonym, **οθεν** **ο** **σιτος** **φαινίξ**, **κέραια** **τά** **εις** **ελληνας** **φαινέοντα**, wprowadzane do Greków, **σιτος** **σπιου** **πολλός** **εφαινα**, dochodził, bywał dostarczony; wpływać, **τινί** τι. 2) w szaleństwie l. obłąkaniu tulać się, szaleć na okół.

φαινίσις, ή, odwiedzenie, chodzenie częste, **έπι** τι.

φαινίτης, ή, uczeń.

φαινίξω, poet. zam. **φαινάω**.

φαινίος, ό, częste chodzenie, tulanie się, błąkanie się. Przen. obłąkanie, szaleństwo. wściekłość.

φαινοδότης, 3. łuszczy, łuskowaty, opancerzony.

φολίξ, **ιδος**, ή, łuska, skóra łuszczysta. 2) φ. λιθοκόλλητος, pstro tallowany, na pola różnokolorowe podzielony pulap.

φολκός, ό, krzywonogi, koślawy, z wygiętemi (jak szablami) nogami. *vulgus*.

φονάω, być chciwym krwi, mordu. *caedem cupido*.

φόνευμα, τό, przedmiot zabójstwa, trup.

φονεύς, ό, zabójca, morderca. *percussor*.

φονεύω, zabić, mordować, zgładzić; **τινά**.

φονή, ή, zabójstwo, mord, w l. mng. często; **τιθέναι**, **τινά** **έν** **φοναίς** = **φονεβεν**, a **έν** **φονήσινειναι**, być zajęty mordem; **σπάν** **φοναίς**, wlec, ciągnąć we krwi; **μαστός** **έν** **φοναίς**, ranami i krwią pokryty; plac morderstwa, pobojowisko.

φονικός, 3. dotyczący mordu, **δικαι**. 2) skłonny do, chciwy mordu.

φόνιος, 3 i 2. poet. morderczy, zabójczy, chciwy mordu; krwawy.

φονολιβής, **ές**, ociekły krwią, mordem splamiony.

φονόδροτος, 2. pływający w krwi l. brodzący.

φονός, ό, mord, zabójstwo, zabicie, przelanie krwi, **ρτζή**, tudzież w l. mng. Tudzież: kara śmierci;

wskutek mordu przelana krew; tudzież: trup, narzędzie mordu (o dziedzie); zjad też: morderca.

φοξίνος, ό, ryba jakaś rzeczna

φοξός, 3. ostry, spiczasty, zaostzony.

φορά, ή, noszenie, znoszenie a) podatku, płacenie podatku, oddanie długu, zwrot. b) oddawanie głosów. c) wydanie owoców, rodzenie ich. d) wynoszenie, pogrzebanie. e) unoszenie, każdy przedki ruch, bieg, rzut; w ogóle: zapędność, gwałtowność, siła. 2) ciężar, ładunek; podatek, danina; obfity plon. Przenośn., mnóstwo, bezlik. 3) ciągnięcie.

φοράδην, przysł. na noszach, na marach, na krzesle, w lektyce. 2) w szybkim pędzie, zapędnie.

φορβαδικός, 3. w trzodach pasący się.

φορβός, **άδος**, ή, **ό**, 1) pastwisko, pasza, żywność, **γή**, żywiaca. 2) na pastwisku, w trzodzie pasący się l. z trzody. Ión. **φορβή**.

φορβεία, ή, 1) pasza, karmia, żywność. 2) kantarek. 3) skorzana binda na usta i policzki flautistów, aby siłę dęcia umiarkować i ton złągodzić.

φορβή, ή, pasza, żywność, napój i jedzenie.

φορειαφόρος, ό, lektykarz, noszący lektykę.

φορστον, τό, nosze; lektyka, krzesło nośne.

φορέος, ό, tragarz, dźwigający, szczeg. lektykarz, drażnik do lektyki.

φορέω, inf. pr. **φορήναι** i **φορήμεναι**, nosić; dźwigać, unosić; przen. żywić, **αγγαίαις**, a **αγγελίας**, służyć jako goniec; biern. być porwanym, umiesionym.

φορβή, ή, pasza, żywność, napój i jedzenie.

φορειαφόρος, ό, lektykarz, noszący lektykę.

φορστον, τό, nosze; lektyka, krzesło nośne.

φορέος, ό, tragarz, dźwigający, szczeg. lektykarz, drażnik do lektyki.

φορέω, inf. pr. **φορήναι** i **φορήμεναι**, nosić; dźwigać, unosić; przen. żywić, **αγγαίαις**, a **αγγελίας**, służyć jako goniec; biern. być porwanym, umiesionym.

φορηδόν, przysł., noszony, nosząc.

φορημα, τό, ładunek, ciężar. 2) odzienie, strój, pierścienie.

φορηδών, przysł. 1) na wzór splątanej dery t. j. na krzyż, na szagę; w og. tam i sam, w różnych kierunkach.

φορμυξ, **ηγος**, ή, gatunek lutni, do harfy podobna lutnia, gęśl.

φορμίζω, grać na lutni, gęśli.

φορμικτής, **ό**, dor. — **κτάς**, lutnista, gęślarz.

φορμικός, **ιδος**, ή, koszyczek. T. s. **φορμικός**, **ό**.

φορμωρέω i **φορμωρόραφέω**, dery, materace z rogoży zsyć l. splatać.

φορμός, **ό**, 1) z rogoży l. trzciny splatany kosz; pleciony materac, dera; odzienie żeglarskie z grubej plecionej materyi. 2) miara na żyto, tyle prawie co medymnos.

φορολογέω, 1) pobierać podatek. 2) z 4 p. oclić.

φορολόγος, 2. wybierający podatek l. clo.

φορός, **όν**, noszący, 1) przyjazny, pomocny, pomocy; ale i: gwałtowny. 2) płodny, brzemienny; pożyteczny, **πρόξ** τι.

φορός, **ό**, danina, podatek; clo.

φορτηγέω, ciężary dźwigać, nosić.

φορτηγία, ή, 1) dźwiganie ciężarów. 2) handel na okrętach przewozowych.

φορτηγικός, **πλοίων**, 3. okręt przewozowy.

φορτίξω, obładować. Med. **τά** **μειονα**, mniejszą część mienia włożyć na okręt.

φορτικός, 3. ładowny. 2) uciążliwy, przykry; rubaszny, gminny, o rzeczach: podły, niegodny wolno urodzonego człowieka; nieokrzesany, ociężały, **το** **φορτικού** **ένεκα**, aby naprzykrzyć się, przysł. **φορτικός**, nieprzychylnie, gminnie

φορτικότης, ἡ, rubasność, naprzykrzonosć.
φορτίον, τό, ładunek, ciężar, ładunek okrętowy, towar.
φορτίς, ἰδος, ἡ, sc. ναῦς, okręt przewozowy l. ładowny, statek kupiecki.
φόρτος, ὁ, ładunek, ciężar, brzemień, ładunek okrętowy. Przen. mnóstwo. U Attyk. gminność, nieokrzesanosć, rubasność.
φορτοφορέω, nosić ciężar, brzemień.
φορόνω, ugnieść; zmieszać, farbować; zwykle: pokwalać, pokalać.
φορόσω, pryskać, pokalać.
φοροτύς, ὁ, mieszanina, śmiecie; plewy, chróst.
φώς, τό, p. φάος, światło, światło dzienne.
φώσδε, przysł. na jaw, do światła dziennego.
φραγέλλιον, τό, lac. flagellum.
φραγέλλω, lac. flagello.
φράγμα, τό, 1) to, co zagrodzone. 2) zagroda, parkan, plot.
φραγμός, ὁ, ogrodzenie, otoczenie; obwarowanie.
φράγνυμι, t. c. φράσσω.
φραδάω, poet. mówić, rzec, nazwać, obwieścić, t. c.
φραδῆ, ἡ, 1) rozum, mądrość, pojęcie. 2) rada, wskazówka.
φραδῆς, ἐς, rozumny, mądry, pojętny.
φραδοσύνη, ἡ, rozum, bystrość, zručność, chytrłość.
φραδόνω, ονος, rozumny, bystry, chytry, mądry; świadomy, obezmany.
φράξω, aor. ἐφρασα, ep. aor. 2. ἐπέφραδε, πέφραδε, inf. πεφραδέειν, πεφραδέμεν, pohoim. perf. πέφρακα, wskazać, dać znak, t. c. oznaczyć, t. c.; czem: wypowiedzieć, obwieścić, powiedzieć; z inf. rozkazać, kazać; dać radę, poddać. W Med. φράζομαι, φραξέσθετο, aor. ἐφρασάμην, ep. φράσσατο, aor. ἐφράσατο, pf. πέφρακα, rozważyć, rozpa miętywać, zastanowić się; ἄμφω φ., różnego być zdania; z nstp. zd. pyt. zal., wymyślić, τιτὶ ἤριον, postanowić; w og. myśleć, mniemac, wyobrazić sobie; tudzież: dostrzedz, zauważyć, postrzędz, τινά, poznać, pojąć, znać, zrozumieć, τι θυμῷ, mieć na oku, dozierać, złąd, strzedz się czego.
φράσις, ἡ, 1) mówienie, mowa, język. 2) wysłowienie.
φράσσω, att. — ττω, otoczyć, zamknąć, ogrodzić, oparkanic, zachować, zasłonić, obwarować, t. c., co, τι, czem, ὄρου δουρι, σάκος σάκει, przyciskać, cisnąć włócznie do włócznie, tarcz do tarczy; σχεδὴν φράξῃ βίπασσι, zabezpieczył okręt i t. d. Νεῖλον, otoczyć groblami, otamować. Med. zabezpieczyć sobie co, zasłonić się, strzedz się. — zgłoszcz, skupić, nagromadzić, φράξαι χεῖρα ἔρπει, napelnić gętn.
φραστῆρ, ὁ, mówca, wskazujący, tłumacz. ὁδῶν i t. p.
φραστικός, 3. sposobny do mówienia; τὸ φρ. biegłość mówienia.
φράστωρ, ορος, ὁ, p. φραστήρ.
φρατήρ, ἦρος, p. φράτωρ.
φράτρα l. **φράτηρ, ἡ,** tudzież **φρατρῆα** i **φρατρία,** ion. **φρήτηρ,** dor. **πάτρα,** krewionictwem połączona część ludu, ród, rodzeństwo. Tudzież: polityczny oddział ludu, polegający pierwotnie na krewionictwie; w Atenach część fyli, złożonej z 3 bractw. Członkowie ich zwali się **φράτορες** i byli połączeni religijnymi zwyczajami i uroczystościami; każda **φρήτρα** miała 30 γένη. U Rzymian **curiae**.

φρατρίαζω, być z kim w jednej fratryi
φρατρίαρχος, ὁ, naczelnik fratryi. **magister curiae.**
φράτρως l. **φρατρίως, 3.** należący do fratryi.
φράτωρ, ορος, ὁ, członek fratryi, p. **φράτρα.**
φράτωρ, gen. φράταιος, τό. ion i ep. **φραττωρ, φραττωτος, att. τεὶ φρητός** w gen., studnia; rzar, krynica; woda zbiór, naczynie do oliwy.
φραττία, ἡ, studnia, wodociąg.
φρατταίος, 3. studzienny, wodociagowy. T. s. φραττιδός, 3.
φραττίας, ὁ, ὀνόνομος, kanał studzienny.
φραναπατάω, omamić, odurzyć, zwodzić zmysły l. duszę.
φραναπατήτης, ὁ, zwodziciel.
φρανετιζέω i **φρανετιάω** i **φρανετιζέω,** gorączkę mieć z maligna, w gorączce majaczyć, nieprzytomnym być; w og. obłąkany być.
φρανετισιός, ὁ, p. φρανετις.
φρανητής, ἐς, przytomny, rozumny.
φρανήτης, ἰδος, ἡ, sc. νοσος, choroba duszy, obłąkanie (w gorączce).
φρανοβλάβεια, ἡ, bezrozum, obłąkanie, głupota.
φρανοβλαβής, ἐς, bezrozumny; obłąkany.
φρανοδαίσις, ἰδος, ἡ, skołatanie umysłu.
φρανόθεν, przysł. z serca, z wewnętrznego popędu.
φρανολόπη, ἡ, smutek serca.
φρανομάνης, ἐς, szalony, obłąkany.
φρανομόρως, νοσῶν, być chorym na umyśle.
φρανοπληγής, ἐς, obłąkający.
φρανοπληκτός, 2. obłąkany, odurzony.
φρανοτέκτων, ονος, rozumnie budujący.
φρανώω, mądrym uczynić, pouczyć, sprostować.
φρανώλης, ἐς, szalony.
φρατωχέω, studnia kopać.
φρατωρύχος, 2. kopający studnię; ὁ, studniarz, studzienik.
φρήν, φρενός, ἡ, 1) w l. ung. oserce, myszka przegrodowa, osierdzie. 2) w l. p. i ung., siedlisko życia, zwł. umysłowego, serce, dusza, duch, myśl, rozum.
φράτηρ, ἡ, p. φράτρα.
φρήνη, ἡ, 1) nierównosć, chropowatość. 2) dreszcz, dreszcz l. twoga święta połączona z bogobożnością.
φρικώδης, ἐς, szorstki, chropowaty. 2) przejmujący dreszczem, straszny, okropny. T. s. **φρικτός, 3.**
φριμάσσομαι, att. — ττωμαι, parskac i skakać, być niespokojnym, wstrząsać się, kozłować; swawolnie, baraskować
φριξέ, ἡ, φρικός, szorstkosć, chropowatość, nierównosć, wzburzone morze, wzdrażająca się powierzchnia morza lub podrygi morza.
φριξάβχη, ονος, z najeżoną grzywą.
φριξός, 2. najeżony, sterczący.
φρίσσω, att. — ττω, aor. φρίξαι, pf. πέφρικα, dor. part. πεφρικοντες, być nierównym, jeżyć się, ἀρουραὶ, μάχη ἐγγεγῆσαν, stawać dębem (do góry); przelch. najeżyć, napuszyć, nastoperczyć, nadać. (Ziad 2) doznać dreszczu, grozę uczuć, przerazić się, τινά, kogo, przed kim, lękać się; rzadko, z rozkoszy zdrzeć, ἔρωτι, a z inf. bać się co zrobić.
φρομιάζομαι, p. προμιάζομαι.
φρομίον, τό, p. προμίον.
φρονέω, (φρήν) 1) myśleć; żyć, rozmyślać, zamyslać, pojąć, rozumieć, znać; mieć rozum, być przy zmysłach, być rozadnym, postępować rozsądnie; φρονέων, z rozważą; z przysł. ἱκανῶς περ τιως jasno sądzić o czem. t. c., osobliwa posiad-

μάδρość; μηδ' ὄτιoυv, być zupełnie nierozumnym, μηδέν φρ. τινι, nie rozumieć czego wcale; cz. z ὄτι, ὡς l. zd. pyt. zal. z dod. l. bez θρωμῆ, manie- mać, być myśl. l. usposobionym, czuń, zamyslać, chcieć, zamierzać, tuszyc, spodziewać się, oczeki- wać; εἰ φ., być przy zdrowych zmysłach, być rozumnym, mądrym, ale i: zwyciężym być, sprzy- jać, τινί, τά τινος, podobn. καλῶς φ., być roztro- pnym; κακῶς, być złego usposobienia, μή κατ' ἀνδρωπον, wznosić się nad ludzi, t. s. ὅπερ ἀνδρω- πον, αμετρίως, byćskromnym. Tudzież z 4 p. przym. r. n. πόκα, mądrym być, μέγα, być dumnym, wyniosłym, odważnym, zarozumiałym, τινί i ἐπι τινι, ὄτι, a πλείον, być mędrszym; μείζον, zwró- cić myśl na co wznioślejszego, μικρόν, być pokor- nym; ἴσον, τῶτό, być jednogodnym, zgodzić się; należeć do czyżego stronnictwa, τά τινοσ, a χωρίσ τινοσ φρ., różnej być myśli, inaczej działać; τί, n. p. τά ἄ, iść za swoim zdaniem, tudzież: uwa- żać, uwzględnić, ztąd, strzedz się czego, lękać się, ὅπτα, εἰ φρονεῖν też cieszyć się.

φρόνημα, τό, myśl, rozum, usposobienie, chara- kter, ἐμπέδοσις φρονήμασιν, wierność; szczeg. wznio-łość, odwaga, duch dzielny; ale i: duma, zaroz- umiałość, buta, junactwo.

φρονηματίας, ὁ, mający wiele zaufania w sobie; zarozumiały, pyszny.

φρονηματιζῶ, pysznym uczynić; biern. być wiel- kodusznym, zacnie działać; być dumnym, pysz- nym, biern. spyszczyć, wdumę zmusić.

φρόνησις, ἡ, myślenie, rozum, mądrość, pojęcie. **φρόνιμοσ, 2.** rozumny, rozsądny, pojętny, mądry; przytomny; τὸ φρ., przytomność, roztropność. Przysl. — ἴμασ, roztropnie.

φρόνις, ἡ, rozum, mądrość, przenikliwość; wiadom- ość.

φρονοῦντωσ, przysl. (φρονέω) mądrze, rozumnie. **φροντίζω,** myśleć, namyślić się, rozważyć. 2) τί, rozważyć, zastanowić się, z nst. δκωσ, εἰ, ὡσ, a τινόσ, dbać o co, zważać na co, kogo, περί τινοσ, dbać o co, mieć pieczę o czem; t. s. ὅπερ τινοσ. Biern. być przedmiotem troski, starania.

φροντίσ, ἰδοσ, ἡ, troska, staranie, uwaga, wzgląd, namysł; τὸ δὲ ἀλώσιμον ἐμα φροντίδι, co pojąć mogę. — troska, frasunek, kłopot, περί τινόσ ἐστι, nie frasować się o co, t. s. ἐν φροντίδι εἶναι περί τινοσ l. φροντίσ ἐστιν ἐμοί.—rozważanie, uważanie, εἰφημοσ φ., pobożne zebranie umysłu, modlitwa; usposobienie, charakter.

φρόντισμα, τό, wymysł, pomysł.

φροντιστήριον, τό, miejsce, gdzie myślą, badają; pokój do uczenia się, pracownia.

φροντιστής, ὁ, badacz, szperacz.

φροντιστικῶσ, 3. rozważny, spekulatywny. Przysl. — κωσ, rozważnie, starannie.

φροῦδοσ, 3 i 2. (φρῶ ὀδοσ) dalej naprzód, precz, φ. προφέρων, poszedł z sobą wlokąc. Przen. a) zni- kły, ἐλπιδέσ φροῦδοι, φροῦδι μὲν ἀοδῆ, niema głosu; φροδοσ δ' ἄρθρα, nie ma nóg, wypowiadają służbę. b) daremny, niepotrzebny; z ἐκ τινοσ i εἰσ τί.

φροῦρά, ἡ, ion. φροῦρή. 1) straż. 2) strażowanie, posterunek, poczta, wart; załoga, twierdza; φροῦ- ράσ ἄδειν, na straży l. stanowisku śpiewać, aby być czujnym. 3) u Lacedemoniaków; uzbrojone, do wyprawy przeznaczone wojsko, wyprawa, φροῦραν ἐξάγειν, φαίνειν, wyprowadzić w pole; ἐξήλθομεν—φροῦράσ προγραφεῖσ, gdy nakazano wyruszyć na załogę.

φροῦραρχία, ἡ, urząd naczelnika.

φροῦραρχοσ, ὁ, naczelnik straży, załogi, (twierdzy **φροῦριά,** 1) nprzech. straż odbywać, być załogą, ἐν τινι, gdzie. 2) przch. strażować, zasłonić, τί, u- ważać na co, baczyć, pilnować czego, starać się o co. Med. strzedz się, τινά, kogo, τί, czego. Fut. φροῦρήσομαι ma znac. biern.

φροῦρημα, τό, posterunek, straż.

φροῦρηκόσ, 3. należący do straży, załogi.

φροῦριον, τό, 1) straż, strażnica, twierdza, zamek, warownia. 2) załoga.

φροῦριόσ, ἰδοσ, ἡ, okręt strażniczy do zasłony.

φροῦρόσ, ὁ, strażnik, stróż; οἱ φροῦροί, załoga wa- rowni.

φροῦρημα, τό, parskanie i brykanie, ἱπτικῶ. Przen. zachwalenie.

φροῦρηματίας, ὁ, parskający, nieokielznany ru- mak; przen. zachwały człowiek.

φροῦρημοσέμνακοσ, 2. niezmiernie dumny.

φροῦσσομαι, att. φροῦσσομαι, sapać i parskać, tu- pacz nogami i skakać; w og., dziko swawolić, bry- kać; ztąd: być zachwałym, dumnym, junaczyc, du- fać l. pukać w co.

φροῦγανισμόσ, ὁ, zbieranie (chróstu do ognia).

φρόγανιον, τό, chróst, suche gałęzie, krzewy, zwy- kle w l. mng.

φρογυλιόσ, ὁ, ptak nieznany.

φρογυτιόσ, po frygijsku; w frygijskim tonie.

φρόγω, φρόσσω i φρόττω, suszyć, smarzyć, piec.

φρόκτόσ, 3. suszony, smarzony; zwykle w l. mng. οἱ φροκτοί, znak ogulowy, hasło, aby dać znak o czem; a sc. κῶμοσ, los, galta do głosowania.

φροκτωροῦμαι, być sygnalizowanym, νῆεσ προσ- πλέουσι φροκτωροῦται μοι, dają mi znak ogniem, że okręty przybliżają się.

φροκτωρία, ἡ, danie hasła l. znaku ogniowego.

φροκτωριον, τό, strażnica, na której czuwa φρο- κτωροσ.

φροκτωροσ, ὁ, straż ogulowa, stróż, dający znak o zbliżaniu się czego.

φρόνη, ἡ, ropucha. T. s. φρόνοσ, ὁ, φρονοσιόησ, ἐσ, podobny do ropuchy.

φῶ, okrzyk bólu, odrazy, oburzenia.

φωγάδεσ, przysl. w rozsypkę, do ucieczki, wstecz.

φωγαδεῖα, ἡ, przepędzenie, wygnanie.

φωγαδεῦω, wypędzić z kraju; wygnać. 2) być wygnanym, żyć na wygnaniu.

φωγαδικόσ, 3. wygnanczy; dotyczący wygnańca.

φωγαδοθήρασ, ὁ, polujący na zbiegów, wygnan- ców; **φωγαίχημω, ὁ,** niebitny, tchórzliwy. — [cówn-
φωγάσ, ἀδοσ, ὁ, ἡ, zbiegły; zbieg, wygnaniec.

φωγγῶνα, poet. t. c. φῶγῶ.

φώγδα, przysl. t. c. φώγαδε.

φωγή, ἡ, ucieczka, wygnanie, bannicya, φωγήν ἐωτόφ ἐπιβλώων, sam siebie wskazawszy na wy- gnanie; φωγήν φῶγειν, zbiedz, żyć na wygnaniu; = οἱ φωγάδεσ, wygnancı, κατάγειν τήν φωγήν.

Przym. = φωγάσ, lecz wątpl.

φωγοδικέω, unikać procesu.

φωγομαχέω, unikać wojny, bitwy, sporu.

φωγόξενοσ, 2. unikający gości.

φωγοποτία, ἡ, wstręt do pracy, do wyczerpania sil.

φωγοπόλεμοσ, 2. poet. zam. φωγοπόλεμοσ, uni- kający wojny, tchórzliwy.

φώξια, ἡ, poet. zam. φωγή.

φωξικικόσ, płochy, pierzchliwy.

ΦΥΞΙΣ, perf. part. πεφωξότεσ = πεφρωγότεσ.

φύ, ἡ, wzrost, postawa; zewnętrzne, urodliwość, kształtność; piękność; talent przyrodzony, umysłowo- zdolność; wiek męzki, dojrzaly.

φουκὴν, ἦνος, ὄ, i φούκης, ὄ, ryba żyjąca w trawie morskiej.

φουκίσις, εσσα, εν, pelen trawy morskiej. 2) barwiony; barwiczkowaty.

φουκίον, τό, = φύκος.

φουκοφόρος, 2, jedzący trawę morską, ryba.

φουκίς, ἴδος, ἦ, samica ryby φύκης.

φούκος, τό, morska trawa.

φουκόω, 1) barwić, rumienić. 2) wypchać trawą morską.

φουκός, adj. v. (φεύω) unikniony.

φουκώδης, ες, podobny do l. pelen trawy morskiej.

φουλάξω, na oddziały, cechy, rody podzielić.

φουλακίον i φουλακίων, τό, straż, odwach, strażnica, miejsce z załogą. T. s. **φουλάκιον, τό.**

φουλακῆ, ἦ, czuwanie, strażowanie, straż, szereg. straż nocna, **φουλακὸς φουλάττειν,** odbywać straż; t. s. **ποιεῖσθαι.** Przen. **φουλακῆν ποιεῖσθαι,** strzedz się, być przezornym. 2) odwach, strażnik, straż przyboczna. 3) miejsce straży, strażnica, czaty. 4) miejscy, gdzie mają kogo w straży, więzienie; ἐν φουλακῇ ἔχειν, obsadzić, t. zachować, przestrzegać.

φουλακίζω, wtrącić do więzienia.

φουλακικός, 3, sposobny do strażowania.

φουλακίς, ἴδος, ἦ, stróżka; ναῦς, okręt strażowy.

φούλακος, ὄ, poet. i iοῖν. = φύλαξ.

φουλακτήρ, ἦρος, ὄ, = φύλαξ.

φουλακτήριον, τό, warownia, strażnica, odwach. 2) srodek obrony, zachowawczy, amulet.

φουλακτήριος, 3, strażujący, zaslaniający, zachowawczy. 2) przezorny, ostrożny.

φούλαξ, ακος, ὄ, i ἦ, stróż, strażnik, straż, żołnierz pojedynczy na straży; οἱ φούλακες, załoga; οἰδῖπισθεν φούλακες, tylna straż; zachowawca, obrońca.

φουλάξιμος, 3, do strzeżenia l. zachowania, zaslonienia.

φούλαξις, ἦ, strzeżenie, czuwanie.

φουλαρχεῖω, być fylarchem.

φουλάρχης, ὄ, naczelnik oddziału wojska (φυλῆ) (w konnicy).

φουλαρχία, ἦ, urząd fylarcha.

φουλαρχος, ὄ, = φουλάρχης. W Rzym. *tribunus*.

φουλάσσω, att. — ττω, f. φουλάξομαι, nprzech. stróżować, straż odbywać, czuwać. T. s. w Med. 2) przch. a) czuwać nad czym, zaslaniać, zachować; δῶμα, pozostać w domu, domu pilnować; τινά ἀπό τινος, zaslonić kogo od czego; τινί τιμωρίαν, oszczędzić komu zemsty; φουλάττεσθαι παρά τινι, u kogo być przechowanym, ukrytym. b) uważać, czyhać, dybać, czatować na kogo; τήν ἡμέραν, czekać, uprzytyć, pilnować. c) zachować, żywić, χόλον, przestrzegać, szanować, ὄρκια, słuchać, ἔπος, zważać na co; σιγήν, zachować milczenie, τοῦτο μόνον, zachować w pamięci; t. s. w Med., strzedz się, mieć się na baczności, być przezornym, τινά l. τί, strzedz się kogo l. czego; τινός, klopotać się o co, z inf. także, i μῆ, ὡς i ὥστε μῆ z inf.

φουλετώω, przyjaść do cehu.

φουλέτης, ὄ, cechowy, spółcechowy, do oddziału ludu należący.

φουλετικός, 3, cechowy.

φουλέτις, ἴδος, ἦ, r. ż. do φουλέτης, i za φουλετικῆ, **φουλή, ἦ,** szereg oddziału ludu, klasa, cech, jak *tribus* Rzymski. W Atenach 10 od czasów Klejsteneza. 2) oddział wojska, złożony z wojowników jednej φυλῆ, wzniesionych, szczeg. w konnicy.

φούλαξ, ὄ, stróż, strażnik, straż, żołnierz pojedynczy na straży; οἱ φούλακες, załoga; οἰδῖπισθεν φούλακες, tylna straż; zachowawca, obrońca.

φουλάξιμος, 3, do strzeżenia l. zachowania, zaslonienia.

φούλαξις, ἦ, strzeżenie, czuwanie.

φουλαρχεῖω, być fylarchem.

φουλάρχης, ὄ, naczelnik oddziału wojska (φυλῆ) (w konnicy).

φουλαρχία, ἦ, urząd fylarcha.

φουλαρχος, ὄ, = φουλάρχης. W Rzym. *tribunus*.

φουλάσσω, att. — ττω, f. φουλάξομαι, nprzech. stróżować, straż odbywać, czuwać. T. s. w Med. 2) przch. a) czuwać nad czym, zaslaniać, zachować; δῶμα, pozostać w domu, domu pilnować; τινά ἀπό τινος, zaslonić kogo od czego; τινί τιμωρίαν, oszczędzić komu zemsty; φουλάττεσθαι παρά τινι, u kogo być przechowanym, ukrytym. b) uważać, czyhać, dybać, czatować na kogo; τήν ἡμέραν, czekać, uprzytyć, pilnować. c) zachować, żywić, χόλον, przestrzegać, szanować, ὄρκια, słuchać, ἔπος, zważać na co; σιγήν, zachować milczenie, τοῦτο μόνον, zachować w pamięci; t. s. w Med., strzedz się, mieć się na baczności, być przezornym, τινά l. τί, strzedz się kogo l. czego; τινός, klopotać się o co, z inf. także, i μῆ, ὡς i ὥστε μῆ z inf.

φουλετώω, przyjaść do cehu.

φουλέτης, ὄ, cechowy, spółcechowy, do oddziału ludu należący.

φουλετικός, 3, cechowy.

φουλέτις, ἴδος, ἦ, r. ż. do φουλέτης, i za φουλετικῆ, **φουλή, ἦ,** szereg oddziału ludu, klasa, cech, jak *tribus* Rzymski. W Atenach 10 od czasów Klejsteneza. 2) oddział wojska, złożony z wojowników jednej φυλῆ, wzniesionych, szczeg. w konnicy.

φούλαξ, ὄ, stróż, strażnik, straż, żołnierz pojedynczy na straży; οἱ φούλακες, załoga; οἰδῖπισθεν φούλακες, tylna straż; zachowawca, obrońca.

φουλία, ἦ, dzikie drzewo oliwkowe.

φυλλάς, ἄδος, ἦ, kupa liści, podściółka z liści.

2) gałęz z liśćmi, liście. T. s. **φυλλίσις, ἴδος, ἦ.**

φυλλίστον, τό, liście. T. s. **φύλλιον, τό.**

φύλλιον, τό, liściowy, liściasty.

φυλλοβολέω, liście tracić.

φυλλόκομος, 2, gęsto zaliciany.

φύλλον, τό, liść, zwł. w l. mg., liście.

φυλλορρόεω, liście tracić.

φυλλοστρώς, ἄτος, i φυλλοστρωτος, 2, posypany liśćmi.

φυλλοφόρος, 2, liścionośny.

φυλλοφύος, 2, tracący liście, μῆν, listopad.

φύλλωμα, τό, umajenie, liście.

φολοκρινέω, odróżniać rody, szczepy.

φύλον, τό, ród, szereg, rodzaj, gatunek; rzesza, tłum, gromada, rój, stado; szereg ludowy, naród, lud; ród, rodzina.

φύλοπις, ἴδος, ἦ, krzyk wojenny, wrzawa wojenna, bój, spór.

φύρα, τό, rośliny, roślina; narośl, wrzód, puchlina.

φύξινωρ, ορος, unikający męźdów.

φύξιλις, ιος i ἴδος, pierzchliwy, tchórzliwy.

φύξιμος, ον, 1) τὸ φύξιμον, przytułek, schronienie. 2) φύξιμος τινα, mogący uciec komu.

φύξιον, τό, przytułek, schronienie.

φύξις, ἦ, ucieczka.

φύραω, mięszać, zmięszać, ugnieść, τί, zamącić, μαλακῆν φωνήν, przybrać; pokalać.

φύροθῆν, przysł. zmieszanie, zamętne, nieładem.

φύρα, f. φύρω, f. p. φούρωμαι, mięszać, pomięszać; zrosić, zamaczać, zwałać, zepsuć, zniszczyć. Szereg. ciasto ugnieść, zarobić. Przen. zamącić, zakłócić, zamieszanie sprawić.

φύσα, ἦ, 1) miech, miech kowalski. 2) dech, oddech, wiatr, wdęcie; płomień. 3) krater wulkana.

φυσάλις, ἴδος, i φυσαλίς, ἦ, bąbel, bańka (na wodzie). 2) dęty instrument, gatun. fletu.

φύσαλιος, ὄ, gatunek ropuchy jadem dyszącej.

φυσασμός, ὄ, dęcie.

φυσαστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσάω, iοῖν, φυσέω, dać; dyszeć, oddychać, sapać, parskać, δεινά, gniewać się strasznie. Przech. nadąć, φλέβας, τὰς γνάθους, na znak dumy, a τινά, nadąć kogo pochlebstwami, rozczuchwając; biern. być nadętym; dać na instrumentcie, ἀδλοῦς.

φύσημα, τό, 1) dech, oddech, wyziew. 2) sapanie, parskanie. 3) μέλανος αίματος φυσήματα, czarnej krwi wybuchy.

φυσητήρ, ἦρος, ὄ, piszczałka, cewka do dęcia; kanał oddechowy.

φυσητικός, 3, sposobny do dęcia.

φυσίαμα, τό, dęcie, dychanie, parskanie, chrapanie. T. s. **φυσιασμός, ὄ.**

φυσιαίω, dmuchać, parskać, oddychać, ziając. Przen. nadąć.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιστήριον, τό, dor. φυσητήριον, instrument do dęcia.

φυσιολογία, natury istotę i jej przyczyny badać i innym je tłumaczyć; z naturalnych przyczyn tłumaczyć. Ztąd **φυσιολογία**, **ή**, i **φυσιολόγος**, ó.

φυσιώω, τινά z inf. w naturę zamienić. 2) nadać. **φύσις**, **ή**, natura, przyroda, a) istota osoby l. rzeczy, zewnętrzne; szczeg. przymioty ducha, talent, geniusz. b) porządek natury, φύσει, z natury, z popędu naturalnego, κατά φύσιν, podług natury, podług praw naturalnych, παρά φύσιν, przeciw naturze: κως φύσιν έχει πολλάς μυριάδας φονεύσαι τον Ηρακλέα; jakże to z naturą się zgadza —, τοῦτο φύσιν οὐκ έχει, to wbrew naturze l. sprzeciwia się naturze. 2) twór, rodzaj, potomstwo, ród, φ. θήλεα, żeński.

φυσιώσις, **ή**, przyrodzoność. 2) nadymanie się, duma.

φύσκη, **ή**, żołądek; kiszka gruba.

φύσκων, **ωνος**, l. **φυσκόν**, **ωνος**, ó, brzuchacz, brzuchal, sadło.

φυστή, **φύστη**, **ή**, sc. μάζα, gat. chleba l. placka z jeżdżemienia.

φύστις, **ή**, poet. zam. φύσις, potomstwo, ród.

φυσώδης, **ες**, pełen wiatru, wietrzny.

φωταλία, **ή**, plantacja, sad owocowy, winny.

φωτάμιος, 3 i 2. żywiący, rodzący, żyzny; φωτάμιοι γέροντες, sędziwi ojcowie; λέκτρα, łożo małżeńskie. 2) naturalny, przyrodzony.

φωτάς, **άδος**, **ή**, szczep, szcz. oliwki.

φωτεία, **ή**, sadzenie, plantowanie; przen. rodzenie.

φύτευμα, **τό**, roślina.

φύτευσις, **ή**, sadzenie, wydawanie.

φύτευτήριον, **τό**, szczep, wzięty ze szkółki.

φωτεύω, sadzić; obsiać, τί. Przenośn. wydać, rodzić; ó φωτεύσας, rodzic. W og. wydać, sprawić, przyczynić się do czego, τί.

φωτικός, 3. roślinny.

φύταξ, **ή**, poet. zam. φύσις, natura, zrodzenie, ród, gatunek.

φυτόν, **τό**, rośl, roślina ogrodowa, drzewo ogrodowe; twór; potomek, latorośl.

φωτοκάφος, okopujący rośliny; ó, ogrodnik.

φωτοσπóρος, siejący; ó φ., rodzic.

φωτουργεῖον, **τό**, i **φωτούργιον**, **τό**, ogród roślinny, szkółka drzew.

φωτουργέω, rośliny pielęgnować.

φωτουργία, **ή**, pielęgnowanie roślin, ogrodnictwo.

φωτουργής, 2. pielęgnujący kwiaty; ó φ., pierwszy, naturalny sprawca; rodzic.

φώω, f. φώωσ, aor. 1. έφωσα, wydać, τί, pędzić, wypuszczać, τρίχας φέειν, włosy wypuszczać, zapuścić, πάρινα, tak samo, γλώσσα, dostać język; άνδρας, wydawca; ztąd, rodzic, ó φώσας, rodzic; rzadziej o matce, tudzież przenośn. o umysł twórcach. Częściej biern. φόμαι, f. φόσμοι i φωήσομαι, aor. 2. έφω, inf. φώναι, pf. πέφωκα, plsqpf. έπεφώκειν, ep. synkop. f. πεφώσι, part. πεφώσ, άσζ, fem. πεφώσά, stać się, powstać, rosnać; έν δ' άρα οί φύ χειρί, właśc. wrósł mu w rękę, uchwycił go mocno za rękę; wszcząć się, pochodzić. W ogóle: mieć przymiot, być usposobionym od natury, być. Szczeg. πέφωκε z inf., być według natury, zwykle stawać się, zwyknać, być.

φώρω, pf. p. πέφωγμα, aor. p. έφώχθη, smażyć, piec.

φώσις, **ίδος**, **ή**, ścgn. φώς, φωδός, zwykle w l. mng. pęcherzyk, przyszeł, przyszcz.

φώκη, **ή**, morski pies, foka.

φώκται, **αι**, jakaś potrawa nieznaną.

φωλάς, **άδος**, **ή**, mający kryjówkę, άρκτος, odbywający sen zimowy.

φωλεά, **ή**, p. φωλεός.

φωλεία, **ή**, przebywanie w norze, jamie; sen zimowy niedźwiedzi i i. zwierząt.

φωλεός, **ό**, l. mng. τά φωλεά, kryjówka, leże, nora, jama.

φωλεούω, **φωλεώ**, leżeć w jamie, kryć się w niej, odbywać sen zimowy. Przen. skryć się, być na czatach.

φωλεώδης, **ες**, norowaty.

φωλις, **ίδος**, **ή**, morska ryba, kryjąca się we własnym śluzie.

φωνάσις, dor. = φωνήσις.

φωνασκεώ, ćwiczyć głos; w og. żyć regularnie i trzeźwo.

φωνασκία, **ή**, ćwiczenie głosu, biegłość głosu.

φωνασκικός, 3. odnoszący się do śpiewu.

φωνασκός, **ό**, nauczyciel śpiewu.

φωνέω, 1) wydać głos; szczeg. jasno i wyraźnie mówić, wypowiedzieć, έπα, wznieść; tudzież o muzycznych instrumentach. 2) przech. τινά, przemówić, odezwać się do kogo; wolać po nazwisku, Άπαντα φωνώ.

φωνή, **ή**, głos, ton, dźwięk, mowa, jasny głos, krzyk; ryk, szczeł, rechkanie, paganie; śpiew, świągot. Zwykle; mowa, ελ φωνήν λάβοι, gdyby umiał mówić.

φωνήσις, **εσσα**, **εν**, dor. φωνάσις, brzmiający, dźwięczący, mówiący, mową obdarzony; mający głos, język; τά φωνήσεντα z dod. l. bez γράμματα, samogłoski.

φώνημα, **τό**, głos, dźwięk, brzdanie, język.

φωνητικός, 3. brzmiający, mówiący.

φώρα, **ό**, 2 p. φωρός, 1) złodziej. jur. 2) pszczoła drapieżna, truteń.

φωρά, **άς**, **ή**, ion. φωρή, kradzież.

φωράω, śledzić złodzieja l. kradzieży, odbyć rewizyą domową; zdybać złodzieja na gorącym uczynku; wykryć, wysledzić co ukryte.

φωρη, **ή**, att. φωρα, rewizya domowa.

φωρημιός, **ή**, skrzynia (do bielizny).

φώριον, **τό**, kradzież.

φώριος, 3. kradziony; skryty.

φωτός, 2 p. φωτός, pl. φώτες, poet. = άνήρ, mąż, zwł. mężny, dzielny mąż; śmiertelnik; człowiek.

φώς, **τό**, 2 p. φωτός, ścgn. z φάος, τά φώτα, światło, światło dzienne, życie, εις φώς έρχεσθαι, przyjsz na świat, εις φώς άγειν, wydać na jaw; φώς γίνετα, dnieje. [tna.

φωσσώνιον l. **φωσσώνιον**, **τό**, kawał grubego płóci **φωσφόρια**, **τά**, sc. ίερά, uroczystość obchodzona przy pochodniach.

φωσφόρος, 2. światłonośny, noszący pochodnię Rzecz. ó φ. sc. άτήρη, jutrenka.

φωταγωγός, 2. świecący, **ή** φ. sc. θύρα, okno.

φωτεινός, 3. jasny, świecący; wyraźny.

φωτιξ, **γγος**, **ή**, gatunek piszczałki.

φωτιξω, prnz. świecić, jaśnieć; przepuszczać. 2) urzoh. oświecić, rozjaśnić, wydać na świat, objawić.

X, χ, χι, τό, 22 głoska alfabetu greckiego; jako znak liczbowy χ' = 600, χΧ = 600000.

χαδῆν, p. χανῶναι.

χάσω, zwykl. med. χάσομαι, f. χάσομαι, ep. ss. aor. ἐχάσαμην, ep. χάσσασθαι, κεκᾶδοντο, ustąpić, cofać się, uciec, z ἀψ, ὀπίσω, z 2 p. zkad, odkąd, ἔκ, ὅπο τινος, a z inf, wzdragać się, lękać się. Form. czynn. f. κεκᾶδῆσα, aor. κέκαδον, obrać, wyrzucić, pozbawić, τινός.

χαῖνω, f. χανῶμαι, (χῆσομαι), aor. ἔχανον, pf. κέχνηα. ziewać, stać otworem, rozpeknać się, rozstąpić się, μοι χθών, podemną ziemia. Szczeg. gebę otworzyć, χαινεν πρὸς τι, gebę rozdziawić, aby co polknąć, otworzywszy paszczę chcieć co pochłoniąć, pożądać czego, sięgać po co, chwycić, także εἰς τι, a πρὸς τινα, gebę otworzyć z podziwu, gapić się; próżno, z podziwiał; ale i: gapić się (z lenistwą), lekłów patrzeć; οἱ κερήνότες, gapie. Rzadziej: otworzyć usta do mówienia; δεινὰ ῥήματα κατὰ τινας, pochlebstwa wyrzucać z rozdziawionej geby.

χαῖνος, 3. szczery, zany, dobry (wyr. Laced.).

χαίρετισμός, ὁ, pozdrowienie, odwiedziny, wizyta.

χαίρηδών, ὄνος, ἡ, radość.

χαίρω, f. χαίρῃσσι, aor. ἐχάρην, opt. χαρείην, p. χαιρέντες, pf. κεχάρηκα, part. κεχαρημένος, ὅτος, zwykłe κεχάρημαι, part. κεχαρημένος, tudzież κέχαρημαι. aor. med. ἐχρήραμην, ep χήρατο, 2. κεχάροιστο, κεχάροιστο i κεχαροίσατο, f. κεχαροσέμεν, κεχαρήσεται, aor. 1 act. ἐχάρησα, cieszyć się, być wesolym, θυμῷ, φρεσίν, φρένα, νόω, ἐν θυμῷ, τινί, cieszyć się z czego, mieć w czem upodobanie, zamilowanie; przen. zadowolnić się czem, widzieć co chętnie, lubić, kochać się w czem; tudzież ἔν τινι, rzadko z 4 p., z imiesł., ciesze się że, ἀκούσας, chętnie słysze, także 4 p. imiesł. χαίρω σε ἐληλυθότα, ciesze się, że przybyłeś; także ὅτι, ὄνεια. Zwroty: οὐ χαίρησας, nie będziesz miał z tego pociechy, będziesz żałował; ὀδῆ τιν' ὄω — χαίρησιν, sądze, że wszyscy wezmą za swe; χαίρε, χαίρετον, χαιρέτε zwrot życzenia, powitania, pożegnania, χαιρε, γυνή, φιλότητι, niech pójdzie na zdrowie, witaj, bądź zdrow, zjad χαιρην καταξίω, προσαγορεύω, λέγω, προσεπιών τινα, powitać, pozdrowić, żegnać. Tak też w listach: Ἐσοφῶν Τρόλλω χαιρην sc. λέγει. W 3 os. χαιρέτω wyraz pogardy, lekceważenia i odpychania, precz, won! χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν, precz z niem! Zjad χαιρην εἰν i. κελεύειν, pożegnać kogo l. co, wyrzec się, nie dbać na co, przekląć, χαιρην, Ἀθᾶνα, τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίμαι, na resztę nie zważać. Imiesł. χαιρών, wesoly, radosny, t. s. κερήνως, chętny, ale χαιρών ἀπαλλάττει, szczęśliwie uchodzi, ujęs z guzem, wybrnąć z toni; bezkarnie, ὁ χαιρόντες ἄπτε. Ale ἐρπέτω χαιρούσα = χαιρέτω, niech idzie.

χαίτη, ἡ, długi włos; zwoje włosów; grzywa; liście drzew; kita szyszaka.

χαίτηςια, εσσα, ev, długowłosa l. — grzywy.

χαίτωρα, τό, = χαίτη.

χάλασα, ἡ, 1) grad; deszcz gradowy. 2) węgry w wieprzwinie.

χάλαξω, 1) gr. dem spadać, zbici. 2) mieć węgry.

χάλαξήεις, εσσα, ev, dor. — χάσις, gradowy, gesty jak grad.

χάλαξήσας, 2. gradem rzucający l. gradowy.

χάλαξοφύλαξ, ὁ, strzegący się gradu.

χάλαξῶ, mieć węgry w mięsie.

χάλαξῶδης, ες, węgrzowaty.

χάλαῖνο, poet. = χάλω.

χάλαργός, dor. = χηλαργός, predko — l. białonogi.

χάλαρός, 3. obwisły, luźny, wątlwy, wolny, flakowaty, opadły.

χάλαρότης, ἡ, obwisłość, zwolnienie, zwatlenie.

χάλασις, εως, ἡ, zwolnienie.

χάλασμα, τό, t. c. poprzedz.

χάλαστραῖον, τό, sc. νίτρον l. ῥόμμα, sól ziemna, kali.

χάλασω, f. χαλάσω, dor. χαλάξω, perf. p. κεχάλασμα, zwolnić, 1) przech. zwolnić, spuścić, βίον, τόξα, opuścić, πέτριγα, wygopodzić, μέτωπον, a τινά ἐκ δεσμών, odwiązać, uwolnić, χαλινὰ χαλᾶν, wyteżone lejce popuścić, puścić, κληῖθρα, κληῖδας, odwiązać, drzwi otworzyć; rozszerzyć, rozwolnić; ὀργήν, zaniechać. 2) nprz. zwolnieć, zwatleć, siły l. energią stracić; roztworzyć się, rozwiązać się, ζῶναι, πόλαι. b) τινός, zaniechać czego, sfolgować w czem; τινί, być pozbliżonym dla kogo, przybaczyć.

χάλεπαῖνο, 1) być trudnym; mozolnym, przykrym; ἀνεμος, z impetem wpaść. O ludzjach: gwałtownie gniewać się, oburzyć się, po nieprzyjacielsku obejść się, obrazić, τινί, wyzionać na kogo gniew swój, t. a. πρὸς τινα, a ἐπί τινι, z powodu czego, τινί τινος. W temże znac. aor. pass. ἐχάλεπᾶνθη. Med. πρὸς ἀλλήλους, wzajemnie na się gniewać się. 2) rzadko przech. rozgniewać, zaczepić, τινά, a utrudnić, τί.

χάλεπῆρης, ες, poet. = χάλεπός.

χάλεπός, 3. ciężki, a) przykry, uciążliwy, nieprzyjemny, wstrętny, szkodliwy, zły; τὰ χάλεπα, bieda, ucisk, niebezpieczeństwo, nieszczęście; τὸ χ. τοῦ πνεύματος, gwałtowność; χάλεπῷ μόθῳ, fukiem, obelżywym słowem; ostry, surowy, srogi, twardy. b) trudny, mozolny, ciężki, χάλεπὸν sc. ἐστι z inf., trudno; ἀλλ' οὐ χάλεπὸν, to nie trudno. Przysl. χάλεπός, ciężko, trudno, ἔχειν, mieć się źle; być trudnym; χ. ἔχειν τινι, być rozgniewanym, oburzonym na kogo, ἐπί τινι, z powodu czego, t. s. ἔν τινι, a χ. φέρειν τι, z przykrością znośić co.

χάλεπότης, ἡ, trudność, uciążliwość, nieprzyjemność, mruklivość; gwałtowność, ostrość, surowość, twardość.

χάλεπτο, poet. ep. = χάλεπαῖνω, zwykłe przech. uciskać, pograjać w nieszczęściu, τινά, upokorzyć, przyniesić; σείβαι, uszkodzić. Rzadko nprzech. gniewać się, oburzyć się, być niezadowolnionym.

χάλινοποιητική, sc. τέχνη, sztuka robienia ozd.

χάλινός, ὁ, l. mn. τὰ χάλινα, uzda, lejce, uzdzenieca, wedzido, kryg, munstzuk; przen. Διὸς χ., Zeusa upokarzająca wszystko potęgą; więzy, pęta.

χάλινοσ, ozdacz, okielznacz.

χάλινωσις, ἡ, ozdanie, okielzanie.

χάλινωτήρια, τὰ, νεῶν, cumy.

χάλιξ, ικος, ὁ, ἡ, kamyczek, kamień połowy l. murówka.

χάλιφρονέω, być lekkomyślnym, głupim.

χάλιφροσύνη, ἡ, lekkomyślność, głupota.

χάλιφρον, ὁ, ἡ, wątlwy, nieokielzany, lekkomyślny, głupi, nierozumny.

χαλκάνθηες, έος, τό, woda siarkana miedzi czy-
li wityrioleju miedzianego (do inkanstu i szuwaksu)
χαλκάρματος, 2. ze spiżowym wozem.
χαλκάσις, ιδος, 2. ze spiżową tarczą.
χαλκέτης, ες, 2. ze spiżową dżdza.
χαλκεία, ή, kucie, kowalstwo.
χαλκείον, τό, ιον. χαλκήϊον, 1) kuźnia. 2) spiżo-
we l. miedziane naczynie, kociel, miedziane zwier-
ciadlo; miedziana maska.
χάλκεος, 3. iον. χαλκήϊος, poet. = χάλκεος.
χαλκέλατος, poet. = χαλκήλατος.
χαλκέμβολος, 2. r. ż. też: χαλκεμβολάς, άδος, ze
spiżowym dziobem.
χαλκεντής, ες, 2. ze spiżową zbroją.
χαλκεοθώραξ, ακος, ep. i ιον. χαλκεοθώρηξ,
ze spiżowym pancerzem.
χαλκεοκάρδιος, 2. ze spiżowem, nieustraszonym
sercem.
χαλκεομίτρας, ό, ι—μίτωρ, ορος, ό, ze spiżowym
pasem l. hełmem.
χαλκίοπιλος, 2. ze spiżową bronią.
χάλκεος, 3 i 2. ścgn. — κοός, ή, ουν, — 1) spi-
żowy, miedziany: χ. Ζεύς, spiżowy posąg Zeusa,
χάλκεον έστάναι τινώ, spiżowy posąg komu posta-
wić. 2) przen. twardy, mocny, nieustraszony, głoś-
no brzmiący.
χαλκεοτουχής, ες, w spiż uzbroyony.
χαλκεόφωνος, 2. ze spiżowym, mocno brzmiącym
głosem.
χάλκευμα, τό, spiżowe pęta.
χαλκεός, ό, miedziarz, kotlarz, wyrabiający ze
spiżu, z kruszczu, złotnik, kowal. 2) ryba jakaś
morska.
χαλκευτικός, 3. kotlarski, kowalski; ή χ., ko-
walstwo.
χαλκεός, 2. ze spiżu, kruszczu wyrabiać co, kuć,
τί 2) nprz. być kowalem.
χαλκεών, άνος, ό, ep. = χαλκεϊον, kuźnia.
χαλκήϊον i t. p. p. χαλκεϊον i t. p.
χαλκήλατος, 2. ze spiżu, kruszczu zrobiony, kuty.
χαλκήρης, ες, 2. spiżowy, kruszczowy.
χαλκίοικος, 2. w spiżowym domu mieszkający.
χαλκίον, τό, 2. kruszczowe naczynie. 2) miedziatek,
miedziana moneta.
χαλκίς, ιδος, ή, ptak jakis czarny drapieżny, ja-
strząb nocny. 2) ryba, gatunek śledzia. 3) odmia-
na jaszczurki.
χαλκίτης, ό, r. ż. χαλκίτις, miedzisty, λίθος, ru-
da miedziana, surowiec.
χαλκοόρης, ες, 1. χαλκοόρας, poet. = χαλκήρης.
χαλκοβατής, ες, 2. ciężki od miedzi, spiżowy.
χαλκοβατης, βάρεια, — t. c. poprzedz.
χαλκοβατής, ες, 2. spiżowy, mocno zbudowa-
ny na spiżu; lub w którym po spiżu się chodzi.
χαλκοβόας, ό, 2. z miedzianym głosem.
χαλκόγενος, 2. ze spiżowem i miedzianem i policz-
kami.
χαλκογλώχιν, υνος, ό, ή, z miedzianym grotem.
χαλκοδάμας, αντος, ό, miedz pokonywający,
ostriżący.
χαλκόδετος, 2. spiżem l. miedzią spojony, w spiż
okuty.
χαλκοειδής, ες, 2. miedziany.
χαλκοεθώραξ, ακος, ό, ή, t. c. χαλκεοθώραξ.
χαλκοερανος, λίμνη, 2. jak spiż świecący się;
piorunem rażony.
χαλκοκήμις, ιδος, ό, ή, 2. ze spiżowem l. mie-
dzianem i nabiodrkami l. nagolenicami.
χαλκοκορυστής, ό, 2. ze spiżowej zbroi.

χαλκόκροτος, 2. rozlegający się od spiżu, Δη
μήτηρ, na około której spiż brzmi, έπαι, tętnią-
cy kopytami spiżowemi. 2) kuty z miedzi l. spiżu
χαλοκρίτρας, p. χαλκοκρίτρας.
χαλκόνωτος, 2. ze spiżowym grzbietem.
χαλοκοπάριος, 2. ep. — πάριος, dor. — πάρα-
ος, ze spiżowem licami l. przystulkami.
χαλκόπεδος, 2. ze spiżową posadzką.
χαλκόπλευρος, 2. z miedzianem l. spiżowem bo-
kami.
χαλοκοπιθήης, ες, 2. spiżem obciążony, w spiż u-
zbroyony.
χαλκόπληκτος, 2. = χαλκήλατος.
χαλκόπους, πουν, 2. spiżonogi.
χαλκόπυλος, 2. z wrotami spiżowem l. miedzianem i
χαλοκόπων, άνος, ό, rudobrody.
χαλκός, ό, 2. spiż, kruszec, miedz, później też: żela-
zo; co z kruszczu zrobiono, miecz, siekiera, strój,
ozdoba, kociel; χαλκοῦ βαφαί, kwaszenie żelaza.
χαλκοσκελής, ες, 2. spiżowem członkami.
χαλκόστορος, 2. spiżosty, spiżodzioby.
χαλκότεκτος, 2. ze spiżu l. miedzi zrobiony.
χαλκότετος, 2. z łukiem spiżowym.
χαλκότορος, 2. z spiżu l. miedzi zrobiony.
χαλοτοπέω, 2. kuć spiż l. miedz, wyrabiać, robić.
χαλοτοπική, ή, sc. τέγνη, kotlarstwo.
χαλοτόπος, 2. kujący spiż, miedz; ό χ., kotlarz;
kowal.
χαλκότητος, 2. spiżem zadany.
χαλοοργείον, τό, 1) kopalnia miedzi. 2) kotlarnia.
χαλοοργικός, 3. kotlarski.
χαλοοργός, 2. kotlarz.
χαλκοός, ή, ουν, ścgn. z χάλκεος. Rzecz. ό χαλ-
κοός, miedziatek.
χαλοφάλαρος, 2. spiżem ozdobiony.
χαλογαρήνης, ό, walczący w spiżowej zbroi, cie-
szący się nią.
χαλοχίτων, άνος, ον, 2. z pancerzem spiżowym.
χαλκόω, 2. pokryć spiżem l. miedzią.
χάλκωμα, τό, 2. spiżowe l. miedziane naczynie, ta-
blica, kociel.
χαλοορυχείον, τό, 2. kopalnia miedzi. T. s. χαλ-
κοορυχίον, τό.
χαλοβδικός, 3. = χαλοβτικός, stalowy.
χάλβος, ό, 2. poet. = χάλωφ, stal, hartowane
żelazo.
χαμάδις, 2. przysl. poet. i χαμάζε, na ziemię.
χαμάθειν, 2. przysl. iον. i att. zam. χαμόθειν, na ziemi
χαμά, przysl. na ziemi; ale i = χαμάζε, na ziemię.
χαμαγενης, ες, 2. na l. z ziemi zrodzony.
χαμαγενος, άδος, ή, i χαμαγενης, 2. na
ziemi leżący-a, śpiący-a.
χαμαζήλος, 2. przysl. — ζήλος, rosnący przy
ziemi; ό χ., sc. δίφρος, nizkie krzesło; przen. nizki,
podły, za blachem i rzeczami ubiegający się.
χαμακλινης, ες, 2. leżący na ziemi, nizki.
χαμακοιτώω, 2. leżeć, spać na ziemi.
χαμακοιτης, ες, 2. leżący l. śpiący na ziemi.
χαμαλιών, οντος, 2. chameleon, gatunek ja-
szczurki.
χαμακοπέτω, 2. czołgać się po ziemi, γνώμα χαμα-
κοπέτω, podły sposób myslenia.
χαμακοτής, ες, 2. pałający na ziemię, leżący na
ziemi, w pyle, nizki; podły; daremny.
χαμακοπιτω, 2. leżeć, spać na ziemi.
χαμακοπιτη, ή, 2. podła nierządnicą.
χαμακοπιτος, 2. uderzający ziemię, ό χ., sokół
chwytający łup swój na ziemi; ό, ή, nierządnik-ica.
χαμυνός, 2. leżący na ziemi.

χαμεύνη, ἡ, legowisko na ziemi, barlog; łożko drewniane.

χαμεύνιον, τό, i χαμεύνης, ἴδος, ἡ. = χαμεύνη.
χαμηλός, 3. przy ziemi będący, niski, χαμηλὰ πνεύει, niskie dążności mieć.

χαμῶθεν, p. χαμῶθεν.

χαμφαι, οἱ, krokodyle.

χανθῶν, aor. ἔχανον, pf. κέχανθα, f. χείσομαι, objąć, ogarnąć, zawierać, τί, co, pomieścić, οὐδὲς ἀμφοτέρους, στήθος χόλον, tudzież, wytrzymać.

χανθόν, przysł. z rozdziawioną gębą, chciwie.

χάνη l. χάννη, ἡ, l. χάννος, ὁ, ryba morska z szerokim pyskiem.

χάος, τὸ, pusta, niezmiierzona przestrzeń; masa surowa, zmieszana, z której świat stworzony; zamęt. Ztąd: każda próżna przestrzeń, przepaść.

χάος, jak χάος, zacny.

χάρα, ἡ, radość, χαρᾶς ὄπο, z radości.

χάραγμα, τό, znak, piętno; żgnięcie, ukaszenie.

χαράδρα, ἡ, ioin. χαράδρη, rozpadlina, przerwa, przepaść, rozszerzone zrobione przez potok górski; sam potok górski. leśny; rów odchodowy. W og. przepaść, wawoz.

χαράδρός, ὁ, ptak jakiś, żarłoczny; ztąd przysłów. χαράδρον βίος.

χάραδρος, ὁ, p. χαράδρα.

χαράδρως, 1) rozpadliny l. przerwy robić, zalać. Biern. przez potoki górskie być rozdartym i nieprzebytym dla tego.

χαράξιζω, na krzyż złożyć, τοῖς προσθίσις, na krzyż złożonymi nogami przednimi czyścić się, o muchach.

χαροκοιτώ, ἡ, wyrzucenie szanów, oszańcowanie.

χαροκώω, 1) słupami podeprzeć. 2) zapalisadować, ostrokołami obwarować.

χαροκτήρ, ἦρος, ὁ, piętno, cecha, stempel, obraz, wizerunek.

χαροκωμα, τό, zapalisadowane, obwarowane miejsce; oszańcowany obóz, szaniec, wał.

χαροκωσις, ἡ, oszańcowanie l. obwarowanie obwoju ostrokołami.

χάραξ, ακος, ὁ i ἡ, słup, ostrosłup, ostrokoł, palisada, 2) ostrokołami c. palisadami otoczone, obwarowane miejsce, obwarowany obóz.

χαράξιπτος, 2. przujący morze.

χάραξις, ἡ, wrzynieanie, wcięcie.

χάρασσα, 1) zastrzyć, ostrzyć, τί, karbować, w ciomy zapatrzyć. Przen. obruszyć; rozjuszyć, τινί, przeciwi komu, κεχαραγμένος τινί, oburzony na kogo. τινί τι, gniewać się na kogo o co. 2) wrzywać, przerzywać, pruć, τί.

χαιδότης, ὁ, dawca radości.

χαίριος, ὄσαα, εν, att. χάρην, przyjemny, powaony; pońetny, miły, pożądany; piękny, wdzięczny; o osobach: uprzejmy, grzeczny, dowcipny, żartobliwy; gienialny; o rzeczach, miłutki; dowcipny; ironicznie: χαίριον γάρ, a to byłoby pięknie.

χαίριεῖσθαι, 1) postępować l. mówić przyzwyczajenie, prajmie, swobodnie, dowcipnie l. z szydem mówić: σπουδῆ, serjoznie żartować.

χαίριετισμός, ὁ, przyzwyczajenie, uprzejmość, dowcipkowanie.

χαίριεπότης, ἡ, wdzięk, grzeczność. t. c. popr. χαίριεπτος, przysł. do χαίριε; wdzięcznie, powaobnie, dowcipnie, pięknie; dobrodusznie.

χαίριζομαι, f. — ισομαι, att. — ιομαι, 1) wywiadczyc komu dobrodziejstwo, przysługę, być wdzięcznym, być powolnym, τινί, przypodobać się komu, τινί, czemu; tudzież: oddać się namiętności,

poddać się, folgować; wylać się na co, γαστρί, σώματος ἡδονῆ, na rozkosze ciała, ἀνδρί, oddać się mężwi (o kobiecie). 2) z 4 p. rzeczyć, chętnie dać, ofiarować, darować, τινί τι, tudzież 2 p. chętnie czego udzielić, być szczodrym z czego, szczodrze dawać, χαίριεμένη παρεόντων τινί, być szczodrym dla kogo. 3) biern. szczeg. w perf., być przyjemnym, drogim, pożadanym, δώρα θεοῖς κεχαρισμένα, a κεχαρισμένα θεῖναι τινί, przyjemność sprawić komu; κεχαριστο θυμῷ, była droga sercu, τοῖσι Εὐβοεῦσι ἐκεχαριστο, stało się, aby przypodobać się Eubojezynom.

χαρίλα, ἡ, święto co 9 lat w Delfach obchodzone.

χάρις, ἡ, χάριτος, 4 p. χάρην, wdzięk, powab, pońetność. 1) cielesna piękność, uroda; tudzież, powab wymowy. 2) o usposobieniu, życzliwości, względ, względy, τινός, dla kogo; wdzięczność, χάρην ἀρεσθῆναι, z inf., wdzięczność za to, że. δοῦναι χάρην ἀντί τινος, wdzięcznym się okazać za co; t. s. ἀποδοῦναι, ἀπονέμειν, ἐκτίθειν, ἀμειβεῖν τινός, wywdzięczyć się za co; εἰδέναι χάρην, wdzięczność zachować; t. s. ἀπομνήσασθαι τινί, γινώσκειν, ἐπίστασθαι τινί, a φέρειν τινί, żywić w sercu; ὁμολογεῖν, wyznac; θεῖσθαι, złożyć, λαμβάνειν, odebrać podziękowanie. 3) przysługa, uprzejmość, dobrodziejstwo, χάρην φέρειν τινί, przyjemnego co wysłańczyć; χάρην δῖος, z laski Zeusa; χάρην τί-θεσθαι = χαρίζεσθαι, a τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεῖσθεῖς, z grzeczności dla Meszeńczyków. Szczeg. rozkosz miłosna; χάρην μνηστῆς ἰδεῖν, rozkosze małżeństwa poznać; w l. mng. χάριτας πράττειν, doznawać rozkoszy miłosnych; διὰ χαρίτων τῆ ἄρα χροῖσθαι, w rozkoszach zażywać młodości. W ogóle 4) radość, rozkosz, zabawa, wesele; czas, uszanowanie. 5) 4 p. χάρην używa się bezwzględnie: χ. τινός, na czyją korzyść, gwoli komu. U Atyków zamienia się prosto w przykład: dla, gwoli = ἔνεκα, τοῦ χάρην; dla czego? ἐμήν χάρην, dla mnie, gwoli mnie, t. s. τὰν ἐμῶν χάρην, τῆν σὴν χάρην. Czasem pleonast. τινος χάρην ἐνεκα. T. s. ἐν χάριτι, τινός i τινί, na korzyść czyją; ἐν χάριτι κρίνειν τινά, ze względów dla kogo, z predykecyi rozsądzić; ποιῆσαι τινί τι ἐν χάριτι, komu w podzięce lub dla przypodobania się zrobić. Podobn. πρὸς χάρην, τινός, z miłości dla kogo, λέγεσθαι, ὁμλεῖν τινί, podług woli czyjej mówić, pochlebstwa mówić; πρὸς χάρην ἀποθεῖν, pochlebstwa słyszeć; dobrowolnie; πρὸς χ. τινός też: aby mieć rozkosz z czego; διὰ χαρίτων εἶναι, γίνεσθαι τινί, być z kim w przyjacielskich stosunkach, być życzliwym dla kogo; μετὰ χάριτος, dobrowolnie.

χαρίσιος, 3. Botάνη, zieleni miłosne.

χαριστήριος, 3. skłonny do uprzejmości; wdzięczny; τὸ χ., przysługa, dar; τὰ χαριστήρια, ofiara dziękczynna, święto dziękczynne.

χαριστικώς, 3. t. c. poprzedz., szczodry.

χαριστογλωσσέω, att. — ττέω, schlebiać, bakt świecić.

χαριτοδότης, ὁ, p. χαριδότης.

χάρμα, τό, rozkosz, zabawa, przedmiot sprawujący radość. Szczeg. przedmiot radości z czyjej szkody.

χάρμη, ἡ, walka, bitwa, spór; bitność. 2) = χάρμα.

χαρμονή = χαρμοσύνη, rozkosz.

χαρμοσύνη, ἡ, rozkosz, zabawa.

χαρμόσυτος, 3. wesoly, rozkoszny, zabawny, przyjemny; χαρμόσυνα ποιεῖσθαι τινα, uważać co za przedmiot radości; τὰ χαρμόσυνα sc. ἐγρά, uroczy-
stość wesola.

χαρμόφρων, ον, rozweselający serce l. wesołego serca.

χαροπόος, 2, rozweselający.

χαροπόος, 3 i 2, wesoły, pogodny, jasnej twarzy, bystrooki; później: błękitnawy, szary, jasnoniebieski.

χαροπότης, ή, jasnoniebieski kolor, morski błękit.

χάρτη, ή, i χάρτης, ό, list papieru z wiewu papierowego.

χαρτίον, τό, zdrobń. do poprzedz.

χαρτός, 3, adj. v. (χαίρω) rozweselający, τό χ., przedmiot radości.

χαροβόος, ή, wir, otchłań; przen. żarłoczny, chciwy człowiek.

χασκάω, (χάσκω) rozdziawiwszy gębę gapić się, τί, na co. [wartą.

χάσκω, t. c. χάινω, stać otworem, mieć gębę rozchamą, τό, twór, rozziw, przerwa, rozpadlina; paszcza, w og., przestrzeń obszerna.

χασμάομαι, ziewać, rozewrzeć, gębę rozdziawić; przen. zagapić się, być zdumionym.

χασματίας, ό, trzęsienie ziemi sprawające wielkie rozpadliny.

χασμάομαι, ion. i poet. χασμάομαι.

χάσμη, ή, ziewanie.

χάσμημα, τό, otwór rozdziawionej gęby.

χασμώδης, es, zwykle ziewający, senny, o spały.

χασμώδης, ή, częste ziewanie, ospałość, gnusność.

χάτω, (ΧΑΩ) gębę otworzyć; pożądać, życzyć gwałtownie, z inf. l. z 2 p. potrzebować.

χάτζω, 3, żądać; pożądać, tęsknić za czym, τίως, tudzież, potrzebować; nie mieć czego, έργιο, być nieczynnym; χάτζω, biedny, potrzebujący.

χαιλόδων, όδοντος, ό, ή, z wystającami kłami: ό χ., kiel.

χαινοπολίτης, ό, obywatel, dający się nadać, odurzyc wietrznemi mowami.

χαινόπρωκος, ό, z obwisłym, szerokim zadem.

χαινος, 3 i 2, rozpadający się, obwisły, luźny, nalany, nabrzmiały; niedbały, głupi; daremny.

χαινότης, ή, owbisłość, płochość, lekkomyślność; niedbałość, głupota, duma, nadętość.

χαινόω, obwisłym, nalany uczynić; biern. nadać się, dumnym być.

χαινώμα, τό, wzruszona, rozorana ziemia.

χαινώσις, ή, zmiękczenie, nadymanie (za pomocą pochlebstw).

χαινωτικός, 3, sposobny do zmiękczenia, rozorania, wzruszenia.

χέδροπα, τά, leguminy, owoce strączkowe. T. s.

χέδροποι, οι.

χέδροφ, οπος, ό, owoc strączkowy.

χόσηχτιάω, mieć ochotę do kichania, na stolec się chce.

χόσηχτικός, 3, komicz, przekręc. wyt. λοζικηρικός, βάμμα, zwalanie gównem.

χόω, i. χεσομαι, aor. έχεσα i έχασον, perf. κήχοδα, pf. p. κηχεσμένος, isó z potrzeba, kichać.

χεία, ή, ion. i ep. χείη, dziura, jama, kryjówka.

χείλος, τό, wargi, usta, χείλας γελών, ustami śmiać się, usta do śmiechu skrzywić; dziób, pysk. Przen. brzeg, szlak.

χείλων, όνος, ό, ryba, z długą trąbą, z gatunku κέφαλος.

χείμα, τό, ulewa; pora ciągłych deszczów; nawałnica zimowa, zima. Przen. burza, nawałnica, nieszczęście.

χειμαδέω, być w leżach zimowych.

χειμάδιον, τό, mieszkanie, kwatery zimowe, διαπήγνυσθαι, założyć; zimowa rezydencya.

χειμάζω, a) przech. wystawić na mróz, zimno; biern. być wystawionym na zimno; wytrwać w zimnie, przezimować 2) burzę wznieść, niepokoić burzami, uciskiem, nieszczęściami, wzburzyć a biern. być dręczonym, sieczonym, niepokojonym. b) nprz. być w zimowych leżach, zimować; być burzliwym, έπί τινα, uderzyć na kogo. Nprzch. χειμάζει, burza jest l. nawałnica.

χειμαίνω, uciskać, udreńczyć burzą; biern. cierpieć od nawałnicy; przen. φρένες φόβω, wstrząsać się.

χειμαρος, ό, czop, zatyczka na dnie okrętu.

χειμαρόος, att. ścgn. χειμαρόος, po zimowemu tocząc się, szybko i wzdętym płynąc, ποταμός, zimowy, wzdęty deszczami potok górski l. leśny.

χειμαρόος, 3, poet. t. c. poprzedz.

χειμαρόωδης, es, jak potok górski l. deszczami wzdęty.

χειμασία, ή, ion. — έη, zimowanie, zimowe leże.

χειμασκέω, zimą ćwiczyc się.

χειμαρίζω, zimą przepędzić, zimować.

χειμερινός i χειμέριος, 3 i 2, zimowy; burzliwy, deszczowy, mroźny, zimny.

χειμοθνής, ήτος, zmarznięty.

χειμοφυγέω, unikać burzy, zimy, mrozu.

χειμών, όνος, ό, burzliwy l. dżdźyste powietrze, burza i mróz, zimowe powietrze, zima, 2 i 3. p. zimą; burza, nawałnica, νεοτερός, nawałnica ulewna. Przen. ucisk, niedola, gwałtowne wzruszenie; szaleństwo (o Ajasie).

χειμωνοτόπος, 2, burza sieczący.

χείρ, ή, 2. χείρως, χερός i t. d. 4 p. eol. χέρρας, ręka, pięść, tamie; χείρα όρέγειν τινί, podać komu rękę, aby go wesprzeć; εις χείρας έλθειν l. ικέσθαι τινί, wpaść w ręce czyje, ale i jak συνίνατι τινί, zetrzeć się, porwać się l. targnąć się na kogo; εν χειρί l. χερσί, w mocy, εν χερσίν εινατι, być w ścisku. Ale εν χερσίν i μετά χερσίν έχειν, mieć coś pod ręką l. w ręku, zajmować się czym; διά χερσών έχειν, kierować, rządzić; εν χερσός, z wolnej ręki, z rękawa, z kopyta, bez przygotowania, ή εκ χερσός μάχη, ręczny bój, z blizka; πρό χερσών, na pogotowiu; όπό χερσός l. χερσών, w mocy, pod władzą, ale παρέργως και όπό χείρας, bez przygotowania; χείρας συμπλέκειν τινί, zawrzeć z kim przyjaźń; ręka, bok, strona, έπ' άριστερά χερσός, po lewej ręce, ποτέρας της χερσός; po której z obu stron? 2) dzielo rąk, czyn, έπεισιν και χερσίν άρήξειν, a przenośn. czynność, dzielność, τη χειρί κρηθσαι, użyć ręki; w og. siła, moc; tudzież: gwałt, bijatyka, ές χερσών νόμον ικέσθαι, dostać się w ścisł boju; εν χερσών νόμω απόλλοσθαι, zginać w ścisł bojomym; ή μάχη εν χερσί πάσα, walczono w ręcznym boju wyłacznie; εν χερσών νόμω τάς πολιτείας διαλθειν, prawem przemocy, wilczem prawem; dzielność, meztwo, εις έλεγχον χερσός μολών 3) garść ludzi, oddział, hufiec, μεγάλη, wielkie wojsko, οικεία χ., kupa niewolników. 4) ręka, charakter, pismo, styl, maniera. Pleonastycznie stoi χείρι, przy słowach λαθειν, έλίσθαι i t. p.

χειραγωγέω, prowadzić za rękę.

χειραγωγός, 2, kierujący, wkładający.

χειραλειπέω, namaścić ręce; ćwiczyc się w pasowaniu się.

χειραπτάζω, ręką dotknąć l. brać w rękę, obrabiać, traktować.

χειραφία, ή, 1) utarczka. 2) objęcie ramionami przeciwnika.

χειροδωτός, 2. z rękawami.
χειρίζω, mieć w rękach, obrabiać, traktować; rzadzić, kierować.
χειρίζεις, p. **χειρίζεις**.
χειρῖνος, 3. w rękę, w mocy, w moc, pod władzę.
χειρίς, **ἰδος**, **ή**, rękawiczka; rękaw.
χειρισμός, ó, obrabianie, traktowanie, rządzenie.
χειριστικός, p. **χειρῶσφος**.
χειριστής, ó, kierujący, rządzący.
χειριστός, 3. (do **κακός** stp. nw.) najgorszy.
χειροβολέω, ręką rzucić.
χειρόγραφος, 2. ręką pisany, rękopiśmienny.
χειροδαίκτης, 2. ręką rozsielany, zabity.
χειρόδεικτος, 2. ręką ukazany.
χειροδίκης, ó, wykonywający prawo przemocy.
χειροδράκων, **ονος**, ó, weżoramienny.
χειροθήσια, **ή**, rochmanność, łaskawość.
χειροθήνης, **ες**, oblaskawiony, potulny, łaskawy, nie dziki, swojski, rochmanny; stósowny (do ręki), zręczny; **θεός**, ręką mogący być dotknięty.
χειρόμητος, 2. ręką ludzką zrobiony, urządzony.
χειροκοπέω, ręką uciąć, **τινά**, komu.
χειροκρασία, **ή**, att. i — **κρατία**, **ή**, prawo przemocy, wilcze prawo; gwałtem zaprowadzone rządy.
χειροκρατικός, 3. wykonywający prawo wilcze, **τρόπος τής πολιτείας**, gdzie prawo mocniejszego ma znaczenie.
χειρόμακτρον, **τό**, ręcznik, serwetka.
χειρομάχος, 2. wykonywający pracę ręczną.
χειρομύλη, **ή**, żarna; ręczny młyn. [ianej].
χειρομυσής, **ες**, kalający ręce winą krwi prze-
χειρονομώω, rękoma dawać znaki, giestykulować, mimicznie ruchy wykonywać, **τινά**, czem. W og. — **σκιαμαχέω**.
χειρονομία, **ή**, giestykulacja, pantomima.
χειροπέδη, **ή**, pęta na ręce.
χειροπληθής, **ες**, zapelniający rękę.
χειροποίητος i **Med**. ręką zrobici.
χειροποίητος, 2. ręką ludzką zrobiony, misterny, rękodzielny.
χειρόσφοπος, 2. pantomim.
χειροτένης, **οντος**, **ός**, **ή**, długoramienny.
χειρότερος, poet. = **χειρῶν**.
χειροτέχνης, ó, rzemieślnik, sztukmistrz, **ἱατροίας**, chirurg.
χειροτεχνία, **ή**, rzemiosło.
χειροτεχνικός, 3. rzemiosłowy, biegły w rzemiosle, rękodzielniczy.
χειροτέμητος, 2. wyrznięty ręką.
χειροτονέω, wyciągnąć rękę; na zgromadzeniu ludu wyciągnięciem ręki głosoować, obrać, postanowić, **τινά**, **τί**.
χειροτονία, **ή**, wyciągnięcie rąk; podniesieniem rąk wykonane głosowanie, wybór, **ή** **πλειστη**, większość głosów.
χειροτόμος, 2. stojący z wyciągniętymi rękoma.
χειρουργέω, ręką zrobić; traktować, obrabić; ope-
rować.
χειροῤργημα, **τό**, ręczna robota.
χειρουργία, **ή**, rękodzielnictwo, wykonywanie rzemiosła l. sztuki; chirurgia.
χειρουργικός, 3. ręczny, praktyczny; rękodzielny; chirurgiczny.
χειρώω, obrabiać, traktować, **πρὸς βίαν**, gwałtownie. **Med**. dostać pod moc swoją, upokorzyć, podbić; zabić; zabrać do niewoli; przyniewolić.
χείρωμα, **τό**, ręką wykonane, **τομφοχά** **χ**, własną ręką wylana na grób ofiara. 2) podbite, pokonanie, **θανάσιμον**, gwałtowna śmierć.

χείρων, **ον**, stp. w. do **κακός**, gorszy, lichszy, pod-
lejszy, niższy; **ὀδ** **χείρων**, nie tak złe, stósowne;
διὰ τοῦτο χείρων **ἔστιν ἀβέρφ**, złe mu się wiedzie.
Ep. **χειρίων**, poet. **χειρότερος**, **χειριστότερος**.
χειρονακτικός, 3. rzemieślniczy; ó **χ**, rzemieślnik.
χειρώναξι, **ακτος**, ó, rzemieślnik, rękodzielnik;
wykonawca.
χειροναξία, **ή**, ion. — **ιη**, rękodzieło, rzemiosło,
służba.
χειρονάξιον, **τό**, podatek od procedury.
χειροσας, **ή**, upokorzenie.
χειρωτικός, 3. upokarzający, sposobny do podbi-
jania.
χέω, ep. = **χέω**, lać.
χελιδονίζω, świegotać jak jaskółka.
χελιδόνιον, **τό**, jaskółcze zielen; glistnik.
χελιδών, **όνος**, **ή**, 1) jaskółka. 2) ryba morska,
jaskółczego koloru. 3) wydrażenie w kopycie koń-
skiem.
χελόνη, **ή**, = **χέλος**, warga.
χέλος, **ουος**, **ή**, 1) żółw; lira z żółwiej skorupy.
2) sklepienie, jama płucna l. piersiowa.
χελώνιον i **χελώνιον**, **τό**, 1) skorupa żółwia, ra-
ka. 2) moneta w Tenedos (z żółwiem).
χελώνη, **ή**, 1) żółw. 2) zasłona zrobiona ze zło-
zonych tarczy, **κρισφόρος**, dla tarana.
χελονοφάγος, 2. jedzący żółwie.
χέραδος, **τό**, toczący się piasek, żwir.
χεράς, **άδος**, **ή**, garść kamieni l. żwiru; żwir.
χεραίοτερος, 3. p. **χειρίων**.
χερσίον, **ον**, p. **χείρων**, **ὀδ** **μὲν γάρ τι χέρσιον** **ἐν**
ὧρη **δειπνον** **ἔλεσθαί**, nie źle.
(**χέρσιον**) nihy stp. równy do **χείρων**, w ep. jęz.
zachowały się 3. p. **χέρση**, 4. **χέρση**, 1. l. mng.
χέρσης, 4 l. mng. r. n. **χέρση**, ale ze znac. stp.
w., gorszy i t. d. p. **χείρων**.
χεραίτης, ó, ręką spajający.
χεραμάδιον, **τό**, kamień, krzemień, połowy kamień,
do rzutu z ręki.
χεραμάδος, 3. wielkości kamienia polowego, wiel-
ki jak pięść.
χεραμάς, **άδος**, **ή**, kamień, krzemień, do rzucania.
χερονής, **ήτος**, **ός**, ubogi, biedny wyrobnik.
χερονήτης, ó, t. c. poprzedz. [klasa].
χερονήτικός, 3. wyrobniczy, **τό** **χ**, wyrobnicza
χερονήεις, **ἰδος**, **ή**, wyrobnicza, przedziarka.
χέρνεια, **τό**, miednica.
χερνίπτοιαι, med. umyć ręce wodą ofiarną; wo-
dą ofiarną skropić, oczyścić, poświęcić.
χέρνιβ, **ἰθος**, **ή**, woda do mycia rąk, woda o-
fiarna; **χέρνιβ** **καθήρητο**, zacząć myć ręce; **εἰρ-**
την **τινά** **χέρνιβ**, wyklużyć od religijnych ob-
rządków i ofiar; **χέρνιβ** **νέμειν**, pozwolić uży-
wania wody ofiarnej; **χέρνιβ** **κοινωνός**, domo-
wnik, spółstołownik.
χερόπληκτος, 2. ręką uderzony.
χέρρο —, p. **χερσο**.
χερσαίος, 2. ze stałego lądu złożony, na stałym
ładzie; **κῆμα** **χερσαίων στρατῶδ**, lądowego wojska;
w głębi kraju położony.
χερσάω, 1) przcz. a) stać pustką, być nieuprawio-
nym. Biern. zdziedzić. b) na stałym lądzie prze-
bywać, żyć. 2) przch. opustoszyć.
χερσάθεν, przysł. do stałego lądu; do brzegu.
χερσονδς, przysł. na stały ląd.
χερσονησάξω i **χερσονησίζω**, mieć kształt pół-
wyspu, być półwyspem.
χερσονησίτης, ó, mieszkaniec półwyspu. T. 3.
χερσονησιώτης, ó.

χερσονησιώδης, ες, i χερσονησοειδής, ες, podobny do półwyspu.

χερσονήσος, ή, półwysep.

χέρσος, ή, ó, att. χέρρος, 1) stały ląd. 2) przym. lądowy; nieuprawiony, pusty, niezłyzny; przen. o płci żeńskiej; niezamężny, bezdzietny; próżny.

χερσώω, spuszczyć.

χερσόριον, τό, rączka, ramionko.

χεσειω, (χέσω), spierać kogo, mieć gwałtowną potrzebę.

χέσμα, τό, wylanie, wylew; odlew; rzeka, potok, powódź. 2) ofiara płynna i naczynie do niej.

χέω, ep. też χείω, (ΧΙ), aor. έχεα, έχεαν, med. έχεάμην, ep. też έχεα, c. χέωω, aor. s. χέτο, χόντο, χυμένη, fut. χέωω, u Hom. zład zw. f. χέω, u N. T. χέωω, f. med. χέομαι, późn. χέβωω, aor. έχεωα, pf. χέωκα, κέχομαι, aor. έχούθη, — 1) lać, wylać, a' χέει ύδωρ, spuszczać, δάκρυα, przelać. Med. t. s. χούην χέομην, wylać płyn ofiarny. b) o sypkich rzeczach, sypać, wy-po-sypać, ci, rzucić, miotać, opuścić, wypuścić z rąk. Biern. być wysypanym, poruszać się, toczyć się, gromadzić się tłumnie, cisnąć się. c) wylać, wydać, rozszepczyć, αόδη; pełny glos wydać, rozlać, κατα τινοσ, na co l. nad czem, spuścić na co, δόλον επί δέμνια, rozpostrzedz. Biern. wylać się, rozszepczyć się, rozciągnąć się, άμφι δέ οί θάνατος χέτο, rozpostrzedz się; άήρ, rozplynać się, rozsproszyć się; άμφι τινά τι, oplesć, άμφι τινη χυμένη, uściskać kogo, przen. έν έ κέχομαι, rozplýwać się w czem, zapuszczać się; κεχυμένος εΐς τι, wylany na co.

χηλαρός, dor. χαλαρός, 3. predkokopyty, άμυλλα, wysyci konne.

χηλευτός, 3. adj. v. (χηλεύω) spleciony.

χηλή, ή, racica, kopyto rozłupane; u poet. kopyto; szpony; nożyce raka. Przen. τείχους, wystający brzeg muru z kamieni, aby łamać siłę fal.

χηλός, ó, skrzynia, szafa, schowanie.

χημή, ή, 1) ziewanie. 2) małż zciсты, ziejec, chama.

χην, χηνός, ή, i ó, gęś.

χηνάλοπηξ, εκος, ó, gęś lisia, odmiana kaczki.

χηνεος, ioń. χήνεος, 3. gęsi.

χηνιάκος, ó, jak gęsia szyja zgięta część i ozdoba rufy okrętowej.

χηνοβατία, ή, chowanie gęsi.

χηνομεγέθης, ες, wielkości gęsi.

χίρα, ή, ioń. χήρη, wdowa; przym. owdowiały.

χίραμος, ó, dziura, jama, jaskinia, kryjówka.

χίρεια, ή, stan wdowi.

χίρσώω, 1) nprzech. być pustym, być osieroconym, wdową. W og., być samotnym, nie mieć, τινί. 2) przech. spuszczyć, owdowić.

χήρος, 3 i 2. pozabawiony; owdowiały; osierocony.

χήρωδ, przech. opustoszyć, wyczuć, osamotnić, wypludnić, etc., obracać, τινά τινοσ. Szczeg. owdowić, osierocić, τινά. 2) nprzech. być w stanie wdowieńskim, być sierotą; nie mieć.

χίρωσής, ó, krewny poboczny, który dziedziczy po zmarłym w braku bliższych krewnych.

χήτης, ή, l. χήτος, τό, brak, potrzeba, tęsknota, τινοσ.

χθαμαλοπήτης, ó, nizko latający.

χθαμαλός, 3. niski, przy ziemi, płaski; τό χθ., nizina, grunt.

χθές, przysl. jak έχθές, wczora; z artyk. wczorajszy.

χθιστός, 3. wczorajszy.

χθιζός, ioń. i poet. wczorajszy, wczorajszego dnia;

zwykle za przysl., wczora; t. s. χθιζόν, τό χθιζόν, χθιζά, χθιζά τε και πρώϊα, wczora i przedwczora, t. j. nie dawno, dopiero co.

χθόνιος, 3 i 2. 1) w ziemi, w lonie ziemi, podziemny, θεοί χθι., bogowie podziemia. 2) na ziemi, ziemski, ziemny. 3) w kraju, krajowy, swojski.

χθονοσιβής, ες, chodzący po ziemi.

χθονοτρεφής, ες, z ziemi zrodzony, od kraju żywniony.

χθών, ή, χθονός, ziemia; ład; χθόνα δδμενα; prójs pod ziemię, umrzeć; wnetrze, lono ziemi.

U Tragików też o krajach, πάσα χθών Άστυγεις.

χθόρον, τό, zwykle τὰ χίδρα, potrawa z niedojrzałych i pieczonych krup pszennych.

χιλιάνδρος, 2. tysiąc głów liczący.

χιλιάρχης, być tysiącnikiem.

χιλιάρχησ i χιλίαρχος, ó, dowódzca tysiąca ludzi, tysiącnik; u Persów i Macedończyków: wysoki dostojnik, kanclerz państwa; u Rzymian, trybun wojenny.

χιλιαρχία, ή, urząd poprzedzającego.

χιλιάς, άδος, ή, liczba tysiąc, tysiąc.

χιλιστής, ες, tysiącletni.

χιλοι, αι, α, tysiąc. 1. pojed. przy imion. zbiorow. ίππος χιλια, tysiąc jazdy.

χιλιόκωμος, 2. tysiąca wsi.

χιλιόναυος, εως, z tysiąca okrętów złożony.

χιλιοναύτας, στόλος, t. c. poprzedz.

χιλιόπαλαι, przysl. dawno przed lat tysiącami.

χιλιούτος, 3. tysiączny.

χιλιοστός, ή, oddział złożony z tysiąca żołnierzy.

χιλιοτάλαντος, 2. wart tysiąc talentów.

χιλός, ó, pasza zielona, trawa, έρπός, siano.

χιλώω, pędzić na pastwisko, pasać.

χίμαρα, ή, koza.

χίμαρος, ó, koziele; rzadziej ή, koza (rocznia).

χίμητιον, τό, odmożenie, odziembliżnia.

χιονίζω, zaśnieżyć, pokryć śniegiem. Nieosob., śnieg pada.

χιονόβατος, 2. gdzie po śniegu się brodzi.

χιονόβλητος, 2. śniegiem zasypany.

χιονοβολέω, zasypać śniegiem.

χιονόβόλος, 2. śnieżący, sypiący śnieg

χιονοβοσικός, 2. śniegiem żywniony.

χιονοδρέμιασ, ov, żywiący, przechowujący śnieg

χιονόκτιπος, 2. sieczony, zapruszony śniegiem.

χιονοτρόφος, 2. przechowujący śnieg.

χιονόχρως, εως i oos, śnieżno-biały.

χιονόδης, οσ, śnieżny, podobny do śniegu.

χιτών, όνος, ó, ioń. proz. κιθών, spodnia suknia, welniana koszula, kaftan; κιθών λινοσ, płócienna suknia z rękawami ióńskich i attyckich niewiast.

2) w og. suknia, odzienie; zład też a) dolman, pancerz, paludament. b) obuwie, zwierzchnia i spodnia skóra, przyszw. c) okrycie, osłona, skorpupa, λάϊνωσ χι., kamienna szata, którą pokrywa się kamionowany, τειχέων κιθώνες, przedpiersień.

χιτώνιον, τό, i χιτανιάκος, ó, zdrobn. χιτών.

χιών, όνος, ή, śnieg (lezący), ale i padający. 2) woda z śniegu, zimna woda.

χιλάξω, perf. κηλαδα, part. κηλαδοντες, być pełnym, szumieć l. buchać siłą młodzieńczą; szumieć.

χλαίνα, ioń. χλαίνη, ή, zwierzchnia suknia, płaszcz. Przen. χθονός χλα., grób. 2) odzienie, dera, ko-bierzec.

χλαμυδηφόρος, 2. noszący płaszcz.

χλαμυδιον, τό, zdrobn. χλαμύς.

χλαμυδοσιδής, ες, na wzór płaszcza jeźdźca.

χλαμυδουρία, ή, robienie płaszców dla jeźdźców.

χλωρός, ύδος, ή, obszerna zwierzchnia i gruba suknia mężczyzny, zwł. jeźdźców płaszcz, przywdzieli go efebowie służący w konnicy; τής χλωρός εἶχε μόνον, ledwie był efebem; ztąd, płaszcz wojenny, zwł. naczelnego wodza.

χλωρίδιον, τό, zdrobn. χλωρίς, płaszczyk cienki.

χλωροδοποιία, ή, robienie cienkich zwierzchnich szat czyli szat odświeżających.

χλωρίς, ίδος, ή, płaszcz cienki l. odzienie, odkrycie, γαμική, ślubna suknia.

χλωρισκίδιον, τό, zdrobn. χλωρίδιον. T. s. χλωρισκίον, τό.

χλωρός, 3. χλωρὸν γελᾶν, silnie l. jak inni chcą, łagodnie.

χλωροῦσθαι, żartować, szydzić, wyzywać, lżyć, τίνος.

χλωροσία, ή, szyd, lżenie, naigrwanie się. T. s. χλωροσμός, ό.

χλωροστής, ό, szyderca.

χλωσή, ή, żart; szyd, naigrwanie się.

χλωσός, ό, i χλωσός, szlam, mul, śmiecie, grzyz; nieczystość, brud.

χλωσώ, ion. za χλάσω.

χλωσάω, pf. κελχλάσκα, rozmiękczyć, rozpuścić, rozczynić.

χλωρός, ion. χλωρός, 3. ciepły, letni.

χλωραίνω, zmiękczyć, zniewićścić, rozpieścić, bierną rozpustne wieść życie.

χλωραός, 3. miękki, delikatny, rozpustny.

χλωραώ, być miękkiem, rozpustne wieść życie, być zuchwałym, dufać w co, τινί, a χλωραώ μολπή, miękki, delikatny śpiew.

χλωδή, ή, dor. χλωδά, miękkość, delikatność, rozwiążość, zbytek; zuchwałość; zniewierścianość, drogocenne szaty, wspaniałe stroje; bujny długi włos.

χλωδημα, τό, = χλωδή.

χλωδωσις, ή, ozdoba, ήμίτων, szory kosztowne.

χλώ, rozgrzać się, zmiękczyć, stopnieć, rozplynąć się; przen. żyć rozwiążle, wystawnie, być zuchwałym.

χλωάζω, wypuszczać; kielki, kielkować; wyglądać żółtozielono, jak młode kielki.

χλωαυγής, ες, zielono świecający.

χλωερός, poet. = χλωρός.

χλωεροτρόφος, 2. świeża zieloność, trawa, ziola uprawiana.

χλώα, ή, ion. też χλωή, pierwszy zielono-żółty pęd roślin, młode kielki; siewy młode, świeża trawa l. ziola. Tudzież: świeża zieloność drzew; ład.

χλωρός, poet. zam. χλωερός.

χλωροκόκος, 2. kielki l. świeżą trawę, liście wypuszczające.

χλωροκόρος, 2. t. c. poprzedz.

χλωρόνης, u epik. przydomek dzika, w trawie leżący; potem w og. = dzik; (χλωρόνης = έκτομίας, wymnieszony).

χλωρόνης, ή, trzebieenie, wyrznięcie.

χλωρός, ό, p. χλωρίων.

χλωροής, ίδος, ή, r. ż. do χλωρός, płowy.

χλωρίων, ωνος, ό, i r. ż. χλωρίς, ίδος, ptak, trznadel.

χλωροκόμος, 2. zielono umajony.

χλωρός, poet. z χλωρός ścgn. 1) bladezielony, żółtozielony, żółty; σίτω εἶτι χλωροῦ ὄντος, gdy zboża jeszcze bladezielone były. W og. bladej, bezbarwnej, stalowej, χλωρὸν δέος, bladea trwoga; ἀχλὺς χλωρή, bezbarwna ciemność. Tudzież: płowy, o piasku i i. r. 2) zielony t. j. świeży, w przeciwieństwie do τινός, ser świeży. 3) świeży,

młodzięczy, kwitnący, silny, μέλεα, αἴμα, delikatny, miękki, δάφροα, może też: obfity, rzęsty.

χλωρότης, ή, zieloność, zielenienie się.

χλωάω = κνώω, skrobać, drapać, głodać

χλωάζω, dostać męstwo, zarost pierwszych, ale χλωάζων ἄρτι λευκανθῆς κάρα, pierwsze siwe włosy dostawać, pokrywając się świeżo bielejącym włosem.

χλωάω, poet. pierwsze puch l. meszek dostawać.

χλωή, ή, ion. χλωή, żelazna buksa koła, os. 2) skrzywienie (w skutek tarcia się osi o buksę), w og. szelost.

χλωός, ό, att. ścgn. χλωός, osad lekki na powierzchni, piana l. brul moski; puch na owocach, puch na ciele ludzkim, mech.

χλωασέω, ścgn. χλωασέω, kruszec topić i lać.

χλωάνη, ή, ścgn. χλώνη = χλωανός.

χλωανός, ό, ścgn. χλώνος, 1) roztopnik, t. j. zagłębienie przed rurą miedza kowalskiego, do którego wkładano kruszec, rynka do topienia.

χλωός, ό, 2) χλωός, ścgn. χλωός, 4 p. χλωά, miara na płynne rzeczy = 12 kotłai.

χλωή, ή, wylew, zalewka, ofiara płynna, szczeg. na grobie cz. umarłym dawana, zalewka z miodu, wina i wody; αἱ χλωαί, ofiara zmarłym; oczyszczająca woda.

χλωήρης, ες, zawierający ofiary dla zmarłych.

χλωήφορος, 2. zanoszący ofiarę płynną zmarłym.

χλωήεις, ίδος, ή, żelazna obręcz (na których korona spoczywa). U Strab. jamy w brzegach skalistych.

χλωήεις, ικος, ή, miara na zboże, = 4 kotłai, miara dziennej żywności, ztąd, dzienna żywność, strawne. Przysłow. ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἀπῆται, kto dotyka się mojej miary, t. j. kogo ja żywie; porcja dzienna niewolników. 2) żelazne l. drewniane dyby, pęta na nogi.

χλωιδρότης, ες, na wzór skały podwodnej lub skał podwodnych.

χλωίρας, άδος, ή, rafa, skała w wodzie; ale i: skalista góra; garb, brodawka, wirtód.

χλωίρειος, 3. świnski, wieprzowy. T. s. χλωίρεος, 3.

χλωίριδιον, τό, zdrobn. świnka.

χλωίρινη, ή, mała muszla morska (do głosowania używana).

χλωίρινος, 3. świnski; δορά, skóra świnska.

χλωίριον, τό, zdrobn. 1) (χλωίρος) świnka 2) (χλωίρος) dupka.

χλωίρισκος, ό, zdrobn. świnka, wieprzek.

χλωίριλιψ, έβος, mający świnię, ale i: dotykający członka wstydliwego niewiasty.

χλωιροκομείον, τό, 1) chlew. 2) przepaska na członek wstydlawy niewiasty.

χλωιρόκτονος, 2. αἴμα, krew zabitego wieprza.

χλωιροπίθηκος, ό, małpa z świnskim pyskiem.

χλωιροπώλειω, έβος, świnię przedać, wstyd przedać.

χλωιροπώλης, ό, handlujący świniami.

χλωίρος, ό, 1) prosie; świnią. 2) wstyd niewieści.

χολάς, άδος, ή, 1) αἱ χολάδες, wnętrzości, jelita, flaki. 2) zagłębienie między kością piersiową a bokami.

χολάω, być szalonym, wściec się. 2) gniewać się.

χολεραία, 2. mieć chorobę χολέρα.

χολεραϊός, 3. choleryczny.

χολή, 2. zółć; przen. gniew, zawiść, wstręt πάνω ἐστί μοι χολή, wstręt wcale we mnie wzbudza; χολή ἐπιεί, przeława się.

χολακός, 3. zółciowy.

χολίξ, ικος, ή, ό, zw. w l. mng, jelita, flaki.

χολοβάφινος, 2. zółciowo-żółty.

χόλος, ó, zółć; gniew, chrapka, rankor, zawziętość, **τινός**, na kogo, ale i z powodu czego; gorycz, μόθων.

χολώω, zółć poruszyć, pobudzić do gniewu, rozjaźnić, **τινά, a τινά τι**, kogo czem. Często biern. (χολώσομαι, κεχολώσομαι, ἐχολώσάμην, ἐχολώθη), gniewać się, **τινί, na kogo, τινός, o co.**

χολώθης, es, zółciowy.

χολωτός, 3. adj. v. (χολώω) rozgniewany, gniewny.

χόνδρος, ó, 1) ziarno, krupka, pigulka, **άλός**, ziarna soli. 2) napój z krup zrobiony klejsty, klejkek, **χόνδρον** λείψαν, o starym człowieku. 3) chrząstka.

χονδρός, 3. krupowaty; chrząstkowy.

χονδροστικός, 2. i **χονδρόθης, es**, chrząstkowaty.

χός, ó, ścgn. **χοῦς**, odmieńa się albo jak **βοῦς** lub jakby od **χοῦς, χοῦς, χοῶς, χοῶ**, miara na płynnie rzeczy; miara, **χός** **θαλάττης**, z piasku bież krecić; ói **χός**, święto wiadrowe, drugi dzień Antesteryów.

χός, ó, ścgn. **χοῦς**, gruz; skopana, zsypana ziemia.

χοραύλης, ó, wtórujący chórowi na flecie, chórowy fletnista.

χορδευμα, τό, kiszka.

χορδεύω, kiszki robić; **τά πράγματα**, sprawy krajowe posiekać i zmieszać jak mięso do kiszki.

χορδή, ή, flak, struna z flaku. 2) kiszka.

χορδολογέω, strunę obrać l. próbować przed grą.

χορδοτόνος, 2. struny naciągający; **τό χ**, narzędzie do naciągania strun.

χορεία, ή, tańcowanie, płasy, płasanie.

χορευμα, τό, t. c. poprzędz.

χορευτής, ó, tańczący w chórze; członek chóru.

χορεύω, taniec uroczysty, płasy w koło wykonywać; tańcować, skakać, być wesolym. 2) przech. a) tańcami chórowymi obchodzić, uczcić, z 4 p. uroczystości l. boga; biern. w chórze być wykonanym, uczczonym: **κεχόρευται**, tańcowano w chórze, **χορευθείς**, w mimicznym tańcu przedstawiony. b) zachęcić kogo do tańca. Med.—Act. Aesch. Ag. 31.

χορηγέω, dor. **χοραγέω**, być choregiem, prowadzić chór, z 3 p. i 2 osoby; w og. przewodniczyć, podawać ton, **τινός**, w czem. Zwykle u Att., łożyc kosztą na uposażenie i wykonanie chóru, **χορ. κήναια**, w święta Leneów. Zład w og., kosztą łożyc na co, pokryć co, wyposażyć, uzbroić, zaopatrzyć w co, **τινά τι**.

χορηγήμα, τό, kosztą, wydatek na uposażenie i wykonanie chóru. W og. pokrycie kosztów.

χορηγία, ή, urząd i dostojństwo chorega, wyposażenie lub wykonanie chóru. Najznacniejsza z liturgii (p. **λειτοουργία**). W ogóle: łożenie na co, uposażenie, zaopatrzenie w co.

χορηγικός, 3. dotyczący chorega; **χορηγικοί ἄγῶνες**, spółzawodnictwo w wyposażeniu i wykonaniu chórow; **τριπόδες**, przez chór zwycięzki bogu poświęcone izłożone w świątyni trójnogi.

χορηγίον, τό, dor. i att. **χοράγιον**, dom, gdzie chór uczy i ćwiczy się. U Polyb. **τά χ**. = ή **χορηγία**.

χορηγός, ó, dor. i att. **χοραγός**, 1) przodownik chóru, prowadzący rej. 2) łożący na kosztą celem wyposażenia i wykonania chóru, łożący kosztą na przedstawienie teatralne; w og. łożący kosztą na co.

χορικός, 3. chórowy; **τό χ**, śpiew chórowy w tragedyi i komedyi.

χόριον, τό, 1) skóra, **χαλεπόν χορίω κῆνα γεῖσθαι**, od rzemyka do kozika, od kozika do konika, a

potem na szubienicę. 2) błona, otaczająca płód w żywocie, miejsce, łożysko. 2) **χόρια**, potrawa miodem i mlekiem zaprawiona.

χοροδιδασκαλία, ή, ćwiczenie chóru.

χοροδιδασκλικός, 3. dotyczący nauczyciela chóru.

χοροδιδάσκαλος, ó, ćwiczący chór w tańcu i śpiewie nauczyciel, przygotowujący chór do przedstawienia; nauczyciel chóru; sam poeta pierwotnie.

χοροθήτης, es, przyzwyczajony do chórowi i tańców.

χοροίανπος, 2. uderzaony przy tańcu chórowym.

χορομανής, es, namiętnie lubiący tańce, chór.

χορόνδε, przysł. do tańca, piasów. [rej.]

χοροποιός, 2. uderzający chór; prowadzący chor.

χορός, ó, 1) taniec chórowy, płasy w koło, taniec połączony z śpiewem, na cześć bogów; **χορῶ καλή**, piękna w piasach, pięknie tańcząca. Tudzież: zgromadzenie tancerzy i śpiewaków, którzy wspólnie chór wykonywają; rzęsa, szereg, zebranie, **δδόντων**, szereg zębów, **πρόσθια**, przednie zęby.

Gdy z chóru rozwinęła się tragedia i komedya, odróżniano **χ**. **τραγικός** i **σατωρικός**. **χορόν** **διδόναι** mówiło się o archoncie w Atenach, który poecie pozwolił przedstawić sztukę i dawał tancerzy i śpiewaków chórowych; **χορόν** **αἰτεῖν**, prosić o to archonta, t. s. **αἰτεσθαι**, **λαμβάνειν**, **ἔχειν**, a **διδάσκων**, ćwiczyć w śpiewie i tańcu chór i utrzymywać go; **ἰσταναι**, ustawić, wystąpić z nim.

2) miejsce tańców, de tańców.

χορτάζω, w oborze żywić i tuczyć, tuczyć, **τινί, czem.**

χορτάσμα, τό, pasza.

χορτολογία, ή, zbieranie trawy, paszy.

χορτολόγος, 2. zbierający trawę, paszę, picujący, picownik.

χόρτος, ó, ogrodzony; drzewami wysadzony plac, zagroda, dwór, dziedziniec; obora z gnojówką; wygon. 2) pasza, trawa, siano, żywność, karma.

χορτοφόρος, 2. sprowadzający paszę.

χοροψία, ή, śpiew chórowy.

χοροψελήτης, ó, pożyteczny dla chóru, rozwesalający l. cieszący go.

χράσσω, drasnąć, opryskać, pomazać, farbować, maścić, barwićzkować. Zład, pokalać, **τινί τι**.

(**χραισμεῖν**) nieużyty praes., od którego pochodzi ep. f. **χραισμήσω**, aor. **ἐχραισμησα**, 2. **ἐχραισμον**, cj. **χραισμη**, **χραισμησι**, **χραισμοσι**, inf. **χραισμεντι**, co szkodliwego oddalić od kogo, wstrzymać, **τινί τι, τινός τι**, ale i sam z 3 p., pomódz, zaślionić, przynieść korzyść, obronić; rzadziej z samym **τί**, coś pomódz, jaką korzyść przynieść. U Hom. z negacyą l. w ironii.

χράσω, eolsk. zam. **χράω**, drasnąć, lekko ranić.

χράω, 1) właści. drasnąć, lekko ranić; zład, obrazić, dręczyć, zaczepić, **τινά τι** inf., **τόδε δῶμα ἐχράσῃ** **ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν**, napadliście na dom ten, aby go zjeść; **τινί, pasz** na kogo, wyrządzić szkodę, ói **δαίμων ἐχράσῃ**, tylko w impf. 2) **χράω**, ion. **χρέω**, **χρέουσα**, ep. **χρέω**, f. **χρήσω**, praes. contr. **χράω**, **χράς**, **χρά** (**χρή**), potrzebne dać, darować, **τινί τι**, zwykle o bogach i ich wyroczniach, dać odpowiedź, wyrocznia, objawić, obwieścić; **τινί, komu**, **χρήσω βουλῆν** **Διὸς ἀνθρώποισιν**, obwieszczę i t. d. rzadziej w att. prozie. Zład biern. **ἐχρήσθη**, być wypowiedzianym przez wyrocznia, **τό χρησθέν**, udzielona wyrocznia, **τινός**, dotycząca czego; **ἐχρήσθησαν αἱ νῆες**, okrety były rozumiane od wyroczn. b) med. f. **χρήσομαι**, pf. **κέχρημαι**, **κέχρημαι**, cz. ter. u Herod. **χρέομαι** i **χρέωμαι**, **χρέονται** i **χρέωνται**, **χρέεσθαι** i **χράσθαι**, kazać sobie dać wyrocznia, pytać boga l. wyrocznia, zasięgać rady

ga noc, óson χρέμα, jakiz tłum ludu; u Herod. często o każdym mnóstwie ludu, i i. r. χρέμα πολλόν τι χρύσεον, wielkie mnóstwo (kupa) złota; w og. opisuje: πικρόν τί μοι δοκεῖ χρέμα εἶναι, cóś gorkiego; ἐς ἀφανές χρέμα ἀποστέλλειν ἀποικίην, na niepewne.

χρηματιζω, 1) robić interesa, handlem się zajmować; przen. sprawy krajowe odrabiać, τινί, z kim; publiczny urząd sprawować; περί τινος, traktować o czem; τινί, ταις πρεσβυταις, dać audien-cyę. W og. być z kim w stosunkach; χρ. τινί πρός γένος, być z kim w stosunkach krewiństwa. Med. χρηματίζομαι, na swoją korzyść robić interesa, τινί, uraktować z kim we własnych interesach; w og. szukać zysku; zarobić, zbogacić się, τινά, wycisnąć co na kim, pozbawić kogo własności plondrowanie. 2) przyjąć l. nosić nazwisko (urzędowe), χρηματίζει βασιλεύς, przyjmuje tytuł króla, ἀπό μητρῶν χρ., nazywać się po matkach. **χρηματικός**, 3. majątkowy, pieniężny; ói χρ., bogacie; χρ. δωρεά, pieniężny dar, άγών, o nagrodę pieniężną.

χρηματίσις, ή, i χρηματισμός, ó, 1) odrabianie interesa, zawiadowanie publicznemi sprawami l. urzędem, naradzanie się, narada, posłuchanie; piśmienne rozprawy, dokumenta, akta. 2) od med. zysk, rzemiosło, handel, chęć zysku.

χρηματιστήριον, τό, miejsce do załatwiania spraw a) pieniężnych, giełda. b) publicznych, pokój rady, sala sądowa, audyencyjna.

χρηματιστής, ó, odbywający interesa szcz. pieniężne; obrotny człowiek, dobry gospodarz; majątny, zamożny.

χρηματιστικός, 3. zdalny do robienia interesów, majątku, do szukania zysku: ή χρ., sztuka robienia majątku; óτωνός, znaczący bogactwo. b) sposobny do załatwiania spraw publicznych.

χρηματίτης, ó, zamożny człowiek.

χρηματοδαίτης, ó, dzielnicy majątek.

χρηματοποιός, 2. dający bogactwo.

χρηματοφθορικός, 3. sposobny do marnowania majątku.

χρηματοφυλάκιον, τό, skarbiec.

χρήμη, ή, ión. χρεία, życzenie, prośba.

χρήσιμος, 3 i 2. 1) pożyteczny, zdalny, sposobny, dobry; ἐνθ' οὐ ποδὶ χρῆσιμω χρήται, nie może nogi użyć, mocno stać. 2) dzielny, dobry; παρασχεῖν ἀπὸν χρῆσιμον, położyć zasługi w państwie, τοῖς σώμασι, wytrzymały; τέμνος, używany.

χρήσις, ή, 1) użytek, używanie, ἵππου οὐδεμία χ. ήν, nie było można użyć; pożyteczność; obcowanie, αἱ οἴκοι χρήσις, obcowanie domowe, pożyćcie. 2) wyrocznia. 3) pożyćcie.

χρησμηγορέω, prorokować.

χρησμολογέω, wyrocznie dawać, prorokować, przepowiadać.

χρησμολόγος, ó, wieszczący, prorokujący; tłumaczający wyrocznie; zbieracz wyroczni.

χρησμοποιός, ó, gynuający wyrocznie.

χρησμός, ó, odpowiedź wyroczni, wyrocznia.

χρησμοσύνη, ή, bieda, niedostatek; żądanie, życzenie.

χρησμοφόρος, 2. przynoszący wyrocznia.

χρησμοφύλαξ, ακος, ó, przechowujący wyrocznie.

χρησμοφθέω, śpiewać wyrocznie l. wierszować je; w og. prorokować.

χρησμοφθία, ή, odpowiedź wyroczni wierszem.

χρησμοφθικός, 3. prorocki.

χρησμοφθός, 2. śpiewający wyrocznie (wierszem); proroczy, wieszcy, ó χ., wieszczek.

χρηστέος, 3. adj. v. sl. χράομαι.

χρηστεόομαι, dobrym, łagodnym, uprzejmym się okazać.

χρηστηράξω, dać wyrocznie, prorokować. Med. pytać wyrocznia, θεῶν, boga rady zasięgać, ἰσοίσι, bydlęcia ofiarne, περί τινος, ó co.

χρηστήριον, τό, 1) wyrocznia, a) miejsce, świątynia, siedlisko wyroczni. b) odpowiedź, wyrok wyroczni. 2) dawanie ofiar za wyrocznia; bydlę ofiarne zabite.

χρηστήριος, 3 i 2. 1) wieszcy, prorocki, ἐσθής, szata wieszczka. 2) (χράομαι), przeznaczony do użytku, w l. mng., sprzęty (domowe).

χρηστής, ó, 1) tłumaczający wyrocznia, wieszczek. 2) wierzyciel, lichwiarz.

χρηστικός, 3. czynn. użytkujący, robiący z czegożytek, τινός.

χρηστογραφία, ή, dobra l. piękna sztuka malowania.

χρηστοθήτης, es, dobroduszny, dobrego sposobu myślenia.

χρηστοπενός, dobre wino mieć l. wydawać.

χρηστοκαρπία, ή, wydawanie dobrych owoców.

χρηστοκαρπός, 2. wydający dobre owoce.

χρηστολογία, ή, mowa dobrego człowieka, znaczna mowa.

χρηστός, adj. v. do χράομαι, 1) pożyteczny, zdalny; w og., dobry w swoim rodzaju, odpowiedni, τινί, dogodny do czego; τὰ χρηστά, pożyteczne rzeczy, dobrodziejstwa; w og. dobry; zbawiający; szczęśliwy, pomyślny. 2) o ludziach: dobry, dzielny, zący, uczciwy, dobroduszny, prosty; podły, głupi; zasłużony, pełen zasług. Przyszł. χρηστός.

χρηστότης, ή, dobroć, zacność, dzielność, poźciwość, prostota.

χρίπτω, poet. wzmocn. χρίω, przejechać lekko po powierzchni ciała jakiego; biern. dotknąć, drasnąć, nakresować, ranić; χριμφθεῖς πέλαις, zbliżywszy się. Tudzież w form. czynn. ma znaczenie to nieprzech., χρίπτειν θρήγκας. Med. zbliżyć się.

χρίσμα, τό, pomazane, a) wtarta, wonna maść, olejek wonny; oliwa; σῆστον, smalec wieprzowy.

χριστιανισμός, ó, wyznanie nauki chrześcijańskiej.

χριστιανός, ó, chrześcijanin.

χριστός, adj. v. do χρίω, a) pomazany, namaszczony, barwiczkowy. b) do pomazania. Jako imię w l., pomazaniec Boży, Mesyasz.

χρίω, lekko dotknąć powierzchnię ciała, wetrzeć olejek, namaścić (po kąpieli), ἐλαίω, Med. namaścić się, ιούς, sobie pociski pomazać jadem. b) pomazać farbą, pomalować, barwiczkowy, tynkować, τινί, czem. Tudzież: drasnąć lekko, pokresować, τινί, czem.

χροία, ή, ep. i ión. χροτή, att. χροία i χροά, 1) powierzchnia ciała, skóra; ciało samo. 2) farba, cera skóry. 3) w muzyce gat. tonu, jak χρώμα.

χροίζω, 1) dotknąć (powierzchni). Med. dotknąć kogo, przycisnąć się do kogo, τινί.

χροιάδος, ó, zgrzytanie, szczenie.

χροίς, ó, ryba mo-ska, wydająca jakiś skrzyplivy głos.

χρονίζω, 1) nprz. czas przepędzić, długo bawić, zabawić, mitrzyć; szceg. starzeć się. 2) przech. przewlec, zwlec, ztąd biern. πόλεμος χρονίζεται, przewleka się.

χρονικός, 3. czasowy; τὰ χρ., kroniki, roczniki. **χρόνιος**, 3. i 2. po długim czasie, późny, χρόνιος ἔλθων, późno przyszedłszy. — od dawna l. przez długi czas l. długo (się dziejący), χρονία ἀποδρα, długotrwały; τῆνδε długo bawiący, mitrzący, zwlekający.

χρονισμός, ó, długie bawienie, mitręga.

χρονογραφία, ή, rocznik.

χρονογράφος, ó, spisujący dziejowe wypadki, rocznik.

χρόνος, ó, 1) czas; chwila, przeciąg czasu, ἐπὶ χρόνον, na czas jakiś; ἕνα χρ., na raz, w jednej chwili; τὸν αἶτι χρ., na zawsze, na wieki; ἐς χρόνον, na przyszość, potem; χρόνῳ, z czasem, późno, nareszcie; χρόνῳ πολλῷ, po długim czasie; χρόνῳ ποτὲ, nareszcie kiedyś; νῦν χρόνῳ, teraz nareszcie; χρόνους ὕστερον, znaczenie później; κατὰ χρόνους, w pewnych terminach, ἐν χρόνῳ, niegdys; οὖν χρόνῳ, z czasem, zwolna; διὰ χρόνον, po chwili, po pewnym czasie; po długim czasie: χρόνον δέεται, wymaga długiego czasu l. potrzeba; χρόνου γενομένου, gdy nieco czasu było minęło; ó ἄλλος χρ., przeszłość; ó λοιπός χρ., przyszłość. 2) czas życia, τοσοῦτε τῷ χρόνῳ, w tak podaszym wieku. 3) pobyt, zwłoka, mitręga, strata czasu, χρόνους ἐμποισίς, sprawić stratę czasu; χρόνον ἔχει, potrzebuje wiele czasu i zachodu, korowody, trudności.

χρονοτριβέω, czas spędzić, mitrzęć.

χρυσάλις, ίδος, ή, złotobarwna poczwarka motyli. aurelia.

χρυσαιοβόσος, ó, wymieniający na złoto; o Areście, αμαίτων χρ., który ciała poległych na miecz nie na złoto wymienia.

χρυσάρμυξ, υκος, 3. ze złotym naczelkiem l. strojem na głowę.

χρυσανταυής, ες, odbijający złoto, w czem złoto się zwierciadli.

χρυσάορος, 2 ze złotym mieczem l. złotą bronią w ogóle.

χρυσάρματος, 2. złotowozy.

χρυσασπίς, ίδος, złototarcezy.

χρυσουγής, ες, ze złotym blaskiem, złotem lśniący.

χρυσάωρ, ορος, = χρυσάορος.

χρυσείον, τό, 1) kopalnia złota, zwykle w l. mng. 2) warsztat złotnika.

χρυσεοβόστρυχος = χρυσοβόστρυχος.

χρυσόκμητος, 2. ze złota robiony.

χρυσόκμητης = χρυσοκμητης.

χρυσόκουκλος, 2. złotokoły, złototarcezy.

χρυσόμαλλος, 2. = χρυσόμαλλος.

χρυσοπήληξ, ηκος, ze złotym hełmem.

χρυσοπήνητος, 2. ze złotym wątkiem.

χρῦσεος, att. śgn. χρυσοῦς, ή, οὖν, ep. χρῦσεος, ετή, ετων, 1) złoty, złotem wykładany; pozłocony; rzecz. ó χρυσοῦς sc. στατήρ, dukat. 2) złotobarwny, złotozłoty, płowcy.

χρυσουάνδαλος, 2. ze złotemi podaszami, złotych podaszew.

χρυσοστέφανος = χρυσοστέφανος.

χρυσόστομος, 2. i **χρυσόστολος**, 2. złototkany, złotem ozdobiony.

χρυσότευκτος, p. χρυσότευκτος.

χρυσότοπος, p. χρυσότοπος.

χρυσοφάλαρος, 2. ze złotym rzędem, strojem.

χρυσήλακτος, 2. ze złotem wrzcionem l. krepulka, złotostrzały.

χρυσήλατος, 2. ze złota robiony.

χρυσήγιος, 2. ze złotem le cami.

χρυσήρης, ες, złotem spojony, ze złota robiony. **χρυσιδάριον** i **χρυσίδιον**, τό, zdrobn. kawaleczek złota.

χρυσείον, τό, zdrobn. χρῦσός, kawaleczek złota, w og złoto, wyrób złoty, szczeg. monety złote (w złocie); wyraz pieszczoty: złotko.

χρυσιοπλόσιον, τό, miejsce gdzie wypiókują złoto, złote ziarna z piasku.

χρυσίς, ίδος, ή, złote naczynie l. odzienie.

χρυσίτης, ó, r. ž. **χρυσίτις**, złocisty, zawierający złoto.

χρυσόβωλος, 2. złotogleby.

χρυσόγονος, 2. ze złota zrodzony l. powstały.

χρυσοδαίδαλος, 2. misternie ze złota zrobiony **χρυσοδαίδαλος**, 2. t. c poprzedz.

χρυσοδακτύλιος, 2. ze złotem pierścieniami.

χρυσόδετος, 2. złotem spojony l. wykładany, w złoto oprawiony, złoty.

χρυσοειδής, ες, złotawy, podobny do złota.

χρυσόζυγος, 2. ze złotem jarzmem.

χρυσόβήρονος, 2. na złotym tronie (zasiadająca).

χρυσοκάρηνος, 2. dor. — **κάρανος**, ze złotym szczytem l. głową.

χρυσόκαρπος, 2. z złotem owocami.

χρυσόκερωσ, ωτος, i — **ως**, **ων**, 2. p. ω, złotorogi.

χρυσόκίλητος, 2. złotem lutowany, spojony.

χρυσόκμηης, ó, dor. — **κόμας**, złotowłosy.

χρυσόκομος, 2. złotowłosy; złotokolorowy.

χρυσολόγῳ, mówić o złocie.

χρυσόλογος, 2. ze złotą dzidą l. grotem złotym.

χρυσόλοφος, 3 i 2. ze złotą kitą.

χρυσόληρης, ó, dor. — **λήρας**, ze złotą lirą.

χρυσόμαλλος, 2. złotoruny.

χρυσομηλοδόνθιον, τό, zdrobn. złota kroneczka, biedroneczka. (pieszczotl. wyr.).

χρυσομήτης, ó, ze złotym pasem l. przepaska l. oprawą.

χρυσόνομος, 2. bardzo bogaty.

χρυσόνωτος, 2. ze złotym grzbietem.

χρυσοπάρυφος, 2. z wetkanym złotym bramek l. szlakiem.

χρυσόπατος, 2. złototkany.

χρυσοπέδιλος, 2. ze złotemi podaszami l. ze złotem obuwem.

χρυσόπεπλος, 2. ze złotym welonem, odzieniem.

χρυσοπήληξ, ηκος, ze złotym hełmem.

χρυσ(ε)οπλόκαμος 2. ze złotem zwojami (włosów).

χρυσοπλόσιον, τό, = χρυσιοπλόσιον.

χρυσοποιικίλος, 2. pstry od złota, złotem przetykany.

χρυσοποιός, 2. ó, złotnik.

χρυσόπους, οδος, złotonogi.

χρυσόπρυμνος, 2. ze złotą rufą (okręt).

χρυσόπτερος, 2. złotoskrzydły.

χρυσόραπις, ó, poet. zam. **χρυσόρραπις**, ze złotą różgą, ze złotą laską.

χρυσορόης, ó, poet. zam. χρυσορόης, toczący złoto.

χρυσόρουφος, 2. ze złotą pokrywką, derą.

χρυσόρραπις i **χρυσορρόης**, p. χρυσόραπις i χρυσορόης.

χρυσόρρυτος 2. płynący złotem, toczący złoto. **χρυσόρυτος**, 2. p. poprzedz.

χρῦσός, ó, złoto: — **κόσμος**, wyrobione złoto, dekte; ἀπσφῶς, szczerze, czyszczone.

χρυσοστέφανος, 2. złotem uwieniczony, ze złotym wieniecem.

χρυσόστροφος, 2. zlotem opleciony
χρυσοτέκτων, **ονος**, **ός**, złotnik.
χρυσότευκτος, 2. ze złota zrobiony.
χρυσοτευχής, **ές**, w złotej zbroi.
χρυσότοξος, 2. złotoluki.
χρυσοτρίανος, 2. ze złotym trójzębem.
χρυσούδης, p. χρύσεος.
χρυσοφαιενος, 2. i **χρυσοφαής**, **ές**, zlotem
 świecący, złocisty.
χρυσοφάλαρος, 2. ze złotym rzędem l. strojem.
χρυσοφαιγγής, **ές**, ze złotym blaskiem.
χρυσοφορέων, złoto l. złoty strój nosić, ἰχθύς χρυ-
 σοφορέων, złotoluski.
χρυσοφόρος, 2. złoto, złote odzienie l. złoty
 strój noszący.
χρυσόφορος, **ους**, ze złotymi brwiami. 2) ryba
χρυσοφάλαξ, **ακος**, stróż złota. [jakas.]
χρυσοχαίτης, **ός**, złotowłosy.
χρυσοχαίτης, 2. ze złotem lejcem l. wzdziędem.
χρυσόχειρ, **ερος**, złotoreki t. j. ze złotymi pier-
 ścieniami na rękach.
χρυσοχοσίον, **τό**, warsztat złotnika.
χρυσοχοσέω, być złotnikiem, złoto wytopić, obro-
 bić, σὸ δ' ἴφω χρυσοχοήσαι, obiecywałeś sobie
 złote góry.
χρυσοχοικός, 3. złotniczy; ἡ χρ., złotnictwo.
χρυσόχμος, 2. topiący złoto, złotnik.
χρυσῶω, ozłocić, w złoto zamienić.
χρῶσμα, **τό**, złote naczynie, złoty wyrób.
χρῶσμεω, złoto kupić l. wymienić.
χρῶσπις, **ός**, r. ż. **χρῶσπις**, 5 p. χρῶσπα, i
χρῶσπιάς, 2. złotooki, złotobarwny. 2) ryba ja-
 kaś, t. c. χρύσοφρος.
χρῶσφοργεῖον, **τό**, kopalnia złota.
χρῶσφοργία, **ής**, kopanie złota.
χρῶσσις, **ής**, pozłocenie.
χρῶσσις, **ός**, pozłotnik.
χρῶσω, = χρῶσω, i **χρῶσσομαι**, dotknąć po-
 wierzchni ciała, pomazać, dotknąć, τί, **τινός**. 2)
 farbować, farbę puszczać.
χρῶμα, **τό**, 1) powierzchnia ciała, skóra. 2) ce-
 ra skóry; farba, barwiczka; barwa mowy.
χρῶνονμι, i **χρῶνω**, 1) farbować. 2) pokalać.
χρῶς, **ός**, **χρῶτός**, ep. i ion. **χρός**, **χρός**, **χρός**, 3
 p. też **χρῶ**, ἔν **χρῶ** skóra ciała, ciało, cera, **τράπετο**
χρῶς, **βλάδα**; **περὶ χρῶ** ἔννοσθαι, **δόνειν**, wdziać,
 włożyć na ciało. **Τυδιδίης** skóra z mięsem; **ἐν χρῶ**,
 przy skórze, **ἔσπετιν**, **καίρειν** ἔν **χρῶ**, krótko przy
 skórze ostrzyżć, zgolić; **ἔσπει ἔν χρῶ**, brdzo boli;
ἐν χρῶ παραπλέοντες, bardzo blisko; **ἐν χρῶ μά-
 χεσθαι**, w ręcznym boju; ἡ **ἐν χρῶ συνοοσία**, po-
 ufałość.
χρωτίζω, farbować, **τὸν οἶνον**, przyprawić. Med.
τὴν ψῶιν τινί, wcielcie swej dać polór.
χρωδαίος, **ον**, w wielkiej mnogości wylany l. wy-
 sypany; przen. podły, zły.
χρόδη, przyszł. ściekiem. **Ζῆτα** 1) mnogo, obficie,
 tłumnie, zupełnie, całkowicie. 2) bezładnie. 3)
 w niewiązanej mowie, proza.
χρῶλος, **ός**, sok, **φιλίας**.
χρῶλωσις, **ής**, zamienienie w sok, zgęszczenie soku.
χρῶμα, **τό**, wylew, ściek, potok, nurt, rzeka; płyn.
χρῶμιζω, smacznym uczynić, przyprawić, τί.
χρῶμις, **ός**, sok, płyn; smak.
χρῶσις, **ής**, lanie, wylanie. 2) to co wylano, zalew-
 ka, libacja, nasypana kupa.
χρῶσλάω, **λαί**, wylać; przen. rozpostrzedz, τί.
χρῶσλόω, czyścić, myć, kąpać i mąścić. Med. ka-
 pać się, namaścić się.

χρῶτός, adj. v. do χέω, 1) wylany, wysypany, **χο-
 τή γαῖα**, grobowiec, mogiła; **οἱ χρῶτοί**, szanice, gro-
 ble. 2) płynny, topiony. 3) w og. płynący, płyn-
 ny. 4) szeroko rozpostarty, mnogi.
χῶτρα, **ής**, ion. **κῶτρα** i **κῶτρα**, 1) gliniany gar-
 nek; przen. **λημῶν χῶτρας**, nieczystości mieć w
 kątach ocznych tyle, że garnek zapełniłaby, t. s.
λημῶν κολοκύνθαις. 2) calus, dany chwytając dru-
 gięgo za ucho.
χῶτρεσις i **χῶτρεσις**, 3. garnkowy, gliniany; **τὰ
 χ.**, gliniane naczynia. T. s. **χῶτρεοῦς**, **αἰ**, **οὖν**.
χῶτρεός, **ός**, zdun, garncaz.
χῶτρίδιον, **τό**, zdrobn. **χῶτρίς**, **ίδος**, **ής**, zdrobn.
 do χῶτρα.
χῶτρώπους, **οδος**, **ός**, noga garnka; garnek, kocioł
 z nogami.
χῶτρος, **ός**, ion. **κῶτρος** i **κῶτρος**, 1) gliniany gar-
 nek, garnek kuchenny. 2) **οἱ χῶτροι**, święto garn-
 ków, 3 dzień Antesterjów.
χῶλαινω, 1) okulawić. 2) kulawieć, chromać.
χῶλεια, **ής**, chromanie, potykanie się, chromota.
χῶλεια, być kulawym, chromym, potykać się,
 chromać. 2) przech. okulawić, ochromić, τί.
χῶλοπιόδης, **ός**, kulawonogi.
χῶλοποιός, 2. kulawych wyprowadzający na scenę.
χῶλός, 3. kulawy, chromy, **ἔτερον πόδα**, na jedną
 nogę; przen. tępy, niedoskonaly.
χῶλότης, **ής**, chromanie, potykanie się.
χῶμα, **τό**, nasyp ziemi, grobla, wał, szaniec; mo-
 giła, kurhan.
χῶνεια, **ής**, topienie i lanie kruszcu.
χῶνεύω, ścgn. z **χῶνεύω**, topić kruszec, lać, z sto-
 pionego kruszcu lać co.
χῶνή, **ής**, ścgn. z **χῶνή**, 1) roztopnik, rynka do
 topienia. 2) lejek, lej.
χῶνονμι i **χῶνω**, f. **χῶσω**, pf. pass. **κέχῶσμαι**,
 i **χῶω**, sypać, na-wy-sypać, gruzem zarzucać i wy-
 sypać, groble sypać, ogrobić, tamować, zasypać,
λεμένας, tudzież: oszaczynować, obwarować; sypać,
 wzniesić mogiłę; kamionować kogo.
χῶρομαι, f. **χῶσομαι**, aor. **ἐχῶσαμην**, gniewać się,
 oburzonym być, obuzzy się, **τινί**, i to **φρεσίν**,
θυμῶν, w sercu, w duszy, warzyć gniew; tudzież
τινός, o kogo, o co, l. **περὶ τινος**, **τινί**.
χῶρα, **ής**, ion. **χῶρη**, 1) przestrzeń, miejsce, plac,
εἰς χῶραν τινός καθίστασθαι, zająć czyje miejsce;
ἐν χῶρα, **κατὰ χῶραν**, na miejscu; **ἐν χῶρα** (εἶ-
 ναι), **κατὰ χῶραν** ἔχειν, być na swoim miejscu,
 być w porządku; **χῶραν** **λείπειν**, opuścić stanowi-
 sko; **κατὰ χῶραν** **εἶναι**, nie niepokoić; **χῶραν** **λα-
 βείν**, przyjszć do pokoju i ładu. Przen. stanowisko,
 urząd, dostojenstwo, stopień, godność, **ἐν χῶρα**
τινός εἶναι, być cenionym jak ktoś drugi; być u-
 ważanym za co; **ἐν οὐδεμῇ χῶρα εἶναι**, nic nie
 znaczyć. 2) kraj, powiat, okolica, dziedzina; zie-
 mla, prowincja, wieś.
χῶρεῖω, fut. ait. **χαρήσομαι**, 1) dać l. ustąpić miej-
 sce, ustąpić, cofać się; **γαῖα** **ἐνερθεν**, rozstać się; z
 2 p. rzeczy l. miejsca, od którego się odchodzi, a
 3 p. osoby, przed którą się ustępuje. 2) ruszyć z
 miejsca, posunąć się, iść, wyjść, **ἔξω δαμάτων**,
χαρεῖ **τὸ ὕδωρ**, płynię, **τὸ τόξωμα** **χαρεῖ** **διὰ τοῦ**
θῶρακος, przenika, przeszywa; **νόξ**, kończyć się;
ἐπὶ **τι**, przystąpić do czego; ruszyć w pochod,
 marszerować. **Ζῆτα** przen. być w obiegu, rozsze-
 rzyć się, **λόγος**, **φάτις**, **διὰ πάντων**, do wszystkich
 l. pomiędzy wszystkimi; **εἰς** **τι**, powołać się na
 co. 3) prowadzić się; mieć pochodzenie, **εὐ**, **εὐτο-**
χῶς, udać się, **χαρήσαντος** **οἰ** **τούτου**, gdy ma

się to udało. Tudzież: nastąpić, przyjść do skutku, ἀγών, a o pieniądzach, wpływać. 4) zajmować miejsce jakie, zawierac, obejmować, o miarach, τινά, ogarnąć kogo, ὅσον οἱ κερπαλαὶ ἀδοῦσιν ἐχώρου, krzyżczeli co gardło, z całego gardła.

χωριδίων, τό, zdrobn. χωρίον.

χωρίζω, rozdzielić, rozgraniczyć, rozłączyć, τί τινος ἢ ἀπό τινος. Biern. być rozdzielonym, rozdzielić się, oddalić się; przen. różnić się, τινός ἢ τινί. **ωρίζω,** (χώρα), postawić na miejscu, umieścić, ἀνῶ.

ωρίον, τό, (ῥώρος), miejsce, plac, miejscowość; ustęp w księdze; warownia; tudzież: wieś, włość. **ωρίς,** przyszl. 1) osobno, oddzielnie, pojedynczo; **χωρίς ἤ,** wyjąwszy; **χ. ἤ ὀκόςοι,** wyjąwszy tyłu, ile; **χωρίς ὀκείν,** oddzielnie mieszkać, prowadzić własne gospodarstwo, własny dom. Przen. rozlicznie, różnie, **χωρίς γενόμενοι,** na różne hufce podzieleni; inaczej; prócz tego, nadto. 2) przyim. z 2 p. bez, w rozłączeniu od, z dala od, z wyjątkiem, oprócz; odmiennie od.

χωρισμός, ὁ, rozdziel. 2) oddalenie się, rozłączenie się; odjazd.

χωρίτης, ὁ, r. ż. χωρίτης, 1) mieszkaniec (wsi), różnik, chłop, chłopka, wieśniak, wieśniaczka.

χωρτικός, ὁ, wiejski, wieśniaczy, πλήθος, mnóstwo wieśniaków. Przyszl. — κός.

χωρογραφέω, opisać okolice, kraje.

χωρογραφία, ἡ, ziemiopismo.

χωρογραφικός, ὁ, należący l. sposobny do opisu krajów, ziem.

χωρογράφος, ὁ, opisujący ziemie, kraje.

χωροθεσία, ἡ, położenie kraju, okolicy.

χωρομετρέω, wymierzyć kraj, ziemię.

χωρομετρία, ἡ, pomiar, rozmiar kraju, miernictwo.

χώρος, ὁ, 1) miejsce, plac, okolica, przestrzeń, powiat, opole. 2) rola, włość.

χωροφιλέω, lubić bawić w miejscu jakim.

χῶσις, ἡ, wysypanie, zasypanie, wysypanie grobli, grobla.

χωστός, ὁ, 3. adj. v. do χώνουμι, wy-na-sypany, zasypany, tamowany.

ψ.

ψ, ψ̄, nieodm. 23 głoska greckiego alfabetu; jako znak liczbowy ψ̄ = 700, ψ̄ = 700000.

ψαφρός, ὁ, kruchy, łomny.

ψαφρός, starty, kruchy, łomny, miękki, delikatny, suchy.

ψαφρότης, ἡ, kruchość, łomność i t. d.

ψαφρός, ἄδρος, ἡ, ziarnko, odróbina, pyłek, dźbło; o drobny deszczu, ἔσθθσαν αἱ Θῆβαι ψακάδι, drobny deszcz padał l. mżyło w Tebach, ψ. φοτινάς ἄδροςο, kropla krwi. Komicznie o człowieku, co pluje gdy mówi i sąsiada opluwa.

ψακίον, τό, mąka jęczmienna.

ψακάζω, kropkami spadać małemi; kapać.

ψακάς, ἄδρος, ἡ, ziarnko, odróbina, pyłek, dźbło; o drobny deszczu, ἔσθθσαν αἱ Θῆβαι ψακάδι, drobny deszcz padał l. mżyło w Tebach, ψ. φοτινάς ἄδροςο, kropla krwi. Komicznie o człowieku, co pluje gdy mówi i sąsiada opluwa.

ψακιδόσταμος, ὁ, strzygący gęba.

ψακίδα, τό, sklepienie, arkada.

ψάλιον, τό, łańcuszek u uzdeczki, podbródek, uzda, munsztuk; ψάλιον ἐμβάλλειν τινί, włóżyć uzdę i wędziłko; uprząć; pęta (w Prometeuszku).

ψάλλω, dotknąć; skubać, wyrwać włos. Szczeg. a) cieciewę łuku wyprężyć, puścić; χορδῆν, κινῶσαν, uderzyć w struny, grać, brząkać na lutni, i bez tego.

ψαλμός, ὁ, dotykanie; skubanie, wydzieranie. Szczeg. a) spuszczenie cieciewy, strzały. b) wprawienie struny w drganie palcami; pieśń.

ψαλτήριον, τό, instrument strunowy.

ψάλτης, ὁ, grający na instrumencie strunowym.

ψάλλτρα, ἡ, r. ż. do poprzedz.

ψάμαθος, ἡ, piasek, pył; piasek morski l. nad morzem, zaspia piaszczysta, nad morzem ale i nad rzeką; symbol niezmierności, ziarna piasku.

ψάμαθός, ες, piaszczysty.

ψαμαθοσιγόραφοι, kom. wyr. o nie przeliznoem mnóstwie, niby: zaspiaškokrotny.

ψάμμα, ἡ, t. c. ψάμμας.

ψάμμος, ὁ, piaszkowy, piaszczysty.

ψάμμος, ὁ, t. c. poprzedz.

ψάμμα, ἡ, ὁ, piasek, lekka ziemia; pył.

ψ. ψαρός, ὁ, iou. ψῆρ, szpak. T. s. ψάρος, ὁ.

αρός, ὁ, 3. szpakowaty; szary, popielaty, centkowany

ψαῦσις, ἡ, dotknięcie, dotykanie.

ψαῦω, perf. p. ἐψαυσμαι, aor. ἐψάωσθην, dotykać, namacać, macać, τινός, czego, co, stykać się, τινί, czem, zacerpić, dosięgnąć, trafić, dotknąć. Przen. lekko dotknąć, wskazać na co.

ψαφαρός, ὁ, 3. iou. ψαπερός, starty, kruchy, spróchniały; suchy, lupki.

ψαφαρότριχος, ὁ, z kosmatemi, brudnymi włosami.

ψαφαρόχρως, ὁ, segn. — χρωος, z szorstką, brudną skórą.

ψάω, pf. p. ἐψημαι ἢ ἐψησμαι, dotknąć, drasnąć. 2) prz., rozpaść się, pójść w popiół.

ψέ, dor. zam. σφέ, σφέας.

ψέγω, spotwarzyć, uwłóczyć, poniżyć, ganić, τινά.

ψεῖνός, ὁ, starty, oskrobany, λάχνη, rzadkowsy; lęsy.

ψέδρος l. **ψέθυρος** = ψέθυρος.

ψεκάξω, p. ψακάζω

ψεκάς, ἄδρος, ἡ, p. ψακάς.

ψεκτής, ὁ, poniżający, ganiący.

ψεκτος, ὁ, 3. adj. v. (ψέγω) ganiiony, naganny.

ψέλιον, τό, iou., **ψέλλιον,** zw. w l. mgg, opaska ramienna, brzośletka.

ψελιφόρος, ὁ, noszący opaski ramienne.

ψελλίζω, belkotać, zająkać się, swięgotać, szeplenić, niewyraźnie się tłumaczyć. 2) potykać się.

ψελλιαρός, ὁ, jąkanie się, belkotanie, szeplenienie.

ψελλός, ὁ, jąkający się, belkocący, szepleń; niezrozumiały.

ψελλότης, ἡ, belkotanie, jąkanie się, szeplenienie.

ψευδαγγελης, ες, p. ψευδάγγελος.

ψευδαγγελία, ἡ, fałszywe doniesienie l. wiadomość.

ψευδάγγελος, ὁ, przynoszący fałszywe wieści, zwisław fałszu.

ψευδαλέξανδρος, ὁ, fałszywy Aleksander.

ψευδαμάμαξος, ὁ, wilk (drzewa).

ψευδάργυρος, ὁ, fałszywe, nie szczerze srebro szych.

ψευδοπάραξος, ἡ, kłamliwa łoboda.

ψευδοαιτικός, ὁ, nie szczerotatycki.

ψευδοαντόμολος, ὁ, zmyślony zbieg.

ψευδεδόρα, ἡ, udana zasadzka.

φειδπητραφος, 2. z fałszywym tytułem, podsunięty, fałszywy, niesłusznie nazwany.
φειδπητροπος, ó, fałszywy opiekun.
φειδηγορεω, fałsz mówić, zmyślać, kłamać.
φειδηλογεω, p. φειδολογεω.
φειδης, **ες**, kłamiący, kłamliwy; zwodniczy, mamliwy, mamiący; biern. skłamany, fałszywy, zmyślony. Przysl. φειδης, kłamliwie.
φειδης, ó, **η**, poet. zam. φειδης.
φειδοβοθηθεια, **η**, udana, zwodnicza pomoc.
φειδογραφεω, fałszywie pisać l. nakreślić.
φειδογραφημα, **το**, fałszywie nakreślona figura.
φειδογραφος, 2. fałszywie piszący l. nakreślający.
φειδοδιδασκαλος, ó, fałszywy nauczyciel.
φειδοδοξάζω, mylić się w zdaniu. T. s. φειδοδοξέω.
φειδοδοξια, **η**, fałszywe mniemanie, obłąd.
φειδοκηρυξ, ó, kłamliwy herold.
φειδοκληρεια, **η**, fałszywy pozew, γραφη φειδοκληρειας, skarga wytoczona o niesłuszne pozwanie do sądu.
φειδοκων, **ονος**, ó, fałszywy, udany cynik.
φειδολιτρος, 2. att. zam. φειδονιτρος, ług nieprawdziej soli alkalicznej.
φειδολογεω, kłamać.
φειδολογια, **η**, kłamstwo, nieprawda.
φειδολογητης, ó, i **φειδολογος**, 2. kłamacz, kłamiący.
φειδομαντις, ó, **η**, fałszywy, kłamliwy prorok.
φειδομαρτυρ, **υρος**, ó, **η**, fałszywy świadek; przym. fałszywy.
φειδομαρτυρεω, fałszywie świadczyć. T. s. φειδομαρτυριω.
φειδομαρτυρια, **η**, fałszywe świadectwo.
φειδομαρτυριου δικη, skarga o fałszywe świadectwo; 2 p. l. mng. — **ριων**, 3. — **ριως**.
φειδονυμφετος, **γamos**, udany, niewzięty ślub.
φειδοπαρθενος, **η**, zmyślona, udana dziewica.
φειδοποιεω, 1) zmyślić. 2) fałsz zadać w oczy, przekonać o kłamstwie, wydać za kłamstwo. 3) biern. mylić się.
φειδοπτωμα, **το**, udany upadek na bok (w zapamiętanie).
φειδορκιος, 2. i **φειδορκος**, 2. krzywoprzysięzki.
φειδος, **το**, kłamstwo, kłam, nieprawda, zmyślenie, namienienie, oszustwo. Przym. (wątpliwy).
φειδοστομα, **το**, fałszywe, nie rzeczywiste ujęcie. T. s. φειδοστομον.
φειδοστομεω, kłamać.
φειδοουργος, **η**, mamliwie sztuki, kuglarstwa czytniacy.
φειδοφανης, **ες**, fałszywym światłem świecący.
φειδοφημος, 2. fałszywie wieszczący.
φειδοφιλικπος, ó, fałszywy Filip.
φειδοχρυσολιθος, ó, fałszywy chryzolit.
φειδοχρυσος, 2. nie szczerozłoty, podobny do złota.
φειδω, 1) okłamać, oszukać, zwieść, **τινά**, a **τινά** **τινος**, po złodziejsku odrzeć kogo z czego, okpić go o co; **εφεισας με ελπίδος**, zawiodłeś moje nadzieje. Biern. być okłamanym, oszukać się, mylić się, **τι** i **τινός**, w czem; **η τρίτη των δδων μάλιστα εφεισται**, trzeci sposób tłumaczenia jest najmniejszy. b) coś wydać za kłamstwo l. oszustwo, **τι**, **φειδω** **η** **τινοια την γνώμην**, rozmyślanie zadaje fałsz mniemaniu; **η φεισθησα οπισχεατος**, nie dotrzymana obietnica. 2) Med. **φειδωμαι**,

φεισωμαι, **εφεισάμην**, mówić nieprawdę, kłamać, zwodzić, być krzywoprzysięcą, przysięgę naruszyc, **δρεια**, **συνθήκας**, nie dotrzymać; **οδ φειδεσθαι τάς απειλάς**, dotrzymali, wykonałi groźby; **τινά**, okpić, oszukać, zdurzyć.
φειδώνυμος, 2. z zmyślonem nazwiskiem, niesłusznie imię mający.
φεισμα, **το**, kłamstwo, oszustwo.
φειστέω, być kłamacz, kłamać, oszukać.
φειστης, ó, 1) oszukaniec, kłamacz. 2) przym. kłamliwy, zwodniczy.
φειφνης, 3. ciemny, nieznany, podły.
φίγμα, **το**, starte, oskrobiny; cząstka, ziarno, **χρσοδ**.
φίγηματιον, **το**, zdrobn. do poprzedz.
φίγητρα, **η**, grzebień, zgrzebló.
φίγηλαφω, dotykać, macać, **χερσί**, głaskać; macaniem dojść czego, ciemną rzecz badać, **τι**.
φίγηλαφω, **το**, dotknięcie, macanie.
φίγηλαφωσις, **η**, dotykanie, obmacywanie, lechtanie.
φίην, **φίηνος**, ó, galasownik.
φίηζω, toczyć figi; przen. o pederasty; Ar. Eq. 521. pisać komedya „galasowniki.“
φίηξις, **η**, oskrobanie, czosanie zgrzeblém.
φίηρ, **φίηρος**, ó, ion. — **φάρ**.
φίησσα, **η**, att. **φίητα**, płaszczka, fiader. 2) przewizko: sadio, dudek.
φίητοιδης, **ες**, podobny do płaszczki.
φίηθηδακω, za pomocą tabliczek wotywnych zamartwić, wskazać.
φίηφιδωφορος, 2. = **φίηφορος**
φίηφίζω, liczyć za pomocą kamyczków, liczmanów, liczyć, obliczyć, **τοις δακτύλοις**, na palcach; zwykle w Med. oddać głos swój za pośrednictwem kamyków, które wrzucono do urny; **φ**, **εις δδριων**. Zwykle bez przyp., głosować, wieksością głosów postanowić; obrac; **τινί**, na korzyść czyja; za kim; **δικην**, rozstrzygnąć głosowanie. Tudzież: postanowić sobie, uchwalić. Nawet f. czynn. **κατά τινος**, wskazać kogo. Biern. być wskazanym, **νόμοισι** — **εφίηρισμένος θανειν**.
φίηφίς, **ιδος**, **η**, kamyczek, krzemień.
φίηφισμα, **το**, uchwała ludowa, (opp. **προβούλευμα**), **φ**, **γράφειν**, wniosek do uchwały zrobić, **νικάν**, przeprowadzić wniosek do uchwały.
φίηφισματωπύλης, ó, lichwé prowadzący l. handlujący uchwałami ludowemi.
φίηφισματωδης, **ες**, podobny do uchwały ludowej.
φίηφιστοιος, 2. kupujący głosy.
φίηφος, **η**, kamyczek, zwł. zaokrąglony, krzemień; ociosany, gładzony kamień, kamyczek do mozaiki. Tego rodzaju kamyczków używano też a) do liczenia, liczman, **ζτad εν φήφω λέγειν**, policzyć; **καθαρά φήφω**, czysty rachunek. b) kamień warcabowy, **φήφων παιδιά**, kuglarstwo. c) głos, kamyczek do głosowania, **φήφω φορά**, oddanie głosu; **εις φήφων ερχεσθαι**, przjść do głosowania, rozstrzygnięcia; **φήφων τίθεσθαι**, dać głos, dać sobie głos; **φανερά φήφος**, jawne głosowanie; prawo głosowania; uchwała ludowa, która stanęła skutkiem głosowania; w og. wyrok, głos publiczny.
φίηφωρορεω, dać głos, głosować.
φίηφωρορια, **η**, dawanie głosu, głosowanie.
φίηφω, dotykać, głaskać, skrobać, trzeć; zetrzeć.
φιάδδω, laced. i **φιάζω**, 1) kapać. 2) żartować, być wesolym

φιάδος, ή, δ, ión. ψίθος, materac z rogoży l. trzciny.

φιάς, άδος, ή, kropla.

φιδουρίζω, dor. φιδουρίσσω, szeptać; προς τινα, komu do ucha; o drzewach, szumieć, szeleścić.

φιδουρίσμα, τό, szum, szelest; obmowa, potwarz.

φιδουρισμός, δ, szepkanie, poszept; spotwarzanie; plotka, obmowa, skarżenie; świegot; szum, szelest.

φιδουριστής, δ, szepcący do ucha, potwarca, zausznik, obmówca, plotkarz.

φιδουρός, δ, szepczący, świegocący, obmawiający, potwarzczy; δ φιδουρός = φιδουριστής i φιδουρίσμα.

φιλικός, δ, dotyczący tego, kto φίλος.

φιλομετρία, ή, bohaterska poezya, której nie wtórowała muzyka.

φιλός, δ, starty; ogołocony, nagi, łysy, próżny, goły, bezdrzewy; τὰ φιλά sc. χωρία, gołe okolicę; czasem to co: sam bez czego innego; νέκυσ, wyzuty ze zbroi; szczeg. a) obnażony, gładki, lysz. b) w jez. wojskow. ο φίλος sc. ὅπλων, żołnierz bez ciężkiego rynsztunku, lekkozbrojny; οί φιλοί, łucznicy i procarze; ψίππος, koń bez siodła, czapraka. c) o języku, λόγος ψ, proza, φίλοι λόγοι, nagie formy dysputy bez treści, ale φίλος λόγος, też: niewiaryzytelniony.

φιλότης, ή, nagosć, gołota, golizna.

φιλών, otrzeć, włosy wyczerć, wydrzeć, wylysić, τί.

φιων, wylysieć. W og., wydrzeć komu co, obrać z czego, τινά τινας, wyzuć.

φίλωσις, ή, obnażenie, ogołocenie, wydracenie.

φιμώθιον, τό, = ψιμώθος.

φιμώθιω, blejwascem pomazać, barwić.

φιμώθος, ό, blejwas, biel ołowiu.

φίττα, okrzyk pasterzy, napędzających bydło, psiwio!

φίττακη, ή, = σιττάκη, papuga.

φίω, (φάω) ztrzeć, zdruzgotać; później.

φογερός, δ, skłonny do ganienia, wybredny, wymyślny.

φόγος, δ, t. c. poprzedz. [gana.

φόςος, ό, uwłóczenie, znużenie; ponizenie, nąfoiά, ή, i φύα, mięso leździ, połędwica.

φολάεις, ύεσσα, όεν, okopcały, dymny, ognisty, plonący; brudny, czarny.

φόλος, ό, sadze, dym, piorun nie zapalający.

φορέω, robić szelest, wydać głos, brzmieć, skrzyścić, klaskać, hałasować, szumieć, τήν θόραν, stukać.

φόρησις, ή, hałasowanie, dzwonienie, brzmienie, szumienie.

φορητικός, δ, sposobny do hałasowania, wydania głosu.

φοφοδής, ές, bojaźliwy, płochy, pierzehlwy, lęklivy.

φύφος, ό, ton, dźwięk, głos, szum, szelest, wrzawa, hałas.

φουώδης, ές, wrzawliwy, sprawiający hałas.

φούδραξ, ακος, ό, i zdrobn. φουδράκιον, τό, pecherzyk, pryszczel.

φουθής, ές, l. φούθης, ές, t. c. ψευθής, kłamliwy, fałszywy.

φύθος, τό, t. c. ψεύθος, kłamstwo, obmowa, potwarz.

φουκτηρ, ήρος, ό, naczynie do chłodzenia wina.

φουκτηριος, δ, chłodzący, pokrzepiający.

φουκτικός, δ, t. c. poprzedz.

φύλλα, ή, i φύλλος, ό, 1) pchła, pchła morska.

2) gatunek pajaka.

3) zam. φύλλος, mówi Serva u Arust.

φυλλοτοξότης, ό, łucznik pcheł, polujący na pchły

ψύξις, ή, ochłoda, ochłodzenie, zaziębienie.

ψυχαγωγέω, 1) dusze zgasyłych przeprowadzić, l. ońarami z podziemia wezwać. 2) dusze żyjących prowadzić, przyciągnąć do siebie; przywabić, zabawić, przynęcić, τινά, a w Med. rozweselić się, cieszyć się.

ψυχαγωγία, ή, przeprowadzenie dusz zgasyłych 2) ponęta, powab, zabawa, pochlebstwo.

ψυχαγωγικός, δ, przyciągający dusze, wabiący

ψυχαγωγός, δ, przeprowadzający dusze zgasyłych, zaklinający dusze l. blagający je.

ψυχάριον, τό, zdrobn. ψυχή.

ψυχαιός, δ, chłodzący, chłodny, zimny, świeży.

ψυχεπορτικός, δ, dotyczący przdawcy dusz l. ludokupcy; ή ψ. sc. τέχνη, przedawanie duszy, handel umysłowym towarem.

ψυχή, ή, dech, oddech, technienie; życie, siła życia, dusza, ό περί της ψυχής άγών, bój na śmierć i życie; της ψυχής πρόσβασις τι, okupić co życiem swojem; ψυχήν έκπέπειν, krew żywotną wypić l. wyssać. 2) dusza zgasyłych (w podziemiu)

3) motyle, ćma. 4) serce, dusza, jako siedlisko woli, namiętności, i t. d. εκ της ψυχής, z całego serca, z całej duszy; odwaga, duch; apetyt, skłonność, δοῦναι τι τη ψυχῃ, skłonności oddawać się, folgować; ή μου ψυχή παρεσκεβασται, choć, jestem gotów. 5) talent, rozum, duch. 6) w przemowie, φίλη ψυχή, moja duszo.

ψυχήσις, δ, mający duszę, ożywiony, żywy.

ψυχίδιον, τό, zdrobn. duszka.

ψυχικός, δ, duszny, duchowy.

ψυχογονία, ή, powstanie duszy.

ψυχομαντειον, τό, miejsce, dokąd się wzywa dusze zgasyłych, aby je pytać o radę.

ψυχωμαντις, ό, zaklinający dusze zgasyłych, exorcysta. [cie.

ψυχομαχέω, walczyć z rozpaczą na śmierć l. ży-

ψυχομαχία, ή, rozpaczliwy bój.

ψυχοπομπειον, τό, miejsce, dokąd schodziły dusze zgasyłych l. żkad je wzywano zaklęciami.

ψυχοπομπός, δ, przeprowadzający dusze zgasyłych.

ψυχορράγεω i ψυχοραγέω, odcierać duszę; konać, dogorywać, pasować się z śmiercią.

ψυχορόρεω i ψυχορορέω, pić ochłodzone wino.

ψύχος, τό, chłód, ochłodzenie, pokrzepienie; zimno, mroź. Przen. nieszcześnie.

ψυχοστασία, ή, ważenie dusz, życia na szali (tytuł trag. Eschyl.).

ψυχώω, ostudzić, ochłodzić, pokrzepić.

ψυχρασία, ή, ostudzenie się.

ψυχρόλατος, δ, gaszony w zimnej wodzie i tym sposobem hartowany, kwaszony.

ψυχρία, ή, zimno, mroźność, zziębłość.

ψυχορροφής, ές, w zimną wodę zanurzony.

ψυχορόχος, δ, bierzący w się zimno.

ψυχορολήω, zimno, nieczule mówić, jałowych wyrażen użyć, kłamać, junaczyć.

ψυχρολογία, ή, jałowa mowa, przcsada w słowach, juaactwo, kłamstwo.

ψυχρολουτέω, w zimnej wodzie kąpać się. T. s. ψυχρολουτρέω.

ψυχρομυής, ές, zmieszany z zimną wodą.

ψυχροποσία, ή, picie zimnej wody.

ψυχροποτέω, pić zimną wodę.

ψυχροπότης, ό, pijący zimną wodę.

ψυχρός, δ, zimny, mroźny, chłodny, świeży, pokrzepiający. Przen. zimny, jałowy, niesmaczny, chłodny, bez życia; budzący strach.

straszny; biedny, niebogi; bezskuteczny, daremny, próżny, małoważny.

ψοφρότης, ἡ, 1) zimno, mróz, ochłoda. 2) jałowosc, zimno. 3) obojętnosc, zimno.

ψύχω, aor p. ἐψύχθην, 1) dać, oddychać. 2) zw. ochłodzić, ostudzić; zabić. Biern. ochłouać, ostudzić się. 3) suszyć.

ψωλή, ἡ, erygowany i obnażony członek męzki wstydlivy.

ψωλός, ὁ, p. poprzedz., gotów do sprawy małżeńskie, lubieżny.

B.

Ω, ω, ὦ μέγα, 24-ta głoska alfabetu greckiego; jako znak liczbowy ω = 800, ωω = 800000.

ὦ i **ὦ**, 1) o! och!, okrzyk podziwu, zdumienia, radości i boleści. 2) z ὦ p (ὦ), o! Niekiedy rozłącza się przez inne wyrazy od 5 przyładku.

ῶα, ἡ, i **ῶα**, 1) skóra owcza. 2) bram, szlak.

ὠβάζω, dzielić lud na ὠβαί. [kōw.

ὠβάτης, ὁ, członek oby (ὠβή) u Lacedemonczy-
ὠγότος, 3 i 2. ogigijski; starodawny, sędziwy.

ὠδε, att. też ὠδέ, przysł. wskaz. (ὠδε), tak, takim sposobem, w takim stopniu. Wskazuje na to, co następuje: tak, następnie; πρόμολ' ὠδε, przyjdź tak, jak jesteś; także: bez zwłoki, niebawem; właśnie. Wątpliwem jest, czy ma znaczenie miejscowości.

ὠδείον, τό, miejsce do śpiewu. W Atenach: budynek, Odeum, przeznaczony do muzycznych przedstawień, ale odbywały się w nim także zgromadzenia ludu i sądy.

ὠδὲν za ὠδὲν mōwi Scyta.

ὠδή, ἡ, ścgn. z ὠοιδή, śpiew, pieśń, piosnka.

ὠδή, wzmocnione ὠδε.

ὠδικός, 3, śpiewny, sposobny do śpiewu.

ὠδῖνα, mieć bole rodzenia; rodzić. 2) w og., mieć wielkie boleści; trwożyć się. 3) nosić się z czem, zamierzać co.

ὠδίζ, ἴνας, ἡ, bole rodzenia, zwykle w l. mng. zd., rodzenie, narodzenie; z bólami zrodzone, po-lóg bolesny. 2) gwałtowna boleść.

ὠδοποιός, 2, składający pieśni.

ὠδός, ὁ, ścgn. z ὠοδός, śpiewak.

ὠξω, wołać oh!, zdumieć się, ze zdumienia krzyknąć.

ὠή, wykrz., hej! hola!

ὠθέω, impf. ἐώθειον, ὠθεσκε, fut. ὠθήσω i ὠσω, aor. ἔωσα i ep. ἔωσακε, pf. p. ἔωσαμι, aor. ἐώσθη, pchać, cisnąć, przed, pędzić, ruszyć z miejsca, τινά i τί, zepchnąć, spędzić, przegnać; porwać, wypchnąć; τὰ πρήγματα, przyspieszyć, naglić. Biern. być pędzonym, ciśnionym, ἐπὶ κεφαλῆν, być zepchniętym na łeb; εἶσω, wcisnąć się. Med. odepchnąć od siebie, odeprzeć, aor. ἔωσασθαι, εἰς τὸ ἔξωσ, przebić się.

ὠθίζω = ὠθέω, ale i przen. kłócić się, przemówić się.

ὠθισμός, ὁ, pchanie, parcie, ciśnienie; ścisł bo-
jowy, śarcie się; przen. λόγων, gwałtowna kłó-
tnia.

ὠκα, poet. przysl. do ὠκός, prędko.

ὠκεανίς, ἴδος, ἡ, z oceanu.

ὠκεανόνδε, przysl. do oceanu.

ὠκεανός, ὁ, bóg wielkiej wody pierwotnej; ocean wielki.

φορίζω, karmić, kładąc przeżute kawały w usta komu; karmić, tuczyć.

φορίον l. φόμιον, τό, zdrobn. kąsek, kawałek.

φώμισμα, τό, kęs, ile pomieści się w gębie

φωροποιός, 2, robiący kęsy, kawalki.

φωμός, ὁ, kawał, kęs.

φώρα, ἡ, parchy, skórna choroba.

φωραλέος, 3, parszwy, świerzbowaty.

φωράω, mieć parchy.

φωρικός, 3, odnoszący się do parchów l. z nich wywiewający się.

φωρός, 3, parszwy, parchaty.

ὠκιστα, p. ὠκός.

ὠκύαλος, 2, prędko przebiegający morze; prędko.

ὠκυβέλος, 2, prędko rażący.

ὠκυδίντρος, 2, prędko obiegający l. obracający się.

ὠκυδρομος, 2, i. **ὠκύδρομος**, prędko biegnący, prędko.

ὠκύθοος, 2, t. c. poprzedz.

ὠκύμορος, 2, prędko l. wczesnie umierający. 2) czynna, prędko zabijający.

ὠκυπέτης, ες, prędko latający l. biegnący.

ὠκύποιος, 2, prędko mszczący l. prędko ukarany.

ὠκύπομος, 2, prędko unoszący.

ὠκυπορέω, prędko iść, jechać.

ὠκύπορος, 2, prędko jadący, żeglujący, prędko.

ὠκύπους, πουν, prędkonogi.

ὠκύπερος, 2, prędkoskrzydły, prędko latający;

τὰ ὠκύπερα, pierwsze twarde pióra w skrzydle.

ὠκυρότης, ὁ, i **ὠκύροος**, poet. prędko płynący l. toczący się.

ὠκός, εἶα, ὁ, w r. i. ep. ὠκέα też, prędko, żywa-
wy, szparki, chyży. Stp. w. i nw. ὠκίων, ὠκί-
τος. Przysl. ὠκέως, ὠκιστα. Regul. stp w. ὠκό-
τερος, ὠκίτατος.

ὠκότης, ἡ, prędkosc.

ὠκυτόκειος, 2, przyczyniający się do prędkiego po-
łogu l. lekkiego rodzenia.

ὠκυτόκος, 2, lekko l. prędko rodzący, lekki po-
łóg sprowadzający; τὸ ὠκυτόκον, prędko poród.

ὠλάριον, = ὠ ἐλάριον.

ὠλέκρανον, τό, (ὠλενόκρανον) i ὠλενόκρανον, kola-
no łokcia.

ὠλεσίκαρπος, 2, niszczący owoc; nieurodzajny

ὠλεσίκοιος, 2, niszczący dom l. rodzinę.

ὠλλος, ὠλλοι, = ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι.

ὠλξ, ἡ, poet. synkop. = ὠλαξ, ἀλλαξ, bruzda, 4 p

ὠλκα.

ὠμωστής, ὁ, jedzący surowe mięso; okrutny,

niełudzki.

ὠματός, 3, do plec, do ramion należący.

ὠμοβδέος, 2, z niegarbowanej skóry wołowej;

ἡ ὠμοβδέη, sc. θορά, niegarbowana, surowa skó-
ra wołowa.

ὠμοβόειος, 2, ze surowej skóry wołowej.

ὠμοβότος, ὠπος, jedzący surowe mięso.

ὠμόβορος, 2, ze surowej skóry zrobiony.

ὠμογέρον, οντος, czerstwy, krzepki starzec;

ale i wczesny starzec, który przed czasem w skutek

trosk i kłopotów l. choroby posiwiiał i zesta-
rzał się.

ὠμοδακής, ες, rozjuszony, wzburzony.

ὠμόδροπος, 2, surowo l. przed czasem zerwany,
νόμιμα ὠμόδροπα, prawo wojenne, że można u-
szczknąć kwiat panieństwa przed ślubem.

ἀποθετικὸν, surowe kawały mięsa, części bydła ofiarnego kładc na kości udowe obwiniete błoną tłuszczową (δημός) i tak bogom ofiarować.

ἀρόθμος, 2. okrutny.

ἄροι i **ἄροι**, wykrz., biada mi! biada!

ἄροκρατής, ἔς, szerokoplecy.

ἄρόλιον, τό, piótno moene; rańtuch.

ἄροπλάτη, ἡ, łopata.

ἄρος, ὄ, plecy, barki, ramiona; bark.

ἄρος, 3. surowy, niegotowany, ἄρον καταφαγεῖν

τινα, żywcem kogo zjeść l. polknąć; niedojrzały,

ἄρον γέρας, wczesna. Przen. surowy, srogi, o-

krutny, nieokrzesany. Przysl. ἄρω.

ἄροσιτος, 2. surowe mięso jedzący, dziki, o-

krutny.

ἄροσής, ἡ, 1) surowość, niedojrzałość; twardość,

niestrawność. 2) przen. nieokrzesałość, okrutność.

ἄροφαγία, ἡ, jedzenie surowego mięsa.

ἄροφάγος, 2. surowe mięso jedzący; ale **ἄρο-**

φάγος, 2. surowo zjedzony l. do jedzenia.

ἄροφρων, ον, dziki, okrutny. Przysl. ἄροφρώνω.

ἄν, ión i dor. = ὄν.

ἄνα, ἀναξ, ἄνεμος, p. ἄ ἄνα, ὄ ἄναξ, ὄ ἄνεμος.

ἄνεμοι, impf. ἑωνομένη, aor. ἑωνησάμην, pf.

ἑώνημαι, aor. ἑωνησεῖσα, kupić, dzierzawić, τινί,

od kogo, σοί, od ciebie, παρά τινος t. s. cena

stoi w 2. p. Szczęg publicznie cła l. podatki

dzierzawić; chciać kupić, targować się o co, po-

dawać cenę; kupić, przekupić, τινά.

ἄνή, ἡ, 1) kupowanie, kupno, ἄνην ποιεῖσθαι τι-

νός = ἄνεσθαι. 2) cena. 3) rzecz kupna, dzie-

rzawa.

ἄνητής, ὄ, kupiec, dzierzawca.

ἄνητός, 3 i 2 adj. v. (ἄνεσθαι) 1) kupiony, na-

byty, δόναμις, najemnicy. 2) kupny, przedajny.

ἄνιος, 3 i 2. kupny, przedajny; πῶς ὄ σίτος ἄνιος;

ile kosztuje? ὄδ δ' ὄνιος ἄνιος; t. s.; przekupny.

ἄνομαστῆνος, przysl. (ὄνομάζω), imiennie, mia-

nowicie.

ἄνος, ὄ, 1) cena kupna, cena, zapłata, za co, τι-

νός. 2) kupowanie, zakupowanie.

ἄνοσθής, ἔς, okrągły jak jaje.

ἄόν, τό, i ἄόν. jaje.

ἄοπ i **ἄοπ ὄπ**, okrzyk zachęty, hop! hop!

ho! ho!

ἄοτοκία, ładz jaja l. znosić.

ἄοτοκία, ἡ, noszenie jaj.

ἄοτόκος, 2. noszący jaja. T. s. **ἄοφόρος**, 2.

ἄοφυλακεία, 2. strzedz jaj.

ἄοπρ, dor. = ὄπρ.

ἄρ, ἡ, scgn. z ὄαρ, 3. p. ὄρρασεν.

ἄρα, ἡ, ión. ὄρα, 1) pora roku; klimat; każda

pora roku, z dod. εἰαρός, ἔτος, χειμάτος l. t. p.

Tudzież: rok, ἐν τῇ πέρονος ἄρα, łonskiego roku;

εἰς ἄρας, w następnym roku; εἰς ἄρας κήρεια,

na całą przyszłość; tudzież: pora dnia, τῆς ἄρας

ἐγίνετο ὄψε, późny nadszedł wiecór. 2) stoso-

wny, właściwy czas, = καιρός, γάμου, δόρπου

i t. p. l. z inf., acc. c. inf., ἐν ἄρῃ, w stosownym

czasie, o swojej porze, t. s. τῇ ἄρῃ. 3) dojrz-

łość, siła l. kwiat wieku, εἰς ἀνδρός ὄραν ἔκειν,

dorość, dojsć do wieku dojrzalego. 4) piękność,

kwiat, wdzięk, powab.

ρα, ἡ, ión. ὄρη, troska, kłopot, przezorność,

baczność, uwzględnienie, τινός.

ραίος, 3. doprowadzający do dojrzałości, βίος,

ζίσιος ὄρ, żywionie się dojrziałym owocem pol-

nym, καρποί ὄρ. i τὰ ὄραία, wszystkie owoce,

które pora roku doprowadza do dojrzałości. Ztąd

ἡ ὄραία sc. ὄρα, pora roku, w której owoce doj-

rzewają, czas żniw (pora od wiosny do jesieni). 2) w stosownym czasie dziejący się, wczesny, od-

powiedni porze roku, pomysłny; τῇ ὄρατῃ, w slu-

sznym, zwykłym czasie; ὄραίων τυχεῖν, należyć

tych dostąpić zaszczytów. 3) w kwiecie l. sile

wieku będący, młodzieńczy, krzepki, czerstwy,

piękny.

ὄραϊότης, ἡ, 1) dojrzałość owoców. 2) kwiat

młodości, siła wieku.

ὄραϊσμός, ὄ, ozdoba, strój, wystrychnięcie się.

ὄρακίω, zemdleć, omdleć.

ὄρασι(ν), w stosownym czasie; μή ὄρασιν ἔκοιτο

οὐβυ nie dożył przyszłego roku.

ὄρεῖω, dozorować, opiekować się.

ὄρη i **ὄρη**, p. ὄρα i ὄρα.

ὄρηφόρος, 2. sprowadzający pory roku i dojrz-

łość owoców.

ὄρίζω, scgn. z ὄρίζω.

ὄρικός, 3. 1) dojrzawy, w kwiecie wieku. 2) w stó-

sownym czasie l. miejscu.

ὄροισ, 3 i 2. 1) w pewnych czasach l. porach ro-

ku dziejący się l. wracający, ὄρα πάντα, wszy-

stko, co rozmaite pory roku wydają. Ztąd, doj-

rzwały. 2) w stosownym l. pomyslnym czasie l.

porze dnia.

ὄροισμένος, przysl. (ὄρίζω) ściśle, określenie.

ὄροιστος, = ὄ ἄριστος.

ὄρογραφία, ἡ, dziejopistwo.

ὄρογράφος, 2. piszący dzieje porządkiem lat,

rocznikarz.

ὄρος, τό, dor. za ὄρος.

ὄρος, ὄ, 1) czas, pora roku, rok. 2) w l. mng., rocz-

ὄρορή, ἡ, szczełkanie, wycie. [uiki.

ὄροθμός, ὄ, t. c. ὄροθμός, wycie.

ὄρόμακ, 1) szczełkać, wyc. 2) przech. wyc, płakać

nad czem, czego oplakiwać. 3) głośno krzy-

czeć, wrzeszczeć; narzekać, wyc: pochutnywać.

ὄς, przysl. zaimk. wsk. ὄς, = ὄστως, ὄς, 1) tak,

takim sposobem; καὶ ὄς, i tak; przecie, jednak

ὄδ ὄς, ani tak nie; przecie nie. 2) ὄς — ὄς

tak, jak; w takim stopniu, jak. 3) tak na przy-

kład. 4) ὄς za ὄς, w porównaniach, gdy stoi po

wyrazie porównanym.

ὄς, dor. też ὄ, przysl. zaimk. względ. ὄς, jak,

ile, o ile. 1) a) odpowiada przysl. wskaz. zaimk;

ὄς, τὸς, ὄς i t. p. ὄς ὄς, jak kiedy, jak gdy;

czasem ὄς jest zbyteczne. Po wyrazie porówna-

nym pisze się ὄς, b) przysl. zaimk. wskazującego

często opuszcza się. Tu dotąd należą też a) zdania

wtrącone jak ὄς ἐμοὶ δοκεῖ, ὄς εἶσκε, ὄς ἀκούω

i t. p. Dalej elliptyczne zwroty: ὄς ἐμοί, ὄς γ'

ἐμοί, mojem zdaniem, z dom. δοκεῖ ale i innych

słów ze związku. β) ὄς ἔχει, jak rzecz się ma,

stosownie do okoliczności. γ) z part. ἄν i conj.

zdanie uogólnia się, jak bądź, jakoby. U Hom.

kładzie się w porównaniach Conj. praes. i aor. i

ind. fut., aby możliwa często czynność oznaczyć

w ogólności a nie szczegółną, ὄς δὲ λέων — ἐξ

ἀγένας ἀξή πάριτος, ὄς. I opt. stać tu może. 2)

oznacza wykrzyk, jak, jak bardzo, ὄς ἐν μετ' πληγῇ

κατέφθαρται πολὺς ἄλλος, jak to za jednym cio-

sem i t. d. 3) Często po przysłówku się kładzie,

ὄραφως ὄς ὄμολογῶ, jak przedziwnie się z ga-

dzam! ἀλλ' ὄς — πάρεσιν ἀγγελοῖς ὄδδεις, że też

to nie ma i t. d. b) w życzeniach i zakleciach,

gdzie ὄστως i ὄς odpowiada sobie, ὄστως ὄνα-

μην — ὄς ἀληθῆ πρός σέ ἐρῶ, oby mi w tym

stopniu l. tak — jak. Dalej jest po prostu partik.

lyczenia: oby, ὄς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, oby inny zginął! ὄς μὴ θάνοι, oby nie umarł! Łączy się też ὄς ὄφελον. 3) stoi przy przysł. i to a) wzmacnia stp. rów. ὄς ἑτέρως, jak inaczej, wcale inaczej, ὄς ἀριστον, wcale osobiwe. b) przy stp. wyższ. ma to samo znaczenie. c) stp. n.w. potęguje, ὄς (ἐδόνατο) κάλλιστα, jak mógł najp. ekniej, ὄς ἀριστα, τάχιστα, μάλιστα, ile możności najlepiej i t. d., dodaje się też ὄς οἶόντα, ὄς ὅτι, a rozłączka ὄς od stp. n.w. czasem przymiek. 4) w pvt. złączonych, po słowach dostrzegania, wiedz, zam ὅτι l. acc. c. inf., które to konstrukcyje nawet często mieszają się: jak, ἔε, εἰσαράς μ' ὄς ἐδέξα πάσχω, widzisz jak l. ὄς cierpie. 5) jak ὅπως oznacza zamiar, cel, aby; żęby, i łączy się a) po praes. l. fut. z conj. (dod. się ἄν lub κε u Hom.) b) po czas. przeszł. z opt., rzadko ἄν się dodaje. c) z indic. impf. l. aor. o nierzeczywistym fakcie. d) z ind. praes. l. fut. po słowach zachęty, napominania, obawy. c) niekiedy z inf. i to w zwrotach: ὄς εἰπαί, że powiem, aby tak powiedzieć, ὄς λόγῳ l. ἔπος εἰπεῖν i t. p. b) ὄς za ὄστε oznacza następstwo, skutek, że, i to z inf. l. indic. c) z pvt. wyższym ἤ ὄς z inf., tudzież z acc. c. inf., o ile, ὄς ἐμὲ εὖ μεμνήσθαι, o ile dobrze pamiętam. 7) jest part. czasu, jak, kiedy, skoro, gdy, i łączy się a) z indic., gdy tylko czas się oznacza. b) z optat., o często powtarzającej się czynności, Νεκροῖς c) z ἄν i conj. także o czynności powtarzającej się, ale ὀdnosnie do terażniejszości. d) z inf. w mowie nie wprost. 8) jest part. przyczynowa, pomienca, gdyż, albowiem. 9) dodaje appozycyę, jak, jako, ὄς βασιλέα, jak króla. W połączeniu z imiesł. wyraża: a) z imiesł. fut. zamiar, aby, jakoby, jak gdyby, ἔε, ὄς ὄχι συνδράσουσα νοῦτεθεῖς τάδε, z zamiarem nie pomagania mi. b) podobne znaczenie ma z innemi imiesł., διεμύχετο ὄς γένων, udawając jakoby zużył się. c) przy Gen. absol., w mniemaniu, rozumując że, ἐμῶτα ὄ, τι βούλει, ὄς ταληθῆ ἑροῦντος, pytaj, o co chcesz, z przekonaniem że ci prawdę powiem; przypuszczając że; mianowicie to ma miejsce po słow. ἐπίστασθαι, εἰδέναι i t. p. c) z innemi przypadk. imiesł., n. p. z 4 p. w t. sam. ὄn znaczeniu. Często ten 4. przyp. imiesł. zastępuje zdanie przedmiotowe po słowach: mówić i t. p. Związek najlepiej poczuy, jak w każdym razie oddać ὄς. Zwrotu osobliwe: ὄς ἐκ τῶν δονατῶν, ὄς ἐκ τῶν διαρχωντων, według możności l. okoliczności; κῆσμος ὄς εἰς πόλεμον, jak gdyby na wojnę; ὄς ἐκ κακῶν ἐχρήρη, umiemiając, że uszedł niedoli; ὄς zam. ἤ po stp. w., a przy liczeb., około, koło; ὄς ἕκαστοι, każdy z osobna. 10) Osobliwsze jest użycie ὄς jako przyimka z 4 p., do, ku, w; a łączy się też często z drugim przyimkiem.

ὄς = ὄς, mówi Scyta u Arystof.
 ὄς l. ὄς, dor. = οὐ, gdzie. ὄς, τό, dor. = οὐς.
 ὄσανεῖ, lepiej ὄς ἄν εἶ, jak gdyby.
 ὄσαύτως, przysł. do ὄ αὐτός, równie, podobnie; niekiedy z 3 p., równie jak kto l. co, ὄς αὐτῶς ὀτῶς, w taki sam sposób. U Hom. rozłączone przez δέ, ὄς δ' αὐτῶς.
 ὄσαι lub ὄς εἰ, przysł. jak gdyby, z opt. l. ind. jakby, z imiesł.; przy liczb., około.
 ὄσία, ἤ, dor. = ὀσία.
 ὄσις, ἤ, = ὀθησις, parcie, pchnięcie.

ὄσιμος, ὄ, = ὄσις.
 ὄσπερ, przysł. jak, jakby; jak na przykład; ὄσπερ ἄν z conj., jak gdyby. Po ὄ αὐτός, jak, co. W zda. pobocz. imiesł., prawie, jakby.
 ὄσπερ = ὄσπερ, mówi Scyta u Arystof.
 ὄσπεραινέ i ὄσπερεῖ, przysł. jakoby, jak gdyby, poniekąd.
 ὄσπεροῦν, przysł. jak też rzeczywiście.
 ὄστε, przysł. jak, jakby, jako by, ὄστε θεός. 2) spojń. w zd. skutkow., tak że, że, i tak, z ind., optat. potent, z imper. θνητός δ' ὀρέσσης, ὄστε μὴ λίαν στένε, i tak, i dla tego nie narzekaj; z acc. c. inf.; nawet z ἄν. Szczeg. ὄστε z inf. po stp. w. z ἤ, μέζω κατὰ ἤ ὄστε ἀνακλαίεν, za wielkie, aby. Niekiedy można oddać: pod warunkiem że, βούλεται ποιεῖν ὄστε πολεμεῖν, byleby tylko mógł wojować. Przy imiesł. za ὄς, ὄστε περί ψυχῆς, gdyż szło o życie.
 ὄστης, ὄ, σεισμός, z silnemi uderzeniami połączone trzęsienie ziemi.
 ὄστιζω, częstotl., popychać, wypierać, uciskać, poręczać.
 ὄσχη, ἤ, i ὄσχος, ὄ, = ὄσχη, ὄσχος.
 ὄσχοφορία, τά, = ὄσχοφορία.
 ὄτακουστέω, podsluchiwać, czatować, iść na zwiady, badać.
 ὄτακουστής, ὄ, podsluchiujący, szpieg.
 ὄτε, dor. zam. ὄστε.
 ὄτειλη, ἤ, rana (otwarta); ale i: blizna, kresa.
 ὄτις, ἰδος, ἤ, drop'.
 ὄτος, ὄ, i ὄτός, ὄ, sowa uszata.
 ὄτώεις, εσσα, εν, uszaty, z uchami, antabami, rąkami.
 ὄττός, ἰοῦ. i dor. = ὄ αὐτός.
 ὄφέλεια, ἤ, ἰοῦ. ὄφελῆ, 1) pomoc. 2) korzyść, zysk; ἐπ' ὄφελεία, na korzyść. 3) plon, lup.
 ὄφέλιω, ποῖνδζ, wesprzeć; być korzystnym, pożytecznym, zbawiennym, plażyć, plużyć, służyć z 4 p. osoby, τιὰ τι, komu w czym; rzadko τινοῦς o rzeczy a τινὶ o osobie. Biern. ὄφελομαι, fut. ὄφελήσομαι i ὄφελήθησομαι, otrzymać pomoc, zysk mieć l. pożytek, być wspartym, próż, παρά, από, ἐκ τινοῦς, odbierać dobrodziejstwa; tudzież z imiesł.; wreszcie, grabieżą coś zjednać sobie. Adj. v. trzeba ὄφελήσειν, wspierać.
 ὄφέλημα, τό, korzyść, zysk.
 ὄφελισμός, 2. pożyteczny, przydatny.
 ὄφέλησις, ἤ, pomaganie, wspieranie.
 ὄφέλιος, ἤ, = ὄφέλιος.
 ὄφέλιμος, 3 i 2. pomocny, pożyteczny, korzystny, zyskowy, przydatny, εἰς τι. Przysł. — λιμῶς.
 ὄφελον, p. ὄφελω.
 ὄχρα, ἤ, ochra, okra, glinka białozółta.
 ὄχρῶς, zblednąć, χρῶς, być bladym.
 ὄχρῖας, ὄ, zawsze bladej, bladosz.
 ὄχρῖαισις, ἤ, zblednienie, bladosc, blednica.
 ὄχρῖῶς, zblednąć.
 ὄχρόμματος, 2. z blademi, żółtawemi oczyma.
 ὄχρῶς, 3. bladej, bladozółty.
 ὄχρος, ὄ, bladosc. T. s. ὄχρότης, ἤ.
 ὄψ, ἤ, ὄπος, 4 p. ὄπα, oko, oblicze, twarz, wzrok. εἰς ὄπα ἰδῆσθαι τινὶ l. τινοῦς, patrzeć komu twarz; εἰς ὄπα ἔοικεν, z oblicza, z wejrzenia.
 ὄώδης, ες, ὄδης, z ὄωιδής, ες, jajowaty, waty, okragly jak jaje, owalny.

